THESAURUS TEMPORUM, EUSEBII PAMPHILI CAESAREAE...

Eusebius : Caesariensis, Alexandre Morus, ...

THESAURUS TEMPORUM,
EUSEBII PAMPHILI
CÆSAREÆ PALÆSTINÆ
EPISCOPI,
CHRONICORUM CANONUM
Omnimodæ historiæ libri duo, interprete HIERONYMO:
ex fide vetustissimorum Codicum castigati.

ITEM

Autores omnes derelicta ab Eusebio & Hieronymo continuantes.

EJUSDEM EUSEBII

Utriusque partis Chronicorum Canonum reliquiæ Græcæ, quæ
colligi potuerunt.

OPERA *ac* STUDIO

JOSEPHI JUSTI SCALIGERI,
JULII CÆSARIS à BURDEN FILII.

EDITIO ALTERA;

In qua

EJUSDEM JOSEPHI SCALIGERI

TERTIA FERE PARTE AUCTIORES

Notæ & Castigationes in Latinam *Hieronymi* interpretationem & Græca *Eusebii*,
suprema Autoris cura emendatæ.

EJUSDEM JOSEPHI SCALIGERI

Isagogicorum CHRONOLOGIÆ *Canonum libri tres ad Eusebii Chronica & doctrinam
de temporibus admodum necessarii:*

CUM

Duobus Indicibus RERUM & AUTORUM.

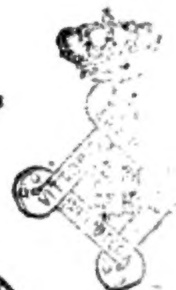

AMSTELODAMI,
Apud JOANNEM JANSSONIUM.
cIↃ IↃC LVIII.
CUM PRIVILEGIO REGIS.

PRIVILEGE
DU ROY
TRESCHRESTIEN.

LOUIS *par la grace de Dieu Roy de France & de Navarre, a nos amés & feaux les gens tenans nos Cours des Parlements, Mees. des Requestes ordinaires de nostre Hostel, Baillifs, Seneschaux, Prevosts, leurs Lieutenans, & tous autres nos Iusticiers & Officiers qu'il apartiendra, Salut.* J. Janson *marchand Libraire de la Ville d'Amsterdam, Nous a fait remonstrer qu'il desireroit faire reimprimer le Livre intitulé,* La Chronique d'Eusebe, avec les Commentaires de Scaliger, beaucoup augmentés depuis la premiere Impression, tres utille au public, & a tous les gens de lettres, *s'il nous plaisoit de luy en accorder la permission, & nos lettres sur ce necessaires, qu'il Nous a treshumblement fait supplier luy vouloir octroyer. A ces Causes nous avons de nos graces speciales permis, & permettons par ces presentes de faire Imprimer, vendre, & distribuer led. livre en tel volume & charactere que bon luy semblera, durant le temps de dix années. Faisant defences a tous libraires, Imprimeurs & autres nos sujets de quelque condition qu'ils soient d'imprimer ou contrefaire en quelque sorte & maniere que ce soit led. livre pendant lesd. années, apeine de trois mille livres d'amende, confiscation des exemplaires, & de tous despens, dommages, & interests envers l'exposant, a condition de mettre deux exemplaires dud. livre dans nostre bibliotheque, & un en celle de nostre tres cher & feal le Sr. Seguier Chevalier Chancellier de France: Mandons au premier nostre huissier ou sergent sur ce requis, faire pour l'execution des presentes tous exploits necessaires, sans demander autre permission. Car tel est nostre plaisir.*

Donné a Paris le troisieme jour de Juin mil six cens cinqte. & huit, & de nostre Regne le sixieme.

PAR LE ROY,
En son Conseil.

SALMON, & *Seelé.*

IN HOC VOLUMINE HÆC CONTINENTUR

LATINA.

Eusebii Pamphili Cæsareæ Palæstinæ Episcopi ex priori parte Chronicorum Canonum omnimodæ historiæ reliquiæ, quæ colligi potuerunt, interprete Hieronymo, cum appendice Prosperi Tironis Aquitani excipientis derelicta ab Hieronymo.

Eusebii Chronicorum Canonum pars posterior, quæ vocatur Chronicus Canon interprete Hieronymo, cum supplemento ejusdem.

Prosperi Tironis Aquitani Chronicon Consulare excipiens derelicta ab Hieronymo.

Victoris Episcopi Tunuensis in Africa Chronicon Consulare continuans derelicta à Prospero.

Johannis Abbatis monasterii Biclatiensis in Hispania fundatoris Chronicon excipiens ubi desinit Victor Tunuensis.

Idacii Lemicensis in Gallæcia Episcopi Chronicon continuans derelicta ab Hieronymo.

Ex editone JAC. SIRMUNDI, Lutetiâ Paris. Marcellini Comitis Chronicon. Opere ejusdem SIRMUNDI.

Marcelli Comitis V.C. luculentum Chronicon continuans derelicta ab Hieronymo, usque ad annum Christi DLXVI.

Excerpta ex Africani Pentabiblo & Eusebii priore parte Canonum Chronicorum omnimodæ historiæ, homine barbaro collectore & interprete ineptissimo, utilissima alioquin, & bonæ frugis refertissima, nunc primum edita. Ex bibliotheca Puteanorum fratrum Claudii V.C. Senatoris Parisiensis filiorum.

GRÆCA.

Χρονικῶν Κανόνων παντοδαπῆς ἱστορίας Εὐσεβίου τοῦ Παμφίλου τὰ σωζόμενα. Eusebii Pamphili Chronicorum Canonum omnimodæ historiæ Græca prioris partis, quæ supersunt, antehac non edita.

Εὐσεβίου τοῦ Παμφίλου χρονικὸς κανών. Eusebii Pamphilii Chronicus Canon.

Ἐπιτομὴ χρόνων ἀπὸ Ἀδὰμ τοῦ πρωτοπλάστου ἀνθρώπου, ἕως κ̄ ἔτους τῆς βασιλείας Ἡρακλείου. Compendium temporum auctoris innominati nunquam antea editum, ab Adam primo homine, ad annum XX imperii Heraclii cum Consulibus : opus utilissimum quanquam scriptoris idiotæ. Ex Bibliotheca V.C. Isaacii Casauboni.

Χρονογραφία Νικηφόρου Πατριάρχου. Chronographia Nicephori Patriarchæ Constantinopolitani nunc primum Græce edita.

Ἱστοριῶν συναγωγή. Collectanea historiarum partim ex iis scriptoribus, qui nondum editi sunt, partim ex iis, qui editi. Penus antiquæ memoriæ locupletissimum, totum ferè Eusebium illustrans.

NOBILISSIMO ET ILLUSTRISSIMO
VIRO

IACOBO AUGUSTO
THUANO
IACOBI AUGUSTI F.
COMITI DE MESLAY, &c.
REGI CHRISTIANISSIMO
A SANCTIORIBUS CONSILIIS,
ET AD
PRÆPOTENTES FOEDERATI BELGII PROCERES
LEGATO.

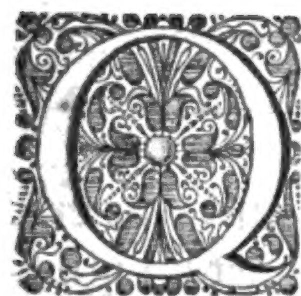

QUod ille dixit olim Cæsari: *Cæsar, qui apud te audent dicere, magnitudinem tuam ignorant, qui non audent, humanitatem;* id ego tibi, Vir Magne, si dixero, non equidem vereor, ne quis parum ex animi mei sententia dictum existimet. Ne nunc quidem auderem, quod audeo, nisi animum addidissent ea, quæ de Tua in literas, earumque ministros omnes propensissima voluntate retulit summus ille Tui nominis cultor, Alexander Morus, post Vossium & Blondellum, viros incomparabiles, primarius in hac inclyta civitate Professor, qui sæpius interpellatus in hujus Operis molitione nunquam suam nobis opem operamque denegavit: ac tandem cum ego incredibili cupiditate arderem, ut Eusebii, Hieronymi, Scaligeri nomina, Thuanæo iterum prælucente illustriora redderentur, id ut etiam auderem, quod alioqui pro mea verecundia non erat, autoritate sua perfecit. Quem enim sortis nostræ hominem non deterreat ab affatu, non dicam

dicam ingenii & animi tui magnitudo, Domus ſplendor, & --- *inclyta fama Gloria*, ſed ſublime iſtius qua ſub Regum Maximo ſtatim emines, dignitatis faſtigium? cui ſummum quidem Virtus tua debet ornamentum; ſed majus imputat. Verum enimverò quantum tuæ me Dignitatis fulgor deterruit hactenus, tantum invitat & allicit humanitas, tali potiſſimum præcone. Quod igitur ipſe procul dubio facturus erat SCALIGER, ſi provixiſſet ad hunc uſque diem, aut ſi quem filium ſtudiorum ſuorum hæredem reliquiſſet, id ego multis nominibus mihi faciendum putavi, ut hoc Herculeum Opus à me denuo in lucem editum, nomini Tuo nuncuparem. Primum enim, quis eſt adeò in litteris hoſpes, ut neceſſitudinem ignoret, quæ THUANI, & SCALIGERI nomina jam olim ſanctiori copula devinxit? cum hoc non tam SCALIGERI, quàm ipſius eruditionis: Tuum verò non magis Tuum quàm & eruditionis & ipſius in eruditos munificentiæ nomen eſſe videatur. Ne operas quidem Typographicas latere poteſt, opinor, admiranda ξυνωρίς, quæ tam ſæpe conjunctè in eadem pagina verſatur, ut ſi quis alterum ſciat, idem ambos noverit: quemadmodum olim cui notus erat Horatius aut Maro, fieri vix poterat, ut Mœcenatem ignoraret. Quod Mœcenatis nomen in quem unquam hominem potiori jure quàm in Auguſtum parentem tuum conveniet? qui non modo SCALIGEROS & CASAUBONOS, ſed quicquid eruditorum ævo illo fuit, non præſidio tantum & gratia & conſilio bono, ſed re juvabat & ære ſuo proprio, planè inuſitata & Principe viro digna liberalitate. Quæ profectò in ipſo longè admirabilior extitit, quàm in Mœcenate illo priſco, quod hic quidem Sabinos dabat, ut audiret illud: *atavis edite Regibus*, & iniqua mercede nummorum & villarum immortalitatem nominis ad poſteros redimebat: Parens autem ille tuus & opibus & doctrnæ ivi pollens, qui jam tum omnium laudibus gentium in cœlo erat, & maturis honoribus præſentique gloria

gloria vivus perfruebatur, quando nullius indigebat suffragio vel prædicatione ut inclaresceret, ad succurrendum Eruditis bonæ tantum conscientiæ pretio ducebatur. Neque verò ulla ei Oda vel Ecloga, nec ullum Elogium aut Anathema certius æternitatem, quam propria monumenta conferret. Historias illas dico, melius Historiæ ideam dicerem, in quibus eruditorum, quo quisque floruit tempore, nunquam omittitur justa & benigna laudatio, ut illi vel hoc nomine multo plus eruditionem professi debeant, quam de eo mereri potuerunt. Nec minorum gentium aliquos, ne Typographos quidem solertiores laude frustrari sua passus, nihil ab iis accipere potuit, quod jam non deberent, aut quod non ipse postmodum in eodem genere cumulatius refunderet: ut necesse sit omnino gratuitum fuisse, quicquid ex arcâ depromebat. Ac SCALIGER quidem nihil ei magnificentius, nihil antiquius offerre potuit, quàm hunc THESAURUM temporum, Operum, quibus posteros beavit, longe præstantissimum: quem interim, ut nihil aliud accessisset, elogium illud Scaligerorum quod Historiæ Thuanææ lib. XXI. legitur, nullo æstimandum thesauro, luculentè pensavit. At nos in ea tempora servati sumus, quibus illud scitè quidem non ita verè dictum apparet, quamdiù fuerint Mœcenates, Marones nunquam defore: nostro enim ævo non illi, sed hi planè defecerunt, aut ut dicam simpliciter, fuerunt SCALIGERI, non autem desunt THUANI: *Sunt Mœcenates, & desunt Flacce Marones.* Quis est enim adeò ab omni pudore derelictus, ut in contumeliæ partem interpretetur, quod SCALIGERI defecisse dicuntur, aut non præclarè secum agi putet, si SCALIGERIS *longo sed proximus intervallo* perhibeatur? Quo mihi videor opportunius ultimum tibi Scaligerorum, non unum è multis scriptorem, depositis exuviis novum ac nitidum, & industria mea veluti redivivum hîc sistere. Qui si Lutetiæ nunc esses & il-

 lius

lius venerandi Senatus Præses, Justitiæ libram temperares, tamen partium esse mearum crederem, illuc etiam hoc ad te deferre munus: cum ipsa postulet æquitas, ut quod semel Augusto Patri sacrum fuit, ad Augustum Filium, tanquam ad justum & virtutis plane singularis, & ornamentorum omnium hæredem transeat. Jam verò cùm & Legatus Regius in hoc Belgio sis, & præfiscinè dicam, Legatorum splendor, patriamque nostram optima rerum donaveris, constituta Pace, cujus nobiliores Artes, & quotquot illis subserviunt, beneficio resoventur, quid superest quam ut Universæ te Litteræ certatim, quendam veluti Musegeten quibuscunque possunt modis colant & venerentur? Ipsæ, credo, Musæ, domestica tibi Numina, te Præsidem Astrææ, te Legatum huic Belgio invident, & quem sibi datum unicè vellent, certè partientur: cum universis hujus Belgii Proceribus, maximè verò AMSTELODAMENSIBUS Dominis meis in te demerendo certabunt: à te Legato, ut civitates à Consulibus, annos deinceps computabunt suos: tibi ponent aras, tibi statuas dedicabunt, non ex marmore aut saxo, sed ex quantumvis levi, quovis tamen ære perenniori materia, qualem hic vides. Quam profectò nemo Te melius æstimet, qui per universum litterarum orbem cœleste illud, efficax & avidum, doctrinæque rapax ingenium adeò feliciter circumtulisti, nulla ut sit Ars ingenua, de qua non pari cum artificibus & peritia judicare possis, & æquitate soleas. Mirantur, qui te quotidie vident conterentem veterum libros, tot inter & tanta negotia, quæ solus influentia sustines, instar refectionis captans mutationem laboris:

—— —— —— —— animusque vicissim
Aut curam impendit populis, aut otia Musis.

Liceat igitur iisdem mihi te verbis affari quibus Scaliger Patrem Thuanum, cùm ei dixit non habere se aliquid

Eusebio

Eusebio quod mitteret antiquius, nec ipso nosse ullum dignioremad quem mitteret. Ego verò Scaligero ad Eusebium nec habui præstantius quicquam quod offerrem Tibi : nec ullum vivere te digniorem puto, cui scriptum optimi scriptoris optimum offerretur. Quod judicium meum, nec meum, sed illius quem dixi & in hoc Belgio Eruditorum omnium calculis omnibus approbabunt, sat scio, CAPELANI, MENAGII, PELISSONI, BOCHARTI, DALLÆI, VALESII, OGERII, BIGOTII, HUETII, FABRI, BULLIALDIQUE Tui, totque alia decora Franciæ vestræ ingenia, qui fulgentis in hoc propylæo Augusti nominis illecebra ducti complectentur Editionem meam: quo pacto cæteris ubique gentium similibus eorum, sed ubi similes? ut spero, commendabitur. Eat igitur bonis avibus hoc à me luci redditum Volumen, inferendum illi toto Orbe nobilissimæ Bibliothecæ Tuæ, quam omnibus numeris absolutam ævo suo scripsit CASAUBONUS : quo verò jam nomine diceret innumeris à te coemptis, & nuper octingentis quantivis pretii manuscriptis libris auctiorem? Eat, nec semper apertas apud te pulset Musarum fores; neque verò Senatum illum Eruditionis ac Bonæ mentis nimium pertimescat, qui quotidie in Ædibus tuis etiam absente Præside suo cogitur, florem illum delibatum doctioris Orbis, Concilium illud Sapientum, cui tu sacrarium & Augustale velut quoddam penates tuos præbere voluisti. Hæc autem omnia, ubi cum animo reputavi meo : præcipuè verò Tuam; & eruditionem & in omnia eruditionis præsidia & instrumenta voluntatem ac studium : paulo mihi videor, quàm eram initio, factus audentior; miniméque vereor illud certè, nequis me rerum arbiter idoneus insimulet quasi proditæ à sapientibus viris sententiæ illius oblitum: in primis in muneribus dandis esse spectandum, ut apta sint quæ donamus. Vale, O & præsidium & dulce decus, utinam meum! sed omnino cunctarum

Pacis Artium: & me meosque, si meremur indefesso Reip. litterariæ, cujus Tu Præses perpetuus, adjuvandæ conatu, in patrocinium tutelamque tuam suscipere ne dedigneris.

EXCELLENTIÆ TVÆ

Deditissimus addictissimusque

J. JANSSONIUS.

EIDEM

Nobilissimo, Illustrissimoque

LEGATO.

Væ Tuus ille Parens se non indigna putavit
Non eadem atque eadem suscipe dona libens,
Rara quidem soboles, Heroïs filius Heros,
Qui, nisi me fallit, sed neque fallit, amor,
Nescio quid majus meliusque Parente minaris,
Dum Tibi se melior Scaliger ipse redit.

ALEXANDER MORUS.

ALEXANDER MORUS
LECTORI.

Quantum invidiæ sustinuerit, cum viveret, JOSEPHUS *ille* SCALIGER, *cui & hunc Thesaurum Temporum & tot alia debes, testantur graves querimoniæ, quas identidem scriptis inseruit suis. Testantur & epistolæ jam editæ, nec minus eæ, quæ servantur in Bibliotheca Thuanæa, edi profectò dignissimæ: in quibus, ut apud Amicos, animi sui libenter explicabat æstum. Ac Scioppius quidem, vir Latinæ linguæ peritus ad miraculum, sed maledicendi peritior, nec impune, vivus vivum insectatus est: ut alios innumerabiles omittam, qui viri nobilitate, doctrina, virtute principis nec prosapiæ, nec eruditioni, nec moribus denique pepercerunt. Nam quid de nobis homuncionibus dici tam importunum & immane, tàm dirum horrendumque potest, quod non de Heroë illo dictum sit prius? Tanquam Pharmacum, tanquam infantem, tanquam impurissimum incestissimumque traduxerunt eum, quo nemo tum vixit aut inter eruditos nobilior, aut inter nobiles eruditior, aut inter utrosque sanctior. Illud tamen haud paulò intolerabilius putem, quod post ejus obitum extitere Scioppii Scioppio pejores, quibus aurigantibus ad famam, beati sollicitare manes, & barbam leoni mortuo vellere commodum visum est. O tempora, in quæ dilati sumus, quibus ne supremo quidem fine domatur illa bellua, & in mortuis pascitur! Surdis præcipit Chilon,* τὸν τελευτηκότα μὴ κακολόγει, ἀλλὰ μακάριζε: *surdis Solon lege lata interdicit* τὸν τεθνηκότα κακῶς ἀγορεύειν: *surdis Plutarchus denuntiat,* ὅσιον τοὺς μεθεστῶτας ἱεροὺς νομίζειν, *tum & illud quàm rectè;* καὶ πολιτικὸν ἀφαιρεῖν τῆς ἔχθρας τὸ ἀΐδιον: *surdis denique Poëta canit:*

——— ——— ——— jam parce sepulto,
Nec Patris Anchisæ cineres manesve revelle.

frustra & alter illud:

——— ——— extinctus amabitur idem.

Nos & incolumes, & sublatos ex oculis odimus. Saltem illud Planci meminissemus, cum diceretur orationes in eum parare Pollio, quæ ab ipso aut liberis post mortem Planci ederentur: Cum mortuis nonnisi larvas luctari: *aut illa Sophoclis non Christiani hominis:*

——— ἄνδρα δ' οὐ δίκαιον, εἰ θάνοι, Βλάπτειν τὸν ἐσθλὸν, οὐδ' ἐὰν μισῶν κυρῇς.

Et alibi:

Ἀλλ' εἶκε τῷ θανόντι, μηδ' ὀλωλότα Κέντει· τίς ἀλκὴ τὸν θανόντ' ἐπικτανεῖν;

Tùm alterius illud:

Φοβερὸν ἀνθρώποις τόδε, Κταμένοις ἐπ' αἰζηλοῖσι καυχᾶσθαι μέγα.

Et hoc Euripidis:

Οὐ γὰρ ἐσθλὰ κατθανοῦσι κερτομεῖν ἐπ' ἀνδράσιν. Θάνατος γὰρ ἀνθρώποισι νεικέων τέλος.

Solebant homines, vivos invidia, mortuos veneratione prosequi: dum se præsentibus argui credebant, præteritis erudiri. Nunc nimis multi sævientis in ossa Syllæ ingenium æmulantur, & libentius mordent utique non remorsuros. Illos omitto, qui satis ad famam nominis adipiscendam putant, si præscribere possint illud: contra Scaligerum, *vel* Scaligeri error ostensus: *nec eos præcipuè tango, qui vel nobilitatis ementitæ, vel violatæ Latinitatis ei dicam etiamnum scribunt. Ac Patavii quidem cum essem ante hoc biennium & quod excurrit, amicissimos & præstantes eruditione viros dicere memini, certius nihil aut liquidius nunc esse, quam ex nobilitate Patavina Scaligerum exortum, idque se rationibus gravissimis ex fidei minime dubiæ monumentis compertum & exploratum habere. Benè, primùm, dixi, quod non amplius ad sordidam vulgi fæcem relegatur: deinde quod Livio*

non indignus popularis additur : ac demum quod jam opinor de Scaligeri, ut olim de Homeri patria certabitur. Equidem ut existimo, seu Patavinæ nobilitati, seu Principibus eum Veronensibus attribuis : nec certamen displicet : longius submovebat ingenii fascibus, & nihil tam excelsum erat, quod non animo superaret. Cujus animi magnitudo, in tanta fortunæ iniquitate, virtutis præstantia, sublimis & erecta supra seculi genium conscientia, ipseque adeo dicendi character & ἀξίωμα, confitentibus etiam apud Italos tot illis veræ virtutis intelligentibus ingeniis, longè lateque Principem ostentant. Ut mirum sit, qui status ei controversiam moverunt, ejus sermonem reprehendisse, quia res ipsas non poterant, ut parum Latinum, nec cum artis famelicæ regulis congruentem : cùm nihil sit ignobilius, aut quod degeneres animos magis arguat, quam præstantissimis rebus intentum, sollicitè cavere, ne quid in verbis pecces : aut quasi nota non esset vox illa Plinii secundi de quodam Amico : eo ipso eum peccare quod nihil peccaret. *Certe Critici veteres* τὸ ἀδιάπτωτον, *quod Apollonio Rhodio tribuebatur, inter plebeiæ signa indolis posuerunt. In his Longinus libello* περὶ ὕψους *aureo, qui & ἁμαρτήματα quædam* εὐγενῆ *agnoscit : & quædam* ὑπὸ μεγαλοφυΐας ἀνεπιστάτως παρενηνεγμένα. *Non captant muscas Aquilæ : nec ultro sese pistrino Grammaticæ servitutis, tristissimoque pædagogicæ diligentiæ labori mancipant, heroico spiritu & alta quadam mente præditi scriptores. Qui sine venia undique non placebunt : sed quis hanc veniam denegabit illis, qui procul à vulgo remota commentantur & profutura seculis,* Quique sui memores alios fecere merendo ? *Recte Anastasius Sinaita :* ὁ ἔχων νοῦν ἐν τοῖς νοήμασι, περιφρονεῖ τῶν σολοικῶν. *Chrysippus apud Plutarchum & Ellipses & alia orationis flagitia homini Philosopho concedit,* καὶ νὴ Δία σολοικισμοὺς, *propter quos alii erubescerent. Benè est, quod qui Scaligerum non satis accuratæ Latinitatis insimulant, ejusdem consortio criminis etiam Ciceronem involvunt. Quem ajunt perperam decidisse nobilem quæstionem scilicet, Rectène Pompejus tertiùm Consul an tertiò diceretur, & insimulant quod solœcismi ab Attico postulatus, malè bonam causam suam tantus patronus egerit, quod oppida non putarit esse loca, quod in Attii poetæ verbis syntaxeos rationem ignoraverit, & si quæ talia. Quæ licet non viderem, quî refelli possint, malim ego tamen reus esse talium cum Tulliis & Scaligeris, quàm judex sedere cum istis. Ac Tullius quidem se non ita perfectum linguæ patriæ autorem putavit, ut errorem non ultro suum agnoverit in voce nautica,* inhibendi. *Iam si quis aut Regum* subditos, *pro subjectis, aut* fidem adhibere *pro credere alicui, dixerit, ætatis nostræ more loquutus fuerit, licet forte neutrum, eo certe sensu, Latinum sit. Qualia propemodum infinita nobis, nobis autem ! imò doctissimis undecunque viris excidere necesse est, & qui perpetuò in his litteris ærumnosas contriverunt ætates, lingua præcipuè desita utentibus, cum iis quæ hodiè vigent, vix quisquam peregrinus ita feliciter loquatur, aut emendatè scribat, ut non indigenis ludibrio sit. Riserunt nuper Gaudentium Etrusci sua verba conantem, numeris etiam astricta : nostrates Baudium, nostro sermone versus non optimos musinantem : qui tamen Romani leporis antiquiore vena parem vix habuit. Riderent etiam nos opinor, si fortè reviviscerent, Romani tonsores aut coqui, quoties Latinè loquimur seu oratione vincta, seu soluta. Non est igitur cujusvis, nec fortè cujusquam hodiè mortalium asseveranter pronuntiare : hoc aut illud non est Latinum ; cum præsertim injuria temporum tot nobis inviderit autores, &* de Latinitate falsò suspecta *quod extat Volumen, altero tanto auctius facile prodire possit. Non afferam Græcos, non Thucididem, Pindarum, non alios* τῶν ἔξω *: sed præterire non possum Os illud aureum, qui sæpe remiscet auro suo lutum. Nam ut omittam tot anomala, tot malè collocata, quibus vix ulla comparari potest justa defensio, quis tandem illud excusare aut Græcæ consuetudini conciliare possit, quod in omnibus occurrit manuscriptis libris in primum prioris ad Corinthios,* ἵνα καυθήσωμαι, *quod jam barbarum est, ac prope dixi ferreum ? Cum Cicerone igitur & Chrysostomo pariter luat Scaliger, nec pariter luat : nam illi quidem in sua propria lingua, hic in aliena peccavit. At peccavit in rebus ipsis, nec in verbis tantum, quod sæpe demonstravit Doctrinæ temporum*

porum Pater. Scio: nec enim Deus fuit, nec humani à se quicquam alienum putavit. Sed qui tàm duriter & acerbe castigat alios Pater, nunquamne castigandus ipse est? Nunquamne ad Epiphanium, nunquamne in Dogmatibus Theologicis dormitat? Nihil dicemus gravius in mortuum; quanquam nec vivum & videntem nimium reveriti sumus iis in libellis, quos contra ipsum à nobis conscriptos in lucem tertia mox editio proferet. Memini cùm viveret, atque ad ipsum invisendi causa itaremus: ne nominari quidem Scaligerum ferre poterat, quin excandesceret, ac stomachum in contumeliosas voces & homine partibus addicto quàm erudito magis dignas erumperet. Nec alius in libris apparet, quos tamen sedatius compositos oportuit. Hæc enim vox, ut inquit ille, reverti nescit. At Scaliger, inquies, annon & ipse paulo intemperantius adversarios insequitur? Fateor: (nam & cœlestes animæ se dignas iras concipiunt, & sua bilis Heroïbus inest, & quædam, ut animosus Poeta loquitur, nobilitas dolendi) sed adversarios, sed infra se positos nec summos viros, aut si quid hoc habet invidiæ, non certè mortuos. Cum nemine ipsi putem aliquid acerbitatis accidisse, qui cum Lipsio contendi mereatur. At hunc tamen, postquam rebus humanis exemptus est, eo celebravit elogio, quod orbi universo notum est, nobis autem hyperbolicum videtur. Sed amoris hæc utique fuit hyperbole, qua delere funditus voluit consumptum in iracundia tempus, ὥσπερ ἀπολογούμενος ὑπὲρ τοῦ παρελθόντος χρόνου, οὕτω ταῦτα ἐποίει: *si tamen huc trahere nobis ea verba licet, quibus usi Græci Patres, ubi de hyperbolico feruore Pauli loquuntur. Iam Eusebium, jam Hieronymum quàm crebro, quam non immerito, sed quàm benignè simul & verecundè reprehendit ac emendat? Ut igitur Autor Doctrinæ temporum sæpe non injustè Scaligero repugnaret, semper tamen incommodicè, ne dicam immani, ac hostili more invehitur. Nihil in eo quicquam probat, si Periodum Iulianam exceperis, quod admirabile repertum quia refutare non poterat, ejus laudem ipsi ereptam aliis transcripsit, & quod mireris, hoc facinus candoris nomine venditavit. Utcunque est, nos in Manes eum* τοῦ μακαρίτου *grassari maledictis æquo animo non patimur, aut propter nescio quos nævos tam bonam faciem admirandorum Operum lacerari ac proscindi.* non ego paucis Offendar maculis, quas aut incuria fudit, Aut humana parum cavit natura. *Quid enim? An Salmasium ex illa quam invasit Arce veluti quadam famæ dejiciendum putemus, quod vel in illis Græcis litteris, in quibus profectò longè citra æmulum regnavit, hallucinatus interdum est, aut quia Clementem Alexandrinum pro Constitutionum autore adduxit, aut quia in loco Hieronymi Rhegium quod in Thracia sub Constantinopoli, pro eo quod in Italia sub Roma erat accepit, aut quia verum Cardinalium etymon ignoravit, & quæ pluscula satis alii publicè ventilabunt? An Blondellus ille decessor noster* πολυμαθέστατος, *ætatis suæ Photius, inscitiæ arguetur, si quod hominibus solet, interdum ei contigit? ut cum sub finem vastissimi de Primatu operis Episcopi nomen pro nomine urbis accepit, ubi Photii locum tmemate 52 recitat, in quo tres Episcopi memorantur, cujus numeri minime constabit ratio, nisi Samus Episcopi nomen, ut Bysa & Maruthas, fuerit: deceptus opinor ab Andrea Schotto, qui vir profectò doctissimus non doctissime Photium reddidit: ne jam ea reponam, quæ cæteri, præ cæteris autem eruditissimus notavit Hammondus. Quid igitur Baronio fiet? cujus Annales is quem dixi Blondellus mille castigavit notis, aliquando prodituris, quibus oram exemplaris sui prætexuit: quod exemplar ære suo redemptum bene Proceres Amstelodamenses Bibliothecæ publicæ inferri curaverunt. Super hæc vero, & ea quæ ab aliis animadversa sunt, quæ subnotavimus etiam nos, justum ferè volumen implerent. Neque tamen sic immensi laboris Annalium pretium elevamus, ut non quantum ejus arti Roma debet ac ingenio, tantum diligentiæ propemodum debere universum Orbem Christianum agnoscamus, ob illa tot ab eo eruta monumenta, (licet in eorum censum non pauca sublestæ nimis fidei relata sint) quæ sine illo fuisset, æternis forte damnata tenebris latuissent. Qui nec ita partium studio ducimur, ut Doctrinæ temporum conditorem laude fraudatum sua velimus: abesset modo succus loliginis & ærugo. Nam quæ tandem ars inchoata simul & perfecta est? Quin eum inter principes Chronologos non illibenter putamus,*

& ver-

& versatile hominis ingenium, & eruditionem sanè multijugam, & bene Latinum ac rotundum eloquii genus complectimur, nec arbitramur ei parem tum fuisse, postquam à Sirmundo discesseris, illius ordinis virum: eumque adeò magis interdum quàm Scaligerum sequimur. Sed an ideo majoris quàm Scaligerum facimus? Quasi verò Gigantis invectus humeris pumilio, quia longius prospicit, ipso Gigante major existimandus sit. Ac persimile quidem nobis videtur, licet in alio genere studiorum, quod de Aristotelis & Cartesii Philosophia certamen ævo nostro agitari solet. Nam fuit profectò Cartesio ingenium erectum, & indagandæ veritatis avidum, & suscepto par negotio, nisi viventi præsidia, tandemque vita defuisset: summa fuit Mathematicarum disciplinarum peritia, quarum tam immodico flagrabat studio, cæteras ut omnes sub earum præscripta redactas vellet, id quod optandum sed materiæ conditione vix sperandum permittitur: fuit acre limatumque judicium, & nisi liquidæ ac propè dixi tractabili demonstrationi cedere nescium, sed nimis anxium in rebus præcipuè Metaphysicis & Ethicis, quas Mathematica persequi diligentia ἡ ὑποκειμένη ὕλη non patitur: fuit denique tanta in commentando felicitas, ut Aristotele commodius addo & verius in Physicis permulta docuerit. Et hoc negare non est nisi malignorum. Sed an ideò Aristoteli comparandus? Risum vix tenebam nuper, cum in Aulicos incidissem, qui de Aristotele contemptius quam de discipulo, de Cartesio magnificentius quàm de magistro loquebantur. Et ita judicare sciolorum demum est. Nos laudamus Cartesium, Aristotelem admiramur. Absit invidia dicto: non dicam centum, sed compluria tamen ex summis ætatis nostræ ingeniis in unum conflari oporteret, ut Aristotelem redderent. Quod idem aut simile si quis de Scaligero & illo quem dixi Doctrinæ temporum Patre judicium fecerit, non immeritò fecerit. Nam sive respexeris ad ingenii dotes, & raram illam judicii sapientis cum felici memoria mixturam: sive ad linguarum & scientiarum quas animo comprehenderat varietatem incredibilem, non negabis accuratiorem interdum in nonnullis existere Chronologum, aut subtiliorem Geometram, aut numerosiorem Poetam; at idem raro nasci Scaligeros, & hunc nostrum ultimum fateberis. Sed qui nec Apologiam nec Panegyricum instituerim, finienda hic mihi præfatio est, si te prius, Lector, admonuero, Fratres COMMELINOS, *percelebres typographos Canones jam olim Isagogicos edidisse, quorum exemplaria cuncta cum sibi comparasset* JANSSONIUS *noster & ipse solertissimus, hinc illi factus animus est, ut grande hoc Opus universum typis redderet. Quod usus consilio auxilioque partim nostro, partim per absentiam sæpe nostram eruditorum Lugdunensium, quanta maxima potuit fide ac diligentia, & maximis quidem sumptibus perfecit. Accessio porrò luculenta facta est, adjectis ex ipsius Scaligeri autographo secundis ejus curis: quas tanti facere non dubitem, ut ii etiam penes quos est prior Editio, hanc præterea si comparaverint, meo certè judicio minimè inepti vel ἀπειρόκαλοι existimandi sint.*

JOSE-

JOSEPHI JUSTI SCALIGERI
JULII CÆSARIS A BURDEN FILII
IN

CHRONICA EUSEBII PAMPHILI

PROLEGOMENA,

AD

Nobilissim. & Amplissim. VIRUM

IACOBUM AUGUST. THUANUM

Regium in Sanctiore Consistorio Consiliarium, & in Amplissima curia Parisiensi Præsidem.

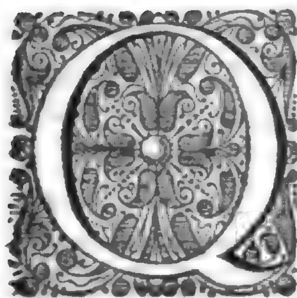

Uanvis ea vis veritatis est, ut etiam ab invitis confessionem exprimere possit, tamen eam semper hæc necessitas sequitur, ut cum odio ad præliandum composita sit, & cum eo quotidie digladietur. Neque enim nota esse potest, quin & statim invisa, neque signa suæ præsentiæ dare, quin eadem opera bellum sibi indici sentiat. Ut enim ex cognitione falsitatis veritas deprehenditur, sic ex caussarum ejus ignoratione odium ejus natum est, quas si quis ea alacritate apprehendere vellet, qua falsum à vero dignoscit, miros veritas amores sui in eo excitaret. Quum autem odium ex contentionibus accendi soleat, in nullis vehementius flagrasse visum, quam in Christianismo nascente: quo tempore non solum veritas odiosa erat, sed etiam homines falsi cassibus irretiti, usque adeo ei hærebant; ut nihil magis metuere viderentur, quam ne à pessimo cultus genere ad optimum traduci cogerentur, in quod pudor tam diuturni erroris transire non sinebat, quem à tot sæculis ad majores suos, & ab illis ad se transmissum animo imbiberant, ita ut veritati victas manus dare, id nihil aliud esse existimarent, quam stuporem suum fateri, & proinde sua interesse, verum odisse potius, quam vero vinci. Hoc est, quod querebantur summi illi pietatis vindices, Justinus, Tertullianus, Lactantius, alii, quod veritas ignorata damnaretur, propterea quod auditam damnare non possent: quum tamen inde sequeretur eos fateri id, quod audire nollent, verum esse, & id falsum, propter quod verum audire eos pigeret. Sane non aliunde, quam ex hac voluntaria veri ignoratione, crudelissimæ illæ persecutiones nascebantur, à quibus quum respiratio daretur, tepescente ad tempus adversariorum sævitia, non tepebant Christianorum studia, qui obnixe in illam curam incumbebant, ut institutum, quod emendatis moribus, & innocentissimo vitæ genere hactenus defenderant, id quoque, quam maxime fieri posset, testimoniis omni exceptione majoribus apud hostes nominis probarent. Sed testimoniis sine auctoritate non credebatur: auctoritas autem in hujuscemodi rebus nulla major esse potest, quam quæ ex summa antiquitate petitur, præsertim quum adversarii Christianismum novellum, & heri atque hodie natum causarentur: cui objectioni nullum præsentius remedium habuerunt, quam ad antiquitatem confugere, & fidem de doctrina temporum asserere: quo telo si adversarios de præsidio, cui maxime fidebant, dejicerent, nihil relinqueretur, quod veritati opponerent. Sed hoc genus de-

fensionis in duo membra scinditur. alterum de doctrina est, alterum de ipsa vetustate doctrinæ. Priore res est cum duobus generibus hostium longe dissimillimi instituti, Judæis & Gentibus. Judæorum pertinaciæ primus, quod meminerim, dialogum suum Tryphonem opposuit Justinus Martyr, ex quo non paucas sententias in suum librum adversus Judæos Tertullianus transcripsit, qui id argumentum longe felicius exequitur. Eusebius Pamphili tam Judæis, quam Gentibus opere ἀποδείξεως obsistit, cum solis autem gentibus, & eorum Theologis, ac Philosophis committit sese luculentis illis Commentariis προπαρασκευῆς. Atque hæc de doctrina. De antiquitate fortasse primi responderint Theophilus tribus libris ad Autolycum, & Tatianus unico pulcherrimo quidem illo, sed qui ἀκέφαλος ad nos pervenit. Certe, qui id argumentum tractaverit, antiquiorem Tatiano habemus neminem, quem non longo intervallo excepit eruditissimus omnium Clemens Alexandrinus, qui non solum exemplum ejus, sed ipsa quoque verba sequitur. Neque vero hic omnes, qui pro Christianis adversus gentes scripserunt, referre consilium est. De iis tantum loquimur, qui sacræ historiæ, ac veri cultus vetustatem opere ei rei privatim dicato asseruerunt: qui quum prope infiniti fuerint post tempora Constantini, qui ante illud tempus eam rem tractaverit, unus tantum impræsentia succurrit, Julius Africanus, & qui eum ipsis vestigiis ita sequitur, Eusebius Pamphili, ut totum ejus fere Chronicum in suum transcripserit: quem, ut eam provinciam susciperet, honesta æmulatio, & aliæ caussæ, quæ postea exponentur, sed ante omnia, amor veri impulit. Non enim se ad hanc scriptionem contulit, ut Gentium duntaxat pertinaciam obtunderet, sed & præcipue ut Christianorum errori succurreret, quibus nulla sacræ historiæ constabat certa ratio, & quantum temporis à primo homine, ad suum ævum, interfluxerat, non magis ipsis exploratum erat, quam quantum à se, ad sæculi συντέλειαν, superesset, quamvis satis expressa intervalla ab Adam, ad Exodum, & hinc ad casum Sedekiæ, vetus LXX interpretum editio suppeditaret. Sed quia ignoratione unius intervalli reliqua ignorari necesse est, quemadmodum uno dephrehenso, cæterorum cognitio expeditissima est, ut in iis rebus, quæ veris demonstrationibus nituntur, contingere solet: Africanus id sibi negotii proposuit, ut uno intervallo ad aliquem certum historiæ exoticæ titulum relato, tam antecedentium, quam consequentium veritatem erueret. Quod igitur apud exoticæ historiæ auctores reperit, quod proposito suo maxime consentaneum esse arbitratus est, id ille pro titulo & termino operis sui arripuit. Legerat itaque apud Josephum ex Polemone, Apione, & Ptolemæo Mendesio, Hebræos ex Ægypto, duce Mose, migrasse circiter initium regni Argivorum, hoc est annis MXX ante primam Olympiadem: quod tempus alii ad Inachum, alii ad Phoroneum referunt: idque tanquam sepem ac fundamentum Chronologiæ suæ sibi constituit, ad quod præterita tempora, & à quo sequentia deduceret, κατὰ προσθαφαίρεσιν, ut ipse loquitur. κατὰ μὲν τὴν ἀφαίρεσιν, εἰς τὰ προηγούμενα. κατὰ δὲ τὴν πρόσθεσιν, εἰς τὰ ἑπόμενα. Fiduciæ cumulus accessit auctoritas Tatiani, & post eum Clementis, qui Mosem plusquam mille annis ante primam Olympiadem fuisse prodiderunt. Hac epocha firmata, quinque libros Chronologicos contexuit, in quibus omnia regnorum, nationum, Rerumpublicarum initia à capite repetita, ad finem deduxit: deinde per certa intervalla, quas ὁμάδας vocant, ea inter se comparavit. Postremo eorum indicem in finem conjecit, quem κανόνα vocavit, in quo, quæ καθ' ὁμάδα in superioribus libris congesta erant, per annos expansos, quæ Græci ἁπλᾶ ἔτη nuncupant, digessit: cujus Canonis instar Eusebius quoque composuit,

posuit, in quo nihil antiquitatis reconditæ est, quod non ab Africano hauserit, nisi ubi ab eo dissentit, præsertim in annis ab Adam, quæ ad annum primum Christi Dionysianum Africanus tot putat, quot ex LXX Seniorum rationibus colliguntur, quinquies mille quingentos, quum tamen aperte ab iisdem dissentiat in altero Kainan, quem ipsi adversus fidem Hebraici codicis tam Judæorum, quam Samaritarum, inter Arphaxad, & Sela, inseruerunt. Hoc igitur insititio Kainan omisso, quum dissimulandi fuerint CXXX anni, quot Septuaginta Seniores illi attribuunt, quum Sela generaret, hanc lacunam ut expleret, placuit eos chronographio Judicum infundere. quæ fuit summa ἀλογιστία. Nam si supervacaneus est ille Cainan, ut certe est, sequitur & annos quoque illos CXXX supervacuos esse, & proinde ab Adam, ad annum primum Christi, minus centum triginta annis intervallum est, quam ex LXX Seniorum editione colligitur. Sed quia in vetustissimis exemplaribus Euangelii secundum Lucam illum Kainan non extare animadverteret, & sciret neque in Judæorum, neque in Samaritarum Hebraico legi, hac in parte consensui veterum, qui illum Kainan non recipiebant, satisfacere voluit. rursus quod omnes uno ore ab Adam, ad Christum, quinquies mille quingentos annos putarent, huic quoque parti deesse noluit: quod non potuit facere, nisi illos CXXX annos Iudicum temporibus infindendo: quum meminisse debuerit, deductis illis CXXX, ab Adam, ad Christum, tantum quinquies mille trecentos septuaginta interesse. Itaque non minore licentia illos annos de loco Kainan depulsos in Judicum tempora distulit, quam ipsi Septuaginta Kainan illum interjecerunt, & annos Patriarcharum παιδοποιΐας singulis annorum centuriis auxerunt. Ex rationibus LXX Seniorum colliguntur anni MMCCLXII, non MMCCXLII, ab Adam ad Diluvium: ubi XX annis amplior est epocha Africani, Chronici Casauboniani, Nicephori patriarchæ, & Honorii Augustodunensis, quam hodiernorum exemplarium editionis LXX. Itaque tam Chronicon illud, quam Nicephorus, ab Adam, ad annũ promissionis, ponunt ann. MMMCCCCVII. Africanus autem MMCCVII. Differentia, anni CC. de quibus deductis CXXX Kainan τοῦ δευτέρου, supersunt LXX, quos quomodo, & ubi inferserit, in Notis ex Georgio Syncello retulimus. Sunt aliæ hominis hallucinationes, quas prudentes omittimus. Sed quemadmodum propter excellentiam operis imitatorem nactus est Eusebium, ita eundem propter errores castigatorem habuit, qui primus omnium ostendit majorem quidem vetustatem Mosis esse, quam omnem fere memoriam intervalli Gentium mythici: sed tamen non tantam, quanta Africano visa est. Minorem enim esse annis CCLXXXIIII, quam ipse sciscit, DCLIII autem, quam LXX editio concipit. Deinde ridiculum illum errorem castigavit, qui hactenus in animis hominum radices egerat, quum inter baptismum, & passionem Domini, omnes scriptores unum annum interjicerent, tametsi quatuor Paschata à baptismo, ad resurrectionem, apud Johannem diserte expressa sint. Sed apud Eusebium ea fuit omnium fere opinio de intervallo inter baptismum, & resurrectionem, ut ex Epiphanio in libris de Emend. Temp. olim monuimus. Tertullianus vero æqualis Africano, & eodem tempore, quo ille, scribens παραδοξότερον perhibet, passum XV Tiberii, duob. Geminis, habentem annos quasi XXX, octavo Kalend. April. Secundum hæc, nullum momentum interjectum fuerit inter baptismum, & passionem. Nam ex verbis Euangelistæ constat agentem quasi annum XXX accessisse ad baptismum, quo tempore passum hallucinatur acutissimus & eruditissimus ille Poenus. Sed omnes illi veteres magnum honorem habuerunt diei XXV Aprilis, qui mundum in ea conditum,

 Chri-

Christum conceptum, & passum memorant: ab eoque πρωτόκτιστον ἡμέραν eam vocant, quod fuerit, ut quidem ipsi putabant, princeps hebdomadis in conditu rerum; quasi semper in ea hæserit æquinoctium ex sententia Sosigenis, qui προήγησιν ἰσημερινῶν ignoravit. Sed anno, quo ambo Gemini Consules fuerunt, quartadecima Nisan incurrebat in XVI Aprilis. Itaque Africanus ab Adam, ad baptismum, putat annos 5530, à baptismo, ad passionem, 5531. Recte quidem, inquit, Georgius Syncellus, ab Adam, ad baptismum, 5530 annos putari. sed quod erroris de anno uno inter baptismum & passionem, interjecto autorem facit Africanum, ostendit se ignorasse non aliter omnes, qui ante Africanum scripserunt, sensisse; qui ex illis verbis ἔτος δεκτὸν κηρύξαι, colligebant ἔτος ἓν μόνον τῆς κηρύξεως Christi fuisse. Sed quia de hoc abunde alibi à nobis disputatum est, illis contentus lector esse poterit. Quod annus natalis Domini ex trigesimo ejus completo ignorari non potuerit, ideo non multum laborandum fuit illis, qui illum cum XXVIII anno Augustorum Actiaco compararunt, cujus Thoth congruit anno Juliano XLIV. Sed tametsi annus XXX à Luca designatus non fuisset, etiam absque illo natalis erui potuit. Herodes enim obiit Nisan anni Juliani XLV, ut ex defectione Lunari constat, quæ eo anno accidit IX Januarii, qua nocte Herodes legis Doctores interfici jussit, ut scribit Josephus. Sed Christum bimulum tunc fuisse manifesto colligitur ex Matthæo II, 16, quod Herodes paulo ante obitum suum à bimatu, & infra, pueros occidi jussit, juxta tempus, quod ex Magis exquisiverat. Christus igitur moriente Herode bimulus erat, ideoque non anno XXVIII Actiaco, sed XXVII, natus est, qui ab anno Juliano XLIII, ad Septembrem anni XLIV, currebat. Itaque si ad annum XLIV triginta adjeceris, pervenies ad annum Julianum LXXIV, qui profecto erat XV Tiberii. Itaque sine mentione trigesimi anni completi adepti sumus annum natalis, &, si Lucas tantum trigesimi anni completi meminisset sine adjectione XV Tiberiani, tamen anno natalis ita deprehenso, necessario concluderetur anno XV Tiberii baptisatum fuisse. Rursus quot annos natus passus sit, etiam si trigesimus completus ignoraretur, ita colligi poterat. Nam ab anno XIII Tiberii, qui erat primus currens procurationis Pilati, Christi autem Dionysianus XXVII, usque ad excessum Tiberii, anno Dionysiano XXXVII, bis duntaxat neomenia Nisan intra illud decennium fuit Sabbatum. Prior quidem anno Tiberii XIX, Fur. Camillo, Cn. Domitio Ahenobarbo Coss. cyclo Solis XIV, Lunæ XV, anno Iudaico 3793, Christi Dionysiano XXXIII. Posterior anno Tiberii XXII, Sex. Papinio, Quintio Plautio Coss. cyclo Solis XVII, Lunæ XVIII, anno Iudaico 3796, Christi Dionysiano XXXVI. Passus autem Christus Pontifice Iosepho Kaiapha. Atqui anno Tiberii XIII, abdicato Simone Kamithi filio, Gratus Tiberii procurator, antequam successorem Pilatum acciperet, sacerdotium Iosepho Caiaphæ mandavit, cui Vitellius præses Syriæ anno ante obitum Philippi Tetrarchæ successorem dedit Ionathen filium Anani ejus, qui Annas Euangelistæ dicitur, fratrem uxoris Kaiaphæ. Obiit autem Philippus XXI anno Tiberii, teste Iosepho. Ergo XX ejusdem anno Kaiaphas sacerdotio abdicatus est, postquam eo VII annos solidos potitus esset. Proinde intra septennium Kaiaphæ Dominus passus est. quo intervallo, ut dixi, semel contigit, ut neomenia Nisan Sabbatum incurreret, anno Christi Dionysiano XXXIII, qui erat XXXV à natali ejus, ut ex Matthæo colligitur, & ex XXX absoluto apud Lucam. Vide quomodo eruimus verum annum passionis sine ulla mentione XXX absoluti. Sed quemadmodum tempus natalis sine bimatu Christi

ex

ex illo loco Matthæi II, 16, ita tempus baptiſmi ſine trigeſimo anno divinari non poterat. Nam ab anno Iuliano XLIII, ad LXXVIII, quo Chriſtus paſſus eſt, annos ſolidos XXXIV interfluxiſſe conſtat, idque intervallum eſſe à natali, ad reſurrectionem, ita tamen, ut in intervallo inter baptiſmum, & paſſionem, unius anni ratio fugere poſſit, quandoquidem ex euangelio ſecundum Iohannem quatuor tantum Paſchata colligi poſſunt, id eſt anni tres abſoluti, quibus deductis de LXXVIII anno Iuliano, remanet annus LXXV Iulianus, quo baptiſatum eſſe Chriſtum neceſſario ſequeretur, ſi non amplius, quam quatuor paſchata inter baptiſmum, & reſurrectionem interceſſiſſe concederetur. Itaque hoc modo baptiſatus fuiſſet anno XVI Tiberii, non XV, adverſus fidem hiſtoriæ. Sed tamen hac ſtandum eſſet, ſi neſciremus baptiſatum annos habentem XXX. Magni igitur fuit illorum veterum hallucinatio de intervallo inter baptiſmum, & reſurrectionem, uſque ad id tempus, quo illud intervallum biennio definierunt, & ex ridiculo argumento priorem annum δεκτὸν, alterum autem ἀντιλεγόμενον fuiſſe ſomniarunt. Hunc igitur errorem Africani de illo intervallo, & de epocha Exodi, quam nimis in antecedentia ſummovit, & non pauca item alia ejus commiſſa ut emendaret Euſebius, qui videbat receptam opinionem vulgo pro demonſtratione eſſe, Chronologicum opus & ipſe inſtituit non tam novum, quam ex Africani opere interpolatum. Nihil enim luculentum, vetuſtum, excellens in eo eſt, quod non ex Africano depromſerit, cujuſmodi præſtantiſſimum illud, & nunquam ſatis laudatum Dynaſtiarum Ægyptiarum monumentum, reges Aſſyriæ, Stadionicæ, reges Sicyonii, Argivorum, Athenienſium, & alia multa, quæ in priorem librum Chronologiæ ſuæ contulit: quæ quum omnia ab Africano habuerit, vix tandem illius meminit, niſi in iis, in quibus ab ejus ſententia diſcedit: ut mirum mihi videatur, tanta ſecuritate ſui ſæculi alienam induſtriam ſibi vindicare, neque revereri judicia eorum, qui Africanum quotidie legebant, utpote cujus opus à centum annis in manibus hominum verſaretur. Fatendum tamen eſt non minorem laudem ſibi ex illo heroico labore peperiſſe, quam ex luculentis libris προπαρασκευῆς. Quemadmodum enim in illis omnes theſauros vetuſtatis expoſuit ad Gentium Deos traducendos, inſanam eorum Theologiam profligandam, verum unius Dei cultum vindicandum: ita in hoc ex omni priſcarum hiſtoriarum cenſu ea collegit, quæ cum ſacris originibus paria facerent, ſi quidem vera ſunt; ſin autem, cum illis collata falſi revincerentur, vel quod vetuſtiora finguntur, quam patiuntur rationes Moſaicæ, vel quod ſequius relata ſunt, quam in ſacris literis concepta extant, cujuſmodi quæ Juſtinus Trogi breviator, Cor. Tacitus, & Apion Grammaticus de Iudæis perperam retulerunt. Multis tamen nominibus hoc commendandum, & imprimis, ut alia taceam, quod veterum errores caſtigarit, in quibus illum Africani de Exodi tempore, qui familiam ducebat. Nam eo tanquam fundamento, Africanus rationes ſuas ſtabilivit. præterea, quia, quod Hippolytus Epiſcopus indicaverat quidem, ſed non demonſtrarat, primus omnium oſtendit intervallum à baptiſmo, ad reſurrectionem, non minus eſſe triennio, quanquam minus quadriennio, quod priores Eccleſiæ auctores, præter Hippolytum, & paucos alios, uno anno, poſteriores biennio terminarunt. Sed neque Euſebius, neque Africanus ad ſcribendum ſe contulerunt, niſi prius inſtructi aliquo geſto Hebraico, quod in tempus certum hiſtoriæ Græcæ inciderit: λαβόμενος, inquit Africanus, μιᾶς πράξεως Ἑβραϊκῆς ὁμοχρόνου πράξει ὑφ' Ἑλλήνων ἱστορηθείσῃ. Omnis enim, quæ de temporum ratione inſtituitur, diſputatio munimentum habet tempus certum & definitum, quod Græcis dicitur

παράπηγμα, Censorino *Titulus*. Id autem duplex est, ἀφ' οὗ, ἐφ' ὅ. *Unde, & quo.* Hoc est, unde rationes temporum deducuntur, & quo referuntur. Ii sunt termini intervallorum. uno enim tantum posito, nullum est intervallum, non magis quam punctum est linea. Sed quod duo puncta interjacet, id linea est: & quod inter duos terminos, intervallum. Hæc commutantur. τὸ ἀφ' οὗ enim potest fieri τὸ ἐφ' ὅ, quando vetustior epocha antecedit: & contra, τὸ ἐφ' ὅ potest esse τὸ ἀφ' οὗ, si posterior epocha alia ab eo deducatur. A prima Olympiade, exempli gratia, ad hunc annum Christi Dionysianum MDCVI, fluxerunt anni MMCCCLXXXI. Hujus anni prior terminus, sive παράπηγμα τὸ ἀφ' οὗ, est prima Olympias, τὸ ἐφ' ὅ, annus Christi propositus. Africano igitur τὸ ἀφ' οὗ est Exodus, ad quam, ab Adam, rationes suas deducit. τὸ ἐφ' ὅ est primus annus Cyri, Olympiade LV ineunte, à qua, ad se, tempora deduxit. Itaque ut operi suo fundamenta jaceret, primum apprehendendum fuit aliquod intervallum, cujus unus terminus vel demonstrandus esset, vel pro demonstrato assumendus, ut est Exodus, cujus tempus ipse satis demonstratum esse putavit ex eo, quod Apion, Josephus, Ptolemæus Mendesius, & alii veteres, illud in initium Inachi contulerunt. Inachum vero MXX annis ante primam Olympiadem floruisse ex Philochoro didicerat. Sed Eusebio nostro intervallum παραπήγματος sunt anni septuaginta captivitatis. τὸ ἀφ' ὅ statuit in capto Sedekia, τὸ ἐφ' ὅ in secundo anno Darii Hystaspidæ. De initio illius intervalli, à casu Sedekiæ, & templi excidio, multos auctores habuit, quos sequeretur. de fine ipse primus, & solus vaticinatus est: quemadmodum & de laxatione captivitatis jlocaliter hallucinatur, quam trigesimo anno post excidium templi statuit, ut primam Olympiadem in tempus Ioatham conjiceret, auctorem Africanum secutus. Quare alterius intervalli primus annus Ioatham est τὸ ἀφ' οὗ, annus secundus Darii τὸ ἐφ' ὅ, in quo septuagesimum, ut diximus, annum captivitatis statuit, Olympiades LXV anno secundo. Quia igitur intervallum ab Exodo, ad conditum templi, & inde ad Ioatham regem, perspicue conceptum extat in sacra historia, ideo quantum intersit ab Exodo, ad primam Olympiadem, ignorari non potest. Sunt enim anni absoluti, secundum hanc Eusebii hypothesin, DCCXXXVI, non autem MXX, ut Africano visum est. Bene hactenus agebatur cum Eusebio in Africani sententia confutanda, si quam certum est eam falsam esse, tam recte instituta esset ejus disputatio. Quia vero neque prudenti, neque laudabili consilio rem tractavit, Africani quidem caussa melior ideo non fuerit, quia Eusebii non bona est, in Eusebio tamen prudentiam, & fidem desiderabimus. Quemadmodum enim nulla alia ratione motus, quam auctoritate Africani, Olympiadem primam in Ioathami initium contulit, ita ex fide Africani excidium Ilii in Thuoris Ægyptii regnum, ex Diodori autem relatione in Teutami Assyrii tempus conjecit. In hoc prudentiam requirimus: quia magnus ἀναχρονισμὸς hoc modo committitur. Rursus quia à Theutamo Assyrio, item à Thuori Ægyptio, ad Ilii casum, longe majus est intervallum, quam historiæ tempus exigit, is integra Dynastia Ægyptia sublata, ex antecedente duas fecit, ut earum numerum servaret, ex serie autem regum Assyriorum quatuor reges præterivit, aut dissimulavit, ut Thuoris & Theutami tempora in Ilii excidium convenirent: quo facto tantum de existimatione sua & fide deperdidit, quantum veritati detraxit. Neque eo contentus, & sciens & insciens pessime rationibus suis consuluit. Scienter enim, quum Africanus primum annum Achaz regis cum primæ Olympiadis initio comparaverit, ipse eam Olympiadem ab Africano in primum annum Ioatham regis collatam esse comminiscitur,

tur, ut non veritus sit verba ipsius Africani interpolare, atque invertere. Africanus, referente Eusebio: Αἰσχύλος ὁ Ἀγαμήστορος ἦρξεν Ἀθηναίων διὰ βίου ἔτη κγ, ἐφ᾽ οὗ Ἰωαθὰμ ἐβασίλευσεν ἐν Ἱερουσαλήμ. καὶ ὁ ἡμέτερος δὲ κανὼν ἐπὶ τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος τὸν Ἰωαθὰμ βασιλέα Ἰούδα συνείληφεν. Atqui Africanus utrobique Ἀχὰζ, non Ἰωαθὰμ, posuerat. Quod manifesto arguit alia χρῆσις Ἀφρικανοῦ ex libro quarto: τὴν τεσσαρεσκαιδεκάτην ἐνίκα Κόροιβος στάδιον. Τότε ἐβασίλευσεν Ἀχὰζ ἐπὶ Ἱερουσαλὴμ ἔτος πρῶτον. In eodem libro: τὴν ἀρχὴν τῆς Ἀχὰζ βασιλείας ἔτος πρῶτον, ᾧ συντρέχειν ἀπεδείξαμεν τὴν πρώτην Ὀλυμπιάδα. Non igitur Ioatham, sed Achaz, scripserat Africanus. Factum hominis magis mirer nescio, an securitatem, qui sibi persuaserit neminem animadversurum fraudem optimo scriptori factam, quæ non magis latere poterat, quam scriptor ipse, quum tot Christianorum manibus tereretur. Sed neque Africano, neque Eusebio de prima Olympiade potest constare ratio, quum initium illius in XXXVII annum Azariæ conveniat, XIII annis citius, quam scisceit Eusebius, XXIX, quam Africanus. Atque hæc quidem prudens & sciens Eusebius. Imprudens autem initium Olympiadum non in primo Ioatham, ut promittebat, sed in quinquagesimo Azariæ statuit; primum autem Ioathami in quartum Olympiadis contulit. quæ summa fuit imprudentia, aut hallucinatio. Sed quum in hoc genere dupliciter peccetur, hallucinatione, aut consilio, prius quidem est *ἀλογισία*, aut *παρόραμα*, alterum vero *παρεγχείρημα*. prius excusatur: posterius objurgatur. Magnum igitur *παρεγχείρημα* illud est, quod posito capite Olympiadis in quinquagesimo Azariæ, quum hinc ad casum Sedekiæ putentur anni CLXIII, iis deductis de anno Iphiti CCLVII, hoc est secundo Darii, quo vult septuagesimum annum captivitatis terminari, remanebunt anni LXXXIV, quum tantum LXX esse debuissent. XIV igitur annis minus est illud intervallum, à L anno Azariæ, ad II Darii. qui nisi interjiciantur in illud intervallum, omnes rationes Eusebianæ conturbentur, necesse est. Igitur huic malo occurrit partim insciens, partim sciens. Insciens quidem, quod quum reginæ Athaliæ unum annum plus justo attribuerit, quinquagesimus annus Azariæ est tantum XLIX, imo XLVIII, quia epocha conditus templi uno anno serius posita est. Habemus igitur biennium superfluum. deinde unum annum largitur Sedekiæ extra numerum. Undecim enim annis solidis ejus regnum definit. Hic igitur triennium illi imprudenti excidit. Prudens autem adversus auctoritatem historiæ unum annum Iosiæ dat supra XXXI à scriptura attributos, Ammoni X. Duodecim enim regnasse affirmat, qui biennium tantum in regno explevit. Habemus igitur XIV annos, quibus rationes Eusebianæ veras superant. aliquando etiam XV anni excurrunt, idque accidit propter alias caussas, quas in Notis exposuimus. Quum vero illos decem annos Ammoni Regi largiretur, non puduit eum asserere ita legi in Septuaginta Seniorum editione, in Hebraico autem solum biennium illi attribui. in quo non majorem rationem existimationis suæ, quam judicii lectorum & totius posteritatis habuit; quum tam calido commento latebram ex auctoritate Septuaginta Seniorum petiit. Pari securitate decem annos Servio Tullio detractos Tarquinii Superbi annis adjecit, non aliam ob caussam, opinor, quam quia aliquod gestum à quodam scriptore in Tarquinii initium conferri legerat, quod constare non possit, nisi Tarquinii initium in antecedentia promoveretur: quemadmodum neque Thuoris, neque Theutami tempora in casum Ilii incurrere poterant, nisi una Dynastia loco moveretur, & quatuor reges Assyriorum omitterentur. Accidit igitur, ut propter illos annos Ammonis, & aliorum, in-

sititios,

fititios, casu, non consilio, excidium templi in III annum Olympiadis XLVII contulerit. Itaque totis illis nunc XIV, nunc XV annis προχρονισμῷ peccatur ab Exodo, ad initium Olympiadum. Numerus Eusebianus cum 2697 compositus dat annum periodi Iulianæ. Contra anni 2697 de periodo Iuliana detracti exhibent numerum Eusebianum. Detractis igitur per perpetuam regulam 2697 de 3217, qui est annus Exodi in periodo Iuliana, superest numerus Eusebianus DXX, vera Exodi epocha. Atqui Eusebius ponit in DV. Quindecim igitur annis προχρονισμὸς committitur. Rursus annus fundamentorum templi in periodo Iuliana 3696. Deductus 2697, superest vera epocha conditus templi in numero Eusebiano DCCCCXCIX. In Canone tamen assignatur DCCCCLXXXV. Differentia, anni XIV προχρονισμοῦ. His animadversis, natalis Abrahami competebat in annum XXXVII Europis Sicyoniorum regis, non in XXII. Quod autem LXX Hebdomadas Danielis à secundo Darii Hystaspidæ anno ordiens, ad tempora Herodis deducit, frivolum est. Nam sive CCCCLXXXIII anni, sive CCCCXC cum MCCCCXCVII componantur, prior numerus desinit in numero Eusebiano MDCCCCLXXX, triennio ante initium Herodis, alter autem in MDCCCCLXXXVII, in anno Augusti XIV. Neuter modus efficit quod vult: imo utrumque ridiculum. Urget tamen à caussis, quas validas esse arbitratur. primo, quod χεῖσμα apud Danielem significat reges & Sacerdotes unctos, in quorum possessionem Herodes invaserit: secundo quod Herodes ἀλλόφυλος: tertio, quod προσήλυτος: quarto, quod regnum ad se non pertinens insederit. τὸ περὶ χρίσματος per se satis confutatur, quod extat in editione hodierna, quam sequitur Eusebius. antiquior habebat χριστὸς convenienter Hebraismo. Neque enim verum est per χεῖσμα summos Sacerdotes intelligi, quamvis inungerentur, neque à templi posterioris exædificatione statim summos Pontifices imperium in Iudæos obtinuisse, quum Nehemias, qui ad tempora extremi regni Persarum vixit, dux fuerit Iudæorum, & ipse alios duces, qui ante eum à Regibus Persarum in Iudæam mittebantur, memoret cap. III, 15. nullus vero dux illis præficiebatur, nisi qui ex masculina stirpe Davidis genus deduceret. Quare ad initium Seleucidarum, semper duces habuerunt, ut non opus fuerit Sacerdotibus subjici. Neque verosimilius Ambrosius Commentario in III caput Lucæ, *Eo enim (Iechonia) regnante Iudæam Babylonii vastaverunt, neque postea unquam de semine ejus regnum quisquam in Iudæa potuit obtinere. Postea enim populus de captivitate dimissus sub sacerdotibus & Tetrarchis fuit. Unde etiam, usque ad Christi generationem, mansere Tetrarchæ, ne ipsi quidem, quantum historia docet, regalis dignitatem generis reservantes.* Nam quis concedat longo tempore ante Christi natalem Tetrarchas imperium in Iudæos obtinuisse, quum primi Tetrarchæ instituti sint ex Herodis testamento, Christo jam bimulo? Tamen quia tantus vir, quantus fuit Ambrosius, hoc perhibet, pauci advertent illum aliud agentem hæc scripsisse. Quod autem Herodem ἀλλόφυλον, καὶ προσήλυτον toties totiesque vocet Eusebius, ut fidem struat commento suo, quia hanc fabulam ab Africano accepit, Africanus ipse conveniendus est. Is igitur Antipatrum Herodis Regis patrem scribit ἱεροδούλου τινὸς Ἀπόλλωνος, *cujusdam æditui Apollinis* filium fuisse. Atqui avus Herodis regis non Herodes, sed Antipater, quomodo & pater ipse Herodis, vocabatur. Ioseph. XIV. cap. II. Is fuit vir ornatissimus, strenuus dux belli, magnæ non solum apud Idumæos populares suos, sed etiam Arabas finitimos, auctoritatis. quo nomine Iannæus Alexander rex, & regina Salome Alexandra eum toti Idumææ præfecerunt ad Idumæos in officio, vicinos autem Arabas in amicitia continendos. tantum abest, ut unquam æditus

æditus Apollinis fuerit. Huic filius fuit Antipater cognominis patri, prius Ἀντίπας ὑποκοριστικῶς πρὸς διαστολὴν dictus, quia idem est Ἀντίπατρος καὶ Ἀντίπας, vir strenuus, acerrimus, ditissimus, πολλῶν μὲν εὐπορῶν χρημάτων, δραστήριος δὲ τὴν φύσιν, καὶ στασιαστής. Joseph. Rursus apud eundem: Ἀντίπατρος εὐσεβείᾳ, καὶ δικαιοσύνῃ διενεγκὼν, καὶ τῇ περὶ τὴν πατρίδα σπουδῇ. Hegesippus: *Antipater. is erat Idumæus genere, majoribus apud suos clarus, non tenuis pecuniæ, & ideo prævalidæ potentiæ, arte mira factus ad contemnendam pecuniam propter conciliandam gratiam.* Sed plura cap. XXV. lib. primi. Quum igitur iste Ἀντίπας, sive Ἀντίπατρος, Herodis regis pater ejusmodi viri, qualem ex Iosepho descripsimus, filius fuerit, quomodo constabit commentum Africani, eum ἱερόδουλον fuisse, item à prædonibus Idumæis captum propter egestatem patris redimi non potuisse, ideoque coactum apud hostes manere Idumæorum ritus imbibisse? Atqui pater ejus Idumæus erat, καὶ Ἰδουμαίων στρατηγὸς, ut ex Iosepho modo demonstravimus. Præterea quomodo Idumæorum mores imbiberat, qui ipse Idumæus erat? quid est ineptius? Sed qui potuit ejus pater ἱερόδουλος Ἀπόλλωνος esse, qui religione Iudæus erat, ut pote Idumæus, Idumæis progenitus, qui à temporibus Iohannis Hyrcani circuncisionem, legem, atque ritus Mosis acceperant, XC annis ante initium regni Herodiani? Itaque tempore hujus Antipatri nullum discrimen erat inter Iudæos & Idumæos. Nam Idumæi tam Iudæi dicebantur, quam veri, καὶ ἰθαγενεῖς Iudæi, ut in Notis demonstravimus. Quare joculare est, Ἀντίπατρος τοῖς τῶν Ἰδουμαίων ἐντραφεὶς ἤθεσιν. apud Ambrosium, qui hæc vertit, legitur, *imbutus disciplinis & mysteriis Iudæorum.* Error librarius sit, an typographicus, an Ambrosius Ἰουδαίων ἀντὶ τοῦ Ἰδουμαίων legerit, nescio. Constat tamen Ἰδουμαίων recte legi apud Africanum. Sed προσήλυτον Herodem quis fuisse concedat, quum, ut jam diximus, nullum discrimen esset Iudæi & Idumæi? Et consequenter ridiculum à patre circuncisum fuisse, quum octavo die ab ortu suo, quemadmodum reliqui Iudæi, circuncisus fuerit. Idumæi sane illi, quos debellavit Hyrcanus, & legem Mosis accipere adegit, vere προσήλυτοι erant. Posteritas eorum προσήλυτοι non potuerunt dici, quia προσηλύτου filius προσήλυτος aut γειώρης nunquam vocatus fuit: quemadmodum Horatius libertino patre natus ingenuus, non libertinus, dicebatur: quanquam non ignoro temporibus Appii cæci filios libertinorum etiam libertinos vocatos fuisse, ut nos docuit Suetonius. Igitur Herodes neque προσήλυτος, neque ἀλλόφυλος fuit. Regnum quidem non ad se pertinens adeptus est, quia reliquiæ adhuc supererant Hasamonææ domus. Sed Regnum Romanorum erat, non Iudæorum, aut Hasamonæorum, ex quo à Pompeio subacti Iudæi Romanis facti sunt tributarii. Quum igitur ab illis regnum acceperit, quorum erat dare, merito pertinere ad eum dicitur, quod ab eis accepit, ad quos pertinebat. Itaque tot lapides movendo Eusebius nihil quam operam & oleum perdidit. Sed quanvis hoc commentum ex Africani Epistola expiscatus est, id non est tamen Africani, sed Hegesippi illius, qui tam aliena ab historiæ fide de passione Jacobi Apostoli prodidit, quanvis Africanus nomen non posuit. Nam auctores ejus commenti cognatos Christi facit, quorum solus ille Hegesippus meminit. τοῦ γοῦν σωτῆρος οἱ κατὰ σάρκα συγγενεῖς εἴτ' οὖν φαυχῶντες, εἴθ' ἁπλῶς ἐκδιδάσκοντες, πάντως δ' ἀληθεύοντες, παρέδοσαν καὶ ταῦτα. Ambrosius hæc vertens τῶν συγγενῶν mentionem prætermisit: *Fertur enim ab his, qui sive argumentati, sive simpliciter docentes, sive vere astruentes tradiderunt nobis, &c.* Quæ autem apud eum sequuntur, prorsus à Græcis

Africani abhorrent : *& quia legationis fructu potitus est, per eam gratiam, partem regni affectavit.* Nam nullam partem regni Antipatrus iste affectavit, neque illi sane Hyrcanus dedisset : πρεσβεύσας δὲ πρὸς Πομπήιον ὑπὲρ τοῦ Ὑρκανοῦ, καὶ τὴν βασιλείαν ἐλευθερώσας αὐτῷ ὑπὸ Ἀριστοβούλου τοῦ ἀδελφοῦ περικοπτομένην αὐτὸς ἐτύχησεν ἐπιμελητὴς τῆς Παλαιστίνης χρηματίσας (in vulgatis προκόψας.) Itaque multum Ambrosiana à Græcis discrepant. Quomodo autem hæc temeraverit & amputaverit more suo Rufinus, ex ejus interpretatione existimare licet. Itaque Herodes odium quidem justum pro sævis suis factis meruit, non tamen propter odium ea fingenda erant, quæ non solum immoderatum animi impetum, sed etiam historiæ imperitiam summam arguunt. Neque sane justi odii tanta vis esse debuit, ut ab illis veteribus hæc portenta mendaciorum exprimeret. Quæ vero perperam ab Eusebio prodita sunt, ut qui dubitaret vera esse, sic qui quatenus vera non sunt, deprehenderet, neminem, præter Georgium Syncellum, extitisse puto, quum tamen omnium intersit eos errores ventilari, ostendi, refelli, ne ea propter hominis auctoritatem simplicioribus ingeniis fraudi sint. Hodie enim sunt capitones, pervicaces, contentiosi, qui Christum anno Dionysiano XXXI passum hariolantur, XXIII Martii, resurrexisse XXV, τῇ πρωτοκλίτῳ, ut veteres loquebantur, ἡμέρᾳ. Quæ dementia quanvis à nobis alibi abunde confutata est, tamen habet nescio quid commune cum hallucinatione Eusebii, qui tempus prædicationis Christi definit intervallo à sacerdotio Annæ, ad sacerdotium Kaiaphæ. Res ita habet. Valerius Gratus quintus Tiberii in Palæstina procurator, Annii Rufi successor, Pontii Pilati decessor, anno IX Tiberii, Christi Dionysiano XXIII, Annan, sive Ananum, Pontificem Max. constituit, & paulo post Ismaelem filium Phabi. Triennio sequenti tres Pontifices singuli anni unius sacerdotium gesserunt, Eleazarus Annæ filius X anno Tiberiano, Simon Kamithi anno XI, Josephus Kaiaphas anno XII, qui usque ad vigesimum annum Tiberii, septennium solidum sacerdotio functus est. Quia igitur quartus est Kaiaphas à socero suo Anna, ideo triennium inter baptismum, & resurrectionem, intercessisse colligit, & consequenter tantum esse tempus κηρύξεως τοῦ κυρίου. In quo peccat dupliciter : primo hallucinatione, deinde inscitia rerum Judaicarum. Hallucinatio hæc est, quod quum apud Lucam legatur, ἐπ' ἀρχιερέων Ἄννα καὶ Καϊάφα, ipse, qui putabat, & quidem verum est, eodem tempore duos summos sacerdotes simul esse non posse, ideo diversos annos τῶν ἀρχιερέων Ἄννα, καὶ Καϊάφα, esse credidit, quum tamen Lucas eodem tempore Annam cum genero Kaiapha componat. Inde divinavit ex Josepho, quantum est temporis inter Annam & Kaiaphan, tantum fuisse intervallum à baptismo, ad resurrectionem. quod si verum esset, res ridicula inde sequeretur, Jesum anno XXIII Dionysiano, nono Tiberii, baptisatum, XXVI Dionysiano, XII Tiberiano, passum. quod absurdissimum : ut taceam Kaiapham sacerdotio functum ad annum usque Christi Dionysianum XXXIV. Sed Eusebius rationem habuit quatuor Paschatum, id est trium annorum, quot designantur à Johanne Euangelista. Inscitia autem rerum Judaicarum hæc est; quod tam Annam, quam Kaiapham apud Lucam, putavit esse summum Pontificem : quum tamen Annas fuerit non ἀρχιερεὺς vere, sed ut Ecclesia Constantinopolitana loquitur, πρωτοσύγκελλος τοῦ ἀρχιερέως, qui Hebraice dicitur מִשְׁנֵה כֹּהֵן הַגָּדוֹל, δεύτερος τοῦ ἀρχιερέως. II Reg. XXV. 18. Talmudice, sive Judaice, סְגַן כֹּהֵן הַגָּדוֹל, *vicarius summi Sacerdotis.* Is ea de caussa summo sacerdoti socius dabatur, ut si per morbum, aut propter aliam caussam sonticam, ille non posset obire ea munia, quæ neminem, præter solum summum

summum sacerdotem, obire fas est, vicarius eam necessitatem expleret, præsertim in decima Tisri, quando Sacerdos in Sancta adyta ingrediebatur, in quæ nulli alii sacerdoti, præterquam ipsi, ingredi liceret, aut vicario ejus, si ille morbo impeditus, aut ὀνειρωγμῷ, quod ipsi vocant קרי pollutus, id præstare non posset, cujus rei meminit Talmud, & exemplum extat apud Josephum. Ideo tanta auctoritas illius vicarii erat, ut minimo minus alter Pontifex esset. Nam qui in Euangelio ἀρχιερεῖς dicuntur, hoc est ἄρχοντες τῶν ἐφημεριῶν ἱερατικῶν, ii eo loco erant apud Pontificem maximum, quo σύγκελλοι etiam hodie apud Patriarchas Constantinopolitanum, Antiochenum, Alexandrinum. Primicerius autem eorum, hoc est, πρωτοσύγκελλος, secundum proxime à Patriarcha locum obtinens, & olim ante Turcarum imperium patriarcha designatus, est instar vicarii Pontificis Ierosolymitani, de cujus auctoritate existimare licet ex illis Targum Ierosolymitani: חד לכהנא רבא וחד לסגן כהניא ἕνα (θρόνον) τῷ ἀρχιερεῖ, ἕνα δὲ τῷ δευτέρῳ τῶν ἀρχιερέων, vel, τῷ πρωτοσυγκέλλῳ τῶν ἱερέων. Et quidem prope æqualis eorum dignitas erat, ut Augusti & Cæsaris in imperio Romano. Quia igitur istius Ἄννα, sive Ἀνάνου, qui Pontifex ad paucos dies fuit anno Tiberiano IX, Christi Dionysiano XXIII, duo filii, Eleazarus, & Ionathas, atque ejus gener Kaiaphas, Pontifices fuerunt, non dubium est summam ejus auctoritatem fuisse, præsertim quum ad eum, quanquam non Pontifex, sed vicarius Pontificis esset, prius, quam ad ipsum Pontificem Kaiaphan, Jesus vinctus adductus fuerit: ut non immerito eum Euangelista cum genero Kaiapha compararit. Nam ambos eodem tempore summum sacerdotium gerere non potuisse, recte quidem judicavit Eusebius. quod autem intervallo ab Annæ, ad Kaiaphæ sacerdotium, prædicationis Christi tempus terminat, in eo sane insigniter hallucinatus est: quia, ut jam diximus, oporteret Christum anno XXIII Dionysiano baptisatum fuisse, passum anno XXVI: quæ hallucinatio longe major est, quam eorum, qui anno XXXI passum volunt. Nam hoc modo annus IX, non XV, Tiberii in tempus baptismi incideret. ex eorum autem sententia, qui XXXI anno Dionysiano passum latrant, baptismus incurreret in alium annum Tiberii, quam quintumdecimum. Itaque conjunctionem illam Annæ, & Kaiaphæ apud Lucam ita interpretatur Eusebius, ut intelligendum sit, quantum ad sacerdotium, separatos esse, quod duo summi sacerdotes simul esse non possint: quantum ad tempus prædicationis, conjunctos, ita ut Annas in annum baptismi, Kaiaphas in annum Passionis conjiciendus sit. Atqui (vide inconstantiam) VIII ἀποδείξ. 248, conjungit illos tempore: ex eoque argumentatur jam violatam legem Mosis fuisse, quod duo Pontifices simul esse non possint. δύο γὰρ ὄντι κατὰ τὸ αὐτὸ ἀρχιερεῖς πῶς ἂν ἐγένοντο, ἢ διαλυθείσης τῆς περὶ τῶν ἀρχιερέων νομοθεσίας; Sed ecquæ finis erit, si omnes hallucinationes Eusebii referre velim, & alia omnia, quæ tam scienter, quam imprudens commisit? Si quis plura in unum conspectum habere velit, adeat indicem in Notas Eusebianas; quanvis non omnia illuc conjecta sunt. quædam enim consulto omisimus: quædam aliud agentib. dilapsa sunt. Propterea hic tantum ea produximus, quorum admoneri interest studiosorum, antequam ad lectionem hujus operis sese conferant, ne ad eos scopulos appellant, unde nisi cum naufragio evadere non possint. Quæ enim hallucinatio illi conferri potest, quod Pastores, quos vult Josephi Patriarchæ progeniem esse, ante quam Josephus à fratribus venderetur, in Ægypto regnasse scribit? Ejusmodi est & illud, quod initio professus se Judæorum Hebraicum exemplar sequi in originib. bibliacis, tamen insigni hallucinatione LXX interpretes sequitur, & ab Adam, ad diluvium,

vium, non MDCLVI annos, ut concipitur ex rationibus Hebraicis, ſed MMCCXLII, ex computatione LXX interpretum, numerat. Non dubium eſt, quin aliquis computationis Hebraicæ imperitus hoc legens apud Euſebium, credat Judæos tantum annorum ab Adam, ad Diluvium, putare, quantum ex rationibus LXX Seniorum colligitur, idque ſola Euſebii auctoritate motus. Rurſus aliquis memor ab Euſebio locum Clementis ſuper primo anno captivitatis aliter adduci, ac in excuſis legitur, is non errorem Euſebii, ſed Typographorum eſſe putaverit. Hoc dico, quia ſi quid humanitus à partibus peccatum eſt, quidam quidvis potius adigentur, quam ut eos erraſſe fateantur. Præterea ubi per hallucinationem Euſebius à veteribus ſcriptoribus diſſentit, aliquis ex hoc genere ἱερατικῶν aut depravatos codices auctorum, quos citaverit Euſebius, eſſe jurabit, aut eos, non Euſebium, hallucinatos eſſe: cujuſmodi quod ſcribit ex Joſepho, tempore paſſionis vocem ex adytis templi auditam, quæ illinc migrandum eſſe ediceret. quum non ſolum Joſephus quinquennio ante templi excidium, hoc eſt XXXII annis poſt tempus paſſionis, id accidiſſe ſcribat, ſed etiam ipſe Euſebius alibi inter prodigia, quæ urbis cladem anteceſſerunt, memoret. Conditor Annalium, tanquam de rebus Judaicis melius credendum ſit Euſebio, quam Ioſepho, ex quo hæc tranſcribebat Euſebius, non veretur Ioſephum poſtulare falſi. Atqui debebat inconſtantiæ Euſebii meminiſſe, qui libro VIII ἀποδείξεως hunc locum Ioſephi adducit, ut per illam vocem, quam tempore paſſionis exceptam fuiſſe ſcribit, oſtendat Moſaicos ritus finem cœpiſſe: deinde non multo poſt oblitus ſui, diſerte ait id inter prodigia, quæ urbis caſum prænunciarunt, accidiſſe: &, quod magis mireris, eandem ambulatoriam ſententiam in Hieronymo animadvertes, qui Epiſtola ad Hedybiam eam vocem in tempus paſſionis confert, in Commentario autem cap. LXVI Eſaiæ, ad tempus cladis Ieroſolymitanæ retulit. Neque dubium eſt, quin homini occupatiſſimo Euſebius impoſuerit. Sed conditor annalium Euſebio, qui à Ioſepho hæc præpoſtere didicerat, potius credendum eſſe putat, quam Ioſepho, qui unus auctor extabat tunc, qui hæc certo ſciret, utpote vernaculus rerum Iudaicarum ſcriptor. Huic ſimile eſt ſomnium illud in CIII Novella Iuſtiniani, Veſpaſianum Stratonis turrem Cæſaream à ſe vocaſſe, quia is in partibus Palæſtinæ Cæſar ſalutatus fuit. quod facile confutatur lib. XV, cap. XIII Ioſephi. Et tamen vel idem conditor Annalium, vel alius neſcio quis mallet credere Iuſtiniano Chriſtiano principi, quam Ioſepho Iudæo, qui CCCCXXXIIII annis ante imperium Iuſtiniani ſcribebat Stratonis turrim Cæſaream in honorem Auguſti ab Herode conditore vocatam fuiſſe. Sed impoſuit Triboniano Colonia deducta in eam urbem à Veſpaſiano, non patre, ſed Tito, cujus nummus habet ΚΑΙΣΑΡΕΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΝ. Itaque τῆς Καισαρείας, cujus epiſcopus fuit Euſebius noſter, Herodes κτίστης, Titus Veſpaſianus ἀποικιστής. Sed omnino conſulatur Ioſephus 618, 19. Par & gemina levitas eſt de Eſſenis, quos jocul ariter Chriſtianos fuiſſe hariolatur, deinde alibi meros Iudæos, & meram αἵρεσιν Ἰουδαϊκὴν agnoſcit. Hinc Sophiſtæ, aſelli, carcinomata literarum & veritatis, quæ non moliti ſunt, ut ex hoc Euſebii ſomnio antiquitatem μοναχισμοῦ aſſererent adverſus fidem hiſtoriæ, & ea, quæ de Paulo primo Eremita prodidit Hieronymus? ex quibus nihil aliud conſecuti ſunt, quam ut non minus levitatem Euſebii, quam inſcitiam ſuam aperirent. Nam ſi Eſſeni fuerunt Chriſtiani, quia μοναστήρια habebant, eodem jure & Pythagorei, & quidem antiquiores monachi fuerint, quorum conſortium vocatur κοινόβιον Gellio lib. I. cap. IX. quæ ſunt Sophiſtica, id eſt, aſinina. Rurſus ex

præ-

præpostera loci cujusdam apud Zachariam prophetam interpretatione Eusebius duos tantum trientes urbis Ierosolymitanæ à Tito eversos fuisse comminiscitur, superiorem autem urbem intactam & incolumem ad Hadriani tempus superfuisse: denique in ea Iudæos inclusos extremam obsidionis fortunam expertos: & multa alia jocularia, quæ in notis confutantur, & quorum piget, tædetque. Nam urbs, ubi Iudæi inclusi obsidionem ad necessitatem expugnationis deduxerunt, ea fuit Bither munitissimum Iudæorum πολέμου ὁρμητήριον, non Ierosolyma, quæ nulla erant, & quorum vix vestigia extabant, antequam ea instauraret Hadrianus: quæ aliquot quidem annis ante expugnationem Bither constructa fuerant, sed tamen, ut à colonis gentilibus, non à Judæis, habitarentur. Quam hallucinationem eo magis mirari subit, quod non meminerit Aristonis Pellæi, cujus de ea re illustre testimonium de expugnatione urbis Bither adduxit in libris Ecclesiasticæ Historiæ. Verum non raro non solum historiam, sed etiam locos καὶ χρήσεις auctorum παραγνοεῖ, ut quum Lysaniam Abilenæ tetrarcham falso Herodis filium esse scribit, idque ut probet, testem Iosephum adducit, qui nullius uspiam filii Herodis meminit, cui nomen fuerit Lysaniæ. Eundem Iosephum rursus testem facit hallucinationis, vel potius commenti sui, quum ait ab eo memoriæ proditum imagines Augusti à Pilato in Urbem Ierosolyma introductas eo anno, quo Christus passus est, item postea seditionum ab eodem Pilato occasionem præbitam fuisse propter thesaurum sacrum in aquæductus reficiendos erogatum. Utrunque enim falsum anno passionis gestum fuisse, quum primo anno procurationis suæ Pilatus id fecerit, ut clare ex Iosepho ostendimus, annis sex solidis ante passionem. Sed non miror de anno istius gesti Eusebium ita pueriliter hallucinatum esse, quia is erat primus annus Kaiaphæ, in quo Christum passum somniavit, ut supra ostendimus. Sed sibi adversatur. Nam supra recte assignavit annum I procurationis Pilati anno XIII Tiberii, in quo seditiones illæ duæ de imaginibus Cæsaris, & de thesauro sacro exhausto contigerunt. Postea oblitus sui confert hoc gestum in annum passionis, quem vult esse primum sacerdotii Kaiaphæ. Neque minus ridiculum, quod Archelao successorem dat Herodem Antipam, quasi ille non eodem momento dominus unius tetrarchiæ ex testamento patris factus sit, quo Archelaus duarum tetrachiarum, quibus quando ab Augusto exutus; & in Galliam relegatus est, tunc Herodes iste Antipas, & Philippus ejus frater jam decimum annum tetrarchiis suis potiebantur. Deinde cur Herodes Antipas potius, quam Philipus, aut cur non ambo simul, Archelao fratri successerunt? Sed quomodo tetrarchiarum Archelai successor ille, aut iste potuerit esse, quæ in fiscum redactæ nunquam in potestatem Herodiadarum venerunt, sed à procuratore Cæsaris administrabantur? Neque aliam ob caussam Agrippam seniorem filium Herodis Antipæ esse putavit, quam quia Herodi Antipæ successit, qui erat ejus patruus, non pater. quod sane perridiculum. Non minus ab historia abhorret, quod de minore Agrippa scribit, ejus regnum una cum Ierosolymis finem cœpisse. ubi duo insignes errores: prior, quod Agrippam putaverit Ierosolymorum regem fuisse: alter, quod ignoraverit Agrippam minorem Ierosolymitano excidio XXXI annos superfuisse. Quod enim Ierosolymorum rex esse non potuit, satis paret ex eo, quod Ierosolymorum urbs erat metropolis patrimonii Archelai, quod jamdudum in fiscum redactum erat. Adde, quod Agrippa à Claudio præfectus fuit templo, & propterea in ejus potestate fuit mandare sacerdotium summum cui vellet, propter id jus, quod illi concessum à Claudio erat, non quod rex Ierosolymorum esset. Ioseph. 621. Quod autem minor Agrippa XXXI superfuerit annos excidio Urbis, expressum est à Photio ex Iusto

Tiberiadensi, qui illum vitam ad III annum Trajani produxisse ait, ad quod tempus, ab urbis clade, anni fluxerunt XXXI: ejusque regnum aliquot accessionibus a Vespasiano amplificatum fuisse scribit Josephus. Omnino sex duntaxat Herodiadæ rerum potiti sunt in Palæstina, quorum tres tetrarchæ, totidem reges fuerunt. Tetrarchæ eodem tempore Archelaus, Herodes Antipas, Philippus. Rex universæ Judææ unicus tantum Herodes magnus: partis Judææ duo Agrippæ, senior, & junior. Sed junioris amplius regnum fuit, quam patris. Nullus tamen tam tetracharum, quam duorum Agripparum, patrimonium Archelai consecutus est, & proinde neque Jerosolymis regnavit, ut pueriliter putavit Eusebius, qui quemadmodum excidio Ierosolymorum regnum Agrippæ minoris finivit, ita etiam fine Chronicorum Africani Olympiadas, & Stadionicas terminavit. Quum enim Olympiadas & Stadionicas ab Africano acceperit, Africanus vero opus suum in CCL Olymp. explicuerit, Eusebius neque ullos Stadionicas, neque ullas Olymp. deinceps fuisse credidit, quum tamen Dexippus CCLXII Olymp. & ejus Stadionicæ meminerit, qua historiam suam conscribebat sub Claudio: & Iulianus Apostata in Olympiadis CCLXXXV ludicrum sumptus contulerit, & non paucis post annis Basilius Seleuciæ episcopus in Olympia Homiliam scripserit, quum videret Christianos tam Olympiorum, quam reliquorum spectaculorum, & Circensium amore non minus, quam paganos, insanire. Sed neque animus est omnia in hoc auctore animadvertenda persequi, neque possim, si velim, & præterea fere omnia in notis Eusebianis passim accuratus lector observare potest; aut sine ullo labore ex indice colligere. Neque vero hæc protuli, ut auctorem, quem initio commendavi, tanquam oblitus mei nunc traducam. Longe aliter sentimus. Quum enim tria objici possint, *παροράματα, σφάλματα, καὶ παρεγχειρήματα*, hallucinationes, errores, & temerationes, sive interpolationes, sciant omnes, quum aliquem hallucinatum esse dicimus, hoc ad ullam ejus contumeliam minime pertinere. Hallucinationes enim per incogitantiam, errores per inscitiam, reliqua per audaciam committuntur. Hallucinationes excusari debent, errores tolli, temerationes castigari, eo temperamento adhibito, ut contumeliæ suspitio omnis absit. Tria tamen hæc periculosi exempli sunt, si ad magni nominis auctorem referantur. Quos enim admiramur, eorum plerunque vitia virtutes putamus. Nos hallucinationum & erratorum Eusebii aliquot exempla ideo produximus, ut illas excusemus, hæc castigemus, ab utrisque autem ingenia rudiora prohibeamus. Qui enim veterum erratis blandiuntur, invidiam errorum ab illis in se derivant, & severius castigandi sunt, quam ii, quorum culpas defendunt. Tantum verò abest, ut propter illa vitia minor auctoritas doctrinæ Eusebianæ apud nos sit, ut potius eo nomine ea seorsim exposuerimus, ne cætera bona, quæ scriptis Eusebii continentur, contaminarent, sed castigata sic cum reliquis, quæ diligenter ab eo collecta, aut feliciter excogitata sunt, tuto conjungi possint. At omnium non est castigare, quum hujus tractationis nulla hactenus ars, aut certa ratio inita sit. Nam quod hodierni Chronologi tam portentosè à vero discedunt, ex multis caussis, quæ adferri possunt, hæc mihi præcipua videtur esse, quia examen non adhibent, quod ad verum eos manu ducere, aut à falso abducere possit. In omni enim scriptione eam rationem sequi debemus, qua duce à certis & concessis principiis, tanquam à carceribus, ad ipsam metam perveniamus. Contra illi, quia eorum, quæ scribunt, nihil demonstrare possunt, leges potius scribere videntur, quibus nos in sententiam suam adigant, quam demonstrationes adferre, quibus confessionem à nobis eliciant. Non enim magis sine demonstratione hæc tractare possunt, quam cubum aut Cylindrum metiri

tiri

tiri ſine geometria. Quod ſi aliquando rem ipſam tangunt, hoc fortuito fit, non arte: quod quidem Euſebio contigit in caſu Sedekiæ ad III annum Olymp. XLVII notando. Niſi enim confidentiſſimo incepto inſititiis XIV annis intervallum à primo anno Iothami, ad excidium templi, extendiſſet, nunquam eo perveniſſet. Itaque quod ante, & poſt eum nemo cum maxima laboris contentione, aut animi attentione conſequi potuit, hoc illi per temerarium *παρεγχείρημα* feliciter ſucceſſit. Aliquam vero artem hujus tractationis antiquitus fuiſſe ſatis hinc conſtat, quod vetuſtiſſimi auctores Ephorus, & Eratoſthenes excidium Ilii non per *προσαφαιρέσεις* temporum, quæ in *μυθικῷ* intervallo incerta ſunt, ſed per motus cœleſtes, & doctrinam annorum Græciæ civilium indagarunt. Nam quod à prima Olympiade ratio temporum conſtanter perpetuata eſt, hoc non minus doctrinæ anni civilis acceptum referri debet, quam Olympionicarum memoriæ, certe magis, quam tumultuariæ annorum congeſtioni, qua ſola hodierni Chronologi contenti *πᾶσαν τέχνην μακρὰν οἰμώζειν κελεύουσιν*. Hinc illa portenta hallucinationum, hinc illa licentia commentorum, hinc mendicabula regum Perſidos, hinc illa fanatica ſeptuaginta annorum captivitatis, & ſeptuaginta Hebdomadarum Danielis initia, nunquam ad verum caput ſuum relata: hinc trigeſimi illius anni apud Ezekielem jocularis explicatio, hinc jobeleorum præpoſtera exordia. Hinc Catharorum & prophetarum hujus ævi temulenta ſomnia. Nos ſane viam monſtravimus, quâ licentiæ Chronologorum frenum imponatur, tempora autem intra ſuos fines contineantur. Qui enim ſine hoc velo tam longæ navigationi ſeſe credunt, prius ventus eos deſtituet, quam navem ad portum appellere poſſint. Quantum enim *ἐν τῇ προσαφαιρέσει* falli eum neceſſe eſt, qui characterem non adhibet, in Canonibus paſſim demonſtravimus; idque tum in multis caſibus, tum etiam in unius Epochæ initiis, quæ ſecundum nationes diverſa ſunt, propter quæ non raro vitium intervenire poteſt. Palilia Varroniana uno anno priora ſunt Catonianis. Niſi character adhibeatur, quando annorum Urbis mentio apud ſcriptorem fiet, utra intelligantur, quis divinaverit? Rutilius Numatianus in aureolo ſuo itinerario ait, ſe Urbe diſceſſiſſe Sole Chelas ingrediente: hoc eſt, ſecundum Soſigenem, & omnium ejus ævi ſententiam, XXIV Septembris.

Et jam nocturnis ſpatium laxaverat horis
Phœbus Chelarum pallidiore polo.

Notatur etiam annus Urbis MCLXIX. Is annus ſecundum Varronem eſt CCCCXVI Chriſti Dionyſianus ſecundum Catonem CCCCXVII. Niſi characterem hujus anni appoſuiſſet, utra Palilia intelligit, nulla conjectura apprehendi poſſet. Deſignat igitur commodiſſime, ſcribens ſe expectaſſe quindecim dies, donec mota Vergiliarum ortu tempeſtas detumeſceret in proximo novilunio.

Explorata fides pelagi ter quinque diebus,
Dum melior Lunæ ſideret aura novæ.

Perſpicue ait quintodecimo die poſt XXIIII Septembris fuiſſe novilunium, qui fuit ultimus quindecim dierum moræ, quam in commodiorum ventorum expectatione fecerant. Sane anno Chriſti CCCCXVI epacta erat XIIII, eaque è regione IX diei Octobris oppoſita indicat ibi novilunium eo anno contigiſſe. Intervallum à XXIIII Septembris, ad IX Octobris, ſunt quindecim dies, quot ſcilicet expectarunt, dum tempus novilunii adventu miteſceret. Intelligendus igitur ille annus Urbis ſecundum Varronem, non ſecundum Catonem. En utilitates

litates characteris. Rursus Calippi periodus Antiochena init novem mensibus ante Atticam, Epoche Seleucidarum Iudaica sex mensibus ante Antiochenam, illa totidem mensibus ante Chaldaicam, Philadelphensis ante Gazensem, Antiochena indictionis Iulianæ ante Laodicensem, qua etiam aliquando uti Iosephus videtur. Nam in expugnatione Ierosolymorum tam sub Pompeio, quam sub Herode & Sosio, Tamuz mensem tertium vocat. unde sequitur primum mensem esse Ijar, qui Artemisius Macedonibus, unde initium anni & Indictionis Iulianæ Antiochenæ, ut in Canonibus, & libris de emend. temporum aperuimus. Sic Actiaca epocha secundum Ægyptios init à Thoth, secundum Iosephum à Nisan sequenti. Diocletianea Ægyptiaca Paschalis & ipsa quoque à Thoth, sed Latina à Nisan Christiano. Nisi principiis harum epocharum character adhibeatur, multum peccari necesse est. quo duce vel ipsum momentum, vel proximum ab eo tempus adipiscemur: idque ut in exemplo superiore Rutilii, ita & in illo Ovidiano demonstrare possumus:

Iamque dies aderat, qua me discedere Cæsar
Finibus extremæ jusserat Ausoniæ.

Quemadmodum enim in altero exemplo primo annum, deinde anni tempus exploratum esse oportebat, antequam dies ipsa deprehendi potuerit: ita & in isto illa duo antecedere debent, annus, qui, indicante ipso Ovidio, erat ab ejus ortu quinquagesimus absolutus, & proinde LII Iulianus: anni autem tempus, mensis, in quo Arcturus matutino occidit.

Tingitur interea custos Erymanthidos Ursæ,
Æquoreasque suo sidere turbat aquas.

Tertium adjicit characterem, qui ad ipsam diem nos manu deducit, circiter medium noctis lunam culminasse.

Iamque quiescebant voces hominumque canumque
Lunaque nocturnos alta regebat equos.

Quum homines & canes tacent, hoc est circa medium noctis, Lunam culminare necesse est inter πανσέληνον, καὶ διχότομον, & quidem propiorem πανσελήνῳ. Ea vero tempestate Arcturus matutino occidebat VIII Idus Novembris, ut diserte extat in parapegmate incerti auctoris, interprete Nic. Leonico, quod fastis Ovidianis prætexi solet: sed falso attribuitur Ptolemæo. Nam aliud Ptolemæi Græcum longe huic dissimile penes nos habemus. Erat, ut diximus, annus LII à primis Kalendis Ianuarii Iuliani, numero aureo VIII, Epactis XXVI. Novilunium XXVI Octobris. Ideo VIII Novembris erat XII Luna, quæ tunc occidit hor. II. S. ante Solis ortum, & culminat circa noctis medium. Ergo discessus Ovidii ex Urbe contigit VIII, aut VII Idus Novembris non longe à plenilunio. Atque ut ab ipso tempore discessus proxime absumus, ita quantum temporis postquam Urbe excessit, in pedestre itiner impenderit, antequam navem conscenderet, & quando navem conscendit, ignoramus. Alioquin certum est solvisse ex ora Puteolana, & jactatum fuisse mari Hadriatico, (hoc est prope Corcyram, ut Actorum Apostolic. XXVII, 27.) mense Decembri, ut ipse scribit. Sed omnium non est tempora ad characterem suum dirigere, quum Mathematicus à municipe Ovidii bono & diligenti viro super hoc tempore discessus Ovidii consultus non peritiorem se harum rerum probaverit, quam in anni reformatione, quæ illi mandata fuit. Is respondit, tempore Ovidii in finitore Romano Arcturum IIII Idus Decembris cum XIII parte Sagittarii oriri solitum chronice (ita imperiti loquuntur, non, ἀκρονύχως, ut ratio postulat.) hodie autem, inquiebat, VII Kal. Decembris. quia eadem XIII pars Sagittarii in finitore Romano ea die oritur. Hæc sunt

summæ

summæ imperitiæ argumenta. Nam neque ulla ἀκρόνυχος δύσις Arcturi in mense Decembri contingebat, quanquam id falso scripserit Columella, neque Ovidius de tempore vespertino, sed matutino, loquebatur. quæ fuit summa Mathematici imprudentia:

Dum loquor, & flemus, cælo nitidissimus alto
Stella gravis nobis Lucifer ortus erat.

Igitur custos Erymanthidos Ursæ, tingebatur Oceano adventu Luciferi, non noctis. & profecto nulla, ut diximus, ἀκρόνυχος δύσις Arcturi tunc fieri potuit. Longe majoris inscitiæ est, putare stellas in iisdem partibus Dodecatemoriorum oriri, quasi per προήγησιν ἰσημερινῶν. Imo, si verum erat, tempore Ovidii Arcturum in XIII parte Sagittarii oriri in finitore Romano, X die Decembris, hodie necessario oriretur cum VI parte Dodecatemorii Capricorni in XVII die Decembris Iuliani. Nam ab ævo Ovidii, ad nos, initia Dodecatemoriorum in antecedentia progressum fecerunt gradus XXIII. Multos alios errores, qui hinc propagantur, prætereo. ἑώαν igitur δύσιν Ἀρκτούρου, non ἀκρόνυχον, quæ tunc nulla esse potuit, intelligit Ovidius, cujus ex Urbe discessum ad verum tempus accommodavimus per characterismos, quos qui negligit, in quos errorum nodos sese induat, ex quibus effugium inexplicabile est, satis ex iis, quæ ostendimus, constare potest. In duobus itaque superioribus exemplis docuimus per characterem posse veram diem erui. Nam aliquando non ad ipsam quidem diem pervenire, sed propius tamen ab ea abesse possumus. ut hebdomadam veram, in qua conceptus fuit Iohannes, per methodum orbis ἐφημεριῶν ἱερατικῶν attigimus, diem autem ipsam nulla conjectura consequi possumus. Eodem modo tempus proximum natali Dominico non magnæ molis fuit adipisci. diem ipsam solus Deus scit. Non tamen parum præstat, qui non nisi triduo, aut quatriduo à vero discedit. quod sane possumus promittere de tempore, quo Paulus Apostolus ex naufragio in littus Melitæ expositus est. Hic, ut supra ostendimus, annus primum, deinde anni tempus investigandum. Erat annus primus iniens Porcii Festi procuratoris Iudææ. Decessor ipsius Felix frater Pallantis missus est à Claudio, ineunte XIII anno imperii ejus (Josephus 615, versu penultimo) anno Christi Dionysiano LIII. Explevit biennium in sua procuratione. sub ipsum tempus obitus Claudii. Actor. XXIV, 27. Successit illi Porcius Festus, anno Christi LV. Tempus vero anni, mensis Tisri, in cujus die decima, aut undecima, è portu Cretæ Phœnice solverunt. Actorum XXVII, 8, 9. Neomenia Tisri Septembris XI, feria V, cyclo Solis VIII, Lunari XVIII, anno 3816. Quum ex portu Phœnice solverent, periculosa erat navigatio διὰ τὸ, inquit Euangelista, τὴν νηστείαν ἤδη παρεληλυθέναι. *quod jejunium Iudaicum præterierat.* Sane & σκηνοπηγία, & νηστεία incidunt fere semper in tempus, quo maximæ tempestates cooriuntur, propter æquinoctium. eo autem anno jejunium inciderat in XX Septembris proxime æquinoctium, σκηνοπηγία vero, & consequenter plenilunium, in diem æquinoctii. Inter XX igitur, & XXV Septembris navis soluta est portu Phœnice. XIV dies in mari jactati sunt. Ibid. 33, & sequentib. Omnino circiter V, aut VI Octobris in Melitam à salo ejecti sunt, navi fracta. Huc usque ita prope à vero tempore absumus, ut biduum, aut ad summum, triduum, intersit. Quia vero tres menses in insula transmiserunt, triduum Syracusis, hebdomadam Puteolis, & hinc Romam venerunt, constanter affirmare possumus, Paulum circiter XX Ianuarii plus minus Romam ingressum, anno Dionysiano LVI, numero Eusebiano MMLXXII. Mansit autem Paulus Romæ usque ad annum Dionysianum XLVIII, Neroniani

Imperii tertium. Act. XXVIII, 31. Quum igitur tanta ſit characteris utilitas, ut eos, qui eum rationibus ſuis non adhibent, multum falli contingat, cavendum, ne eo contempto, pro demonſtrationibus hallucinationes, pro veris temporum titulis fœdos anachroniſmos publicemus. Quod quum Africano, Euſebio, & omnibus hactenus acciderit, tam ignoſcendum illis, quatenus ignorantia hujus rei lapſi ſunt, quam aliis vitio vertendum, qui methodum hanc præſtantiſſimam, ut fabulam, aut ſomnium, rejiciunt. quod quidem veriſimile objectum fuiſſe illis, qui primi elementa geometrica ediderunt, quum Mechanici ægre ferrent artem ullam conſtitui iis, quæ ipſi ſola experientia magiſtra didicerant, atque illis elementis ſe in ordinem cogi putarent, quaſi ea ſola neſcirent, quæ neminem præter ſe ſcire hactenus crediderant. Idem hodie faciunt Chronologi, qui in tam clara luce literarum magis ad hæc caligant, quam olim ſolebat, quum omnia tenebris inſcitiæ obſita eſſent. Quia vero Euſebio, qui ſine arte & delectu ſcripſit, ut tunc ferebant tempora, magis credetur, quam ei, qui cum arte eadem tractando errores Euſebii & aliorum arguere poſſit, propterea illas hallucinationes ejus, & errata ſuperius protulimus, ut quum ex methodo, quam præcepimus, deprehendi potuerint, ne in ejuſmodi rebus auctoris potius, quam veritatis, delectus habeatur. Alioqui tanta præſtantia eſt horum Chronicorum Euſebii, ut fatendum ſit, nullum vetus ſcriptum extare de ratione temporum, quod cum hoc comparari poſſit, & quod pluris noſtra interſit ad nos ſalvum perveniſſe. imo nullum paulo vetuſtius eſt, quod ab hoc derivatum non ſit. Taceo auctoris multiplicem eruditionem, indefeſſum lectionis ſtudium, ſummam vetuſtatis peritiam, qui in omnibus priſcorum auctorum monimentis peregrinatus illum divinum παντοδαπῆς theſaurum collegit. Quid de ejus hiſtoria eccleſiaſtica loquar? Quid certi aut explorati à tempore Trajani, ad imperium Conſtantini Magni, Eccleſia haberet, ſi aut illi luculenti libri intercidiſſent, aut Euſebius nullos reliquiſſet? Quemadmodum enim uni Ioſepho omnia, quæ ab Hyrcano, ad templi excidium, geſta ſunt, debemus, ita uni Euſebio accepta ferenda ſunt omnia, quæ hiſtoriam eccleſiaſticam ſpectant à Trajani temporibus, ad pacem Eccleſiis à Conſtantino partam. Nam intervallum illud ab ultimo Capite Actorum Apoſtolicorum, ad medium Trajani imperium, quo tractu Quadratus & Ignatius florebant, plane cum Varrone ἄδηλον vocari poteſt, in quo nihil certi de rebus Chriſtianorum ad nos pervenit, præter admodum pauca, quæ hoſtes pietatis obiter delibant, Suetonius, Corn. Tacitus, Plinius Cæcilianus: quem hiatum ut expleret Euſebius, ἐκ τῶν ὑποθέσεων Clementis neſcio cujus (non eſt enim ille eruditus Alexandrinus ὁ στρωματεὺς) & ἐκ τῆς πενταβίβλου Hegeſippi non melioris ſcriptoris, ſine delectu ea deprompſit, ex quibus judicari poteſt, aliquam quidem jacturam, ſed quæ patienter ferri poſſit, Eccleſiaſticam hiſtoriam feciſſe interitu illorum librorum. de qua hiſtoria quum nullus veterum præclarius meruerit, quam hic noſter, in nullo certe ſcriptorum ejus illuſtrius hoc eminet, quam in hoc opere Chronico, quod mancum ad nos perveniſſe dolendum eſt. Nam prior liber integer deſideratur, qui cenſuales, ut cum Tertulliano loquar, omnium vetuſtiſſimarum nationum, & regnorum continebat. poſterior, quem κανόνα auctor inſcripſit, integer quidem ſupereſt, ſed eſt tantum quaſi index quidam, & ſummarium ſuperioris. Utrunque autem Latine Hieronymus convertit. De poſteriore nemo dubitat. de priore ipſum teſtem damus Commentario in Danielis cap. IX. Verba ejus hæc ſunt: *Quicquid enim in templo poſtea factum eſt, non fuit ſacrificium Dei, ſed cultus Diaboli, cunctis in commune*

mune

mune clamantibus, SANGUIS EJUS SUPER NOS, ET FILIOS NOSTROS. *Et hoc*, NON HABEMUS REGEM, NISI CÆSAREM. *Quem locum in Chronica Eusebii, quam ante annos plurimos in Latinam linguam vertimus, diligens lector plenius edissertum poterit invenire.* Horum, quæ habebat in animo Hieronymus, fragmentum Græcum extat adhuc. Atque adeo prima verba Hieronymi imitata sunt ex illis Eusebianis ἀποδείξ. 250. *ἀρθείσης γοῦν ἐξ ἐκείνου τῆς δυνάμει, καὶ ἀληθείᾳ καταλυθείσης θυσίας, καὶ σπονδῆς, αἱ μετὰ ταῦτα νομιζόμεναι αὐτόθι ἐπιτελεῖσθαι θυσίαι, ἄσπονδοι καὶ ἀνίεροι ἐν βεβήλῳ τόπῳ, καὶ ὑπὸ βεβήλων καὶ ἀνιέρων ἐπετελοῦντο.* Quæ verba proculdubio Eusebius in libro priore Chronicorum repetivit: cujusmodi multa iterata sunt ἐν τοῖς ἀποδείξεως, quæ ἐν τοῖς προπαρασκευῆς, & in Chronicis habentur: qui mos est solennis illi. Quod autem de Eusebio diximus, idem merito de magno Hieronymo arbitrari possumus, nullum de Latinis scriptoribus extare, cui plus debeant Ecclesiasticæ literæ, tam in iis, quæ ad origines sacras, quam quæ ad interpretationem divinorum librorum pertinent: neque illo sæculo magis idoneum interpretem nostro Eusebio contingere potuisse, quam eum, qui Eusebii studiosissimus, & eorum, quæ ab Eusebio tractantur, peritissimus fuit. Atque utinam per ejus occupationes ista non dictare notario, sed scribere illi vacasset. Quod enim à multis vel invitatus, vel lacessitus respondere cogeretur, neque ulla ei à labore requies daretur, temporis autem jacturam vel minimam facere neque posset, neque vellet; apparet eum, quum hujus Chronici interpretationem dictaret, scriptioni aliarum rerum simul, & notario eodem tempore operam dedisse, ut propterea necesse fuerit, quædam, quod vitari non poterat, tanto viro humanitus excidisse, quæ hodie apud magistellos, & Criticastros non venia, sed jurgiis, & contumeliis non ut hallucinationes, sed ut crimina exciperentur. Ex multis igitur, quæ infinita notari possunt, summa quædam excerpam, ut ex illis lector aliis ignoscere discat, si quid minus recte ab illis aut expositum, aut interpretatum fuerit, quum scierit maximum virum nunc per properantiam, nunc per hallucinationem tot & tanta peccasse: quod sane cuipiam mirum videri possit in eo sæculo, quo sermo Græcus vernaculus erat, nisi prius Hieronymum hæc non scripsisse, sed dictasse sciverit quadragesimo nono ætatis suæ anno. Primum procedant ea, quæ in simplicibus verbis perperam vertendo non parum sententiæ nocuit: deinde sequentur ea, per quæ ex similibus interpretationibus historiæ fraus facta est. Igitur παρὰ Διὸς quod conjunctim legerit, novum auctorem creavit Παράδιον, qui de Minoe scripserit. ἀποδασμὸν putavit esse nomen urbis Iudaicæ, non μέρος populi Iudaici. τὰς καὶ διάδας. *quas & Diadas.* Vertendum erat, quæ & Diades dicuntur. Inepte in editionibus legitur, *quam & Diadas nominavit*, adversus omnium scriptorum codicum fidem: quod retinuit Aquitanica editio. ἐχέγγυος μάρτυς, qui Ciceroni est locuples auctor, ipsi est domesticus testis, quum tamen multum discriminis sit. Nam domesticus est, qui Tertulliano vernaculus: *Iosippus Iudaicarum antiquitatum vernaculus vindex.* στρατεύειν, *dimicare.* atqui est expeditionem facere, & multum differunt: quomodo στρατηγίαν idem putavit esse, quod στρατιάν: quæ tantum inter se discrepant, quantum ars militaris, & exercitus. Hæc certe non ferrent Magistri hodierni. τὸ συνεπιθέσθαι quam aliena sententia interpretatur? quam longe à vera notione τὸ ἐπιδείξασθαι, quod est commissiones fabularum facere? οἱ περὶ Διαγόραν est Diagoras, non *Diagoræ familiares.* ἕως τούτου, *de hoc.* quod tamen est *hactenus.* κατὰ τούτους. horum temporib. At Hieronym. *Secundum quorundam opinio-*

 nem.

nem. Civitas Arvernorum Cæsari est quicquid sub ditione Arvernorum est. ipse putat urbem esse mœnibus cinctam. Ελένȣ γνώμη, *Heleno subsidium ferente.* nihil minus: imo Heleni impulsu, Heleno suadente, ex sententia Heleni. συγκλήτȣ βȣλῆς, *consilio Senatus.* atqui σύγκλητος βȣλὴ nihil aliud est, quam Senatus ipse. χειρώσασθαι, est in potestatem redigere: Hieronymo *capere.* Hesychius: ἀχείρωτος, ἀπόρθητος, ἀήττητος, ἀνίκητος. χειρȣ͂σθαι γὰρ λέγεται νικᾶσθαι. Eadem significatio τȣ͂ περιαστήσασθαι, quod ipse vertit *occupare.* Non parum de sententia detraxit, quum ἐπ' Αρχεμόρȣ male reddidit. νόμοι λυειχοὶ quid essent, ne minimum quidem odoratus est. ποικιλότεχνος est versutus, Hieronymo *homo artis plumariæ.* Unde adversus historiam Macedonius ex arte plumaria ad ecclesiasticum munus provectus. Quod sit περίπτερος ναὸς, nemo ex ejus interpretatione assequetur. Ηρώδειον, *Herodionem*, quasi esset Ηρωδίων. Per hæc & similia, (non enim omnia collegimus) deterior tantum fit sententia, non nihil etiam historia. Sed quum ipse alicubi dixerit *interpretum difficultatem esse, ne vertendo evertant*, cætera ab eo conversa, in quibus fides historiæ læditur, hæc sunt. Ευαγόρας βασιλεὺς Κύπρȣ ἐξέστη. Id erat: Euagoras ex Cypro excessit. Hieronymus: *Euagoras rex Cypri in furorem versus est.* Tota historia tam inopina interpretatione dissimulata est. Περὶ τȣ͂ Πρώτȣ λεγομένȣ Φορωνέως, *de Phoroneo, qui Primus dictus est*: hoc est primus hominum. Hieronymus: *de Phoroneo, qui primus hoc nomine apellatus.* quasi intelligendum sit, quum multi Phoronei fuerint, hunc primum hoc nomine nuncupatum fuisse. Atqui Mythologis Phoroneus est primus hominum, non primus Phoroneorum. Διὸς Ξενίȣ, Jovis Hospitalis. Hieronymo *Iovis peregrini.* Nam & hic quoque in historia peccatur, quum constet tali cognomine Jovem cultum fuisse. Sic Διὸς Επιφανȣ͂ς vertit *Iovis Optimi Maximi.* Ex Græcis Eusebii male conceptis secundam quandam Ægyptum imaginatus est, quum tamen de secundo Io in Ægypto mentio fieret. Ex his verbis Hieronymi nos putavimus aliquando intelligi eam partem Ægypti, quam Græci τὴν κάτω χώραν vocant, antequam Græca Eusebii nancisceremur. in quæ si quis Criticaster incidisset, non Hieronymum, qui ansam errandi nobis præbuisset, sed nos, qui eo duce erravissemus, repræhendisset. Ex eadem properantia Dionysum Deucalionis filium facit, qui hoc patre omni Mythologorum priscorum nationi ignotus est. Πυθὼ semper Pythium vertit, quum longe diversa sint, Πύθιον quidem Macedoniæ oppidum, Πυθὼ Δελφῶν μητρόπολις. Hoc sane potius Geographiæ perito imponeret, quam ἀγεωγραφήτῳ. Jam τὸ βασιλειᾷν, quod est regnum affectare, quum ipse verterit *regiam indolem habere*, non parvum momentum attulit historiæ interpolandæ, quæ tota illa pericope continetur. Quod autem Ηρακλειδῶν κάθοδον, *Heraclidarum descensum*, non autem Heraclidarum reditū, toties totiesq; vertit, cognitionem historiæ obruit, quæ Heraclidas Peloponneso vi dejectos, armorum virtute reditum eo sibi peperisse docet. Πολέμαρχον reddit *hominem fortem*, quum sit nomen magistratus Athenis, qui Thebis Βοιωτάρχης dicebatur. Is belli tempore exercitui cum imperio præerat. Similis antiquitatis obscuratio Φαινίππȣ ἄρχοντος, *regnante Athenis Phænippo.* Id erat, Phænippo Athenis Prætore, ut vel pueri sciunt. Nam tunc Athenis nihil odiosius, quam regnum, aut regnare. ὀστρακισμὸν putavit esse nescio quod pœnæ genus ignominiosum, quod testularum suffragiis irrogaretur. Atquin ostracismo pellebantur sine ulla ignominia, aut nota, tantum minuendæ nimiæ potentiæ, aut gratiæ popularis. Ιβηρίαν nunquam

quam putavit esse Hispaniam : & tamen ita vertendum erat, quo tempore tam ἐν Ἰβηρίᾳ ἐπὶ Πόντῳ bellum cum Mithridate gereretur, duce L. Lucullo, quam ἐν Ἰβηρίᾳ, *in Hispania*, cum Perperna, ductu Pompeij. Quis tam bono ingenio, quem, si hæc Hieronymiana sine Græcis Eusebii legerit, multum falli non contingat, aut saltem ambigere utrum de Iberia ad Pontum, an de Iberia ad Iberum flumen accipienda sint? ἐκ φυλῆς Ἰούδα, *ex stirpe Iuda*. Quis Tribum, non stirpem vertendum fuisse ignorat? Notum qui sint λαμπρότατοι, id est Clarissimi in jure, & in Constitutionibus, quod nomen dignitatis usitatissimum tempore Hieronymi, secundo gradu à Spectabilibus, tertio ab Illustribus. Ex interpretatione Hieronymi multum dissimulatum est. Quod sane mirum, quum, ut jam dixi, nunquam usitatior Clarissimatus, καὶ λαμπρότητος, Clarissimorum, καὶ λαμπροτάτων appellatio fuerit, quam illo ævo. ἐποπτεύων Ἐλευσίνια est initiatus Eleusiniis sacris. Hieronymus *invisens Eleusinam*. Nam putavit Ἐλευσίνια, & Ἐλευσῖνα idem esse. Unde Hieronymiana vertens Sophronius, ἐν Ἐλευσῖνι γενόμενος reddidit, Hieronymi interpretatione deceptus. Cui simillimum, quod ἐπισκόπου, ἀντὶ τοῦ ἐπισκοπῆς legens aliud quidvis extulit, quam quod sententia exigebat : & similiter non intelligens verba Eusebii de Apollonio, eum & Senatorem urbis fuisse, & apologeticum edidisse pro Christianis scripsit, & inter Scriptores Ecclesiasticos retulit. Geminum ac germanum illud, quod Græca Eusebii non assecutus Eusebium Chronicorum suorum ἐπιτομὴν conscripsisse arbitratus est. Illud imprimis neque satis mirari possumus, neque unde accidit, comminisci, quod quum Eusebius posteriorem librum suum Κανόνα inscripserit, ipse neque hoc advertit, & quid esset Κανών, non assecutus est, quum aliquando vertat *supputationem*, aliquando *curiosum ordinem*. Itaque illa verba Eusebii, numero MCCCCIV, πῶς συνέδραμον οἱ χρόνοι κατὰ τὸν προκείμενον Κανόνα, ita vertit, *quomodo ad unum tempus uterque conveniret* : quia quid sit Κανών non intellexit, non magis, quam illi libro nomen Κανόνα fuisse animadvertit. Vertendum enim erat, *quomodo secundum hunc Canonem tempora concurrerunt*. De Triere Aminoclis aliena prorsus à mente Eusebii expressit, historiæ ignoratione, aut oblivione. Longam pericopen de laxatione captivitatis, item de Nehemiæ in Judæam profectione nunc corripiens, nunc laxans, aut licentius vertens, omnia mentis Eusebii vestigia delevit, in qua periocha non illi vitio vertendum est, quod Esdræ profectionem in Palæstinam in VII annum Artaxerxis τοῦ μακρόχειρος conjecerit, quum Eusebium sequatur, qui ne ipse quidem solus in ea culpa sit, quod non solum veteres, sed & recentiores idem senserunt, & nos in illis aliquando nomen nostrum professi sumus. sed cum illis strenue fallebamur. Nam ille Artaxerxes apud Esdram cap. VII, est ὁ μνήμων, non autem ὁ μακρόχειρ. quod & antecedens caput, quod totum est de Dario Notho, satis probat, & sequentia omnia, & cap. IX. cum cap. IX. Nehemiæ comparatum. Caveant igitur studiosi Chronologiæ hunc Artaxerxem alium à Mnemone putare. Cujus rei cognitio ut elegantissima est, ita totum librum Esdræ & Nehemiæ à tyrannide semidoctorum Chronologorum vindicat, qui ex odio humaniorum literarum voluntariam historiæ sacræ ignorationem sibi consciverunt. De Trireme Scylla totius pericopes historiam prorsus interpolavit, idque unius literulæ, vel potius Dativi in Nominativum mutatione. Nam τριήρη legit, quòd Eusebius τριήρει scripserat. cui similis error in historia Triptolemi commissus est, ubi Græca longe aliter vertit, ac sententia postulat. Sed & non pauca in ipsa historia delinquit, ut de Thebis Ægypti

 à Corn.

à Corn. Gallo, de Alexandria à Romanis eversa. Utrunque confutat historia. Antiochum Magnum cum Antiocho Epiphane confundit, Scipionem Nasicam cum L. Scipione Asiatico, Plinium majorem cum juniore, quod & Serenus Sammonicus fecit. Errores Eusebii non advertit, aut castigat, ut quum ter Ἰωνάθην vocat, qui erat Ἰωάννης Ὑρκανός: quemadmodum ipse Eusebius sine delectu alienos errores profert, ut illa de passione Jacobi ex Hegesippo, ex Polycrate de filiabus Philippi, quem Polycrates ἕνα τῶν δώδεκα Ἀποστόλων vocat, qui tamen erat unus ἐκ τῶν ἑπτά. Act. XXI, 8. Quod certe non est ferendum in homine, qui toties sacra biblia versavit. Quemadmodum enim ejus erat nihil mutare eorum, quæ ex veteribus profert, ita eum errata eorum indicare oportebat, ne ea imperitis imponerent. Rursus idem instar poëseos Pindari Alcaico, Sapphico, & Iambico metro Psalterium constare dicit, quum neque in Pindaro illa genera carminum, neque in Psalterio ullum carmen magis sit, quam in Threnis Jeremiæ, quos idem Hieronymus Sapphico metro contextos esse asserit. Et mirum, hominem Hebraice intelligentem putasse librum Iob ex Syriasmo & Arabismo compositum esse, quum sit purus putus Hebraismus. De Mazaca urbe, de Fenestellæ carminibus, quæ nunquam fuerunt, quod dicit, potest ex Notis nostris castigari. Plurima in vertendo mutat, infulcit, prætermit: quod quidem habet commune cum adversario suo Rufino, & multis aliis veteribus, ut & ipse docet in Epistola ad Suniam, & Fretellam, & licet animadvertere in iis, quæ ex proœmio τοῦ Κανόνος Latine reddidit, ubi omittit, quæ aut non assequitur, aut commode verti posse desperat. Plura adducere poteramus. sed quia major pars in Indicem conjecta est, eo Lectorem mittimus. Hæc vero pauca protulimus, tum ut querulis quibusdam occurreremus, qui hæc tam manifesta à nobis aut omissa, aut non animadversa objicere possent: tum etiam ut, si fieri posset, κακοήθη ingenia, quibus unum, aut alterum erratum, idque leviculum, materiam immanium voluminum suppeditare solet, ad aliquam humanitatem traduceremus, si possint excusare errores in mediocribus ingeniis, quum in tanto viro, quantus fuit Hieronymus, etiam pueriles culpæ deprehendantur: quæ quanvis illius properantiæ adscribendæ sunt, tamen iniquiores Censores eas in nobis ferre non possent. Si quis enim hodie Ἀποδασμὸν pro urbe acciperet, aut παρὰ Διὸς pro auctore, cui nomen esset Παράδιος, quo nomine nullus unquam fuit, ut ne nomen quidem ipsum Græcum sit: quis insultationem Corybantum Criticorum ferre posset, quibus satis est, in uno errore aliquem deprehendi, ut ex eo concludatur eum omnino nihil scire? Ingrata sunt omnia, quæ quis benefecit, quia in verbulo peccaverit, aut aliquid præpostere verterit, aut aliud pro alio posuerit. Certe non aliunde hodie, quam ex ejusmodi frivolis, examina librorum nascuntur. Ut aliquis se probet doctissimum, sat est, si alium errasse possit ostendere. Peribunt igitur tot egregii labores Hieronymi, tot illustria ejus in Ecclesiam beneficia, quia illi τὸ παρὰ Διὸς, est Παράδιος, Ἀποδασμὸς nomen urbis, ποικιλότεχνος homo plumariæ artis? Plumarium, aut pluma leviorem esse oportet tam eum, qui ita judicaverit, quam qui ita judicantem non flocci fecerit. Sed hæc tamen proponenda fuerunt, ut ne quis exemplo tanti viri, ingenio, aut memoriæ nimis confidat, & quum meminerit magnos etiam viros labi, possit lapsibus minorum ignoscere, non autem Cyclopeorum librorum portentosis titulis nundinas Francofurtenses onerare: ut à Germania, quæ olim lectissimorum ingeniorum altrix fuit, hodie nihil aliud expectandum sit, quam plaustra criminationum, sycophantiarum centones, contumeliarum farraginem, quarum etiam vilissimas meretrices pude-

puderet. Dicamus sane audacter non Libyam, sed Germaniam aliquid novi quotidie parere. Hoc cacoëthes adeo serpsit, ut quemadmodum gangræna non tollitur, nisi membro abscisso, ita hæc inhumana scribendi licentia, non nisi ipsa auctorum morte comprimi posse videatur. Neque tamen ideo finis fuerit. Nam succisis hujus Hydræ capitibus, alia suborientur longe deteriora, atque pestilentiora. Sed ad nostros revertamur, Eusebium dico, & Hieronymum: quorum errores notent quidem studiosi, sed prætereant, non imitentur. paucis erroribus Hieronymi mille benefacta ejus, quæ illis opponant, habent. In illis hominem Hieronymum, in istis supra multos homines eum fuisse meminerint: cui uni plus debent Ecclesiasticæ literæ, quam multis aliis, quanvis summis viris. Certe, ut alia taceam, ejus beneficii est, quod hodie hoc præstantissimo Eusebii opere fruimur: quod quidem si ille non vertisset, vix vel nomen ipsius apud nos superesset, quum jamdudum Græci, à quibus profectus est, pene memoriam illius perdiderint. Quia vero nihil neque Græcum, neque Latinum in doctrina temporum habemus, quod cum eo conferri possit, eos, qui in illo illustrando operam suam posuerunt, non solum de Hieronymo & Eusebio, sed etiam de omnibus antiquitatis & historiæ studiosis optime meritos judicamus. Quam male enim acceptus sit quà à Correctoribus, quà ab antiquariis, innumerabilium codicum scriptorum portentosa varietas, & discrepantia ostendit. Nullus enim liber tot mendorum monstris deformatus, tot vitiis oblitus, tam prodigiose contaminatus in manus nostras devenit, quam sunt illi codices hujus Chronici tam editi, quam scripti. Quot, & quorum codicum ope ad eum restituendum usi sumus, in ipso vestibulo Notarum admonuimus: quid præstiterimus, arbitrii lectorum facimus. Quis operis dispositus, & quod auctoris consilium fuerit, tametsi & ibi quoque à nobis abunde demonstratum est, tamen non alienum huic loco existimamus strictim exponere. Hujus excellentis operis partes duas auctor fecit. priorem κανόνας παντοδαπῆς ἱστορίας, posteriorem κανόνα χρονικὸν inscripsit. In priorem omnium gentium, regnorum, civitatium cunabula, origines, antiquitates contulerat: quod ut plene assequeretur, illi per omnes historias, & literas orbis vagandum fuit, reseranda antiquitatis adyta, omnium originum monumenta evolvenda, aut eorum, qui illa evolverant, thesauri exhauriendi. Nam & omnia quæ Africanus quoque collegerat libris quinque, in illam priorem partem transfudit, tanta securitate, &, ut Græci loquuntur, adeo γυμνῇ κεφαλῇ, ut ore Africani loquatur, verba ipsa Africani observet, nihil denique boni ibi reposuerit, quod lege Atinia ei Africanus condicere non possit. Sed Hieronymus credidit, & diu mihi persuasit, Eusebium illius partis epitomen conscripsisse. Neque minus illius auctoritas mihi imposuit, quam illi locus Eusebii ex prologo Historiæ Ecclesiasticæ præpostere acceptus. ἤδη μὲν οὖν τούτων καὶ πρότερον, ἐν οἷς διετυπωσάμην χρονικοῖς κανόσιν, ἐπιτομὴν κατεστησάμην. πληρεστάτην δ᾽ οὖν ὅμως αὐτῶν ἐπὶ τοῦ παρόντος ὡρμήθην τὴν ἀφήγησιν ποιήσασθαι. Rufinus: *Quanvis jam de his ipsis nonnulla etiam in Chronicis (id est in eo opere, quod de temporum ratione conscripsimus) breviter succincteque perstrinxerim: plenius tamen in præsenti opere singulorum narrationem aperire tentabimus.* Recte Rufinus, nisi quod ἐπὶ τοῦ παρόντος vertendum erat, *impræsentiarum*, vel *nunc*. quem errorem sequitur Christophorsonus. Et quidem nulla mentio ibi epitomes illius, de qua sibi & mihi Hieronymus persuaserat. Puduisset sane nos erroris nostri, nisi duce tanto erravissemus, qui locum Eusebii non consulueramus. Eodem enim modo in hoc loco Eusebii lapsus est, ut in illo, in quo agitur de Apollonio, quem ex male intellecta Eusebii sententia Apologeti-

logeticum ſcripſiſſe putavit. Eam priorem partem ab Hieronymo converſam fuiſſe ſuperius indicavimus, cujus interpretationis nihil nobis reliquum fecit putidum antiquariorum faſtidium, præter nuda regum, & aliquot Conſulum nomina. idque nulla alia de cauſſa ab iis factum, quam quod major pars in Canonem conjecta eſſet ab ipſo Hieronymo, ut illa iterari ſuperfluum eſſe putarint. Saltem nobis præclaras illas Dynaſtiarum, regum, regnorumque Origines reliquiſſent. non male nobiſcum ageretur, neque ita male de poſteritate meriti eſſent, quum, abjecta hujus operis nobiliori parte, ſolo Canone contenti fuerint. Nos itaque antequam Græcas reliquias illius partis nanciſceremur, poſtquam ex prologo Canonis mentem ac propoſitum Euſebii aſſecuti eſſemus, hiſtorias, quæ ἐν χωρείῳ ἰσοστιχῷ Canonis exponuntur, colligentes κάθ' ὁμάδας, aliquod corpus confecimus, quod propius à mente Euſebii abeſſe putabamus. Poſtquam autem illis reliquiis Græcis potiti ſumus, non aliter ab Euſebio diſpoſitas fuiſſe animadvertimus, quam quomodo nos Latina antea digeſſeramus. Itaque ſi non ipſum corpus, non omnino tamen diſſimile ei, quod ab auctore inſtitutum fuit, exhibemus, ne hac parte claudicaret editio Latina. Græca autem, quæcunque nanciſci potuimus, majori ex parte à Georgio Taraſii Patriarchæ ſyncello habemus: quædam etiam à Chronologo innominato, beneficio viri nunquam ſatis laudati Iſaacii Caſauboni, quos Faſtos Siculos vocant: neque pauca à Georgio Cedreno, qui multa Euſebiana in ſuum centonem inculcavit, non quidem ab Euſebio petita, ſed à Georgio Syncello. Acceſſit his cumulus comitate ejuſdem, quem modo nominavi, præſtantiſſimi viri, σταδιονῖκαι, & alia immortalia monumenta, quæ in calcem Græcorum Euſebianorum conjecimus, quod ea ſero accepiſſemus. Quum autem nihil reliquum diligentiæ fecerimus, non dubito tamen, quin mihi contingat, quod viro optimo & doctiſſimo ante aliquot annos, qui quum ſtudioſe omnes reliquias Irenæi Græcas ex Epiphanio excerpſiſſet, & ex illis pulcherrimam ejus ſcriptoris editionem adornaſſet, tamen quia minuta neſcio quæ fragmenta quidam Alaſtores poſt eum repererunt, quæ illius diligentiam effugerant, oleum & operam perdidiſſe videtur. Sed parum eſt hoc videri, niſi etiam eo nomine ludibrium illis debuiſſet, & omni genere contumeliarum exceptus fuiſſet. Itaque ſi poſterioribus editoribus credimus, illi primi omnium Irenæi fragmenta edidiſſe videri poterant, niſi illius boni & docti viri ſubinde mentionem facerent, quando illum injurioſe accipere volunt, ut, qui neſciverit eum eſſe primum editorem, ex illis ſævidicis contumeliis id diſcere poſſit. Itaque quum deſperandum non ſit, poſſe adhuc aliquot minuta fragmenta Euſebiana erui, qui unum, aut alterum repererit, is non ſolum novæ editionis, ſed etiam calumniarum occaſionem nactus fuerit. Nam huic generi hominum, quoties animum obtrectandi ad lectionem alieni operis adferunt, nunquam deeſt, quod reprehendant. Minima re contenti ſunt ad calumniandum. Non me fallit animus. Hæc effugere non potero. Jam claſſicum cecinit Sycophantia. Jam ſonus ipſe aures percutit. Ilicet actum de nobis. De meſſe noſtra ideo nihil percipiemus, quod poſt illam aliquod ſpicum famelicis reliquerimus. non cogitabunt unius non eſſe omnia abſolvere. Non illius ſententiæ Xenophanis illis in mentem veniet:

Οὔτι ἀπ' ἀρχῆς πάντα θεοὶ θνητοῖς ἀπέδειξαν.
Ἀλλὰ χρόνῳ ζητοῦντες ἐφευρείσκουσιν ἄμεινον.

Hoc tamen nihil nos juverit. Nam ſi vel minima novæ editionis eis cauſſa aut occaſio præbita fuerit, quia nihil afferre poterunt, quo animos eruditorum morari poſſint, non male operam ſe collocaſſe putabunt, ſi contumeliis in nos perorando

rando otiosa ingenia oblectare possint. Quæ incommoda quoniam evitare non potest, nisi qui nihil scribit, hodie omnes, qui ad scribendum sese comparant, semper meditatos esse oportet, quomodo contumelias illas nihili faciant: communia hæc scribentibus esse omnia deputent, ne quid imparatis novum accidat. Nam istis non movebitur, qui cogitaverit omnia hæc non aliunde, quam ab æmulatione, invidia, & cæco odio, proficisci: ea vero tela in se excipere, quæ à probis quidem contorta nocere possent, ab improbis autem missa, aut ad se pervenire, aut alte insidere non posse. & quidem æquius hæc feret, si meminerit magno Hieronymo idem accidisse, qui reprehensionibus opportunus fuit non solum maledicorum, quorum magnus numerus, sed etiam æmulorum, in quibus Rufinus, & proborum, in quibus sanctissimus vir Augustinus. Magnam enim injuriam sibi fecerit, qui sese bene aut male audire in improborum arbitrio situm esse putaverit; & non potius hæc prætervehi aures suas, quam in animo suo hærere patiatur. Certe si istis hominibus nihil stimulos subjicit, præter invidiam, nihilque magis eorum animos exulcerat, quam aliquid videre, quod aut præter illorum spem accidit, aut supra illorum captum est, aut cujus se auctores, quam alium quemvis, esse malint, certe hoc opus non parvas faces obtrectationis in nos accendet, quod sciam quanto illis jandudum in odio sim propter alia, quæ antea edidimus. ex quibus invidiam in nos conflatam tantum abest, ut istud extinguat, ut illa cum hoc conjuncta longe majus odii & æmulationis incendium concitatura sint. Sed nos facile ista animos, aures, & oculos nostros præterfluere sinimus, qui in nos iniqui simus, si quos nihili facimus, eorum maledicta ad nos pertinere putemus. Non ita obliti sumus nostri. eoque majore cum fiducia ad hæc nos obfirmamus, quod hos labores nostros tuo nomini, vir summe & amplissime, JAC. AUG. THUANE, dicamus, qui si tibi, & illis probantur, quibus eximiæ virtutes tuæ æque perspectæ sunt, ac mihi, non est, quod eorum judicia reformidem, quorum contumelias jandudum despexi. Satis præsidii mihi in dignitate tua, & in amore, quo nos hactenus prosecutus es, repositum esse sentio. Nam cui justius hoc opus dicare potui, quam tibi, cujus si dotes animi, vitæ integritas, mores lenissimi, singularis moderatio mihi ex aliquo usu, qui inter nos olim intercessit, nota non essent, tamen cogerer scire, quod publica fama ignorari non sinit. Eo enim loco positus es, ubi istæ præstantissimæ dotes latere in tenebris, atque abditæ esse non possunt. Nam de eruditione tua neminem fugere potest, nisi qui literas nescit: & qui eas nescit, tamen ab iis, qui sciunt, id intelligere potuit. Quum autem multæ caussæ sint, quæ homines lucubrationes suas ad insignes viros mittere inducunt, & nullæ earum non aliquo justo argumento nitantur, nullum tamen justius esse judico, quam quo aliquis persuadetur, id dicare, cujus intelligentem sciat esse eum, cui dicatur. Qui enim librum accipit, quem non intelligit, animo offerentis, non libro, obligatur. Doctus vero, & peritus earum rerum, quæ offeruntur, non minus dono, quam donantis animo, capitur. Et quidem plerunque accidere potest, ut cujus statim oblivisceretur, ejus meminisse cogatur, quum ejus librum legerit; aut impensius amare, quem antea diligebat. Eo justius propositum nostrum est: quod sciam non solum quam amico, sed etiam quam erudito viro hoc opus mitto: non utique quod ex ejus lectione ad amorem nostri plus accedere posse sperem, aut optem: sed quia quemadmodum homines judicio deligere, ita libros legere soles, spes est hunc librum commendationem apud eruditos meriturum, magnam quidem quod nomine tuo divulgatus sit, majorem vero, quod dignum eum censueris, quem legeres. Lecturum autem ex eo spero, quod historia ejus præci-

puum argumentum eſt, cujus te tam peritum eſſe, ut ejus pater merito dici poſſis, nemo eſt, qui negare poſſit, qui quidem illud tuum hiſtoriarum luculentiſſimum volumen legerit, cujus ſcripti tanta eſt apud bonos gratia, tanta apud eruditos commendatio, ut, quia duas res hodiernis hiſtoriarum conditoribus raras, nitorem ſermonis cum veritate, conjunxiſti, quarum alterutra ſatis per ſe potens eſt, ut amatores habere poſſit, vix eſt, ut ulla ſcriptio in eo genere plures lectores nacta ſit, præſertim quum τηλαυγὲς πρόσωπα χρηπῖδα poſueris, divinum dico illud procœmium, tanquam veſtibulum æterni ſacrarii, quod qui legerit, facere non poterit, quin ad totum opus contento ſpiritu ſeſe conferat, in quo lector neque in Senatore dignitatem, neque in hiſtorico fidem, neque in ſcriptore elegantiam deſideret. Et quia ſcitum eſt illud, orationem, quales ſumus, indicio eſſe, quod tamen in Salluſtio falſum deprehenditur, quem vixiſſe aliter ac ſcripſiſſe, veteres perhibent, non minor laus tuo operi à fide & integritate tua, quam tibi ab ejus nitore & elegantia, contigit. Tanta vero eſt lectorum aviditas, ut libros, quos jam emiſiſti, non juſtum opus, ſed aliorum vades & ſponſores eſſe exiſtiment. Itaque non jam lectores habes, ſed flagitatores, qui à ſe ſperare audeant, quod jure exigere poſſe arbitrantur. Quia non is ego ſum, qui illorum fervori frigidam ſuffundere velim, ut qui non minore deſiderio, quam illi, caleam, mitto tibi hunc librum, tanquam metatorem tuorum: in quo non ſolam hiſtoriam, cujus & amantiſſimus & peritiſſimus es, ſed animam hiſtoriæ damus. Ita enim Chronologiam appellare ſoleo, ſine qua hiſtoria non ſpirat: quæ quanto multis ſcriptis, tanto Chronologia illi præſtat, ut corpori anima. Quod ſi aliquid ponderis tum vetuſtas rerum, tum auctoris meritum commendationi addere poteſt, præſtantiorem Euſebio in hoc genere dare, digniorem vero, ad quem illum mitterem, quam te eligere non potui. VALE. Lugduni Batavorum. Kal. Junii. CIƆ. IƆ. CVI.

ILLUS-

ILLUSTRI VIRO

JOSEPHO SCALIGERO

JULII CÆS. A BURDEN F.

Ngens laude virûm, meritis ingentior heros,
Quem super eximium generis decus inclyta clarat
Gloria nobilium studiorum, & pectoris alti
Munera, quæ populos latè diffusa per omnes
Admirans colit orbis, & instar numinis horret.
Sola odiis insurgit atrox, tragicoque tumultu
Gens superis invisa fremit, gens impia quâ non
Tetrior ulla lues, nec detestatius unquam
Prodigii genus horrendis erupit ab Orci
Faucibus, & miseras afflixit sidere gentes.
Illa tuum fumo ac nebulis involvere nomen
Perfurit, atque humili divos afflare veneno
Gestit, & è plaustris sine more opprobria jactat.
Sed quid in adversi radios ac lumina Phœbi
Bubonum sata nocte cohors, Stygiæque volucres,
Turbaque fœda canum latratu posset inermi?
Virtus fixa suis altè radicibus hæret,
Clarescitque malo, viresque à vulnere sumit.
Arbor ut intonsi quæ vertice consita montis
Spernit inulta minas flabrorum, ac turbinis atri.
Quippe solo, molisque suæ stat viribus ingens.
Sic tua laus, generose Heros, nec laudibus ullis
Crescere jam potis est, nec vim furiasque procacis
Invidiæ metuit. viget æternumque vigebit
Scaligerum sublimis honos, nec pulsa recedet
Fama loco, dum sancta fides, dum pectora tanget
Laudis amor. quod si tibi fata Deusque dedissent
Indecores proavos, & priscæ lucis egeres
Tuque parensque tuus, duo maxima lumina secli:
Dignus uterque foret, genus à quo principe ducant
Magnanimi proceres, & sanguinis author Alanus,
Et quicunque viros virtutibus æstimat æquis,
Tales optet avos, nec regum augustius ullum
Nomen in orbe viget, quàm Iulius ille ter-ingens,
Iuliadesque patris tanti nil degener hæres.
Nam veteres titulos, & notis condita fastis
Nomina prisca ducum, longaque ab origine ductas
Majorum effigies etiam gens indiga laudum,
Et veræ virtutis inops, & sordida probris
Ostentare potest. nemo, nisi vel bonus acri
Militia, vel honore togæ sibi nobile fecit
Nominis auspicium, claræque exordia gentis,
Ac fortunatos meruit fundare penates.
Hic labor, hoc virtutis opus, præpandere lumen

Postgenitis, facilesque vias ostendere honorum.
Nasci quippe bonis, & fulgere luce parentum
Non est arbitrii, verùm indulgentia sortis
Has largitur opes, quæ celsi stemmatis ortu
Sæpe malos dignatur, & alta ad culmina tollit.
Nec non imperii curis sublimibus aptas
Progenerant animas obscura mapalia plebis,
Ignotique lares florem eduxere Quiritum.
Nulli etenim propriam se mancipat ardua virtus
Propter avos, & quæ fortunæ munera votis
Optat hians, ac prima putat bona futile vulgus.
Nec tamen est temnenda viris quæ gloria surgit
A splendore domus, si nobilitatis honorem
Æmula posteritas virtutum insignibus ornet.
Verùm ubi luxuries subit, & pertæsa laborum
Desidia, obscœnique invadunt pectora mores:
Vertitur opprobrio sobolis quæsita paratu
Fama patrum. pudor est ignominiosaque labes
Egregium jactare genus, stirpisque vetustæ
Lumina, degeneres fœdant benè nata nepotes.
At tibi magnanimoque patri quum priscus abundet
Sanguis, & augustos procerum complexa penates
Nobilitas, nullique genus vel honore secundum,
Vel spacio, & longi volvendis cursibus ævi:
Vix tamen hæc rerum series, & adorea vestris
Laudibus inscritur, tanta se luce propagat
Majestas operum, geniique uberrima dona,
Divitiæque animi, queis ære perennius omni
Vestra per immensas diduntur nomina gentes,
Æqua polo, supraque hominum mortalia fata.
Quæ non ignis edax, non invidiosa vetustas
Diruere, ac tristi possit consumere casu.
Dum decus ingeniis, & præmia digna manebunt,
Vivet in ore virûm, memorique sacrabitur ævo
Iulius, indigetem sibi quem nunc regia cœli
Vindicat, & tanta solus de gente superstes,
Iuliade, nullis tua laus abolebitur annis.
Quanquam te regnis fera sors orbavit avitis,
Et lare dejecit patrio, tamen indole mentis,
Excelsisque bonis fœcundi pectoris omnem
Fortunam exsuperas quæ regum cunque superbas
Cœlo exæquat opes, fluxoque attollit honore.
Tu modò, si qua piis adspirant numina votis,
Et justas audire preces dignatur ab alto
Ritè vocata Themis, longùm pater optime vivas,
Serus & astra petas, quanquam te maxima tellus
Non capit, & pridem mortalibus invidet ægris
Nobile depositum regio flammantis Olympi,
Quæ tibi certa domus, primævaque gentis origo.
Non etenim mortale genus tam splendida terris

Dona

Dona dedit, superûm favor, & clementia cœli
Iure suo tanti laudem sibi postulat ortus,
Flos hominum secliquе jubar, quo sospite nunquam
Horrida barbaries labem inferet undique castis
Moribus, exilioque artes damnabit honestas.
Ne veterum repetam præclara exorsa laborum,
Quos sacrat immortale decus, quos nulla silebit
Posteritas, memoresque ferent in secula fasti:
Ecce recens prodit monumentum in luminis oras,
Magnæ molis opus, fœcundaque laudis & artis
Materies complexa sinu memorabile quidquid
Obtigit à prima nascentis origine mundi.
Tempora quæ tacito lapsu volvuntur in orbem,
Eventusque vehunt varios, æterna Dei mens
Temperat, & fati non eluctabilis ordo.
Mens æterna Dei, non fors rationis egena
Condidit ex nihilo terras, maris æquora vasti,
Cœlorumque orbes. eadem lex servat in ævum
Hoc ingens opus, & non enarrabile textum.
Inde fluunt regnorum ortus obitusque, nec uno
Stat fortuna loco, servatque infida tenorem.
Sic placitum superis, nimio ne turgida fastu
Progenies hominum, sortisque oblita caducæ
Tolleret ingentes animos, si funeris exsors
Mansurum sine fine bonum sortita fuisset.
Ergo etiam tumidis regum cervicibus instat
Parca minax, fatique dies. mors aspera magnis
Vrbibus imperiisque venit, dominasque secures
Proruit, & luctu gaudet turbare triumphos.
Quippe ubi per populos vitiorum examina serpunt
Absque modo, & via nulla potest sanare furores,
Suscitat ultricem Nemesim dolor iraque læsi
Numinis, hunc diræ clades, hinc horrida gentes
Diluvies absumpsit, & ima in tartara misit.
At secreta piis statio, fidique receptus
Exitio caruere; dehinc ubi ferrea rursus
Incubuit terris soboles, succrevit habendi
Sacra famès, bellique furor, tum fortibus ardens
Ambitio incessit, divisaque terra potentes
Accepit dominos. primi fundamina regnis
Assyrii posuere, hinc Media dives, & acer
Persarum populus, quos virtus Graia subegit
Rege sub Æmathio. tum, ceu vis morbida, latè
Grassata est scelerata lues, tandem urbe Quirini
Constitit imperium, & sedem victoria fixit
Læta suam, volucresque diu sibi discidit alas.
Donec ad imbelles dominos, & inertia corda
Pontificum sese mundi fortuna reflexit.
Quid loquar æternis mandata oracula chartis,
Quæ vates cecinere sacris præcordia pulsi

Motibus? utque suo labentibus ordine lustris
Sumpserit humanos moribundi corporis artus
Ipse Deus, salvo quem virginitatis honore
Nulli mixta viro genitrix produxit in auras
Ætheris, infando scelus ut mortale piaret
Supplicio, clausasque fores reseraret Olympi?
Talia quæ variis divina potentia seclis
Edidit, ac totum sparsit miracla per orbem,
Tradis, & antiquis annalibus eruta, luci
Restituis, tenebrasque errorum ac nubila pellis
Exortum terris jubar, & flos aureus ævi.
Sancte Deus, si res humanas adspicis æquus,
Si mentem pietatis bonos & gratia tangit,
Te veneror, votisque iterum flagrantibus oro:
Tarda sit illa dies, serisque nepotibus olim
Cognita, quæ caput hoc natalibus inferet astris.
Floreat, & quoniam solio est exutus avorum,
Fraude mala, magnoque hominum seclique pudore,
Princeps ingenii, virtutis & arbiter altæ,
Regna nec insidiis, nec duræ obnoxia sorti
Possideat rex ipse sui, doctæque cohorti
Præsit, & afflictis victor det jura Camœnis.

D. BAUDIUS.

DANIELIS HEINSII

PANEGYRICUS

IN ILLVSTRISSIMI

JOSEPHI SCALIGERI

JUL. CÆS. A BURDEN F.

Eusebiani Chronici Emendationes: tum Canones quibus ratio temporis demonstratur.

Benaci proceres, quos virtus addidit astris,
Ejecere suis crudelia numina regnis,
Nec patiens res tanta sui; si tempora recte
Ponimus, & longos sæclorum evolvimus orbes.
Ex quo Romulides Hunnorum terror Alanus
Veronamque suam pariter, terramque suorum,
Fixit, & hostilem Venetos deduxit in urbem
Exitio majore sui; nihil arma nec enses,
Nec tantum trabeæ, nec longi insignia regni
Quam fortuna potest: quæ de victoribus una
Ludit, & ereptis melius vestitur opimis.
Primus ab invictis toties cum certa tulisset
Hostibus, & fausto congressus prœlia Marte
Cæsar, in adversam direxit pectora sortem,
Et regnum Fortuna tuum, totamque parentum
Eripuit seriem poscentibus omnia fatis.

Seu

Seu quia naturæ ſpatium tranſgreſſus, & ævo
Æmulus, anguſto ſubduxit pectora mundo,
Seu nati virtute ſui, qui ſæcula terris
Reddit, & antiquum reſtaurat gentibus ævum;
Antiqui vindexque ſui. Scit Graia vetuſtas,
Jupiter æterno poſtquam ſucceſſit Olympo,
Et terræ profugum Saturnus reddidit aurum,
Ex illo Libyas vicinaque Syrtibus arva,
Et ſi quis dubias Nili ſibi vindicat undas
Nondum certus adhuc: aut qua manifeſtus arenas
Colligit, & raros excuſat fluctibus imbres,
Quæſiviſſe Deum: veteres quæſiſtis Athenæ,
Oraque ſubjecto leviter diſtracta Peloro,
Auſoniis exculta viris, quæ priſca remiſit
Nomina, cum Latiis latuit quæſitus in oris.
Quanvis fatidicæ toties cecinere Sibyllæ,
Et ſacro jacuit toties totieſque ſub antro
Egeriæ conjux: quamvis cum conſule Roma
Viveret, & certum trabeis inſcriberet annum.
Quanvis grata ſuis ventura nepotibus olim
Euſebii donaſſet opus, qui ſæcula cuncta
Conderet, & totum ſervaret gentibus orbem,
Quas diſtinguit humus, quas omnis dividit ætas,
Ignorata ſibi. Nam quanvis ſæpe vetuſtas
Expugnanda fuit, quanvis tot vulnera membris
Duxerit infelix, quoties Theſeïus heros
Pars non una ſui, medio quærendus in agro,
Et rurſum jungendus erat, cum fraude novercæ
Occidit impulſu volucrum diſtractus equorum,
Aut Amphioniis notiſſima fabula Thebis
Infelix juvenis, materni præda furoris.
Plus tamen eſt, quem non populi videre nec urbes
Inveniſſe Deum, totque annum millibus annis
Reddere ſepoſitum, totoque arceſſere cœlo.
Stat Meroe longis qua circumfunditur undis
Accuſata tibi, cœloque intenta Canobus,
Et fruſtra reſono gaviſæ Memnone Thebæ.
Stat Mithræ gens ſacra ſuo: queriturque nec aris
Nec tot cornipedum cæſis reperiſſe ſub extis
Depoſitum Sol magne tuum: ſtat Græcia mater
Temporaque Alpheus Piſæa vinctus oliva,
Victoreſque ſuos, & præmia longa ſuorum
Confeſſus debere tibi, quos cæca vetuſtas
Abſtulerat tenebris, totoque exemerat ævo.
Quanvis vana ſuis indixit tempora faſtis,
Mendax ſæpe ſibi: quanvis annoſque dieſque
Jupiter Eleæ decepit pulvere pugnæ.
Quæ nox, ô ſuperi, cæcæve ignavia mentis,
Hactenus obſeſſos hominum caligine ſenſus,
Involvit, totumque genus? tot ſæcla virorum

Illuſtreſque animas? cur nunquam Delphica rupes,
Aut volucres Dodona tuæ, Clariique vetuſtas
Numinis, Iſmeni vel qui bacchatur ad undas
Reſponſo juvere ſuo? Xanthique beatæ
Explorata fides, ſiccæque habitator arenæ
Et fruſtra genitor Pellæo creditus Ammon?
Cur non ambiguas miſerunt numina ſortes,
Tantaque tam longis jacuit depreſſa tenebris
Relligio? noſtro, ſuperi, cur redditis ævo
Quod mundus neſcivit adhuc? cur ſæcula cuncta
Jam tenebris damnata ſuis, conceditis uni,
Quo nullus virtutis honos? quo tempora deſunt
Artibus, & ſolum faciunt nil ſcire beatum?
Seu te Triptolemi, ſeu te Gangetica vexit
Bellua, ſeu totum Cybele circuntulit orbem,
Aut quo Bellerophon ſapientes prodidit undas
Nixus humo: Phœbuſque ſuas tibi flectere ſoli
Quas male frænarat Phaëton conceſſit habenas,
Endymioneæ ſeu te dementia Lunæ
Cepit, & occulto ſopitum condidit antro;
Hæremus taciti. virtutis maxima noſtræ
Laus anguſta tibi: ſtupor eſt quo magna coluntur
Numina. Sic tædas cum myſtica jactat Eleuſis,
Hæret in ambiguo populi pars una tuentis,
Cunctaque miratur. juvat ignorantia veri,
Et ſatis eſt horrere Deum: pietaſque pavore
Creſcit & ignaris majeſtas mentibus hæret.
Aut ubi quæſitum toties, totieſque repertum
Liniger inſtanti populo demonſtrat Oſirin,
Conditaque inſani deducunt orgia myſtæ;
Plebs credit quod neſcit adhuc: ſtupet inſcia turba,
Et pietas cæcos animis inſtillat honores.
Quæ tibi nam noſtræ perſolvant præmia Muſæ?
Quæ merces ſat magna tibi eſt? quæ carmina curis
Non indigna tuis? aliis diuturna petuntur
Nomina, venturos inter manſura nepotes,
Et longævus honos: quicquid tibi reddere poſſit,
A te tempus habet. tua mundus ſæcula currit,
A te principium venientis ducimus ævi;
Proles vera Deûm. Quicquid mortale tenemus
Eripuit natura tibi. non munus Iacchi,
Non Veneris fregit natam ad cœleſtia mentem,
Submiſitque tibi pavidus ſua tela Cupido,
Indignus virtute tua, niſi Jupiter illic
Eſſet, & ignavis ceſſiſſent fulmina telis,
Quæ ceſſere tibi. non dulcia monſtra puellæ,
Imbelli dubios fregerunt lumine ſenſus,
Et conſanguineæ certiſſima mortis imago
Somnus iners, vitæ pars ignaviſſima noſtræ.
Sic tibi nec torpor, nec deſidioſa voluptas
Propoſitum ſuſpendit opus, nullumque vacavit

Tem-

Tempus, & infirmis ſapientia venit ab annis,
Dum longum ſucceſſit iter. qua cærula Tethys,
Qua nondum Oceanus diverſo nomine dictus
Incipit infuſus medias diſtinguere terras,
Et rurſus geminis Alcidæ finibus exit,
Quos natura ſecat populos, aut dividit aër,
Aut fluviis diverſa ſuis interfluit unda,
Pectore cuncta tenes; linguæ diſcrimina mille,
Et totidem populorum artes, & nomina rerum.
Nec Phœbus veniens, nec cum ſe condit in undis
Conſpexit plus mente tua: non terminus illi eſt,
Quæ male vicinum Boream pars mittit & Auſtrum:
Nec quæ luminibus ſubtertrahit aëra noſtris
Invidus, & latum finitor dividit axem.
Quod centum populis, quod toti ſufficit orbi,
Laudis ſumma tuæ eſt. pereant diſcrimina rerum;
In te mundus erit: toties mirabimur unum,
Quot Veſper populos, populos quot reſpicit Eos.
Sic tua cum noſtras fugiant præconia laudes,
Accedit tacito furtiva calumnia morſu,
Et ſolus populis qui ſis quantuſque fatetur
Livor iners animi: majores ſolvit honores
Æmula gens tibi laude mea: quos tollere Phœbus
Neſcit, & attonitæ nequeunt perferre Camœnæ.
Namque ubi ſupremo rerum ſtetit ordine virtus
Divitiis innixa ſuis: quam tangere neſcit
Impetit infelix, & deſtruit omnia livor.
Sic ubi cedentem Jovis armiger ire per æthram,
E ſumma conatur humo; primum agmine denſo
Infirmæ comitantur aves: dum nubila ſupra
Fertur, & adverſos eludit fulminis ictus.
Pars infra trepidat, pars ſeſe attollere geſtit,
Pars conata manet, pars æthere fertur ab alto,
Et ſolis miſeras explet clangoribus iras.
Invidia plus laudis habes, quam carmine noſtro,
Nec major virtute tua es: quot deſpicis infra,
Tot teſtes hoſteſque tui ſimul aſpicis ire
Nominis, atque ipſum numero metiris honorem.
Nec tua quæ nullis clauſa eſt ſapientia metis,
Sed virtus generis, generiſque invaditur ordo,
Stirpſque invicta Deum. ſic Guillandina papyrus,
Jam toties convicta tibi, Burdonia monſtra
Eruit è tenebris: regnique everſor aviti,
Hadria, de tantis queritur ſupereſſe ruinis,
Quod miretur adhuc: & de tot millibus uni
Majorum titulos, totamque incumbere gentem.
Haud aliter (Divis ſi fas componere Divos)
Veronamque tuam primo deducere cœlo,
Iupiter Idæis cum primum miſſus ab oris,
Curetum chorea, verſoque ad pectora ferro,

Et

Et centum cinctus Corybantibus, æthera summum
Scanderet, & primos libraret fervidus ignes;
Dictæo genitum Cretes finxere sub antro,
Et civem fecere suum: fixitque sepulchrum
Livor, & ingentem tumulo fœdavit Olympum.
Sed neque Saturnus genitor suprema tonanti
Gloria; nec fortes animi laudesque tuorum
Laudibus accessere tuis: nihil addidit illis
Quicquid demit humus, populique ignava libido.
Omnia tollantur sæcli monumenta vetusti,
Si quid Scaligeris asscribunt tempora Divis,
Et quicquid fortuna dedit, reddatur inerti
Invidiæ: tantos proavorum tolle triumphos,
Et pulchræ pereant virtutis præmia lauri,
Regalesque aquilæ, priscæque insignia gentis;
Tanto major eris, quanto plus incipis esse:
Et minimum est in laude tua laudata tuorum
Progenies. à te stirpem numeramus avorum,
Et quicquid fuit ante, tuum est. tu sanguinis auctor,
Et finis virtutis eris. tecum occidet illa,
Et generis series à te ducetur in omnes,
Quos olim Verona tulit. nunquam inclyta virtus
Autores proavos, & nomina longa suorum
Miscet laude sua. Decii fortesque Camilli
Majores generis, solosque habuere parentes
Quos natura dedit (melius sic incipit ordo)
Et pariter proavos pariter junxere nepotes
Nobilitate sua. stet quolibet ordine virtus,
Incipiet debere sibi quod quisque parenti
Imputat, & nullis deducet nomina fastis.
Ipsa sui compos titulis succumbere nescit
Anxia. Sic Peleus minor est collatus Achilli,
Nec tantum genitrix, nec tantum Jupiter illi
Quantum Troja fuit. minor est Cythereïa mater
Quam pater Æneæ medio surreptus ab igne,
Et Thusco toties sudantes sanguine campi.
At vos magnanimi reges regumque parentes,
Hunniadûm soboles: quos inter maximus armis
Cæsar, ovans animi, Phœbo castæque Minervæ
Assidet, & lati miratur limen Olympi:
Quem circum ingentes litui, fractæque secures,
Et detracta suis dependent hostibus arma;
Hoc gaudete die, qui centum vindicat annos
Illustri merito, magno gaudete nepote:
Qui modo, non inter galeas ensesque suorum,
In templis Verona tuis, ubi nubibus æqua
Mausolæa suæ testantur funera gentis;
Sed de tot spolium populis, tot gentibus, ingens
In mundo suspendit opus: cui nulla nocebunt,
Aut nocitura suas evertent tempora leges.

IN

EUSEBIUM
JOSEPHI SCALIGERI
HUGONIS GROTII
EPIGRAMMA.

Quem respiciunt fugituræ protinus artes,
Substitit Aonius quo retinente chorus,
Cujus ad imperium nisi te Fortuna vocasset
Non bene Scaligeras destituisset opes,
Ambigimus merito, tu longius omnia vincas,
Longius an curas ultima cura tuas,
Eusebii lacerum qua tot per sæcula funus
In lucem Genii reddidit aura tui:
Qualis Tantalides mensæ pars ante paternæ
Adstitit, ipse suum cum stupuisset ebur:
Aut qui membra solo monstris disjectus avitis
Acceptum dominæ Virbius esse tulit.
Cum vita censura venit: sordentia purgas,
Quod prope plus etiam quam revocasse fuit.
Quis non invideat liber hoc? quæ charta beatæ
Non cupiat dextræ promeruisse notam?
Si conferre libet, quid tantum Pamphilus illi
Præstitit? apparet non semel ille tuus:
Iure igitur nomen sumit majoris amici,
Et titulo gaudet nobiliore legi.

ALTERUM.

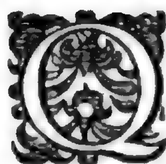
Uod per scripta tuos putamus annos,
Et quod nunc ubi te senem repente,
Qualem credidimus diu, videmus,
Nondum pristina pensa deprecatus,
Libro, Scaliger, explicas in uno
Vnquam quod fuit, & fuit quod usquam,
Hoc pro munere quid tibi precemur,
Ingens gloria maximi parentis,
Quem Verona suum videns nepotem
Iustas sideribus remittit iras?
Vnum difficile est, tibi quod opto,
Tandem tempora digna consequaris,
Et gratos homines, piumque sæclum.
Quod ni flagitiis fugata nostris
Totum gratia demigrasset orbem,
Cantarent populi quibus vetustos
Verax digeris ordinator annos
Laudes quisque sua tuas loquela,

Sed

Sed quam discere te docente debent.
Te gens totius inquilina Mundi
Iudæi colerent , tibi sacrata
Lævis carmina scriberent figuris :
Nino te pariter Semiramique
Præferret Babylon : Pharos superbas
De te Pyramidas loqui juberet
Non ignobilium notis ferarum :
Te cultor Libani , celerque Medus,
Te tortis niger Æthiops capillis
Æternum celebraret , & beatæ
Frugis messor Arabs : magique Persæ
Cum Mithra tua facta compararent.
Nam quid cum Latio loquar Pelasgos
Quos jam demeritus puer fuisti ?
Sed quamvis fidei bonæ tot ista
Fiant nomina , debitorque Mundus
Quærat solvere quicquid imputasti,
Nunquam non remanebit obligatus,
Tantum posteritas nec ulla reddet
Quin acceperit amplius vetustas.

EUSEBII PAMPHILI

CÆSAREÆ PALÆSTINÆ EPISCOPI

CHRONICORUM CANONUM,

OMNIMODÆ

HISTORIÆ

LIBRI II.

INTERPRETE HIERONYMO.

TESTIMONIA VETERUM
DE
CHRONICIS EUSEBII.

Hieronymus Comment. in Danielem cap. IX.

Quicquid enim in templo postea factum est, non fuit sacrificium Dei, sed cultus Diaboli, cunctis in commune clamantibus, SANGUIS EJUS SUPER NOS ET FILIOS NOSTROS: & hoc, NON HABEMUS REGEM NISI CÆSAREM. Quem locum in Chronica Eusebii, quam ante annos plurimos in Latinam linguam vertimus, diligens lector plenius edissertum poterit invenire.

Ἀποδείξ. 250. ἀρθείσης γοῦν ἐξ ἐκείνου καὶ δυνάμει καὶ ἀληθείᾳ καταλυθείσης θυσίας, καὶ σπονδῆς, αἱ μετὰ ταῦτα νομιζόμεναι αὐτόθι ἐπιτελεῖσθαι θυσίαι, ἄσπονδοι καὶ ἀνίεροι ἐν βεβήλῳ τόπῳ καὶ ἀπὸ βεβήλων καὶ ἀνιέρων ἐπιτελοῦνται.

Idem proœmio in loca Hebraica.

Eusebius, qui à Beato Pamphilo Martyre cognomentum sortitus est, post decem historiæ Ecclesiasticæ libros, post temporum Canones, quos nos Latina lingua edidimus, &c.

Augustinus de Civit. Dei, lib. XVIII, cap. VIII.

Nostri autem, qui Chronica scripserunt, prius Eusebius, post Hieronymus, qui utique precedentes aliquos historicos in hac opinione secuti sunt; post annos amplius, quam trecentos, jam secundo Argivorum Phoroneo rege regnante, Ogygii diluvium fuisse commemorant.

Eodem, cap. X.

His temporibus, ut Varro scripsit, regnante Athenis Cranao successore Cecropis, ut autem nostri, Eusebius & Hieronymus, adhuc eodem Cecrope permanente, diluvium fuit.

Eodem, cap. XXXI.

Tres Prophetæ de minoribus, Abdias, Naum, & Abacuc, nec sua tempora dicunt ipsi, nec in Chronicis Eusebii & Hieronymi, quando prophetaverint, invenitur, &c.

Item Quæstionum super Exodum lib. II.

Proinde illa nimirum computatio, quam secutus est Eusebius in Historia sua Chronica, perspicua veritate subnixa est. Ab illa enim promissione computat quadringentos triginta annos.

Iornandes Gothus Episcopus.

Regum seriem persequamur, sicut Eusebius, & Hieronymus, primum Assyriorum, deinde Medorum, &c.

Isidorus Orig. lib. VI, cap. ultimo.

Dehinc Eusebius Episcopus Cæsariensis, atque sanctæ memoriæ Hieronymus Presbyter Chronicorum Canonum multiplicem ediderunt historiam regnis simul & temporibus ordinatam.

Nicephorus Callistus lib. VI, cap. XXXVII, de Eusebio.

Est & aliud ejus volumen, in quo temporum certam accuratamque rationem digessit, Chronicorum.

Marcellinus Comes.

Post mirandum opus, quod à Mundi fabrica, usque in Constantinum Principem, Eusebius Cæsariensis hujus sæculi originem, tempora, annos, regna, virtutesque mortalium, & variarum artium repertores, omniumque pæne provinciarum monumenta commemorans Græco edidit stilo, nosterque Hieronymus transtulit in Latinum, & usque in Valentem Cæsarem, Romano adjecit eloquio. Igitur uterque hujus operis auctor V. M. DLXXXVIII. annorum hunc Mundum tunc fore miro computavit ingenio.

Sidonius epistola VI, lib. VIII.

Varronem logistoricum, sicut popósceras, & Eusebium Chronographum misi.

PRÆ-

PRÆFATIO
IN
CHRONICA.

EUSEBIUS HIERONYMUS VINCENTIO ET GALLIENO SUIS SALUTEM.

Etus iste disertorum mos fuit, ut exercendi ingenii caussa Græcos libros Latino sermone absolverent, &, quod plus in se difficultatis habet, poëmata illustrium virorum addita metri necessitate transferrent. Unde & noster Tullius Platonis integros libros ad verbum interpretatus est, & quum Aratum jam Romanum Hexametris versibus edidisset, in Xenophontis Oeconomico lusit. In quo opere ita sæpe aureum illud flumen eloquentiæ scabris & turbulentis obicibus retardatur, ut qui interpretata nesciunt, à Cicerone dicta non credant. Difficile est enim alienas lineas insequentem non alicubi excedere: arduum, ut, quæ in aliena lingua bene dicta sunt, eundem decorem in translatione conservent. Significatum est aliquid unius verbi proprietate? non habeo meum, quo id efferam: &, dum quæro implere sententiam longo ambitu, vix brevis viæ spatia consummo. Accedunt hyperbatorum anfractus, dissimilitudines casuum, varietates figurarum: ipsum postremo suum, &, ut ita dicam, vernaculum linguæ genus. Si ad verbum interpretor, absurde resonat. Si ob necessitatem aliquid in ordine, & in sermone mutavero; ab interpretis videbor officio recessisse. Itaque, mi Vincenti charissime, & tu, Galliene pars animæ meæ, obsecro, ut quicquid hoc tumultuarii operis est, amicorum, non judicum animo relegatis: præsertim quum & notario, ut scitis, velocissime dictaverim, & difficultatem rei etjam divinorum voluminum instrumenta testentur: quæ à Septuaginta interpretibus edita non eundem saporem in Græco sermone custodiunt. Quamobrem Aquila & Symmachus & Teodotion incitati diversum pene opus in eodem opere prodiderunt, alio nitente verbum de verbo exprimere, alio sensum potius sequi, tertio non multum à veteribus discrepare. Quinta autem, & sexta, & septima editio licet quibus censeantur auctoribus ignoretur, tamen ita probabilem sui diversitatē tenent, ut auctoritatem sine nominibus meruerint. Inde adeo venit, ut sacræ literæ minus comptæ & durè sonantes videantur: quod diserti homines interpretatas eas de Hebræo nescientes, dum superficiem, non medullam, inspiciunt, ante quasi vestem orationis sordidam perhorrescant, quam pulchrum intrinsecus rerum corpus inveniant. Denique quid Psalterio canorius, quod in morem nostri Flacci, & Græci Pindari nunc jambo currit, nunc Alcaico personat, nunc Sapphico tumet, nunc semipede ingreditur? Quid Deuteronomii & Esaiæ Cantico pulchrius? Quid Salomone gravius? Quid perfectius Job? Quæ omnia Hexametris & Pentametris versibus, ut Josephus & Origenes scribunt, apud suos composita decurrunt. Hæc quum Græce legimus, aliud quiddam sonant: quum Latine, penitus non hærent. Quod si cui non videtur linguæ gratiam interpretatione mutari, Homerum ad verbum exprimat in Latinum. Plus aliquid dicam: Eundem in sua lingua prosæ verbis interpretetur. Videbit ordinem ridiculum, & poëtam eloquentissimum vix loquentem. Quorsum ista? Videlicet, ut non vobis mirum videatur, si alicubi offendimus: si tarda oratio aut consonantibus asperatur, aut vocalibus hiulca fit,

aut rerum ipsarum brevitate constringitur: quum eruditissimi homines in eodem opere sudaverint: & ad communem difficultatem, quam in omni interpretatione caussati sumus, hoc nobis proprium accedat, quod Historia multiplex est, habens barbara nomina, res incognitas Latinis, numeros inextricabiles, virgulas rebus pariter ac numeris intertextas, ut pene difficilius sit legendi ordinem discere, quam ad lectionis notitiam pervenire. Ut autem manifesto cognoscatur indicio ad quem numerum historia quæque pertineat, has distinctiones positas Lector advertat: ut si ad primum numerum regni primitus prænotati historia referenda est primam literam in explanatione historiæ contempletur: & si quidem eam ex minio viderit illi tempori applicandam vel anno sciat, quem suggesserit numerus similiter eodem minio figuratus. Si vero numerum non puro minio, sed mixto nigro notatum esse perviderit, secundæ lineæ numero debetur historia. Si autem tertio numerorum ordini applicandum est, quod fuerit ascriptum, medium puro minio numerum, & partem reliquam ex solo nigro expressam conspicabitur. Quarto numeri linea nihil habebit ex minio: sed indicio erit, quod sibi historia debeatur cum minio factæ literæ in principio enodationis historiæ. Nihilominus apparebit, nullo superius memoratorum signorum in numeris respondente. Sin vero non minio, sed mixtim nigro rubroque litera fuerit expressa: refulgens ex rubro numerus in quintam numerorum lineam poterit adverti. Et ita sexta linea numeri, ut secunda: septima, ut tertia designabitur, octava quoque, ut quarta, apparente litera bicolori. Quum vero nec in numeris, nec in explanatione historiæ ullum illorum, quæ prædiximus, signorum fuerit, nona linea, quod annotatum fuerit, vindicabit. Non tamen omnes hujusmodi requirendæ sunt necessario, quum minor est numerus linearum. Unde præmonendum puto, prout quæque scripta sunt, etiam colorum diversitates serventur: ne quis irrationabili æstimet voluptate oculis tantum rem esse quæsitam: &, dum scribendi tædium fugit, labyrinthum erroris intexat. Id enim elucubratum est, ut regnorum tramites, qui per vicinitatem nimiam pene mixti erant, distinctione minii separarentur, & eundem locum, quem prior membrana signaverat, ex adverso positi numeri signarent, vel etiam posterior scriptura servaret. Nec ignoro, multos fore, qui solita libidine detrahendi omnibus, quod vitare non potest, nisi qui omnino nihil scribit, huic volumini genuinum dentem infigant. Calumniabuntur tempora, convertent ordinem, res arguent, syllabas ventilabunt, &, quod accidere plerisque solet, negligentiam librariorum ad auctores referent. Quos etsi possem meo jure repercutere, ut, si displicet, non legant, malo breviter placatos dimittere, ut & Græcorum fidem suo auctori assignent, &, quæ nova inseruimus, de aliis probatissimis viris libata cognoscant. Sciendum etenim me esse & interpretis & scriptoris ex parte officio usum, quia & Græca fidelissime expressi, & nonnulla, quæ mihi intermissa videbantur, adjeci, in Romana maxime historia, quam Eusebius hujus conditor libri non tam ignorasse utpote eruditissimus, quam ut Græce scribens parum suis necessariam perstrinxisse mihi videtur. Itaque à Nino & Abraham, usque ad Trojæ captivitatem, pura Græca translatio est. A Troja, usque ad vigesimum Constantini annum, nunc addita, nunc mixta sunt plurima, quæ de Tranquillo, & cæteris illustribus historicis curiosissime excerpsimus. A Constantini autem supradicto anno, usque ad Consulatum Augustorum Valentis sexies, & Valentiniani iterum, totum meum est. Quo fine contentus reliquum tempus Gratiani & Theodosii latioris historiæ stilo reservavi: non quo de viventibus timuerim libere & vere scribere (timor enim Dei hominum timorem expellit) sed quoniam debacchantibus adhuc in terra nostra Barbaris incerta sunt omnia.

EUSE-

EUSEBII PAMPHILI

CÆSAREÆ PALÆSTINÆ EPISCOPI

CHRONICORUM CANONUM

LIBER PRIOR, QUI CHRONOGRAPHIA DICITUR.

ADJURO te, quicunque hos descripseris libros, per Dominum nostrum Jesum Christum, & ejus gloriosum adventum, in quo veniet judicare vivos & mortuos, ut conferas quod scripseris, & emendes ad exemplaria ea, de quibus scripseris, diligenter: & hoc adjurationis genus transcribas, & transferas in eum codicem, quem descripseris.

* * *

* *

MULTA DESUNT.

* *

* * *

INCIPIUNT tempora totius sæculi, regesque gentium omnium: quibus locis, quibusque temporibus in suis provinciis, & quantum regnaverunt: vel si quid memoria dignum per generationes, nativitates, & regna, & ducatus, & per omnem actum Judicum, & omnium Regum Juda, & aliorum, qui non ex eadem tribu regnaverunt: & per regna Assyriorum, cæterarumque gentium, & tempora Dictatorum cum Consulibus ordinariis: sed & tempora Imperatorum & Cæsarum, & quibus temporibus historiographi fuisse dixerunt: sed & successiones eorundem. quod per ordinem rerum superius declaratum est. Quorum universa tempora, gesta, sive apud Hebræos, vel apud Græcos, vel apud Romanos, sive apud Barbaros, cæterasque gentes, quæ gesserunt, vel constituerunt, per historias in hoc libro plenissime demonstrantur. Quod & in libro Hygini historiæ singulæ conscriptæ declarant. Deorum generationem vel singulorum progeniem, sive his temporibus ipsis antelatis quæ gesserunt: & tempora Olympiacorum, ex quo primus Agon gymnicus constitutus est: quod Græci appellant Olympias, & quo tempore fuit adventus Salvatoris nostri JESU CHRISTI, sive passio ejus, simulque & nomina Episcoporum Ecclesiarum numero quatuor, hoc est Romanorum, Alexandriæ, Jerosolymorum, & Antiochiæ: qui per easdem civitates Metropoles provinciarum Episcopi: quantum temporis singuli sederunt: vel qui eorum Episcopatus sui tempore martyrio coronatus sit: sive tempora persecutionum, quibus temporibus Ecclesiæ dissipatæ sunt. Sed & tempora Regum Macedonum, Alexandri, & quoto agone Olympiacorum, vel quibus temporibus, seu Consulibus finem Alexander fecerit Judæis, vel Vespasianus insecutionem sive destructionem templi eorum miserit, & tributa eis constituit.

NUMERATIO temporum non solum ante hominum genus, sed etiam ante lumina ipsa atque stellas esse cognoscitur. Nam quum primum fecit Deus cælum & terram cum ipsis quoque elementis, quæ in his elementis condita sunt, id est aqua & spiritus, abyssosque & tenebras nec dum luminibus neque sideribus constitutis, dixit Deus: *Fiat lux: & facta est lux.* Et vidit Deus lucem, quia bona est. Et separavit Deus inter lucem & tenebras. Et vocavit

Deus lucem Diem, & tenebras Noctem. Et factum est vespere, & factum est mane dies unus. Hic dies primus sæculi, non primus dierum omnium: ideoque non primus, sed unus nominatus est. Secundo autem die factum est firmamentum in medio aquarum, quod & divisit inter aquam & aquam. Tertio autem die congregatæ sunt aquæ; quæ sunt sub cælo, in congregationem unam: & apparuit arida, quam Deus Terram nominavit: atque congregationes aquarum appellavit maria. Herbasque produxit Terra & lignum fructiferum cum semine suo. Quarto die igitur facta sunt luminaria duo in firmamento cæli, ut luceant super terram ad inchoationem diei & noctis, & ut dividant inter diem & noctem, & sint in signa, & tempora, & dies, & annos, & sint in splendorem in firmamento cæli, & luceant super terram. Quibus ita perfectis, manifestum est luminibus ipsis antecedere lucem tribus diebus. Unde mihi videntur Ægyptii, cæteræque gentes hoc sequentes decretum, quatuor annis inpletis, diem integrum superfluum adjicere: quod etiam Bissextum solent nominare. Nam quum tres dies istos computare qui sint, atque recogitare voluerimus, unius anni centesimam vicesimamque partem istam esse cognoscemus. Centesima autem & vicesima dies invicem computata ista tertia pars esse anni dignoscitur. Tertia igitur addita parte annuali, quadriennio dies integer completur: atque ad partium partes menses atque anni superflui computantur: quos Hebræi quidem Embolismos vocare solent, Ægyptii autem exaltationes siderum atque stabilitates appellant. Imo Bissextum ob rememorationem lucis atque dierum & noctium, quæ luminibus triduum antecesserunt, celebratur ideo, quod tres dies sine auctore Sole processerunt. Nos igitur tempora conscribimus, non quæ sunt sæculi mundi, neque luminum aut siderum, neque fructuum, aut lignorum, aut piscium: sed generationem hominum, cujus primus factus fuit Adam sexto die. Quinto autem die dixit Deus: *Educant aquæ reptilia animarum vivarum, & volatilia athræ tum cæli.* Et factum est sic. Et fecit Deus beluas & cetos, & omnem animam vivam repentem, quas eduxerunt aquæ secundum suum genus: & omnem volatilem secundum suum genus. Et vidit Deus quia bona sunt, & benedixit ea Deus & dixit: *Crescite, & multiplicamini, & replete aquas, quæ sunt in mari; & volatilia multiplicentur super terram.* Et factum est vespere, & factum est mane dies quintus. Sexto autem die dixit Deus: *Educat terra animam vivam secundum suum genus, quadrupedia, & reptilia, & bestias terræ secundum suum genus.* Et vidit Deus, quia bona sunt, & dixit: *Faciamus hominem ad imaginem & similitudinem nostram: & habeat potestatem piscium maris, & volatilium cæli, & omnium jumentorum & totius terræ, & omnium reptilium, quæ sunt super terram.* Et fecit Deus hominem: secundum imaginem Dei fecit eum: masculum & feminam fecit eos. Et benedixit eos Deus dicens: *Crescite, & multiplicamini, & replete terram, & dominamini ejus, & habete potestatem piscium maris, & volatilium cæli, & omnium reptilium, quæ sunt super terram.* Quomodo autem Deus eum, & unde fecit, post alia dicit: *Et finxit hominem Deus de limo terræ, & insufflavit in faciem ejus spiritum vitæ, & factus est homo in animam vivam.* Et iterum post alia: *Et dixit Dominus Deus: Non est bonum, hominem solum esse. Faciamus ei adjutorium secundum eum.* Est post alia: *Adæ autem non est inventus adjutor similis illi. Et immisit Deus soporem in Adam: & obdormivit. Et apprehendit unam costam de latere ejus; & replevit locum carne ejus. Et ædificavit Dominus Deus costam, quam sumpsit ab Adam, in mulierem: & adduxit eam ad Adam, videre quid eam vocaret.* Et dixit Adam: *Hoc nunc est os ex ossibus meis, & caro de carne mea. Hæc vocabitur mulier, quia de viro suo accepta est.* Ex his duobus omnis hominum multitudo procreata est. Unde etiam nos dinumerationem temporum facientes incipimus.

ADAM, EVA. Adam autem vocavit nomen mulieris suæ EVA, quod interpretatur *Vita:* quia ipsa est mater viventium. Adam autem cognovit Evam uxorem suam. Et concipiens peperit Cain, & dixit: *Acquisivi hominem per Deum.* Et adjecit fratrem ipsius parere Abel. Et factus est Abel pastor ovium. Cain autem erat operans terram. [terra] Et factum est post dies, attulit Cain de fructibus terræ hostiam Deo: & Abel obtulit de primitivis ovium suarum, & de adipibus [suarum] Et respexit Deus in Abel, & super dona ipsius. Super Cain autem & super hostiam ejus non respexit. Et mœstus factus est Cain vehementer, & concidit vultus ejus. Et dixit Deus ad Cain: *Ut quid tristis factus es? &, Ut quid concidit vultus tuus? Nonne si recte offeras, recte autem non dividas, peccasti? Quiesce. Ad te adversio illius, & tu dominaberis.* Et dixit Cain ad Abel fratrem suum: *Transeamus in campum.* Et factum est, quum esset in campo, exsurrexit Cain super Abel fratrem suum, & occidit eum. Terra autem exiit Cain à facie Dei, & moratus est in terra Naid contra Eden. Et cognovit Cain uxorem suam, & concipiens peperit Enoch. Et erat ædificans civitatem, & cognominavit eam in nomine filii sui Enoch. Iste Enoch alter est, non qui transpositus est, ut non moriatur. Ille enim filius est Iareth, septimus ab Adam.

Hæ sunt ergo generationes Cain. Cain genuit Enoch, Enoch autem genuit Gaidad, & Gaidad genuit Meehel, & Meehel genuit Matusalam,& Matusala genuit Lamech, qui accepit sibi uxores duas Ada, & Sella. Et peperit Ada Ihobel,qui erat pater inhabitantium in tabernaculis pastorum jumentorum. Hunc dicunt Silvanum. & nomen erat fratris ejus Jubal. Hic erat, qui ostendit Psalterium & Citharam. Hunc dicunt aliqui esse Mercurium. Sella autem & ipsa peperit Thobel: & erat malleator æramenti & ferri. Hunc aliqui dicunt esse Vulcanum. Soror autem Thobel Noëma,quam & ipsam aliqui dicunt esse Minervam. Usque hoc generatio Cain.

Adam autem cognovit uxorem suam Evam, & concipiens peperit filium, & nominavit nomen ejus Seth, dicens: *Suscitavit enim mihi Deus semen aliud pro Abel, quem occidit Cain.* Ex isto semine genus humanum juxta scripturas computatur. Vixit autem Adam annos ccxxx. secundum Judæos autem annos cxxx. & genuit secundum similitudinem suam, & nominavit nomen ejus Seth. Et facti sunt omnes dies Adæ, quos vixit, anni dccccxx. & mortuus est. Seth, quum esset annorum ccv, secundum Judæos autem cv, genuit Enos. Et vixit Seth, postquam genuit Enos, annos dccv. & genuit filios & filias. Et facti sunt omnes dies Seth, quos vixit, anni dccccxii. & mortuus est. Enos, quum esset annorum cxc, secundum Judæos autem, annorum xc, genuit Cainan. & vixit Enos, postquam genuit Cainan, annos dccxv: secundum Judæos autem annos dcccxv. & genuit filios & filias. Et facti sunt omnes dies Enos, quos vixit, anni dcccccv. & mortuus est. Cainan, quum esset annorum clxx, secundum Judæos autem lxx, genuit Maleleel. & vixit Cainan, postquam genuit Maleleel, annos dccxl secundum Judæos autem, dccclx: & genuit filios & filias. Et facti sunt omnes dies Cainan, quos vixit, anni dcccx. & mortuus est. Maleleel, quum esset annorum clxv, secundum Judæos autem lxv, genuit Jareth, & vixit Maleleel, postquam genuit Jaret, annos dccxxx. & genuit filios & filias. Et fuerunt omnes dies Maleleel anni dcccxcv. & mortuus est. Jaret, quum esset annorum clxxii, genuit Enoch. Et vixit Jaret, postquam genuit Enoch, annos dcc. & genuit filios & filias. Et facti sunt omnes dies Jaret, quos vixit, anni dccclxii. & mortuus est. In hoc nihil distat apud Judæos. Enoch, quum esset annorum clxv, secundum Judæos autem lxv, genuit Matusala. Et supervixit Enoch, postquam genuit Matusalam, annos cc, secundum Judæos autem ccc, & genuit filios & filias. Et facti sunt omnes dies Enoch ccclv. Et placuit Enoch Deo, & non inveniebatur, quia transtulit illum Deus. Matusala, quum esset annorum clxvii, secundum Judæos autem clxxxvii, genuit Lamech. Et vixit Matusala, postquam genuit Lamech, annos dccii, secundum Judæos autem dcclxxxii, & genuit filios & filias. Et facti sunt omnes dies Matusala anni dcccclxix, & mortuus est. Lamech, quum esset annorum clxxxvii, secundum Judæos autem clxxxii, genuit Noë. Et vixit Lamech, postquam genuit Noë, annos dlxv, secundum Judæos autem dxcv. & genuit filios & filias. Vixit autem omnes annos vitæ suæ dccliii. Noë, quum esset annorum d, genuit filios tres, Sem, Cham, Japhet. Anno autem dc Noë factum est Diluvium. & quo tempore factum est, & quemadmodum, divina Scriptura sic dicit: *Noë autem annorum erat* dc, *& diluvium aquæ factum est super terram. Introiit autem Noë, & uxor ejus, & filii ejus, & uxores filiorum ejus cum eo in arcam, propter aquæ diluvium. Et ab volatilibus mundis, & ab omnibus pecoribus mundis, & ab omnibus reptilibus, quæ repunt super terram, bina bina introierunt in arcam ad Noë, masculus & femina; secundum quod præceperat ei Dominus Deus. Et factum est post septem dies: & aqua diluvium factum est super terram in sexcentesimo anno vitæ Noæ, secundo mense vicesima septima die mensis. In hoc die rupti sunt omnes fontes Abyssi, & cataractæ cæli apertæ sunt, & facta est pluvia super terram* xl *diebus, &* xl *noctibus.* Et post alia: *Et repleta est aqua, & levavit arcam, & exaltata est à terra, & invalescebat aqua, & repleta est valde super terram, & superferebatur arca super aquam, & cooperuit omnes montes altos, qui erant sub cælo, cubitis quindecim. Et exaltata est aqua, & cooperuit montes. Et mortua est omnis caro, quæ movebatur super terram.* Et iterum: *Relictus est solus Noë, & qui cum eo erant, in arca. Et exaltata est aqua super terra diebus* cl. Quomodo autem cessavit, item Scriptura divina sic dicit: *Et memoratus est Deus Noæ, & omnium bestiarum, & omnium pecorum, & omnium volatilium, quæ erant cum eo in arca. Et induxit Dominus Deus spiritum super terram: & cessavit aqua, & adoperti sunt fontes Abyssi, & cataractæ cæli, & cessavit pluvia de loco. Et deficiebat aqua descendens à terra: & diminuebatur aqua post* cl *diis. Et sedit Arca in septimo mense, septima & vicesima die mensis super montes Arath. (isti montes in Armenia superiore sunt secus Persas) Aqua autem deminuebatur magis usque decimum mensem. Decimo autem mense, primo die mensis, visa sunt capita montium. Et factum est post* cxl *dies, aperuit Noë fenestram arcæ, quam fecerat: & dimisit corvum videre si cessasset aqua à facie terræ, & exiens non est reversus ad eum. Et sustinuit, donec siccaretur aqua à terra: & dimisit columbam*

 ab se,

ab se, videre si sicca esset aqua à facie terræ: & non inveniens columba requiem pedibus suis, reversa est ad eum in arca: quia aqua erat super omnem faciem terræ. Extendens autem manum Noë accepit eam, & induxit eam apud se in arcam. Et sustinuit adhuc septem dies alios, & iterum dimisit columbam de arca, & reversa est ad eum columba ad vesperum: & habuit folium olivæ cum surculo in ore suo. Et intellexit Noë, quia cessavit aqua à facie terræ. Et sustinuit Noë adhuc septem dies alios: & dimisit columbam: & non est ausa reverti ad eum. Et postea Noë denudavit arcæ tectum post annum integrum. Et hoc ipsum Scriptura significat dicens: *Et factum est in primo & sexcentesimo anno vitæ Noæ, primo die mensis, quum minuisset aqua à facie terræ, denudavit Noë tectum Arcæ, quod fecerat: & vidit, quod defluxisset aqua à facie terræ. In secundo autem mense, septimo & vicesimo die mensis siccata est terra. Et exiit Noë, & uxor ejus, & filii ejus, & uxores filiorum ejus cum eo: & omnes bestiæ & omnia pecora, & omnia reptilia, quæ moventur super terram secundum genus suum, & omnia volatilia secundum genus eorum exierunt de arca.*

AB ADAM, USQUE AD DILUVIUM, ANNI SUNT MMCCXLII.

SECUNDUM HEBRÆORUM NUMERUM. ANN. MDCLVI.

Et facti sunt omnes dies Noæ anni DCCCCL. & mortuus est.

FILII NOÆ.

SEM.

Filii Sem

ELAM, unde Elamitæ,
ASSUR, unde Assyrii,
ARPHAXAT, unde Aradii,
LUD, unde Lydii,
ARAM, unde Syri. Aramæi autem Syriace dicuntur filii Aram. Gentes barbarorum Us, Eul, Gater, Mosoch: quæ sunt sub Persas.

CHAM.

Filii Cham.

CHUS, unde Æthiopes,
MESTRE, unde Ægyptii,
PHUTPHUT, unde Æthiops gens.
CHANAAN, Chananæi.
Filii autem Chus SABA, unde Sabadii. Ab ista terra Regina venit audire sapientiam Salomonis.
EVILATH gens Evilea.

JAPHETH.

Filii Japheth.

GAMER, & MAGOG, & MADI, & JOVAN, & ELISA, & THOBEL, & MOSOCH, & THIRAS.
Filii Gamar ASCHANAZ gentes Gothicæ.

Nationes SEM. Arphaxat genuit Sala. Sala autem genuit Eber. Unde Hebræi. Filii autem Eber, Phalec, & Jectan. Jectan autem genuit Elmodad, & Saleph, & Asarmoth, & Jarach, & Odorra, & Eziel, & Decla, & Abimael, & Saba, & Uphir, & Evila, & Jobab. Hi omnes filii Jectan. Et facta est inhabitatio eorum à Masse, usque dum veniatur in Sephara montem orientis. Hi filii Sem in tribus suas, secundum linguas suas, in regiones suas, & nationes suas.

Nationes CHAM Sabbata & Regma, Sebecata. Filii autem Regma, Saba, & Judadan. Chus autem genuit Nebroth. Hic cœpit esse Gigas super terram venator ante Dominum. Et factum est initium regni ejus Babylon, Oreg, & Calchadar, & Jachar, & Calanna in terra Sennar, ubi Nabuchodonosor statuit statuam suam. Et Mestrem genuit Ludim, & Enimbiin, & Labiin, & Nephthalim, & Patrosoniim, & Caslonoim, unde egressus est Philistin, & Tathorioin. Chanaan autem genuit Sidona primogenitum, & Chettæum, & Evæum, & Aruchæum, & Assemæum, & Aradium, & Samaræum, & Amathi. Hi sunt filii Cham in tribus suas secundum linguam suam, in terris suis, & in gentibus eorum.

Nationes JAPHETH. Riphat, & Togarma. Et filii Asson Elisa, & Tarsis, & Citii, & Rhodii. Ex his dispersæ sunt insulæ gentium in terra eorum, unusquisque secundum linguam suam in tribus suas, & in gentibus suis.

Sem filius Noæ, quum esset annorum C. genuit Arphaxat secundo anno post Diluvium. Et vixit Sem, postquam genuit Arphaxat, ann. D. & genuit filios & filias, & mortuus est.

Arpha-

Arphaxat,quum esset annorum cxxxv,genuit Cainan.Et vixit Arphaxat postquam genuit Cainan,ann. cccc xxx: & genuit filios & filias,& mortuus est. Sala quum esset ann. cxxx,genuit Eber. Et vixit Sala, postquam genuit Eber, ann. ccc, & genuit filios & filias: & mortuus est. Eber, quum esset annorum cxxxiv, genuit Phalech: Et vixit Eber, postquam genuit Phalech, ann. cclxx: & genuit filios & filias, & mortuus est. Ragau, quum esset annorum cxxxii, genuit Seruch. Et vixit Ragau,postquam genuit Seruch,ann. ccvii. & genuit filios & filias:& mortuus est. Seruch,quum esset annorum cxxx,genuit Nachor: Et vixit Seruch, postquam genuit Nachor ann. cc. & genuit filios & filias: & mortuus est: Nachor,quum esset annorum lxxix, genuit Thara. Et vixit Nachor,postquam genuit Thara, ann. cxxix: & genuit filios & filias,& mortuus est. Thara, quum esset annorum lxx, genuit Abraham, & Nachor, & Arran. Arran autem ante conspectum patris sui mortuus est: reliquitque filium, qui nominabatur Loth, quem secum habuit Abraham. Ab anno Diluvii, usque ad nativitatem Abrahæ, sunt anni M.LXXII. Thara iste post mortem filii sui Arran adduxit omnes suos de sua regione & provincia, id est Assyriorum, ubi nati fuerunt, & Abraham,& Nachor,& Arræ mortui filium: & venit in terram Canaan: & habitavit ibi ann. ccv. & mortuus est in Carra, ubi habitavit in regione Cananeorum. Hujus Tharæ anno XXVIII Assyriorum rex primus Belus mortuus est, quem Assyrii Deum nominaverunt; & alii dicunt Saturnum; atque filio suo regnum tradiderunt. Vocabatur autem Ninus. Hujus Tharæ anno XLVIIII Sicyoniorum in Græcia regnavit Europs,defuncto Ægialeo,qui prius Sicyoniorum regnavit: ex quo territorium Peloponnesiorum Ægialea vocabatur.

NACHOR MARITUS

MELCHA UXOR
FILII MELCHÆ
Ox
Baux
Camuel
Cazat
Pheldas
Iedaaph
Batuel.

Iste supra Batuel est, ex quo REBECCA. Hæc est uxor Isaac.

REUMA CONCUBINA
FILII REUMA
Camam
Thabech
Thocos
Mocha
Nascuntur ergo ex Nachor &Melcha uxore filii VIII. atque nepos Rebecca, quæ fuit uxor Isaac. Et ex Reuma concubina nascuntur filii IV. Omnes ergo filii Nachor XII.

ABRAHAM MARITUS

SARA UXOR
Isaac filius
FILII ISAAC
Esau,Jacob.

AGAR CONCUBINA
ANCILLA SARRÆ
Ex Agar
Ismael.
FILII ISMAEL
Nabeoth,
Cedar,
Nabdeel,
Massa, Masma,
Iduma, Masse,
Chodar,
Theman,
Iethur,Naphas,
Cedma.

FILII AUTEM MAZIAN V.
Gephar,
Nephar,
Enoch,
Abira,
Ragali.

CETTURA UXOR
FILII ABRAHAM EX CETTURA
FILII CETTURÆ VI.
Zembra, Ieczan,
Madat, Mazian,
Iesboch, Esseu.
FILII IECZAN III.
Saba, Thema,
Dadan.
Nascuntur ergo ex Agar concubina Abrahæ filius Ismael, & Ismaëli nascuntur filii duodecim.

FILII AUTEM DADAN V.
Raguel,
Nabdeel,
Assurim,
Latusim,
Lomim.

Abraham primam ætatem apud Chaldæos agebat. Postea autem cum patre suo transmigravit in Carram terram Chaldæorum; ubi visus est illi Deus dicens: *exi de terra tua & de cognatione tua, & de domo patris tui: & veni in terram, quam tibi ostendam: & faciam te in gentem magnam*, & reliqua. Qua jussione obaudiens, accepto filio Arran fratris sui, exiit cum eo: & venit in terram Chanaan, usque ad locum Sicem, ad arborem excelsam, ubi visus est illi Deus, atque promissionem seminis atque hereditatis dedit. Erat autem tunc annorum LXXV. omnes autem vixit annos CLXXV. cujus tempora dinumerabimus annis expositis. Sed quia temporibus patris sui. Tharæ insignia regnorum esse cæperunt: jam quidem quo anno fuerunt, exposuimus. Modo autem temporibus Abrahæ annum ad annum comparemus, ut sciamus, quid memoria dignum & quibus annis gestum sit sive apud Hebræos, sive apud Græcos, aut Barbaros, cæterasque gentes, quorum Historiographi memorias fecerunt.

* * * * *Desunt*

* * * * *

Desunt ea, quæ ante Diluvium. Genealogiæ Adam secundum septuaginta, Iudæos, & Samaritas.

* * * * *

Desunt descriptiones regnorum in Chaldæa, Arabia, Ægypto.

* * * * *

Desunt migrationes posteritatis Noæ in diebus Phaleck.

* * * * *

Desunt ea, quæ de Diluvio secundum septuaginta, Iudæos, & Samaritas. Item eadem secundum Berosum, & alios Græcos scriptores.

* * * * *

Desunt quæ post Diluvium.

* * * * *

Desunt genealogiæ Noæ secundum septuaginta, Iudæos, & Samaritas.

* * * * *

Desunt Dynastiæ XXXI *Ægyptiorum, quas Eusebius contraxit in* XXX.

* * * * *

Desunt quatuor Monarchiæ ex Daniele atque initia earum ex Græcis scriptoribus.

* * * * *

Desunt infinita alia præclara.

* * * * *

Abraham nascitur in Chaldæa, regnante Nino apud Assyrios. Primam ætatem apud Chaldæos terit. quum esset LXXV annorum, divino dignus habetur alloquio, & ea repromissione, quæ ad eum facta est: à quo tempore, usque ad regressum gentis Hebræorum ex Ægypto, supputantur anni CCCCXXX: quorum meminit Paulus ita dicens: *Testamentum confirmatum à Domino quæ post quadringentos & triginta annos facta est lex, non infirmat ad evacuandam promissionem.* Ipse quoque in Exodo Moyses his congruens loquitur: *Habitatio autem filiorum Israel, qua habitaverunt in Ægypto & in terra Chanaan ipsi, & patres eorum, anni quadringenti triginta.* Ex Agar ancilla genuit Ismaëlem annos natus LXXXVIII: à quo Ismaëlitarum gens, qui postea Agareni, deinde Saraceni dicti. Quum centenarius esset, genuit ex libera filium Isaac, cui supervixit alios annos LXXV. Primo omnium Prophetarum ei Verbum Dei, quum in figura apparuisset humana, vocationem gentium pollicetur, quam in nostrum tempus sermo Christi deduxit ad finem per Euangelicam in omnes gentes prædicationem.

Apud Hebræos, usque ad nativitatem Abrahæ, computantur anni mille nongenti quinquaginta. Usque ad Diluvium enim, ab Adam, habent annos M. DC. LVI. & inde, usque ad Abrahām, CCXCIII. & ideo XL Jobelei à nativitate Abraham computantur. Unus enim Jobeleus quinquaginta anni sunt. JOBEL enim apud Hebræos quinquagenarius annus vocatur. Itaque juxta illorum supputationem, ab Adam, usque ad LI annum Abraham, fuerunt anni tria millia CCXXXV.

REGES

REGES ASSYRIORUM.

Primus Aſſyriorum rex NINUS Beli filius regnavit Aſiæ, exceptis Indis, annos LII, cujus XLIII imperii anno natus eſt Abraham.

Aſſyriis imperavit ſecunda SEMIRAMIS uxor Nini annos XLII: de qua innumerabilia narrantur, quæ & Aſiam tenuit, & propter inundationem aggeres conſtruxit, plurimas Babyloniæ urbes inſtaurans.

Aſſyriis regnavit primus NINUS ann. LII.

Regnante Nino apud Aſſyrios, noviſſimo ejus tempore naſcitur Abraham.

Aſſyriis regnavit ſecunda SEMIRAMIS uxor Nini ann. XLII.
Aſſyriis regnavit tertius ZAMEIS, qui & NINYAS, filius Nini & Semiramidis ann. XXXVIII.
Aſſyriis regnavit quartus ARIUS ann. XXX.
Aſſyriis regnavit quintus ARALIUS ann. XL.
Aſſyriis regnavit ſextus XERXES, qui & BALEUS, ann. XXX.

REGES SICYONIORUM.

Caſtoris Chronographia de Sicyoniorum regno: *Exponemus Sicyoniorum reges ab Ægialeo, uſque ad Zeuxippum: qui omnes regnæverunt annis nongentis* LXII: *& Sacerdotes Carnii, qui præfuerunt annis* XXXII: *poſt quos ſacerdos conſtitutus eſt Charidemus, qui impenſas non ſuſtinens fugit.*

Nino regnante apud Aſſyrios, primus Sicyoniis imperavit Ægialeus annos LII, à quo Ægialea nuncupata eſt, quæ nunc Peloponneſus vocatur: poſt quem ſecundus EUROPS, qui & prælatus eſt titulo.

Sicyoniis regnavit ſecundus EUROPS ann. XLV.

In Græcia ſecundo imperio Sicyoniis imperavit Europs, cujus XXII regni anno natus eſt Abraham.

Sicyoniis tertius regnavit TELCHIN ann. XX.
Sicyoniis regnavit quartus APIS ann. XXV.
Sicyoniis regnavit quintus THELXION ann. LII.
Sicyoniis regnavit ſextus AEGYRUS ann. XXXIV.
Sicyoniis ſeptimus regnavit THURIMACHUS ann. XLV.

Apud Ægyptios XVI poteſtas erat, quam vocant Dynaſtiam. Ab hoc tempore regnaverunt eis Thebæi annos CXC.

REGES ARGIVORUM.

Caſtor Chronographus de Argivorum regno ita loquitur: *Conſequenter perſequemur reges Argi, ab Inacho, uſque in Sthenelantum filium Crotopi: quorum invenitur omne tempus anni* CCC. LXXXIV.

Argivis primus regnavit INACHUS ann. L.

Ninus condidit civitatem Ninum in regione Aſſyriorum, quam Hebræi vocant Ninivem. Apud Cretam regnavit Cres primus indigena: à quo Creta appellata: quem ajunt unum Curetarum fuiſſe, à quibus Jupiter abſconditus eſt, & nutritus. Hi Cnoſſon civitatem in Creta condiderunt, & Cybeles matris templum. Sodoma & Gomorra ſuccenſæ. Inachi filia Io, quam Ægyptii mutato nomine Iſidem colunt. A patre Inacho Inachus fluvius apud Argos: à filia Ione Boſporos nuncupatur. Apis in Ægypto primus Deus putatur, quem quidam Serapim vocant.

Sexagenario Iſaac naſcuntur filii gemini: primus Eſau, qui & Edom: à quo gens Idumæorum: ſecundus Jacob, qui poſtea Iſrael: à quo Iſraëlitæ, qui nunc Judæi.

ASSYRIORUM REGES.

Aſſyriis regnavit ſeptimus ARMAMITRES ann. XXXVIII.
Aſſyriis regnavit octavus BELOCHUS ann. XXV.
Aſſyriis regnavit nonus BALEUS ann. LII.

SICYO-

SICYONIORUM REGES.

Sicyoniis regnavit octavus LEUCIPPUS	ann. LIII.
Sicyoniis regnavit nonus MESAPUS	ann. XLVII.

ARGIVORUM REGES.

Argivis regnavit secundus PHORONEUS	ann. LX.

Horum temporum quasi valde antiquorum Plato in Timæo ita meminit: *Aliquando volens eos provocare in sermones de temporibus antiquis, quæ cuique civitati apud veteres accidissent, de Phoroneo, qui primus hoc nomine appellatus, de Niobe, & his, qui post diluvium fuerunt.*

Argivis regnavit tertius APIS	ann. XXXV.

Hunc ajunt esse Serapim. Siquidem quum fratrem Ægialeum regem præfecisset Achajæ, ipse cum populo ad Ægyptum navigavit.

Apud Ægyptios per decimamseptimam Dynastiam regnaverunt Pastores annis centum tribus. Reges Ægyptiorum Pastores conjicimus nuncupatos propter Ioseph, & fratres ejus, qui in principio pastores descendisse in Ægyptum comprobantur.

Phoroneus Inachi filius & Niobæ primus leges judiciaque constituit. Quidam hujus filiam Nioben arbitrantur. Niobæ omnium primæ mulierum, ut Græci perhibent, mixtus est Jupiter, de quia nascitur Apis, quem Serapim vocant. Thessalus Græci filius regnavit in Thessalia. Telchines & Caryatæ adversum Phoroneum & Parrhasios instituunt bellum. Ogyges in Attica Eleusinam condidit, quæ antiquitus vocabatur Acta, & alias plurimas civitates: cujus temporibus apud lacum Tritonidem virgo apparuit, quam Græci Minervam nuncupaverunt. In Sicilia Messana, quæ & Mamertina, conditur. Telchines victi Rhodum condiderunt, quæ prius Ophiussa vocabatur. Memphis in Ægypto ab Ape condita. Diluvium Ægypti factum, quod fuit sub Ogyge.

Jacob Mesopotamiam venit, & servit apud Laban annis septem: Liam & Rachel in Mesopotamia ducit uxores: Ruben, Symeonem, Levi, Judam generat. Joseph à fratribus venditur annos agens XVI. Centum octaginta annorum Isaac moritur relinquens filium Jacob annorum CXX. Jacob anno secundo famis introivit in Ægyptum cum filiis suis: qui quum interrogaretur à Pharaone, quotum annum ageret, respondit se esse annorum centum triginta. Joseph dux Ægypti anno octagesimo trigesimo ætatis suæ.

REGES ASSYRIORUM.

Assyriis regnavit decimus ALTADAS	ann. XXXII.
Assyriis regnavit XI MAMITHUS	ann. XXX.
Assyriis regnavit XII MANCHALEUS	ann. XXX.
Assyriis regnavit XIII SPHERUS	ann. XX.
Assyriis regnavit XIIII MAMILUS	ann. XXX.
Assyriis regnavit XV SPARETUS	ann. XL.

REGES SICYONIORUM.

Sicyoniis regnavit decimus PERATUS	ann. XLVI.
Sicyoniis regnavit XI PLEMNÆUS	ann. XLVIII.
Sicyoniis regnavit XII ORTHOPOLIS	ann. LXIII.
Sicyoniis regnavit XIII MARATHUS	ann. XXX.

REGES ARGIVORUM.

Argivis regnavit quartus ARGUS	ann. LXX.
Argivis regnavit quintus CRIASUS	ann. LIIII.
Argivis regnavit sextus PHORBAS	ann. XXV.

Ægyptiorum XVIII Dynastia Regum XVI Diospolitanorum.

REGES ÆGYPTIORUM DYNASTIÆ XVIII.

Ægyptiis regnavit primus AMOSIS	ann. XXV.

Ægyptiis

Ægyptiis regnavit secundus CHEBRON ann. XIII.
Ægyptiis regnavit tertius AMENOPHIS ann. XXI.
Ægyptiis regnavit quartus MEPHRES ann. XII.
Ægyptiis regnavit quintus MISPHRAGMUTHOSIS ann. XXVI.
Ægyptiis regnavit sextus TUTHMOSIS ann. IX.
Ægyptiis regnavit septimus AMENOPHIS ann. XXXI.

Hic est Amenophis, quem quidam Memnonem putant lapidem loquentem.

Ægyptiis regnavit octavus ORUS ann. XXXVIII.

Jacob centesimo quadragesimo septimo ætatis suæ anno diem obiit, prophetans de Christo & de vocatione Gentium. Joseph centumdecem annorum moritur: post cujus interitum Hebræi Ægyptiis servierunt annis CXLIV. Fiunt autem omnes anni, quos Hebræi in Ægypto fecerunt, CCXV: qui ab eo tempore computantur, quo Jacob cum filiis suis descendit in Ægyptum. Amram, quum esset annorum LXX, genuit Moysem. Moyses Ægyptum derelinquens in eremo philosophatur.

Sparta condita est à Sparto filio Phoronei. His temporibus secundum quosdam Prometheus fuit, à quo homines factos commemorant: &, revera quum sapiens esset, feritatem eorum, & nimiam imperitiam ad humanitatem & scientiam transfigurabat. In Argis prima sacerdotio functa est Callithyia Piranthi filia. Atlas frater Promethei præcipuus astrologus fuit: qui ob eruditionem disciplinæ etiam cælum sustinere dictus est. Euripides autem montem esse altissimum affirmat, qui Atlas vocetur. His temporibus Syrus fuisse perhibetur indigena, ex cujus vocabulo Syria nomen accepit. Æthiopes ab Indo flumine consurgentes juxta Ægyptum consederunt. Epidaurus civitas condita est. Quidam scribunt Prometheum, & Atlantem fratrem Promethei, & Argum cuncta cernentem, & Io filiam Promethei his fuisse temporibus. Alii vero ætate Cecropis. Nonnulli ante Cecropem annis LX, sive XC. Hoc tempore primus regnavit in Thessalia Hæmon. Phorbas Rhodum obtinuit. Trochilus primus fertur junxisse quadrigam. Xanthus Triopa Lesbon condidit. Hercules primus fertur Antæum luctæ vicisse certamine.

HEBRÆORUM DUCES, ET JUDICES.

Hebræorum MOSES Dux in deserto ann. XL.

Tricesimo quinto anno Moysi Cecrops regnabat in Attica: à quo, usque ad Trojæ captivitatem, fiunt anni CCCLXXV.

Hebræorum JESUS Dux ann. XXVII.
Hebræorum GOTHONIEL primus Judex ann. XL.

ASSYRIORUM REGES.

Assyriis regnavit XVI ASTACADES ann. XL.
Assyriis regnavit XVII AMYNTES ann. XLV.
Assyriis regnavit XVIII BOLOCHUS ann. XXV.

Hujus filia Atossa, quæ & Semiramis, regnavit cum patre annos XII.

REGES ARGIVORUM.

Argivis regnavit septimus TRIOPAS ann. XLVI.
Argivis regnavit octavus CROTOPUS ann. XXI.
Argivis regnavit nonus STHENELUS ann. XI.

Post Sthenelum Argis regnavit GELANOR, quem quum Argivi imperio pepulissent, regnum Danao tradiderunt. Argos sibi Danaus vindicavit, expulso fratre Ægypto, & eandem aquis abundare fecit. Danaus per filias quinquaginta, filios Ægypti fratris interfecit, evadente solo Lynceo, qui post eum regnavit. Neque vero multitudo eorum filiorum incredibilis videri in Barbaris debet, quum tam innumerabiles habeant concubinas.

Castor de Argivorum Principibus: *Quum Sthenelum Danaus expulisset, Argos tenuit, minoresque ejus perseveraverunt, usque ad Eurystheum filium Stheneli, nepotem Persei. Post quem Pelopidæ imperium susceperunt.*

Argivis regnavit decimus DANAUS ann. L.
Argivis regnavit XI LYNCEUS ann. XLI.

SICYONIORUM REGES.

Sicyoniis regnavit XIV MARATHUS	ann. XX.
Sicyoniis regnavit XV ECHYREUS	ann. LV.
Sicyoniis regnavit XVI CORAX	ann. XXX.
Sicyoniis regnavit XVII EPOPEUS	ann. XXXV.

ATHENIENSIUM REGNI PRINCIPIUM.

In Acta, quæ nunc Attica nuncupatur, primus regnavit CECROPS, qui & DIPHYES, ann. L. A Cecrope, usque ad primam Olympiadem, numerantur Reges XVII. Principes vero, quos mors tantum finiebat, XII. sub quibus apud Græcos multa mira narrantur.

Athenienfibus regnavit primus CECROPS	ann. L.

Cecrope regnante primum in Arce oliva orta est: & ex Minervæ nomine, quæ Græce Athena dicitur, Athenæ nuncupatæ. Dicebatur autem Diphyes, sive ob longitudinem corporis, sive idcirco, quod, quum esset Ægyptius, utramque linguam sciebat.

Athenienfibus regnavit secundus CRANAUS	ann. IX.
Athenienfibus regnavit tertius AMPHICTYON	ann. X.
Athenienfibus regnavit quartus ERECHTHONIUS	ann. L.
Athenienfibus regnavit quintus PANDION	ann. XL.

Hic Pandion filius Erichthonii, cujus filiæ Procne & Philomela.

REGES ÆGYPTIORUM.

Ægyptiis regnavit IX ACHENCHERRES	ann. XII.
Ægyptiis regnavit X ACHORIS	ann. VII.
Ægyptiis regnavit XI CENCHERRES	ann. XVIII.
Ægyptiis regnavit XII ACHERRES	ann. VIII.
Ægyptiis regnavit XIII CHERRES	ann. XV.
Ægyptiis regnavit XIV ARMAIS, qui & DANAUS	ann. V.
Ægyptiis regnavit XV REMESSES	ann. LXVIII.

Moyses octagesimum agens ætatis annum dux itineris ex Ægypto Hebræorum gentis efficitur legem eis in eremo tradens per annos XL. Frater ejus Aaron primus apud Hebræos Pontifex constituitur. Moses in Sina monte divino fruitur aspectu. Moyses in deserto præest genti Judæorum. Apud Hebræos Pontificatum suscepit Eleazar post mortem patris Aaron. Moyses moritur. Huc usque quinque libri Moysi continent MMM.DCC.XXX, secundum Septuaginta Seniorum interpretationem. JESUS successit Moysi, & terram Philistinorum sorte distribuit Judæis, qui dux fuit annis XXVII. Post mortem Jesu subjectos tenuerunt Hebræos Alienigenæ annis octo, qui junguntur temporibus Gothoniel: qui Hebræorum primus judex ex tribu Juda fuit. Apud Hebræos Pontificatum suscepit PHINEES.

Primus Cecrops bovem immolans Iovem appellavit: & Cecropia regio ab eo nuncupata est. Curetes & Corybantes Cnosson condiderunt, & inter se concurrentem in armis saltationem reperere. Deucalion apud eos regnare orsus, qui circa Parnassum morabantur. Deorum judicium Neptuni & Minervæ de contentione regionis apud Cecropem. Io Inachi filiæ Iupiter mixtus est: qua in bovem, ut dicitur, versa, Bosporus appellatus est: & secundum nonnullos in Ægyptum profecta Isis nuncupata, quæ nupta postea Telegono Epaphum genuit. Cecrops in Euboëa Athenas, quas & Diadas, condidit: quam urbem Euboici Orchomenon appellaverunt. Diluvium, quod sub Deucalione in Thessalia, & incendium, quod sub Phaëthonte factum est in Æthiopia, & multæ pestilentiæ locales, ut Plato memorat, fuerunt. A Deucalione, Hellene, & Pyrra hi, qui prius Græci, Hellenes nuncupati sunt, & Acta Attica vocata. Chaldæi contra Phœnices dimicant. Musicus Euctæi & Nymphæ filius agnoscitur. Corinthus condita est, quæ prius Ephyra vocabatur. Apollinis Delii templum ab Erysichthone filio Cecropis fabricatum est. Hercules cognomento Desanaus in Phœnice clarus habetur. Unde & ad nostram usque memoriam à Cappadocibus & Elienfibus Desanaus adhuc dicitur. Hoc tempore Areopagus nomen judicii constitutus. Vitis inventa à Dionysio, sed non Semelæ filio. In Ægypto regnavit Telegonus Oris Pastoris filius septimus ab Inacho. Cranaus indigena: ex cujus filiæ Atthidis nomine

mine Attica vocata. In Creta regnavit Apteras, qui & urbem condidit. Deucalionis filius Dionysius, verum non ille Semelæ filius, quum in Atticam pervenisset, hospitio receptus à Semacho filiæ ejus capreæ pellem largitus est. Templum Deli constructum ab Erysichthone filio Cecropis. Epaphus filius Ius Memphim condidit, quum in secunda Ægypto regnaret. Lacedæmon condita à Lacedæmone Semelæ filio. Erichthonius Vulcani & Minervæ filius, qui ab Homero Erechtheus vocatur, his temporibus fuit. Arcas filius Iovis & Callisto, Pelasgis in ditionem redactis, regionem eorum Arcadiam nuncupavit. Ægyptus, quæ prius Aëria dicebatur, ab Ægypto tunc sibi regnante nomen acepit. Dardanus condidit Dardaniam. Busiris Neptuni & Libyæ Epaphi filiæ filius apud vicina Nilo loca tyrannidem exercet, transeuntes hospites crudeli scelere interficiens. In Creta regnavit Lapis. His temporibus Tat filius Hermetis Trismegisti fuisse dignoscitur. Phœnix & Cadmus de Thebis Ægyptiorum in Syriam profecti apud Tyrum & Sidonem regnaverunt. Templum Delphis à Phlegya incensum. In Creta regnavit Asterius. Europæ filiæ Phœnicis mixtus est Jupiter, quam postea Asterius Cretensium rex uxorem accipiens, Minoëm ex ea & Rhadamanthum, & Sarpedonem procreavit. Rhadamanthus & Sarpedon reges Lyciorum. Rapta Europa Cadmus regnavit Thebis: ex cujus filia Semele natus est Dionysius, id est Liber Pater, sub quo & Linus Thebæus musicus fuit. Melus, & Paphus, & Thasus, & Calliste urbes conditæ. Bithynia condita à Phœnice, quæ primum Mariandyna vocabatur. Linus Thebæus, & Zethus, & Amphion in musica arte clarescunt. Idæi Dactyli his temporibus erant, qui ferrum repererunt. Amphion & Zethus Thebis regnabant.

HEBRÆORUM JUDICES.

Hebræorum judex AOD ann. LXXX.

ASSYRIORUM REGES.

Assyriis regnavit XIX BELLESPARIS ann. XXX.
Assyriis regnavit XX LAMPRIDES ann. XXXII.

SICYONIORUM REGES.

Sicyoniis regnavit XVIII LAMEDON ann. XL.

ARGIVORUM REGES.

Argivis regnavit XII ABAS ann. XXIII.

ATHENIENSIUM REGES.

Atheniensibus regnavit VI ERECHTHEUS ann. L.
Hic Pandionis filius fuit, sub quo cœpere mysteria.

ÆGYPTIORUM REGES.

Ægyptiis regnavit XVI MENOPHES ann. XL.

Post Gothoniel Hebræos habuere subjectos alienigenæ annis XLVIII, qui copulantur temporibus Aod secundum Judæorum traditiones, qui fuit judex ex tribu Ephraim.

Achaia ab Achæo condita. Erechthei filiam Orithyiam Boreas Astræi filius Thrax rapuit: quem fabula ventum fuisse confingit, & sub hoc mysteria cœperunt. Fabula Proserpinæ, quam rapuit Adoneus, id est Orcus, rex Molossorum: cujus canis ingentis magnitudinis Cerberus nomine Pirithoum devoravit; qui ad raptum uxoris ejus cum Theseo venerat: quem & ipsum jam in mortis periculo constitutum adveniens Hercules liberavit: & ob id quasi ab inferis receptus dicitur. Scribit Philochorus in Atthidis libro secundo. Pelops regnat in Græcia annis LIX: à quo Peloponnesus vocata. Dionysius, qui Latine liber Pater, ex Semele nascitur. Ea, quæ de Perseo dicuntur, tunc gesta fuerunt. Expulso Cadmo Amphion, & Zethus regnaverunt. Secundum quorundam opinionem hac ætate Phrixus cum Hella sorore fugiens insidias novercales visus est per mare vehi ab ariete velleris aurei.

B 2 Fuit

Fuit autem ei navis parata fugienti, cujus insigne Aries erat. Porro Palæphatus affirmat Arietem vocatum nutritorem ejus, per quem liberatus fuit.

HEBRÆORVM JVDICES.

Hebræorum Iudices Debora & Barac	ann. xl.
Hebræorum Iudex Gedeon ex tribu Manasse	ann. xl.
Hebræorum Iudex Abimelech filius Gedeonis	ann. iii.
Hebræorum Iudex Thola	ann. xxii.
Hebræorum Iudex Iairus ex tribu Manasse	ann. xxii.
Hebræorum Iudex Iephte	ann. vi.

Iephte in libro Iudicum ab ætate Moysi, usque ad semetipsum, ait supputari annos ccc.

Hebræorum Iudex Esebon	ann. vii.

Post Esebon in libro Iudæorum fertur Iudex Aelon rexisse populum ann. x, qui non habetur apud lxx.

Hebræorum Iudex Labdon	ann. viii.

ASSYRIORVM REGES.

Assyriis regnavit xxi Sosares	ann. xx.
Assyriis regnavit xxii Lampares	ann. xxx.
Assyriis regnavit xxiii Panyas	ann. xlv.
Assyriis regnavit xxiiii Sosarmus	ann. xix.
Assyriis regnavit xxv Mitreus	ann. xxvii.
Assyriis regnavit xxvi Tautanes	ann. xxxii.

Sub Tautano rege Troja capta est.

SICYONIORVM REGES.

Sicyoniis regnavit xix Sicyon	ann. xlv.
Sicyoniis regnavit xx Polybus	ann. xl.
Sicyoniis regnavit xxi Inachus	ann. xlii.
Sicyoniis regnavit xxii Phaestus	ann. viii.
Sicyoniis regnavit xxiii Adrastus	ann. iiii.
Sicyoniis regnavit xxiv Polyphides	ann. xxxi.

ARGIVORVM REGES.

Argivis regnavit xiii Proetus	ann. xvii.
Argivis regnavit xiiii Acrisius	ann. xxxi.

Argivorum regnum defecit, quod stetit annis quingentis quadraginta quatuor, usque ad Pelopem, qui regnavit annis lviii.

Perseus Acrisio non sponte interfecto, migravit ab Argis, atque regnavit post Acrisium, in Mycenas imperio translato. Et ibidem reges fuerunt Perseus, Sthenelus, Eurystheus, Atreus, Thyestes, Agamemnon, Ægisthus, Orestes, & Tisamenos, & Penthilus, & Cometes, usque ad Heraclidarum descensum. Rex Sthenelus in Mycenas imperio translato regnavit annis octo.

MYCENARUM REGES.

Mycenis regnavit Sthenelus	ann. viii.
Mycenis regnarunt Atreus & Thyestes	ann. lxv.
Mycenis regnavit Agamemnon	ann. xv.

ATHENIENSIVM REGES.

Atheniensibus regnavit vii Cecrops alter	ann. xl.
Atheniensibus regnavit viii Pandion alter	ann. xxv.

Athe-

Atheniensibus regnavit IX ÆGEUS Pandionis filius	ann. XLVII.
Atheniensibus regnavit X THESEUS	ann. XXX.
Atheniensibus regnavit XI MENESTHEUS	ann. XXIII.

DECIMA NONA ÆGYPTIORUM DYNASTIA.

Ægyptii per nonam decimam Dynastiam suo imperatore uti cœperunt, quorum primus SETHOS.

Ægyptiis regnavit primus SETHOS	ann. LV.
Ægyptiis regnavit secundus RAMSES	ann. LXVI.
Ægyptiis regnavit tertius AMENOPHTES	ann. XL.
Ægyptiis regnavit quartus AMMENEMES	ann. XXVI.
Ægyptiis regnavit quintus THUORIS	ann. VII.

Thuoris rex Ægypti ab Homero vocatur maritus Alcandræ, cujus meminit in Odyssea, dicens post Trojæ captivitatem Menelaum, & Helenam ad eum divertisse repetentes Græciam post bellum Trojæ.

Post Aod, Hebræos in ditionem redigunt alienigenæ annis XX, qui conjunguntur temporibus Debboræ, & Barach, secundum Judæorum traditiones. Post Debboram Hebræos in ditionem redigunt alienigenæ annis septem, qui conjuncti sunt temporibus Gedeon secundum Judæorum traditiones. Post Jair Hebræos in ditionem redigunt Ammonitæ annos XVIII, qui & temporibus posteriorum Judicum copulantur, secundum Judæorum traditionem.

Bellum, quod sub Eumolpo dicitur gestum, hoc tempore fuit. Melampus divinus agnoscitur. In Dardania regnavit Tros, à quo Trojani nuncupati. Apud Pythium vates prima Phemonoe hexametris versibus futura cecinisse narratur. Phrygas rexit Tantalus, qui prius Mæones vocabantur. Ob raptum Ganymedis Troi patri Ganymedis, & Tantalo bellum exortum est, ut scribit Phanocles poëta. Frustra igitur Jovis fabula, & raptrix aquila confingitur. Tityus convixit Tantalo, & Tityo Latona mater Apollinis, qui cum Hercule servivit Admeto. Ea, quæ de Phrixo & Melicerta dicuntur, sub quo celebrata sunt Isthmia, eodem tempore habita sunt. A Sicyone Sicyonii nuncupati sunt, qui primum Ægialei vocabantur. Hoc tempore Pelops Hippodamiam duxit uxorem. Et Perseus adversus Persas dimicat, Gorgonæ meretricis capite desecto, quæ propter eximiam pulchritudinem ita spectatores suos mentis inopes reddebat, ut vertere eos putaretur in lapides. Didymus scribit in peregrina Historia, & perhibet scriptorem ejus. Pegasus equus velocissimus cujusdam mulieris fuit, sive, ut Palæphatus affirmat, Bellerophontis navis fuit. His temporibus Cyrene civitas condita est in Libya. Ion vir fortis ex suo vocabulo Athenienses Iones vocavit. Hoc tempore gesta Persei sunt. Dionysius, qui & Liber Pater, adversus Indos dimicans, juxta Indum fluvium Nysam urbem condidit. Amphion Thebis regnavit, quem ferunt cantu citharæ saxa movisse. Fuerunt autem duro corde, &, ut ita dixerim, saxei quidam auditores. Secundum quosdam Thebis regnavit Cadmus. Europa à Cretensibus rapta est navi, cujus insigne fuit taurus. Pelops Peloponnesiis regnavit, Olympiis quoque præfuit: qui postea adversus Ilium arma corripiens superatur à Dardano. Ea, quæ de Spartis memorantur, quos Palæphatus scribit, quum proximarum essent regionum, adversus Cadmum subito extitisse, & propter repentinos quasi de terra contractus, & ex omni parte confluctus, SPARTOS vocatos, tunc gesta sunt. His temporibus Mida regnavit in Phrygia. Ilium ab Ilo condita. Lajus Chrysippum rapuit. Templum in Eleusina ædificatum. Quidam his temporibus vindicant gesta Liberi Patris, & ea, quæ de Indis, Lycurgo, Actæone, & Pentheo memorantur: quomodo adversus Persen consistens occiditur in prælio. Ait Dinarchus poëta, non Rhetor. Qui autem voluerit, potest inspicere ipsius Liberi Patris apud Delphos sepulchrũ juxta Apollinem aureum. Pingitur vero Liber muliebri & delicato corpore, propter mulieres in suo exercitu militantes: Nam pariter ad arma viris fœminas allegebat, ut Philochorus loquitur in secundo Atthidis libro. Miletus condita. Europa Agenoris filia, ut in quibusdam legimus, rapitur: quod iis congruit, quæ de Minoë dicuntur. Pandion fugit à Metionidibus passus insidias. Philammon Delphius nobilis habetur, qui primus Pythium chorum constituit. Eæ, quę de Dædalo fabulæ feruntur, qui visus est simulachra fecisse moventia. Primus enim omnium pedes statuarum à se invicem separavit, aliis conjunctim eos fabricantibus. Palæphatus memorat: nec non quomodo cum filio Icaro Minoëm navi fugerit, & propter investigabilem fugam avolasse pennis æstimatus sit. Cyzicus hoc tempore condita. Argonautæ his temporibus fuerunt. Tyrus condita ante templum Jerosolymitanum annis CCCXL, ut scribit Josephus in tertia. Atreus & Thyestes post Pelopem Peloponnesi imperium diviserunt. Argonau-

gonautarum navigatio. Orpheus Thrax clarus habetur, cujus discipulus fuit Musæus filius Eumolpi. Linus magister Herculis omnibus notus efficitur. Ea, quæ de Hipsypyle memorantur in Lemno. Ea, quæ de Sphinga, & Oedipode, & Argonautis dicuntur, in qua fuerunt Hercules, Asclepius, & Pollux. Si ergo inter Argonautas fuerunt Castor & Pollux, quomodo potest eorum soror Helena credi, quæ post multos annos virgo rapitur à Theseo? Sphingam vero scribit Palæphatus uxorem Cadmi propter zelum Harmoniæ à viro recedentem contra Cadmum constitisse. Minos mare obtinuit, & Cretensibus leges dedit, ut Paradius memorat: quod Plato falsum esse convincit. Thamyris Ammonis filius insignis habetur. Hercules consummat certamina: Antæum interficit: Ilium vastat. Dicitur autem Antæus Terræ filius, quia solorum palæstricæ artis certaminum, quæ in terra exercentur, scientissimus erat; & ob id videbatur à Terra matre adjuvari. Hydram autem callidissimam sophistriam fuisse asserit Plato. Bellum Lapitharum & Centaurorum sub hoc tempore. quos scribit Palæphatus libro de incredibilibus nobiles fuisse equites Thessalorum. Priamus regnavit post Laomedontem: ea, quæ de Minotauro dicuntur, hujus sunt temporis. Philochorus in secundo Atthidis libro scribit magistratum Minois fuisse Taurum nomine inhumanum atque crudelem: & quia Minos super morte Androgei agonem statuerat præmii nomine pueros Atticos largiens, ille fortissimus universos in contentione superabat. Tandem factum est, ut à Theseo in palæstrica vinceretur. Ob quod Athenienses pueri tributaria pœna liberati sunt, sicut ipsos quoque Cnossios referre testatur. Medea Colchensis ab Ægeo discedit. Theseus adversum Thebas dimicavit. Septem, qui adversus Thebas, pugnaverunt. Androgeos Athenis dolo interficitur. Theseus Helenam rapuit, quam rursus fratres cæperunt, capta matre Thesei, eo peregrinante. Theseus, quum Athenienses prius per regionem dispersos primus in unam civitatem congregasset, ignominiose ejectus est per signa testarum, eandem legem primus ipse constituens. Minos leges ac jura constituit. Philistus scribit à Zioro & Carthagine hoc tempore Carthaginem conditam. Eosdem autem fuisse Tyrios. Hercules agonem Olympicum constituit: a quo, usque ad primam Olympiadem, supputantur anni cccccxxx. Bellum Amazonum contra Thebas. Apri Calydonii, & Meleagri fabula. Theseus Athenas profugus dereliquit. Minos in Sicilia adversum Dædalum arma capiens à filiabus Cocali occiditur. Atreus Argis regnat. Phædra Hippolytum amat. Hercules in Libya occidit Antæum. Menelaus regnat in Lacedæmone. Interfectorum posteri, qui vocabantur EPIGONI, adversum Thebas bellum movent. Herculès in morbum incidit pestilentem: qui ob remedium doloris se jecit in flammas, & sic morte finitus est, anno ætatis suæ quinquagesimo secundo. Quidam ante triginta annos eum periisse scribunt. Alexander rapuit Helenam: & Trojanum bellum decennale surrexit. Caussa belli, quod trium mulierum de pulchritudine certantium præmium fuit, una earum Helenam pastorali judici pollicente. Memnon & Amazones Priamo tetulere subsidium. Mopsus regnavit in Cilicia, à quo Mopsierene, & Mopsiistia. Menestheus moritur in Melo regrediens à Troja: post quem Athenis regnavit Demophoon. Troja capitur xv anno Agamemnonis. A captivitate Trojæ, usque ad primam Olympiadem, fiunt anni numero quadringenti sexaginta sex. Colligitur omne tempus à primo anno nativitatis Abrahæ, anni DCCCXXXV.

HEBRÆORUM JUDICES.

Post Labdon, Hebræos in ditionem redigunt alienigenæ annos XL, qui computantur temporibus Judicum posteriorum, secundum Hebræorum traditiones.

Hebræorum judex SAMSON ann. XX.

Hic fortissimus fuit, ita ut à quibusdam facta ejus gestis Herculis compararentur.

Hebræorum judex HELI Sacerdos ann. XL.

In Hebræorum libro inveniuntur XL anni: in LXX autem interpretatione XX. Hebræi hunc tradunt esse Phineem

ASSYRIORUM REGES.

Assyriis regnavit XXVII. TEUTEUS ann. XL.

Assyriis regnavit XXVIII TIMEUS ann. XXX

SICYONIORUM REGES.

Sicyoniis regnavit XXV PELASGUS. ann. XX.

Sicyoniis

Sicyoniis regnavit XXVI ZEUXIPPUS ann. XXXII.

Quidam ad hujus memoriam conservandam Balneas Byzantinorum multo post tempore appellatas putant.

Reges Sicyoniorum defecerunt, qui regnaverunt annis DCCCCLXII. Post quos Sacerdotes Carnii constituti sunt. Castoris Chronographia de Sicyoniorum regno: *Exponemus Sicyoniorum reges ab Aegialeo, usque ad Zeuxippum; qui omnes regnaverunt annis nongentis* LXII. Post quos Sacerdos constitutus est Charidemus, qui impensas non sustinens fugit.

ATHENIENSIUM REGES.

Atheniensibus regnavit XII DEMOPHON filius Thesei	ann. XXXIII.
Atheniensibus regnavit XIII OXYNTES	ann. XII.
Atheniensibus regnavit XIIII APHIDAS	ann. I.
Atheniensibus regnavit XV THYMOETES	ann. VIII.

Erechthidarum imperio destructo, Atticorum Principium regnum ad aliud genus translatum est, quum Thymoeten provocasset Xanthius Bœotius, & Thymoete recusante, Melanthus Pyliensis Andropompi filius suscepisset singulare certamen, ac deinde regnasset. Hinc & APATURION, id est fallaciarum solennitas celebratur: quia victoria fraude processerat. Castoris de regno Atheniensium: *Exponemus autem & Atheniensium reges cognomento Erechthidas, à Cecrope Diphye, usque ad Thymoeten: quorum omne tempus invenitur annorum* CCCCXXIX. *Post quos suscepit regnum Melanthus Pyliensis Andropompi filius, & filius ejus Codrus: qui imperaverunt simul annis quinquaginta octo.*

LATINORUM REGNUM.

Primus rex Latinorum post captam Trojam Æneas. Ante eum Janus, Saturnus, Picus, Faunus regnaverunt annis circiter CL.

Latinis, qui postea Romani nuncupati sunt, tertio anno captivitatis Trojæ, sive, ut quidam volunt, post annos VIII, regnavit ÆNEAS ann. III.

Latinis regnavit secundus ASCANIUS Æneæ filius	ann. XXXVIII.
Latinis regnavit tertius SILVIUS POSTHUMUS	ann. XXIX.

Silvius Posthumus, quia post mortem patris editus ruri fuerat educatus, & Silvii & Posthumi nomen accepit: à quo omnes Albanorum Reges SILVII vocati sunt.

De tertio tomo Manetho Ægyptii. Ægyptiorum vicesima Dynastia Diopolitanorum ann. CLXXVIII.

Post Labdon Hebræos in ditionem redigunt alienigenæ ann. XL, qui computantur temporibus Judicum posteriorum, secundum Hebræorum traditiones.

Lydii mare obtinuerunt. Mycenis post necem Ægysthi regnavit Orestes ann. XV. Ea, quæ de Ulysse fabulæ ferunt, quomodo trieri Tyrrhenorum Scyllam fugerit spoliare hospites solitam. Scribit Palæphatus incredibilium libro primo. Sirenas quoque fuisse meretrices, quæ deceperunt navigantes. Pyrrhus Delphis in templo Apollinis ab Oreste occiditur proditione sacerdotis Macarei, quo tempore etiam quidam Homerum fuisse dicunt. Hectoris filii Ilium receperunt, expulsis Antenoris posteris, Heleno sibi subsidium ferente. Secundum quosdam Heraclidarum descensus. Amazones Ephesi templum incenderunt. Agon Lyciorum primus actus.

Ascanius Æneæ filius Albam urbem condidit. Ascanius derelicto novercæ suæ Laviniæ regno Albam condidit: & Silvium Posthumum fratrem suum Æneæ ex Lavinia filium summa pietate educavit. Ascanius Julium filium procreavit: à quo familia Juliorum orta, & propter ætatem parvuli, quia necdum regendis civibus idoneus erat, Silvium Posthumum fratrem suum regni reliquit heredem.

HEBRÆORUM JUDICES.

Hebræorum Judices SAMUEL & SAUL primus rex ann. XL.

REGES HEBRÆORUM.

Hebræis primus regnavit DAVID ex tribu Juda	ann. XL.
Hebræis regnavit secundus SALOMON filius David	ann. XL.

ASSYRIORUM REGES.

Assyriis regnavit XXIX DERCYLUS	ann. XL.
Assyriis regnavit XXX EUPALES	ann. XXXVIII.
Assyris regnavit XXXI LAOSTHENES	ann. XLV.

ATHENIENSIUM REGES.

Atheniensibus regnavit XVI MELANTHUS	ann. XXXVII.
Atheniensibus regnavit XVII CODRUS Melanthi filius	ann. XXI.

Codrus juxta responsum seipsum morti tradens interimitur bello Peloponnesiaco, in quo Erichthidarum destructum imperium est, quod CCCC LXXXVII annis perseveraverat. Post Codrum, Principes, quos mors finiebat: quorum primus MEDON regnum in finem vitæ obtinuit Athenis: & post eum cæteri Reges.

Atheniensibus regnavit primus MEDON	ann. XX.
Atheniensibus regnavit secundus ACASTUS	ann. XXXVI.
Atheniensibus regnavit tertius ARCHIPPUS	ann. XIX.

LATINORUM REGES.

Latinis regnavit quartus ÆNEAS SILVIUS	ann. XXXI.

In alia Historia reperimus quartum Latinum Silvium regnasse Laviniæ, & Melampodis filium uterinum fratrem Posthumi, & quintum, qui nunc hic quartus ponitur, Silvium Æneam Posthumi filium.

Latinis regnavit quintus LATINUS SILVIUS	ann. L.
Latinis regnavit sextus ALBA SILVIUS Silvii Æneæ F.	ann. XXXIX.

LACEDÆMONIORUM REGES.

Lacedæmoniis regnavit primus EURYSTHEUS	ann. XLII.
Lacedæmoniis regnavit secundus AGIS	ann. I.
Lacedæmoniis regnavit tertius ECHESTRATUS	ann. XXXV.
Lacedæmoniis regnavit quartus LABOTES	ann. XXXVII.

CORINTHIORUM REGES.

Corinthiis regnavit primus ALETES	ann. XXXV.
Corinthiis regnavit secundus IXION	ann. XXXVII.
Corinthiis regnavit tertius AGELAUS	ann. XXX.

Mortuo Eli Sacerdote Arca testamenti ab alienigenis possidetur, ac deinde in domo Aminadab facit annos XX. Samuel prophetabat. Hebræorum Pontifex Abiathar clarus habetur. Prophetabant Gad, Nathan, Asaph. Salomon templum ædificare cœpit in Jerosolymis, consummavitque annis octo. Colligitur omne tempus à Moyse, & egressu Israëlis ex Ægypto, usque ad Salomonem, & ædificationem Templi in principiis annorum, CCCCLXXX, ut Regnorum liber tertius testimonio est. A Diluvio, usque ad Moysen, anni MCCCC XLVII. Ab Adam, usque ad Diluvium, anni MM CC XLII. Fiunt omnes simul anni MMMM C LXIX. Hebræorum Sacerdos Sadoc octavus ab Aaron. Prophetavit Sadoc, Achias Silonites, Sameas.

Homerus secundum quorundam opinionem his fuisse temporibus judicatur. Quanta autem de eo apud veteres dissonantia fuerit, manifestum esse poterit ex sequentibus. Quidam eum, ex quibus Crates, ante descensum Heraclidarum ponunt. Eratosthenes post centum annos Trojanæ captivitatis. Aristarchus Ionica migratione, sive post annos centum. Philochorus Ionicæ migrationis tempore sub Archippo Atheniensium magistratu, & post captam Trojam anno CLXXX. Apollodorus Atheniensis CCLX anno eversionis Ilii. Extiterunt alii, qui modico ante, quam Olympiades inciperent, id est CCCC retro annis à Trojana captivitate eum fuisse putant: licet Archilochus vigesimam tertiam Olympiadem, & quingentesimum Trojanæ eversionis annum supputet. Heraclidarum descensus in Peloponnesum. Eurystheus & Procles Spartam obtinuerunt. Iones profugi Athenas se contulerunt. Peloponnenses contra Athenas dimicant. Pelasgi mare obtinuerunt. Magnesia in Asia condita. Myrina condita. Cyme vel Cumæ in Italia condita. Ephesus condita ab Andro-

Andronico. Carthago condita est, ut quidam volunt, à Carchedone Tyrio: ut vero alii, à Didone filia ejus post Trojanum bellum ann. CXLIII. Ionica emigratio, in qua quidam Homerum fuisse scribunt.

REGNA JUDA ET ISRAEL.

Post mortem Salomonis seditione orta in gente Judæa, & regno bifariam diviso, in Samaria decem Tribubus regnavit JEROBOAM: ROBOAM filius Salomonis regnavit in Jerusalem, duabus Tribubus sibi subjectis, quæ vocabantur Juda, ob reges Judæorum, qui ex stirpe Iudæ descenderant, unde & universa gens Iudææ nomen sortita est.

REGES JUDA.

Hebræorum Iuda rex tertius ROBOAM filius Salomonis	ann. XVII.
Hebræorum Iuda rex quartus ABIA	ann. III.
Hebræorum Iuda rex quintus ASA	ann. XLI.

REGES ISRAEL.

Hebræorum Israel rex primus IEROBOAM in Samaria	ann. XXII.
Hebræorum Israel rex secundus NADAB	ann. II.
Hebræorum Israel rex tertius BAASA	ann. XXIV.

ASSYRIORUM REGES.

Assyriis regnavit XXXII PYRITIADES	ann. XXX.

ATHENIENSIUM REGES.

Atheniensibus regnavit quartus THERSIPPUS	ann. XLI.
Atheniensibus regnavit quintus PHORBAS	ann. XXXI.

LATINORUM REGES.

Latinis regnavit septimus AEGIPUS, sive ATTIUS SILVIUS Albæ superioris Regis filius.	ann. XXIV.
Latinus regnavit octavus CAPYS SILVIUS Attii superioris filius	ann. XXVIII.

LACEDÆMONIORUM REGES.

Lacedæmoniis regnavit quintus DORYSSUS	ann. XXIX.
Lacedæmoniis regnavit sextus AGESILAUS	ann. XLIV.

CORINTHIORUM REGES.

Corinthiis regnavit quartus PRYMNIS	ann. XXXV.
Corinthiis regnavit quintus BACCHIS, unde Bacchidæ cognominati,	ann. XXXV.

ÆGYPTIORUM XXI DYNASTIA REGUM TANITANORUM. VII.

Ægyptiis regnavit primus SEMENDIS	ann. XXVI.
Ægyptiis regnavit secundus PSEUSENNES	ann. XLI.

Susakim rex Ægypti contra Judæos dimicans Templum spoliavit. Hebræorum Pontifex Maximus Abimelech illustris habetur. Prophetabant Achias, Sameas, & is, qui fuerat apud altare Samariæ, Ieu, Ioed. Azarias, qui & Addo, Ananias.

Tertio mare obtinuerunt Thraces annos decem & novem. Samus condita, & Smyrna in urbis modum ampliata. Thraces Bebryciam, quæ nunc Bithynia vocatur, à Strymone transeuntes occupaverunt.

REGES

REGES JUDA.

Hebræorum Juda rex sextus IOSAPHAT justus	ann. XXV.
Hebræorum Juda rex septimus IORAM	ann. VIII.
Hebræorum Juda rex octavus OCHOZIAS	ann. I.
Hebræorum Juda nonus GOTHOLIA mater Oziæ	ann. VII.
Hebræorum Juda decimus IOAS	ann. XL.

REGES ISRAEL.

Hebræorum Israel quartus ELA	ann. II.
Hebræorum Israel rex quintus AMRI	ann. XII.
Hebræorum Israel rex sextus ACHAB	ann. XXII.
Hebræorum Israel rex septimus OCHOZIAS	ann. II.
Hebræorum Israel octavus IORAM	ann. XII.
Hebræorum Israel nonus IEU	ann. XXVIII.

ASSYRIORUM REGES.

Assyriis regnavit XXXIII OPHRACTEUS	ann. XX.
Assyriis regnavit XXXIV OPHRATANES	ann. L.
Assyriis regnavit XXXV OCRAZAPES	ann. XLII.

ATHENIENSIUM REGES.

Atheniensibus regnavit sextus MEGACLES	ann. XXX.
Atheniensibus regnavit septimus DIOGENETUS	ann. XXVIII.

LATINORUM REGES.

Latinis regnavit IX CALPETUS SILVIUS superioris Regis Capys F. ann. XII
Latinis regnavit X TIBERINUS SILVIUS Calpeti filius, à quo fluvius appellatus est Tiberis, qui prius Albula vocabatur, ann. VIII.
Latinis regnavit XI AGRIPPA SILVIUS Tiberini filius ann. XL.
Latinis regnavit XII AREMULUS SILVIUS Agrippæ superioris F. ann. XIX.

LACEDÆMONIORUM REGES.

Lacedæmoniis regnavit septimus ARCHELAUS	ann. LX.

CORINTHIORUM REGES.

Corinthiis regnavit sextus AGELAS	ann. XXX.
Corinthiis regnavit septimus EUDEMUS	ann. XXV.

ÆGYPTIORUM REGES.

Ægyptiis regnavit tertius NEPHERCHENES	ann. IV.
Ægyptiis regnavit quartus AMENOPHTHIS	ann. IX.
Ægyptiis regnavit quintus OSOCHOR	ann. VI.
Ægyptiis regnavit sextus SPINACHES	ann. IX.
Ægyptiis regnavit septimus PSUSENNES	ann. XXXV.

Apud Hebræos prophetabant Abdias, Ieu, Ozias, Micheas. Pseudoprophetæ vero erant Sedechias, Eliezer. Prophetabant Elias, & Elisæus. Elias rapitur. Ionadab filius Rechab clarus habetur. Iojadas apud Hebræos insignissimus erat Pontifex, qui solus post Moysem vixit annos CXXX. Hebræorum propheta Zacharias occiditur.

Quarto mare obtinuerunt Rhodii ann. XXIII. Quinto mare obtinuerunt Phryges ann. XXV. Lycurgus insignis habetur.

In

In Latina Historia ad verbum hæc scripta reperimus: *Agrippa apud Latinos regnante, Homerus poëta in Græcia claruit, ut testatur Apollodorus Grammaticus, & Euphorbus historicus, ante urbem conditam ann.* CXXIV, *&, ut ait Cornelius Nepos, ante Olympiadem primam annis* C. Silvius Aremulus Agrippæ Regis filius præsidium Albanorum inter montes, ubi nunc Roma est, posuit: qui ob impietatem fulminatus interiit. Hujus fuit Julius proavus Julii Proculi, qui cum Romulo Romam commigrans fundavit Juliam gentem.

REGES JUDA.

Hebræorum Juda rex XI AMASIAS	ann. XXIX.

REGES ISRAEL.

Hebræorum Israel XI JOAS	ann. XVI.
Hebræorum Israel XII JEROBOAM	ann. XLI.

ASSYRIORUM REGES.

Assyriis regnavit XXXVI TONOS CONCOLEROS, qui vocatur Græce SARDANAPALUS	ann. XX.

ATHENIENSIUM REGES.

Atheniensibus regnavit VIII PHERECLUS	ann. XIX.
Atheniensibus regnavit IX ARIPHRON	ann. XX.

Sub Ariphrone Assyriorum regnum destructum, & Sardanapalus, ut nonnulli scriptitant.

LATINORUM REGES.

Latinis regnavit XIII AVENTINUS SILVIUS	ann. XXXVII.

LACEDÆMONIORUM REGES.

Lacedæmoniis regnavit octavus TELECLUS	ann. XL.

CORINTHIORUM REGES.

Corinthiis regnavit octavus ARISTODEMUS	ann. XXV.
Corinthiis regnavit nonus AGEMON	ann. XVI.

ÆGYPTIORUM XXII DYNASTIA BUBASTITARUM REGUM III.

Ægyptiis regnavit primus SESONCHOSIS	ann. XXI.
Ægyptiis regnavit secundus OSORTHON	ann. XV.
Ægyptiis regnavit tertius TACELLOTHIS	ann. XIII.

Hebræorum Propheta Zacharias occiditur. Elisæus propheta moritur. Zacharias propheta interficitur à Rege Joas.

Lycurgus insignis habetur. Carthaginem quidam hac ætate conditam putant. Alii ut supra memoravimus. Sardanapalus eodem tempore Tarsum, atque Anchialem condidit, & in prælio victus ab Arbace Medo semet incendio concremavit.

Aventinus Aremuli superioris Regis filius in eo monte, qui nunc pars Urbis est, mortuus ac sepultus æternum loco vocabulum dedit.

REGES JUDA.

Hebræorum Juda rex XII AZARIAS, qui & OZIAS	ann. LII.

REGES

REGES ISRAEL.

Hebræorum Israel XIII ZACHARIAS menses VI. post quem XIII SELLUM dies III. Hic annos consumitur per diversos.
Hebræorum Israel XV rex MANAHEM ann. X.
Hebræorum Israel XVI rex PHACEAS ann. X.

REGNUM MEDORUM.

Usque ad id tempus fuisse reges Assyriorum Historia refert. Et fiunt simul anni MCXCVII. Omnes autem anni regni Assyriorum à primo anno Nini, supputantur MCCXL. Arbaces Medus, Assyriorum imperio destructo, regnum in Medos transtulit: & interim sine Principibus res agebatur, usque ad Deïocem regem Medorum. In medio autem tempore Chaldæi proprie prævalebant: quorum separatæ quædam Regum successiones feruntur. Reliquæ autem gentes propriis Regibus utebantur.
Medis primus regnavit ARBACES ann. XXVIII.
Medis regnavit secundus SOSARMUS ann. XXX.

REGES ATHENIENSIUM.

Atheniensibus regnavit decimus THESPIEUS ann. XXVII.
Atheniensibus regnavit XI AGAMESTOR ann. XX.

LATINORUM REGES.

Latinis regnavit XIV PROCAS SILVIUS Aventini superioris fil. ann. XXIII.
Latinis regnavit XV AMULIUS SILVIUS ann. XLIV.

LACEDÆMONIORUM REGES.

Lacedæmoniis regnavit nonus ALCAMENES ann. XXVII.

MACEDONUM REGES.

Macedonibus regnavit primus CORANUS ann. XXVIII.
Macedonibus regnavit secundus COENUS ann. XII.

CORINTHIORUM REGES.

Corinthiis regnavit decimus ALEXANDER ann. XXV.
Corinthiis regnavit XI TELESTES ann. XII.
Corinthiis regnavit XII AUTOMENES ann. I.
Corinthiorum reges defecerunt. Post hos constituti sunt in Corintho annui Prytanis.

ÆGYPTIORUM DYNASTIA XXIII TANITARUM. REGUM III.

Ægyptiis regnavit primus PETUBASTES ann. XXV.
Ægyptiis regnavit secundus OSORTHON, quem Herculem Ægyptii cognominarunt, ann. IX.
Ægyptiis regnavit tertius PSAMMUS ann. X.
Prophetabant apud Hebræos Osee, Amos, Isaias, Jonas.
Septimo Phœnices mare obtinuerunt. Lycurgus Lacedæmoniis jura componit. Lycurgi leges à Lacedæmone juxta sententiam Apollodori hac ætate susceptæ. Trieres prima navigat in Corinthum. Ægyptii post Phœnices mare obtinuerunt. Phidon Argivus mensuras, & pondera primus instituit.
Numitor Procæ superioris Regis filius major à fratre Amulio regno pulsus in agro suo vixit. Filia ejus adimendi partus gratia Virgo Vestalis electa: quæ quum septimo patrui anno geminos

minos edidisset infantes, juxta legem in terra viva defossa est. Verum parvulos juxta ripam Tiberis expositos Faustulus regii pastor armenti ad Accam Laurentiam uxorem suam detulit; quæ propter pulchritudinem, & rapacitatem corporis quæstuosi Lupa à vicinis appellabatur. Vnde ad nostram memoriam meretricum cellulæ Lupanaria dicuntur. Pueri, quum adolevissent, collecta pastorum & latronum manu, interfecto apud Albam Amulio, avum Numitorem in regnum restituunt.

REGES JUDÆ.

Hebræorum Iuda rex XIII IOATHAM ann. XVI.
Hebræorum Iuda rex XIV ACHAZ ann. XVI.

REGES ISRAEL.

Hebræorum Israel rex XVII PHACEE ann. XX.
Sub hoc Teglath Phalassar Rex Assyrius magnam partem populi Iudæorum in Assyrios transtulit.
Hebræorum XVIII rex OSEE ann. IX.

REGES MEDORUM.

Medis regnavit tertius MEDIDUS ann. XL.

ATHENIENSIUM REGES.

Atheniensibus regnavit XII AESCHYLUS ann. XXIII.
Atheniensibus regnavit XIII ALCMAEON ann. II.
Athenis Principes, qui usque ad mortem suam reipublicæ præerant, desierunt, & in decem annos magistratuum consuetudo conversa est: regnavítq; primus CHAROPS ann. X.

ATHENIENSIUM PRINCIPES DECENNALES.

Atheniensibus regnavit XIV CHAROPS ann. X.

MACEDONUM REGES.

Macedonibus regnavit tertius TYRIMMAS ann. XXXVIII.

LYDORUM REGNUM.

Lydis regnavit primus ARDYSUS ann. XXXVI.

ÆGYPTIORUM DYNASTIA XXIV.

Ægyptiis regnavit BOCCHORIS Saites ann. XLVI.
Prophetabat Osee, Joël, Isaias, Oded.
Bocchoris Ægyptiis jura constituit, sub quo & agnus locutus est. Constituitur Olympias prima secundo anno Æschyli Atheniensium Judicis: in qua Corœbus Eliensis extitit victor. Hanc Africanus temporibus Joatham regis Hebræorum fuisse scribit. Nostra quoque supputatio iisdem temporibus eam exhibuit. Scribit autem Africanus, ut verba ejus ponam, ad hunc modum: *Æschylus Agamestoris filius apud Athenienses obtinuit principatum annis viginti tribus, qua ætate Ioatham regnabat in Ierusalem.* Elii quinquennale certamen agunt, quatuor annis in medio expletis, in quibus Principes annui constituuntur: quam Olympiadem Iphitus filius Praxonidis filii Aemonis primus constituit. Ab hoc tempore Græca de temporibus historia vera creditur. Nam ante hæc, ut cuique visum est, diversas sententias protulerunt. A captivitate Trojæ, usque ad primam Olympiadem, anni CCCCVI. Lacedæmoniorum reges defecerunt. Hoc tempore Teglath Phalassar rex Assyriorum magnam partem Iudæorum populi in Assyrios transtulit, Rege Phacee: quo tempore Arctinus Milesius versificator prope omni metro & opere clarus habetur. Remus & Romulus

generantur à Marte & Ilia. Hesiodus secundum quosdam clarus habetur. Athenis primum Trieres navigavit, Aminocleo primum cursum dirigente. Eumelus Poëta, qui Bugoniam, & Europiam: & Arctinus, qui Æthiopidam composuit, & Ilii Persin, agnoscuntur. In Lacedæmone primus Ephoros, quod magistratus nomen est, constituitur. Fuit autem sub Regibus Lacedæmoniorum ann. CCCL. Cinæthon Lacedæmonius Poëta, qui Telegoniam scripsit, agnoscitur. Theræi Cyrenem condiderunt, oraculo sic jubente. Conditor urbis Battus, cujus proprium nomen Aristoteles. Aradus insula condita. Mare obtinent Milesii. Nonnulli Romanorum scriptores Romam conditam ferunt.

REGES JUDA.

Hebræorum Juda rex XV EZECHIAS	ann. XXIX.
Hebræorum Juda rex XVI MANASSE.	ann. LV.

REGES MEDORUM.

Medis regnavit quartus CARDICEAS	ann. XIII.
Medis regnavit quintus DEIOCES	ann. LIV.

REGES ATHENIENSIUM.

Atheniensibus regnavit XV ÆSIMEDES	ann. X.
Atheniensibus regnavit XVI CLIDICUS	ann. X.
Atheniensibus regnavit XVII HIPPOMENES	ann. X.
Atheniensibus regnavit XVIII LEOCRATES	ann. X.
Atheniensibus regnavit XIX APSANDER	ann. X.
Atheniensibus regnavit XX ERYXIAS	ann. X.

ROMANORUM REGES.

Romanis primus regnavit ROMULUS	ann. XXXVIII.
Interregnum anni unius.	
Romanis secundus regnavit NUMA, qui & POMPILIUS	ann. XL.

MACEDONUM REGES.

Macedonibus regnavit quartus PERDICCA	ann. LI.

LYDORUM REGNUM.

Lydis regnavit secundus ALYATTES	ann. XIV.
Lydis regnavit tertius MELES	ann. XII.
Lydis regnavit quartus CANDAULES	ann. XVII.
Lydis regnavit quintus GYGES	ann. XXXVI.

ÆGYPTIORUM DYNASTIA XXV. ÆTHIOPUM, REGUM III.

Ægyptiis regnavit primus SABACON	ann. XII.
Ægyptiis regnavit secundus SEVICHUS	ann. XII.
Ægyptiis regnavit tertius TARACOS	ann. XX.

Decem Tribus, quæ vocabantur Israel, & erant in parte Samariæ, victæ à Sennacherib, qui & Salmanassar, rege Chaldæorum, translatæ sunt inter montes Medorum: regnatumque est in Samaria ann. CCL. Sennacherib rex Chaldæorum ad custodiendam regionem Judæam accolas misit Assyrios, qui æmulatores legis Judææ facti Samaritæ nuncupati sunt: quod Latina lingua exprimitur custodes.

Thales Milesius Physicus Philosophus agnoscitur. Cyzicus condita. Lacedæmonii contra Messenios vicennale bellum habebant. Eumelus Corinthius versificator agnoscitur, & Sibylla Erythræa. Mida regnavit in Phrygia. Naxus condita in Sicilia. Syracusæ in Sicilia condi-

conditæ. Mare obtinent Cares. Catina in Sicilia condita. Messena à Lacedæmoniis capitur. Bellum, quod in Thyrea inter Lacedæmonios & Argivos gestum est, hoc tempore fuit. In Sicilia Chersonesus condita. Sibylla, quæ & Herophila, in Samo insignis habetur. Nicomedia condita, quæ prius Astacos vocabatur. Deioces Ecbataniam condit. Hi, qui Partheniæ vocabantur, Tarentum condiderunt: tunc & Corinthii Corcyram. Croton, & Parion, & Sybaris conditæ. Mida, quum apud Phrygas regnaret, sanguine tauri potato extinctus est.

Romæ Palilibus, qui nunc dies festus est, Remus rutro pastorali à Fabio Romuli duce occisus est ob transmissum saltu vallum. Ob Asyli impunitatem magna Romulo multitudo conjungitur. Romulus primus milites sumpsit ex populo, & nobilissimos c senes ob ætatem Senatores, ob similitudinem curæ Patres appellavit. Circensibus Consualibus ludis adornatis Sabinæ raptæ anno ab Urbe condita tertio: & una virginum pulcherrima cunctarum acclamatione rapientum Talasio duci Romuli decernitur. Unde in nuptiarum solennitatibus TALASIO vulgo clamitant: quod scilicet talis nupta sit, quæ Talasium habere mereatur. Ceninenses, Antennates, Crustumenii, Fidenates, Veientes, qui ob raptum Sabinarum bellum moverant, vincuntur à Romulo. Tarpeia clipeis Sabinorum obruta. Unde mons Tarpejus, in quo nunc Capitolium. Romani, Tatio Sabinorum rege regnante cum Romulo, à Curibus QUIRITES appellantur. Romulus apud Capreæ paludem nusquam comparuit: & suadente Julio Proculo, QUIRINI nomine consecratus est. Mortuo Romulo, per quinos dies Senatores Rempublicam rexerunt: atque ita unus annus expletus est: quod tempus Interregnum appellatum est. Numa Pompilius secundus Romæ regnat: nullum cum finitimis bellum gessit: duos menses anno addidit Januarium & Februarium, quum antehac decem tantum menses apud Romanos fuissent. Capitolium quoque à fundamentis ædificavit: & congiarium dedit asses ligneos, & scorteos.

REGES JUDA.

Hebræorum Juda XVII AMON	ann. XII.

Amon secundum LXX Seniorum interpretationem XII annis regnavit: secundum Hebræos annis duobus.

Hebræorum Juda XVIII Rex JOSIAS	ann. XXXII.

MEDORUM REGES.

Medis regnavit sextus PHRAORTES	ann. XXIV.
Medis regnavit septimus CYAXARES	ann. XXXII.

ROMANORUM REGES.

Romanis regnavit tertius TULLUS HOSTILIUS	ann. XXXII.
Romanis regnavit quartus ANCUS MARTIUS	ann. XXIII.
Romanis regnavit quintus TARQUINIUS PRISCUS	ann. XXXVII.

MACEDONUM REGES.

Macedonibus regnavit quintus ARGAEUS	ann. XXXVIII.
Macedonibns regnavit sextus PHILIPPUS	ann. XXXVIII.

LYDORUM REGES.

Lydis regnavit sextus ARDYS	ann. XXXVII.
Lydis regnavit septimus SADYATTES	ann. XV.

ÆGYPTIORUM DYNASTIA XXVI SAITARUM, REGUM IX.

Ægyptiis regnavit primus AMMERRES Æthiops	ann. XII.
Ægyptiis regnavit secundus STEPHINATIS	ann. VII.
Ægyptiis regnavit tertius NECHEPSOS	ann. VI.

Ægyptiis regnavit quartus NECHAO ann. VIII.
Ægyptiis regnavit quintus PSAMMITICHUS ann. XLIV.

Hebræorum Pontifex Maximus Helcias habetur. Jeremias prophetare orsus est hoc tempore. Apud Hebræos prophetabat Olda mulier. Prophetabant Sophonias & Hieremias. Josias rex Judæorum cum Nechaone rege Ægyptiorum congressus occiditur. At mihi miraculo est, quomodo ad unum tempus uterque convenerit, quum Scriptura divina hunc Pharaonem Nechaonem appellet.

Hipponax notissimus redditur. Athenis annui Principes constituti sunt, cessantibus Regibus. Novem Principes ex nobilibus urbis electi præfuerunt annuo imperio Reipublicæ. Cyzicus condita & Locri in Italia. Glaucus Chius primus ferri inter se glutinum excogitavit & junxit. In Sicilia Gela, in Pamphylia Phaselis conditæ. Post Caras mare obtinuerunt Lesbii ann. LXIX. Chalcedon condita. Nudipedalia primum acta in Lacedæmone. Sibylla, quæ & Herophila, in Samo nobilis habetur. Archilochus, & Simonides, & Aristoxenus insignes habentur. Zaleucus legum lator apud Locros frequentibus præconiis celebratur. Cypselus in Corintho tyrannidem exercuit annis XXII. Byzantium condita. Alcmæon clarus habetur, & Lesches Lesbius, qui parvam fecit Iliadem. Acanthus condita, & Stagira. Istrus civitas in Ponto condita, & Abdera. In Ponto Borysthenes condita est. Phalaris apud Agrigentinos tyrannidem exercuit. Lampsacus condita & Abdera. Terpander insignis habetur. Oraculo Dodonæo primum Græcia usa est. Thales Milesius Examii filius primus Physicus philosophus agnoscitur: quem ajunt vixisse usque ad quinquagesimam octavam Olympiadem. Myrthæus Atheniensis poëta agnoscitur. Sinope condita. Lipara condita. Battus condidit Cyrenem. Scythæ usque ad Palæstinam penetraverunt. Prusias condita. Apud Corinthios tyrannidem exercuit Periander. Epidaurus condita, quæ postea vocata Dyrrachium. Phalaris tyrannis destructa. Draco legumlator, ut quibusdam videtur, agnoscitur. Cyaxares adversus Assyrios dimicans, Ninum capit. Arion Methymnæus clarus habetur, qui à Delphino in Tænarum dicitur transportatus. Panætius in Sicilia primus arripuit tyrannidem.

Tullus Hostilius primus Regum Romanorum purpura & fascibus usus est: ac deinde cum sua doma fulmine conflagravit. Idem Tullus Hostilius post longam pacem bella reparavit. Albanos, Vejentes, Fidenates vicit: & adjecto monte Cœlio Urbem valli ambitu ampliavit. Ancus Martius Numæ ex filia nepos Aventinum montem & Janiculum Vrbi addidit: & supra mare tertiodecimo ab Vrbe miliario Ostiam condidit civitatem. Ad extremum morbo periit. Tarquinius Priscus Capitolium construxit, & Jovi dedicavit: Circum Romæ ædificavit, numerum Senatorum auxit: Romanos ludos instituit: muros & cloacas ædificavit. Ad extremum ab Anci filiis occisus est Regis ejus, cui ipse successerat.

REGES JUDA.

Hebræorum Juda XIX JOACHAZ menses III.
Hebræorum Juda XX rex ELIAKIM, qui & JOAKIM, ann. XI.
Hebræorum Juda XXI rex JOACHIM mens. III.
Hebræorum Juda XXII SEDECHIAS ann. XXII.

MEDORUM REGES.

Medis regnavit octavus ASTYAGES ann. XXXVIII.

IMPERIUM PERSARUM.

Cyrus Medorum destruxit imperium, & regnavit Persis, subverso rege Medorum Astyage.
Persis regnavit primus CYRUS ann. XXX.
Persis regnavit secundus CAMBYSES ann. VIII.
Cambysen ajunt secundum Nabuchodonosor vocari, sub quo Judith historia conscribitur.

ROMANORUM REGES.

Romanis regnavit sextus SERVIUS ann. XXXIV.
Romanis regnavit septimus TARQUINIUS SUPERBUS ann. XXXV.

REGES

REGES MACEDONUM.

Macedonibus regnavit ſeptimus AEROPAS	ann. XXVI.
Macedonibus regnavit octavus ALCETAS	ann. XXIX.
Macedonibus regnavit nonus AMYNTAS	ann. L.

REGES LYDORUM.

Lydis regnavit octavus ALYATES	ann. XLIX.
Lydis regnavit nonus CROESUS	ann. XV.

Crœſus à Cyro captus eſt: & Lydorum regnum deſtructum eſt, quod ſtetit ann. CCXXX.

REGES ÆGYPTIORUM.

Ægyptiis regnavit VI NECHAO ſecundus	ann. VI.
Ægyptiis regnavit VII PSAMMITICHUS alter, qui & PSAMMUS,	ann. XII.
Ægyptiis regnavit VIII VAPHRES	ann. XXX.

Hujus quoque Vaphris Jeremias Propheta meminit.

Ægyptiis regnavit IX AMASIS	ann. XLII.

Anno tertio Eliakim Nabuchodonoſor rex Babyloniæ Judæam capit: & in ditionem ſuam redactis plurimis Judæorum, quum etiam partem vaſorum Templi invaſiſſet, tributario Eliakim facto, victor ad ſuos rediit. In Babylone Daniel, Ananias, Azarias, Miſaël clari habentur. Joachim rex Babylonius captum ſecum pertrahit ſecundo veniens ad Judæam. Prophetabant Jeremias & Baruch. In Babylone prophetabant Daniel & Ezechiel. Hebræorum captivitas, & exterminium Templi, quod fuit in Jeruſalem, annis LXX, qui ſupputantur uſque in ſecundum annum Darii. Nabuchodonoſor rex Chaldæorum, Jeroſolymis captis, Templum incendit, quod ab initio ædificationis ſuæ permanſerat annis CCCCXLII. Sententiæ autem noſtræ etiam Clemens congruit in primo Stromate, XLVII Olympiade captivitatem Iudæorum factam eſſe conteſtans, regnante apud Ægyptios Vaphre, apud Athenas Phænippo: & ſupputari LXX annos deſolationis Templi, uſque ad ſecundum annum Darii. Capta Ieroſolyma ab Aſſyriis, ad Vaphrem regem Ægypti Iudæorum reliqui transfugerunt. Mortuo Nabuchodonoſor rege Chaldæorum, ſuſcepit imperium Evilmerodach: cui ſucceſſit frater ejus Baltaſar, cui Daniel eam ſcripturam, quæ in pariete apparuerat, interpretatus eſt ſignificantem imperium Chaldæorum in Medos & Perſas transferendum. In Babylone prophetabant Daniel & Ezechiel. Cyrus Hebræorum captivitate laxata quinquaginta fere hominum millia regredi fecit in Iudæam: qui conſtructo altari, Templi fundamenta jecerunt. Sed quum à vicinis gentibus fabricatio impediretur, imperfectum opus uſque ad Darium permanſit, ſolo tantum altari conſiſtente. Colligitur omne tempus captivitatis Iudæorum anni LXX, qui ſecundum quoſdam à tertio anno Eliakim uſque ad viceſimum annum Cyri regis Perſarum computantur. Porro ſecundum alios, à Ioſiæ Iudæorum anno XIII, ſub quo Ieremias prophetare cœpit, uſque ad primum annum ſupradicti Regis, deſolationis vero templi ſub Dario rege, complentur anni LXX. Prophetabant Aggæus & Zacharias. Eo tempore Ieſus filius Ioſedech, & Zerobabel regii generis filius Salathiel clari habentur, qui & principes fuerunt eorum, qui regreſſi ſunt in Iudæam.

Steſichorus Poëta clarus habetur. Alcman, ut quibuſdam videtur, clarus habetur. Cyaxares Medus ſubvertit Ninum. Pittacus Mitylenæus, qui de ſeptem Sapientibus fuit, cum Phrynone Athenienſi Olympionice congreſſus, eundem interfecit. Camerina urbs condita. Sappho & Alcæus Poëtæ clari habentur. Perinthus condita. Maſſilia condita. Solon Draconis legibus antiquatis, extra eas, quæ ad ſanguinem pertinebant, nova genti, cui præerat, jura conſtituit. Epimenides Athenas emundavit. His temporibus, certantibus in agone Tragos, id eſt hircus, in præmio dabatur: unde ajunt Tragœdos nuncupatos. Corinthiorum monarchia deſtructa eſt. Solis facta defectio, quum futuram eam Thales ante dixiſſet. Alyates & Aſtyages dimicaverunt. Hoc tempore ſeptem Sapientes appellati. Iſthmia poſt Melicertem, & Pythia primum acta. Aſtyages contra Lydos pugnat. Anaximander Mileſius Phyſicus agnoſcitur. Agon Nemeacus primum ab Argivis actus poſt eum, qui ſub Archemoro fuit. Phalaris tyrannidem exercuit ann. XVI. Æſopus interimitur à Delphis. Abaris de Scythia venit in Græciam. Eugammon Cyrenæus, qui Tele-

 goniam

goniam scripsit, agnoscitur. Stesichorus moritur. Anaximenes Physicus Philosophus agnoscitur. Simonides clarus habetur. Pisistratus Atheniensium tyrannus in Italiam transgreditur. Chilo, qui de septem Sapientibus fuit, Ephorus Lacedæmone constituitur dispositione communis gentis. Xenophanes Colophonius clarus habetur. Ea, quæ de Crœso memorantur, quomodo tentaret oracula, his fuere temporibus. Crœsus adversum Cyrum bellum init. Cyrus Sardes capit. Templum Apollinis secunda vice incenderunt. Thales moritur. Harpagus, qui apud Cyrum primi loci habebatur, adversus Ioniam dimicat. Crœsus à Cyro captus est. Pisistratus secunda vice Athenis regnat. Theognis Poëta clarus habetur. Hippicus carminum scriptor agnoscitur. Pherecydes historicus clarus habetur. Simonides Lyricus, & Phocylides clari habentur, & Xenophanes Physicus scriptor Tragœdiarum. Anacreon Lyricus poëta cognoscitur. Tomyris regina Massagetarum Cyrum interfecit. Apud Samum tyrannidem exercent tres fratres, Polycrates, Syloson, & Pantagnotus.

Servius ancillæ, sed nobilis captivæ, filius tres montes Urbi addidit, Quirinalem, Viminalem, Esquilinum. Fossas circum muros duxit: censum Romanorum civium primus instituit: & ad extremum Tarquinii Superbi generi sui superioris regis filii scelere occisus est. Tarquinius Superbus socero Servio occiso arripuit imperium: Volscos, Gabios, Vejos, Suessam Pometiam subegit: &, quum oppugnaret Ardeam, caussa Tarquinii junioris filii sui, qui Lucretiam corruperat, regno exclusus est. Tarquinius Superbus excogitavit vincula, taureas, fustes, lautumias, carceres, exilia, metalla, compedes, & catenas.

PERSARUM REGES.

Ægypti XXVII Dynastia, Persarum. Obtinuit quippe Ægyptum Cambyses in anno quinto regni sui, usque ad Darium filium Xerxis, ann. CXI. Post Cambysen duo fratres Magi regnaverunt mensibus VII. Post quos Darius annos XXXVI.

Persis regnavit tertius DARIUS filius Hystaspis	ann. XXXVI.
Persis regnavit quartus XERXES filius Darii	ann. XX.

MACEDONUM REGES.

Macedonibus regnavit decimus ALEXANDER	ann. XLIII.

INITIUM CONSULUM ROMANOR.

Romanorum reges septem à Romulo, usque ad Tarquinium Superbum, imperaverunt ann. CCXL, sive, ut quibusdam placet, CCXLIII.

Romæ post exactos reges primum Consules à Bruto esse cœperunt: deinde Tribuni plebis, ac Dictatores: & rursum Consules Rempublicam obtinuerunt per annos ferme CCCCXLIV. usque ad Julium Cæsarem, qui primus singulare arripuit imperium Olympiade CLXXXIII.

CONSULES ROMANORUM.

BRUTUS primus Consul.
LUCIUS Consul.
LARGIUS Dictator primus.
TITUS.
PUBLIUS.
MARCUS.
CNEJUS.

Prophetabant apud Hebræos novissimi Aggæus, Zacharias, & Malachias. Secundo anno Darii Regis Persarum Templum in Jerosolymis extruitur ab Zorobabele: consummaturque opus anno quarto. Remissio quidem captivitatis Judæorum, & venia Templi ædificandi sub Cyro exordium habuit: sed consummatur Templum sub Dario: quia vicinæ gentes assiduis incursionibus ædificationem Templi impedierunt. Clemens quoque congruit in primo Stromate ita scribens: *Et perseveravit captivitas annis septuaginta, usque ad secundum annum Darii filii Hystaspis, qui Persis, Assyriis, & Ægypto regnavit: sub quo Aggæus, & Zacharias, & unus ex duodecim, qui vocatur Angelus, prophetaverunt: sacerdotioque functus est Iesus filius Iosedech.* Hæc supradictus vir. Quod autem septuagesimus annus desolationis Templi

pli altero anno Darii fuerit expletus, domesticus est testis Zacharias Propheta secundo anno Darii ita dicens: *Domine omnipotens, quousque misereberis Ierusalem, & civitatibus Iuda, quas despexisti hic septuagesimus annus est?* Templum Jerosolymis consummatur, prophetantibus apud Judæos Aggæo, & Zacharia.

Olympias LXV, in qua Persarum regis Darii filii Hystaspis fuit annus secundus. Pythagoras Physicus Philosophus clarus habetur. Hipparchus & Hippias Athenis tyrannidem exercent. Harmodius & Aristogiton Hipparchum tyrannum interfecerunt: & Leæna meretrix amica eorum, quum tormentis cogeretur, ut socios proderet, linguam suam mordicus amputavit. Mare obtinuerunt Æginetæ ann. XX, usque ad transitum Xerxis. Hellanicus historiographus, & Democritus philosophus, & Heraclitus cognomento Tenebrosus, & Anaxagoras Physici clari habentur. Pythagoras philosophus moritur. Æschylus Tragœdiarum scriptor agnoscitur. Bellum, quod in Marathone gestum est, & ea, quæ de Miltiade scribuntur, & Aristide, qui cognominabatur Justus. Panyasis Poëta habetur illustris. Ægyptus recessit à Dario. Gelo obtinuit Syracusas. Pindarus & Simonides Lyrici Poëtæ insignes habentur. Xerxes Ægyptum capit. Aristides cum ignominia ejicitur. Choerilus & Phrynichus illustres habentur. Diagoras agnoscitur, & sectatores ejus Physici Philosophi. Xerxes, quum Athenas venisset, incendit urbem sub Principe Callia. Bellum, quod in Thermopylis gestum est, & apud Salamina navale certamen. Athenienses Piræeum muro vallant. Hieron Syracusis regnat. Æschylus Tragœdiarum scriptor agnoscitur. Bellum in Platæis & in Mycale. Hieron post Gelonem Syracusis tyrannidem exercet. Pindarus clarus habetur. Themistocles in Persas fugit. Sophocles Tragœdiarum scriptor primum ingenii sui opera publicavit. Sophocles & Euripides clari habentur. Herodotus historiarum scriptor agnoscitur. Bacchylides & Diagoras Atheus plurimo sermone celebrantur. Zeuxis præclarus pictor agnoscitur, ex cujus nonnullis imaginibus, quas plurimas apud diversas civitates fecerat, lavacrum Byzantinorum, arbitramur appellatum. Themistocles hausto tauri sanguine moritur. Socrates nascitur.

Pulsis ad Urbe Regibus, vix usque ad XV lapidem Roma tenebat imperium. Valerius Bruti collega adeo pauper mortuus est, ut sumptu publico sepeliretur. Censu Romæ agitato, inventa sunt hominum CXX millia. Nono anno post exactos Reges nova dignitas est creata, Dictatura scilicet, & Magister Equitum, qui Dictatori obsequeretur. Dictator primus LARGIUS: Magister Equitum SPURIUS CASSIUS fuit. Volsci Coriolos perdiderunt. Latini contra Romanos rebellaverunt. Romæ populus à Patribus facta seditione discedit. Marcius, qui Coriolos ceperat, interventu matris Veturiæ & uxoris Tolumniæ ab oppugnatione urbis removit exercitum. CCC Nobiles Fabiæ familiæ à Vejentibus cæsi. Quum in Algido monte Romani milites obsiderentur, à Dictatore Quintio Cincinnato liberati sunt. Romæ virgo Pompilia deprehensa in stupro viva defossa est. Romæ virgo Sunia deprehensa in stupro viva defossa est.

PERSARUM REGES.

Persis regnavit sextus ARTABANUS mens. VII, qui menses in ordine annorum reputantur.	
Persis regnavit septimus ARTAXERXES, qui LONGIMANUS cognominabatur,	ann. XL.
Persis regnavit octavus XERXES secundus menses II. post quem SOGDIANUS nonus menses VII.	
Persis regnavit decimus DARIUS cognomento NOTHUS	ann. XIX.

MACEDONUM REGES.

Macedonibus regnavit XI PERDICCA	ann. XXVIII.
Macedonibus regnavit XII ARCHELAUS	ann. XXIV.

ROMANORUM.

TRIBUNI.
DECEMVIRI.

Ea, quæ de Esther & Mardochæo scripta sunt, quidam affirmant sub Artaxerxe gesta: quod ego non puto. nunquam enim Esdras de Esther siluisset: qui scripsit hoc tempore Esram, & Ne-

& Nehemiam reversos ex Babylone, & ea deinceps consecuta, quæ ab his gesta referuntur. Esdras Sacerdos apud Hebræos insignis cognoscitur: cujus ætate Pontifex Maximus habitus est Eliasib filius Joachin filii Jesu filii Josedech. Fuit autem Esdras eruditissimus legis divinæ, & clarus omnium Judæorum magister, qui de captivitate regressi fuerant in Judæam. Nehemias Hebræus minister vinarius Artaxerxis Regis, concedente sibi Domino suo, vicesimo ejus anno de Babylone venit in Judæam: & tricesimo secundo anno muros urbemque restituit. Scribit Esdras sub Pontifice Iojade filio Ioasib, cui successit Joannes filius suus, qui tempore Alexandri Macedonis fuit, opus fuisse completum. Nehemiam, qui muros Jerusalem construxerat, consummasse opus tricesimo anno Artaxerxis regis Persarum Esdras memorat. Si quis autem ab hoc tempore LXX hebdomadas à Daniele scriptas numeret, quæ faciunt anns CCCCXC, reperiet eas in regno Neronis expletas: sub quo obsideri Ierusalem cœpta secundo postea Vespasiani anno capitur. Huc usque divinæ scripturæ Hebræorum annalia tempora continent. Ea vero, quæ post hæc apud eos gesta sunt, exhibeo de libro Maccabæorum, & Iosephi, & Africani scriptis: qui deinceps universam historiam usque ad Romana tempora persecuti sunt.

Lapis in Ægis fluvio de cœlo ruit. Sicilia à populo regebatur. Cimon juxta Eurymedontem Persas navali pedestrique certamine superat: & Medicum bellum conquiescit. Solis facta defectio. Anaxagoras moritur. Heraclitus clarus habetur. Empedocles & Parmenides Physici Philosophi notissimi habentur. Zeno & Heraclitus Tenebrosus agnoscitur. Pherecydes secundus historiarum scriptor agnoscitur. Cratinus & Plato Comœdiarum scriptores clari habentur. Aristarchus Tragœdiographus agnoscitur. Crates Comicus, & Telesilla, ac Bacchylides Lyricus clari habentur. Praxilla quoque & Cleobulina sunt celebres. Templum Iunonis, quod in Argis fuerat, incensum. Abaris Hyperboranus hariolus agnoscitur: Athenienses & Lacedæmonii fœdus triginta annorum ineunt. Herodotus, quum Athenis libros suos in consilio legisset, honoratus est. Melissus Physicus agnoscitur. Euripides Tragœdiarum scriptor clarus habetur, & Protagoras Sophista, cujus libros decreto publico Athenienses combusserunt. Phidias eburneam Minervam facit. Theætetus Mathematicus cognoscitur. Aristophanes clarus habetur, & Sophocles poëta Tragicus. Democritus Abderites, & Empedocles, & Hippocrates medicus, Gorgias, Hippiasque & Prodicus, & Zeno, & Parmenides Philosophi insignes habentur. Socrates plurimo sermone celebratur. Initium belli Peloponnesiaci. Bacchylides carminum scriptor agnoscitur. Athenienses pestilentia laborant. Thucydides agnoscitur. Pericles moritur. Eupolis & Aristophanes scriptores Comœdiarum agnoscuntur. Ex Ætna monte ignis erumpit. Terra motu apud Locros scissa, Atalante facta est insula. Plato nascitur. Lacedæmonii & Athenienses fœdus percutiunt. Eudoxus Cnidius clarus habetur. Lacedæmonii ver sacrum Heracliam destinantes urbem condunt. Clades, quæ Atheniensibus accidit in Sicilia. Alcibiades profugus abiit ad Tisaphernem. Ægyptus à Persis discessit.

Romæ Clariorum agon centenarius primus actus. Trecentesimo anno ab Urbe condita X viri creati, & post annum ejecti sunt propter Appium Claudium, qui Virginii cujusdam filiam contra Latinos in Algido militantis voluit abducere. Romani per legatos ab Atheniensibus jura petiverunt: ex quibus duodecim Tabulæ conscriptæ. Tribuni plebis & Ædiles Romæ facti, Consulibus ejectis. Romæ rursum Consules creati. Fidenates contra Romanos rebellant. Gens Campanorum in Italia constituta.

PERSARUM REGES.

Persis regnavit XI ARTAXERXES, qui nominatus est MNEMON,	ann. XL.
Persis regnavit XII ARTAXERXES, qui & OCHUS,	ann. XXVI.

MACEDONUM REGES.

Macedonibus regnavit XIII ORESTES	ann. III.
Macedonibus regnavit XIV ARCHELAUS	ann. IV.
Macedonibus regnavit XV AMYNTAS	ann. I.
Macedonibus regnavit XVI PAUSANIAS	ann. I.
Macedonibus regnavit XVII AMYNTAS	ann. VI.
Macedonibus regnavit XVIII ARGAEUS	ann. II.
Macedonibus regnavit XIX AMYNTAS	ann. XVIII.

Macedonibus regnavit xx ALEXANDER ann. I.
Macedonibus regnavit XXI PTOLEMÆUS ALORITES ann. IV.
Macedonibus regnavit XXII PERDICCA ann. VI.

Rursus Ægyptiorum renascitur XXVIII Dynastia.

ÆGYPTIORVM DYNASTIA XXVIII.

Ægyptiis regnavit AMYRTÆUS SAITES ann. VI.

ÆGYPTIORVM DYNASTIA XXIX MENDESIORVM. REGVM IV.

Ægyptiis regnavit primus NEPHERITES ann. VI.
Ægyptiis regnavit secundus ACHORIS ann. XII.
Ægyptiis regnavit tertius PSAMMUTHIS ann. I.
Ægyptiis regnavit quartus NEPHERITES menses IV.

ÆGYPTIORVM DYNASTIA XXX SEBENNITARVM. REGVM III.

Ægyptiis regnavit primus NECTANEBIS ann. XVIII.
Ægyptiis regnavit secundus TEOS ann. II.
Ægyptiis regnavit tertius NECTANEBOS ann. XVIII.

ROMANORVM.

CAMILLUS Dictator.
TITUS QUINTIUS Dictator.

Sub Artaxerxe mihi videtur historia, quæ in Ester libro continetur, expleta. Ipse quippe est, qui ab Hebræis Assuerus, à Septuaginta interpretibus Artaxerxes cognominatur.

Eubœa à societate Atheniensium discedit. Dionysius Syracusis tyrannidem exercet. Athenienses sustinent tyrannidem. Isocrates rhetor agnoscitur. Democritus moritur. Alcibiadem Pharnabazes interficit. Cyri regis ascensus, de quo scribit Xenophon. Tyranni Athenis oppressi. Athenienses XXIV literis uti cœperunt, quum ante XVI tantum literas haberent. Xenophon filius Grylli, & Ctesias clari habentur. Socrates venenum bibit. Templum rursum Ephesi incensum. Socratici clari habentur. Diogenes Cynicus agnoscitur. Speusippus insignis habetur. Dionysius in tyrannide perseverat. Eudoxus astrologus agnoscitur. Plato Philosophus agnoscitur. Evagoras in furorem versus, quum regnaret Cypri. Magno terræmotu facto, Elica & Bura Peloponnenses urbes absorptæ sunt. Athenienses Principes Græciæ facti. Isocrates rhetor agnoscitur. Plato, & Xenophon, nec non & alii Socratici clari habentur. Dionysius rex Siciliæ decimo nono anno moritur: post quem junior Dionysius regnum invadit. Theo rex Ægypti fugit in Arabiam. Aristoteles XVIII ætatis annum gerens Platonis auditor est. Alexander Pheræus agnoscitur.

Carthaginiensium bellum famosum. Galli Senones Romam invaserunt, excepto Capitolio. Tribuni militares pro Consulibus esse cœperunt. Prænestini à Romanis victi per Quintium Cincinatum apud flumen Alliam. Camillus Gallos, qui Romanis bellum intulerant, superat.

PERSARVM REGES.

Persis regnavit XIII ARSES Ochi fil. ann. IV.
Persis regnavit XIV DARIUS Arsami fil. ann. VI.

MACEDONVM REGES.

Macedonibus regnavit XXIII PHILIPPUS ann. XXVI.
Macedonibus regnavit XXXIV ALEXANDER Philippi Fil. ann. XII. mens. VII.
Macedonibus regnavit XXV PHILIPPUS ARIDÆUS Alexandri frater ann. VII.
Macedonibus regnavit XXVI CASSANDER ann. XXX.
Macedonibus regnavit XXVII ANTIGONUS & ALEXANDER ann. IV.

Mace-

Macedonibus regnavit XXVIII DEMETRIUS ann. VI.
Macedonibus regnavit XXIX PYRRHUS mens. VII.
Macedonibus regnavit XXX LYSIMACHUS ann. VI.

ALEXANDRINORUM REGNI INITIUM.

Alexandriæ & Ægypto regnavit primus PTOLEMÆUS Lagi F. ann. XL.

ASIÆ REGNUM.

Asiæ regnavit primus ANTIGONUS ann. XVIII.
Asiæ regnavit secundus DEMETRIUS, qui & POLIORCETES, ann. XVII.

REGNUM SYRIÆ, BABYLONIS, ET SUPERIORUM LOCORUM.

Syriæ regnavit primus SELEUCUS NICANOR ann. XXXI.

ROMANORUM CONSULES.

CAMILLUS Dictator.
TITUS QUINTIUS Dictator.
CAJUS MARCIUS.
MARCUS VALERIUS.
MANLIUS.
DECIUS.
PAPIRIUS.
FABIUS QUINTUS.
DECIUS Consul.
DOLABELLA.
DOMITIUS.
AIMILIUS Consul.

Ochus Apodasmo Judæorum capta in Hyrcaniam accolas translatos juxta mare Caspium collocavit. Judæorum Pontifex maximus Iaddus clarus habetur. Manasses frater Iaddi Pontificis Judæorum templum in monte Garizim construxit. Alexander capta Tyro Judæam invadit, à qua favorabiliter exceptus Deo victimas immolavit, Pontificem Templi honoribus plurimis prosequitur, Andromacho locorum custode dimisso, quem postea Samaritani interficiunt: ob quæ ab Ægypto reversus Alexander magnis eos suppliciis afficit, & urbem eorum captam Macedonibus ad inhabitandum tradidit. Ptolemæus Lagi filius, Ierosolymis & Judæa in ditionem suam dolo redactis, plurimos captivorum in Ægyptum transtulit. Judæorum Pontifex Maximus Onias Iaddi filius clarus habetur. Judæorum Pontifex Maximus Simon Oniæ filius clarus habetur, cui cognomentum fuit Justo propter solicitam in Deum religionem, & in cives suos pronam clementiam. Judæorum Pontifex Eleazarus frater Simonis suscipit Templi ministerium, filio Simonis Onia parvo admodum derelicto.

Demosthenes orator agnoscitur. Dionysius Sicilia pellitur. Alexander Philippi & Olympiados filius nascitur. Dion Syracusis interimitur. Hipparinus Dionysii filius Syracusis tyrannidem exercet. Erinna Poëtria agnoscitur. Ægyptiorum regnum destructum. Ochus Ægyptum tenuit, Nectanebo in Æthiopiam pulso, in quo Ægyptiorum regnum destructum est. Huc usque Manethos. Ochus Sidonem subvertit, & Ægyptum suo subjunxit imperio. Demosthenes orator omnium ore celebratur. Dionysius Corinthum sub fœdere navigavit. Plato moritur. Post quem Academiam Speusippus tenuit. Dionysius Corintho expulsus. Speusippus moritur: cui succedit Xenocrates. Alexander adversum Illyrios & Thraces feliciter dimicans, subversis Thebis, in Persas arma corripuit, & apud Granicum flumen regiis ducibus oppressis, urbem Sardis capit. Alexandria in Ægypto condita VII anno regis Alexandri: quo tempore etiam Latini à Romanis perdomiti sunt. Persarum regnum concidit. Alexander obtinuit Babylonem interfecto Dario: in quo regnum Persarum destructum est. Alexander regnavit Asiæ ab anno regni sui septimo, usque in duodecimum: & tenet omnia. Alexander Hyrcanos & Medos capit: revertensque in Ammone condidit Parætonium. Alexander Aornim Petram capit, & Indum amnem transgreditur. Bellum Alexandri in India adversum

adversum Porum & Taxilem. Harpalus fugit in Asiam. Anaximenes & Epicurus clari habentur. Alexander XXXII ætatis suæ anno moritur apud Babylonem. Post quem translato in multos imperio, diversi regnaverunt. Hinc Alexandrinorum nascitur regnum, quod est Ægypti: & per diversas gentes, quas Alexander tenuerat, diversi regnaverunt. Lydiam & Thraciam, & Hellespontum Lysimachus tenuit. Macedonum duces in seditionem versi. Agathocles Syracusis tyrannidem exercet. Lamiacum motum bellum. Perdicca adversus Ægyptios dimicat. Menander primam fabulam cognomento ὀργὴν docens superat. Theophrastus Philosophus agnoscitur, qui à divinitate loquendi, ut ait Cicero, nomen accepit. Theodorus Atheos agnoscitur. Demetrius Phalereus habetur illustris. Asiæ regnum nascitur, & mox Syriæ. Menedemus & Speusippus Philosophi insignes habentur. Regnum Syriæ & Babylonis, & superiorum locorum nascitur: à quo loco Edesseni sua tempora computant. Maccabæorum historia hinc Græcorum supputat regnum. Verum hi libri inter divinas scripturas non recipiuntur. Demetrius Phalereus ad Ptolemæum veniens impetravit, ut Atheniensibus democratia redderetur. Seleucus Antiochiam, Laodiciam, Seleuciam, Apamiam, Edessam, Beroëam, & Pellam urbes condidit: quarum Antiochiam XII anno regni sui extruxit. Seleucus Babylonem obtinuit. Demetrius rex Asiæ cognomento Polyorcetes Samaritarum urbem vastat, quam Perdicca ante construxerat. Menander Comicus moritur. Seleucus in eas urbes, quas extruxerat, Judæos transfert, jus eis civium, municipalem ordinem cum Græcis æquali honore concedens. Demetrius semetipsum Seleuco tradidit. Seleucus in Cilicia capto Demetrio, Syriæ & Asiæ simul imperavit, & ex utroque regno unum fecit imperium. Serapis ingressus est Alexandriam.

Romani Gallos superant. Romani quum Samnitas duobus præliis cecidissent, universos confines, qui à sua societate discesserant, in ditionem pristinam redigunt. Romanorum Consul Manlius Torquatus filium suum, quod contra imperium in hostes pugnaverat, virgis cæsum securi percussit. Appius Claudius Cæcus Romæ clarus habetur, qui aquam Claudiam induxit, & viam Appiam stravit. Romani Samnites diutissime contra se præliantes ad extremam servitutem sui redigunt. Romani Marsos, & Umbros, & Pelignos superant. Romani colonias deducunt. Censu Romæ agitato, inventa sunt civium Romanorum CCLXX millia. Legati Alexandrini à Ptolemæo primum Romam missi amicitias impetraverunt. Romani Gallos Tyrrhenosque superant: & Sabinorum terra sorte dividitur. Conditæ à Romanis Ariminum, & Beneventum.

MACEDONUM REGES.

Macedonibus regnavit XXXI PTOLEMÆUS CERAUNOS menses IX. post quem XXXII MELEAGRUS mens. II. post quem XXXIII ANTIPATER dieb. XLV.

Macedonibus regnavit XXXIV SOSTHENES,	ann. II.
Macedonibus regnavit XXXV ANTIGONUS GONATAS	ann. XXXVI.
Macedonibus regnavit XXXVI DEMETRIUS	ann. X.
Macedonibus regnavit XXXVII ANTIGONUS	ann. XV.
Macedonibus regnavit XXXVIII PHILIPPUS	ann. XLII.
Macedonibus regnavit XXXIX PERSES	ann. X.

REGES ALEXANDRINI.

Alexandriæ & Ægypto regnavit secundus PTOLEMÆUS PHILADELPHUS	ann. XXXVIII.
Alexandriæ & Ægypto regnavit III PTOLEMÆUS EVERGETES	ann. XXVI.
Alexandriæ & Ægypto regnavit IV PTOLEMÆUS PHILOPATOR	ann. XVII.

Ea, quæ in tertio Maccabæorum libro scripta sunt, sub hoc principe gesta sunt.

Alexandriæ & Ægypto regnavit V PTOLEMÆUS EPIPHANES	ann. XXIV.
Alexandriæ & Ægypto regnavit VI PTOLEMÆUS PHILOMETOR	ann. XXXV.

SYRIÆ REGES.

Syriæ & Asiæ regnavit secundus ANTIOCHUS SOTER	ann. XIX.
Syriæ & Asiæ regnavit tertius ANTIOCHUS THEOS	ann. XV.
Syriæ & Asiæ regnavit quartus SELEUCUS CALLINICUS	ann. XX.

Syriæ

Syriæ & Asiæ regnavit quintus SELEUCUS CERAUNOS ann. III.
Syriæ & Asiæ regnavit sextus ANTIOCHUS MAGNUS ann. XXXVI.
Syriæ & Asiæ regnavit septimus SELEUCUS PHILOPATOR ann. XII.
Secundus liber Maccabæorum apud Judæos hujus temporis gesta continet.
Syriæ & Asiæ regnavit octavus ANTIOCHUS EPIPHANES ann. XI.

ROMANORUM CONSULES.

MARCUS CURIUS Consul.
GENUCIUS Consul.
APPIUS CLAUDIUS.
CNEIUS.
CAJUS.
ATILIUS REGULUS.
MANLIUS.
FABIUS.
LUTATIUS Consul.
SEMPRONIUS.
VALERIUS.
FULVIUS.
LUCIUS.
CAJUS.
SCIPIO.
FLAMINIUS.
PAULUS.
TERENTIUS.
SCIPIO AFRICANUS.
QUINTUS FLAMINIUS.
MARCUS CATO.
TIBERIUS GRACCHUS.
POPILIUS.
LICINIUS.
LONGINUS.
LUCIUS PAULUS ÆMILIUS.
LICINIUS.

Judæorum Pontificatum post Eleazarum avunculus ejus Manassos accepit. Judæorum Pontifex Onias Simonis Justi filius clarus habetur: qui consueta Ptolemæo Regi tributa non reddens ad iram eum impulit. Verum Josephus vir inter suos nobilis legatus à Judæis ad Ptolemæum missus, quum familiaritatem Regis ob plurima in eum meruisset obsequia, dux Judææ, & regionum finitimarum constituitur. Judæorum Pontifex Maximus Simon Oniæ filius clarus habetur: sub quo Jesus filius Sirach Sapientiæ librum componens, quem vocant Panareton, etiam Symeonis in eo fecit mentionem. Victi Judæi: & LX millia armatorum ex numero eorum cæsa. Judæorum Pontifex Maximus Onias filius Simonis insignis habetur: ad quem Lacedæmoniorum rex Arius legatos misit. Antiochus Judæorum erga se cognita voluntate magnis eos muneribus donat, & per epistolas crebris laudibus prosequitur. Simon præpositus templi Jerosolymarum ad Apollonium Phœnices ducem confugiens, multis ei muneribus repromissis, sacerdotium sibi vindicare cœpit: quo Seleucus audito Heliodorum mittit ad negotium pervidendum, qui quum in Judæam venisset, & inique judicasset, multa perperam gerens, divinis adversum se signis deterretur, & ad Seleucum revertitur. Onias autem Sacerdos curaverat, ut Simon profugus fieret. Hyrcanus Josephi Judææ ducis filius, quum ad Ptolemæum perrexisset, honorifice ab eo susceptus est. Verum fratres ejus, seditione contra eum mota, magnarum calamitatum Judææ genti caussa extiterunt. Aristobulus natione Judæus Peripateticus Philosophus cognoscitur: qui ad Philometorem Ptolemæum Explanationum in Moysen commentarios scripsit. Antiochus Epiphanes quum de regione Ptolemæorum, quam subito invaserat, Senatus præcepto recessisset, Judæam venit, ibique Jesu (qui & Iason) fratri Oniæ Pontificatum tradidit. Quo expulso deinde Oniam cognomento Menelaum successorem ei dedit. Itaque ob sacerdotii dignitatem orta seditione inter Principes ingentium mise-

miseriarum semina pullularunt. Antiochus Iudæorum legem impugnat. Ac primum quidem omnem eorum provinciam ad idololatriam compellens, qui parere noluerat, necat. Postea vero Jerosolymam ascendens Templum & vasa Dei, quæ in ministerio fuerant consecrata, vastat, & in Templo Jovis Olympii simulachrum ponit: in Samaria super verticem montis Garizim Jovis Peregrini delubrum ædificavit, ipsis Samaritanis, ut hoc faceret, precantibus. Verum hoc in tempore Mattathias quidam ex Sacerdotibus filius Asamonæi, ex vico Moddim adversum Antiochi duces arma corripiens, fultus etiam auxilio filiorum leges patrias vindicavit, Olympiade CLIII.

Sostratus Cnidius Pharum in Alexandria construxit. Ptolemæus Philadelphus Judæos, qui in Ægypto erant, liberos esse permisit, & vasa Eleazaro Pontifici Ierosolyma votiva transmittens divinas scripturas in Græcam vocem ex Hebræa lingua per LXX interpretes transferre curavit: quas in Alexandriæ Bibliotheca habuit, quam sibi ex omni genere literaturæ comparaverat. Antigonus cognomento Gonatas Lacedæmonem obtinuit. Aratus cognoscitur. Polemo Philosophus moritur: post quem Arcesilas & Crates clari habentur. Zeno Stoicus moritur: post quem Cleanthes. Nicomedes rex Bithyniæ Astacum urbem amplians Nicomediam nuncupavit. Erasistratus medicus agnoscitur. Antigonus Atheniensibus reddidit libertatem. Parthis à Macedonum imperio recedentibus, primus regnavit Arsaces: unde Arsacidæ dicti. Caria & Rhodos ita terræ motu concussæ sunt, ut Colossus magnus rueret. Eratosthenes agnoscitur. Antiochus rex Syriæ victo Philopatore Ptolemæo Judæam sibi sociat. Ptolemæus Epiphanes, Scopa principe militiæ destinato, Judæam capit, & plurimas Syriæ civitates. Juxta Theram apparuit Insula, quæ vocatur Hiera. Antiochus Scopam superavit, Syriæ urbes recepit, & Judæis voluntate conjungitur. Antiochus in amicitiam Ptolemæi regressus pacem cum eo facit, & Cleopatra filia sua uxore ei tradita, dotis nomine Syriam, Phœnicen, Samariam, Judæamque concedit. Eumenes frater Regis Attali, qui Eumeniam in Phrygia condidit, clarus habetur.

Una virginum Romanarum in corruptione deprehensa percutitur. Milo Romanis Tarentum tradidit. Romani Calabriam Messanamque tenuerunt. Argenteus nummus primum in urbe figuratur. Romani Colonias deduxerunt, multæque urbes in Sicilia ei junctæ. Romæ virgo Vestalis in stupro detecta laqueo vitam explet. Romani Syracusas capiunt. Romani Carthaginienses navali certamine superant, & centum Libyæ urbes capiunt. Carthaginienses XC Romanorum naves in Sicilia capiunt, Metello Consule verso in fugam. Censu Romæ agitato, inventa sunt hominum CCLX millia. Romæ templum Vestæ incensum. Q. Ennius Poëta Tarenti nascitur: qui à Catone Quæstore Romam translatus habitavit in monte Aventino parco admodum sumptu contentus, & unius ancillæ ministerio. Virgo Vestalis Romæ à servo corrupta propria se manu interemit. XL. ferme millia Gallorum à Romanis cæsa. Romæ virgines Vestæ ob stupri reatum terra obrutæ sunt. Romani Marcello Consule Syracusas capiunt. Romani subigunt Capuam & Siciliam. Lævinus cum rege Asiæ Attalo amicitiam facit. Scipio Iberiæ multas urbes recipit. Nævius Comicus Uticæ moritur pulsus Roma factione nobilium, ac præcipue Metelli. Plautus ex Umbria Sarsinas Romæ moritur, qui propter annonæ difficultatem ad molas manuarias pistorem se locaverat, ibi, quoties ab opere vacasset, scribere fabulas solitus, ac vendere. Romani Græcos liberos esse jusserunt, & universa Iberia imperia fecit. Post prælium, quo in Thermopylis victus Antiochus, hoc inter Romanos & eum convenit, ut mille talenta per annos singulos vectigalis nomine eis solveret. Titus Livius Tragœdiarum scriptor clarus habetur: qui ob ingenii meritum à Livio Salinatore, cujus liberos erudiebat, libertate donatus est. Quum ab Antiocho per legatos Annibal reposceretur, cui se à Scipione victus sociaverat, ad Prusiam regem Bithyniæ transfugit: quem quum rursus per Flaminium etiam ab eo Senatus repeteret, quum tradendus esset, venenum bibit, & apud Libyssam Bithyniæ sepultus est. Statius Cæcilius Comœdiarum scriptor clarus habetur, natione Insuber Gallus, & Ennii primum contubernalis. Quidam Mediolanensem ferunt. Mortuus est anno post mortem Ennii, & juxta Janiculum sepultus. Ennius Poëta septuagenario major articulari morbo periit: sepultusque in Scipionis monumento via Appia, intra primum ab Urbe milliarium. Quidam ossa ejus Rudiam ex Janiculo translata affirmant. Romani interfecto Perse, Macedonas, Illyricos, & Galatas liberos esse jusserunt.

ALEXANDRINI REGES.

Alexandriæ & Ægypto regnavit septimus PTOLEMÆUS EVERGETES secundus ann. XXIX.

 Alexan-

Alexandriæ & Ægypto regnavit octavus PTOLEMÆUS PHYSCON, qui & SOTER,	ann. XVII.
Alexandriæ & Ægypto regnavit nonus PTOLEMÆUS ALEXANDER	ann. X.

SYRIÆ REGES.

Syriæ & Asiæ regnavit nonus ANTIOCHUS EUPATOR	ann. II.
Syriæ & Asiæ regnavit decimus DEMETRIUS SOTER	ann. XII.
Syriæ & Asiæ regnavit XI ALEXANDER	ann. X.
Syriæ & Asiæ regnavit XII DEMETRIUS	ann. III.
Syriæ & Asiæ regnavit XIII ANTIOCHUS SIDETES	ann. IX.
Primus liber Maccabæorum hujus temporis historiam continet.	
Syriæ & Asiæ regnavit XIV DEMETRIUS	ann. IV.
Syriæ & Asiæ regnavit XV ANTIOCHUS GRYPUS	ann. XII.
Syriæ & Asiæ regnavit XVI ANTIOCHUS CYZICENUS	ann. XVIII.
Syriæ & Asiæ regnavit XVII PHILIPPUS	ann. II.

Huc usque Syria possessa per Reges in Romanorum ditionem cessit.

JUDÆORUM DUCES.

Iudæorum IUDAS MACCABÆUS	ann. III.
Iudæorum IONATHAS	ann. XIX.
Iudæorum SIMON	ann. VIII.
Iudæorum IOHANNES HYRCANUS	ann. XXVI.
Iudæorum ARISTOBULUS Rex	ann. I.
Iudæorum IANNÆUS ALEXANDER Rex	ann. XXVII.

ROMANORUM CONSULES.

LUCIUS CENSORINUS MARCIUS.
SERVIUS FLACCUS FULVIUS.
QUINTUS.
LUCIUS CÆCILIUS METELLUS.
QUINTUS MUCIUS.
FABIUS QUINTUS.
PUBLIUS.
LUCIUS CALPURNIUS.
CAJUS.
QUINTUS CAEPIO.
MANLIUS.
IULIUS.
LUCIUS MARCIUS.

Iudæorum dux Iuda, qui & Maccabæus, filius Mattathiæ Antiochi duces ab Iudæa expellens, & Templum ab idolorum imaginibus emundans patrias leges post triennium suis civibus reddidit Olympiade CLIV. Menelao Pontifice Iudæorum à juniore Antiocho occiso, qui prius Iudæam Epiphani Antiocho prodiderat, Alcimus alienus à genere sacerdotali ambitione pontificatum invadit. Ob quod Onias filius Pontificis Oniæ Ægyptum transmigrans in Heliopolitano pago civitatem nominis sui condidit, templo ad similitudinem patrii Templi constructo. Alcimus vero adversum Iudam Maccabæum inimitias gerens, post non multum temporis Dei ira percussus interiit. Ac sic cum omnium Iudæorum favore Iudæ Maccabæo sacerdotium decernitur: qui dignitate suscepta legatos Romam dirigit. Decrevitq; Senatus Iudæos amicos & auxiliatores Romanorum habendos. Iuda adversum Demetrii duces inito prælio occiditur, tribus annis pontificatu gesto. Iudæorum dux Ionatha frater Iudæ, Bacchide duce Demetrii Iudæa expulso, pontificatum suscepit. Alexander Antiochi, qui Epiphanes cognominatus est, filius, Syriæ & Asiæ imperans Ionatham corona & multis insignibus donis prosequitur. Samaritani & Iudæi Alexandriæ, Ptolemæo judicante, contendunt de honoribus ex utraq; parte Templo suo deferendis. Et superant Iudæi. Ionatha

tha dux Judæorum pariter & Pontifex cum Romanis & Spartiatis amicitias facit. Tryphon Jonatham Pontificem Judæorum interfecit, & in sacerdotium frater Jonathæ Simon assumitur. Simoni Judæorum Pontifici pariter & Principi Romani, & Spartiatæ, legatione ejus libenter excepta, amicalia misere scripta. Antiochus Sidetes rex Syriæ adversum Judæã arma corripiens, & Jerosolymam vallo circundans; quum ad conditiones Pontificem Simonem compulisset, recedit Olympiade CLXII. Simon Judæorum Pontifex interficitur, cui succedit filius suus Johannes Hyrcanus. Iohannes dux Iudæorum & Pontifex adversum Hyrcanos bellum gerens Hyrcani nomen accepit, & à Romanis jus amicitiæ postulans decreto Senatus inter amicos relatus est. Hyrcanus Pontifex Iudæorum Samariam, quæ nostro tempore *Sebaste* vocatur, obsidione captam solo coæquavit, quam postea Herodes restaurans Sebasten in honorem Augusti vocari voluit. Ionatha gloriose apud Iudæos principatum gerit. Aristobulus filius Ionathæ Rex pariter & Pontifex primus apud Iudæos diadematis sumpsit insigne post CCCCLXXXIV annos Babylonicæ captivitatis. Post quem regnavit Iannæus cognométo Alexander, qui Pontificatũ quoque administrans crudelissime civibus præfuit.

Aristarchus Grammaticus agnoscitur. Pseudophilippus regnat in Macedonia anno uno. Alexandro filio Balæ Regis Syriæ Ptolemæus filiam suam tradidit uxorem. Trypho Antiochum occidit Alexandri filium. Ptolemæus Demetrio filiam suam tradidit uxorem cum regno, quod abstulerat Alexandro. Tryphon Syriæ regnum conatus invadere Antiocho filio Alexandri interfecto, ad extremum & ipse supermoritur. Post Demetrium regnavit universæ Syriæ frater ejus Antiochus, qui cognominatus est Sidetes. Arsaces Parthus Antiochum interfecit. Juxta Aeoli insulas, igne ex flatu suscitato, apparuit Insula, quæ nunc Hiera vocatur. Antiochus Cyzicenus Grypo ejecto Syriam obtinuit, ac rursum Grypus superato Cyziceno eandem recepit. Ita ex successione regnabant adversum se invicem dimicantes. Rhodo terræmotu concussa, Colossus ruit. Expulso de regno Physcone Ptolemæo per matrem Cleopatram & in Cyprum secedente, Ptolemæus, qui & Alexander, succedit. Seleucus ab Antiocho filio Cyziceni vivus exuritur. Antiochus in Parthos fugiens Pompejo se deinceps tradidit. Post quem Philippus captus est à Gabinio.

Publius Terentius Carthaginiensis Comœdiarum scriptor ob ingenium & formam libertate donatus in Arcadia moritur: qui primam Andriam, antequam Ædilibus venderet, Cæcilio multum se miranti legit. Pacuvius Brundusinus Tragœdiarum scriptor clarus habetur: vixitque Romæ quoad picturam exercuit, ac fabulas vendidit. Deinde Tarentum transgressus prope nonagenarius diem obiit. Romani interfecto Pseudophilippo Macedonas tributarios faciunt. Lucilius poëta nascitur. Descriptione Romæ facta, inventa sunt hominum CCCXXII millia. Oppius Gallos capit, & Carthago in ditionem Romanam per Scipionem redigitur, habens à conditione sui annos DCLXVIII: ut vero alii affirmant, DCCLVIII. Scipio Numantinos subvertit. Brutus Iberiam usque ad Oceanum subegit. Lucius Accius Tragœdiarum scriptor clarus habetur, natus Mancino & Serrano Consulibus, parentibus libertinis: & seni jam Pacuvio Tarenti sua scripta recitavit: à quo & fundus Accianus juxta Pisaurum dicitur, quia illuc inter colonos fuerat ex Urbe deductus. Bellum servile ortum in Sicilia. Attalus moriens regni sui populum Romanum instituit heredem. Servi, qui in Sicilia rebellabant, obsidionis necessitate compulsi ad sua invicem cadavera devoranda conversi sunt. Arverni nobilissima Galliarum urbs capta, & Rex Vituitus. Narbonam coloniæ deductæ. M. Terentius Varro Philosophus & Poëta nascitur. Jugurtha contra Romanos dimicans capitur. Cicero Arpini nascitur matre Helvia, patre equestris ordinis & regio Volscorum genere. Turpilius Comicus senex admodum Sinuessæ moritur. C. Lucilius Satyrarum scriptor Neapoli moritur, ac publico funere effertur, anno ætatis XLVI. M. Furius Poëta cognomento Bibaculus Cremonæ nascitur. CC millia Cimborum cæsa. LXXX millia capta per Marium cum duce Teutomodo. C. Marius quinquies Consul juxta Eridanum Cimbros superat, & de his cum Catulo triumphat. Thraces à Romanis victi. Rursum in Sicilia bellum civile consurgit. Aquilius in Sicilia bellum servile compescuit. Ptolemæus rex Cyrenæ moriens Romanos testamento dimisit heredes. T. Lucretius Poëta nascitur: qui postea amatorio poculo in furorem versus, quũ aliquot libros per intervalla insaniæ conscripsisset, quos postea Cicero emendavit, propria se manu interfecit anno ætatis XLIV.

ALEXANDRINORUM REGES.

Alexandriæ & Ægypto regnavit X PTOLEMÆUS Cleopatræ filius	ann. VIII.
Alexandriæ & Ægypto regnavit XI PTOLEMÆUS DIONYSUS	ann. XXX.
Alexandriæ & Ægypto regnavit XII CLEOPATRA	ann. XXII.

JUDEORUM REGES.

Judæis regnavit ALEXANDRA, quæ & SALINA, ann. IX.
Judæis regnavit HYRCANUS Pontifex. ann. XXXIV.

ROMANORUM CONSULES.

SULLA.
MARIUS CAJUS.
POMPEJUS.
MARCELLUS.

Ex hoc loco continua Romanis nascuntur imperia in diem vitæ Principalis: & regnat apud Romanos primus omnium Cajus Julius Cæsar: qui primus apud Romanos singulare arripuit imperium. à quo Cæsares Romanorum Principes appellati.

Jannæus plurimas civitates capit. Alexandra, quæ & Salina, uxor Alexandri Jerosolymis regnavit: ex cujus ætate Judæos rerum confusio & variæ clades oppresserunt. Judæi Romanorum per Pompejum vectigales facti: & Pontificatum apud eos suscepit Hyrcanus annis XXXIV. Aristobulus & Hyrcanus filii Alexandræ contra se de imperio dimicantes occasionem præbuere Romanis, ut Judæam invaderent. Itaque Pompejus Ierosolymam veniens, capta urbe & Templo reserato, usque ad Sancta Sanctorum accedit: Aristobulum vinctum secum abducit: Pontificatum confirmat Hyrcano: deinde Antipatrum Herodis Ascalonitæ filium procuratorem Palæstinæ facit. Pompejus captis Ierosolymis tributarios Iudæos facit.

Ptolemæus, qui à matre fuit ejectus, regressus de fuga regnum obtinuit, quia Alexandrum, qui ante eum fuerat, ob interfectionem matris cives pepulerant. Templum tertio apud Delphos à Thracibus incensum, & Romæ Capitolium. Apollodorus Pergamenus Græcus orator, præceptor Callidii & Augusti clarus habetur. Simulacrum Olympii Iovis tactum fulmine. Diodorus Siculus Græcæ scriptor historiæ clarus habetur.

Bellum adversum Romanos Picentes, Marsi, Pelignique moverunt. L. Pomponius Bononiensis Atellanarum scriptor clarus habetur. Plotius Gallus primus. Romæ Latinam Rhetoricam docuit: de quo Cicero sic refert: *Memoria teneo pueris nobis primum Latine docere cœpisse Plotium quemnam.* C. Valerius Catullus scriptor Lyricus Veronæ nascitur. Sallustius Crispus scriptor historicus in Sabinis Amiterni nascitur. Sulla Athenienses vastat. Descriptione Romæ facta, inventa sunt hominum CCCCLXIII millia. P. Terentius Varro vico Atace in provincia Narbonensi nascitur: qui postea XXXV annum agens Græcas literas cum summo studio didicit. Vultacilius Plotus Latinus Rhetor CN. Pompei libertus & doctor scholam Romæ aperuit. Vicesimo sexto anno ætatis Cicero Quintium defendit. Sulla Romam obtinuit, & post biennium moritur. Roscio contra Chrysogonum defenso, Cicero Athenas secedit, & inde post triennium Romam regreditur. Pompejus gloriosissime triumphat. Lepidus publicus hostis judicatur. Titus Quintius Atta scriptor Togatarum Romæ moritur: sepultusque via Prænestina ad miliarium secundum. Bellum gladiatorium in Campania. L. Lucullus primus impetator appellatus est victa Armenia, Mesopotamia, & Nesibi cum fratre Regis capta. Pompejus universam Iberiam subjugavit. M. Lucullus de Bessis triumphavit, capta Cabyle, & Tomis, & cæteris vicinis urbibus. Crassus triumphavit. Virgilius Maro in pago, qui Andes dicitur, haud procul à Mantua nascitur, Pompejo & Crasso Consulibus. M. Porcius Cato Stoicus Philosophus agnoscitur. Antiochia Syriæ capta à Romanis. Creticu bellum motum: unde Metellus Creticus. Lucus Daphnensium juxta Antiochiam à Pompejo Appollini consecratur. Libya per testamentum Apionis Regis Romanis relicta. Horatius Flaccus Satiricus & Lyricus Poëta libertino patre Venusi nascitur. Ea quæ de Catilina, Cethego, Lentulo, & Consule Cicerone Sallustius scribit, & Livius, hoc gesta sunt tempore. Cicero in exilio annum fecit honorifice susceptus à Plancio. Pompejus imperator appellatus. Cæsar Lusitaniam, & quasdam insulas in Oceano capit. Messala Corvinus orator nascitur, & Titus Livius Patavinus scriptor historicus. Virgilius Cremonæ studiis eruditur. Catullus tricesimo ætatis anno Romæ moritur. M. Callidius orator clarus habetur: qui bello postea civili Cæsarianas partes secutus, quum Togatam Galliam regeret, Placentiæ obiit. Cæsar Renum transiens Germanos vastat. Crassus Consul cum filio suo apud Carras captus. Ventidius primus Romanorum Parthos superat. Curio promptus & popularis orator Romæ habetur insignis, qui deinceps in Africa pudore amissi exercitus mori maluit, quam evadere. Virgilius sumpta virili toga Mediolanum trans-

transgreditur, & post breve tempus Romam pergit. Cæsar Germanos & Gallos capit. Principium belli civilis Cæsaris, & Pompeji. Diodorus Siculus Græcæ scriptor historiæ clarus habetur. Pompejus prælio victus & fugiens à spadonibus Alexandrini regis occiditur. M. Cælius prætor & T. Annius Milo exules oppressi sunt, res novas in Thuriano Brutioque agro simul molientes.

ROMANORUM MONARCHIA.

Romanis regnavit primus C. JULIUS CÆSAR ann. IV. mens. VII.
Ab hoc loco Antiocheni sua tempora computant.
Romanis regnavit secundus OCTAVIANUS CÆSAR. ann. LVI. mens. VI.
à quo AUGUSTI Reges Romanorum.

JUDÆORUM REGES ALIENIGENÆ.

Deficiente Pontificum principatu Judæis regnavit Herodes alienigena.
Judæis regnavit primus HERODES Antipatri Ascalonitæ Fil. ann. XXXVII.
Judæis regnavit secundus ARCHELAUS Herodis Fil. ann. IX.

Decretum Senatus & Atheniensium ad Judæos mittitur, qui per legationem amicitiam postularant. Cassius capta Judæa Templum spoliat. Antigonus contra Judæos dimicans tandem occiditur: à quo, usque in præsens tempus, Jerosolymarum regnum destructum est. Si quidem Herodes post eum à Romanis constitutus est Princeps alienigena, & nihil omnino pertinens ad Judæam. Herodes Antipatri Ascalonitæ, & matris Cypridis Arabissæ filius à Romanis Judæorum suscepit principatum: cujus tempore Christi nativitate vicina, Regnum & Sacerdotium Judææ, quod prius per successiones minorum tenebatur, destructum est, completa prophetia, quæ ita per Moysen loquitur: *Non deficiet Princeps ex Iuda, neque dux de femoribus ejus, donec veniat cui repositum est. & ipse est expectatio gentium.* In hoc etiam loco Christus, quem Danielis scriptura significat, accepit finem. Nam usque ad Herodem, Christi, id est Sacerdotes, erant reges Judæorum: qui imperare cœperunt à sexagesima quinta Olympiade, & ab instauratione Templi sub Dario, usque ad Hyrcanum, & centesimam sextam Olympiadem, annis CCCCLXXXIII in medio transactis: quos Daniel quoque significat dicens: *Et scies & intelliges: Ab initio sermonis restaurandi, & ædificandi Ierusalem, usque ad Christi principatum, hebdomades septem, & hebdomades sexaginta duæ:* quæ Hebdomades LXIX faciunt annos CCCCLXXXIII: in quibus Christi, id est Sacerdotes per unctionem consecrati regnaverunt, usque ad Hyrcanum: quo extremo omnium à Parthis capto, Herodes Antipatri filius nihil ad se pertinentem Iudæam ab Augusto & Senatu accepit: filiique ejus post eum regnaverunt usque ad novissimam Ierosolymarum captivitatem, nequicquam ex successione sacerdotalis generis Pontificibus constitutis, neque perpetuitate vitæ secundum legem Moysi servientibus Deo. Ignobiles vero quidam, & alio tempore alii, & nonnulli unius anni, sive modico amplius à Romanis Imperatoribus Sacerdotium emebant. Quæ omnia etiam Propheta Daniel vaticinatur dicens: *Et post hebdomadas VII, & LXII interibit Chrisma, & judicium non erit in eo: & Templum & Sanctum corrumpet populus duce veniente: & cædentur in cataclysmo belli.* Et in consequentibus; *Et super Templum*, inquit, *abominatio desolationum: & usque ad consummationem temporum consummatio dabitur super desolationem.* Herodes Ananielum quendam Babylonia accitum Pontificem Judæorum constituit: & post exiguum temporis Aristobulum fratrem uxoris suæ, nepotem Hyrcani successorem ei dedit: quo post annum interfecto, rursum Ananiëlo reddidit sacerdotium. Herodes apud Jerosolymam multas & magnas ædes construit. Herodes Samariam olim jam in cineribus sedentem à fundamentis suscitans, in honorem Augusti Augustam, id est Sebasten appellavit: & in Paneade hoc templum, quod vocavit Panion, extruxit. Herodes Cæsaream in nomine Cæsaris condidit, quæ prius Turris Stratonis vocabatur. Herodes Anthedonam condidit: & Antipatridam atque Herodion in honorem patris Antipatri & suum extruxit. Innumerabilia quoque opera in singulis Syriarum urbibus, quas regebat, solertissime ædificavit. Herodes Hyrcanum, qui olim sacerdos Judæorum fuerat, de captivitate Parthica regressum, & filium ejus, qui sacerdotio patris successerat, interficit. Sororem quoque ejus uxorem suam cum duobus propriis filiis jam adolescentibus, & matrem uxoris occisæ socrum suam crudelissime necat. Herodes ad ea, quæ supra crudelissime gesserat, etjam hoc addidit. Virum sororis suæ Salomæ interfecit: & quum eam alii tradidisset uxorem, etiam hunc necat. Scribas quoque & interpretes divinæ leges simili scelere occidit. Quirinus

nus ex consilio Senatus in Iudæam missus censum domuum possessionumque describit. IESUS CHRISTUS filius Dei in Bethleem Juda nascitur. Tertullianus in eo libro, quem contra Iudæos scripsit, affirmat Christum quadragesimo anno Augusti natum, & quintodecimo Tiberii esse passum. Colliguntur omnes ab Abraham, usque ad nativitatem Christi, anni duo millia quindecim. Iudas Galilæus ad rebellandum Iudæos cohortatur. Herodes, quum Christi nativitatem Magorum indicio cognovisset, universos in Bethleem pueros jussit interfici. Herodes morbo intercutis aquæ, scatentibus toto corpore vermibus, miserabiliter & digne moritur. In Herodis locum Archelaus ab Augusto substituitur: & Tetrarchæ fiunt quatuor fratres ejus, Herodes, Antipater, Lysias, & Philippus. Archelaus nono anno regni sui in Viennam urbem Galliæ relegatur.

Ptolemæi cadaver cum lorica aurea in Nilo inventum. Cæsar in Ægypto regnum Cleopatræ confirmat ob stupri gratiam. Romæ basilica Iulia dedicata. Prohibitæ lecticis margaritisque uti quæ nec viros, nec liberos haberent, & minores essent annis quinquaginta quinque. Nigidius Figulus Pythagoricus & Magus in exilio moritur. Antonius decernit Quintilem mensem Iulium debere dici, quia in eo fuisset natus Iulius. Cassius Iudæa capta templum spoliat. Idibus Martiis C. Iulius Cæsar in curia occiditur: & fasces statim suscepit P. Dolabella. C. Cæsaris corpus in Rostris ob honorem concrematum. Servius Sulpitius Iurisconsultus, & P. Servilius Isauricus publico funere elati. Romæ tres simul Soles exorti paulatim in eundem orbem coaluerunt. Inter cætera portenta, quæ toto orbe facta sunt, bos in suburbano Romæ ad arantem locutus est, *Frustra se urgeri. Non enim frumenta, sed homines brevi defuturos.* Antonius adversum Cæsarem Augustum bellum movet. Laberius Mimorum scriptor decimo mense post C. Cæsaris interitum Puteolis moritur. Publius Mimographus natione Syrus Romæ scenam tenet. Cicero in Formiano suo ab Herennio & Popilio occiditur LXIV ætatis suæ anno; cujus caput cum manu dextra pro Rostris positum: juxtaque coronata imago Popilii militis, qui eum occidirat. Ovidius Naso nascitur in Pelignis. C. Falcidius Tribunus plebis legem tulit, ne quis plus testamento legaret, quam ut quarta pars hæredibus superesset. Curtius Salassus in insula Arada cum quatuor cohortibus vivus combustus est, quod tributa gravius exigeret. Vibium Maximum designatum Quæstorem agnovit dominus suus, & abduxit. E taberna meritoria trans Tiberim oleum terra erupit, fluxitque toto die sine intermissione, significans Christi gratiam ex gentibus. Antonium superat Augustus, & interveniente Senatu in amicitiam cum eo regreditur. Cornificius poëta à militibus destitutus interiit, quos sæpe fugientes *galeatos lepores* appellaverat. Hujus soror Cornificia, cujus extant insignia epigrammata. Templa Rhodiorum depopulatus est Cassius. Secunda secessio Augusti & Antonii. Cornelius Nepos scriptor historicus clarus habetur. Furnii, pater & filius, clari oratores habentur: quorum filius Consularis ante patrem moritur. Sallustius diem obiit quadriennio ante Actiacum bellum. M. Bavius poëta, quem Virgilius in Bucolicis notat, in Cappadocia moritur. Antonii, & Augusti fœdus. Colonias deduxere Romani. Augustus triumphavit pedestris certaminis triumpho. Antonius Cleopatræ Arabiam tradidit. Augusti & Antonii tertiæ dissensionis exordium: quod repudiata sorore Cæsaris Cleopatram duxisset uxorem. Nicetes, & Hybreas, & Theodorus, & Plutio nobilissimi artis rhetoricæ Græci præceptores habentur. Cleopatra & Antonius semet interficiunt, & Ægyptus fit Romana provincia: quam primum tenuit Cornelius Gallus, de quo Virgilius scribit in Bucolicis. Usque ad Cleopatram, qui vocabantur Lagidæ in Ægypto, regnaverunt annis ducentis nonaginta quinque. Hinc quidam primum annum Augusti monarchiæ supputant. Artorius medicus Augusti post Actiacam victoriam naufragio periit. Cæsar Augustus appellatus: à quo Sextilis mensis Augusti nomen accepit. Cum ingenti triumphorum pompa Augustus Romam ingressus: & Cleopatræ liberi Sol & Luna ante currum ejus ducti. Nicopolis juxta Actiacum condita, & *Agon Actiacus* constitutis. Augustus Romanis plurimas leges statuit. Censu Romæ agitato inventa sunt civium Romanorum centena & LXIV millia. Anaxilaus Larissæus Pythagoricus & Magus ab Augusto urbe Italiaque pellitur. M. Terentius Varro Philosophus prope nonagenarius moritur. Thebæ Ægypti usque ad solum dirutæ. Cornelius Gallus Forojuliensis, poëta, à quo primum Ægyptum rectam supra diximus, quadragesimo ætatis suæ anno propria se manu interfecit. Tralles terræ motu consederunt. Indi ab Augusto per legatos amicitiam postularunt. Messala Corvinus primus præfectus Urbis factus sexto die magistratu se abdicavit incivilem potestatem esse contestans. Augustus Calabriam & Gallos vectigales facit. Munacius Plancius Ciceronis discipulus, orator, habetur insignis:

gnis: qui quum Galliam comatam regeret, Lugdunum condidit. M. Lollius Galatiam Romanam provinciam facit. Augustus, quum ei monarchia deferretur, renuit. Quintilius Cremonensis Virgilii & Horatii familiaris moritur. Augustus Cyzicenos libertate privavit. Pylades Cilix Pantomimus, quum veteres ipsi canerent & saltarent, primus Romæ chorum & fistulam sibi præcinere fecit. Tiberius ab Augusto missus occupavit Armeniam. Attratinus, qui septemdecim natus annos Cœlium accusaverat, clarus inter oratores habetur: & ad extremum morborum tædio in balneo voluntate exanimatus heredem dereliquit Augustum. Cantabri res novas molientes opprimuntur. Virgilius Brundusii moritur Sentio Augurino & Lucretio Cinna Coss. Ossa ejus Neapolim translata in secundo ab urbe miliario sepeliuntur, titulo istiusmodi supra scripto, quem moriens ipse dictaverat:

MANTUA ME GENUIT. CALABRI RAPUERE. TENET NUNC PARTHENOPE. CECINI PASCUA, RURA, DUCES.

Germanos in arma versos M. Lollius superat. Varius & Tucca Virgilii & Horatii contubernales, Poëtæ, habentur illustres: qui Æneidum postea libros emendarunt sub ea lege, ut nihil adderent. Augustus Cajum Agrippam adoptavit in filium. Æmilius Macer Veronensis Poëta in Asia moritur. Tiberius Vindelicos, & eos, qui Thraciarum confines erant, Romanas provincias fecit. Bosphorum Agrippa capit. Augustus à Senatu Pontifex Maximus appellatur. Tiberius Cæsar de captis Pannoniis triumphat. Horatius quinquagesimo ætatis suæ anno Romæ moritur. Passienus pater declamator insignis diem obiit. Tiberius vastata Germania imperator appellatur. Tiberius de Retis, Vindelicis, Armeniis & Pannoniis triumphavit. Albucius Silo Novariensis clarus rhetor agnoscitur. Augustus filiam suam Juliam in adulterio deprehensam damnat exilio. M. Tullius Tiro Ciceronis libertus, qui primus notas commentus est, in Puteolano prædio, usque ad centesimum annum consenescit. Augustus gladiatorum ludum & navale certamen exhibuit. M. Melissus Spoletinus Grammaticus agnoscitur. M. Porcius Latro Latinus declamator tædio duplicis quartanæ semet interficit. C. Cæsar amicitiam cum Parthis facit. Augustus Tiberium & Agrippam in filios adoptavit. Asinius Pollio orator & Consularis, qui de Dalmatiis triumpharat, LXXX ætatis suæ anno in villa Tusculana moritur. Fames Romæ ita ingens facta, ut quinque modii venderentur denariis XXVII semis. Tiberius Cæsar Dalmatas Sarmatasque in Romanam redigit potestatem. Messala Corvinus orator ante biennium, quam moreretur, ita memoriam ac sensum amisit, ut vix pauca verba conjungeret: & ad extremum ulcere sibi circa sacram spinam nato, inedia se confecit anno ætatis LXXII. Augustus cum Tiberio filio suo censum Romæ agitans invenit hominum nonagesies tercentena & septuaginta millia. Defectio Solis facta: & Augustus LXXVII ætatis suæ anno Atellæ in Campania moritur, sepeliturque Romæ in Campo Martio.

TIBERIUS CÆSAR tertius Romanorum imperator regnavit ann. XXIII. Hic multos reges ad se per blanditias evocatos nunquam remisit: in quibus & Archelaum Cappadocem: cujus regno in provinciam verso, Mazacam nobilissimam civitatem Cæsaream appellari jussit. Drusum consortem regni facit: qui veneno periit. XV ejus anno JOHANNES filius Zachariæ in deserto juxta Jordanem fluvium prædicat, & hinc ipse quoque Dominus JESUS CHRISTUS in populo salutarem viam annunciat. XVIII anno ejus JESUS CHRISTUS secundum prophetias ad passionem venit. XIX anno Ecclesiæ Jerosolymitanæ primus Episcopus ab Apostolis ordinatur JACOBUS frater. Ex quo loco considerandum, quantæ deinceps calamitates Judæorum gentem oppresserint. Sejanus Præfectus Tiberii, qui apud eum plurimum poterat, instantissime cohortatur, ut gentem Judæorum deleat. Philo meminit in libro legationis secundo. Pilato de Christianorum dogmate ad Tiberium referente, Tiberius retulit ad Senatum, ut inter cætera sacra reciperetur. Verum quum ex consulto Patrum Christianos eliminari Urbe placuisset, Tiberius per edictum accusatoribus Christianorum comminatus est mortem. Philippus Tetrarcha Paneadem, in qua plurimas ædes extruxerat, Cæsaream Philippi vocavit, & Iuliadem civitatem aliam. Tiberius in Campania moritur.

CAJUS CÆSAR cognomento CALIGULA quartus Romanorum imperator regnavit ann. III. mens. X. Hic semetipsum in Deos retulit. Memmii Reguli uxorem duxit, impellens eum, ut uxoris suæ patrem esse se scriberet. Petronio præfecto Syriæ præcepit, ut in Ierosolymis statuam suam sub nomine Iovis Optimi Maximi poneret. Itaque toto orbe Romano, sicuti Philo scribit, & Iosephus, in Synagogis Iudæorum statuæ, & imagines, & aræ Cajo Cæsari consecratæ. Plurimi nobilium ab eo interfecti. Sorores suas, quibus stuprum intulerat, insu-

insularum exilio condemnat. Omnes exules jubet interfici. A protectoribus suis occiditur in Palatio, anno ætatis suæ vicesimo nono.

CLAUDIUS Romanorum quintus imperator regnavit ann. XIII. mens. IX. dieb. XXVIII. Iste est Claudius patruus Drusi, qui apud Moguntiacum monumentum habet. Hujus anno secundo PETRUS Apostolus, quum primus Antiochenam Ecclesiam fundasset, Romam mittitur, ubi Euangelium prædicans XXV annis ejusdem Urbis Episcopus perseverat: & primus Antiochiæ Episcopus ordinatur EVODIUS. MARCUS autem Euangelista interpres Petri in Ægypto & Alexandriæ Christum annunciat. Claudius de Britannis triumphavit: Orcadas insulas Romano adjecit imperio. Sub eodem descriptione Romæ facta, inventa sunt civium Romanorum LXVIII centena XLIV millia: & Thracia huc usque regnata in provinciam redigitur. Hujus anno IX fames facta in Græcia. Modius sex drachmis venumdatus est. Moritur Claudius in Palatio anno ætatis LXIV.

NERO Romanorum sextus imperator regnavit ann. XIII. mens. VII. dies XXVIII. Hujus avunculus fuit Cajus Caligula. Hic Agrippinam matrem suam, & sororem patris interficit. Tantę luxurię fuit, ut frigidis & calidis lavaretur unguentis: retibusq; aureis piscaretur, quę purpureis funibus extrahebat. Thermas ædificat, quas Neronianas appellavit. Romæ in citharistarum agone contendens omnes superat. In Olympiade coronatur Ceryceas, citharistas, Tragœdos, aurigas vario certamine superans. Rursus Isthmia, Pythia, Actia celebrans inter ceryceas, Tragœdos, & citharistas coronatur. Huic in expensas centies centena milia decreto Senatus annua subministrantur. Ut similitudinem Trojæ ardentis inspiceret, plurimā partē Romanæ urbis incendit. Multi nobilium Romæ ab eo interfecti. Cum cæteris viris insignibus & Octaviam uxorem suam interfecit: Cornutumq; Philosophum præceptorem Persii, in exilium fugat. Supra omnia scelera sua persecutionem in Christianos facit: in qua PETRUS & PAULUS gloriose Romæ occubuerunt. Quum à Senatu quæreretur ad poenam, è Palatio fugiens ad quartum Urbis miliarium in suburbano liberti sui, inter Salariam & Nomentanā viam semet interficit, anno ætatis XXXII. Atq; in eo omnis Augusti familia consumpta est.

Post Neronem GALBA in Iberia, VITELLIUS in Germania, OTHO Romæ imperium arripuerunt. Galba septimo mense imperii sui in medio Romanæ urbis foro capite truncatur. Otho tertio regni sui mense apud Vebriacum propria manu occubuit. Vitellius à Vespasiani ducibus occisus in Tiberim projicitur.

VESPASIANUS Romanorum septimus imperator regnavit ann. IX. mens. IX. dieb. XXII. Hic apud Judæam imperator ab exercitu appellatus, bellum Tito filio commendans Romam per Alexandriam proficiscitur. Hujus anno secundo Titus Judæa capta, & Jerosolymis subversis DC virorum milia interfecit. Vespasianus Capitolium incensum ædificare orsus est. Achajam, Lyciam, Rhodum, Byzantium, Samum, Thraciam, Ciliciam, Commagenam, quæ liberæ antea, & sub Regibus amicis erant, in provinciam redegit. Colonias deduxit: & mortuus est profluvio ventris in villa propria circa Sabinos, anno ætatis LXIV.

TITUS octavus Romanorum imperator regnavit ann. II. mens. II. Hic filius Vespasiani in utraque lingua disertissimus fuit, & tantæ bonitatis, ut, quum quadam die recordatus fuisset in cœna, nihil se in illo die cuiquam præstitisse, dixerit: AMICI, HODIE DIEM PERDIDI. Amphitheatrum Romæ ædificavit: & in dedicatione ejus quinque milia ferarum occidit. Morbo periit in ea villa, in qua pater ejus, anno ætatis XLII.

DOMITIANUS nonus Romanorum imperator regnavit ann. XV. mens. V. Hic Titi frater junior eunuchos fieri prohibuit: plurimos Senatorum in exilium misit: multos nobilium perdidit: eos, qui de genere David erant, interfici præcepit, ut nullus Judæorum regni reliquus foret. Et scribit Bruttius plurimos Christianorum sub hoc fecisse martyrium: inter quos & Flaviam Domitillam Flavii Clementis Consulis ex sorore neptem in insulam Pontiam relegatam, quia se Christianam testata sit. Tantæ superbiæ fuit, ut aureas & argenteas statuas sibi in Capitolio poni jusserit. Primus Dominum se & Deum appellari jussit. Duos menses aliter appellavit, Septembrem Germanicum, & Octobrem Domitianum. De Dacis & Germanis triumphavit. Multa opera Romæ fecit. Templum sine lignorum admixtione construxit. Vites in urbibus seri prohibuit. Philosophos & Mathematicos Roma per edictum extrudit. Secundus post Neronem Christianos persequitur. Et sub eo Johannes Apostolus in Pathmum relegatus Apocalypsim vidit, quam Irenæus interpretatur. Domitianus occiditur in Palatio, & per vespilliones ignobiliter exportatur anno ætatis XXXV.

NERVA Romanorum decimus imperator regnavit anno uno, mens. IV. Senatus decrevit, ut omnia, quæ Domitianus statuerat, in irritum deducerentur. Itaque multi, quos injuste ejecerat, de exilio reversi. Nonnulli propria bona receperunt. Ajunt & Apostolum Johannem

nem hoc tempore exilio solutum Ephesum secessisse: in qua urbe & hospitiolum & amicos amantissimos sui habebat. Nerva morbo periit in hortis Sallustianis anno ætatis LXXII, quum jam Trajanum adoptasset in filium. Decreto Senatus in Deos relatus est.

TRAJANUS undecimus Romanorum imperator regnavit ann. XIX. mens. VI. Hic natus Italicæ in Hispania Agrippinæ in Galliis imperator factus est. De Dacis & Scythis triumphavit. Victo Decebalo Rege Daciam fecit provinciam: Iberos, Sauromatas, Osroenos, Arabas, Bosporanos, Colchos in fidem accipit. Seleuciam, Ctesiphontem, Babylonem occupavit, & tenuit. in mari rubro classem instituit, ut per eam Indiæ fines vastaret. Tertiam persecutionem in Christianos movet. Armeniam, Assyriam, Mesopotamiam fecit provincias. Judæis Mesopotamiæ rebellantibus præcepit Lysiæ Quieto, ut eos provincia exterminaret. Adversum quos Quietus aciem instruens infinita milia eorum interfecit: & ob hoc procurator Judææ ab imperatore decernitur. Morbo in Selinunte periit, sive, ut alibi scriptum reperimus, apud Seleuciam Isauriæ profluvio ventris extinctus est, anno ætatis LXIII, mense nono, die quarto. Ossa ejus in urnam auream conlata, & in foro sub columna posita. Solusque omnium intra Urbem in foro sepultus. Senatus eum in Deos retulit.

HADRIANUS duodecimus Romanorum imperator regnavit ann. XXI. Hic Italicæ in Hispania natus consobrinæ Trajani filius, eruditissimus in utraque lingua, sed in puerorum amore parum continens fuit. Alexandriam à Romanis subversam publicis instauravit impensis. Trajani invidens gloriæ de Assyria & Mesopotamia, & Armenia, quas ille provincias fecerat, revocavit exercitum. Judæos capit secundo contra Romanos rebellantes. Reliqua tributorum Urbis relaxavit, chartis publice incensis. Plurimos etiam ipsis tributis liberos præstitit. Ad Nicomediæ, & vicinarum urbium instaurationem, quæ terræ motu facto eversæ sunt, de publico est largitus inpensas. In Lybiam, quæ à Judæis vastata fuerat, colonias deducit. Atheniensibus leges petentibus ex Draconis, & Solonis reliquorumque libris jura componit. Cephisum fluvium, qui Eleusinam inundavit, ponte conjungens Athenis hiemem exegit, & sacris Eleusinæ initiatus Atheniensibus multa dona largitur: & quum Athenis insignes & plurimas ædes fecisset, Agonem edidit: bibliothecamq; miri operis extruxit. Huic Quadratus discipulus Apostolorum, & Aristides Atheniensis noster Philosophus libros pro Christiana religione dedere compositos. Et Serenus Grannius legatus vir apprime nobilis literas ad eum misit, iniquum esse dicens clamoribus vulgi innocentum hominum sanguinem concedi, & sine ullo crimine nominis tantum & sectæ reos fieri. Quibus commotus Hadrianus Minutio Fundano Proconsuli Asiæ scribit, non sine objectu criminum Christianos condemnandos. Cujus Epistolæ usq; ad nostram memoriam durat exemplum. Judæis in arma versis, & Palæstinam depopulantibus Tenio Rufo provinciam tenenti ad opprimendos rebelles misit exercitum. Antinoum puerum eximiæ pulchritudinis in Ægypto mortuum vehementer deperiens in Deos refert: ex cujus nomine etiam urbs appellata est. Rebus Judæorum penitus oppressis AELIA condita, & in fronte ejus portæ, qua à Bethleheem egredimur, Sus scalptus in marmore prominens, significans Romanæ potestati subjacere Judæos. Hadrianus morbo intercutis aquæ apud Bajas moritur major LX annis.

ANTONIUS Pius tertius decimus Romanorum imperator regnavit ann. XXII. menses III. Huic Iustinus Philosophus nostri dogmatis librum pro nostra religione conscriptum reddidit, cui Crescens Cynicus, quia segulosum & prævaricatorem Philosophiæ coarguebat, persecutionem suscitavit: in qua ille gloriose pro Christo sanguinem fudit. Antonius autem apud Lorium villam suam duodecimo ab urbe miliario moritur, ann. Vitæ suæ LXXVII.

MARCUS ANTONIUS Romanorum quartus decimus imperator regnavit ann. XIX. mense uno. Iste & LUCIUS AURELIUS COMMODUS primi æquo jure imperium administraverunt: quum usque ad hoc tempus singuli Augusti fuissent. Lucius cum fratre de Parthis triumphavit, & anno regni nono, sive, ut alii putant, undecimo, inter Concordiam & Altinum apoplexi extinctus est sedens cum fratre in vehiculo. Persecutione orta, in Asia Polycarpus & Pionius fecere martyrium: quorum scriptæ quoq; passiones feruntur. Plurimi vero in Gallia gloriose ob nomen interfecti: quorum usque in præsentem diem condita libris certamina perseverant. Unde Antonino Imperatori Melito Asianus Sardiensis Episcopus Apologeticum pro Christianis tradidit. Imperator autem Antonius multis adversum se nascentibus bellis ipsis intererat. Sæpe duces nobilissimos destinabat, in quibus semel, Pertinaci, & exercitui, qui cum eo in Quadorum regione pugnabat, siti oppresso, pluvia divinitus missa est: quum è contrario Germanos & Sarmatas fulmina persequerentur, & plurimos eorum interficerent. Extant literę M. Aurelii gravissimi Imperatoris, quibus illam Germanicam sitim Christianorum forte militum precationibus imperato imbri discussam contestatur. Antonius

ninus Commodum filium suum consortem regni fecit, & cum eo de hostibus triumphavit, quos per triennium, apud Carnuntum habens stativa castra, vexaverat. Ambo imperatores multis multa largiti sunt: & pecuniam, quæ fisco debebatur, provinciis concedẽtes, tabulas debitorũ in medio Romanæ urbis foro incendi fecerunt. Ac ne quid bonitati deesset, duras quasq; leges novis cõstitutionibus tẽperarunt. Antoninus vero post victoriã adeo in editione munerũ magnificus fuit, ut centum simul leones exhibuerit. In Pannonia morbo periit.

COMMODUS Romanorum quintus decimus imperator regnavit ann. XIII. Hic de Germanis triumphavit: Thermas Commodianas Romæ fecit: Septembrem mensem nomine suo appellavit. Colossi capite sublato, suæ imaginis caput jussit ei imponi: multos nobilium interfecit, & spectacula populo Romano præbuit insignia. Strangulatur in domo Vestiliani.

HELVIUS PERTINAX Romanorum decimus sextus imperator imperavit mens. VI. Hic septuagenario major, quum Præfecturam urbis ageret, ex Senatusconsulto imperare jussus est. Obsecrante Senatu, ut sororem suam Augustam, & filium suum Cæsarem appellaret, contradixit, sufficere testatus, quod ipse regnaret invitus. Occiditur in Palatio Juliani jurisperiti scelere, quem postea Severus apud Mulvium pontem interfecit.

SEVERUS septimus decimus Romanorum imperator regnavit ann. XVIII. Hic provincia Tripolitana, oppido Lepti solus ex Africa, usque in præsentem diem, Romanus imperator fuit: & in honorem Pertinacis, quem Iulianus occiderat, Pertinacem se cognominari jussit. Parthos & Adiabenos superavit, Arabasq; interiores ita cecidit, ut regiones eorum Romanam provinciam fecerit. Ob quæ PARTHICUS & ARABICUS ADIABENICUS cognominatus est. Clodio Albino, qui se in Gallia Cæsarem fecerat, interfecto apud Lugdunum, in Britannos bellum transfert, ubi, ut receptas provincias ab incursione barbarica faceret securiores, vallum per CXXXII passuum milia à mari ad mare duxit. Moritur Eboraci in Britannia.

ANTONINUS cognomento CARACALLA Severi filius decimus octavus Romanorum imperator regnavit ann. VI. ita vocatus propter genus vestis, quod Romæ erogaverat: & è contrario Caracallæ ex hujus nomine Antoninianæ dictæ. Romæ Thermas sui nominis ædificavit. Tam impatiens libidinis fuit, ut novercam suam Iuliam uxorem duxerit. Interficitur inter Edessam, & Carras anno ætatis XLIII.

MACRINUS decimus nonus Romanorum imperator regnavit annum unum. Hic præfecturam Prætorii gerens imperator factus. Occiditur in Archelaide.

AURELIUS ANTONINUS ELIOGABALUS Romanorum vicesimus imperator regnavit ann. IV. Hic Antonini Caracallæ, ut putabatur, filius, & sacerdos Eliogabali templi adeo impudice in imperio suo vixit, ut nullum genus obscœnitatis omiserit. Romæ occiditur tumultu militari cum matre Symiasera.

ALEXANDER MAMAEAE Romanorum vicesimus primus imperator regnavit ann. XIII. Hic Xerxem Regem Persarum gloriosissime vicit, & disciplinæ militaris tam severus corrector fuit, ut quasdam tumultuantes legiones integras exauctoraverit. Thermas Alexandrinas Romæ ædificavit. In matrem Mamæam unice pius fuit: & ob id omnibus amabilis. Occiditur Mogontiaci tumultu militari.

MAXIMINUS vicesimus secundus Romanorum imperator regnavit ann. III. Hic primus ex corpore militari sine Senatus auctoritate ab exercitu imperator electus est. Adversus Ecclesiarum sacerdotes persecutionem facit. Aquilejæ à Pupieno occiditur.

GORDIANUS Romanorum vicesimus tertius imperator regnavit ann. VI. Hoc Romam ingresso, Pupienus & Albinus, qui imperium arripuerant, in Palatio occisi. Ipse vero adhuc admodum adolescens, Parthorum natione superata, quum victor reverteretur in patriam, fraude Philippi præfecti prætorio haud longe à Romano solo interfectus est. Cui milites tumulum ædificant, qui Euphrati imminet, ossibus ejus Romam revectis.

PHILIPPUS vicesimus quartus Romanorum imperator regnavit ann. VII. Hic Philippum filium suum consortem regni fecit: primusq; omnium ex Romanis imperatoribus Christianus fuit. Hoc regnante cum filio millesimus annus Romanæ urbis expletus est: ob quam solennitatem innumerabiles bestiæ in Circo magno interfectæ: ludique in Campo Martio theatrales tribus diebus, & tribus noctibus populo pervigilante celebrati. Atlas mons natali Romanæ urbis cucurrit: & Agon mille annorum actus. Philippus senior Veronæ, Romæ junior occiditur.

DECIUS vicesimus quintus Romanorum imperator regnavit ann. I. mens. III. Hic è Pannonia inferiore Budaliæ natus fuit. Quum Philippos patrem & filium interfecisset, ob odium eorum, in Christianos persecutionem movet, qua Laurentius Diaconus Romæ martyrium dixit. Cum filio in Abritto occiditur.

GALLUS vicesimus sextus Romanorum imperator cum VOLUSIANO filio regnavit ann. II. mens. IV. Sub hoc pestilens morbus multas totius orbis provincias occupavit, maximéque Alexandriam & Ægyptum, ut scribit Dionysius, & Cypriani de mortalitate testis est liber. Gallus & Volusianus, quum adversum Æmilianum, qui in Mœsia res novas moliebatur, ex urbe profecti essent, in foro Flaminii, sive, ut alii putant, Interamnæ interfecti sunt. Æmilianus autem tertio mense invasæ tyrannidis extinctus est.

VALERIANUS vicesimus septimus Romanorum imperator cum GALLIENO imperavit ann. xv. Valerianus in Rhetia ab exercitu Augustus, Gallienus Romæ à Senatu Cæsar appellatus. Sed Valerianus, in Christianos persecutione commota, statim à Sapore Persarum rege capitur: ibique servitute miserabili consenescit. Quo in Persas abducto, Gallienus nostris pacem reddidit. Gallieno autem in omnem lasciviam dissoluto, Germani Ravennam usque venerunt: Alamanni vastatis Galliis in Italiam transiere. Græcia, Macedonia, Pontus, Asiæ depopulatæ per Gothos. Quadi & Sarmatæ Pannonias occupaverunt. Germanis Hispanias obtinentibus Tarracon expugnata est: Parthi Mesopotamiam tenentes Syriam incursaverunt, Odenathus Decurio Palmyrenus collecta agrestium manu ita Persas cecidit, ut ad Ctesiphontem castra poneret. Galliæ verò per Posthumum & Victorinum & Tetricum receptæ. Gallienus Mediolani occiditur.

CLAUDIUS vicesimus octavus Romanorum imperator regnavit ann. I. mens. IX. Sub hoc Alexandriæ Bruchium, quod per multos annos fuerat obsessum, tandem destruitur. Claudius Gothos Illyricum, & Macedoniam vastantes superat. Ob quæ in Curia Clipeus illi aureus, & in Capitolio statua aurea collocata est. Moritur Sirmii. QUINTILLUS Claudii frater à Senatu Augustus appellatus decimo septimo imperii die Aquilejæ occiditur.

AURELIANUS vicesimus nonus Romanorum imperator regnavit ann. v. mens. VI. Hic Tetrico apud Catalaunos prodente exercitum suum Gallias recepit. Zenobiam apud Timas haud longe ab Antiochia vincit: quæ, occiso Odenatho marito, Orientis tenebat imperium. Romæ trimphantem Tetricus & Zenobia præcesserunt. E quibus Tetricus Corrector postea Lucaniæ fuit: & Zenobia in urbe summo honore consenuit: à qua hodieque Romæ Zenobia nuncupatur familia. Aurelianus Templum Soli ædificat, & primum Agonem Solis instituit: Romam firmioribus muris vallat. Quum adversum nos persecutionem movisset, fulmen juxta eum, comitesque ejus ruit. Ac non multo post inter Constantinopolim, & Heracliam in Cænophrurio viæ veteris occiditur.

TACITUS Romanorum tricesimus imperator regnavit mens. VI. quo apud Pontum occiso, obtinuit FLORIANUS imperium diebus LXXXIX. Hoc quoque apud Tarsum interfecto.

PROBUS Romanorum tricesimus primus imperator regnavit ann. VI. mens. III. Hic Gallias à Barbaris occupatas ingenti virtute restituit: Gallos, & Pannonios vineas habere permisit, Almamque & Aureum montem militari manu consitos Provincialibus colendos dedit. Tumultu militari apud Sirmium in turre, quæ dicitur Ferrata, occiditur.

CARUS Romanorum tricesimus secundus imperator cum filiis NUMERIANO & CARINO regnavit ann. II. Hic Narbonensis, quum omni Parthorum regione vastata Cochen & Ctesiphontem nobilissimas hostium urbes cepisset, super Tigridem castra ponens fulmine ictus interiit. Numerianus, quum ob oculorum dolorem lecticula veheretur, insidiis Apri soceri sui occisus est, vix fœtore cadaveris post aliquot dies scelere comperto. Carinus prælio victus apud Margum occiditur.

DIOCLETIANUS Romanorum tricesimus tertius imperator regnavit ann. xx. Hic Dalmata Scribæ filius imperator electus statim Aprum in militum concione percussit, jurans sine suo scelere Numerianum interfectum. Primus adorari se ut Deum, & gemmas vestibus calceamentisque inseri jussit: quum ante eum omnes imperatores in modum judicum salutarentur, chlamydem purpuream à privato habitu plus haberent. In consortium regni sui Herculium Maximianum assumit: qui rusticorum multitudine oppressa, quæ factioni suæ BACAUDARUM nomen indiderat, pacem Gallis reddidit. Tunc Carausius sumpta purpura Britannias occupavit. Narseus Orienti bellum intulit, Quinquegentiani Africam infestaverunt: ob quæ Constantius & Galerius Maximianus Cæsares assumuntur in regnum. Quorum Constantius Claudii ex filia nepos fuit: Galerius in Dacia haud longe à Serdica natus. Atque ut eos Diocletianus etiam affinitate conjungeret, Constantius privignam Herculii Theodoram accepit: ex qua postea sex liberos Constantini fratres habuit. Galerius filiam Diocletiani duxit Valeriam. Ambo uxores, quas habuerant, repudiare compulsi. Ægyptum Achilleus obtinuit. Busiris & Coptos contra Romanos rebellantes ad solum usque subversæ sunt. Carporum & Basternarum gentes in Romanum solum translatæ. Alexandria

xandria cum omni Ægypto per Achilleum ducem à Romana potestate desciscens octavo obsidionis mense à Diocletiano capta est. Itaque plurimi per totam Ægyptum gravibus proscriptionibus exiliisque vexati, interfectis his, qui auctores perduellionis extiterant. Post decem annos per Asclepiodotum præfectum prætorio Britanniæ receptæ. Galerius Maximianus superato Narseo, & uxoribus ac liberis, sororibusque ejus captis à Diocletiano ingenti honore suscipitur. Diocletianus & Maximianus Augusti insigni pompa Romæ triumpharunt, antecedentibus currum eorum Narsei conjuge, sororibus, liberis, & omni præda, qua Parthos spoliaverant. Decimo nono anno Diocletiani, mense Martio, in diebus Paschæ, Ecclesiæ subversæ sunt. Vicesimo autem anno, qui erat secundus persecutionis, Diocletianus Nicomediæ, Maximianus Mediolani purpuram deposuerunt.

GALERIUS tricesimus quartus Romanorum imperator regnavit solus biennio. Hic cum CONSTANTIO regnavit ann. XVI. qui sextodecimo imperii anno obiit in Britannia Eboraci.

CONSTANTINUS Romanorum tricesimus quintus imperator regnavit annos XXX. mens. X. Hic Constantii filius ex concubina Helena procreatus regnum invadit, quarto persecutionis anno regnare orsus. Ab hoc Maxentius juxta pontem Mulvium superatus occiditur. Crispum, & Constantinum filios, & Licinium adolescentem Licinii Augusti filium Constantini ex sorore nepotem Cæsares appellat. Pacem nostris reddit. Eo tempore Arius Presbyter de Ecclesia dejectus multos suæ impietati sociat. Ad quorum perfidiam coarguendam Synodus CCCXVIII Episcoporum in Nicæam urbem Bithyniæ congregata omnes Hæreticorum machinas HOMOUSI oppositione dejecit. Vicesimo anno Vicennalia Constantini Nicomediæ facta, & sequenti anno Romæ edita.

HUC USQUE HISTORIAM SCRIBIT EUSEBIUS PAMPHILI, CUI HIERONYMUS PRESBYTER ISTA SUBJECIT.

DRepanum Bithyniæ civitatem in honorem martyris Luciani ibi conditi Constantinus instaurans ex vocabulo matris suæ HELENOPOLIM nuncupavit. Constantinus uxorem suam Faustam interfecit. Constantinopolim dedicat pene omnium urbium nuditate. Edicto ejus gentilium templa eversa sunt. Constantium filium provehit ad regnum. Tricennalibus suis Dalmatium Cæsarem appellat. Extremo vitæ suæ tempore ab Eusebio Nicomediensi Episcopo baptizatus in Arrianum dogma declinat: à quo, usque in præsens tempus, Ecclesiarum rapinæ, & totius orbis est secuta discordia. Quum bellum pararet in Persas, in Achyrone villa publica juxta Nicomediam moritur, anno ætatis LXVI: post quem liberi ejus tres ex Cæsaribus Augusti appellantur.

CONSTANTIUS tricesimus sextus Romanorum imperator cum CONSTANTIO & CONSTANTINO fratribus regnavit ann. XXIV. mens. V. dieb. XII. Sub hoc Sapor rex Persarum, Mesopotamia vastata, duobus ferme mensibus Nisibin obsedit. Dalmatius Cæsar, quem patruus Constantinus consortem regni reliquerat filiis, factione Constantii patruelis, & tumultu militari, anno imperii sui tertio interimitur. Constantinus bellum fratri inferens juxta Aquilejam Alsæ occiditur. Vario autem eventu adversum Francos à Constante pugnatur: à quo perdomiti: & pax cum eis facta. Bello Persico nocturno apud Singaram haud dubiam victoriam militum stoliditate perdidimus. Neque vero ullum Constantio ex novem gravissimis præliis contra Persas gravius bellum fuit. Nam, ut alia omittam, Nisibin obsessa, Bisabdæ & Amida captæ sunt. Magnentio apud Augustodunum arripiente imperium, Constans haud longe ab Hispania, anno ætatis suæ tricesimo, imperii sui tertiodecimo, in castro, cui Helene nomen est, interficitur. Quamobrem turbata Republica Vetranio Mursæ, Nepotianus Romæ imperatores facti. Gallus Cæsar solicitatus à Constantio patrueli, cui in suspitionem ob regiam indolem venerat, Istriæ occiditur. Julianus autem frater Galli Mediolani Cæsar appellatur: à quo magnæ Alamannorum copiæ apud Argentoratum oppidum Galliarum oppressæ. Et Constantius Mopsocrenis inter Ciliciam Cappadociamque moritur anno ætatis suæ XLV.

JULIANUS Romanorum tricesimus septimus imperator regnavit anno uno, mensibus octo. Hoc ad idolorum cultum converso, blanda persecutio fuit, illiciens magis, quam impellens ad sacrificandum: in qua multi ex nostris voluntate propria corruerunt. In Persas profectus nostrum post victoriam Diis sanguinem voverat: ubi à quodam simulato perfuga ad deserta perductus, quum fame & siti Apostata perdidisset exercitum & inconsultius à suorum erraret agminibus, ab obvio forte hostium equite conto ilia perfossus interiit anno ætatis suæ XXXII.

JOVIANUS

JOVIANUS Romanorum tricesimus octavus imperator regnavit mensibus octo. Hic ex primicerio Domesticorum imperator factus est: & rerum necessitate compulsus Nisibin, & magnam Mesopotamiæ partem Sapori Persarum regi tradidit. Cruditate, sive odore prunarum, quas nimias adoleri jusserat, Dadastanæ moritur, anno ætatis XXXIII].

VALENTINIANUS Romanorum tricesimus nonus imperator regnavit annis XIII, mensibus quinque. Hic Tribunus Scutariorum è Pannonia Cibalensis apud Nicæam Augustus appellatus fratrem Valentem Constantinopoli in communionem regni assumit, egregius aliàs Imperator, & Aureliano moribus similis, nisi quod severitatem ejus nimiam, & parcitatem quidam crudelitatem & avaritiam interpretabantur. Subita sanguinis eruptione, quod Græce APOPLEXIS vocatur, Brigitione moritur. Post quem GRATIANUS assumpto in imperium VALENTINIANO fratre cum patruo Valente regnat. Valens autem ab Eudoxio Arrianorum Episcopo baptizatus nostros persequitur: legemque dedit, ut Monachi militarent. De Antiochia exire compulsus sera pœnitentia nostros de exiliis revocat. Lacrymabili bello in Thracia, deserente equitum præsidio, Romanæ legiones à Gothis cinctæ usque ad internecionem cæsæ sunt. Ipse autem imperator Valens, quum sagitta saucius fugeret, & ob dolorem nimium sæpe equo laberetur, ad cujusdam viduæ casam deportatus est: quo persequentibus Barbaris, & incensa domo, sepultura quoq; caruit.

HUC USQUE HIERONYMUS PRESBYTER ORDINEM PRÆCEDENTIUM DIGESSIT ANNORUM. QUÆ SEQUUNTUR PROSPER DIGESSIT.

GRATIANUS. Igitur Valente à Gothis in Thracia concremato, Gratianus cum fratre Valentiniano regnat annis sex.

I. Gratianus parvulum fratrem habens, regni consortem probatæ ætatis virum Theodosium in societatem regni adsciscit.

Gratianus valde religioni favens Ecclesiis per omnia promptus fuit.

Martinus Turonensium Episcopus Apostolicis virtutibus insignis habetur.

II. Theodosius in Orientis partibus lassam Rempublicam reparavit.

III. Maximus Tyrannus in Britannia à militibus imperator constituitur.

IV. Incursantes Pictos & Scotos Maximus strenue superavit.

Priamus quidam regnat in Francia, quantum altius colligere potuimus.

V. Ambrosius libros contra Arrianorum perfidiam luculentissimos ad Gratianum Augustum scribit.

VI. Maximus in Gallias transfretavit: & conflictu contra Gratianum habito, eundem fugitantem Lugduni interfecit.

THEODOSIUS annis undecim.

I. Maximus timens Oriētalis imperii principem Theodosium cum Valentiniano fœdus iniit.

Apud Treveros Manichæi deprehensi summo Maximi studio exterminati.

II. Justina mater Valentiniani Arrianis favens in Ambrosium & omnem Mediolanensem Ecclesiam diversa injuriarum genera congerit.

Reliquiæ Gervasii & Protasii Martyrum ab Ambrosio primum Mediolani repertæ.

Hymni Ambrosii compositi, qui nunquam ante in Ecclesiis Latinis modulis canebantur.

III. Maximus indignum ducens contra Ecclesiæ statum agi, locum irrumpendi quod cum Valentiniano junxerat fœdus, invenit. Valentinianus veritus imminentem jam cervicibus suis Tyrannum, ad Theodosium confugit.

HONORIUS & ARCADIUS XXX. II. CCCC.

THEODOSIUS & JOHANNES. XXV. & XX. III.

VALENTINIANUS & MARTIANUS. III. CCCC. XXV.

Augustinus Mediolani Rhetoricam apprime docens, omissis scholis ad fidem rectam convertitur, quum ante Manichæus fuisset.

IV. Theodosius cum exercitu ad Italiam transgrediens, Maximum interfecit, & Valentinianum proprio regno reddidit.

Justina, quæ Ecclesias vexaverat, ne regnum cum filio reciperet, morte præventa est.

Immane Thessalonicæ gestum facinus extincti populi egregio pœnitentiæ exemplo Imperator religiosus eluit.

V. Hæresis Apollinaristarum ab Apollinare cœpta.

Arriani, qui totum pæne Orientem atque Occidentem commaculaverant, edicto gloriosi Principis Ecclesiis spoliantur, quæ Catholicis deputatæ sunt.

VI. Iohannes Ægyptius Monachus, qui ob vitæ puritatem prophetiæ gratiam à Domino meruit, insignis habetur.

VII. Post Damasum Romanæ Ecclesiæ regimen tricesimus sextus Syricius suscepit.

Apud Alexandriam defuncto Petro, Timotheus, & post hunc Theophilus Episcopi constituuntur.

Ierosolymis post Cyrillum Iohannes Ecclesiam recipit.

Apud Antiochiam defuncto Meletio substituitur Flavianus.

Ingens inter nostros contentio oborta: quod scilicet Episcopi, qui ab Hæreticis depulsi fuerant, nollent his ab Imperatore dejectis, alios, quam se, substitui Sacerdotes.

Terribile in cœlo signum columnæ per omnia simile apparuit.

VIII. Apud Alexandriam templa destructa: in quibus Serapis antiquissimum & notissimum templum, quod quasi quædam columna ruentem sustinebat idololatriam.

IX. Valentinianus Viennæ ab Arbogaste Comite suo extinguitur: in cujus locum tyrannidem Eugenius invadit.

X. Ad vindicandum Valentiniani interitum, & opprimendam Eugenii tyrannidem Theodosius in Italiam transgreditur, aperto Dei favore conspirantibus in id elementis.

XI. Eugenio superato Theodosius undecimo regni sui anno diem obiit.

ARCADIUS & HONORIUS annos XXXII.

I. Constantinopolis eminentem Dei iram, igne super nubem terribiliter fulgente, formidans toto ad pœnitentiam animo conversa subterfugit.

Rufinus Bosporitanus, quum ad summam militiæ pervenisset, præferri sibi Stiliconem non ferens ab eodem interficitur, Hunnorum, quo fulciebatur, præsidio superato.

II. Claudianus Poëta admiratione dignus habetur.

Gildo Africanus in rebellione commota, consueta Romanis stipendia subtraxit.

Prudentius Lyricus Poëta noster, Hispanus genere, illustre ingenii sui robur exeruit.

III. Stilico Magister militiæ Gildonē Mauritaniæ interfecit, Africa ad pristinum jus radacta.

Romanæ Ecclesiæ Cathedram tricesimus septimus Innocentius tenet.

IV. Toto orbe Romano antiquæ superstitionis templa destructa.

Paulinus, Nolanus postmodum Episcopus, admirabili exemplo venditis omnibus, quum esset dominus innumerabilium prædiorum, religionem expeditus elegit.

V. Johannes Constantinopolites Episcopus dictis factisque clarescit.

Martinus post egregie actam vitam corpore exuitur.

VI. Pelagius vesanus doctrina execrabili Ecclesias commaculare conatur.

VII. Contentio ex doctrina Origenis synodum apud Alexandriam movit, cujus extitit sententia, ut extra Ecclesiam fieret quicunque supradicti viri opera probavisset.

VIII. Solis facta defectio.

Augustinus plurima libris innumerabilibus differit.

IX. Severus ex disciplina Sancti Martini ejus vitam tribus explicat libris.

X. Sæva Italiæ barbarici motus tempestas incubuit. Siquidem Radagajus Rex Gotorum Italiæ limitem vastaturus transgreditur. Ex hoc Arriani, qui Romano procul fuerant orbe fugati, Barbararum nationum, ad quas se contulere, præsidio erigi cœpere.

XI. Multis ante vastatis urbibus, Radagajus occubuit: cujus in tres partes per diversos Principes divisus exercitus aliquam repugnandi Romanis aperuit facultatem. Insigni triumpho exercitum tertiæ partis hostium, circumactis Hunnorum auxiliaribus, Stilico usque ad internecionem delevit.

XII. Arcadius Orientis imperium gubernans vitam explet, parvum admodum Theodosium filium Imperii successorem relinquens.

Cælestinus tricesimus octavus Romanam Ecclesiam gubernavit.

XIII. Diversarum gentium rabies Gallias dilacerare exorsa, immissu quam maxime Stiliconis indigne ferentis filio suo regnum negatum.

XIV. Uticæ in foro Trajani terra diebus septem mugitum dedit.

Inter alia multum Reipublicæ Stiliconis morte consultum est, qui saluti Imperatoris tendebat insidias.

Nestorius Constantinopolites Episcopus ad hæresim, quæ in Christo Deum ab homine separat, vertitur.

XV. Johannes Comes Africæ occisus est à populo.

Proculus

Proculus Massiliensis Episcopus clarus habetur, quo annuente, magna de suspecto adulterio Remedii Episcopi quæstio agitatur.

XVI. Hac tempestate præ valetudine Romanorum vires funditus attenuatæ Britanniæ.

Saxonum incursione devastatam Galliarum partem Vandali atque Alani vastavere. Quod reliquum fuerat, Constantius Tyrannus obsidebat.

Hispaniæ partem maximam Suevi occupavere. Ipsa denique orbis caput Roma deprædationi Gothorum fœdissime patuit.

XVII. Constantinus Tyrannus occiditur.

XVIII. Rursum alia prædatio Galliarum, Gothis, qui Alarico duce Romam ceperant, Alpes transgredientibus.

XIX. Jovinus tyrannidem post Constantinum invadit. Industria viri strenui, qui solus tyranno non cessit, Dardani, Atavulfus, qui post Alaricum Gothis imperitabat, à societate Jovini avertitur. Sallustius quoque & Sebastianus occisi.

Valentia nobilissima Galliarum civitas à Gothis effringitur, ad quam fugiens se Jovinus contulerat.

XX. Ingens in Gallia fames.

Aquitania Gothis tradita.

Patroclus Arelatensis Episcopus infami mercatu sacerdotia venditare ausus.

Heraclius Comes Africæ, qui in Romanæ Urbis reparationem strenuum exhibuerat ministerium, nova quædam molitus interimitur.

XXI. Placidia soror Imperatoris diu captiva, postea etiam Regis uxor, Rege fraude sublato, Constantis connubio copulatur.

XXII. Gothi, quum se iterum, Atavulfo perempto, movissent, Constantis repelluntur occursu.

XXIII. Prædestinatorum hæresis, quæ ab Augustini libris male intellectis accepisse dicitur initium, his temporibus serpere exorsa.

XXIV. Tricesimus nonus Xystus Romanam Ecclesiam regit.

XXV. FARAMUNDUS regnat in Francia.

XXVI. Solis facta defectio hoc anno.

XXVII. Signum in cælo mirabile apparuit.

Maximus Tyrannus Hispaniarum dominatum vi obtinet.

XXVIII. Honoratus, Minervius, Castor, Jovianus singulorum monasteriorum Patres in Galliis florent.

XXIX. Constantio dignitas imperii ab Honorio sponte delata, qua vix octo mensibus usus interiit, Valentiniano octo annorum filio derelicto.

XXX. Maximus Tyrannus de regno dejicitur, ac Ravennam perductus sublimem spectaculorum pompam tricennalibus Honorii præbuit.

XXXI. Placidia, quum insidias fratri tenderet, deprehensa est, & Romam exilio relegata.

XXXII. Honorius Ravennæ defunctus est.

Nullo jure debitum Johannes ex Primicerio Notariorum regnum sumit: qui vulneratum multis cladibus reliquit imperium.

THEODOSIUS annos XXVII.

I. Placidia ad Theodosium auxilia precatum mittit.

Sigisvuldus ad Africam contra Bonifacium properavit.

II. In Galliis Exuperantius Præfectus à militibus interficitur.

Muro Carthago circundata, quæ ex tempore, quo vetus illa destructa est, sanctione Romanorum, ne rebellioni esset, munimento murorum non est permissa vallari.

Johanne ab exercitu Orientis victo & perempto, Ravenna deprædatione vastata est.

Aëtius Gaudentii Comitis in Galliis à militibus occisi filius cum Chunnis Johanni opem laturus Italiam ingreditur.

III. Valentinianus Romæ imperator factus.

IV. Arelas à Gothis per Aëtium liberatur.

V. Placidia tandem optato illata regno.

Chlodius regnat in Francia.

VI. Cassianus compertas in Ægypto vitas Patrum doctrinasque & regulas libris ad plurimos datis exponit.

VII. Aëtius Ihutungorum gentem delere intendit.

VIII. Viginti ferme milia militum in Hispaniis contra Vandalos pugnantium cæsa.

Vandali in Africa transfretantes ingentem, lacerata omni provincia, Romanis cladem dedere.

IX. Consulatu Aëtius dedito, Bonifacium, qui ab Regina accitus ex Africa fuerat, declinans ad munitiora conscendit.

Asperitas nimii frigoris etiam saluti plurimorum pernicies extitit.

Bonifacius certamine contra Aëtium habito percussus, victor quidem, sed moriturus abscedit.

X. Quum ad Chunnorum gentem, cui tunc Rugula præerat, post prælium se Aëtius contutulisset, impetrato auxilio ad Romanum solum regreditur.

Gothi ad ferendum auxilium à Romanis acciti.

Germanus Episcopus Autisiodori virtutibus & vitæ districtione clarescit.

XI. Aëtius in gratiam receptus.

Rugula rex Chunnorum, cum quo pax firmata, moritur: cui Bleda succedit.

XII. Gallia ulterior Tibatonem principem rebellionis secuta à Romana societate discessit: à quo tracto initio, omnia pene Galliarum servitia in Bagaudam conspiravere.

XIII. Bellum contra Burgundionem gentem memorabile exarsit, quo universa pene gens cum Rege Peretio deleta.

XIV. Capto Tibatone & cæteris seditionis partim principibus vinctis, partim necatis, Bagaudarum commotio conquiescit.

XV. Theodosianus liber omnium legum legitimorum Principum in unum collatarum hoc primum anno editus.

Silvius turbatæ admodum mentis, post militiæ in Palatio exactæ munera, aliqua de religione conscribit.

XVI. Ecclesiæ Romanæ quadragesimus Leo suscepit principatum.

XVII. Pacatis motibus Galliarum Aëtius ad Italiam egreditur.

Deserta Valentinæ urbis rura, Alanis, quibus Sambida præerat, partienda traduntur.

XVIII. Britanniæ usque ad hoc tempus variis cladibus, eventibusque latæ in ditionem Saxonum rediguntur.

XIX. Alani, quibus terræ Galliæ ulterioris cũ incolis dividendæ à Patricio Aëtio traditæ fuerant, resistentes armis subigunt: & expulsis dominis terræ possessionem vi adipiscuntur.

XX. Sabaudia Burgundionum reliquiis datur cum indigenis dividenda.

XXI. Carthago à Vandalis cum omni simul Africa lachrymabili clade & damno imperii Romani potentiam dejecit. ex hoc quippe à Vandalis possidetur.

XXII. Thracia Chunnorum incursione concutitur.

XXIII. Bleda Chunnorum Rex Attilæ fratris fraude percutitur, cui ipse succedit.

XXIV. Nova iterum Orienti consurgit ruina, qua septuaginta non minus civitates Chunnorum deprædatione vastatæ, quum nulla ab Occidentalibus ferrentur auxilia.

XXV. Meroveus regnat in Francia.

Eudoxius arte medicus, pravi sed exercitati ingenii, in Bagauda id temporis mota delatus, ad Chunnos confugit.

XXVI. Eucherius Lugdunensis Episcopus & Hilarius Arelatensis egregiam vitam morte consummant.

XXVII. Hæresis nefaria à quodam Archimandrita commota, cui favorem præbens Theodosius obiit, septem super viginti annis in imperio exactis. Cui Martianus substituitur.

Placidia quoque post irreprehensibilem conversationem hoc anno vitam explevit, filio vicesimum quintum annum in ipso consummante.

VALENTINIANUS ET MARTIANUS.

I. Hac tempestate valde miserabilis Reipublicæ status apparuit, quum ne una quidem sit absque barbaro cultore Provincia: & infanda Arrianorum hæresis, quæ se nationibus barbaris miscuit, catholicæ nomen fidei toto orbe diffusa præsumat.

Attila Gallias ingressus quasi jure debitam poscit uxorem: ubi gravi clade inflicta & accepta, ad propria recedit.

II. Plurima hoc anno signa apparuerunt.

Insperata in Galliis clade accepta furiatus Attila Italiam petit, quem incolæ metu solo territi præsidio nudavere.

III. Synodus Chalcedonẽsis, ubi Eutyche Dioscoroq; dãnatis, omnes, qui se ab eis retraxerunt, in communionẽ recepti, confirmata universaliter fide, quæ de incarnatione Verbi secundum Euangelicam, & Apostolicam doctrinã per sanctum Papam Leonẽ prædicabatur.

Attila

Attila in sedibus suis mortuo, magna primum inter filios ipsius certamina de obtinendo regno exorta sunt. Deinde aliquot gentium, quæ Hunnis parebant, defectus secuti caussas & occasiones bellis dederunt, quibus ferocissimi populi mutuis incursibus contererentur.

IV. Inter Valentinianum Augustum & Aetium Patricium post promissæ invicem fidei sacramenta, post pactum de conjunctione filiorum, diræ inimicitiæ convaluerunt: & unde fuit gratia charitatis augenda, inde exarsit fomes odiorum, incentore, ut credium est, Heraclio Spadone: qui ita sibi imperatoris animum insincero famulatu adstrinxerat, ut eum facile in quæ vellet, impelleret. Quum ergo Aetius placita instantius repetit, & caussam *Filocomonus agit, imperatoris manu & circunstantium gladiis crudeliter confectus est, Boetio præfecto prætorii simul perẽpto, qui ei multa amicitia copulatus erat. Mortem Aetii mors Valentiniani non longo post tempore consecuta est. Tam imprudenter enim declinata, ut interfecti Aetii amicos armigerosque ejus sibimet sociaret, qui concepti facinoris opportunitatem dissimulanter aucupantes egressum extra Urbem Principem, & ludo gestationis intentum inopinatis ictibus confoderunt, Heraclio simul, ut erat proximus, interempto, & nullo ex multitudine regia ad ultionem tanti sceleris accenso. Ut autem hoc parricidium perpetratum est, Maximus vir gemini Consulatus & Patritiæ dignitatis sumpsit imperium. Qui quum periclitanti Reipublicæ profuturus per omnia crederetur, non sero documento quid animi haberet probavit: sic quidem, ut interfectores Valentiniani non solum non plecteret, sed etiam in amicitiam reciperet: uxoremque ejus Augusti amissionem viri lugere prohibitam intra paucissimos dies in conjugium suum transire cogeret. Sed hac incontinentia non diu potitus est. Nam post alterum mensem nunciatò ex Africa Genserici Regis adventu, multisque nobilibus, ac popularibus ex urbe fugientibus, quum ipse quoque, data cunctis abeundi licentia, trepide vellet abscedere, à famulis Reginæ dilaniatus & membratim dejectus in Tiberim sepultura quoque caruit. Post hunc Maximi exitum confestim secuta est multis digna lacrimis Romana captivitas, & Urbem omni præsidio vacuam Gensericus obtinuit, occurrente sibi extra portas sancto Leone Episcopo: cujus supplicatio ita eum, Deo agente, lenivit, ut, quum omnia in potestate ejus essent, tradita sibi civitate, ab igne tamen, & cæde, atque suppliciis abstineret. Per quatuordecim igitur dies secura & libera scrutatione omnibus opibus suis Roma vacuata est: multaque milia captivorum, prout quique aut ætate, aut arte placuerunt, cum Regina & filiabus ejus Carthaginem abducti sunt.

FINIS.

DE

PROSPERI CHRONICO

TESTIMONIA.

Cassiodorus De Divinis Lectionibus cap. XVII.

Sanctus quoque Prosper Chronica ab Adam ad Genserici tempora & Urbis deprædationem usque perduxit.

Gennadius in Catalogo Illustr. Viror.

Prosper homo Aquitanicæ regionis, sermone scholasticus, & assertionibus nervosus, multa composuisse dicitur: ex quibus ego Chronica nominis illius prætitulata legi continentia à primi hominis conditione juxta divinarum scripturarum fidem, usque ad obitum Valentiniani Augusti & captivitatem Urbis Romæ à Genserico Wandalorum rege factam.

In Consilio Vasionensi:

Prosper Aquitanicus Episcopus subscripsi.

Regio Lepidi in æde Carmelitarum:

Hic situs est Prosper, quo sancto præsule gaudet
Regium, & hic cineres ossaque sacra jacent.
Marmoreo Monachi condunt pia busta sepulchro.
Namque vetus turris fregerat alta cadens.

EUSEBII PAMPHILI

CÆSAREÆ PALÆSTINÆ EPISCOPI

CHRONICORUM CANONUM

LIBER POSTERIOR,

QVI CHRONICVS CANON DICITVR.

PROOEMIUM.

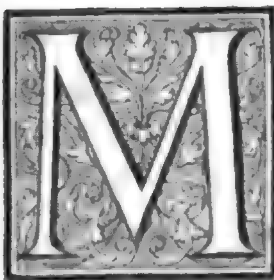

OYSEM gentis Hebrææ, qui primus omnium Prophetarum ante adventum Domini Salvatoris divinas leges sacris literis explicavit, Inachi fuisse temporibus eruditissimi viri tradiderunt, ex nostris Clemens, & Africanus, & Tatianus: ex Judæis Josephus & Justus veteris historiæ monumenta replicantes. Porro Inachus quingentis annis Trojanum bellum antecedit. Ex Ethnicis vero impius ille Porphyrius in quarto Operis sui libro, quod adversum nos casso labore contexuit, post Moysem Semiramim fuisse adfirmat: quæ apud Assyrios CL ante Inachum regnavit annos. Itaque juxta eum DCCC pene & L annis Trojano bello Moyses senior invenitur. Quum hæc ita se habeant, necessarium duxi veritatem diligentius persequi. Et ob id in priori libello quasi quandam materiam futuro operi omnium Regum mihi tempora prænotavi, Chaldæorum, Assyriorum, Medorum, Persarum, Lydorum, Hebræorum, Ægyptiorum, Atheniensium, Argivorum, Sicyoniorum, Lacedæmoniorum, Corinthiorum, Thessalorum, Macedonum, Latinorum, qui postea Romani nuncupati sunt. In præsenti autem stilo eadem tempora contra se invicem ponens, & singularum gentium annos dinumerans, ut quid cuique coætaneum fuit, ita curioso ordine coaptavi. Neque me fugit, in Hebræis codicibus dissonantes ætatum annos inveniri, plusque vel minus, prout interpretibus visum est, lectitari: sequendumque illud potius, quod exemplariorum multitudo in fidem traxit. Verum utcunque quis volet, computet, & reperiet Inachi temporibus, quem primum Argis regnasse ajunt, Patriarcham Hebræorum fuisse Israëlem: à quo duodecim Iudæorum tribus Israëlis vocabulum sortitæ sunt. Semiramim autem & Abraham contemporales fuisse manifestum est. Namque Moyses, junior licet supradictis sit, ab omnibus tamen, quos Græci antiquissimos putant, senior deprehenditur, Homero scilicet, & Hesiodo, Trojanoque bello, ac multo superius Hercule, Musæo, Lino, Chirone, Orpheo, Castore, Polluce, Æsculapio, Libero, Mercurio, Apolline, cæterisque Diis gentium, sacrisque, vel vatibus, ipsius quoque Iovis gestis, quem Græcia in arce divinitatis collocavit. Hos, inquam, omnes, quos enumeravimus, etiam post Cecropem Diphyem primum Atticæ Regem fuisse convincimus. Cecropem autem præsens Historia Moysi coætaneum ostendet, & antecedere Trojanum bellum annis trecentis quinquaginta. Quod ne cui dubium videatur, sequens ratio sic probabit. Quadragesimo secundo anno imperii Augusti CHRISTUS natus, quintodecimo Tiberii prædicare orsus est. Si quis igitur retrorsum annorum supputans numerum alterum Darii regis Persarum quærat annum, sub quo templum Ierosolymarum, quod à Babyloniis destructum fuerat, instauratum est, reperiet à Tiberio, usque ad Darium, annos quingentos quadraginta octo. Darii quippe secundus annus sexagesimæ quintæ Olympiadis anno primo fuit: & Tiberii quintusdecimus in ducentesimam priman Olympiadem incurrit. Fiunt ergo inter Darium & Tiberium Olympiades centum triginta septem: anni DXLVIII, quadriennio in una Olympiade supputato. Deinde secundo Darii anno, LXX desolationis templi annus expletur. à quo, usque ad primam Olympiadem, retrorsum numerantur Olympiades LXIIII, anni

anni ducenti, quinquaginta sex: qui similiter supputantur à supradicto desolationis templi anno, usque ad quinquagesimum annum Oziæ Regis Iudæorum: sub quo Esaias, & Osee fuerunt. Itaque prima Olympias in Esaiæ & reliquorum incurrit ætatem, qui cum eo prophetaverunt. Rursum à prima Olympiade, ad superiora tempora, & usque ad captivitatem Trojæ proveharis, invenies annos CCCCVI. quos & nos in priore opusculo digessimus, & curiosissima Græcorum Historia conscribit. Item apud Hebræos à supradicto Oziæ anno, & temporibus Esaiæ prophetæ, usque ad Samson, & tertium annum Labdon Iudicis, supputabis annos CCCCVI. Samson autem est, quem in corporis robore Herculi similem ferunt posteri Iudæorum: & mihi videntur non multum inter se distare tempore. Siquidem ambo circa Trojæ captivitatem fuerunt. Post hoc iterum ad priora convertere. Et quum CCC tibi & XXIX annos pes retroactus impleverit, Græcorum Cecropem Diphyem, & Moysem invenies Hebræorum. Nam à XLV Cecropis anno, usque ad captivitatem Trojæ, & ab LXXX ætatis Moysi anno, in quo populum Israëliticum de Ægypto eduxit, usque ad Labdon & Samson Judices, computantur anni CCCXXIX. Itaque sine ulla ambiguitate Moyses & Cecrops, qui primus Atheniensium rex fuit, iisdem fuere temporibus. Porro iste est Cecrops Diphyes indigena, sub quo primum in arce oliva orta est, & Atheniensium urbs ex Minervæ appellatione sortita nomen. Hic primus omnium Jovem appellavit; simulacra reperit; aram statuit; victimas immolavit, nequaquam istiusmodi rebus in Græcia usquam visis. Cætera quoque, quæ apud Græcos mira tractantur, posteriora Cecropis annis deprehenduntur. Si autem Cecropis, consequenter & Moysi, qui cum Cecrope fuit. Post hunc enim scribitur diluvium sub Deucalione, incendium sub Phaëthonte, Erichthonius Vulcani & Terræ filius, Dardanus, qui Dardaniam condidit: de quo Homerus:

Quem primum genuit cælesti Iupiter arce.

Liberæ quoque raptus, & Europæ: sacra Cereris atque Isidis: delubrum in Eleusina: frumenta Triptolemi: regnum Trois:

Cujus Dii natum Ganymedem ad sidera raptum:
Vina Iovis magni voluerunt fundere mensis.

Quo tempore quoque Tantalus & Tityus fuerunt, & Apollo natus est. Nam Latona Jovis conjux tempore Tityi fuit.

Latonæ autem & Jovis Apollo filius. Post quos Cadmus Thebas venit:

Qui Semelem genuit, de qua pulcherrima proles
Liber condignam partu tulit edita frugem.

Porro Liber, & reliqui, quos mox inferemus, post centesimum annum Cecropis fuerunt: Linus scilicet, Zethus, & Amphion, Musæus, & Orpheus, Minos, Perseus, Æsculapius, gemini Castor & Pollux, Hercules, cum quo Apollo servivit Admeto: post quos facta est Trojanæ urbis eversio: quam Homerus longo sequitur intervallo. Homerus autem Solone, & Thalete Milesio, ceterisque, qui cum his septem Sapientes appellati sunt, multo prior reperitur. Deinde Pythagoras extitit, qui se non Sapientem, ut priores, sed Philosophum, id est amatorem sapientiæ dici voluit. Quem secutus Socrates Platonem erudivit: à quo famosa in partes Philosophia divisa est. Horum singulos juxta ordinem sequentis historiæ suis locis inferemus. Igitur Moyses cunctos, quos supra memoravimus, antecedit: quia ætate Cecropis fuisse monstratus est. Ab octagesimo autem anno Moysi, & egressu Israël ab Ægypto, rursus ad superiora conversus, usque ad primum annum Abrahæ reperies annos DV. quos similiter à quadragesimo quinto anno Cecropis, usque ad Ninum & Semiramim Assyriorum principes, supputabis. Primus quippe omni Asiæ, exceptis Indis, Ninus Beli filius regnavit. Itaque manifestum est, Abraham Nini ætate generatum, juxta eum tamen numerum, quem contractiorem editione vulgata sermo præbet Hebræus. Verum in curiositate ne cesses: & quum divinam scripturam diligenter evolveris, à nativitate Abrahæ, usque ad totius orbis Diluvium, invenies retrorsum annos DCCCCXLII. Item à Diluvio, usque ad Adam, MM.CC.XLII. in quibus nulla penitus nec Græca, nec Barbara, &, ut loquar in commune, gentilis reperitur historia. Quamobrem præsens opusculum ab Abraham omnino, usque ad nostram ætatem, inferiora tempora persequetur: & statim in principio sui Hebræorum Abraham: Assyriorum Ninum & Semiramim proponet: quia neque Athenarum adhuc urbs, neque Argivorum regnum nomen acceperat, solis Sicyoniis in Græcia florentibus, apud quos temporibus Abrahæ & Nini, Europem secundem regnasse ferunt. Quod cur etiam nos putemus, ex sequentibus demonstrabitur. Si enim diligenter enumeres ab ultima ætate Nini, usque ad Trojæ captivitatem, invenies annos DCCCXXXIV.

Item in Sicyone à vicesimo secundo anno regis Europis, usque ad supradictum tempus, eosdem annos invenies DCCCXXXIV. Apud Hebræos quoque à nativitate Abraham, usque ad Labdon & Samson, Iudices Hebræorum, qui Trojanis temporibus populo præfuerunt, æque supputabis annos DCCCXXXIV. Item apud Ægyptios ab ætate Nini & Semiramidis, quo tempore jam sextadecima Dynastia Thebæi Ægyptiis imperabant, usque ad vicesimam Dynastiam, & regem Ægypti Thuorin, qui ab Homero Polybus vocatur, sub quo Troja capta est, colliguntur etiam supradicti anni DCCCXXXIV. Igitur consequenter in libelli fronte ponimus uno eodemque tempore Abraham, Ninum, Semiramim, Europem, Ægyptiorum Thebæos. Et hæc quidem ita se habere, ut præfati sumus, posterior textus ostendet. Nunc illud in cura est, ut etiam Hebræorum annos in quatuor tempora dividamus: ab Abraham, usque ad Moysem: à Moyse, usque ad primam ædificationem templi: à prima ædificatione templi, usque ad secundam instaurationem ejus: ab instauratione ejus, usque ad adventum Domini. A nativitate quippe Abrahæ, usque ad Moysem, & egressu Israël ex Ægypto, computantur anni DV. A Moyse, usque ad Salomonem, & primam ædificationem templi, anni CCCCLXXIX, secundum minorem tamen numerum, quem tertius liber Regnorum continet. Nam juxta volumen Iudicum supputantur anni DC. A Salomone vero, usque ad instaurationem templi, quæ sub Dario Persarum rege facta est, colliguntur anni DXII. Porro à Dario, usque ad prædicationem Domini nostri JESU CHRISTI, & usque ad quintumdecimum annum Tiberii principis Romanorum, explentur anni DXLVIII. Itaque simul fiunt ab Abraham, usque ad quintum decimum Tiberii annum, anni MM.XLIV. Similiter à Nino & Semiramide, usque ad Moysem & Ceropem, anni DV. A Cecrope, usque ad captivitatem Trojæ, anni CCCXXIX. A captivitate Trojæ, usque ad primam Olympiadem, anni CCCCVI. A prima Olympiade, usque ad secundum Darii annum & instaurationem templi, anni CCLVI. A secundo Darii anno, & instauratione templi, usque ad XV annum Tiberii Cæsaris, anni DXLVIII. Fiunt simul à Nino & Semiramide, usque ad XV Tiberii annum, anni MM.XLIV: quos & ab Abraham, usque ad Tiberium ostendimus supputatos. A Tiberii autem XV anno, usque ad XIV annum Valentis, quo interiit, numerantur anni CCCLI. Itaque fiunt anni istius historiæ MM.CCC.XCV. Et ne longus ordo numerorum aliquid forte turbationis afferat, omnem annorum congeriem in Decadas decidimus: quas ex singularum gentium historiis congregantes sibi invicem fecimus esse contrarias, ut facilis præbeatur inventio cujus Græci ætate vel Barbari, Prophetæ, & Reges, & Sacerdotes fuerunt Hebræorum: item qui diversarum gentium falso crediti Dii: qui Heroës: quæ, quando urbs condita: qui de illustribus viris Philosophi, Poëtæ, Principes, scriptoresque variorum operum extiterunt: & si qua alia digna memoriâ putavit Antiquitas. Quæ universa in suis locis cum summa brevitate ponemus.

EUSE-

EUSEBII PAMPHILI

CÆSAREÆ PALÆSTINÆ EPISCOPI

CHRONICORUM CANONUM

LIBER POSTERIOR,

QUI CHRONICUS CANON DICITUR.

Rimus Assyriorum rex NINUS Beli filius regnavit omni Asiæ, exceptis Indis, annos LII: cujus XLIII imperii anno natus est Abraham. In Græcia verò secundo imperio Sicyoniis imperavit EVROPS annis XLV: cujus XXII regni anno natus est Abraham. Porrò apud Ægyptios XVI potestas erat, quam vocant Dynastiam. Ab hoc tempore regnabant eis Thebæi annos CXC.

HEBR.	*ASSYR.*	*SICYON.*	*ÆGYPT.*
ABRAHAM.	NINUS.	EVROPS	THEBÆI.
I.	XLIII.	XXII.	I.

Ninus condidit civitatem Ninum in regione Assyriorum, quam Hebræi vocant Niniven. Nino regnante apud Assyrios, primus Sicyoniis imperavit Aegialeus annos LII, à quo Aegialea nuncupata est, quæ nunc Peloponnesus vocatur. Post quem secundus EVROPS, qui & prælatus est titulo. Nino regnante apud Assyrios, Ægyptiis THEBÆI imperabant.

II.	XLIV.	XXIII.	II.
III.	XLV.	XXIV.	III.
IV.	XLVI.	XXV.	IV.
V.	XLVII.	XXVI.	V.
VI.	XLVIII.	XXVII.	VI.
VII.	XLIX.	XXVIII.	VII.

Regnante Nino apud Assyrios, novissimo ejus tempore nascitur Abraham. Abraham natione Chaldæus primam ætatem apud Chaldæos terit.

Apud Hebræos, usque ad nativitatem Abrahæ, computantur anni mille nongenti quinquaginta. Usque ad Diluvium enim, ab Adam, habent annos M.DC.LVI. & inde usque ad Abraham, CC.XC.III. Et ideo XL Jobelei à nativitate Abraham computantur. Unus enim Jobeleus quinquaginta anni sunt.

Zoroastres magus rex Bactrianorum clarus habetur: adversum quem Ninus dimicavit.

VIII.	L.	XXIX.	VIII.
IX.	LI.	XXX.	IX.
X.	LII.	XXXI.	X.

HEBR. ASSYR. SICYON. AEGYPT.

SEMIRAMIS uxor Nini Aſſyriis imperavit annos XLII.: de qua innumerabilia narrantur: quæ & Aſiam tenuit, & propter inundationem aggeres conſtruxit, plurimas Babyloniæ urbes inſtaurans.

	HEBR.	ASSYR.	SICYON.	AEGYPT.	
		SEMIRAMIS.			Aſſyriorum ſecunda SEMIRAMIS ann. XLII.
	XI.	I.	XXXII.	XI.	
	XII.	II.	XXXIII.	XII.	
	XIII.	III.	XXXIV.	XIII.	
	XIV.	IV.	XXXV.	XIV.	
	XV.	V.	XXXVI.	XV.	
	XVI.	VI.	XXXVII.	XVI.	
	XVII.	VII.	XXXVIII.	XVII.	
	XVIII.	VIII.	XXXIX.	XVIII.	
	XIX.	IX.	XL.	XIX.	
XX.	XX.	X.	XLI.	XX.	
	XXI.	XI.	XLII.	XXI.	
	XXII.	XII.	XLIII.	XXII.	
	XXIII.	XIII.	XLIV.	XXIII.	
	XXIV.	XIV.	XLV.	XXIV.	
			TELCHINUS.		Sicyoniis tertius imperavit TELCHINUS ann. XX.
	XXV.	XV.	I.	XXV.	
	XXVI.	XVI.	II.	XXVI.	
	XXVII.	XVII.	III.	XXVII.	
	XXVIII.	XVIII.	IV.	XXVIII.	
	XXIX.	XIX.	V.	XXIX.	
XXX.	XXX.	XX.	VI.	XXX.	
	XXXI.	XXI.	VII.	XXXI.	
	XXXII.	XXII.	VIII.	XXXII.	
	XXXIII.	XXIII.	IX.	XXXIII.	
	XXXIV.	XXIV.	X.	XXXIV.	
	XXXV.	XXV.	XI.	XXXV.	
	XXXVI.	XXVI.	XII.	XXXVI.	
	XXXVII.	XXVII.	XIII.	XXXVII.	
	XXXVIII.	XXVIII.	XIV.	XXXVIII.	

HEBR.

	HEBR.	*ASSYR.*	*SICYON.*	*ÆGYPT.*
	XXXIX.	XXIX.	XV.	XXXIX.
XL.	XL.	XXX.	XVI.	XL.
	XLI.	XXXI.	XVII.	XLI.
	XLII.	XXXII.	XVIII.	XLII.
	XLIII.	XXXIII.	XIX.	XLIII.
	XLIV.	XXXIV.	XX.	XLIV.
			APIS.	
	XLV.	XXXV.	I.	XLV.
	XLVI.	XXXVI.	II.	XLVI.
	XLVII.	XXXVII.	III.	XLVII.
	XLVIII.	XXXVIII.	IV.	XLVIII.
	XLIX.	XXXIX.	V.	XLIX.
L.	L.	XL.	VI.	L.
	LI.	XLI.	VII.	LI.

Sicyoniorum quartus APIS ann. XXV. A quo Apia, nunc Peloponnesus, prius Ægialea nuncupata.

Principium XLI Jobelei secundum Hebræos. JOBEL autem apud Hebræos quinquagenarius annus vocatur. Itaque juxta supputationem illorum, ab Adam, usque ad annum præsentem, fuerunt anni duo millia.

	LII.	XLII.	VIII.	LII.
		ZAMEIS.		
	LIII.	I.	IX.	LIII.
	LIV.	II.	X.	LIV.
	LV.	III.	XI.	LV.
	LVI.	IV.	XII.	LVI.
	LVII.	V.	XIII.	LVII.
	LVIII.	VI.	XIV.	LVIII.
	LIX.	VII.	XV.	LIX.
LX.	LX.	VIII.	XVI.	LX.
	LXI.	IX.	XVII.	LXI.
	LXII.	X.	XVIII.	LXII.
	LXIII.	XI.	XIX.	LXIII.
	LXIV.	XII.	XX.	LXIV.
	LXV.	XIII.	XXI.	LXV.
	LXVI.	XIV.	XXII.	LXVI.

Assyriorum tertius ZAMEIS, qui & NINYAS, filius Nini & Semiramidis ann. XXXVIII.

Apud Cretam regnavit primus CRES indigena: à quo CRETA appellata: quem ajunt unum Curetarum fuisse, à quibus Jupiter absconditus est, & nutritus. Hi Cnosson civitatem in Creta condiderunt, & Cybeles Matris templum.

	HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ÆGYPT.	
	LXVII.	XV.	XXIII.	LXVII.	
	LXVIII.	XVI.	XXIV.	LXVIII.	
	LXIX.	XVII.	XXV.	LXIX.	
			THELXION.		Sicyoniorum quintus THELXION ann. LII.
LXX.	LXX.	XVIII.	I.	LXX.	
	LXXI.	XIX.	II.	LXXI.	
	LXXII.	XX.	III.	LXXII.	
	LXXIII.	XXI.	IV.	LXXIII.	
	LXXIV.	XXII.	V.	LXXIV.	
	LXXV.	XXIII.	VI.	LXXV.	PRIMUS ANNUS REPROMISSIONIS DEI AD ABRAHAM.

Abraham, quum LXXV esset annorum, divino dignus habetur alloquio, & ea repromissione, quod ad eum facta est.

Primus annus repromissionis Dei ad Abraham: à quo, usque ad Moysen, & egressum gentis Hebræorum ex Ægypto, supputantur anni CCCCXXX: quorum meminit Paulus ita dicens: *Testamentum confirmatum à Domino, quæ post quadringintos & triginta annos facta est lex, non infirmat ad evacuandam promissionem.* Ipse quoque in Exodo Moyses his congruens loquitur: *Habitatio autem filiorum Israel, qua habitaverunt in Ægypto, & in terra Chanaan, ipsi & patres eorum, anni quadringenti triginta.*

	HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ÆGYPT.	
	LXXVI.	XXIV.	VII.	LXXVI.	
	LXXVII.	XXV.	VIII.	LXXVII.	
	LXXVIII.	XXVI.	IX.	LXXVIII.	
	LXXIX.	XXVII.	X.	LXXIX.	
LXXX.	LXXX.	XXVIII.	XI.	LXXX	
	LXXXI.	XXIX.	XII.	LXXXI.	
	LXXXII.	XXX.	XIII.	LXXXII.	
	LXXXIII.	XXXI.	XIV.	LXXXIII.	
	LXXXIV.	XXXII.	XV.	LXXXIV.	
	LXXXV.	XXXIII.	XVI.	LXXXV.	DECIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
	LXXXVI.	XXXIV.	XVII.	LXXXVI.	
	LXXXVII.	XXXV.	XVIII.	LXXXVII.	
	LXXXVIII.	XXXVI.	XIX.	LXXXVIII.	ABRAHAM ex ancilla Agar genuit Ismaelem: à quo Ismaelitarum gens, qui postea Agareni, deinde Sarraceni dicti.
	LXXXIX.	XXXVII.	XX.	LXXXIX.	
XC.	XC.	XXXVIII.	XXI.	XC.	
		ARIUS.			Assyriorum quartus ARIUS ann. XXX.
	XCI.	I.	XXII.	XCI.	

HEBR.

	HEBR.	*ASSYR.*	*SICYON.*	*ÆGYPT.*	
	XCII.	II.	XXIII.	XCII.	
	XCIII.	III.	XXIV.	XCIII.	
	XCIV.	IV.	XXV.	XCIV.	
	XCV.	V.	XXVI.	XCV.	VICESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
	XCVI.	VI.	XXVII.	XCVI.	
	XCVII.	VII.	XXVIII.	XCVII.	
	XCVIII.	VIII.	XXIX.	XCVIII.	
	XCIX.	IX.	XXX.	XCIX.	Sodoma & Gomorrha succensæ.
c.	C.	X.	XXXI.	C.	

Abraham, quum centenarius esset, genuit ex libera filium Isaac: cui supervixit alios annos LXXXV. Primo omnium Prophetarum Abrahæ verbum Dei quum in figura apparuisset humana, vocationem gentium pollicetur, quam in nostrum tempus sermo Christi deduxit ad finem per euangelicam in omnes gentes prædicationem.

	ISAAC FIL. ABRAHAM.				
	I.	XI.	XXXII.	CI.	INITIUM QUADRAGESIMI SECUNDI JOBELEI SECUNDUM JUDÆOS.
	II.	XII.	XXXIII.	CII.	
	III.	XIII.	XXXIV.	CIII.	
	IV.	XIV.	XXXV.	CIV.	
	V.	XV.	XXXVI.	CV.	TRICESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
	VI.	XVI.	XXXVII.	CVI.	
	VII.	XVII.	XXXVIII.	CVII.	
	VIII.	XVIII.	XXXIX.	CVIII.	
	IX.	XIX.	XL.	CIX.	
cx.	X.	XX.	XLI.	CX.	CENTESIMUS DECIMUS ANNUS ABRAHÆ.
	XI.	XXI.	XLII.	CXI.	
	XII.	XXII.	XLIII.	CXII.	
	XIII.	XXIII.	XLIV.	CXIII.	
	XIV.	XXIV.	XLV.	CXIV.	
	XV.	XXV.	XLVI.	XV.	QUADRAGESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
	XVI.	XXVI.	XLVII.	CXVI.	
	XVII.	XXVII.	XLVIII.	CXVII.	
	XVIII.	XXVIII.	XLIX.	CXVIII.	
	XIX.	XXIX.	L.	CXIX.	

	HEBR.	ASSYR.	SICYON.	AEGYPT.	
CXX.	XX.	XXX.	LI.	CXX.	CENTESIMUS VICESIMUS ANNUS ABRAHÆ.
		ARALIUS.			Assyriorum quintus ARALIUS ann. XL.
	XXI.	I.	LII.	CXXI.	
			AEGYDRUS.		Sicyoniis sextus AEGYDRUS ann. XXXIV.
	XXII.	II.	I.	CXXII.	
	XXIII.	III.	II.	CXXIII.	
	XXIV.	IV.	III.	CXXIV.	
	XXV.	V.	IV.	CXXV.	QUINQUAGESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
	XXVI.	VI.	V.	CXXVI.	
	XXVII.	VII.	VI.	CXXVII.	
	XXVIII.	VIII.	VII.	CXXVIII.	In Creta regnavit primus CRES indigena. Alii vero suprascriptum tempus vindicant.
	XXIX.	IX.	VIII.	CXXIX.	
CXXX.	XXX.	X.	IX.	CXXX.	CENTESIMUS TRICESIMUS ANNUS ABRAHÆ.
	XXXI.	XI.	X.	CXXXI.	
	XXXII.	XII.	XI.	CXXXII.	
	XXXIII.	XIII.	XII.	CXXXIII.	
	XXXIV.	XIV.	XIII.	CXXXIV.	
	XXXV.	XV.	XIV.	CXXXV.	SEXAGESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
	XXXVI.	XVI.	XV.	CXXXVI.	
	XXXVII.	XVII.	XVI.	CXXXVII.	
	XXXVIII.	XVIII.	XVII.	CXXXVIII.	
	XXXIX.	XIX.	XVIII.	CXXXIX.	
CXL.	XL.	XX.	XIX.	CXL.	CENTESIMUS QUADRAGESIMUS ANNUS ABRAHÆ.
	XLI.	XXI.	XX.	CXLI.	
	XLII.	XXII.	XXI.	CXLII.	
	XLIII.	XXIII.	XXII.	CXLIII.	
	XLIV.	XXIV.	XXIII.	CXLIV.	
	XLV.	XXV.	XXIV.	CXLV.	SEPTUAGESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
	XLVI.	XXVI.	XXV.	CXLVI.	
	XLVII.	XXVII.	XXVI.	CXLVII.	
	XLVIII.	XXVIII.	XXVII.	CXLVIII.	
	XLIX.	XXIX.	XXVIII.	CXLIX.	

	HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ÆGYPT.	
CL.	L.	XXX.	XXIX.	CL.	CENTESIMUS QUINQUAGESIMUS ANNUS ABRAHAM.
	LI.	XXXI.	XXX.	CLI.	PRINCIPIUM JOBELEI QUADRAGESIMI TERTII.
	LII.	XXXII.	XXXI.	CLII.	
	LIII.	XXXIII.	XXXII.	CLIII.	
	LIV.	XXXIV.	XXXIII.	CLIV.	
	LV.	XXXV.	XXXIV.	CLV.	OCTUAGESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
			THURIMACHUS.		Apud Sicyonios septimus THURIMACHUS ann. XLV.
	LVI.	XXXVI.	I.	CLVI.	
	LVII.	XXXVII.	II.	CLVII.	
	LVIII.	XXXVIII.	III.	CLVIII.	
	LIX.	XXXIX.	IV.	CLIX.	
CLX.	LX.	XL.	V.	CLX.	

Sexagenario Isaac nascuntur filii gemini: primus ESAU, qui & EDOM: à quo gens Idumæorum. Secundus JACOB, qui postea Israel, à quo Israelitæ, qui nunc Iudæi. Initium etiam regni Argivorum his temporibus.

Apud Hebræos JACOB filius Isaac, qui prænotatur, usque ad JOSEPH, ann. CXXI.

Apud Assyrios sextus XERXES, qui & BALEUS, ann. XXX.

Apud Argos primus regnavit INACHUS ann. L.

Inachi filia Io, quam Ægyptii mutato nomine Isidem colunt. A patre Inacho Inachus fluvius apud Argos. A filia Ione Bosporus nuncupatur.

	HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ARGIV.	ÆGYPT.	
	IACOB.	XERXES		INACHUS.		Castor Chronographus de Argivorum regno ita loquitur: *Consequentur persequemur reges Argi ab Inacho, usque in Sthenelantum filium Crotopi: quorum invenitur omne tempus anni* CCC.LXXXIV.
	I.	I.	VI.	I.	CLXI.	
	II.	II.	VII.	II.	CLXII.	
	III.	III.	VIII.	III.	CLXIII.	
	IV.	IV.	IX.	IV.	CLXIV.	
	V.	V.	X.	V.	CLXV.	NONAGESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
	VI.	VI.	XI.	VI.	CLXVI.	
	VII.	VII.	XII.	VII.	CLXVII.	
	VIII.	VIII.	XIII.	VIII.	CLXVIII.	
	IX.	IX.	XIV.	IX.	CLXIX.	
CLXX.	X.	X.	XV.	X.	CLXX.	CENTESIMUS SEPTUAGESIMUS ANNUS ABRAHÆ. ET ISAAC SEPTUAGESIMUS.
	XI.	XI.	XVI.	XI.	CLXXI.	
	XII.	XII.	XVII.	XII.	CLXXII.	
	XIII.	XIII.	XVIII.	XIII.	CLXIII.	

	HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ARGIV.	ÆGYPT.	
	XIV.	XIV.	XIX.	XIV.	CLXXIV.	
	XV.	XV.	XX.	XV.	CLXXV.	CENTESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS, IN QUO MORITUR ABRAHAM ANNORUM CLXXV.
	XVI.	XVI.	XXI.	XVI.	CLXXVI.	
	XVII.	XVII.	XXII.	XVII.	CLXXVII.	
	XVIII.	XVIII.	XXIII.	XVIII.	CLXXVIII.	
	XIX.	XIX.	XXIV.	XIX.	CLXXIX.	
CLXXX.	XX.	XX.	XXV.	XX.	CLXXX.	OCTAGESIMUS ANNUS ISAAC.
	XXI.	XXI.	XXVI.	XXI.	CLXXXI.	
	XXII.	XXII.	XXVII.	XXII.	CLXXXII.	Apis in Ægypto primus Deus putatur, quem quidam Serapim vocant.
	XXIII.	XXIII.	XXVIII.	XXIII.	CLXXXIII.	
	XXIV.	XXIV.	XXIX.	XXIV.	CLXXXIV.	
	XXV.	XXV.	XXX.	XXV.	CLXXXV.	CENTESIMUS DECIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
	XXVI.	XXVI.	XXXI.	XXVI.	CLXXXVI.	
	XXVII.	XXVII.	XXXII.	XXVII.	CLXXXVII.	
	XXVIII.	XXVIII.	XXXIII.	XXVIII.	CLXXXVIII.	
	XXIX.	XXIX.	XXXIV.	XXIX.	CLXXXIX.	
CXC.	XXX.	XXX.	XXXV.	XXX.	CXC.	NONAGESIMUS ANNUS ISAAC.
		ARMAMITRES.			PASTORES.	Apud Assyrios septimus ARMAMITRES ann. XXXVIII.

Ægypti septima decima Dynastia. Apud Ægyptios per septimam decimam Dynastiam regnaverunt PASTORES annis centum tribus. Reges Ægyptiorum Pastores conjicimus nuncupatos propter Joseph & fratres ejus, qui in principio pastores descendisse in Ægyptum comprobantur.

	XXXI.	XXXI.	XXXVI.	XXXI.	I.	
	XXXII.	XXXII.	XXXVII.	XXXII.	II.	
	XXXIII.	XXXIII.	XXXVIII.	XXXIII.	III.	
	XXXIV.	XXXIV.	XXXIX.	XXXIV.	IV.	
	XXXV.	XXXV.	XL.	XXXV.	V.	CENTESIMUS VICESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS
	XXXVI.	XXXVI.	XLI.	XXXVI.	VI.	
	XXXVII.	XXXVII.	XLII.	XXXVII.	VII.	
	XXXVIII.	XXXVIII.	XLIII.	XXXVIII.	VIII.	
	XXXIX.	XXXIX.	XLIV.	XXXIX.	IX.	
CC.	XL.	XL.	XLV.	XL.	X.	CENTESIMUS ANNUS ISAAC.

	HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ARGIV.	ÆGYPT.	
			LEUCIPPUS.			Sicyoniorum octavus LEUCIPPUS ann. LIII.
	XLI.	XI.	I.	XLI.	XI.	PRINCIPIUM JOBELEI QUADRAGESIMI QUARTI JUXTA JUDÆORUM TRADITIONEM.
	XLII.	XII.	II.	XLII.	XII.	
	XLIII.	XIII.	III.	XLIII.	XIII.	
	XLIV.	XIV.	IV.	XLIV.	XIV.	
	XLV.	XV.	V.	XLV.	XV.	CENTESIMUS TRIGESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
	XLVI.	XVI.	VI.	XLVI.	XVI.	
	XLVII.	XVII.	VII.	XLVII.	XVII.	
	XLVIII.	XVIII.	VIII.	XLVIII.	XVIII.	
	XLIX.	XIX.	IX.	XLIX.	XIX.	
CCX.	L.	XX.	X.	L.	XX.	
				PHORONEUS.		Apud Argos secundus PHORONEUS ann. LX.

Phoroneus Inachi filius & Niobæ primus leges judiciaque constituit. Quidam hujus filiam Nioben arbitrantur.

LI.	XXI.	XI.	I.	XXI.	

Horum temporum quasi valde antiquorum Plato in Timæo ita meminit: *Aliquando volens eos provocare in sermones de temporibus antiquis, quæ cuique civitati apud veteres accidissent: de Phoroneo, qui primus hoc nomine appellatus, de Niobe, & his, qui post diluvium fuerunt.*

	LII.	XXII.	XII.	II.	XXII.	Niobæ omnium primæ mulieri, ut Græci perhibent, mixtus est Jupiter: de qua nascitur Apis, quem Serapim vocant.
	LIII.	XXIII.	XIII.	III.	XXIII.	
	LIV.	XXIV.	XIV.	IV.	XXIV.	
	LV.	XXV.	XV.	V.	XXV.	CENTESIMUS QUADRAGESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
	LVI.	XXVI.	XVI.	VI.	XXVI.	
	LVII.	XXVII.	XVII.	VII.	XXVII.	
	LVIII.	XXVIII.	XVIII.	VIII.	XXVIII.	
	LIX.	XXIX.	XIX.	IX.	XXIX.	
CCXX.	LX.	XXX.	XX.	X.	XXX.	CENTESIMUS VICESIMUS ANNUS ISAAC.
	LXI.	XXXI.	XXI.	XI.	XXXI.	
	LXII.	XXXII.	XXII.	XII.	XXXII.	
	LXIII.	XXXIII.	XXIII.	XIII.	XXXIII.	
	LXIV.	XXXIV.	XXIV.	XIV.	XXXIV.	
	LXV.	XXXV.	XXV.	XV.	XXXV.	CENTESIMUS QUINQUAGESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.

	HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ARGIV.	ÆGYPT.	
	LXVI.	XXXVI.	XXVI.	XVI.	XXXVI.	Thessalus Græci filius regnavit in Thessalia.
	LXVII.	XXXVII.	XXVII.	XVII.	XXXVII.	
	LXVIII.	XXXVIII.	XXVIII.	XVIII.	XXXVIII.	
		BELOCHUS.				Apud Assyrios octavus BELOCHUS ann. XXXV.
	LXIX.	I.	XXIX.	XIX.	XXXIX.	Telchines & Caryatæ adversum Phoroneum & Parrhasios instituunt bellum.
CCXXX.	LXX.	II.	XXX.	XX.	XL.	
	LXXI.	III.	XXXI.	XXI.	XLI.	CENTESIMUS TRICESIMUS ANNUS ISAAC.
	LXXII.	IV.	XXXII.	XXII.	XLII.	Jacob Mesopotamiam venit, & servit apud Laban ann. VII.
	LXXIII.	V.	XXXIII.	XXIII.	XLIII.	
	LXXIV.	VI.	XXXIV.	XXIV.	XLIV.	
	LXXV.	VII.	XXXV.	XXV.	XLV.	CENTESIMUS SEXAGESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
	LXXVI.	VIII.	XXXVI.	XXVI.	XLVI.	

Ogyges in Attica Eleusinam condidit, qui antiquitus vocabatur Acta, & alias plurimas civitates : cujus temporibus apud lacum Trionidem virgo apparuit, quam Græci Minervam nuncuparunt.

	LXXVII.	IX.	XXXVII.	XXVII.	XLVII.	
	LXXVIII.	X.	XXXVIII.	XXVIII.	XLVIII.	Iacob Liam & Rachel in Mesopotamia duxit uxores.
	LXXIX.	XI.	XXXIX.	XXIX.	XLIX.	
CCXL.	LXXX.	XII.	XL.	XXX.	L.	CENTESIMUS QUADRAGESIMUS ANNUS ISAAC.
	LXXXI.	XIII.	XLI.	XXXI.	LI.	
	LXXXII.	XIV.	XLII.	XXXII.	LII.	
	LXXXIII.	XV.	XLIII.	XXXIII.	LIII.	
	LXXXIV.	XVI.	XLIV.	XXXIV.	LIV.	CENTESIMUS SEPTUAGESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
	LXXXV.	XVII.	XLV.	XXXV.	LV.	
	LXXXVI.	XVIII.	XLVI.	XXXVI.	LVI.	Ruben natus. Simeon natus.
	LXXXVII.	XIX.	XLVII.	XXXVII.	LVII.	Iacob genuit Levi.
	LXXXVIII.	XX.	XLVIII.	XXXVIII.	LVIII.	Iudas natus, à quo Iudæi appellati.
	LXXXIX.	XXI.	XLIX.	XXXIX.	LIX.	
CCL.	XC.	XXII.	L.	XL.	LX.	
	XCI.	XXIII.	LI.	XLI.	LXI.	CENTESIMUS QUINQUAGESIMUS ANNUS ISAAC.
	XCII.	XXIV.	LII.	XLII.	LXII.	INITIUM QUADRAGESIMI QUINTI JOBELEI.
	XCIII.	XXV.	LIII.	XLIII.	LXIII.	Iacob generat Ioseph.

HEBR.

	HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ARGIV.	ÆGYPT.	
			MESAPUS.			Apud Sicyonios nonus MESAPUS ann. XLVII.
	XCIV.	XXVI.	I.	XLIV.	LXIV.	
	XCV.	XXVII.	II.	XLV.	LXV.	CENTESIMUS OCTAGESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
	XCVI.	XXVIII.	III.	XLVI.	LXVI.	Hoc tempore in Sicilia Messana, quæ & Mamertina, conditur.
	XCVII.	XXIX.	IV.	XLVII.	LXVII.	
	XCVIII.	XXX.	V.	XLVIII.	LXVIII.	
	XCIX.	XXXI.	VI.	XLIX.	LXIX.	
CCLX.	C.	XXXII.	VII.	L.	LXX.	CENTESIMUS SEXAGESIMUS ANNUS ISAAC, IACOB CENTESIMUS.
	CI.	XXXIII.	VIII.	LI.	LXXI.	
	CII.	XXXIV.	IX.	LII.	LXXII.	Diluvium Ægypti hoc tempore fuit, quod factum est sub Ogyge.
	CIII.	XXXV.	X.	LIII.	LXXIII.	
		BALEUS.				Apud Assyrios nonus BALEUS ann. LII.
	CIV.	I.	XI.	LIV.	LXXIV.	
	CV.	II.	XII.	LV.	LXXV.	CENTESIMUS NONAGESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
	CVI.	III.	XIII.	LVI.	LXXVI.	Joseph venditur à fratribus annos agens XVI.
	CVII.	IV.	XIV.	LVII.	LXXVII.	
	CVIII.	V.	XV.	LVIII.	LXXVIII.	
	CIX.	VI.	XVI.	LIX.	LXXIX.	
CCLXX.	CX.	VII.	XVII.	LX.	LXXX.	
				APIS.		Apud Argivos tertius APIS ann. XXXV. Hunc ajunt esse Serapim. Siquidem quum fratrem Aegialeum regem præfecisset Achaiæ, ipse cum populo ad Ægyptum navigavit.
	CXI.	VIII.	XVIII.	I.	LXXXI.	
	CXII.	IX.	XIX.	II.	LXXXII.	
	CXIII.	X.	XX.	III.	LXXXIII.	
	CXIV.	XI.	XXI.	IV.	LXXXIV.	
	CXV.	XII.	XXII.	V.	LXXXV.	DUCENTESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
	CXVI.	XIII.	XXIII.	VI.	LXXXVI.	Telchines victi Rhodum condiderunt, quæ prius Ophiussa vocabatur.
	CXVII.	XIV.	XXIV.	VII.	LXXXVII.	
	CXVIII.	XV.	XXV.	VIII.	LXXXVIII.	
	CXIX.	XVI.	XXVI.	IX.	LXXXIX.	Memphis in Ægypto ab Ape condita.
CCLXXX.	CXX.	XVII.	XXVII.	X.	XC.	
	CXXI.	XVIII.	XXVIII.	XI.	XCI.	

Centum octaginta annorum Isaac moritur relinquens filium Jacob annorum CXX.

	HEBR.	*ASSYR.*	*SICYON.*	*ARGIV.*	*ÆGYPT.*	
	IOSEPH.					IOSEPH ex Hebræis dux Ægypti ann. LXXX. tricesimo ætatis suæ anno.
	I.	XIX.	XXIX.	XII.	XCII.	
	II.	XX.	XXX.	XIII.	XCIII.	
	III.	XXI.	XXXI.	XIV.	XCIV.	
	IV.	XXII.	XXXII.	XV.	XCV.	DUCENTESIMUS DECIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
	V.	XXIII.	XXXIII.	XVI.	XCVI.	
	VI.	XXIV.	XXXIV.	XVII.	XCVII.	
	VII.	XXV.	XXXV.	XVIII.	XCVIII.	
	VIII.	XXVI.	XXXVI.	XIX.	XCIX.	
CCXC.	IX.	XXVII.	XXXVII.	XX.	C.	CENTESIMUS TRICESIMUS ANNUS IACOB.
	X.	XXVIII.	XXXVIII.	XXI.	CI.	

Hoc anno, qui secundus famis fuit, introivit Ægyptum cum filiis suis Iacob: qui cum interrogaretur à Pharaone, quotum annum ageret, respondit se esse annorum centum triginta.

	XI.	XXIX.	XXXIX.	XXII.	CII.	
	XII.	XXX.	XL.	XXIII.	CIII.	
					AMOSIS.	Apud Ægyptios per XVIII. Diopolitanorum Dynastiam primus AMOSIS ann. XXV.
	XIII.	XXXI.	XLI.	XXIV.	I.	
	XIV.	XXXII.	XLII.	XXV.	II.	DUCENTESIMUS VICESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
	XV.	XXXIII.	XLIII.	XXVI.	III.	
	XVI.	XXXIV.	XLIV.	XXVII.	IV.	
	XVII.	XXXV.	XLV.	XXVIII.	V.	
	XVIII.	XXXVI.	XLVI.	XXIX.	VI.	
CCC.	XIX.	XXXVII.	XLVII.	XXX.	VII.	CENTESIMUS QVADRAGESIMUS ANNUS IACOB.

Sparta condita est à Sparto filio Phoronei.

			ERATVS			Apud Sicyonios decimus ERATUS ann. XLVI.
	XX.	XXXVIII.	I.	XXXI.	VIII.	QVINQVAGESIMUS ANNUS IOSEPH. INITIUM QVADRAGESIMI SEXTI IOBELEI.
	XXI.	XXXIX.	II.	XXXII.	IX.	
	XXII.	XL.	III.	XXXIII.	X.	
	XXIII.	XLI.	IV.	XXXIV.	XI.	
	XXIV.	XLII.	V.	XXXV.	XII.	DUCENTESIMUS TRICESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
				ARGUS.		Apud Argivos quartus ARGUS ann. LXX.
	XXV.	XLIII.	VI.	XXXVI.	XIII.	
	XXVI.	XLIV.	VII.	XXXVII.	XIV.	Iacob centesimo quadragesimo

septimo ætatis suæ anno diem obiit prophetans de Christo, & de vocatione gentium.

HEBR.

	HEBR.	*ASSYR.*	*SICYON.*	*ARGIV.*	*ÆGYPT.*	
	XXVII.	XLV.	VIII.	III.	XV.	
	XXVIII.	XLVI.	IX.	IV.	XVI.	
cccx.	XXIX.	XLVII.	X.	V.	XVII.	
	XXX.	XLVIII.	XI.	VI.	XVIII.	SEXAGESIMUS ANNUS JOSEPH.
	XXXI.	XLIX.	XII.	VII.	XIX.	
	XXXII.	L.	XIII.	VIII.	XX.	
	XXXIII.	LI.	XIV.	IX.	XXI.	
	XXXIV.	LII.	XV.	X.	XXII.	DUCENTESIMUS QUADRAGESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
		ALTADAS.				Assyriorum decimus ALTADAS ann. XXXII.
	XXXV.	I.	XVI.	XI.	XXIII.	
	XXXVI.	II.	XVII.	XII.	XXIV.	
	XXXVII.	III.	XVIII.	XIII.	XXV.	
					CHEBRON.	Ægypti secundus CHEBRON ann. XIII.
	XXXVIII.	IV.	XIX.	XIV.	I.	
cccxx.	XXXIX.	V.	XX.	XV.	II.	
	XL.	VI.	XXI.	XVI.	III.	SEPTUAGESIMUS ANNUS JOSEPH.
	XLI.	VII.	XXII.	XVII.	IV.	
	XLII.	VIII.	XXIII.	XVIII.	V.	
	XLIII.	IX.	XXIV.	XIX.	VI.	
	XLIV.	X.	XXV.	XX.	VII.	DUCENTESIMUS QUINQUAGESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
	XLV.	XI.	XXVI.	XXI.	VIII.	
	XLVI.	XII.	XXVII.	XXII.	IX.	
	XLVII.	XIII.	XXVIII.	XXIII.	X.	
	XLVIII.	XIV.	XXIX.	XXIV.	XI.	
cccxxx.	XLIX.	XV.	XXX.	XXV.	XII.	OCTAGESIMUS ANNUS JOSEPH.
	L.	XVI.	XXXI.	XXVI.	XIII.	
					AMENOPHES.	Ægyptiorum tertius AMENOPHES ann. XXI.

His temporibus secundum quorundam opinionem Prometheus fuit, à quo homines factos commemorant: & re vera, quum sapiens esset, feritatem eorum & nimiam imperitiam ad humanitatem & scientiam transfigurabat.

LI.	XVII.	XXXII.	XXVII.	I.

HEBR.

	HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ARGIV.	ÆGYPT.	
	LII.	XVIII.	XXXIII.	XXVIII.	II.	
	LIII.	XIX.	XXXIV.	XXIX.	III.	
	LIV.	XX.	XXXV.	XXX.	IV.	DUCENTESIMUS QUINQUAGESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
	LV.	XXI.	XXXVI.	XXXI.	V.	
	LVI.	XXII.	XXXVII.	XXXII.	VI.	
	LVII.	XXIII.	XXXVIII.	XXXIII.	VII.	
	LVIII.	XXIV.	XXXIX.	XXXIV.	VIII.	
CCCXL.	LIX.	XXV.	XL.	XXXV.	IX.	
	LX.	XXVI.	XLI.	XXXVI.	X.	NONAGESIMUS ANNUS JOSEPH.
	LXI.	XXVII.	XLII.	XXXVII.	XI.	
	LXII.	XXVIII.	XLIII.	XXXVIII.	XII.	
	LXIII.	XXIX.	XLIV.	XXXIX.	XIII.	
	LXIV.	XXX.	XLV.	XL.	XIV.	DUCENTESIMUS SEPTUAGESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
	LXV.	XXXI.	XLVI.	XLI.	XV.	
			PLEUNÆUS.			Sicyoniorum undecimus PLEMNÆUS ann. XLVIII.
	LXVI.	XXXII.	I.	XLII.	XVI.	
		MAMITUS.				Aſſyriorum undecimus MAMITUS ann. XXX.
	LXVII.	I.	II.	XLIII.	XVII.	
	LXVIII.	II.	III.	XLIV.	XVIII.	
CCCL.	LXIX.	III.	IV.	XLV.	XIX.	CENTESIMUS ANNUS JOSEPH.
	LXX.	IV.	V.	XLVI.	XX.	PRINCIPIUM QUADRAGESIMI SEPTIMI JOBELEI.
	LXXI.	V.	VI.	XLVII.	XXI.	
					MEPHRES.	Ægyptiorum quartus MEPHRES ann. XII.
	LXXII.	VI.	VII.	XLVIII.	I.	
	LXXIII.	VII.	VIII.	XLIX.	II.	
	LXXIV.	VIII.	IX.	L.	III.	DUCENTESIMUS OCTOGESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
	LXXV.	IX.	X.	LI.	IV.	
	LXXVI.	X.	XI.	LII.	V.	
	LXXVII.	XI.	XII.	LIII.	VI.	
	LXXVIII.	XII.	XIII.	LIV.	VII.	
CCCLX.	LXXIX.	XIII.	XIV.	LV.	VIII.	

	HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ARGIV.	ÆGYPT.
	LXXX.	XIV.	XV.	LVI.	IX.

Centum decem annorum Ioseph moritur: post cujus interitum Hebræi Ægyptiis servierunt annis CXLIV. Fiunt autem omnes anni, quos Hebræi in Ægypto fecerunt, CCXV. qui ab eo tempore computantur, quo Iacob cum filiis suis descendit in Ægyptum.

	I.	XV.	XVI.	LVII.	X.	HEBRÆORUM SERVITUS IN ÆGYPTO ANNI CXLIV.
	II.	XVI.	XVII.	LVIII.	XI.	
	III.	XVII.	XVIII.	LIX.	XII.	
					MISPHARMUTOSIS.	Ægyptiorum quintus MISPHARMUTOSIS ann. XXVI.
	IV.	XVIII.	XIX.	LX.	I.	DUCENTESIMUS NONAGESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
	V.	XIX.	XX.	LXI.	II.	
	VI.	XX.	XXI.	LXII.	III.	
	VII.	XXI.	XXII.	LXIII.	IV.	
	VIII.	XXII.	XXIII.	LXIV.	V.	
CCCLXX.	IX.	XXIII.	XXIV.	LXV.	VI.	
	X.	XXIV.	XXV.	LXVI.	VII.	
	XI.	XXV.	XXVI.	LXVII.	VIII.	
	XII.	XXVI.	XXVII.	LXVIII.	IX.	
	XIII.	XXVII.	XXVIII.	LXIX.	X.	
	XIV.	XXVIII.	XXIX.	LXX.	XI.	TRECENTESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
				CRIASUS.		Argis quintus CRIASUS annis LIV.
	XV.	XXIX.	XXX.	I.	XII.	In Argis prima sacerdotio functa est CALLITHYJA Piranthi filia.
	XVI.	XXX.	XXXI.	II.	XIII.	
		MANCHALEUS				Assyriorum duodecimus MANCHALEVS ann. XXX.
	XVII.	I.	XXXII.	III.	XIV.	
	XVIII.	II.	XXXIII.	IV.	XV.	

Atlas frater Promethei præcipuus astrologus fuit: qui ob eruditionem disciplinæ etiam cælum sustinere dictus est. Euripides autem montem esse altissimum affirmat, qui & Atlas vocetur.

CCCLXXX.	XIX.	III.	XXXIV.	V.	XVI.
	XX.	IV.	XXXV.	VI.	XVII.
	XXI.	V.	XXXVI.	VII.	XVIII.
	XXII.	VI.	XXXVII.	VIII.	XIX.

	HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ARGIV.	ÆGYPT.	
	XXIII.	VII.	XXXVIII.	IX.	XX.	
	XXIV.	VIII.	XXXIX.	X.	XXI.	TRECENTESIMUS DECIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
	XXV.	IX.	XL.	XI.	XXII.	
	XXVI.	X.	XLI.	XII.	XXIII.	
	XXVII.	XI.	XLII.	XIII.	XXIV.	
	XXVIII.	XII.	XLIII.	XIV.	XXV.	
cccxc.	XXIX.	XIII.	XLIV.	XV.	XXVI.	
					THOMOSIS.	Ægyptiorum sextus THOMOSIS ann. IX.
	XXX.	XIV.	XLV.	XVI.	I.	
	XXXI.	XV.	XLVI.	XVII.	II.	
	XXXII.	XVI.	XLVII.	XVIII.	III.	
	XXXIII.	XVII.	XLVIII.	XIX.	IV.	
			ORTHOPOLIS.			Sicyoniorum duodecimus ORTHOPOLIS ann. LXII.
	XXXIV.	XVIII.	I.	XX.	V.	TRECENTESIMUS VICESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
	XXXV.	XIX.	II.	XXI.	VI.	
	XXXVI.	XX.	III.	XXII.	VII.	
	XXXVII.	XXI.	IV.	XXIII.	VIII.	
	XXXVIII.	XXII.	V.	XXIV.	IX.	

His regnantibus SYRUS fuisse perhibetur indigena, ex cujus vocabulo Syria nomen accepit.

					AMENOPHIS.	Ægyptiorum AMENOPHIS ann. XXXI. Hic est Amenophis, quem quidam Memnonem putant lapidem loquentem.
cccc.	XXXIX.	XXIII.	VI.	XXV.	I.	PRINCIPIUM QUADRAGESIMI OCTAVI JOBELEI.
	XL.	XXIV.	VII.	XXVI.	II.	Æthiopes ab Indo flumine consurgentes juxta Ægyptum consederunt.
	XLI.	XXV.	VIII.	XXVII.	III.	TRECENTESIMUS TRICESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
	XLII.	XXVI.	IX.	XXVIII.	IV.	
	XLIII.	XXVII.	X.	XXIX.	V.	
	XLIV.	XXVIII.	XI.	XXX.	VI.	
	XLV.	XXIX.	XII.	XXXI.	VII.	
	XLVI.	XXX.	XIII.	XXXII.	VIII.	
		SPHERUS.				Assyriorum rex tertiusdecimus SPHERUS ann. XX.
	XLVII.	I.	XIV.	XXXIII.	IX.	

	HEBR.	*ASSYR.*	*SICYON.*	*ARGIV.*	*ÆGYPT.*	
	XLVIII.	II.	XV.	XXXIV.	X.	
cccc x.	XLIX.	III.	XVI.	XXXV.	XI.	
	L.	IV.	XVII.	XXXVI.	XII.	
	LI.	V.	XVIII.	XXXVII.	XIII.	
	LII.	VI.	XIX.	XXXVIII.	XIV.	TRECENTESIMUS QUADRAGESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
	LIII.	VII.	XX.	XXXIX.	XV.	
	LIV.	VIII.	XXI.	XL.	XVI.	
	LV.	IX.	XXII.	XLI.	XVII.	
	LVI.	X.	XXIII.	XLII.	XVIII.	
	LVII.	XI.	XXIV.	XLIII.	XIX.	
	LVIII.	XII.	XXV.	XLIV.	XX.	
ccccxx.	LIX.	XIII.	XXVI.	XLV.	XXI.	
	LX.	XIV.	XXVII.	XLVI.	XXII.	
	LXI.	XV.	XXVIII.	XLVII.	XXIII.	
	LXII.	XVI.	XXIX.	XLVIII.	XXIV.	
	LXIII.	XVII.	XXX.	XLIX.	XXV.	
	LXIV.	XVIII.	XXXI.	L.	XXVI.	TRECENTESIMUS QUINQUAGESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
	LXV.	XIX.	XXXII.	LI.	XXVII.	Hoc anno natus Moyſes. Amram genuit Moyſem, quum eſſet annorum LXX.
	LXVI.	XX.	XXXIII.	LII.	XXVIII.	
		MAMITUS.				Aſſyriorum quartuſdecimus MAMITUS ann. XXX.
	LXVII.	I.	XXXIV.	LIII.	XXIX.	
	LXVIII.	II.	XXXV.	LIV.	XXX.	Epidaurus civitas condita eſt.
				PHORBAS.		Argis ſextus PHORBAS ann. XXXV.
ccccxxx.	LXIX.	III.	XXXVI.	I.	XXXI.	
					HORUS.	Ægyptiorum octavus HORUS ann. XXXVIII.
	LXX.	IV.	XXXVII.	II.	I.	

Quidam ſcribunt Prometheum, & Epimetheum, & Atlantem fratrem Promethei, & Argum cuncta cernentem, & Io filiam Promethei his fuiſſe temporibus. Alii vero ætate Cecropis. Nonnulli ante Cecropem annis LX. ſive XC.

LXXI.	V.	XXXVIII.	III.	II.
LXXII.	VI.	XXXIX.	IV.	III.
LXXIII.	VII.	XL.	V.	IV.

	HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ARGIV.	AEGYPT.	
	LXXIV.	VIII.	XLI.	VI.	V.	TRECENTESIMUS SEXAGESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
	LXXV.	IX.	XLII.	VII.	VI.	
	LXXVI.	X.	XLIII.	VIII.	VII.	MOYSI DECIMUS.
	LXXVII.	XI.	XLIV.	IX.	VIII.	Hoc tempore primus regnavit in Thessalia HAEMON.
	LXXVIII.	XII.	XLV.	X.	IX.	
CCCCXL.	LXXIX.	XIII.	XLVI.	XI.	X.	Hoc tempore Phorbas Rhodum obtinuit.
	LXXX.	XIV.	XLVII.	XII.	XI.	PRINCIPIUM XLVIII. JOBELEI.
	LXXXI.	XV.	XLVIII.	XIII.	XII.	Hercules primus fertur Antæum luctæ vicisse certamine.
	LXXXII.	XVI.	XLIX.	XIV.	XIII.	
	LXXXIII.	XVII.	L.	XV.	XIV.	
	LXXXIV.	XVIII.	LI.	XVI.	XV.	TRECENTESIMUS SEPTUAGESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
	LXXXV.	XIX.	LII.	XVII.	XVI.	
	LXXXVI.	XX.	LIII.	XVIII.	XVII.	VICESIMUS MOYSI. Trochilus primus fertur junxisse quadrigam.
	LXXXVII.	XXI.	LIV.	XIX.	XVIII.	
	LXXXVIII.	XXII.	LV.	XX.	XIX.	Hoc tempore Xanthus Triopa Lesbon condidit.
CCCCL.	LXXXIX.	XXIII.	LVI.	XXI.	XX.	
	XC.	XXIV.	LVII.	XXII.	XXI.	Hoc tempore CYDON regnat in Creta.
	XCI.	XXV.	LVIII.	XXIII.	XXII.	PRINCIPIUM XLIX. JOBELEI.
	XCII.	XXVI.	LIX.	XXIV.	XXIII.	
	XCIII.	XXVII.	LX.	XXV.	XXIV.	
	XCIV.	XXVIII.	LXI.	XXVI.	XXV.	TRECENTESIMUS OCTAGESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
	XCV.	XXIX.	LXII.	XXVII.	XXVI.	
	XCVI.	XXX.	LXIII.	XXVIII.	XXVII.	TRICESIMUS MOYSI.
		SPARETUS.	MARATHUS.			Assyriorum quintusdecimus SPARETUS ann. XL. Sicyoniorum tertiusdecimus MARATHUS ann. XXX.
	XCVII.	I.	I.	XXIX.	XXVIII.	
	XCVIII.	II.	II.	XXX.	XXIX.	
CCCCLX.	XCIX.	III.	III.	XXXI.	XXX.	

Tricesimo quinto anno Moysi Cecrops regnabat in Attica: à quo, usque ad Trojæ captivitatem, fiunt anni CCCLXXV. His temporibus in Acta, quæ nunc Attica nuncupatur, primus regnavit CECROPS, qui & DIPHYES, ann. L.

ATHENIENSIUM REGNI PRINCIPIUM.

A Cecrope, usque ad primam Olympiadem, numerantur Reges XVII. Principes vero, quos mors tantum finiebat, XII. sub quibus apud Græcos multa mira narrantur.

HEBR.

	HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ARGIV.	ATHEN.	ÆGYPT.	
					CECROPS DIPHYES.		Atheniensium primus rex CECROPS ann. L.

Cecrope regnante primum in arce oliva orta est: & ex Minervæ nomine, quæ Græce ATHENA dicitur, Athenæ nuncupatæ. Dicebatur autem DIPHYES, sive ob longitudinem corporis, sive idcirco, quod, quum esset Ægyptius, utramque linguam sciebat.

	HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ARGIV.	ATHEN.	ÆGYPT.	
	C.	IV.	IV.	XXXII.	I.	XXXI.	
	CI.	V.	V.	XXXIII.	II.	XXXII.	Primus Cecrops bovem immolans Iovem appellavit: & Cecropia regio ab eo nuncupata est.
	CII.	VI.	VI.	XXXIV.	III.	XXXIII.	
	CIII.	VII.	VII.	XXXV.	IV.	XXXIV.	
				TRIOPAS.			Argivorum septimus TRIOPAS ann. XLVI.
	CIV.	VIII.	VIII.	I.	V.	XXXV.	TRECENTESIMUS NONAGESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
	CV.	IX.	IX.	II.	VI.	XXXVI.	MOYSI QUADRAGESIMUS.
	CVI.	X.	X.	III.	VII.	XXXVII.	Moyses Ægyptum derelinquens in eremo philosophatur.
	CVII.	XI.	XI.	IV.	VIII.	XXXVIII.	
						ACENCERES.	Ægyptiorum nonus ACENCERES an. XII.
	CVIII.	XII.	XII.	V.	IX.	I.	
cccclxx.	CIX.	XIII.	XIII.	VI.	X.	II.	
	CX.	XIV.	XIV.	VII.	XI.	III.	

Curetes & Corybantes Cnosson condiderunt, qui modulatam & inter se concinentem in armis saltationem repperere.

	HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ARGIV.	ATHEN.	ÆGYPT.	
	CXI.	XV.	XV.	VIII.	XII.	IV.	Chaldæi contra Phœnices dimicant.
	CXII.	XVI.	XVI.	IX.	XIII.	V.	Musicus Euctæi & Nymphæ filius agnoscitur.
	CXIII.	XVII.	XVII.	X.	XIV.	VI.	
	CXIV.	XVIII.	XVIII.	XI.	XV.	VII.	QUADRINGENTESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS. QUINQUAGESIMUS MOYSI.
	CXV.	XIX.	XIX.	XII.	XVI.	VIII.	Deucalion apud eos regnare orsus, qui circa Parnassum morabantur.
	CXVI.	XX.	XX.	XIII.	XVII.	IX.	
	CXVII.	XXI.	XXI.	XIV.	XVIII.	X.	Deorum judicium Neptuni & Minervæ de contentione regionis apud Cecropem fuisse confingitur.
	CXVIII.	XXII.	XXII.	XV.	XIX.	XI.	
cccclxxx.	CXIX.	XXIII.	XXIII.	XVI.	XX.	XII.	
						ACHORIS.	Ægyptiorum ACHORIS ann. VII.
	CXX.	XXIV.	XXIV.	XVII.	XXI.	I.	

Io Iasi filiæ Iupiter mixtus est: qua in bovem, ut dicitur, versa, Bosporus appellatus est: & secundum nonnullos in Ægyptum profecta Isis nuncupata, quæ nupta postea Telegono Epaphum genuit.

HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ARGIV.	ATHEN.	ÆGYPT.	
CXXI.	XXV.	XXV.	XVIII.	XXII.	II.	
CXXII.	XXVI.	XXVI.	XIX.	XXIII.	III.	
CXXIII.	XXVII.	XXVII.	XX.	XXIV.	IV.	
CXXIV.	XXVIII.	XXVIII.	XXI.	XXV.	V.	QUADRINGENTESIMUS DECIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
CXXV.	XXIX.	XXIX.	XXII.	XXVI.	VI.	SEXAGESIMUS MOYSI.

Cecrops in Eubœa Athenas, quas & Diadas, condidit: quam urbem Euboici Orchomenon appellaverunt.

CXXVI.	XXX.	XXX.	XXIII.	XXVII.	VII.	
		MARATHUS.			CENCHRES.	Sicyoniorum quartus decimus MARATHUS ann. XX.
CXXVII.	XXXI.	I.	XXIV.	XXVIII.	I.	Ægyptiorum CENCHRES ann. XVIII.
CXXVIII.	XXXII.	II.	XXV.	XXIX.	II.	
cccexc. CXXIX.	XXXIII.	III.	XXVI.	XXX.	III.	Diluvium, quod sub Deucalione in Thessalia, & incendium, quod sub Phaëthonte factum est in Æthiopia: & multæ pestilentiæ locales, ut Plato memorat, fuerunt.
CXXX.	XXXIV.	IV.	XXVII.	XXXI.	IV.	
CXXXI.	XXXV.	V.	XXVIII.	XXXII.	V.	
CXXXII.	XXXVI.	VI.	XXIX.	XXXIII.	VI.	
CXXXIII.	XXXVII.	VII.	XXX.	XXXIV.	VII.	
CXXXIV.	XXXVIII.	VIII.	XXXI.	XXXV.	VIII.	QUADRINGENTESIMUS VICESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS
CXXXV.	XXXIX.	IX.	XXXII.	XXXVI.	IX.	SEPTUAGESIMUS MOYSI.
CXXXVI.	XL.	X.	XXXIII.	XXXVII.	X.	

A Deucalionis Hellene, & Pyrrhæ hi, qui prius Græci, Hellenes nuncupati sunt, & Acta Attica vocata. Corinthus condita est, quæ prius Ephyra vocabatur.
Apollinis Delii templum ab Erysichthone filio Cecropis fabricatum est.

	ASTACADIS.					Assyriorum sextus decimus ASTACADIS ann. XL.
CXXXVII.	I.	XI.	XXXIV.	XXXVIII.	XI.	

Hercules cognomento Desanaus in Phœnice clarus habetur. Unde & ad nostram usque memoriam à Cappadocibus, & Eliensibus Desanaus adhuc dicitur.

CXXXVIII.	II.	XII.	XXXV.	XXXIX.	XII.	Hoc tempore Areopagus nomen judicii constitutus.
CXXXIX.	III.	XIII.	XXXVI.	XL.	XIII.	
CXL.	IV.	XIV.	XXXVII.	XLI.	XIV.	PRINCIPIUM QUINQUAGESIMI JOBELEI.
LXLI.	V.	XV.	XXXVIII.	XLII.	XV	
CXLII.	VI.	XVI.	XXXIX.	XLIII.	XVI.	Moyses in Sina monte divino fruitur aspectu.
XLIII.	VII.	XVII.	XL.	XLIV.	XVII.	

	HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ARGIV.	ATHEN.	ÆGYPT.	
	CXLIV.	VIII.	XVIII.	XLI.	XLV.	XVIII.	QUADRINGENTESIMUS TRICESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.

Vitis inventa à Dionysio sed non Semelæ filio.

Moyses octagesimum agens annum & dux itineris ex Ægypto Hebræorum gentis efficitur, legem eis in eremo tradens per annos XL.

	MOYSES Dux HEBRÆORUM					ACHERRES.	Ægyptiorũ ACHERRES ann. VIII.
	I.	IX.	XIX.	XLII.	XLVI.	I.	Ab hoc loco, usque ad Salomonem & ædificationem Templi, numerantur anni CCCCLXXX.
	II.	X.	XX.	XLIII.	XLVII.	II.	

Primus apud Hebræos Pontifex constitutus est Aaron frater Moysi.

			ECHYREUS.				Sicyoniorum quintusdecimus ECHYREUS ann. LV.
	III.	XI.	I.	XLIV.	XLVIII.	III.	
	IV.	XII.	II.	XLV.	XLIX.	IV.	
DX.	V.	XIII.	III.	XLVI.	L.	V.	
				CROTOPUS.	CRANAUS.		Argis octavus CROTOPUS ann. XXI. Atheniensium secundus CRANAUS ann. IX.

Cranaus indigna: ex cujus filiæ Atthidis nomine vocata Attica.

	VI.	XIV.	IV.	I.	I.	VI.	In Ægypto regnavit Telegonus Oris Pastoris filius septimus ab Inacho.
	VII.	XV.	V.	II.	II.	VII.	
	VIII.	XVI.	VI.	III.	III.	VIII.	

Hoc tempore in Creta regnavit Apteras, qui & urbem condidit.

						CHERRES.	Ægyptiorum CHERRES ann. XV.
	IX.	XVII.	VII.	IV.	IV.	I.	
	X.	XVIII.	VIII.	V.	V.	II.	
	XI.	XIX.	IX.	VI.	VI.	III.	
	XII.	XX.	X.	VII.	VII.	IV.	
	XIII.	XXI.	XI.	VIII.	VIII.	V.	
	XIV.	XXII.	XII.	IX.	IX.	VI.	
					AMPHICTYON.		Atheniensium tertius AMPHICTYON ann. X.
DXX.	XV.	XXIII.	XIII.	X.	I.	VII.	

Deucalionis filius Dionysius, verum non ille Semelæ filius, quum in Atticam pervenisset, hospitio receptus à Semacho filiæ ejus capreæ pellem largitus est.

	XVI.	XXIV.	XIV.	XI.	II.	VIII.	Moyses in deserto præest genti Judæorum.

	HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ARGIV.	ATHEN.	ÆGYPT.	
	XVII.	XXV.	XV.	XII.	III.	IX.	
	XVIII.	XXVI.	XVI.	XIII.	IV.	X.	Templum Deli constructum ab Erysichthone filio Cecropis.
	XIX.	XXVII.	XVII.	XIV.	V.	XI.	
	XX.	XXVIII.	XVIII.	XV.	VI.	XII.	Epaphus filius Ionis Memphim condidit, quum in secunda Ægypto regnaret.
	XXI.	XXIX.	XIX.	XVI.	VII.	XIII.	
	XXII.	XXX.	XX.	XVII.	VIII.	XIV.	
	XXIII.	XXXI.	XXI.	XVIII.	IX.	XV.	
						ARMAIS.	Ægyptiorum ARMAIS qui & DANAUS ann. V.
	XXIV.	XXXII.	XXII.	XIX.	X.	I.	

Lacedæmon condita à Lacedæmone Semelæ filio.

	HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ARGIV.	ATHEN.	ÆGYPT.	
					ERICHTHONIUS.		Atheniensium quartus ERICHTHONIUS ann. L.
DXXX.	XXV.	XXXIII.	XXIII.	XX.	I.	II.	

Erichthonius Vulcani & Minervæ filius, qui ab Homero Erechtheus vocatur, his regnantibus fuit.

	HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ARGIV.	ATHEN.	ÆGYPT.	
	XXVI.	XXXIV.	XXIV.	XXI.	II.	III.	
				STHENELUS.			Argis nonus STHENELUS ann. XI.
	XXVII.	XXXV.	XXV.	I.	III.	IV.	

Arcas filius Jovis & Callisto, Pelasgis in ditionem redactis, regionem eorum Arcadiam nuncupavit.

	HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ARGIV.	ATHEN.	ÆGYPT.	
	XXVIII.	XXXVI.	XXVI.	II.	IV.	V.	
						REMESSES.	Ægyptiorum REMESSES, qui & ÆGYPTVS, an. LXVIII.
	XXIX.	XXXVII.	XXVII.	III.	V.	I.	Ægyptus, quæ prius Aëria dicebatur, ab Ægypto tunc regnante nomen accepit.
	XXX.	XXXVIII.	XXVIII.	IV.	VI.	II.	
	XXXI.	XXXIX.	XXIX.	V.	VII.	III.	
	XXXII.	XL.	XXX.	VI.	VIII.	IV.	
		AMINTES.					Assyriorum decimus septimus AMINTES ann. XLV.
	XXXIII.	I.	XXXI.	VII.	IX.	V.	Dardanus condidit Dardaniam.
	XXXIV.	II.	XXXII.	VIII.	X.	VI.	
DXL.	XXXV.	III.	XXXIII.	IX.	XI.	VII.	
	XXXVI.	IV.	XXXIV.	X.	XII.	VIII.	
	XXXVII.	V.	XXXV.	XI.	XIII.	IX.	

HEBR. | *ASSYR.* | *SICYON.* | *ARGIV.* | *ATHEN.* | *ÆGYPT.*

Post Sthenelum Argis regnavit GELANOR, quem quum Argivi imperio pepulissent, regnum Danao tradiderunt. Argos sibi Danaus vindicavit, expulsus Ægypto, & eandem aquis abundare fecit. Danaus per filias quinquaginta filios Ægypti fratris interfecit, evadente solo Lynceo, qui post eum regnavit. Neque vero multitudo filiorum incredibilis videri in barbaris debet, quum tam innumerabiles habeant concubinas.

Castor de Argivorum Principibus: *Quum Sthenelum Danaus expulisset, Argos tenuit, minoresque ejus perseveraverunt, usque ad Eurysthcum filium Stheneli, nepotem Persei. Post quem Pelopidæ imperium susceperunt.*

			DANAUS.			Argis decimus DANAUS ann. L.
XXXVIII.	VI.	XXXVI.	I.	XIV.	X.	Erichthonius primus quadrigam junxit in Græcia. Erat quippe apud alias nationes.
XXXIX.	VII.	XXXVII.	II.	XV.	XI.	
XL.	VIII.	XXXVIII.	III.	XVI.	XII.	

Mors Moysi. Hoc tempore apud Hebræos pontificatum suscepit Eleazar post mortem patris Aaron.

Huc usque quinque libri Moysi continent annos MMM DCC XXX. secundum LXX Seniorum interpretationem.

JESUS successit Moysi, & terram Philistinorum sorte distribuit Judæis: qui dux fuit ann. XXVII.

JESUS.						
I.	IX.	XXXIX.	IV.	XVII.	XIII.	Busiris Neptuni & Libyæ Epaphi filiæ filius apud vicina Nilo loca tyrannidem exercet, transeuntes hospites crudeli scelere interficiens. PRINCIPIUM QUINQUAGESIMI PRIMI JOBELEI.
II.	X.	XL.	V.	XVIII.	XIV.	
III.	XI.	XLI.	VI.	XIX.	XV.	
IV.	XII.	XLII.	VII.	XX.	XVI.	
DL. V.	XIII.	XLIII.	VIII.	XXI.	XVII.	
VI.	XIV.	XLIV.	IX.	XXII.	XVIII.	
VII.	XV.	XLV.	X.	XXIII.	XIX.	
VIII.	XVI.	XLVI.	XI.	XXIV.	XX.	
IX.	XVII.	XLVII.	XII.	XXV.	XXI.	In Creta regnavit Lapis.
X.	XVIII.	XLVIII.	XIII.	XXVI.	XXII.	
XI.	XIX.	XLIX.	XIV.	XXVII.	XXIII.	His temporibus Tat filius Hermetis Trismegisti fuisse dignoscitur.
XII.	XX.	L.	XV.	XXVIII.	XXIV.	
XIII.	XXI.	LI.	XVI.	XXIX.	XXV.	
XIV.	XXII.	LII.	XVII.	XXX.	XXVI.	
DLX. XV.	XXIII.	LIII.	XVIII.	XXXI.	XXVII.	
XVI.	XXIV.	LIV.	XIX.	XXXII.	XXVIII.	
XVII.	XXV.	LV.	XX.	XXXIII.	XXIX.	Phœnix & Cadmus de

Thebis Ægyptiorum in Syriam profecti apud Tyrum & Sidonem regnaverunt.

	HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ARGIV.	ATHEN.	ÆGYPT.	
			CORAX.				Sicyoniorum sextusdecimus CORAX ann. XXX.
	XVIII.	XXVI.	I.	XXI.	XXXIV.	XXX.	
	XIX.	XXVII.	II.	XXII.	XXXV.	XXXI.	
	XX.	XXVIII.	III.	XXIII.	XXXVI.	XXXII.	
	XXI.	XXIX.	IV.	XXIV.	XXXVII.	XXXIII.	Templum Delphis à Phlegya incensum.
	XXII.	XXX.	V.	XXV.	XXXVIII.	XXXIV.	
	XXIII.	XXXI.	VI.	XXVI.	XXXIX.	XXXV.	
	XXIV.	XXXII.	VII.	XXVII.	XL.	XXXVI.	In Creta regnavit Asterius.
DLXX.	XXV.	XXXIII.	VIII.	XXVIII.	XLI.	XXXVII.	
	XXVI.	XXXIV.	IX.	XXIX.	XLII.	XXXVIII.	
	XXVII.	XXXV.	X.	XXX.	XLIII.	XXXIX.	

Europæ filiæ Phœnicis mixtus est Jupiter, quam postea Asterius Cretensium rex uxorem accipiens Minoëm ex ea & Rhadamanthem, & Sarpedonem procreavit.

Post mortum Jesu subjectosq; tenuerunt Hebræos alienigenæ annis octo, qui junguntur temporibus Gothoniel: qui Hebræorum primus judex ex tribu Juda fuit.

	HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ARGIV.	ATHEN.	ÆGYPT.	
	GOTHONIEL.						Primus Iudex GOTHONIEL an. XL.
	I.	XXXVI.	XI.	XXXI.	XLIV.	XL.	
	II.	XXXVII.	XII.	XXXII.	XLV.	XLI.	
	III.	XXXVIII.	XIII.	XXXIII.	XLVI.	XLII.	
	IV.	XXXIX.	XIV.	XXXIV.	XLVII.	XLIII.	
	V.	XL.	XV.	XXXV.	XLVIII.	XLIV.	
	VI.	XLI.	XVI.	XXXVI.	XLIX.	XLV.	
	VII.	XLII.	XVII.	XXXVII.	L.	XLVI.	Atheniensium quintus PANDION ann. XL. Hic Pandion filius Erichthonii, cujus filiæ Procne, & Philomela.
					PANDION.		

Rhadamanthus, & Sarpedon reges Lyciorum.

	HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ARGIV.	ATHEN.	ÆGYPT.	
DLXXX.	VIII.	XLIII.	XVIII.	XXXVIII.	I.	XLVII.	

Apud Hebræos Pontificatum suscepit PHINEES.

	HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ARGIV.	ATHEN.	ÆGYPT.	
	IX.	XLIV.	XIX.	XXXIX.	II.	XLVIII.	Apud Argos sacerdotio functa est Hypermnestra Danai filia.
	X.	XLV.	XX.	XL.	III.	XLIX.	Assyriorum octavusdecimus BOLOCHUS an. XXV. cujus filia Atossa, quæ & Semiramis, regnavit cũ patre ann. XII.
		BOLOCHUS.					
	XI.	I.	XXI.	XLI.	IV.	L.	

HEBR.

	HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ARGIV.	ATHEN.	ÆGYPT.	
	XII.	II.	XXII.	XLII.	V.	LI.	
	XIII.	III.	XXIII.	XLIII.	VI.	LII.	
	XIV.	IV.	XXIV.	XLIV.	VII.	LIII.	
	XV.	V.	XXV.	XLV.	VIII.	LIV.	

Hoc tempore rapta Europa. Cadmus regnavit Thebis: ex cujus filia Semele natus est Dionysius, id est Liber pater; sub quo & Linus Thebæus musicus fuit.

	XVI.	VI.	XXVI.	XLVI.	IX.	LV.	
	XVII.	VII.	XXVII.	XLVII.	X.	LVI.	Melus, & Paphus, & Thasus & Callista urbes conditæ.
DXC.	XVIII.	VIII.	XXVIII.	XLVIII.	XI.	LVII.	
	XIX.	IX.	XXIX.	XLIX.	XII.	LVIII.	
	XX.	X.	XXX.	L.	XIII.	LIX.	
			EPOPEUS.	LYNCEUS.			Sicyoniorum decimus septimus EPOPEUS ann. XXXV.
	XXI.	XI.	I.	I.	XIV.	LX.	Argivorū undecimus LYNCEUS an. XLI.
	XXII.	XII.	II.	II.	XV.	LXI.	Bithynia condita à Phœnice, quæ primum Mariandyna vocabantur.
	XXIII.	XIII.	III.	III.	XVI.	LXII.	
	XXIV.	XIV.	IV.	IV.	XVII.	LXIII.	
	XXV.	XV.	V.	V.	XVIII.	LXIV.	Linus Thebæus, & Zethus, & Amphion in musica arte clarescūt.
	XXVI.	XVI.	VI.	VI.	XIX.	LXV.	Idæi Dactyli his temporibus erant, qui ferrum repererunt.
	XXVII.	XVII.	VII.	VII.	XX.	LXVI.	
DC.	XXVIII.	XVIII.	VIII.	VIII.	XXI.	LXVII.	Amphion & Zethus Thebis regnabant.
	XXIX.	XIX.	IX.	IX.	XXII.	LXVIII.	PRINCIPIUM QUINQUAGESIMI SECUNDI JOBELEI.
						MENOPHES.	Ægyptiorum MENOPHES ann. XL.
	XXX.	XX.	X.	X.	XXIII.	I.	
	XXXI.	XXI.	XI.	XI.	XXIV.	II.	In Dardania regnavit Erichthonius filius Dardani.
	XXXII.	XXII.	XII.	XII.	XXV.	III.	
	XXXIII.	XXIII.	XIII.	XIII.	XXVI.	IV.	Ea, quæ de Demetra, quam Isidem esse ajunt, & Danaë, ex qua Perseus nascitur, dicuntur, his fuere gesta temporibus.
	XXXIV.	XXIV.	XIV.	XIV.	XXVII.	V.	
	XXXV.	XXV.	XV.	XV.	XXVIII.	VI.	
		BELLEPARES.					Assyriorum decimus nonus BELLEPARES ann. XXX.
	XXXVI.	I.	XVI.	XVI.	XXIX.	VII.	Ephyra, quæ nunc Corinthus, à Sisypho condita.

	HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ARGIV.	ATHEN.	ÆGYPT.	
			CORAX.				Sicyoniorum sextusdecimus CORAX ann. XXX.
	XVIII.	XXVI.	I.	XXI.	XXXIV.	XXX.	
	XIX.	XXVII.	II.	XXII.	XXXV.	XXXI.	
	XX.	XXVIII.	III.	XXIII.	XXXVI.	XXXII.	
	XXI.	XXIX.	IV.	XXIV.	XXXVII.	XXXIII.	Templum Delphis à Phlegya incensum.
	XXII.	XXX.	V.	XXV.	XXXVIII.	XXXIV.	
	XXIII.	XXXI.	VI.	XXVI.	XXXIX.	XXXV.	
	XXIV.	XXXII.	VII.	XXVII.	XL.	XXXVI.	In Creta regnavit Asterius.
DLXX.	XXV.	XXXIII.	VIII.	XXVIII.	XLI.	XXXVII.	
	XXVI.	XXXIV.	IX.	XXIX.	XLII.	XXXVIII.	
	XXVII.	XXXV.	X.	XXX.	XLIII.	XXXIX.	

Europæ filiæ Phœnicis mixtus est Jupiter, quam postea Asterius Cretensium rex uxorem accipiens Minoëm ex ea & Rhadamanthem, & Sarpedonem procreavit.

Post mortum Jesu subjectos tenuerunt Hebræos alienigenæ annis octo, qui junguntur temporibus Gothoniel: qui Hebræorum primus judex ex tribu Juda fuit.

	HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ARGIV.	ATHEN.	ÆGYPT.	
	GOTHONIEL.						Primus Iudex GOTHONIEL an. XL.
	I.	XXXVI.	XI.	XXXI.	XLIV.	XL.	
	II.	XXXVII.	XII.	XXXII.	XLV.	XLI.	
	III.	XXXVIII.	XIII.	XXXIII.	XLVI.	XLII.	
	IV.	XXXIX.	XIV.	XXXIV.	XLVII.	XLIII.	
	V.	XL.	XV.	XXXV.	XLVIII.	XLIV.	
	VI.	XLI.	XVI.	XXXVI.	XLIX.	XLV.	
	VII.	XLII.	XVII.	XXXVII.	L.	XLVI.	
					PANDION.		Athenienſium quintus PANDION ann. XL. Hic Pandion filius Erichthonii, cujus filiæ Procne, & Philomela.

Rhadamanthus, & Sarpedon reges Lyciorum.

	HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ARGIV.	ATHEN.	ÆGYPT.	
DLXXX.	VIII.	XLIII.	XVIII.	XXXVIII.	I.	XLVII.	

Apud Hebræos Pontificatum suscepit PHINEES.

	HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ARGIV.	ATHEN.	ÆGYPT.	
	IX.	XLIV.	XIX.	XXXIX.	II.	XLVIII.	Apud Argos sacerdotio functa est Hypermnestra Danai filia.
	X.	XLV.	XX.	XL.	III.	XLIX.	Assyriorum octavusdecimus BOLOCHUS an. XXV. cujus filia Atossa, quæ & Semiramis, regnavit cũ patre ann. XII.
		BOLOCHUS.					
	XI.	I.	XXI.	XLI.	IV.	L.	

HEBR.

	HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ARGIV.	ATHEN.	ÆGYPT.	
	XII.	II.	XXII.	XLII.	V.	LI.	
	XIII.	III.	XXIII.	XLIII.	VI.	LII.	
	XIV.	IV.	XXIV.	XLIV.	VII.	LIII.	
	XV.	V.	XXV.	XLV.	VIII.	LIV.	

Hoc tempore rapta Europa. Cadmus regnavit Thebis: ex cujus filia Semele natus est Dionysius, id est Liber pater; sub quo & Linus Thebæus musicus fuit.

	XVI.	VI.	XXVI.	XLVI.	IX.	LV.	
	XVII.	VII.	XXVII.	XLVII.	X.	LVI.	Melus, & Paphus, & Thasus & Callista urbes conditæ.
DXC.	XVIII.	VIII.	XXVIII.	XLVIII.	XI.	LVII.	
	XIX.	IX.	XXIX.	XLIX.	XII.	LVIII.	
	XX.	X.	XXX.	L.	XIII.	LIX.	
			EPOPEUS.	LYNCEUS.			Sicyoniorum decimus septimus EPOPEUS ann. XXXV.
	XXI.	XI.	I.	I.	XIV.	LX.	Argivorũ undecimus LYNCEUS an. XLI.
	XXII.	XII.	II.	II.	XV.	LXI.	Bithynia condita à Phœnice, quæ primum Mariandyna vocabantur.
	XXIII.	XIII.	III.	III.	XVI.	LXII.	
	XXIV.	XIV.	IV.	IV.	XVII.	LXIII.	
	XXV.	XV.	V.	V.	XVIII.	LXIV.	Linus Thebæus, & Zethus, & Amphion in musica arte clarescũt.
	XXVI.	XVI.	VI.	VI.	XIX.	LXV.	Idæi Dactyli his temporibus erant, qui ferrum repererunt.
	XXVII.	XVII.	VII.	VII.	XX.	LXVI.	
DC.	XXVIII.	XVIII.	VIII.	VIII.	XXI.	LXVII.	Amphion & Zethus Thebis regnabant.
	XXIX.	XIX.	IX.	IX.	XXII.	LXVIII.	PRINCIPIUM QUINQUAGESIMI SECUNDI JOBELÆI.
						MENOPHES.	Ægyptiorum MENOPHES ann. XL.
	XXX.	XX.	X.	X.	XXIII.	I.	
	XXXI.	XXI.	XI.	XI.	XXIV.	II.	In Dardania regnavit Erichthonius filius Dardani.
	XXXII.	XXII.	XII.	XII.	XXV.	III.	Ea, quæ de Demetra, quam Isidem esse ajunt, & Danaë, ex qua Perseus nascitur, dicuntur, his fuere gesta temporibus.
	XXXIII.	XXIII.	XIII.	XIII.	XXVI.	IV.	
	XXXIV.	XXIV.	XIV.	XIV.	XXVII.	V.	
	XXXV.	XXV.	XV.	XV.	XXVIII.	VI.	
		BELLEPARES.					Assyriorum decimus nonus BELLEPARES ann. XXX.
	XXXVI.	I.	XVI.	XVI.	XXIX.	VII.	Ephyra, quæ nunc Corinthus, à Sisypho condita.

HEBR.

	HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ARGIV.	ATHEN.	ÆGYPT.	
	XXXVII.	II.	XVII.	XVII.	XXX.	VIII.	
DCX.	XXXVIII.	III.	XVIII.	XVIII.	XXXI.	IX.	Harmonia rapta à Cadmo.
	XXXIX.	IV.	XIX.	XIX.	XXXII.	X.	Minos filius Europæ regnat in Creta.

Cadmea condita est, & Side in Cilicia.

Eleusine Celeus regnavit coævus Triptolemo, quem Philochorus ait longa navi ad urbes accedentem distribuisse frumenta, & ob id dedisse suspiciones, quod navis ejus serpens pennatus fuerit. Est figura, quæ possit recipi.

XL.	V.	XX.	XX.	XXXIII.	XI.

Post Gothoniel Hebræos habuere subjectos alienigenæ annis XLVIII, qui copulantur temporibus Aod secundum Judæorum traditiones, qui fuit Judex ex tribu Ephraim.

AOD.						
I.	VI.	XXI.	XXI.	XXXIV.	XII.	Hebræorum AOD ann. LXXX.
II.	VII.	XXII.	XXII.	XXXV.	XIII.	
III.	VIII.	XXIII.	XXIII.	XXXVI.	XIV.	
IV.	IX.	XXIV.	XXIV.	XXXVII.	XV.	
V.	X.	XXV.	XXV.	XXXVIII.	XVI.	
VI.	XI.	XXVI.	XXVI.	XXXIX.	XVII.	
VII.	XII.	XXVII.	XXVII.	XL.	XVIII.	Achaia ab Achæo condita.

Erechthei filiam Orithyiam Boreas Astrei filius Thrax rapuit: quem fabula ventum fuisse confingit: & sub hoc Mysteria cœperunt.

					ERECHTHEUS.		Atheniensium sextus ERECHTHEUS ann. L.
DCXX.	VIII.	XIII.	XXVIII.	XXVIII.	[illegible]	XIX.	Hic Pandionis filius fuit, sub quo cœpere Mysteria.

Fabula Proserpinæ, quam rapuit Aidoneus, id est Orcus, rex Molossorum: cujus canis ingentis magnitudinis Cerberus nomine Pirithoum devoravit, qui ad raptum uxoris ejus cum Theseo venerat: quem & ipsum jam in mortis periculo constitutum adveniens Hercules liberavit: & ob id quasi ab inferis receptus scribitur. Scribit Philochorus in Atthidis libro secundo.

IX.	XIV.	XXIX.	XXIX.	II.	XX.	
X.	XV.	XXX.	XXX.	III.	XXI.	Pelops regnat in Græcia annis LIX: à quo Peloponnesus vocata.
XI.	XVI.	XXXI.	XXXI.	IV.	XXII.	
XII.	XVII.	XXXII.	XXXII.	V.	XXIII.	
XIII.	XVIII.	XXXIII.	XXXIII.	VI.	XXIV.	
XIV.	XIX.	XXXIV.	XXXIV.	VII.	XXV.	
XV.	XX.	XXXV.	XXXV.	VIII.	XXVI.	

	HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ARGIV.	ATHEN.	ÆGYPT.	
			LAOMEDON.				Sicyoniorum decimus octavus LAOMEDON ann. XL.
	XVI.	XXI.	I.	XXXVI.	IX.	XXVII.	
	XVII.	XXII.	II.	XXXVII.	X.	XXVIII.	Dionysius, qui Latine Liber Pater, ex Semele nascitur.
DCXXX.	XVIII.	XXIII.	III.	XXXVIII.	XI.	XXIX.	
	XIX.	XXIV.	IV.	XXXIX.	XII.	XXX.	Ea, quæ de Perseo dicuntur, tunc gesta fuerunt.
	XX.	XXV.	V.	XL.	XIII.	XXXI.	Expulso Cadmo, AMPHION, & ZETHUS regnaverunt.
	XXI.	XXVI.	VI.	XLI.	XIV.	XXXII.	
				ABAS.			
	XXII.	XXVII.	VII.	I.	XV.	XXXIII.	Argivorum duodecimus ABAS ann. XXIII.

Secundum quorundam opinionem, hac ætate Phryxus cum Hella sorore fugiens insidias novercales visus est per mare vehi ab ariete velleris aurei. Fuit autem ei navis parata fugienti, cujus insigne aries erat. Porro Palæphatus affirmat, Arietem vocatum nutritorem ejus, per quem liberatus fuit.

	HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ARGIV.	ATHEN.	ÆGYPT.	
	XXIII.	XXVIII.	VIII.	II.	XVI.	XXXIV.	
	XXIV.	XXIX.	IX.	III.	XVII.	XXXV.	
	XXV.	XXX.	X.	IV.	XVIII.	XXXVI.	
		LAMPRIDES.					Assyriorum vicesimus LAMPRIDES ann. XXXII.
	XXVI.	I.	XI.	V.	XIX.	XXXVII.	
	XXVII.	II.	XII.	VI.	XX.	XXXVIII.	
DCXL.	XXVIII.	III.	XIII.	VII.	XXI.	XXXIX.	Ea, quæ de Procne & Philomela dicuntur, tunc gesta sunt.
	XXIX.	IV.	XIV.	VIII.	XXII.	XL.	
						SETHVS.	Ægyptii per nonamdecimam Dynastiam suo imperatore uti cœperunt, quorum primus SETHUS ann. LV.
	XXX.	V.	XV.	IX.	XXIII.	I.	
	XXXI.	VI.	XVI.	X.	XXIV.	II.	
	XXXII.	VII.	XVII.	XI.	XXV.	III.	
	XXXIII.	VIII.	XVIII.	XII.	XXVI.	IV.	
	XXXIV.	IX.	XIX.	XIII.	XXVII.	V.	Bellum, quod sub Eumolpo dicitur gestum, hoc tempore fuit.
	XXXV.	X.	XX.	XIV.	XXVIII.	VI.	
	XXXVI.	XI.	XXI.	XV.	XXIX.	VII.	
	XXXVII.	XII.	XXII.	XVI.	XXX.	VIII.	Melampus divinus agnoscitur.
DCL.	XXXVIII.	XIII.	XXIII.	XVII.	XXXI.	IX.	In Dardania regnavit Tros: à quo Trojani nuncupati.

Apud Pythium vates prima Phemonoe hexametris versibus futura cecinisse narratur.

HEBR.	ASSTR.	SICYON.	ARGIV.	ATHEN.	AEGYPT.
XXXIX.	XIV.	XXIV.	XVIII.	XXXII.	X.
XL.	XV.	XXV.	XIX.	XXXIII.	XI.
XLI.	XVI.	XXVI.	XX.	XXXIV.	XII.
XLII.	XVII.	XXVII.	XXI.	XXXV.	XIII.

Phrygas rexit Tantalus, qui prius Mæones vocabantur.

Ob raptum Ganymedis Troi patri Ganymedis & Tantalo bellum exortum est, ut scribit Phanocles poëta. Frustra igitur Jovis fabula, & raptrix aquila confingitur.

Tityus convixit Tantalo, & Tityo Latona mater Apollinis, qui cum Hercule servivit Admeto.

	HEBR.	ASSTR.	SICYON.	ARGIV.	ATHEN.	AEGYPT.
	XLIII.	XVIII.	XXVIII.	XXII.	XXXVI.	XIV.
	XLIV.	XIX.	XXIX.	XXIII.	XXXVII.	XV.
				PROETUS.		
	XLV.	XX.	XXX.	I.	XXXVIII.	XVI.
	XLVI.	XXI.	XXXI.	II.	XXXIX.	XVII.
	XLVII.	XXII.	XXXII.	III.	XL.	XVIII.
DCLX.	XLVIII.	XXIII.	XXXIII.	IV.	XLI.	XIX.
	XLIX.	XXIV.	XXXIV.	V.	XLII.	XX.
	L.	XXV.	XXXV.	VI.	XLIII.	XXI.
	LI.	XXVI.	XXXVI.	VII.	XLIV.	XXII.
	LII.	XXVII.	XXXVII.	VIII.	XLV.	XXIII.
	LIII.	XXVIII.	XXXVIII.	IX.	XLVI.	XXIV.
	LIV.	XXIX.	XXXIX.	X.	XLVII.	XXV.
	LV.	XXX.	XL.	XI.	XLVIII.	XXVI.
			SICYON			
	LVI.	XXXI.	I.	XII.	XLIX.	XXVII.

Argivorum tertiusdecimus PROETUS ann. XVII.

Ea, quæ de Phrixo & Melicerta dicuntur, sub quo celebrata sunt Isthmia, eodem tempore habita sunt.

Sicyoniis decimus nonus SICYON ann. XLV. à quo Sicyonii nuncupati sunt, qui primum Aegialei vocabantur.

Hoc tempore Pelops Hippodamiam duxit uxorem.

	HEBR.	ASSTR.	SICYON.	ARGIV.	ATHEN.	AEGYPT.
	LVII.	XXXII.	II.	XIII.	L.	XXVIII.
		SOSARES.			CECROPS.	
DCLXX.	LVIII.	I.	III.	XIV.	I.	XXIX.
	LIX.	II.	IV.	XV.	II.	XXX.

Assyriorum vicesimus primus SOSARES ann. XX.

Atheniensium septimus CECROPS secundus Erechthei frater ann. XL.

Perseus adversus Persas dimicat, Gorgonæ meretricis capite desecto, quæ propter eximiam pulchritudinem ita spectatores suos mentis inopes reddebat, ut vertere eos putaretur in lapides. Didymus scribit in peregrina historia, & perhibet scriptorem ejus.

LX.	III.	V.	XVI.	III.	XXXI.

	HEBR.	*ASSYR.*	*SICYON.*	*ARGIV.*	*ATHEN.*	*ÆGYPT.*	
	LXI.	IV.	VI.	XVII.	IV.	XXXII.	
				ACRISIUS.			Argis quartusdecimus ACRISIUS ann. XXXI.
	LXII.	V.	VII.	I.	V.	XXXIII.	
	LXIII.	VI.	VIII.	II.	VI.	XXXIV.	Pegasus equus velocissimus cujusdam mulieris fuit, sive, ut Palæphatus affirmat, Bellerophontis navis fuit.
	LXIV.	VII.	IX.	III.	VII.	XXXV.	
	LXV.	VIII.	X.	IV.	VIII.	XXXVI.	
	LXVI.	IX.	XI.	V.	IX.	XXXVII.	
	LXVII.	X.	XII.	VI.	X.	XXXVIII.	His temporibus Cyrene civitas condita est in Lybia.
DCLXXX.	LXVIII.	XI.	XIII.	VII.	XI.	XXXIX.	
	LXIX,	XII.	XIV.	VIII.	XII.	XL.	
	LXX.	XIII.	XV.	IX.	XIII.	XLI.	Ion vir fortis ex suo vocabulo Athenienses Iones vocavit.
	LXXI.	XIV.	XVI.	X.	XIV.	XLII.	
	LXXII.	XV.	XVII.	XI.	XV.	XLIII.	
	LXXIII.	XVI.	XVIII.	XII.	XVI.	XLIV.	Hoc tempore gesta Persei sunt.
	LXXIV.	XVII.	XIX.	XIII.	XVII.	XLV.	Dionysius, qui & Liber Pater, adversus Indos dimicans juxta Indum fluvium Nysam urbem condidit.
	LXXV.	XVIII.	XX.	XIV.	XVIII.	XLVI.	
	LXXVI.	XIX.	XXI.	XV.	XIX.	XLVII.	
	LXXVII.	XX.	XXII.	XVI.	XX.	XLVIII.	

Amphion Thebis regnavit, quem ferunt cantu citharæ saxa movisse. Fuerunt autem duro corde, &, ut ita dixerim, saxei quidam auditores.

		LAMPARES.					Assyriorum vicesimus secundus LAMPARES ann. XXX.
DCXC.	LXXVIII.	I.	XXIII.	XVII.	XXI.	XLIX.	
	LXXIX.	II.	XXIV.	XVIII.	XXII.	L.	
	LXXX.	III.	XXV.	XIX.	XXIII.	LI.	

Post Aod Hebræos in ditionem redigunt alienigenæ annis XX, qui conjunguntur temporibus Debboræ & Barach, secundum Judæorum traditiones.
Debbora ex Tribu Ephraim, Barach ex Tribu Nephthalim.

DEBBORA BARACH.						DEBBORA cum BARACH ann. XL.
I.	IV.	XXVI.	XX.	XXIV.	LII.	Secundum quosdam Thebis regnavit Cadmus.
II.	V.	XXVII.	XXI.	XXV.	LIII.	Europa à Cretensibus rapta est navi, cujus in signe fuit taurus.
III.	VI.	XXVIII.	XXII.	XXVI.	LIV.	

	HEBR.	*ASSYR.*	*SICYON.*	*ARGIV.*	*ATHEN.*	*ÆGYPT.*	
	IV.	VII.	XXIX.	XXIII.	XXVII.	LV.	

Pelops Peloponnesiis regnavit: Olympiis quoque præfuit: qui postea adversus Ilium arma corripiens superatur à Dardano.

						RAMSES.	Ægyptiorum RAMSES ann. LXVI.
	V.	VIII.	XXX.	XXIV.	XXVIII.	I.	

Ea, quæ de Spartis memorantur, quos Palæphatus scribit, quum proximarum essent regionum, adversus Cadmum subito extitisse, & propter repentinos quasi de terra contractus, & ex omni parte conflctus, SPARTOS vocatos, tunc gesta sunt.
His temporibus Mida regnavit in Phrygia.

	VI.	IX.	XXXI.	XXV.	XXIX.	II.	Ilium ab Ilo condita.
	VII.	X.	XXXII.	XXVI.	XXX.	III.	
DCC.	VIII.	XI.	XXXIII.	XXVII.	XXXI.	IV.	
	IX.	XII.	XXXIV.	XXVIII.	XXXII.	V.	
	X.	XIII.	XXXV.	XXIX.	XXXIII.	VI.	
	XI.	XIV.	XXXVI.	XXX.	XXXIV.	VII.	
	XII.	XV.	XXXVII.	XXXI.	XXXV.	VIII.	

Argivorum regnum deficit, quod stetit annis quingentis quadraginta quatuor, usque ad Pelopem, qui regnavit annis LVIII.

	HEBR.	*ASSYR.*	*SICYON.*	*MYCEN.*	*ATHEN.*	*ÆGYPT.*	
				STHENELUS.			
	XIII.	XVI.	XXXVIII.	I.	XXXVI.	IX.	

Perseus Acrisio non sponte interfecto, migravit ab Argis, atque regnavit post Acrisium, in Mycenas imperio translato. Et ibidem reges fuerunt Perseus, Sthenelus, Erystheus, Atreus, Thyestes, Agamemnon, Ægisthus, Orestes, & Tisamenos, & Penthilus, & Cometes, usque ad Heraclidarum descensum. Rex STHENELUS in Mycenas imperio translato regnavit ann. VIII.

	XIV.	XVII.	XXXIX.	II.	XXXVII.	X.	
	XV.	XVIII.	XL.	III.	XXXVIII.	XI.	
	XVI.	XIX.	XLI.	IV.	XXXIX.	XII.	
	XVII.	XX.	XLII.	V.	XL.	XIII.	
					PANDION.		Atheniensium octavus PANDION ann. XXV.
DCCX.	XVIII.	XXI.	XLIII.	VI.	I.	XIV.	
	XIX.	XXII.	XLIV.	VII.	II.	XV.	
	XX.	XXIII.	XLV.	VIII.	III.	XVI.	

HEBR.

	HEBR.	ASSYR.	SICYON.	MYCEN.	ATHEN.	ÆGYPT.	
			POLYBVS.	EURISTHEUS.			Sicyoniorum vicesimus POLYBUS ann. XI.
	XXI.	XXIV.	I.	I.	IV.	XVII.	Mycenarum EURISTHEUS ann. [illegible]III.
	XXII.	XXV.	II.	II.	V.	XVIII.	
	XXIII.	XXVI.	III.	III.	VI.	XIX.	Laius Chrysippum rapuit.
	XXIV.	XXVII.	IV.	IV.	VII.	XX.	Templum in Eleusina ædificatum.
	XXV.	XXVIII.	V.	V.	VIII.	XXI.	
	XXVI.	XXIX.	VI.	VI.	IX.	XXII.	
	XXVII.	XXX.	VII.	VII.	X.	XXIII.	
		PANYAS.					Assyriorum vicesimus tertius PANYAS ann. XLV.
DCCXX.	XXVIII.	I.	VIII.	VIII.	XI.	XXIV.	

Quidam his temporibus vindicant gesta Liberi patris, & ea, quæ de Indis, Lycurgo, Actæone, & Pentheo memorantur: quomodo adversus Persen consistens occiditur in prælio, ait Dinarchus poëta, non Rhetor. Qui autem voluerit, potest inspicere ipsius Liberi patris apud Delphos sepulchrum juxta Apollinem aureum. Pingitur vero Liber muliebri & delicato corpore, propter mulieres in suo exercitu militantes: Nam pariter ad arma viris feminas allegebat, ut Philochorus loquitur in secundo Atthidis libro.

	HEBR.	ASSYR.	SICYON.	MYCEN.	ATHEN.	ÆGYPT.	
	XXIX.	II.	IX.	IX.	XII.	XXV.	
	XXX.	III.	X.	X.	XIII.	XXVI.	
	XXXI.	IV.	XI.	XI.	XIV.	XXVII.	
	XXXII.	V.	XII.	XII.	XV.	XXVIII.	
	XXXIII.	VI.	XIII.	XIII.	XVI.	XXIX.	
	XXXIV.	VII.	XIV.	XIV.	XVII.	XXX.	
	XXXV.	VIII.	XV.	XV.	XVIII.	XXXI.	
	XXXVI.	IX.	XVI.	XVI.	XIX.	XXXII.	
	XXXVII.	X.	XVII.	XVII.	XX.	XXXIII.	
DCCXXX.	XXXVIII.	XI.	XVIII.	XVIII.	XXI.	XXXIV.	Miletus condita.
	XXXIX.	XII.	XIX.	XIX.	XXII.	XXXV.	
	XL.	XIII.	XX.	XX.	XXIII.	XXXVI.	

Europa Agenoris filia, ut in quibusdam legimus, rapitur: quod iis congruit, quæ de Minoe dicuntur.

Post Debboram Hebræos in ditionem redigunt alienigenæ annis septem, qui conjuncti sunt temporibus Gideon secundum Judæorum traditiones.

	HEBR.	ASSYR.	SICYON.	MYCEN.	ATHEN.	ÆGYPT.	
	GEDEON.						GEDEON Iudex ex tribu Manasse an. XL.
	I.	XIV.	XXI.	XXI.	XXIV.	XXXVII.	

HEBR.	ASSYR.	SICYON.	MYCEN.	ATHEN.	ÆGYPT.
II.	XV.	XXII.	XXII.	XXV.	XXXVIII.
				ÆGEUS.	

Atheniensium nonus ÆGEUS Pandionis filius ann. XLVII.

Hic Pandion fugit à Metionidibus passus insidias.

III.	XVI.	XXIII.	XXIII.	I.	XXXIX.
IV.	XVII.	XXIV.	XXIV.	II.	XL.
V.	XVIII.	XXV.	XXV.	III.	XLI.

Philammon Delphius nobilis habetur, qui primus apud Pythium chorum constituit.

Ea, quæ de Dædalo fabulæ feruntur, qui visus est simulachra fecisse moventia. Primus enim omnium pedes statuarum à se invicem separavit, aliis conjunctim eos fabricantibus. Palæphatus memorat. Nec non quomodo cum filio Icaro Minoem navi fugerit, & propter investigabilem fugam avolasse pennis æstimatus sit.

	VI.	XIX.	XXVI.	XXVI.	IV.	XLII.
	VII.	XX.	XXVII.	XXVII.	V.	XLIII.
DCCXL.	VIII.	XXI.	XXVIII.	XXVIII.	VI.	XLIV.
	IX.	XXII.	XXIX.	XXIX.	VII.	XLV.
	X.	XXIII.	XXX.	XXX.	VIII.	XLVI.
	XI.	XXIV.	XXXI.	XXXI.	IX.	XLVII.
	XII.	XXV.	XXXII.	XXXII.	X.	XLVIII.

Cyzicus hoc tempore condita.

Argonautæ his temporibus fuerunt.
Tyrus condita ante Templum Ierosolymarum annis CCXL, ut scribit Josephus in tertia.

XIII.	XXVI.	XXXIII.	XXXIII.	XI.	XLIX.

Atreus & Thyestes post Pelopem Peloponnesi imperium diviserunt.

	XIV.	XXVII.	XXXIV.	XXXIV.	XII.	L.
	XV.	XXVIII.	XXXV.	XXXV.	XIII.	LI.
	XVI.	XXIX.	XXXVI.	XXXVI.	XIV.	LII.
	XVII.	XXX.	XXXVII.	XXXVII.	XV.	LIII.
DCCL.	XVIII.	XXXI.	XXXVIII.	XXXVIII.	XVI.	LIV.
	XIX.	XXXII.	XXXIX.	XXXIX.	XVII.	LV.
	XX.	XXXIII.	XL.	XL.	XVIII.	LVI.
			INACHUS.			
	XXI.	XXXIV.	I.	XLI.	XIX.	LVII.
	XXII.	XXXV.	II.	XLII.	XX.	LVIII.

Argonautarum navigatio.
Orpheus Thrax clarus habetur, cujus discipulus fuit Musæus filius Eumolpi.

Linus magister Herculis omnibus notus efficitur.
Sicyoniorum vicesimus primus INACHUS ann. XLII.
Ea, quæ de Hypsipyle memorantur in Lemno.

HEBR.

	HEBR.	ASSYR.	SICYON.	MYCEN.	ATHEN.	ÆGYPT.	
	XXIII.	XXXVI.	III.	XLIII.	XXI.	LIX.	
				ATREVS ET THYESTES.			Mycenarum ATREUS & THYESTES ann. LXV.
	XXIV.	XXXVII.	IV.	I.	XXII.	LX.	

Ea, quæ de Sphinga & Oedipode, & Argonautis dicuntur, in quibus fuerunt Hercules, Asclepius, Castor, & Pollux. Si ergo inter Argonautas fuerunt Castor & Pollux, quomodo potest eorum soror Helena credi, quæ post multos annos virgo rapitur à Theseo? Sphingam verò scribit Palæphatus uxorem Cadmi propter zelum Harmoniæ à viro recedentem contra Cadmum constitisse.

	XXV.	XXXVIII.	V.	II.	XXIII.	LXI.	
	XXVI.	XXXIX.	VI.	III.	XXIV.	LXII.	
	XXVII.	XL.	VII.	IV.	XXV.	LXIII.	
DCCLX.	XXVIII.	XLI.	VIII.	V.	XXVI.	LXIV.	
	XXIX.	XLII.	IX.	VI.	XXVII.	LXV.	
	XXX.	XLIII.	X.	VII.	XXVIII.	LXVI.	
						AMENOPHES.	Ægyptiorum AMENOPHES ann. XL.
	XXXI.	XLIV.	XI.	VIII.	XXIX.	I.	
	XXXII.	XLV.	XII.	IX.	XXX.	II.	
		SOSARMUS.					Assyriorum vicesimus quartus SOSARMUS ann. XIX.
	XXXIII.	I.	XIII.	X.	XXXI.	III.	

Minos mare obtinuit, & Cretensibus leges dedit, ut Paradius memorat: quod Plato falsum esse convincit.

	XXXIV.	II.	XIV.	XI.	XXXII.	IV.	
	XXXV.	III.	XV.	XII.	XXXIII.	V.	Thamyris Ammonis filius insignis habetur.
	XXXVI.	IV.	XVI.	XIII.	XXXIV.	VI.	

Hercules consummat certamina: Antæum interficit: Ilium vastat. Dicitur autem Antæus Terræ filius, quia sororum palæstricæ artis certaminum, quæ in terra exercentur, scientissimus erat: & ob id videbatur à Terra matre adjuvari. Hydram autem callidissimam sophistriam fuisse asserit Plato.

	XXXVII.	V.	XVII.	XIV.	XXXV.	VII.	
DCCLXX.	XXXVIII.	VI.	XVIII.	XV.	XXXVI.	VIII.	
	XXXIX.	VII.	XIX.	XVI.	XXXVII.	IX.	
	XL.	VIII.	XX.	XVII.	XXXVIII.	X.	

	HEBR.	ASSYR.	SICYON.	MYCEN.	ATHEN.	ÆGYPT.	

Bellum Lapitharum & Centaurorum sub hoc tempore: quod scribit Palæphatus libro De incredibilibus nobiles fuisse equites Thessalorum.

	HEBR.	ASSYR.	SICYON.	MYCEN.	ATHEN.	ÆGYPT.	
	ABIMELECH.						
	I.	IX.	XXI.	XVIII.	XXXIX.	XI.	Hebræorum ABIMELECH filius Gedeonis ann. III.
	II.	X.	XXII.	XIX.	XL.	XII.	
	III.	XI.	XXIII.	XX.	XLI.	XIII.	His temporibus Priamus regnavit post Laomedontem.
	THOLA.						
	I.	XII.	XXIV.	XXI.	XLII.	XIV.	Hebræorum THOLA ann. XXII.

Ea, quæ de Minotauro dicuntur, hujus sunt temporis. Philochorus in secundo Atthidis libro scribit magistratum Minois fuisse Taurum nomine inhumanum, atque crudelem. Et quia Minos super morte Androgei agonem statuerat, præmii nomine pueros Atticos largiens, ille fortissimus universos in contentione superabat. Tandem factum est, ut à Theseo in pelæstrica vinceretur. Ob quod Athenienses pueri tributaria pœna liberati sunt, sicut ipsos quoque Gnossios referre testatur.

	HEBR.	ASSYR.	SICYON.	MYCEN.	ATHEN.	ÆGYPT.	
	II.	XIII.	XXV.	XXII.	XLIII.	XV.	
	III.	XIV.	XXVI.	XXIII.	XLIV.	XVI.	
	IV.	XV.	XXVII.	XXIV.	XLV.	XVII.	
DCCLXXX.	V.	XVI.	XXVIII.	XXV.	XLVI.	XVIII.	
	VI.	XVII.	XXIX.	XXVI.	XLVII.	XIX.	
	VII.	XVIII.	XXX.	XXVII.	XLVIII.	XX.	Medea Colchensis ab Ægeo discedit.
					THESEUS.		
	VIII.	XIX.	XXXI.	XXVIII.	I.	XXI.	Atheniensium decimus THESEUS an. XXX. qui adversum Thebas dimicavit.
		MITREUS.					
	IX.	I.	XXXII.	XXIX.	II.	XXII.	Assyriorum vicesimus quintus MITREUS ann. XXVII.
	X.	II.	XXXIII.	XXX.	III.	XXIII.	Septem, qui adversus Thebas pugnaverunt.
	XI.	III.	XXXIV.	XXXI.	IV.	XXIV.	Androgeos Athenis dolo interficitur.
	XII.	IV.	XXXV.	XXXII.	V.	XXV.	Theseus Helenam rapuit, quam rursus fratres ceperunt, capta matre Thesei, eo peregrinante.
	XIII.	V.	XXXVI.	XXXIII.	VI.	XXVI.	
	XIV.	VI.	XXXVII.	XXXIV.	VII.	XXVII.	

Theseus, quum Athenienses prius per regionem dispersos primus in unam civitatem congregasset, ignominiose ejectus est per signa testarum, eandem legem prius ipse constituens.

	HEBR.	ASSYR.	SICYON.	MYCEN.	ATHEN.	ÆGYPT.
DCCXC.	XV.	VII.	XXXVIII.	XXXV.	VIII.	XXVIII.
	XVI.	VIII.	XXXIX.	XXXVI.	IX.	XXIX.

	HEBR.	ASSYR.	SICYON.	MYCEN.	ATHEN.	ÆGYPT.	
	XVII.	IX.	XL.	XXXVII.	X.	XXX.	
	XVIII.	X.	XLI.	XXXVIII.	XI.	XXXI.	
	XIX.	XI.	XLII.	XXXIX.	XII.	XXXII.	
			PHAESTVS.				Sicyoniorũ viceſimus ſecundus PHAESTUS ann. VIII.
	XX.	XII.	I.	XL.	XIII.	XXXIII.	
	XXI.	XIII.	II.	LXI.	XIV.	XXXIV.	
	XXII.	XIV.	III.	XLII.	XV.	XXXV.	
	IAIRVS.						Hebræorum IAIR ex tribu Manaſſe ann. XXII.
	I.	XV.	IV.	XLIII.	XVI.	XXXVI.	
	II.	XVI.	V.	XLIV.	XVII.	XXXVII.	
DCCC.	III.	XVII.	VI.	XLV.	XVIII.	XXXVIII.	
	IV.	XVIII.	VII.	XLVI.	XIX.	XXXIX.	Minos leges ac jura conſtituit.
	V.	XIX.	VIII.	XLVII.	XX.	XL.	
			ADRASTVS.			AMMENEMES.	Sicyoniorum viceſimus tertius ADRASTUS ann. IV.
	VI.	XX.	I.	XLVIII.	XXI.	I.	Ægyptiorum AMMENEMES ann. XXVI.
	VII.	XXI.	II.	XLIX.	XXII.	II.	
	VIII.	XXII.	III.	L.	XXIII.	III.	Philiſtus ſcribit à Zoro, & Carthagine hoc tempore Carthaginem conditam: eoſdem autem fuiſſe Tyrios.
	IX.	XXIII.	IV.	LI.	XXIV.	IV.	
			POLYPHIDES.				
	X.	XXIV.	I.	LII.	XXV.	V.	Sicyoniorum viceſimus quartus POLYPHIDES ann. XXXI.
	XI.	XXV.	II.	LIII.	XXVI.	VI.	
	XII.	XXVI.	III.	LIV.	XXVII.	VII.	
DCCCX.	XIII.	XXVII.	IV.	LV.	XXVIII.	VIII.	
		TAVTANES.					Aſſyriorum viceſimus ſextus TAVTANES ann. XXXII.
	XIV.	I.	V.	LVI.	XXIX.	IX.	Bellum Amazonum contra Thebas.

Hercules agonem Olympicum conſtituit: à quo, uſque ad primam Olympiadem, ſupputantur anni CCCCXXX.

Apri Calydonii & Meleagri fabula.

XV.	II.	VI.	LVII.	XXX.	X.

Sub Tautane rege Aſſyriorum Troia capta eſt.
Theſeus Athenas profugus dereliquit.

HEBR.	ASSYR.	SICYON.	MYCEN.	ATHEN.	ÆGYPT.	
				MENESTHEUS PETEO.		Atheniensium undecimus MENESTHEUS ann. XXIII.
XVI.	III.	VII.	LVIII.	I.	XI.	Minos in Sicilia adversum Dædalum arma capiens à filiabus Cocali occiditur.
XVII.	IV.	VIII.	LIX.	II.	XII.	
XVIII.	V.	IX.	LX.	III.	XIII.	
XIX.	VI.	X.	LXI.	IV.	XIV.	Atreus Argis regnat.
XX.	VII.	XI.	LXII.	V.	XV.	Phædra Hippolytum amat.
XXI.	VIII.	XII.	LXIII.	VI.	XVI.	Hercules in Lybia occidit Antæum.
XXII.	IX.	XIII.	LXIV.	VI.	XVII.	

Post Iair Hebræos in ditionem redigunt Ammonitæ ann. XVIII, qui & temporibus posteriorum Iudicum copulantur secundum Iudæorum traditionem.

IEPHTE.						Hebræorum IEPHTE ann. VI.
dcccxx. I.	X.	XIV.	LXV.	VIII.	XVIII.	

Iephte in libro Judicum ab ætate Moysi, usque ad semetipsum, ait supputari ann. CCC.

			AGAMEMNON.			Mycenis imperat AGAMEMNON ann. XV, cujus regni anno XV Troiæ capitur.
II.	XI.	XV.	I.	IX.	XIX.	
III.	XII.	XVI.	II.	X.	XX.	Menelaus regnat in Lacedæmone.
IV.	XIII.	XVII.	III.	XI.	XXI.	Interfectorum posteri, qui vocabantur EPIGONI, adversum Thebas bellum movent.
V.	XIV.	XVIII.	IV.	XII.	XXII.	
VI.	XV.	XIX.	V.	XIII.	XXIII.	

Hercules in morbum incidit pestilentem, qui ob remedium doloris se jecit in flammas, & sic morte finitus est, anno ætatis suæ quinquagesimo secundo. Quidam ante triginta annos eum periisse scribunt.

ESEBON						Hebræorũ ESEBON ann. VII.
I.	XVI.	XX.	VI.	XIV.	XXIV.	

Alexander rapuit Helenam: & Troianum bellum decennale surrexit. Caussa belli, quod trium mulierum de pulchritudine certantium præmium fuit, una earum Helenam pastorali judici pollicente.

II.	XVII.	XXI.	VII.	XV.	XXV.	
III.	XVIII.	XXII.	VIII.	XVI.	XXVI.	
					THUORES.	Ægyptiorũ THUORES ann. VII.
IV.	XIX.	XXIII.	IX.	XVII.	I.	

	HEBR.	ASSYR.	SICYON.	MYCEN.	ATHEN.	ÆGYPT.
DCCCXXX.	V.	XX.	XXIV.	X.	XVIII.	II.
	VI.	XXI.	XXV.	XI.	XIX.	III.
	VII.	XXII.	XXVI.	XII.	XX.	IV.

Post Esebon in libro Judæorum fertur Iudex AELON rexisse populum ann. X, qui non habetur apud LXX.

HEBR.	ASSYR.	SICYON.	MYCEN.	ATHEN.	ÆGYPT.
LABDON.					
I.	XXIII.	XXVII.	XIII.	XXI.	V.
II.	XXIV.	XXVIII.	XIV.	XXII.	VI.
III.	XXV.	XXIX.	XV.	XXIII.	VII.

Hebræorum LABDON ann. VII.

Memnon & Amazones Priamo tetulere subsidium.

Mopsus regnavit in Cilicia, & quo Mopsicrenæ, & Mopsiistia.

TROIA CAPTA.

Thuoris rex Ægypti ab Homero Polybus vocatur, maritus Alcandræ, cujus meminit in Odyssea, dicens post Troiæ captivitatem Menelaum & Helenam ad eum divertisse repetentes Græciam post bellum Troiæ.

Menestheus moritur in Melo regrediens à Troia: post quem Athenis regnavit DEMOPHON.

Colligitur omne tempus secundum Assyrios, usque in præsentem diem, à quadragesimo tertio anno Regis Nini, anni octingenti triginta quinque. Secundum Hebræos, à primo anno nativitatis Abrahæ, anni DCCCXXXV. Secundum Sicyonios, à vicesimo secundo anno Europis, anni DCCCXXXV. A nativitate verò Moysi, anni CCCCX. A primo anno Cecropis, qui primus apud Atticam regnavit, usque ad captivitatem Troiæ, & usque ad vicesimum annum Menesthei, cujus Homerus meminit, anni CCCLXXV. Similiter à XXXV anno ætatis Moysi, fiunt anni CCCLXXXV.

A captivitate Troiæ, usque ad primam Olympiadem fiunt anni numero quadringenti sex.

TROIA CAPTA.

HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ATHEN.	ÆGYPT.
			DEMOPHON.	
IV.	XXVI.	XXX.	I.	I.
V.	XXVII.	XXXI.	II.	II.
		PELASGUS.		
VI.	XXVIII.	I.	III.	III.

Atheniensium duodecimus DEMOPHON filius Thesei ann. XXXIII.

De tertio tomo Manetho Ægyptii.

Ægyptiorum vicesima Dynastia Diopolitanorum ann. CLXXVIII.

Sicyoniorum vicesimus quintus PELASGUS ann. XX.

Primus rex Latinorum post captam Troiam ÆNEAS. Ante eum Ianus, Saturnus, Picus, Faunus regnaverunt annis circiter CL.

Latinis, qui postea Romani nuncupati sunt, tertio anno captivitatis Troiæ, sive, ut quidam volunt, post annos VIII, regnavit ÆNEAS ann. III.

	HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ATHEN.	LATIN.	ÆGYPT.
					ÆNEAS.	
	VII.	XXIX.	II.	IV.	I.	IV.
DCCCXL.	VIII.	XXX.	III.	V.	II.	V.

Lydii mare obtinuerant.

Post Labdon Hebræos in ditionem redigunt alienigenæ ann. XL, qui computantur temporibus Iudicum posteriorum, secundum Hebræorum traditiones.

HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ATHEN.	LATIN.	ÆGYPT.	
SAMSON.						Hebræorum SAMSON ann. xx.

Hic fortissimus fuit, ita ut à quibusdam facta ejus gestis Herculis comparentur.

I.	XXXI.	IV.	VI.	III.	VI.	Mycenis post necem Ægisthi regnavit Orestes ann. xv.
				ASCANIUS.		Latinorum secundus ASCANIUS ann. xxxviii.
II.	XXXII.	V.	VII.	I.	VII.	
	TEUTEUS.					Assyriorum vicesimus septimus TEUTEUS ann. xl.
III.	I.	VI.	VIII.	II.	VIII.	Ascanius Æneæ filius Albam urbem condidit.
IV.	II.	VII.	IX.	III.	IX.	
V.	III.	VIII.	X.	IV.	X.	Ea, quæ de Ulysse fabulæ ferunt, quomodo trieri Tyrrhenorum Scyllam fugerit spoliare hospites solitam. Scribit Palæphatus incredibilium libro primo. Sirenas quoque fuisse meretrices, quę deceperunt navigantes.
VI.	IV.	IX.	XI.	V.	XI.	
VII.	V.	X.	XII.	VI.	XII.	
VIII.	VI.	XI.	XIII.	VII.	XIII.	
IX.	VII.	XII.	XIV.	VIII.	XIV.	
DCCCC. X.	VIII.	XIII.	XV.	IX.	XV.	
XI.	IX.	XIV.	XVI.	X.	XVI.	
XII.	X.	XV.	XVII.	XI.	XVII.	
XIII.	XI.	XVI.	XVIII.	XII.	XVIII.	

Ascanius derelicto novercæ suæ Laviniæ regno Albam condidit: & Silvium Posthumum fratrem suum Æneæ ex Lavinia filium summa pietate educavit.

XIV.	XII.	XVII.	XIX.	XIII.	XIX.

Pyrrhus Delphis in templo Apollinis ab Oreste occiditur proditione Sacerdotis Macarei: quo tempore etiam quidam Homerum fuisse dicunt.

XV.	XIII.	XVIII.	XX.	XIV.	XX.	
XVI.	XIV.	XIX.	XXI.	XV.	XXI.	
XVII.	XV.	XX.	XXII.	XVI.	XXII.	Mycenis regnavit Tisamenos filius Orestis.
		ZEUXIPPUS.				Sicyoniorum vicesimus sextus ZEUXIPPUS ann. xxxii.

Quidam ad hujus memoriam conservandam balneas Byzantinorum multo pòst tempore appellatas putant.

XVIII.	XVI.	I.	XXIII.	XVII.	XXIII.
XIX.	XVII.	II.	XXIV.	XVIII.	XXIV.

	HEBR.	*ASSYR.*	*SICYON.*	*ATHEN.*	*LATIN.*	*ÆGYPT.*	
DCCCLX.	XX.	XVIII.	III.	XXV.	XIX.	XXV.	
	HELI SACERDOS						Hebræorum HELI Sacerdos ann. XL.

In Hebræorum libro inveniuntur XL anni. In LXX autem interpretatione XX. Hebræi hunc tradunt esse Phineem.

	I.	XIX.	IV.	XXVI.	XX.	XXVI.	
	II.	XX.	V.	XXVII.	XXI.	XXVII.	Hectoris filii Ilium receperunt, expulsis Antenoris posteris, Heleno sibi subsidium ferente.
	III.	XXI.	VI.	XXVIII.	XXII.	XXVIII.	
	IV.	XXII.	VII.	XXIX.	XXIII.	XXIX.	
	V.	XXIII.	VIII.	XXX.	XXIV.	XXX.	
	VI.	XXIV.	IX.	XXXI.	XXV.	XXXI.	Secundum quosdam Heraclidarum descensus.
	VII.	XXV.	X.	XXXII.	XXVI.	XXXII.	

Ascanius Iulium filium procreavit: à quo familia Iuliorum orta. Et propter ætatem parvuli, quia necdum regendis civibus idoneus erat, Silvium Posthumum fratrem suum regni reliquit heredem.

	VIII.	XXVI.	XI.	XXXIII.	XXVII.	XXXIII.	
				OXYNTES.			Atheniensium tertius decimus OXYNTES ann. XII.
	IX.	XXVII.	XII.	I.	XXVIII.	XXXIV.	
DCCCLXX.	X.	XXVIII.	XIII.	II.	XXIX.	XXXV.	Amazones Ephesi templum incenderunt.
	XI.	XXIX.	XIV.	III.	XXX.	XXXVI.	
	XII.	XXX.	XV.	IV.	XXXI.	XXXVII.	
	XIII.	XXXI.	XVI.	V.	XXXII.	XXXVIII.	
	XIV.	XXXII.	XVII.	VI.	XXXIII.	XXIX.	
	XV.	XXXIII.	XVIII.	VII.	XXXIV.	XL.	
	XVI.	XXXIV.	XIX.	VIII.	XXXV.	XLI.	Agon Lyciorum primus actus.
	XVII.	XXXV.	XX.	IX.	XXXVI.	XLII.	
	XVIII.	XXXVI.	XXI.	X.	XXXVII.	XLIII.	
	XIX.	XXXVII.	XXII.	XI.	XXXVIII.	XLIV.	
					SILVIUS POSTHUMUS.		Latinorũ tertius SILVIUS POSTHUMUS ann. XXIX.

Silvius Posthumus, quia post mortem patris editus ruri fuerat educatus, & Silvii & Posthumi nomen accepit: à quo omnes Albanorum Reges Silvii vocati sunt.

DCCCLXXX.	XX.	XXXVIII.	XXIII.	XII.	I.	XLV.

HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ATHEN.	LATIN.	ÆGYPT.
			APHIDAS.		
XXI.	XXXIX.	XXIV.	I.	II.	XLVI.
			THYMOETES		
XXII.	XL.	XXV.	I.	III.	XLVII.
	THINEUS.				
XXIII.	I.	XXVI.	II.	IV.	XLVIII.
XXIV.	II.	XXVII.	III.	V.	XLIX.
XXV.	III.	XXVIII.	IV.	VI.	L.
XXVI.	IV.	XXIX.	V.	VII.	LI.
XXVII.	V.	XXX.	VI.	VIII.	LII.
XXVIII.	VI.	XXXI.	VII.	IX.	LIII.
XXIX.	VII.	XXXII.	VIII.	X.	LIV.

Atheniensium quartus decimus APHIDAS anno uno.

Post quem quintus decimus THYMOETES annis octo.

Assyriorum vicesimus octavus THINEUS ann. XXX.

Reges Sicyonii defecerunt, qui regnaverunt annis DCCCCLXXII. Post quos Sacerdotes Carnii constituti sunt.

Castoris Chronographia de Sicyoniorum regno: *Exponemus Sicyoniorum reges ab Aegialeo, usque ad Zeuxippum; qui omnes regnaverunt ann. nongentis* LXII. *& Sacerdotes Carnii, qui præfuerunt annis* XXXIII. *Post quos Sacerdos constitutus est Charidemus, qui impensas non sustinens fugit.*

Erechthidarum imperio destructo, Atticorum Principum regnum ad aliud genus translatum est, quum Thymœten provocasset Xanthius Bœotius, & Thymœte recusante, Melanthus Pyliensis Andropompi filius suscepisset singulare certamen, ac deinde regnasset. Hinc & APATURION, id est fallaciarum solennitas celebratur: quia victoria fraude processerat.

Castoris de regno Atheniensium: *Exponemus autem & Atheniensium reges cognomento Erechthidas à Cecrope Diphye, usque ad Thymæten: quorum omne tempus invenitur annorum* CCCCXXIX. *Post quos suscepit regnum Melanthus Pyliensis Andropompi filius, & filius hujus Codrus: qui imperaverunt simul annis quinquaginta octo.*

	HEBR.	ASSYR.	ATHEN.	LATIN.	ÆGYPT.
			MELANTHUS.		
DCCCXC.	XXX.	VIII.	I.	XI.	LV.
	XXXI.	IX.	II.	XII.	LVI.
	XXXII.	X.	III.	XIII.	LVII.
	XXXIII.	XI.	IV.	XIV.	LVIII.
	XXXIV.	XII.	V.	XV.	LIX.
	XXXV.	XIII.	VI.	XVI.	LX.
	XXXVI.	XIV.	VII.	XVII.	LXI.

Atheniensium sextus decimus MELANTHUS ann. XXXVII.

	HEBR.	ASSYR.	ATHEN.	LATIN.	ÆGYPT.
	XXXVII.	XV.	VIII.	XVIII.	LXII.
	XXXVIII.	XVI.	IX.	XIX.	LXIII.
	XXXIX.	XVII.	X.	XX.	LXIV.
DCCCC.	XL.	XVIII.	XI.	XXI.	LXV.

Mortuo HELI Sacerdote, Arca Testamenti ab alienigenis possidetur, ac deinde in domo Aminadab facit annos xx.

Hebræorum primus Rex SAUL ex tribu Benjamin.

	SAMUEL.					Hebræorum SAMUEL & SAUL ann. xl.
	I.	XIX.	XII.	XXII.	LXVI.	
	II.	XX.	XIII.	XXIII.	LXVII.	
	III.	XXI.	XIV.	XXIV.	LXVIII.	
	IV.	XXII.	XV.	XXV.	LXIX.	
	V.	XXIII.	XVI.	XXVI.	LXX.	
	VI.	XXIV.	XVII.	XXVII.	LXXI.	
	VII.	XXV.	XVIII.	XXVIII.	LXXII.	
	VIII.	XXVI.	XIX.	XXIX.	LXXIII.	

HOMERVS secundum quorundam opinionem his fuisse temporibus judicatur. Quanta autem de eo apud veteres dissonantia fuerit, manifestum esse poterit ex sequentibus. Quidam eum, ex quibus Crates, ante descensum Heraclidarum ponunt. Eratosthenes post centesimum annum Troianæ captivitatis. Aristarchus Ionica migratione, sive post annos centum. Philochorus migrationis Ionicæ tempore, sub Archippo Atheniensium magistratu, & post captam Troiam anno clxxx. Apollodorus Atheniensis cclx anno eversionis Ilii. Extiterunt alii, qui modico ante, quam Olympiades inciperent, id est cccc retrò annis à Troiana captivitate, eum fuisse putant, licet Archilochus vicesimam tertiam Olympiadem, & quingentesimum Troianæ eversionis annum supputet.

Latinorum quartus ÆNEAS SILVIUS annis xxxi. In alia historia reperimus quartum LATINVM SILVIVM regnasse Laviniæ & Melampodis filium uterinum fratrem Posthumi: & quintum, qui nunc hic quartus ponitur, ÆNEAM SILVIVM Posthumi filium.

				ÆNEAS SILVIUS.		
	IX.	XXVII.	XX.	I.	LXXIV.	
DCCCCX.	X.	XXVIII.	XXI.	II.	LXXV.	Samuel prophetabat.
	XI.	XXIX.	XXII.	III.	LXXVI.	
	XII.	XXX.	XXIII.	IV.	LXXVII.	
		DERCILVS.				Assyriorum vicesimus nonus DERCILVS ann. xl.
	XIII.	I.	XXIV.	V.	LXXVIII.	

HEBR.	ASSYR.	ATHEN.	LATIN.	AEGYPT.
XIV.	II.	XXV.	VI.	LXXIX.
XV.	III.	XXVI.	VII.	LXXX.

	HEBR.	ASS.	ATH.	LAT.	LAC.	COR.	AEG.	
					EVRISTHEVS	ALETES.		
	XVI.	IV.	XXVII.	VIII.	I.	I.	LXXXI.	Lacedæmoniorum primus EVRYSTHEVS ann. XLII.
	XVII.	V.	XXVIII.	IX.	II.	II.	LXXXII.	Corinthorum primus ALETES an. XXXV.
	XVIII.	VI.	XXIX.	X.	III.	III.	LXXXIII.	Heraclidarum descensus in Peloponnesum.
	XIX.	VII.	XXX.	XI.	IV.	IV.	LXXXIV.	
DCCCCXX.	XX.	VIII.	XXXI.	XII.	V.	V.	LXXXV.	
	XXI.	IX.	XXXII.	XIII.	VI.	VI.	LXXXVI.	
	XXII.	X.	XXXIII.	XIV.	VII.	VII.	XXXVII.	
	XXIII.	XI.	XXXIV.	XV.	VIII.	VIII.	LXXXVIII.	Eurystheus & Procles Spartam obtinuerunt.
	XXIV.	XII.	XXXV.	XVI.	IX.	IX.	LXXXIX.	
	XXV.	XIII.	XXXVI.	XVII.	X.	X.	XC.	
	XXVI.	XIV.	XXXVII.	XVIII.	XI.	XI.	XCI.	
			CODRVS.					Atheniensium decimus septimus CODRVS Melanthi filius ann. XXI.
	XXVII.	XV.	I.	XIX.	XII.	XII.	XCII.	
	XXVIII.	XVI.	II.	XX.	XIII.	XIII.	XCIII.	
	XXIX.	XVII.	III.	XXI.	XIV.	XIV.	XCIV.	
DCCCCXXX.	XXX.	XVIII.	IV.	XXII.	XV.	XV.	XCV.	Iones profugi Athenas se contulerunt.
	XXXI.	XIX.	V.	XXIII.	XVI.	XVI.	XCVI.	
	XXXII.	XX.	VI.	XXIV.	XVII.	XVII.	XCVII.	
	XXXIII.	XXI.	VII.	XXV.	XVIII.	XVIII.	XCVIII.	
	XXXIV.	XXII.	VIII.	XXVI.	XIX.	XIX.	XCIX.	
	XXXV.	XXIII.	IX.	XXVII.	XX.	XX.	C.	
	XXXVI.	XXIV.	X.	XXVIII.	XXI.	XXI.	CI.	
	XXXVII.	XXV.	XI.	XXIX.	XXII.	XXII.	CII.	
	XXXVIII.	XXVI.	XII.	XXX.	XXIII.	XXIII.	CIII.	

Incursus in Asiam Amazonum pariter & Cimmeriorum.

XXXIX.	XXVII.	XIII.	XXXI.	XXVI.	XXIV.	CIV.

	HEBR.	ASS.	ATH.	LAT.	LAC.	COR.	ÆG.	
				LATINUS SILVIUS.				Latinorum quintus LATINUS SILVIUS ann. L.
DCCCCXL.	XL.	XXVIII.	XIV.	I.	XXV.	XXV.	CV.	
	DAVID.							DAVID primus ex tribu Iuda regnavit apud Hebræos ann. XL.
	I.	XXIX.	XV.	II.	XXVI.	XXVI.	CVI.	
	II.	XXX.	XVI.	III.	XXVII.	XXVII.	CVII.	
	III.	XXXI.	XVII.	IV.	XXVIII.	XXVIII.	CVIII.	
	IV.	XXXII.	XVIII.	V.	XXIX.	XXIX.	CIX.	
	V.	XXXIII.	XIX.	VI.	XXX.	XXX.	CX.	Peloponnenses contra Athenas dimicant.
	VI.	XXXIV.	XX.	VII.	XXXI.	XXXI.	CXI.	
	VII.	XXXV.	XXI.	VIII.	XXXII.	XXXII.	CXII.	Hebræorum Pontifex Abiathar clarus habetur.

Prophetabant Gad, Nathan, Asaph.

Codrus juxta responsum seipsum morti tradens interimitur bello Peloponnesiaco, in quo Erechthidarum destructum imperium est, quod CCCCLXXXVII annis perseveraverat.

Post Codrum Principes, quod mors finiebat: quorum primus MEDON regnum in finem vitæ obtinuit Athenis: & post eum cæteri Reges.

	HEBR.	ASS.	ATH.	LAT.	LAC.	COR.	ÆG.	
			MEDON.					Atheniensium primus MEDON ann. XX.
	VIII.	XXXVI.	I.	IX.	XXXIII.	XXXIII.	CXIII.	
	IX.	XXXVII.	II.	X.	XXXIV.	XXXIV.	CXIV.	
DCCCCL.	X.	XXXVIII.	III.	XI.	XXXV.	XXXV.	CXV.	
						IXION.		Corinthiorum secundus IXION ann. XXXVII.
	XI.	XXXIX.	IV.	XII.	XXXVI.	I.	CXVI.	
	XII.	XL.	V.	XIII.	XXXVII.	II.	CXVII.	
		EUPALES.						Assyriorum tricesimus EVPALES ann. XXXVIII.
	XIII.	I.	VI.	XIV.	XXXVIII.	III.	CXVIII.	
	XIV.	II.	VII.	XV.	XXXIX.	IV.	CXIX.	
	XV.	III.	VIII.	XVI.	XL.	V.	CXX.	
	XVI.	IV.	IX.	XVII.	XLI.	VI.	CXXI.	
	XVII.	V.	X.	XVIII.	XLII.	VII.	CXXII.	
					AGIS.			Lacedæmoniorum secundus AGIS anno uno.
	XVIII.	VI.	XI.	XIX.	I.	VIII.	CXXIII.	

	HEBR.	ASS.	ATH.	LAT.	LAC.	COR.	ÆG.	
					ECHESTRATVS.			Lacedæmoniorũ tertius, ECHESTRATUS ann. XXXV.
	XIX.	VII.	XII.	XX.	I.	IX.	CXXIV.	Pelasgi mare obtinuerunt.
DCCCCLX.	XX.	VIII.	XIII.	XXI.	II.	X.	CXXV.	
	XXI.	IX.	XIV.	XXII.	III.	XI.	CXXVI.	Magnesia in Asia condita.
	XXII.	X.	XV.	XXIII.	IV.	XII.	CXXVII.	
	XXIII.	XI.	XVI.	XXIV.	V.	XIII.	CXXVIII.	
	XXIV.	XII.	XVII.	XXV.	VI.	XIV.	CXXIX.	Myrina condita.
	XXV.	XIII.	XVIII.	XXVI.	VII.	XV.	CXXX.	
	XXVI.	XIV.	XIX.	XXVII.	VIII.	XVI.	CXXXI.	Cyme in Italia condita, vel Cumæ.
	XXVII.	XV.	XX.	XXVIII.	IX.	XVII.	CXXXII.	
			ACASTVS.					Atheniensium secundus ACASTUS ann. XXXVI.
	XXVIII.	XVI.	I.	XXIX.	X.	XVIII.	CXXXIII.	Ephesus condita ab Androclo.
	XXIX.	XVII.	II.	XXX.	XI.	XIX.	CXXXIV.	
DCCCCLXX.	XXX.	XVIII.	III.	XXXI.	XII.	XX.	CXXXV.	
	XXXI.	XIX.	IV.	XXXII.	XIII.	XXI.	CXXXVI.	

Carthago condita est, ut quidam volunt, à Carchedone Tyrio: ut verò alii, à Didone filia ejus, post Trojanum bellum ann. CXLIII.

	HEBR.	ASS.	ATH.	LAT.	LAC.	COR.	ÆG.	
	XXXII.	XX.	V.	XXXIII.	XIV.	XXII.	CXXXVII.	
	XXXIII.	XXI.	VI.	XXXIV.	XV.	XXIII.	CXXXVIII.	
	XXXIV.	XXII.	VII.	XXXV.	XVI.	XXIV.	CXXXIX.	
	XXXV.	XXIII.	VIII.	XXXVI.	XVII.	XXV.	CXL.	Ionica emigratio, in qua quidam Homerum fuisse scribunt.
	XXXVI.	XXIV.	IX.	XXXVII.	XVIII.	XXVI.	CXLI.	
	XXXVII.	XXV.	X.	XXXVIII.	XIX.	XXVII.	CXLII.	
	XXXVIII.	XXVI.	XI.	XXXIX.	XX.	XXVIII.	CXLIII.	
	XXXIX.	XXVII.	XII.	XL.	XXI.	XXIX.	CXLIV.	
DCCCCLXXX.	XL.	XXVIII.	XIII.	XLI.	XXII.	XXX.	CXLV.	
	SALOMON.							SALOMON filius David ann. XL.
	I.	XXIX.	XIV.	XLII.	XXIII.	XXXI.	CXLVI.	
	II.	XXX.	XV.	XLIII.	XXIV.	XXXII.	CXLVII.	
	III.	XXXI.	XVI.	XLIV.	XXV.	XXXIII.	CXLVIII.	

HEBR.

	HEBR.	ASS.	ATH.	LAT.	LAC.	COR.	ÆG.
	IV.	XXXII.	XVII.	XLV.	XXVI.	XXXIV.	CXLIX.

Salomon Templum ædificare cæpit in Ierosolymis, consummavitque annis octo.
Colligitur omne tempus à Moyse & egressu Israelis ex Ægypto, usque ad Salomonem, & edificationem Templi in principiis annorum, CCCCLXXX, ut Regnorum liber tertius testimonio est.
A Diluvio, usque ad Moysen, anni MCCCCXLVII.
Ab Adam, usque ad Diluvium, anni MMCCXLII.
Fiunt omnes simul anni MMMMCLXIX.

	V.	XXXIII.	XVIII.	XLVI.	XXVII.	XXXV.	CL.	Hebræorum Sacerdos Sadoc octavus ab Aaron.
	VI.	XXXIV.	XIX.	XLVII.	XXVIII.	XXXVI.	CLI.	
	VII.	XXXV.	XX.	XLVIII.	XXIX.	XXXVII.	CLII.	
						AGELAUS.		Corinthiorum tertius AGELAVS ann. XXXVII.
	VIII.	XXXVI.	XXI.	XLIX.	XXX.	I.	CLIII.	
	IX.	XXXVII.	XXII.	L.	XXXI.	II.	CLIV.	
				ALBA SILVIUS.				Latinorum sextus ALBA SILVIUS Æneæ Silvii filius ann. XXXIX.
MCCCCXC.	X.	XXXVIII.	XXIII.	I.	XXXII.	III.	CLV.	
		LAOSTHENES.						Assyriorum tricesimus primus LAOSTHENES ann. XLV.
	XI.	I.	XXIV.	II.	XXXIII.	IV.	CLVI.	
	XII.	II.	XXV.	III.	XXXIV.	V.	CLVII.	
	XIII.	III.	XXVI.	IV.	XXXV.	VI.	CLVIII.	
					LABOTES.			Lacedæmoniorum quintus LABOTES ann. XXXVII.
	XIV.	IV.	XXVII.	V.	I.	VII.	CLIX.	
	XV.	V.	XXVIII.	VI.	II.	VIII.	CLX.	
	XVI.	VI.	XXIX.	VII.	III.	IX.	CLXI.	Quidam Homerum & Hesiodum his temporibus fuisse scribunt.
	XVII.	VII.	XXX.	VIII.	IV.	X.	CLXII.	
	XVIII.	VIII.	XXXI.	IX.	V.	XI.	CLXIII.	Prophetavit Sadoch, Achias Silonites, Sameas.
	XIX.	IX.	XXXII.	X.	VI.	XII.	CLXIV.	
M.	XX.	X.	XXXIII.	XI.	VII.	XIII.	CLXV.	
	XXI.	XI.	XXXIV.	XII.	VIII.	XIV.	CLXVI.	Carthago secundum nonnullos condita à Didone. Alii suprascriptum tempus vindicant.
	XXII.	XII.	XXXV.	XIII.	IX.	XV.	CLXVII.	
	XXIII.	XIII.	XXXVI.	XIV.	X.	XIV.	CLXVIII.	

	HEBR.	ASS.	ATH.	LAT.	LAC.	COR.	ÆG.	
			ARCHIPPUS.					Atheniensium tertius ARCHIPPUS ann. XIX.
	XXIV.	XIV.	I.	XV.	XI.	XVII.	CLXIX.	
	XXV.	XV.	II.	XVI.	XII.	XVIII.	CLXX.	
	XXVI.	XVI.	III.	XVII.	XIII.	XIX.	CLXXI.	
	XXVII.	XVII.	IV.	XVIII.	XIV.	XX.	CLXXII.	
	XXVIII.	XVIII.	V.	XIX.	XV.	XXI.	CLXXIII.	
	XXIX.	XIX.	VI.	XX.	XVI.	XXII.	CLXXIV.	
MX.	XXX.	XX.	VII.	XXI.	XVII.	XXIII.	CLXXV.	
	XXXI.	XXI.	VIII.	XXII.	XVIII.	XXIV.	CLXXVI.	
	XXXII.	XXII.	IX.	XXIII.	XIX.	XXV.	CLXXVII.	
	XXXIII.	XXIII.	X.	XXIV.	XX.	XXVI.	CLXXVIII.	
							SEMENDIS.	In Ægypti vicesima prima Dynastia regnavit SEMENDIS ann. XIX.
	XXXIV.	XXIV.	XI.	XXV.	XXI.	XXVII.	I.	Tertio mare obtinuerunt Thraces annos decem & novem.
	XXXV.	XXV.	XII.	XXVI.	XXII.	XXVIII.	II.	
	XXXVI.	XXVI.	XIII.	XXVII.	XXIII.	XXIX.	III.	
	XXXVII.	XXVII.	XIV.	XXVIII.	XXIV.	XXX.	IV.	
	XXXVIII.	XXVIII.	XV.	XXIX.	XXV.	XXXI.	V.	
	XXXIX.	XXIX.	XVI.	XXX.	XXVI.	XXXII.	VI.	
MXX.	XL.	XXX.	XVII.	XXXI.	XXVII.	XXXIII.	VII.	

Post mortem Salomonis seditione orta in gente Iudæa, & regno bifariam diviso, in Samaria decem tribubus regnavit IEROBOAM. ROBOAM filius Salomonis regnavit in Ierusalem, duabus tribubus sibi subjectis, quæ vocabantur IUDÆ, ob Reges Iudæorum, qui ex Iudæ stirpe descenderunt. Unde & universa gens nomen Iudææ sortita est.

IVD.	ISR.	ASS.	ATH.	LAT.	LAC.	COR.	ÆG.	
ROBOAM.	IEROBOAM.							Hebræorum Judę tertius ROBOAM ann. XVII.
I.	I.	XXXI.	XVIII.	XXXII.	XXVIII.	XXXIV.	VIII.	Apud Hebręos, qui in Samaria erant & vocabantur ISRAEL primus regnavit IEROBOAM an. XXII.
II.	II.	XXXII.	XIX.	XXXIII.	XXIX.	XXXV.	IX.	
			THERSIPPUS.					
III.	III.	XXXIII.	I.	XXXIV.	XXX.	XXXVI.	X.	

Atheniensium quartus THERSIPPUS ann. XLI.

IVD.

	IVD.	*ISR.*	*ASS.*	*ATH.*	*LAT.*	*LAC.*	*COR.*	*ÆG.*	
	IV.	IV.	XXXIV.	II.	XXXV.	XXXI.	XXXVII.	XI.	Corinthiorũ quartus
							PRVMNIS.		PRVMNIS ann. xxxv.
	V.	V.	XXXV.	III.	XXXVI.	XXXII.	I.	XII.	Susakim rex
	VI.	VI.	XXXVI.	IV.	XXXVII.	XXXIII.	II.	XIII.	Ægypti contra Iu-
	VII.	VII.	XXXVII.	V.	XXXVIII.	XXXIV.	III.	XIV.	dæos dimicans Tem-
	VIII.	VIII.	XXXVIII.	VI.	XXXIX.	XXXV.	IV.	XV.	plum spoliavit.
					ÆGIPUS SILVIUS.				Latinorum septimus SILVIUS ATTIUS,
	IX.	IX.	XXXIX.	VII.	I.	XXXVI.	V.	XVI.	sive ÆGIPVS Albæ
MXXX.	X.	X.	XL.	VIII.	II.	XXXVII.	VI.	XVII.	superioris fil. an. xxiv.
						DORYSSVS.			Lacedæmoniorum quintus
	XI.	XI.	XLI.	IX.	III.	I.	VII.	XVIII.	DORYSSVS ann.
	XII.	XII.	XLII.	X.	IV.	II.	VIII.	XIX.	xxix.
	XIII.	XIII.	XLIII.	XI.	V.	III.	IX.	XX.	Samus condita, &
	XIV.	XIV.	XLIV.	XII.	VI.	IV.	X.	XXI.	Smyrna in urbis mo-
	XV.	XV.	XLV.	XIII.	VII.	V.	XI.	XXII.	dum ampliata.
			PYRITIADES.						Assyriorum tricesimus secundus
	XVI.	XVI.	I.	XIV.	VIII.	VI.	XII.	XXIII.	PYRITIADES
	XVII.	XVII.	II.	XV.	IX.	VII.	XIII.	XXIV.	ann. xxx.
	ABIA.								Hebræorũ Iudæ A-
	I.	XVIII.	III.	XVI.	X.	VIII.	XIV.	XXV.	BIA ann.
	II.	XIX.	IV.	XVII.	XI.	IX.	XV.	XXVI.	III.
								PSEVSENNES.	Ægyptiorũ PSEVSENNES
MXL.	III.	XX.	V.	XVIII.	XII.	X.	XVI.	I.	ann. XLI.
	ASA.								Hebræorũ Iudæ ASA
	I.	XXI.	VI.	XIX.	XIII.	XI.	XVII.	II.	Iustus ann.
	II.	XXII.	VII.	XX.	XIV.	XII.	XVIII.	III.	XLI.

	IVD.	ISR.	ASS.	ATH.	LAT.	LAC.	COR.	ÆG.	
		NADAB							Hebræorũ Israel secundus NADAB an. II.
	III.	I.	VIII.	XXI.	XV.	XIII.	XIX.	IV.	
	IV.	II.	IX.	XXII.	XVI.	XIV.	XX.	V.	

Hebræorum Pontifex Maximus Abimelech illustris habetur.

Prophetabant Achias, Sameas, & is, qui fuerat apud altare Samaræ, Ieu, Ioed, Azarias, qui & Addo, Ananias.

Hebræorum Israel tertius BAASA ann. XXIV.

	IVD.	ISR.	ASS.	ATH.	LAT.	LAC.	COR.	ÆG.	
		BAASA.							
	V.	I.	X.	XXIII.	XVII.	XV.	XXI.	VI.	Thraces Bebryciam, quæ nunc Bithynia vocatur, à Strymone transeuntes occupaverunt.
	VI.	II.	XI.	XXIV.	XVIII.	XVI.	XXII.	VII.	
	VII.	III.	XII.	XXV.	XIX.	XVII.	XXIII.	VIII.	
	VIII.	IV.	XIII.	XXVI.	XX.	XVIII.	XXIV.	IX.	
	IX.	V.	XIV.	XXVII.	XXI.	XIX.	XXV.	X.	
ML.	X.	VI.	XV.	XXVIII.	XXII.	XX.	XXVI.	XI.	
	XI.	VII.	XVI.	XXIX.	XXIII.	XXI.	XXVII.	XII.	
	XII.	VIII.	XVII.	XXX.	XXIV.	XXII.	XXVIII.	XIII.	
					CAPIS.				Latinorum octavus CAPIS SILVIUS Attii superioris Regis filius ann. XXVIII.
	XIII.	IX.	XVIII.	XXXI.	I.	XXIII.	XXIX.	XIV.	
	XIV.	X.	XIX.	XXXII.	II.	XXIV.	XXX.	XV.	
	XV.	XI.	XX.	XXXIII.	III.	XXV.	XXXI.	XVI.	
	XVI.	XII.	XXI.	XXXIV.	IV.	XXVI.	XXXII.	XVII.	
	XVII.	XIII.	XXII.	XXXV.	V.	XXVII.	XXXIII.	XVIII.	
	XVIII.	XIV.	XXIII.	XXXVI.	VI.	XXVIII.	XXXIV.	XIX.	
	XIX.	XV.	XXIV.	XXXVII.	VII.	XXIX.	XXXV.	XX.	Lacedæmoniorũ sextus AGESILAVS ann. XLIV.
						AGESILAUS.	BACCHIS.		Corinthiorum quintus BACCHIS an. XXXV. à quo Reges BACCHIADÆ cognominati.
MLX.	XX.	XVI.	XXV.	XXXVIII.	VIII.	I.	I.	XXI.	
	XXI.	XVII.	XXVI.	XXXIX.	IX.	II.	II.	XXII.	
	XXII.	XVIII.	XXVII.	XL.	X.	III.	III.	XXIII.	
	XXIII.	XIX.	XXVIII.	XLI.	XI.	IV.	IV.	XXIV.	
				PHORBAS.					
	XXIV.	XX.	XXIX.	I.	XII.	V.	V.	XXV.	Atheniensium quintus PHORBAS ann. XXXI.

	IVD.	ISR.	ASS.	ATH.	LAT.	LAC.	COR.	ÆG.	
	XXV.	XXI.	XXX.	II.	XIII.	VI.	VI.	XXVI.	
			OPHRATEUS.						Assyriorum tricesimus tertius OPHRATEUS ann. xx.
	XXVI.	XXII.	I.	III.	XIV.	VII.	VII.	XXVII.	
	XXVII.	XXIII.	II.	IV.	XV.	VIII.	VIII.	XXVIII.	
	XXVIII.	XXIV.	III.	V.	XVI.	IX.	IX.	XXIX.	
		ELA.							Hebræorũ Israel ELA ann. II.
	XXIX.	I.	IV.	VI.	XVII.	X.	X.	XXX.	
MLXX.	XXX.	II.	V.	VII.	XVIII.	XI.	XI.	XXXI.	
		AMRI.							Hebræorũ Israel quintus AMRI ann. XII.
	XXXI.	I.	VI.	VIII.	XIX.	XII.	XII.	XXXII.	
	XXXII.	II.	VII.	IX.	XX.	XIII.	XIII.	XXXIII.	
	XXXIII.	III.	VIII.	X.	XXI.	XIV.	XIV.	XXXIV.	
	XXXIV.	IV.	IX.	XI.	XXII.	XV.	XV.	XXXV.	
	XXXV.	V.	X.	XII.	XXIII.	XVI.	XVI.	XXXVI.	
	XXXVI.	VI.	XI.	XIII.	XXIV.	XVII.	XVII.	XXXVII.	
	XXXVII.	VII.	XII.	XIV.	XXV.	XVIII.	XVIII.	XXXVIII.	
	XXXVIII.	VIII.	XIII.	XV.	XXVI.	XIX.	XIX.	XXXIX.	Latinorum IX CARPENTVS SILVIUS superioris Regis CAPIS fil. ann. XIII.
	XXXIX.	IX.	XIV.	XVI.	XXVII.	XX.	XX.	XL.	
MLXXX.	XL.	X.	XV.	XVII.	XXVIII.	XXI.	XXI.	XLI.	
					CARPENTUS SILVIUS.			NEPHERCHERES.	Ægyptiorũ NEPHERCHERES ann. IV.
	XLI.	XI.	XVI.	XVIII.	I.	XXII.	XXII.	I.	
	IOSAPHAT.								Hebræorũ Iuda sextus IOSAPHAT Iustus ann. XXV.
	I.	XII.	XVII.	XIX.	II.	XXIII.	XXIII.	II.	
		ACHAB.							Hebræorũ Israel sextus ACHAB ann. XXII.
	II.	I.	XVIII.	XX.	III.	XXIV.	XXIV.	III.	
	III.	II.	XIX.	XXI.	IV.	XXV.	XXV.	IV.	
								AMENOPHIS.	Ægyptiorũ AMENOPHIS ann. IX.
	IV.	III.	XX.	XXII.	V.	XXVI.	XXVI.	I.	

	IVD.	ISR.	ASS.	ATH.	LAT.	LAC.	COR.	ÆG.	
			OPHRATENES.						Assyriorum tricesimus quartus OPHRATENES
	V.	IV.	I.	XXIII.	VI.	XXVII.	XXVII.	II.	ann. L.
	VI.	V.	II.	XXIV.	VII.	XXVIII.	XXVIII.	III.	Apud Hebræos prophetabant
	VII.	VI.	III.	XXV.	VIII.	XXIX.	XXIX.	IV.	Abdias,
	VIII.	VII.	IV.	XXVI.	IX.	XXX.	XXX.	V.	Ieu, Ozias,
MXC.	IX.	VIII.	V.	XXVII.	X.	XXXI.	XXXI.	VI.	Micheas:
	X.	IX.	VI.	XXVIII.	XI.	XXXII.	XXXII.	VII.	Pseudoprophetæ vero
	XI.	X.	VII.	XXIX.	XII.	XXXIII.	XXXIII.	VIII.	erant Sedechias,
	XII.	XI.	VIII.	XXX.	XIII.	XXXIV.	XXXIV.	IX.	Eliezer.

Latinorum decimus TIBERINUS SILVIUS Carpenti filius, ann. VIII. à quo fluvius appellatus est TIBERIS, qui prius ALBULA vocabatur.

					TIBERINVS.			OSOCHOR.	Ægyptiorũ OSOCHOR
	XIII.	XII.	IX.	XXXI.	I.	XXXV.	XXXV.	I.	ann. VI.
				MEGACLES.			AGELAS.		Atheniensium sextus
	XIV.	XIII.	X.	I.	II.	XXXVI.	I.	II.	MEGACLES
	XV.	XIV.	XI.	II.	III.	XXXVII.	II.	III.	ann. XXX. Corinthiorum sextus
	XVI.	XV.	XII.	III.	IV.	XXXVIII.	III.	IV.	AGELAS
	XVII.	XVI.	XIII.	IV.	V.	XXXIX.	IV.	V.	ann. XXX.
	XVIII.	XVII.	XIV.	V.	VI.	XL.	V.	VI.	
								PSINACES.	Ægyptiorũ PSINACES an. IX.
MC.	XIX.	XVIII.	XV.	VI.	VII.	XLI.	VI.	I.	
	XX.	XIX.	XVI.	VII.	VIII.	XLII.	VII.	II.	Quarto mare obtinuerunt Rhodii ann. XXIII.

Latinorum undecimus AGRIPPA SILVIUS Agrippæ Tiberini filius ann. XL. In Latina Historia ad verbum hæc scripta reperimus: *Agrippa apud Latinos regnante, Homerus Poeta in Græcia claruit, ut testatur Apollodorus Grammaticus, & Euphorbus Historicus, ante Vrbem conditam annis* CXXIV, *&, ut ait Cornelius Nepos, ante Olympiadem primam annis* C.

				AGRIPPA.				Latinorum undecimus
XXI.	XX.	XVII.	VIII.	I.	XLIII.	VIII.	III.	AGRIPPA ann. XL.
XXII.	XXI.	XVIII.	XI.	II.	XLIV.	IX.	IV.	

	IVD.	*ISR.*	*ASS.*	*ATH.*	*LAT.*	*LAC.*	*COR.*	*ÆG.*
						ARCHELAUS.		
	XXIII.	XXII.	XIX.	X.	III.	I.	X.	V.
		OCHOZIAS.						
	XXIV.	I.	XX.	XI.	IV.	II.	XI.	VI.
	XXV.	II.	XXI.	XII.	V.	III.	XII.	VII.
	IORAM.	IORAM.						
	I.	I.	XXII.	XIII.	VI.	IV.	XIII.	VIII.
	II.	II.	XXIII.	XIV.	VII.	V.	XIV.	IX.
								PSUSENNES.
	III.	III.	XXIV.	XV.	VIII.	VI.	XV.	I.
MCX.	IV.	IV.	XXV.	XVI.	IX.	VII.	XVI.	II.
	V.	V.	XXVI.	XVII.	X.	VIII.	XVII.	III.
	VI.	VI.	XXVII.	XVIII.	XI.	IX.	XVIII.	IV.
	VII.	VII.	XXVIII.	XIX.	XII.	X.	XIX.	V.
	VIII.	VIII.	XXIX.	XX.	XIII.	XI.	XX.	VI.
	OCHOZIAS.							
	I.	IX.	XXX.	XXI.	XIV.	XII.	XXI.	VII.
	GOTHOLIA.							
	I.	X.	XXXI.	XXII.	XV.	XIII.	XXII.	VIII.
	II.	XI.	XXXII.	XXIII.	XVI.	XIV.	XXIII.	IX.
	III.	XII.	XXXIII.	XXIV.	XVII.	XV.	XXIV.	X.
		IEV.						
	IV.	I.	XXXIV.	XXV.	XVIII.	XVI.	XXV.	XI.
MCXX.	V.	II.	XXXV.	XXVI.	XIX.	XVII.	XXVI.	XII.
	VI.	III.	XXXVI.	XXVII.	XX.	XVIII.	XXVII.	XIII.
	VII.	IV.	XXXVII.	XXVIII.	XXI.	XIX.	XXVIII.	XIV.

Lacedæmoniorũ ſeptimus ARCHELAVS an. LX. Hebræorũ Iſrael ſeptimus OCHOZIAS ann. duob. Hebræorũ Iuda ſeptimus IORAM an. VIII. Hebræorũ Iſraël octavus IORAM an. XII. Ægyptiorũ PSVSENNES ann. XXXV. Prophetabant Elias & Eliſæus. Elias rapitur. Hebræorũ Iuda OCHOZIAS ann. I. Poſt quem GOTHOLIA mater ann. VII. Ionadab filius Rechab clarus habetur. Hebræorũ Iſrael IEV an. XXVIII.

Hebræorum Iuda decimus IOAS. ann. XL. Ioiadas apud Hebræos inſigniſſimus erat Pontifex, qui ſolus poſt Moyſen vixit ann. CXXX.

IVD.

	IVD.	ISR.	ASS.	ATH.	LAT.	LAC.	COR.	ÆG.	
	IOAS.								
	I.	V.	XXXVIII.	XXIX.	XXII.	XX.	XXIX.	XV.	Atheniensium septimus DIOGENETUS ann. XXVIII.
	II.	VI.	XXXIX.	XXX.	XXIII.	XXI.	XXX.	XVI.	
				DIOGENETUS			EUDEMUS.		
	III.	VII.	XL.	I.	XXIV.	XXII.	I.	XVII.	Corinthiorum septimus EUDEMUS ann. XXV.
	IV.	VIII.	LXI.	II.	XXV.	XXIII.	II.	XVIII.	
	V.	IX.	XLII.	III.	XXVI.	XXIV.	III.	XIX.	Quinto mare obtinuerunt Phryges ann. XXV.
	VI.	X.	XLIII.	IV.	XXVII.	XXV.	IV.	XX.	
	VII.	XI.	XLIV.	V.	XXVIII.	XXVI.	V.	XXI.	
MCXXV.	VIII.	XII.	XLV.	VI.	XXIX.	XXVII.	VI.	XXII.	Hebræorũ Propheta Zacharias occiditur.
	IX.	XIII.	XLVI.	VII.	XXX.	XXVIII.	VII.	XXIII.	
	X.	XIV.	XLVII.	VIII.	XXXI.	XXIX.	VIII.	XXIV.	
	XI.	XV.	XLVIII.	IX.	XXXII.	XXX.	IX.	XXV.	Lycurgus insignis habetur.
	XII.	XVI.	XLIX.	X.	XXXIII.	XXXI.	X.	XXVI.	
	XIII.	XVII.	L.	XI.	XXXIV.	XXXII.	XI.	XXVII.	
			OCRAZAPES.		XXXV.				Assyriorum tricesimus sextus OCRAZAPES ann. XLII.
	XIV.	XVIII.	I.	XII.		XXXIII.	XII.	XXVIII.	
	XV.	XIX.	II.	XIII.	XXXVI.	XXXIV.	XIII.	XXIX.	
	XVI.	XX.	III.	XIV.	XXXVII.	XXXV.	XIV.	XXX.	
	XVII.	XXI.	IV.	XV.	XXXVIII.	XXXVI.	XV.	XXXI.	
MCXL.	XVIII.	XXII.	V.	XVI.	XXXIX.	XXXVII.	XVI.	XXXII.	
	XIX.	XXIII.	VI.	XVII.	XL.	XXXVIII.	XVII.	XXXIII.	

AREMVLVS SILVIVS Agrippæ superioris Regis filius præsidium Albanorum inter montes, ubi nunc Roma est, posuit: qui ob impietatem fulminatus interiit. Hujus filius fuit IVLIVS proavus IVLI PROCVLI, qui cum Romulo Romam commigrans fundavit Iuliam gentem.

				AREMVLVS SILVIVS.				Latinorum duodecimus AREMVLVS SILVIUS ann. XIX.
XX.	XXIV.	VII.	XVIII.	I.	XXXIX.	XVIII.	XXXIV.	Ægipti vicesima secunda Dynastia SYSONCHOSIS ann. XXI.
XXI.	XXV.	VIII.	XIX.	II.	XL.	XIX.	XXXV.	
							SYSONCHOSIS.	
XXII.	XXVI.	IX.	XX.	III.	XLI.	XX.	I.	

IVD.

	IVD.	ISR.	ASS.	ATH.	LAT.	LAC.	COR.	AEG.	
	XXIII.	XXVII.	X.	XXI.	IV.	XLII.	XXI.	II.	
	XXIV.	XXVIII.	XI.	XXII.	V.	XLIII.	XXII.	III.	
		IOACHAB.							Hebræorũ Israel decimus IOACHAB ann. XVII.
	XXV.	I.	XII.	XXIII.	VI.	XLIV.	XXIII.	IV.	
	XXVI.	II.	XIII.	XXIV.	VII.	XLV.	XXIV.	V.	
	XXVII.	III.	XIV.	XXV.	VIII.	XLVI.	XXV.	VI.	
							ARISTODEMUS.		Corinthiorum octavus ARISTODEMVS ann. XXXV.
MCL.	XXVIII.	IV.	XV.	XXVI.	IX.	XLVII.	I.	VII.	
	XXIX.	V.	XVI.	XXVII.	X.	XLVIII.	II.	VIII.	
	XXX.	VI.	XVII.	XXVIII.	XI.	XLIX.	III.	IX.	
				PHERECLUS.					Atheniensium octavus PHERECLVS ann. XIX.
	XXXI.	VII.	XVIII.	I.	XII.	L.	IV.	X.	
	XXXII.	VIII.	XIX.	II.	XIII.	LI.	V.	XI.	Elisæus Propheta moritur.
	XXXIII.	IX.	XX.	III.	XIV.	LII.	VI.	XII.	
	XXXIV.	X.	XXI.	IV.	XV.	LIII.	VII.	XIII.	
	XXXV.	XI.	XXII.	V.	XVI.	LIV.	VIII.	XIV.	Zacharias Propheta interficitur à Rege Ioas.
	XXXVI.	XII.	XXIII.	VI.	XVII.	LV.	IX.	XV.	
	XXXVII.	XIII.	XXIV.	VII.	XVIII.	LVI.	X.	XVI.	
MCLX.	XXXVIII.	XIV.	XXV.	VIII.	XIX.	LVII.	XI.	XVII.	

AVENTINVS Aremuli superioris Regis filius in eo monte, qui nunc pars urbis est, mortuus ac sepultus æternum loco vocabulum dedit.

				AVENTINVS SILVIUS.				Latinorum tertiusdecimus AVENTINVS SILVIVS an. XXXVII.
XXXIX.	XV.	XXVI.	IX.	I.	LVIII.	XII.	XVIII.	
XL.	XVI.	XXVII.	X.	II.	LIX.	XIII.	XIX.	
AMASIAS.								Hebræorũ Iuda XI AMASIAS ann. XXIX.
I.	XVII.	XXVIII.	XI.	III.	LX.	XIV.	XX.	
	IOAS.				TELECLVS.			Hebræorũ Israel XI IOAS an. XVI.
II.	I.	XXIX.	XII.	IV.	I.	XV.	XXI.	

Lacedæmoniorum octavus TELECLVS ann. XI.

	IVD.	*ISR.*	*ASS.*	*ATH.*	*LAT.*	*LAC.*	*COR.*	*ÆG.*	
								OSORTHON.	Ægyptiorũ OSORTHON ann. XV.
	III.	II.	XXX.	XIII.	V.	II.	XVI.	I.	
	IV.	III.	XXXI.	XIV.	VI.	III.	XVII.	II.	
	V.	IV.	XXXII.	XV.	VII.	IV.	XVIII.	III.	Carthaginem hac ætate quidam conditã putant. Alii, ut supra memoravimus.
	VI.	V.	XXXIII.	XVI.	VIII.	V.	XIX.	IV.	
	VII.	VI.	XXXIV.	XVII.	IX.	VI.	XX.	V.	
MCLXX.	VIII.	VII.	XXXV.	XVIII.	X.	VII.	XXI.	VI.	
	IX.	VIII.	XXXVI.	XIX.	XI.	VIII.	XXII.	VII.	
				ARIPHRON.					Atheniensium IX ARIPHRON ann. XX.
	X.	IX.	XXXVII.	I.	XII.	IX.	XXIII.	VIII.	
	XI.	X.	XXXVIII.	II.	XIII.	X.	XXIV.	IX.	Sub Ariphrone Assyriorum regnũ destructum, &Sardanapallus, ut nonnulli scriptitant.
	XII.	XI.	XXXIX.	III.	XIV.	XI.	XXV.	X.	
	XIII.	XII.	XL.	IV.	XV.	XII.	XXVI.	XI.	
	XIV.	XIII.	XLI.	V.	XVI.	XIII.	XXVII.	XII.	
	XV.	XIV.	XLII.	VI.	XVII.	XIV.	XXVIII.	XIII.	
			TONOSCONCOLEROS.						Assyriorum tricesimus sextus TONOS CONCOLEROS ann. XX. qui vocatur Græce SARDANAPALLUS.
	XVI.	XV.	I.	VII.	XVIII.	XV.	XXIX.	XIV.	
	XVII.	XVI.	II.	VIII.	XIX.	XVI.	XXX.	XV.	
		IEROBOAM.						TACELOTHES.	
MCLXXX.	XVIII.	I.	III.	IX.	XX.	XVII.	XXXI.	I.	
	XIX.	II.	IV.	X.	XXI.	XVIII.	XXXII.	II.	Hebræorũ Israel duodecimus IEROBOAM ann. XLII.
	XX.	III.	V.	XI.	XXII.	XIX.	XXXIII.	III.	
	XXI.	IV.	VI.	XII.	XXIII.	XX.	XXXIV.	IV.	
	XXII.	V.	VII.	XIII.	XXIV.	XXI.	XXXV.	V.	

Ægyptiorum TACELOTHES ann. XIII.

Sardanapallus eodem tempore Tarsum atque Anchialen condidit, & in prælio victus ab Arbace Medo semet incendio concremavit.

						AGEMON.		Corinthiorum nonus AGEMON an. XVI.
XXIII.	VI.	VIII.	XIV.	XXV.	XXII.	I.	VI.	
XXIV.	VII.	IX.	XV.	XXVI.	XXIII.	II.	VII.	

IVD.

	IVD.	ISR.	ASS.	ATH.	LAT.	LAC.	COR.	ÆG.
	XXV.	VIII.	X.	XVI.	XXVII.	XXIV.	III.	VIII.
	XXVI.	IX.	XI.	XVII.	XXVIII.	XXV.	IV.	IX.
	XXVII.	X.	XII.	XVIII.	XXIX.	XXVI.	V.	X.
MCXC.	XXVIII.	XI.	XIII.	XIX.	XXX.	XXVII.	VI.	XI.
	XXIX.	XII.	XIV.	XX.	XXXI.	XXVIII.	VII.	XII.
	AZARIAS.			THESPIEUS.				
	I.	XIII.	XV.	I.	XXXII.	XXIX.	VIII.	XIII.
	Septimo Phœnices mare obtinuerunt.							PETVBASTES.
	II.	XIV.	XVI.	II.	XXXIII.	XXX.	IX.	I.
	III.	XV.	XVII.	III.	XXXIV.	XXXI.	X.	II.
	IV.	XVI.	XVIII.	IV.	XXXV.	XXXII.	XI.	III.
	V.	XVII.	XIX.	V.	XXXVI.	XXXIII.	XII.	IV.
	VI.	XVIII.	XX.	VI.	XXXVII.	XXXIV.	XIII.	V.

Hebræorũ Iuda XII. AZARIAS, qui & OZIAS, ann. LII. Atheniensium X. THESPIEUS ann. XXVII. Ægypti vicesima tertia Dynastia PETVBASTES ann. XXXV. Lycurgus Lacedæmoniis jura componit.

Usque ad id tempus fuisse Reges Assyriorum Historia refert. Et fiunt simul anni MCXCVII. Omnes autem Regni Assyriorum à primo anno Nini supputantur MCCXL.

ARBACES Medus, Assyriorum imperio destructo, regnum in Medos transtulit: & interim sine Principibus res agebatur, usque ad Deiocem regem Medorum. In medio autem tempore Chaldæi proprie prævalebant: quorum separatæ quædam Regum successiones feruntur. Reliquæ autem gentes propriis Regibus utebantur.

	IVD.	ISR.	MED.	ATH.	LAT.	LAC.	COR.	ÆG.
			ARBACES.		PROCAS SILVIUS.			
	VII.	XIX.	I.	VII.	I.	XXXV.	XIV.	VI.
	VIII.	XX.	II.	VIII.	II.	XXXVI.	XV.	VII.
MCC.	IX.	XXI.	III.	IX.	III.	XXXVII.	XVI.	VIII.
							ALEXANDER.	
	X.	XXII.	IV.	X.	IV.	XXXVIII.	I.	IX.
	XI.	XXIII.	V.	XI.	V.	XXXIX.	II.	X.
	XII.	XXIV.	VI.	XII.	VI.	XL.	III.	XI.

Medorum primus rex ARBACES ann. XXVIII. Latinorum XIV. PROCAS SILVIUS Aventini superioris filius ann. XXIII. Corinthiorum X. ALEXANDER ann. XXV.

IVD.	ISR.	MED.	ATH.	LAT.	LAC.	MAC.	COR.	ÆG.
	Lacedæmoniorum nonus ALCAMENES ann. XXXVII.			ALCA-	ALCAMENES	CARANUS.	Macedonum primus Rex CARANUS ann. XXVIII.	
XIII.	XXV.	VII.	XIII.	VII.	I.	I.	IV.	XII.

	IVD.	*ISR.*	*MED.*	*ATH.*	*LAT.*	*LAC.*	*MAC.*	*COR.*	*ÆG.*
	XIV.	XXVI.	VIII.	XIV.	VIII.	II.	II.	V.	XIII.
	XV.	XXVII.	IX.	XV.	IX.	III.	III.	VI.	XIV.
	XVI.	XXVIII.	X.	XVI.	X.	IV.	IV.	VII.	XV.
	XVII.	XXIX.	XI.	XVII.	XI.	V.	V.	VIII.	XVI.
	XVIII.	XXX.	XII.	XVIII.	XII.	VI.	VI.	IX.	XVII.
MCCX.	XIX.	XXXI.	XIII.	XIX.	XIII.	VII.	VII.	X.	XVIII.

Hesiodus insignis habetur, ut vult Porphyrius.

	XX.	XXXII.	XIV.	XX.	XIV.	VIII.	VIII.	XI.	XIX.
	XXI.	XXXIII.	XV.	XXI.	XV.	IX.	IX.	XII.	XX.
	XXII.	XXXIV.	XVI.	XXII.	XVI.	X.	X.	XIII.	XXI.

Prophetabant apud Hebræos Osee, Amos, Isaias, Ionas

	XXIII.	XXXV.	XVII.	XXIII.	XVII.	XI.	XI.	XV.	XXII.
	XXIV.	XXXVI.	XVIII.	XXIV.	XVIII.	XII.	XII.	XVI.	XXIII.
	XXV.	XXXVII.	XIX.	XXV.	XIX.	XIII.	XIII.	XVI.	XXIV.
	XXVI.	XXXVIII	XX.	XXVI.	XX.	XIV.	XIV.	XVII.	XXV.

Phidon Argivus mensuras & pondera primus instituit.

Ægyptiorum OSORTHON ann. IX. Hunc Ægyptii Herculem cognominaverunt. — OSORTHON.

	XXVII.	XXXIX.	XXI.	XXVII.	XXI.	XV.	XV.	XVIII.	I.

Lycurgi leges à Lacedæmone juxta sententiam Apollodori hac ætate susceptæ.

				AGAMESTOR.	Atheniensium undecimus AGAMESTOR ann. xx.				
	XXVIII.	XL.	XXII.	I.	XXII.	XVI.	XVI.	XIX.	II.
MCCXX.	XXIX.	XLI.	XXIII.	II.	XXIII.	XVII.	XVII.	XX.	III.

Hebræorum Israel ZACHARIAS menses sex. Post quem SELLUM dies tres. Hic annus consumitur per diversos.

NUMITOR Procæ superioris Regis filius major à fratre Amulio regno pulsus in agro suo vixit. Filia ejus adimendi partus gratia Virgo Vestalis electa: quæ quum septimo patrui anno geminos edidisset infantes, juxta legem in terra viva defossa est. Verum parvulos juxta ripam Tiberis expositos Faustulus regii pastor armenti ad Accam Laurentiam uxorem suam detulit, quæ propter pulchritudinem & rapacitatem corporis quæstuosi LUPA à vicinis appellabatur. Unde ad nostram memoriam meretricum cellulæ LUPANARIA dicuntur. Pueri quum adolevissent, collecta pastorum & latronum manu, interfecto apud Albam Amulio, avum Numitorem in regnum restituunt.

	IVD.	ISR.	MED.	ATH.	LAT.	LAC.	MAC.	COR.	ÆG.
					AMVLIUS SILVIUS.	Latinorum quintus decimus AMULIUS SILVIUS ann. XLIV.			
	XXX.	XLII.	XXIV.	III.	I.	XVIII.	XVIII.	XXI.	IV.
		MANAEM.	Hebræorum Israel quintus decimus MANAEM ann. X.						
	XXXI.	I.	XXV.	IV.	II.	XIX.	XIX.	XXII.	V.
	XXXII.	II.	XXVI.	V.	III.	XX.	XX.	XXIII.	VI.
	XXXIII.	III.	XXVII.	VI.	IV.	XXI.	XXI.	XXIV.	VII.
	XXXIV.	IV.	XXVIII.	VII.	V.	XXII.	XXII.	XXV.	VIII.
	Medorum secundus SOSARMVS an. XXX.		SOSARMUS.		Corinthiorum undecimus TELESTES ann. XII.			TELESTES.	
	XXXV.	V.	I.	VIII.	VI.	XXIII.	XXIII.	I.	IX.
						Ægyptiorum PSAMMIS ann. X.			PSAMMIS.
	XXXVI.	VI.	II.	IX.	VII.	XXIV.	XXIV.	II.	I.
	XXXVII.	VII.	III.	X.	VIII.	XXV.	XXV.	III.	II.
	XXXVIII.	VIII.	IV.	XI.	IX.	XXVI.	XXVI.	IV.	III.
MCCXXX.	XXXIX.	IX.	V.	XII.	X.	XXVII.	XXVII.	V.	IV.

Trieres prima navigat in Corinthum.

Ægyptii post Phœnices mare obtinuerunt.

	IVD.	ISR.	MED.	ATH.	LAT.	LAC.	MAC.	COR.	ÆG.
	XL.	X.	VI.	XIII.	XI.	XXVIII.	XXVIII.	VI.	V.
		PHACEAS.	Hebræorum Israel sextus decimus PHACEAS ann. X.				COENVS.	Macedonum secundus COENVS ann. XII.	
	XLI.	I.	VII.	XIV.	XII.	XXIX.	I.	VII.	VI.
	XLII.	II.	VIII.	XV.	XIII.	XXX.	II.	VIII.	VII.
	XLIII.	III.	IX.	XVI.	XIV.	XXXI.	III.	IX.	VIII.
	XLIV.	IV.	X.	XVII.	XV.	XXXII.	IV.	X.	IX.
	XLV.	V.	XI.	XVIII.	XVI.	XXXIII.	V.	XI.	X.
						Ægyptiorum XIV Dynastiæ BOCCHORIS ann. XLIII.			BOCCHORIS.

Bocchoris Ægyptiis jura constituit, sub quo & agnus locutus est.

	IVD.	ISR.	MED.	ATH.	LAT.	LAC.	MAC.	COR.	ÆG.
	XLVI.	VI.	XII.	XIX.	XVII.	XXXIV.	VI.	XII.	I.

IVD.	ISR.	MED.	ATH.	LAT.	LAC.	MAC.	COR.	ÆG.
			Corinthiorum duodecimus AUTOMENES anno uno.				AUTOMENES.	
XLVII.	VII.	XIII.	XX.	XVIII.	XXXV.	VII.	I.	II.

Corinthiorum reges defecerunt. Post hos in Corintho constituti sunt annui PRYTANIS.

IVD.	ISR.	MED.	ATH.	LAT.	LAC.	MAC.	LYD.	ÆG.
Atheniensium duodecimus ÆSCHYLUS ann. XXIII.			ÆSCHYLVS.	Lydorum primus ARDYSVS ann. XXXVI.			ARDYSUS.	
XLVIII.	VIII.	XIV.	I.	XIX.	XXXVI.	VIII.	I.	III.
MCCXL. XLIX.	IX.	XV.	II.	XX.	XXXVII.	IX.	II.	IV.

OLYMPIAS PRIMA.

Hic constituitur OLYMPIAS prima secundo anno Æschyli Atheniensium Iudicis: in qua Corœbus Eliensis extitit victor. Hanc Africanus temporibus Ioatham Regis Hebræorum fuisse scribit. Nostra quoque supputatio iisdem temporibus eam exhibuit. Scribit autem Africanus, ut verba ejus ponam, ad hunc modum: *Æschylus Agamestoris filius apud Athenienses obtinuit principatum annis viginti tribus, qua ætate Ioatham regnabat in Ierusalem.*

Hoc tempore TEGLATH PHALASSAR Rex Assyriorum magnam partem Iudæorum populi in Assyrios transtulit, Rege Phacee: quo tempore Arctinus Milesius versificator prope omni metro & opere clarus habetur.

Elii quinquennale certamen agunt, quatuor annis in medio expletis: in quibus Principes annui constituuntur: quam Olympiadem IPHITVS filius Praxonidis filii Æmonis primus constituit. Ab hoc tempore Græca de temporibus historia vera creditur. Nam ante hæc, ut cuique visum est, diversas sententias protulerunt. Porro & nos in prima Olympiade Ioatham posuimus.

A captivitate Trojæ, usque ad primam Olympiadem, anni CCCCVI.

Lacedæmoniorum reges defecerunt.

HINC DECEDENTIBVS ET SVCCEDENTIBVS REGNIS NOVVS ORDO CONSVRGIT.

IVD.	ISR.	MED.	ATH.	LAT.	MAC.	LYD.	ÆG.	
		HINC OLYMPIAS PRIMA.						
OLYMP. I. L.	X.	XVI.	III.	XXI.	X.	III.	V.	
	PHACEE.	Hebræorum Israel decimus septimus PHACEE ann. XX.						
Sub hoc Teglath Phalassar Rex Assyrius magnam partem populi Iudæorum in Assyrios transtulit.								
LI.	I.	XVII.	IV.	XXII.	XI.	IV.	VI.	
Arctinus Milesius versificator florentissimus habetur.								
LII.	II.	XVIII.	V.	XXIII.	XII.	V.	VII.	
IOATHAM.	Hebræorum Iuda tertius decimus IOATHAM ann. XVI.				TVRIMAS.			Macedonũ tertius TVRIMAS an. XXXVIII.
I.	III.	XIX.	VI.	XXIV.	I.	VI.	VIII.	

Remus & Romulus generantur à Marte & Ilia.

IVD.

	IVD.	ISR.	MED.	ATH.	LAT.	MAC.	LYD.	ÆG.	
OLYMP. II.	II.	IV.	XX.	VII.	XXV.	II.	VII.	IX.	
	III.	V.	XXI.	VIII.	XXVI.	III.	VIII.	X.	
	IV.	VI.	XXII.	IX.	XXVII.	IV.	IX.	XI.	
	V.	VII.	XXIII.	X.	XXVIII.	V.	X.	XII.	
OL. III.	VI.	VIII.	XXIV.	XI.	XXIX.	VI.	XI.	XIII.	Prophetabant qui &
MCCL.	VII.	IX.	XXV.	XII.	XXX.	VII.	XII.	XIV.	supra.

Eumelus Poëta, qui Bugoniam & Europiam, & Arctinus, qui Æthiopidam composuit & Ilii Persin, agnoscuntur.

	VIII.	X.	XXVI.	XIII.	XXXI.	VIII.	XIII.	XV.	
	IX.	XI.	XXVII.	XIV.	XXXII.	IX.	XIV.	XVI.	
OL. IV.	X.	XII.	XXVIII.	XV.	XXXIII.	X.	XV.	XVII.	Prophetabant Osee,
	XI.	XIII.	XXIX.	XVI.	XXXIV.	XI.	XVI.	XVIII.	Ioël, Isaias,
	XII.	XIV.	XXX.	XVII.	XXXV.	XII.	XVII.	XIX.	Obed.

Hesiodus secundum quosdam clarus habetur.
Athenis primum Trieres navigavit, Aminocleo cursum dirigente.

			MEDIDVS.						Medorum III MEDIDUS ann. XL.
	XIII.	XV.	I.	XVIII.	XXXVI.	XIII.	XVIII.	XX.	
OL. V.	XIV.	XVI.	II.	XIX.	XXXVII.	XIV.	XIX.	XXI.	In Lacedæmone primus Εφορος,
	XV.	XVII.	III.	XX.	XXXVIII.	XV.	XX.	XXII.	quod magistratus
	XVI.	XVIII.	IV.	XXI.	XXXIX.	XVI.	XXI.	XXIII.	

nomen est, constituitur. Fuit autem sub Regibus Lacedæmoniorum ann. CCCL.

Cinæthon Lacedæmonius Poëta, qui Telegoniam scripsit, agnoscitur.
Theræi Cyrenem condiderunt, oraculo sic jubente. Conditor urbis Battus, cujus proprium nomen Aristoteles.

	ACHAZ.								Hebræorũ Iuda quartus decimus ACHAZ ann. XVI.
MCCLX.	I.	XIX.	V.	XXII.	XL.	XVII.	XXII.	XXIV.	
OL. VI.	II.	XX.	VI.	XXIII.	XLI.	XVIII.	XXIII.	XXV.	
		OSEE.		ALCMAEON.					Hebræorũ Israel decimus octavus OSEE ann. IX.
	III.	I.	VII.	I.	XLII.	XIX.	XXIV.	XXVI.	
	IV.	II.	VIII.	II.	XLIII.	XX.	XXV.	XXVII.	Atheniensi-

um tertius decimus ALCMAEON ann. II.

Athenis Principes, qui usque ad mortem suam Reipublicæ præerant, desierunt, & in decem annos magistratuum consuetudo conversa est: regnavitque primus CHAROPS filius Æschyli ann. X.

	IVD.	ISR.	MED.	ATH.	LAT.	MAC.	LYD.	ÆG.	
				CHAROPS.					
	V.	III.	IX.	I.	XLIV.	XXI.	XXVI.	XXVIII.	Atheniensium quartus decimus CHAROPS ann. X.

Mare obtinent Milesii, construxeruntque urbem in Ægypto Naucratim.
Nonnulli Romanorum scriptores Romam conditam ferunt.

	IVD.	ISR.	MED.	ATH.	ROM.	MAC.	LYD.	ÆG.	
					ROMVLVS.				
OL. VII.	VI.	IV.	X.	II.	I.	XXII.	XXVII.	XXIX.	Romanorum primus ROMULUS ann. XXXVIII.

Romæ Palilibus, qui nunc dies festus est, Remus rutro pastorali à Fabio Romuli duce occisus est ob transmissum saltu vallum.
Ob Asyli impunitatem magna Romulo multitudo conjungitur.
Romulus primus milites sumpsit ex populo, & nobilissimos c senes ob ætatem Senatores, ob similitudinem curæ Patres appellavit.

	VII.	V.	XI.	III.	II.	XXIII.	XXVIII.	XXX.	
	VIII.	VI.	XII.	IV.	III.	XXIV.	XXIX.	XXXI.	Thales Milesius Physicus Philosophus agnoscitur.

Aradus insula condita. Cyzicus condita.
Circensibus Consualibus ludis adornatis Sabinæ raptæ anno ab Urbe condita tertio: & una virginum pulcherrima cunctorum acclamatione rapientum Talasio duci Romuli decernitur. Unde in nuptiarum solennitatibus TALASIO vulgo clamitant: quod scilicet talis nupta sit, quæ Talasium habere mereatur.

	IX.	VII.	XIII.	V.	IV.	XXV.	XXX.	XXXII.
OL. VIII.	X.	VIII.	XIV.	VI.	V.	XXVI.	XXXI.	XXXIII.
MCCLXX.	XI.	IX.	XV.	VII.	VI.	XXVII.	XXXII.	XXXIV.

PRIMA CAPTIVITAS ISRAEL.

Decem Tribus, quæ vocabantur ISRAEL, & erant in parte Samariæ, victæ à Sennacherib, qui & Salmanassar, rege Chaldæorum, translatæ sunt inter montes Medorum. Regnatumque est in Samaria ann. CCL.
Sennacherib rex Chaldæorum ad custodiendam regionem Iudæam accolas misit Assyrios, qui æmulatores legis Iudææ facti SAMARITÆ nuncupati sunt: quod Latina lingua exprimitur custodes.
Ceninenses, Antemnates, Crustumeni, Fidenates, Veientes, qui ob raptum Sabinarum bellum moverant, vincuntur à Romulo.
Tarpeia clipeis Sabinorum obruta: unde mons Tarpeius, in quo nunc Capitolium.
Romani, Tatio Sabinorum rege regnante cum Romulo, à Curibus QUIRITES appellantur.

	IVD.	MED.	ATH.	ROM.	MAC.	LYD.	ÆG.
	XII.	XVI.	VIII.	VII.	XXVIII.	XXXIII.	XXXV.
	XIII.	XVII.	IX.	VIII.	XXIX.	XXXIV.	XXXVI.
OL. IX.	XIV.	XVIII.	X.	IX.	XXX.	XXXV.	XXXVII.

Lacedæmonii contra Messenios vicennale bellum habebant.

	IVD.	*MED.*	*ATH.*	*ROM.*	*MAC.*	*LYD.*	*ÆG.*	
			ÆSIMEDES					Athenienſium quintus decimus ÆSIMEDES ann. x.
	XV.	XIX.	I.	X.	XXXI.	XXXVI.	XXXVIII.	
						ALYATTES.		Lydorum ſecundus ALYATTES ann. xiv.
	XVI.	XX.	II.	XI.	XXXII.	I.	XXXIX.	
	EZECHIAS.							Hebræorum Iuda quintus decimus EZECHIAS ann. xxix.
	I.	XXI.	III.	XII.	XXXIII.	II.	XL.	Eumelus Corinthius verſificator agnoſcitur, & Sibyla Erythræa.
OL. X.	II.	XXII.	IV.	XIII.	XXXIV.	III.	XLI.	
	III.	XXIII.	V.	XIV.	XXXV.	IV.	XLII.	
	IV.	XXIV.	VI.	XV.	XXXVI.	V.	XLIII.	
MCCLXXX.	V.	XXV.	VII.	XVI.	XXXVII.	VI.	XLIV.	Mida regnavit in Phrygia.
							SABACON.	Ægypti xxv. Dynaſtia. SABACON Æthiops ann. xii.
OL. XI.	VI.	XXVI.	VIII.	XVII.	XXXVIII.	VII.	I.	Naxus condita in Sicilia.
					PERDICCA			Macedonum quartus PERDICCA ann. LI.
	VII.	XXVII.	IX.	XVIII.	I.	VIII.	II.	
	VIII.	XXVIII.	X.	XIX.	II.	IX.	III.	
			CLIDICUS.					Athenienſium ſextus decimus CLIDICUS ann. x.
	IX.	XXIX.	I.	XX.	III.	X.	IV.	Syracuſæ in Sicilia conditæ.
		Catina in Sicilia condita.						Mare obtinent Cares.
OL. XII.	X.	XXX.	II.	XXI.	IV.	XI.	V.	Meſſena à Lacedæmoniis capitur.
	XI.	XXXI.	III.	XXII.	V.	XII.	VI.	
	XII.	XXXII.	IV.	XXIII.	VI.	XIII.	VII.	
	XIII.	XXXIII.	V.	XXIV.	VII.	XIV.	VIII.	
						MELES.		Lydorum tertius MELES ann. xii.
OL. XIII.	XIV.	XXXIV.	VI.	XXV.	VIII.	I.	IX.	
MCCXC.	XV.	XXXV.	VII.	XXVI.	IX.	II.	X.	
	XVI.	XXXVI.	VIII.	XXVII.	X.	III.	XI.	
	XVII.	XXXVII.	IX.	XXVIII.	XI.	IV.	XII.	

	IVD.	MED.	ATH.	ROM.	MAC.	LYD.	ÆG.	
							SEBICHUS.	Ægyptiorum SEBICHUS ann. XII.
OL. XIV.	XVIII.	XXXVIII.	X.	XXIX.	XII.	V.	I.	
			HIPPOMENES					Atheniensium decimus septimus HIPPOMENES ann. X.
	XIX.	XXXIX.	I.	XXX.	XIII.	VI.	II.	
	XX.	XL.	II.	XXXI.	XIV.	VII.	III.	
		CARDICEAS.						Medorum quartus CARDICEAS ann. XIII.
	XXI.	I.	III.	XXXII.	XV.	VIII.	IV.	Bellum, quod in Thyrea inter Lacedæmonios & Argivos gestum est, hoc tempore fuit.
OL. XV.	XXII.	II.	IV.	XXXIII.	XVI.	IX.	V.	
	XXIII.	III.	V.	XXXIV.	XVII.	X.	VI.	
	XXIV.	IV.	VI.	XXXV.	XVIII.	XI.	VII.	
MCCC.	XXV.	V.	VII.	XXXVI.	XIX.	XII.	VIII.	
						CANDAULES.		Lydorum quartus CANDAULES ann. XVII.
OL. XVI.	XXVI.	VI.	VIII.	XXXVII.	XX.	I.	IX.	In Sicilia Chersonesus condita.
	XXVII.	VII.	IX.	XXXVIII.	XXI.	II.	X.	

Romulus apud Capreæ paludem nusquam comparuit: & suadente Iulio Proculo QUIRINI nomine consecratus est.

Mortuo Romulo per quinos dies Senatores Rempublicam rexerunt: atque ita unus annus expletus est: quod tempus INTERREGNUM appellatum est.

	IVD.	MED.	ATH.	ROM.	MAC.	LYD.	ÆG.	
				SENATORES				SENATORES anno uno.
	XXVIII.	VIII.	X.	I.	XXII.	III.	XI.	Atheniensium decimus octavus LEOCRATES ann. X.
			LEOCRATES.	NVMA.				Romanorum secundus NUMA, qui & POMPILIUS, ann. XL.
	XXIX.	IX.	I.	I.	XXIII.	IV.	XII.	
	MANASSE.						TARACHUS.	Hebræorum Iuda decimus sextus MANASSE ann. LV.
OL. XVII.	I.	X.	II.	II.	XXIV.	V.	I.	Ægyptiorũ TARACHUS Æthiops ann. XX.

Sibylla, quæ & Herophila, in Samo insignis habetur.

Numa Pompilius nullum cum finitimis bellum gessit.

	IVD.	MED.	ATH.	ROM.	MAC.	LYD.	ÆG.
	II.	XI.	III.	III.	XXV.	VI.	II.

Numa Pompilius duos menses anno addidit Januarium, & Februarium, quum antehac decem tantum menses apud Romanos fuissent. Capitolium quoque à fundamentis ædificavit, & congiarium dedit asses ligneos, & scorteos.

	IVD.	MED.	ATH.	ROM.	MAC.	LYD.	ÆG.	
	III.	XII.	IV.	IV.	XXVI.	VII.	III.	Nicomedia condita, quæ prius Astacus vocabatur.
	IV.	XIII.	V.	V.	XXVII.	VIII.	IV.	
		DEIOCES.						Medorum quintus DEIOCES an. LIV.
OL. XVIII	V.	I.	VI.	VI.	XXVIII.	IX.	V.	Deioces Ecbatanam condit.

Hi, qui Partheniæ vocabantur, Tarentum condiderunt: & Corinthii Corcyram.

MCCCX.	VI.	II.	VII.	VII.	XXIX.	X.	VI.	
	VII.	III.	VIII.	VIII.	XXX.	XI.	VII.	
	VIII.	IV.	IX.	IX.	XXXI.	XII.	VIII.	
OL. XIX.	IX.	V.	X.	X.	XXXII.	XIII.	IX.	
			APSANDER.					Atheniensium decimus nonus APSANDER ann. X.
	X.	VI.	I.	XI.	XXXIII.	XIV.	X.	Croton, & Parion, & Sybaris conditæ.
	XI.	VII.	II.	XII.	XXXIV.	XV.	XI.	
	XII.	VIII.	III.	XIII.	XXXV.	XVI.	XII.	
OL. XX.	XIII.	IX.	IV.	XIV.	XXXVI.	XVII.	XIII.	
						GYGES.		Lydorum quintus GYGES ann. XXXVI.
	XIV.	X.	V.	XV.	XXXVII.	I.	XIV.	
	XV.	XI.	VI.	XVI.	XXXVIII.	II.	XV.	
MCCCXX.	XVI.	XII.	VII.	XVII.	XXXIX.	III.	XVI.	Mida, quum apud Phrygas regnaret, sanguine tauri potato extinctus est.
OL. XXI.	XVII.	XIII.	VIII.	XVIII.	XL.	IV.	XVII.	
	XVIII.	XIV.	IX.	XIX.	XLI.	V.	XVIII.	
	XIX.	XV.	X.	XX.	XLII.	VI.	XIX.	
			ERYXIAS.					Atheniensium vicesimus ERYXIAS ann. X.
	XX.	XVI.	I.	XXI.	XLIII.	VII.	XX.	
							MERRES.	Ægyptiorum XXVI. Dynastiæ MERRES ann. XII.
OL. XXII.	XXI.	XVII.	II.	XXII.	XLIV.	VIII.	I.	
	XXII.	XVIII.	III.	XXIII.	XLV.	IX.	II.	
	XXIII.	XIX.	IV.	XXIV.	XLVI.	X.	III.	
	XXIV.	XX.	V.	XXV.	XLVII.	XI.	IV.	
OL. XXII.	XXV.	XXI.	VI.	XXVI.	XLVIII.	XII.	V.	Hipponax notissimus redditur.

	IVD.	MED.	ATH.	ROM.	MAC.	LYD.	ÆG.	
MCCCXXX.	XXVI.	XXII.	VII.	XXVII.	XLIX.	XIII.	VI.	
	XXVII.	XXIII.	VIII.	XXVIII.	L.	XIV.	VII.	
	XXVIII.	XXIV.	IX.	XXIX.	LI.	XV.	VIII.	
					ARGEUS.			Macedonum quintus ARGEUS ann. XXXVIII.
OL. XXIV.	XXIX.	XXV.	X.	XXX.	I.	XVI.	IX.	

Athenis annui Principes constituti sunt, cessantibus Regibus. Novem Principes ex nobilibus urbis electi præfuerunt annuo imperio Reipublicæ.

	IVD.	MED.	ROM.	MAC.	LYD.	ÆG.	
	XXX.	XXVI.	XXXI.	II.	XVII.	X.	Cyzicus condita est, & Locri in Italia.
	XXXI.	XXVII.	XXXII.	III.	XVIII.	XI.	
	XXXII.	XXVIII.	XXXIII.	IV.	XIX.	XII.	
						STEPHINATIS.	Ægyptiorum STEPHINATIS ann. VII.
OL. XXV.	XXXIII.	XXIX.	XXXIV.	V.	XX.	I.	
	XXXIV.	XXX.	XXXV.	VI.	XXI.	II.	
	XXXV.	XXXI.	XXXVI.	VII.	XXII.	III.	
MCCCXL.	XXXVI.	XXXII.	XXXVII.	VIII.	XXIII.	IV.	

Glaucus Chius primus ferri inter se glutinum excogitavit, & junxit. In Sicilia Gela, in Pamphylia Phaselis conditæ.

OL. XXVI.	XXXVII.	XXXIII.	XXXVIII.	IX.	XXIV.	V.	Post Caras mare obtinuerunt Lesbii ann. LXIX.
	XXXVIII.	XXXIV.	XXXIX.	X.	XXV.	VI.	Chalcedon condita.
	XXXIX.	XXXV.	XL.	XI.	XXVI.	VII.	

TVLLVS HOSTILIVS primus Regum Romanorum purpura & fascibus usus est: ac deinde cum sua domo fulmine conflagravit. Item Tullus Hostilius post longam pacem bella reparavit: Albanos, Veientes, Fidenates vicit: & adjecto monte Cælio Urbem valli ambitu ampliavit.

			TVLLVS HOSTILIVS.			NECHEPSOS.	Romanorum tertius TULLUS HOSTILIUS ann. XXXII.
	XL.	XXXVI.	I.	XII.	XXVII.	I.	Ægyptiorum NECHEPSOS ann. VI.
OL. XXVII.	XLI.	XXXVII.	II.	XIII.	XXVIII.	II.	
	XLII.	XXXVIII.	III.	XIV.	XXIX.	III.	
	XLIII.	XXXIX.	IV.	XV.	XXX.	IV.	Nudipedalia primum acta in Lacedæmone.
	XLIV.	XL.	V.	XVI.	XXXI.	V.	

	IVD.	MED.	ROM.	MAC.	LYD.	ÆG.	
OL. XXVIII.	XLV.	XLI.	VI.	XVII.	XXXII.	VI.	Sibylla, quæ & Herophila, in Samo nobilis habetur.
						NECHAO.	Ægyptiorum NECHAO ann. VIII.
MCCCL.	XLVI.	XLII.	VII.	XVIII.	XXXIII.	I.	
	XLVII.	XLIII.	VIII.	XIX.	XXXIV.	II.	
	XLVIII.	XLIV.	IX.	XX.	XXXV.	III.	
OL. XXIX.	XLIX.	XLV.	X.	XXI.	XXXVI.	IV.	
					ARDYS.		Lydorum sextus ARDYS ann. XXXVII.
	L.	XLVI.	XI.	XXII.	I.	V.	Archilochus, & Simonides, & Aristoxenus insignes habentur.
	LI.	XLVII.	XII.	XXIII.	II.	VI.	
	LII.	XLVIII.	XIII.	XXIV.	III.	VII.	Zaleucus legum lator apud Locros frequentibus præconiis celebratur.
OL. XXX.	LIII.	XLIX.	XIV.	XXV.	IV.	VIII.	Cypselus in Corintho tyrannidem exercuit ann. XXVIII.
						PSAMMETICHUS.	Ægyptiorum PSAMMETICHUS ann. XLIV.
	LIV.	L.	XV.	XXVI.	V.	I.	
	LV.	LI.	XVI.	XXVII.	VI.	II.	Byzantium condita.

AMON secundum LXX. Seniorum interpretationem XII. annis regnavit: secundum Hebræos annis duobus.

	AMON.						Hebræorum Juda decimus septimus AMON ann. XII.
MCCCLX.	I.	LII.	XVII.	XXVIII.	VII.	III.	Alcmæon clarus habetur, & Lesches Lesbius, qui parvam fecit Iliadem.
OL. XXXI.	II.	LIII.	XVIII.	XXIX.	VIII.	IV.	Acanthus condita, & Stagira.
	III.	LIV.	XIX.	XXX.	IX.	V.	Istrus in Ponto condita:

Phalaris apud Agrigentinos tyrannidem exercuit.
In Sicilia Selinus condita.

Lampsacus condita, & Abdera.

In Ponto Borysthenes condita est.

Medorum sextus PHRAORTES ann. XXIV.

		PHRAORTES				
	IV.	I.	XX.	XXXI.	X.	VI.
	V.	II.	XXI.	XXXII.	XI.	VII.
OL. XXXII.	VI.	III.	XXII.	XXXIII.	XII.	VIII.
	VII.	IV.	XXIII.	XXXIV.	XIII.	IX.
	VIII.	V.	XXIV.	XXXV.	XIV.	X.
	IX.	VI.	XXV.	XXXVI.	XV.	XI.
OL. XXXIII.	X.	VII.	XXVI.	XXXVII.	XVI.	XII.

	IVD.	MED.	ROM.	MAC.	LYD.	ÆG.	
MCCCLXX.	XI.	VIII.	XXVII.	XXXVIII.	XVII.	XIII.	Terpander insignis.

Hebræorum Pontifex maximus Helcias habetur.

Oraculo Dodonæo primum Græcia usa est.

				PHILIPPUS.			Macedonum sextus PHILIPPUS ann. XXXVIII.
	XII.	IX.	XXVIII.	I.	XVIII.	XIV.	
	IOSIAS.						Hebræorum Juda decimus octavus JOSIAS JUSTUS ann. XXXII.
	I.	X.	XXIX.	II.	XIX.	XV.	
OL. XXXIV.	II.	XI.	XXX.	III.	XX.	XVI.	
	III.	XII.	XXXI.	IV.	XXI.	XVII.	
	IV.	XIII.	XXXII.	V.	XXII.	XVIII.	

ANCUS MARCIUS Numæ ex filia nepos Aventinum montem & Janiculum Urbi addidit: & supra mare sextodecimo ab Urbe miliario Ostiam condidit civitatem. Ad extremum morbo periit.

			ANCVS MARCIUS.				Romanorum quartus ANCUS MARCIUS ann. XXIIII.
	V.	XIV.	I.	VI.	XXIII.	XIX.	
OL. XXXV.	VI.	XV.	II.	VII.	XXIV.	XX.	

Thales Milesius Examii filius primus Physicus Philosophus agnoscitur: quem aiunt vixisse usque ad quinquagesimam octavam Olympiadem.

	VII.	XVI.	III.	VIII.	XXV.	XXI.	
	VIII.	XVII.	IV.	IX.	XXVI.	XXII.	Messena à Lacedæmoniorum societate discedit.
MCCCLXXX.	IX.	XVIII.	V.	X.	XXVII.	XXIII.	
OL. XXXVI.	X.	XIX.	VI.	XI.	XXVIII.	XXIV.	
	XI.	XX.	VII.	XII.	XXIX.	XXV.	
	XII.	XXI.	VIII.	XIII.	XXX.	XXVI.	Myrthæus Atheniensis Poëta agnoscitur.
	XIII.	XXII.	IX.	XIV.	XXXI.	XXVII.	Jeremias prophetare orsus est hoc tempore.
	XIV.	XXIII.	X.	XV.	XXXII.	XXVIII.	
OL. XXXVII.	XV.	XXIV.	XI.	XVI.	XXXIII.	XXIX.	Sinope condita. Lipara condita.

Apud Hebræos prophetabat Olda mulier.

		CYAXARES					Medorum septimus CYAXARES ann. XXXII. Battus condidit Cyrenem.
	XVI.	I.	XII.	XVII.	XXXIV.	XXX.	Scythæ usque ad Palæstinam penetraverunt.

	IVD.	MED.	ROM.	MAC.	LYD.	ÆG.	
	XVII.	II.	XIII.	XVIII.	XXXV.	XXXI.	Prusias condita.
OL. XXXVIII.	XVIII.	III.	XIV.	XIX.	XXXVI.	XXXII.	Apud Corinthios tyrannidem exercuit Periander.
MCCCXC.	XIX.	IV.	XV.	XX.	XXXVII.	XXXIII.	Prophetabant Sophonias & Ieremias.

Epidammus condita, quæ postea vocata Dyrrachium. Phalaridis tyrannis destructa.

					SADYATTES		Lydorum septimus SADYATTES ann. XV.
	XX.	V.	XVI.	XXI.	I.	XXXIV.	
	XXI.	VI.	XVII.	XXII.	II.	XXXV.	
OL. XXXIX.	XXII.	VII.	XVIII.	XXIII.	III.	XXXVI.	Draco legumlator, ut quibusdam videtur, agnoscitur.
	XXIII.	VIII.	XIX.	XXIV.	IV.	XXXVII.	
	XXIV.	IX.	XX.	XXV.	V.	XXXVIII.	
	XXV.	X.	XXI.	XXVI.	VI.	XXXIX.	
OL. XL.	XXVI.	XI.	XXII.	XXVII.	VII.	XL.	
	XXVII.	XII.	XXIII.	XXVIII.	VIII.	XLI.	Cyaxares adversus Assyrios dimicans Ninum capit.

Arion Methymnæus clarus habetur, qui à delphino in Tænarem dicitur transportatus.

			TARQVINIVS PRISCVS.				Romanorum qnintus TARQVINIVS PRISCVS ann. XXXVII.
	XXVIII.	XIII.	I.	XXIX.	IX.	XLII.	Tarquinius Priscus Capitolium construxit, & Jovi dedicavit.
MCCCC.	XXIX.	XIV.	II.	XXX.	X.	XLIII.	

Tarquinius Priscus Circum Romæ ædificavit, numerum Senatorum auxit, Romanos ludos instituit, muros & cloacas ædificavit. Ad extremum ab Anci filiis occisus est Regis ejus, cui ipse successerat.

OL. XLI.	XXX.	XV.	III.	XXXI.	XI.	XLIV.	
						NECHAO II.	Ægyptiorum NECHAO secundus, qui & NECEPSOS, ann. VI.
	XXXI.	XVI.	IV.	XXXII.	XII.	I.	
	XXXII.	XVII.	V.	XXXIII.	XIII.	II.	Panætius in Sicilia primus arripuit tyrannidem.

Josias rex Judæorum cum Nechaone rege Ægyptiorum congressus occiditur. At mihi miraculo est, quomodo ad unum tempus uterque convenerit, quum Scriptura divina hunc Pharaonem Nechaonem appellet.

ELIAKIM. Hebræorum Juda decimus nonus IOACHAZ menses tres. Post quem ELIAKIM, qui & IOAKIM, ann. XI.

	I.	XVIII.	VI.	XXXIV.	XIV.	III.	
OL. XLII.	II.	XIX.	VII.	XXXV.	XV.	IV.	Stesichorus Poëta clarus habetur.

	IVD.	MED.	ROM.	MAC.	LYD.	ÆG.	
					ALYATTES		Lydorum octavus ALYATTES ann. XLIX.
	III.	XX.	VIII.	XXXVI.	I.	V.	

Anno tertio Eliakim Nabuchodonosor rex Babyloniæ Judæam capit: & in ditionem suam redactis plurimis Judæorum, quum etiam partem vasorum Templi invasisset, tributario Eliakim facto, victor ad suos rediit.

	IV.	XXI.	IX.	XXXVII.	II.	VI.	
						PSAMMETICHUS.	Ægyptiorum PSAMMITES, qui & PSAMMETICHUS, XII.
	V.	XXII.	X.	XXXVIII.	III.	I.	In Babylonia Daniel, Ananias, Azarias, Misael, clari habentur.

Alcman, ut quibusdam videtur, clarus habetur.

				ÆROPAS.			Macedonum septimus ÆROPAS ann. XXVI.
OL. XLIII.	VI.	XXIII.	XI.	I.	IV.	II.	
MCCCCX.	VII.	XXIV.	XII.	II.	V.	III.	Cyaxares Medus subvertit Ninum.

Pittacus Mitylenæus, qui de septem Sapientibus fuit, cum Phrynone Atheniensi Olympionice congressus eundem interfecit.

	VIII.	XXV.	XIII.	III.	VI.	IV.	
	IX.	XXVI.	XIV.	IV.	VII.	V.	
OL. XLIV.	X.	XXVII.	XV.	V.	VIII.	VI.	
	XI.	XXVIII.	XVI.	VI.	IX.	VII.	Sappho & Alcæus Poëtæ clari habentur.
	JOACHIM.	Hebræorum Juda vicesimus primus JOACHIM, qui & JECHONIAS, menses tres, Hunc JOACHIM rex Babylonius captum secum pertrahit secundo veniens ad Judæam.					
	I.	XXIX.	XVII.	VII.	X.	VIII.	HIC ANNUS PER DIVERSOS IMPLETUR.
	SEDECHIAS.						Hebræorum Juda vicesimus secundus SEDECHIAS ann. XI.
	I.	XXX.	XVIII.	VIII.	XI.	IX.	
OL. XLV.	II.	XXXI.	XIX.	IX.	XII.	X.	Perinthus condita. Camarina condita.
	III.	XXXII.	XX.	X.	XIII.	XI.	Massilia condita. Prophetabant Ieremias & Baruch.
		ASTYAGES.					Medorum octavus ASTYAGES ann. XXXVIII.
	IV.	I.	XXI.	XI.	XIV.	XII.	
						VAPHRES.	Ægyptiorum VAPHRES ann. XXX.
MCCCCXX.	V.	II.	XXII.	XII.	XV.	I.	

	IVD.	*MED.*	*ROM.*	*MAC.*	*LYD.*	*ÆG.*	
OL. XLVI.	VI.	III.	XXIII.	XIII.	XVI.	II.	In Babylone prophetabant Daniel, & Ezechiel.
	VII.	IV.	XXIV.	XIV.	XVII.	III.	Solon, Draconis legibus antiquatis; extra eas, quæ ad sanguinem pertinebant, sua jura constituit.
	VIII.	V.	XXV.	XV.	XVIII.	IV.	
	IX.	VI.	XXVI.	XVI.	XIX.	V.	
OL. XLVII.	X.	VII.	XXVII.	XVII.	XX.	VI.	Epimenides Athenas emundavit.
	XI.	VIII.	XXVIII.	XVIII.	XXI.	VII.	

His temporibus certantibus in agone Tragos, id est hircus, in præmio dabatur. Unde aiunt Tragœdos nuncupatos.

Hebræorum captivitas, & exterminium Templi, quod fuit in Jerusalem, annis LXX, qui supputantur usque in secundum annum Darii.

Nabuchodonosor rex Chaldæorum, Ierosolymis captis, Templum incendit, quod ab initio ædificationis suæ permanserat ann. CCCCXLII. Sententiæ autem nostræ etiam Clemens congruit in primo Stromate, XLVIII Olympiade captivitatem Judæorum factam esse contestans, regnante apud Ægyptios Vaphre, apud Athenas Phænippo: & supputari LXX annos desolationis Templi, usque ad secundum annum Darii.

Capta Ierosolyma ab Assyriis, ad Vaphrem Regem Ægypti Judæorum reliqui transfugerunt. Hujus Vaphris Jeremias quoque propheta certo loco meminit.

PRIMUS ANNUS CAPTIVITATIS IERUSALEM.

	IVD.	*MED.*	*ROM.*	*MAC.*	*LYD.*	*ÆG.*	
	I.	IX.	XXIX.	XIX.	XXII.	VIII.	JUDÆA GENS CAPITUR.
	II.	X.	XXX.	XX.	XXIII.	IX.	
OL. XLVIII.	III.	XI.	XXXI.	XXI.	XXIV.	X.	Corinthiorum monarchia destructa est.
MCCCCXXX.	IV.	XII.	XXXII.	XXII.	XXV.	XI.	Solis facta defectio, quum futuram eam Thales prædixisset.

In Babylone prophetabant Daniel, & Iezechiel.

	IVD.	*MED.*	*ROM.*	*MAC.*	*LYD.*	*ÆG.*	
	V.	XIII.	XXXIII.	XXIII.	XXVI.	XII.	Alyattes, & Astyages dimicaverunt.
	VI.	XIV.	XXXIV.	XXIV.	XXVII.	XIII.	
OL. XLIX.	VII.	XV.	XXXV.	XXV.	XXVIII.	XIV.	
	VIII.	XVI.	XXXVI.	XXVI.	XXIX.	XV.	
				ALCETAS.			Macedonum octavus ALCETAS ann. XXIX.
	IX.	XVII.	XXXVII.	I.	XXX.	XVI.	Hoc tempore septem Sapientes appellati.

Isthmia post Melicerten, & Pythia primum acta.

	IVD.	*MED.*	*ROM.*	*MAC.*	*LYD.*	*ÆG.*	
			SERVIVS.				Romanorum sextus SERVIUS ann. XXXIV.
	X.	XVIII.	I.	II.	XXXI.	XVII.	

Servius ancillæ, sed nobilis, captivæ filius tres montes Vrbi addidit, Quitinalem, Viminalem, Esquilinum: fossas circum muros duxit: censum Romanorum civium primus instituit: & ad extremum Tarquinii Superbi generi sui superioris Regis filii scelere occisus est.

	IVD.	MED.	ROM.	MAC.	LYD.	ÆG.	
OL. L.	XI.	XIX.	II.	III.	XXXII.	XVIII.	
	XII.	XX.	III.	IV.	XXXIII.	XIX.	
	XIII.	XXI.	IV.	V.	XXXIV.	XX.	
MCCCCXL.	XIV.	XXII.	V.	VI.	XXXV.	XXI.	Astyages contra Lydos pugnat.
OL. LI.	XV.	XXIII.	VI.	VII.	XXXVI.	XXII.	
	XVI.	XXIV.	VII.	VIII.	XXXVII.	XXIII.	Anaximander Milesius Physicus agnoscitur.
	XVII.	XXV.	VIII.	IX.	XXXVIII.	XXIV.	
	XVIII.	XXVI.	IX.	X.	XXXIX.	XXV.	

Mortuo Nabuchodonosor rege Chaldæorum, suscepit imperium EVILMERODACH, cui successit frater ejus BALTAZAR, cui Daniel eam scripturam, quæ in pariete apparuerat, interpretatus est significantem imperium Chaldæorum in Medos & Persas transferendum.

OL. LII.	XIX.	XXVII.	X.	XI.	XL.	XXVI.	
	XX.	XXVIII.	XI.	XII.	XLI.	XXVII.	
	XXI.	XXIX.	XII.	XIII.	XLII.	XXVIII.	
	XXII.	XXX.	XIII.	XIV.	XLIII.	XXIX.	
OL. LIII.	XXIII.	XXXI.	XIV.	XV.	XLIV.	XXX.	Agon Nemeacus primum ab Argivis actus post eum, qui sub Archemoro fuit.
						AMASIS.	Ægyptiorum AMASIS ann. XLII.
MCCCCL.	XXIV.	XXXII.	XV.	XVI.	XLV.	I.	
	XXV.	XXXIII.	XVI.	XVII.	XLVI.	II.	

Eugamon Cyrenæus, qui Telegoniam scripsit, agnoscitur.
Agon Gymnicus, quem Panathæon vocant, actus.

	XXVI.	XXXIV.	XVII.	XVIII.	XLVII.	III.	Phalaris tyrannidem exercuit ann. XVI.
OL. LIV.	XXVII.	XXXV.	XVIII.	XIX.	XLVIII.	IV.	Æsopus interimitur à Delphis.
	XXVIII.	XXXVI.	XIX.	XX.	XLIX.	V.	Abaris de Scythia venit in Græciam.
					CROESUS.		Lydorum nonus CROESUS ann. XV.
	XXIX.	XXXVII.	XX.	XXI.	I.	VI.	

Pisistratus Atheniensium tyrannus in Italiam transgreditur.

	XXX.	XXXVIII.	XXI.	XXII.	II.	VII.

Cyrus Medorum destruxit imperium, & regnavit Persis, subverso Rege Medorum Astyage.
Cyrus Hebræorum captivitate laxata quinquaginta fere hominum millia regredi fecit in Iudæam: qui destructo altari, Templi fundamenta jecerunt. Sed quum à vicinis gentibus fabricatio impediretur, imperfectum opus usque ad Darium permansit, solo tantum altari consistente.

IVD.

	IVD.	*PERS.*	*ROM.*	*MAC.*	*LYD.*	*ÆG.*	
		CYRUS					Primus Persis regnavit CYRVS ann. xxx.
OL. LV.	XXXI.	I.	XXII.	XXIII.	III.	VIII.	Stesichorus moritur.
	XXXII.	II.	XXIII.	XXIV.	IV.	IX.	Simonides clarus habetur.
	XXXIII.	III.	XXIV.	XXV.	V.	X.	Chilo, qui de septem Sapientibus fuit, Ephorus Lacedæmone constituitur, dispositione communis gentis.
MCCCCLX.	XXXIV.	IV.	XXV.	XXVI.	VI.	XI.	
OL. LVI.	XXXV.	V.	XXVI.	XXVII.	VII.	XII.	Prophetabant Aggæus & Zacharias.
	XXXVI.	VI.	XXVII.	XXIII.	VIII.	XIII.	Anaximenes Physicus Philosophus agnoscitur.
	XXXVII.	VII.	XXVIII.	XXIX.	IX.	XIV.	
				AMYNTAS.			Macedonum nonus AMYNTAS ann. L.
	XXXVIII.	VIII.	XXIX.	I.	X.	XV.	Xenophanes Colophonius clarus habetur.
OL. LVII.	XXXIX.	IX.	XXX.	II.	XI.	XVI.	Ea, quæ de Crœso memorantur, quomodo tentaret oracula, his fuere temporibus.
	XL.	X.	XXXI.	III.	XII.	XVII.	

Crœsus adversus Cyrum bellum init.

	XLI.	XI.	XXXII.	IV.	XIII.	XVIII.	Thales moritur.

Eo tempore JESUS filius Josedech, & ZEROBABEL regii generis, filius Salathiel clari habentur, qui & principes fuerunt eorum, qui regressi sunt in Judæam.

	XLII.	XII.	XXXIII.	V.	XIV.	XIX.	Templum Apollinis Delphici secunda vice incenderunt.
OL. LVIII.	XLIII.	XIII.	XXXIV.	VI.	XV.	XX.	

Crœsus à Cyro captus est, & Lydorum regnum destructum est, quod stetit ann. ccxxx. Pisistratus secunda vice Athenis regnat.

IVD. | *PERS.* | *ROM.* | *MAC.* | *ÆG.*

Tarquinius Superbus socero Servio occiso arripuit imperium: Volscos, Gabios, Vejos, Suessam Pometiam subegit: &, quum oppugnaret Ardeam, caussa Tarquinii junioris filii sui, qui Lucretiam corruperat, regno exclusus est.

Tarquinius Superbus excogitavit vincula, taureas, fustes, lautumias, carceres, exilia, metalla, compedes, & catenas.

	IVD.	*PERS.*	*ROM.*	*MAC.*	*ÆG.*	
			TARQUINIUS SUPERBUS.			Romanorum septimus TARQVINIVS SVPERBVS ann. xxxv.
MCCCCLXX.	XLIV.	XIV.	I.	VII.	XXI.	Theognis Poëta clarus habetur.
	XLV.	XV.	II.	VIII.	XXII.	Cyrus Sardes capit.
	XLVI.	XVI.	III.	IX.	XXIII.	
OL. LIX.	XLVII.	XVII.	IV.	X.	XXIV.	

	IVD.	PERS.	ROM.	MAC.	ÆG.	
	XLVIII.	XVIII.	V.	XI.	XXV.	Harpagus, qui apud Cyrum primi loci habebatur, adversus Joniam dimicat.
	XLIX.	XIX.	VI.	XII.	XXVI.	
	L.	XX.	VII.	XIII.	XXVII.	

Colligitur omne tempus captivitatis Judæorum anni LXX, qui secundum quosdam à tertio anno Eliakim, usque ad vicesimum annum Cyri Regis Persarum, computantur: porro secundum alios, à Josiæ Judæorum anno XIII, sub quo Jeremias prophetare cœpit, usque ad primum annum supradicti Regis. Desolationis vero Templi sub Dario Rege complentur anni LXX.

OL. LX.	LI.	XXI.	VIII.	XIV.	XXVIII.	Hippicus carminum scriptor agnoscitur.
	LII.	XXII.	IX.	XV.	XXIX.	Pherecydes Historicus clarus habetur.
	LIII.	XXIII.	X.	XVI.	XXX.	
MCCCCLXXX.	LIV.	XXIV.	XI.	XVII.	XXXI.	Simonides Lyricus & Phocylides clari habentur, & Xenophanes Physicus scriptor Tragœdiarum.
OL. LXI.	LV.	XXV.	XII.	XVIII.	XXXII.	
	LVI.	XXVI.	XIII.	XIX.	XXXIII.	
	LVII.	XXVII.	XIV.	XX.	XXXIV.	
	LVIII.	XXVIII.	XV.	XXI.	XXXV.	
OL. LXII.	LIX.	XXIX.	XVI.	XXII.	XXXVI.	Anacreon Lyricus Poëta cognoscitur.
	LX.	XXX.	XVII.	XXIII.	XXXVII.	Tomyris Regina Massagetarum Cyrum interfecit.
		CAMBYSES.				Persarum secundus CAMBYSES ann. VIII.
	LXI.	I.	XIX.	XXIV.	XXXVIII.	

CAMBYSEN aiunt ab Hebræis secundum Nabuchodonosor vocari: sub quo Judith historia conscribitur.

Apud Hebræos Pontifex Maximus Jesus filius Josedech, & princeps gentis Zorobabel clari habentur.

	LXII.	II.	XIX.	XXV.	XXXIX.	
OL. LXIII.	LXIII.	III.	XX.	XXVI.	XL.	
MCCCCXC.	LXIV.	IV.	XXI.	XXVII.	XLI.	Apud Samum tyrannidem exercent tres fratres, Polycrates, Syloson, & Pantagnotus.
	LXV.	V.	XXII.	XXVIII.	XLII.	

Ægypti XXVII Dynastia Persarum. Obtinuit quippe Ægyptum Cambyses in anno quinto regni sui, usque ad Darium filium Xerxis annis CXI.

	LXVI.	VI.	XXII.	XXIX.	
OL. LXIV.	LXVII.	VII.	XXIII.	XXX.	
	LXVIII.	VIII.	XXIV.	XXXI.	
	LXIX.	IX.	XXV.	XXXII.	Post Cambysen duo fratres Magi regnaverunt mensibus VII.

IVD.

	IVD.	PERS.	ROM.	MAC.	
		DARIUS.			Post quos DARIUS ann. XXXVI.
	LXX.	I.	XXVII.	XXXIII.	Samii Dicæarchiam condiderunt, quam nunc Puteolos vocant.
	PERS.	ROM.	MAC.		
OL. LXV.	II.	XXVIII.	XXXIV.		

OLYMPIAS LXV, in qua Persarum regis Darii filii Hystaspis fuit annus secundus.
Pythagoras Physicus Philosophus clarus habetur.
Hipparchus & Hippias Athenis tyrannidem exercent.
Prophetabant apud Hebræos novissimi Aggæus, Zacharias, & Malachias.
Secundo anno Darii Regis Persarum Templum in Ierosolymis exstruitur ab Zorobabele: consummaturque opus anno quarto. Remissio quidem captivitatis Judæorum & venia templi ædificandi sub Cyro exordium habuit: sed consummatur templum sub Dario: quia vicinæ gentes assiduis incursionibus ædificationem templi impedierunt. Clemens quoque congruit in primo Stromate ita scribens: *Et perseveravit captivitas annis septuaginta, usque ad secundum annum Darii filii Hystaspis, qui Persis, Assyriis, & Ægypto regnavit: sub quo Aggæus & Zacharias, & unus ex duodecim, qui vocatur Angelus, prophetaverunt, sacerdotioque functus est Iesus filius Iosedech.* Hæc supradictus vir. Quod autem septuagesimus annus desolationis templi altero anno Darii fuerit expletus, domesticus est testis Zacharias propheta secundo anno Darii ita dicens: *Domine Omnipotens, quousque misereberis Ierusalem, & civitatibus Iuda, quas despexisti? hic septuagesimus annus est.*

	III.	XXIX.	XXXV.	Harmodius & Aristogiton Hipparchum tyrannum interfecerunt: & Leæna meretrix amica eorum, quum tormentis cogeretur, ut socios proderet, linguam suam mordicus amputavit.
	IV.	XXX.	XXXVI.	
MD.	V.	XXXI.	XXXVII.	
OL. LXVI.	VI.	XXXII.	XXXVIII.	Templum Ierosolymis consummatur prophetantibus apud Judæos Aggæo & Zacharia.
	VII.	XXXIII.	XXXIX.	
	VIII.	XXXIV.	XL.	
	IX.	XXXV.	XLI.	

INITIUM CONSULUM.

Pulsis ab Urbe Regibus vix usque ad XV lapidem Roma tenebat imperium.
Romanorum Reges septem à Romulo, usque ad Tarquinium Superbum, imperaverunt ann. CCXL, sive, ut quibusdam placet, CCXLIII.

	PERSAR.	MACED.	CONSULUM.
OL. LXVII.	X.	XLII.	
	XI.	XLIII.	Romæ post exactos Reges primum Consules à Bruto esse cœperunt: deinde Tribuni plebis ac Dictatores: & rursum Consules Rempublicam obtinuerunt per annos ferme CCCCLXIV, usque ad Julium Cæsarem, qui primus singulare arripuit imperium Olympiade CLXXXIII.
	XII.	XLIV.	
	XIII.	XLV.	
OL. LXVIII.	XIV.	XLVI.	Mare obtinuerunt Æginetæ ann. XX, usque ad transitum Xerxis.
MDX.	XV.	XLVII.	Valerius Bruti collega adeo pauper mortuus est, ut sumptu publico sepeliretur.
	XVI.	XLVIII.	

	PERSAR.	MACED.	CONSULUM.
	XVII.	XLIX.	
OL. LXIX.	XVIII.	L.	Censu Romæ agitato, inventa sunt hominum CXX milia. Nono anno post exactos Reges nova dignitas est creata, Dictatura scilicet, & Magister equitum, qui Dictatori obsequeretur. Dictator primus LARGIVS. Magister equitum SPVRIVS CASSIVS fuit.
		ALEXANDER.	Macedonum decimus ALEXANDER ann. XLIII.
	XIX.	I.	
	XX.	II.	
	XXI.	III.	
OL. LXX.	XXII.	IV.	Hellanicus Historiographus, & Democritus Philosophus, & Heraclitus cognomento Tenebrosus, & Anaxagoras Physici clari habentur.
	XXIII.	V.	
	XXIV.	VI.	
MDXX.	XXV.	VII.	Pythagoras Philosophus moritur. Volsci Coriolos perdiderunt.
OL. LXXI.	XXVI.	VIII.	Æschylus Tragœdiarum scriptor agnoscitur.
	XXVII.	IX.	Latini contra Romanos rebellaverunt.
	XXVIII.	X.	Romæ Populus à Patribus facta seditione discedit.
	XXIX.	XI.	Marcius, qui Coriolos cœperat, interventu matris Veturiæ, & uxoris Tolumniæ ab oppugnatione Vrbis removit exercitum.
OL. LXXII.	XXX.	XII.	Bellum, quod in Marathone gestum est, & ea, quæ de Miltiade scribuntur, & Aristide, qui cognominabatur justus.
	XXXI.	XIII.	
	XXXII.	XIV.	
	XXXIII.	XV.	Panyasis Poëta habetur illustris. CCC Nobilis Fabiæ familiæ à Veientibus cæsi. Quum in Algido monte Romani milites obsiderentur, à Dictatore Quintio Cincinnato liberati sunt.
OL. LXXIII.	XXXIV.	XVI.	Ægyptus recessis à Dario.
MDXXX.	XXXV.	XVII.	Gelo obtinuit Syracusas.
	XXXVI.	XVIII.	Pindarus & Simonides Lyrici Poëtæ insignes habentur.
	XERXES.		Persarum quintus XERXES filius Darii ann. XX.
	I.	XIX.	Romæ virgo Pompilia deprehensa in stupro viva defossa est.
OL. LXXIV.	II.	XX.	Xerxes Ægyptum capit. Aristides cum ignominia ejicitur.
	III.	XXI.	Chœrilus & Phrynichus illustres habentur.
	IV.	XXII.	Diagoras agnoscitur, & sectatores ejus Physici Philosophi.
	V.	XXIII.	Xerxes, quum Athenas venisset, incendit urbem sub Principe Callia.
OL. LXXV.	VI.	XXIV.	Bellum, quod in Thermopylis gestum est, & apud Salamina navale certamen.

	PERSAR.	*MACED.*	CONSULUM.
	VII.	XXV.	Athenienses Piræeum muro vallant.
	VIII.	XXVI.	Hieron Syracusis regnat. Æschylus Tragœdiarum scriptor agnoscitur.
MDXL.	IX.	XXVII.	
OL. LXXVI.	X.	XXVIII.	Bellum in Platæis & in Mycale.
	XI.	XXIX.	Hieron post Gelonem Syracusis tyrannidem exercet.
	XII.	XXX.	
	XIII.	XXXI.	Pindarus clarus habetur.
OL. LXXVII.	XIV.	XXXII.	Themistocles in Persas fugit. Sophocles Tragœdiarum scriptor primum ingenii sui opera publicavit.
	XV.	XXXIII.	Romæ Virgo Sunia deprehensa in stupro viva defossa est.
	XVI.	XXXIV.	Sophocles & Euripides clari habentur.
	XVII.	XXXV.	Herodotus historiarum scriptor agnoscitur.
OL. LXXVIII.	XVIII.	XXXVI.	Bacchylides & Diagoras Atheus plurimo sermone celebrantur. Zeuxis præclarus pictor agnoscitur, ex cujus nonnullis imaginibus, quas plurimas apud diversas civitates fecerat, lavacrum Byzantinorum arbitrantur appellatum.
MDL.	XIX.	XXXVII.	Themistocles hausto tauri sanguine moritur.
	XX.	XXXVIII.	Socrates nascitur.
	ARTABANUS.		Persarum sextus ARTABANUS mensibus VII: qui menses in ordine annorum reputantur.
	I.	XXXIX.	Lapis in Ægis fluvio de cælo ruit.
	ARTAXERXES.		Persarum septimus ARTAXERXES, qui LONGIMANUS cognominabatur, ann. XL.
OL. LXXIX.	I.	XL.	Ea, quæ de Esther, & Mordochæo scripta sunt, quidam affirmant sub hoc Rege gesta: quod ego non puto. Nunquam enim Esdras de Esther siluisset: qui scripsit hoc tempore Ezram & Nehemiam reversos ex Babylone, & ea deinceps consecuta, quæ ab his gesta referuntur.
	II.	XLI.	
	III.	XLII.	Sicilia à populo regebatur.
	IV.	XLIII.	Cimon juxta Eurymedontem Persas navali pedestrique certamine superat: & Medicum bellum conquiescit. Solis factis defectio. Anaxagoras moritur.
		PERDICCA.	Macedonum undecimus PERDICCA ann. XXVIII.
OL. LXXX.	V.	I.	Heraclitus clarus habetur.
	VI.	II.	Esdras Sacerdos apud Hebræos insignis cognoscitur: cujus ætate Pontifex Maximus habitus est Eliasib filius Joachim filii Jesu filii Josedech. Fuit autem Esdras eruditissimus legis divinæ, & clarus omnium Judæorum magister; qui de captivitate egressi fuerant in Judæam.
	VII.	III.	
MDLX.	VIII.	IV.	Empedocles & Parmenides Physici Philosophi notissimi habentur.
OL. LXXXI.	IX.	V.	Zeno & Heraclitus tenebrosus agnoscitur. Pherecydes secundus historiarum scriptor agnoscitur.
	X.	VI.	Cratinus & Plato Comœdiarum scriptores clari habentur.

PER-

	PERSAR.	MACED.	CONSULUM.
	XI.	VII.	Ariſtarchus Tragœdiographus agnoſcitur.
	XII.	VIII.	Romæ Clarior. agon centenarius primus actus. Trecenteſimo anno ab urbe condita Decemviri creati, & poſt annum ejecti ſunt propter Appium Claudium, qui Virginii cujuſdam filiam contra Latinos in Algido militantis voluit abducere.
OL. LXXXII.	XIII.	IX.	Romani per legatos ab Athenienſibus jura petiverunt: ex quibus Duodecim Tabulæ conſcriptæ.
	XIV.	X.	Crates Comicus, & Teleſilla, ac Bacchylides Lyricus clari habentur. Praxilla quoque & Cleobulina ſunt celebres.
	XV.	XI.	Templum Iunonis, quod in Argis fuerat, incenſum.
	XVI.	XII.	Abaris Hyperboranus hariolus agnoſcitur.
OL. LXXXIII.	XVII.	XIII.	Tribuni plebis & Ædiles Romæ facti, conſulibus ejectis.
MDLXX.	XVIII.	XIV.	
	XIX.	XV.	
	XX.	XVI.	Athenienſes & Lacedæmonii fœdus triginta annorum ineunt.
OL. LXXXIV.	XXI.	XVII.	Herodotus, quum Athenis libros ſuos in concilio legiſſet, honoratus eſt.
	XXII.	XVIII.	Meliſſus Phyſicus agnoſcitur. Euripides Tragœdiarum ſcriptor clarus habetur, & Protagoras Sophiſta, cujus libros decreto publico Athenienſes conbuſſerunt.
	XXIII.	XIX.	
	XXIV.	XX.	
OL. LXXXV.	XXV.	XXI.	Romæ rurſum Conſules creati.
	XXVI.	XXII.	Phidias eburneam Minervam facit. Fidenates contra Romanos rebellant. Theætetus Mathematicus cognoſcitur.
	XXVII.	XXIII.	
MDLXXX.	XXVIII.	XXIV.	Ariſtophanes clarus habetur, & Sophocles Poëta Tragicus. Gens Campanorum in Italia conſtituta.
OL. LXXXVI.	XXIX.	XXV.	Democritus Abderites, & Empedocles, & Hipocrates medicus, Gorgias, Hippiaſque, & Prodicus, & Zeno, & Parmenides Philoſophi inſignes habentur.
	XXX.	XXVI.	Socrates plurimo ſermone celebratur.
	XXXI.	XXVII.	
	XXXII.	XXVIII.	

Nehemias Hebræus miniſter vinarius Artaxerxis Regis Perſarum, concedente ſibi domino ſuo, viceſimo ejus anno de Babylone venit in Iudæam: & triceſimo ſecundo anno muros urbemque reſtituit. Scribit Eſdras ſub Pontifice Ioiade filio Ioaſib, cui ſucceſſit Iohannes filius ſuus, qui tempore Alexandri Macedonis fuit, opus fuiſſe completum.

Nehemiam, qui muros Ieruſalem conſtruxerat, conſummaſſe opus triceſimo anno Artaxerxis Regis Eſdras memorat. Si quis autem ab hoc tempore LXX hebdomadas à Daniele ſcriptas numeret, quæ faciunt annos CCCCXC, reperiet eas in regno Neronis expletas: ſub quo obſideri Ieruſalem cæpta ſecundo poſtea Veſpaſiani anno capitur.

Huc uſque divinæ ſcripturæ Hebræorum annales temporum continent. Ea vero, quæ poſt hæc apud eos geſta ſunt, exhibeo de libro Macabæorum, & Joſephi, & Africani ſcriptis: qui deinceps univerſam hiſtoriam uſque ad Romana tempora proſecuti ſunt.

PER-

	PERSAR.	MACED.	CONSULUM.
		ARCHELAUS.	Macedonum duodecimus ARCHELAUS ann. XXIV.
OL.LXXXVII	XXXIII.	I.	Initium belli Peleponnesiaci.
	XXXIV.	II.	Bacchylides carminum scriptor agnoscitur.
	XXXV.	III.	Athenienses pestilentia laborant.
	XXXVI.	IV.	Thucydides agnoscitur. Pericles moritur.
OL.LXXXVIII	XXXVII.	V.	Eupolis & Aristophanes scriptores Comœdiarum agnoscuntur.
MDXC.	XXXVIII.	VI.	Ex Ætna monte ignis erupit.
	XXXIX.	VII.	Terra motu apud Locros scissa, Atalante facta est insula.
	XL.	VIII.	Plato nascitur.
	DARIUS NOTHUS.		Persarum octavus XERXES secundus menses II. Post quem nonus SOGDIANUS menses VII. Cui succedit decimus DARIUS cognomento NOTHUS ann. XIX.
OL. LXXXIX.	I.	IX.	Lacedæmonii & Athenienses fœdus percutiunt.
	II.	X.	
	III.	XI.	Eudoxus Cnidius clarus habetur.
	IV.	XII.	Lacedæmonii ver sacrum Heracliam destinantes urbem condunt.
OL. XC.	V.	XIII.	
	VI.	XIV.	Clades, quæ Atheniensibus accidit in Sicilia.
	VII.	XV.	
MDC.	VIII.	XVI.	
OL.XCI.	IX.	XVII.	
	X.	XVIII.	Alcibiades profugus abiit ad Tisaphernem.
	XI.	XIX.	Ægyptus à Persis discessit.

Rursus Ægyptiorum renascitur Dynastia XVIII, & regnavit AMYRTÆUS Saites ann. VI.

	PERSAR.	MACED.	ÆGYPT.	CONSULUM.
	XII.	XX.	I.	
OL.XCII.	XIII.	XXI.	II.	Euboea à societate Atheniensium discedit.
	XIV.	XXII.	III.	
	XV.	XXIII.	IV.	
	XVI.	XXIV.	V.	
		ORESTES.		Macedonum tertiusdecimus ORESTES ann. III.
OL.XCIII.	XVII.	I.	VI.	Euripides apud Archelaum, & Sophocles Athenis moritur. Dionysius in Sicilia tyrannidem exercet.

	PERSAR.	MAC.	ÆG.	CONSULUM.
			NEPHERITES.	Ægypti XXVIII Dynastiæ NEPHERITES ann. VI.
MDCX.	XVIII.	II.	I.	
	XIX.	III.	II.	
	ARTAXERXES MNEMON.	ARCHELAUS.		Persarum undecimus ARTAXERXES, qui cognominatus est MNEMON, Darii & Parysatidis filius ann. XL. Macedonum quartusdecimus ARCHELAUS ann. IV.

Sub hoc Rege mihi videtur historia, quæ in Ester libro continetur, expleta. Ipse quippe est, qui ab Hebræis Assuerus, à Septuaginta interpretibus Artaxerxes cognominatur.

	I.	I.	III.	
OL. XCIV.	II.	II.	IV.	
	III.	III.	V.	
	IV.	IV.	VI.	Dionysius Syracusis tyrannidem exercet. Athenienses sustinent tyrannidem.
		AMYNTAS.	ACHORIS.	Macedonum quintus decimus AMYNTAS anno uno. Ægyptii XXIX Dynastiæ Mendesiorum ACHORIS ann. XII. Isocrates rhetor agnoscitur. Democritus moritur.
	V.	I.	I.	Alcibiadem Pharnabazus interficit. Cyri regis ascensus, de quo scribit Xenophon.
		PAVSANIAS.		Macedonum sextus decimus PAUSANIAS anno uno. Tyranni Athenis oppressi.
OL. XCV.	VI.	I.	II.	Athenienses XXIV litteris uti cœperunt, quum ante XVI tantum litteras haberent. Xenophon filius Grylli & Ctesias clari habentur.
		AMYNTAS.		Macedonum decimus septimus AMYNTAS ann. VI.
	VII.	I.	III.	Socrates venenum bibit.
	VIII.	II.	IV.	Templum rursum Ephesi incensum.
MDCXX.	IX.	III.	V.	Socratici clari habentur.
OL. XCVI.	X.	IV.	VI.	Diogenes Cynicus agnoscitur.
	XI.	V.	VII.	Speusippus insignis habetur.
	XII.	VI.	VIII.	Dionysius in tyrannide perseverat. Carthaginensium bellum famosum.
		ARGEUS.		Macedonum decimus octavus ARGEUS ann. II.
	XIII.	I.	IX.	
OL. XCVII.	XIV.	II.	X.	Eudoxus Astrologus agnoscitur. Galli Senones Romam invaserunt, excepto Capitolio.
		AMYNTAS.		Macedonum decimus nonus AMYNTAS ann. XVIII.
	XV.	I.	XI.	

PER-

	PERS.	MAC.	ÆG.	CONSULUM.
	XVI.	II.	XII.	
			PSAMMITES.	Ægyptiorum PSAMMITES anno uno. Post quem NEPHERITES menses IV.
	XVII.	III.	I.	Plato Philosophus agnoscitur. Tribuni militares pro Consulibus esse cœperunt.
OL. XCVIII.	XVIII.	IV.		
			NECTENEBIS.	Ægyptiorum XXX Dynastiæ Sebennitarum NECTENEBIS ann. XVIII.
MDCCXXX.	XIX.	V.	I.	Evagoras in furorem versus, quum regnaret Cypri.
	XX.	VI.	II.	
	XXI.	VII.	III.	
OL. XCIX.	XXII.	VIII.	IV.	
	XXIII.	IX.	V.	
	XXIV.	X.	VI.	
	XXV.	XI.	VII.	
OL. C.	XXVI.	XII.	VIII.	Magno terræmotu facto Elica & Bura Peloponenses urbes absorptæ sunt.
	XXVII.	XIII.	IX.	
	XXVIII.	XIV.	X.	
MDCXL.	XXIX.	XV.	XI.	Prænestini à Romanis victi per Quintium Cincinnatum apud flumen Alliam. Athenienses Principes Græciæ facti.
OL. CI.	XXX.	XVI.	XII.	Isocrates Rhetor agnoscitur.
	XXXI.	XVII.	XIII.	
	XXXII.	XVIII.	XIV.	Plato & Xenophon, nec non & alii Socratici clari habentur.
		ALEXANDER.		Macedonum vicesimus ALEXANDER anno uno.
	XXXIII.	I.	XV.	
		PTOLEMÆVS ALORITES.		Macedonum vicesimus primus PTOLEMÆVS ALORITES ann. IV.
OL. CII.	XXXIV.	I.	XVI.	
	XXXV.	II.	XVII.	
	XXXVI.	III.	XVIII.	
			THEO.	Ægypti THEO annis duobus.
	XXXVII.	IV.	I.	Theo rex Ægypti fugit in Arabiam.

	PERS.	MAC.	ÆG.	CONSULUM.
		PERDICCA.		Macedonum vicesimus secundus PERDICCA ann. VI.
OL. CIII.	XXXVIII.	I.	II.	Dionysius rex Siciliæ decimo octavo anno moritur: post quem junior Dionysius regnum invadit.
			NECTANEBUS.	Ægyptiorum XXXI. Dynastiæ NECTANEBUS ann. XVIII.
MDCL.	XXXIX.	II.	I.	Aristoteles XVIII ætatis annum gerens Platonis auditor est.
	XL.	III.	II.	
	ARTAXERXES OCHUS.			Persarum ARTAXERXES, qui & OCHUS, ann. XXVI.
	I.	IV.	III.	
OL. CIV.	II.	V.	IV.	Alexander Pheræus agnoscitur.
	III.	VI.	V.	Camillus Gallos, qui bellum Romanis intulerant, superat.
		PHILIPPUS.		Macedonum vicesimus tertius PHILIPPUS ann. XXVI.
	IV.	I.	VI.	
	V.	II.	VII.	
OL. CV.	VI.	III.	VIII.	Demosthenes orator agnoscitur.
	VII.	IV.	IX.	Ochus Apodasmo Judæorum capta in Hyrcaniam accolas translatos juxta mare Caspium collocavit.
	VIII.	V.	X.	
MDCLX.	IX.	VI.	XI.	
OL. CVI.	X.	VII.	XII.	Dionysius Sicilia pellitur.
	XI.	VIII.	XIII.	Alexander Philippi & Olympiados filius nascitur.
	XII.	IX.	XIV.	Dion Syracusis interimitur.
	XIII.	X.	XV.	Hipparinus Dionysii filius Syracusis tyrannidem exercet. Erynna poëtria agnoscitur.
OL. CVII.	XIV.	XI.	XVI.	
	XV.	XII.	XVII.	
	XVI.	XIII.	XVIII.	ÆGYPTIORUM REGNUM DESTRUCTUM.

Ochus Ægyptum tenuit, Nectanebo in Æthiopiam pulso: in quo Ægyptiorum regnum destructum est.

HUC USQUE MANETHOS.

	XVII.	XIV.	
OL. CVIII.	XVIII.	XV.	Ochus Sidonem subvertit, & Ægyptum suo junxit imperio.

	PERS.	*MAC.*	CONSULUM.
MDCLXX.	XIX.	XVI.	Demosthenes orator omnium ore celebratur.
	XX.	XVII.	Romani Gallos superant.
	XXI.	XVIII.	Dionysius Corinthum sub fœdere navigavit.
			Plato moritur. Post quem Academiam Speusippus tenuit.
OL. CIX.	XXII.	XIX.	Romani, quum Samnitas duobus prœliis cecidissent, universos confines, qui à sua societate discesserant, in ditionem pristinam redigunt.
	XXIII.	XX.	
	XXIV.	XXI.	
	XXV.	XXII.	Dionysius Corintho expulsus.
OL. CX.	XXVI.	XXIII.	
	ARSES.		Persarum tertius decimus ARSES Ochi filius ann. IV.
	I.	XXIV.	Descriptione facta Romæ inventa sunt civium centum sexaginta millia.
			Judæorum Pontifex Maximus Iaddus clarus habetur.
	II.	XXV.	Speusippus moritur: cui succedit Xenocrates.
MDCLXXX.	III.	XXVI.	
		ALEXANDER.	Macedonum vicesimus quartus ALEXANDER Philippi filius ann. XII. menses VII.
OL. CXI.	IV.	I.	Manasses frater Iaddu Pontificis Iudæorum templum in monte Garizim construxit.
	DARIVS.		Persarum quartus decimus DARIVS Arsami filius ann. VI.
	I.	II.	
	II.	III.	Alexander adversum Illyrios & Thraces feliciter dimicans, subversis Thebis, in Persas arma corripuit, & apud Granicum flumen regiis ducibus oppressis urbem Sardis capit.
	III.	IV.	Romanorum Consul Manlius Torquatus filium suum, quod contra imperium in hostes pugnaverat, virgis cæsum securi percussit.
OL. CXII.	IV.	V.	Alexander capta Tyro Iudæam invadit, à quo favorabiliter exceptus Deo victimas immolavit, Pontificem Templi honoribus plurimis prosequitur, Andromacho locorum custode dimisso, quem postea Samaritani interficiunt: ob quæ ab Ægypto reversus Alexander magnis eos suppliciis afficit, & urbem eorum captam Macedonibus ad inhabitandum tradit.
	V.	VI.	
	VI.	VII.	Alexandria in Ægypto condita VII anno Regis Alexandri: quo tempore etiam Latini à Romanis perdomiti sunt.

PERSARUM REGNUM CONCIDIT.

Alexander obtinuit Babylonem interfecto Dario: in quo regnum Persarum destructum est. Alexander regnavit Asiæ ab anno regni sui septimo, usque ad duodecimum: & tenuit omnia.

	MAC.	
	VIII.	Alexander Hyrcanos & Mardos capit: revertensque in Ammone condidit Parætonium.
OL. CXIII.	IX.	Alexander Aornin Petram capit, & Indum amnem transgreditur.
MDCXC.	X.	Bellum Alexandri in India adversum Porum & Taxilem.
		Harpalus fugit in Asiam.
	XI.	Romani Samnitas subigunt, & colonias deducunt.

MAC.	CONSULUM.
XII.	Anaximenes & Epicurus clari habentur.

Alexander XXXII ætatis suæ anno moritur apud Babylonem. Post quem translato in multos imperio, diversi regnaverunt. Hinc Alexandrinorum nascitur Regnum, quod est Ægypti: & per diversas gentes, quas Alexander tenuerat, diversi regnaverunt.

REGES GENTIUM.

	ALEX.	MAC.	CONSULUM.
	PTOLEMÆVS LAGI.	PHILIPPUS ARIDÆVS.	Ægypto primus regnavit PTOLEMÆVS Lagi filius ann. XL.
OL. CXIV.	I.	I.	Macedonum vicesimus quintus PHILIPPPVS, qui & ARIDÆVS, frater Alexandri ann. VII.
			Appius Claudius Cæcus Romæ clarus habetur, qui aquam Claudiam induxit, & viam Appiam stravit.
			Lydiam, & Thraciam, & Hellespontum Lysimachus tenuit.
			Macedonum duces in seditionem versi.
	II.	II.	Agathocles Syracusis tyrannidem exercet.
			Lamiacum motum bellum.
			Perdicca adversus Ægyptios dimicat.
	III.	III.	Ptolemæus Lagi filius Jerosolymis & Judæa in deditionem suam dolo redactis plurimos captivorum in Ægyptum transtulit.
	IV.	IV.	Judæorum Pontifex magnus Onias Jaddi filius clarus habetur.
			Menander primam fabulam cognomento Ὀργὴ docens superat.
			Theophrastus Philosophus agnoscitur, qui à divinitate loquendi, ut ait Cicero, nomen accepit.
OL. CXV.	V.	V.	Theodorus Atheos agnoscitur.
			Demetrius Phalereus habetur illustris.
			Romani Samnites diutissime contra se prælliantes ad extremam servitutem sui redigunt.

HINC ASIÆ REGNUM NASCITUR. ET MOX SYRIÆ.

	ALEX.	MAC.	ASIÆ.	
			ANTIGONVS	Asiæ primus ANTIGONVS ann. XVIII.
	VI.	VI.	I.	
	VII.	VII.	II.	
		CASSANDER.		Macedonum vicesimus sextus CASSANDER ann. XIX.
MDCC.	VIII.	I.	III.	
OL. CXVI.	IX.	II.	IV.	Menedemus & Speusippus Philosophi insignes habentur.
	X.	III.	V.	
	XI.	IV.	VI.	
	XII.	V.	VII.	

ALEX.

REGNUM SYRIÆ ET BABYLONIS ET SUPERIORUM LOCORUM NASCITUR.

	ALEX.	SYR.	MAC.	ASIÆ.	CONSULUM.
		SELEVCVS.			Syriæ primus SELEVCVS NICANOR ann. XXXII. Romani Marsos & Vmbros & Pelignos superant. AB HOC LOCO EDESSENI SUA TEMPORA COMPUTANT.
OL. CXVII.	XIII.	I.	VI.	VIII.	Maccabæorum Hebræa historia hinc Græcorum supputat Regnum. Verum hi libri inter divinas scripturas non recipiuntur.
	XIV.	II.	VII.	IX.	
	XV.	III.	VIII.	X.	Romani colonias deducunt. Lysimachia in Thracia condita.
	XVI.	IV.	IX.	XI.	Cyprum Ptolemæus invasit. Theodorum Atheos agnoscitur.
OL. CXVIII.	XVII.	V.	X.	XII.	Demetrius Phalereus ad Ptolemæum veniens, impetravit, ut Atheniensibus democratia redderetur.
MDCCX.	XVIII.	VI.	XI.	XIII.	
	XIX.	VII.	XII.	XIV.	
	XX.	VIII.	XIII.	XV.	
OL. CXIX.	XXI.	IX.	XIV.	XVI.	Seleucus Antiochiam, Laodiciam, Seleuciam, Apamiam, Edessam, Berœam, & Pellam urbes condidit: quarum Antiochiam XII anno regni extruxit.
	XXII.	X.	XV.	XVII.	
	XXIII.	XI.	XVI.	XVIII.	Seleucus Babylonem obtinuit.
				DEMETRIVS.	Asiæ secundus DEMETRIVS, qui & POLIORCETES, ann. XVII.
	XXIV.	XII.	XVII.	I.	
OL. CXX.	XXV.	XIII.	XVIII.	II.	Judæorum Pontifex Maximus Simon Oniæ filius clarus habetur, cui cognomentum fuit Justo propter solicitam in Deum religionem, & in cives suos pronam clementiam.
	XXVI.	XIV.	XIX.	III.	
			ANTIGONVS ET ALEXANDER.		Macedonum vicesimus septimus ANTIGONVS & ALEXANDER Cassandri filii ann. IV.
	XXVII.	XV.	I.	IV.	
MDCCXX.	XXVIII.	XVI.	II.	V.	
OL. CXXI.	XXIX.	XVII.	III.	VI.	Demetrius rex Asiæ cognomento Poliorcetes Samaritarum urbem vastat, quam Perdicca ante construxerat.
	XXX.	XVIII.	IV.	VII.	Macedonum vicesimus octavus DEMETRIVS ann. VI.
			DEMETRIVS.		Censu Romæ agitato, inventa sunt civium Romanorum CCLXX milia.
	XXXI.	XIX.	I.	VIII.	Legati Alexandrini à Ptolemæo primum Romam missi amicitias impetraverunt.
	XXXII.	XX.	II.	IX.	Menander Comicus moritur. Romani Gallos Tyrrhenosque superant, & Sabinorum terra sorte dividitur.
OL. CXXII.	XXXIII.	XXI.	III.	IX.	

	ALEX.	*SYR.*	*MAC.*	*ASIÆ.*	CONSULUM.
	XXXIV.	XXII.	IV.	XI.	Seleucus in eas urbes, quas extruxerat, Judæos transfert, jus eis civium & municipalem ordinem cum Græcis æquali honore concedens.
	XXXV.	XXIII.	V.	XII.	
	XXXVI.	XXIV.	VI.	XIII.	
			PYRRHUS.		Macedonum vicesimus nonus PYRRHUS menses VII.
OL. CXXIII.	XXXVII.	XXV.		XIV.	Judæorum Pontifex Eleazarus frater Simonis suscipit templi ministerium, filio Simonis Onia paruo admodum derelicto.
			LYSIMACHUS.		Macedonum post PYRRHVM LYSIMACHVS ann. V.
MDCCXXX.	XXXVIII.	XXVI.	I.	XV.	Serapis ingressus est Alexandriam. Conditæ à Romanis Ariminum, & Beneventum.
	XXXIX.	XXVII.	II.	XVI.	Demetrius semetipsum Seleuco tradidit.
	XL.	XXVIII.	III.	XVII.	Seleucus in Cilicia capto Demetrio, Syriæ & Asiæ pariter imperavit: & ex utroque regno unum fecit imperium.
	PTOLEMÆVS PHILADELPHUS.				Ægypti secundus PTOLEMÆVS PHILADELPHVS ann. XXXVIII.
OL. CXXIV.	I.	XXIX.	IV.		Sostratus Cnidius Pharum in Alexandria construxit. Romani Crotonem capiunt.
	II.	XXX.	V.		Ptolemæus Philadelphus Judæos, qui in Ægypto erant, liberos esse permisit, & vasa Eleazaro Pontifici Jerosolymarum votiva transmittens divinas scripturas in Græcam vocem ex Hebræa linguâ per LXX interpretes transferre curavit: quas in Alexandrina Bibliotheca habuit, quam sibi ex omni genere literaturæ comparaverat.
			PTOLEMÆVS CERAVNOS.		Macedonum tricesimus primus PTOLEMÆVS, qui & CERAVNOS, menses IX. Post quem tricesimus secundus MELEARGVS menses duos. ANTIPATER dieb. XLV.
	III.	XXXI.	I.		
			SOSTHENES.		Macedonum tricesimus quartus SOSTHENES ann. II.
	IV.	XXXII.	I.		
		ANTIOCHVS SOTER.			Post Seleucum in Syria & Asia regnavit ANTIOCHVS, qui & SOTER, ann. XIX.
OL. CXXV.	V.	I.	II.		
			ANTIGONVS GONATAS.		Macedonum tricesimus quintus ANTIGONVS GONATAS ann. XXXVI.
	VI.	II.	I.		Antigonus cognomento Gonatas Lacedæmonem obtinuit.
	VII.	III.	II.		

ALEX.

	ALEX.	STR.	MAC.	CONSULUM.
MDCCXL.	VIII.	IV.	III.	
OL. CXXVI.	IX.	V.	IV.	Vna Virginum Romanarum in corruptione deprehensa percutitur.
	X.	VI.	V.	Milo Romanis Tarentum tradidit.
	XI.	VII.	VI.	Romani Calabriam Messanamque tenuerunt.
	XII.	VIII.	VII.	
OL. CXXVII.	XIII.	IX.	VIII.	Aratus cognoscitur.
	XIV.	X.	IX.	Argenteus nummus primum in Vrbe figuratur.
	XV.	XI.	X.	Polemo Philosophus moritur: post quem Arcesilas & Crates clari habentur.
	XVI.	XII.	XI.	
OL. CXXVIII.	XVII.	XIII.	XII.	Romani colonias deduxerunt, multæque urbes in Sicilia eis junctæ.
MDCCL.	XVIII.	XIV.	XIII.	
	XIX.	XV.	XIV.	Romæ Virgo Vestalis in stupro detecta laqueo vitam explet.
	XX.	XVI.	XV.	
OL. CXXIX.	XXI.	XVII.	XVI.	Zeno Stoicus moritur: post quem Cleanthes.
	XXII.	XVIII.	XVII.	Romani Syracusas capiunt.
	XXIII.	XIX.	XVIII.	Nicomedes rex Bithymiæ Astacum urbem amplians Nicomediam nuncupavit.
		ANTIOCHUS THEOS		Syriæ tertius ANTIOCHVS, qui vocabatur THEOS, ann. xv.
	XXIV.	I.	XIX.	Romani Carthaginienses navali certamine superant, & centum Libyæ urbes capiunt.
OL. CXXX.	XXV.	II.	XX.	
	XXVI.	III.	XXI.	
	XXVII.	IV.	XXII.	Erasistratus medicus agnoscitur.
MDCCLX.	XXVIII.	V.	XXIII.	
OL. CXXXI.	XXIX.	VI.	XXIV.	Antigonus Atheniensibus reddidit libertatem.
	XXX.	VII.	XXV.	Judæorum Pontificatum post Eleazarum avunculus ejus Manasses accepit.
	XXXI.	VIII.	XXVI.	
	XXXII.	IX.	XXVII.	
OL. CXXXII.	XXXIII.	X.	XXVIII.	Carthaginienses xc Romanorum naves in Sicilia capiunt Metello Consule verso in fugam.
	XXXIV.	XI.	XXIX.	
	XXXV.	XII.	XXX.	
	XXXVI.	XIII.	XXXI.	
OL. CXXXIII.	XXXVII.	XIV.	XXXII.	Parthis à Macedonum imperio recedentibus, primus regnavit ARSACES, unde ARSACIDÆ dicti.

	ALEX.	STR.	MAC.	CONSULUM
MDCCLXX.	XXXVIII.	XV.	XXXIII.	
	PTOLEMÆVS EVERGETES.	SELEVCUS CALLINICUS.		Ægypti tertius PTOLEMÆVS EVERGETES ann. XXVI. Syriæ SELEVCVS CALLINICVS ann. XX.
	I.	I.	XXXIV.	

Judæorum Pontifex Onias Simonis Justi filius clarus habetur, qui consueta Ptolemæo Regi tributa non reddens ad iram eum impulit. Verum Josephus vir inter suos nobilis legatus à Judæis ad Ptolemæum missus, quum familiaritatem Regis ob plurima in eum meruisset obsequia, dux Judææ & regionum finitimarum constituitur.

	ALEX.	STR.	MAC.	
	II.	II.	XXXV.	
OL.CXXXIV.	III.	III.	XXXVI.	Censu Romæ agitato inventa sunt hominum CCLX milia.
			DEMETRIVS.	Macedonum tricesimus sextus DEMETRIVS ann. X.
	IV.	IV.	I.	
	V.	V.	II.	Romæ templum Vestæ incensum.
	VI.	VI.	III.	
OL. CXXXV.	VII.	VII.	IV.	
	VIII.	VIII.	V.	Quintus Ennius Poëta Tarenti nascitur: qui à Catone Quæstore Romam translatus habitavit in monte Aventino, parco admodum sumptu contentus, & unius ancillæ ministerio.
	IX.	IX.	VI.	
MDCCLXXX.	X.	X.	VII.	
OL.CXXXVI.	XI.	XI.	VIII.	Virgo Vestalis Romæ à servo corrupta propriâ se manu interimit.
	XII.	XII.	IX.	
	XIII.	XIII.	X.	
			ANTIGONVS	Macedonum tricesimus septimus ANTIGONVS ann. XV.
	XIV.	XIV.	I.	
OL.CXXXVII	XV.	XV.	II.	Judæorum Pontifex Maximus Simon Oniæ filius clarus habetur: sub quo Jesus filius Syrach Sapientiæ librum componens, quem vocant PANARETON, etiam Symeonis in eo fecit mentionem.
	XVI.	XVI.	III.	
	XVII.	XVII.	IV.	
	XVIII.	XVIII.	V.	
OL.CXXXVIII	XIX.	XIX.	VI.	XL ferme millia Gallorum à Romanis cæsa.
MDCCXC.	XX.	XX.	VII.	
		SELEVCVS CERAVNOS.		Syriæ SELEVCVS CERAVNOS ann. III.
	XXI.	I.	VIII.	

ALEX.

	ALEX.	*STR.*	*MAC.*	CONSULUM.
	XXII.	II.	IX.	
OL. CXXXIX	XXIII.	III.	X.	
		ANTIOCHVS MAGNVS.		Syriæ ANTIOCHVS MAGNVS ann. XXXVI.
	XXIV.	I.	XI.	Caria & Rhodus ita terræ motu concussæ sunt, ut Colossus magnus ruerit.
	XXV.	II.	XII.	
	XXVI.	III.	XIII.	
	PTOLEMÆVS PHILOPATOR			Ægypti quartus PTOLEMÆVS PHILOPATOR ann. XVII. Ea, quæ in tertio Maccabæorum libro scripta, sunt, sub hoc Principe gesta sunt.
OL. CXL.	I.	IV.	XIV.	
	II.	V.	XV.	
			PHILIPPVS.	Macedonum tricesimus octavus PHILIPPVS ann. XLII.
	III.	VI.	I.	
MDCCC.	IV.	VII.	II.	
OL. CXLI.	V.	VIII.	III.	Victi Judæi: & LX millia armatorum ex numero eorum cæsa.
	VI.	IX.	IV.	Romæ Virgines Vestæ ob stupri reatum terra obrutæ sunt.
	VII.	X.	V.	Eratosthenes agnoscitur.
	VIII.	XI.	VI.	Romani Marcello consule Syracusas capiunt.
OL. CXLII.	IX.	XII.	VII.	Romani subigunt Capuam & Siciliam.
	X.	XIII.	VIII.	Antiochus rex Syriæ victo Philopatore Ptolemæo Judæam sibi sociat.
	XI.	XIV.	IX.	
	XII.	XV.	X.	Levinus cum rege Asiæ Attalo amicitiam facit.
OL. CXLIII.	XIII.	XVI.	XI.	Judæorum Pontifex Maximus Onias filius Simonis insignis habetur: ad quem Lacedæmoniorum rex Arius legatos misit.
MDCCCX.	XIV.	XVII.	XII.	
	XV.	XVIII.	XIII.	
	XVI.	XIX.	XIV.	
OL. CXLIV.	XVII.	XX.	XV.	Scipio Iberiæ multas urbes recipit.
	PTOLEMÆVS EPIPHANES.			Ægypti quintus PTOLEMÆVS EPIPHANES ann. XXIV.
	I.	XXI.	XVI.	Ptolemæus Epiphanes Scopa principe militiæ destinato, Judæam capit, & plurimas Syriæ civitates.

ALEX.

	ALEX.	STR.	MAC.	CONSULUM.
	II.	XXII.	XVII.	Nævius Comicus Uticæ moritur pulsus Roma factione nobilium, ac præcipue Metelli.
	III.	XXIII.	XVIII.	
OL. CXLV.	IV.	XXIV.	XIX.	Plautus ex Vmbria Sarsinas Romæ moritur, qui propter annonæ difficultatem ad molas manuarias pistorem se locaverat, ibi, quoties ab opere vacasset, scribere fabulas solitus, ac vendere.
	V.	XXV.	XX.	
	VI.	XXVI.	XXI.	Juxta Theram apparuit insula, quæ vocatur Hiera.
MDCCCXX.	VII.	XXVII.	XXII.	Antiochus Scopam superavit, Syriæ urbes recepit, & Judæis voluntate conjungitur.
OL. CXLVI.	VIII.	XXVIII.	XXIII.	Romani Græcos liberos esse jusserunt : & universa Iberia imperata fecit.
	IX.	XXIX.	XXIV.	
	X.	XXX.	XXV.	Antiochus Iudæorum erga se cognita voluntate magnis eos muneribus donat, & per epistolas crebris laudibus prosequitur.
	XI.	XXXI.	XXVI.	
OL. CXLVII.	XII.	XXXII.	XXVII.	Post prælium, quo in Thermopylis victus Antiochus, hoc inter Romanos & eum convenit, ut mille talenta per annos singulos vectigalis nomine eis solveret.
	XIII.	XXXIII.	XXVIII.	Romani multas colonias deduxerunt.
	XIV.	XXXIV.	XXIX.	Antiochus in Amicitiam Ptolemæi egressus pacem cum eo facit ; & Cleopatra filia sua uxore ei tradita, dotis nomine Syriam, Phœnicen, Samariam, Iudæamque concedit.
	XV.	XXXV.	XXX.	Eumenes frater Regis Attali, qui Eumeniam in Phrygia condidit, clarus habetur.
OL. CXLVIII.	XVI.	XXXVI.	XXXI.	Secundus liber Maccabæorum apud Iudæos hujus temporis gesta continet.
		SELEVCHVS PHILOPATOR		Syriæ SELEUCUS PHILOPATOR ann. XII.
MDCCCXXX.	XVII.	I.	XXXII.	

Titus Livius Tragœdiarum scriptor clarus habetur, qui ob ingenii meritum à Livio Salinatore, cujus liberos erudiebat, libertate donatus est.

	XVIII.	II.	XXXIII.	Quum ab Antiocho per legatos Annibal reposceretur, cui se à Scipione victus sociaverat, ad Prusiam regem Bithyniæ transfugit : quem quum rursus per Flaminium etiam ab eo Senatus repeteret, quum tradendus esset, venenum bibit, & apud Libyssam Bithyniæ sepultus est.
	XIX.	III.	XXXIV.	
OL. CXLIX.	XX.	IV.	XXXV.	

Simon præpositus Templi Ierosolymarum ad Apollonium Phœnices ducem confugiens multis ei muneribus promissis sacerdotium sibi vindicare cœpit ; quo Seleucus audito Heliodorum mittit ad negotium pervidendum. Qui quum in Iudæam venisset, inique judicans, & multa perperam gerens divinis adversum se signis deterretur, & ad Seleucum revertitur. Onias autem Sacerdos curaverat, ut Simon profugus fieret.

XXI.	V.	XXXVI.
XXII.	VI.	XXXVII.
XXIII.	VII.	XXXVIII.

ALEX.

	ALEX.	*SYR.*	*MAC.*	CONSULUM.

Hyrcanus Iosephi Iudææ ducis filius, quum ad Ptolemæum perrexisset, honorifice ab eo susceptus est. Verum fratres ejus, seditione contra eum mota, magnarum calamitatum Iudææ genti caussa extiterunt.

OL. CI.	XXIV.	VIII.	XXXIX.	
	PTOLEMÆVS PHILOMETOR.			Ægypti sextus PTOLEMÆVS PHILOMETOR ann. XXXV.
	I.	IX.	XL.	Statius Cæcilius Comœdiarum scriptor clarus habetur, natione Insuber Gallus, & Ennii primum contubernalis. Quidam Mediolanensem ferunt. Mortuus est anno post mortem Ennii, & juxta Ianiculum sepultus.
	II.	X.	XLI.	
MDCCCXI.	III.	XI.	XLII.	
			PERSES	Macedonum tricesimus nonus PERSES ann. X.
OL. CLI.	IV.	XII.	I.	Aristobulus natione Iudæus Peripateticus Philosophus cognoscitur, qui ad Philometorem Ptolemæum Explanationum in Moysen commentarios scripsit.
		ANTIOCHVS EPIPHANES.		Syriæ ANTIOCHVS EPIPHANES ann. XI.
	V.	I.	II.	
	VI.	II.	III.	
	VII.	III.	IV.	
OL. CLII.	VIII.	IV.	V.	Antiochus Epiphanes, quum de regione Ptolemæorum, quam subito invaserat, Senatus præcepto recessisset, Iudæam venit, ibique Iesu, qui & Iason, fratri Oniæ Pontificatum tradidit. Quo expulso deinde Oniam cognomento Menelaum successorem ei dedit. Itaque ob sacerdotii dignitatem orta seditione inter Principes ingentium miseriarum semina pullularunt.
	IX.	V.	VI.	
	X.	VI.	VII.	
	XI.	VII.	VIII.	
OL. CLIII.	XII.	VIII.	IX.	

Antiochus Iudæorum legem impugnat: ac primum quidem omnem eorum provinciam ad idololatriam compellens, qui parere noluerat, necat. Postea vero Ierosolymam ascendens, templum & vasa Dei, quæ in ministerio fuerant consecrata, vastat, & in templo Iovis Olympii simulachrum ponit: in Samaria super verticem montis Garizim Iovis Peregrini delubrum ædificavit, ipsis Samaritanis, ut hoc faceret, precantibus. Verum hoc in tempore Matathias quidam ex Sacerdotibus filius Asamonei ex vico Moddim adversum Antiochi duces arma corripiens, fultus etiam auxilio filiorum, leges patrias vindicavit Olympiade CLIII.

Ennius Poëta septuagenario major articulari morbo periit: sepultusque in Scipionis monumento, via Appia, intra primum ab Vrbe miliarium. Quidam ossa ejus Rudiam ex Ianiculo translata affirmant.

MDCCCL.	XIII.	IX.	X.	
	ALEX.	*SYR.*		CONSVLVM.
				MACEDONVM REGNVM DEFECIT.
	XIV.	X.		

	ALEX.	STR.	CONSULUM.
	XV.	IX.	Romani interfecto Perse, Macedonas, Illyricos, & Galatas liberos esse jusserunt.
		ANTIOCHUS EUPATOR.	Syriæ & Asiæ ANTIOCHUS EUPATOR ann. II.
OL. CLIV.	XVI.	I.	Judæorum dux Juda, qui & Maccabæus, filius Mattathiæ Antiochi duces de Judæa expellens, & Templum ab Idolorum imaginibus emundans patrias leges post triennium suis civibus reddidit Olympiade CLIV.
	XVII.	II.	
		DEMETRIUS SOTER	Syriæ & Asiæ DEMETRIUS SOTER ann. XII.
	XVIII.	I.	
	XIX.	II.	

Menelao Pontifice Judæorum à juniore Antiocho occiso, qui prius Judæam Epiphani Antiocho prodiderat, Alcimus alienus à genere sacerdotali ambitione pontificatum invadit. Ob quod Onias filius Pontificis Oniæ Ægyptum transmigrans in Heliopolitano pago civitatem nominis sui condidit, templo ad similitudinem templi patrii constructo. Alcimus vero adversum Judam Maccabæum inimicitias gerens post non multum temporis Dei ira percussus interiit. Ac sic cum omnium Judæorum favore Judæ Maccabæo sacerdotium decernitur. Qui dignitate suscepta legatos Romam dirigit. Decrevitque Senatus Judæos amicos & auxiliatores Romanorum habendos.

	ALEX.	STR.	IVD.	CONSULUM.
			IUDA.	Judæorum dux JUDA ann. III.
OL. CLV.	XX.	III.	I.	
	XXI.	IV.	II.	
	XXII.	V.	III.	

Publius Terentius Carthaginiensis Comœdiarum scriptor ob ingenium & formam libertate donatus in Arcadia moritur, qui primam Andriam, antequam Ædilibus venderet, Cæcilio multum se miranti legit.

	ALEX.	STR.	IVD.	CONSULUM.
			IONATHAS.	Juda adversum Demetrii duces inito prælio occiditur, tribus annis pontificatu gesto.
MDCCCLX.	XXIII.	VI.	I.	Judæorum dux JONATHAS ann. XIX.
OL. CLVI.	XXIV.	VII.	II.	Aristarchus Grammaticus agnoscitur.
	XXV.	VIII.	III.	Judæorum dux Jonatha frater Judæ, Bacchide duce Demetrii Judæa expulso, Pontificatum suscepit.
	XXVI.	IX.	VI.	

Pacuvius Brundusinus Tragœdiarum scriptor clarus habetur: vixitque Romæ quoad picturam exercuit, ac fabulas vendidit. Deinde Tarentum transgressus, prope nonagenarius diem obiit.

	ALEX.	STR.	IVD.	CONSULUM.
	XXVII.	X.	V.	
OL. CLVII.	XXVIII.	XI.	VI.	Pseudo-Philippus regnat in Macedonia anno uno.
	XXIX.	XII.	VII.	Romani interfecto Pseudo-Philippo Macedonas tributarios faciunt.

	ALEX.	STR.	IVD.	CONSULUM.
		ALEXANDER.		Asiæ & Syriæ ALEXANDER ann. X. mens. VII.
	XXX.	I.	VIII.	Alexander Antiochi, qui Epiphanes cognominatus est, filius Syriæ & Asiæ imperans Ionatham corona & multis insignibus donis prosequitur.
	XXXI.	II.	IX.	
OL. CLVIII.	XXXII.	III.	X.	Samaritani & Judæi Alexandriæ, Ptolemæo judicante, contendunt de honoribus ex utraque parte templo suo deferendis. Et superant Judæi. Lucilius Poeta nascitur.
MDCCCLXX.	XXXIII.	IV.	XI.	Descriptione Romæ facta, inventa sunt hominum CCCXXII milia.
	XXXIV.	V.	XII.	Oppius Gallos capit: & Carthago in ditionem Romanam per Scipionem redigitur habens à conditione sui ann. DCLXVIII: ut vero alii affirmant, DCCXLVIII.
	XXXV.	VI.	XIII.	
	PTOLEMÆVS EVERGETES.			Ægypti septimus PTOLEMÆUS EVERGETES ann. XXIX.
OL. CLIX.	I.	VII.	XIV.	Jonatha dux Judæorum pariter & Pontifex cum Romanis & Spartiatis amicitias facit.
	II.	VIII.	XV.	Alexandro filio Balæ Regis Syriæ Ptolemæus filiam suam tradidit uxorem.
	III.	IX.	XVI.	Scipio Numantinos subvertit.
	IV.	X.	XVII.	Brutus Iberiam usque ad Oceanum subegit. Trypho Antiochum occidit Alexandri filium.
		DEMETRIVS.		Syriæ & Asiæ DEMETRIUS ann. III.
OL. CLX.	V.	I.	XVIII.	Ptolemæus Demetrio filiam suam tradidit uxorem cum regno, quod abstulerat Alexandro.
	VI.	II.	XIX.	

Lucius Accius Tragœdiarum scriptor clarus habetur natus Mancino & Serrano Consulibus parentibus libertinis: & seni jam Pacuvio Tarenti sua scripta recitavit, à quo & fundus Accianus juxta Pisaurum dicitur, quia illuc inter colonos fuerat ex Urbe deductus.

Tryphon Jonatham Pontificem Judæorum interfecit, & in sacerdotium frater Jonathæ Simon assumitur.

			SIMON	Judæorum dux SIMON ann. VIII.
	VII.	III.	I.	Tryphon Syriæ regnum conatus invadere, Antiocho filio Alexandri interfecto, ad extremum & ipse supermoritur. Post Demetrium regnavit universæ Syriæ frater ejus ANTIOCHVS, qui cognominatus est SIDETES, ann. IX.
		ANTIOCHVS SIDETES.		
MDCCCLXXX.	VIII.	I.	II.	
OL. CLXI.	IX.	II.	III.	Simoni Iudæorum Pontifici pariter & Principi Romani & Spartiatæ, legatione ejus libenter excepta, amicalia misere scripta.
	X.	III.	IV.	
	XI.	IV.	V.	Bellum servile ortum in Sicilia.

ALEX.	STR.	CONSULUM.
XV.	IX.	Romani interfecto Perse, Macedonas, Illyricos, & Galatas liberos esse jusserunt.
	ANTIOCHUS EUPATOR.	Syriæ & Asiæ ANTIOCHUS EUPATOR ann. II.
OL. CLIV. XVI.	I.	Judæorum dux Juda, qui & Maccabæus, filius Mattathiæ Antiochi duces de Judæa expellens, & Templum ab Idolorum imaginibus emundans patrias leges post triennium suis civibus reddidit Olympiade CLIV.
XVII.	II.	
	DEMETRIVS SOTER	Syriæ & Asiæ DEMETRIUS SOTER ann. XII.
XVIII.	I.	
XIX.	II.	

Menelao Pontifice Judæorum à juniore Antiocho occiso, qui prius Judæam Epiphani Antiocho prodiderat, Alcimus alienus à genere sacerdotali ambitione pontificatum invadit. Ob quod Onias filius Pontificis Oniæ Ægyptum transmigrans in Heliopolitano pago civitatem nominis sui condidit, templo ad similitudinem templi patrii constructo. Alcimus vero adversum Judam Maccabæum inimicitias gerens post non multum temporis Dei ira percussus interiit. Ac sic cum omnium Judæorum favore Judæ Maccabæo sacerdotium decernitur. Qui dignitate suscepta legatos Romam dirigit. Decrevitque Senatus Judæos amicos & auxiliatores Romanorum habendos.

ALEX.	STR.	IVD.	CONSULUM.
		IUDA.	Judæorum dux JUDA ann. III.
OL. CLV. XX.	III.	I.	
XXI.	IV.	II.	
XXII.	V.	III.	

Publius Terentius Carthaginiensis Comœdiarum scriptor ob ingenium & formam libertate donatus in Arcadia moritur, qui primam Andriam, antequam Ædilibus venderet, Cæcilio multum se miranti legit.

		IONATHAS.	Juda adversum Demetrii duces inito prælio occiditur, tribus annis pontificatu gesto.
MDCCCLX. XXIII.	VI.	I.	Judæorum dux JONATHAS ann. XIX.
OL. CLVI. XXIV.	VII.	II.	Aristarchus Grammaticus agnoscitur.
XXV.	VIII.	III.	Judæorum dux Jonatha frater Judæ, Bacchide duce Demetrii Judæa expulso, Pontificatum suscepit.
XXVI.	IX.	VI.	

Pacuvius Brundusinus Tragœdiarum scriptor clarus habetur: vixitque Romæ quoad picturam exercuit, ac fabulas vendidit. Deinde Tarentum transgressus, prope nonagenarius diem obiit.

XXVII.	X.	V.	
OL. CLVII. XXVIII.	XI.	VI.	Pseudo-Philippus regnat in Macedonia anno uno.
XXIX.	XII.	VII.	Romani interfecto Pseudo-Philippo Macedonas tributarios faciunt.

	ALEX.	STR.	IVD.	CONSULUM.
		ALEXANDER.		Asiæ & Syriæ ALEXANDER ann. x. mens. vii.
	XXX.	I.	VIII.	Alexander Antiochi, qui Epiphanes cognominatus est, filius Syriæ & Asiæ imperans Ionatham corona & multis insignibus donis prosequitur.
	XXXI.	II.	IX.	
OL. CLVIII.	XXXII.	III.	X.	Samaritani & Judæi Alexandriæ, Ptolemæo judicante, contendunt de honoribus ex utraque parte templo suo deferendis. Et superant Judæi. Lucilius Poeta nascitur.
MDCCCLXX.	XXXIII.	IV.	XI.	Descriptione Romæ facta, inventa sunt hominum CCCXXII milia.
	XXXIV.	V.	XII.	Oppius Gallos capit: & Carthago in ditionem Romanam per Scipionem redigitur habens à conditione sui ann. DCLXVIII: ut vero alii affirmant, DCCXLVIII.
	XXXV.	VI.	XIII.	
	PTOLEMÆVS EVERGETES.			Ægypti septimus PTOLEMÆUS EVERGETES ann. xxix.
OL. CLIX.	I.	VII.	XIV.	Jonatha dux Judæorum pariter & Pontifex cum Romanis & Spartiatis amicitias facit.
	II.	VIII.	XV.	Alexandro filio Balæ Regis Syriæ Ptolemæus filiam suam tradidit uxorem.
	III.	IX.	XVI.	Scipio Numantinos subvertit.
	IV.	X.	XVII.	Brutus Iberiam usque ad Oceanum subegit. Trypho Antiochum occidit Alexandri filium.
		DEMETRIVS.		Syriæ & Asiæ DEMETRIUS ann. III.
OL. CLX.	V.	I.	XVIII.	Ptolemæus Demetrio filiam suam tradidit uxorem cum regno, quod abstulerat Alexandro.
	VI.	II.	XIX.	

Lucius Accius Tragœdiarum scriptor clarus habetur natus Mancino & Serrano Consulibus parentibus libertinis: & seni jam Pacuvio Tarenti sua scripta recitavit; à quo & fundus Accianus juxta Pisaurum dicitur, quia illuc inter colonos fuerat ex Urbe deductus.

Tryphon Jonatham Pontificem Judæorum interfecit, & in sacerdotium frater Jonathæ Simon assumitur.

	ALEX.	STR.	IVD.	CONSULUM.
			SIMON	Judæorum dux SIMON ann. VIII.
	VII.	III.	I.	Tryphon Syriæ regnum conatus invadere, Antiocho filio Alexandri interfecto, ad extremum & ipse supermoritur. Post Demetrium regnavit universæ Syriæ frater ejus ANTIOCHVS, qui cognominatus est SIDETES, ann. IX.
		ANTIOCHVS SIDETES.		
MDCCCLXXX.	VIII.	I.	II.	
OL. CLXI.	IX.	II.	III.	Simoni Iudæorum Pontifici pariter & Principi Romani & Spartiatæ, legatione ejus libenter excepta, amicalia misere scripta.
	X.	III.	IV.	
	XI.	IV.	V.	Bellum servile ortum in Sicilia.

	ALEX.	STR.	CONSULUM.
	XV.	IX.	Romani interfecto Perse, Macedonas, Illyricos, & Galatas liberos esse jusserunt.
		ANTIOCHUS EUPATOR.	Syriæ & Asiæ ANTIOCHUS EUPATOR ann. II.
OL. CLIV.	XVI.	I.	Judæorum dux Juda, qui & Maccabæus, filius Mattathiæ Antiochi duces de Judæa expellens, & Templum ab Idolorum imaginibus emundans patrias leges post triennium suis civibus reddidit Olympiade CLIV.
	XVII.	II.	
		DEMETRIUS SOTER	Syriæ & Asiæ DEMETRIUS SOTER ann. XII.
	XVIII.	I.	
	XIX.	II.	

Menelao Pontifice Judæorum à juniore Antiocho occiso, qui prius Judæam Epiphani Antiocho prodiderat, Alcimus alienus à genere sacerdotali ambitione pontificatum invadit. Ob quod Onias filius Pontificis Oniæ Ægyptum transmigrans in Heliopolitano pago civitatem nominis sui condidit, templo ad similitudinem templi patrii constructo. Alcimus vero adversum Judam Maccabæum inimicitias gerens post non multum temporis Dei ira percussus interiit. Ac sic cum omnium Judæorum favore Judæ Maccabæo sacerdotium decernitur. Qui dignitate suscepta legatos Romam dirigit. Decrevitque Senatus Judæos amicos & auxiliatores Romanorum habendos.

	ALEX.	STR.	IUD.	CONSULUM.
			IUDA.	Judæorum dux JUDA ann. III.
OL. CLV.	XX.	III.	I.	
	XXI.	IV.	II.	
	XXII.	V.	III.	

Publius Terentius Carthaginiensis Comœdiarum scriptor ob ingenium & formam libertate donatus in Arcadia moritur, qui primam Andriam, antequam Ædilibus venderet, Cæcilio multum se miranti legit.

	ALEX.	STR.	IUD.	CONSULUM.
			IONATHAS.	Juda adversum Demetrii duces inito prælio occiditur, tribus annis pontificatu gesto.
MDCCCLX.	XXIII.	VI.	I.	Judæorum dux JONATHAS ann. XIX.
OL. CLVI.	XXIV.	VII.	II.	Aristarchus Grammaticus agnoscitur.
	XXV.	VIII.	III.	Judæorum dux Jonatha frater Judæ, Bacchide duce Demetrii Judæa expulso, Pontificatum suscepit.
	XXVI.	IX.	VI.	

Pacuvius Brundusinus Tragœdiarum scriptor clarus habetur: vixitque Romæ quoad picturam exercuit, ac fabulas vendidit. Deinde Tarentum transgressus, prope nonagenarius diem obiit.

	ALEX.	STR.	IUD.	CONSULUM.
	XXVII.	X.	V.	
OL. CLVII.	XXVIII.	XI.	VI.	Pseudo-Philippus regnat in Macedonia anno uno.
	XXIX.	XII.	VII.	Romani interfecto Pseudo-Philippo Macedonas tributarios faciunt.

	ALEX.	*STR.*	*IVD.*	CONSULUM.
		ALEXANDER.		Asiæ & Syriæ ALEXANDER ann. x. mens. VII.
	XXX.	I.	VIII.	Alexander Antiochi, qui Epiphanes cognominatus est, filius Syriæ & Asiæ imperans Ionatham corona & multis insignibus donis prosequitur.
	XXXI.	II.	IX.	
OL. CLVIII.	XXXII.	III.	X.	Samaritani & Judæi Alexandriæ, Ptolemæo judicante, contendunt de honoribus ex utraque parte templo suo deferendis. Et superant Judæi. Lucilius Poeta nascitur.
MDCCCLXX.	XXXIII.	IV.	XI.	Descriptione Romæ facta, inventa sunt hominum CCCXXII milia.
	XXXIV.	V.	XII.	Oppius Gallos capit: & Carthago in ditionem Romanam per Scipionem redigitur habens à conditione sui ann. DCLXVIII: ut vero alii affirmant, DCCXLVIII.
	XXXV.	VI.	XIII.	
	PTOLEMÆVS EVERGETES.			Ægypti septimus PTOLEMÆUS EVERGETES ann. XXIX.
OL. CLIX.	I.	VII.	XIV.	Jonatha dux Judæorum pariter & Pontifex cum Romanis & Spartiatis amicitias facit.
	II.	VIII.	XV.	Alexandro filio Balæ Regis Syriæ Ptolemæus filiam suam tradidit uxorem.
	III.	IX.	XVI.	Scipio Numantinos subvertit.
	IV.	X.	XVII.	Brutus Iberiam usque ad Oceanum subegit. Trypho Antiochum occidit Alexandri filium.
		DEMETRIVS.		Syriæ & Asiæ DEMETRIUS ann. III.
OL. CLX.	V.	I.	XVIII.	Ptolemæus Demetrio filiam suam tradidit uxorem cum regno, quod abstulerat Alexandro.
	VI.	II.	XIX.	

Lucius Accius Tragœdiarum scriptor clarus habetur natus Mancino & Serrano Consulibus parentibus libertinis: & seni jam Pacuvio Tarenti sua scripta recitavit, à quo & fundus Accianus juxta Pisaurum dicitur, quia illuc inter colonos fuerat ex Urbe deductus.

Tryphon Jonatham Pontificem Judæorum interfecit, & in sacerdotium frater Jonathæ Simon assumitur.

			SIMON	Judæorum dux SIMON ann. VIII.
	VII.	III.	I.	Tryphon Syriæ regnum conatus invadere, Antiocho filio Alexandri interfecto, ad extremum & ipse supermoritur.
		ANTIOCHVS SIDETES.		Post Demetrium regnavit universæ Syriæ frater ejus ANTIOCHVS, qui cognominatus est SIDETES, ann. IX.
MDCCCLXXX.	VIII.	I.	II.	
OL. CLXI.	IX.	II.	III.	Simoni Iudæorum Pontifici pariter & Principi Romani & Spartiatæ, legatione ejus libenter excepta, amicalia misere scripta.
	X.	III.	IV.	
	XI.	IV.	V.	Bellum servile ortum in Sicilia.

	ALEX.	STR.	CONSULUM.
	XV.	IX.	Romani interfecto Perse, Macedonas, Illyricos, & Galatas liberos esse jusserunt.
		ANTIOCHUS EUPATOR.	Syriæ & Asiæ ANTIOCHUS EUPATOR ann. II.
OL. CLIV.	XVI.	I.	Judæorum dux Juda, qui & Maccabæus, filius Mattathiæ Antiochi duces de Judæa expellens, & Templum ab Idolorum imaginibus emundans patrias leges post triennium suis civibus reddidit Olympiade CLIV.
	XVII.	II.	
		DEMETRIUS SOTER	Syriæ & Asiæ DEMETRIUS SOTER ann. XII.
	XVIII.	I.	
	XIX.	II.	

Menelao Pontifice Judæorum à juniore Antiocho occiso, qui prius Judæam Epiphani Antiocho prodiderat, Alcimus alienus à genere sacerdotali ambitione pontificatum invadit. Ob quod Onias filius Pontificis Oniæ Ægyptum transmigrans in Heliopolitano pago civitatem nominis sui condidit, templo ad similitudinem templi patrii constructo. Alcimus vero adversum Judam Maccabæum inimicitias gerens post non multum temporis Dei ira percussus interiit. Ac sic cum omnium Judæorum favore Judæ Maccabæo sacerdotium decernitur. Qui dignitate suscepta legatos Romam dirigit. Decrevitque Senatus Judæos amicos & auxiliatores Romanorum habendos.

	ALEX.	STR.	IVD.	CONSULUM.
			IUDA.	Judæorum dux JUDA ann. III.
OL. CLV.	XX.	III.	I.	
	XXI.	IV.	II.	
	XXII.	V.	III.	

Publius Terentius Carthaginiensis Comœdiarum scriptor ob ingenium & formam libertate donatus in Arcadia moritur, qui primam Andriam, antequam Ædilibus venderet, Cæcilio multum se miranti legit.

			IONATHAS.	Juda adversum Demetrii duces inito prælio occiditur, tribus annis pontificatu gesto.
MDCCCLX.	XXIII.	VI.	I.	Judæorum dux JONATHAS ann. XIX.
OL. CLVI.	XXIV.	VII.	II.	Aristarchus Grammaticus agnoscitur.
	XXV.	VIII.	III.	Judæorum dux Jonatha frater Judæ, Bacchide duce Demetrii Judæa expulso, Pontificatum suscepit.
	XXVI.	IX.	VI.	

Pacuvius Brundusinus Tragœdiarum scriptor clarus habetur: vixitque Romæ quoad picturam exercuit, ac fabulas vendidit. Deinde Tarentum transgressus, prope nonagenarius diem obiit.

	XXVII.	X.	V.	
OL. CLVII.	XXVIII.	XI.	VI.	Pseudo-Philippus regnat in Macedonia anno uno.
	XXIX.	XII.	VII.	Romani interfecto Pseudo-Philippo Macedonas tributarios faciunt.

	ALEX.	*STR.*	*IVD.*	CONSULUM.
		ALEXANDER.		Asiæ & Syriæ ALEXANDER ann. X. mens. VII.
	XXX.	I.	VIII.	Alexander Antiochi, qui Epiphanes cognominatus est, filius Syriæ & Asiæ imperans Ionatham corona & multis insignibus donis prosequitur.
	XXXI.	II.	IX.	
OL. CLVIII.	XXXII.	III.	X.	Samaritani & Judæi Alexandriæ, Ptolemæo judicante, contendunt de honoribus ex utraque parte templo suo deferendis. Et superant Judæi. Lucilius Poeta nascitur.
MDCCCLXX.	XXXIII.	IV.	XI.	Descriptione Romæ facta, inventa sunt hominum CCCXXII milia.
	XXXIV.	V.	XII.	Oppius Gallos capit: & Carthago in ditionem Romanam per Scipionem redigitur habens à conditione sui ann. DCLXVIII: ut vero alii affirmant, DCCXLVIII.
	XXXV.	VI.	XIII.	
	PTOLEMÆVS EVERGETES.			Ægypti septimus PTOLEMÆUS EVERGETES ann. XXIX.
OL. CLIX.	I.	VII.	XIV.	Jonatha dux Judæorum pariter & Pontifex cum Romanis & Spartiatis amicitias facit.
	II.	VIII.	XV.	Alexandro filio Balæ Regis Syriæ Ptolemæus filiam suam tradidit uxorem.
	III.	IX.	XVI.	Scipio Numantinos subvertit.
	IV.	X.	XVII.	Brutus Iberiam usque ad Oceanum subegit. Trypho Antiochum occidit Alexandri filium.
		DEMETRIVS.		Syriæ & Asiæ DEMETRIUS ann. III.
OL. CLX.	V.	I.	XVIII.	Ptolemæus Demetrio filiam suam tradidit uxorem cum regno, quod abstulerat Alexandro.
	VI.	II.	XIX.	

Lucius Accius Tragœdiarum scriptor clarus habetur natus Mancino & Serrano Consulibus parentibus libertinis: & seni jam Pacuvio Tarenti sua scripta recitavit; à quo & fundus Accianus juxta Pisaurum dicitur, quia illuc inter colonos fuerat ex Urbe deductus.

Tryphon Jonatham Pontificem Judæorum interfecit, & in sacerdotium frater Jonathæ Simon assumitur.

			SIMON	Judæorum dux SIMON ann. VIII.
	VII.	III.	I.	Tryphon Syriæ regnum conatus invadere, Antiocho filio Alexandri interfecto, ad extremum & ipse supermoritur.
		ANTIOCHVS SIDETES.		Post Demetrium regnavit universæ Syriæ frater ejus ANTIOCHVS, qui cognominatus est SIDETES, ann. IX.
MDCCCLXXX.	VIII.	I.	II.	
OL. CLXI.	IX.	II.	III.	Simoni Iudæorum Pontifici pariter & Principi Romani & Spartiatæ, legatione ejus libenter excepta, amicalia misere scripta.
	X.	III.	IV.	
	XI.	IV.	V.	Bellum servile ortum in Sicilia.

ALEX.	STR.	CONSULUM.
XV.	IX.	Romani interfecto Perse, Macedonas, Illyricos, & Galatas liberos esse jusserunt.
	ANTIOCHUS EUPATOR.	Syriæ & Asiæ ANTIOCHUS EUPATOR ann. II.
OL. CLIV. XVI.	I.	Judæorum dux Juda, qui & Maccabæus, filius Mattathiæ Antiochi duces de Judæa expellens, & Templum ab Idolorum imaginibus emundans patrias leges post triennium suis civibus reddidit Olympiade CLIV.
XVII.	II.	
	DEMETRIUS SOTER	Syriæ & Asiæ DEMETRIUS SOTER ann. XII.
XVIII.	I.	
XIX.	II.	

Menelao Pontifice Judæorum à juniore Antiocho occiso, qui prius Judæam Epiphani Antiocho prodiderat, Alcimus alienus à genere sacerdotali ambitione pontificatum invadit. Ob quod Onias filius Pontificis Oniæ Ægyptum transmigrans in Heliopolitano pago civitatem nominis sui condidit, templo ad similitudinem templi patrii constructo. Alcimus vero adversum Judam Maccabæum inimicitias gerens post non multum temporis Dei ira percussus interiit. Ac sic cum omnium Judæorum favore Judæ Maccabæo sacerdotium decernitur. Qui dignitate suscepta legatos Romam dirigit. Decrevitque Senatus Judæos amicos & auxiliatores Romanorum habendos.

ALEX.	STR.	IUD.	CONSULUM.
		IUDA.	Judæorum dux JUDA ann. III.
OL. CLV. XX.	III.	I.	
XXI.	IV.	II.	
XXII.	V.	III.	

Publius Terentius Carthaginiensis Comœdiarum scriptor ob ingenium & formam libertate donatus in Arcadia moritur, qui primam Andriam, antequam Ædilibus venderet, Cæcilio multum se miranti legit.

		IONATHAS.	Juda adversum Demetrii duces inito prælio occiditur, tribus annis pontificatu gesto.
MDCCCLX. XXIII.	VI.	I.	Judæorum dux JONATHAS ann. XIX.
OL. CLVI. XXIV.	VII.	II.	Aristarchus Grammaticus agnoscitur.
XXV.	VIII.	III.	Judæorum dux Jonatha frater Judæ, Bacchide duce Demetrii Judæa expulso, Pontificatum suscepit.
XXVI.	IX.	VI.	

Pacuvius Brundusinus Tragœdiarum scriptor clarus habetur: vixitque Romæ quoad picturam exercuit, ac fabulas vendidit. Deinde Tarentum transgressus, prope nonagenarius diem obiit.

XXVII.	X.	V.	
OL. CLVII. XXVIII.	XI.	VI.	Pseudo-Philippus regnat in Macedonia anno uno.
XXIX.	XII.	VII.	Romani interfecto Pseudo-Philippo Macedonas tributarios faciunt.

ALEX.

	ALEX.	*SYR.*	*IVD.*	CONSULUM.
		ALEXANDER.		Asiæ & Syriæ ALEXANDER ann. X. mens. VII.
	XXX.	I.	VIII.	Alexander Antiochi, qui Epiphanes cognominatus est, filius Syriæ & Asiæ imperans Ionatham corona & multis insignibus donis prosequitur.
	XXXI.	II.	IX.	
OL. CLVIII.	XXXII.	III.	X.	Samaritani & Judæi Alexandriæ, Ptolemæo judicante, contendunt de honoribus ex utraque parte templo suo deferendis. Et superant Judæi. Lucilius Poeta nascitur.
MDCCCLXX.	XXXIII.	IV.	XI.	Descriptione Romæ facta, inventa sunt hominum CCCXXII milia.
	XXXIV.	V.	XII.	Oppius Gallos capit: & Carthago in ditionem Romanam per Scipionem redigitur habens à conditione sui ann. DCLXVIII:
	XXXV.	VI.	XIII.	ut vero alii affirmant, DCCXLVIII.
	PTOLEMÆVS EVERGETES.			Ægypti septimus PTOLEMÆUS EVERGETES ann. XXIX.
OL. CLIX.	I.	VII.	XIV.	Jonatha dux Judæorum pariter & Pontifex cum Romanis & Spartiatis amicitias facit.
	II.	VIII.	XV.	Alexandro filio Balæ Regis Syriæ Ptolemæus filiam suam tradidit uxorem.
	III.	IX.	XVI.	Scipio Numantinos subvertit.
	IV.	X.	XVII.	Brutus Iberiam usque ad Oceanum subegit. Trypho Antiochum occidit Alexandri filium.
		DEMETRIVS.		Syriæ & Asiæ DEMETRIUS ann. III.
OL. CLX.	V.	I.	XVIII.	Ptolemæus Demetrio filiam suam tradidit uxorem cum regno, quod abstulerat Alexandro.
	VI.	II.	XIX.	

Lucius Accius Tragœdiarum scriptor clarus habetur natus Mancino & Serrano Consulibus parentibus libertinis: & seni jam Pacuvio Tarenti sua scripta recitavit, à quo & fundus Accianus juxta Pisaurum dicitur, quia illuc inter colonos fuerat ex Urbe deductus.

Tryphon Jonatham Pontificem Judæorum interfecit, & in sacerdotium frater Jonathæ Simon assumitur.

			SIMON	Judæorum dux SIMON ann. VIII.
	VII.	III.	I.	Tryphon Syriæ regnum conatus invadere, Antiocho filio Alexandri interfecto, ad extremum & ipse supermoritur.
		ANTIOCHVS SIDETES.		Post Demetrium regnavit universæ Syriæ frater ejus ANTIOCHVS, qui cognominatus est SIDETES, ann. IX.
MDCCCLXXX.	VIII.	I.	II.	
OL. CLXI.	IX.	II.	III.	Simoni Iudæorum Pontifici pariter & Principi Romani & Spartiatæ, legatione ejus libenter excepta, amicalia misere scripta.
	X.	III.	IV.	
	XI.	IV.	V.	Bellum servile ortum in Sicilia.

	ALEX.	SYR.	IVD.	CONSULUM.
	XII.	V.	VI.	Primus liber Macchabæorum hujus temporis historiam continet.
OL. CLXII.	XIII.	VI.	VII.	

Antiochus Sidetes rex Syriæ adversum Judæam arma corripiens & Jerosolymam circundans, quum ad conditiones Pontificem Simonem compulisset, recedit Olympiade CLXII.

	XIV.	VII.	VIII.	Attalus moriens regni sui populum Romanum instituit heredem.

Simon Judæorum Pontifex interficitur. Cui succedit filius suus JOHANNES.

			HYRCANUS JOHANNES.	Judæorum rex HYRCANVS, qui & JOHANNES ann. XXVI.
	XV.	VIII.	I.	
	XVI.	IX.	II.	
		DEMETRIUS.		Arsaces Parthus Antiochum interfecit. Post quem DEMETRIVS ann. IV.
OL. CLXIII.	XVII.	I.	III.	Servi, qui in Sicilia rebellabant, obsidionis necessitate compulsi ad sua invicem cadavera devoranda conversi sunt.
MDCCCXC.	XVIII.	II.	IV.	Arverni nobilissima Galliarum urbs capta, & Rex Vituitus.
	XIX.	III.	V.	Juxta Æoli insulas igne ex flatu suscitato, apparuit insula, quæ nunc HIERA vocatur.
	XX.	IV.	VI.	Johannes dux Judæorum & Pontifex adversum Hyrcanos bellum gerens Hyrcani nomen accepit, & à Romanis jus amicitiæ postulans decreto Senatus inter amicos relatus est.
		ANTIOCHUS GRYPUS.		Syriæ & Asiæ ANTIOCHVS GRYPVS ann. XII.
OL. CLXIV.	XXI.	I.	VII.	
	XXII.	II.	VIII.	
	XXIII.	III.	IX.	
	XXIV.	IV.	X.	Narbonam coloniæ deductæ.
OL. CLXV.	XXV.	V.	XI.	Hyrcanus Pontifex Judæorum Samariam, quæ nostro tempore Sebaste vocatur, obsidione captam solo coæquavit: quam postea Herodes restaurans SEBASTEN in honorem Augusti vocari voluit.
	XXVI.	VI.	XII.	
	XXVII.	VII.	XIII.	
MDCCCC.	XXVIII.	VIII.	XIV.	
OL. CLXVI.	XXIX.	IX.	XV.	Marcus Terentius Varro Philosophus & Poëta nascitur.
	PTOLEMÆVS PHYSCON.			Ægypti octavus PTOLEMÆVS PHYSCON, qui & SOTER, ann. XVII.
				Antiochus Cyzicenus Grypo ejecto Syriam obtinuit: ac rursum Grypus superato Cyziceno eandem recepit. Ita ex successione regnabant adversum se invicem dimicantes.
	I.	X.	XVI.	

	ALEX.	*SYR.*	*IVD.*	CONSULUM.
	II.	XI.	XVII.	
	III.	XII.	XVIII.	
		ANTIOCHVS CYZICENVS.		Syriæ & Asiæ ANTIOCHVS CYZICENVS ann. XVIII.
OL.CLXVII.	IV.	I	XIX.	
	V.	II.	XX.	
	VI.	III.	XXI.	
	VII.	IV.	XXII.	
OL.CLXVIII	VIII.	V.	XXIII.	Jugurtha contra Romanos dimicans capitur.
MDCCCCX.	IX.	VI.	XXIV.	Rhodo terræmotu concussa, Colossus ruit.
	X.	VII.	XXV.	Jonatha gloriose apud Judæos principatum gerit. Cicero Arpini nascitur, matre Helvia, patre equestris ordinis ex regio Volscorum genere.
	XI.	VIII.	XXVI.	Cn. Pompejus Magnus oritur.
			ARISTOBVLVS.	Judæorum ARISTOBVLVS anno uno.
OL. CLXIX.	XII.	IX.	I.	

Aristobulus filius Jonathæ Rex pariter & Pontifex primus apud Judæos diadematis sumpsit insigne post CCCCLXXXIV annos Babylonicæ captivitatis. Post quem regnavit IANNÆVS cognomento ALEXANDER, qui pontificatum quoque administrans crudelissime civibus præfuit.

			IANNÆVS.	Iudæorum IANNÆVS, qui ALEXANDER, ann. XXVII.
	XIII.	X.	I.	Turpilius Comicus senex admodum Sinuessæ moritur. Cajus Lucillus Satyrarum scriptor Neapoli moritur, ac publico funere effertur, anno ætatis XLVI.
	XIV.	XI.	II.	M. Furius Poëta cognomento Bibaculus Cremonæ nascitur.
	XV.	XII.	III.	CC milia Cimbrorum cæsa: LXXX milia capta per Marium cum duce Teutomodo.
OL. CLXX.	XVI.	XIII.	IV.	C. Marius quinquies Consul juxta Eridanum Cimbros superat, & de his cum Catulo triumphat.
	XVII.	XIV.	V.	Thraces à Romanis victi.
	PTOLEMÆVS ALEXANDER.			Rursum in Sicilia bellum servile consurgit. Expulso de regno Physcone Ptolemæo per matrem Cleopatram & in Cyprum secedente, PTOLEMÆVS, qui & ALEXANDER, succedit. Ægypti nonus PTOLEMÆVS ALEXANDER ann. X.
	I.	XV.	VI.	
MDCCCCXX	II.	XVI.	VII.	Aquilius in Sicilia bellum servile compescuit.
OL. CLXXI.	III.	XVII.	VIII.	

ALEX.	SYR.	IVD.	CONSULUM.
			Ptolemæus rex Cyrenæ moriens Romanos testamento dimisit heredes.
IV.	XVIII.	IX.	Seleucus ab Antiocho filio Cyziceni vivus exuritur.
	PHILIPPVS.		Titus Lucretius Poëta nascitur: qui postea amatorio poculo in furorem versus, quum aliquot libros per intervalla insaniæ conscripsisset, quos postea Cicero emendavit, propria se manu interfecit anno ætatis quadragesimo quarto.
V.	I.	X.	Syriæ & Asiæ PHILIPPVS ann. II.
VI.	II.	XI.	Antiochus in Parthos fugiens Pompejo se deinceps tradidit: post quem Philippus captus est à Gabinio.

HUC USQUE SYRIA POSSESSA PER REGES IN ROMANAM DITIONEM CESSIT.

	ALEX.	IVD.	CONSULUM.
OL.CLXXII.	VII.	XII.	Bellum adversum Romanos Picentes, Marsi, Pelignique moverunt.
	VIII.	XIII.	L. Pomponius Bononiensis Attellanarum scriptor clarus habetur.
	IX.	XIV.	Ptolemæus, qui à matre fuerat ejectus, regressus de fuga regnum obtinuit, quia Alexandrum, qui ante eum fuerat, ob interfectionem matris cives pepulerant.
	X.	XV.	
	PTOLEMÆVS CLEOPATRÆ FILIVS.		Ægypti decimus PTOLEMÆVS Cleopatræ filius ann. VIII.
OL.CLXXIII.	I.	XVI.	

Plotius Gallus primus Romæ Latinam Rhetoricam docuit: de quo Cicero sic refert: *Memoria teneo pueris nobis primum Latine docere cœpisse Plotium quendam.*

MDCCCCXXX.	II.	XVII.	C. Valerius Catullus scriptor Lyricus Veronæ nascitur.
	III.	XVIII.	Sallustius Crispus scriptor historicus in Sabinis Amiterni nascitur.
	IV.	XIX.	Sulla Athenienses vastat. Descriptione Romæ facta, inventa sunt hominum CCCCLXIII milia.
OL.CLXXIV.	V.	XX.	Templum tertio apud Delphos à Thracibus incensum, & Romæ Capitolium.
	VI.	XXI.	Jannæus plurimas civitates capit.
	VII.	XXII.	P. Terentius Varro vico Atace in Provincia Narbonensi nascitur: qui postea XXXV annum agens Græcas literas cum summo studio didicit.
	VIII.	XXIII.	Vultacilius Plotus Latinus Rhetor, Cn. Pompei libertus & doctor scholam Romæ aperuit.
	PTOLEMÆVS DIONYSIVS.		Vicesimo sexto annis ætatis Cicero Quintium defendit. Ægypti undecimus PTOLEMÆUS DIONYSIVS ann. XXX.
OL. CLXXV.	I.	XXIV.	Sulla Romam obtinuit, & post biennium moritur. Roscio contra Chrysogonum defenso, Cicero Athenas secedit, & inde post triennium Romam regreditur.
	II.	XXV.	Pompejus gloriosissime triumphat. Lepidus publicus hostis judicatur.
	III.	XXVI.	Titus Quintius Atta scriptor Togatarum Romæ moritur: sepultusque via Prænestina ad miliarium secundum.

ALEX.	IVD.	CONSULUM.
MDCCCCXL. IV.	XXVII.	

ALEXANDRA, quæ & SALINA, uxor Alexandri Jerosolymis regnavit: ex cujus ætate Judæos rerum confusio, & variæ clades oppresserunt.

	ALEXANDRA.	Judæorum ALEXANDRA, quæ & SALINA, ann. IX.
OL.CLXXVI. V.	I.	Bellum gladiatorium in Campania.
VI.	II.	
VII.	III.	L. Lucullus primus imperator appellatus est victa Armenia, Mesopotamia, & Nesibi cum fratre Regis capta.
VIII.	IV.	Pompejus universam Iberiam subjugavit.
OL.CLXXVII IX.	V.	M. Lucullus de Bessis triumphavit, capta Cabyle, & Tomis, & cæteris vicinis urbibus.
X.	VI.	Crassus triumphavit.
XI.	VII.	Virgilius Maro in pago, qui Andes dicitur, haud procul à Mantua nascitur, Pompejo & Crasso Consulibus.
XII.	VIII.	M. Porcius Cato Stoicus Philosophus agnoscitur. Antiochia Syriæ capta à Romanis.
OL.CLXXVIII XIII.	IX.	Creticum bellum motum. Unde Metellus Creticus. LucusDaphnensium juxta Antiochiam à Pompejo Apollini consecratur.

Judæi Romanorum per Pompejum vectigales facti, & Pontificatum apud eos suscepit HYRCANVS annis XXXIV.

	HYRCANVS	
MDCCCCL. XIV.	I.	

Aristobulus & Hyrcanus filii Alexandræ contra se de imperio dimicantes occasionem præbuere Romanis, ut Judæam invaderent. Itaque Pompejus Jerosolymam veniens, capta urbe & Templo reserato, usque ad sancta sanctorum accedit: Aristobulum vinctum secum abducit: Pontificatum confirmat Hyrcano. Deinde Herodis Ascalonitæ filium procuratorem Palæstinæ facit.

XV.	II.	
XVI.	III.	Libya per testamentum Apionis Regis Romanorum relicta. Horatius Flaccus Satyricus, & Lyricus Poëta libertino patre Venusi
OL.CLXXIX XVII.	IV.	nascitur.
XVIII.	V.	Apollodorus Pergamenus Græcus orator præceptor Callidii & Augusti clarus habetur.
XIX.	VI.	Pompejus captis Jerosolymis tributarios Judæos facit. Ea, quæ de Catilina, Cethego, Lentulo, & Consule Cicerone Sallustius
XX.	VII.	scribit, & Livius, hoc gesta sunt tempore. Cicero in exilio annum fecit, honorifice susceptus à Plancio.
OL. CLXXX. XXI.	VIII.	Pompejus Imperator appellatus. Cæsar Lusitaniam & quasdam insulas in Oceano capit.
XXII.	IX.	Messala Corvinus orator nascitur, & Titus Livius Patavinus scriptor Historicus.
XXIII.	X.	Virgilius Cremonæ studiis eruditur.
MDCCCCLX. XXIV.	XI.	Catullus tricesimo ætatis anno Romæ moritur.

M. Callidius orator clarus habetur: qui bello postea civili Cæsarianas partes secutus, quum togatam Galliam regeret, Placentiæ obiit.

ALEX.	IVD.	CONSULUM.
OL.CLXXXI XXV.	XII.	Cæsar Rhenum transiens Germanos vastat.
XXVI.	XIII.	Crassus Consul cum filio suo apud Carras captus.
XXVII.	XIV.	Ventidius primus Romanorum Parthos superat.
XXVIII.	XV.	

Curio promptus & popularis orator Romæ habetur insignis, qui deinceps in Africa pudore amissi exercitus mori maluit, quam evadere.
Virgilius sumpta toga Mediolanum transgreditur: & post breve tempus Romam pergit.

OL.CLXXXII XXIX.	XVI.	Simulacrum Olympii Jovis tactum fulmine.
XXX.	XVII.	Cæsar Germanos & Gallos capit.
CLEOPATRA		Ægypti duodecima CLEOPATRA ann. XXII.
I.	XVIII.	Principium belli civilis Cæsaris & Pompeii.
II.	XIX.	Diodorus Siculus Græcæ scriptor historiæ clarus habetur.

CAIVS IVLIVS CÆSAR primus apud Romanos singulare arripuit imperium: à quo CÆSARES Romanorum Principes appellati.

ROM	ALEX.	IVD.	
CAIVS CÆSAR.			Romanorum primus regnavit C. IVLIVS CÆSAR ann. IV. mens. VII.
OL.CLXXXIII I.	III.	XX.	Pompejus prælio victus & fugiens à spadonibus Alexandrini Regis occiditur.

AB HOC LOCO ANTIOCHENI SUA TEMPORA COMPUTANT.

			M. Cœlius Prætor, & T. Annius Milo exules oppressi sunt, res novas in Thuriano Brutioque agro simul molientes.
MDCCCCLXX. II.	IV.	XXI.	Ptolemæi cadaver cum lorica aurea in Nilo inventum.
III.	V.	XXII.	Cæsar in Ægypto regnum Cleopatræ confirmat ob stupri gratiam.
			Romæ Basilica Iulia dedicata.

Decretum Senatus & Atheniensium ad Iudæos mittitur: qui per legationem amicitiam postularant.

IV. VI. XXIII. Cleopatra regio comitatu Urbem ingressa.

Prohibitæ lecticis margaritisque uti, quæ nec viros nec liberos haberent, & minores essent annis quinquaginta quinque.
Nigidius Figulus Pythagoricus & Magus in exilio moritur.

OL.CLXXXIV V. VII. XXIV.

Antonius decernit Quintilem mensem Iulium debere dici, quia in eo fuisset natus Iulius.
Cassius Iudæa capta Templum spoliat.
Idibus Martiis C. Julius Cæsar in curia occiditur: & fasces statim suscepit P. Dolabella.
C. Cæsaris corpus in Rostris ob honorem concrematum.
Servius Sulpicius Iurisconsultus, & P. Servilius Isauricus publico funere elati.
Romæ tres simul Soles exorti paulatim in eundem orbem coaluerunt.
Inter cætera portenta, quæ toto orbe facta sunt, bos in suburbano Romæ ad arantem locutus est; *Frustra se urgeri. Non enim frumenta, sed homines brevi defuturos.*

ROM.

	ROM.	ALEX.	IVD.	CONSULUM.
	OCTAVIANVS CÆSAR.			Romanorum secundus regnavit OCTAVIANUS CÆSAR ann. LVI. mens. VI. A quo AUGUSTI Reges Romanorum.
	I.	VIII.	XXV.	Antonius adversum Cæsarem Augustum bellum movet.

Laberius Mimorum scriptor decimo mense post C. Julii Cæsaris interitum Puteolis moritur.
Publius Mimographus natione Syrus Romæ scenam tenet.
Cicero in Formiano suo ab Herennio & Popilio occiditur LXIV ætatis suæ anno.
Ciceronis caput cum manu dextra pro Rostris positum: juxtaque coronata imago Popilii militis, qui eum occiderat.

	ROM.	ALEX.	IVD.	CONSULUM.
	II.	IX.	XXVI.	Ovidius Naso nascitur in Pelignis.
	III.	X.	XXVII.	C. Falcidius Tribunus plebis legem tulit, ne quis plus testamento legaret, quam ut quarta pars heredibus superesset.

Curtius Salassus in insula Arado cum quatuor cohortibus vivus combustus est, quod tributa gravius exigeret.
Vibium Maximum designatum Quæstorem agnovit dominus suus, & abduxit.
E taberna meritoria trans Tiberim oleum terra erupit, fluxitque toto die sine intermissione, significans Christi gratiam ex gentibus.
Cicero, ut quibusdam placet, in Cajetis interficitur.
Antonium superat Augustus: & interveniente Senatu in amicitiam cum eo regreditur.
Cornificius Poëta à militibus destitutus interiit, quos sæpe fugientes *galeatos lepores* appellaverat. Hujus soror Cornificia, cujus extant insignia epigrammata.
Templa Rhodiorum depopulatus est Cassius.
Secunda secessio Augusti & Antonii.

	ROM.	ALEX.	IVD.	CONSULUM.
OL.CLXXXXV	IV.	XI.	XXVIII.	Cornelius Nepos scriptor historicus clarus habetur.
	V.	XII.	XXXIX.	Antigonus contra Judæos dimicans tandem occiditur: à quo usque in præsens tempus Ierosolymarum regnum destructum est. Siquidem Herodes post eum à Romanis constistitutus est Princeps alienigena, & nihil omnino pertinens ad Iudæam.
	VI.	XIII.	XXX.	
MDCCCCLXXX	VII.	XIV.	XXXI.	
OL.CLXXXIX	VIII.	XV.	XXXII.	Furnii Pater & Filius clari Oratores habentur: quorum filius Consularis ante Patrem moritur.
	IX.	XVI.	XXXIII.	Sallustius diem obiit quadriennio ante Actiacum bellum.
	X.	XVII.	XXXIV.	M. Bavius Poëta, quem Virgilius Bucolicis notat, in Cappadocia moritur.

HERODES Antipatri Ascalonitæ & matris Cypridis Arabicæ filius à Romanis Judæorum suscepit principatum: cujus tempore Christi nativitate vicina, Regnum & Sacerdotium Judææ, quod prius per successiones minorum tenebatur, destructum est, completa prophetia, quæ ita per Moysen loquitur: *Non deficiet Princeps ex Iuda, neque dux de femoribus ejus, donec veniat cui repositum est. Et ipse est exspectatio gentium.* In hoc etiam loco Christus, quem Danielis scriptura significat, accepit finem. Nam usque ad Herodem, Christi, id est Sacerdotes, erant reges Iudæorum: qui imperare cœperunt à sexagesima quinta Olympiade. & ab instauratione Templi sub Dario, usque ad Hyrcanum & centesimam octagesimam sextam Olympiadem, annis CCCCLXXXIII in medio transactis: quos Daniel quoque significat dicens: *Et scies & intelliges ab initio sermonis restaurandi & ædificandi Ierusalem, usque ad Christi principatum, hebdomades septem, & hebdomades sexaginta duæ.* quæ hebdomades LXIX faciunt

ROM.

ROM. | ALEX. | IVD. CONSULUM.

annos CCCCLXXXIII: in quibus Christi, id est Sacerdotes, per unctionem consecrati regnaverunt usque ad Hyrcanum: quo extremo omnium à Parthis capto, Herodes Antipatri filius nihil ad se pertinentem Judæam ab Augusto & Senatu accepit: filiique ejus post eum regnaverunt, usque ad novissimam Ierosolymarum captivitatem, necquicquam ex successione sacerdotalis generis Pontificibus constitutis, neque perpetuitate vitæ secundum legem Moysi servientibus Deo. Ignobiles vero quidam, & alio tempore alii, & nonnulli unius anni, sive modico amplius à Romanis Imperatoribus Sacerdotium emebant. Quæ omnia etiam Propheta Daniel vaticinatur dicens. *Et post Hebdomades* VII, *&* LXII, *interibit Chrisma, & judicium non erit in eo: & templum & sanctum corrumpet populus duce veniente: & cædentur in cataclysmo belli.* Et in consequentibus: *Et super Templum*, inquit, *abominatio desolationum: & usque ad consummationem temporum consummatio dabitur super desolationem.*

Lunæ secundum Romanos cursus inventus.

		HERODES.	
IX.	XVIII.	I.	Deficiente Pontificum principatu sub Romanis regnat HERODES ex alienigenis ann. XXXVII.

Herodes Ananielum quendam Babylonia accitum Pontificem Judæorum constituit: & post exiguum temporis, Aristobulum fratrem uxoris suæ, nepotem Hyrcani, successorem ei dedit: quo post annum interfecto, rursum Ananielo reddit Sacerdotium.

Antonii & Augusti fœdus. Colonias deduxere Romani.

Augustus triumphavit pedestris certaminis triumpho.

OL.CLXXXVII	XII.	XIX.	II.	Antonius Clopatræ Arabiam tradidit.
	XIII.	XX.	III.	Augusti & Antonii tertiæ dissensionis exordium: quod repudiata sorore Cæsaris Cleopatram duxisset uxorem.
				Nicetes & Hybreas & Theodorus, & Plutio nobilissimi artis Rhetoricæ Græci præceptores habentur.
	XIV.	XXI.	IV.	Cleopatra & Antonius semet interficiunt, & Ægyptus fit Romana Provincia: quam primum tenuit Cornelius Gallus, de quo Virgilius scribit in Bucolicis.
	XV.	XXII.	V.	Usque ad Cleopatram, qui vocabantur Lagidæ in Ægypto, regnaverunt ann. ducentis nonaginta quinque.

Artorius medicus Augusti post Actiacam victoriam naufragio periit.

Quidam ab hoc loco primum annum Augusti monarchiæ supputant.

Cæsar AUGUSTUS appellatus: à quo Sextilis mensis Augusti nomen accepit.

Cum ingenti triumphorum pompa Augustus Romam ingressus: & Cleopatræ liberi Sol & Luna ante currum ejus ducti.

Nicopolis juxta Actium condita, & AGON ACTIACUS constitutus.

Augustus Romanis plurimas leges statuit.

ÆGYPTI REGNUM, QUOD FUIT IN ALEXANDRIA, DESTRUCTUM EST.

ROM. | IVD. CONSULUM.

OL.CLXXXVIII	XVI.	VI.	Censu Romæ agitato, inventa sunt civium Romanorum XLI, centena & LXIV milia.

Anaxilaus Larissæus Pythagoricus & magus ab Augusto urbe Italiaque pellitur.

M. Terentius Varro Philosophus prope nonagenarius moritur.

Thebæ Ægypti usque ad solum dirutæ

MDCCCCXC	XVII.	VII.	Cornelius Gallus Forojuliensis Poëta, à quo primum Ægyptum rectam supra diximus, quadragesimo ætatis suæ anno propria se manu interfecit.

Tralles terræ motu consederunt.

XVIII.	VIII.	Indi ab Augusto legatos amicitiam postularunt.

ROM.

Messala Corvinus primus Præfectis Vrbis factus sexto die magistratu se abdicavit, incivilem potestatem esse contestans.

XIX. | IX. Augustus Calabriam & Gallos vectigales facit.

Munacius Plancus Ciceronis discipulus, Orator, habetur insignis: qui quum Galliam Comatam regeret, Lugdunum condidit.
M. Lollius Galatiam Romanam provinciam facit.
Augustus, quum ei monarchia deferretur, renuit.

OL.CLXXXIX XX. | X. Quintilius Cremonensis Virgilii & Horatii familiaris moritur.

XXI. | XI.

XXII. | XII. Augustus Cyzicenos libertate privavit.

Pylades Cilix Pantomimus, quum veteres ipsi canerent & saltarent, primus Romæ chorum & fistulam sibi præcinere fecit.

XXIII. | XIII. Tiberius ab Augusto missus occupavit Armeniam.

Atratinus, qui septemdecim natus annos Cœlium accusaverat, Clarus inter Oratores habetur: & ad extremum morborum tædio in balneo voluntate exanimatus heredem dereliquit Augustum.
Cantabri res novas molientes opprimuntur.

OL. CXC. XXIV. | XIV. Herodes apud Jerosolymam multas & magnas ædes construit.

XXV. | XV.

Virgilius Brundusii moritur, Sentio Saturnino, & Lucretio Cinna Consulibus. Ossa ejus Neapolim translata in secundo ab Urbe miliario sepeliuntur, titulo istiusmodi suprascripto, quem moriens ipse dictaverat.

MANTUA ME GENUIT. CALABRI RAPUERE. TENET NUNC PAHTHENOPE. CECINI PASCUA, RURA, DUCES.

XXVI. | XVI.

Herodes Samariam olim jam in cineribus sedentem à fundamentis suscitans, in honore Augusti Augustam, id est SEBASTEN appellavit: & in Paneade, id, quod vocatur Panion, exstruxit.
Augustus Samiis libertatem dedit.

MM. XXVII. | XVII. In Cypro plurimæ civitatum parte terræmotu conciderunt.
Germanos in arma versos M. Lollius superat.

Varius & Tucca Virgilii & Horatii contubernales Poëtæ habentur illustres: qui Æneidum postea libros emendarunt sub ea lege, ut nihil adderent.
Augustus Cajum Agrippam adoptavit in filium.

OL. CXCI. XXVIII. | XVIII. Æmilius Macer Veronensis Poëta in Asia moritur.

XXIX. | XIX. Tiberius Vindelicos, & eos, qui Thraciarum confines erant, Romanas provincias facit.

XXX. | XX. Coloniæ Berytum & Patras deductæ.
Bosphorum Agrippa capit.

XXXI. | XXI. Cestius Smyrnæus Rhetor Latine Romæ docuit.

Augustus à Senatu Pontifex Maximus appellatur.
Herodes Cæsaream in nomine Cæsaris condidit, quæ prius Turris Stratonis vocabatur.

OL. CXCII. XXXII. | XXII. Herodes Anthedonam condidit, & Antipatridam atque Herodion in honorem patris Antipatri & suum extruxit. Innumerabilia quoque opera in singulis Syriarum urbibus, quas regebat, solertissime ædificavit.

	ROM.	IVD.	CONSULUM.
	XXXIII.	XXIII.	Tiberius Cæsar de captis Pannoniis triumphavit. Horatius quinquagesimo ætatis suæ anno Romæ moritur.
	XXXIV.	XXIV.	Passienus pater Declamator insignis diem obiit.
	XXXV.	XXV.	C. Julius Hyginus cognomento Polyhistor insignis Grammaticus habebetur illustris. Tiberius vastata Germania imperator appellatur.
OL. CXCIII.	XXXVI.	XXVI.	Herodes Hyrcanum, qui olim Sacerdos Judæorum fuerat, de captivitate Parthica regressum, & filium ejus, qui sacerdotio patris successerat,
MMX.	XXXVII.	XXVII.	interficit. Sororem quoque ejus uxorem suam cum duobus propriis filiis jam adolescentibus, & matrem uxoris occisæ socrum suam crudelissime necat.
	XXXVIII.	XXVIII.	

Tiberius de Rhetis, Vindelicis, Armeniis, & Pannoniis triumphavit.
Albucius Silo Novariensis clarus Rhetor agnoscitur.
In insula Coo terræmotu plurima conciderunt.

	XXXIX.	XXIX.	Augustus filiam suam Juliam in adulterio deprehensam damnat exilio. M. Tullius Tiro Ciceronis libertus, qui primus notas commentus est, in Puteolano prædio usque ad centesimum annum consenescit.
OL. CXCIV.	XL.	XXX.	Augustus gladiatorum ludum & navale certamen exhibuit. M. Melissus Spoletinus Grammaticus agnoscitur. M. Porcius Latro Latinus Declamator tædio duplicis quartanæ semet interficit.
	XLI.	XXXI.	

Herodes ad ea, quæ supra crudeliter gesserat, etiam hoc addidit: Virum sororis suæ Salomæ interfecit: & quum eam alii tradidisset, uxorem, etiam hunc necat. Scribas quoque & interpretes divinæ legis simili scelere occidit.
Tertullianus in eo libro, quem contra Judæos scripsit, affirmat Christum quadragesimo primo anno Augusti natum, & quintodecimo Tiberii esse passum.

XLII. XXXII.

IESUS CHRISTUS FILIUS DEI IN BETHLEEM IUDA NASCITUR.

Colliguntur omnes ab Abraham, usque ad nativitatem Christi, anni duo milia quindecim.
Quirinns ex consilio Senatus in Iudæam missus censum hominum possessionumque describit.

	ROM.	IVD.	DOMIN.	
	XLIII.	XXXIII.	I.	C. Cæsar amicitiam cum Parthis facit. Sextus Philosophus Pythagoricus agnoscitur.
OL. CXCV.	XLIV.	XXXIV.	II.	Augustus Tiberium & Agrippam in filios adoptavit. Judas Galilæus ad rebellandum Judæos cohortatur.
	XLV.	XXXV.	III.	Herodes, quum Christi nativitatem Magorum indicio cognovisset, universos in Bethleem pueros jussit interfici.
	XLVI.	XXXVI.	IV.	Herodes morbo intercutis aquæ, scatentibus toto corpore vermibus, miserabiliter & digne moritur.
MMXX.	XLVII.	XXXVII.	V.	Asinius Pollio Orator & Consularis, qui de Dalmatiis triumpharat, LXXX ætatis suæ anno in villa Tusculana moritur.
		ARCHELAVS.		Judæorum ARCHELAVS ann. IX. In Herodis locum Archelaus ab Augusto substituitur, & Tetrarchæ fiunt IV fratres ejus, Herodes, Antipater, Lysias,
OL. CXCVI.	XLVIII.	I.	VI.	& Philippus. Fames Romæ ita ingens facta, ut quinque modii venderentur
	XLIX.	II.	VII.	tur denariis XXVII semis.

ROM.

	ROM.	IVD.	DOMIN.	CONSULUM.
	L.	III.	VIII.	Philistio Mimographus natione Magnesianus Romæ clarus habetur.
	LI.	IV.	IX.	Tiberius Cæsar Dalmatas Sarmatasque redigit in Romanam potestatem.
OL. CXCVII	LII.	V.	X.	Athenodorus Tarsensis Stoicus Philosophus, & M. Verrius Flaccus Grammaticus insignes habentur.
	LIII.	VI.	XI.	Athenienses res novas contra Romanos molientes opprimuntur, auctoribus seditionis occisis.
	LIV.	VII.	XII.	Messala Corvinus Orator ante biennium, quam moreretur, ita memoriam ac sensum amisit, ut vix pauca verba conjungeret, & ad extremum ulcere sibi circa sacram spinam nato,
	LV.	VIII.	XIII.	inedia se confecit, anno ætatis LXXII.

Augustus cum Tiberio filio suo censum Romæ agitans invenit hominum nonagesies ter centena milia.

Sotio Philosophus Alexandrinus præceptor Senecæ clarus habetur.

OL. CXCVIII	LVI.	IX.	XIV.	

Archelaus nono anno regni sui in Viennam urbem Galliæ relegatur.

Defectio Solis facta: & Augustus LXXVII ætatis suæ anno Atellæ in Campania moritur, sepeliturque Romæ in Campo Martio.

	TIBERIUS.	HERODES TETRARCHA.		Romanorum tertius regnavit TIBERIVS ann. XXIII. Judæorum Tetrarcha HERODES ann. XXIV.
MMXXX.	I	I.	XV.	Cajus Asinius Gallus Orator Asinii Pollionis filius, cujus etiam Virgilius meminit, diris à Tiberio suppliciis enecatur.
	II.	II.	XVI.	
	III.	III.	XVII.	
OL. CXCIX.	IV.	IV.	XVIII.	Livius Historicus Patavii moritur. Ovidius Poëta in exilio diem obiit, & juxta oppidum Tomos sepelitur. Germanicus Cæsar de Parthis triumphavit.
	V.	V.	XIX.	

Tredecim urbes terræmotu ceciderunt, Ephesus, Magnesia, Sardis, Mosthene, Ægæ, Hierocæsarea, Philadelphia, Tmolus, Temnus, Cyme, Myrina, Apollonia, Dia, Hyrcania.

	VI.	VI.	XX.	Fenestella historiarum scriptor & carminum septuagenarius moritur, sepeliturque Cumis.
	VII.	VII.	XXI.	

Tiberius multos Reges ad se per blanditias evocatos nunquam remisit: in quibus & Archelaum Cappadocem: cujus regno in Provinciam verso, Mazacam nobilissimam civitatem Cæsaream appellari jussit.

OL. CC.	VIII.	VIII.	XXII.	Pompei Theatrum incensum.
	IX.	IX.	XXIII.	Tiberius Drusum consortem regni facit.
	X.	X.	XXIV.	Drusus Cæsar veneno periit.
MMXL.	XI.	XI.	XXV.	

Q. Haterius promptus & popularis Orator usque ad nonagesimum prope annum in summo honore consenescit. Sevius Plautus corrupti filii reus in judicio semet interficit.

ROM.	IVD.	DOM.	CONSULUM.
OL. CCI. XII.	XII.	XXVI.	

Philippus Tetrarcha Paneadem, in qua plurimas ædes construxerat, Cæsaream Philippi vocavit, & Juliadem aliam civitatem.

XIII.	XIII.	XXVII.	Pilatus procurator Judææ à Tiberio mittitur.
XIV.	XIV.	XXVIII.	Votienus Montanus Narbonensis Orator in Balearibus moritur illuc à Tiberio relegatus. Herodes Tiberiadem condidit, & Liviadem.
V.	XV.	XXIX.	

Johannes filius Zachariæ in deserto juxta Jordanem fluvium prædicans Christum filium Dei in medio eorum adesse testatur. Ipse quoque Dominus JESVS CHRISTVS hinc populo salutarem viam annunciat, signis atque virtutibus vera comprobans esse, quæ diceret.

COMPUTANTUR IN PRÆSENTEM ANNUM, ID EST QUINTUM DECIMUM TIBERII CÆSARIS.

A secundo anno instaurationis Templi, quæ facta est sub altero anno Darii Regis Persarum, anni DXLVIII.
A Salomone autem, & ædificatione Templi, anni mille LX.
A Moyse & egressu Israelis ex Ægypto, anni MDXXXVIII.
Ab Abraham & Regno Nini & Semiramidis, anni MMXLIV.
A Diluvio, usque ad Abraham, anni DCCCCXLII.
Ab Adam, usque ad Diluvium, anni MMCCXLII.

OL. CCII. XVI.	XVI.	XXX.	JESVS CHRISTVS FILIVS DEI salutarem cunctis prædicans viam, miracula, quæ in Euangeliis scripta sunt, facit.
XVII.	XVII.	XXXI.	JESVS CHRISTVS Filius Dei discipulos suos divinis imbuens sacramentis, ut universis gentibus conversionem ad Deum nuncient, imperat.
XVIII.	XVIII.	XXXII.	PRINCIPIUM LXXXI JOBELEI SECUNDUM HEBRÆOS.

JESVS CHRISTVS secundum Prophetias, quæ de eo fuerant prolocutæ, ad passionem venit anno Tiberii XVIII: quo tempore etiam in aliis Ethnicorum commentariis hæc ad verbum scripta reperimus: *Solis facta defectio: Bithynia terræmotu concussa, & in urbe Nicæa ædes plurimæ corruerunt.* Quæ omnia his congruunt, quæ in passione Salvatoris acciderant. Scribit vero super his & Phlego, qui Olympiadarum egregius supputator est, in tertiodecimo libro ita dicens: *Quarto autem anno* CCII *Olympiadis magna & excellens inter omnes, quæ ante eam acciderant, defectio Solis facta: dies hora sexta in tenebrosam noctem versus, ut stellæ in cælo visæ sint, terræque motus in Bithynia Nicææ urbis multas ædes subverterit.* Hæc supradictus vir.

Argumentum autem hujus rei, quod Salvator isto anno passus sit, Euangelium præbet Johannis: in quo scribitur, post XV annum Tiberii tribus annis Dominum prædicasse. Josephus etiam vernaculus Judæorum scriptor circa hæc tempora die Pentecostes Sacerdotes primum commotiones locorum & quosdam sonitus sensisse testatur: deinde ex adyto Templi repentinam subito erupisse vocem dicentium, TRANSMIGREMUS EX HIS SEDIBUS. Scribit autem supradictus vir, quod eodem anno Pilatus Præses secreto noctis imagines Cæsaris in templo statuerit. Hæc prima seditionis & turbarum Judæis caussa extitit.

XIX.	XIX.	XXXIII.

Ecclesiæ Jerosolymitanæ primus Episcopus ab Apostolis ordinatur JACOBVS frater Domini. Ex hoc loco considerandum, quantæ deinceps calamitates Judæorum gentem oppresserint. Cassius Severus Orator egregius, qui Quintianum illud proverbium luserat, XXV exilii sui anno in summa inopia moritur vix panno verenda contectus.

ROM.

ROM. | *IVD.* | *DOM.* CONSULUM.

OL. CCIII. XX. | XX. | XXXIV.

Pilatus post supradictam seditionem, quæ ob Cæsaris imagines fuerat concitata, sacrum thesaurum, quem Corban Judæi vocant, in aquæ ductum Ierosolymarum expendens secundæ seditionis præbuit semina.

MML. XXI. | XXI. | XXXV.

Sejanus Præfectus Tiberii, qui apud eum plurimum poterat, instantissime cohortatur, ut gentem Iudæorum deleat. Philo meminit in libro legationis secundo.
Persius Flaccus Satyricus Poëta Volaterris nascitur.

XXII. | XXII. | XXXVI.

Agrippa filius Herodis Regis accusator Herodis Tetrarchæ Romam profectus à Tiberio in vincula conjicitur.
Pilato de Christianorum dogmate ad Tiberium referente, Tiberius retulit ad Senatum, ut inter cætera sacra reciperetur. Verum quum ex consulto patrum Christianos eliminari Urbe placuisset, Tiberius per edictum accusatoribus Christianorum comminatus est mortem.

XXIII. | XXIII. | XXXVII. Tiberius in Campania moritur.

CAJUS CALIGULA. Romanorum quartus regnavit CAJUS ann. III. mens. X.

OL. CCIV. I. | XXIV. | XXXVIII. C. Cæsar cognomento Caligula Agrippam vinculis liberatum regem Iudææ facit.

Cajus semetipsum in Deos refert.
Flaccus Avilius Præfectus Ægypti multis Iudæos calamitatibus premit, consentiente Alexandriæ populo, & crebris adversum eos clamoribus personante. Synagogas quoque eorum imaginibus, statuis, aris, & victimis polluit. Refert Philo in eo libro, qui Flaccus inscribitur, hæc omnia se præsente gesta: ob quæ etiam legationem ad Cajum Cæsarem ipse susceperit.

AGRIPPA. Iudæorum AGRIPPA ann. VII.

II. | I. | XXXIX. Passienus filius fraude heredis suæ necatur.

III. | II. | XL.

Cajus Memmii Reguli uxorem duxit impellens eum, ut uxoris suæ patrem esse se scriberet.
Pontius Pilatus incidens in multas calamitates propria se manu interfecit. Scribunt Romanorum Historici.
Cajus Petronio præfecto Syriæ præcepit, ut in Ierosolymis statuam suam sub nomine Iovis Optimi Maximi poneret.
Toto orbe Romano, sicuti Philo scribit, & Iosephus, in Synagogis Iudæorum statuæ & imagines & aræ C. Cæsari consecratæ.
Plurimi nobilium à Cajo interfecti.
Cajus sorores suas, quibus stuprum intulerat, insularum exilio condemnat.

IV. | III. | XLI. Cajus omnes exules jussit interfici.

Cajus à protectoribus suis occiditur in Palatio, anno ætatis suæ vigesimo nono.

CLAVDIUS. Romanorum quintus regnavit CLAVDIVS ann. XIII. mens. IX. dies XXVIII.

OL. CCV. I. | IV. | XLII. Iste est Claudius patruus Drusi, qui apud Magontiacum monumentum habet.

ROM. | *IUD.* | *DOMIN.* CONSULUM.

II. | V. | XLIII.

PETRUS Apoſtolus, quum primus Antiochenam Eccleſiam fundaſſet, Romam mittitur ubi Euangelium prædicans XXV annis ejuſdem Urbis epiſcopus perſeverat.
MARCUS Euangeliſta interpres Petri in Ægypto & Alexandriæ Chriſtum annunciat.

III. | VI. | XLIV. Primus Antiochiæ Epiſcopns ordinatur EVODIVS.

MMLX. IV. | VII. | XLV.

Agrippa Rex Judæorum annos ſeptem imperans moritur. Poſt quem filius ſuus Agrippa ſubſtituitur à Claudio in regnum.
Prophetia Agabi, quæ in Actibus Apoſtolorum famem in toto orbe futuram dixerat, ſub Claudio expletur.
Claudius de Britanniis triumphavit, & Orcadas inſulas Romano adjecit imperio.
Domitius Afer Nemauſenſis clarus Orator habetur, qui poſtea Nerone regnante ex cibi redundantia in cœna moritur.
Clodius Quirinalis Rhetor Arelatenſis Romæ inſigniſſime docet.
Inter Theram & Theraſiam exorta eſt inſula habens ſtadia XXX.

| AGRIPPA. | Judæorum AGRIPPA ſuperioris Agrippæ filius ann. XXVI.

OL. CCVI. V. | I. | XLVI. Deſcriptione Romæ facta ſub Claudio, inventa ſunt civium Romanorum LXVIII centena XLIV milia.
VI. | II. | XLVII. Thracia huc uſque regnata in provinciam redigitur.
VII. | III. | XLVIII.

Sub Procuratore Judææ Cumano in diebus Azymorum tanta eſt Jeroſolymis orta ſeditio, ut in portarum exitu populo corruente triginta milia Judæorum perierint.

VIII. | IV. | XLIX.

M. Antonius Liberalis Latinus Rhetor graviſſimas inimicitias cum Palæmone exercet.
Palæmon Vicetinus inſignis Grammaticus Romæ habetur: qui quondam interrogatus, quid inter ſtillam & guttam intereſſet, *Gutta*, inquit, *ſtat: Stilla cadit.*

OL. CCVII. IX. | V. | L. Fames facta in Græcia. Modius ſex drachmis venundatus eſt.
X. | VI. | LI. Magna fames Romæ.
XI. | VII. | LII. Claudius Felicem procuratorem Iudææ mittit, apud quem Paulus Apoſtolus accuſatus in defenſionem ſui perorat.
XII. | VIII. | LIII.
OL. CCVIII. XIII. | IX. | LIV.

Sub Felice procuratore Iudææ extitere multi, qui populum ſua perſuaſione deciperent: in quibus & Ægyptius quidam Pſeudoprophetes fuit: qui plurimos ſibi aſſocians in ipſo magnarum rerum conatu per exercitum Felicis opprimitur. Scribit Ioſephus conſentanee Apoſtolorum Actibus, in quibus Paulo dicitur: *Nonne tu es Ægyptius, qui ante hos dies concitiſti & eduxiſti in deſertum quatuor milia virorum?*

MMLXV. XV. | X. | LV. Claudius moritur in Palatio anno ætatis LXIV.
NERO. | | Romanorum ſextus regnavit NERO ann. XIII., menſ. VII, dies XXVIII. Hujus avunculus fuit Cajus Caligula.
I. | XI. | LVI. Felice regente Iudæam ſeditio in Cæſarea Palæſtina orta magnam Iudæorum multitudinem perdidit.

ROM.

ROM.	IVD.	DOM.	CONSULUM.
II.	XII.	LV.	

Festus succedit Felici, apud quem, præsente Agrippa rege, Paulus Apostolus religionis suæ rationem exponens vinctus Romam mittitur.
Probus Berytius eruditissimus Grammaticorum Romæ agnoscitur.

OL. CCIX.	III.	XIII.	LVIII.	Statius Surculus Tolosensis in Galliis celeberrime Rhetoricam docet.
	IV.	XIV.	LIX.	Terræ motus Romæ, & Solis defectio.
	V.	XV.	LX.	Nero Agrippinam matrem suam, & sororem patris interficit.
	VI.	XVI.	LXI.	

Nero tantæ luxuriæ fuit, ut frigidis & calidis lavaretur unguentis, retibusque aureis piscaretur, quæ pupureis funibus extrahebat.

Nero Romæ cithara contendens superat.

Festo magistratui Judææ succedit Albinus.

OL. CCX. VII. XVII. LXII.

JACOBUS frater Domini, quem omnes Justum appellabant, à Judæis lapidibus opprimitur, in cujus thronum SYMEON, qui & SIMON, secundus assumitur.

VIII. XVIII. LXIII. Ante mensam Neronis fulmen cecidit.

Post Marcum euangelistam primus Alexandrinæ Ecclesiæ ordinatur Episcopus ANNIANUS, qui præfuit annis XXII.
Persius moritur anno ætatis suæ XXIX.
Thermæ à Nerone ædificatæ, quas Neronianas appellavit.

	IX.	XIX.	LXIV.	Nero Romæ in citharistarum agone contendens omnes superat.
MMLXXX.	X.	XX.	LXV.	

M. Annæus Lucanus Cordubensis Poëta in Pisoniana conjuratione deprehensus, brachium ad secandas venas medico præbuit.
Nero, ut similitudinem Troje ardentis inspiceret, plurimam partem Romanæ urbis incendit.
In Asia tres urbes terræ motu conciderunt, Laodicea, Hierapolis, Colossæ.
Albino Florus succedit: sub quo Judæi contra Romanos rebellaverunt.
Junius Gallio, frater Senecæ, egregius Declamator propria se manu interficit.

OL. CCXI. XI. XXI. LXVI. Non est actu, Nerone in suam præsentiam differente.

Duæ tantum provinciæ sub Nerone factæ, Pontus Polemoniacus, & Alpes Cottiæ, Cottio Rege defuncto.
Multi nobilium Romæ à Nerone interfecti.
Nero in Olympiade coronatur ceryças, citharistas, Tragœdos, aurigas vario certamine superans.
L. Annæus Seneca Cordubensis præceptor Neronis, & patruus Lucani poëtæ, incisione venarum, & veneno hausto periit.

XII. XXII. LXVII.

Rursum Nero Isthmia, Pythia, Actia celebrans inter ceryças, Tragœdos, & citharistas coronatur.
Neroni in expensas centies centena milia decreto Senatus annua subministrantur.

ROM.	*IVD.*	*DOMIN.*	CONSULUM.
XIII.	XXIII.	LXVIII	

Nero cum cæteris viris insignibus & Octaviam uxorem suam interfecit, Cornutumque Philosophum præceptorem Persii in exilium fugat.

XIV. | XXIV. | LXIX. Musonius & Plutarchus Philosophi insignes habentur.

L. Annæus Melas Senecæ frater & Gallionis bona Lucani Poëtæ filii sui à Nerone promeretur.

Primus Nero super omnia scelera sua etiam persecutionem inter Christianos facit, in qua PETRVS & PAVLVS gloriose Romæ occubuerunt.

PRIMA PERSECUTIO.

Contra Judæos, qui Cesti Flori avaritiam non ferentes rebellabant, Vespasianus magister militiæ à Nerone transmittitur.

Vespasianus plurimas urbes Judææ capit.

Flavius Josephus scriptor Historicus dux belli Judæorum, quum à Romanis interficiendus esset, Vespasiano pronunciat de morte Neronis, & ejus imperio.

Post Petrum primus Romanam ecclesiam tenuit LINVS ann. XI.

Nero, quum à Senatu quæreretur ad pœnam, è Palatio fugiens, ad quartum Urbis miliarium in suburbano liberti sui inter Salariam & Nomentanam viam semet interficit, anno ætatis XXVII. atque in eo omnis Augusti familia consumpta est.

Post Neronem Galba in Iberia, Vitellius in Germania, Otho Romæ imperium arripuerunt.

Marcus Fabius Quintilianus Romam à Galba perducitur.

GALBA septimo mense imperii sui in medio Romanæ urbis foro capite truncatur.

Vespasianus duobus præliis superatos Judæos ad muros compulit.

OTHO tertio regni sui mense apud Vetriacum propria manu occubuit.

Antiochiæ secundus episcopus ordinatur IGNATIVS.

VITELLLIVS à Vespasiani ducibus occisus in Tiberim projicitur.

VESPASIANVS.			Romanorum septimus regnavit VESPASIANVS ann. IX. mens. XI, dieb. XXII.
OL. CCXII. I.	XXV.	LXX.	

Vespasianus apud Iudæam imperator ab exercitu appellatus: & bellum Tito filio commendans Romam per Alexandriam proficiscitur.

II. | XXVI. | LXXI. Capitolium Romæ incensum.

REGNUM IUDÆORUM DEFICIT.

TITVS Iudæa capta, & Ierosolymis subversis, DC milia virorum interfecit. Iosephus vero scribit undecies centena milia fame & gladio periisse, & alia centum milia captivorum publice venundata. Ut autem tanta multitudo Ierosolymis reperiretur, caussam Azymorum fuisse refert: ob quam ex omni genere Iudæi ad Templum confiuentes urbe quasi carcere sunt reclusi. Oportuit enim in iisdem diebus eos interfici, in quibus Salvatorem crucifixerunt.

Colligitur omne tempus in secundum annum Vespasiani, & novissimam Ierosolymarum eversionem, à quinto decimo anno Tiberii Cæsaris, & ab exordio euangelicæ prædicationis, anni XLII: à captivitate autem; quam ab Antiocho perpessi sunt, anni CCXXXIX. Porro à Darii secundo anno, sub quo rursum Templum ædificatum est, anni DXC. A prima autem ædificatione Templi sub Salamone, usque ad novissimam ejus ruinam, quæ sub Vespasiano facta est, anni MCII.

	ROM.	DOM.	CONSULUM.
	III.	LXXII.	
	IV.	LXXIII.	Vespasianus Capitolium ædificare orsus. In Alexandria facta seditio.
OL. CCXIII.	V.	LXXIV.	Achaja, Lycia, Rhodus, Byzantium, Samus, Thrachea Cilicia, Commagene, quæ liberæ antea, & sub Regibus amicis erant, in provinciam redactæ.
MMXC.	VI.	LXXV.	
	VII.	LXXVI.	Colossus erectus habens altitudinis pedes CVII.

Q. Asconius Pedianus scriptor historicus clarus habetur: qui LXXIII ætatis suæ anno captus luminibus XII postea annis in summo omnium honore consenescit.

	VIII.	LXXVII.	Gabinianus celeberrimi nominis Rhetor in Gallia docuit.
OL. CCXIV.	IX.	LXXVIII.	Tres civitates Cypri terræ motu ceciderunt.

Lues ingens Romæ facta: ut per multos dies in Ephemeridem decem milia ferme mortuorum hominum referrentur.

	X.	LXXIX.	Vespasianus colonias deduxit, & mortuus est profluvio ventris in villa propria circa Sabinos, anno ætatis LXIX.
	TITVS.		Romanorum octavus regnavit TITVS ann. II, mens. II.
	I.	LXXX.	

Titus filius Vespasiani in utraque lingua disertissimus fuit, & tantæ bonitatis, ut, quum quadam die recordatus fuisset in cœna, nihil se in illo die cuiquam præstitisse, dixerit, AMICI, HODIE DIEM PERDIDI.

Mons Vesuvius ruptus in vertice tantum ex se jecit incendii, ut regiones vicinas, & urbes cum hominibus exureret.

	II.	LXXXI.	Titus Musonium Rufum Philosophum de exilio revocat.

Titus Amphitheatrum Romæ ædificavit: & in dedicatione ejus quinque milia ferarum occidit.
Romanæ Ecclesiæ secundus constituitur ANACLETVS.
Romæ plurimæ ædes incendio concremantur.
Titus morbo periit in ea villa, qua pater ejus, anno ætatis XLII.

	DOMITIANVS.		Romanorum nonus regnavit DOMITIANVS Titi frater junior ann. XV, mens. V.
OL. CCXV.	I.	LXXXII.	
	II.	LXXXIII.	Domitiani uxor Augusta appellatur. Decreto Senatus Titus inter Deos refertur.
	III.	LXXXIV.	Domitianus eunuchos fieri prohibuit. Tres Virgines Vestæ ob stuprum damnatæ.
MMC.	IV.	LXXXV.	Plurimos Senatorum Domitianus in exilium mittit.

Secundus Alexandrinæ Ecclesiæ constituitur Episcopus ABILIVS, qui præfuit annis XIII.

OL. CCXVI.	V.	LXXXVI.	Domitianus templum sine lignorum admixtione construxit.
	VI.	LXXXVII.	Primus Domitianus *Dominum* se & *Deum* appellari jussit. Nasomontes & Daci dimicantes adversum Romanos victi.
	VII.	LXXXVIII.	

Duo menses aliter appellati, September Germanicus, & October Domitianus.

ROM. | *DOM.* CONSULUM.

VIII. | LXXXIX. Quintilianus ex Hispania Calagorritanus primus Romæ publicam scholam: & salarium è fisco accepit & claruit.

Domitianus plurimos nobilium in exilium mittit, atque occidit.
Domitianus Mathematicos & Philosophos Romana urbe pepulit.

OL.CCXVII. IX. | XC. Multa opera Romæ facta, in quibus Capitolium, Forum transitorium, Divorum porticus, Isium, ac Sarapium, Stadium, Horrea piperataria, Vespasiani templum, Minerva Chalcidica; Odium, Forum Trajani, Thermæ Trajanæ, & Titianæ, Senatus, Ludus matutinus, Mica aurea, Meta sudans, & Pantheum.

X. | XCI.

XI. | XCII. Domitianus de Dacis & Germanis triumphavit.

Domitianus tantæ superbiæ fuit, ut aureas & argenteas statuas sibi in Capitolio poni jusserit.
Maxima Virginum Vestalium Cornelia convicta stupri juxta legem viva defossa est.

XII. | XCIII. Domitianus prohibuit vites in urbibus seri.

OL.CCXVIII. XIII. | XCIV. Tertius Romanæ Ecclesiæ Episcopus præfuit CLEMENS ann. VIII.
Flavius Josephus vicesimum librum antiquitatum hujus temporis scribit.

MMCX. XIV. | XCV. Domitianus multos nobilium perdidit: quosdam etiam in exilium misit.

Secundus post Neronem Domitianus Christianos persequitur: & sub eo Apostolus Johannes in Patmum insulam relegatus Apocalypsim vidit, quam Irenæus interpretatur.

SECUNDA PERSECUTIO.

XV. | XCVI. Domitianus rursum Philosophos & Mathematicos Roma per edictum extrudit.
Apollonius Tyaneus & Euphrates insignes Philosophi habentur.

XVI. | XCVII.

Domitianus eos, qui de genere David erant, interfici præcepit, ut nullus Judæorum regni reliquus foret: & scribit Brutius plurimos Christianorum sub Domitiano fecisse martyrium: inter quos & Flaviam Domitillam Flavii Clementis Consulis ex sorore neptem in insulam Pontiam relegatam, quia se Christianam testata sit.

Multa signa atque portenta Romæ & toto orbe facta.

Domitianus occisus in Palatio, & per vespilliones ignobiliter exportatus anno ætatis XXXV.

NERVA. | Romanorum decimus regnavit NERVA anno uno, mens. IV.

OL. CCXIX. I. | XCVIII. Alexandrinæ Ecclesiæ tertius Episcopus præfuit CERDO ann. XI.

Senatus decrevit, ut omnia, quæ Domitianus statuerat, in irritum deducerentur. Itaque multi, quos injuste ejecerat, de exilio reversi. nonnulli bona propria receperunt. Ajunt Apostolum Johannem hoc tempore exilio solutum Ephesum secessisse: in qua urbe & hospitiolum & amicos amantissimo sui habebat.

Justus à Tiberiade Judæorum scriptor agnoscitur.

Nerva morbo periit in hortis Sallustianis anno ætatis LXXII, quum jam Trajanum adoptasset in filium.

Trajanus Agrippinæ in Galliis imperator factus natus Italicæ in Hispania.

	ROM.	DOM.	CONSULUM.
	TRAJANVS.		Romanorum undecimus regnavit TRAJANUS ann. XIX. mens. IX.
	I.	XCIX.	Decreto Senatus Nerva in Deos relatus est.
	II.	C.	Romanæ Ecclesiæ episcopatum quartus suscepit EVARISTVS ann. IX.
	III.	CI.	Johannem Apostolum, usque ad Trajani tempora Irenæus Episcopus permansisse scribit: post quem auditores ejus insignes fuerunt Papias Hierapolitanus episcopus, & Polycarpus Zmyrnæus, & Ignatius Antiochenus.
OL. CCXX.	IV.	CII.	
	V.	CIII.	Trajanus de Dacis & Scythis triumphavit.

Trajanus victo Rege Decebalo Daciam fecit Provinciam: Iberos, Sauromatas, Osroenos, Arabas, Bosporanos, Colchos in fidem accepit: Seleuciam, Ctesiphontem, Babylonem occupavit, & tenuit. In mari rubro classem instituit, ut per eam Indiæ fines vastaret.

	VI.	CIV.	
MMCXX.	VII.	CV.	Romæ aurea domus incensio conflagravit.
OL. CCXXI.	VIII.	CVI.	Terræ motu quatuor urbes Asiæ subversæ, Elea, Myrina, Pitane, Cyme: & Græciæ duæ, Opuntiorum, & Oritorum.
	IX.	CVII.	Alexandrinæ Ecclesiæ quartus Episcopus ordinatur nomine PRIMVS ann. XII.
	X.	CVIII.	

TERTIA PERSECUTIO.

Trajano adversus Christianos persecutionem movente, Simon filius Cleopæ, qui in Jerosolymis Episcopatum tenebat, crucifigitur, cui succedit JUSTUS Ignatius quoque Antiochenæ Ecclesiæ episcopus Romam perductus bestiis traditur. Post quem tertius constituitur episcopus HERO.

Plinius secundus, quum quandam provinciam regeret, & in magistratu suo plurimos Christianorum interfecisset, multitudine eorum perterritus quæsivit de Trajano quid facto opus esset, nuncians ei, præter obstinationem non sacrificandi, & antelucanos cœtus ad canendum cuidam Christo ut Deo, nihil apud eos reperiri. præterea ad confœderandam disciplinam vetari ab his homicidia, furta, adulteria, latrocinia, & his similia. Ad quæ commotus Trajanus rescripsit, hoc genus quidem inquirendos non esse, oblatos vero puniri oportere. Tertullianus refert in Apologetico.

Quintus Romanæ Ecclesiæ episcopatum tenet ALEXANDER ann. X.

	XI.	CIX.	
OL. CCXXII.	XII.	CX.	Plinius secundus Novocomensis Orator & Historicus insignis habetur, cujus plurima ingenii monumenta extant. [*Periit, dum invisit Vesuvium.*]
	XIII.	CXI.	Tres Galatiæ civitates terræ motu dirutæ. Pantheum Romæ fulmine concrematum.
	XIV.	CXII.	Post Justum, Ecclesiæ Jerosolymitanæ episcopatum quartum suscepit ZACCHÆUS. Post quem quintus TOBIAS. Cui succedit sextus BENJAMIN: ac deinde septimus JOHANNES. Octavus MATTHIAS. in cujus locum nonus constituitur PHILIPPUS.
	XV.	CXIII.	Trajanus Armeniam, Assyriam, Mesopotamiam fecit provincias.
OL. CCXXIII.	XVI.	CXIV.	Terræmotus in Antiochia pene totam subruit civitatem.
MMCXXX.	XVII.	CXV.	Judæi, qui in Libya erant, adversum cohabitatores suos alienigenas dimicant. Similiter im Ægypto & Alexandria. Apud Cyrenem quoque & in Thebaide magna seditione contendunt. Verum gentilium pars superat in Alexandria,

ROM.

ROM. | DOM. | CONSULUM.

XVIII. CXVI.

XIX. CXVII.

Judæis Mesopotamiæ rebellantibus, præcepit imperator Trajanus Lysiæ Quieto, ut eos provincia exterminaret. Adversum quos Quietus aciem instruens infinita milia eorum interfecit: & ab hoc procurator Judææ ab imperatore decernitur.
Salaminam Cypri, interfectis in ea gentilibus, subvertere Judæi.
Trajanus morbo in Selinunte periit, sive, ut alibi scriptum reperimus, apud Seleuciam Isauriæ, profluvio ventris extinctus est anno ætatis LXIII, mense nono, die quarto. Ossa ejus in urnam auream conlata, & in foro sub columna posita. Solusque omnium intra Urbem in foro sepultus.

HADRIANUS. Romanorum duodecimus regnavit HADRIANUS ann. XXI.

OL. CCXXIV. I. CXVIII. Hadrianus Italicæ in Hispania natus consobrinæ Trajani filius fuit.

Hadrianus Alexandriam à Romanis subversam publicis instauravit impensis.
Hadrianus Trajani invidens gloriæ de Assyria, Mesopotamia, & Armenia, quas ille Provincias fecerat, revocavit exercitum.

II. CXIX. Hadrianus Judæos capit secundo contra Romanos rebellantes.

Senatus Trajanum in Deos refert.
Hadrianus eruditissimus in utraque lingua: sed in puerorum amore parum continens fuit.
Hadrianus reliqua tributorum Urbis relaxavit, chartis publice incensis. Plurimos etiam ipsis tributis liberos præstitit.

III. CXX.

Plutarchus Chæroneus, & Sextus, & Agathobulus, & Oenomaus Philosophus insignes habentur.
Romanæ Ecclesiæ sextus Episcopatum tenet XYSTUS ann. X.
Bellum contra Sauromatas gestum.

IV. CXXI.

Terræmotu facto Nicomedia ruit: & vicinæ urbes plurimæ eversæ sunt. Ad quarum instaurationem Hadrianus de publico est largitus impensas.

OL. CCXXV. V. CXXII. Euphrates Stoicus Philosophus moritur.

Hadrianus in Lybiam, quæ à Judæis vastata fuerat, Colonias deducit.

VI. CXXIII.

Hadrianus Atheniensibus leges petentibus ex Draconis & Solonis reliquorumque libris jura composuit.

VII. CXXIV.

Cephisus fluvius Eleusinam inundavit: quem Hadrianus ponte conjungens, Athenis hiemem exegit.

MMCXL. VIII. CXXV.

Jerosolymis decimus post Philippum constituitur Episcopus SENECA. Post quem undecimus JUSTUS: cui succedit duodecimus LEVI. Post quem tertiusdecimus EPHRES. Quartusdecimus JOSES. Quintusdecimus JUDAS. Hi omnes, usque ad eversionem, quam ab Hadriano perpessa est Jerusalem, ex circumcisione Episcopi præfuerunt.

ROM.

ROM. | *DOM.* CONSULUM.

OL.CCXXVI. IX. | CXXVI. Hadrianus sacris Eleusinæ initiatus multa Atheniensibus dona largitur.

X. | CXXVII.

Quadratus discipulus Apostolorum & Aristides Atheniensis noster Philosophus libros pro Christiana religione Hadriano dedere compositos. & Serenus Grannius legatus vir apprime nobilis literas ad Imperatorem misit, iniquum esse dicens clamoribus vulgi innocentium hominum sanguinem concedi, & sine ullo crimine, nominis tantum & sectæ reos fieri. Quibus commotus Hadrianus Minutio Fundano Proconsuli Asiæ scribit, non sine objectu criminum Christianos condemnandos. cujus epistolæ usque ad nostram memoriam durat exemplum.

Imperator Hadrianus *Pater Patriæ* appellatur, & uxor ejus *Augusta*.

XI. | CXXVIII.

XII. | CXXIX. Romanæ Ecclesiæ episcopatum suscepit septimus TELESPHORUS ann. XI.

Antiochiæ constituitur quartus Episcopus CORNELIUS.

OL.CCXXVII XIII. | CXXX. Nicopolis & Cæsarea terræmotu conciderunt.

Antinous puer regius eximiæ pulchritudinis in Ægypto moritur : quem Hadrianus vehementer deperiens (nam in delitiis habuerat) in Deos refert: ex cujus nomine etiam urbs appellata est.

XIV. | CXXXI. Alexandrinæ Ecclesiæ sextus Episcopus præfuit HYMENÆUS an. XIII.

Templum Romæ & Veneris in Urbe factum.

XV. | CXXXII. Salvius Julianus perpetuum composuit Edictum.

Hadrianus Athenis hiemem exigens Eleusinam invisit.

XVI. | CXXXIII.

Hadrianus cùm insignes plurimas ædes Athenis fecisset, Agonem edidit, Bibliothecamque miri operis exstruxit.

Judæi in arma versi Palæstinam depopulati sunt, tenente Provinciam Tenio Rufo, cui ad opprimendos rebelles Hadrianus misit exercitum.

Phavorinus & Polemo Rhetor illustres habentur.

OL. CCXXVIII XVII. | CXXXIV. Basilides Hæresiarches in Alexandria commoratur : à quo GNOTSICI.

COCHEBAS dux Iudaicæ factionis nolentes sibi Christianos adversum Romanum militem ferre subsidium omnimodis cruciatibus necat.

MMCL. XVIII. | CXXXV.

Bellum Iudaicum, quod in Palæstina gerebatur, finem accipit, rebus Judæorum penitus oppressis : ex quo tempore etiam introeundi eis Jerosolymam licentia ablata, primum Dei nutu, sicut Prophetæ vaticinati sunt, deinde Romanis interdictionibus.

XIX. | CXXXVI.

Jerosolymæ primus ex gentibus constituitur MARCUS, cessantibus his, qui fuerant ex Iudæis.

XX. | CXXXVII.

ROM. | DOM. CONSULUM.

ÆLIA ab Ælio Hadriano condita: & in fronte ejus portæ, qua Bethleheem egredimur, Sus scalptus in marmore prominens, significans Romanæ potestati subjacere Judæos. Judæorumque nonnulli à Tito Ælio filio Vespasiani extructam arbitrantur.

OL. CCXXIX. XXI. | CXXXVIII. Hadrianus morbo intercutis aquæ apud Bajas moritur major LX annis.

ANTONINUS PIUS.

Romanorum tertiusdecimus regnavit Titus ANTONINUS cognomento PIUS cum liberis suis AURELIO & LUCIO ann. XXII, mens. III.

I. | CXXXIX.

II. | CXL. Romanæ Ecclesiæ episcopatum octavus suscepit HYGINUS an. VIII.

Antoninus Pater Patriæ appellatur.

III. | CXLI.

Sub Hygino Romanæ Urbis Episcopo Valentinus Heresiarches & Cerdo magister Marcionis Romam venerunt.

OL. CCXXX. IV. | CXLII. Justinus Philosophus librum pro nostra religione conscriptum Antonino reddidit.

V. | CXLIII. Romæ nonus Episcopus ordinatur PIUS ann. XV.

Antiochiæ quintus constituitur Episcopus HEROS ann. XXIV.

VI. | CXLIV. Alexandriæ septimus episcopatum suscepit MARCUS ann. X.

Valentinus Hæreticus agnoscitur: & permanet usque ad Anicetum.

MMCLX. VII. | CXLV. Mesomedes Cretensis citharicorum carminum Musicus Poëta agnoscitur,

OL. CCXXXI. VIII. | CXLVI. Taurus Berytius Platonicæ sectæ Philosophus clarus habetur.

IX. | CXLVII.

Arrianus Philosophus Nicomediensis agnoscitur, & Maximus Tyrius.

Apollonius Stoicus natione Chalcidicus & Basilides Scythopolitanus Philosophi illustres habentur: qui Verissimi quoque Cæsaris præceptores fuerunt.

X. | CXLVIII.

XI. | CXLIX.

OL. CCXXXII. XII. | CL. Alexandrinæ Ecclesiæ octavus Episcopus præfuit CELADION ann. XIV.

XIII. | CLI. Crescens Cynicus agnoscitur: qui Justino nostri dogmatis Philosopho, quia se gulosum, & prævaricatorem Philosophiæ coarguebat, persecutionem suscitavit, in qua ille gloriose pro Christo sanguinem fudit.

XIV. | CLII.

XV. | CLIII.

OL. CCXXXIII. XVI. | CLIV. Romanæ Ecclesiæ Episcopatum tenet ANICETUS ann. XI: Sub quo Polycarpus Romam veniens multos ab hæretico errore correxit.

MMCLXX. XVII. | CLV.

XVIII. | CLVI.

XIX. | CLVII.

ROM.

Jerosolymæ Episcopatum post Marcum septimusdecimus suscepit CASSIANUS. Post quem octavusdecimus PUBLIUS. Qui succedit nonusdecimus MAXIMUS. Vicesimus JULIANUS. Vicesimus primus GAJANUS. Vicesimus secundus SYMMACHUS. Vicesimus tertius GAJUS. Vicesimus quartus JULIANUS. Vicesimus quintus CAPITO.

OL. CCXXXIV. XX. | CLVIII.

XXI. | CLIX.

XXII. | CLX.

XXIII. | CLXI. Antoninus Pius apud Lorium villam suam duodecimo ab urbe miliario moritur anno ætatis suæ LXXVII.

MARCUS ANTONINUS. | LUCIUS AURELIUS COMMODUS. Romanorum quartusdecimus regnavit MARCUS ANTONINUS, qui & VERUS, & LUCIUS AURELIUS COMMODUS ann. XIX. mense uno.

Hi primum æquo jure imperium administraverunt: quum usque ad hoc tempus singuli Augusti fuerint.

OL. CCXXXV. I. | CLXII. Lucio Cæsari Athenis sacrificanti ignis de cælo ab oriente in occidentem ferri visus.

II. | CLXIII. Vologesius Rex Parthorum vicinas sibi Romanas Provincias depopulatus est.

III. | CLXIV.

Fronte Orator insignis habetur, qui Marcum Antoninum Verum Latinis literis erudivit.

MMCLXXX. IV. | CLXV. Seleucia Assyriæ urbs cum trecentis milibus hominum à Romanis capta.

OL. CCXXXVI. V. | CLXVI. Lucius Cæsar de Parthis cum fratre triumphavit.

VI. | CLXVII. Apud Pisas Peregrinus Philosophus rogo, quem ex lignis composuerat, incenso, semetipsum superinjecit.

Alexandrinæ Ecclesiæ nonus Episcopus præfuit AGRIPPINUS ann. XII.

VII. | CLXVIII.

Persecutione orta in Asia, Polycarpus & Pionius fecere martyrium: quorum scriptæ quoque passiones feruntur.

QUARTA PERSECUTIO.

Plurimi in Gallia gloriose ob nomen interfecti: quorum usque in præsentem diem condita libris certamina perseverant.

VIII. | CLXIX. Lues multas provincias occupavit, Roma ex parte vexata.

Romani contra Germanos, Marcomannos, Quados, Sarmatas, Dacos dimicant.
Romanæ Ecclesiæ Episcopatum suscepit undecimus SOTER ann. VII.
Antiochiæ sextus Episcopus ordinatur THEOPHILUS: cujus plurima ingenii opera extant.

OL. CCXXXVII. IX. | CLXX.

Lucius Imperator anno Regni nono, sive, ut quidam putant, undecimo, inter Concordiam, & Altinum apoplexi extinctus est sedens cum fratre in vehiculo.

X. | CLXXI. Antonino Imperatori Melito Asianus Sardiensis Episcopus Apologeticum pro Christianis tradidit.

XI. | CLXXII. Apollinaris Asianus Hieropolitanus Episcopus insignis habetur.

ROM. | *DOM.* CONSULUM.

Dionysius Episcopus Corinthiorum clarus habetur, & Pinytus Cretensis vir eloquentissimus.

Pseudoprophetia, quæ CATAPHRYGAS nominatur, accepit exordium auctore Montano, & Priscilla, Maximillaque insanis vatibus.

XII. | CLXXIII. Tatianus hæreticus agnoscitur: à quo ENCRATITÆ.

Bardesanes alterius hæreseos princeps notus efficitur.

Oppianus Cilix Poëta cognoscitur, qui Halieutica miro splendore conscripsit.

Tanta per totam urbem pestilentia fuit, ut pene usque ad internecionem Romanus exercitus deletus sit.

OL. CCXXXVIII XIII. | CLXXIV.

Imperator Antoninus multis adversum se nascentibus bellis sæpe ipse intererat, sæpe duces nobilissimos destinabat, in quibus semel Pertinaci, & exercitui, qui cum eo in Quadorum regione pugnabat, siti oppresso, pluvia divinitus missa est: quum è contrario Germanos & Sarmatas fulmina persequerentur, & plurimos eorum interficerent. Extant literæ M. Aurelii gravissimi Imperatoris, quibus illam Germanicam sitim Christianorum forte militum precationibus impetrato imbri discussam contestatur.

MMCXC. XIV. | CLXXV.

XV. | CLXXVI.

XVI. | CLXXVII. Atticus Platonicæ sectæ Philosophus agnoscitur.

Romanæ Ecclesiæ duodecimus Episcopatum suscepit ELEUTHERUS ann. XV.

OL. CCXXXIX XVII. | CLXXVIII. Antiochiæ septimus Episcopus constituitur MAXIMINUS.

ANTONINUS COMMODUM FILIUM SUUM CONSORTEM REGNI FACIT.

XVIII. | CLXXIX. Antoninus cum filio de hostibus triumphavit, quos per triennium apud Carnuntum habens stativa castra, vexaverat.

Imperatores multis multa largiti sunt: & pecuniam, quæ fisco debebatur, provinciis concedentes tabulas debitorum in medio Romanæ urbis foro incendi fecerunt: ac quid bonitati deesset, duras quasque leges novis constitutionibus temperarunt.

XIX. | CLXXX.

Antoninus post victoriam adeo in editione munerum magnificus fuit, ut centum simul leones exhibuerit.

Commodus à Senatu Augustus appellatus.

Smyrna urbs Asiæ terræ motu ruit: ad cujus instaurationem decem annis tributorum immunitas data est.

Antoninus in Pannonia morbo periit.

Alexandrinæ Ecclesiæ decimus episcopatum sortitur JULIANUS ann. X.

COMMODUS. | Romanorum quintusdecimus regnavit COMMODUS ann. XII.

I. | CLXXXI. Commodus de Germanis triumphavit.

OL. CCXL. II. | CLXXXII. Templum Serapidis Alexandriæ incensum.

III. | CLXXXIII. Irenæus Episcopus Lugdunensis insignis habetur.

IV. | CLXXXIV. Thermæ Commodianæ Romæ factæ.

MMCC. V. | CLXXXV. Commodus Septembrem mensem nomine suo appellavit.

ROM. | *DOM.* CONSULUM.

OL. CCXLI. VI. | CLXXXVI.

Jerosolymis vicesimus sextus ordinatur Episcopus MAXIMUS. Post quem vicesimus septimus ANTONINUS. Vicesimus octavus VALENS. Vicesimus nonus DOLICHIANUS. Tricesimus NARCISSUS. Tricesimus primus DIUS. Tricesimus secundus GERMANIO. Tricesimus tertius GORDIUS. Tricesimus quartus rursum NARCISSUS. Tantis apud Jerosolymam constitutis Episcopis, non potuimus discernere tempora singulorum, eo quod in præsentem diem Episcopatus eorum anni minime servarentur.

VII. | CLXXXVII.

VIII. | CLXXXVIII.

IX. | CLXXXIX. In Capitolio fulmen ruit, & magna inflammatione facta, Bibliothecæ & vicinæ quoque ædes concrematæ.

OL. CCXLII. X. | CXC. Alexandriæ undecimus constituitur Episcopus DEMETRIVS ann. XLIII.

Commodus imperator Colossi capite sublato, suæ imaginis caput ei jussit imponi.
SERAPIO octavus Antiochiæ Episcopus ordinatur.

XI. | CXCI. Commodus multos nobilium interfecit, & spectacula Populo Romano præbuit insignia.

XII. | CXCII. Incendio Romæ facto, Palatium & ædes Vestæ, plurimaque Vrbis pars solo coæquatur.

XIII. | CXCIII. Commodus strangulatur in domo Vestiliani.

PERTINAX. | Romanorum sextusdecimus regnavit HELVIVS PERTINAX mens. VI.

PERTINAX septuagenario major, quum Præfecturam Urbis ageret, ex Senatusconsulto imperare jussus est.
Romæ Episcopatum suscepit tertius decimus VICTOR ann. X. cujus medioeria de religione extant volumina.
Pertinax obsecrante Senatu, ut uxorem suam Augustam, & filium suum Cæsarem appellaret, contradixit, sufficere testatus, quod ipse regnaret invictus.
Pertinax occiditur in Palatio Juliani jurisperiti scelere, quem postea Severus apud Mulvium pontem interfecit.

SEVERUS. | Romanorum decimus septimus regnavit SEVERVS ann. XVIII.

OL. CCXLIII. I. | CXCIV.

Severus provincia Tripolitana, oppido Lepti solus ex Africa, usque in præsentem diem, Romanus imperator fuit: & in honorem Pertinacis, quem Julianus occiderat, Pertinacem se cognominari jussit.

MMCCX. II. | CXCV.

Clemens Alexandrinæ Ecclesiæ presbyter, & Pantænus Stoicus Philosophus in disputatione dogmatis nostri disertissimi habentur.

III. | CXCVI.

Narcissus Jerosolymarum Episcopus & Theophilus Cæsariensis, Polycrates quoque, & Bacchylus Asianæ provinciæ Episcopi insignes habentur.

IV. | CXCVII.

ROM. | *DOM.* CONSULUM.

Quæstione orta in Asia inter Episcopos, an secundum legem Moysi quartadecima die mensis Pascha observandum esset, Victor Romanæ Urbis Episcopus, & Narcissus Jerosolymarum, Polycrates quoque, & Irenæus, & Bacchylus plurimique Ecclesiarum pastores, quod eis probabile visum fuerat, literis ediderunt: quarum memoria ad nos usque perdurat.

OL. CCXLIV. V. | CXCVIII. Judaicum & Samariticum bellum motum.

VI. | CXCIX.

VII. | CC.

Severus Parthos, & Adiabenos superavit, Arabasque interiores ita cecidit, ut regiones eorum Romanam provinciam fecerit. Ob quæ Parthicus & Arabicus, & Adiabenicus cognominatus est.

VIII. | CCI. Severo imperante, Thermæ Severianæ apud Antiochiam & Romæ factæ, & Septizonium extructum.

OL. CCXLV. IX. | CCII. Romanæ Ecclesiæ quartusdecimus episcopatum suscepit ZEPHYRINUS.

X. | CCIII. Persecutione inter Christianos facta Leonides Origenis pater gloriosa martyrii morte transfertur.

QUINTA PERSECUTIO.

XI. | CCIV.

MMCCXX. XII. | CCV. Alexander ob confessionem Dominici nominis insignis habetur.

Clemens multa & varia conscripsit.
Musanus nostræ Philosophiæ scriptor agnoscitur.

IN HOC ANNO JOBELEUM A MAJORIBUS INVENIMUS OBSERVATUM, ID EST DUODECIMO ANNO SEVERI, ET CCLII ANTIOCHENÆ URBIS.

OL. CCXLVI. XIII. | CCVI.

XIV. | CCVII.

Clodio Albino, qui se in Gallia Cæsarem fecerat, interfecto apud Lugdunum, Severus in Britannos bellum transfert, ubi, ut receptas Provincias ab incursione barbarica faceret securiores, vallum per CXXXII passuum milia à mari ad mare duxit.

XV. | CCVIII. Tertullianus Afer Centurionis Proconsularis filius omnium ecclesiarum sermone celebratur.

XVI. | CCIX. Origenes Alexandriæ studiis eruditur.

OL. CCXLVII. XVII. | CCX.

XVIII. | CCXI. Severus moritur Eburaci in Britannia.

CARACALLA Romanorum decimus octavus regnavit ANTONINUS cognomento CARACALLA Severi filius ann. VI.

I. | CCXII. Antiochiæ nonus Episcopus constituitur ASCLEPIADES.

II. | CCXIII. ALEXANDER tricesimus quintus Jerosolymarum Episcopus ordinatur adhuc vivente Narcisso, & cum eo pariter Ecclesiam regit.

OL. CCXLVIII. III. | CCXIV.

Antoninus CARACALLA cognominatus propter genus vestis, quod Romæ erogaverat: & è contrario Caracallæ ex hujus nomine Antoninianæ dictæ.

	ROM.	DOM.	CONSULUM.
MMCCXXX.	IV.	CCXV.	
	V.	CCXVI.	Antoninus Romæ Thermas sui nominis ædificavit.
	VI.	CCXVII.	

Antoninus tam impatiens libidinis fuit, ut novercam suam Juliam uxorem duxerit.
Antoninus interficitur inter Edessam & Carras anno ætatis XLIII.

	MACRINVS.		Romanorum decimus nonus regnavit MACRINVS anno uno.
OL. CCXLIX.	I.	CCXVIII.	Macrinus Præfecturam prætorio gerens Imperator factus.

Antiochiæ Episcopus decimus constituitur PHILETVS.
Circensibus Vulcanaliorum Romæ Amphitheatrum incensum.
Abgarus vir sanctus regnavit Edessæ, ut vult Africanus.
Macrinus occiditur in Archelaide.

	AVRELIVS ANTONINVS ELIOGABALVS.		Romanorum vicesimus regnavit MARCVS AVRELIVS ANTONINVS ann. IV.
	I.	CCXIX.	

Marcus Aurelius Antoninus Antonini Caracallæ, ut putabatur, filius, & sacerdos ELIOGABALI templi adeo impudice in imperio suo vixit, ut nullum genus obscœnitatis omiserit.

	II.	CCXX.	Romanæ Ecclesiæ episcopatum suscepit quintusdecimus CALLISTVS ann. V.
	III.	CCXXI.	Eliogabalum Templum Romæ ædificatum.
OL. CCL.	IV.	CCXXII.	

In Palæstina Nicopolis, quæ prius Emmaus vocabatur, urbs condita est, legationis industriam pro ea suscipiente Julio Africano scriptore temporum.
Antoninus Romæ occiditur tumultu militari cum matre Symiasera.

	ALEXANDER MAMÆÆ.		Romanorum vicesimus primus regnavit ALEXANDER MAMÆÆ filius ann. XIII.
	I.	CCXXIII.	Alexander Xerxem Regem Persarum gloriosissime vicit, & disciplinæ militaris tam severus corrector fuit, ut quasdam tumultuantes legiones integras exauctoraverit.
	II.	CCXXIV.	
MMCCXL.	III.	CCXXV.	Romanæ Ecclesiæ sextusdecimus ordinatur Episcopus VRBANVS ann. IX.
OL. CCLI.	IV.	CCXXVI.	Ulpianus Jurisconsultus assessor Alexandri insignissimus habetur.
	V.	CCXXVII.	Thermæ Alexandrinæ Romæ ædificatæ.
	VI.	CCXXVIII.	Geminianus Presbyter Antiochenus, & Hippolytus, & Beryllus episcopus Arabiæ Bostrenus clari scriptores habentur.
	VII.	CCXXIX.	Antiochiæ undecimus ordinatur episcopus ZEBENNVS.
OL. CCLII.	VIII.	CCXXX.	Origenes Alexandriæ clarus habetur.

	ROM.	DOM.	CONSULUM.
	IX.	CCXXXI.	Alexandrinæ Ecclesiæ duodecimus Episcopus ordinatur HERACLAS ann. XVI.
	X.	CCXXXII.	Alexander in matrem Mamæam unice pius fuit, & ob id omnibus amabilis.
	XI.	CCXXXIII.	Origenes de Alexandria ad Cæsaream Palæstinæ transit.
OL. CCLIII.	XII.	CCXXXIV.	Romanæ Ecclesiæ decimusseptimus Episcopatum suscipit PONTIANVS ann. V.
MMCCL.	XIII.	CCXXXV.	Alexander occiditur Mogontiaci tumultu militari.
	MAXIMINVS.		Romanorum vicesimus secundus regnavit MAXIMINVS ann. III.
	I.	CCXXXVI.	Maximinus primus ex corpore militari sine Senatus auctoritate ab exercitu imperator electus est.
	II.	CCXXXVII.	Maximinus adversum Ecclesiarum sacerdotes persecutionem facit.

SEXTA PERSECUTIO.

OL. CCLIV.	III.	CCXXXVIII.	Maximinus Aquileiæ à Pupieno occiditur.
	GORDIANVS.		Romanorum vicesimus tertius GORDIANVS ann. VI.
	I.	CCXXXIX.	Romæ octavus decimus ordinatur Episcopus ANTEROS mense uno. Post quem decimus nonus FABIANVS ann. XIII.
	II.	CCXL.	Gordiano Romam ingresso Pupienus & Albinus, qui imperium arripuerunt, in Palatio occisi.
	III.	CCXLI.	
OL. CCLV.	IV.	CCXLII.	
	V.	CCXLIII.	
	VI.	CCXLIV.	

Gordianus admodum adolescens, Parthorum natione superata, quum victor reverteretur in patriam, fraude Philippi præfecti prætorio haud longe à Romano solo interfectus est. Gordiano milites tumulum ædificant, qui Euphrati imminet, ossibus ejus Romam revectis.

	PHILIPPVS.		Romanorum vicesimus quartus PHILIPPVS ann. VII.
MMCCLX.	I.	CCXLVI.	

Philippus Philippum filium suum consortem regni fecit: primusque omnium ex Romanis imperatoribus Christianus fuit.

OL. CCLVI.	II.	CCXLVI.	

Regnantibus Philippis millesimus annus Romanæ Urbis expletus est: ob quam solennitatem innumerabiles bestiæ in Circo magno interfectæ: ludique in campo Martio theatrales tribus diebus & tribus noctibus populo pervigilante celebrati.
Theatrum Pompei incensum, & Hecatostylon.

	III.	CCXLVII.	Atlas mons Natali Romanæ Urbis cucurrit: & Agon mille annorum actus.
	IV.	CCXLVIII.	Philippus urbem nominis sui in Thracia construxit.
	V.	CCXLIX.	Alexandrinam Ecclesiam tertius decimus Episcopus tenuit DIONYSIVS ann. XVII.
OL. CCLVII.	VI.	CCL.	

ROM.	DOM.	CONSULUM.
VII.	CCLI.	Philippus senior Veronæ, Romæ junior occiditur.
DECIVS.		Romanorum vicesimus quintus regnavit DECIVS anno uno mens. III.
I.	CCLII.	Decius è Pannonia inferiore Budaliæ natus fuit.

Decius quum Philippum Patrem & filium interfecisset, ob odium eorum in Christianos persecutionem movet, qua Laurentius Diaconus Romæ martyrium dixit.

SEPTIMA PERSECUTIO.

Antonius monachus in Ægypto nascitur.
Romæ Amphitheatrum incensum.
Alexandro Jerosolymarum Episcopo apud Cæsaream Palæstinæ ob martyrium interfecto, & Antiochiæ Babyla, MAZABANVS & FABIVS Episcopi constituuntur.
Decius cum filio in Abritto occiditur.

GALLVS ET VOLVSIANVS. Romanorum vicesimus sextus regnavit GALLVS & VOLVSIANVS Galli filius ann. II. mens. IV.

Romanæ Ecclesiæ episcopatum post Fabiani gloriosam mortem vicesimus suscipit CORNELIVS ann. II. qui & ipse martyrio coronatus est. Extant ad eum Cypriani octo Epistolæ.

I. CCLIII.

Pestilens morbus multas totius orbis provincias occupavit, maximeque Alexandriam & Ægyptum, ut scribit Dionysius, & Cypriani de Mortalitate testis est liber.
Novatus Presbyter Cypriani Romam veniens Novatianum & cæteros Confessores sibi sociat, eo quod Cornelius pœnitentes Apostatas recepisset.
Antiochiæ quartusdecimus constituitur episcopus DEMETRIANVS.

JOBELEUS JUXTA MAJORES NOSTROS.

OL.CCLVIII II. CCLIV.

Romanæ Ecclesiæ episcopatum tenet vicesimus primus LVCIVS menses VIII. Post quem vicesimus secundus STEPHANVS annos II. Extant ad utrumque Cypriani Epistolæ.
Gallus & Volusianus, quum adversum Æmilianum, qui in Mœsia res novas moliebatur, ex Urbe profecti essent, in foro Flaminii, sive, ut alii putant, Interamnæ interfecti sunt. Æmilianus tertio mense invasæ tyrannidis extinctus est.

VALERIANVS ET GALLIENVS. Romanorum vicesimus septimus regnavit VALERIANVS & GALLIENVS ann. XV.

MMCCLXX. I. CCLV.

Valerianus in Rhetia ab exercitu Augustus, Gallienus Romæ à Senatu Cæsar appellatus.

II. CCLVI. Romanæ Ecclesiæ Episcopatum tenet vicesimus tertius XYSTVS ann. VIII.
III. CCLVII.

Cyprianus primum Rhetor, deinde Presbyter, ad extremum Carthaginiensis Episcopus martyrio coronatur.

ROM. | DOM. CONSULUM.

OCTAVA PERSECUTIO.

OL. CCLIX. IV. CCLVIII.

Valerianus in Christianos persecutione commota statim à Sapore Persarum Rege capitur, ibique servitute miserabili consenescit.

V. CCLIX. Sapor Rex Persarum Syriam, Ciliciam, Cappadociam depopulatur.

VI. CCLX. Valeriano in Persas ducto, Gallienus nostris pacem reddidit.

VII. CCLXI. Antiochiæ quintusdecimus constituitur Episcopus PAVLVS SAMOSATENVS.

Gallieno in omnem lasciviam dissoluto, Germani Ravennam usque venerunt.

OL. CCLX. VIII. CCLXII. Alamanni vastatis Galliis in Italiam transiere Græcia, Macedonia, Pontus, Asiæ depopulatæ per Gothos.

IX. CCLXIII. Quadi & Sarmatæ Pannonias occupaverunt.

X. CCLXIV. Germanis Hispanias obtinentibus Tarracon expugnata est. Parthi Mesopotamiam tenentes Syriam incursaverunt.

MMCCLXXX XI. CCLXV. Alexandrinæ Ecclesiæ quartusdecimus Episcopus ordinatur MAXIMVS ann. XVIII.

OL. CCLXI. XII. CCLXVI. Romanæ Ecclesiæ vicesimus quartus Episcopus constituitur DIONYSIUS ann. XII.

Odenathus Decurio Palmyrenus collecta agrestium manu ita Persas cecidit, ut ad Ctesiphontem castra poneret.

XIII. CCLXVII. Jerosolymarum episcopatum tenet HYMENÆVS.

Paulus Samosatenus à cunctorum prædicatione desciscens Artemonis hæresim suscitavit. In cujus locum Antiochenæ Ecclesiæ sextusdecimus ordinatur Episcopus DOMNVS.

XIV. CCLXVIII. Galliæ per Postumum & Victorinum & Tetricum receptæ.

XV. CCLXIX. Gallienus Mediolani occiditur.

CLAUDIUS. Romanorum vicesimus octavus regnavit CLAUDIUS ann. uno mens. IX.

OL. CCLXII. I. CCLXX. Alexandriæ Bruchium, quod per multos annos fuerat obsessum, tandem destruitur.

II. CCLXXI.

Claudius Gothos, Illyricum, & Macedoniam vastantes superat. Ob quæ in curia clypeus ei aureus, & in Capitolio statua aurea collocata est.
Claudius Sirmii moritur.
QUINTILIUS Claudii frater à Senatu Augustus appellatus decimoseptimo imperii die Aquilejæ occiditur.

AURELIANUS. Romanorum vicesimus nonus AURELIANUS ann. V. mens. VI.

I. CCLXXII. Antiochenæ Ecclesiæ decimus septimus ordinatur Episcopus TIMÆVS.

Aurelianus, Tetrico apud Catalaunos prodente exercitum suum, Gallias recepit.

II. CCLXXIII.

Zenobia apud Timas haud longe ab Antiochia vincitur: quæ occiso Odenatho marito Orientis tenebat imperium: in qua pugna strenuissime adversum eam dimicavit Pompejanus dux cognomento Francus, cujus familia hodieque apud Antiochiam perseverat. ex cujus Euagrius Presbyter carissimus nobis stirpe descendit.
Eusebius Laodicenus insignis habetur.

OL.CCLXIII III. |CCLXXIV.

Aurelianum Romæ triumphantem TETRICVS & ZENOBIA præcesserunt. E quibus Tetricus Corrector postea Lucaniæ fuit: & Zenobia in Urbe summo honore consenuit: à quo hodieque Romæ Zenobia nuncupatur familia.

MMCCXC. IV. |CCLXXV.

Aurelianus Templum Soli ædificat, & Romam firmioribus muris vallat.
Primus Agon Solis ab Aureliano institutus.

NONA PERSECUTIO.

V. |CCLXXVI.

Aurelianus quum adversum nos persecutionem movisset, fulmen juxta eum comitesque ejus ruit: ac non multo post inter Constantinopolim, & Heracliam in Cænophrurio viæ veteris occiditur.
Romanorum tricesimus regnavit TACITVS mens. VI. quo apud Pontum occiso, obtinuit FLORIANVS imperium diebus LXXXIX. Hoc quoque apud Tarsum interfecto.

PROBVS. | Romanorum tricesimus primus regnavit PROBVS an. VI, mens. III.

I. | CCLXXVII. Romanæ Ecclesiæ Episcopatum vicesimus quintus suscipit FELIX. ann. V.

OL.CCLXIV. II. | CCLXXVIII. Probus Gallias à Barbaris occupatas ingenti virtute restituit.

Secundo anno PROBI, juxta Antiochenos CCCXXV anno, juxta Tyrios CCCCII, juxta Laodicenos CCCXXIV, juxta Edessenos DLXXXVIII, juxta Ascalonitas CCCLXXX, insana Manichæorum hæresis in commune humani generis malum exorta.

III. | CCLXXIX. Anatolius Laodicenus Episcopus Philosophorum disciplinis eruditus plurimo sermone celebratur.
IV. | CCLXXX.

Probus Gallos & Pannonios vineas habere permisit, Almamque & Aureum montem militari manu consitos Provincialibus colendos dedit.
Antiochiæ decimus octavus constituitur Episcopus CYRILLVS.
Saturninus magister exercitus novam civitatem Antiochiæ exorsus est condere: qui postea imperium molitus invadere Apamiæ occiditur.

V. |CCLXXXI.

Romanæ Ecclesiæ episcopatum suscepit vicesimus sextus EVTYCHIANVS mens. VIII. Post quem vicesimus septimus GAJANVS ann. XV.

OL.CCLXV. VI. |CCLXXXII.

Probus tumultu militari apud Sirmium in turre, quæ dicitur Ferrata, occiditur.
Alexandrinæ Ecclesiæ quintusdecimus Episcopus præfuit THEONAS ann. XIX.

ROM. | DOM. | CONSULUM.

CARVS CARINVS. NVMERIANVS.

Romanorum tricesimus secundus regnavit CARVS cum filiis CARINO & NVMERIANO ann. duobus.

I. CCLXXXIII.

CARVS Narbonensis, quum omni Parthorum regione vastata Conchen & Ctesiphontem nobilissimas hostium urbes cepisset, super Tigridem castra ponens fulmine ictus interiit.

II. CCLXXXIV.

NVMERIANVS, quum ob oculorum dolorem lecticula veheretur, insidiis Apri soceri sui occisus est, vix fœtore cadaveris post aliquot dies scelere comperto.

MMCCC. III. CCLXXXV. CARINVS prælio victus apud Margum occiditur.

DIOCLETIANVS.

Romanorum tricesimus tertius DIOCLETIANVS regnavit ann. xx.

OL. CCLXVI. I. CCLXXXVI.

Diocletianus Dalmata Scribæ filius imperator electus statim Aprum in militum concione percussit, jurans sine suo scelere Numerianum interfectum.

II. CCLXXXVII.

III. CCLXXXVIII.

Diocletianus in consortem regni Herculium Maximianum assumit: qui rusticorum multitudine oppressa, quæ factioni suæ BACAUDARUM nomen indiderat, pacem Gallis reddidit.
CARAUSIUS sumpta purpura Britannias occupavit.
Narseus Orienti bellum intulit.

IV. CCLXXXIX. Quinquegentiani Africam infestaverunt.

Ægyptum Achilleus obtinuit. Ob quæ CONSTANTIUS & GALERIUS MAXIMIANUS Cæsares assumuntur in regnum. Quorum Constantius Claudii ex filia nepos fuit: Galerius in Dacia haud longe à Serdica natus. Atque ut eos Diocletianus etiam affinitate conjungeret, Constantius privignam Herculii Theodoram accepit: ex qua postea sex liberos Constantini fratres habuit. Galerius filiam Diocletiani duxit Valeriam. Ambo uxores, quas habuerant, repudiare compulsi.

OL. CCLXVII V. CCXC.

VI. CCXCI.

VII. CCXCII.

VIII. CCXCIII. Busiris & Coptos contra Romanos rebellantes ad solum usque subversæ sunt.

OL. CCLXVIII IX. CCXCIV. Carporum & Basternarum gentes in Romanum solum translatæ.

MMCCCX. X. CCXCV.

Primus Diocletianus adorari se ut Deum, & gemmas vestibus calceamentisque inseri jussit: quum ante eum omnes Imperatores in modum Judicum salutarentur, & chlamydem purpuream à privato habitu plus haberent.

ROM.

ROM. | *DOM.* CONSULUM.

XI. | CCXCVI.

XII. | CCXCVII. Romanæ Ecclesiæ vicesimus octavus Episcopatum suscipit MARCELLINUS ann. IX.

OL. CCLXIX. XIII. | CCXCVIII.

Alexandria cum omni Ægypto per Achilleum ducem à Romana potestate desciscens octavo obsidionis mense à Diocletiano capta est. Itaque plurimi per totam Ægyptum gravibus proscriptionibus exiliisque vexati, interfectis his, qui auctores perduellionis extiterant.

XIV. | CCXCIX. Ecclesiæ Jerosolymarum vicesimus septimus ordinatur Episcopus ZABDAS.

XV. | CCC. Post decem annos per Asclepiodotum præfectum Prætorio Britanniæ receptæ.

XVI. | CCCI.* Juxta Lingonas à Constantio Cæsare LX milia Alamanorum cæsa.

Galerius Maximianus victus à Narseo ante carpentum Diocletiani purpuratus cucurrit.

OL. CCLXX. XVII. | CCCII.

Veturius magister militiæ Christianos milites persequitur, paulatim ex illo jam tempore persecutione adversum nos incipiente.

XVIII. | CCCIII.

Galerius Maximianus, superato Narseo, & uxoribus ac liberis, sororibusque ejus captis, à Diocletiano ingenti honore suscipitur.

Thermæ Romæ Diocletianæ factæ, & Maximianæ Carthagini.

Ecclesiæ Jerosolymarum vicesimus octavus præfuit HERMON.

Antiochiæ decimus nonus constituitur Episcopus TYRANNUS.

JOBELEUS SECUNDUM MAJORES.

Alexandrinæ Ecclesiæ sextusdecimus post Theonam Episcopus ordinatur PETRVS, qui postea nono persecutionis anno gloriose martyrium perpetravit.

Diocletianus & Maximianus Augusti insigni pompa Romæ triumpharunt, antecedentibus currum eorum Narsei conjuge, sororibus, liberis, & omni præda, qua Parthos spoliaverant.

Terræmotu horribili apud Tyrum & Sidonem multa opera conciderunt: & populus innumerabilis oppressus.

DECIMA PERSECUTIO.

XIX. | CCCIV.

DECIMO NONO ANNO DIOCLETIANI, MENSE MARTIO IN DIEBVS PASCHÆ ECCLESIÆ SVBVERSÆ SVNT. SECVNDVM ANTIOCHENOS ANNVS CCCCLI.

MMCCCXX. XX. | CCCV.

Secundo anno persecutionis Diocletianus Nicomediæ, Maximianus Mediolani purpuram deposuerunt.

Romæ vicesimus nonus Episcopus constituitur EVSEBIVS mens. VII. Post quem tricesimus Ecclesiam tenet MILTIADES ann. III.

GALERIVS. | GALERIVS solus biennio Augustus imperium tenuit.

OL. CCLXXI. I. | CCCVI. MAXIMINVS & SEVERVS à Galerio Maximiano Cæsares facti.

ROM.

ROM.	DOMIN.	CONSULUM.
II.	CCCVII.	

CONSTANTINVS sextodecimo imperii anno diem obiit in Britannia Eboraci. Post quem filius ejus CONSTANTINVS ex concubina Helena procreatus regnum invadit. Quarto persecutionis anno CONSTANTINVS regnare orsus.

CONSTANTINVS.		Romanorum tricesimus quartus regnavit CONSTANTINVS ann. xxx, mens. x.
I.	CCCVIII.	MAXENTIUS Herculii Maximiani filius à Prætorianis militibus Romæ Augustus appellatur.
II.	CCCIX.	

Severus Cæsar à Galerio Maximiano contra Maxentium missus Ravennæ secundo anno imperii sui interficitur.

LICINIVS à Galerio Carnunti Imperator factus.

OL.CCLXXII III.	CCCX.	

Herculius Maximianus à filia Fausta detectus, quod dolum Constantino viro suo pararet, Massiliæ fugiens occiditur.

Quirinus Episcopus Siscianus pro Christo gloriose interficitur. Nam manuali mola ad collum ligata è ponte præcipitatus in fluvium diutissime supernatavit, & cum spectantibus collocutus, ne suo terrerentur exemplo, vix, orans ut mergeretur, obtinuit.

IV.	CCCXI.	Galerius Maximianus vicesimo ptimo imperii sui anno moritur.
V.	CCCXII.	Romanæ Ecclesiæ SILVESTER tricesimus primus ann. xxIII.

Maximinus persecutione in Christianos facta, quum jam à Licinio puniendus esset, apud Tarsum moritur.

Alexandrinæ Ecclesiæ decimus septimus ordinatur Episcopus ACHILLAS.

IV.	CCCXIII.	Maxentius juxta pontem Mulvium à Constantino superatus occiditur.

PAX NOSTRIS A CONSTANTINO REDDITA.

OL.CCLXXIII VII.	CCCXIV.	Bellum Cibalense adversus Licinius.
MMCCCXXX. VIII.	CCCXV.	Jerosolymarum trigesimus nonus constituitur Episcopus Macarius.
IX.	CCCXVI.	
X.	CCCXVII.	

Diocletianus haud procul à Salonis in villa sua Spalato moritur, & solus omnium privatus inter Deos refertnr.

OL.CCLXXIV IX.	CCCXVIII.	

CRISPVS & CONSTANTINVS filii Constantini, & LICINIVS adolescens Licinii Augusti filius, Constantini ex sorore nepos, Cæsares appellantur. Quorum Crispum Lactantius Latinis literis erudivit, vir omnium suo tempore eruditissimus, sed adeo in hac vita pauper, ut plerunque etiam necessariis indiguerit.

XII.	CCCXIX.	
XIII.	CCCXX.	
XIV.	CCCXX.	Licinius Christianos de Palatio suo pellit.

ROM. | DOM. CONSULUM.

Basileus Amasiæ Ponticæ Episcopus sub Licinio martyrio coronatur.

OL.CCLXXV. XV. | CCCXXII.

Alexandriæ decimus octavus Episcopus ordinatur ALEXANDER, à quo ARRIUS Presbyter de Ecclesia dejectus multos suæ impietati sociat: ad quorum perfidiam coarguendam Synodus trecentorum decemocto Episcoporum in Nicæam urbem Bithyniæ congregata omnes Hæreticorum machinas HOMOUSII oppositione dejecit.

XVI. | CCCXXIII.

XVII. | CCCXXIV. CONSTANTIUS filius Constantini Cæsar factus.

Licinius Thessalonicæ contra jus sacramenti privatus occiditur.

MMCCCXL. XVIII. | CCCXXV. Nazarius Rhetor insignis habetur.

OL.CCLXXVI XIX. | CCCXXVI.

Crispus filius Constantini, & Licinius junior Constantiæ Constantini sororis & Licinii filius crudelissime interficiuntur anno imperii sui nono.

XX. | CCCXXVII. Vicennalia Constantini Nicomediæ facta, & sequenti anno Romæ edita.

HUC USQUE HISTORIAM SCRIBIT EUSEBIUS PAMPHILI MARTYRIS CONTUBERNALIS. CUI NOS ISTA SUBJECIMUS.

ARNOBIUS Rhetor clarus in Africa habetur: qui quum in civitate Siccæ ad declamandum juvenes erudiret, & adhuc Ethnicus ad credulitatem somniis compelleretur, neque ab Episcopo impetraret fidem, quam semper impugnaverat, elucubravit adversus pristinam religionem luculentissimos libros: & tandem velut quibusdam obsidibus pietatis fœdus impetravit.

XXI. | CCCXXVIII. Drepanum Bithyniæ civitatem in honorem martyris Lucani ibi conditi Constantinus instaurans ex vocabulo matris suæ Helenopolim nuncupavit.

XXII. CCCXXIX. In Antiochia Dominicum, quod vocatur Aureum, ædificari cœptum.

Constantinus uxorem suam Faustam interfecit.
Donatus agnoscitur: à quo per Africam DONATIANI.
Antiochiæ post Tyrannum vicesimus ordinatur Episcopus VITALIS. Post quem vicesimus primus PHILOGONUS. Cui succedit vicesimus secundus PAULINUS. Post quem vicesimus tertius EUSTATHIUS. Quo in exilium ob fidem truso, usque in præsentem diem, Arriani Ecclesiam occupaverunt, id est, Eulalius, Eusebius, Euphronius, Placillus, Stephanus, Leontius, Eudoxius, Meletius, Euzojus, Dorotheus: rursum Meletius. Quorum iccirco tempora non digessi, quod eos hostes potius, quam Episcopos Christi, judicavi.

OL.CCLXXVII XXIII. CCCXXX. Juvencus Presbyter natione Hispanus Euangelia heroïcis versibus explicat.

Pophyrius misso ad Constantinum insigni volumine exilio liberatur.
XXIV. | CCCXXXI. Alexandrinæ Ecclesiæ nonus decimus ordinatur Episcopus ATHANASIUS.

Constantinopolis dedicatur penè omnium urbium nuditate.
Metrodorus Philosopus agnoscitur.
Romæ tricesimus secundus ordinatur Episcopus MARCUS menses octo. Post quem tricesimus tertius ordinatus est JULIUS annos sedecim, menses quatuor.
XXV. | CCCXXXII. Edicto Constantini gentilium templa eversa sunt.
Romani Gothos in Sarmatarum regione vicerunt.

ROM. POM. CONSULUM.

XXVI. CCCXXXIII.

OL. CCLXXVIII XXVII. CCCXXXIV. CONSTANTIUS filius Constantini provehitur ad regnum.

Pestilentia & fame innumerabilis multitudo in Syria Ciliciaque periit.

MMCCCL. XXVIII. CCCXXXV.

Sarmatæ Limigantes dominos suos, qui nunc ARCARAGANTES vocantur, facta manu, in Romanum solum expulerunt.

XXIX. CCCXXXVI. Calocærus in Cypro res novas molitus opprimitur.

XXX. CCCXXXVII. Constantinus cum liberis suis honorificas ad Antonium literas mittit.

Tricennalibus Constantini Dalmatius Cæsar appellatur.
Patera Rhetor Romæ gloriosissime docet.
Nazarii Rhetoris filia in eloquentia patri coæquatur.
Tiberianus vir disertus præfectus prætorio Gallias regit.
Eustathius Constantinopolitanus presbyter agnoscitur: cujus industria in Jerosolymis Martyrium constructum est.

OL. CCLXXIX XXXI. CCCXXXVIII.

Constantinus extremo vitæ suæ tempore ab Eusebio Nicomediensi Episcopo baptizatus, in Arrianum dogma declinat: à quo, usque in præsens tempus, Ecclesiarum rapinæ, & totius orbis est secuta discordia.
Constantinus, quum bellum pararet in Persas, in Achyrone villa publica juxta Nicomediam moritur, anno ætatis LXVI: post quem liberi ejus tres ex Cæsaribus Augusti appellantur.

CONSTANTIUS, CONSTANTINUS, CONSTANS. Romanorum tricesimus quintus regnavit CONSTANTIUS, CONSTANTINUS & CONSTANS ann. XXIV. mens. V. dieb. XII.

I. CCCXXXIX. Ablabius præfectus prætorio, & multi nobilium occisi.

Sapor rex Persarum, Mesopotamia vastata, duobus ferme mensibus Nisibin obsedit.
Dalmatius Cæsar, quem patruus Constantinus consortem regni reliquerat filiis, factione Constantii patruelis & tumultu militari, anno imperii sui tertio interimitur.
Jacob Nisibenus agnoscitur; ad cujus preces sæpe urbs discrimine liberata est.

II. CCCXL.

Ex hoc loco impietas Arriana Constantii imperatoris fulta præsidio exiliis, carceribus, & variis afflictionum modis primum Athanasium, deinde omnes non suæ partis Episcopos persecuta est.

III. CCCXLI. Constantinus bellum fratri inferens juxta Aquilejam Alsæ occiditur.
Vario eventu adversum Francos à Constante pugnatur.
OL. CCLXXX IV. CCCXLII. Multæ Orientis urbes terræ motu horribili conciderunt.

Audæus in Syria clarus habetur: à quo hæresis AUDIANA.
Franci à Constante perdomiti: & pax cum eis facta.
Hermogenes magister militiæ Constantinopoli tractus à populo ob Episcopum Paulum: quem Regis imperio & Arrianorum factione pellebat.

V. CCCXLIII. Antiochiæ Dominicum aureum dedicatur.

ROM. | *DOM.* CONSULUM.

Macedonius artis plumariæ in locum Pauli ab Arrianis Episcopis subrogatur: à quo nunc hæresis MACEDONIANA.

Paulus crudelitate Præfecti Philippi (nam fautor Macedonii partium erat) & Arrianorum insidiis strangulatur.

VI. | CCCXLIV.

Maximinus Treverorum Episcopus clarus habetur: à quo Athanasius Alexandriæ Episcopus, quum à Constantio quæreretur ad pœnam, honorifice susceptus est.

MMCCCLX. VII. | CCCXLV. Sapor Rex Persarum Christianos persequitur.

Neocæsaria in Ponto subversa, excepta Ecclesia, & Episcopo, cæterisque, qui ibi reperti sunt.

OL.CCLXXXI. VIII. | CCCXLVI.

Titianus vir eloquens Præfecturam prætorio apud Gallias administrat.

Athanasius ad Constantis literas Alexandriam regreditur.

Dyrrachium corruit terræmotu: & tribus noctibus ac diebus Roma nutavit: plurimæque Campaniæ urbes vexatæ.

IX. | CCCXLVII. Magnis Reipublicæ expensis in Seleucia Syriæ portus effectus.

X. | CCCXLVIII. Rursus Sapor tribus mensibus obsedit Nisibin.

Eusebius Episcopus Emisenus Arrianæ signifer factionis multa & varia describit.

Solis facta defectio.

XI. | CCCXLIX.

Bellum Persicum nocturnum apud Singaram, in quo haud dubiam victoriam militum stoliditate perdidimus. Neque vero ullum Constantio ex novem gravissimis præliis contra Persas gravius bellum fuit. Nam, ut alia omittam, Nisibin obsessa, Bizabdæ, & Amida captæ sunt.

Quadragesimus MAXIMUS post Macarium Jerosolymarum Episcopus moritur. Post quem Ecclesiam Arriani invadunt: id est Cyrillus, Eutychius: rursum Cyrillus, Irenæus: tertio Cyrillus, Hilarius: quarto Cyrillus. quorum Cyrillus, quum à Maximo fuisset presbyter ordinatus, & post mortem ejus ita ei ab Acacio Episcopo Cæsariensi, & cæteris episcopis Arrianis episcopatus permitteretur, si ordinationem Maximi repudiasset, Diaconus in Ecclesia administravit: ob quam impietatem sacerdotii mercede pensatus Heraclium, quem moriens Maximus in suum locum substituerat, varia fraude solicitatus, de Episcopo in Presbyterum regradavit.

OL.CCLXXXII XII. | CCCL.

Romanæ Ecclesiæ tricesimus quartus ordinatur LIBERIUS. quo in exilium ob fidem truso, omnes Clerici juraverunt, ut nullum alium susciperent. Verum quum FELIX ab Arrianis fuisset in sacerdotium substitutus, plurimi pejeraverunt: & post annum cum Felice ejecti sunt; quia Liberius tædio victus exilii, & in hæretica pravitate subscribens Romam quasi victor intraverat.

JOBELEUS SECUNDUM HEBRÆOS.

XIII. CCCLI.

MAGNENTIO apud Augustodunum arripiente imperium, Constans haud longe ab Hispania, anno ætatis suæ tricesimo, imperii sui tertiodecimo, in castro, cui Helene nomen est, interficitur. Quamobrem turbata Republica VETRANIO Mursæ, NEPOTIANUS Romæ Imperatores facti.

Romæ populus adversus Magnentianos rebellans ab Heraclida Senatore proditur.

Nepotiani caput pilo per Urbem circumlatum, multæque proscriptiones nobilium & cædes factæ.
Vetranioni apud Naissum à Constantio regium insigne detractum.
Magnentius Mursæ victus: in quo prælio Romanæ vires conciderunt.
GALLUS Constantii patruelis Cæsar factus.

XIV. | CCCLII.

XV. | CCCLIII.

Gallus Judæos, qui interfectis per noctum militibus arma ad rebellandum invaserant; oppressit, cæsis multis hominum milibus, usque ad innoxiam ætatem: & civitates eorum Diocæsaream, Tiberiadem, & Diospolim, plurimaque oppida igni tradidit.
Nonnulli nobilium Antiochiæ à Gallo interfecti.

OL.CCLXXXIII XVI. | CCCLIV.

Magnentius Lugduni in Palatio propria se manu interfecit: & DECENTIUS frater ejus, quem ad tuendas Gallias Cæsarem miserat, apud Senonas laqueo vitam explet.
Gennadius forensis Orator Romæ insignis habetur.
Minervius Burdigalensis Rhetor Romæ insignissime docet.

MMCCCLXX. XVII. | CCCLV.

Gallus Cæsar solicitatus à Constantio patrueli, cui in suspicionem ob regiam indolem venerat, Istriæ occiditur.
SILVANUS in Gallia res novas molitus vicesimo octavo extinctus est die.
Victorinus Rhetor & Donatus Grammaticus meus Romæ insignes habentur: è quibus Victorinus etiam statuam in foro Trajani meruit.

XVIII. | CCCLVI. Paulinus & Rhodanus Galliarum Episcopi in exilium ob fidem trusi.

Alcimus & Delphidius Rhetores in Aquitania florentissime docent.
Petrus Cæsaraugustæ Orator insignis docet.
Donatus, à quo supra Donatianos dici memoravimus, Carthagine pellitur. Quidam sectatores ejus etiam MONTENSES vocant, eo quod ecclesiam Romæ primum in monte habere cœperunt.
Eusebius Vercellensis Episcopus, & Lucifer, & Dionysius Caralitanæ, & Mediolunensis Ecclesiæ Episcopi: Pancratius quoque Romanus Presbyter, & Hilarius Diaconus distantibus inter se ab Arrianis & à Constantio damnantur exiliis.

XIX. | CCCLVII.

Antonius monachus centesimo & quinto ætatis anno in eremo moritur, solitus multis ad se venientibus de Paulo quodam Thebæo miræ beatitudinis viro referre complura: cujus exitum brevi libello explicavimus.
Hilarius Episcopus Pictaviensis factione Saturnini Arelatensis Episcopi, reliquorumque, qui cum eo erant, Arrianorum, ante triennium in Phrygiam pulsus libros de nostra religione componit.
Reliquiæ Apostoli Timothei Constantinopolim invectæ.
Sarmata, Amathas, & Macarius discipuli Antonii insignes habentur.
Liberius Episcopus Romanus in exilium mittitur.

OL.CCLXXXIV XX. | CCCLVIII. Magnæ Alamanorum copiæ apud Argentoratum oppidum Galliarum à Cæsare Juliano oppressæ.

Sarraceni in monasterium beati Antonii irruentes Sarmatam interfecerunt.

ROM. | *DOM.* CONSULUM.

XXI. | CCCLIX.

Constantio Romam ingresso, ossa Andreæ Apostoli, & Lucæ Euangelistæ à Constantinopolitanis miro favore suscepta.
Nicomedia terræ motu funditus eversa, vicinis urbibus ex parte vexatis.
Paulinus Trevirorum Episcopus in Phrygia exulans moritur.

XXII. | CCCLX. GRATIANVS, qui nunc Imperator est, nascitur.

Euanthius eruditissimus Grammaticorum Constantinopoli diem obiit: in cujus locum ex Africa Chrestus adducitur.
Synodus apud Ariminum & Seleuciam Isauriæ facta: in qua antiqua Patrum fides, decem primum legatorum, dehinc omnium proditione damnata est.
Honoratus ex Præfecto Prætorii Galliarum primus Constantinopoli præfectus Vrbis factus.

XXIII. | CCCLXI.

Hilarius, quum apud Constantinopolim librum ipse Constantio porrexisset, ad Gallias rediit.
Macedonius Constantinopoli pellitur.
Omnes toto orbe pene Ecclesiæ sub nomine pacis & Regis Arrianorum consortio polluuntur.
Constantinopoli Ecclesiarum maxima dedicatur.
Meletius Sebastiæ Armeniorum Episcopus ab Acacio, & Georgio Arrianis Episcopis Antiochiam transfertur: & post non grande temporis intervallum, quum Presbyteros, qui ab Eudoxio antecessore suo depositi fuerant, suscepisset, exilii justissimam caussam subita fidei demutatione delusit.
Gallia per Hilarium Ariminensis perfidiæ dolos damnat.

OL.CCLXXXV XXIV. | CCCXLII. Constantius Mopsocrenis inter Ciliciam Cappadociamque moritur, anno ætatis suæ XLV.

JVLIANVS. Romanorum tricesimus sextus regnavit JVLIANVS anno uno, mensibus octo.

I. | CCCLXIII.

Juliano ad idolorum cultum converso, blanda persecutio fuit illiciens magis, quam impellens ad sacrificandum: in qua multi ex nostris voluntate propria corruerunt.
Georgio per seditionem populi incenso, qui in loco Athanasii ab Arrianis fuerat ordinatus, Athanasius Alexandriam rediit.
Eusebius & Lucifer de exilio revertuntur: è quibus Lucifer adscitis aliis duobus Confessoribus, Paulinum Eustathii Episcopi Presbyterum, qui se nunquam hæreticorum communione polluerat, in parte Catholica Antiochiæ Episcopum facit.
Proæresius Sophista Atheniensis, lege data, ne Christiani liberalium artium doctores essent, & sibi specialiter Julianus concederet, ut Christianos doceret, scholam sponte deseruit.
Æmilianus ob ararum subversionem Dorostori à vicario incenditur.

II. | CCCLXIV.

Ecclesia secundo Antiochiæ clausa, & gravissima imminentis persecutionis procella Dei voluntate sopita est. Nam Iulianus in Persas profectus nostrum post victoriam Diis sanguinem voverat: ubi à quodam simulato perfuga ad deserta perductus, quum fame & siti Apostata perdidisset exercitum, & inconsultius à suorum erraret agminibus, ab obvio forte hostium equite conto ilia perfossus interiit, anno ætatis XXXII.

IOVIANVS. | Romanorum tricesimus septimus regnavit IOVIANVS mens. octo.
Iovianus ex primicerio Domesticorum Imperator factus est.
MMCCCLXXX I. | CCCLXV Iovianus rerum necessitate compulsus Nisibin & magnam Mesopotamiæ partem Sapori Persarum Regi tradidit.

ROM. | DOM. CONSULUM.

Synodus Antiochiæ à Meletio & suis facta, in qua HOMOUSIO ANOMOEOQUE rejecto, medium inter hæc HOMOEOUSION Macedonianum dogma vindicaverunt.

Jovianus cruditate, sive odore prunarum, quas nimias adoleri jusserat, Dadastanæ moritur, anno ætatis XXXIV. Post quem VALENTINIANUS Tribunus Scutariorum è Pannonia Cibalensis apud Nicæam Augustus appellatus fratrem VALENTEM Constantinopoli in communionem regni assumit.

VALENTINIANUS, ET VALENS — Romanorum tricesimus octavus regnat VALENTINIANUS, & VALENS annis XIII, mensibus quinque.

OL. CCLXXXVI I. CCCLXVI.

Valentinianus egregius alias Imperator & Aureliano moribus similis, nisi quod severitatem ejus nimiam, & parcitatem quidam crudelitatem & avaritiam interpretabantur.

II. CCCLXVII. Apollinaris Laodicenus Episcopus multimoda religionis nostræ scripta componit.

Terræ motu per totum orbem facto, mare litus egreditur, & Siciliæ multarumque urbium innumerabiles populos oppressere.

PROCOPIUS, qui apud Constantinopolim tyrannidem invaserat, apud Phrygiam Salutarem extinctus est: & plurimi Procopianæ partis cæsi atque proscripti.

Romanæ Ecclesiæ tricesimus quintus ordinatur Episcopus DAMASUS. Et non post multum temporis intervallum URSINUS à quibusdam Episcopus constitutus Sicinnium cum suis invadit: quo Damasianæ partis populo confluente, crudelissimæ interfectiones diversi sexus perpetratæ.

III. CCCLXVIII. Valens ab Eudoxio Arrianorum Episcopo baptizatus nostros persequitur.

GRATIANUS Valentiniani filius Ambianis Imperator factus.

Tanta Constantinopoli est orta tempestas, ut miræ magnitudinis decidens grando nonnullos hominum interfecerit.

Apud Atrebatas lana è cælo pluviæ mixta defluxit.

Hilarius Episcopus Pictaviis moritur.

IV. CCCLXIX. Nicæa, quæ sæpe corruerat, terræ motu funditus eversa.
Libanius Antiochenus Rhetor insignis habetur.

Agon Constantinopoli è Valente redditus.

OL. CCLXXXVII V. CCCLXX.

Atanaricus Rex Gothorum in Christianos persecutione commota plurimos interfecit: & de propriis sedibus in Romanum solum expulit.

VI. CCCLXXI. Eusebius Vercellensis Episcopus moritur.
Constantinopoli Apostolorum Martyrium dedicatur.

Magna fames in Phrygia.

Lucifer Caralitanus Episcopus moritur, qui cum Gregorio Episcopo Hispaniarum, & Philone Libyæ nunquam se Arrianæ miscuit pravitati.

Maximus Præfectus annonæ maleficos ab Imperatore investigare jussus plurimos Romæ nobilium occidit.

VII. CCCLXXII. Valentinianus in Britannia, antequam tyrannidem invaderet, oppressus.

ROM. | *DOM.* C O N S U L U M.

Presbyter Sirmii nequiſſime decollatur, quod Octavianum ex proconſule apud ſe latitantem prodere noluiſſet.

VIII. CCCLXXIII.

Didymus Alexandrinus multa de noſtro dogmate per Notarios commentatur: qui poſt quintum nativitatis ſuæ annum luminibus orbatus elementorum quoque ignarus fuit.

Equitius Comes Illyrici iniquiſſimis tributorum exactionibus ante provincias, quas regebat, quam à Barbaris vaſtarentur, eraſit.

Eunomius diſcipulus Aëtii Conſtantinopolitani agnoſcitur. à quo Hæreſis EUNOMIANA.

OL.CCLXXX III IX. CCCLXXIV. Saxones cæſi Deuſone in regione Francorum.

Burgundionum octaginta ferme milia, quod nunquam ante, ad Rhenum deſcenderunt.

Clearchus Præfectus Urbis Conſtantinopolis agnoſcitur: à quo neceſſaria & diu expectata votis aqua inducitur civitati.

Alexandriæ ordinatur Epiſcopus PETRUS: qui poſt Valentis interitum tam affabilis in recipiendis hæreticis fuit, ut nonnullis ſuſpicionem acceptæ pecuniæ intulerit.

MMCCCXC. X. CCCLXXV.

Melania nobiliſſima mulierum Romanarum & Marcelli quondam Conſulis filia, unico Prætore tunc urbano filio derelicto, Jeroſolymam navigavit: ubi tanto virtutum præcipueque humilitatis miraculo fuit, ut Teclæ nomen acceperit.

XI. CCCLXXVI.

Poſt Auxentii ſeram mortem, Mediolani Ambroſio Epiſcopo conſtituto, omnis ad fidem rectam Italia convertitur.

Aquilejenſes Clerici, quaſi chorus beatorum habentur.

Theodulus miſerabilis Presbyter, dum adverſus conſcientiam furoris ſui ſacrificia Deo offerre audet, in mediis precibus eliditur.

QUIA SUPERIORI ANNO SARMATÆ PANNONIAS VASTAVERANT IIDEM CONSULES PERMANSERE.

Valentinianus ſubita ſanguinis eruptione, quod Græce APOPLEXIS vocatur, Brigitione moritur. GRATIANUS aſſumpto in imperium VALENTINIANO fratre, cum patruo Valente regnat.

Multi Monachorum Nitriæ per Tribunos & milites cæſi.

Valens legem dedit, ut Monachi militarent.

XII. CCCLXXVII. Theodoſius Theodoſii poſtea imperatoris pater, & plurimi nobilium occiſi.

Photinus in Galatia moritur: à quo PHOTINIANORUM Dogma inductum.

Baſilius Cæſarienſis Epiſcopus Cappadociæ clarus habetur.

OL.CCLXXXIX. XIII. CCCLXXVIII. Alamanorum triginta circiter milia apud Argentariam oppidum Galliarum ab exercitu Gratiani ſtrata.

Florentinus & Bonoſus, & Rufinus inſignes Monachi habentur: è quibus Florentinus tam miſericors in egenos fuit, ut vulgo pater pauperum nominatus ſit.

Gens Hunorum Gothos vaſtat: qui à Romanis ſine depoſitione armorum ſuſcepti per avaritiam Maximi ducis ad rebellandum fame coacti ſunt.

XIV. CCCLXXIX. Superatis in congreſſione Romanis Gothi funduntur in Thraciam.

ROM. | *DOM.* CONSULUM.

Valens de Antiochia exire compulsus sera pœnitentia nostros de exiliis revocat.
Lacrimabile bellum in Thracia: in quo, deserente equitum præsidio Romanæ legiones à Gothis cinctæ usque ad internecionem cæsæ sunt. Ipse imperator Valens, quum sagitta saucius fugeret, & ob dolorem nimium sæpe equo laberetur, ad cujusdam villulæ casam deportatus est. Quo persequentibus Barbaris, & incensa domo, sepultura quoque caruit.

AB URBE CONDITA, USQUE AD EXTREMUM HUJUS OPERIS ANNUM, FIUNT ANNI MCXXXI: hoc modo,

Sub Regibus anni CCXL.
Sub Consulibus CCCCLXIV.
Sub Augustis & Cæsaribus anni CCCCXXIV.

PROSPER AQUITANUS:
HUC USQUE HIERONYMUS PRESBYTER ORDINEM PRÆCEDENTIUM DIGESSIT ANNORUM.
NOS QUÆ CONSEQUUTA SUNT, ADJICERE CURAVIMUS.

Igitur Valente à Gothis in Thracia concremato GRATIANVS cum fratre VALENTINIANO quadragesimus primus regnavit ann. VI.

I. | CCCLXXX. AUSONIO & OLIBRIO.

Gratianus post mortem patrui Theodosium Theodosii filium in consortium adsumit imperii, eique regnum tradidit Orientis.
Theodosius summa felicitate multis atque ingentibus præliis Gothos superat, & è Thracia pellit.
Longobardi ab extremis Germaniæ finibus, Oceanique protinus litore, Scandiaque insula magna egressi, & novarum sedium avidi, Iborea & Ajone ducibus, Vandalos primum vicerunt.
Sempronius vir apprime eruditus agnoscitur.
Ea tempestate Priscillianus Episcopus de Gallæcia ex Manichæorum & Gnosticorum dogmate hæresim nominis sui condidit.

II. | CCCLXXXI. GRATIANO V, & THEODOSIO.

Pro Catholica fide multa sublimiter Ambrosius Episcopus scripsit.
Theodosius, quum Thessalonicæ ægrotaret, à Basilio ejusdem civitatis Episcopo baptisma suscepit.
Procurante Gratiano, eo quod Theodosius ægrotaret, pax firmatur cum Gothis.
Synodus Patrum CLXXX apud Constantinopolim celebrata est contra Macedonium, Spiritum sanctum Deum esse negantem.

OL. CCXC. III. | CCCLXXXII. SYAGRIO, & EUCHERIO.
Martinus Episcopus Turonorum Galliæ civitatis multis clarus habetur.
Gregorius Nazianzenus vir sua ætate eloquentissimus & Hieronymi præceptor obiit.

IV. | CCCLXXXIII. ANTONINO, & SYAGRIO.

Ahitanaricus rex Gothorum apud Constantinopolim, quintodecimo die, quam fuerat susceptus, occiditur.

V. | CCCLXXXIV. MEROBAUDE II, & SATURNINO.

Arcadius Theodosii imperatoris filius Augustus appellatur.
Petronius Bononiensis Episcopus, vir studiis & sanctitate clarus moritur.

MMCCCC. VI. | CCCLXXXV. RECIMERE, & CLEARCHO.
HONORIVS Theodosii filius nascitur.
Romanæ Ecclesiæ post Damasum tricesimus sextus SERICVS præfuit ann. XVI.

ROM.

ROM. | DOM. CONSULUM.

In Britannia per seditionem militum MAXIMUS imperator est factus: quo mox ad Gallias transfretante Gratianus Parisiis Merobaudis Magistri militum proditione superatus effugiens Lugduni captus atque occisus est.

Maximus VICTOREM filium suum consortem regni facit.

VALENTINIANUS. | | Romanorum quadragesimus secundus VALENTINIANUS regnavit cum Theodosio ann. VII.

OL. CCXCI. VII. | CCCLXXXVI. ARCADIO & BAUTONE.

Hoc tempore Hieronymus presbyter in Bethleem toto jam mundo clarus habitabat, egregio ingenio & studio universali Ecclesiæ serviens.

Priscillianus in Synodo Burdigalensi damnandum se intelligens ad Imp. Maximum provocavit: auditusque Triveris ab Evodio præfecto prætorio, à Maximo gladio addictus est cum Euchrotia Delphidii Rhetoris conjuge, & Latroniano aliisque erroris consortibus.

Burdegalæ quædam Priscilliani discipula nomine Urbica ob impietatis pertinaciam per seditionem vulgi lapidibus extincta est.

VIII. | CCCLXXXVII. HONORIO N. P. & EVODIO.

IX. | CCCLXXXVIII VALENTINIANO III, & EUTROPIO.

X. | CCCLXXXIX. THODOSIO II, & CYNEGIO.

Maximus Tyrannus à Valentiniano & Theodosio imperatoribus in tertio ab Aquileja lapide spoliatus indumentis regiis sistitur, & capite damnatur. Cujus filius Victor eodem anno ab Arbogaste est interfectus in Gallia.

OL. CCXCII. XI. | CCCXC. TIMASIO, & PROMOTO.

Ithacius & Ursacius Episcopi ob necem Priscilliani, cujus accusatores fuerant, Ecclesiæ communione privantur.

Longobardi eorum ducibus defunctis, primum sibi regem creaverunt AGELMUNDUM Ajonis filium, qui regnavit ann. XXXIII.

XII. | CCCXCI. VALENTINIANO IV, & NEOTERIO.

Signum in cælo quasi columna pendens ardensque per dies XXX apparuit.

Theodosius venerabile Johannis Baptistæ caput ex vico Coslai Constantinopolim deportans, septimo ab urbe lapide, in Basilica, quam magno sumptu in ejus honorem erexerat, recondit.

XIII. | CCCXCII. TITIANO, & SYMMACHO.

EUGENIUS favore Arbogastis confisus imperium sibimet usurpavit.

XIV. | CCCXCIII. ARCADIO II, & RUFINO.

Valentinianus ad vitæ fastidium nimia Arbogastis Magistri militum austeritate perductus laqueo apud Viennam periit.

Arbogastes Magister exercitus, mortuo Valentiniano, cujus exitu gravabatur, Eugenium in Galliis imperare facit.

THEODOSIUS. | | Romanorum quadragesimus tertius THEODOSIUS, quum jam per XIV regnaret annos, regnat cum ARCADIO & HONORIO filiis ann. III.

OL. CCXCIII. XV. | CCCXCIV. TEODOSIO III, & ABUNDANTIO.

ROM.

ROM. | DOM. CONSULUM.

Honorium pater suus Theodosius in eodem loco, quo fratrem ejus Arcadium Cæsarem fecerat, Principem constituit, XVII ab Urbe miliario, quum hora diei tertia tenebræ factæ sunt.

MMCCCCX. XVI. | CCCXCV. ARCADIO III, & HONORIO II.

Johannes monachus Anachoreta clarus habetur, qui ornatus Prophetiæ gratia Theodosium consulentem de eventu belli, quod adversum Eugenium movebat, victorem futurum prædixit.

XVII. | CCCXCVI. OLIBRIO & PROBINO.

Theodosius Eugenium tyrannum vincit & perimit.
Augustinus beati Ambrosii discipulus multa facundia doctrinaque excellens Hippone Regio in Africa Episcopus ordinatur.
Hoc tempore Claudianus Poëta insignis moritur.
Theodosius imperator Mediolani moritur.

ARCADIUS, HONORIUS. | Romanorum quadragesimus quartus ARCADIUS, quum jam regnasset annis XII, regnat cum fratre HONORIO ann. XIII.

XVIII. | CCCXCVII. ARCADIO IV, & HONORIO III.

Terræmotus per dies plurimos fuit, cælumque ardere visum est.
Orosius Hispanus Presbyter vir eloquens & historiarum conditor claret.

OL.CCXCIV. XIX. | CCCXCVIII. CÆSARIO & ATTICO.

His Consulibus FLACCILLA nata est Arcadio filia.
Euagrius incredibilis abstinentiæ monachus, & in sacris literis eruditus apud Ægyptios habetur insignis.

XX. | CCCXCIX. HONORIO IV, & EYTYCHIANO.

Romanæ Ecclesiæ Episcopatum tricesimus septimus tenet ANASTASIUS ann. IV, dieb. XXII.

XXI. | CCCC. MANLIO & THEODORO V. C. CONS. Cum hoc Consulatum inierat EUTROPIUS Eunuchus, qui mox & honore & vita exutus est.
XXII. | CCCCI. STILICONE & AURELIANO.
Gothi Italiam Alarico & Radagaiso ducibus ingressi.
OL.CCXCV. XXIII. | CCCCII. VINCENTIO & FRAVITA.

Johannes Constantinopolitanus & Theophilus Alexandrinus illustres Episcopi habentur. Sed utrumque obscuravit discordia, quæ eo usque processit, ut Johannes à Theophilo oppressus Pontum in exilium pergere cogeretur, quum tamen communionem ejus maxima pars Episcoporum Romani Pontificis exemplum secuta servaverit.

XXIV. | CCCCIII. ARCADIO V, & HONORIO V.

Adversum Gothos vehementer utriusque partis clade Pollentiæ pugnatum.
Romanæ Ecclesiæ tricesimus octavus præest Episcopus INNOCENTIUS ann. XV, mensibus duobus, diebus XXI.

XXV. | CCCCIV. THEDOSIO AUGUSTO I, & RUMORIDO.
Eudoxiæ Arcadii uxoris statua super Porphyreticam columnam posita est.
MMCCCCXX XXVI. | CCCCV. HONORIO VI, & ARISTÆNETO.

Eudoxia uxor Arcadii diem clausit.

ROM.

ROM. | DOM. | CONSULUM.

OL. CCXCVI. XXVII. | CCCCVI. STILICONE II, & ANTHEMIO.

Radagaisus in Tuscia multis Gothorum milibus cæsis, ducente exercitum Stilicone, superatus & captus est.

XXVIII. | CCCCVII. ARCADIO VI, & PROBO.

Vandali & Alani Gallias trajecto Rheno prid. Kal. Jan. ingressi.

XXIX. | CCCCVIII. HONORIO VII, & THEODOSIO II.

CONSTANTINUS ex infima militia ob solam speciem nominis in Britannia tyrannus exoritur, & ad Gallias transit.

XXX. | CCCCIX. BASSO & PHILIPPO.

Arcadius imperator Constantinopoli moritur.

HONORIVS. THEODOSIVS. Romanorum quadragesimus quintus HONORIVS cum THEODOSIO fratris filio regnavit ann. XV.

OL. CCXCVII. XXXI. | CCCCX. HONORIO VIII, & THEODOSIO III.

Vandali Hispanias occupaverunt.
ATTALUS Romæ Imperator factus, qui mox privatus regno Gothis cohæsit.

XXXII. | CCCCXI. FLAVIO VARANE V. C. CONS.

Roma orbis quondam victrix à Gothis Alarico duce capta: & ob hoc solus fuit orientalium partium Consul. quod & sequenti auno observatum est.

XXXIII. | CCCCXII. THEODOSIO AUGUSTO IV CONSULATU SUO.

Constantinus per Honorii duces Constantium, & Ulfulam apud Arelatense oppidum victus, & captus est: cujus filium Constantem in Hispania regnare orsum Gerontius Comes in Maximum quendam tyrannidem transferens interemerat.

XXXIV. | CCCCXIII. HONORIO IX, & THEODOSIO V.

Maximo in Hispania, regno ablato, vita concessa, eo quod modestia humilitasque hominis affectati imperii invidiam non merebatur.
Gothi, Rege Athaulfo, Gallias ingressi.
Eodem tempore Heros vir sanctus, & beati Martini discipulus, quum Arelatensi oppido Episcopus præsideret, à populo ejusdem civitatis insons & nullis insimulationibus noxius pulsus est: inque ejus locum Patroclus ordinatur amicus & familiaris Constantii Magistri militum, cujus per ipsum gratia quærebatur: eaque res inter Episcopos regionis illius magnarum discordiarum materia fuit.

OL. CCXCVIII XXXV. | CCCCXIV.

LUCIANO VIRO CLARISSIMO CONS. Hujus collega in Consulatu HERACLIANUS fuit, qui novarum in Africa rerum reus & honorem amisit & vitam.

Burgundiones partem Galliæ propinquantem Rheno obtinuerunt.

JOVINUS & SEBASTIANUS fratres in Galliis regno abrepto perempti.

Hac tempestate PELAGIUS Brito dogma nominis sui contra gratiam Christi, Cælestio & Juliano adjutoribus exerit, multosque in suum errorem trahit; prædicans unumquemque ad justitiam voluntate propria regi, tantumque accipere gratiæ, quantum meruerit, quia Adæ peccatum ipsum solum læserit, non etiam posteros ejus obstrinxerit; unde & volentibus possibile sit omni carere peccato, omnesque tam insontes nasci, quam primus

homo ante prævaricationem fuit: nec ideo baptizandos, ut peccato exuantur, sed ut sacramento adoptionis honorentur.

MMCCCCXXX XXXVI. |CCCCXV. CONSTANTIO V. C. CONS.

ATTALUS Gothorum consilio & præsidio tyrannidem resumit in Galliis.

XXXVII. |CCCCXVI. HONORIO X, & THEODOSIO VI.

Attalus à Gothis ad Hispanias migrantibus neglectus, & præsidio carens capitur, & Constantio Patricio vivus offertur.

Athaulfus à quodam suorum vulneratus interiit: regnumque ejus Vallia, peremptis, qui idem cupere intelligebantur, invasit.

XXXVIII. CCCCXVII. THEODOSIO VII, & PALLADIO.

Placidiam Theodosii Imperatoris filiam, quam Romæ Gothi cœperunt, quamque Athaulfus conjugem habuerat, Vallia pacem Honorii expetens reddidit, ejusque nuptias Constantius promeretur.

Romanæ Ecclesiæ Episcopatum tricesimus nonus suscipit ZOSIMUS anno uno, mensibus novem, diebus novem. quo tempore Pelagius jam à Papa Innocentio prædamnatus Afrorum vigore & maxime Augustini Episcopi scientia resistebatur.

OL.CCXCIX XXXIX. |CCCCXVIII. HONORIO XI, & CONSTANTIO II.

Honorius Romam triumphans ingreditur præeunte currum ejus Attalo, quem Liparæ vivere jussit.

XL. |CCCCXIX. HONORIO XII, & THEODOSIO VIII.

Hoc tempore Constantius servus Christi exvicario Romæ habitans, & pro gratia Dei devotissime Pelagianis resistens, factione eorundem multa pertulit, quæ illum sanctis Confessoribus sociaverunt.

Concilio apud Carthaginem habito CCXIV Episcoporum, ad Papam Zosimum synodalia decreta perlata: quibus probatis per totum mundum, hæresis Pelagiana damnata est.

VALENTINIANUS Constantii & Placidiæ filius nascitur VI Nonas Julias.

XLI. |CCCCXX. MAXIMO & PLINTA.

Romæ quadragesimus Episcopatum agit BONIFACIUS ann. III, mens. VIII, diebus VI.

Constantius pacem firmat cum Vallia, data eidem ad habitandum secunda Aquitanica, & quibusdam civitatibus confinium Provinciarum.

XLII. |CCCCXXI. THEODOSIO IX, & CONSTANTIO III.

Constantius ab Honorio in consortium regni assumitur.

HIERONYMUS PRESBYTER moritur anno ætatis suæ XCI. prid. Kal. Octob.

OL. CCC. XLIII. |CCCCXXII. AGRICOLA & EUSTATHIO.

Constantius Imperator moritur.

XLIV. |CCCCXXIII. HONORIO XIII, & THEODOSIO X.

Hoc tempore exercitus ad Hispanias contra Vandalos missus est, cui Castinus dux fuit; qui Bonifacium virum bellicis artibus præclarum inepto & injurioso imperio ab expeditionis suæ societate avertit. Nam ille periculosum sibi atque indignum ratus eum sequi, quem

discordem superbientemque expertus esset, celeriter se ad portum Urbis, atque inde ad Africam proripuit: idque Reipublicæ multorum laborum initium fuit.

XLV. | CCCCXXIV. MARINIANO, & ASCLEPIODOTO.

Placidia Augusta à fratre Honorio pulsa ad Orientem cum Honorio & Valentiniano filiis proficiscitur.
Romanæ Eccelesiæ quadragesimus primus præsidet Episcopus CÆLESTINVS ann. IX, mens. X, dieb. XVII.
Longobardorum secundus regnavit Lamissus meretricis filius ann. III.

Honorius moritur: & regnum ejus JOHANNES occupat, conveniente, ut putabatur, Castino, qui exercitui Magister militum præerat.

THEODOSIVS. Romanorum quadragesimus sextus THEODOSIVS imperium tenet ann. XXX.

MMCCCCXL. XLVI. | CCCCXXV. CASTINO, & VICTORE.

Theodosius VALENTINIANUM amitæ suæ filium Cæsarem facit, & cum Augusta matre ad recipiendum occidentale emittit imperium. Quo tempore Johannes, dum Africam, quam Bonifacius obtinebat, bello reposcit, ad defensionem sui, infirmior factus est.

OL. CCCI. XLVII. | CCCCXXVI. THEODOSIO IX, & VALENTINIANO.

Placidia Augusta & Valentinianus Cæsar mira felicitate Johannem Tyrannum opprimunt: & regnum victores recipiunt data venia Aetio, quod Hunni, quos per ipsum Johannes exciverat, ejusdem studio ad propria reversi sunt. Castinus autem in exilium actus est: quia videbatur Johannes sine conniventia ipsius regnum non potuisse præsumere.
Valentinianus decreto Theodosii Augustus appellatur.
Arelas nobile oppidum Galliarum à Gothis multa vi oppugnatum est, donec imminente Aetio non impuniti abscederent.

XLVIII. | CCCCXXVII. THEODOSIO XII, & VALENTINIANO II AUGG.

Patroclus Arelatensis Episcopus à Tribuno quodam Barnabo multis vulneribus laniatus occiditur: quod facinus ad occultam jussionem Felicis Magistri militum referebatur: cujus impulsu, ut creditum est, etiam Titus Diaconus vir sanctus Romæ pecunias pauperibus distribuens interficitur.

XLIX. | CCCCXXVIII. HIERIO, & ARDABURE.

Bonifacio, cujus intra Africam potentia gloriaque augebatur, bellum ad arbitrium Felicis, qui ad Italiam venire abnuerat, publico nomine illatum est, ducibus Mavortio, & Galbione, & Sinœce, cujus proditione Mavortius & Galbio, dum Bonifacium obsident, interempti sunt: moxque ipse à Bonifacio dolo detectus occisus est. Exinde gentibus, quæ uti navibus nesciebant, dum à concertantibus in auxilium vocantur, mare pervium factum est: bellique contra Bonifacium cœpti in Sigisvultum Comitem cura translata est.

GENS VANDALORUM AB HISPANIIS AD AFRICAM TRANSIT.

L. | CCCCXXIX. FELICE, & TAURO.

Nestorius Canstantinopolitanus Episcopus novum Ecclesiis molitur errorem inducere, prædicans Christum ex Maria hominem tantum, non etiam Deum natum, eique divinitatem collatam esse pro merito. Huic impietati præcipua Cyrilli Alexandrini Episcopi industria, & Papæ Cælestini repugnabat auctoritas.

ROM. | *DOM.* CONSULUM.

Pars Galliarum propinqua Rheno, quam Franci possidendam occupaverant, Aetii Comitis armis recepta.

OL. CCCII. LI. | CCCCXXX. FLORENTIO, & DIONYSIO.

Felice ad patritiam dignitatem provecto, Aetius Magister militum factus est ex agricola.
Pelagianus Severiani Episcopi Pelagiani filius ecclesias Britanniæ dogmatis sui insinuatione corrupit. Sed adactione Palladii Diaconi Papa Cælestinus Germanum Autissiodorensem Episcopum vice sua mittit, ut deturbatis hæreticis Britannos ad Catholicam fidem dirigat.

LII. | CCCCXXXI. THEODOSIO XIII, & VALENTINIANO III.

Aetius Felicem cum uxore sua Padusia, & Grunnitum Diaconum, eos insidiari sibi quum præsensisset, interimit.

AVGVSTINVS EPISCOPVS per omnia excellentissimus moritur V Kal. Septemb. libris Juliani inter impetus obsidentium Vandalorum in ipso dierum suorum fine respondens, & gloriose in defensione Christianæ gratiæ perseverans.

LIII. | CCCCXXXII. BASSO, & ANTIOCHO.

Congregata apud Ephesum plus ducentorum Synodo Sacerdotum, Nestorius cum hæresi nominis sui, & cum multis Pelagianis, qui cognatum sibi juvabant dogma, damnatur.
Ad Scotos in Christum credentes ordinatur à Papa Cælestino Palladius: & primus Episcopus mittitur.

LIV. | CCCCXXXIII. AETIO, & VALERIO.

Romanæ Ecclesiæ quadragesimus secundus præficitur Episcopus XYSTVS ann. VIII, dieb. XIX.
Totius orbis pace & consensione mirabili Bonifacius ab Africa ad Italiam per urbem venit, accepta Magistri militum dignitate: qui quum resistentem sibi Aetium prælio superavisset, paucos post dies morbo extinctus est. Aetius vero, quum deposita potestate in agro suo degeret, ibique cum quidam inimicus ejus repentino incursu opprimere tentasset, profugus ad urbem, atque illinc ad Dalmatiam, deinde Pannonias ad Hunnos pervenit: quorum amicitia auxilioque usus pacem principum & jus interpellatæ potestatis obtinuit.

OL. CCCIII. LV. | CCCCXXXIV. THEODOSIO XIV, & MAXIMO.

Maxima regiæ urbis pars Septentrionalis per tres dies continuos incensa collapsaque est mense Augusto.
Johannes Monachus cognomento Cassianus Massiliæ insignis & facundus scriptor habetur.

MMCCCCL. LVI. | CCCCXXXV. ASPARE, & ARIOBINDA.

LVII. | CCCCXXXVI. THEODOSIO XV, & VALENTINIANO IV.

PAX FACTA cum Vandalis, data eis ad habitandum per Trigetium in loco Africæ Hippone, III Id. Febr.
Eodem tempore Gundicarium Burgundionum regem intra Gallias habitantem Aetius bello obtrivit, pacemque ei supplicanti dedit: qua non diu potitus est. Siquidem illum Hunni cum populo suo ac stirpe deleverunt.

LVIII. | CCCCXXXVII. ISIDORE, & SENATORE.

Gothi pacis placita perturbant, & pleraque municipia vicina sedibus suis occupant, Narbonensi oppido maxime infesti: quod quum diu obsidione & fame laboraret, per Litorium Comitem ab utroque periculo liberatum est. Siquidem per singulos equites binis tritici modiis advectis, strenuissime & hostes in fugam vertit, & civitatem annona implevit.

ROM.

ROM. | *DOM.* CONSULUM.

Ol. CCCIV. LIX. | CCCCXXXVIII. AETIO II, & SIGISVULTO.

Bellum adversum Gothos Hunnis auxiliantibus geritur.
IN AFRICA Geisericus Rex Vandalorum intra habitationis suæ limites volens catholicam fidem Arriana impietate subvertere, quosdam nostrorum Episcoporum eatenus persecutus est, ut eos privatos jure Basilicarum suarum etiam civitatibus pelleret, quum ipsorum constantia nullius superbissimi Regis terroribus cederet.
Valentinianus Augustus ad Theodosium Principem Constantinopolim proficiscitur, filiamque ejus in matrimonium accipit.
Eodem anno Piraticam Barbari Fœderatorum desertores exercuerunt.

Per idem tempus quatuor Hispani viri, Arcadius, Probus, Paschasius, & Eutychius dudum apud Geisiricum merito sapientiæ & fidelis obsequii clari habebantur: quos Rex ut copulatiores sibi faceret, in Arrianam sectam transire præcepit. At illi hoc facinus constantissime respuentes, excitato in rabidissimam iram Barbaro, primum proscripti, deinde in exilium acti, tum atrocissimis suppliciis excruciati, ad postremum diversis mortibus interempti illustri martyrio mirabiliter occubuerunt. Puer autem Paulillus nomine frater Paschasii, & Eutychii pro elegantia formæ atque ingenii admodum Regi acceptus, quum à professione Catholicæ fidei nullis minis deturbari posset, diu fustibus cæsus, & ad infamem servitutem damnatus est, ideo, ut apparet, non interfectus, ne superata sævitia impii Regis ætas illa gloriaretur.

LX. | CCCCXXXIX. THEODOSIO XVII, & FAUSTO.

Hoc quoque anno iidem Piratæ multas insulas, sed præcipue Siciliam, vastavere.
Adversum Gothos in Gallia quædam prospere gesta.

LXI. | CCCCXL. THEODOSIO XVIII, & FESTO.

Littorius, qui secunda ab Aëtio Patricio potestate Hunnis auxiliaribus præerat, dum Aëtii gloriam superare appetit, dumque Aruspicum responsis, & Dæmonum significationibus fidit, pugnam cum Gothis imprudenter conseruit, fecitque intelligi, quantum illa, quæ cum eodem periit, manus prodesse potuerit, si potioribus consiliis, quam sua temeritate, uti maluisset: quando tantam ipse hostibus cladem intulit, ut, nisi inconsideranter prælians in captivitatem incidisset, dubitandum foret cui potius parti victoria adscriberetur.

Hac tempestate Julianus Heclanensis jactantissimus Pelagiani erroris adsertor, quem dudum amissi Episcopatus intemperans cupido exagitabat, multimoda arte fallendi correctionis speciem præferens, molitus est in communionem Ecclesiæ irrepere. Sed his insidiis Xystus Papa, Diaconi Leonis hortatu, vigilanter occurrens nullum aditum pestiferis conatibus patere permisit. Et ita omnes Catholicos dejectione fallacis bestiæ gaudere fecit: quasi tunc primum superbissimam hæresim Apostolicus gladius detruncavisset.
Per idem tempus Vitricus Reipublicæ nostræ fidelis & multis documentis bellicis clarus habebatur.

Pax cum Gothis facta, quum eam post ancipitis pugnæ lacrimabile experimentum humilius, quam antea, poposcissent.

Aëtio rebus, quæ in Galliis componebantur, intento, Geisericus, de cujus amicitia nihil metuebatur, XIV Kal. Novemb. Carthaginem dolo pacis invadit: omnesque opes ejus, excruciatis diverso tormentorum genere civibus, in jus suum vertit, nec ab Ecclesiarum despoliatione abstinens, quas & sacris vasis exinanitas, & Sacerdotum administratione privatas non jam divini cultus loca, sed suorum esse jussit habitacula, in universum captivi populi ordinem sævus, sed præcipue nobilitati & religioni infensus: ut non discerneretur, hominibus magis, an Deo bellum intulisset.

CARTHAGO à Vandalis capta anno, postquam Romana esse cœperat, DLXXXV.

ROM. | DOM. CONSULUM.

LXII. | CCCCXLI. VALENTINIANO AUGUSTO V, & ANATOLIO.

Defuncto Xysto Episcopo, XL amplius diebus Romana Ecclesia sine Antistite fuit, mirabili pace atque patientia præsentiam Diaconi Leonis expectans: quem tunc inter Aetium & Albinum amicitiæ redintegrandæ Galliæ detinebant: quasi ideo longius esset abductus, ut electi meritum, & eligentium judicium probaretur. Ideo Leo Diaconus legatione publica accitus, & gaudenti patriæ præsentatus quadragesimus tertius Romanæ Ecclesiæ Episcopus ordinatur.

Geisiricus Siciliam graviter affligens, accepto nuncio de Sebastiano, ab Hispania ad Africam transit: tum celeriter Carthaginem rediit, ratus periculosum sibi ac suis fore, si vir bellandi peritus recipiendæ Carthagini incubuisset. Verum ille amicum se magis, quam hostem videri volens diversa omnia apud barbarum animum, quam præsumpserat, reperit: eaque spes caussa illi maximæ calamitatis & infelicissimæ mortis fuit.

OL. CCCV. LXIII. | CCCCXLII. CYRO C. V. CONSULE.

Theodosius imperator bellum contra Vandalos movet, Ariobindo, & Ansila, atque Germano ducibus cum magna classe directis, qui longis cunctationibus negotium differentes Siciliæ magis oneri, quam præsidio fuere.

LXIV. | CCCCXLIII. DIOSCORO, & EUDOXIO CONSS.

Hunnis Thracias & Illyricum sæva populatione vastantibus, exercitus, qui in Sicilia morabatur, ad defensionem orientalium provinciarum revertit. Cum Geisirico autem ab Augusto Valentiniano pax confirmata, & certis spatiis Africa inter utrumque divisa est.

In Geisericum de successu rerum etiam apud suos superbientem quidam optimates ipsius conspiraverunt. Sed molitione detecta, multis ab eo suppliciis excruciati atque extincti sunt. Quumque idem audendum etiam ab aliis videretur, tam multis Regis suspicio exitio fuit, ut hac sui cura plus virium perderet, quam si bello superaretur.

LXV. | CCCCXLIV. MAXIMO II, & PATERIO CONSS.

Hoc tempore plurimos Manichæos intra urbem latere diligentia Papæ Leonis innotuit: qui eos de secretis suis erutos & oculis totius Ecclesiæ publicatos omnes dogmatis sui turpitudines & damnare fecit, & prodere, incensis eorundem codicibus: quorum magnæ moles fuerant interceptæ. Quæ cura viro sancto divinitus, ut apparuit, inspirata non solum Romanæ urbi, sed etiam universo orbi plurimum profuit. Siquidem confessionibus in urbe captorum, qui Doctores eorum, qui Episcopi, quive Presbyteri, in quibus provinciis vel civitatibus degerent, patefactum sit. Multique Orientalium partium Sacerdotes industriam Apostolici Rectoris imitati sunt.

MMCCCCLX. LXVI. | CCCCXLV. THEODOSIO XVIII, & ALBINO CONSS.

Attila Rex Hunnorum Blebam fratrem & consortem suum perimit, ejusque populos sibi parere compellit.

OL. CCCVI. LXVII. | CCCCXLVI. VALENTINIANO VI, & NONIO CONSS.

AB URBE CONDITA, USQUE AD EXTREMUM HUJUS OPERIS, FIUNT ANNI NUMERO MCXCVII, hoc modo.

Sub Regibus, anni CCXL.
Sub Consulibus, anni CCCCLXIV.
Sub Augustis & Cæsaribus, anni CCCCXCIII.

ROM.

COLLIGVNTVR OMNES ANNI VSQVE IN CONSVLATVM THEODOSII JVNIORIS XVIII, ET VALENTINIANI JVNIORIS PLACIDIÆ FILII SEXIES AVGVSTORVM. MCXCVII.

A XV Tiberii anno & prædicatione Domini nostri JESU CHRISTI,	anni CCCCXVII.
A Secundo anno Darii Regis Persarum, quo tempore Templum Jerosolymis instauratum est,	anni DCCCXCIX.
Ab Olympiade prima, qua ætate apud Hebræos Esaias prophetabat,	anni MCLV.
A Salomone & prima ædificatione Templi,	anni * CCCCXV.
A Captivitate Trojæ, quo tempore Samson apud Hebræos erat,	anni MDLX.
A Moyse & Cecrope primo Rege Atticæ,	anni * CCCXXX.

CONTINET OMNIS CANON AB ABRAHAM, VSQVE AD TEMPVS SVPRA SCRIPTVM, anni MMCCCXCV.

A Diluvio, usque ad Abraham, supputantur,	anni DCCCCXLI.
Et ab Adam, usque ad Diluvium,	anni MMCCXLII.

Fiunt ab Adam, usque in Consulatum Theodosii junioris XVIII, & Valentiniani Placidiæ filii junioris sexies.

OMNES ANNI NUMERO V MILIA DCXLV.

A XVIII Consulatu Theodosii junioris, VICTOR EPISCOPVS TVNNVNENSIS Ecclesiæ Africæ historiam persequitur, ubi Prosper reliquit.

Post Victorem Tunnunensem historiam ducit venerabilis Pater noster IOHANNES ABBAS monasterii BICLARIENSIS fundator.

CHRONICORVM CANONVM FINIS.

INDEX

INDEX

IN POSTERIOREM LIBRUM CHRONICORUM CANONUM EUSEBII PAMPHILI, AD NUMERUM EUSEBIANUM.

A.

Albinus

Antipa-

Athaulfus

Cinæ-

Elias

F.

Olympi-

I.

L.

Latro-

M.

Mavor-

N.

Nechao

O.

P.

Parmenides.

Piræeus

Q.

R.

T Ramses

S.

Servile

T.

Templum

Tisamenos

NOMENCLATOR AUCTORUM,

QUORUM SCRIPTA ADDUCUNTUR IN HIS CHRONICIS.

INDICIS ET NOMENCLATORIS FINIS.

VICTORIS EPISCOPI TUNUNENSIS CHRONICON CONTINUANS UBI PROSPER DESINIT.

Isidorus de viris illustribus cap. XXXVIII.

Victor Tununensis Ecclesiæ Africanæ Episcopus. Hic à principio Mundi, usque ad primum Justini junioris imperium, brevem per Consules annuos bellicarum, ecclesiasticarumque rerum nobilissimam promulgavit historiam laude, & notatione illustrem, ac memoria dignissimam. Hic pro defensione trium Capitulorum à Justiniano Aug. exilio in Ægyptum transportatur Inde rursus Constantinopolim vocatus, dum Justiniano Imperatori, & Eutychio Constantinopolitanæ Urbis Episcopo obtrectatoribus orundem trium Capitulorum resisteret, rursus in monasterio ejusdem civitatis custodiendus mittitur, atque in eadem damnatione, ut dicunt, permanens moritur.

Idem Originum lib. v. cap. ultimo.

Dehinc Eusebius Episcopus Cæsariensis atque sanctæ memoriæ Hieronymus Presbyter Chronicorum Canonum multiplicem ediderunt historiam regnis simul & temporibus ordinatam: dehinc alii, atque alii: inter quos præcipue Victor Tununensis Ecclesiæ Episcopus recensitis priorum historiis, gesta sequentium ætatum usque ad Consulatum Justini junioris Imperatoris explevit.

Meminerunt etiam Victoris hujus Ado Viennensis in principio Chronici, & Otho Frisingensis lib. v. Historiæ cap. IV.

Descripsimus ex Chirographo una cum Joanne Abbate Biclariensi, triennio ante editionem Ingolstadiensem.

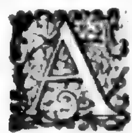

A XVIII Consulatu Theodosii junioris, Victor Episc. Tununensis Ecclesiæ Africæ historiam prosequitur, ubi Prosper reliquit.

Igitur THEODOSIO XVIII & ALBINO COSS. Antiochenæ Ecclesiæ episcopatum post Johannem Diaconus suscepit.

AETIO III, & SYMMACHO COSS.

CALIPPIO & ARDABURE COSS. Eutyches Presbyter & Archimandrita cujusdam monasterii Constantinopolitani apparuit: qui sui nominis hæresim condidit. Hic etenim Dominum nostrum Jesum Christum sic asserebat natum ex Maria semper virgine matre, ut nihil in eo confiteretur humanæ naturæ. qui synodali invitatus colloquio Constantinopoli congregato, cui sanctus præfuit Flavianus ejusdem urbis Episcopus, dum nollet Christum in duabus confiteri naturis post nativitatem ex Virgine, & nobis secundum carnem * substantialem esse, damnationem cum proprio errore suscepit: quam sanctus Romanus antistes Apostolica auctoritate firmavit: Pro quo, imperatore Theodosio patrocinante, Leone Romano, Dioscoro Alexandrino, Diacono Antiocheno, Juvenale Jerosolymitano, & Flaviano Constantinopolitano præsulibus sedium.

POSTHUMIANO & ZENONE COSS. Synodus generalis congregatur in Epheso, in qua Dioscorus Alexandrinus sibi principatum usurpans imperiali favore Eutychen post legitimam damnationem absolvit, & ejus obtrectatores duarum in Christo naturarum doctores, Flavianum Constantinopolitanum, Eusebium Dorylei, Theodoretum Cyri, Ibam Edessenum Antistites cæterosque alios impia auctoritate, contradicentibus etiam legatis sedis apostolicæ, condemnavit, totamque Synodum sibi favore Monachorum, seditione, militariq; violentia inclinavit.

ASTURIO, & PROTOGENE COSS. Attila Rex Hunnorum, postquam est Valentiniani Augusti ducis prælio superatus, & in fugam conversus, vires recepit, & ad Italiam importabiliter pergit, cujus mala Romana Respublica pacis fœdere sopiit. Qui Attila Leonis Papæ legatione suscepta non solum à Reip. vastatione quievit, sed & trans Danubium pace data recessit.

His diebus Gothæ cum Hunis dimicant in campis Catalaunicis, in quo prælio Theodoredus rex occubuit, & Gothæ victores extiterunt, dimicante Thurismundo Rege. Attila rex Hunnorum nusquam comparuit.

VALENTINIANO VII, & * ATTIENO COSS. Theodosius Imperator anno vitę suę LXII Constantinopoli moritur. Chrysaphius Præpositus, Imperatoris, amicitiis Eutychetis male usus occiditur: & Martianus totius Reip. consensu Imp. efficitur.

* AVIENO.

ROMANORUM XLVII regnat annis V, mensibus

sibus VI. qui in ipso regni sui exordio Ecclesiarum paci prospiciens Chalcedone fieri synodum imperiali auctoritate denunciat.

Constantinopolitanæ Ecclesiæ præsulatum post Flavianum Anatolius suscepit.

Post Theodoredum Turismundus filius ejus Gothorum Regiam regit ann. I.

CONSULATU MARTIANI Augusti VIII Cal. Octobris, Leone Romano, Dioscoro Alexandrino, Maximo Antiocheno, Iuvenale Hierosolymitano, & Anatolio Constantinopolitano Præsulibus, Synodus generalis Chalcedone colligitur Episcoporum DCXXXII. ubi Ephesina II nec dicenda Synodus abdicatur. Eutyches cum Dioscoro patrono suo Alexandrino Episcopo, atq; Nestorio condemnatur: Antistitesque catholici injuste damnati ab eodem Dioscoro in Synodo præfata Ephesina II solvuntur, fidesque sanctorum Patrum, qui in Nicena, Constantinopolitana, & Ephesina prima convenerunt, sanctis Synodis explanatur. His itaq; diffinitis, & subscriptionibus totius Synodi roboratis, Eusebio Doriclei, Theodoreto Cyri, & Iba Edesseno propriis restitutis ecclesiis, iis, quos pro eis Dioscorus hæreticus substituerat, pulsis, omnia, quæ ad statum Ecclesiæ pertinent, disposita sunt, ratumque terminum susceperunt.

OPILIONE & VINCOMALO COSS. Dioscoro Gangra exilio relegato, Proterius Alexandrinæ Ecclesiæ suscepit præsulatum.

Eo tempore Attila moritur: de cujus regno dum filii dimicant, Huni vastantur, ac deinde minorantur.

AETIO & STUDIO Coss. Aëtius Patritius Valentiniani Augusti manu intra Palatium primo percussus circumstantium gladiis crudeli morte extinguitur. Boëthiusque Præfectus nihilominus occiditur.

VALENTINIANO VIII, & ANTHEMIO Coss. Valentinianus Imper. Romæ in Campo Martio dolis Maximi Patritii, & Heraclii Præpositi perimitur: idemque Maximus ex consule & Patritio ejus sumit imperium diebus LXVII. Hic itaque malum, quod latebat, apparuit. Mox relictam Valentiniani Augustam viri exitum sui lugere non permittens in matrimonio sumit. Sed his malis pejora succedunt, dum adventum Genserici Vandalorum Regis formidat: & cunctis volentibus Urbe recedere licentiam tribuit, priusquam fugam, quam cogitabat, assumeret, occisus, membratimque concisus in Tiberium fluvium projectus est.

AETIO & STUDIO Coss. & Præfectis, tertia die postquam maximus occiditur, Gensericus Vandalorū rex Romanam urbem ingreditur, & per XIV dies cunctis opibus nudat, secumque inde Valentiniani filias, & uxorem, ac captivorum multa milia tollit. Ut autem ab incendio, tormentis, & gladio abstineret, Papæ Leonis intercessio facit. Hujus quoque captivitatis LXXV die * Anitius vir totius simplicitatis in Galliis imperium sumit. * Avitus.

JOHANNE & VARANE COSS. Ricimirus Patritius Avitum superat, cujus innocentiæ parcens Placentiæ civitatis episcopum facit.

CONSTANTINO & RUFO COSS. Martianus Imperator Orientis Constantinopoli moritur, & pro eo Leo imperator efficitur Romanorum XLVIII. Leo regnat annis XVI.

Alexandria & Ægyptus errore Dioscori languens decreta Chalcedonensis Synodi non recepit. Proterium Antistitem Dioscori successorem, & Synodi Chalcedonensis decretorum custodem populus Dioscoritanus, seditione facta Timotheo auctore cognomento * Herulo, interfecit * VI Kal. Aprilis, VI feria, ultimæ jejuniorum Hebdomadæ, die, qua noster Salvator & Dominus à Iudæis est crucifixus. Tunc enim Pascha Domini * cum quarto est Kal. April. celebratum. Proterio itaque interempto, Timothæus præfatus cognomento * Herulus Chalcedonensis Synodi obtrectator ejus episcopatum ecclesiamque pervadit.

His temporibus Theodoricus frater Thurismundi Gothos regit ann. XIII.

alias Æluro

leg. VI. anno CCCCLVII.

* IV.

* Ælurus.

LEONE AUG. COSS. Majoranus Romæ Imperium sumit. Timotheus Alexandrinæ Ecclesiæ incubator defensores Synodi Chalcedonensis insequitur.

His diebus Gothi contra Suevos dimicant in campo Paramo juxta flumen Orbicum, in quo prælio Gothi extitere victores.

PATRICIO & RICIMERO Coss. Juvenalis Hierosolymarum Episcopus literis Leonis Romani Antistitis adversus errorem Eutychis Dioscorique armatur.

His diebus Majoranus Imp. Cesar-Augustam venit.

MAGNO & APOLLONIO Coss. Timotheus Episcopus interfector Proterii Episcopi, Leonis Principes præcepto, vi à sede Alexandrinæ raptus Ecclesiæ Chersona exilio relegatur: & post menses V eidem Alexandrinæ Ecclesiæ alius pro eo Timotheus cognomento * Salafratatus Synodi Chalcedonensis defensor Episcopus ordinatur. * Salafaciatim.

* GADALAIFO & SEVERINO. *DAGALAIFO.

* LEONE AVG. II, VIVIANO V.C. Coss. Carthaginiensis Ecclesiæ post Capreolum, quod vult Deus Eugenius Episcopus ordinatur. *LEONE AUG. II. & SEVERO. AUG. COSS. BASILIO & VIVIANO. Coss.

OLYBRIO & RUSTICO Coss. Genserico

His Conss. Majoranus Imper. à Ricimero interfectus est. *Hunericus

sericus Vandalorum Rex post multarum provinciarum clades & Christiani apud Africam populi spolia atque neces, moritur anno regni XL. Post quem * Ugnericus filius ejus regnat annos VII, menses V. Huic Ugnerico Pater Gensericus Valentiniani filiam, quam ex Roma captivam abduxerat, in conjugium tradidit.

*HERMINERICHO.

* HERMIA & BASILISCO COSS. Antiochenæ Ecclesiæ episcopatum post Maximum cœpit Alexander. Hierosolymitanæ vero Ecclesiæ post Iuvenalem præest Anastasius.

His diebus Theodoricus Rex Gothorum à suis gladio interfectus est: & Euricus frater ejus Gothorum Rex efficitur. Regnat annos XVI.

LEONE AVG. III COSS. Ugnericus Vandalorum Rex Arriano suscitatus furore Catholicos per Africam plus patre persequitur: Christianorum Ecclesias tollit, & Catholicos Sacerdotes exilio mittit.

BUSEO & JOHANNE COSS. Signum in cælo ex nube velut contum apparuit per dies X. *Antherius Romæ Imperium sumpsit.

* Anthemius.

LEONE IV & ANTHEMIO II COSS. Leo Aug. supplicationibus Ægyptiorum permotus, ut Synodus fieret, quæ de gestis Synodi Chalcedonensis judicum ferret, ad cognoscendam singulorum fidem, Ecclesiarum præsulibus unicuique semotim scripsit: singulis epistolas tanquam ex una collatione consonas suscepit, id fieri nullatenus posse: sed magis ac magis in sua perpetuitate Synodi gesta Chalcedonensis manere. Extant quæ ἐγκύκλια Græco eloquio vocitantur.

ZENONE & MARTIANO COSS. Romanæ Ecclesiæ episcopatum post Leonem Hilarius suscepit.

*JORDANE. His COSS. Arelatum & Massilia à Gothis occupata sunt.

* IOHANNE & SEVERO COSS. Leo Aug. Patritium Asparis filium Cæsarem facit.

LEONE AVG. V & PROBINO COSS. Aspar & duo filii ejus Patritius Cæsar, & Ardaburius Constantinopoli, præcepto Leonis Aug. occiduntur.

LEONE VI & PROBINO COSS. Leo Aug. Leonem nepotem suum Zenonis & uxoris suæ filiæ filium Cæsarem facit: & imperat ann II. Romanæ Ecclesiæ Episcopus post Hilarium Simplicius ordinatur, & post Simplicium Felix.

Constantinopolitanæ Ecclesiæ Gennadius Anatolio succedit in episcopatu, & Gennadio Acatius.

Antiochenæ Ecclesiæ post Alexandrum Martyrius, & post Martyrium Julianus ordinatur Episcopus. Hierosolymitanæ vero Ecclesiæ Martyrius post Anastasium Episcopus ordinatur. His Coss. Olybrius Romam venit, & imperium factione Ricimeri Patritii, regnante Anthemio, sumit. Quo agnito Anthemius in fugam conversus occisus est, & post certos dies Herculanus Orestis filius arripiens imperium cum patre suo occiditur: & ejus regnum nepos assumit.

LEONE MINORE AVG. COSS. Leo major Aug. Constantinopoli moritur. Zenon à Leone Aug. F. in Septimo contra consuetudinem coronatur.

ROMANORUM XLIX ZENON regnat annis XVII. Post Consulatum Leonis junioris Aug. Zenon Imp. quærens Leonem Aug. proprium filium suum occidere, & ejus imperium pervadere, alium pro eo ejus uxor Ariadne Augusta similem puerum ad mortem obtulit, & Leonem eundem Augustum occulte totondit, eumque clericum unius Ecclesiæ Constantinopolitanæ fecit. Qui Leo usque ad Justiniani tempora Principis vixit.

Eodem Consulatu Basiliscus cum filio Marco imperium quam tyrannice Constantinopoli sumit.

Zenon Aug. in Isauriam, unde exortus fuerat, fugit: & cum Ariadne Augusta sub hiemis discrimine navali itinere subsecuta.

His COSS. Basiliscus Tyrannus lege data Chalcedonensem Synodum damnari, & Ephesinam II præcepit absolvi & suscipi.

Timotheus Episcopus cognomento * Hellurus Proterii successor pariter & peremptor ab exilio Chersona rediit: & fugato alio Episcopo Timotheo Salafatiatio cognomento defensore Synodi Chalcedonensis, Alexandrinam Ecclesiam etiam pervadit. *Ælurus.

BASILISCO TYRANNO & * ARMATO COSS. Zenon Aug. vicesimo mense, donato sibi exercitu, Constantinopolim ab Isauria redit: imperium resumit, & Basiliscum cum filiis & uxore exilio in Sasemis Cappadociæ mittit: finemque vitæ ibi misere facit. *HARMATIO.

Inter hæc, quæ gesta sunt, quia nullus Cos. accessit, & Basiliscus Tyrannus à Consulatu recessit, * Armatus præsenti anno Consul remansit. *Harmatius

Post Consulatum * Armati v. c. Timotheus. * Hellurus Chalcedonensis Synodi obtrectator, & Proterii Episcopi interfector moritur: & Alexandrinæ Ecclesiæ præsulatum alius Timotheus Salafatiatius Chalcedonensis Synodi defensor resumit. Hierosolymitanæ itaque Ecclesiæ Sallustius Martyrio succedit *Harmatii. *Ælurus.

Episcopus: Antiochenæ vero Petrus cognomento Fullo post Julianum, qui Martyrio successerat, ordinatur Episcopus.

ZENONE AUG. Cos. Hunericus Vandalorum Rex persecutioni per totam Africam nimis insistens, Tubunnis, Macri Nippis, aliisque Eremi partibus Catholicos jam non solum Sacerdotes & cuncti ordinis Clericos, sed & Monachos, atque Laicos quatuor circiter millia exiliis durioribus relegat, & Confessores ac Martyres facit, Confessoribusque linguas abscidit. Quos Confessores, quod linguis abscissis perfecte finem adusque locuti sunt, Urbs Regia adtestatur, ubi eorum corpora jacent. Tunc Lætus Neptensis Ecclesiæ Episcopus martyrio coronatur IIX Kal. Octob. & Eugenius Episcopus Carthaginensis Ecclesiæ, post dira Eremi exilia plurimis afflictionibus, pœnisque clarus habetur. Hic itaque Hunericus inter innumerabiles suarum impietatum strages, quas in Catholicos exercebat, octavo regni sui anno interioribus cunctis effusis, ut Arrius pater ejus, misere vitam finivit: cui succedit Guntamundus: regnat annis XII: qui nostros protinus de exilio revocavit.

Post Consulatum Zenonis III. Timotheus cognomento Salafatiatius Synodi Chalcedonensis defensor moritur: & pro eo Alexandrinæ Ecclesiæ Johannes Tabennesiota Presbyter & Oeconomus, Synodi Chalcedonensis defensor Episc. ordinatur. Quem Zenonis præcepto Principis, Petrus, qui superstite Timotheo Salafatiatio Episcopo ab hæreticis fuerat ordinatus, ejiciens Alexandrinam Eccles. pervadit. Qui confestim favore Zenonis Principis Synodum Chalcedonensem de pulpito coram populis damnat: nomina Proterii & Salafatiatii de Ecclesiasticis Diptychis tollit, & Dioscori, & Helluri, qui Proterium interfecit, scribit: corpusq; præfati T. Salafatiatii de Ecclesia ejiciens in loco deserto foris civitatem projecit.

TRICUNDIO v. c. Cos. Zenon Imperator Eutychiani poculo erroris sopitus Acatium Constantinopolit. Episcopum damnatoribus Synodi Chalcedonensis Petro Alexandrino, & Petro Antiocheno Episcopis per Henoticum à se prolatum socians eorum communione polluitur, & cum eis à Catholica fide recedit.

Post Consulatum Tricundii v. c. Leontius Tyrannus Hylli Patritii factione imperium in Isauria cum tyrannide sumit.

THEODORITO v. c. Cos. Felix Romanæ Ecclesiæ Præsul Monachis & Clericis per Orientem, Ægyptum, & Bithyniam commorantibus scribit, ut Petrum Alexandrinum Episcopum Chalcedonensis Synodi obtrectatorem & ejus communicatores tanquam Hæreticos vitent.

Post Consulatum Theodoreti v. c. Orientales Episcopi, præter paucos, per Henoticum Zenonis communione atque consensu polluti, Petri Alexandrini, Petri Antiocheni, & Acatii Constantinopolitani Episcoporum Synodo Chalcedonensi renunciant.

His dieb. Euricus Rex moritur, & Alaricus filius ejus pro eo Rex efficitur. Regnat annis XXIII.

LONGINO V. c. Coss. Acatius Constantinopolitanus Episcopus literis Felicis Romanæ Ecclesiæ Præsulis admonitus, ut à damnatorum Synodi Chalcedonensis communione atque societate abstineat, legatos ejus custodiæ mancipat.

Post Consulatum Longini v. c. Acatius Constantinopolitanus, Petrus Alexandrinus, Petrus Antiochenus Episcopi Chalcedonensis Synodi inimici à Felice R. E. Præsule & Synodo in Italia facta damnantur: & ipsa damnatio Acatio Constantinopolim legatis missis per Monachos monasteriorum Achimitentium Basiani atque Dii ingeritur.

Post Consulatum II Longini v. c. Corpus Sancti Barnabæ Apostoli in Cypro, & Euangelium secundum Matthæum ejus manu scriptum, ipso eodem revelante, inventum est. Leontius tyrannus & Patritius proditione castelli capti morte turpissima pereunt. Petrus Antiochenus sub damnatione moritur: & in ejus loco Calendionem ordinat. Orientales autem Episcopi tanquam nescientes Johannem cognomento Codonatum eidem Antiochenæ Ecclesiæ consecrant Episcopum: cui Petrus successit hæreticus.

EUSEBIO v. c. Coss. Acatius Constantinopolitanus Episcopus sub damnatione moritur: & pro eo Flavianus Episcopus ordinatur: cui tertio promotionis suæ mense mortuo Euphemius Synodi Chalcedonensis decretorum custos in Episcopatu succedit.

Post Consulatum III Longini v. c. Petrus Alexandrinæ incubator Eccl. sub damnatione moritur: cujus episcopatum simul & errorem suscepit Anastasius. Calendio Antiochenus Episc. reliquias prædecessoris sui Eustochii Episcopi & Confessoris ex * Philippis populi Macedoniæ colligit, & Antiochiam summo cum honore producit. Hoc tempore Annianus super Euphratem fluvium oratione podagros curat.

* Philippopoli.

curat. Auxentius dæmones fugat. Daniel & Anastasius, Vindemiolus, Manasse, Severus, & cæteri alii per diversa Eremi loca virtutibus variis, ac præscientia claruerunt.

OLYBRIO v. c. Coss. Zenon Imperator Constantinopoli moritur anno vitæ suæ XLII. Ariadne Augusta Zenonis relicta Anastasium Silentiarium Illyricianum, Patre Dyrrhacheno, Matre Arriana, Imperatorem designat. Anastasii autem fide, imo perfidia, procul jam * patre nota, coactus est Euphemio Constantinopolitano Episcopo insistente, scripto promittere, nihil sinistrum contra Apostolicam fidem, & Synodum Chalcedonensem agere. Chirographum Euphemius Episcopus suscipit, & in Archivo Ecclesiæ reponit.

ROMANORUM L regnat Anastasius annis XXVII: qui imperium sumens violenter Chirographum suum ab Euphemio Episcopo recolligit, & adversus Synodi Chalcedonensis defensores Episcopos atrociter sævit: inter quos mortuo Petro Antiocheno Episcopo, qui Calendione Synodi Chalcedonensis defensore superstite fuerat ab hæreticis Zenonis temporibus Principis ordinatus, sententiam mutat in pejus, ut Calendio quidem de malis ad pejora ducatur, & pro eo Palladius ordinetur.

ANASTASIO & RUFO Coss. Romanæ Ecclesiæ Felici succedit Gelasius, & Gelasio Anastasius. Alexandrinæ verò Athanasius præerat hæreticus. Antiochenæ etiam Ecclesiæ Palladius Calendione superstite factus, & Hierosolymorum Sallustius. Euphemius Constantinopoleos Episcopus Anastasii Imperatoris calliditate prævisa Synodum congregat: Synodi Chalcedonensis decreta confirmat.

His Coss. Saci in Hispanias ingressi.

ASTERIO & PRÆSIDIO Coss. Johannes Episcopus Alexandrinus à Romana Ecclesia veniens Anastasio Imperatori supplicat, ut eum throno suo pro antiqua amicitia reddat. Sed hoc pro defensione Chalcedonensis Synodi dum non impetrat, Romam furtim, unde venerat, remeavit.

VICTORE v. c. Coss. Bellum Isauricum cum exardescit. Athenodorus & Longinus tyranni occiduntur. Athanasio Alexandrino mortuo, Johannes cognomento Hemula succedit: quo occumbente, post paucos dies ei Iohannes alius cognomento Niceta succedit Episcopus.

PAULO v. c. Coss. Anastasius Imperator Hæreticorum Synodum faciens Henoticum Zenonis confirmat, & Euphemium Episcopum Constantinopolitanum Chalcedonensis Synodi defensorem deponit, quem Euchaida in exilium mittens pro eo Macedonium facit.

His Coss. Burdimelus in Hispania tyrannidem assumit.

ANASTASIO AUG. Coss. Macedonius Constantinopolitanus Episcopus, Synodo facta, condemnat eos, qui Chalcedonensis decreta Synodi suscipiunt, & eos, qui Nestoris & Eutychis defendunt. Anastasio Romano Episcopo mortuo succedit Symmachus, & ex alia parte Laurentius ordinatur. qui dum Nuceriæ civitatis * episcopus nollet esse contentus, Synodo Romæ facta, à coetu est sacerdotali projectus. Palladius Antiochenus moritur: & pro eo Flavianus ordinatur Episcopus. Alexandrinæ Ecclesiæ Johannes cognomento Niceta adhuc præsidebat. Hierosolymæ verò post Sallustium Elias suscepit præsulatum.

His Coss. Gothi intra Hispanias sedes acceperunt, & Burdimelus à suis traditus, & Tolosam directus, in Tauro æneo impositus igne crematus est.

* Episcopatu.

Gunthamundo Vandalorum rege Carthagine mortuo, Thrasamundus regnat ann. XXVII, menses IV. Et hic Arriana insania plenus Catholicos insectatur. Catholicorum Ecclesias claudit: & in Sardiniam exilio ex omni Africana Ecclesia CXX Episcopos mittit. Eo tempore Fulgentius Ruspensis civitatis Episcopus in nostro dogmate claruit.

JOHANNES SCYTHA & PAULO Coss. Olympius quidam Arrianus in balneis, quæ Helianæ vocantur, ad Regiam Vrbem, sanctam & consubstantialem Trinitatem blasphemans, tribus * ignis siclis, Angelo ministrante, invisibiliter in piscina frigidæ aquæ perfusus vitam impie simulque prodigiose finivit.

GIBBO v. c. Coss. Anastasius Imperator Flaviano Antiocheno, & Philoxeno Hieropolitano præsulibus Constantinopolim Synodum congregat: & contra Diodorum Tarsensem, Theodorum Mopsuestenum cum scriptis, Theodoritum Cyri, Ibam Edessenum, Andream, Eucherium, Quirum, & Iohannem Episcopos, cæterosque alios, qui in Christo duas prædicabant naturas, duasque formas, & qui non confitentur unum de Trinitate crucifixum, una cum Leone Episcopo Romano, & ejus Tomo, atque Chalcedonensi Synodo inferre anathema persuasit.

PATRITIO & HYPATIO Coss. Barbas quidam Arriani erroris Episcopus, dum præsumit contra Regulam supra bapti-

zandum dicere, Baptizat te Barbas in nomine Patris per Filium in Spiritu ſancto: protenus aqua, ex qua futurus erat baptizare hominem, nuſquam comparuit: vas vero ipſum, in quo aqua erat, confractum eſt. Quod conſiderans qui baptizandus erat, protinus ad Catholicum currit, & baptiſmum regulariter ſumit.

ABIENO & POMPEJO COSS. Anaſtaſius Imperator Macedonium Conſtantinopolitanum Epiſcopum cum quibuſdam Clericis nolentem Synodi Chalcedonenſis decreta damnare ab Eccleſia rapit, & in exilium mittit: atque pro eo Timotheum presbyterum Epiſcopum facit: qui continuo damnatores Synodi Chalcedonenſis [in] communionem ſuſcepit.

ABIENO JUNIORE COSS. Ingens terræmotus cum coruſcationibus magnis atque grandine, & totius cæli ac terræ commotione factus.

CETHEGO V. C. COSS. Flavianus Antiochenus Epiſcopus ſera pœnitentia Anaſtaſium Imperatorem deſerit, & in poſſeſſione Platani vocabulo, relicto throno ſuo, ſecedit. Huic Anaſtaſius Imperator Severum Chalcedonenſis Synodi inimicum ſubrogat: Eccleſiæ Orientis ſcandala magna ſubminiſtrat.

His COSS. Cæſarauguſtæ Circus expectatus eſt.

THEODORO V. C. COSS. Eugenius Carthaginenſis Epiſcopus Confeſſor moritur. Julianus Boſtrenus & Iohannes Paltenſis Epiſcopi ab Eccleſiis propriis ultro recedunt. & alii eis ſubrogantur.

MESSALLA V. C. COSS. Conſtantinopoli, jubente Anaſtaſio Imperatore, ſancta Euangelia tanquam ab idiotis Euangeliſtis compoſita reprehenduntur, & emendantur.

His COSS. Dertoſa à Gothis ingreſſa eſt. Pe tyrannus interfectus eſt: & caput ejus Cæſarauguſtam deportatum eſt.

His diebus pugna Gothorum & Francorum Boglodoreta. Alaricus Rex in prælio à Francis interfectus eſt. Regnum Toloſanum deſtructum eſt.

VENANTIO & CELERE COSS. Populos Alexandrinos & totius Ægypti ſimul puſillos, & magnos, liberos ac ſervos, clericos, atque monachos, præter peregrinos, immundi ſpiritus occupant: & humana locutione privati latrare cunctis diebus ac noctibus, ut canes, cœperunt, ita ut vinculis ferreis vincti ad Eccleſias poſtea, ut ſanitatem perciperent, traherentur. Comedebant enim ſuas manus, ſimulque & brachia pariter omnes. His evenientibus Angelus in viri ſpecie quibuſdam ex populo apparuit, dicens hoc eis pro eo, quod anathema Synodo Chalcedonenſi dederint, eveniſſe, comminatus deinceps nihil eos tale aliquid præſumere.

VENANTIO JUNIORE V. C. COSS. Cawades rex Perſarum Zumdaber caſtellum plurimis theſauris ab initio ſuæ conditionis plenum & Dæmonum leonibus mancipatum cuſtodiaque munitum, ubi nullus unquam ingredi potuit, Chriſtianorum orationibus capit: & ingreſſus univerſos ex eo theſauros tulit.

IMPORTUNO JUNIORE V. C. COSS. Helias Epiſcopus Hieroſolymitanus Synodi Chalcedonenſis defenſor nolens Severum Antiochenum Apoſtolicæ fidei inimicum in communionem præcipiente Anaſtaſio Imperatore ſuſcipere, exilio Paraxenenſi Caſtello truditur: & pro eo Joannes crucis cuſtos Epiſcopus ordinatur. qui confeſtim & Severum Antiochenum in communionem ſuſcepit, & Synodum Chalcedonenſem damnavit.

BOETIO V. C. COSS. Vitalianus Patritioli F. fidei Catholicæ ſubverſionem, & Synodi Chalcedonenſis damnationem, remotioneſque Orthodoxorum Epiſcoporum, atque ſucceſſiones hæreticorum cognoſcens virorum fortium validam manum congregat, & Anaſtaſii imperio rebellat.

His COSS. Geſalicus Hæricum Barcinone in Palatio interfecit: quo anno idem Geſalicus ab Helbane Theodorici Italiæ Regis duce ab Hiſpania fugatus Africam petit. Comes vero Veilici Barcinone occiditur.

FELICE V. C. COSS. Vitalianus Comes in Patritium nepotem Anaſtaſii Principis, magiſtrum Romanæ militiæ, congreſſione facta, LXVII viris ex militia Romana peremptis, vivum capit, & vinculis æreis vinctum in cuſtodiam caveæ ferreæ tradit, & poſtea diſtrahit.

PAULO & MUSCHIANO COSS. Alamundarus Saracenorum rexa defenſoribus Synodi Chalcedonenſis baptizatus, Theopaſchitas Epiſcopos à Severo Antiocheno Epiſcopo ad ſe cum literis miſſos, barbaram mirabiliter propoſitionem concludens atque ſuperans Deum immortalem oſtendit.

PROBO V. C. COSS. Anaſtaſii Imperatoris præcepto Plato civitatis præfectus & Maximus pulpitum Eccleſiæ ſancti Theodori aſcendentes, & hymno, quem Græci Triſagion dicunt, τὸ ςαυρωθὲν δι' ἡμᾶς noviter apponentes, dum per forum Conſtantini id pſallentes ad majorem Eccleſiam pergunt, nubes ex improviſo cinerem ſuper eos pro pluvia emiſerũt, totãq; civitatem atq; Provinciam contexerunt: pro qua novitate Canſtantinopolitanæ multa mala obvenerunt civitati, multiq; ſunt male interempti. Praſinorum ſiquidem, ſimulque & Venetorum turbæ adverſus Anaſtaſim Imper. unitæ inter mille injurias atque mala incendium in urbem

Poſt Alaricum Theodoricus Italiæ Rex Gothorum regit in Hiſpania, ann XV. Amalarici parvuli tutelam gerens.

urbem miserunt combustaque est Civitas ἀπὸ τ̃ χαλκης, usque ad Constantini forum supra longitudinem plateæ columnarum XCIV.

SENATORE v. c. Coss. Vitalianus Comes cum manu valida barbarorum Constantinopolim veniens in Sosthene sedit: qui non aliter postulatus pacem Anastasio Imperatori promittit, nisi prius defensores Synodi Chalcedonensis relegatos exilio sedibus propriis reddat, & Romanæ Ecclesiæ cunctas Orientis Ecclesias uniat.

FLORENTIO v.c. Coss. Ugni Armeniam, Cappadociam, & Galatiam, Pontumque atrociter vexavere. Eo tempore Euphemius Constantinopolitanus Episcopus apud Ancyram Galatiæ, & Ariadne Augusta in regia Urbe de hac vita transiere.

PETRO v.c. Coss. Universi Archimandritę & monachi Eremi trans Palęstinam & Iordanem fluvium Anastasio Imperatori scribunt pro statu Chalcedonensis Synodi, & adversum impietates Severi Antiocheni Episcopi.

AGAPITO v.c. Coss. Ioannes Alexandrinus Episcopus moritur: & pro eo Dioscorus ordinatur. Timotheus Constantinopolitanus Episcopus obtrectator Synodi Chalcedonensis V die mensis Aprilis occubuit, & Ioannes Cappadox in cella propria, atque Presbytero episcopatum tradidit. Hunc Anastasius ante ordinationem suam, ut Synodum Chalcedonensem prædamnaret, coegit.

AGAPITO II & MAGNO Coss. Anastasius Imperator intra Palatium suum tonitruorum terrore fugatus & coruscationis jaculo percussus, in cubiculo, quo absconsus fuerat, moritur: & cum ignominia absque consuetis exequiis ad tumulum ducitur anno vitæ suæ XXCIIX.

ROMANORUM LI JUSTINUS regnat an. IIX. mens. IX.

Illyricianus Catholicus Synodi Chalcedonensis amator simulque defensor, cujus conjunx Lupicina nomine dicebatur, quam Constantinopolitani Euphemiam postea vocaverunt, cui nepos Justinianus vocabulo fuit Candidati militia functus. * * * *

JUSTINO AVG. & HERACLIO COSS. Amantius Præpositus seditiones in populo suscitans Imperator alius postulatur: qui Justini præcepto Principis una cum Andrea cubiculario occiditur, & in rheuma jactatur.

RUSTITIONE v. c. Coss. Ioannes, qui ante Iustinum ad Imperium erat electus, Heraclię Thracię Episcopus ordinatur. & Iustinianus nepos Iustini Aug. ex candidato Magister militũ ordinarius constituitur.

VALERIO & IUSTINIANO Coss. Alexandrinæ Eccles. Dioscoro Episcopo mortuo Timotheus succedit. Antiochenæ vero Ecclesiæ Severus Princeps heres fit, & Hierosolymitanæ Ecclesiæ Ioannes.

Justinus Imperator orientales, præter parvos Pontifices, Acatium quondam Constantinopolitanum, Petrum Antiochenum, & Petrum Alexandrinum Episcopos pristino errore implicitos occidentalibus Antistitibus sub digna satisfactione conjungit, redivivaque facit Synodi Chalcedonensis decreta Zenonis & Anastasii Principum temporibus abdicata.

SYMMACHO & BOETIO Coss. Vitalianus sacramento suscepto Constantinopolim redit: quem Justinus Aug. grate suscipiens Magistrum militum facit, & Consulatum dari permittit.

MAXIMO v. c. Coss. Trasamundus Vandalorum Rex Carthagine moritur: cujus uxor Amalafrida fugiens ad Barbaros, congressione facta, Capsæ juxta Eremum capitur, & in custodia privata moritur.

Hilderic, qui ex Valentiniani Imp. filia à Giserico captivata & Ugnerico juncta natus est, regnavit annis VII, mens. III. Hic ergo sacramento à decessore suo Trasamundo obstrictus, ne Catholicis in regno suo aut Ecclesias aperiret, aut privilegia restitueret, priusquam regnaret, ne sacramenti terminos præteriret, præcepit & Sacerdotes Catholicos ab exilio redire, & Ecclesias aperire, & Bonifacium cum dogmatibus divinis satis strenuum ad postulationem totius urbis Carthaginiensis Ecclesiæ Episcopum consecravit.

Vitalianus Constantinopoli intra Palatium, loco, quem Delphicum Græco vocabulo dicunt, Iustiniani Patritii factione dicitur interfectus fuisse.

IUSTINO AVG. & APIONE COSS. Romanæ Ecclesiæ in Episcopatu, mortuo Symmacho, succedit Hormisda. Alexandrinæ Ecclesiæ adhuc Timotheus superfuit. Antiochenæ Ecclesiæ Severus Chalcedonensis Synodi obtrectator, quum à Iustino Imperatore quæreretur ad pœnas, fugit: & in ejus loco substituitur Paulus. Hierosolymitanæ Ecclesiæ Ioannes præfuit. Constantinopolitanæ vero Ecclesiæ Ioanni Epiphanius succedit Episcopus.

Post Consulatum II Justini, & Apionis, Justinus Augustus Justinianum nepotem suum ad Senatorum supplicationem invitus Cæsarem facit.

PHILOXENO & PROBO COSS.

MARBOTIO COS. Justinus Imp. moritur.

ROMANORUM LII JUSTINIANUS regnat annis XXXIX mens. VII. Huic erat uxor vocabulo Theodora.

JUSTINIANO AUG. COS. Orientales Ecclesiæ ejusdem Principis jussione IV Synodos, Constantinopolitanam, Ephesinam I, & Chalcedonensem, atque Sanctorum CL Patrum fidem præsentibus sacrificiis, publica voce suscipiunt.

His diebus Stephanus præfectus Hispaniarum efficitur: qui tertio anno præfecturæ suæ in civitate Gerundensi in consilio discinctus est.

DECIO V. C. COS. Theodoræ Augustæ factione unum de Trinitate passum non asserens secundum quid, sed absolute suscipiendum cunctis generali lege imponit: & à Clericis atque Monachis subscriptiones violenter exegit. Qua de caussa plurimi se ab Ecclesia subtraxerunt, & Monachi à propriis monasteriis recesserunt, asserentes sibi sufficere fidem eorum, qui in præfatas sanctas IV Synodos convenerunt.

* Hypatius.

LAMPADIO & ORESTE COSS. *Epatius Anastasii Principis nepos tyrannidem Constantinopoli assumens, multis homium millibus in Circensi spectaculo militari gladio cæsis, capitur, & nocte cum Pompejo occiditur, atque in rheuma jactatur.

His Coss. Amalaricus rex cum Ziliberto Francorum rege in Gallia superatus Narbonensi in prælio Barcinonem fugiens venit, ibique à Franco angone percussus interiit.

* superatum.

Post Consulatum Lampadii & Orestis Geilimer apud Africam regnum cum tyrannide sumit, & Carthaginem ingressus Hildericum regno privat, & cum filiis custodiæ mancipat, atque Oamerdigum, multosque nobilium perimit.

Post Consulatum Lampadii & Orestis anno tertio. Belisarius magister Romanæ militiæ duobus *superatis præliis Tracium mirabiliter Persicum prælio superavit.

JUSTINIANO AUG. III COS. Geilimer Tyrannus multos nobilium Africæ provinciæ crudeliter extinguit, multorumque substantias per Bonifacium tollit.

JUSTINIANO IV COS. Justinianus Imp. visitatione Læti Episcopi ab Hunerico Vandalorum rege martyre facto exercitum in Africam, Belisario Magistro militum duce, contra Vandalos mittit: quos idem Belisarius prælio superans, Gunthimer, & Gebamundum Gadinges Regis fratres perimit, ipsoque Gelimer Rege in fugam converso, Africam capit, nonagesimo septimo Vandalorum ingressionis anno. In ipso etiam Belisarii ingressu, priusquam congressio fieret, Geilimer Tyrannus Hildericum Regem cum quibusdam generis ejus affinib. occidit. Belisarius Magister militum ac Patritius Geilimer Tyrannum capit, & eum cum divitiis ex rapinis Africæ conquisitis Constantinopolim Justiniano Imperatori adducit.

BELISARIO V. C. COS. Reparatus Carthaginiensis Ecclesiæ episcopatum post Bonifacium suscipit. Hierosolymitanæ vero Ecclesiæ præsulatum Petrus Joanni mortuo succedit.

Post Consulatum Belisarii anno secundo. Justinianus Imperator libros de incarnatione Dominica edidit, & Illyricianos Episcopos ad subscribendum coëgit.

Post Consulatum Belisarii anno III. Epiphanio Episcopo Constantinopolitanæ Ecclesiæ mortuo, qui Joanni successerat, Anthemius Episcopus * Eutychia Justa Trapezontensis, factione Theodoræ Augustæ, Constantinopolitanam pervadit Ecclesiam.

JOANNE V. C. COS. Romanæ Ecclesiæ post Ormisdam Joannes, post Joannem Felix, post Felicem Bonifacius, post Bonifacium alius Joannes, & post Joannem Agapitus Episcopus ordinantur. Alexandrinæ Ecclesiæ Timotheo mortuo, qui Dioscoro minori successerat, duo, populi electione, perversi ordinantur uno die Episcopi, Theodosius scilicet & Gaianus. Quibus ordinatis Alexandria in utrisque est Christi inimicis divisa. A Theodosio enim Theodosiani, & à Gajano Gajanitæ voluerunt appellari: quanvis æqualiter Synodum Chalcedonensem non suscipiant, & erroris Eutychetis & Dioscori proprios faciant.

APIONE V. C. COS. Severus Antiochenus hæresis princeps, à quo Severiani vocantur, & Julianus Halicarnassensis Episcopi, Apostolicæ fidei, & Chalcedonensis Synodi impugnatores exilio Alexandriã Iustiniani jussione mittuntur, ubi adversus sequaces Chalcedonensis Synodi scribentes ex duabus unam in Christo naturam esse dixerunt, quam dudum Severus corruptam, & Iulianus adstruit incorruptam. Alexandria, Ægyptus, & Libya in utrisque est Christi inimicis divisa. Theodosiani enim Severum, & Gajanitæ Iulianum secuti sunt. Sed à Theodosianis aliæ duæ hæreses exierunt: una Agnoitarum, & altera Tritheitarum. Agnoitæ siquidem perversitati, à qua exierunt, id

adjiciunt,

adjiciunt, quod Christi divinitas ignoret futura, quæ sunt scripta de die, & hora novissima. Tritheitæ vero sicut tres personas in Trinitate, ita quoque tres adstruunt Deos esse contra illud, quod scriptum est: Audi Israel: Dominus Deus tuus unus est. Et rursum: Nullus Deus, nisi unus: &, Ego sum Deus, & non est alius præter me.

JUSTINO v. c. COS. Agapitus Archiepiscopus Romanus Constantinopolim venit, & Anthemium Episcopum Constantinopolitanum Ecclesiæ perversorem, Chalcedonensis Synodi inimicum deponit, Theodoram Augustam ejus patronam communione privat, & Menam protinus Constantinopolitanæ Ecclesiæ Episcopum facit.

Theodosius & Gaianus Alexandrini Episcopi cum suo errore damnati exilio transportantur. Sed Theodosius Constantinopoli Sycas relegatus totum pene Palatium, & maximam regiæ urbis partem sua perfidia maculavit. Quæ occasio cunctis pene hæresibus licentiam tribuit: ita ut non solum Theodosianitæ, sed & Gaianitæ monasteria atq; oratoria apud urbem regiam construxissent. Vixit enim Theodosius præfatus hæreticus usque ad primum Justini junioris Augusti Consulatum. Eo anno, Paulo Antiocheno Episcopo superstite, subrogatur Euphrasius.

BASILIO v. c. COS. Agapito Archiepiscopo Romano Constantinopoli mortuo, Silverius pro eo Episcopus ordinatur: Alexandrinæ vero Ecclesiæ Theodosio atq; Gajano exulatis, * Paulus prior pro eis Zabinnensiotarum Dioscori hæretici prædecessoris sui depositionem celebrans Palæstino concilio deponitur: & pro illo Zoilus ordinatur Episcopus.

* Paulus præstor pro eis Tabennensiotarum monachorum à defensoribus Synodi Chalced. ordinatur Episcopus, qui Dioscori.

Hoc anno Francorum Reges v. per Pampalonam Hispanias ingressi Cæsaraugustam venerunt; quam obsessam per tres dies omnem seu Tarraconensem Provinciam depopulatione triverunt.

His diebus inguinalis plaga totam pene contrivit Hispaniam.

Consulatu præfato Stuzas apud Africam regnum in Eremi partibus cum Tyrannide assumit.

Post Consulatum Basilii v. c. anno secundo. Theodoræ factione Augustæ, quæ occulta esse Synodi Chalcedonensis nunquam destitit inimica, ex quo regnare cœpit, proscriptionum insidiæ præparantur. Silverius Romanus Episcopus exilio mittitur, & pro eo Vigilius ordinatur: à quo Theodora memorata Augusta, priusquam ordinaretur, occulto chirographo elicuit, ut Papa effectus in proscriptione Synodi Chalcedonensis tria capitula condemnaret, id est Epistolam Ibæ Edesseni ad Murim Persam, quæ judicio Synodi Chalcedonensis approbata, & orthodoxa judicata est, & gestis Synodalibus sociata. Theodorum dein Mopsuestanum Episcopum synodaliter similiter gestis apud Antiochian sub Ioanne Episcopo ejusdem Ecclesiæ, & Chalcedone laudatum: & Theodoreti Cyri Episcopi dicta cum eodem Theodoreto Synodi Chalcedonensis vocibus collaudata. Hic itaque Papa effectus ab Antonia Patritia Belisarii uxore compellitur, ut Theodosio Alexandrino, Anthemio Constantinopolitano, & Severo Antiocheno jampridem ab Apostolica sede damnatis, tanquam Catholicis scriberet: & ita de fide, quemadmodum & illi, sentiret. Cujus epistolæ illius tenor ita se habere probatur: DOMINIS, *& in Christi Dei Salvatoris nostri charitate conjunctis fratribus, Theodosio, Anthemio, & Severo Episcopis Vigilius Episcopus: Scio quidem quæ ad sanctitatem vestram antefidei meæ credulitas, Deo juvante, pervenit. Sed quia modo gloriosa Domina & filia mea Patritia Christianissima desideria mea facit impleri, ut fraternitati vestræ præsentia scripta transmitterem: salutans ego gratia, qua nos in Christo D. N. Salvatore conjungimur, eam fidem, quam tenetis, Deo jubente, & tenuisse me & tenere significo: scientes illud inter nos, quod prædicamus, & legimus, quia anima una, & cor nobis sit unum in Deo, profectus mei, qui est vester, Deo juvante, nunciare vobis gaudia maturavi, ex meo animo fraternitatem vestram, quæ optat, libenter amplectitur. Oportet ergo, ut hæc, quæ vobis scribo, agnoscat: sed magis tanquam suspectum me sapientia vestra ante alios æstimet se habere, ut facilius possit Deus, quæ cœpit operari, perficere. Et subscriptio:* ORATE PRO ME DOMINI MEI FRATRES IN CHRISTI DOMINI NOSTRI SERVATORIS CHARITATE CONNEXI.

Horum exordia malorum generalis orbis terrarum mortalitas sequitur, & inguinum percussione major pars populorum necatur.

Tiudi mortuo Thiudi-solus Gothos regit ann. I. mens. VII.

Post Consulatum Basilii v. c. anno III. Stuzas Tyrannus gentium multitudine ordinata Solomoni Magistro militiæ & Patritio Africæ Æduciq; Romanæ militiæ ducibus Cilio occurrit: ubi congressione facta, peccatis Africæ, Romanæ Reipub. militia superatur, Solomon utriusque.

. . . .

Post Consulatum Basilii v. c. anno IV. Iustinianus Imperator Acephalorum subreptionibus instigatus Vigilium Romanum

num Episcopum subtiliter compellit, ut ad urbem Regiam properaret, & sub speciem congregationis eorum, qui ab Ecclesiæ sunt societate divisi, tria Capitula condemnaret.

Hierosolymitanæ Ecclesiæ præsulatum post Petrum Macarius suscipit.

Tudiso mortuo Agila Gothos regit, ann. v. mens. vi.

Post Consulatum Basilii v. c. anno v. Stuza Tyrannus apud Africam, portu Tacecæ congressione facta, Ioannis Romanæ militiæ ducis jaculo percussus est: pariq; vice & Ioannes Stuzæ: qui confestim alterutro utrique gladio ceciderunt: & Dominico die, quo pugna facta est, moriuntur.

Post Consulatum Basilii v. c. anno vi. Ferrandus Charthaginis Ecclesiæ Diaconus clarus habetur. Guntarith Magister militum Ariobindam Patritium Principemq; Romanæ apud Africam militiæ eo tempore ab Imp. missum Charthagine intra Palatium nocte perimit, & regnum cum tyrannide assumit. Hunc Charthaginis dux Artabanus trigesimo sexto regni sui die prandentem interfecit.

Post Consulatum Basilii v. c. anno iix. Iustinianus Imp. per diversas Provincias in regni sui finibus constitutas instantissime scribit: & Antistites cunctos præfata iii capitula damnare compellit. Euphemio Antiocheno Episcopo succedit Donninus.

Post Consulatum Basilii v. c. anno ix. Illyriciana Synodus in defensione iii Capitum Iustiniano Aug. scribit: & Benenatum primæ Iustinianæ Civitatis Episcopum obtrectatorem eorundem iii Capitum condemnat.

Theodora Augusta Chalcedonensis Synodi inimica canceris plaga corpore toto perfusa vitam prodigiose finivit.

Post Consulatum Basilii v. c. anno x. Africani Antistites Vigilium Romanum Episcopum damnatorem iii Capitulorum synodaliter à Catholica communione, reservato ei pœnitentiæ loco, recludunt, & pro defensione memoratorum trium Capitulorum literas satis idoneas Iustiniano Principi per Olympium Magistranum mittunt. Eo tempore vii Facundi Hermianensis Ecclesiæ Episcopi refulsere: quibus evidentissime declaravit tria sæpefata Capitula in præscriptione fidei Catholicæ & Apostolicæ Chalcedonensis Concilii fuisse damnata.

Post Consulatum Basilii v. c. anno xi. Reparatus Archiepiscopus Carthaginensis Ecclesię. Firmus Numidarum Episcoporum Primates, & Primasius, & Verecundus Concilii * Binzanteni Episcopi pro fidei caussa ad urbem Regiam ejusdem præcepto Principis evocantur. Apollinarius Zoilo iii memorata capitula damnare nolenti Episcopus Alexandrinę Ecclesiæ subrogatur.

** Byzaceni.*

Post Consulatum Basilii v. c. anno xii. Reparatus Archiepiscopus plurimis calumniis impetitus pro eo, quod damnationi trium capitulorum memoratorum assensum non præbuit, officio sumptibusque privatus, Eucayda exilio relegatur: & Primasius Diaconus Apocrisiarius eius, postquam damnavit quæ sunt synodaliter atque universaliter defensata, eo superstite contra vota Cleri simulque & populi Episcopus Carthaginensis Ecclesiæ ordinatur.

Firmus Concilii Numidiæ primas donis Principis corruptus damnationi eorundem capitulorum assensum præbuit. Sed ad propria remeans in navi morte turpissima periit. Primasius quoque Aquimetensis monasterio relegatus. Sed Boëtio Primate Byzanceni concilii morte prævento, ut ei succederet, memoratæ damnationi protinus assensit, reversusque ad sua, quæ prius defendebat, validissimis persecutionibus impugnavit, fidelibusq; calumnias generando, eorumq; substantias auferendo. Sed in quibus peccavit, latere non potuit. Siquidem postquam à Catholicis sui Concilii Antistitibus pro suis prævaricationibus condemnatus infelici morte exstinguitur: & quæ conquisierat fraude, fideliter à Iudicibus auferuntur Verecundus vero Ecclesiæ Nicensis Episcopus in defensione memoratorum perdurans Capitulorum Chalcedone urbe, ubi refugium fecerat, in diversorio gloriosæ matris Euphemiæ de hac vita migravit ad Dominum. Macarius Hierosolymitanus Episcopus ejicitur, & eo superstite Eustochius ordinatur.

Post Consulatum Basilii v. c. an. xiii. Constantinopolim Synodus Iustiniani Principis præcepto colligitur: cui præsules sedium aderant. Vigilius Romanus Episcopus, superstite Silverio, ordinatur: Apollinarius Alexandrinus, Zoilo vivente: Promotus Antiochenus * Dominus: * Eustochius, Macario remoto Hierosolymitano Episcopo, Episcopus factus: & Eutychius Constantinopolitanus, qui Menæ fuerat subrogatus. Ibi tria sæpefata Capitula cum defendentibus ea damnationi subjiciunt, sibique ipsis pœnitentiæ regres-

** Domnus alias Donninus.*
** Eutocius.*

regressum pœnaliter intercludunt, tali se perpetuo anathemate obstringentes, si aliquando absolvere tentaverint, quæ damnationis sententiæ subdiderunt. Quorum decretis Rusticus Romanæ Ecclesiæ Diaconus, & Felix Guillensis Monasterii Provinciæ Africanæ Hegumenos contradicentes scripto Thebaida in exilium cum suis sociis transmittuntur. His itaq; gestis terræmotus Urbem Regiam à fundamentis concutiens ædificia plurima porticusque dejecit, & Basilicis consistentibus altaria pene cuncta prostravit.

Post Consulatum Basilii v. c. annor. XIV. Frontinus Episcopus ad Urbem Regiam evocatus pro defensione trium eorundem Capitulorum *Antiochensi primæ Thebaidæ Civitatis exilio deputatur: & pro eo ab hæreticis Petrus Salonensi Ecclesiæ ordinatur.

* Antinoensi.

Proconsularis concilii Provinciæ Africanæ sacerdotes Rufini & Vini Episcoporum Reparati Archiepiscopi obtrectatorum arte delusi tanquam defensoribus fidei occurrunt, & Primasii Prævaricatoris Carthaginis Ecclesiæ communione, præter paucissimos, polluunt.

Dacius Mediolanensis Episcopus Constantinopolim venit, & damnationi eorundem trium Capitulorum consentiens eo die percussus occubuit.

Narses Eunuchus ex Præposito Patritius Totilam Gothorum regem prælio apud Italiam mirabiliter superat, ac perimit, & omnes ejus divitias tollit.

Post Consulatum Basilii v. c. anno XV. Concilii Numidiæ Episcopi ad instar Proconsularium Sacerdotum collecti Cartaginem veniunt, & Primasii ejusdem Ecclesiæ incubatoris communione polluti, prævaricatoresque effecti ad propria redeunt.

Victor Tununensis Ecclesiæ Episcopus hujus auctor operis post custodias simulque & plagas, quas Sala & Valericis perpessus, nec non in Monasterio de Mandra primo ac secundo exilio Egi Mauritaniæ insulæ, tertio Alexandrinæ una cum Theodoro Cebarsusitanæ Ecclesiæ Episcopo pro præfatorum trium Capitulorum defensione exilio mittitur: & carceri Castelli Dioclesiani post prætorianum carcerem truditur. Antiochenæ Anastasius Domnino succedit Episcopus.

Post Consulatum Basilii v. c. anno XVI. Primosus Carthaginensis incubator Ecclesiæ sibi nolentes assensum præbere nunc fustibus, nunc custodiis, nunc quoque exiliis affligit.

Victor & Theodosius antefati Episcopi Africani de carcere ejiciuntur: & post disputationes in Prætorio continuas dierum XV, ad aliam custodiam Monasterii Tabenensiotarum, quod est apud Canopum XII millibus ab urbe Alexandrina, mittuntur.

Post Consulatum Basilii v. c. anno XVII. Vigilius Romanus in insula Sicilia moritur. Eo tempore Felix Hegumenus Monasterii Gallitani exilio apud Sinopen de hac vita migravit ad Dominum.

Post Consulatum Basilii v. c. anno XIIX. Pelagius Romanus Archidiaconus trium præfatorum defensor Capitulorum Iustiniani Principis persuasione de exilio redit: & condemnans ea, quæ dudum constantissime defendebat, Romanæ Ecclesiæ Episcopus à prævaricatoribus ordinatur: qui fuit annis V.

Post Consulatum Basilii v. c. anno XIX. Illyriciani Episcopi, præter parva monasteria paruosque fideles persecutiones passi consentiunt pristinam fidem in irritum deducentes. Eo tempore Ugni Armeniam gravissime vexaverunt.

Post Consulatum Basilii v. c. anno XX. Bulgares Thraciam invadunt, & usque ad Sucas Constantinopolim veniunt. Sergium Patritium, qui dudum Africanæ fuerat dux militiæ, capiunt: simulque distrahunt. Sed patritii Belisarii armis fortiter debellati, pariterque fugati Danubium transierunt.

Post Consulatum Basilii v. c. anno XXI. corpus Sancti Antonii Eremitæ repertum cum maximo honore Alexandriam perducitur, & in Basilica Sancti Ioannis Baptistæ honorifice collocatur.

Post Consulatum Basilii v. c. anno XXII. Frontinianus Salonensis Episcop. de exilio Antinoensi Ancyram Galatiæ transmutatur. Petrus ejus incubator Ecclesiæ moritur: & pro eo Prodinus substituitur.

Post Consulatum Basilii v. c. anno XXIII. Reparatus Archiepiscopus Carthaginensis Ecclesiæ exilio apud [illegible] gloriosa confessione transit ad Dominum die VII Idus Ianuarii.

Eo anno Iustinianus Princeps legatos gentis * Abarorum, unde [illegible] facit *. * Avarum

Anno XXXVII imperii [illegible] Principis Iustiniani, Pelagius Romanus Episcopus ordinatur: præfuit ann. XI.

Eustochius Hierosolymitanus Episcopus, qui fuerat Macarii [illegible] ordina[illegible] ejicitur: & rursum Macarius reform[illegible] [illegible]r.

10

Anno XXXVIII Imperatoris ejusdem Musicus, Brumasius, Donatus, & Chrysonius Episcopi de Africa, & Victor, ac Theodorus Episcopus similiter ex Ægypto ad Vrbem Regiam imperiali præcepto evocantur. Qui dum eidem Iustiniano Principi præsentes præsenti, & postea Eutychio Regiæ Vrbis Episcopo altercanti novæ superstitioni resistunt, abinuicem segregati per monasteria ejusdem Vrbis custodiæ mittuntur.

Anno XXXIX Imperii sui Justinianus Eutychium Constantinopolitanum Episcopum damnatorem trium Capitulorum, & Euagrii Eremitæ Diaconi, ac Didymi Monachi & Confessoris Alexandrini, quorum laudes supra illustrium virorum ex auctoritate protulimus, exilio dirigit, & pro eo Iohannem ejusdem erroris consimilem Episcopum facit.

Eo anno Prasini apud Regiam Vrbem civile bellum faciunt, multosque Reip. viros gladio frequenti congressione prosternunt. Sed eorum atroces plurimi postea à Juliano Præfecto extincti sunt.

XL Imperii sui anno Justinianus vitæ suscepit finem indictione XV.

Theodorus Cabarsussitanus Episcopus defensor trium Capitulorum exilio ad Vrbem Regiam eo mense & die, quo Iustinianus, moritur: & juxta Confessores, quibus Vgnericus Vandalorum Rex linguas absciderat, sepelitur.

Iustinus junior Vigilantiæ sororis Iustiniani Augusti filius, patre Dulcissimo natus cum tranquillitate populi magna Imperii sumit sceptra. Hujus conjunx Sophia Theodoræ Augustæ neptis asseritur.

Colliguntur omnes anni ab Adam primo homine, usque ad navitatem D. N. Iesu Christi secundum carnem, quæ facta est VMCXCIX. A navitate vero D. N. Iesu Christi, quæ facta est XLIII Augusti Octaviani Cæsaris imperii anno, usque in annum Iustini primum Principis Rom. qui Iustiniano imperio successit, anni DXXVII. Fiunt simul ab Adam, usque in annum primum memorati Principis Rom. anni VMDCCLXVI.

HACTENUS VICTOR TUNUNENSIS

AB HINC HISTORIAM DUCIT VENERABILIS

PATER NOSTER

IOANNES ABBAS

MONASTERII BICLARIENSIS FUNDATOR.

Isidorus de Viris illustribus cap. XLIV.

Joannes Gerundinensis Ecclesiæ Episcopus nativitate Gothus, Provinciæ Lusitaniæ Scalabi natus. Hic quum esset adolescens, Constantinopolim perrexit, ibique Græca & Latina eruditione munitus, post decem & septem annos in Hispaniam reversus est eodem tempore, quo, incitante Leovigildo Rege, Arriana fervebat insania. Hunc supradictus Rex, quum ad nefandæ hæresis crudelitatem compelleret, & hic omnino resisteret, exilio trusus, & Barcinonem relegatus, per decem annos multas insidias, & persecutiones ab Arrianis perpessus est. Qui postea condidit Monasterium, quod nomine BICLARO dicitur: ubi congregata Monachorum societate scripsit regulam ipsi Monasterio profuturam, sed & cunctis Deum timentibus satis necessariam. Addidit in libro Chronicorum ab anno primo Justini junioris principatus, usque in annum octavum Mauricii Principis Romanorum, & quartum Reccaredi regis annum historico, compositoque sermone valde utilem historiam: & multa alia scribere dicitur, quæ ad nostram notitiam non pervenerunt.

POST Eusebium Cæsariensis Ecclesiæ Episcopum, Hieronymum toto orbe notum Presbyterū, nec non & Prosperum virum religiosum, atq; Victorem Tununensis Ecclesiæ Africanæ Episcopum, qui historiam omnium pene gentium summa brevitate & diligentia contexere visi sunt, & usq; ad nostram ætatem congeriem perduxerunt annorū, & quæ acta sunt in mundo, ad agnitionem nostram transmiserunt: nos ergo in adjutorio D. N. Iesu Christi, quæ temporibus nostris acta sunt, ex parte quod oculata fide pervidimus, & ex parte quæ ex relatu fidelium didicimus, studuimus ad posteros notescenda brevi stilo transmittere.

Quintadecima ergo Indictione, ut dictū est, Iustiniano mortuo, Iustinus junior nepos ejus Romanorum efficitur imperator.

ROMA-

ROMANORUM LIIII regnat Justinus junior annis XI, qui Justinus anno primo regni sui ea, quæ contra Synodum Chalcedonensem fuerant commentata, destruxit, symbolumque sanctorum CL Patrum Constantinopoli congregatorum, & in Synodo Chalcedonensi laudabiliter receptum, in omni Catholica Ecclesia à populo concinendum intromisit, priusquam Dominica dicatur oratio.

Armeniorum gens, & Iberorum, qui à prædicatione Apostolorum Christi susceperunt fidem, dum à Cosdra Persarum Imperatore ad culturam idolorum compellerentur, renuentes tam impiam jussionem, Romanis se cum provinciis suis tradiderunt: quæ res inter Romanos & Persas pacis fœdera rupit.

Anno II memorati Principis, in Regia Urbe Ætherius & Additus Patritii, dum Iustino mortem vellent veneno potius, quam ferro per medicos inferre, detecti capitali sententia puniri jussi, prior à feris devoratus, secundus incendiis concrematus interiit. Justinus filius Germani Patritii, consobrinus Justini Imperatoris, factione Sophiæ Augustæ in Alexandria occiditur. His temporibus Athanaildus rex Gothorum in Hispania vitæ finem suscepit: & Luiba pro eo in regnum provehitur.

Anno III Justini Imp. Garamantes per legatos paci R. P. & fidei Christianæ sociari desiderantes poscunt: qui statim utrunque impetrant. Theodorus præfectus Africæ à Mauris interfectus est. Mauritarum gens his temporibus fidem recipit. Hujus imperii anno III Leovigildus germanus Luibani Regis, superstite fratre, in regnum citerioris Hispaniæ constituitur: Gosuintham relictam Athanaildi in conjugium accipit: & provinciam Gothorum, quæ jam pro rebellione diversorum fuerat diminuta, mirabiliter ad pristinos revocat terminos.

Anno IV Justini Imp. qui est Leovegildi Regis secundus annus, Theoctistus Magister militum provinciæ Africanæ à Mauris bello superatus interiit.

Leovegildus Rex loca Bastanię & Malacitanæ urbis, repulsis militibus, vastat: & victor solio redit. Justinus Imper. per Tiberium excubitorum comitem in Thracia bellum genti Barbarorum ingerit, & victor Tiberius Constantinopolim redit, In provincia Gallæciæ, Miro post Theodomirum Suevorum Rex efficitur.

Anno V Iustini Imp. qui est III Leovegildi Regis annus, Iustinus Imperator Armeniam & Iberiam, repulsis Persis, Romanas provincias facit: & bellum Persarum Imp. per duces * parcit. Amabilis Magister militiæ Africanæ à Mauris occiditur. Leovegildus Rex Asinodam fortissimam civitatem proditione cujusdam Frainidanci nocte occupat: & militibus interfectis memoratam urbem ad Gothorum revocat jura. Donatus Abbas monasterii Pernitani mirabilium operator clarus habetur. * Peragit.

Anno VI Iustini Imp. qui est Leovegildi Regis IV annus, Gepidarum regnum finem accepit, qui à Longobardis prælio superati, Cuniemundus Rex campo occubuit: & thesauri ejus per Trasaricum Arrianæ sectæ Episcopum, & Reptilanem Cuniemundi nepotem Iustino Imp. Constantinopolim ad integrum perducti sunt. Leovegildus Rex Cordubam civitatem diu Gothis rebellem nocte occupat, & cæsis hostibus propriam facit: multasque urbes & castella, interfecta rusticorum multitudine, in Gothorum dominium revocat. Miro Suevorum Rex bellum contra Aragones movet. Domnus Helenensis Ecclesiæ Episcopus clarus habetur.

Anno VII Iustini Imp. qui est Leovegildi V annus, Alboinus Longobardorum Rex factione conjugis suæ à suis nocte interficitur. Thesauri vero ejus cum ipsa Regina in Reip. Romanæ ditionem obveniunt: & Longobardi sine Rege & thesauro remansere. His diebus Luiba Rex vitæ finem accepit: & Hispania omnis in regno & potestate Leovegildi Regis Galliaque Narbonensis concurrit. Iustinus Imperator gravi infirmitate concutitur: quæ infirmitas ab aliis quidem cerebri motio, ab aliis Dæmonum vexatio putabatur. In Regia Urbe mortalitas inguinalis plagæ exardescit: in quâ multa millia hominum vidimus defuisse. Leovegildus Rex Sabariam ingressus Sapos vastat, & provinciam ipsam in suam redigit ditionem: duosque filios suos ex amissa conjuge Ermenegildum & Recaredum consortes regni facit. Legati gentis Macuritarum Constantinopolim veniunt: dentes elephantinos, & camelopardalim Justino Principi munera afferentes sibi cum Romanis amicitias collocant. Post Johannem Romanæ Ecclesiæ Benedictus ordinatur Episcopus. Præfuit annis IV. Mausona Emeritensis Ecclesiæ Episc. in nostro dogmate clarus habetur.

Anno

Anno IIX Justini, qui est Leovegildi VI annus, Persæ cum Romanis pacis fœdera rumpunt: & congressione facta Daras civitatem fortissimam bello superant, & cæsa multitudine Romanorum memoratam urbem ingressi depopulati sunt.

His diebus Leovigildus Rex Cantabriam ingressus provinciæ pervasores interficit: Amaya occupat: opes eorum pervadit, & provinciam in suam revocat ditionem.

Justinus Imp. Tiberium, quem superius Excubitorum Comitem diximus, Cæsarem facit, & non multo post imperiali fastigio provehit, & Reip. principem designat. Hujus Tiberii Cæsaris die prima in Regia Urbe inguinalis plaga sedata est.

Anno IX Justini Imperatoris, qui est Leovevildi Regis VII annus, Cosdroes Persarum Imperator cum nimia multitudine exercitus ad vastandos Romanorum terminos promovet: cui Justinianus Dux Romanæ militiæ, & Magister militum Orientis à Tiberio destinatus bellum parat: & in campos, qui inter Daras & *Nezinios ponuntur, forti pugna congressus, habens secum gentes fortissimas, quæ barbaro sermone Hermam nuncupantur, memoratum Imperatorem bello superat. Quo cum suo exercitu in fugam verso, castra ejus pervadit: & provinciæ Persidæ fines victor Iustinianus vastat, exuviasque eorum pro triumpho Constantinopolim dirigit, XXIV Elephantos inter cætera, qui magnum spectaculum Romanis in Urbe Regia exhibuerunt. Prædam vero de manubiis Romanorum . . . . Persarum multitudo ob nimiam vilitatem nummo publico venundata sunt. Leovegildus Rex * Aregenses * montibus ingreditur. Aspidium loci Seniorem cum uxore & filiis captivos ducit, opesque ejus ac loca in suam redegit potestatem. Aramundarus Saracenorum Rex Constantinopolim venit, & cum stemate suo, & donis Barbariæ Tiberio Principi occurrit. Qui à Tiberio benigne exceptus, & donis opimis exornatus ad patriam abire permissus est.

* Neziuios.

*Aragonenses. *montes.

Anno X Iustini Imp. qui est Leovegildi Regis VIII annus, Bandarius gener Justini Principis à Longobardis prælio vincitur: & non multò post vitæ finem accipit. Romanus filius Anagasti Patritii, Magister militiæ genti Suevorum Regem vivum cœpit: quem cum suo thesauro, uxore, & filiis Constantinopolim adducit, & provinciam ejus in Romanorum dominium redigit. Leovegildus Rex in Gallæcia Suevorum fines conturbat. & à Rege Mirone per legatos rogatus pacem eis pro parvo tempore tribuit. Sclavini in Thracia multas urbes Romanorum pervadunt: quas depopulatas vacuas reliquere. Abares litora maris captiose obsident, & navibus litora Thraciæ navigantibus satis infesti sunt. Post Benedictum Romanæ Ecclesiæ Pelagius junior ordinatur Episcopus. Præest ann. XI.

Anno XI regni sui Justinus diem clausit extremum, & Tiberius singulare obtinuit imperium.

ROMANORUM LIV Tiberius regnat annis VI.

Anno ergo primo imperii Tiberii, qui est Leovigildi annus IX, Abares Thracias vastant, & Regiam urbem à muro longe obsident. Leovigildus Rex Orospedam ingreditur, & civitates atque castella ejusdem provinçiæ occupat, & suam provinciam facit: & non multo post inibi Rustici rebellantes à Gothis opprimuntur: & post hæc integra à Gothis possidetur Orospeda.

Anno II Tiberii Imperatoris, qui est Leovigildi annus X, Gennadius Magister militum in Africa Mauros vastat: Gasmulem fortissimum Regem, qui jam tres Duces superius nominatos Romani exercitus interfecerat, bello superat, & ipsum Regem gladio interficit. Tiberius Mauricium Excubitorum Comitem Magistrum militiæ Orientis instituit, & ad repugnandum Persis direxit. Romani contra Longobardos in Italia lacrymabile bellum gerunt.

Leovegildus Rex extinctis undique tyrannis, & pervasoribus Hispaniæ superatis sortitus requiem propria cum plebe resedit, & civitatem in Celtiberia ex nomine filii condidit, quæ Recopolis nuncupatur: quam miro opere, & mœnibus, & suburbanis adornans privilegia populo novæ urbis instituit. Joannes Presbyter Ecclesiæ Emeritensis clarus habetur.

Anno III Tiberii Imp. qui est Leovigildi XI annus, Abares a finibus Thraciæ pelluntur, & partes Græciç, atque Pannonis occupant. Leovegildus Rex Hermengildo filio suo filiam Silberti Regis Francorum in matrimonium tradit: & provinciæ partem ad regnandum tribuit. Leovigildo ergo quieta pace regnante adversariorum domestica rixa conturbat. Nam eodem anno filius ejus Hermenegildus factione Gosuinthæ Reginæ tyrannidem assumens in Hispali civitate rebellione

facta

facta recluditur, & alias civitates atque castella secum contra patrem rebellare facit. Quæ caussa in provincia Hispaniæ tam Gothis, quam Romanis majoris exitii, quam adversariorum infestatio fuit. Novellus Complutensis Episcopus clarus habetur.

Anno IV Tiberii, qui est Leovegildi XII annus, Mauricius Magister militum Orientis contra Persas bellum movet, & repulsa Persarum multitudine in Oriente hiemavit. Leovigildus Rex in urbem Toletanam Synodum Episcoporum Sectæ Arrianæ congregat, & antiquam hæresim novello errore emendat dicens de Romana religione ad nostram Catholicam fidem venientes non debere baptizari, sed tantummodo per manus impositionem, & communionis præceptionem * pollui & gloriam Patri per Filium in Spiritu sancto * dare. Per hanc ergo seductionem plurimi nostrorum cupiditate potius impulsi in Arrianum dogma declinant.

* ablui
* dari.

Anno V Tiberii, qui est Leovegildi XIII annus, Longobardi in Italia Regem sibi ex suo genere eligunt vocabulo Antarich, cujus tempore & milites Romani omnino sunt cæsi: & terminos Italiæ Longobardi sibi occupant. Sclavinorum gens Illyricum, & Thracias vastant.

Leovegildus Rex partem Vasconiæ occupat, & civitatem, quæ Victoriacum nuncupatur, condidit. Tiberius Imperator Magistro militum Orientis filiam suam in conjugium tradit.

Anno VI Tiberii, qui est Leovegildi XIV annus, Tiberius vitæ terminum dedit, & Mauricius pro eo Romanorum Imperator efficitur.

ROMANORUM XV MAURICIUS regnat annos XX Leovegildus Rex exercitum ad expugnandum tyrannum filium colligit.

Anno ergo primo Mauricii Imperatoris, qui est Leovegildi Regis XV annus, Leovegildus Rex civitatem Hispalensem congregato exercitu obsidet, & rebellem filium gravi obsidione concludit: in cujus solatio Miro Suevorum Rex ad expugnandam Hispalim devenit, ibique diem clausit extremum: cui Eburicius filius in provincia Gallæciæ in regnum succedit. Interea Leovegildus Rex supradictam civitatem nunc fame, nunc ferro, nunc Bætis conclusione omnino conturbat.

Anno II Mauricii Imperatoris, qui est Leovegildi XVI annus, Leovegildus muros Italicæ antiquæ civitatis restaurat: quæ res maximum impedimentum Hispalensi populo exhibuit. His diebus Andeca in Gallæcia Suevorum regnum cum tyrannide assumit: & Siseguntiam relictam Mironis Regis in conjugium accepit: Eboricum regno privat, & Monasterii monachum facit. Leovegildus Rex filio Hermenegildo ad Rempubl. commigrante, Hispalim pugnando ingreditur: Civitates, & Castella, quas filius occupaverat, cepit, & non multo post memoratum filium in Cordubensi urbe comprehendit, & regno privatum in exilium Valentiam mittit.

Mauricius Imperator contra Longobardos, Francos per conductelā movet: quæ res utrique genti non parva contulit damna.

Eutropius Abba Monasterii Servitani discipulus sancti Donati clarus habetur.

Anno III Mauricii, qui est Leovegildi XVII annus, Mauricius per Duces bellum infert. Leovegildus Rex Gallæcias vastat. Andecanim Regem comprehensum regno privat. Suevorum gentem, thesaurum, & patriam suam in potestatem redigit, & Gothorum provinciam facit. Hermenegildus in urbe Tarraconensi à Sisberto interficitur.

Franci Galliam Narbonensem occupare cupientes cum exercitu ingressi: in quorum congressionem Leovegildus Recaredum filium obviam mittens: & Francorum est ab eo exercitus repulsus, & provincia * Gallæciæ ab eorum infestatione est liberata. Castra vero duo quum nimia hominum multitudine unum pace, alterum bello occupat. Castrum vero, qui Hodierno vocatur, tutissimum valde in ripa Rodani fluminis ponitur: quod Recaredus Rex fortissima pugna aggressus obtinuit: & victor ad patrem patriamque redit. Andeca vero regno privatus tondetur, & honore Presbyteri post regnum honoratur. Non dubium quod in Eiborico Regis filio rege suo fecerat, patitur: & exilio Pacensi urbe relegatur. Malaricus in Gallæcia tyrannidem assumens quasi regnare vult: qui statim à Ducibus Leovegildi oppressus comprehenditur, & Leovegildo vinctus præsentatur. Leander Hispalensis Eccles. Episc. clarus habetur.

* Galliæ

Anno IV Mauricii Imperatoris, qui est Leovegildi Regis XVIII annus, Anthane Longobardorum Rex cum Romanis congressione facta superat, & cæsa multitudine militum Romanorum Italiæ fines occupat.

Hoc anno Leovegildus Rex diem clausit extremum: & filius ejus Recaredus cum tranquillitate regni ejus sumit sceptra.

Anno v Mauricii Imperatoris Romanorum, qui est Recaredi Regis primus feliciter annus, Mauricius Theodosum filium suum ex filia Tiberii Imp. natum Cæsarem facit. Pelagio juniore mortuo, Romanæ Ecclesiæ Gregorius in Episcopatum succedit. Præest annis xv. Romani per Francorum adjutorium Longobardos vastant, & provinciæ Italiæ partem in suam redigunt potestatem. Sisbertus interfector Hermegildi morte turpissima perimitur. Recaredus primo regni sui anno, mense x, Catholicus, Deo juvante, efficitur, & sacerdotes Sectæ Arrianæ sapienti colloquio aggressus ratione potius, quam imperio converti ad Catholicam fidem facit: gentemque omnium Gothorum & Suevorum ad unitatem & pacem revocat Christianæ Ecclesiæ. Sectæ Arrianæ, gratiâ divina, in dogmate veniunt Christiano.

Desiderius Francorum Dux Gothus satis infestus à Ducibus Recaredi Regis superatur: & cæsa Francorum multitudine in campo moritur.

Recaredus Rex aliena à prædecessoribus direpta & fisco sociata placabiliter restituit. Ecclesiarum & Monasteriorum conditor & ditator efficitur.

Anno vi Mauricii, qui est Recaredi ii annus, quidam ex Arrianis Sunna Episcopus, & Seggo cum quibusdam tyrannidem assumere cupientes deteguntur. Convicti Sunna exilio truditur, & Seggo manibus amputatis in Gallæciam exulans mittitur. Mauricius Theodosium filium, quem supra Cæsarem diximus, Romanorum Imperatorem facit.

Anno vii Mauricii, qui est Recaredi Regis iii annus, Uldila Episcopus cum Gosuintha Regina insidiantes Recaredo manifestantur: & fidei Catholicæ communionem, quam sub specie Christiana quasi sumentes projiciunt, publicantur. Quod malum in cognitionem hominum deductum, Uldila exilio condemnatur: Gosuintha vero Catholicis semper infesta vitæ tunc terminum dedit. Francorum exercitus à Gonterano Rege transmissus, Bosone Duce, in Galliam Narbonensem obveniunt, & juxta Carcassonensem urbem castra metati sunt. Cui Claudius Lusitaniæ Dux à Recaredo Rege directus obviam inibi occurrit: cum quo congressione facta, Franci in fugam vertuntur: & direpta castra Francorum: & exercitus à Gothis cæditur. In hoc ergo certamine gratia divina, & fides catholica, quam Recaredus Rex in Gothis fideliter adeptus est, esse noscitur operata: quoniam non est difficile Deo nostro, * si in paucis una in * multis detur victoria. Nam Claudius Dux cum ccc viris lx millia ferme Francorum noscitur infugasse, & maximam eorum partem gladio trucidasse. Non immerito Deus laudatur temporibus nostris in hoc prælio esse operatus, qui similiter ante multa temporum spatia per manum Ducis Gedeoni ccc viris multa millia Madianitarum Dei populo infestantium noscitur extinxisse.

* si paucis * multos

Anno iix Mauricii Imperatoris, qui est Recaredi iv annus, sancta Synodus Episcoporum totius Hispaniæ, Galliæ, & Gallæciæ in urbe Toletana, præcepto Principis Recaredi congregatur Episcoporum numero lxxii. in qua Synodo intererat memoratus Christianissimus Recaredus ordinem conversionis suæ & omnium Sacerdotum, vel gentis Gothicæ confessionem tomo scriptam manu sua Episcopis porrigens, & omnia, quæ ad professionem fidei Orthodoxæ pertinent, innotescens cujus tomi ordinem decrevit sancta Episcoporum Synodus Canonicis applicare monumentis. Summa tamen Synodalis negotii penes sanctum Leandrum Hispalensis Ecclesiæ Episcopum, & beatissimum Eutropium Monasterii Servitani Abbatem fuit. Memoratus vero Recaredus Rex, ut diximus, sancto intererat Concilio renovans temporibus nostris antiquum Principem Constantinum Magnum sanctam Synodum Nicenam sua illustrasse præsentia: nec non & Martianum Christianissimum Imperatorem, cujus instantia Chalcedonensis Synodi decreta formata sunt. Siquidem & in Nicena urbe hæresis Arriana & initium sumpsit, & damnationem meruit, radicibus non amputatis. Chalcedone vero Nestorius & Eutychius una cum Dioscoro ipsorum patrono, & hæresibus propriis condemnati sunt. In hac vero sancta Toletana Synodo Arrii perfidia post longas Catholicorum neces atque innocentium strages ita radicitus amputata est, insistente Principe memorato Recaredo Rege, ut ulterius non pullulet, Catholica ubique pace data Ecclesiis. Hæc ergo nefanda hæresis, secundum quod scriptum est, *De domo Domini exiet tentatio ab Alexandria, &c.* detegente sancto Alexandro ejusdem urbis Episcopo, per Arrium Presbyterum inolevit: qui in Nicena Synodo cccxiix Episcoporum judicio, vigesimo imperii Constan-

stantini senioris anno synodaliter damnationem cum proprio errore suscepit. Quæ post hæc non solum Orientis, & Occidentis partem maculavit, sed & Meridianam & Septentrionis plagam, & ipsas insulas sua perfidia irretivit. A vigesimo ergo Constantini Principis anno, quo tempore Hæresis Arriana initium sumpsit, usque in octavum annum Mauricii Principis Romanorum, qui est Recaredi quartus regni annus, anni sunt CCLXVI, quibus Ecclesia Catholica hujus Hæresis infestatione laboravit. sed favente Deo vicit, quoniam fundata est super petram. In his ergo temporibus, quibus omnipotens Deus, prostrato veternosæ Hæresis veneno, pacem suæ restituit Ecclesiæ, Imperator Persarum Christi suscepit fidem, & pacem cum Mauricio Imperatore firmavit. Recaredo ergo Orthodoxo quieta pace regnante, domesticæ insidiæ prætenduntur. Nam quidam ex cubiculo ejus etiam Provinciæ Dux, nomine Argimundus, adversus Recaredum Regem tyrannidem assumere cupiens, ita ut, si posset, eum & regno privaret & vita. Sed nefandi ejus consilii detecta machinatione, comprehensus, & in vinculis ferreis redactus, habita discussione, socii ejus impiam machinationem confessi condigna sunt ultione interfecti. Ipse autem Argimundus, qui regnum assumere cupiebat, primum verberibus interrogatus, deinde turpiter decalvatus, post hæc dextra amputata, exemplum omnibus in Toletana urbe Asino sedens pompizando dedit, & docuit famulos dominii non esse superbos.

CHRONICI IOAN. ABBATIS BICLAR. FINIS.

IDATII EPISCOPI CHRONICON ET FASTI CONSVLARES.

Ex editione IAC. SIRMONDI
Lutetiæ Paris. MDCXIX.

LECTORI.

De Chronico & Fastis Idatii.

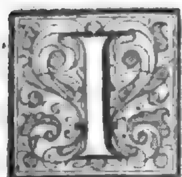

IDATII Chronicon, cujus excerpta tantum quædam ab Henrico Canisio primùm, deinde à Josepho Scaligero edita fuerant, integrum nunc demum indidem prodit, unde nuper Romæ vulgari cœptum est. ex antiquo videlicet codice nostro, quem qui Romanam editionem curavit, quia Parisiis esse audiverat, Parisiensem appellavit: nos Metensem potius dicturi eramus quòd Metis olim exscriptum arbitremur; inde certè ad nos ex Monasterio non ignobili nec obscuro pervenerit. Quanti autem meritò esse debeat hic libellus, tute, Lector, statim agnosces. Intelliges enim, non solùm ab hoc fonte hausta ea esse, quæ de Gothorum, Suevorum, aliarúmque gentium rebus in Hispania Galliáque per ea tempora gestis, apud Isidorum, & alios scriptores, non aliis fermè quàm Chronici hujus verbis contexta leguntur: sed alia præterea tum ad sacram, tum ad civilem historiam plurima hic doceri, quæ ut ceteris omnibus intacta qui extant, ipsi nos etiam, nisi ab Idatio prodita essent, ignorare cogeremur. Facile ergo judicabis, publici usus fuisse, ut non diutius hoc beneficio careremus. Nec verò minor, ut spero, erit gratia Fastorum

Ex Libello de XII. *Scriptoribus Ecclesiasticis, qui Isidoro & Ildefonso subjici solet.*

IDATIUS provinciæ Gallæciæ Episcopus, secutus Chronicam Eusebii Cæsariensis Episcopi, seu Hieronymi presbyteri, quæ usque hodie in Valentis Augusti imperium edita declaratur, dehinc ab anno primo Theodosii Augusti, usque in annum imperii Leonis VIII. subjunctam sequitur historiam: in qua magis barbararum gentium bella crudelia narrat, quæ premebant Hispaniam. Decessit sub Leone principe, ultima jam penè senectute, sicut etiam præfationis suæ demonstrat initio.

Sigebertus de viris Illustribus, cap. XVIII.

IDATIUS Lemicæ Hispaniarum urbis Episcopus Chronicam initiatam à primo Theodosii Imperatoris Consulatu composuit. *In vulgari Chronico Sigeberti Idatius Chronicon suum perduxisse dicitur ad Christi usque annum* CCCCXC. *Zenonis Augusti* XVII. *quod falsum est, cum viginti antè minimùm annis sub Leone Augusto scribendi vivendique finem fecerit, ut superiora declarant.*

PRÆFATIO.

IDATIUS servus D. N. JESU Christi universis fidelibus in Domino nostro JESU Christo, & servientibus ei in veritate salutem.

PROBATISSIMORUM *in omnibus virorum studia, quos præcipuè in fide Catholica, & conversatione perfecta testes veritatis divini cultus docet adsertio, ut ornantur decore dictorum, ita & commendantur honore meritorum, ut miram in omni opere suo obtineant firmitatem. Verùm* IDATIUS *provinciæ Gallecia natus in Lemica civitate, mage divino munere, quàm proprio merito, summi præsul creatus officii, ut extremus plagæ, ita extremus & vitæ, perexiguum informatus studio seculari, multo minus docilis sanctæ lectionis volumine salutari; sanctorum & eruditissimorum patrum in præcedenti opere suo, pro capacitate proprii sensus aut verbi, ostensum ab his secutus exemplar. Quorum primus Eusebius Cæsariensis Episcopus, qui Ecclesiasticas sui numeri libris scripsit historias, ab initio Nini regnantis Assyriis, & sancti Abrahæ Patriarchæ Hebræis, & reliquorum contemporâles his annos regum, in vicesimum Constantini Augusti quo imperabat annum, Græci sermonis Chronographiæ concludit historia. Post hunc successor syngrapheus perfectus universis factorum dictorúmque monimentis, Hieronymus presbyter, idem Eusebius cognomento, de Græco in Latinum scripturæ hujus interpres, à vicesimo anno supradicti Imperatoris in quartum decimum Valentis Augusti annum subditam texit historiam. Esto ut in sanctis quibus deguit Hierosolymorum locis, à memorato Valentis anno in tempus, quo in præsenti vita duravit, fortè quamplurima de his quæ sunt insecuta subjecerit: quia haud unquam, dum valuit, à diverso styli opere cessavit. Quem quodam tempore propriæ peregrinationis in supradictis regionibus adhuc infantulus vidisse me certus sum. Qui post aliquot annos beato ut erat mansit in corpore. Si tunc proprio operi quod subdidit aliqua subjunxerit, apud eos, ad quos scriptorum ejus omne opus vel summa pervenit, certa & plena cognitio est. Sed quoniam in cujusdam studii sui scriptura dixisse eum constat, debacchantibus jam in Romano solo barbaris omnia haberi permixta, atque confusa, opinamur ex hujus indicio sermonis, in hoc per se annorum volumine subdito de successione temporum ab ipso nihil adjectum. Tamen quia ad nostri temporis cursum, ut superior lectio docet, descriptio defluxit annorum, cùm membrana hujus historiæ curam contigisset expertis, mentem monuit imperiti, ut de cognitis, etsi in omnibus impari gressu, vel vestigiis se substerneret præcessorum. Quæ fideli suscipiens cordis intuitu, partim ex studio scriptorum, partim ex certo aliquantorum relatu, partim ex cognitione quam jam lacrymabile propriæ vitæ tempus ostendit, quæ subsequuntur adjecimus. Quorum continentiam gestorum & temporum, qui legis ita discernes. Ab anno primo Theodosii Augusti in annum tertium Valentiniani Augusti, Placidiæ reginæ filii, ex supradicto à nobis conscripta sunt studio, vel ex scriptorum stylo, vel ex relationibus indicantum. Exin immerito adlectus ad Episcopatus officium, non ignarus omnium miserabilis temporis ærumnarum, & conclusi in angustias imperii Romani metas subdidimus ruituras, & quod est luctuosius, intra extremam universi orbis Gallaeciam deformem Ecclesiastici ordinis statum, creationibus indiscretis honestæ libertatis interitum, & universæ propemodum in divina disciplina religionis occasum ex furentium dominantem permixta iniquarum perturbatione nationum. Hæc jam quidem inserta; sed posteris in temporibus quibus offenderint, reliquimus consummanda.*

IDATII EPISCOPI
CHRONICON.

ROMANORUM XXXIX. Theodosius per Gratianum in consortium regni adsumptus, cum ipso, & Valentiniano juniore regnat annis XVII.

1 Theodosius natione Hispanus, de provincia Gallæcia, civitate Cauca, à Gratiano Augustus appellatur.

Inter Romanos, & Gothos multa certamina conferuntur.

2 Theodosius Constantinopolim ingreditur in primo consulatu suo, quem cum Gratiano agebat Augusto.

OLYMP. CCXC. Alexandriæ XXI. habetur episcopus Theophilus vir eruditissimus, insignis, qui à primo consulatu Theodosii Augusti Laterculum per centum annos digestum de Paschæ observatione conscripsit.

3 Athanaricus rex Gotthorum apud Constantinopolim decimo quinto die ex quo à Theodosio fuerat susceptus, interiit.

CCCCXX. VII. Jobeleus ex quo Dominus ascendit. 4 Gothi infida Romanis pace se tradunt.

Ambrosius in Italia Mediolani episcopus, Martinus in Galliis Turonis episcopus, & vitæ meritis, & patratis miraculis virtutum habentur insignes.

5 Theodosius Arcadium filium suum Augustum appellans regni facit sibi esse consortem.

II. CCCC. 6 Honorius nascitur filius Theodosii.

Legati Persarum ad Theodosium Constantinopolim veniunt.

OLYMP. CCXCI. 7 Greothingorum gens à Theodosio superatur.

Priscillianus declinans in hæresim Gnosticorum, per episcopos, quos sibi in eadem pravitate collegerat, Abulæ episcopus ordinatur. qui aliquot Episcoporum conciliis auditus, Italiam petit, & Romam. Ubi ne ad conspectum quidem sanctorum episcoporum Damasi, & Ambrosii receptus, cum his cum quibus iverat, redit ad Gallias. Inibi similiter, à sancto Martino episcopo, & ab aliis episcopos hæreticus judicatus, appellat ad Cæsarem, quia in Galliis his diebus potestatem tyrannus Maximus obtinebat imperii.

8 Arcadii quinquennalia celebrantur.

Romanæ ecclesiæ XXXVI. habetur episcopus Siricius.

9 Priscillianus propter supradictam hæresim ab episcopatu depulsus, & cum ipso Latronianus laicus, aliquantique sectatores ejus apud Trevirim sub tyranno Maximo cæduntur. Exin in Gallæciam Priscillianistarum hæresis invasit.

10 Maximus tyrannus occiditur per Theodosium tertio lapide ab Aquileia quinto Kalendas Augustas: & eodem tempore, vel ipso anno in Galliis per Arbogastem Comitem filius Maximi nomine Victor extinctus est.

Cynegius Theodosii præfectus habetur illustris, qui factis insignibus præditus, & usque ad Ægyptum penetrans gentium simulacra subvertit.

11 Theodosius cum Honorio filio suo Romam ingressus est. OLYMP. CCXCII.

12

13

14 Valentinianus junior apud Viennam scelere Comitis Arbogasti occiditur, & Eugenius tyrannus efficitur. CCCCXXX.

15 OLYMP. CCXCIII.

16 Eugenius à Theodosio Augusto superatus occiditur. II. CCCCX.

17 Theodosius invaletudine hydropis apud Mediolanum defunctus est anno regni sui XVII. Et iste annus, qui Theodosii XVII. ipse Arcadii, & Honorii in initio regni eorum primus est. quod ideo indicatur, ne Olympiadem quinque annorum turbet adjectio, in hoc loco tantum propter regnantum inserta principum.

1 ROMANORUM XL. Arcadius, & Honorius Theodosii filii defuncto patre regnant annis XXX.

2

3 [Romanæ Ecclesiæ XXXVII. habetur episcopus Anastasius.] OLYMP. CCXCIV.

4

5 In provincia Carthaginiensi in civitate Toleto synodus episcoporum contrahitur, in qua quod gestis continetur, Symphosius, & Dictinius, & alii cum his Gallæciæ provinciæ episcopi, Priscilliani sectatores hæresim ejus blasphemissimam cum adsertore eodem professionis suæ subscriptione condemnant. Statuuntur quædam etiam observanda de ecclesiæ disciplina, communicante in eodem concilio. Ortigio episcopo, qui Cælenis fuerat ordinatus, sed agentibus

tibus Priscillianistis pro fide catholica pulsus factionibus exulabat.

6

Olymp. 7

ccxcv. 8 Solis facta defectio tertio Idus Novembris feria secunda.

Romanae ecclesiae xxxviii. habetur episcopus Innocentius.

9 Theodosius Arcadii filius nascitur.

II.ccccxx. 10 Constantinopoli Joannes episcopus praedicatur insignis, qui ob fidem catholicam Eudoxiam Arcadii uxorem infestissimam patitur Arrianam.

Olymp. 11

ccxcvi. 12 Hierosolymis Joannes, Caesarea Eulogius, Cypro Epiphanius, Alexandria Theophilus qui supra, episcopi habentur insignes.

Hieronymus presbyterio praeditus, in Bethleem Judae vicinia consistens, praecipuus habetur in cunctis.

13 Post suprascriptos sanè Arrianos qui Hierosolymis ante Joannem episcopi fuerint, Idatius, qui haec scribit, scire non potuit. Hunc verò sanctum cum sanctis Eulogio, Theophilo, & Hieronymo vidit, & infantulus, & pupillus.

14

Olymp. 15 Alani, & Wandali, & Suevi Hispanias

ccxcvii. ingressi aera ccccxlvii. alii quarto Kalendas, alii tertio Idus Octobris memorant die, tertia feria, Honorio viii. & Theodosio Arcadii filio iii. Consulibus.

Alaricus rex Gothorum Romam ingressus. cùm intra, & extra Urbem caedes agerentur, omnibus indultum est, qui ad sanctorum limina confugerunt.

Placidia Theodosii filia, Honorii Imperatoris soror, à Gothis in Urbe capta.

Alaricus moritur, cui Ataulfus succedit in regno.

Barbari, qui in Hispanias ingressi fuerant, caede depraedantur hostili. Pestilentia suas partes non segnius operatur.

16 Debacchantibus per Hispanias barbaris, & saeviente nihilominus pestilentiae malo, opes & conditam in urbibus substantiam tyrannicus exactor diripit, & miles exhaurit: fames dira grassatur, adeo ut humanae carnes ab humano genere vi famis fuerint devoratae: matres quoque necatis, vel coctis per se natorum suorum sint pastae corporibus. Bestiae occisorum gladio, fame, pestilentia, cadaveribus adsuetae, quósque hominum fortiores interimunt, eorúmque carnibus pastae passim in humani generis efferantur interitum. Et ita quatuor plagis, ferri, famis, pestilentiae, bestiarum; ubique in toto Orbe saevientibus, praedictae à Domino per prophetas suos adnuntiationes implentur.

17 Subversis memorata plagarum grassatione Hispaniae provinciis, barbari ad pacem ineundam, Domino miserante conversi, sorte ad habitandum sibi provinciarum dividunt regiones. Gallaeciam Wandali occupant & Suevi, sitam in extremitate Oceani maris occidua. Alani Lusitaniam, & Carthaginiensem provincias: & Wandali cognomine Silingi Baeticam sortiuntur. Hispani per civitates, & castella residui à plagis, barbarorum per provincias dominantium se subjiciunt servituti.

Constantinus post triennium invasae tyrannidis ab Honorii duce Constantio intra Gallias occiditur.

18 Jovinus, & Sebastianus fratres intra Galliam, & in Africa Heraclianus pari tyrannidis inflantur insania.

Augustinus Hipponensis episcopus Olymp.
habetur insignis, inter cujus studia ma- ccxcviii.
gnifica, Donatistas ab eo Dei adjutorio superatos, probata fides demonstrat auctorum.

19 Jovinus, & Sebastianus oppressi ab Honorii ducibus Narbona interfecti sunt.

Gothi Narbonam ingressi vindemiae tempore.

Heraclianus movens exercitum de Africa adversus Honorium, Utriculo in Italia in conflictu superatus effugit in Africam, caesis in loco supradicto l. millibus armatorum. Ipse post Carthagine in aede Memoriae per Honorium percussoribus missis occiditur.

20 Ataulfus apud Narbonam Placidiam II.ccccxxv.
duxit uxorem: in quo prophetia Danielis putatur impleta, qui ait filiam regis Austri sociandam regi Aquilonis: nullo tamen ejus ex ea semine subsistente.

21 Hierosolymis Joanne de quo supra episcopo praesidente, sanctus & primus post Christum Dominum martyr Stephanus revelatur.

[Hieronymus, qui supra, praecipuus in omnibus, elementorum quoque peritissimus Hebraeorum, in lege Domini, quod scriptum est, diurna, nocturnáque meditatione continuus, studia operis sui reliquit innumera. Ad ultimum Pelagianorum sectam cum ejusdem auctore adamantino veritatis malleo contrivit. Adversus hos, & alios haereticos extant ejus probatissima monimenta.

22 Ataulfus à Patritio Constantio pulsatus,

facto, prædantem in Lusitatania consequitur. Qui haud procul de Emerita, quam cum S. martyris Eulaliæ injuria spreverat, multis per Gaisericum cæsis, ex his quos secum habebat, arrepto, ut putavit, Euro velocius fugæ subsidio, in flumine Ana divino brachio præcipitatus interiit. Quo ita extincto, mox quò cœperat Gaisericus enavigavit.

6 Suevi sub Hermerico rege medias partes Gallæciæ deprædantes, per plebem, quæ castella tutiora retinebat, acta suorum partim cæde, partim captivitate, pacem, quam ruperant, familiarum, quæ tenebantur, rehibitione instaurant.

Per Aëtium Comitem non procul de Arelate quædam Gothorum manus extinguitur, Anaolfo optimate eorum capto. Juthungi per eum similiter debellantur, & Nori.

Felix qui dicebatur Patricius Ravennæ tumultu occiditur militari.

7 AëtiusDux utriúsque militiæ Noros edomat rebellantes. Rursum Suevi initam cum Gallæcis pacem libata sibi occasione conturbant. Ob quorum deprædationem Idatius episcopus ad Aëtium ducem, qui expeditionem agebat in Galliis, suscipit legationem. Vetto, qui de Gothis dolosè ad Gallæciam venerat, sine aliquo effectu redit ad Gothos.

8 Superatis per Aëtium in certamine Francis, & in pace susceptis, Censorius Comes legatus mittitur ad Suevos, supradicto secum Idatio redeunte.

OLYMP. CCCIII. Bonifacius in æmulationem Aëtii de Africa per Placidiam evocatus in Italiam ad palatium redit. Qui depulso Aëtio in locum ejus succedens, paucis pòst mensibus, inito adversum Aëtium conflictu, de vulnere, quo fuerat percussus interiit. Cui Sebastianus gener substitutus per Aëtium de palatio superatus expellitur.

9 Regresso Censorio ad palatium, Hermericus pacem cum Gallæcis, quos prædabatur assiduè sub interventu episcopali datis sibi reformat obsidibus.

Symphosius episcopus per eum ad comitatum legatus missus, rebus in cassum frustratur arreptis.

In conventu Lucensi contra voluntatem Agrestii Lucensis episcopi, Pastor & Syagrius episcopi ordinantur.

Aëtius Dux utriusque militiæ Patricius appellatur.

II.CCCCL. 10 Sebastianus exul & profugus effectus, navigat ad palatium Orientis.

Romanæ ecclesiæ XLII. habetur episcopus Xystus.

11 Hierosolymis Juvenalem episcopum præsidere, Germani presbyteri Arabicæ regionis exinde ad Gallæciam venientis, & aliorum Græcorum relatione comperimus, adjicientibus Constantinopolim eum cum aliis, & Palæstinæ provinciæ & Orientis episcopis evocatum, sub præsentia Theodosii Augusti, contracto episcoporum interfuisse concilio ad destruendam Hebionitarum hæresim, quam Nestorius ejusdem urbis episcopus pravo stultissimæ sectæ resuscitabat ingenio.

Quo verò tempore sancti Joannes, Hieronymus, & alii, quos supra diximus, obierint, vel quis Joanni ante Juvenalem successerit, sicut & fecisse cognitum est in brevi seniorem quendam, referentum sermo non edidit.

12 Narbona obsideri cœpta per Gothos.

Burgundiones, qui rebellaverant, à Romanis duce Aëtio debellantur.

Uno, eodémque tempore Alexandriæ Cyrillum episcopum præsidere, & Constantinopoli Nestorium hæreticum Hebionæum, Cyrilli ipsius ad eundem epistola, & hæresim destruentis, & regulam fidei exponentis ostendit. Hæc cum aliis habentur allata. OLYMP. CCCIV.

13 Narbona obsidione liberatur Aëtio Duce, & Magistro militum. Burgundionum cæsa viginti millia.

Rursus Censorius, & Fretimundus legati mittuntur ad Suevos.

14 Gothorum cæsa octo millia sub Aëtio duce.

Suevi cum parte plebis Gallæciæ, cui adversabantur, pacis jura confirmant.

Hermericus rex morbo oppressus Rechilam filium suum substituit in regnum: qui Andevotum cum sua, quam habebat, manu ad Singilionem Bæticæ fluvium aperto Marte prostravit, magnis ejus auri & argenti opibus occupatis.

15 Carthagine fraude decepta decimo quarto Kal. Novemb. omnem Africam rex Gaisericus invadit.

Bello Gothico sub Theodore rege apud Tolosam, Litorius Romanus dux, incónsultius cum auxiliari manu irruens, cæsis his, ipse vulneratus capitur, & post dies paucos occiditur.

Inter Romanos & Gothos pax efficitur.

Gaisericus elatus impiè Episcopum, clerúmque Carthaginis depellit ex ea, & juxta prophetiam Danielis, demutatis ministeriis sanctorum, ecclesias catholicas tradit Arrianis.

Rechila rex Suevorum Emeritam ingreditur.

16 Gai-

16 Gaisericus Siciliam deprædatus Panormum diu obsedit: qui damnati à catholicis episcopis Maximini, apud Siciliam Arrianorum ducis, adversum catholicos præcipitatur instinctu, ut eos quoquo pacto in impietatem cogeret Arrianam. Nonnullis declinantibus, aliquanti durantes in catholica fide consummavere martyrium.

Censorius Comes, qui legatus missus fuerat ad Suevos, residens Mirtyli, obsessus à Rechila in pace se tradidit.

OLYMP. CCCV. 17. Rex Suevorum diuturno per annos septem morbo adflictus moritur Hermericus.

Rex Rechila Hispali obtenta, Bæticam, & Carthaginiensem provincias in suam redigit potestatem.

[Romanæ ecclesiæ XLIII. præsidet episcopus Leo.]

Sabino episcopo de Hispali factione depulso, in locum ejus Epiphanius ordinatur fraude, non jure.

Asturius Dux utriusque militiæ ad Hispanias missus Tarraconensium cædit multitudinem Bacaudarum.

18 Cometæ sidus apparere incipit mense Decembri: quod per menses aliquot visum, subsequentis in pestilentia plagæ, quæ fere in toto orbe diffusa est, præmisit ostentum.

Constantinopolitanæ ecclesiæ depulso Nestorio præsidet episcopus Flavianus.

19 Asturio Magistro utriusque militiæ gener ipsius successor ipsi mittitur Merobaudis, natu nobilis, & eloquentiæ merito, vel maximè in poëmatis studio veteribus comparandus, testimonio etiam provehitur statuarum. Brevi tempore potestatis suæ Aracellitanorum frangit insolentiam Bacaudarum. Mox nonnullorum invidia perurgènte, ad urbem Romam sacra præceptione revocatur.

II. CCCCLX. 20 Sebastianus illic, quò confugerat, deprehensus sibi adversa moliri, è Constantinopoli fugit admonitus, & ad Theodorem regem Gothorum veniens, conquæsitam sibi quà potuit, Barcinonam hostis ingreditur.

OLYMP. CCCVI. 21 In Asturicensi urbe Gallæciæ, quidam ante aliquot annos latentes Manichæi gestis episcopalibus deteguntur, quæ ab Idatio, & Turibio episcopis, qui eos audierant, ad Antoninum Emeritensem episcopum directa sunt.

Wandali navibus Turonio in litore Gallæciæ repente advecti, familias capiunt plurimorum.

Sebastianus de Barcinona fugatus migrat ad Wandalos.

Per episcopum Romæ tunc præsidentem gesta de Manichæis per provincias diriguntur.

22 Vitus Magister utriusque militiæ factus ad Hispanias missus, non exiguæ manus fultus auxilio, cùm Carthaginienses vexaret, & Bæticos, succedentibus cum rege suo illic Suevis, superatis etiam in congressione, qui ei ad deprædandum in adjutorium venerant, Gothis, territus miserabili timore diffugit. Suevi exin illas provincias magna deprædatione subvertunt.

23 Romanæ ecclesiæ XLIII. præsidet episcopus Leo. hujus scripta per episcopi Turibii diaconem Pervincum contra Priscilianistas ad Hispanienses episcopos deferuntur. Inter quæ ad episcopum Turibium de observatione catholicæ fidei, & de hæresum blasphemiis, disputatio pleno dirigitur, quæ ab aliquibus Gallæcis subdolo probatur arbitrio.

Solis facta defectio die nono Kal. Januarias, qui fuit tertia feria.

24 Rechila rex Suevorum Emeritæ gentilis moritur mense Augusto: cui mox filius suus catholicus Rechiarius succedit in regnum, nonnullis quidem sibi de gente sua æmulis, sed latenter. obtento tamen regno, sine mora ulteriores regiones invadit ad prædam.

Pascentium quendam urbis Rómæ, qui de Asturica diffugerat, Manichæum Antoninus episcopus Emeritæ comprehendit, auditúmque etiam de provincia Lusitania facit expelli.

Per Ajulfum Hispali Censorius jugulatur.

25 Rechiarius accepta in conjugium Theodoris regis filia, auspicatur initium regni Vasconias deprædatur mense Februario. OLYMP. CCCVII.

Basilius ob testimonium egregii ausus sui congregatis Bacaudis in ecclesia Tyriassone fœderatos occidit. ubi & Leo ejusdem ecclesiæ episcopus, ab eisdem qui cum Basilio aderant, in eo loco obiit vulneratus.

Rechiarius mense Julio ad Theodorem socerum profectus, Cæsaraugustanam regionem cum Basilio in reditu deprædatur. Irrupta per dolum Ilerdensi urbe acta est non parva captivitas.

26 Asturius vir illustris ad honorem provehitur consulatus.

Sebastianus exul factus perniciosam sibi, sicut post exitus docuit, Gaiserici confugit potestatem: parvò pòst tempore quàm venerat per eum jubetur occidi.

De Galliis epistolæ deferuntur Flaviani episcopi ad Leonem episcopum missæ, cum scriptis Cyrilli episcopi Alexandrini ad

ad Nestorium Constantinopolitanum de Eutychete Hebionita hæretico, & Leonis episcopi ad eundem responsa: quæ cum aliorum episcoporum & gestis, & scriptis, per ecclesias diriguntur.

27 Theodosius Imperator moritur Constantinopoli anno ætatis suæ quadragesimo octavo.

Post quem XLIII. statim apud Constantinopolim Marcianus à militibus, & ab exercitu, instante etiam sorore Theodosii Pulcheria regina, efficitur Imperator. Qua sibi in conjugium adsumpta, regnat in partibus Orientis.

28 Valentiniani Imperatoris mater Placidia moritur apud Romam.

OLYMP. CCCVIII. In Gallæcia terræmotus assidui, signa in cælo plurima ostenduntur. Nam pridie nonas Aprilis tertia feria, post Solis occasum, ab Aquilonis plaga cælum rubens sicut ignis, aut sanguis, efficitur, intermixtis per igneum ruborem lineis clarioribus in speciem hastarum rutilantium deformatis. à die clauso usque in horam noctis ferè tertiam signi durat ostensio, quæ mox ingenti exitu perdocetur.

Gens Hunnorum pace rupta deprædatur provincias Galliarum. plurimæ civitates effractæ: in campis Catalaunicis, haud longè de civitate, quam effregerant, Mettis, Aëtio duci, & regi Theodori, quibus erat in pace societas, aperto Marte confligens, divino cæsa superatur auxilio: bellum nox intempesta diremit. Rex illic Theodores prostratus occubuit: CCC. fermè millia hominum in eo certamine cecidisse memorantur.

Multa anno signa procedunt. Quinto Kalen. Octobris à parte Orientis Luna fuscatur. In diebus sequentis paschæ visa quædam in cælo regionibus Galliarum, epistola de his Eufronii Augustodunensis episcopi ad Agrippinum Comitem facta evidenter ostendit. Stella cometes à decimo quarto Kal. Julias apparere incipit, quæ III. Kal. diluculo ab Oriente visa, post occasum Solis ab occidua parte mox cernitur. Kalendis Augusti à parte Occidentis apparet.

Occiso Theodore Thorismo filius ejus succedit in regno.

Hunni cum rege suo Attila relictis Galliis post certamen Italiam petunt.

29 Secundo regni anno principis Marciani Hunni, qui Italiam prædabantur, aliquantis etiam civitatibus irruptis, divinitus partim fame partim morbo quodam plagis cælestibus feruntur: missis etiam per Marcianum principem Aëtio duce cæduntur auxiliis; pariterque in sedibus suis, & cælestibus plagis, & per Marciani subiguntur exercitum. & ita subacti, pace facta cum Romanis, proprias universis repetunt sedes, ad quas rex eorum Attila mox reversus interiit.

Ad Suevos Mansuetus Comes Hispaniarum, & Fronto similiter Comes, legati pro pace mittuntur, & obtinent conditiones injunctas.

Thorismo rex Gothorum spirans hostilia à Theodorico & Frederico fratribus jugulatur: cui Theudoricus succedit in regno.

30 Tertio regni anno principis Marciani regina moritur Pulcheria mense Julio. IICCCCLXX.

Per Fredericum Theudorici regis fratrem Bacaudæ Tarraconenses cæduntur ex auctoritate Romana.

In Gallæcia terræmotus, & in Sole signum in ortu, quasi altero secum concertante monstratur.

Aëtius Dux, & Patricius fraudulenter singularis accitus intra palatium manu ipsius Valentiniani Imperatoris occiditur. Et cum ipso per spatarium ejus aliqui singulariter intromissi jugulantur honorati.

His gestis legatos Valentinianus mittit ad gentes, ex quibus ad Suevos venit Justinianus.

31 Quarto regni anno principis Marciani, per duos barbaros Aëtii familiares Valentinianus Romæ Imperator occiditur in campo, exercitu circumstante, anno ætatis suæ XXXVI. & regni XXXI. Post quem mox Maximus ex consulibus XLIII. Romæ Augustus appellatur. qui cùm Imperator factus relictam Valentiniani sibi duxisset uxorem, & filio suo ex priore conjuge Palladio, quem Cæsarem fecerat, Valentiniani filiam in conjugium tradidisset, magnorum motuum, quos verebatur, perturbatione distortus, & quia in occisorum per Valentinianum, & in ipsius interitum Valentiniani, ambitu regni consilia scelesta patrata contulerat, cùm imperium deserere vellet, & Romam, vix quatuor regni sui mensibus expletis, in ipsa urbe tumultu populi, & seditione occiditur militari.

Ipso anno in Galliis Avitus Gallus civis ab exercitu Gallicano, & ab honoratis, primùm Tolosæ, dehinc apud Arelatum Augustus appellatus, Romam pergit, & suscipitur.

Usque ad Valentinianum Theodosii generatio tenuit principatum.

I ROMANORUM XLIII. Marcianus quarto jam regni sui anno obtinet monarchiam.

Per Avitum, qui à Romanis, & evocatus & susceptus fuerat Imperator, legati ad Mar-

Marcianum pro unanimitate mittuntur imperii.

Gaisericus sollicitatus à relicta Valentiniani, vt malum fama dispergit, priusquàm Avitus Augustus fieret, Romam ingreditur, direptisque opibus Romanorum Carthaginem redit, relictam Valentiniani, & filias duas, & Aëtii filium Gaudentium nomine, secum ducens.

Suevi Carthaginenses regiones, quas Romanis reddiderant, deprædantur.

Olymp. cccix. v. annus Martiani. Marcianus, & Avitus concordes principatu Romani utuntur imperii.

Per Augustum Avitum Fronto Comes legatus mittitur ad Suevos. Similiter & à rege Gothorum Theudorico; quia fidus Romano esset imperio, legati ad eosdem mittuntur, ut tam secum, quàm cum Romano imperio, quia uno essent pacis fœdere copulati, jurati fœderis promissa servarent. Remissis legatis utriúsque partis, atque omni juris ratione violata, Suevi Tarraconensem provinciam, quæ Romano imperio deserviebat, invadunt.

De Erulorum gente septem navibus in Lucensi litore aliquanti advecti, viri fermè cccc. expediti, superventu multitudinis congregatæ duobus tantùm ex suo numero effugantur occisis. qui ad sedes proprias redeuntes, Cantabriarum, & Varduliarum loca maritima crudelissimè deprædati sunt.

Legati Gothorum rursum veniunt ad Suevos. post quorum adventum rex Suevorum Rechiarius cum magna suorum multitudine regiones provinciæ Tarraconensis invadit, acta illic deprædatione & grandi ad Gallæciam captivitate deducta.

Mox Hispanias rex Gothorum Theudoricus cum ingenti exercitu suo, & cum voluntate, & ordinatione Aviti Imperatoris ingreditur. Cui cum multitudine Suevorum rex Rechiarius occurrens duodecimo de Asturicensi ube milliario, ad fluvium nomine Urbicum, tertio nonas Octobris die sexta feria inito mox certamine superatur. cæsis suorum agminibus, aliquantis captis, plurimisque fugatis, ipse ad extremas sedes Gallæciæ plagatus vix evadit, ac profugus.

Theudorico rege cum exercitu ad Bracaram extremam civitatem Gallæciæ pertendente, quinto Kal. Novemb. die Dominico, & si incruenta, fit tamen satis mœsta, & lacrymabilis ejusdem direptio civitatis. Romanorum magna agitur captivitas captivorum, Sanctorum basilicæ effractæ, altaria sublata atque confracta, virgines Dei exin quidem abductæ, sed integritate servata, clerus usque ad nuditatem pudoris exutus, promiscui sexus cum parvulis, de locis refugii sanctis, populus omnis abstractus, jumentorum, pecorum, camelorúmque horrore locus sacer impletus, scripta super Hierusalem ex parte cælestis iræ revocavit exempla.

2 Rechiarius ad locum, qui Portucale appellatur, profugus regi Theudorico captivus adducitur. quo in custodiam redacto, cæteris, qui de priore certamine superfuerant, tradentibus se Suevis, aliquantis nihilominus interfectis, regnum destructum, & finitum est Suevorum.

Hisdem diebus Rechimeris Comitis circumventione magna multitudo Wandalorum, quæ se de Carthagine cum lx. navibus ad Gallias, vel ad Italiam moverat, regi Theudorico nunciatur occisa per Avitum.

Hesychius Tribunus legatus ad Theodoricum cum sacris muneribus missus ad Gallæciam venit, nuncians ei id quod supra, in Corsica cæsam multitudinem Wandalorum, & Avitum de Italia ad Gallias Arelate successisse. Orientalium naves Hispalim venientes per Marciani exercitum cæsas nunciat.

Occiso Rechiario mense Decembri, rex Theudoricus de Gallæcia ad Lusitaniam succedit.

In conventus parte Bracarensis latrocinantum deprædatio perpetratur.

Ajulfus deserens Gothos in Gallæcia residet.

Suevi, qui remanserant in extrema parte Gallæciæ, Massiliæ filium nomine Maldram sibi regem constituunt.

Theudoricus Emeritam deprædari volens beatæ Eulaliæ martyris terretur ostentis.

3 Avitus tertio anno posteaquam à Gallis, & à Gotthis factus fuerat Imperator caret imperio, Gothorum promisso destitutus auxilio, caret & vita.

In Orientis partibus septimo anno imperii sui moritur Marcianus.

Romanorum xliv. Majorianus in Italia, & Constantinopoli Leo Augusti appellantur.

1 Theudoricus adversis sibi nunciis territus, mox post dies Paschæ, quod fuit quinto Kal. Aprilis, de Emerita egreditur, & Gallias repetens, partem ex ea quam habebat multitudine variæ nationis, cum ducibus suis ad campos Gallæciæ dirigit. qui dolis, & perjuriis instructi, sicut eis fuerat imperatum, Asturicam, quam jam prædones ipsius sub specie Romanæ ordinationis intraverant, mentientes ad Suevos, qui remanserant, jussam sibi expeditionem, ingrediuntur pace fucata solita arte perfidiæ. Nec

mora

mora promiscui generis reperta illic cæditur multitudo, sanctæ effringuntur ecclesiæ, altarib. direptis, & demolitis, sacer omnis ornatus, & usus aufertur. Duo illic episcopi inventi cum omni clero abducuntur in captivitatem: invalidior promiscui sexus agitur miseranda captivitas; residuis, & vacuis civitatis domibus datis incendio, camporum loca vastantur. Palentina civitas simili, quo Asturica, per Gothos perit exitio. Unum Coviacense castrum tricesimo de Asturica milliario à Gothis diutino certamine fatigatum, auxilio Dei, hostibus & obsistit, & prævalet: quàm plurimis ex eorum manu interfectis, reliqui revertuntur ad Gallias.

Ajulfus dum regnum Suevorum spirat, Portucale moritur mense Iunio.

Suevi in partes divisi pacem ambiunt Gallæciarum: è quibus pars Frantanem, pars Maldram regem appellat. Solito more perfidiæ Lusitaniam deprædatur pars Suevorum Maldram sequens. acta illic Romanorum cæde, prædisque contractis, civitas Ulyxippona sub specie pacis intratur.

Frantanes moritur per Pascha, & Pentecostem. Iubente Maldra Suevi in solitam perfidiam versi, regionem Gallæciæ adhærentem flumini Durio deprædantur. Quinto idus Iunias, die quarta feria, ab hora quarta in horam sextam, ad speciem Lunæ quintæ, vel sextæ, Sol de lumine orbis sui minoratus apparuit.

2 Gothicus exercitus duce suo Cyrila à Theudorico rege ad Hispanias missus mense Iulio succedit ad Bæticam. Legati Gothorum, & Wandalorum pariter ad Suevos veniunt, & revertuntur. OLYMP. CCCX.

3 Theudoricus cum duce suo Sunierico exercitus sui aliquantam ad Bæticam dirigit manum: Cyrila revocatur ad Gallias. Suevi nihilominus Lusitaniæ partes cum Maldra, alii cum Remismundo Gallæciam deprædantur.

Eruli maritima conventus Lucensis loca nonnulla crudelissimè invadunt ad Bæticam pertendentes.

Maldras germanum suum fratrem interficit, & Portucale castrum idem hostis invadit.

Inter Suevos, & Gallæcos interfectis aliquantis honestis natu, malum hostile miscetur.

Legati à Nepotiano Magistro militiæ, & à Sunierico Comite missi veniunt ad Gallæcos, nunciantes Majorianum Augustum, & Theudoricum regem firmissima inter se pacis jura sanxisse, Gothis in quodam certamine superatis.

4 Maldras in fine mensis Februarii jugulatus merito perit interitu.

Per Suevos Luco habitantes, in diebus Paschæ, Romani aliquanti cum rectore suo honesto natu repentino securi de reverentia dierum occiduntur incursu.

Mense Majo Majorianus Hispanias ingreditur Imperator: quo Carthaginensem provinciam pertendente, aliquantas naves, quas sibi ad transitum adversum Wandalos præparabat, de litore Carthaginiensi commoniti Wandali per proditores abripiunt. Majorianus ita à sua ordinatione frustratus ad Italiam revertitur.

Pars Gothici exercitus à Sunierico & Nepotiano Comitibus ad Gallæciam directa, Suevos apud Lucum deprædantur, quæ Dictinio, Spinione & Ascanio delatoribus, spargentibúsque ad terrorem propriæ venena perfidiæ, indicata recurrit ad suos. ac mox iisdem delatoribus, quibus supra, Frumarius cum manu Suevorum, quam habebat impulsus, capto Idatio episcopo septimo Kalen. Augusti in Aquæflaviensi ecclesia, eundem conventum grandi evertit excidio.

Remismundus vicina pariter Auregensium loca, & Lucensis conventus maritima populatur.

Inter Frumarium, & Remismundum oritur de regni potestate dissensio.

Gallæcorum & Suevorum pacis quædam umbra conseritur.

A Theudorico legati ad Suevos veniunt, & recurrunt.

Suniericus Scalabim, cui adversabatur, obtinet civitatem.

Idatius, qui supra, tribus mensibus captivitatis impletis, mense Novembri miserantis Dei gratia, contra votum, & ordinationem supradictorum delatorum, redit ad Flavias.

De rege Theudorico legati gentis perfidæ revertuntur.

Gaisericus rex à Majoriano Imperatore per legatos postulat pacem.

5. 1 Majorianum de Galliis Romam redeuntem, & Romano imperio vel nomini res necessarias ordinantem, Rechimer livore percitus, & invidorum consilio fultus, fraude interficit circumventum.

ROMANORUM XLV. Severus à Senatu Romæ Augustus appellatur anno imperii Leonis quinto. II. CCCC. LXXX.

6. 2 Suniericus redit ad Gallias. Nepotianus Theudorico ordinante Arborium accipit successorem.

In provincia Gallæcia prodigiorum videntur signa diversa. Aera D.VI. Nonas Martias pullorum cantu, ab occasu Solis Luna

domus destruuntur cum aliqua parte murorum, habitatoribúsque captis atque dispersis, & regio desolatur, & civitas.

OLYMP. CCCXII. Legati de Gothico reversi portenta in Galliis visa aliquanta, in conspectu . . . . . . similem ipsi de continuo paruisse Solem alium visum . . . . Solis occasu. Congregatis etiam quodam die concilii sui Gothis tela, quæ habebant in manibus, à parte ferri, vel acie, alia viridi, alia roseo, alia croceo, alia nigro colore naturalem ferri speciem aliquandiu non habuisse mutata. Medio Tolosæ civitatis hisdem diebus è terra sanguinem erupisse, totóque diei fluxisse curriculo.

3 Legatorum Suevorum reditum aliquanta Gothorum manus insequens Emeritam petit.

Ulixippona à Suevis occupatur, cive suo, qui illic præerat, tradente Lusidio. Hac re cognita Gothi, qui venerant, invadunt, & Suevos deprædantur, pariter & Romanos, ipsis in Lusitaniæ regionibus servientes.

Legati, qui ad Imperatorem missi fuerant, redeunt, nuntiantes sub præsentia sui magnum valde exercitum cum tribus ducibus lectis adversum Wandalos à Leone Imperatore descendisse, directo Marcellino pariter cum manu magna eidem per Imperatorem Anthemium sociata. Rechimerum generum Anthemii Imperatoris, & Patricium factum: Asparem degradatum ad privatam vitam, filium ejus occisum, adversum Romanum imperium, sicut detectique sunt, Wandalis consulentes.

Hilaro defuncto sex sacerdotii sui annis expletis, XLV. Romanæ ecclesiæ Simplicius episcopus ordinatur.

Aunonenses pacem cum rege faciunt Suevorum, qui & Lusitaniæ, & conventus Asturicensis quædam loca prædantes invadunt.

Gothi circa eundem conventum pari hostilitate desæviunt, partes etiam Lusitaniæ deprædantur.

Lusidius per Remismundum cum suis hominibus Suevis ad Imperatorem in legatione dirigitur.

Durissimus extra solitum hoc eodem tempore annus hiberni, veris, æstatis, autumni in aëris, & omnium fructuum permutatione diffunditur.

Signa etiam aliquanta, & prodigia in locis Gallæciæ pervidentur. In flumine Minio, de municipio Lais milliario ferme quinto, capiuntur pisces quatuor novi visu, & specie, siut retulere, qui cœperant Christiani, & religiosi, Hebræis, & Græcis litteris, Latinis autem ærarum numeris insigniti, ita CCCLXV. anni circulum continentes, pari mensium intervallo. Haud procul de supradicto municipio in speciem lenticulæ viridissimorum ut herba quædam forma granorum plena amaritudine defluxit è cælo. & multa alia ostenta, quæ memorare prolixum est.

IDATII EPISCOPI FASTORUM CONSULARIUM PARS;

ab exordio Aureliani Aug. ad obitum Honorii.

NTIOCHIANO & Orfito.
His Consulibus levatus Aurelianus Imperator.
Aureliano & Basso.
His Conss. muri urbis cœpti fieri.
CCCX. Quieto & Voldumiano.
Tacito & Placidiano.
Aureliano II. & Capitolino.
Aureliano III. & Marcellino.
His Conss. occisus est Aurelianus Imper. Cænofrurio, & levatus est Tacitus Romæ.
Tacito II. & Æmiliano.
Probo & Paulino.
His Conss. occisus est Tacitus Tyana.
Probo II. & Lupo.
Probo III. & Paterno.
Messala & Grato.
Probo IV. & Tiberiano.
Probo V. & Victorino.
Caro II. & Carino.
His Conss. occisus est Probus Sirmio.
Carino II. & Numeriano.
His Conss. magna fames fuit.
Diocletiano II. & Aristobulo.
His Conss. occisus est Carinus Margo, [& levatus est Diocletianus Imperator,] qui ipso anno cum Aristobulo Consul processerat.
Maximo II. & Aquilino.

His Conſſ. levatus eſt Maximianus Imperator ſenior die Kal. April.

Diocletiano III. & Maximiano.

Maximiano II. & Ianuario.

Baſſo & Quintiano.

Diocletiano IV. & Maximiano III.

Tiberiano & Dione.

His Conſſ. tenebræ fuerunt inter diem. & eo anno levati ſunt Conſtantius & Maximianus Cæſares die Kal. Mart.

CCCXXX. Annibaliano & Aſclepiodoto.

Diocletiano V. & Maximiano IV.

Conſtantio & Maximiano.

His Conſſ. caſtra facta in Sarmatia contra Acinco & Bononia.

Tuſco & Annulino.

His Conſſ. Carporum gens univerſa in Romania ſe tradidit.

Diocletiano VI. & Conſtantio II.

Maximiano V. & Maximiano II.

His Conſſ. victi Perſæ.

Fauſto II. & Gallo.

Diocletiano VII. & Maximiano VI.

His Conſſ. victi Marcomanni.

Conſtantio III. & Maximiano III.

Titiano II. & Nepotiano.

CCCXL. Conſtantio IV. & Maximiano IV.

His Conſulib. vilitatem juſſerunt Imperatores eſſe.

Diocletiano VIII. & Maximiano VII.

His Conſſ. perſecutio Chriſtianorum.

Diocletiano IX. & Maximiano VIII.

His Conſſ. depoſuerunt purpuram privati effecti Diocletianus & Maximianus, & veſtierunt Severum & Maximinum. Nam Conſtantius & Maximianus, qui Cæſares fuerunt, eadem hora Auguſti nuncupati ſunt die Kal. April.

Conſtantio V. & Maximiano V.

Conſtantio VI. & Maximiano VI.

His Conſſ. diem functus Conſtantius, & poſtea levatus eſt Conſtantinus VIII. Kal. Aug.

Novies & Conſtantino.

His Conſſ. quod eſt poſt ſextum Conſulatum, occiſus Severus Romæ.

Item Decies & Maximiano VII.

His Conſſ. quod eſt Maxentio & Romulo, levatus Licinius Carnunto III. Id. Nov.

Poſt Conſulatum Decimum & Septimum.

His Conſſ. quod eſt Maxentio II. & Romulo II.

Anno II. poſt Conſulatum Decimum & Septimum.

His Conſſ. quod eſt Maxentio III. ſolo, diem functus Maximianus ſenior.

Maximiano VIII. Conſule.

His Conſſ. quod eſt Rufino & Voluſiano, diem functus Maximianus junior.

Conſtantino II. & Licinio II. CCCL.

His Conſſ. quod eſt Maxentio IV. ſolo, victus & occiſus Maxentius Romæ ad pontem Mulvium.

Conſtantino III. & Licinio III.

Voluſiano II. & Anniano.

His Conſſ. bellum Cibalenſe fuit die VIII. Idus Octobr.

Conſtantino IV. & Licinio IV.

Sabino & Rufino.

His Conſſ. diem functus Diocletianus Salona die III. Non. Decemb.

Gallicano & Baſſo.

His Conſſ. levati tres Cæſares, Criſpus, Licinius & Conſtantinus die Kal. Mart.

Licinio V. & Criſpo Cæſare.

His Conſſ. tenebræ fuerunt inter diem hora IX.

Conſtantino V. & Licinio Cæſare.

Conſtantino VI. & Conſtantino Cæſare.

Criſpo II. & Conſtantino II.

Probiano & Iuliano. CCCLX.

Severo & Rufino.

Criſpo III. & Conſtantino III.

His Conſſ. bellum Hadrianopolitanum die V. Non. Iulias, & bellum Calchedonenſe XIV. Kal. Octob. & levatus eſt Conſtantius Cæſar VI. Idus Novemb.

Paulino & Iuliano.

His Conſſ. occiſus Licinius.

Conſtantino VII. & Conſtantio Cæſare.

His Conſſ. occiſus eſt Criſpus, & edidit vicennalia Conſtantinus Auguſtus Romæ.

Conſtantino & Maximo.

Ianuario & Iuſto.

Conſtantino VIII. & Conſtantino IV.

Gallicano & Symmacho.

His Conſſ. dedicata eſt Conſtantinopolis die V. Idus Maias.

Baſſo & Ablabio.

Pacatiano & Hilariano. CCCLXX.

His Conſſ. victi Gothi ab exercitu Romano in terris Sarmatarum die XII. Kal. Maji.

Dalmatio & Xenophilo.

His Conſſ. levatus eſt Conſtans die VIII. Kal. Ianuar.

Optato & Paulino.

His Conſſ. Sarmatæ ſervi univerſa gens dominos ſuos in Romaniam expulerunt.

Conſtantio & Albino.

His Conſſ. tricennalia edidit Conſtantinus Aug. die VIII. Kal. Aug. & levatus eſt Dalmatius Cæſar XIV. Kal. Octob.

Nepotiano & Facundo.

Feliciano & Titiano.

His Conſſ. Conſtantinus Aug. ad cæleſtia regna ablatus eſt XI. Kal. Iunias. & ipſo anno nuncupati ſunt tres Auguſti Conſtantinus, & Conſtantius, & Conſtans V. Idus Septemb.

Urſo

Urso & Polemio.
Constantio II. & Constante.
Acyndino & Proculo.
His Conss. occisus est Constantinus junior.
Marcellino & Probino.
His Conss. pugna facta est cum gente Francorum à Constante Aug. in Galliis. & ipso anno terræmotus fuit ad Orientem per totum annum præter Antiochiam.
CCLXXX. Constantio III. & Constante II.
His Conss. victi Franci à Constante Aug. seu pacati. tractus Hermogenes.
Placido & Romulo.
Leontio & Salustio.
Amantio & Albino.
Constantio IV. & Constante III.
Rufino & Eusebio.
Philippo & Salia.
His Conss. bellum Persicum fuit nocturnum.
Limenio & Catullino.
Sergio & Nigriniano.
His Conss. Constans occisus est in Galliis à Magnentio. & levatus est Magnentius die XV. Kal. Februar. & Vetranio apud Sirmium Kal. Mai. eo anno. & Nepotianus Romæ III. Non. Iunias. & pugna magna fuit cum Romanis & Magnentianis.
Post Conss. Sergii & Nigriniani.
His Conss. bellum Magnentii fuit Morsæ die IV. Kal. Octob. & eo anno depositus Vetranio VIII. Kal. Ianuar. & levatus est Constantius Cæsar Id. Mart. & apparuit in Oriente signum Salvatoris die III. Kal. Februar. Luna XXVIII.
CCCIC. Constantio V. & Constantio Cæs.
Constantio VI. & Constantio II.
His Conss. Magnentius se interfecit in Galliis apud Lugdunum die III. Idus Aug. & Decentius frater Magnentii laqueo se suspendit XV. Kal. Septemb.
Constantio VII. & Constantio III.
His Conss. occisus est Constantius Cæsar in insula Flanona.
Arbetione & Lolliano.
His Conss. levatus est Iulianus Cæsar die VIII. Idus Novembres.
Constantio VIII. & Iuliano Cæsare.
His Conss. introierunt Constantinopolim reliquiæ Apostoli Timothei die Kal. Iun.
Constantio IX. & Juliano Cæs. II.
His Conss. introierunt Constantinopolim reliquiæ SS. Apostolorum Andreæ & Lucæ die V. Non. Mart. & introivit Constantius Aug. Romam IV. Kal Majas, & edidit XXXV.
Datiano & Cæreale.
His Conss. introierunt Constantinopolim legati Persarum die VII. Kal. Mart. Ipso anno terræmotus factus, ita ut civitas Nicomedensium funditus versaretur die IX. Kal. Septemb. aliæ verò CL. civitates partibus vexatæ sunt.
Eusebio & Hypatio.
His Conss. natus est Gratianus filius Augusti Valentiniani die XIV. Kalend. Majas. & ipso anno primum processit Constantinopolim Præfectus urbis, nomine Honoratus, die III Idus Decemb.
Constantio X. & Juliano III.
His Conss. dedicatum est Constantinopoli Dominicum die XV. Kal. Martias.
Tauro & Florentio.
His Conss. diem functus Constantius Aug. Mopsucrinas in finib. Ciliciæ Phœniciæ provinciæ III. Non. Novemb & introivit Iulianus Aug. Constantinopolim die III. Idus Decemb.
Mamertino & Nevitta. CCCC.
Juliano Aug. IV. & Salustio.
His Conss. occisus est Iulianus Aug. in bello Persico die VI. Kal. Iulias. & quia apostata à Deo factus est Christianorum etiam persecutor, occisus est, & levatus est Christianissimus Iovianus Aug. V. Kal. Iulias.
Joviano Aug. & Varroniano.
His Conss. recessit Iovianus Aug. Dadastana die XI. Kal. Mart. & levatus est Valentinianus Aug. apud Nicæam die V. Kal. Mart. Ipso anno levatus est Valens Aug. Constantinopoli in miliario VII. in tribunali à fratre suo Valentiniano die IV. Kal. April.
Valentiniano & Valente Aug.
His Conss. mare ulta terminos suos egressum est die XII. Kal. Aug. & ipso anno latro nocturnus hostisque publicus intra urbem Constantinopolim apparuit die IV. Kal. Octob.
Gratiano nob. & Dagalaifo.
His Conss. natus est Valentinianus Iunior filius Augusti Valentiniani die XV. Kal. Febr. & ipso anno idem hostis publicus & prædo intra Phrygiam salutarem, & in Nacoliensium campis ab Augusto Valente oppressus atque extinctus est die VI. Kal. Iunias. Ipso anno Augustus Valentinianus gentem Alamannicam pervicit.
Lupicino & Iovino.
His Conss. in civitate Constantinopoli, Deus grandinem pluit in modum petrarum die IV. Nonas Iulias. Et ipso anno levatus est Grattanus Aug. in Galliis apud Ambianos in tribunali à patre suo Augusto Valentiniano die IX. Kal. Sept.
Valentiniano II. & Valente II.
His Conss. terræmotus factus, ita ut civitas Nicænorum terræ funditus prosterneretur die V. Idus Octob.
Valentiniano nob. & Victore.
His Conss. opus magnificum cisternæ Constantinopol. completum est à Domitio Modesto V. C.

iterum Præfecto urbis. quod in prima inchoaverat Præfectura. Agon post an. XVII. *restitutus est ab Aug. Valente.*

Valentiniano III. & Valente III.

His Conss. magna fames fuit in partibus Phrygiæ; & dedicata est sancta Ecclesia, ubi beati Apostoli positi sunt, V. *Idus April.*

Gratiano Aug. II. & Probo.

ccccx. Modesto & Arintheo.

Valentiniano IV. & Valente IV.

Gratiano III. & Equitio.

Post Conss. Gratiani III. & Equitii.

His Conss. thermæ Carosianæ dedicatæ sunt agente Præfecto V. C. *Vindalonio Magno. Et ipso anno diem functus Valentinianus senior* XV. *Kal. Decemb. in castello Virgitione. & levatus est Valentinianus junior Aug. filius Aug. Valentiniani ab exercitu in tribunali die* X. *Kal. Decemb. in civitate Acinco.*

Valente Aug. V. & Valentin. jun. Aug.

His Conss. victi & expulsi sunt Gothi à gente Hunorum, & suscepti sunt in Romania pro misericordia jussione Aug. Valentis. Et ipso anno introivit corpus Augusti Valentiniani Constantinopolim, V. *Kal. Ian.*

Gratiano IV. & Merobaude.

His Conss. gens Gothorum, qui pro misericordia suscepti sunt, rebellaverunt adversus Romanos. ad quos expugnandos sunt missi Comites cum militibus, & pugnaverunt cum Gothis.

ccccxvi. Valente VI. & Valentiniano II.

His Conss. ingressus est Valens Aug. ab Oriente Constantinopolim die III. *Kal. Iun. Et ipso anno profectus est Valens Aug. ex urbe ad fossatum die* III. *Idus Iunias. & pugna magna fuit cum Romanis & Gothis miliario* XII. *ab Hadrianopoli, die* V. *Id. Aug. Ex ea die Valens Aug. nusquam apparuit. & toto anno per diœcesim Thraciarum, & Scythiæ, & Mæsiæ, Gothi habitaverunt simul, & eas prædaverunt. deinde usque ad portas urbis Constantinopolitanæ venerunt.*

Ausonio & Olybrio.

His Conss. levatus est Theodosius Aug. ab Augusto Gratiano die XIV. *Kal. Februar. in civitate Sirmio. Ipso anno multa bella Romani cum Gothis commiserunt. Deinde victoriæ nuntiatæ sunt adversus Gothos, Alanos, atque Hunos die* XV. *Kal. Decemb.*

Gratiano Aug. V. & Theodosio Aug.

His Conss. victoriæ nuntiatæ sunt amborum Augustorum. Et ipso anno ingressus est Theodosius Aug. Constantinopolim die XVIII. *Kal. Decemb.*

Syagrio & Eucherio.

His Conss. ingressus est Athanaricus rex Gothorum Constantinopolim die III. *Idus Ianuar. Eodem mense diem functus idem Athanaricus* VIII. *Kal. Februar.*

Antonio & Syagrio. ccccxx.

His Conss. Theodosius Aug. corpus Augusti Valentiniani in sarcophago deposuit die IX. *Kal. Mart. Ipso anno universa gens Gothorum cum rege suo in Romaniam se tradiderunt die* V. *Non. Octob.*

Merobaude II. & Saturnino.

His Consulibus levatus est Arcadius Aug. Constantinopoli in miliario VII. *in tribunali à Theodosio Aug. patre suo die* XVII. *Kal. Febr. Et ipso anno ingressum est Constantinopolim corpus Constantiæ filiæ Augusti Constantini die* II. *Idus Septemb.*

Ricomere & Clearcho.

His Conss. introierunt Constantinopolim legati Persarum. Ipso anno natus est Honorius nob. in purpuris die V. *Id. Sept.*

Arcadio Aug. & Bautone.

Honorio nob. & Evodio.

His Conss. victi atque expugnati, & in Romania captivi adducti gens Greothingorum à nostris. Theodosio & Arcadio. deinde cum victoria & triumpho ingressi sunt Constantinopolim die IV. *Idus Octob.*

Valentiniano III. & Eutropio.

His Conss. Quinquennalia Arcadius Aug. propria cum Theodosio Aug. patre suo editionibus ludisque celebravit XVII. *Kal. Feb.*

Theodosio Aug. II. & Cynegio.

Defunctus est Cynegius Præfectus Orientis in Consulatu suo Constantinopoli.

Hic universas provincias longi temporis tabe deceptas in statum pristinum revocavit. & usque ad Ægyptum penetravit, & simulacra gentium evertit. Unde cum magno fletu totius populi civitatis deductum est corpus ejus ad Apostolos die XIV. *Kal. April. Et post annum transtulit cum matrona ejus Achantia ad Hispanias pedestre. Et ipso anno occiditur hostis publicus Maximus tyrannus à Theodosio Aug. in miliario* III. *de Aquileja* V. *Kal. Aug. Sed & filius ejus Victor occiditur post paucos dies in Galliis à Comite Theodosii.*

Timasio & Promoto.

His Conss. introivit Theodosius Aug. in urbem Romam cum Honorio filio suo die Iduum Iuniarum, & dedit congiarium Romanis.

Valentiniano IV. & Neuterio.

Tatiano & Symmacho.

Arcadio Aug. II. & Rufino. ccccxxx.

Valentinianus junior apud Viennam est interfectus. & levavit se Eugenius tyrannus. postmodum Theodosius Aug. occidit Eugenium.

Theodosio Aug. III. & Abundantio.

Arcadio Aug. III. & Honorio Aug. II.

Olybrio & Probino.

His

His Consulibus recessit apud Mediolanum Theodosius Aug.

Arcadio Aug. IV. & Honorio Aug. III.

Attico & Cæsario.

Honorio Aug. IV. & Eutychiano.

His Conss. Gildo occisus.

Manilio & Theodoro.

His Conss. templa gentilium demolita sunt, Ioviniano & Gaudentio Comitibus.

Stilicone v.c. Consule.

Vincentio & Fravito.

CCCXL. Arcadio V. & Honorio V.

His Conss. Solis facta defectio III. Id. Nov.

Thedosio & Rumorido.

Honorio IV. & Aristæneto.

His Conss. bellum civile fuit ex III. Kal. Sept.

Stilicone II. & Anthemio.

His Conss. inter Catholicos & Donatistas unitas facta.

Arcadio VI. & Probo.

Honorio VII. & Theodosio Aug. II.

Basso & Philippo.

CCCXLVII. Honorio VIII. & Theodosio III.

His Conss. barbari Hispanias ingressi.

Honorio IX. & Varari, quod fuit Tertullo.

Theodosio Aug. IV.

His Conss. Constantini tyranni in conto caput adlatum est XIV. Kal Octob.

Honorio IX. & Theodosio V. CCCCL.

P. C. Honor. IX. & Theod. V. Lucio Cos.

His Conss. occisi sunt Iovinus, Sebastianus, Salustius. & Heraclianus abolitus est.

Constantio v. c.

Honorio X. & Theodosio VI.

His Conss. S. Stephanus primus martyr revelatur S. Presbytero Luciano die VI. feria, quæ fuit tunc III. Non. Decemb. in Hierosolymis S. Ioanne Episcopo præsidente. & extant ex his gestis epistolæ supradicti presbyteri, & S. Aviti presbyteri Bucarensis, qui tunc in Hierosolymis degebant.

Theodosio VII. & Palladio.

Honorio XI. & Constantio II.

Honorio XII. & Theodosio VIII.

Monaxio & Plenta.

His Conss. S. Ioannes Hierosolymorum Episcopus qui supra, epistolam dirigit per Ecclesias orbis terrarum, quæ habetur, de signis terroribusque divinitus perpetratis.

Theodosio IX. & Constantio III.

Agricola & Eustatio.

Honorio XIII. & Theodosio X.

Mariniano & Asclepiodoto.

His Conss. Honorius Aug. recessit Ravennæ.

MARCELLINI V.C. COMITIS ILLYRICIANI
CHRONICON.

Ex editione IAC. SIRMONDI
Lutetiæ Paris. MDCXIX.

LECTORI.

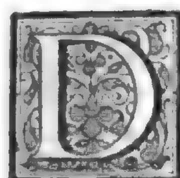

DE Chronici hujus auctore necessariò monendus es, Lector, non omnia Marcellini esse, quæ in illo continentur. Testatur enim præfatione sua Marcellinus se opus suum ab initio principis Theodosii, ad Magni usque Consulatum, per annos CXL. perduxisse: tum deinde alios tantùm XVI. annos adjecisse, à primo Justini ad quartum usque Justiniani Aug. Consulatum, hoc est ad annum Christi DXXXIV. Ultra hunc annum igitur non processerat Marcellinus: nec plura sanè his fuerant in editione Ant. Sconhovii, qui Chronicon hoc in lucem primus dedit. Quæ deinceps sequuntur ad finem usque principis Justiniani, ab alio postea quopiam adjecta sunt, & à Panuinio primùm, deinde ab aliis nullo discrimine pro Marcellinianis edita. Nos ex vetustissimo Tilianæ bibliothecæ Codice, tum Marcellini omnia multò quàm hactenus emendatiora, tum Appendicem, quæ & ipsa perantiqui est scriptoris, multis partibus auctiorem damus: integram daturi, nisi nos lacerum exemplar in septimo post Basilii Consulatum anno destituisset. Quo factum, ut in reliquis ad finem usque Panuinianam editionem sequi necesse fuerit, demptis annorum ad calcem epilogismis, quos idcirco prætermittendos censuimus, quia nihil illos neque ad Marcellini Chronicon, neque ad ejus Appendicem pertinere constabat.

Cassiodorus Institutionis divinarum Scripturarum cap. XVII.

MARCELLINUS etiam quatuor libros de temporum qualitatibus, & positionibus locorum pulcherrima proprietate conficiens, itineris sui tramitem laudabiliter percurrit: quem vobis pariter dereliqui. Chronica verò, quæ sunt imagines historiarum, brevissimæque temporum commemorationes, scripsit Græcè Eusebius, quem transtulit Hieronymus in Latinum, & usque ad tempora sua deduxit eximiè. Hunc subsecutus est suprascriptus Marcellinus Illyricianus, qui adhuc patricii Justiniani fertur egisse cancellos: sed meliore dictione devotus, à tempore Theodosii principis, usque ad fores imperii triumphalis Augusti Justiniani opus suum, Domino juvante, perduxit: ut qui antè fuit in obsequio suscepto gratus, postea ipsius imperio copiosè amantissimus appareret.

PRÆFATIO.

POST mirandum opus, quod à mundi fabrica usque in Constantinum principem Eusebius Cæsariensis, hujus sæculi originem, tempora, annos, regna, virtutésque mortalium, & variarum artium repertores, omniumque penè provinciarum monumenta commemorans, Græco edidit stylo, noster Hieronymus cuncta transtulit in Latinum, & usque in Valentem Cæsarem Romano adjecit eloquio. Igitur uterque hujus operis auctor v. *&* DLXXIX. *annorum hunc mundum tunc fore miro computavit ingenio. Ego verò simplici duntaxat computatione Orientale tantùm secutus imperium, per indictiones, perque Consules infrà scriptos, centum &* XL. *annos, à septima videlicet indictione, & à Consulatu Ausonii & Olybrii (quibus etiam Consulibus Theodosius Magnus creatus est Imperator) enumerans, & usque in Consulatum Magni indictionis undecima colligens, eorumdem auctorum operi subrogavi: itémque alios* XVI. *annos, à consulatu Iustini Augusti primo, usque in consulatum Iustiniani Augusti* IV. *suffeci: id sunt simul anni* CLVI. *& meum rusticum opus supposui.*

INDICTIONE VII.

Ausonio & Olybrio Coss.

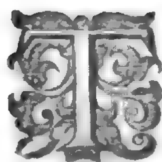

THEODOSIUS Hispanus Italicæ divi Trajani civitatis, à Gratiano Augusto apud Sirmium XXXIX. post Valentis interitum imperator creatus est, XIV. Kalendas Februarias, Orientalem duntaxat Remp. recturus, vir admodum religiosus, & catholicæ ecclesiæ propagator, omnibusque Orientalibus principibus præponendus, nisi quod Marcianum tertium post se principem imitatorem habuerit. Alanos, Hunos, Gothos, gentes Scythicas magnis multisque præliis vicit.

INDICTIONE VIII.

Gratiano Aug. V. *& Theodosio Aug. Coss.*

Gregorius Nazianzenus facundissimus Christi sacerdos, & Hieronymi nostri præceptor, ecclesia nostra apud Byzantium capta ab Arrianis, plebem catholicam in beatæ Anastasiæ oratorio catholica quotidie allocutione continuit. Sæpe namque pravorum convitiis insectatus est: sed gratia Christi præditus, usque ad id tempus, quo eadem ecclesia sui præsentia nostris est reddita, perfidus obstitit Arrianis. Nam his Coss. Theodosius Magnus postquam de Scythicis gentibus triumphavit, expulsis continuò ab Orthodoxorum ecclesia Arrianis, qui eam per XL. fermè annos sub Arrianis Imperatoribus tenuerant, nostris Catholicis Orthodoxus restituit Imperator mense Decembri.

INDICTIONE IX.

Eucherio & Euagrio Coss.

Sanctis CL. patribus urbe Augusta congregatis adversus Macedonium in Spiritum Sanctum naufragantem, ab iisdem episcopis sancta Synodus confirmata est: Damaso videlicet sedem beati Petri tenente, Constantinopoli verò per Timotheum Alexandrinum, perque Meletium Antiochenum & Cyrillum Hierosolymitanum episcopos, Nectario ex pagano protinus baptizato, & in præfata Synodo pontifice ordinato. Athanaricus rex Gothorum, cum quo Theodosius Imp. fœdus pepigerat, Constantinopolim mense Januario venit, eodemque mense morbo periit.

INDICTIONE X.

Antonio & Syagrio Coss.

Divi Valentiniani magni cadaver Theodosius princeps ab Italia reportatum, apud Comitatum regio in sepulchro recondidit. Eodem anno universa gens Gothorum,

rum, Athanarico rege suo defuncto, Romano sese imperio dedit. Mense Octobri Damasus Romanæ ecclesiæ, exceptis Liberio & Felice, xxxv. episcopus, anno pontificatus sui XVIII. in Domino requievit.

INDICTIONE. XI.

Merobaude II. & Saturnino Coss.

Romanæ ecclesiæ Siricius XXXVI. antistes factus, vixit annos XV. Archadius à patre suo Theodosio Aug. consors imperii septimo ab urbe milliario coronatus est. Gratianus imp. Maximi tyranni dolo apud Lugdunum occisus est VIII. Cal. Septembris.

INDICTIONE XII.

Richomere & Clearcho Coss.

Legati Persarum Constantinopolim advenerunt pacem à Theodosio principe postulantes. Eodem tempore Honorius alter Theodosio natus est filius mense Septembri.

INDICTIONE XIII.

Archadio & Bautone Coss.

Theodosius Imp. aliquantas Eoas nationes per legatos suo ut pote imperio subdidit.

INDICTIONE XIV.

Honorio Cæsare & Euodio Coss.

Invasam princeps Theodosius ab hostibus Thraciam vindicavit, victorque cum Archadio filio suo urbem ingressus est. Galla Theodosii regis altera uxor his consulibus Constantinopolim venit.

INDICTIONE XV.

Valentiniano III. & Eutropio Coss.

Archadius Cæsar cum patre suo Theodosio sua quinquennalia celebravit. Theodosius Magnus Italiam contra Maximum tyrannum pugnaturus accessit.

INDICTIONE I.

Theodosio Aug. II. & Cynegio Coss.

Valentinianus Gratiani frater & Theodosius Imp. Maximum tyrannum & Victorem filium ejus apud Aquileiam rebellantem vicerunt. Andragathius Comes morte Maximi cognita præcipitem sese è navi in undas dedit ac suffocatus est.

INDICTIONE. II.

Timasio & Promoto Coss.

Theodosius Imp. cum Honorio filio suo Romam mense Junio introivit, congiarium Romano populo tribuit, urbeque egressus est Cal. Septembris. Per idem tempus grando crepitans per biduum continuum pro pluvia cecidit, pecorum arborúmque pernicies. Stella à Septentrione gallicinio surgens, & in modum Luciferi ardens potius quàm splendens apparuit, vicesimo sexto die esse desivit. Templum Serapidis apud Alexandriam Theodosii imp. edicto solutum est.

INDICITONE III.

Valentiniano Aug. IV. & Neoterio Coss.

Signum in cœlo quasi columna pendens ardensque per dies XXX. apparuit. Galla Theodosii uxor ab Archadio privigno suo ejecta est. Obeliscus in circo positus est. columna haud longè ab ecclesia constituta est, quæ argenteam Theodosii Magni statuam ferens hactenus contemplatur.

INDICTIONE IV.

Tatiano & Symmacho Coss.

Theodosius Imp. Italia decedens Constantinopolim remeavit. Valentinianus Imp. apud Viennam dolo Arbogastis strangulatus interiit Idib. Martiis. Eugenius Arbogastis favore confisus imperium sibimet usurpavit.

INDICTIONE V.

Archadio II. & Rufino Coss.

Arbogastes Valentiniano Imp. extincto, & Eugenio Cæsare facto, innumeras invictasque copias undique in Gallias contraxit, Occidentale imperium utpote sibi vindicaturus, vir barbarus animo, consilio, manu, audacia, potentiáque nimius. Contraxit autem undique innumeras copias, vel Romanorum præsidiis, vel Barbarorum auxiliis, alibi potestate, alibi cognatione subnixus. Usque hunc XIIII. Theodosii imperii annum, beatus Hieronymus post ascensionem D. N. Jesu Christi, à Petro Apostolo incipiens, & in semetipsum desinens, CXXXV. virorum illustrium ecclesiastica volumina descripsit, apud Bethleem oppidum

degens, ubi & monasterium sibi condidit, & alia multa ecclesiastica literis quoque Hebraicis edoctus scripsit, finémque vitæ suæ admodum senex fecit, ibique sepultus est, Catholicis quidem inexpugnabilis ecclesiæ turris, hæreticis autem omnibus infatigabilis hostis, tam proposito vitæ suæ, quàm librorum à se editorum assertionibus depugnans.

INDICTIONE VI.

Theodosio III. *& Abundantio Coss.*

Honorium pater suus Theodosius in eodem loco quo fratrem ejus Archadium Cæsarem fecit, id est septimo ab urbe regia milliario. Tunc quippe hora diei tertia tenebræ factæ sunt.

INDICTIONE VII.

Archadio III. *& Honorio* II. *Coss.*

Theodosius Augustus assumpto Honorio Cæsare, eodémque filio, contra Arbogastem, qui Eugenium tyrannum Imperatorem facere ausus est, iterum properavit. bello commisso Eugenius victus atque captus interfectus est, Arbogastes sua se manu perculit. Terræmotu à mense Septembrio in Novembrium continuo imminente, aliquantæ Europæ regiones quassatæ sunt. Thermæ Archadianæ ex conditoris sui nomine nomen acceperunt.

INDICTIONE VIII.

Olybrio & Probino Coss.

Theodosius Magnus apud Mediolanum vita decessit. Imperavit annos XVII. Corpus ejus eodem anno Constantinopolim allatum, atque sepultum. Archadius & Honorius germani, utrumque imperium divisis tantùm sedibus tenere cœperunt. Rufinus patricius Archadio principi insidias tendens, Alaricum Gothorum regem, missis ei clàm pecuniis, infestum Reip. fecit, & in Græciam misit. Porrò detecto dolo suo Rufinus ab Italicis militibus, olim cum Gaina Comite Archadio missis, ante portas urbis meritò trucidatus est. Caput ejus manusque dextra per totam Constantinopolim demonstrata.

INDICTIONE IX.

Archadio IV. *& Honorio* III. *Coss.*

Rufini uxor & filia exulant. Eutropius sacri palatii cubicularius omnes opes abripuit, avaritiamque transgressus est. Terræmotus per dies plurimos fuit, cælúmque ardere visum est.

INDICTIONE X.

Cæsario & Attico Coss.

His consulibus Flaccilla Archadio nata est filia.

INDICTIONE XI.

Honorio IV. *& Eutychiano Coss.*

Romanæ ecclesiæ Anastasius XXXVII. episcopus ordinatus vixit annos quatuor. Ambrosius Mediolanensis, virtutum episcopus, arx fidei, orator Catholicus, ad Christum Dominum commigravit. Joannes Antiochiæ natus, ibíque à Meletio ejusdem civitatis episcopo, eodemque confessore, lector ecclesiæ ordinatus, per singulos officii gradus ascendit. Ubi per quinquennium continuum Diaconus multos divinosque edidit libros: Presbyter quoque factus per XII. annos plures confecit. Tanta dehinc opinione ubique meritò propagatus, Constantinopoli in locum Nectarii pontifex suffectus est. ubi plurima dulciáque divinarum scripturarum volumina suo operi catholico addidit, hosque episcopos habuit inimicos, Theophilum Alexandrinum, Epiphanium Cyprium, Acacium Beroënsem, Antiochum Ptolomensem, Severianum Gabalensem, & Severum Calchedonensem. Gildo Comes, idémque paganus, qui mortuo Theodosio principe Africæ præerat, dum Archadio & Honorio adhuc pueris regnantibus invidet, Africamque nititur obtinere, frater ejus Mascezel cognita ejus vesania, relictisque duobus apud Africam filiis, in Italiam remeat: Gildo utrumque fratris filium dolo trucidat. Mascezel fratris scelere cognito, cum quinque millibus suorum contra Gildonem cum LXX millibus armatorum sibimet obviantem infestus accedit, Gildonémque patricidam jejuniis & orationibus suis, immò beati Ambrosii in somnis admonitu, auxiliantibus fugavit. Gildo fugiens propria se manu strangulavit: sicque Mascezel sine bello victoriam meruit, ac sine cæde vindictam.

INDICTIONE XII.

Theodoro & Eutropio eunucho Coss.

Hic Eutropius omnium spadonum primus

mus atque ultimus consul fuit: de quo Claudianus poëta ait,

Omnia cesserunt Eunucho consule monstra.

Pulcheria Archadio altera filia nata est, Gaina Comes apud Constantinopolim ad præparandum civile bellum barbaros suos occultè admonet; ipse valetudinem simulans urbe digreditur. cœpto adversus Byzantios prælio plurimi hostium cadunt, cæteri fugientes ecclesiæ nostræ succedunt, ibique retecto ecclesiæ culmine, jactisque desuper lapidibus obruuntur.

INDICTIONE XIII.

Stilichone & Aureliano Coss.

Bellum navale contra Gainam tyrannum inter Cherronesum & Hellespontum gestum est: multa millia Gothorum cæsa, vel demersa sunt. Gaina Comes de hoc bello fugiens evasit. ipso tamen anno occisus est mense Februario.

INDICTIONE XIV.

Vincentio & Fravita Coss.

Caput Gainæ hastili præfixum Constantinopolim allatum est. Maris Pontici superficies ita gelu frænata est, ut per triginta dies soluta tandem glacies instar montium per Propontidem supernè portata decurreret. Theodosius junior patre Archadio natus est III. Idus Apriles.

INDICTIONE XV.

Archadio V. & Honorio V. Coss.

Romanæ ecclesiæ Innocentius XXXVIII. creatus antistes, vixit annos XV. Theodosius junior in loco quo pater, patruúsque suus, Cæsar creatus est. Constantinopoli ingens terræ motus fuit.

INDICTIONE I.

Theodosio juniore & Rumorido Coss.

Marina patre Archadio nata III. Idus Febr. Eudoxiæ Archadii uxori super porphyreticam columnam argentea statua juxta ecclesiam posita hactenus sistit. Joannem Constantinopolitanæ civitatis episcopum, cui supradicti sex antistites in cassum æmuli fuere, aliósque triginta sibimet episcopos consciuere, nolente Archadio principe, in Cucusum Armeniæ oppidum exulem miserunt, eumque post annum unum in villam, quæ Comana in regione Pontica dicitur, de exilio in exilium relegarunt. Hunc ibidem mortuum religiosa Orthodoxorum plebs in atrio Basilisci episcopi sancti, idemque martyris, ab eodem Matyre in somnis admonita, in novum moxque repertum sepulchrum condidit.

INDICTIONE. II.

Honorio VI. & Aristæneto Coss.

Ecclesiam Constantinopolitanam flamma ignis, quæ de beati Joannis throno quondam episcopi nata fuit, subitò conflagravit, vicinamque ecclesiæ urbis faciem serpens nihilominus exussit. Eudoxia uxor Archadii diem obiit.

INDICTIONE III.

Stilichone II. & Anthemio Coss.

Isauri per montem Tauri discursantes ingens dispendium Reip. importarunt: quibus Narbazaicus legatus majus continuò rependit incommodum.

INDICTIONE. IV.

Archadio VI. & Probo Coss.

Theodosius junior quinquennalia dedit. Radagaisus paganus & Scytha cum ducentis millibus suorum totam Italiam inundavit. Huldin & Sarus Hunnorum Gothorúmque reges Radagaisum continuò devicerunt, ipsius capite amputato, captivos ejus singulis aureis distrahentes.

INDICTIONE. V.

Honorio VII. & Theodosio juniore II. Coss.

Cisterna maxima juxta porphyreticã Constantini Imperatoris columnam in foro ejus sub plateæ transitum constructa est.

INDICTIONE. VI.

Bassa & Philippo Coss.

Stilicho Comes, cujus duæ filiæ Maria & Thermantia singulæ uxores Honorii principis fuere, utraque tamen virgo defuncta, spreto Honorio, regnumque ejus inhians, Alanorum, Suevorum, Wandalorumque gentes donis pecuniisque illectas contra regnum Honorii excitavit, Eucherium filium suum paganum & adversum Christianos insidias molientem cupiens Cæsarem ordinare. qui cum eodem Eucherio dolo suo detecto occisus est. Romæ in foro pacis per dies septem terra mugitum dedit. Archadius Imp. vitæ

vitæ finem fecit. regnavit post obitum patris sui Theodosii annos XIII.

INDICTIONE VII.

Honorio VIII. *& Theodosio juniore* III. *Coss.*

Apud Constantinopolim magna exarsit populi seditio, panis scilicet penuria sibimet ingruente.

INDICTIONE VIII.

Varane solo Coss.

Alaricus trepidam urbem Romam invasit, partemque ejus cremavit incendio, sextóque die quam ingressus fuerat deprædata urbe egressus est, Placidia Honorii principis sorore abducta, quam postea Ataulfo propinquo suo tradidit uxorem.

INDICTIONE IX.

Honorio IX. *& Theodosio* IV. *Coss.*

Theodosius junior decennalia, Honorius Romæ vicennalia dedit. Constantinus apud Gallias invasit imperium, filiumque suum ex monacho Cæsarem fecit: ipse apud Arelatum civitatem occiditur, Constans filius apud Viennam capite plectitur.

INDICTIONE X.

Theodosio Imp. V. *solo Coss.*

Iovinus ac Sebastianus in Galliis tyrannidem molientes occisi sunt. Attalus in mari captus, atque Honorio exhibitus, truncata manu vitæ relictus est.

INDICTIONE XI.

Lucio solo Coss.

Heraclianus Africæ Comes cum septingentis navibus & tribus militum millibus ad urbem tendens, mox ad urbem Romam egressus est, occursu Marini Comitis territus & in fugam versus, arrepta nave solus Carthaginem rediit, ibique illicò interfectus est.

INDICTIONE XII.

Constantio & Constante Coss.

Pulcheria Theodosii soror Augusta appellata est. Valia res Gothorum facta cum Honorio principe pace, Placidiam sororem ejus eidem viduam reddidit.

INDICTIONE XIII.

Honorio X. *& Theodosio* VI. *Coss.*

Ecclesia Constantinopolitana dudum igni cremata, his Coss. restaurata dedicataque est, Attico episcopo eandem regente ecclesiam. Lucianus presbyter vir sanctus, cui revelavit Deus his Consulibus locum sepulcri & reliquiarum corporis sancti Stephani primi Martyris, scripsit ipsam revelationem Græco sermone ad omnium ecclesiarum personas.

INDICTIONE XIIII.

Theodosio VII. *& Palladio Coss.*

Orosius presbyter Hispanici generis septem libros historiarum descripsit. Missus ab Augustino episcopo idem Orosius pro discenda animæ ratione ad Hieronymum Presbyterum, reliquias beati Stephani tunc nuper inventas rediens primus intulit Occidenti. Atticus Constantinopolitanus episcopus scripsit ad reginas, Archadii Imp. filias, de fide & virginitate librum valde egregium, in quo præveniens Nestorianum dogma impugnat.

INDICTIONE XV.

Honorio XI. *& Constantio* II. *Coss.*

Tenebræ in die factæ sunt. Cybera Asiæ civitas, aliquantaque prædia terræ motu demersa. Romanæ ecclesiæ Zosimus XXXVIII. episcopus ordinatus vixit annis III.

INDICTIONE I.

Honorio XII. *& Theodosio* VIII. *Coss.*

Plinta Comes, idemque rebellio, apud Palæstinam provinciam deletus est. Solis defectio facta est. Stella ab Oriente per septem menses surgens ardensq; apparuit.

INDICTIONE II.

Monaxio & Plinta Coss.

Valentinianus junior apud Ravennam patre Constantio, & Placidia matre, V. Nonas Julias natus est. Multæ Palæstinæ civitates villæque terræmotu collapsæ. Dominus noster Jesus Christus semper ubique præsens, & super montem Oliveti Hierosolymæ vicinum sese de nube manifestavit. Multæ tunc utriusque sexus vicinarum gentium nationes, tam visu quàm auditu perterritæ, atq; credulæ, sacro Christi fon-

sti fonte ablutæ sunt, omniumque baptizatorum in tunicis crux Christi salvatoris, divinitatis nutu, extemplò impressa refulsit.

INDICTIONE III.

Theodosio IX. *& Constantio* III. *Coss.*

Romanæ ecclesiæ Bonifacius XL. episcopus ordinatus vixit annis tribus. In Oriente tumultum milites excitarunt, ductoremque suum Maximinum nomine exstinxerunt. In Perside in Christianos persecutio desævit.

INDICTIONE IV.

Eustathio & Agricola Coss.

Theodosius Imp. Eudociam Achinam duxit uxorem. Archadio patri suo in foro ejus, super immanem columnam, ingentem statuam idem Theodosius dedicavit. Cisterna Aëtii constructa est. Romani cum Persis conflixere.

INDICTIONE V.

Honorio XIII. *& Theodosio* X. *Coss.*

Theodosius Imp. Eudoxiam filiam genuit. In tricennalia Honorii, Maximus tyrannus & Jovinus ferro victi, adducti de Hispanis atque interfecti sunt. Hunni Thraciam vastaverunt. Persæ cum Romanis pacem pepigere.

INDICTIONE VI.

Asclepiodoto & Mariniano Coss.

Cælestinus Romanæ ecclesiæ XLI. Antistes creatus est, vixit annos IX. Evagrius scripsit altercationem Judæi Simonis & Theophili Christiani, quæ penè omnibus nota est. Terræmotus multis in locis fuit, & frugum inedia subsecuta. Philippus & Salustius philosophi morbo perierunt. stella sæpe ardente crinita Honorius Imp. fatale munus implevit.

INDICTIONE VII.

Victore & Castino Coss.

Placidia mater Valentiniani Augusta nuncupata est. Valentinianus Cæsar creatus Theodosii Imp. Eudoxiam filiam sibimet desponsavit, Joannes regnum Occidentale Honorio defuncto invasit.

INDICTIONE VIII.

Theodosio IX. *& Valentiniano Cæsare Coss.*

Suprafatus Joannes dolo potius Ardaburis & Asparis, quàm virtute occiditur Valentinianus junior apud Ravennam factus est Imperator.

INDICTIONE IX.

Theodosio XIII. *& Valentiniano* II. *Coss.*

Sisinnius vir sanctæ simplicitatis, & simplicis sanctitatis, Constantinopolitanus episcopus factus est.

INDICTIONE X.

Hierio & Ardabure Coss.

Pannoniæ quæ per quinquaginta annos ab Hunnis retinebantur, à Romanis receptæ sunt. Thermæ Theodosianæ dedicatæ.

INDICTIONE XI.

Felice & Tauro Coss.

Nestorius Antiochia natus, vir satis quidem eloquentiæ, sapientiæ verò parum habens, Constantinopolitanis admodum adnitentibus, ex presbytero episcopus ordinatus est. Beatissimi Joannis episcopi, dudum malorum episcoporum invidia exulati, apud Comitatum cœpit memoria celebrari mense Septembrio die XXVI.

INDICTIONE XII.

Florentio & Dionysio Coss.

Orthodoxi nostri Macedonianorum ecclesiam extra muros urbis positam abstulerunt, quoniam iidem Macedoniani Antoninum Germis Catholicum episcopum interfecerunt. Beatissimus Augustinus Hipponensis ecclesiæ elegantissimus Christi sacerdos, doctórque præcipuus, morte placida quievit.

INDICTIONE XIII.

Theodosio XIII. *& Valentiniano* III. *Coss.*

Theodosius Imp. tricennalia gessit. Felix apud Ravennam occiditur. Cælestinus Romanæ arcis pontifex, Nestorio pravitatis episcopo per epistolam suam, datis eidem X. dierum induciis, vel pœnitenti veniam, vel dissentienti damnationem denunciat. Idem Nestorius ecclesiæ Constantinopolitanæ perfidus Antistes, à quo & Nestoriana perfidia pullulavit, apud Ephesum ducentorũ sanctorum patrum sententia in Synodo condemnatus est, Cælestino Cyrillum Alexandrinæ civitatis episcopum pro tempore vicarium denunciante: in locum Nestorii Maximianus episcopus est subrogatus.

INDICTIONE XIV.

Antiocho & Basso Coss.

Flacilla Theodosii Augusti filia extremum spiritum fudit. Barbari urbe Augusta enutriti ad ecclesiam nostram hostili ritu confluunt: ignem in ecclesiam ad comburendum altare dum infesti jaciunt, invicem sese, resistente Deo, trucidant. Hoc tempore dum ad horrea publica Theodosius processum celebrat, tritici in plebe ingruente penuria Imperator ab esuriente populo lapidibus impetitur.

INDICTIONE XV.

Valerio & Aetio Coss.

Romanæ ecclesiæ Xystus XLII. episcopus ordinatus vixit annis VIII. Placidiæ matris Valentiniani Imp. instinctu, ingens bellum inter Bonifacium & Aetium patricios gestum est. Aëtius longiore Bonifacii telo pridie sibimet præparato, Bonifacium congredientem vulneravit illæsus: tertioque mense Bonifacius vulnere, quo sauciatus fuerat, emoritur: Pelagiam uxorem suam valde locupletem, nulli alteri nisi Aëtio ut nuberet, exhortans.

INDICTIONE I.

Theodosio XIV. & Maximo Coss.

Maxima urbis regiæ pars Septentrionalis per tres dies continuos incensa, collapsaque est mense Augusto.

INDICTIONE II.

Ariobinda & Aspare Coss.

Honoria Valentiniani Imp. soror ab Eugenio procuratore suo stuprata concepit, palatioque expulsa, Theodosio principi de Italia transmissa, Attilanem contra Occidentalem remp. concitabat.

INDICTIONE III.

Theodosio XV. & Valentiniano IV. Coss.

Forum Theodosii imp. in loco qui Helianę dicitur, ædificatum est, Sebastianus Bonifacii quondam patricii gener urbe Augusta fugit, atque in Africa interemptus est.

INDICTIONE IV.

Isidoro & Senatore Coss.

Theodosius Imp. Cyzicum civitatē navibus petit, multáq; eidem civitati munificentia præstita, urbem Augustam renavigavit.

INDICTIONE V.

Aëtio II. & Sigisvuldo Coss.

Valentinianus Imp. Roma digressus, ad copulandam sibi in matrimonium Eudoxiam Theodosii principis filiam, quam dudum desponsaverat, Constantinopolim advenit, eáque sibi nupta apud Thessalonicam, Italiam repetens hyemavit.

INDICTIONE VI.

Theodosio XVI. & Fausto Coss.

Cotradis prædo cum piratis suisque comitibus captus, interfectusque est. Reliquiæ beatissimi Joannis Augustæ urbis quondam episcopi, eidem redditæ civitati, ibique sepultæ, mense Januario, die XXVIII. Valentinianus Imp. cum Eudoxia uxore Ravennam ingressus est.

INDICTIONE VII.

Theodosio XVII. & Festo. Coss.

Theodosius Imp. octava quinquennalia edidit. Eudocia uxor Theodosii principis ab Hierosolymis urbem Regiam remeavit, beatissimi Stephani primi martyris reliquias, quæ in Basilica S. Laurentii positæ venerantur, secum deferens. Hoc tempore Gensericus rex Wandalorum Africæ civitates, Carthaginemque metropolim cum suis satellitibus occupavit x. Cal. Novembris.

INDICTIONE VIII.

Valentiniano V. & Anatolio Coss.

Paulinus magister officiorum in Cæsarea Cappadociæ, jubente Theodosio Principe, interemptus est. Romanæ Ecclesiæ Leo XLIII. papa creatus vixit annos XXI.

INDICTIONE IX.

Cyro solo Cos.

Persæ, Sarraceni, Zanni, Isauri, Hunni finibus suis egressi Romanorum sola vastarunt. Missi sunt contra hos Anatolius & Aspar magistri militiæ, pacemque cum eis unius anni fecerunt. Joannes natione Wandalus, magisterque militiæ, Arnegiseli fraude in Thracia interemptus est. Hunnorum reges numerosis suorum cum millibus in Illyricum irruerunt: Naissum, Singidunum, aliásque civitates, oppidáque Illyrici plurima exciderunt.

INDICTIONE X.

Eudoxio & Dioscoro Coss.

Stella quæ crinita dicitur per plurimum tempus

tempus ardens apparuit. Bleda & Attila fratres, multarúmque gentium reges, Illyricum, Thraciámque depopulati sunt.

INDICTIONE XI.

Maximo II. *& Paterio Coss.*

His consulibus tanta nix cecidit, ut per sex menses vix liquescere potuerit: multa hominum & animalium millia frigoris rigore confecta perierunt. Theodosius Imp. ex Asiana expeditione in urbem redit. Thermarum quæ Achilleæ dicuntur, encæniæ factæ.

INDICTIONE XII.

Theodosio XVIII. *& Albino Coss.*

Theodosius princeps nona quinquennalia dedit: Archadia soror Theodosii vivendi finem fecit. Aliquanta Bithyniæ oppida atque prædia continuarum vi longa pluviarum, & fluviorum inundatione crescentium, sublapsa dissolutaque perierunt. Severum presbyterum & Joannem Diaconum Eudociæ reginæ apud Æliam urbem ministrantes, missus ab Imp. Theodosio Saturninus Comes domesticorum occidit. Eudocia nescio quo excita dolore Saturninum protinus obtruncavit: statimque mariti Imp. nutu, regiis spoliata ministris, apud Æliam civitatem moritura remansit.

INDICTIONE XIII.

Valentiniano VI. *& Nomo Coss.*

Bleda rex Hunnorum Attilæ fratris sui insidiis interimitur. Apud Byzantium populari orta in Circo seditione multi sese invicem occiderunt, multáque intrinsecus hominum pecudúmque morbo corpora perierunt.

INDICTIONE XIV.

Ætio III. *& Symmacho Coss.*

His consulibus magna fames Constantinopolim invasit, pestisque ilicò subsecuta. Templum Regiæ civitatis igne crematū.

INDICTIONE XV.

Ardabure & Callepio Coss.

Ingenti terrę motu per loca varia imminente plurimi urbis Augustæ muri recenti adhuc reædificatione constructi, cum LVII. turribus corruerunt. Saxa quoque ingentia in foro Tauri dudum super sese in ædificio posita, statuæque plurimę sine ullius videlicet læsione collapsæ sunt, plurimis nihilominus civitatibus collapsis: fames, & aërum pestifer odor multa millia hominum jumentorúmq; delevit. Ingens bellum & priore majus per Attilam regem nostris inflictum, penè totam Europam, excisis invasisque civitatibus, atque castellis, conrasit. Eodem anno, urbis Augustæ muri olim terræmotu collapsi, intra tres menses, Constantino Præfecto prętorio operam dante, reædificati sunt. Attila rex usque ad Thermopolim infestus advenit. Arnegisclus magister militiæ in ripense Dacia, juxta Utum amnem, ab Attila rege, viriliter pugnans, plurimis hostium interemptis, occisus est.

INDICTIONE I.

Zenone & Postumiano Coss.

Provincia India Theodosio principi Tigrim domitam pro munere misit. Utramque porticum Troadensem, turrésque portarum utrasque ignis subitus exussit: quarum ruina continuò repurgata, Antiochus Præfectus prætorio in pristinam erexit speciem: legatis Attilæ à Theodosio despectas olim pecunias flagitantibus.

INDICTIONE II.

Protogene & Asturio Coss.

Marina Theodosii regis soror fati munus implevit. Flavianus episcopus in secunda apud Ephesum Synodo, vi Dioscori Alexandrini episc. & Saturnini spadonis in Epipam exulatus est. Areobinda & Taurus patricii communi vita defuncti sunt.

INDICTIONE III.

Valentiniano VII. *& Abieno Coss.*

Theodosius Imp. vivendi finem fecit: regnavit post mortem Archadii patris sui annos XLII. Loco ejus Marcianus imperium adeptus est. Crysaphius eunuchus, Pulcheriæ Theodosii sororis nutu, sua cum avaritia interemptus est.

INDICTIONE IV.

Marciano Aug. & Adelfio Coss.

Leone pontifice sedem B. Petri regente, DCXXX. patrum sancta & universalis synodus contra Eutychetem nefandissimorum præsulem monachorum apud Calchedonam in basilica sanctæ Eufemiæ firmata est: solus Dioscorus Alexandrinæ ecclesiæ episcopus dissensit, statimque ab iisdem catholicis patribus sacerdotio abdicatus est.

INDICTIONE V.

Sporacio & Herculano Coss.

Marcianus Aug. suis statuit decretis, ut hi, qui consules fieri cupiebant, nihil æris in populum spargerent, sed statutam pecuniam ad reparandum urbis aquæductum dependerent. Hoc tempore tres magni lapides è cœlo in Thracia ceciderunt. Aquileia civitas ab Attila Hunnorum rege excisa est.

INDICTIONE VI.

Vincomalo & Opilione Coss.

Joannes præcursor Domini & Baptista, caput suum, quod olim Herodias impia nefandáque postulatione ab humeris amputatum & in disco positum accepit, proculque à truncato ejus corpore sepelivit, duobus Orientalibus monachis ob adorandam apud Hierosolymam Christi Domini resurrectionem introeuntibus revelavit, ut ad Herodis quondam regis habitaculum accedentes admoniti requirerent, fideliterque humo extollerent. Hoc ergo caput fide repertum, suáque hispida in mantica conditum, dum ad propria remeantes habitacula pervehunt, quidam Emisenæ figulus civitatis, diutinam imminentémque sibi fugiens paupertatem, sese his exhibuit comitem: quique dum nescius peram sibi creditam cum sacro capite portat, ab eo cujus caput vehebat, noctu admonitus, utrumque comitem fugiens dereliquit, statimque Emisenam urbem cum sancto levique onere introgressus est. Ibique dum advixit præcursoris Christi veneratus est caput, moriensque sorori suæ rerum nesciæ signatum in vasculo tradidit recolendum. Illa verò successori suo repositum, signatúmque ut erat dereliquit. Porrò Eustochius quidam occultus Arrianæ perfidiæ presbyter, talem tantúmque thesaurum indignus obtinuit, gratiámque quam Christus Dominus per Joannem Baptistam infirmo populo tribuebat, is eam, ac si suam duntaxat, in vulgo disseminabat. Hinc pravitate sua detecta Emisena civitate expulsus est. Hoc inde antrum, in quo beatissimi Joannis caput in urnam missum, sub terraque reconditum erat, quidam monachi pro habitaculo habere cœperunt. Marcellus demum presbyter, totiusque monasterii præsul, dum in eodem specu vita irreprehensibili habitat, idem B. Joannes Christique præcursor sese eidem suumque ostendit caput, ibidémque sepultum multis præfulgens virtutibus patefecit. Hoc igitur venerabile caput sub Uranio memoratæ episcopo civitatis, per præfatum Marcellum presbyterum constat inventum Vincomalo & Opilione coss. mense Februario, die XXIV. media jejuniorum paschalium septimana, Imperatoribus vero Valentiniano & Marciano regnantibus. Pulcheria Augusta Marciani principis uxor, B. Laurentii atrium inimitabili opere consummavit, beatúmque vivendi finem fecit.

INDICTIONE VII.

Aëtio & Studio Coss.

Attila rex Hunnorum Europæ orbator provinciæ noctu mulieris manu cultróque confoditur. Quidam verò sanguinis rejectione necatum perhibent. Aëtius patricius magna Occidentalis Reip. salus, & regis Attilæ terror, à Valentiniano Imp. cum Boëtio amico in palatio trucidatur, atque cum ipso Hesperium cecidit regnum, nec hactenus valuit relevari.

INDICTIONE VIII.

Valentiniano VIII. & Anthemio Coss.

Valentinianus princeps dolo Maximi patricii, cujus etiam fraude Aëtius perierat, in campo Martio per Optilam & Thraustilam Aëtii satellites, jam percusso Heraclio spadone, truncatus est. Idem Maximus invasit imperium, tertióque tyrannidis suæ mense, membratim Romæ à Romanis tractus discerptúsque est. Gensericus rex Wandalorum, ab Eudoxia Valentiniani uxore epistolis invitatus ex Africa Romam ingressus est, eáque urbe rebus omnibus spoliata, eandem Eudoxiam cum duabus filiabus secum rediens abduxit.

INDICTIONE IX.

Varano & Ioanne Coss.

His consulibus innumera locustarum agmina fructum Phrygiæ vastaverunt. Eucherius Lugdunensis Ecclesiæ pontifex multa scripsit tam ecclesiasticis, quàm monasticis studiis necessaria.

INDICTIONE X.

Constantino & Rufo Coss.

Marcianus Imp. bonis principibus comparandus vitæ spiritum amisit. imperavit annos VI. menses VI. Leo eidem defuncto successit, cujus voluntate Majorianus apud Ravennam Cæsar est ordinatus.

INDICTIONE XI.

Leone Aug. & Majoriano Coss.

Leo Imp. pro tomo Chalcedonensi per universum orbem singulis orthodoxorum episcopis, singulas consonantésque misit epistolas, quo sibi quid de eodem tomo sentirent cuncti suis rescriptionibus indicarent. Horum omnium episcoporum ita conspirantes suscepit epistolas, ut eas putares uno tempore unius viri eloquio fuisse dictatas.

INDICTIONE XII.

Patricio & Ricimere Coss.

Isaac Antiochenæ ecclesiæ presbyter scripsit Syro sermone multa, præcipuéque adversus Nestorianos & Eutychianos. Ruinam etiam Antiochiæ elego carmine planxit, quemadmodum Ephrem diaconus Nicomediæ lapsum.

INDICTIONE XIII.

Apollonio & Magno Coss.

Cyzicus civitas terræmotu concussa, murorúmque suorum ambitu interrupto, sese suósque diu deplanxit.

INDICTIONE XIV.

Dagalaiso & Severino Coss.

Romanæ ecclesiæ Hilarus XLIV. pontifex factus, vixit annos VI. Majorianus Cæsar apud Dertonam, juxta fluvium qui Hyra dicitur, interemptus est. Locum ejus Severus invasit.

INDICTIONE XV.

Leone Aug. II. solo Cos.

Jacobus natione Achivus, religione paganus, medicinæ artis peritia, tam ingenio quàm literatura perclaruit. Hic ob medendum Leonem Aug. febre defatigatum, sacrum palatii cubiculum vocatus intravit, statimque in sella juxta thorum imperialem posita, sine ullo Augusti nutu consedit, sicque medicas adhibuit manus. Porrò meridie ad eundem sacrum pulvinar reversus, sublatum sui propter solium, in quo matutinus resederat, protinus intellexit, spondamque thori regiam intrepidus supersedit, veterúmque studii sui repertorum præceptionibus monitum id sese gessisse, non temerè præsumpsisse, ægrotantem docuit principem.

INDICTIONE I.

Viviano & Felice Coss.

Prosper homo Aquitanicæ regionis, sermone scholasticus, & assertionibus nervosus, multa composuisse dicitur. Epistolæ quoque Papæ Leonis adversus Eutychem de vera Christi incarnatione datæ, ab isto dictatæ creduntur.

INDICTIONE II.

Rustico & Olybrio Coss.

Beorgor rex Alanorum à Ricimere rege occiditur.

INDICTIONE III.

Basilisco & Hermenerico Coss.

Constantinopolis magno invasa incendio, facieque fœdata deplanxit. Severus, qui Occidentis arripuit principatum, Romæ interiit.

INDICTIONE IV.

Leone Aug III. solo Cos.

Theodoritus episcopus Cyri civitatis, scripsit de incarnatione Domini adversus Eutychem presbyterum, & Dioscorum Alexandrinæ ecclesiæ episcopum, qui humanam in Christo carnem fuisse denegant.

INDICTIONE V.

Pusco & Ioanne Coss.

Leo Imp. Anthemium patricium Romam misit, Imperatorémque constituit. Romanæ ecclesiæ Simplicius XLV. Pontifex creatus vixit annos XV. Ravennam civitatem terræmotus deterruit.

INDICTIONE VI.

Anthemio Aug. II. solo Cos.

Marcellinus Occidentis patricius, idemque paganus, dum Romanis contra Wandalos apud Carthaginem pugnantibus opem auxiliumque fert, ab iisdem dolo confoditur, pro quibus palam venerat pugnaturus.

INDICTIONE VII.

Zenone & Marciano Coss.

His consulibus caput Denzicis Hunnorum regis Attilæ filii Constantinopolim allatum est.

INDICTIONE IX.

Iordane & Severo Coss.

Gennadius Constantinopolitanæ ecclesiæ pontifex Danihelem propheram ex integro ad verbum commentatus est, & Homilias multas composuit, & Pauli epistolas omnes exposuit.

INDICTIONE IX.

Leone Aug. IIII & Probiano Coss.

Aspar primus patriciorum cum Ardabure & Patriciolo filiis, illo quidem olim patricio, hoc autem Cæsare, generoque Leonis principis appellato, Arrianus cum Arriana prole spadonum ensibus in palatio vulneratus interiit.

INDICTIONE X.

Marciano & Festo Coss.

Vesuvius mons Campaniæ torridus intestinis ignibus æstuans exusta evomuit viscera, nocturnisque in die tenebris incumbentibus, omnem Europæ faciem minuto contexit pulvere. Hujus metuendi memoriam cineris Byzantii annue celebrant VIII. Idus Novemb. Anthemius Imp. Romæ à Ricimere genero suo occiditur. Loco ejus Olybrius substitutus, septimo mense imperii sui vita defunctus est. In Asia aliquantæ civitates vel oppida terræmotu collapsa sunt.

INDICTIONE XI.

Leone Aug. V. solo Cos.

Glycerius apud Ravennā plus præsumptione quàm electione Cæsar factus est. Constantinopoli seditione in Circo orta, multi Isaurorum à populo interempti sunt.

INDICTIONE XII.

Leone juniore solo Cos.

Leo senior Imp. Leone juniore à se jam Cæsare constituto, morbo periit, tam sui imperii annis, quàm hujus Leonis regni mensibus computatis, anno XVII. mense VI. Zenonem Leo junior, idémq; filius Imperator principem regni constituit. Glycerius Cæsar Romæ imperium tenens, à Nepote, Marcellini quondam patricii sororis filio, imperio expulsus, in portu urbis Romæ ex Cæsare episcopus ordinatus est, & obiit.

INDICTIONE XIII.

Zenone Aug. II. solo Cos.

Zeno Imp. Verinæ socrus suæ, & Basilisci fratris ejus insidiis circumventus, cum Ariadne uxore sua profugus in Isauriam tendit. Regnum Zenonis Basiliscus tyrannus invasit. Nepos, qui Glycerium regno pepulerat, Romæ elevatus est Imperator. Nepote Orestes protinus effugato, Augustulum filium suum in imperium collocavit.

INDICTIONE XIIII.

Basilisco & Armato Coss.

Basiliscus tyrannus Marco filio suo Cæsare facto, dum contra fidem Catholicam Nestoriana perfidia intumescens conatur assurgere, antè inflatus crepuit, quàm pœnitens stare potuerit. Basiliscus cum filio, & cum Zenonida uxore sua, jam Zenone pristinum ad imperium remeante, in exilium missus est, atque in oppidulum, quod Leminis in provincia Cappadociæ dicitur, trusus fame extabuit. Odoacer rex Gothorum Romam obtinuit, Orestem Odoacer ilicò trucidavit, Augustulum filium Orestis Odoacer in Lucullano Campaniæ castello exilii pœna damnavit. Hesperium Romanæ gentis imperium, quod septingentesimo nono urbis conditæ anno primus Augustorum Octavianus Augustus tenere cœpit, cum hoc Augustulo periit, anno decessorum regni Imperatorum DXXII. Gothorum dehinc regibus Romam tenentibus.

INDICTIONE XV.

Sine consulibus.

Bracilam Comitem Odoacer rex apud Ravennam occidit.

INDICTIONE I.

Illo solo Cos.

Theodulus presbyter in Cœlesyria multa conscripsit, clarusque habetur.

INDICTIONE II.

Zenone Aug. III. solo Cos.

Sabinianus magnus Illyricianæ utriusque militiæ ductor creatus, curiam fragilem, conlapsúmque justum Reipublicæ censum, vel præpaventem fovit, vel dependentem tutatus est. Disciplinæ præterea militaris ita optimus institutor coërcitórque fuit, ut priscis Romanorum ductoribus comparetur. Theodoricum idem Sabinianus regem apud Græciam debacchantem ingenio magis quàm virtute deterruit.

IN-

INDICTIONE III.

Basilio solo Cos.

Urbs regia per XL. continuos dies assiduo terræ motu quassata magnoperè sese afflictà deplanxit. Ambæ Troadenses porticus corruerunt, aliquantæ ecclesiæ vel scissæ sunt, vel collapsæ. Statua Theodosii magni in foro Tauri super cochlidem columnam posita corruit, duobus fornicibus eiusdem collapsis. Hunc formidolosum diem Byzantii celebrant VIII. Cal. Octobris. His Coss. Nepos, quem dudum Orestes imperio abdicaverat, Viatoris & Ovidæ comitum suorum insidiis, haud longè à Salonis, sua in villa occisus est.

INDICTIONE IV.

Placido solo Cos.

Theodoricus Triarii filius rex Gothorum adscitis suis usque ad Anaplum, quarto urbis milliario advenit: nulli tamen Romanorum noxius continuò reversus est. Porrò in Illyricum properans, dum inter suorum moventia plaustra progreditur, jacentis super carpentum teli acumine, & pavescentis equi sui impulsione, fixus transverberatúsque interiit. Sabinianum magnum mors, quæ huic peccanti mundo meritò imminet, antè eum ademit, quàm integrum defatigatæ reip. subsidium foret.

INDICTIONE V.

Trocondo & Severino Coss.

Romanæ ecclesiæ Felix XLVI. episcopus ordinatus vixit annis XII. Theodoricus cognomento Valamer utramque Macedoniam, Thessaliámque depopulatus est, Larissam quoque metropolim deprædatus.

INDICTIONE VI.

Fausto solo Cos.

Idem Theodoricus rex Gothorum Zenonis Aug. munificentiis penè pacatus, Magisterque præsentis militiæ factus, Consul quoque designatus, creditam sibi ripensis Daciæ partem, Mœsiæque inferioris, cum suis satellitibus pro tempore tenuit.

INDICTIONE VII.

Theodorico & Venantio Coss.

Illus natione Isaurus, dignitate Magister officiorum, amputata apud Comitatum auricula, Orientem Zenoni infestus invasit. Porrò cum Leontio tyrannidem arripuit. Totam namque per Africam crudelis Hunerici Wandalorum regis in nostros Catholicos persecutio importata est. Nam exulatis, diffugatisque plusquàm CCCXXXIV. orthodoxorum Episcopis, ecclesiisque eorum clausis, plebs fidelium variis subacta suppliciis, beatum consummavit agonem. Nempe tunc idem rex Hunericus, unius Catholici adolescentis, vitam à nativitate sua sine ullo sermone ducentis, linguam præcepit excidi, idemque mutus quod sine humano auditu Christo credens fide didicerat, mox præcisa sibi lingua locutus est, gloriamque Deo in primo vocis suæ exordio dedit. Denique ex hoc fidelium contubernio aliquantos ego religiosissimos viros præcisis linguis, manibus truncatis, apud Byzantium integra voce conspexi loquentes. Hæc Arrianorum crudelitas in religiosos Christi cultores suprascriptis Coss. mense Februario cœpit infligi.

INDICTIONE VIII.

Symmacho solo Cos.

Longinus Zenonis frater Augusti, post decennalem custodiam, quam eidem Illus apud Isauriam inflixerat, ad germanum suum Constantinopolim advenit.

INDICTIONE IX.

Longino solo Cos.

Joannes Antiochenæ parœciæ ex grammatico presbyter, scripsit adversum eos, qui in una tantùm substantia adorandum asserunt Christum, nec adquiescunt duas in Christo confitendas esse naturas.

INDICTIONE X.

Bœtio solo Coss.

Theodoricus rex Gothorum Zenonis Augusti nunquam beneficiis satiatus, magna suorum manu, usque ad regiam civitatem & Melentiadam oppidum infestus accessit, plurimisque locis igne crematis, ad Novensem Mœsiæ civitatem, unde advenerat, remeavit.

INDICTIONE XI.

Dinamio & Sifidio Coss.

Leontius interea rex, & Illus tyrannus, in

Papyrio Isauriæ castello capti, decollatique sunt. Capita eorum Constantinopolim allata præfixa hastilibus tabuere. Eodem anno Theodoricus rex omnium suorum multitudine assumpta Gothorum, in Italiam tendit.

INDICTIONE XII.

Eusebio & Probino Coss.

Idem Theodoricus rex Gothorum optatam occupavit Italiam: Odoacer itidem rex Gothorum metu Theodorici perterritus, Ravennam ingressus est. porrò ab eodem Theodorico perjuriis illectus, interfectúsque est.

INDICTIONE XIII.

Longino II. & Fausto Coss.

Zeno Imp. Pelagii gulam in insula quæ Panormum dicitur, laqueo frangi præcepit.

INDICTIONE XIV.

Olybrio solo Cos.

Zeno Augustus vita decessit, tam sui imperii annis, quàm Basilisci tyrannidis mensibus computatis, anno XVII. mense VI. Anastasius ex silentiario imperator creatus est. Bellum plebejum inter Byzantios ortum, parsque urbis plurima atque Circi igne combusta.

INDICTIONE XV.

Anastasio Aug. & Rufo Coss.

Dum bellum paratur Isauricum, dumque Isauri imperium sibi vindicare nituntur, in Phrygia juxta Cotiæum civitatem undique confluunt, ibique Lilingis, segnis quidem pedes, sed eques in bello acerrimus, à Romanis primus in prælio trucidatur, omnesque simul Isauri fugæ dediti, per montana asperaque loca Isauriam repetunt. Hoc bellum Isauricum per sex annos tractum est.

INDICTIONE I.

Eusebio II. & Albino Coss.

Bella civilia adversus Anastasii regnum apud Constantinopolim gesta sunt: statuæ regis reginæque funibus ligatæ atque per urbem tractæ. Julianus Magister militiæ nocturno prælio pugnans, Scythico ferro in Thracia confossus interiit.

INDICTIONE II.

Asterio & Præsidio Coss.

Anastasius Imp. contra Orthodoxorum fidei majestatem intestina cœpit prœlia commovere, piaculi sui perfidiam prius in Eufemium urbis episcopum, sibi pro orthodoxorum fide viriliter resultantem, profano manifestavit ingenio. Laodicea, Hierapolis, & Tripolis, atque Agathicũ, uno tempore unoque terræmotu collapsæ sunt. Romanæ ecclesiæ XLVII. Gelasius episcopus ordinatus vixit annos IV.

INDICTIONE III.

Viatore solo Cos.

Eufemius Augustæ civitatis antistes, de quo superius fecimus mentionem, falso ab Anastasio principe accusatus atque damnatus, in exilium ductus est. Locum Eufemii Macedonius tenuit.

INDICTIONE IV.

Paulo solo Cos.

Augustatico suo dudum Anastasius militibus præstito, donativum quoque hoc fratre Consule tribuit. India Anastasio principi elephantem, quem Plautus poëta noster Lucabum nomine dicit, duásque Camelopardalas pro munere misit.

INDICTIONE V.

Anastasio Aug. solo Cos.

Solis defectus apparuit. bellúmque Isauricum hoc sexto anno sedatum. Athenodorus Isaurorum primus in Isauria captus decollatúsque est. Caput ejus Tarsum civitatem allatum pro portis hastili fixum extabuit.

INDICTIONE VI.

Ioanne Scytha & Paulino Coss.

Romanæ ecclesiæ XLVIII. Anastasius pontifex ordinatus vixit annos II. Longinus Isaurus cognomento Selinunteus, apud Antiochiam Isauriæ civitatem à Prisco Comite captus, Constantinopolim missus est, catenatusque per Agentem circumductus. Anastasio principi, & populo ingens spectaculum fuit, variisque deinde cruciatibus apud Nicæam Bithyniæ civitatem expensus est. Nummis, quos Romani Terentianos vocant, Græci follares, Anastasius princeps suo nomine figuratis, placabilem plebi commutationem distraxit.

IN-

INDICTIONE VII.

Ioanne Gibbo solo Cos.

Aristus Illyricianæ ductor militiæ cum XV. millibus armatorum, & cum DXX. plaustris armis ad præliandum necessariis oneratis, contra Bulgares Thraciam devastantes profectus est. Bellum juxta Zurtam fluvium consertum, ubi plus quàm IV. millia nostrorum, aut in fuga, aut in præcipitio ripæ fluminis interempta sunt. Ibique Illyriciana virtus militum periit, Nicostrato, Innocentio, & Aquilino Comitibus interfectis. Hoc anno ingens terræmotus Ponticam concussit provinciam.

INDICTIONE VIII.

Patricio & Hypatio Coss.

Romanæ ecclesiæ XLIX. Symmachus episcopus factus, vixit annos XV. Anastasius Imp. donativum Illyricianis militibus, per Paulum tribunum Notariorum erogandum misit.

INDICTIONE IX.

Pompejo & Avieno Coss.

Constantio Præfecto urbis ludos theatrales meridiano tempore spectante, pars in eodem spectaculo Cerealis parti diversę cæruleæ occultas præparavit insidias. Nam enses saxaque in vasis inclusa fictilibus, eadémque arma diversis pomis desuper cumulata, sub Theatri porticu ritu vendentium statuit. Dum residente Constantio ex more civium concrepant voces, antè visa quàm audita arma excutiuntur, saxáque in incautos cives instar imbrium jaciuntur ensesque vibrantes in amicorum, inque vicinorum sanguine obliti, suis cum percussoribus debacchantur: nutat & congemiscit Theatri cavea, & refugientium huc atque illuc suorum pedibus conculcata, occisorúmque fœdata cruore deplangit. Plus enim quàm tria millia civium saxis, gladiisque, compressionibus, & aquis proscenis amissos urbs Augusta deflevit.

INDICTIONE X.

Probo & Avieno Coss.

Consueta gens Bulgarorum deprædatam sæpe Thraciam, nullo Romanorum milite resistente, iterum devastavit. Amidam opulentissimam civitatem, monachorum ejus astu proditam, Choadis rex Persarum, quinto mense quàm expugnare eam cœperat, irrupit, proditorésque ejus monachos obtruncavit.

INDICTIONE XI.

Dexicrate & Volusiano Coss.

Tres Romanorum Ductores, Patricius, Hypatius, & Areobinda, qui cum XV. millibus armatorum olim in Persas missi fuerant, pugnaturi, juxta Syficum castellum cum iisdem Persis sine audacia conflixerunt, multis tunc militum ductoribus de prælio fugientibus cæsis. Immenso dehinc auri pondere hostibus dato, captam rebúsque vacuam Amidam civitatem, iidem nostri redemere ductores, Celere magistro officiorum sibi cum duobus millibus bellatorum in subsidium destinato.

INDICTIONE XII.

Cethego solo Cos.

Interea Celer Magister officiorum per Callinicum Mesopotamiæ civitatem armatum ducens militem, ad devastanda Persarum rura discurrit, plurimos agrestes rusticis intentos laboribus more pecudum trucidat, pastores diversorum pecorum cum numerosis jumentis abducit, castella latere lutóque constructa invadit, usque ad pontem ferreum, sic nomine dictum cuncta vastando progreditur, omnique præda potitus ad communia castra ditato milite remeat, aliquanta dehinc ob percutiendum fœdus cum Persis deliberat, misso ad se pro pepigendo fœdere Armonio à secretis.

INDICTIONE XIII.

Sabiniano & Theodoro Coss.

Idem Sabinianus Sabiniani magni filius, ductórque militiæ, delegatus contra Mundonem Getam arma construxit, X. millia armatorum sibimet adscitorum, plaustráque armis atque commeatibus onerata secum trahens, pugnaturus accessit. commissóque ad Horreo Margo prælio, multis suorum militibus in hoc conflictu perditis, & in Margo flumine enecatis, amissis præterea plaustris, in castellum quod Nato dicitur, cum paucis fugit. tanta in hoc lamentabili bello spes militum cecidit, ut quantum apud mortales nequaquam potuerit reparari.

INDICTIONE XIV.

Ariobinda & Messala Coss.

His Coss. Anastasii principis statua, in eodem

dem loco quo dudum Theodosii magni steterat, super immanem columnam in foro Tauri statuta est.

INDICTIONE XV.

Anastasio Aug. III. Cos.

Seditio popularis in Circo facta est, miles & armatus obstitit. Gradus Circi septentrionalis sua cum fornice incensi collapsique sunt, Anastasio Cæsare in processibus commorante.

INDICTIONE I.

Celere & Venantio Coss.

Romanus Comes Domesticorum & Rusticus Comes Scholariorum, cum centum armatis navibus, totidémque dromonibus, octo millia militum armatorum secum ferentibus, ad devastanda Italiæ littora processerunt, & usque ad Tarentum antiquissimam civitatem aggressi sunt, remensóque mari inhonestam victoriam, quam piratico ausu Romani ex Romanis rapuerunt, Anastasio Cæsari reportarunt.

INDICTIONE II.

Opportuno solo Cos.

Orto Augusta urbe incendio utramque porticum à foro Constantini usque ad Perdicæ tenuissimam statuam ignis in pulverem redegit. Portus Juliani undis suis rotalibus machinis prius exhaustus, cœnóque effosso, purgatus est.

INDICTIONE III.

Boëtio solo Cos.

Simulacrum æneum in foro Strategii super fornicem residens, & cornu copiæ fortunæ retinens incendio proflammatum est, combustúmque amisit brachium, quod tamen statuarii continuò solidarunt. Appius Patricius exulatus est. Constantinus olim Magister militiæ episcopus Laodiceæ ordinatus.

INDICTIONE IV.

Secundino & Felice Coss.

Macedonius Augustæ urbis episcopus, licet olim Anastasii Imperatoris dolis fallaciisque circumventus, pravorum testimoniis eidem accusatus, quoniam tomum sanctorum Patrum apud Calchedonam sancta dudum subscriptione roboratum, eidem principi dare distulit, ab eodem Euchaita in exilium deputatus est. Locum Macedonii Timotheus meridiano tempore ab Anastasio Cæsare episcopus ordinatus invasit.

INDICTIONE V.

Paulo & Musciano Coss.

Sæpe cælum à septentrionali plaga ardere visum est. Die dominico, dum jubente Anastasio Cæsare, per Marinum, pérque Platonem in ecclesiæ pulpito consistentes, in hymnum Trinitatis Deipassianorum quaternitas additur, multi Orthodoxorum pristina voce psallentes, perfidósque præcones clamoribus objurgantes, in ejusdem ecclesiæ gremio cæsi sunt, ductique in carcere perierunt: altera nihilominus die in atrio sancti Theodori majori cæde Catholici pro fide unica perculsi sunt. Quapropter commota Orthodoxorum agmina die sequenti, id est VIII. Idus Novemb. (in quo die memoria cineris dudum totam Europam tegentis apud Byzantios celebratur) in forum Constantini undique confluunt: quorum alii quidem, cæteris die noctúque hymnum Trinitatis Christo Deo psallentibus, totam peragrant civitatem, & Anastasii Cæsaris monastico habitu adsentatores ferro flammisque interimunt: alii claves portarum, omniáque signa militaria ad forum, quo religionis castra metati fuerant, deferunt; ibique Anastasio Cæsare in processibus degente, Areobindam sibi imperatorem fieri clamitant. Imaginibus deinde, statuisque Anastasii in terram dejectis, Celerem & Patricium Senatores, ad se supplicandi sibi vel satisfaciendi gratia missos, jactis pluviæ instar lapidibus repulerunt. domibus Marini & Pompei succensis. In Circum ad Anastasium venientes, & ante suum solium consistentes, hymnum Trinitatis juxta morem Catholicorum concinentes, coruscánsque Euangelium, crucémque Christi ferentes, è foro plurimi convenerunt, Marinum, Platonemque pravitatis ejus autores feris subjici conclamantes. Hos cives idem Anastasius Cæsar solitis perjuriis, simulatisque vocibus, sese facturum cuncta promittens, tertio die quàm in forum advenerant, sine ullo rerum effectu ad sua fecit habitacula repedare. Porrò redintegrata Anastasius pravitate, infamem & irridendam synodum apud Sidonem civitatem, cujus de nomine in ridiculis nomina præ-

præponuntur, LXXX. fermè perfidorum episcopis congregatis, adversum Orthodoxorum episcopum, fieri imperavit. Flavianus Anthiochiæ Catholicus Patriarcha, & Joannes Paltensium oppidi pontifex, quoniam hunc cœtum sacrilegum refellerant, in castellum quod Petra dicitur, exules missi sunt. Ibi Flavianus confessor Christi in Domino requievit: Joannem Justinus Aug. mox Imperator factus est, revocavit. Iisdem fermè temporibus solis defectus contigit. Gens Erulorum in terras atque civitates Romanorum jussu Anastasii Cæsaris introducta.

INDICTIONE VI.

Clementino & Probo Coss.

Severus Eutychetis perfidiæ cultor, Anastasio Cæsare volente, sedem Flaviani antistitis ex monacho factus episcopus occupavit. Dorotheus Ancyræ civitatis venerandus antistes, Anastasio principi propter unicam Orthodoxorum fidem jugiter adversarius, finem vivendi, quem sibimet misso contra se à Cæsare Magistriano ipse prædixerat, in dicto tempore fecit.

INDICTIONE VII.

Senatore solo Cos.

Vitalianus Scytha assumptis Romanorum equitum peditúmque plusquam LX millibus armatorum in triduo congregatorum, auxilio in locum qui Septimus dicitur, advenit, ibique castra metatus est; dispositisque à mari in mare suorum ordinibus, ipse ad usque portam, quæ aurea dicitur, sine ullius accessit dispendio; scilicet pro Orthodoxorum se fide, proque Macedonio urbis episcopo, in cassum ab Anastasio principe exulato, Constantinopolim accessisse asserens. Porrò Anastasii simulationibus atque perjuriis per Theodorum internuncium illectus atque illusus, octavo die quàm urbem accesserat, remeavit. Hinc Odyssum Mœsiæ civitatem Vitalianus pernoctans astu ingressus est. Cyrillum lenocinantem magis, quàm strenuum militiæ ductorem, inter duas pellices Vitalianus reperit dormientem, eumque abstractum mox cultro Getico jugulavit, hostémque se Anastasio Cæsari palam apertéque exhibuit.

INDICTIONE VIII.

Anthemio & Florentio Coss.

Romanæ ecclesiæ L. Hormisda episcopus ordinatus vixit annos IX. Idem Vitalianus eidem Anastasio Imp. immanior factus est inimicus, præmissis quippe suorum equitibus, armatisque naviculis sinistro sibi littore decurrentibus, ipse peditum armis stipatus Systhenense prædium ingressus est, totiúsque loci palatium habuit mansionem. Missi sunt ad Vitalianum à Cæsare Senatores, qui pacis cum eo leges componerent, nonaginta auri pondo, exceptis regalibus muneribus, pro pretio tunc accepit Hypatii, jam mille centum auri libris cum Uranio captivo sibi à suis in Sozopoli oblatis. Magister militum Vitalianus per Thraciam factus, Hypatium, quem captivum catenatúmque apud Acres castellum tenebat, reversus suo remisit avunculo. Ea tempestate Hunni Armenia transmissa totam Cappadociam devastantes, usque Lycaoniam perrexerunt: Ariadne Augusta LX. annis in palatio exactis vita decessit.

INDICTIONE IX.

Petro solo Cos.

Mutata fide Anastasius Imp. Vitaliano succedit, eidemque Rufinum destinat successorem. Helias Hierosolymitanæ urbis episcopus in villa, quæ Haila dicitur, ab eodem principe relegatus emoritur. Laurentium præterea Lychnidensem, Domnionem Serdicensem, Alcissum Neopolitanum, Gajanum Naisitanum, & Euangelum Pautaliensem, Catholicos Illyrici sacerdotes, suis Anastasius præsentari jussit obtutibus. Alcissus, & Gajanus episcopi apud Byzantium vita defuncti sunt, unoque sepulchro reconditi. Domnione & Euangelo ad sedes proprias, ob metum Illyriciani Catholici militis, extemplo remissis, solus Laurentius Anastasium Imp. in palatio pro fide Catholica sæpe convincens, apud Comitatum, ac si in exilio relegatus, retentus est, mobiliórque deinde corpore quàm Constantinopolim advenerat, effectus. Nam septimo infirmitatis suæ anno idem Laurentius fide sua, sed Christi gratia, in atrio Cosmæ & Damiani sanatus est, pedibúsque sistere propriis, gressibúsque meruit confirmari, suæque dein patriæ incolumis reddi, ubi major octogenario requiescit.

INDICTIONE X.

Anastasio & Agapito Coss.

Olla illa quæ in Hieremia vate ab Aquilone adver-

adverſum nos noſtráque delicta ſæpe ſuccenditur, tela ignita fabricavit, maximámque partem Illyrici iiſdem jaculis vulneravit. Duæ tunc Macedoniæ, Theſſaliáque vaſtata eſt, & uſque Thermopylas, veterémque Epirum, Getæ equites deprædati ſunt. Mille tunc librarum auri denarios per Paulum Anaſtaſius Imperator pro redimendis Romanorum captivis, Joanni Præfecto Illyrici miſit. deficiente pretio, vel incluſi ſuis cum domunculis captivi Romani tenti ſunt, vel pro muris clauſarum urbium trucidati.

INDICTIONE XI.

Magno ſolo Coſ.

In provincia Dardania aſſiduò terræmotu XXIV. caſtella uno momento collapſa ſunt. Quorum duo ſuis cum habitatoribus demerſa, quatuor dimidia ædificiorum ſuorum hominumque amiſſa parte deſtructa, undecim tertia domorum, totidémque populi clade dejecta, ſeptem quarta tectorum ſuorum, tantaque plebis parte depreſſa, vicina verò metu ruinarum deſpecta ſunt. Scupus namque metropolis, licet ſine civium ſuorum hoſtem fugientium clade, funditus tamen corruit. Uno in caſtello regionis Caniſæ, quod Sarnunto dicitur, ruptis tunc terra venis, & ad inſtar torridæ fornacis exæſtuans, diutinum altrinſecus ferventemque imbrem evomuit. Plurimi totius provinciæ montes hoc terræmotu ſciſſi ſunt, ſaxaque ſuis evulſa compagibus, devolutáque arborum crepido per XXX. paſſuum millia patens, & in XII. pedum latitudinem dehiſcens, profundam aliquantis voraginem civibus, caſtellorum ſaxorúmque ruinas, vel adhuc hoſtium incurſiones fugientibus, juſſa paravit. Anaſtaſius Imp. ſubita morte præventus major octogenario periit: regnavit annos XXVII. menſes II. dies XXIX.

INDICTIONE XII.

Juſtino Aug. & Eutharico Coſſ.

Juſtinus à Senatu electus Imperator continuò ordinatus eſt. Amantius palatii Præpoſitus, Andreas, Miſael & Ardabur cubicularii, Manichæorum fautores, & Juſtini Auguſti deprehenſi ſunt proditores. Quorum duo, Amantius & Andreas, ferro trucidati ſunt: Miſael & Ardabur Serdicam in exilium miſſi. Theocritus Amantii ſatelles, quem idem Amantius Præpoſitus ad regnandum clam præparaverat, comprehenſus, & in carcere ſaxis contuſus ingentibus periit, ſalſóque in gurgite jacuit, ſepultura quoque cum imperio cui inhiarat caruit. Vitalianus Scytha Juſtini principis pietate ad rempublicam revocatus, Conſtantinopolim ingreſſus eſt, ſeptimóque receptionis ſuæ die Magiſter militiæ ordinatus.

INDICTIONE XIII.

Vitaliano & Ruſtico Coſſ.

Vitalianus Conſul VII. menſe conſulatus ſui XVI. vulneribus confoſſus, in palatio cum Celeriano & Paulo ſatellitibus ſuis interemptus eſt.

INDICTIONE XIV.

Juſtiniano & Valerio Coſſ.

Famoſiſſimum hunc Conſulatum Juſtinianus Conſul omnium Orientalium Conſulatu profectò munificentior his liberalitatibus edidit. Nam CCLXXXVIII. millia ſolidorum in populum, inque ſpectacula ſive in ſpectaculorum machinam diſtributa, XX. leones, XXX. pardos, exceptis aliis feris, in amphitheatro ſimul exhibuit. Numeroſos præterea phaleratóſque in Circo caballos jam donatis quoque impertivit aurigis, una duntaxat ultimaque mappa inſanienti populo denegata.

INDICTIONE XV.

Symmacho & Boetio Coſſ.

INDICTIONE I.

Maximo ſolo Coſ.

Plerique lapidatorum, percuſſorum, urbiſque depopulatorum, ſua ob ſcelera deprehenſi, ferro, igni, ſuſpendióque expenſi ſunt, gratum bonis civibus ſpectaculum exhibentes.

INDICTIONE II.

Juſtino Aug. II. & Opilione Coſſ.

His Conſulibus inopia olei magnam penuriam in populum importavit.

INDICTIONE III.

Filoxeno & Probo Coſſ.

Joannes Romanæ eccleſiæ Papa LI. anno à Petro Apoſtolorum Pontificumque præſule CCCCLXXV. ſeſſionis ejus, Theodorico rege pro Arrianorum ſuorum cæremoniis reparandis laborante, ſolus duntaxat

taxat Romanorum sibi decessorum, urbe digressus Constantinopolim venit, miro honore susceptus est. Dexter dextrum ecclesiæ insedit solium, diemque Domini nostri resurrectionis plena voce Romanis precibus celebravit.

INDICTIONE IV.

Olybrio solo Cos.

Totam Antiochiam Syriæ civitatem repens inter prandendum terræmotus invasit. alioquin occiduam urbis magnamque ejus partem, sinistris mox ventis undique flantibus, flammasque coquinarum pro tempore æstuantes ruentia in ædificia miscentibus, duplex torridúmque exitium importavit. Eufrasium quoque totius urbis episcopum adempto ejus capite, combusto simul obruit sepulchro, obelisco Circi inverso, & humi defosso.

INDICTIONE V.

Mabortio solo Cos.

Anno regiæ urbis conditæ CXCVIII. Justinus imperator Justinianum ex sorore sua nepotem, jamdudum à se nobilissimum designatum, participem quoque regni sui, successoremque creavit Cal. Aprilis. ipse verò quarto ab hoc mense vita decessit, anno imperii IX. mense II.

INDICTIONE VI.

Justiniano Aug. solo Cos.

Anno regiæ urbis conditæ CXCVIII. regium vestibulum, priscúmque in eo solium, ob aspicienda probandaque in Circo certamina structum, victor Justinianus princeps, eminentius clariusque quàm fuerat, & vtramque Senatorum ex more spectantium porticum solita magnanimitate redintegravit, bonis quidem agitatoribus præmium, ignavis autem severitatem innuens.

INDICTIONE VII.

Decio solo Cos.

Parthis bella moventibus arma Romanus paravit exercitus, finésque suos rebellans tutatus est. Hæc expeditio nostrorum pene per quinquennium tenuit, digressaque Oriente Africam petit, contra Wandalos feliciter dimicatura.

INDICTIONE VIII.

Lampadio & Oreste Coss.

Mundo Illyricianæ utriusque militiæ ductor, dudum Getis Illyricum discursantibus primus omnium Romanorum ducum incubuit, eosque haud paucis ipsorum interemptis fugavit. His autem deinde Coss. idem dux audaciæ suæ secundus in Thraciam quoque advolans, prædantes eam Bulgares feliciore pugna cecìdit, quingentis eorum in prælio trucidatis.

INDICTIONE IX.

P C. Lampadii & Orestis Coss.

His Coss. Codex Justinianus orbi promulgatus est.

INDICTIONE X.

item P C. Lampadii & Orestis Coss.

Hypatius, Pompeius, & Probus genere consobrini, Divique Anastasii nepotes; imperium quod sibi singuli indigna ambitione exoptabant, Idibus Januariis, jam plerisque nobilium conjuratis, omnique seditiosorum turba armis donisque ministratis illecta, dolis invadere tentaverunt, atque per quinque continuos dies urbem regiam rapinis, ferro, ignéque per sceleratos cives, sine certo interrege discursantes; hostili impietate, ipse se fideles reipublicæ in palatio dissimulantes, depopulati sunt. Quinta verò hujus infandi sceleris die, dum de foro Hypatius sceleratorum comitum manibus torque redimitus aureo, & Pompejus comes ejus sua sub veste loricatus, ad invadendum conscendunt palatium; uterque eorum ante fores palatii captus est, statimque piissimi principis nostri nutu catenatus, trucidatúsque pœnas luit, & antè imperium perdidit, quàm haberet, innumeris passim in Circo populis trucidatis, & tyrannorum sociis continuò proscriptis. Ecclesia tunc incensa mox cæpit ab eodem Augusto renovari.

INDICTIONE XI.

Justiniano Aug. III. Cos.

Post diuturnum immanémque laborem contra Medos Romanis gestum sudoribus, tandem per Rufinum patricium, perque Hermogenem Magistrum officiorum, utrumque legatum à principe nostro missum, pax cum Parthis depacta est. Sponsionem percussi fœderis ab utroque

do constructa dedicatur die VI. Kalend. Ianuarias.

INDICTIONE I.

Joanne solo Cos.

Adhuc Vitige in obsidione Romæ morante, Joannes Magister militum cum Batza, Conone, Paulo, Remaque illustribus, magnóque exercitu apparato, ad Italiam properant, castráque ad portum Romanum collocant, laboranti Romæ subveniunt. Quorum adventum Vitiges cernens, trium mensium temporis cum Belisario pacta confirmat, suósque legatos ad Imperatorem transmittit. In qua pace Belisarius Campaniam redit, annonæ copiam Romæ illaturus. reversusque Campania contrarium sibi de medio aufert Constantinum Patricium. Joannes verò in portu quæ posuerat, castra deserens, Samnitum regionem ingressus est, Aternóque oppido expugnato, Tremonem Gothorum ducem cum suis prosternit: Ortonam quoque similiter invadit, Picenum deprædans Ariminum occupat. Quo audito Vitiges ab obsidione Urbis, in qua adhuc post turbatam pacem consistebat, relicta Roma, per Clodiæ aggerem, & annonariam Tusciam transit Apenninum; & in Rubiconis fluminis ripa castrametatus, Ariminum obsidet. Unde proturbatus à Narsete de Constantinopoli, & à Belisario de Roma venientibus, fugit Ravennam. Cujus nepos Orajo Mediolanū longa inedia deterit, Mundilam, Paulúmq; duces ibi positos cum suo milite obsidens. Narsete verò Arimino residente Belisarius accedens Romam ad exhyemandum, deditione suscipit Urbinum, & Urbemvetus, & Insulam laci Bulsinensis.

INDICTIONE II.

Appione solo Cos.

Narses revertitur Constantinopolim. Belisarius obsidens Auximum septimo mense ingreditur, similitérque & Fesulam. Gothi Mediolanum ingressi muros diruunt, prædamque potiti omnes Romanos interficiunt. Mundilam, Paulúmque duces abducunt Ravennam. Theudibertus Francorum Rex cum magno exercitu adveniens, Liguriam, totámque deprædat Æmiliam. Genuam oppidum in littore Tyrreni maris situm evertit ac prædat. Exercitu dehinc suo morbo laborante, ut subveniat, paciscens cum Belisario, ad Gallos revertitur. Germanus de Africa Constantinopolim evocatur. Solomon ibi rursus dirigitur. Calluc Magister militum cum Gepidis primùm feliciter dimicans, secundo infeliciter ruit.

INDICTIONE III.

Iustino jun. solo Cos.

Parthi in Syriam ingressi multas urbes subvertunt: contra quos Germanus arma arripiens, Justinum filium, eundémque Consulem, in ipsis fascibus secum ducit. Antiochia magna deprædata demolitur à Persis. Belisarius Ravennam ingreditur, regem Vitigem, & reginam, cunctásque opes, Gothósque nobiliores tollens secum, ad Imperatorem revertitur, evocante se Marcello Comite. Solomon in Africa feliciter dimicans rebelliones proturbat. Gothi trans Padum residentes, Orajo Vitigis nepote & Heldebado ductantibus, Vitigem regem cum regina, opibúsque Palatii, necnon & Gothos audientes sedibus propriis pulsos, Orientémq; per Belisarium abductos, rebellare disponunt, regem sibi statuentes Heldebadum. contra quem debellaturus Bessa Patricius Placentiam à Ravenna conscendit Constantino Ravennam de Dalmatiis, ut præesset exercitui, ab Imperatore directo.

INDICTIONE IV.

Basilio solo Cos.

Parthis persistentibus inimicis, Belisarius Orientis suscepit expeditionem, Germano regresso ad urbem regiam. Gothi Heldibado occiso Etarium sibi ordinant regem. Solomon in Africa interficitur, Sergius loco ejus dux successit belli, moderatorque provinciæ.

INDICTIONE V.

Post Consulatum Basilii.

Milites clam Veronam ingressi, dum avaritia inhiante de præda concertant, à Gothis egredientibus de latebris cum suo dedecore civitate pelluntur. Gothi Erario rege occiso Totilam in regnum manciparunt. Qui malo Italiæ mox Padum transit, & ad Faventiam Æmiliæ civitatem Romanorum exercitum superat, duces effugat, Cæsenam & Urbinum, Montem Feretris, & Petrapertusa occupat, huc illucque discurrens devastat Italiam. Rursus in annonaria Tuscia ad Mucellos per Ruderit, & Viliarid, Bledamque duces suos Romanum exercitum superat. Quo prælio Bessa patricius vulneratus evadit: cæteri verò fugientes per quaqua salvati sunt.

INDICTIONE VI.

Post Consulatum Basilii anno II.

Totila devastat Campaniam, urbésque mu-

ratas evertes, per suos Tiburim obsidet. Mortalitas magna Italiæ solum devastat, Oriente jam & Illyrico peræq; attritis. In oriente Persis adhuc tenentib. conflictum cum nostris, Sergius in Africa inquietatur à rebellionibus cum Stotza & Mauris.

INDICTIONE VII.

P. C. Basilii anno III.

Totila obsidet Firmum & Asculum, invasámque Neapolim desolat, & Tibur. Roma verò obsidetur à longe, in qua præerat Joann. Magister militum. In Oriente Belisario constituto, exulatur Ioann. ex Consule ordinario, Patricius, atq. Præfectus prætorio, & domus ejus datur Belisario.

INDICTIONE VIII.

P. C. Basilii anno IV.

Totila Firmum & Asculum sub juramento ingressus est: milite Romano cum rebus suis dimisso, crudelitatem suam in Romanos exercuit, eósque omnes nudat & necat. In Africa Joannes inruens super tyrannum Stotzam, interimit eum, & ipse ab ejus occiditur armigero. In qua tyrannide Joannes quidam electus Stotzas junior vocitatur. Belisarius de Oriente evocatus, in offensam periculúmque incurrens grave, & invidiæ subjacens, rursus remittitur ad Italiam. Qui veniens, Romam dirigit Bessam, Joannem mittit ad Imperatorem. Totilas vastato Piceno, pugnánsque ad Auximum vincit. Indéque discurrens per Tusciam, Spoletium destruit, & Asisium, Clusiúmque oppida tenuit, & obsidet Perusiam.

INDICTIONE IX.

P. C. Basilii anno V.

Vigilius Papa LIX. ab Apostolo Petro evocatus ab Imperatore Roma egreditur, & in Siciliam venit. Totila occupata Lucania & Brutiis Neapolim subvertit, Romam obsidet. De Africa Sergius evocatur, & Areobindas nepte Imperatoris accepta, ibi judex dirigitur. In Oriente cum Parthis fœdus initur per Constantianum Magistrum militiæ, & exercitus revertitur Constantinopolim.

INDICTIONE X.

P. C. Basilii VI.

Gothi legationem mittunt ad Imperatorem per episcopum civitatis Asisinatium, nomine Aventium. Joannes Magister militum ad Italiam properat. Belisarius à Ravenna egressus venit Dyrrachium. indéque directo Joanne Calabria, ipse per Siciliam Romam perrexit. Papa Vigilius ingressus est Constantinopolim VIII. Kal. Febr. Totila dolo Isaurorum ingreditur Romam die XVI. Kal. Januarias, ac evertit muros, domos aliquantas igni comburens, ac omnes Romanorum res in prædam accepit. hos ipsos Romanos in Campaniam captivos abduxit. Post quam devastationem, XL. aut amplius dies Roma fuit ita desolata, ut nemo ibi hominum, nisi bestiæ morarentur. Hinc veniens Belisarius murorum partem restaurat, veniéntque Totila ad pugnam resistit. Eodemque anno de Africa neptis Imperatoris revertitur vidua, occiso Areobinda à Gunthario Tyranno, qui cum Stotza juniore tractans eum occiderat. Sed Artabanes utrosque comprehensos Gunthariùm occidit, Joannem idem Stotzam juniorem vinctum transmittit ad principem. Post aliquantos dies mittitur in Africa Joannes, & Artabanes evocatus præsentale accepit Magisterium.

INDICTIONE XI.

P. C. Basilii VII.

Joannes Magister militum in Campania prædans Gothos, nonnullos liberat Senatores. qui postea patitur nocturnum Totilæ superventum Bulgarum suorum proditione. * * *

IND. XII. *P. C. Basilii* VIII.

IND. XIII. *P. C. Basilii* IX.

IND. XIV. *P. C. Basilii* X.

His temporibus in Africa Mauri per Joannem Patricium domiti sunt.

INDICTIONE XV.

P. C. Basilii XI.

Hoc tempore Justinianus Augustus Narsem Eunuchum Chartularium & Cubicularium suum Principem militiæ fecit, & in Italiam misit. Qui commissa pugna, Dei gratia, victor, Totilam occidit, & gentem Gothorum, auxiliantibus etiam Longobardis in Italia exterminavit. Per hęc tempora cum Buccelinus Comes cum sociis à Theodeberto Rege Francorum dudum missus per annos aliquot Italiam Siciliamque infestaret, & Romanum sæpe exercitum superaret, tandem exercitus ejus profluvio ventris attritus à Narse pugna victus & profligatus, ipse Dux occisus est. nec multo post socius ejus Omnirugus Dux cum reliquis Gothorum, quibus se junxit, peremptus est.

INDICTIONE I.

P. C. Basilii V. C. XII.

Theodebaldus Francorum rex moritur, & re-

regnum ejus uxoremq; Vanderad am Hlotarius rex patris ejus Theodeberti patruus accepit, qui jam XLIV. annis regnabat. Quo ipso anno Hlotarius ipse Saxones rebellantes juxta Wiserã fluvium magna cæde domuit, & Thuringiam pervasam devastavit.

INDICTIONE II.

P. C. Basilii V. C. XIII.

Vigilius Papa tandem ab Imperatoribus Romanis, & à Narse de exilio relaxatus, cum Romam redire cœpisset, in Sicilia morbo calculi tactus decessit: móxque Romam perlatus apud S. Marcellum in via Salaria sepultus est. Pro quo ordinatus Pelagius Papa LXII. sedit annis XI. mensibus X. Qui à populo Romano factionis contra Vigilium incusatus, celebratis una cum Narse litaniis, apud S. Petrum ambone ascenso, Euangelióque super caput suum posito, juramento se crimine purgavit.

INDICTIONE III.

P. C. Basilii V. C. XIV.

Hoc tempore Saxones iterum Hlotario rebellantes, cum ab eo peterentur hostiliter, eique pro satisfactione dimidium rerum suarum offerrent, idque exercitus Francorũ refutans eo invito pugnasset, magna ab eis cæde protritus fugæ præsidium petiit.

INDICTIONE IV.

P. C. Basilii V. C. XV.

His diebus Hramnus patri suo Hlotario, annuente patruo Hildeberto rebellans, regnum Francorum seditione perturbat. Saxones factione Hildeberti in Francia prædas egerunt. Hildebertus Remensem Campaniam populatur.

INDICTIONE V.

P. C. Basilii V. C. XVI.

In Britannia Bridus rex Pictorum efficitur. Hildebertus rex Francorum circa hæc tempora moritur, & Parisius in Basilica S. Vincentii à se constructa sepelitur, regnumque ejus frater Hlotarius assumẽs, totam paterni regni monarchiam obtinuit.

INDICTIONE VI.

P. C. Basilii V. C. XVII.

Hramnus patrem Hlotarium, quem multis malis offenderat, hoc tempore in Britanniam fugiens, insequente eo ibidem cum Conoboro rege pugna victus & captus, cum uxore & filiabus vivus incensus est. Quo etiam tempore Turonis basilica S. Martini rebellibus ad eam fugientibus igne crematur.

IND. VII. *P. C. Basilii V. C.* XVIII.
IND. VIII. *P. C. Basilii V. C.* XIX.
IND. IX. *P. C. Basilii V. C.* XX.
IND. X. *P. C. Basilii V. C.* XXI.
IND. XI. *P. C. Basilii V. C.* XXII.
IND. XII. *P. C. Basilii V. C.* XXIII.
IND. XIII. *P. C. Basilii V. C.* XXIV.
IND. XIV. *P. C. Basilii V. C.* XXV.

COLLECTIO OMNIUM ANNORUM ISTIUS CHRONICI.

Colliguntur omnes anni, usque ad Consulatum Valentis VI, & Valentiniani junioris Augg. primum à XV. anno Tiberii, & prædicatione Domini nostri JESU CHRISTI, anni CCCLI.

Ab anno Darii Regis Persarum, quo tempore templum Hierosolymis instauratum est, anni DCCCCXCIX.

Ab Olympiade prima, qua ætate apud Hebræos Esaias prophetabat, anni MCLV.

A Solomone & prima ædificatione Templi, anni MCCCCXI.

A Captivitate Trojæ, quo tempore Sanson apud Hebræos erat, anni MDLXI.

A Moyse & Cecrope primo rege Atticæ, anni MDCCXC.

Ab Abraham & regno Nini & Semiramidis, anni MMCCCXCV.

A Diluvio, usque Abraham, supputantur anni DCCCCXLII.

Ab Adam, usque ad Diluvium, anni MMCCXLII.

Fiunt igitur ab Adam, usque ad XIV. Valentis annum, id est usque ad Consulatum ejus VI, & Valentiniani junioris, omnes anni MMMMMDLXXIX.

A Valente VI, & Valentiniano juniore, usque ad Consulatum Eudocii, colliguntur LXIV. anni & per hoc à XV. Tiberii anno, quo Dominus prædicare cœpit, ad Consulatum Eudocii, & Dioscori, sunt anni CCCCXI.

A Trojæ excidio, usque ad primam Olympiadem anni sunt CCCCVI.

Item à Trojæ excidio, usque ad constructionem urbis Romæ, anni CCCCXXXVI. quæ condita est CCCCVXIII. à Romulo, VII. Olympiadis anno secundo: qui XVII. ab Ænea regnavit.

Ab urbe Roma condita, usque ad adventum Domini, anni DCCLII: & ab eadem conditione usque ad passionem Domini, anni DCCLXXI. Et à passione, usque ad Consulatum Eustochii, anni CCCXCII.

Simul ab Urbe condita, usque ad prædictum Consulatum, colliguntur anni MCLXXV. Usque ad Consulatum D. Theodosii XV, anni MCLXXXIX.

A morte Cæsaris, usque ad Consulatum Theodosii XV, fiunt anni CCCCXXXVI.

Passus est Dominus noster JESUS CHRISTUS à constitutione Mundi post annos MMMMMCCXXIX. Eusebius ponit MMMMMCXXX. si numeri non sunt transpositi.

Ab Abraham autem, usque ad passionem Domini, anni sunt MMXLIV. Idem Eusebius libro temporum, ubi agit de passione Domini.

A passione Domini usque ad Consulatum Eustochii, anni sunt CCCXCIV. Et usque ad Consulatum D. N. Theodosii Aug. XV. anni sunt CCCCIX.

EXPLICIT CHRONICON MARCELLINI COMITIS V. C.

EXCERPTA UTILISSIMA
EX PRIORE LIBRO CHRONOLOGICO EUSEBII, ET AFRICANO, ET ALIIS
LATINE CONVERSA
AB HOMINE BARBARO, INEPTO, HELLENISMI ET LATINITATIS IMPERITISSIMO.

Non parva autem pars consarcinata est ex deliriis Breviatoris, aut Interpretis, qui commenta sua in scripta aliena infulsit.

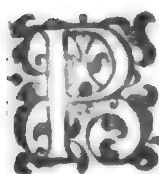

PRIMUS homo factus est à Deo, cui nomen Adam. Uxor autem ejus Eva. Ab Adam, usque ad diluvium Noe, generationes decem: anni autem duo millia ducenti quadraginta duo.

Adam factus est annorum ducentorum triginta: & sic genuere Seth. Mortuus est autem novem annorum noningentorum trecenta.

Seth autem vixit annos centum quinque. Fiunt simul anni quadringenti triginta quinque: & genuere Enos. Mortuus est autem Seth annorum noningentorum duodecim.

Enos autem vixit annos centum nonaginta. Fiunt simul anni sexcenti quinquaginta quinque: & genuere Cainan. Mortuus est autem Enos noningentorum quinque.

Cainan autem vixit annos centum septuaginta. Fiunt simul anni septingenti nonaginta quinque: & genuere Maleleel. Mortuus est autem Cainan annorum noningentorum undecim.

Maleleel autem vixit annos centum sexaginta quinque. Fiunt simul anni noningenti sexaginta: & genuere Jared. Mortuus est autem Maleleel annorum octingentorum nonaginta.

Jared autem vixit annos centum sexaginta duos. Fiunt simul anni mille centum viginti duo: & genuere Enoch. Mortuus est autem Jared annorum noningentorum Sexaginta duorum.

Enoch autem vixit annos centum sexaginta quinque. Fiunt simul anni mille ducenti octuaginta septem: & genuit Mathusalam. Placuit autem Enoch Deo factus annorum tricentorum sexaginta quinque: & translatus est.

Mathusalam autem vixit annos centum sexaginta septem. Fiunt simul anni mille quadringenti quinquaginta quatuor: & genuit Lamech. Mortuus est autem Mathusalam annorum noningentorum sexaginta novem.

Lamech autem vixit annos centum octuaginta octo. Fiunt simul anni mille sexcenti quadraginta duo: & genuit Noë. Mortuus est autem Lamech annorum septingentorum.

Factus est autem Noë annorum quingentorum. Fiunt simul anni duo millia centum quadraginta duo: & genuit Noë tres filios, Sem, Cham, & Japheth.

Et factum est, quum homines multiplicarentur super terram, & filias procreassent, videntes autem Angeli Dei filias hominum, quod essent pulchræ, acceperunt sibi uxores ex omnibus, quas elegerunt. Et dixit Dominus Deus: Non permanebit spiritus meus in hominibus istis in æternum, quia caro sunt: eruntque dies eorum annorum centum viginti. Gigantes autem erant super terram in diebus illis, & ultra. Quumque introissent Angeli Dei ad filias hominum, illæ, quæ genuerunt, illæ fuerunt Gigantes à sæculo homines nominati. Corrupta

rupta est autem terra coram Deo: & repleta est terra iniquitate. Et vidit Dominus Deus terram, quia corrupta erat. Omnis quippe caro corruperat viam suam super terram. Et dixit Dominus Deus ad Noë: Tempus omnium rerum venit coram me. Et quia repleta est terra iniquitate eorum, & ecce corrumpam eos, & terram. Fac autem tibi Arcam de lignis quadratis: & linies eam intrinsecus & extrinsecus asphaltou bitumini. Et quod sequitur. Et fecit Noë omnia, quæ præceperat illi Dominus Deus. Et erat Noe annorum sexcentorum. Fiunt autem simul anni duo millia ducenti quadraginta duo. Et Diluvium aquarum factum est supra terram quadraginta diebus, & quadraginta noctibus: & mortua est omnis caro: quique habuit spiritum vitæ in semetipso super teram, ab homine, usque ad pecus, & reptile, & ferarum, & omnium, quod erat super terram habens spiritum vitæ in semetipso.

Post hæc autem in sexcentesimo primo anno exiit Noe, & omnes, qui cum eo erant, de Arca. Fiunt autem simul ab Adam, usque ad Diluvium Noe, anni duo millia ducenti quadraginta duo. Et à Diluvio Noe, usque ad Turris ædificationem, & confusionem linguarum, generationes sex: anni autem quingenti quinquaginta octo.

Hi autem sunt filii Noe, Sem, Cham, & Japhet post Diluvium, sic:

Sem factus est annorum centum unius. Fiunt simul anni duo millia trecenti quadraginta tres: & genuit Arfaxad.

Arfaxad autem vixit annos centum triginta quinque. Fiunt simul anni duo millia quadringenti septuaginta octo: & genuit Cainan.

Cainan autem vixit annos centum triginta. Fiunt simul anni duo millia sexcenti octo: & genuit Salam.

Salam autem vixit annos centum triginta. Fiunt simul anni duo millia septingenti triginta octo: & genuit Eber.

Eber autem vixit annos centum triginta quatuor. Fiunt simul anni duo millia octingenti duodecim: & genuit Phaleg, & Ragau fratrem ejus. Sub ipso factum est dispersio, & fuit omnis terra labia & vox una omnibus. Et factum est, dum moverent ab Oriente, invenerunt Paneum, quod est terra fructifera, in terra Sennaar: & habitaverunt ibi. Et dixit homo ad proximum suum: Venite faciamus nobis lateres, & coquamus eos igne. Et facta est eis ipsa latera quasi lapis, & bitumen erat eis lutus. Et dixerunt: Venite, ædificemus nobis civitatem, & turrem, cujus caput sit usque ad cælum: & faciamus nobis nomen antequam dispersi fuerimus super omnem faciem terræ. Et descendit Dominus Deus videre civitatem, & turrim, quam ædificaverunt filii hominum. Et dixit Dominus: Ecce labia & vox omnibus una: & hoc initiarunt facere: & nunc non minuitur ex ipsis omnia quæcunque proposuerunt facere. Venite, descendentes dispersas faciamus ibi eorum linguas, ut non obaudiat unusquisque vocem proximi sui. Et dispersit illos Dominus Deus inde super faciem omnis terræ: & cessaverunt ædificantes civitatem & turrem. Propter hoc vocatum est nomen ejus confusio: quia ibi confudit Dominus labia omnis terræ. Et exinde dispersit eos Dominus Deus super omnem faciem terræ. Fiunt autem simul ab Adam, usque ad Turris ædificationem, & dispersionem terræ, Generationes quindecim, anni duo millia octingenti septuaginta octo.

TERRÆ DIVISIONES TRES FILIOS NOE POST DILUVIO FACTUM EST. SIC:

Sem & Cham & Japhet trium fratrum, secundum *tribum partiti sunt super terram. * κατὰ φῦλον καὶ κατὰ φυλήν.

= τῷ Σὴμ τῷ πρωτοτόκῳ αὐτοῦ ἕως Ἰνδικῆς ἀπὸ Περσίδος καὶ Βάκτρων, ἕως.

= Et Sem primogenito à Perside & Bactriam usque in India longitudo. Latitudo autem ab India usque Rinocoruram.

Cham

Ἰνδικῆς μῆκος, πλάτος δὲ, ἀπὸ Ἰνδικῆς, ἕως Ῥινοκουρούρων τῆς Αἰγύπτου. Cedren 10. 17.

π ἀπὸ Μηδίας τὰ πρὸς ἄρκτον καὶ δυσμὰς, ἕως Γαδείρων. Cedren 10. 31.

o ποταμὸν διορίζοντα τὸν Νεῖλον, ὃς καὶ Γεὼν καὶ Χρυσοῤῥόας καλεῖται. Cedren. 10. 30.

Cham autem secundo ab Rinocoruram [x]usque Garirum.
Japhet autem tertio [π]à Midia usque Garirum, ad Aquilonem.
Habet autem Japheth fluvium Tigrem, qui dividit Midiam, & Babyloniam in terra Syriorum.
Cham autem [o]habet fluvium Geon, qui vocatur Nilus, Sem autem Euphratem.
Confusæ sunt autem linguæ super terram post Diluvium. [a]Fuerunt autem, quæ confusæ sunt linguæ, septuaginta duo. Qui autem turrem ædificabant, fuerunt gentes septuaginta, quæ in linguis super faciem terræ divisæ sunt. Nebrod autem Gigas filius Chus Ethiopu .... iste pro cibaria eorum venando porrigebat feras.

x μέχρι Γαδείρων sed irrepsit ex sequenti.

a ἦσαν δὲ τὰ πάντα τῶν οἰκοδομούντων ἔθνη, ἑβδομήκοντα. Φωνὴ δὲ αὐτοῖς πᾶσιν ὑπῆρχε μία. Νεβρὼδ δὲ αὐτοῖς ὁ Γίγας ὁ τοῦ Αἰθίοπος Χοῦς υἱὸς εἰς βρῶσιν ἀγρίων ἐχορήγει ζώων. Cedren. 9.25.

NOMINA AUTEM SEPTUAGINTA SUNT HÆC:

Filii Japheth filio Noë tertio juniori, Gamer, à quo Cappadoci: & Magog, à quo Chaldæi & Galates: & Made, à quo Midi: & * Vojas, à quo Græci & Hiones: & Thobali, à quo Tettali: & Mosoch, à quo Illyrici: & Tyrach, à quo Thraci: & Chattaim, à quo Macedoni.
Et filii Gamer filio Japheth tertio filio Noe, Aschanath, à quo Sarmati: & Erisphan, à quo Rhodii: & Thorgaman, à quo Armenii.
Et filii filiorum Japhet filio Noe, Elisa, à quo Siculi: & Chæreis, à quo Iberi, qui & Tyrannii: & Etici, à quo Romei, qui & Latini. Omnes isti filii Japheth tertio filio Noë. Ex istis dispersæ sunt insulæ gentium.
Sunt autem & Cyprii ex Citteis ex filiorum Jareth simul gentes quindecim. Invenimus autem qui ab Aquilone sunt ex ipsis ex tribu Citteis. Est autem de Elladii gente omnes ex ipso, excepto his, qui habitaverunt in postero ibi Essaitei, qui habitaverunt circa mare honorabilem civitatem, quæ vocatur Athenas, simul autem & Thibas, qui Sidonii sunt accolæ de Cathmo Aginoru. Chalcedonii autem tyranni peregrini fuerunt, & alii simili modo, qui post hac in Ellada migraverunt.
Hæc sunt autem gentes Japeth tertio filio Noë. A Midia, usque ad Speriam, à parte Oceani adtendens ad Aquilonem sic: Midii, Albani, Gargani, Errei, Armenii, Amazonii, Coli, Corzini, Dennaci, Cappadoci, Paphlagoni, Mariandini, Tabarini, Challyri, Mossonici, Sarmati, Saurobati, Meoti, Scythi, Taurini, Thraci, Bastarni, Illyrici, Macedoni, Græci, Ligyrii, Istrii, Alunni, Dauni, Iapycii, Colabri, Oppici, Latini, qui & Romei, Tyranni, Calli, qui & Latini, Ligistini, Celtibirii, Ibirii, Galli, Aquitanii, Illyrici, Basantii, Cyrtanii, Lysitani, * Hu accai .... Cynii, Britanni, qui in insulis habitant. [y]Qui autem sapiunt ex istis literis, hi sunt: Ibirii, Latini, [b]qui utuntur Romei, Spani, Græci, Midi, Armenii. Sunt autem termina eorum à Midia * usque Garirum, quod ad Aquilonem. Lateræ autem à fluvio, & fluvium usque Massulias contra Solem. Provinciæ autem eorum sunt hæc: Media, Albania, Amazonia, Armenia parva & magna, Cappadocia, Paphlagonia, Galatia, Colchus, Ludia, Achaja, Bosporina, Meotia, Derris, Sarmatia, Taurianìa: Bastarnia, Scythia, Thracia, Macedonia, Dennalia, Molchia, Tettalia, Lucria, Byotia, Etolia, Attica, Achaia, Pelepponissus, Acarnia, Ipirotia, Illyria lucidissima, Adracia, à quo Adriaticum pelagus, Gallia, Tuscinia, Lysitania, Midia, Messalia, Italia, Celtica. Spanogallia, Ibiria, Spania magna. Simul provinciæ Japeth quadraginta: usque ad Britaniacas insulas, quæ ad Aquilonem respiciunt. Sunt autem eis & insulæ. commune autem Sicilia, Eubya, Rodus, Chius, Lesbus, Cythira, Zacynthus, Cephalina, Ithaci, Corcyra, & qui in circuitu sunt, parte Asiæ, quæ vocatur Ionia. Fluvius autem est iis Tigris dividens Midiam & Babyloniam. Hæc sunt termini tertio filio Noë.

y οἱ δὲ τούτων σοφοὶ τὰ γράμματα.

b οἱ χρηματίζοντες Ῥωμαῖοι.

* ἕως Γαδείρων.

Filii autem Cham secundo filio Noë, Chus primogenitus, ex quo Æthio-

Ethiopi: & Mestreim, ex quo Ægyptii: & Fud, ex quo Troglodyti: & Chanaan, ex quo Afri, & Funici.

Filii autem Chus Ethiopu filio Cham secundo filio Noe, Sabat, & Eugilat, & Sabascatha, & Regma, & Sesatbath.

Et filii Regma filio Chus, filio Cham secundo filio Noe Sabat, & Judadad. Et Chus genuit Nebrod Ethiopem & venatorem & Gigantem, & Egyptiorum patrias cum Mestreim patre eorum octo. Dicit autem sic: Et Mestreim genuit [a] Illuslydiim, ex quo facti sunt Lydii: & Illusenemigim, ex quo Pamphyli: & [b] Illuslabiim, ex quo Libii: & illusnephthabiim, ex quo Fygabii: & Illuspatrosoniim, ex quo Licii: & Illuscathforiim, ex quo Cilicii.

a Illos Lydiim. τοὺς Λυδιίμ.

b Illos Labiim. τοὺς Λαβιίμ.

Chananeorum autem patrias cum Chanaan patre eorum sunt duodecim. Dicit enim sic: Et Chanaan genuit Sidona primogenitum, & Chetteum, & Amorreum, & Gergeseum, & Æggeum, & Aruceum, ex quo Tripolitani, & Asethneum, ex quo Orthosiasti, & Arudiam, ex quo Aridii, & Samareum, & Ferezeum, & Amathium, Est autem habitatio eorum ab [c] Rinocorurum, usque Garirum aspiciente usque ad Septentrionem longitudo.

c ἀπὸ Ῥινοκορούρων ἕως Γαδείρων.

QUÆ AUTEM EX IPSIS NATÆ SUNT GENTES:

Æthiopi, Troglodyti, Aggei, Gugarini, Isabini, [d] Piscescomeduli, Ellaini, Ægyptii, Finici, Libyi, Marmaridii, Carii, Psylliti, Myssi, Mososini, Fygadii, Mæonii, Bithynii, Nomadii, Lycii, Mariandini, Pamphyli, Mososini, Pissidii, Antulei, Cilicii, Maurisii, Criti, Magartei, Numidii, Macarii, Nasamonii. Hi possident ab Ægypto, usque ad Septentrionalem Oceanum, gentes XXXII. Qui autem ex iis sciunt literas, sunt hæc: Phynici, Ægyptii, Pamphili, Phrygii. Est autem terminum ab Rinocorurum, qui extendit Assyria, & Æthiopia, usque Garitum. Nomina autem Provinciarum sunt hæc:

d ἰχθυοφάγοι.

Ægyptus cum omnibus, qui in circuitu ejus sunt. Æthiopia, quæ adspicit ad Indos, & alia Æthiopia, unde creditur Æthioporum fluvius Geon, qui vocatur Nilus. Rubra, qui adspicit ad Orientem. Thebaida, tota Libya, quæ extendit usque Corcyna, Marmaria, & omnia, quæ in circuitu ejus sunt, Syrta habens gentes tres, Nasamona, Macas, Tautameus: Libya alia, qui respicit & extendit usque ad minorem Syrticum. Numeda. Massyris. Mauritania, qui extendit usque Eracleoticum terminum contra Gararitum habet, qui aspicit ad Aquilonem, qui circa mare sunt, Ciliciam, Pamphyliam, Pissidiam, Myssiam, Mygdoniam, Phrygiam, Camiliam, Lyciam, Caryam, Lydiam, Troadam, Eoliam, Bithyniam antiquam, quæ vocatur Phrygia. Simul Provincias XIII.

Sunt autem eis & insulæ communes: Corsula, Lapandusa, Gaulu, Melicia, Cercina, Minna, Taurana, Sardava, Salata, Gorsuna, Crita, Gauloroda, Thira, Gariatha, Asta vetera, Chius, Lesbos, Teneda, Lambra, Jasa, Samus, Cous, Cnidus, Nisyra, Magna Cyprus. Simul insulas XXV.

Habet enim & fluvium Geon, qui vocatur Nilus, qui circuit Ægyptum, & Æthiopiam, dividet inter Cham, & Japeth ab ore occidui maris.

Hæc est Genealogia Cham secundo filio Noe.

De Sem autem primogenito filio Noe sunt tribus viginti quinque. Hi contra Orientem habitaverunt.

Elam, unde Elimei, Asur, unde Assyrii, & Arfarad, unde Chaldei, & Lud, unde Elayonii, Futh, unde Persi, & Aram, unde Vantii. Et filius Aram filii Sem filio Noe, qui & Hul, ex quo nascuntur Lydii: & Gather, unde Gosphinii, & Mosoch, unde Mosynii. Et Arfaxad genuit Cainan, unde fiunt qui ab Oriente Samaritæ. Cainan autem genuit Salathee, unde fiunt Salathii. Et Salathee genuit Eber unde fiunt

fiunt Ebrei. Eber autem nati sunt ei filii duo. Falec, unde ascendit generatio Abrahæ, & Ectam fratrem ejus. Ectam autem genuit Ermodad, unde nascuntur Ludii: & Saleph,unde nascuntur Bactrianii: & Arani, unde & Arabii: & Iduram, unde & Milii: & Ethil, unde Arrianii: & Abimeil, unde Yrcanii: & Declam, unde Cedrysii: & Gebal, unde Scythii: & Sabal, unde Adamosynii: & Huir unde Armenii: & Eugee, unde Nudi Sapientes. Hi omnes de Sem primogenito Noe. Omnium filiorum Sem est habitatio à Bachione usque Rinocorurum, qui pertinet usque ad Syriam & Ægyptum, & mare rubrum, & ab oræ, quæ est Arsinoita India.

HÆC AUTEM, QUÆ EX IPSIS FACTÆ SUNT, GENTES:

Hebræi, qui & Judæi, Persi, Midi, Peoni, Ariani, Assyrii, Yrcani, Indii, Magardi, Parthi, Germani, Elymei, Cossei, Arabi antiqui, Cedrusii, Arabi primi, Nudi Sapientes.

Extendit autem habitatio eorum usque Rinocorurum, & usque Cilicia. Qui autem noverunt ex ipsis literas, sunt; Ebrei, qui & Iudæi, Persi, Midi, Chaldæi, Indii, Assyrii.

Est autem habitatio filiorum Sem primogenito filio Noë. In longitudine autem India usque Rinocururum. Latitudo autem à Persida, & Bactrium usque inferiorem Indiam.

NOMINA AUTEM PROVINCIARUM FILIORUM SEM SUNT HÆC:

Persida cum omnibus subjacentibus gentibus, Bactriana, Hyrcania, Babylonia, * Cordylia, Assyria, Mesopotamia, Arabia antiqua, Elymea, India, Arabia famosa, Cylisyria, Commagenia, & Funice, quæ est filiorum Sem. * al. Cordyæ.

Omnes isti ex trium filiorum Noe tribus LXXII.

Gentes autem, quas dispersit Dominus Deus super faciem omnis terras, secundum linguas earum in diebus Falec & Ectam fratrem ejus in Turris ædificatione, quando confusas sunt linguas eorum, sunt autem hæc:

I	Ebrei, qui & Judæi.	II	Assyrii.	III	Chaldæi.
IV	Midi,	V	Persi.	VI	Arabi primi & secundi.
VII	Madiani primi & secūdi.	VIII	Adiabini.	IX	Tajani.
X	Salomossini.	XI	Sarracini.	XII	Magi.
XIII	Caspiani.	XIV	Albani.	XV	Indi primi & secundi.
XVI	Etiopi primi & secundi.	XVII	Egypti & Thibei.	XVIII	Libyi.
XIX	Chottæi.	XX	Chananæi.	XXI	Ferezei.
XXII	Eugei.	XXIII	Amorrei.	XXIV	Gergesei.
XXV	Jebusei.	XXVI	Idomei.	XXVII	Samarei.
XXVIII	Fynici	XXIX	Euri.	XXX	Cilicii, qui & Tharsi.
XXXI	Cappadoci.	XXXII	Armenii.	XXXIII	Ibiri.

XXXIV

XXXIV	Bibrani.	XXXV	Scythi.	XXXVI	Colchi,
XXXVII	Sanni.	XXXVIII	Bosporani.	XXXIX	Asiani.
XL	Isaurii.	XLI	Lycaonii.	XLII	Pissidii.
XLIII	Galatas.	XLIV	Pamphlagoni.	XLV	Phlygii.
XLVI	Græci, qui & Achæi.	XLVII	Thessali.	XLVIII	Macedonii.
XLIX	Thraci.	L	Myssi.	LI	Bessi.
LII	Dardani.	LIII	Sarmati.	LIV	Germani.
LV	Pannonii.	LVI	Norici.	LVII	Delmatii.
LVIII	Romei, qui & Cittei.	LIX	Lygii.	LX	Galli, qui & Celtei.
LXI	Aquitanii.	LXII	Brittani.	LXIII	Spani, qui & Tyranni.
LXIV	Mauri.	LXV	Macuaci.	LXVI	Getuli.
LXVII	Afri.	LXVIII	Mazici.	LXIX	Tarantii exteriores.
LXX	Boradii.	LXXI	Celtionii.	LXXII	Taramantii exteriores, qui usque in Æthiopia extendunt.

Fiunt simul ᵃTribus LXXII.

a φῦλα nationes, non φυλαί.

Istas gentes dispersit Dominus Deus super faciem omnis terræ secundum linguas eorum.

Et hæc studui significare tibi quales sunt & accolæ, ignotas gentes, & interpretationes eorum, & fines, & habitationes eorum. Initiamus scribere ab Oriente, usque in Occidentem secundum ordinem.

Persæ & Midi accolæ facti sunt, Parthi & quæ in circuitu gentes pacis usque media Syria. Arabi autem accolæ facti sunt Arabi famosi. Isthoc autem nomine nominatur Arabia ab omnibus famosa. Chaldei autem accolæ facti sunt Mesopotamitæ. Madianitæ accolæ facti sunt Cinedocolpitas & Troglodytas, & Piscescomeduli.

Græcorum autem gentes & nomina eorum sunt quinque: Hionii, Arcadii, Byotii, Eolii, Laconii. Istorum autem accolæ facti sunt Pontici & Bithynii, Troji, & Asiani, Carii, & Lycii, Pamphylii, Cyrinei: & insulæ multæ, quæ vocantur Cyclades undecim, qui Myrtium pelagum habent. Sunt autem hæc: Andrus, Tinus, Tio, Naxus, Ceus, Curus, Dilus, Sifnus, Nirea, Cyrnus, Marathum, Andrus. Insulas Elladicas, quæ vocantur Cycladas.

Sunt & alias insulas magnas duodecim, qui etiam & civitates plures habent, quæ vocantur Esphoradas, in quas habitaverunt Græci. Sunt autem hæc: Eubia, Crita, Sicilia, Cyprus, Cous, Tamus, Rodus, Chius, Thassus, Lesbus, Samothraci. Insulas Elladicas, quæ vocantur Esporadas.

Est autem ab Biotes Eubia, sicut ab Hiones Hionidis civitates sedecim nominatas. Sunt autem hæc: Clazomena, Mitilina, Focea, Priina, Erythra, Samus, Teus, Colofu, Chius, Efesus, Smyrna, Perinthus, Byzantius, Chalcedona, Pontus, Arnissus, Eleuthra.

Romanorum autem, qui & Cittei, gentes & accolæ sunt septem, Tuscii, Emillisui, Sicinii, Campani, Apulisii, Calabrii, Lucani.

Afrorum autem gentes & accolæ sunt quinque, Nebdini, Cnithi, Numidii,

autem annos centum triginta duos. Fiunt simul anni tria millia CLXIV: & genuit Nachor. Vixit autem Nachor annos septuaginta novem. Fiunt simul anni tria millia CCCLXXXVIII, quando præcepit illi Deus exire de domo patris sui, & venire in terram Chanaan. Habitavit autem Abraham in terra Chanaan alios annos XXV. Fiunt anni centum. & sic genuit Isaac. Fiunt simul ab Adam, usque quod genuit Abraham Isaac, omnes anni tria millia, quadringenti XIII.

Inclusa virgulis abundant.

Temporibus vero Abrahæ, [quando genuit Isaac] Syrorum primus regnavit Bilus ann. LXII. Sicyoniorum autem regnavit Egialeus. In Ægyptios regnavit Arouth Pharao. Fiunt simul ab Adam, usque dum genuit Abraham Isaac, generationes XXI, anni tria millia quadringenti XIII. & ab Abraham, usque ad exitum filiorum Israël per Moysen, generationes quidem sex, anni autem quadringenti quadraginta tres.

Abraham autem erat annorum centum, quando genuit Isaac. Fiunt simul ab Adam, anni tria millia, quadringenti XIII. Vixit autem Isaac annos. Fiunt anni tria millia quadringenti septuaginta tres: & genuit Jacob. Vixit autem Jacob annos octuaginta tres. Fiunt simul anni tria millia quingenti, quinquaginta sex. & genuit Levi, & fratres ejus. Vixit autem Levi annos XLV. Fiunt simul anni tria millia DCI: & sic genuit Caath. Vixit autem Caath annos XL. Fiunt simul anni tria millia DCLXI, & genuit Ambram. Vixit autem Ambram annos LXXV. Fiunt simul anni tria millia septingenti XXXVI: & genuit Moysen, & Aaron, & Mariam sororem eorum. Factus est autem Moyses annorum LXXX. Fiunt simul anni tria millia octingenti XVI, quando intravit ad Pharonem regem Ægypti. Et fecit Dominus Deus signa, & prodigia per manum Moysi, mittens decem plagas in Ægypto. Et eduxit filios Israel de Ægypto in manu forti: & transierunt mare rubrum pedibus, sicut per aridam. Fecerunt autem & in herimo Sinai filii Israel comedentes manna annos XL. Fiunt simul anni tria millia octingenti LVI. Fiunt ab Adam, usque ad mortem Moysi, anni tria millia octingenti LVI. [y] In diebus autem Moysis [a] Phoroneus Argeon regnavit cum Inachum. Leucippus autem regnavit Sicceis. Erectheus Athineis regnavit. Hilochus autem Assyriis regnavit. Petessontius autem Pharao in Ægypto. Occiduum enim sine regno erat. Fiunt simul ab Adam, usque ad mortem Moysi, generationes quidem XXVI, anni autem tria millia octingenti LVI. & à morte Moysi, usque ad mortem Hiesu Nave, & Phinees Sacerdotis, anni LIII, sic: Post mortem autem Moysi, & Aaron, suscitavit Dominus Deus spiritum suum super Hiesu filium Nave, & transmeavit populum filiorum Israel Jordanis fluvium: & ceciderunt muri Hiericho: & exterminavit à facie filiorum Israhel Chananeum & Chetteum, & Eugeum, & Pherezeum, & Amorreum, & Gergeseum, & Hiebuseum: & fecit in terram, quam invasit, annos XXXI. Sic pugnando fecit annos sex: & possidens alios viginti quinque annos terram illam. Fiunt simul anni XXXI. Fiunt simul ab Adam anni tria millia octingenta, octuaginta septem. Et post obitum Hiesu filii Nave præfuit populo Phinees Sacerdos annos XXIII. Fiunt anni LIV. Fiunt simul ab Adam, usque ad obitum Hiesu filii Nave, & Phinees Sacerdotis, omnes anni tria millia noningenti decem.

[y] *ἐν τοῖς χρόνοις δὲ τοῦ Μωσέως ἐβασίλευσεν Ἀσσυρίων Βελόχος, Ἀθηναίων δὲ Ἐριχθεύς, Αἰγυπτίων δὲ ἐβασίλευσε Πετεσόνιος ὁ καὶ Φαραώ. Cedren. 37. 40.*

[a] *Φορωνεὺς τῶν Ἀργείων μετὰ Ἰνάχου ἐβασίλευσε. Cedren. 66. 15.*

POPULUS HEBRÆORUM TRANSEUNTES JORDANEM.

Et ab obitu Hiesu & Phinees usque ad initium Heli Sacerdotis, finis autem Judicum filiorum Israel, anni sunt quadragenti XXX. Sic post obitum Hiesu & Phinees peccavit populus filiorum Israhel ad Deum, & tradidit illos Deus Chusalteri Regi Mesopotamiæ: & servierunt illi annos novem. Fiunt simul anni tria millia noningenti

XIX. Et clamaverunt ad Dominum: & suscitavit illis Dominus Deus Principem Gotonial fratrem Chaleb juvenem de Tribu Juda. Iste pugnavit cum Chusater in bello, & interfecit eum. Et judicavit Gothoniel populum annos XXXIV. Fiunt simul anni tria millia noningenti LIII. Et iterum peccavit populus ad Deum: & traditi sunt à Domino Eglom Regi Moab: & servierunt illi filii Israël an. XVIII. Fiunt simul anni tria millia noningenti LXXI. Convertentes autem iterum ad Deum, suscitavit illis Principem Naoth., virum de tribu Ephraim, & interfecit Eglom: & præfuit populo annos LV. Fiunt simul anni quatuor millia LI.

In diebus Naoth & Semega filium ejus Judicum scribuntur in iis fuisse [a] Prometheus, Epimitheus & Atlas, & Providens Algus, item Deucalios, & post eos Diluvius sub Græcorum memoratur: [c] Prometheus plasmare homines sicut Phitonissæ. non autem sic: sed quia sapiens fuit valde, imperitos homines [b] quasi parvulos plasmabat. [d] Atlas autem Promethei frater [g] amabilis astrologus fulgebat per disciplinam ejus, & cœlum fertur deponi. Euripides autem poëta super nubes dixit Atlatum esse. [f] Epimetheus autem dicitur inventor lyræ, & omne organa musica. Et post obitum Naoth & Semega Judicum, iterum peccavit populus coram Domino Deo: & tradidit illos Dominus Deus Jabi regi Assyriorum: & servierunt annos XX. Fiunt simul anni quatuor millia LXXI. Sub isto prophetavit Deborra uxor Lasiu, & per ipsam tenuit Principatum filiorum Israël Barach annos XL. Fiunt simul anni quatuor millia CXI. In diebus autem Deborra & Barach omnes * de dena scribuntur esse [h] Athineorum autem tunc regnavit Cecrops, qui vocabatur Dipsyis, annos L. Dipsyis autem vocabatur, quia statura procerus erat.

Post mortem autem Deborra & Barach iterum peccavit populus coram Deo. & tradidit illos Dominus Deus Orib Madianitis: & servierunt eis ann. VII. Fiunt simul anni quatuor millia CXVIII. Post hæc suscitavit Deus Gedeon habentem trecentos viros: & interfecit Orib, & Zeb, & duodecim millia Allophylorum. Et judicavit Gedeon Israël ann. XL. Fiunt simul anni quatuor millia CLVIII. In diebus autem Gedeoni Principis Zethus & Aphius filii [m] Zini scribuntur: & [n] illa Ganymidis, & Persea & Dyonisu. Amphius autem Cadmu nepos Thibeis regnavit, & condidit muros Thibeæ.

Et post Gedeon præfuit filius Abimelech: & ipse judicavit Israel ann. III. Fiunt simul anni quatuor millia CLXI. Et post istum iterum rexit filios Israel ann. XXIII. Fiunt simul anni quatuor millia CLXXXIV. In diebus autem his [p] illas de Lycurgum & Æleum & Pelopum scribuntur. Et post mortem Tholæ filii Fila surrexit Jaher ille Galodita de tribu Manasse. Et ipse judicavit Israel annos XXI. Fiunt simul anni CCII. Et post mortem Jaher Principis, iterum peccaverunt filii Israel coram Deo: & traditi sunt Amanitis: & servierunt ipsis annos XVIII. Fiunt simul anni IV. millia CCXXIV. Et clamaverunt iterum ad Deum, & suscitavit eis Principem Jephte illum Galaditen de tribu Manasse: & liberavit eos: & præfuit populo an. VI. Fiunt simul anni IV. millia CCXXX. Et post judicavit Eglom ille Zabulonita annos X. Fiunt simul IV. millia CCXL. Et post illum judicavit Esbal ille Bethlemita de tribu Juda: & ipse judicavit Israel annos VII. Fiunt simul anni IV. millia CCXLVII. Et post illum præfuit populo Abdon filius Ella ille Pharatonita de tribu Ephraim: & ipse judicavit Israel annos VIII. Fiunt simul anni quatuor millia ducenti LV. Et post illum iterum peccavit pop. coram Domino: & tradidit illos Deus Philistæis, & alienigenis: & servierunt illis ann. XL. Fiunt simul anni quatuor millia ducenti XCV. [q] In diebus autem illis [x] Solis ædificatus est, & mura Dardani scribuntur esse ædificata, in quo regnavit * Darius, & post eum Laomedus, & Sarpidus, & * Siamus Scolasticus Rex.

Post-

---

a ὁ Προμηθεὺς καὶ Ἐπιμηθεὺς, Ἄτλας τε καὶ ὁ πανόπτης Ἄργος.

b ὡς νηπίους, id est ἰδιώτας.

c Cedren. 67. 5.

d Ἄτλας ἀδελφὸς ἄριστος ἀστρολόγος διέλαμπεν, ὃς ἐπιστήμης ἕνεκεν τὸν οὐρανὸν αὐτὸν φέρειν πεφήμισται. Εὐριπίδης δὲ τὸν Ἄτλαντα ὄρος εἶναί φησιν ὑπερνεφὲς Euseb. τ Θ.

f Ἐπιμηθεὺς δὲ τὴν μουσικὴν ἐξεῦρε. Cedr. 67. 7.

g ἐράστος pro ἄριστος.

h ὁ Κέκροψ δὲ διφυὴς ὠνομάσθη ὁ διὰ μῆκος σώματος &c. οὗτος τῶν Ἀττικῶν ἐβασίλευσεν χρόνους ν. Cedren. 67. 9.

m Ζηνός.

n τὰ περὶ Γανυμήδης, καὶ Περσέως καὶ Διονύσου.

p τὰ περὶ Λυκούργου, καὶ Ἠλείου καὶ Πέλοπος.

q περὶ τούτους τοὺς χρόνους Ἴλιον ᾠκίσθη. Cedren. 68. 25.

x Ita semper vertit Ἴλιον non Ἴλιος.

* Dardanus.

* Priamus.

Postquam autem reversi sunt filii Israel ad Dominum, suscitavit illis Deus Sampson filium Manoe de Tribu Dan. Iste expugnavit Allophylos, & judicavit Israel annos xx. Fiunt simul anni quatuor millia cccxv. In diebus autem Sampson Judicis illa qui Dedela * erat Rea, & Theyesten scribuntur: item autem Orpheus & Musæus cognoscebantur. & [y] qui ad Eraclem pertinent, & opus illorum, de quo * Apollonius historiographus scripsit.

Et post obitum Sampson sine principem . . . . . & pacem per ann. xl. Fiunt simul anni quatuor millia cccLv. Et post hæc Heli Sacerdos judicavit Israel [z] ille Solis confixus est ab Achæis, & Dardana mura confracta sunt. Huc usque Judices Israel constaverunt. Judices enim Israel secundum proprias eorum generationes finierunt. [t] De illis autem, qui sine Geneologia, manifestatio hæc est. Temporibus vero Judicum recensuimus dicendo. [f] In istis fuerunt qui ecdiu depinguntur: unde [s] Picus ille Cronu pronepos partibus occasu ipsis temporibus imperavit. Cronus quidem propater ejus in divisione terræ fuit occidentales partes tenens, sicut sine urbes sine reges essent, [g] de quo multus est sermo, & sine interpretatione sunt. [k] Post Cronis autem perditionem secundum successiones annorum Picus pronepos ejus per tempora regnavit in Italia primus: quem & Serapin quidam interpretati sunt: alii autem Dia Olympium: Cæteri autem Plutea Aidonium: & alii Chthonium Posidona. Istorum autem nominum ei pertinuit pro eo quod ille multa potuisset super omnes. Iste autem in Assyrios in juventute regnans Ninus ibi vocabatur: & condidit Ninivem civitatem Assyriorum. [a] Uxor autem ejus Semiramis mulier fuit maligna, & præsumens, & impudica, quam Ream vocaverunt: alii autem Iram Zygiam: & alii Nemesin multiformem: cæteri autem Ecatim Chthonicam propter innumeram ejus atrocitatem. Iste quidem relinquens uxori imperium, occidentis partibus veniens imperavit. Erant enim partes illæ sine urbibus, & sine rege, secundum quod narrat historia. In illis autem temporibus Picus Croni pronepos [b] inveniens terram illam spatiosam manentem imperavit in illā an. lxxx, [c] patrias possidens, & illas nobilissimas feminas per magicas & ingenia maligna convertens, & abortivos faciebat: & sic mulieres, quæ ab ipso deludebantur, domos & sedes præparabant ei, & sculptilia multa illi conficiebant sicut placebat eis, [d] & quasi Deo eas commiscuisset, & in Deum eum esse gloriabantur. [e] Post istius autem perditionem Faunus filius ejus regnavit in Italia an. xxxv. Hic factus est vir impius & strenuus valde tunc descendit in Ægyptū, & ibidem demoratus est, imperialem vestem indutus: & * sapiens videbatur apud Ægyptios, quos per magicas & maleficia decipiebat; & suspiciones & divinationes illos decipiebat. Avium narrationes, & opupas denuntiationes, & equorum hinnos discebat, & mortuorū divinationes, & alia plura mala. Et dum [f] computatorem illum cernerent, & valde loquacem sapiētes Ægyptiorū, [g] Hermem terbeatissimum illum glorificabant, pro eo quod linguas eorum bene novisset ubiq;: simul autem & polyolbium, & multo ditatum, & Deorum illum ministrum suspicabantur. [h] Regnavit autem ibi an. xxxv. Fiunt autem ab Adam, usq; ad initium Pici, qui interpretatur Serapidis pronepos Croni, ann. iv millia c. Tunc Eraclius ab Spanorum partibus rediens arma sua posuit in Roma in Boarium forum in templo clausit. [k] Dicunt enim Eraclium in Larothibis fuisse, Ecdius & Alcminius, & fugiens Erysthea regem Thybeosium cum omnia sua navigavit, & navigavit Occidentis partibus: unde imagines auro vestitas sibi composuit in novissimis occidentis partibus, qui & usque hodie stant: pro quo & Euripedes ille memoravit . . . . Fecit autem & filium ex illa Neocorum Alea filia Telephonum, & Latinum eum vocavit. Regnavit autem Eraclius annos xxxviii. Post mortem autem Eraclii Telephus filius ejus, qui & Latinus vocatus est, regnavit in ipsa provincia annos xviii:

Marginal notes (left):

t περὶ δὲ τῶν ἀγενεαλογήτων αὕτη ἡ δήλωσις.

s τὰ δὲ δυτικὰ καὶ τὰ κατὰ Ἰταλίαν μέρη ὑπὸ τῶν ... Πίκου ... Cedren. 66. 49.

a οὗτος εἶχε γυναῖκα ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς καλουμένην Σεμίραμιν. Ταύτην ... Ῥέαν ... Cedren. 12. 36.

d καὶ ταῖς πολλαῖς αὐτῶν μετὰ φαρμακειῶν ... Cedren. 14. 4.

* φιλοσοφ. Cedr. 5. 16.

f λογιστὴν καὶ λογιώτατον.

g ... Ἑρμῆν. Cedren. 14. 27.

h ... Αἰγύπτου ... Cedr. 14. 40.

k ... Ἡρακλῆς ... Cedren ...

Marginal notes (right):

* & Atrea.

y τὰ περὶ Ἡρακλέα, καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν.

* Apollodorus.

z ... Ἴλιον ... ὑπὸ Ἀχαιῶν. non ἥλιος ...

f ἐν τούτοις ἦσαν οἱ ἐν εἴδει ζωγραφούμενοι.

g περὶ οὗ πολὺς λόγος, & ἀδιήγητός ἐστι.

k μετὰ τὴν Κρόνου τελευτὴν κατὰ διαδοχὴν ἐτῶν Πῖκος, &c.

b εὑρὼν γῆν ἐκείνην ... non ...

c Totam historiam aliis verbis pete ex Cedreno 13. 45.

e μετὰ δὲ τὴν τοῦ Διὸς τελευτὴν Φαῦνος ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἐβασίλευσεν. Cedren. 13. 1.

e ... Cedren. 14. 27.

e ... Cedren. 15. 19.

Τῆς δὲ Ἰταλίας ἐβασίλευσεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ ...

ποιήσας τὴν Λιβύλω τὴν Ἄλλην βασιλέως θυγατέρα, ὅθεν ἐ πόλας αὐτῆ γένος φυγάδες ἀνέστησαν οἱ Ἰταλοὶ βασιλεῖς εἶτ᾽ οὖν Ῥῆγες ἐν τῷ χρόνῳ αὐτῷ, αὐξήσας πόλιν μέχρι τῷ παρόντ☉. ἱστάντες. Cedren. 115.21.

xviii: & de ejus nomine Romeos, & Cittei vocantur, Latinos nominavit, qui & usque hodiernum diem Latini vocantur. [m] Temporibus illis Phrygius Æneas Anchises & Aphrodite filius venit de Lybia, & cum Latino se conjunxit, & fecit pugnam cum Rutulis: & in ipsa pugna Latinus occisus est: & imperium ejus sumpsit Æneas, & condidit Libyniam civitatem in nomine Dido ille Libyssa. Regnavit autem Æneas * post Solis desolationem annos xix à Solis vastatione: & vixit in regno an. xxxviii. [o] Post autem Æneæ mortem Ascanius filius ejus regnavit ibi annos xxxv: & condidit Albaniam, & regnum Albanii imposuit. [p] Post autem Ascanii mortem regnavit Albas Posthumius ille Æneæ nepos annos xxxvi, , & condidit Silvem . . . . ab istoque postea Reges Silvani vocati sunt. Reges autem, qui regnaverunt ab Alba in occiduum, sunt isti:

αὐτὸς ἐκ☉ Λατῖν☉, ἔτη ι η. ὃς τοὺς Κιτιαίους ἐπωνόμασε Λατίνους. Cedren. 115. 13.

m Αἰνείας αὐτὸς τῷ τότε τοπαρχοῦντι Ἰταλίας Λατίνῳ ἐφορμᾷ, καὶ κατὰ τῶν Ῥουτούλων σὺν αὐτῷ ἐκστρατεύει. ἐν δὲ τῷ πολέμῳ Λατῖν☉ ὁ Τηλέφου υἱὸς ἀναιρεῖται, καὶ αὐτὸς μετὰ Λατῖνον ἐθέλει βασιλεύειν πλοῦτ... 112. 3.

* μετὰ τὴν Ἡλίου πόρθησιν. non ἡλίου.

o μετ᾽ αὐτὸν δὲ Ἀσκάνι☉ Ἴουλ☉ υἱὸς. Αἰνείου καὶ Κρεούσης Τρωάδ☉ τῆς πρώτης αὐτοῦ γυναικὸς ἔτη λε. ὃς καὶ Λαβινίαν κτίσας. &c. Cedren. 112. 13.

n Cedren. vocat Ἀλβανίαν. Ibid.

p Λαβινίου δὲ ἦρξεν Ἄλβας ὁ υἱὸς Ἀσκανίου ἔτη λς. ὃς καὶ ἔκτιζε τὴν πόλιν Σίλβαν, ἐξ ἧς καὶ οἱ βασιλεῖς Σίλβιοι ἐκαλοῦντο. Cedr. 112. 16.

Albas Silvius Æneæ nepos regnavit annos xxxvi.
Titus Silvius regnavit annos xxxviii.
Francus Silvius regnavit annos liii.
Latinus Silvius regnavit annos lvi.
Procuas Silvius regnavit annos xlvi.
Tarquinius Silvius regnavit annos xviii.
Cidenus Silvius regnavit annos xxxv.
Abjulinus Silvius regnavit annos xxi.
Rimus Silvius regnavit annos xxix.

Post istos regnavit Romulus in Roma, & condidit Romam, & leges Romanis imposuit, & caussas edocuit. Fiunt vero simul ab Adam, usque ad initium regni Romuli, qui & Romam condidit, anni iv millia, octingenti xx. [q] Primus quidem regnavit in Roma Romulus: a quo Romani dicti sunt, qui & Romam condidit, & regnavit Olympias [annos] ix & dimidium. Fiunt simul anni iv millia octingenti lviii. Post istum regnavit Numma Pompilius annos xli. Fiunt anni iv millia octingenti xcix. [r] Iste primum nummum adinvenit: pro quo usque hodie nummus dicitur ille Denarius. Post istum regnavit in Roma Tullius Servilius annos xxxii. Fiunt simul anni iv millia noningenti xxxi. Post istum regnavit in Roma Lucius Tarquinius annos xxxiii. Fiunt simul anni iv millia noningenti liv. Post istum regnavit in Roma Titus Superbus annos xxxviii. Fiunt anni iv millia noningenti xcii. Post hunc regnavit in Roma Julius Servius annos xliv. Fiunt simul anni v millia xxxvi. Post hunc regnavit in Roma Quintus Tarquinius annos xxxv. Fiunt anni v millia lxxi. Simul Reges Romanorum à Romulo vii permanserunt ann. cclv. Et ab initio Latini, qui fuit filius Eraclii, anni dclxxx. Isti reges, qui regnaverunt in Romam, & in omnem occidentalis parte terram. Fiunt simul ab Adam, usque ad initium Romuli, qui & Romam condidit, anni iv millia octingenti xx. Et ab initio Romuli usque Q. Tarquinio, anni ccl.

q ἐκεῖν☉ μετωνόμασε τὴν πόλιν, καὶ τὸ ἴδιον τῷ ἰδίῳ ὀνόματι Ῥωμαίους αὐτῆς λέγεσθαι Λατίνους. Cedr. 121. 59.

r Cedren. 122. 18. ὅπερ ἐκ τῷ ἰδίῳ ὀνόματ☉ νουμμίον ἐκάλεσεν.

Ecce nunc manifestavimus quidem ædificationes Romanorum, & quomodo quot annos regnaverit. Necesse est enim ad historiam currere Chronographum annos per Ebreorum regna, quis & clarior manifestior temporis singillatim, & annos secundum ordinem, sicut prius manifestavimus. Ab Adam, usque ad finem Judicum Israël, ab initio Heli Sacerdotis, fiunt anni iv millia ccclxxv. Et tradidit Dominus Deus Arcam in manus alienigenarum. [a] In diebus autem Heli Sacerdotis * Solis exterminatio facta est ab Acheis, in quibus memorantur Agamemnus, & Menelaus, & Achilleus, & [b] quanti alii Danei: de quibus historiam posuit Omirus literator & * scriba. Post mortem autem Heli Sacerdotis judicavit Samuel propheta filios Israel, & reduxit Arcam Domini, & introduxit eam in domo Aminadab: & mansit ibi annos xx. Fiunt simul iv millia cccxcv. Post hæc unxit Samuel Saulem filium Cis regem super Israel. Iste primus regnavit in Juda annos xx. Fiunt simul anni ab Adam iv millia ccccxv.

* Ἡλίου ἐκπόρθησις.

a Cedren. 99. 11.

b καὶ ὅσοι ἄλλοι.

* συγγραφεύς.

Post

Post mortem autem Saul Regis regnavit David filius Iesse de tribu Juda annos XL, & menses sex, sic: In Chebron annos septem & dimidium: & in Hierusalem annos XXXIII. Fiunt anni XL, & dimidium. Simul anni IV. millia quadringenti, LV, & menses sex. Iste reduxit Arcam Domini à domo Aminadab. & dum duceret eam, declinavit vitulus, & oppressit Oram: & mortuus est. & timuit David. & introduxit eam in domo Abdede Chettei. & fecit ibi menses V. Prophetaverunt autem sub David Caath & Nathan. Fuit autem archistratigus David Moab filius Sarvæ. sorori David. Iste dinumeravit tribus Israel: & invenit millia CLXX. Levi autem & Benjamin non dinumeravit. Numerum autem de his, qui ceciderunt in Israel, millia LXX. pro quod dinumerati sunt: & probare voluerunt Dominum. Post David autem Regem regnavit Salomon filius ejus annos XL. Fiunt simul anni IV. millia quadringenti XLV. Iste ædificavit in Hierosolymis Templum duodecimo anno regni sui. Et prophetaverunt sub Salomone Natan & Achias ille Salonita, & Sameus, & Abdæus. Princeps autem Sacerdotum fuit super eos Sadoc. Post Salomon autem regnavit Roboam filius ejus annos septem, & dimidium. Fiunt simul anni IV. millia quingenti XVIII. Sub isto divisum est regnum. Et regnavit Hieroboam servus Salomonis de tribu Ephraim in Samaria. Iste fecit scandalum in Israel, duas dammulas aureas. Prophetavit autem & Hieroboam & Achias ille Silonita, & Sammeus filius Ellamei. Post istum regnavit Abia filius ejus annos tres. Fiunt simul anni IV. millia quingenti XV, & dimidium. Prophetaverunt autem ipsi prophetæ. Post hunc regnavit Asa filius Abia annos XLI. Fiunt simul anni IV millia quingenti LVI, & dimidium. Iste in senectute sua podalgivus factus est. Prophetavit autem sub ipso Ananias. Post hunc regnavit Josaphat filius ejus ann. XXV. Fiunt simul anni IV millia quingenti LXXXI, & dimidium. Sub ipso prophetavit Helias ille Thesbita, & Micheas filius Embla, & Abdeus filius Ananei. Sub Michea autem fuit Pseudopropheta Sedechias ille de Chanaa. Post istum regnavit filius ejus Joram annos VIII. Fiunt simul anni IV millia quingenti LXXXIX, & dimidium. Et sub ipso prophetavit Helias. Post quem Helisæus. [a] Sub istum autem & filium Ochoziam, populus in Samaria stercora columborum comederunt, quando oravit Helias, ut non plueret super terram, & non pluit cælum per ann. tres, & mens. sex. Post istum regnavit filius ejus Ochozias annum vnum, & dimidium. Fiunt simul an. IV millia quingenti XCI. Et sub isto prophetavit Helisæus, & Abdoneus. Post hunc prophetavit Godolia mater Ochoziæ, uxor Joram an. VII. Fiunt simul an. IV millia DXCVIII. Hæc surgens interfecit filios filiorum suorum, quia erat de genere Achab Regis Samariæ uxor Ochoziæ filii ejus. Soror autem Ochoziæ filii Josabe dum esset uxor Jodæ principis Sacerdotum, rapuit Joham filium Ochoziæ, & hunc imposuit Joda in regnum. Prophetavit enim & sub Godolia Elisseus, & Abdias, & Hiju. Post hæc autem regnavit Johas filius Ochoziæ an. XL. Fiunt simul anni IV millia sexcenti XXXVIII. Iste occidit Zachariam filium Jodæ Sacerdotis inter Templum, & altare. Post Joas autem regnavit filius ejus Amasias an: XXVIII. Fiunt simul anni IV millia DCCLXVI. Post Amasiam autem regnavit filius ejus Osias ann. LII. Fiunt simul anni IV millia DCCXVIII. Hic fuit leprosus usque dum mortuus est. Iudicabat pro eo Ioatham filius ejus, quem non sinebat sedere in solium regni. Prophetaverunt autem sub Ozia Amos & Esaias filius ejus, & Osee Hebræi, & Ionas Amathei de Gomor. Post Osiam autem regnavit Ioatham filius ejus annos XVI. Fiunt simul anni IV millia DCCXXXIV. Et sub isto similiter prophetaverunt Esaias & Osee, & Micheas ille Morathita, & Iohel Bathueli. Et post istum regnavit Achas filius ejus annos XVI. Fiunt simul anni IV millia septingenti L. Et sub isto similiter prophetaverunt Esaias & Micheas. Fuit autem princeps Sacer-

[a] ἐπὶ τούτῳ καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ.

XVIII : & de ejus nomine Romeos, & Cittei vocantur, Latinos nominavit, qui & usque hodiernum diem Latini vocantur. [m] Temporibus illis Phrygius Æneas Anchises & Aphrodite filius venit de Lybia, & cum Latino se conjunxit, & fecit pugnam cum Rutulis: & in ipsa pugna Latinus occisus est: & imperium ejus sumpsit Æneas, & condidit Libyniam civitatem in nomine Dido ille Libyssa. Regnavit autem Æneas * post Solis desolationem annos XIX à Solis vastatione: & vixit in regno an. XXXVIII. [o] Post autem Æneæ mortem Ascanius filius ejus regnavit ibi annos XXXV: & condidit Albaniam, & regnum Albanii imposuit. [p] Post autem Ascanii mortem regnavit Albas Posthumius ille Æneæ nepos annos XXXVI, , & condidit Silvem . . . . ab istoque postea Reges Silvani vocati sunt. Reges autem, qui regnaverunt ab Alba in occiduum, sunt isti:

Albas Silvius Æneæ nepos regnavit annos XXXVI.
Titus Silvius regnavit annos XXXVIII.
Francus Silvius regnavit annos LIII.
Latinus Silvius regnavit annos LVI.
Procuas Silvius regnavit annos XLVI.
Tarquinius Silvius regnavit annos XVIII.
Cidenus Silvius regnavit annos XXXV.
Abjulinus Silvius regnavit annos XXI.
Rimus Silvius regnavit annos XXIX.

Post istos regnavit Romulus in Roma, & condidit Romam, & leges Romanis imposuit, & caussas edocuit. Fiunt vero simul ab Adam, usque ad initium regni Romuli, qui & Romam condidit, anni IV millia, octingenti XX. [q] Primus quidem regnavit in Roma Romulus: a quo Romani dicti sunt, qui & Romam condidit, & regnavit Olympias [annos] IX & dimidium. Fiunt simul anni IV millia octingenti LVIII. Post istum regnavit Numma Pompilius annos XLI. Fiunt anni IV millia octingenti XCIX. [r] Iste primum nummum adinvenit: pro quo usque hodie nummus dicitur ille Denarius. Post istum regnavit in Roma Tullius Servilius annos XXXII. Fiunt simul anni IV millia noningenti XXXI. Post istum regnavit in Roma Lucius Tarquinius annos XXXIII. Fiunt simul anni IV millia noningenti LIV. Post istum regnavit in Roma Titus Superbus annos XXXVIII. Fiunt anni IV millia noningenti XCII. Post hunc regnavit in Roma Julius Servius annos XLIV. Fiunt simul anni V millia XXXVI. Post hunc regnavit in Roma Quintus Tarquinius annos XXXV. Fiunt anni V millia LXXI. Simul Reges Romanorum à Romulo VII permanserunt ann. CCLV. Et ab initio Latini, qui fuit filius Eraclii, anni DCLXXX. Isti reges, qui regnaverunt in Romam, & in omnem occidentalis parte terram. Fiunt simul ab Adam, usque ad initium Romuli, qui & Romam condidit, anni IV millia octingenti XX. Et ab initio Romuli usque Q. Tarquinio, anni CCL.

Ecce nunc manifestavimus quidem ædificationes Romanorum, & quomodo quot annos regnaverit. Necesse est enim ad historiam currere Chronographum annos per Ebreorum regna, quis & clarior manifestior temporis singillatim, & annos secundum ordinem, sicut prius manifestavimus. Ab Adam, usque ad finem Judicum Israël, ab initio Heli Sacerdotis, fiunt anni IV millia CCCLXXV. Et tradidit Dominus Deus Arcam in manus alienigenarum. [a] In diebus autem Heli Sacerdotis * Solis exterminatio facta est ab Acheis, in quibus memorantur Agamemnus, & Menelaus, & Achilleus, & [b] quanti alii Danei: de quibus historiam posuit Omirus literator & * scriba. Post mortem autem Heli Sacerdotis judicavit Samuel propheta filios Israel, & reduxit Arcam Domini, & introduxit eam in domo Aminadab: & mansit ibi annos XX. Fiunt simul IV millia CCCXCV. Post hæc unxit Samuel Saulem filium Cis regem super Israel. Iste primus regnavit in Juda annos XX. Fiunt simul anni ab Adam IV millia CCCCXV.

Post

γήμας τὴν Λαβίνιαν τὴν Λατίνου βασιλέως θυγατέρα, ὅθεν ἐκ ... φυγάδες ... οἱ Ἰταλοὶ βασιλεῖς ... ἀπὸ Ῥώμης ἐν τῷ χρόνῳ αὐτοῦ, αἵτινες ... μέχρι τοῦ παρόντος ἵστανται. Cedren. 115.21.

* μετὰ τὴν Ἡλίου πόρθησιν. non ἡλίου.

o μετ' αὐτὸν δὲ Ἀσκάνιος Ἴουλος υἱός. Αἰνείου καὶ Κρεούσης Τρωάδος τῆς προτέρας αὐτοῦ γυναικὸς ἔτη λη. ὃς καὶ Ἀλβανίαν κτίσας. &c. Cedren. 112.13.

... αὐτὸς ὁ Λατῖνος, ἔτη ιη. ὃς τοὺς Κιτταίους ἐπωνόμασε Λατίνους. Cedren. 115.13.

m Αἰνείας πρὸς τὸν τότε τοπαρχοῦντα Ἰταλίας Λατῖνον ἀφορμᾷ, καὶ κατὰ τῶν Ρουτύλων σὺν αὐτῷ ἐκστρατεύει. ἐν ᾧ πολέμῳ Λατῖνος ὁ Τηλέφου υἱὸς ἀναιρεῖται, καὶ αὐτὸς μετὰ Λαβινίας ἔτη ιθ' βασιλεύσας τελευτᾷ. 112.3.

n Cedren. vocat Ἀλβανίαν. Ibid.

p Ἀλβανίας δὲ ἦρξεν Ἄλβας ὁ υἱὸς Ἀσκανίου ἔτη λς. ὃς καὶ ἔκτισε τὴν πόλιν Σίλβαν, ἐξ ἧς καὶ οἱ βασιλεῖς Σίλβιοι ἐκαλοῦντο. Cedr. 112.16.

q ὅστις μετωνόμασε τὴν πόλιν, καὶ τὸ ἔθνος τῷ ἰδίῳ ὀνόματι Ῥωμαίους ἀνόμασε λεγομένους Λατίνους. Cedr. 121.59.

r Cedren. 122.18. ὅστις ἐκ τοῦ ἰδίου ὀνόματος νουμμία ἐκάλεσε.

a Cedren. 99.11.

* Ἡλίου ἐκπόρθησις.

b καὶ ὅσοι ἄλλοι.

* συγγραφεύς.

Post mortem autem Saul Regis regnavit David filius Iesse de tribu Juda annos XL, & menses sex, sic: In Chebron annos septem & dimidium: & in Hierusalem annos XXXIII. Fiunt anni XL, & dimidium. Simul anni IV. millia quadringenti, LV, & menses sex. Iste reduxit Arcam Domini à domo Aminadab. & dum duceret eam, declinavit vitulus, & oppressit Oram: & mortuus est. & timuit David. & introduxit eam in domo Abdede Chettei. & fecit ibi menses V. Prophetaverunt autem sub David Caath & Nathan. Fuit autem archistratigus David Moab filius Sarvæ. sorori David. Iste dinumeravit tribus Israel: & invenit millia CLXX. Levi autem & Benjamin non dinumeravit. Numerum autem de his, qui ceciderunt in Israel, millia LXX. pro quod dinumerati sunt: & probare voluerunt Dominum. Post David autem Regem regnavit Salomon filius ejus annos XL. Fiunt simul anni IV. millia quadringenti XLV. Iste ædificavit in Hierosolymis Templum duodecimo anno regni sui. Et prophetaverunt sub Salomone Natan & Achias ille Salonita, & Sameus, & Abdæus. Princeps autem Sacerdotum fuit super eos Sadoc. Post Salomon autem regnavit Roboam filius ejus annos septem, & dimidium. Fiunt simul anni IV. millia quingenti XVIII. Sub isto divisum est regnum. Et regnavit Hieroboam servus Salomonis de tribu Ephraim in Samaria. Iste fecit scandalum in Israel, duas dammulas aureas. Prophetavit autem & Hieroboam & Achias ille Silonita, & Sammeus filius Ellamei. Post istum regnavit Abia filius ejus annos tres. Fiunt simul anni IV. millia quingenti XV, & dimidium. Prophetaverunt autem ipsi prophetæ. Post hunc regnavit Asa filius Abia annos XLI. Fiunt simul anni IV millia quingenti LVI, & dimidium. Iste in senectute sua podalgivus factus est. Prophetavit autem sub ipso Ananias. Post hunc regnavit Josaphat filius ejus ann. XXV. Fiunt simul anni IV millia quingenti LXXXI, & dimidium. Sub ipso prophetavit Helias ille Thesbita, & Micheas filius Embla, & Abdeus filius Ananei. Sub Michea autem fuit Pseudopropheta Sedechias ille de Chanaa. Post istum regnavit filius ejus Joram annos VIII. Fiunt simul anni IV millia quingenti LXXXIX, & dimidium. Et sub ipso prophetavit Helias. Post quem Helisæus. Sub istum autem & filium Ochoziam, populus in Samaria stercora columborum comederunt, quando oravit Helias, ut non plueret super terram, & non pluit cælum per ann. tres, & mens. sex. Post istum regnavit filius ejus Ochozias annum vnum, & dimidium. Fiunt simul an. IV millia quingenti XCI. Et sub isto prophetavit Helisæus, & Abdoneus. Post hunc prophetavit Godolia mater Ochoziæ, uxor Joram an. VII. Fiunt simul an. IV millia DXCVIII. Hæc surgens interfecit filios filiorum suorum, quia erat de genere Achab Regis Samariæ uxor Ochoziæ filii ejus. Soror autem Ochoziæ filii Josabe dum esset uxor Jodæ principis Sacerdotum, rapuit Joham filium Ochoziæ, & hunc imposuit Joda in regnum. Prophetavit enim & sub Godolia Elisseus, & Abdias, & Hiju. Post hæc autem regnavit Johas filius Ochoziæ an. XL. Fiunt simul anni IV millia sexcenti XXXVIII. Iste occidit Zachariam filium Jodæ Sacerdotis inter Templum, & altare. Post Joas autem regnavit filius ejus Amasias an. XXVIII. Fiunt simul anni IV millia DCCLXVI. Post Amasiam autem regnavit filius ejus Osias ann. LII. Fiunt simul anni IV millia DCCXVIII. Hic fuit leprosus usque dum mortuus est. Iudicabat pro eo Ioatham filius ejus, quem non sinebat sedere in solium regni. Prophetaverunt autem sub Ozia Amos & Esaias filius ejus, & Osee Hebræi, & Ionas Amathei de Gomor. Post Osiam autem regnavit Ioatham filius ejus annos XVI. Fiunt simul anni IV millia DCCXXXIV. Et sub isto similiter prophetaverunt. Esaias & Osee, & Micheas ille Morathita, & Iohel Bathueli. Et post istum regnavit Achas filius ejus annos XVI. Fiunt simul anni IV millia septingenti L. Et sub isto similiter prophetaverunt Esaias & Micheas. Fuit autem princeps

xviii : & de ejus nomine Romeos, & Cittei vocantur, Latinos nominavit, qui & usque hodiernum diem Latini vocantur. [m] Temporibus illis Phrygius Æneas Anchises & Aphrodite filius venit de Lybia, & cum Latino se conjunxit, & fecit pugnam cum Rutulis: & in ipsa pugna Latinus occisus est: & imperium ejus sumpsit Æneas, & condidit Libyniam civitatem in nomine Dido ille Libyssa. Regnavit autem Æneas * post Solis desolationem annos xix à Solis vastatione: & vixit in regno an. xxxviii. [o] Post autem Æneæ mortem Ascanius filius ejus regnavit ibi annos xxxv: & condidit Albaniam, & regnum Albanii imposuit. [p] Post autem Ascanii mortem regnavit Albas Posthumius ille Æneæ nepos annos xxxvi, , & condidit Silvem . . . . ab istoque postea Reges Silvani vocati sunt. Reges autem, qui regnaverunt ab Alba in occiduum, sunt isti:

Albas Silvius Æneæ nepos regnavit annos xxxvi.
Titus Silvius regnavit annos xxxviii.
Francus Silvius regnavit annos liii.
Latinus Silvius regnavit annos lvi.
Procuas Silvius regnavit annos xlvi.
Tarquinius Silvius regnavit annos xviii.
Cidenus Silvius regnavit annos xxxv.
Abjulinus Silvius regnavit annos xxi.
Rimus Silvius regnavit annos xxix.

Post istos regnavit Romulus in Roma, & condidit Romam, & leges Romanis imposuit, & caussas edocuit. Fiunt vero simul ab Adam, usque ad initium regni Romuli, qui & Romam condidit, anni iv millia, octingenti xx. [q] Primus quidem regnavit in Roma Romulus: a quo Romani dicti sunt, qui & Romam condidit, & regnavit Olympias [annos] ix & dimidium. Fiunt simul anni iv millia octingenti lviii. Post istum regnavit Numma Pompilius annos xli. Fiunt anni iv millia octingenti xcix. [r] Iste primum nummum adinvenit: pro quo usque hodie nummus dicitur ille Denarius. Post istum regnavit in Roma Tullius Servilius annos xxxii. Fiunt simul anni iv millia noningenti xxxi. Post istum regnavit in Roma Lucius Tarquinius annos xxxiii. Fiunt simul anni iv millia noningenti liv. Post istum regnavit in Roma Titus Superbus annos xxxviii. Fiunt anni iv millia noningenti xcii. Post hunc regnavit in Roma Julius Servius annos xliv. Fiunt simul anni v millia xxxvi. Post hunc regnavit in Roma Quintus Tarquinius annos xxxv. Fiunt anni v millia lxxi. Simul Reges Romanorum à Romulo vii permanserunt ann. cclv. Et ab initio Latini, qui fuit filius Eraclii, anni dclxxx. Isti reges, qui regnaverunt in Romam, & in omnem occidentalis parte terram. Fiunt simul ab Adam, usque ad initium Romuli, qui & Romam condidit, anni iv millia octingenti xx. Et ab initio Romuli usque Q. Tarquinio, anni ccl.

Ecce nunc manifestavimus quidem ædificationes Romanorum, & quomodo quot annos regnaverit. Necesse est enim ad historiam currere Chronographum annos per Ebreorum regna, quis & clarior manifestior temporis singillatim, & annos secundum ordinem, sicut prius manifestavimus. Ab Adam, usque ad finem Judicum Israël, ab initio Heli Sacerdotis, fiunt anni iv millia ccclxxv. Et tradidit Dominus Deus Arcam in manus alienigenarum. [a] In diebus autem Heli Sacerdotis * Solis exterminatio facta est ab Acheis, in quibus memorantur Agamemnus, & Menelaus, & Achilleus, & [b] quanti alii Danei: de quibus historiam posuit Omirus literator & * scriba. Post mortem autem Heli Sacerdotis judicavit Samuel propheta filios Israel, & reduxit Arcam Domini, & introduxit eam in domo Aminadab: & mansit ibi annos xx. Fiunt simul iv millia cccxcv. Post hæc unxit Samuel Saulem filium Cis regem super Israel. Iste primus regnavit in Juda annos xx. Fiunt simul anni ab Adam iv millia ccccxv.

Post

τοῦ ἔχω τὴν Λιβύην τὴν Ἄλεξιν βασιλέως θυγατέρα, ὅτι ὁ στήλας αὐτοῦ χρυσοῦ Φυγεῖς ἀνέστησαν οἱ Ἰταλοὶ βασιλεῖς αὐτ. ἀπὸ Ῥώμης ἐκ τῶν χρόνων αὐτοῦ, αἵτινες στῆλαι μέχρι τοῦ παρόντος ἵστανται. Cedren. 115. 21.

* μετὰ τὴν Ἰλίου πόρθησιν. non ἡλίου.

o μετ᾽ αὐτὸν δὲ Ἀσκάνιος Ἴουλος υἱὸς. Αἰνείου καὶ Κρεούσης Τρωάδος τῆς πρώτης αὐτοῦ γυναικὸς ἔτη λε. ὃς καὶ Λαβινίαν κτίσας. &c. Cedren. 112. 13.

αὐτὸς ὁ Λατῖνος, ἔτη ιη. ὃς τοὺς Κιτιαίους ἐπωνόμασε Λατίνους. Cedren. 115. 13.

m Αἰνείας ἀπὸ τῆς τότε περιεχούσης Ἰταλίας Λατίνου ἰφορμᾷ, καὶ κατὰ τῶν Ῥουτούλων σὺν αὐτῷ ἐκστρατεύει. ἐν ᾧ πολέμῳ Λατῖνος ὁ Τηλέφου υἱὸς ἀναιρεῖται καὶ αὐτὸς μετὰ Λαβινίου ἔτη βασιλεύσας τελευτᾷ. 112. 3.

n Cedren. vocat Ἀλβανίαν. Ibid.

p Λαβινίας δὲ ἦρξεν Ἄλβας ὁ υἱὸς Ἀσκανίου ἔτη λς. ὃς καὶ ἔκτιζε τὴν πόλιν Σίλβαν, ἐξ οὗ καὶ οἱ βασιλεῖς Σίλβιοι ἐκαλοῦντο. Cedr. 112. 16.

q ὅστις μετωνόμασε τὴν πόλιν, καὶ τὸ ἴδιον τῷ ἰδίῳ ὀνόματι Ῥωμαίους προσηγόρευσε λεγομένους Λατίνους. Cedr. 121. 59.

r Cedren. 122. 18. ὅπερ ἐκ τοῦ ἰδίου ὀνόματος νουμμίαν ἐκάλεσε.

a Cedren. 99. 11.

* Ἰλίου ἐκπόρθησις.

b καὶ ὅσοι ἄλλοι.

* συγγραφεύς.

Post mortem autem Saul Regis regnavit David filius Iesse de tribu Juda annos XL, & menses sex, sic: In Chebron annos septem & dimidium: & in Hierusalem annos XXXIII. Fiunt anni XL, & dimidium. Simul anni IV. millia quadringenti, LV, & menses sex. Iste reduxit Arcam Domini à domo Aminadab. & dum duceret eam, declinavit vitulus, & oppressit Oram: & mortuus est. & timuit David. & introduxit eam in domo Abdede Chettei. & fecit ibi menses V. Prophetaverunt autem sub David Caath & Nathan. Fuit autem archistratigus David Moab filius Sarvæ. sorori David. Iste dinumeravit tribus Israel: & invenit millia CLXX. Levi autem & Benjamin non dinumeravit. Numerum autem de his, qui ceciderunt in Israel, millia LXX. pro quod dinumerati sunt: & probare voluerunt Dominum. Post David autem Regem regnavit Salomon filius ejus annos XL. Fiunt simul anni IV. millia quadringenti XLV. Iste ædificavit in Hierosolymis Templum duodecimo anno regni sui. Et prophetaverunt sub Salomone Natan & Achias ille Salonita, & Sameus, & Abdæus. Princeps autem Sacerdotum fuit super eos Sadoc. Post Salomon autem regnavit Roboam filius ejus annos septem, & dimidium. Fiunt simul anni IV. millia quingenti XVIII. Sub isto divisum est regnum. Et regnavit Hieroboam servus Salomonis de tribu Ephraim in Samaria. Iste fecit scandalum in Israel, duas dammulas aureas. Prophetavit autem & Hieroboam & Achias ille Silonita, & Sammeus filius Ellamei. Post istum regnavit Abia filius ejus annos tres. Fiunt simul anni IV. millia quingenti XV, & dimidium. Prophetaverunt autem ipsi prophetæ. Post hunc regnavit Asa filius Abia annos XLI. Fiunt simul anni IV millia quingenti LVI, & dimidium. Iste in senectute sua podalgivus factus est. Prophetavit autem sub ipso Ananias. Post hunc regnavit Josaphat filius ejus ann. XXV. Fiunt simul anni IV millia quingenti LXXXI, & dimidium. Sub ipso prophetavit Helias ille Thesbita, & Micheas filius Embla, & Abdeus filius Ananei. Sub Michea autem fuit Pseudopropheta Sedechias ille de Chanaa. Post istum regnavit filius ejus Joram annos VIII. Fiunt simul anni IV millia quingenti LXXXIX, & dimidium. Et sub ipso prophetavit Helias. Post quem Helisæus. * Sub istum autem & filium Ochoziam, populus in Samaria stercora columborum comederunt, quando oravit Helias, ut non plueret super terram, & non pluit cælum per ann. tres, & mens. sex. Post istum regnavit filius ejus Ochozias annum vnum, & dimidium. Fiunt simul an. IV millia quingenti XCI. Et sub isto prophetavit Helisæus, & Abdoneus. Post hunc prophetavit Godolia mater Ochoziæ, uxor Joram an. VII. Fiunt simul an. IV millia DXCVIII. Hæc surgens interfecit filios filiorum suorum, quia erat de genere Achab Regis Samariæ uxor Ochoziæ filii ejus. Soror autem Ochoziæ filii Josabe dum esset uxor Jodæ principis Sacerdotum, rapuit Joham filium Ochoziæ, & hunc imposuit Joda in regnum. Prophetavit enim & sub Godolia Elisseus, & Abdias, & Hiju. Post hæc autem regnavit Johas filius Ochoziæ an. XL. Fiunt simul anni IV millia sexcenti XXXVIII. Iste occidit Zachariam filium Jodæ Sacerdotis inter Templum, & altare. Post Joas autem regnavit filius ejus Amasias an. XXVIII. Fiunt simul anni IV millia DCCLXVI. Post Amasiam autem regnavit filius ejus Osias ann. LII. Fiunt simul anni IV millia DCCXVIII. Hic fuit leprosus usque dum mortuus est. Iudicabat pro eo Ioatham filius ejus, quem non sinebat sedere in solium regni. Prophetaverunt autem sub Ozia Amos & Esaias filius ejus, & Osee Hebræi, & Ionas Amathei de Gomor. Post Osiam autem regnavit Ioatham filius ejus annos XVI. Fiunt simul anni IV millia DCCXXXIV. Et sub isto similiter prophetaverunt. Esaias & Osee, & Micheas ille Morathita, & Iohel Bathueli. Et post istum regnavit Achas filius ejus annos XVI. Fiunt simul anni IV millia septingenti L. Et sub isto similiter prophetaverunt Esaias & Micheas. Fuit autem princeps

*ἀπὸ τούτου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ.

XVIII : & de ejus nomine Romeos, & Cittei vocantur, Latinos nominavit, qui & usque hodiernum diem Latini vocantur. [m] Temporibus illis Phrygius Æneas Anchises & Aphrodite filius venit de Lybia, & cum Latino se conjunxit, & fecit pugnam cum Rutulis : & in ipsa pugna Latinus occisus est : & imperium ejus sumpsit Æneas, & condidit Libyniam civitatem in nomine Dido ille Libyssa. [n] Regnavit autem Æneas * post Solis desolationem annos XIX à Solis vastatione : & vixit in regno an. XXXVIII. [o] Post autem Æneæ mortem Ascanius filius ejus regnavit ibi annos XXXV: & condidit Albaniam, & regnum Albanii imposuit. [p] Post autem Ascanii mortem regnavit Albas Posthumius ille Æneæ nepos annos XXXVI, , & condidit Silvem . . . . ab istoque postea Reges Silvani vocati sunt. Reges autem, qui regnaverunt ab Alba in occiduum, sunt isti :

Albas Silvius Æneæ nepos regnavit annos XXXVI.
Titus Silvius regnavit annos XXXVIII.
Francus Silvius regnavit annos LIII.
Latinus Silvius regnavit annos LVI.
Procuas Silvius regnavit annos XLVI.
Tarquinius Silvius regnavit annos XVIII.
Cidenus Silvius regnavit annos XXXV.
Abjulinus Silvius regnavit annos XXI.
Rimus Silvius regnavit annos XXIX.

Post istos regnavit Romulus in Roma, & condidit Romam, & leges Romanis imposuit, & caussas edocuit. Fiunt vero simul ab Adam, vsque ad initium regni Romuli, qui & Romam condidit, anni IV millia, octingenti XX. [q] Primus quidem regnavit in Roma Romulus : a quo Romani dicti sunt, qui & Romam condidit, & regnavit Olympias [annos] IX & dimidium. Fiunt simul anni IV millia octingenti LVIII. Post istum regnavit Numma Pompilius annos XLI. Fiunt anni IV millia octingenti XCIX. [r] Iste primum nummum adinvenit : pro quo usque hodie nummus dicitur ille Denarius. Post istum regnavit in Roma Tullius Servilius annos XXXII. Fiunt simul anni IV millia noningenti XXXI. Post istum regnavit in Roma Lucius Tarquinius annos XXXIII. Fiunt simul anni IV millia noningenti LIV. Post istum regnavit in Roma Titus Superbus annos XXXVIII. Fiunt anni IV millia noningenti XCII. Post hunc regnavit in Roma Julius Servius annos XLIV. Fiunt simul anni V millia XXXVI. Post hunc regnavit in Roma Quintus Tarquinius annos XXXV. Fiunt anni V millia LXXI. Simul Reges Romanorum à Romulo VII permanserunt ann. CCLV. Et ab initio Latini, qui fuit filius Eraclii, anni DCLXXX. Isti reges, qui regnaverunt in Romam, & in omnem occidentalis parte terram. Fiunt simul ab Adam, usque ad initium Romuli, qui & Romam condidit, anni IV millia octingenti XX. Et ab initio Romuli usque Q. Tarquinio, anni CCL.

Ecce nunc manifestavimus quidem ædificationes Romanorum, & quomodo quot annos regnaverit. Necesse est enim ad historiam currere Chronographum annos per Ebreorum regna, quis & clarior manifestior temporis singillatim, & annos secundum ordinem, sicut prius manifestavimus. Ab Adam, usque ad finem Judicum Israël, ab initio Heli Sacerdotis, fiunt anni IV millia CCCLXXV. Et tradidit Dominus Deus Arcam in manus alienigenarum. [a] In diebus autem Heli Sacerdotis * Solis exterminatio facta est ab Acheis, in quibus memorantur Agamemnus, & Menelaus, & Achilleus, & [b] quanti alii Danei : de quibus historiam posuit Omirus literator & * scriba. Post mortem autem Heli Sacerdotis judicavit Samuel propheta filios Israel, & reduxit Arcam Domini, & introduxit eam in domo Aminadab: & mansit ibi annos XX. Fiunt simul IV millia CCCXCV. Post hæc unxit Samuel Saulem filium Cis regem super Israel. Iste primus regnavit in Juda annos XX. Fiunt simul anni ab Adam IV millia CCCCXV.

Post

ναῦγιον τὴν Λιβύην τὴν Ἀλεξίαν βασιλείας Βυζαντίων, ὅθεν ἐκ σύλλας αὐτοῖς ἐγένοντο Φρύγες ἀνέστησαν οἱ Ἰταλοὶ βασιλεῖς οἱ τῆς Ῥώμης ἐκ τοῦ γένους αὐτοῦ, ἀρξάμενοι πόλεις μέχρι τοῦ παρόντος. ἱστορεῖται. Cedren. 115.21.

* μετὰ τὴν Ἡλίου πόρθησιν. non ἡλίε.

o μετ' αὐτὸν δὲ Ἀσκάνιος ὁ Ἴουλος υἱός. Αἰνείου καὶ Κρεούσης Τρωάδος τῆς πρώτης αὐτοῦ γυναικὸς ἔτη λε. ὃς καὶ Λαβινίαν κτίσας. &c. Cedren. 112. 13.

αὐτὸς ἦν Λατῖνος, ἔτη ιη. ὃς τοὺς Κιτταίους ἐπονόμασε Λατίνους. Cedren. 115. 13.

m Αἰνείας ἐκ τῆς τότε παρεχομένης Ἰταλίας Λατίνοις ἱδρυμένος καὶ ἐξ τῶν Ῥουτίλων σὺν αὐτῷ ἐκστρατεύει. ἐν ᾧ πολέμῳ Λατῖνος ὁ Τηλέφου υἱὸς ἀναιρεῖται καὶ αὐτὸς μετὰ Λατίνου ἔτη λη βασιλεύσας τελευτᾷ. 112. 3.

n Cedren. vocat Ἀλβανίαν. Ibid.

p Λαβινίας δὲ ἦρξεν Ἄλβας ὁ υἱὸς Ἀσκανίου ἔτη λς. ὃς καὶ ἔκτισε τὴν πόλιν Σίλβαν, ἐξ οὗ καὶ οἱ βασιλεῖς Σίλβιοι ἐκλήθησαν. Cedr. 112.16.

q ὃς μετονόμασε τὴν πόλιν, καὶ τὸ ἔθνος τῷ ἰδίῳ ὀνόματι Ῥωμαίους ἀντὶ τῶν λεγομένων Λατίνων. Cedr. 121.59.

r Cedren. 122. 18. ὅπως ἐκ τοῦ ἰδίου ὀνόματος νουμμίον ὠνόμασεν.

a Cedren. 99. 11.

* Ἡλίου ἐκπόρθησις.

b καὶ ὅσοι ἄλλοι.

* συγγραφεύς.

Post mortem autem Saul Regis regnavit David filius Iesse de tribu Juda annos XL, & menses sex, sic: In Chebron annos septem & dimidium: & in Hierusalem annos XXXIII. Fiunt anni XL, & dimidium. Simul anni IV. millia quadringenti, LV, & menses sex. Iste reduxit Arcam Domini à domo Aminadab . & dum duceret eam, declinavit vitulus, & oppressit Oram: & mortuus est. & timuit David. & introduxit eam in domo Abdede Chettei. & fecit ibi menses V. Prophetaverunt autem sub David Caath & Nathan. Fuit autem archistratigus David Moab filius Sarvæ. sorori David. Iste dinumeravit tribus Israel: & invenit millia CLXX. Levi autem & Benjamin non dinumeravit. Numerum autem de his, qui ceciderunt in Israel, millia LXX. pro quod dinumerati sunt: & probare voluerunt Dominum. Post David autem Regem regnavit Salomon filius ejus annos XL. Fiunt simul anni IV. millia quadringenti XLV. Iste ædificavit in Hierosolymis Templum duodecimo anno regni sui. Et prophetaverunt sub Salomone Natan & Achias ille Salonita, & Sameus, & Abdæus. Princeps autem Sacerdotum fuit super eos Sadoc. Post Salomon autem regnavit Roboam filius ejus annos septem, & dimidium. Fiunt simul anni IV. millia quingenti XVIII. Sub isto divisum est regnum. Et regnavit Hieroboam servus Salomonis de tribu Ephraim in Samaria. Iste fecit scandalum in Israel, duas dammulas aureas. Prophetavit autem & Hieroboam & Achias ille Silonita, & Sammeus filius Ellamei. Post istum regnavit Abia filius ejus annos tres. Fiunt simul anni IV. millia quingenti XV, & dimidium. Prophetaverunt autem ipsi prophetæ. Post hunc regnavit Asa filius Abia annos XLI. Fiunt simul anni IV millia quingenti LVI, & dimidium. Iste in senectute sua podalgivus factus est. Prophetavit autem sub ipso Ananias. Post hunc regnavit Josaphat filius ejus ann. XXV. Fiunt simul anni IV millia quingenti LXXXI, & dimidium. Sub ipso prophetavit Helias ille Thesbita, & Micheas filius Embla, & Abdeus filius Ananei. Sub Michea autem fuit Pseudopropheta Sedechias ille de Chanaa. Post istum regnavit filius ejus Joram annos VIII. Fiunt simul anni IV millia quingenti LXXXIX, & dimidium. Et sub ipso prophetavit Helias. Post quem Helisæus. *Sub istum autem & filium Ochoziam, populus in Samaria stercora columborum comederunt, quando oravit Helias, ut non plueret super terram, & non pluit cælum per ann. tres, & mens. sex. Post istum regnavit filius ejus Ochozias annum vnum, & dimidium. Fiunt simul an. IV millia quingenti XCI. Et sub isto prophetavit Helisæus, & Abdoneus. Post hunc prophetavit Godolia mater Ochoziæ, uxor Joram an. VII. Fiunt simul an. IV millia DXCVIII. Hæc surgens interfecit filios filiorum suorum, quia erat de genere Achab Regis Samariæ uxor Ochoziæ filii ejus. Soror autem Ochoziæ filii Josabe dum esset uxor Jodæ principis Sacerdotum, rapuit Joham filium Ochoziæ, & hunc imposuit Joda in regnum. Prophetavit enim & sub Godolia Elisseus, & Abdias, & Hiju. Post hæc autem regnavit Johas filius Ochoziæ an. XL. Fiunt simul anni IV millia sexcenti XXXVIII. Iste occidit Zachariam filium Jodæ Sacerdotis inter Templum, & altare. Post Joas autem regnavit filius ejus Amasias an: XXVIII. Fiunt simul anni IV millia DCCLXVI. Post Amasiam autem regnavit filius ejus Osias ann. LII. Fiunt simul anni IV millia DCCXVIII. Hic fuit leprosus usque dum mortuus est. Iudicabat pro eo Ioatham filius ejus, quem non sinebat sedere in solium regni. Prophetaverunt autem sub Ozia Amos & Esaias filius ejus, & Osee Hebræi, & Ionas Amathei de Gomor. Post Osiam autem regnavit Ioatham filius ejus annos XVI. Fiunt simul anni IV millia DCCXXXIV. Et sub isto similiter prophetaverunt. Esaias & Osee, & Micheas ille Morathita, & Iohel Bathueli. Et post istum regnavit Achas filius ejus annos XVI. Fiunt simul anni IV millia septingenti L. Et sub isto similiter prophetaverunt Esaias & Micheas. Fuit autem princeps Sacer-

* ἄλλοι τοῖς ἡ τῷ ὑιῷ αὐτῷ.

Post mortem autem Saul Regis regnavit David filius Iesse de tribu Juda annos XL, & menses sex, sic: In Chebron annos septem & dimidium: & in Hierusalem annos XXXIII. Fiunt anni XL, & dimidium. Simul anni IV. millia quadringenti, LV, & menses sex. Iste reduxit Arcam Domini à domo Aminadab. . & dum duceret eam, declinavit vitulus, & oppressit Oram: & mortuus est. & timuit David. & introduxit eam in domo Abdede Chettei. & fecit ibi menses V. Prophetaverunt autem sub David Caath & Nathan. Fuit autem archistratigus David Moab filius Sarvæ. sorori David. Iste dinumeravit tribus Israel: & invenit millia CLXX. Levi autem & Benjamin non dinumeravit. Numerum autem de his, qui ceciderunt in Israel, millia LXX. pro quod dinumerati sunt: & probare voluerunt Dominum. Post David autem Regem regnavit Salomon filius ejus annos XL. Fiunt simul anni IV. millia quadringenti XLV. Iste ædificavit in Hierosolymis Templum duodecimo anno regni sui. Et prophetaverunt sub Salomone Natan & Achias ille Salonita, & Sameus, & Abdæus. Princeps autem Sacerdotum fuit super eos Sadoc. Post Salomon autem regnavit Roboam filius ejus annos septem, & dimidium. Fiunt simul anni IV. millia quingenti XVIII. Sub isto divisum est regnum. Et regnavit Hieroboam servus Salomonis de tribu Ephraim in Samaria. Iste fecit scandalum in Israel, duas dammulas aureas. Prophetavit autem & Hieroboam & Achias ille Silonita, & Sammeus filius Ellamei. Post istum regnavit Abia filius ejus annos tres. Fiunt simul anni IV. millia quingenti XV, & dimidium. Prophetaverunt autem ipsi prophetæ. Post hunc regnavit Asa filius Abia annos XLI. Fiunt simul anni IV millia quingenti LVI, & dimidium. Iste in senectute sua podalgivus factus est. Prophetavit autem sub ipso Ananias. Post hunc regnavit Josaphat filius ejus ann. XXV. Fiunt simul anni IV millia quingenti LXXXI, & dimidium. Sub ipso prophetavit Helias ille Thesbita, & Micheas filius Embla, & Abdeus filius Ananei. Sub Michea autem fuit Pseudopropheta Sedechias ille de Chanaa. Post istum regnavit filius ejus Joram annos VIII. Fiunt simul anni IV millia quingenti LXXXIX, & dimidium. Et sub ipso prophetavit Helias. Post quem Helisæus. [a] Sub istum autem & filium Ochoziam, populus in Samaria stercora columborum comederunt, quando oravit Helias, ut non plueret super terram, & non pluit cælum per ann. tres, & mens. sex. Post istum regnavit filius ejus Ochozias annum vnum, & dimidium. Fiunt simul an. IV millia quingenti XCI. Et sub isto prophetavit Helisæus, & Abdoneus. Post hunc prophetavit Godolia mater Ochoziæ, uxor Joram an. VII. Fiunt simul an. IV millia DXCVIII. Hæc surgens interfecit filios filiorum suorum, quia erat de genere Achab Regis Samariæ uxor Ochoziæ filii ejus. Soror autem Ochoziæ filii Josabe dum esset uxor Jodæ principis Sacerdotum, rapuit Joham filium Ochoziæ, & hunc imposuit Joda in regnum. Prophetavit enim & sub Godolia Elisseus, & Abdias, & Hiju. Post hæc autem regnavit Johas filius Ochoziæ an. XL. Fiunt simul anni IV millia sexcenti XXXVIII. Iste occidit Zachariam filium Jodæ Sacerdotis inter Templum, & altare. Post Joas autem regnavit filius ejus Amasias an: XXVIII. Fiunt simul anni IV millia DCCLXVI. Post Amasiam autem regnavit filius ejus Osias ann. LII. Fiunt simul anni IV millia DCCXVIII. Hic fuit leprosus usque dum mortuus est. Iudicabat pro eo Ioatham filius ejus, quem non sinebat sedere in solium regni. Prophetaverunt autem sub Ozia Amos & Esaias filius ejus, & Osee Hebræi, & Ionas Amathei de Gomor. Post Osiam autem regnavit Ioatham filius ejus annos XVI. Fiunt simul anni IV millia DCCXXXIV. Et sub isto similiter prophetaverunt Esaias & Osee, & Micheas ille Morathita, & Iohel Bathueli. Et post istum regnavit Achas filius ejus annos XVI. Fiunt simul anni IV millia septingenti L. Et sub isto similiter prophetaverunt Esaias & Micheas. Fuit autem princeps Sacer-

[a] ἐπὶ τούτου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ.

Sacerdotum super eos Hurias. Sub istius regno, anno vndecimo illa prima Olympiada venit ad Græci. Fiunt vero simul, ab Adam usque initium Olympiadæ, omnes anni IV millia septingenti XLV. Est autem Olympiada anni IV. Sub istius regno, anno XVI surrexit Salbanasar Rex Assyriorum, & venit in Judæam, & transmigravit qui in Samaria erant in Midia, & in Babylonia. Duo solummodo tribus remanserunt in Hierusalem qui fuerunt ex genere David regnaturi. Post Achas autem regnavit Ezechias filius ejus annos XXIX. Fiunt simul anni IV millia septingenti LXXV. Et sub istum iterum prophetaverunt & Oseas & Micheas. Sub istius regno Romulus, qui Romam condidit, regnavit Olympiadas IX, & dimidiam. Fiunt ann. XXXVIII. Post istum Ezechiam regnavit Manasses filius annos LV. Fiunt anni IV millia octingenti XXXI, sic. Iste interfecit Esaiam prophetam. a serrans eum divisit in duas partes eo quod arguebat eum propter sacrificia idolorum. Post regnum autem Manasse regnavit filius ejus Amos annos II. Fiunt simul anni IV millia octingenti XXXIII. Post Amos autem regnavit Josias filius ejus annos XXXI. Fiunt simul anni IV millia octingenti LXIII. Iste est Josias, qui supposuit membra hominum sub membra idolorum, sicut scriptum est. Sub isto & Pascha inventa est in Israhel anno XVIII regni Iosiæ. A quo enim obiit Hiesu Nave, non servata est Pascha sic, nisi tunc. Helcheus Sacerdos invenit in Templo illum librum legis absconditum octavo decimo anno Iosiæ. Prophetaverunt autem & sub Iosia Elibasillim, qui fuit vesterarius Sacerdotum, & Sophonias, & Hieremias, & Oldad, & Baruch. Fuit autem Pseudopropheta Ananias lurdus. Post Iosiam autem regnavit Ioacham filius ejus ann. IV & mens. III. Fiunt anni IV millia octingenti LXVII. Istum ligavit * Sennachaoch Rex Ægyptiorum ferreis vinculis, & duxit in Ægyptum: fratrem autem ejus Eliachim ordinavit pro eo: & sub istum iterum prophetaverunt Hieremias & Buzzi, & Baruch, & Hurias filius Samiæ de Cariathiarim. Sub isto regnavit Eleachim pro Ioacham fratre suo annos XI. Fiunt simul anni IV millia octingenti LXXVIII. Sub istius regno surrexit Nabuchodonosor Rex Assyriorum & translatavit qui in Samaria erant, in Midia, & in Babylonia. Et Eleachim regem ligans æreis ligaminis duxit in Babylonia. Prophetaverunt autem Hieremias & Baruch, & Hurias. Post hunc regnavit pro Eliachim patre suo Ioachim filius ejus annos III. Fiunt simul anni IV millia octingenti LXXXI. Et hunc iterum abduxit Nabuchodonosor Rex Babylonis ad se ligatum cathenis, & multitudinem populi filiorum Israël: in quibus & Danielem, & qui cum eo erant, Ananiam, & Hiezechielem captivos duxit in Babylonia. Et ordinavit Nabuchodonosor in loco Ioachim Sedechiam, quem & Iechoniam, fratrem Ioachim juvenem. Regnavit autem Sedechias in Israel annos XI. Fiunt simul omnes anni IV millia octingenti XCII. In duodecimo autem anno duxit & ipsum Nabuchodonosor in Babylonia, & cæcavit eum, & multitudinem populi filiorum Israel duxit in Babylonia, nisi pauci, qui & in Ægyptum descenderunt. Tunc & Templum in Hierosolymis * venundatum est, permanens per annos quadringentos XXV. Prophetabant autem in ipsa * deprecatione Hezechiel & Naum, & Daniel, & Hieremias in Ægypto, & Habacuc in Hostracina. In quinto autem anno regni Nabuchodonosor in Babylonia initiaverunt prophetare Hiezechiel & Naum & Malachias juvenis, & tunc Aggæus & Zacharias. Usque Sedechiam & Iechoniam tenuit regnum Iudæorum: & ultra Rex in Israel non est factus usque in hodiernum diem. Fiunt vero anni IV millia octingenti XLV. Illi vero reges, qui in Israel & in Iudæa, & in Samaria finierunt. Et tunc tradidit Dominus Deus regnum terræ in manus Assyriorum & Chaldæorum, & Persarum, & Midorum, & tributaria facta est eis omnis terra. Vixit vero Nabuchodonosor judicans omnem terram à Caspianis portis, usque

a τὸ μέγαν Ἡσαΐαν πρίσας ξυλίνῳ πρίονι. Cedren. 91. 5.

* Nechao.

* ἐπράθη, non ἐπράχθη. ἐνεπρήσθη.

* μετοικεσίᾳ, non μελετ-σίᾳ.

usque in Eracliæ finibus, & Ægyptum, & omnem Judæam, subjectos faciens sibi Pontum, & totam Asiam, & omnem terram Romanorum annos. XIX. Fiunt simul ab Adam anni quatuor millia noningenti XII. Post istum autem regnavit Balthasar filius ejus menses IX, & dimidium. Fiunt simul anni quatuor millia noningenti XII. Prophetabant autem in his diebus Hiezechiel, & Daniel & Baruch in Babylonia. Post hunc autem regnavit in Babylonia Darius ille primus annos IX. Fiunt simul anni quatuor millia noningenti XXI. In quinto autem anno Darii Regis vidit Daniel visionem de illas hebdomadas: & prophetavit, dicens: * Ædificabitur Hierusalem lata & magna. Sexto autem anno Dario filio Asueri, quo regnavit in regno Chaldæorum, Zorobabel Ebræorum primus ascendit in Hierosolima, & cæpit ædificare Hierusalem. Post istum autem regnavit Cyrus Perses annos XXX. Fiunt simul anni IV. millia noningenti. In secundo autem anno Cyrus regnans jussit populo filiorum Israel, ut ascenderet in Hierosolyma. Tunc Templum ædificatur sub quinquagesima quinta Olympiade, Cyro Rege regnante. Simul Zorobabel Hebræi ascendentes de Babylona in Judæa ædificare cæperunt Templum. Prophetaverunt autem sub Cyro Rege Hiezechiel, Daniel, & Haggæus, & Habacus, & Zacharias, Baruch. In ipsis autem temporibus Pythagoras & * Princeps Agoras famosi Philosophi cognoscebantur. In ipsis autem temporibus Cyrus interfecit Crœsum Regem Ludias. & Ludiorum regnum dissipatum est sub quinquagesima quinta Olympiada, Post Cyrum autem regnavit filius ejus Cambysus annos VIII. Fiunt simul anni quatuor millia noningenti LIX. Et sub istum iterum prophetaverunt Daniel & Aggæus, & Zacharias & Abucuc. Post Cambysum autem regnavit Darius stultus frater Cyri annos XXXIII. Fiunt anni IV millia noningenti XCII. Et sub istum iterum prophetaverunt Daniel & Aggæus, & Zacharias, & Abacuc. Sub istum autem missus est Daniel in laccum leonum. Post Darium autem stultum regnavit Xerxes Persus annos XI. Fiunt simul anni V millia III. Iste est Xerxes, qui expugnavit universa, & in Athinas veniens combussit eas, & suspiriosus factus in Babylonia reversus est. Post Xerxem autem regnavit Artaxerxes * filius Achilei de genere David, qui factus est & pincerna Artaxarxis Regis. vigesimo quarto anno regni ejus petiit Regi Artaxerxi, & jussus ab eo ædificavit Hierusalem: & adscendens in Judæa ædificabat Hierusalem, & finem dedit ædificationis Templi. Mura autem civitatis erexit, & plateas in ipsa composuit secundum Danielis prophetiam, qui dicit sic: * *Et ædificabitur Hierusalem, & circummurabitur.* Sub istum & illa adversus Mardochæum & Hester, Aman autem suspensus est eo tempore. Hesdras ascendens in Hierusalem legem docebat, Princeps autem Sacerdotum erat Hiesus filius Josedec. Post hæc & Africanus dinumerans ipsam prophetiam septem hebdomadarum, & septuagesimum numerum extendens ad Christi adventum, Post Artaxerxem autem regnavit Xerxes filius ejus menses quinque, & occisus est. Et post hunc regnavit Ogdianus menses VII. Fiunt simul anni V millia XXXVII. Post istos regnavit Darius juvenus, qui vocatur Memoratus, annos XIX. Fiunt anni V millia LVI. Fuit autem sub istos in Hierusalem, Princeps sacerdotum Joachim. [z]Philosophi autem cognoscebantur illi circa Agoram. Post Darium autem regnavit filius ejus Artaxerxes secundus, qui vocatur Memoratus, annos XLII. Fiunt simul anni V millia XCVIII. Fuit autem sub istum princeps Sacerdotum in Hierusalem Heliasibus. [a]Philosophi autem cognoscebantur tempore Artaxerxis Sophoclus & Eraclitus & Anaxagorus, & Hirodotus, & Melissus, & Euripidus canto compositor, & Protagorus, & Socrator Ritor, & Phideas statuas compositor, & Theetitus artifex, & Dimocritus Abderitus, & Ippocratis medicus, & Thucididus Ritor, & Empedoclus, & Gorgias, & Zinon, & Parmeni-

* οἰκοδομηθήσεται πλατεῖα καὶ περίτειχος.

* Πρωταγόρας.

* Deest: sub hoc fuit Nehemias

* οἰκοδομηθήσεται Ἱερουσαλὴμ καὶ περίτειχος.

z Φιλόσοφοι δὲ ἐγνωρίζοντο οἱ περὶ Διαγόραν.

a Euseb. MDLXX usque ad MDLXXX.

a Τότε καὶ Δημόκριτος Ἀβδηρίτης φυσικὸς φιλόσοφος ἐγνωρίζετο, καὶ Ἐμπεδοκλῆς ὁ Ἀκραγαντῖνος, Ζήνων τε καὶ Παρμενίδης οἱ φιλόσοφοι, καὶ Ἱπποκράτης Κῷος ἰατρός. Ῥήτορες δὲ Λυσίας καὶ Ἰσαῖος,

menides, & Socrates Athineus, & Periclus, & Eupolus & Aristophanus * architector. Hi omnes cognoscebantur. Vnde & Africanus sub Artaxarxe Rege dinumerat Philosophos. Post Artaxerxem autem Memoratum regnavit filius ejus Ochus in Babylonia annos XXI. Fiunt simul anni V millia CXIX. Fuit autem in Hierusalem princeps Sacerdotum Jodæ. [In Asia autem regnavit Philippus ille Alexandri.] In his temporibus Ochus Rex Persarum & Midorum præliavit in Ægyptum. * novissimus Pharao regni Ægypti: & cognoscens quia cessavit fortitudo Ægyptiorum, caput suum radens & mutans vestimenta sua alio specie fugiit per Pilusum, & relinquens proprium regnum in Macedonia moratus ibidem astrologica arte didicebatur. [a] Philosophi autem in Athinas Phideas statuas compositor, & Theetitus magister ludum, & Euripidus poëta, & Dicritus Abdirus, & Ippocratis medicus, & Dimosthenus Ritor cognoscebantur. ceteri autem mortui sunt. Post hunc autem regnavit in Babylonia Alsus Ochi filius annos IV. Fiunt anni V milla CXXIII Fuit autem in Hierusalem princeps Sacerdotum Jodæ. Post hunc autem regnavit in Babyloniam Darius Midus ille Alsami annos VI. Fiunt simul anni V millia CXXIX. Istum [a] deposuit Alexander Macedo, & conditor, postquam legem poneret in Ellada, & omnem Romanorum terram, Syriam quoque & Ægyptum, & partes Lybiæ. Tunc venit in partes Orientales & * expugnatus omnes civitates & oppida gentium, obsedit Regem Persarum Darium: tradidit Dominus Deus in manus ejus Darium: & omnem fortitudinem ejus disperdit, & omnem domum ejus scrutavit. Et dominavit Alexander Macedo, [d] & conditor omnem terram Chaldæorum: [c] & introivit in omnem fortitudinem Darii, & legem posuit in omnes civitates ejus. & tributarii facti sunt ei, sicut proprio Regi. ut enim condidit Alexander Alexandriam [g] contra Ægyptum, veniens in Hierosolyma Domino Deo adoravit dicens: Gloria tibi Deus solus omnia tenens, qui vivis in sæcula. Fuit autem tunc in Hierusalem filius Sacerdotum Jaddus. Philosophi autem in Athinas sub Alexandro conditore Dimosthenus Ritor, & Æschinus, & Dimas, & Plato, & Lysias, & Dimocritus alius cognoscebantur. Regnavit autem Alexander Macedo & * conditor, postquam superavit Darium Regem Persarum, & Porum Regem Indorum, & omnes gentes subjugavit à Caspiacas portas, quæ sunt in ortu Solis, usque ad exteriores terminos Eraclii, qui jacent in exteriores Occidentis partibus contra * Garitum. Veniens ad mortem Alexander testamentum scripsit, ut unusquisque Principum Alexandri regnarent singuli in proprias eorum provincias, sicut imperavit eis Alexander sic: * Macedonia quidem Arideum, quem & philippum, præcepit regnare. Ponton autem Leona dixit regnare. Paphlagonia autem in Cappadocia Eumenium [d] scriba memoratum præordinavit regnare. Phrygiam autem & illam magnam Cæsaria Deasandro tradidit. Cilicia autem & Isauria, & omnia circuita ejus Philone ordinavit. Syriam autem usque Mesopotamiam dedit Tapithone ut regnaret. Syriam vero Cylem vocatam, Phynicen autem interpretatam, Meleagro ordinavit dominare. Babylonia autem Seleucum præcepit regnare. Ægyptum autem, & quæ circa eum, usque superiorem Lybiam Philippo, qui vocabatur Ptolomeus, donavit. Quæ autem de superiore Babylone, usque Caspiacas portas, Principes quidem in ea & Satrapes, archistratigum autem eorum Perdicum ordinavit. India autem, quæ extendit circa Hydaspem fluvium, Taxio dedit regnare. India autem, quæ dicitur sub Indo, & usque Hydaspem fluvium extendens, Pythonæ dominare præcepit. Super Parapannisodum autem Oxydarcum ordinavit regnare. Aracusia autem & Cedrusia Sybartum ordinavit regnare. Arabiam autem totam Stasanoro donavit, & Togdianiam Philippo minori dedit dominare. Illam autem, qui circuit contra Aquilonis partes, & illam, qui habet

καὶ Ἀντισθένης κυνομάζων, Ἀριστοφάνης ὁ Κωμικός, καὶ Εὐριπίδης ποιητής, καὶ Ἡράκλειτος φυσικὸς φιλόσοφος &c. Euseb. apud Georgium Monachum.

* δημοποιὸς pro κωμῳδοποιὸς ut infra de Menandro.

* *Deest*: Nectenabo.

* Νεκτενεβὼ μὴ φέρων τὴν ἔφοδον τοῦ Ἀρταξέρξου προδηλωθεῖσαν ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον, κειράμενος τὴν κόμην, καὶ τὸ σχῆμα τῆς βασιλείας ἀμείψας κατέλαβε τὴν Πέλλαν πόλιν Μακεδονίας ἐγγὺς Θεσσαλονίκης κειμένην, φιλοσοφίας τινὰς καὶ μαγείας Αἰγυπτιακῆς ἐνδεικνύμενος καὶ προαγορεύων τὸ μέλλον. &c. Cedren. 124. 14.

a *Euseb. lib. 1.*

a καθεῖλε.

* ἐκπορθήσας.

b καὶ πᾶν κράτος αὐτοῦ διέφθειρε.

d κτίστης. *ita semper Eusebio & Africano.*

c καὶ εἰσῆλθε πᾶν κράτος Δαρείου.

g κατὰ τὴν Αἴγυπτον.

* Ἀλέξανδρος ὁ κτίστης.

* Γαδείρων.

* *Hæc longe aliter Cedreno, 138, 21*

d ὁ συγγραφεύς.

* Carm.

habet Ircaniam, Antigono donavit regnare. * Germaniam autem totam Tripolemo donavit. Persidam autem totam Perco donavit. [a]Spaniam autem usque Alyo fluvio & Eracleoticum terminum, Antipatum ordinavit regnare. Sic vero statuit & donavit Alexander suis Principibus: & unusquisque eorum sic regnaverunt, sicut ipse disposuerat. Vixit autem Alexander annos XXXVI. Regnavit quidem annos XVII. sic: Pugnavit enim annos IX usque dum factus est annorum XXVIII. Illos autem alios VIII. annos vixit in pace & securitate. Subjugavit autem gentes barbaras XXVI, & Græcorum [e]tribus XIII. * Condidit autem Alexander civitates XII, quæ usque nunc inhabitantur, Alexandriam, quæ in Pentapolim, Alexandriam, quæ in Ægyptum, Alexandriam, quæ ad Arpam, Alexandriam, quæ Cabiosum, Alexandriam Scythiam in Ægæis, Alexandriam, quæ super Cypridum fluvium. Alexandriam, quæ in Troada. Alexandriam, quæ in Babylonia, Alexandriam, quæ in Mesasgiges, Alexandriam, quæ in Persida, Alexandriam fortissimam: & mortuus est. Fiunt vero ab Adam, usque ad finem Alexandri conditoris, simul anni V millia, CXXXVII Et ab obitu Alexandri, usque ad Cleopatram illam Ægyptiam, anni ducenti XCIV, sic. Post autem mortem Alexandri, ut dictum est, regnavit in Ægypto Philippus Ptolomeus, qui fuit consiliarius Alexandri, annos VII. Fiunt simul anni V millia CXLIV. Fuit autem princeps Sacerdotum Janneus. In his temporibus Menander [a]ædificator videbatur. Post philippum autem regnavit Alexander Ptolomæus, quem & ipse consiliarius Alexandri, annos XII. Fiunt simul anni V millia CLVI. Princeps autem Sacerdotum fuit in Hierusalem ipse Janneus. Iisdem temporibus illi septuaginti Hebræi Sapientes illam legem interpretaverunt Græco sermone. Post hunc regnavit in Ægypto Lagaus Ptolomeus annos XX. Fiunt simul anni V millia CLXXVI Fuit autem in Hierusalem princeps Sacerdotum Iaddus. Temporibus istis Jesus filius Sirach cognoscebatur, qui illam à Deo spiratam Sapientiam Ebræis edocuit. Post hunc autem regnavit in Ægypto Philadelphus Ptolomeus annos XXXVIII. Fiunt simul anni V millia CCXIV. Fuit autem princeps Sacerdos Onias. Post Philadelphum autem regnavit in Ægypto Euergetus Ptolomæus annos XXV. Fiunt simul anni V millia CCXXXIX. Fuit autem in Hierusalem princeps Sacerdotum Simon, & post hunc Onias alius. Post Euergetum autem regnavit in Ægypto filius ejus Philopator Ptolomeus annos XVII Fiunt simul anni V millia CCLVI. Fuit autem in Hierusalem Princeps Sacerdotum Manasses. Post Epiphanium autem Ptolomeum regnavit filius ejus in Ægypto Philomitor Ptolomeus annos XXXV. Fiunt simul anni V millia CCCXV. Fuit autem in Hierusalem princeps Sacerdotum Simon. Hisdem temporibus illa in Maccabei finiebantur. in Hierusalem sub Antiocho rege Syriæ. Post Pilomitorem autem Ptolomeum regnavit filius ejus Euergetus alius in Ægypto annos XXIX. Fiunt simul anni V millia CCCLIV. Fuit autem in Hierusalem princeps Sacerdotum Onias alius Post hunc autem regnavit in Ægypto Soter vocatus Ptolomeus annos XXXVI. Fiunt simul anni V millia CCCLXXX. Princeps autem Sacerdotum fuit in Hierusalem Hiesus annos VI, & Onias alius annos VII, & Tianneus annos XV. Post hunc regnavit in Ægypto novus Dionysius annos XXIX. Fiunt simul anni V millia CCCCVIII. Fuit autem in Hierusalem princeps Sacerdotum Simon annos VIII. & Johannis annos XX. Hisdem temporibus Sosates cognoscebatur ille Ebraicus Onias in Alexandria. Post autem * novum Dionysium novissimum illum, & novissimorum Ptolomæorum regnavit in Ægypto Beronice Cleopatra annos XXII. Fiunt simul anni V millia CCCCXXXI. Quod sunt omnes anni Ptolomeorum regna à morte Alexandri, usque ad mortem Cleopatræ quæ & in Alexandriam Pharum condidit. Simul anni ducenti XCIV. Fiunt simul ab Adam, usque ad mortem Cleopatræ, anni V millia quadringenti

a Ἰβηρίαν. Iberiam.

e φῦλα non φυλάς. ita semper.

* Longe aliter Stephanus qui & XVIII numerat.

a δημιουργὸς pro κωμῳδοποιός.

* νεώτερον.

ti XXXI. Et deinceps tradidit Dominus Deus regnum Ægyptiorum
in manus Romanorum usque hodie : & ultra rex non est in Ægy-
pto factus usque in hodiernum diem. Et quia minus sunt in Chri-
stianorum & Ebræorum libris, istos, qui foris sunt gentium scripta
temporum necessitate compulsus prævidi exquirere singillatim an-
tiquorum Regum, qui regnaverunt & eorundem tempora de primo
& secundo Tomo Manethonis, & conjungere qui apud nos sunt,
& quos in Chronica Deos & Herois vocatos reges, & quæ ab eis hi-
storialiter acta sunt, tradere . . . . his in divino verbo, incipiens
à diebus protopatoris Abraham & Isaac & prophetarum singillatim
regna recensere cunctatim, ac nobis, ut nobis per omnium scriptu-
rarum eorum unitum sit regnum.

Hæc sequentia plane sunt ab Aphricano & Eusebio, & Castore.

ASSYRIORUM REGNA ET TEMPORA.

Assyriorum primum regem scribunt Bilum, quem & ab Assyriis &
Δία. Phœnices & Persi Deum vocaverunt. Hunc * Dium Græco nomine
interpretaverunt. Bilus vero primus in Assyrios regnavit annos
LXII, & partem Asiæ. Post hæc regnavit Ninus annos LII. Iste
condidit Ninevem civitatem Assyriorum, & veniens in Asia voca-
tus est Picus. post quem Semiramis uxor ejus annos XLII. b Hanc b ταύτην καὶ Ῥέαν ὠνόμασαν ὡς ἐν δυνάμει καὶ ἰσχύϊ καὶ ὑπερβαλλούσῃ φόνῳ τῶν ἀνθρώπων ἄρχουσαν Ced, 12. 42.
Ream vocaverunt propter ejus multam atrocitatem. Post hunc Zi-
nas regnavit annos XXXVIII. Post hunc Arius annos XXX. Post hunc
Aranus annos XL. Post hunc Xerxes, qui & Balleus, annos XXX. Post
hunc Mamithrus annos XXXVII. Post hunc Bilochus annos XXXV.
Post hunc Balleus annos LII. Post hunc Altallus annos XXXV. Post
q ἢ Σφαῖρος. hunc Mamithus annos XXX q Itasserus annos XX. Mamythus annos
XXXV. Spareus annos XL. Ascatagus annos XL. Amintus annos l L. A- l Ἀβόσσα ἢ καί.
ctosai & Semiramis femina annos XXIII. Bilochus annos XXV. Bel-
leroparus annos XXXIV. Lampridus annos XXXII. Posarus annos XX.
Lamparus annos XXX Pannius & Zeus annos XLV. Sosarmus ann. XX.
Mithreus annos XXXV. Tautelus annos XXXII. a Anno isto tricesimo a τούτου ἔτει λβ ἑάλω Ἴλιος ὑπὸ Ἀχαιῶν.
secundo confixus est Sol ab Acheis. Euteus annos XI. Thineus an.
XXIX Cercillus annos XL. Eupalus annos XXXVI. Lausthenus annos
XLV. Peritiadus annos XXX. Ophrateus annos XX. Ophratanus ann. L.
Acrapazus annos XL. Tonos Conceleros, qui vocatur Græce Sar-
danapalus, annos XXX. Ninus annos XIX. Simul Reges XXXIX. antiqui
Assyriorum perseverantes annos mille quadringentos triginta. Ab
istis autem in prima Olympiada, annos LXVII. Assyriorum regnum.
Ægyptiorum regnum invenimus vetustissimum omnium regnorum :
* ὑπὸ Μανεθῶνος. a Manethone. cujus initium * sub Manethono dicitur memoramus scribere. a Pri- a πρῶτον Θεῶν τῶν αὐτοῖς χρηματιζομένων ποιοῦσι βασιλείας. ἔτους Ἥφαιστόν τινές φασι, &c.
mum Deorum, qui ab ipsis scribuntur faciam regna sic : Isestum di-
cunt quidam Deum regnare in Ægypto annos sexcentos LXXX. Post
* Sosin, Osirin. hunc Solem Isesti annos LXXVII. Post istum * Osinosirim annos
CCCCXX. Post hunc Oron Stoliarchum annos XXVIII. Post hunc
Typhona annos XLV. Colliguntur Deorum regna anni mille DL.
* ἡμιθέων. Deinceps * Mitheorum regna sic : * Prota Anubes Amusim, qui etiam * πρῶτος Ἄνουβις.
a μετὰ δὲ τοῦτον Ἀπίων ὁ γραμματικὸς. &c. Ægyptiorum scripturas composuit, annos LXXXIII. a Post hunc
Apion Grammaticus, qui b secundum Inachum interpretabatur b κατὰ Ἴναχον.
. . . . annos LXXVII. quem sub Argios initio regnaverunt.
Post hæc c Ecyniorum reges interpretavit Imitheus vocans & ipsos, c νεκύων.
annos duo millia C, fortissimos vocans. Hæc finis de primo Tomo
Manethoni habens tempora annorum duo millia C. Mineus & pro-
nepotes ipsius septem regnaverunt annos CCLIII. Regnaverunt &
aliorum octo annos CCCII. Necherocheus, & aliorum octo ann.
CCXIV. Similiter aliorum septendecim annos CCXIV. Similiter alio-
rum viginti unus annos CCLVIII. Othoi, & aliorum septem annos
CCIII Similiter & aliorum quatuordecim annos CXL. Similiter &
aliorum viginti annos CCCCIX. Similiter & aliorum septem annos

CCI I.

CCIV. Poteſtas Diopolitanorum ann. IX. Poteſtas Bubaſtanorum ann CLIII. Poteſtas Tanitorum ann. CLXXXIV. Poteſtas Sebennitorum an. CCXXIV. Poteſtas Memphitorum ann. CCCXVIII. Poteſtas Iliopolitorum an. CCXXI. Poteſtas Ermupolitorum ann. CCLX. Uſque ad ſeptimam decimam Poteſtatem ſecundum ſcribitur totum, ut docet, numerum habentem annos mille quingentos XX. Hæc ſunt Poteſtates Ægyptiorum. De regna autem, quæ in cæteris gentibus facta ſunt, & paulatim creverunt, proferamus temporibus regni Argivorum.

ἡλιόπε ἑξαφοτίμ.

* Primus in Argus Inachus regnavit an. L. quo tempore Moyſes natus eſt. Poſt hunc Phoroneus regnavit ann. LX. [f] quo anno quinquageſimo quinto ex Ægypto egreſſio Judæorum per Moyſen facta eſt. Poſt hunc [g] Argius regnavit ann. LXX. Poſt hunc Criaſſus regnavit an. LVI Poſt hunc Phorbas regnavit ann. XXXV. Poſt hunc Triopas regnavit ann. LXVI. Poſt hunc Crotopus regnavit an. XXXI. Poſt hunc Stenelus regnavit ann. XI. Poſt hunc Danaus regnavit, qui illas filias .... annos L. Poſt hunc Lyggeus Ægyptius XLI. * à quo Cadmus Aginorus aſcendit Biotia Europiſſa ad exquirendum. Poſt hunc Abas regnavit an. XXIII. Poſt hunc Pritus regnavit ann. XXVII. Poſt hunc Acriſius regnavit ann. XXXI. Poſt hunc Pelops regnavit cum * Nomaum, à quo Peloponneſus vocatur, ann. XXXVIII. Poſt hunc Atreus & Thyeſtes an. XLV. Poſt hos * Agamemnus Atreus an. XXXIII. Colliguntur nunc ab Inacho Rege, uſque * ad deſolationem Solis, [g] quod eſt octavodecimo Agamemnonis, anni ſeptingenti XVIII. * A Solis devaſtatione, uſque ad primam Olympiadam, anni CCCCVII. Et Porphyrius autem in hiſtoria Philoſophiæ ſic dixit: Poſt autem Solis devaſtationem Agamemnonus reliquos annos XV. Poſt hunc Egeſtus regnavit ann. VII. Poſt hunc Oreſtus regnavit annos XXVIII. Poſt hunc Penthilus regnavit ann. XXII. Et Argivorum regnum * diſſipatum eſt [k] Colliguntur vero Argivorum regna ſimul anni ſeptingenti XC. Proferamus iterum & Sicyoniorum, qui nunc Elladii vocantur. Diſponamus regna, à quibus initiati ſunt temporibus, & in quibus diffinierunt, manifeſtemus. Africanus quidem dixit ſic [m] tenere eis omnes annos mille VII, à minuitate autem eorum, in primam Olympiadam, anni CCCXIX. Sicut numeratur ab initio Sicyoniorum regna in primam Olympiadam, omnes anni mille CCCXXXVI. Viceſimo nono autem anno Patriarchæ Jacob illum Sicyoniorum initiavit regnum ſic:

* πρῶτος ἐν Ἀργει. ἐβασίλευσε.
g Ἀργεῖος. Tatianus.
* ἐφ' οὗ, non ἀφ' οὗ.
* Oenomao.
* Ἀγαμέμνων ὁ Ἀτρέως.
* ἕως ἐρημώσεως Ἰλίου.
* ἀπὸ Ἰλίου ἐκπορθήσεως.
g οὗ κατὰ τὸ ὀκτωκαιδέκατον ἔτος βασιλείας Ἴλιος ἑάλω, Tatianus.
* κατελύθη.
k καὶ ἡ βασιλεία τῶν Ἀργείων ἐπὶ φ μθ' ἔτη διαρκέσασα εἰς Σικυωνίους τοὺς Ἑλλαδικοὺς μετῳκίσθη. Cedren. 66.22.
m κατέχειν

I	Egialeus	ann. LII.	anni autem Jacob XXVIII.
II	Europs	ann. XLV.	anni Iſaac LXXXVIII.
III	Telchus	ann. XX.	anni Abraham CXIV.
IV	Amphus	ann. XXV.	initiaverunt regna.
V	Thelxius	ann. LII.	
VI	Egydrus	ann. XXXIV.	
VII	Thurimachus	ann. XLV.	
VIII	Leucippus	ann. LIII.	Anno quadrageſimo tertio Leucippi egreſſio Judæorum ex Ægypto.
IX	Meſapſus	ann. XLVII.	
X	Eratus	ann. * XVI.	
XI	Plammeus	ann. XLVIII.	Ellada.

* XLVI.

XII Orthopolus ann. XLV. Marathus ann. XXX. Echirus ann. LV. Corax ann. XX. Epopeus ann. XXXV. Laomedus ann. XLIII. Inachus ann. XLV. Feſtus ann. L. Adraſtus ann. IV. Poliſidus ann. XXXI. Pelaſgus ann. XX. Xeuxippus ann. XXXV. Polybus ann. XLV. uſque Xeuſippum tenuit Sicyoniorum regnum permanens annos quingentos LXXXI. Poſt Xeuxippum autem reges quidem non fuerunt: ſed [y] præibant eis Secerdotes Carnii an. XXVIII. * quem primus Sacerdos Archelaus annum I. Poſt hunc Automidus ann. I. Poſt hunc * Methudutus ann. I. Poſt hunc Euneus anni I. Poſt hunc Theonomus annos I. Poſt hunc Amphycius ann. IX. Poſt hunc [z] Charidus ann. I.

y προΐσταντο, προΐστανται.
* ὧν. non ὄν.
z Charidemus.

[y] Osuch sustinens cibaria fugiit: à quo, in prima Olympiada, [z] ut fertur scriptura, anni CCCXXVII. Fiunt vero omnes Sicyoniorum regna ab Ægialeo, usque in prima Olympiada, anni mille CCCXXXVI.

* Nondum multo transacto tempore Athineorum regnum, ab Ægypto populi egressio. Anno enim ducentesimo octavo egressionis primus in Athenis regnavit Cecrops [g] procerus, & qui post eum: sicut manifestatur sic:

I	Cecrops procerus	ann. L.
II	Amphitrius	ann. XL.
III	Erychthonius	ann. X.
IV	Pandius	ann. L.
V	Erechtheus	ann. XL.
VI	Cecrops Erichtheus	ann. LIII.

Anno trecesimo quinto Cecropis Promitheus & Epimitheus & Atlas scribuntur, [b] qui & Diu scribuntur.

VII Pandius Cecropus ann. XLIII. Temporibus Pandii Cecropi Cadmus Aginori [c] literarum versos primus duxit ad Græcos. Ereus Pandionus an. XLVIII. Thiseus Erei ann. XXXI. Menestheus ann. XIX. Dimophus ann. XXXV. Oxyntus ann. XIV. Aphydus annos I. Thymytus ann. IX. Melanthus ann. XXXVII. Codrus ann. XXI. A Cecropo procero, usque Codrum, anni quadringenti XCII. Post Codrum autem fuerunt, [d] sicut vixerunt, Principes. [k] Disyis autem vocatus est Cecrops, quoniam proceræ staturæ fuit præ omnibus. [e] Post Codrum autem primus filius ejus Diabeus. Medrus Codri ann. XX. Acastus ann. XXXVIV. Archippus ann. XL. Phorbus ann. XXXII. Megaclus ann. XXVIII. Diognitus ann. XXV[III]. Phereclus ann. XV. Ariphus ann. XXX. Thisfpius ann. XL. Agamistor ann. XXVI. Thersippus ann. XXIII. Æschylus ann. . . . . . Æschylo anno secundo prima Olympiada adducta est à Græcis. Colliguntur vero ab initio regni Ceropi in prima Olympiada, anni octingenti XIV. Post Æschylum autem illi XIII. Almeus ann. X. Corops ann. X. Esimidus ann. X. Celdicus ann. X. Ippomenus ann. X. Leocratis ann. X. Apsandrus ann. X. Erygias ann. X.

Et cessavit regnum Athineorum in Olympiada vicesima quarta. [a] Fiunt vero omnem Athineorum fortitudinem à Cecropo usque * Oxurium, anni noningenti septem.

[a] Latinorum autem, qui & Romanorum, regnum fortiorem Assyriorum & Ægyptiorum, & Argiorum, seu & Sicyoniorum, quem & Græcorum, & Athineorum in historia invenimus memorantem: & nos quidem sequi pedes Romanorum . . . . quem & Latinorum, tempora disponimus.

[b] Latinorum autem regnum ab Eraclio quidem & Telepho, qui & Latinus vocatur, conamur, in quibus præscripsimus dicendo, cum quibus regnavit ille Æneas ille Phrygius Anchisæ & Aphroditis filius nono & decimo post vastationem Solis, in diebus Heli Sacerdotis & Samuelis Prophetæ secundum Ebræam historiam. Obtinuit autem Romanorum imperium usque annos sexcentos LIII, sic:

Æneas Silvius ann. XXXVIII. Ascanius Silvius ann. XXXV. Albas Silvius ann. XXXVI. Titus Silvius ann. XXXVIII. Francus Silvius ann. LIII. Latinus Silvius an. LVI. Procuax Silvius ann. XLVI. Tarquinius Silvius ann XVIII. Cidensus Silvius ann. XVIII. Abintinus Silvius ann. XXI. Rimus Silvius ann. XXIX. Usque Rimum Silvium Latinorum regnum [c] dissamabatur, permanens usque ad annos CCCII.

Post hæc autem regnavit Romulus, qui & condidit Romam, à quo Romani vocati sunt. Romulus regnavit ann. XXXVIII. Nummas Pompius ann. XLI. Tullius Servilius ann. XXXII. Lucius Tarquinius ann. XXIII. Titus Superbus ann. XXXVIII. Tullius Servius annos XLI. Quintus Tarquinius ann. XXXV. Colliguntur autem & à Romulo anni ducenti LI. Fiunt vero simul Latinorum, qui & Romanorum, an. * sexcenti LIII. Defexit autem regnum in Olympiada sexagesima sexta: & tunc [f] Principes ordinati sunt, usque dum regnaret C. Iulius Cæsar.

TEM-

y ὃς οὐχ ὑπομείνας, ὡς χαρῇ φέρεται.

z ἀφυής.

* ἤδη πολλοῦ διεληλυθότος χρόνου τῆς Ἀθηναίων βασιλείας, ἡ ἐξ Αἰγύπτου τοῦ λαοῦ ἔξοδος (ex conject.)

b οἱ τοῦ Διὸς γραφόμενοι.

c γραμμάτων στοιχεῖα, non στίχους.

d ὡς ἔζησαν.

k ὁ Κέκροψ διφυὴς ὠνομάσθη διὰ μῆκος σώματος. Cedren. 67. 9.

e μετὰ Κόδρον δὲ πρῶτος υἱὸς αὐτοῦ διὰ βίου ἐγένετο ἄρχων Ἀθηναίων, non Διαβεύς.

a γίνεται δὲ ὅλη Ἀθηναίων κράτους ἀπὸ Κέκροπος, ἕως Ἐρυξίου, ἔτη ἐννακόσια ἑπτά.

* Eruxiam.

a Λατίνων δὲ τῶν καὶ Ῥωμαίων βασιλείαν ἰσχυροτέραν τῆς Ἀσσυρίων καὶ Αἰγυπτίων καὶ Ἀργείων, ἢ καὶ Σικυωνίων, τῶν τε Ἑλλήνων, καὶ Ἀθηναίων ἐν ἱστορίᾳ εὕρομεν μνημονευθεῖσαν. καὶ ἡμεῖς μὲν ἀκολουθοῦντες τοῖς ποσὶ Ῥωμαίων τῶν καὶ Λατίνων χρόνους στοιχειοῦμεν.

b Λατίνων δὲ βασιλεία ἀπὸ Ἡρακλέους μὲν καὶ Τηλέφου τοῦ καὶ Λατίνου καλουμένου ἐπιχειροῦμεν, οἷς προεγράψαμεν συλλέγοντες.

c διεφημίζετο, διεφημίσθη.

* DLIII.

f ὕπατοι.

TEMPORA REGNI LACEDÆMONIORUM.

Regnaverunt Lacedæmonii per annos CCCXXV, & defecerunt in prima Olympiada, quæ facta est sub Achas regem Judæ in diebus Esaiæ Prophetæ, sicut scribunt eorum initium ab Erystheo, initiatum. Anno vicesimo Saul. initiaverunt Lacedæmoniorum Reges, & defecerunt in anno primo Achas regi Judæ. in quo tempore prima Olympiada à Græcis adducta est. Illa autem sigillatim regnorum hæc. Erystheus ann. XLII. Egeus ann. II. Echestratus ann. XXXIV. Labotus ann. XXXVII. Doryssus ann. XXIX. Agesilaus ann. XXX. * Cemenelaus ann. XLIV. Archelaus ann. LX. Celeclus ann. XL. Alcamanus ann. XXVII. Automedus ann. XXV. Simul Reges Lacedæmoniorum permanserunt in regno annos CCCL. Et Lacedæmoniorum regnum dissipatum est.

ἀπὸ καὶ Εὐρυσθέως ἐνάρξαντι τῶν Λακεδαιμονίων ἔτη μβ. καὶ ἄλλοι μὲν αὐτῶν ἑπτά. τὸ δὲ παῖδες ἔτη περιέχει ε αὐτῶν ἀρχὴ τκε. Cedren. 101. 20.

* ἢ Μενέλαος.

CORINTHIORUM REGES ET TEMPORA.

Corinthiorum regnum stabilitum est secundo anno Erysthei regis Lacedæmoniorum. Permansit autem CCCXXIII. Eodem vero tempore Lacedæmonii congregantes commutaverunt illos trecentos XXIII annos, quos obtinuerunt Corinthiorum Reges, Eurystheo regnante Lacedæmoniorum anno secundo. Regnavit autem Corinthiorum primus Alitus, & qui sequuntur post hæc, sic regnarunt. Alitus ann. XXXV. Exius ann. XXXVII. Achelaus ann. XXXIII. Prymnus ann. XXXV. Bacchus ann. XXXV. Agelas ann. XXXIV. Eumidus ann. XXV. Aristomidus ann. XXXV. Igemonius ann. XVI. Alexander ann. XXV. Telestus an. IX. Automenus ann. IV. Hi Corinthiorum Reges sub anno tricesimo primo Saulis regi Judæ initiaverunt, & defecerunt anno quintodecimo regni Jonathan filii Oziæ, patri autem Achas regis Judæ.

MACEDONIORUM REGES ET TEMPORA.

Macedoniorum autem regnum non silendum est. Et [a] enim Romeis obtinentibus fortitudinem nondum longinquo tempore sub Ozia rege Judæorum, anno tricentesimo tertio novimus eam sustentare: & regnavit per annos DCXLVII. Cessavit autem annos * unusquisque in quinquagesima tertia Olympiade. Regnavit autem Ozias in Hierusalem & in Juda annos LII. Sub tricesimo autem tertio anno Oziæ horum regnum ordinatum est. Cranaus primus in Macedonia regnans, sicut numerus manifestat sic: Cranaus annos XXVIII. Cynus ann. XII. Tyrimnus ann. XXXVIII. Perdicas ann. LI. Argeus annos XXXVIII. Philippus XXVI. Æropus ann. XXXVIII. Alcetus ann. XXIX. Amyntus ann. L. Alexander ann. XLIII. Perdicus ann. XXVIII. Arcelaus ann. XXIV. Orestus ann. III. Arcelaus alius ann. unum, & dimidium. Amyntus ann. III. Pausanius ann. I, & dimidium. Argeus ann. III. Amyntus alius ann. XVIII. Alexander alius ann. II. Ptolomeus ann. III. Perdicus alius ann. VI. Philippus ann. XXVI. Amyntus alius ann. VI. Alexander alius ann. XIII. Alexander omnia regna tenens Macedonorum regno conjunxit. Post Alexandrum autem conditorem in Principes ejus regna venerunt. Et Macedonum principato successit Philippus frater ann. VII. Cassandrus ann. XIX. [b] Pedes Cassandrus ann. IV. Dimitrius ann. V. Pyrrhus menses VI. Lysimachus annos. V. Ptolemæus Ceraunus annos II. Meleagrus menses VII. Antipatrus menses II. Sosthenus annos II. Antigonus Gonata annos XXXV. Dimitrius annos X. Antigonus annos XV. Philippus alius annos V. Perseus annos X. Hæc Macedonum regna, regnantes ab anno Oziæ regis Judæ tricentesimo tertio, obtinuerunt per annos DCXLVII. & cessaverunt in Olympiada centesima LIII.

a τῶν Ῥωμαίων οὔπω κράτος ἐχόντων ἔγνωμεν αὐτὴν ὑφίστασθαι.

* usque in C quinquagesima tertia.

b παῖδες Κασσάνδρου.

LYDORUM REGNA ET TEMPORA.

Et Lydorum regnum tenuit per annos CCXXXII, incipiens ab Ardyo primum Regem Lydorum ſub Crœſum illum à Cyro Perſarum * diſſipatum. Finiit in Olympiada quinquageſima octava. Initium vero primæ Olympiadæ invenitur exordium regni Lydorum in anno primo Achas. Regnavit quidem & Lydorum principatus per annos CCXXXII, ſic: Ardyrus ann. XXXVI. Alyatus ann. XIV. Midus ann. XII. Caudalus XVII. Gygus ann. XXXVI. Ardyſſus ann. XXXVIII. Salyatus ann. XV. Alyatus alius annos XLIX. Cryſſus ann. XV. Hæc Lydorum regnum. Incipit à principio primæ Olympiadæ in primo anno Achas regis Judæ: & ceſſavit in Olympiada quinquageſima octava. Fiunt anni CCXXXII.

* συγχυθέν.

MIDORUM REGNA ET TEMPORA.

Midorum autem regnum obtinuit per annos CCLXIX. & hæc Cyrus Perſus deſtruens regnum eorum in Perſida duxit in principio quinquageſimæ quintæ Olympiadæ in ipſa nunc quinquageſima quinta Olympiada. Fiunt CCXVI, ſicut pridem. Trium annorum primæ Olympiadæ Midorum initium invenimus eſſe regnum, quod eſt quinto decimo anno Oziæ regis Judæ. Quod vero CCLXIX annorum Midorum obtinuerunt tempora, ſic: à principio Abbaci, qui primus regnavit in Midia, uſque Alyatum, quem Cyrus exterminans in Perſida regnum migravit. Abracus ann. XXVIII. Soſarmus ann. IV. Mamythus ann. XL. Cardiceus ann. XXIII. Diycus ann. LIV. Fraortus ann. XXIV. Cyaxarus ann. XXXII. Aſtyacus ann. XXXVIII. Hæc Midorum regna permanſerunt per annos CCLXIX. à quintodecimo anno Oziæ regis Judæ, hoc eſt, * LIII annorum primæ Olympiadæ. Finiit autem quinquageſima quarta Olympiada anno trecenteſimo octavo regnante Aſtyago, quem exterminavit Cyrus Perſus. in quinquageſima quarta Olympiada. Et Lydorum, & Midorum regna diſſipata ſunt ſub Cyro Perſarum.

* [illegible] Ολυμπιάδος.

REGNI PERSARUM TEMPORA.

Cyrus Perſarum rex * diſſipans regna Lydorum, & Midorum regnavit Olympiadas VII, & dimidiam. In anno autem primo regni ipſius, * in quo contigit conſummari ſeptuaginti annos * deprædicationi genti Iudæorum, relaxavit multitudinem filiorum Iſrael remeari ad propriam habitationem: in quo anno fuit initium quinquageſimæ quintæ Olympiadæ. Tenuit autem Perſarum regnum uſq; Darium, quem * Alexander Macedo & conditor occidit, annos CCXXX, ſic: Cyrus Perſus ann. XXX. Cambyſus ann. IX. Serdius . . . . . VII. Darius juvenis . . . . VI. Xerxes major ann. XX. Artabanus . . . . VII. Artaxerxes minor ann. XL. Xerxes junior menſes II. Sogdianus menſes VII. Darius a ſtultus annos . . . IX. Artaxerxes memoratus ann. XLII. Ochus filius Artaxerxis annos XXII. Alſus filius Ochi ann. IV. Alexander Macedo & conditor exterminans Perſarum regnum traduxit in Macedonium regnum * permanens annos CCXXX. ſub Olympiada centeſima duodecima.

* συγχέας.

* πότε τῷ πρώτῳ ἐνιαυτῷ [illegible] χρόνου τῆς μετοικεσίας συμπληρωθέντος. Cedren. 118. 17.

* deprecationi. [illegible]

* Ἀλέξανδρος Μακεδὼν κτίστης.

a [illegible] tanquam [illegible]

* διαμείνασα.

MACEDONUM REGNA ET SYRIÆ.

Alexander Philippi cœpit regnare Macedon. in Olymp. centeſima undecima omnia ſimul regna comprehendens, & ſub Macedonorũ jura redigens per an. XII. & dimidium obiit in anno . . . relinquens principes poſt ſe quatuor, Philippum fratrem ſuũ Macedoniæ regnũ. Antigonũ autem Aſiæ reliquit regnare. Philippũ vocatum Ptolomeũ omnem Ægyptũ præcepit regnare. Seleucũ autem, quem & Nicanorẽ,

Syriam

Syriam omnem jussit regnare. Qui autem regnaverunt in Syria per tempora, sunt ita: Seleucus, qui & Nicanor, ann. XXXII. Antiochus Soter annos XIX. Antiochus Theoidus ann. XV. Seleucus Callinicus ann. XXI. Seleucus Ceraunos ann. II. Antiochus Megaclus ann. XXXVI. Antiochus Philomitor ann. XII. Antiochus Epiphanius ann. XI. Iste est qui in Judæis iniquitatem imposuit, cujus historia est in Maccabeis. Antiochus Eupator ann. II. Dimitrius Soter ann. XII. Alexander Grypus ann. X. Dimitrius Grypus ann. III. Antiochus Situs ann. IX. Dimitrius juvenis ann. IV. Antiochus * ille Grypi ann. XII. Antiochus Cyzicinus ann. XVIII. Philip. II. Sub Philippo novissimo Syrorum regnum * dissipatum est. Macedonorum principatum venit in Romanos Gajo Julio Romanorum Cæsare migrans eam, & permanens per annos CCXXI.

ÆGYPTIORUM REGNA ET TEMPORA.

Ægypti autem reges, qui & Ptolomei nuncupati sunt, regnaverunt post Alexandri discessum annos CCXCIV, sic: Philippus Ptolomæus ann. VII. Philadelphus Alexander annos XII. Lagous Ptolomæus ann. XX. Evergetus Ptolomæus annos XXXVIII. Philopator Ptolomæus ann. XVII. Epiphanius Ptolomæus ann. XXIII. Philomitor Ptolomæus ann. XXXV. Evergetus Fauscus Ptolom. ann. XXIX. Soter Ptolom. ann. XXXVI. Philadelphus Ptolom. ann. XXV. Novus Dionysius Ptolom. ann. XXIX. Cleopatra ann. XII. Dissipatus est Ptolomæorum principatus sub Octaviano Augusto Romanorum imperatore, sub imperium ejus anno XIV, permanens annos CCXXIV.

Primus factus est Princeps Sacerdotum Hiesus filius Josedech. simul Zorobabel. Post hunc Jachimus filius Hiesu. Post hunc Eliasibus filius Jachimi. Post hunc Jodae filius Eliasibi. Post hunc Joan. filius Jodae. Post hunc Jaddus filius Johannis. quo tempore Alexander Macedo & conditor Alexandriam condidit, & veniens in Hierusalem Domino Deo adoravit dicens: Gloria tibi Deus, qui vivis in sæcula solus princeps. Post hunc Onias filius Jaddi. Post hunc Eleazarus filius Oniæ: quo tempore illi Septuaginta Ebræorum Sapientes in Alexandria legem interpretaverunt Græco eloquio. Post hunc Onias filius Simoni frater Eleazari. Post hunc Simon filius Jaddi: quo tempore Hiesus filius Syrach, qui & magnam Ebræis scripsit sapientiam, agnoscebatur. Post hunc Onias filius Simoni: quo tempore Antiochus Syrorum rex Judæos expugnans * Græca locutione cogebat. Post hunc Iudas Maccabæus filius Oniæ. Post hunc Ionathas frater Judæ. Post hunc Simon frater Ionathæ. Post hunc Ioannes filius Ionathæ, qui dicebatur Urcanus. Post hunc Aristobulus filius Ioannis, qui primus imposuit diadema regni principatum Sacerdotii. Post hunc Ianneus, qui & Alexander, rex simul & princeps Sacerdotum. Usque ad istum illi, qui à Curo uncti præfuerunt permanentes per an. CCCCLXXXIII: quæ sunt Ebdomadæ annorum LXVIII, quæ & à Daniele, quemadmodum definierunt. Post Ianneum autem, quem & Alexandrum, principem Sacerdotum, & regem, in quo finierunt qui secundum ritum Principes Sacerdotum uncti nominabantur. Post hos regnavit Salina & Alexandra uxor ejus. Post hunc tumultum inter se ejus pueri facientes Pompejus Romanorum archistratigus expugnavit Hierusalem tenens usque ad progressionem Templi apertionis. Tunc gens illa Iudæorum tributaria facta est Romanis. Principatum quidem Sacerdotum Urcano tradidit. Antipatrum autem Ascalona. Palæstinæ procuratorem faciens. quo tempore Romanorum primus Monarchus C. Iul. Cæsar. Regnavit autem an. XVIII. Post hunc Augustus regnavit an. LVI. & qui post eos sequentes. Romanorum autem regnavit Monarchus primus C. Iul. Cæsar in Olympiada centesima octuagesima tertia. Iste est C. Iul. Cæsar, qui bissextum & Solis cursum adinvenit. Post istum regnavit Octavianus, qui & Augustus, & qui sequuntur Consules, sic:

Augustus regnavit ann. LVI. Dedit Consulatus XIII. Tiberius regnavit ann. XXIII. Coss. V. Cajus regnavit annos X. Coss. IV. Claudius regnavit annos XV. Coss. V. Nero regnavit annos XIV. Coss. IV. Galba, *Stultus, Vitellio annos I, & dimidium. Titus regnavit annos III. Coss. VIII. Domitianus regnavit annos XVI. Coss. VII. Nerva regnavit annos II. Coss. IV. Trajanus regnavit annos XX. Coss. VI. Hadrianus regnavit annos XII. Coss. III. Antoninus regnavit ann. XXII. Coss. IV. Marcus Byrrus regnavit. ann. XX. Coss. XXIV. Commodus regnavit an. XIII. Coss. VII. Vespasianus regnavit an. IX. Coss. X. Pertinax Didius an. Coss. IV. Severus regnavit menses III. Consules . . . . Getas Caracallas regnavit ann. Consules XXV. Macrinus Ilogabalus regnavit an. V. Consulem I. Alexander Mameas regnavit ann. XIII. Coss. III. Maximus regnavit ann. III. Coss. II. Balbinus, & Publianus, & Cordus ann. I. Gordianus regnavit ann. VI. Coss. II. Philippus regnavit ann. VI. Coss. III. Decius regnavit ann. II. Consulem I. Gallus & Volusianus regnavit annos III. dederunt Consulatus VII. Æmilianus, & Valerianus, & Galerianus, hi tres simul annos XV. Coss. VII. Gallianus cum Claudio ann. I. Consulem I. Quintillus & Aurelianus regnaverunt ann. VI dederunt Consul. III. Tacitus & Florianus ann. I. Consulem I. Probus regnavit annos VI. Coss. V. Carus & Carinus & Numerianus simul hi tres ann. II, & dimidium. Dederunt Consulatus unusquisque II. Dioclitianus & Maximianus regnaverunt ann. XXI. Regnaverunt & Constantinus & Maximus cum eis annos XII. Constantius & Constantinus Magnus cum Constantio filio ejus ann. XXXI. Constantius & Constans & Constantinus junior simul ann. XXIV. Julianus regnavit annos II. Consules II. Jovianus regnavit menses VIII. Valentinus & Valens, & filii eorum Gratianus & Valentinianus annos XXII. Theodosius Magnus cum Arcadio & Honorio filios ejus simul annos XXXVI. Theodosius cum Valentiniano annos LI. Valentinus cum Marciano annos V. Martianus solus annos VII. Leo cum Anithimo annos XVIV. Leo junior cum Zinone annos II. Basiliscus & Marcus mens. XX. Zino solus annos . . . . . Anastasius solus annos . . . . Et equidem manifestavimus omnium potestatem Regum. Volumus percurrere quod ad Romanum pertinet imperium. Usque Cleopatra enim facta est omnis Ægyptiorum Ptolemæorum potestas permanens annos CCXCIV. & post Cleopatram ultra non regnaverunt Ptolomæi in Ægypto usque in hodiernum diem. In diebus, quibus regnaverunt Ptolomæi in Ægypto & fecerunt Romani prælium cum Spanis, & levaverunt imperatorem julium, quem & Cæsarem vocaverunt. Iste est, qui Julius Cæsar, qui & bissextum, & Solis cursum adinvenit. Hic & Consulatum unumquenque annum fieri instituit. Regnavit autem C. Julius Cæsar annos XVIII. & post hunc Octavianus, qui & Augustus. Gajo Julio Cæsare secundo, Marco clarissimo. Gratiano & Antonino clarissimorum. C. Iulio Cæsare secundo, & Flavio Marco clarissimo. Iurbo & Paneo virorum illustrium. Burto & Cortilano clarissimorum. Cajo Iulio Cæsare tertio, & Lepido illustrium. Munatio & Plachano illustrium. Emelio & Cæsario illustrium. Antonino & Serviliano clarissimorum. Chrysasorico & Crispo clarissimorum. Octavio & Pollione clariss. Censorio & Savino clariss. Pulco & Enobaudo clariss. Gallo & Agrippino clarissimorum. Octaviano & Neru. filio clarissimorum. Pompejo & Cornelio clarissimorum. Libono & Antonino clarissimorum. Cicerone & Publi. Caronem illustrium. Hisdem Consulibus Julius Cæsar occisus est: & sumpsit imperium Octavianus, qui & Augustus, annos LVI. & dedit Consulatus XIII. Fiunt vero ab Adam, usque initium imperii Augusti, anni V millia, CCCCLXVII. Augusto primo & Tullio. II. Augusto secundo & Socio. III. Augusto tertio, & Crasso. IV. Augusto quarto. & Messallo. V Thenebaudo V, & Scipione. VI Augusto sexto, & Apulia. VII Augusto

* *l. tanquam. nota.*

gusto septimo & Agrippa. Hisdem Consulibus Carthago renovata est, Idus Julias, Epifi XVIII. VIII Augusto octavo & Sylvano. IX Aug. nono & Tauro. X Aug. decimo & Sullio. XI Augusto undecimo & Pisone. XIII Saturnio & Cinno. XVIII Lentulo & Silvano. In his temporibus adnunciavit Elizabeth Angelus de Joanne, in eodem consulatu Lentuli & Silvani VIII Kal. Aprilis. XIX Lentulo secundo & Lepido. XX Rufino & Pisone. XXI Messalla & Seriniano. XXII Maximo & Tuberone. XXIII Africano & Maximo. XXV Aruntio & Prisco. XXVI Censorino & Gallione. XXVII Nerone & Plaudo. XXVIII Balbino & Bereto. Eodem tempore missus est Angelus Gabriel ad Mariam Virginem sub Augusto tertio decimo, octavo Kalendarum Aprilium. XXIX Felecio & Suilio. XXX Lentulo & Auxonio. XXXI Cæsario & Austorino. XXVII Sylvano & Paullino. In sexto autem mense abiit Maria ad cognatam suam Elizabeth, & salutavit eam. Et dixit ei Elizabeth. Unde hoc mei, ut mater Domini mei veniat ad me? Ecce enim qui est in me exultavit infans, & benedixit te. XXXIII Prisco & Romano. XXXIV Juetore & Protarcho. XXXV Senecione & Bardone. XXXVI Timageno & Nigriano. XXXVII Syriano & Peregrino. XXXVIII Xiridio & Marcello. In his temporibus sub Augusto natus est Joannes præcursor Zachariæ filius VIII Cal. Julias XXXIX. Fruro & Antorino. XL Augusto & Sacerdote. XLI Pompejano & Plutone. XLII Augusto & Silvano XLIII Antulo & Julio. XLIV Augusto & Silvano. Hisdem Consulibus Dominus noster Jesus Christus natus est sub Augusto VIII Kal. Januarius. In deserto natus est, cujusdam nomine Puusdu: quod est Eusebii. In ipsa enim die, in qua natus est, Pastores viderunt stellam Chuac XXVIII. Fiunt vero ab Adam, usque ad nativitatem Domini nostri Jesu Christi, anni V millia quingenti. XLV Vincio & Birro. XLVI Cæsario & Servilio. XLVII Macrino & Saturnio. XLVIII Sacerdo & Bolenso. XLIX Lepido & Arruntio. In his diebus sub Augusto Kal. Januarias Magi obtulerunt ei munera, & adoraverunt eum. Magi autem vocabantur Bithisarea, Melchior, Gathaspar. Audiens autem Herodes à Magis, quoniam rex natus esset, conturbatus est, & omnis Hierosolyma cum eo. Et videns quia inlusus esset à Magis, misit homicidas suos dicens eis: Interficite omnes pueros à bimatu & infra. Herodes autem quærebat Ioannem: & misit ministros ante altare ad Zachariam dicens illi: Ubi abscondis tu filium tuum? an ignoras, quia potestatem habeo te occidendi, & sanguis tuus in manibus meis est? Et dixit Zacharias: Ego testis sum Dei viventis. Tu effundis sanguinem meum. Spiritum autem meum Deus recipiet. Et sub aurora occisus est Zacharias. LI Critico & Nerva. LII Camerino & Birillo. LII Dolomallo & Sophiano. LIII Quintiliano & Carbilio. Elizabeth autem cognoscens, quia quærebatur Ioannes, apprehendit eum ascendens in montana, & aspiciebat ubi eum absconderet: & non erat locus abscondendi. Tunc suspirans Elizabeth exclamavit dicens: Mons Dei suscipe me matrem cum filio. & statim scissus est mons, & suscepit eos. LIV Germano & Caspio. LV Asustorio & Silvano. LVI Plachno & Avito. LVII Pompiano & Flacco. His Consulibus Augustus obiit, & regnavit Tiberius ann. XXII. Dedit Consulatus VII. LVIII Tiberio Augusto & Germano. LIX Flavio & Rupino. LX Drusollo & Sorano. In his diebus planxerunt Zachariam & fleverunt eum tribus diebus noctibus. Et suscitavit eis Dominus Deus in loco Zachariæ Simonem. Ille acceperat responsum ab Angelo, non visurum se mortem, nisi vidisset Christum Domini in carne. Et videns eum dixit: Nunc dimittis servum tuum, Domine, in pace: quia viderunt oculi mei salutarem tuum, quod parasti ante faciem omnium populorum, lumen ad revelationem gentium, & gloria plebis tuæ Israel. LXI Tauro & Libone. LXII Silvano & Gerontio. LXIII Mesaulico & Baldino. LXIV Tiberio Augusto secundo & Cotta. V Agrippa & Druso. Tunc responsum accepit Ioseph, ut recipiens

 Iesum

Jesum ac Mariam fugiit in Ægyptum, & fuit ibi menses XII. de quo nunc fileam. LVI. Nerone & Lentulo. LVII Celetho & Pisone. LIX Getulo & Barro. Et veniens Jesus faciebat mirabilia sub Consulatu Asiatici & Silvani, in quibus & aquam vinum fecit VI Kal. Novemb. Crasso Tiberio Seriniano secundo. Baptizatus est autem sub Consulatu Meura VIII Kal. Januarias. LXIX Tiberio quarto & Antonino. Transfiguratus est autem in monte sub Consulatu Rubellionis XIV Kal. April. Quando autem mysterium agebat cum discipulis suis sub Consulatu Rubellionis IX Kal. Aprilis. LXX Tiberio quinto, & Prisco. LXXI Bicino & Arruntio. Eodem tempore Natalitium factum est Herodis. Saltavit filia Herodiadis in medio, & petiit caput Johannis, & adductum est caput Johannis in disco VII Kal. Junii, Pauni II. Traditus est autem Dominus noster Jesus Christus à Iuda sub Consulatu Rubellionis VIII. Kal. Aprilis. Videns autem hostiaria Petrum agnovit eum, & ait illi: Vere & tu ex illis es. Nam & loquela tua manifestum te fecit. Et ille negavit dicens: Non sum. Et confestim Gallus cantavit. Nomen autem hostiariæ Balla dicebatur: quod interpretatur Quærens.

LXXII Tiberio Augusto sexto & Silo. Eodem anno Dominus noster Jesus crucifixus est sub Consulatu Rebellionis VIII Kal. Aprilis: quod est Famenoth. XXIX.

Miles autem vocabatur Hieremias, id est Atlas crucem custodiens. Centurio vocabatur Apronianus. Alius. illi autem duo Angeli, qui in sepulchro, vocabantur unus Azabel, quod est Justus Deo, alius autem Caldu, quod est fortis. Judas autem abiens suspendit se in arbore nomine Tramarice. Surrexit autem Dominus noster Iesus Christus sub Consulatu Rubellionis VI Kal. Aprilis. Ascendit autem Dominus noster III Non. Majas.

Missus est autem Spiritus Sanctus Idus Majas. Paulus autem Apostolus post ascensionem Domini, & post passionem Stephani dierum, in Apostolatum ordinatur VI Idus Ianuarias in Consulatu Rubellionis, post ascensionis Salvatoris nostri menses VIII. post dies XI passionis Stephani, pridie Epiphaniæ.

LXXII. Scipio & Sulano. LXXIII Persico & Bitellio. LXXIV Tiberio Augusto & Druso. Hisdem Consulibus Tiberius obiit: & regnavit pro eo Cajus ille Callus annos III. Dedit Consulatus IV. LXXV Cajo Gallo Aug. tertio & Sulla. LXXVI Cajo Augusto quarto & Apollione. LXXVII Venusto & Saturnino. Scurdo & Clemente. His Coss. Gajus Gallus obiit: & regnavit pro eo Claudius ann. IV. Dedit Consulatus.

LXXVIII Claudio & Cornelio Tauro. LXXIX Crispino & Silvano. LXXX Asiatico & Bereto. LXXXI Bincomallo & Publio. LXXXII Claudio secundo & Gallione. LXXXIII Bitellio & Antonino. LXXXIV Claudio tertio & Sylvio. LXXXV Bereto & Orphito. LXXXVI Claudio quarto & Crispino. LXXXVI Silvano & Agiolao. LXXXVII Marcellino & Bereto. LXXXVIII Nerone filio Claudio & Nerva. LXXXIX Claudio Augusto quinto & Scipione. XC Saturnino & . . . Hisdem Consulibus Claudius obiit: & imperium sumpsit filius ejus Nero annos IV. Dedit Consulatus XIV. XCII Nerone Augusto secundo & Rupo. XCIII Saturnino & Publio. XCIV Nerone Augusto tertio & Posone. Hisdem Consulibus passus est beatus Apostolus crucifixus in Roma, capite deorsum, sub Nerone. Similiter & sanctus Paulus Apostolus capite truncatus. Martirizaverunt III Kal. Iulias: quod est Epipi V.

XCV Marcellino & Calliano. XCVI Nerone & Comipilo. XCVII Rigolo & Basliano. XCVIII Sylvano & Crispino. XCIX Cælestino & Sallustio. C Capitone & Flavio. CI Romillo & Lucio. CII Secundo & Maronio. CIII Longino & Apulio. CIV Iulio & Paullino. Hisdem Consulibus Nero imperio labefactus est: & imperium ejus Galba suscepit . . . . mens. IV, & occisus est. Et regnavit Otho mens. VII,

vii, & occisus est. Et regnavit Bitellio mens. v, & occisus est. Et imperium sumpsit Vespasianus annos x. Dedit Consulatus ix. Post Consulatum Galbæ Italico cv Vespasiano Augusto & Tito filio ejus primo. cvi Vespasiano Augusto secundo & Tito Cæsare. cvii Vespasiano tertio & Tito Cæsare. cviii Vespasiano quarto & Tito quinto. Hisdem Consulibus victi sunt Judæi, sub Vespasiano & Tito imperatoribus, & Iudæa depopulata est. cix Vespasiano & Tito sexto. cx Vespasiano septimo & Nerva. cxi Vespasiano octavo & Commodo. cxii Vespasiano nono & Tito. Hisdem Consulibus Vespasianus obiit: & imperium Titus invasit annos ii. Dedit Consulatus ii. cxiii Tito Augusto octavo & Birro. cxiv Silvano & Commodo. Hisdem temporibus Titus obiit: & imperium ejus sumpsit Domitianus annos . . . . . Dedit Consulatus ix. cxv Domitiano Augusto primo & Messalino & Ruso. cxvi Domitiano secundo & Sabiniano. cxvii Domitiano tertio & Cerilao. cxviii. Domitiano quarto & Domomallo. cxix Domitiano quinto & Sabino. cxx. Flavio & Crispo illustrium. cxxi Glabrione & Nerva. cxxii Domitiano sexto & Rufino. cxxiii Domitiano septimo & Nigriano. cxxiv Asperiato & Papisio. cxxv Sinatore & Longino. cxxvi Modesto & Bustio. cxxvii Domitiano & Prisco. cxxviii Senecione & Palmato cxxix Crispo & Sorano.

* * * * * * * * *

Desiderantur valde multa.

* * * * * * * * *

xii Dioclitiano Augusto quinto & Maximo Cæsare secundo. xiii Maximino Cæsare quinto & Maximino Cæsare quinto. xiv Fausto & Tatiano clarissimorum. Constantino & Maximino clariss. Dioclitiano & Maximiano clariss. Tatiano & Nepotiano clariss. Constantio & Maximo novorum Cæsarum quarto. Hisdem Consulibus venit Dioclitianus in Alexandria, & Ecclesias exterminavit, & multi martyrizaverunt, in quibus & beatus Petrus Episcopus Alexandrinus capite truncatus est. Martyrizavit vii Kal. Decemb. In eodem anno Castritius in Alexandria donatus est, & Dioclitiano balneum ædificatum est. Dioclitiano & Maximo nobilium Augustorum septimo. Dioclitiano & Maximo octavo. Hisdem Consulibus persecutio Christianorum facta est in occiduum, & multi martyrizaverunt, in quibus & Timotheus Episcopus in Carthagine gloriose martyrizavit.

Dioclitiano nono & Constantio quinto nobilium Augg. Dioclitiano decimo & Maximiano octavo invictissimorum. Constantio Cæsare & Maximiano Nobili quinto. Hisdem Coss. Dioclitianus à regno recessit, & Constantius abiens sedit in Bizantio. Licinio & Constantino primo novorum Augustorum. Licinio & Constantio secundo. Hisdem Coss. filius Dioclitiani Maximus obiit: & imperium tenuit Constantius cum filio suo. Constantino & Constantio clarissimor. Rufo & Sabino clariss. Constantio Augusto quarto & Licinio Cæsare tertio. Volusiano & Annania clariss. Licinio & Crispo Cæsaris. Hisdem Consulibus Constantius obiit: & imperium obtinuit Constantinus cum quinque filiis suis Constantio, & Licinio, & Crispo, & Constantino, & condidit Constantinopolim. Constantino Augusto quinto & Constantio novo Cæsare. Constantio Augusto sexto & Licinio minimo primo. Eodem anno manifestatum est honorabile lignum crux Domini & Salvatoris nostri Iesu Christi in Hierosolyma per beatam Helenam imperatricem & matrem Constantini * viii Kal. * Decemb. quod est Thoth xvii. Crispo & Constantio nobilissimos Cæsares filios Augusti secundo. Severo & Rufino clariss. Crispo & Constantio secundo Cæsare. Probino & Iuliano clariss. Eodem anno congregata Synodus in Nicæa tricentorum decem & octo Episcoporum sub Alexandro Archiepiscopo Alexandriæ: in qua est Symbolum sanctæ Trinitatis manifestatum, & Arrii fero-

* XVIII. Kal. Octob.

ferocitas atque hæresis diminuta est. Constantino Augusto quarto & Constante Aug. tertio. Constantino Aug. quinto, & Constante Aug. invictissimorum Aug. Licinio & Crispino & Crispino novorum Cæsarum. Eodem anno in Alexandria Episcopus Alexander obiit Farmuthi XXII: & successit ei in sacerdotio Athanasius an. XLVI Constantio Augusto septimo & Constantio sexto. Crispino & Licinio secundo. Constante septimo & Constante tertio Augustorum. Lolliano & Justo clarissimor. Constantino Magno octavo & Constante Augg. quarto. Galliano & Symmacho clariss. Basso & Albino clariss. Pacatiano & Hilariano clariss. Dematio & Zinophilo clariss. Optato & Paulino clarissimorum. Constantino novo Augusto primo & Savino. Nepotiano & Facundo clariss. Hisdem Consulibus translati sunt in Constantinopolim sanctus Andreas Apostolus, & Lucas Euangelista X Kal. Julias. Feliciano & Tatiano clariss. Urso & Polemio clarissimor. Constantio Augusto secundo & Constante novo Cæsare quinto. Acindino & Proclo clariss. Constantio tertio & Constante secundo Augg. nobilium. Marcellino & Probino clariss. Placidiano & Romulo clariss. Leontio & Sallustio clariss. Amantio & Saviniano clariss. Eodem anno Constantinus major Imperator obiit VI Kal. Decembris & susceperunt imperium V filii ejus. Constantio quarto & Constante tertio. Constantio quinto & Constante quarto invictissimorum Augg. Rufino & Eusebio clarissimorum. Limenio & Tolino clariss. Sergio & Nigriano clariss. Constantio sexto & Constantio novorum Augg. Hisdem Consulibus Arriani invaserunt Ecclesias: & expulsus est beatus Episcopus Alexandriæ Athanasius. Constantio septimo & Constantio novo secundo Augustorum. Arbetione & Iuliano clariss. Constantio octavo & Constantio tertio Augustorum. Constantio nono & Lolliano. Datiano & Cerilao clariss. Constantio Aug. decimo & Iuliano Cæsare secundo. Eusebio & Ypatio clarissimorum. Constantio Aug. undecimo & Juliano Cæsare tertio. Hisdem Coss. Constantius imperat. obiit: & regnavit pro eo Iulianus annos V, & dimidium. Eodem anno completi sunt decem cycli sæculares, ab anno quingentesimo trecentesimo secundo. Fiunt vero ab Adam, usque ad Consulatum hujus anni omnis quinque millia octingenti LIV Juliano Augusto quarto & Sallustio clarissimo. Eo anno *maris ascendit, & iterum recessit. X Kal. Augustas, Epiphi XXVII. Barroniano & Juliano & Iobiniano clariss. Eodem anno Julianus Imp. obiit VI Kal. Majas: & regnavit Jovianus menses VII, & occisus est: & regnaverunt pro eo duo fratres Valentinianus annos XI, & dimidium: similiter & frater ejus Valens annos XIII. Dedit autem Valentinianus Consulatus IV. & Valens Consulatus VI. Valentiniano & Valente Augustorum. Paulo & Florentio clariss. Valentiniano & Valente Augg. Gratiano filio Valentiniani Cæsare & Galaifo. Lupiciano & Jobino clariss. Eo anno introivit Tatianus in Alexandria primus Augustalius VI Kal. Februarias. Valentiniano & Valente Augg. tertio sub Tatiano Augustalio. Valentiniano & Valente Augustorũ quarto, sub eodem Tatiano Augustalio. Gratiano * Augustalio secundo clarissimo, sub eodem Tatiano. Eodem anno martyrizavit beatus Dorotheus in Alexandria VII Idus Octobris: quod est Faofi duodecimo, ferarũ esca traditus est, sub Tatiano Præside, pro quo tunc erant hæretici. Modesto & Arintheo clariss. sub Publio Augustalio, Valentiniano & Valente V, sub eodem Publio Augustalio. Hisdem Consulibus armati omnem Spaniam desolaverunt: & eo anno Valentinianus in bello mortuus est VII Idus Octob. Gratiano Augusto tertio & Equitio clarissimo, sub Tatiano Præside. Gratiano Augusto quarto Merobaudo: sub eodem Tatiano Augustalio secundo. Hic condidit in Alexandria fluvium, qui vocatur Tatianus, & portas fecit auro *persusas quę nunc dicuntur Petrinas. Valentiniano Augusto quinto & Valente filio ejus Augustorum, sub eodem Tatiano Augustalio.

* Augusto.

* χρυσοσφραγίστους.

Eo

Eo anno Athanasius Episcopus obiit in Alexandria Pachon VII: & sedit pro eo Petrus Archipresbyter annos VII. Valentiniano novo Augusto quinto & Merobaudo clarissimo sub Palladio Augustalio. Valente sexto & Valentiniano Augustorum, sub Tatiano Augustalio præside. Hisdem Consulibus Valens obiit: & imperium obtinuerunt Gratianus & Valentinianus novus. Ausonio & Olybrio clarissimorum, sub Adriano Augustalio. Eusebio & Olybrio clarissimorum, sub Adriano, Gratiano Augustalio quarto & Gadalaifo clarissimorum. Luppiciano & Eutropio clarissimorum. Antonino & Eutropio clariss. sub Paullino Augustalio. Eo anno Petrus Alexandrinus obiit in Alexandria: & sedit pro eo frater ejus Timotheus annos V, Mechir vicensimo. Ausonio & Olybrio secundo clarissimorum, sub Bassiano Præside. Eo anno Theodosius elevatus est in imperio, sub Gratiano Imperatore in Sirmio XIV Kal. Februarias: & regnavit annos XVI. Dedit Consulatus III Gratiano quinto & Theodosio primo nobilium Augustorum, sub Hypatio Augustalio. Suagrio & Eucerio clarissimor. sub Antonino Augustalio. Eo anno occisus est Gratianus Imperator sub Maximo Tyranno in Leududa VIII Kal. Septembris. Et eodem anno coronatus est in imperio Arcadius in Constantinopolim V Idus Septembris Richomedo & Clearco clarissimor. sub eodem Antonino. Eo anno Timotheus Episcopus Alexandrus obiit Epifi XXVI. & sedit pro eo Theophilus Archidiaconus annos XXVIII: & illos sacrilegos exterminavit. Arcadio Augusto filio Theodosii & Baudone clarissimor. sub Florentio Augustalio. Eo anno natus est Honorius in Constantinopolim, V Idus Septembris, Valentiniano Augusto III, & Eutropio clarissimorum.

EXCERPTORUM CHRONOLOGICORUM

FINIS.

ΤΩΝ
ΧΡΟΝΙΚΩΝ ΚΑΝΟΝΩΝ
ΠΑΝΤΟΔΑΠΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
ΕΥΣΕΒΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΜΦΙΛΟΥ

ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

ΕΚ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΧΡΟΝΙΚΩΝ ΕΥΣΕΒΙΟΥ.

Εὐσέβιος ἐν τῷ προοιμίῳ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας.

Ἤδη μὲν οὖν τούτων καὶ πρότερον ἐν οἷς διετυπωσάμην χρονικοῖς ἐπιτομὴν κατεστησάμην. πληρεστάτην δ' οὖν ὅμως αὐτῶν ἐπὶ τοῦ παρόντος ὡρμήθην τὴν ἀφήγησιν ποιήσασθαι.

Τοῦ αὐτοῦ ἐκ τοῦ δεκάτου λόγου εὐαγγελικῆς προπαρασκευῆς.

Ταῦτα μὲν οὖν ἀποδεικτικῶς ἐν τοῖς πονηθεῖσιν ἡμῖν χρονικοῖς κανόσιν οὕτως ἔχοντα συνίστη.

Ἐπιφάνιος λόγῳ ἀγκυρωτῷ.

Κογξιάριον. τοῦτο τὸ μέτρον ἐστὶν ἐν χρονογραφίαις Εὐσεβίου, καὶ τῶν ἄλλων χρονογράφων, ὧν ἕκαστος τῶν τότε βασιλέων κατὰ φιλοτιμίαν τῷ δήμῳ Ῥωμαίων πρὸς εὐφρασίαν ἐχαρίζοντο.

Ἐκ τῶν Γεωργίου τοῦ Κεδρηνοῦ.

Ὁ πάνυ πολυμαθὴς καὶ πολυΐστωρ Εὐσέβιος ἐν τοῖς χρονικοῖς κανόσι περὶ τῶν Ἀντιόχων, καὶ Σελεύκων, καὶ Πτολεμαίων, καὶ τῶν μετὰ τὴν ἐκ τῆς Βαβυλῶνος ἐπάνοδον καθηγησαμένων ἀρχιερέων ἀνεξιὼν ἐν ἐπιτομῇ. καὶ τὰ λοιπά.

Ἐκ τοῦ αὐτοῦ.

Ὅτι ἐκ τοῦ Ἀβραὰμ καὶ τῆς Χεττούρας γεννᾶται Ἰεξάν. ἐκ τούτου Δαδάν, ἐκ τούτου Ῥαγουήλ, καὶ Ἰοθὸρ ὁ καὶ Ἰωβάβ. ἐκ δὲ Ἰοθὸρ Σεπφώρα, ἣν ἔγημε Μωϋσῆς, καθὼς ἱστορεῖ Δημήτριος, ὡς φάσκει καὶ Εὐσέβιος ἐν τῷ χρονικῷ.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἐν δὲ τοῖς ἀνωτέρω προγεγραμμένοις χρόνοις ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Ἰαφὲθ ἐγεννήθη Σερούχ, ὅστις πρῶτος ἤρξατο τοῦ ἑλληνισμοῦ καὶ τοῦ δόγματος τῆς εἰδωλολατρείας, καθὼς Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου συνεγράψατο.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἐπὶ τούτου τοῦ Αὐγούστου, ὥς φησιν Εὐσέβιος ὁ τοῦ Παμφίλου, ἀρχὴν ἡ τετάρτη λαμβάνει βασιλεία, ἣν ὁ Δανιὴλ ἐν τῇ τῶν τεσσάρων θηρίων ὀπτασίᾳ τέταρτον θηρίον φοβερὸν ὀνομάζει.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἀναγκαῖον δὲ ζητῆσαι περὶ τῆς τῶν Ἀσσυρίων βασιλείας, πῶς ταύτης πρὸ υϛ´ ἐτῶν καθαιρεθείσης ὑπὸ Ἀρβάκου τοῦ Μήδου τοῦ ταύτην εἰς Μήδους μετηνέγκαντος, ἡ γραφὴ τὸν Σαλμανασὰρ βασιλέα Ἀσσυρίων καλεῖ. καί φησιν [Εὐσέβιος] ὅτι Μήδων μὲν γένος κατὰ διαδοχὴν ἀπὸ Ἀρβάκου ἐβασίλευσεν. καὶ τὰ ἑξῆς.

ΤΩΝ ΧΡΟΝΙΚΩΝ ΠΑΝΤΟΔΑΠΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΕΥΣΕΒΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΜΦΙΛΟΥ ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

Ρκίζω σε τὸν μεταγραψόμενον τὸ βιβλίον τοῦτο κατὰ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ κατὰ τῆς ἐνδόξου παρουσίας αὐτοῦ, ἧς ἔρχεται κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς, ἵνα ἀντιβάλλῃς ὃ μετεγράψω, καὶ κατορθώσῃς πρὸς τὸ ἀντίγραφον τοῦτο, ὅθεν μετεγράψω, ἐπιμελῶς, καὶ τὸν ὅρκον τοῦτον ὁμοίως μεταγράψῃς, καὶ θήσῃς ἐν τῷ ἀντιγράφῳ.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΤΗΣ ΠΑΝΤΟΔΑΠΗΣ ΤΩΝ ΧΡΟΝΙΚΩΝ ΚΑΝΟΝΩΝ ΙΣΤΟΡΙΑΣ.

* * * * * * *

ΛΕΙΠΕΙ ΠΟΛΛΑ.

* * * * * * *

ΠΡΟ ΤΟΥ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΥ.

Παρὰ τῶν ο' ἑρμηνευτῶν.

Ἴδωμεν οὖν πρῶτον, ἣν τῶν ο' ἑρμηνεία τὴν ἀπὸ Ἀδὰμ μέχρι τῆς τοῦ Ἀαρὼν γενέσεως χρονογραφίαν παρείληφα.
Πρῶτος ἀνθρώπων Ἀδὰμ γενόμενος ἐτῶν σλ γεννᾷ τὸν Σήθ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ψ, μέχρι ρλε Μαλαλεήλ.
Σὴθ γενόμενος ἐτῶν σε γεννᾷ τὸν Ἐνώς. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ψζ, μέχρι κ ἔτους Ἐνώχ.
Ἐνὼς γενόμενος ἐτῶν ρϞ γεννᾷ τὸν Καϊνᾶν. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ψιε μέχρι νγ ἔτους Μαθουσάλα.
Καϊνᾶν γενόμενος ἐτῶν ρο γεννᾷ τὸν Μαλαλεήλ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ψμ μέχρι πα ἔτους Λάμεχ.
Μαλαλεὴλ γενόμενος ἐτῶν ρξε γεννᾷ τὸν Ἰάρεδ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ψλ, μέχρι μη ἔτους Νῶε.
Ἰάρεδ γενόμενος ἐτῶν ρξβ γεννᾷ τὸν Ἐνώχ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ω μέχρι σπ ἔτους Νῶε.
Ἐνὼχ γενόμενος ἐτῶν ρξε γεννᾷ τὸν Μαθουσάλα. καὶ ἐπέζησεν ἔτη σ, καὶ μετετέθη ἐν ἔτει λγ τοῦ Λάμεχ.
Μαθουσάλα γενόμενος ἐτῶν ρξζ γεννᾷ τὸν Λάμεχ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ωβ.
Λάμεχ γενόμενος ἐτῶν ρπη γεννᾷ τὸν Νῶε. καὶ ἐπέζησεν ἔτη φλε. πρῶτος Λάμεχ πρὸ τοῦ ἰδίου πατρὸς τελευτᾷ τοῦ Μαθουσάλα. ἐπέζησε δὲ μέχρι φλε ἔτους Νῶε. Ταῦτα μὲν κατὰ τὴν τῶν ο' ἑρμηνείαν.

Παρὰ τοῦ παρὰ Ἰουδαίοις Ἑβραϊκοῦ.

Κατὰ δὲ τὸ παρὰ Ἰουδαίοις Ἑβραϊκόν.
Ἀδὰμ γενόμενος ἐτῶν ρλ γεννᾷ τὸν Σήθ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ω, ἕως νϛ ἔτους Λάμεχ.
Σὴθ γενόμενος ἐτῶν ρε γεννᾷ τὸν Ἐνώς. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ωζ, μέχρι ρξη ἔτους Λάμεχ.
Ἐνὼς γενόμενος ἐτῶν Ϟ γεννᾷ τὸν Καϊνᾶν. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ωιε, μέχρι πδ ἔτους Νῶε.
Καϊνᾶν γενόμενος ἐτῶν ο γεννᾷ τὸν Μαλαλεήλ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ωμ, μέχρι ρο ἔτους Νῶε.
Μαλαλεὴλ γενόμενος ἐτῶν ξε γεννᾷ τὸν Ἰάρεδ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ωλ μέχρι σλδ ἔτους Νῶε.
Ἰάρεδ γενόμενος ἐτῶν ρξβ γεννᾷ τὸν Ἐνώχ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ω, μέχρι τξϛ ἔτους Νῶε.
Ἐνὼχ γενόμενος ἐτῶν ξε γεννᾷ τὸν Μαθουσάλα, καὶ ἐπέζησεν ἔτη τ. καὶ μετετέθη ἐν ἔτει ριγ Λάμεχ.
Μαθουσάλα γενόμενος ἐτῶν ρπζ γεννᾷ τὸν Λάμεχ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ψπβ, ἕως αὐτοῦ τοῦ κατακλυσμοῦ.
Λάμεχ. * * * *

Παρὰ τοῦ παρὰ Σαμαρείταις Ἑβραϊκοῦ.

Κατὰ δὲ τὸ παρὰ Σαμαρείταις Ἑβραϊκόν.
Ἀδὰμ γενόμενος ἐτῶν ρλ γεννᾷ τὸν Σήθ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ω μέχρι σκγ ἔτους Νῶε.
Σὴθ γενόμενος ἐτῶν ρε γεννᾷ τὸν Ἐνώς. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ωζ, ἕως τλε ἔτους Νῶε.
Ἐνὼς γενόμενος ἐτῶν Ϟ γεννᾷ τὸν Καϊνᾶν. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ωιε μέχρι υλγ ἔτους Νῶε.

Καϊνᾶν γενόμενος ἐτῶν ο̅ γεννᾷ τὸν Μαλαλεήλ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ω̅μ̅, μέχρι φ̅κ̅α̅ ἔτους Νῶε.
Μαλαλεὴλ γενόμενος ἐτῶν ξ̅ε̅ γεννᾷ τὸν Ἰάρεδ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ω̅λ̅, μέχρι φ̅π̅ε̅ ἔτους Νῶε.
Ἰάρεδ γενόμενος ξ̅β̅ γεννᾷ τὸν Ἐνώχ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ω̅π̅ε̅, μέχρι αὐτοῦ τοῦ κατακλυσμοῦ.
Ἐνὼχ γενόμενος ἐτῶν ξ̅ε̅ γεννᾷ τὸν Μαθουσάλα. καὶ ἐπέζησεν ἔτη σ̅. Μετετέθη ἐν ἔτει ρ̅π̅ τοῦ Νῶε.
Μαθουσάλα γενόμενος ἐτῶν ξ̅ζ̅ γεννᾷ τὸν Λάμεχ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη χ̅τ̅γ̅, ἕως τοῦ κατακλυσμοῦ.
Λάμεχ γενόμενος ἐτῶν ν̅γ̅ γεννᾷ τὸν Νῶε. καὶ ἐπέζησεν ἔτη χ̅, μέχρι αὐτοῦ τοῦ κατακλυσμοῦ.

* * * * * * *

Μαθουσάλα. οὗτος μακροβιώτατος πάντων τῶν πρὸ αὐτοῦ ἀποθανόντων γέγονεν. οὗτος κατὰ τὰς παιλαχοῦ βίβλους ὑπερέβη τὸν κατακλυσμὸν ἔτεσι ι̅. ὡς ἄπορον εἶναι ποῦ διεσώθη ἐν τῷ κατακλυσμῷ. Τινὰ δὲ τῶν ἀντιγράφων ἔχει, ὅτι ψ̅π̅β̅ ἔτη ἐπέζησεν μετὰ τὸ γεννῆσαι αὐτόν. ὡς γίνεσθαι τὸν πάντα τῆς ζωῆς αὐτοῦ χρόνον ἔτη ͵αμθ.

Ἀφρικανοῦ.

Ἀδὰμ γενόμενος ἐτῶν σ̅λ̅ γεννᾷ τὸν Σήθ. καὶ τούτοις ἐπιζήσας ἔτη ψ̅ ἀπέθανεν, ἤτοι τὸν δεύτερον θάνατον.
Σὴθ γενόμενος ἐτῶν σ̅ε̅ ἐγέννησε τὸν Ἐνώς.
Ἀπὸ Ἀδὰμ τοίνυν, μέχρι τῆς γενέσεως Ἐνὼς, ἔτη τὰ σύμπαντα υ̅λ̅ε̅.
Ἐνὼς ὑπάρχων ἐτῶν ρ̅ϙ̅ε̅ γεννᾷ τὸν Καϊνᾶν.
Καϊνᾶν δὲ ἐτῶν ρ̅ο̅ γεννᾷ τὸν Μαλαλεήλ.
Μαλαλεὴλ δὲ ἐτῶν ρ̅ξ̅ε̅ γεννᾷ τὸν Ἰάρεδ.
Ἰάρεδ δὲ ἐτῶν ρ̅ξ̅β̅ γεννᾷ τὸν Ἐνώχ.
Ἐνὼχ δὲ ὑπάρχων ἐτῶν ρ̅ξ̅ε̅ γεννᾷ τὸν Μαθουσάλα, καὶ εὐαρεστήσας τῷ θεῷ, ἐπιζήσας ἔτη σ̅, οὐχ εὑρίσκετο.
Μαθουσάλα γενόμενος ρ̅π̅ε̅ ἐγέννησε τὸν Λάμεχ.
Λάμεχ ὑπάρχων ἐτῶν ρ̅π̅η̅ γεννᾷ τὸν Νῶε.

* * * * * * *

Μαθουσάλα. οὗτος ἁπάντων πλείονα χρόνον βιοῖ τῶν τε πρὸ αὐτοῦ καὶ ἑξῆς εἰς ἡμᾶς, εἰς ἔτη τὰ σύμπαντα ͵αξθ.
Εἰσὶ τρεῖς ὁμωνυμίαι τῶν ἀπὸ Κάϊν τοῖς ἀπὸ Σήθ, ὡς Ἐνὼχ, καὶ Μαθουσάλα, καὶ Λάμεχ.

Ἐκ Τιμοθέου τοῦ χρονογράφου περὶ κοσμοποιίας.

Ἐν τοῖς χρόνοις τοῦ Γεδεὼν ἦν Ὀρφεὺς ὁ Θρᾷξ ὁ λυρικὸς Ὀδρύσιος ὁ σοφώτατος καὶ περιβόητος ποιητὴς, ὅστις ἐξέθετο θεογονίας καὶ κόσμου κτίσιν, καὶ ἀνθρώπων πλαστουργίαν, εἰρηκὼς ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ συντάγματος αὐτοῦ, ὅτι ἐξ ἰδίας ἐνθυμήσεως οὐκ ἐξέθετο τι περὶ θεοῦ, ἢ τῆς κοσμικῆς κτίσεως, ἀλλὰ αἰτησάμενος αὐτοῦ μαθεῖν παρὰ τοῦ Φοίβου Τιτᾶνος Ἡλίου τὴν θεογονίαν, καὶ τὴν τοῦ κόσμου κτίσιν, καὶ τίς ἐποίησεν αὐτήν. ἐκφέρεται γὰρ ἐν τῇ αὐτοῦ ἐκθέσει διὰ ποιητικῶν στίχων οὕτως·

ὦ ἄναξ Λητοῦς υἱ᾽ ἑκατηβόλε, Φοῖβε κραταιὲ,
πανδερκὲς, θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσων,
ἠέλιε χρυσέαισιν ἀειρόμενε πτερύγεσσι,
δωδεκάτην δὴ τήνδε πυρὸς τὸ ἐὸν ἔκλυον ὀμφὴν
σεῦ φαμένοιο. σὺ δ᾽ αὐτὸν, ἑκηβόλε, μάρτυρα θῆκα.

καὶ ἄλλους δὲ πολλοὺς περὶ τούτων εἶπε στίχους. ἔφρασε δὲ ἐν τῶν προειρημένων στίχων, ὅτι ὡς ἐκ τῆς εὐχῆς ἀκούσας περὶ θεογονίας καὶ κτίσεως κόσμου συνεγράψατο. παρεῖθησαν δὲ διὰ τὸ πλῆθος. λέγει δὲ πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ταῦτα, ὅτι ἐξ ἀρχῆς ἀνεδείχθη τῷ κόσμῳ ὁ αἰθὴρ ὑπὸ τοῦ θεοῦ δημιουργηθείς. ἐντεῦθεν δὲ κἀκεῖθεν τοῦ αἰθέρος ἦν χάος καὶ νὺξ ζοφερὰ, πάντα δὲ ἐκάλυπτε τὰ ὑπὸ τὸν αἰθέρα, σημαίνων τὴν νύκτα προτερεύειν, εἰρηκὼς ἐν τῇ αὐτοῦ ἐκθέσει ἀκατάληπτόν τινα καὶ πάντων ὑπέρτατον εἶναι, προγενέστερόν τε καὶ δημιουργὸν ἁπάντων. καὶ αὐτοῦ τοῦ αἰθέρος, καὶ πάντων τῶν ὑπὸ αὐτὸν τὸν αἰθέρα. τὴν δὲ γῆν εἶπεν ὑπὸ τοῦ σκότους ἀόρατον οὖσαν. ἔφρασε δὲ, ὅτι τὸ φῶς ῥῆξαν τὸν αἰθέρα, ἐφώτισε πᾶσαν τὴν κτίσιν, εἰπὼν ἐκεῖνο εἶναι τὸ φῶς τὸ ῥῆξαν τὸν αἰθέρα τὸ προειρημένον, τὸ ὑπέρτατον πάντων. οὗ ὄνομα ὁ αὐτὸς Ὀρφεὺς ἀκούσας ἐκ τῆς μαντείας ἐξεῖπε, ΜΗΤΙΣ, (ὅπερ ἑρμηνεύεται βουλὴ) ΦΩΣ, ΖΩΟΔΟΤΗΡ. εἶπεν ἐν τῇ αὐτοῦ ἐκθέσει ταύτας τὰς τρεῖς θείας τῶν ὀνομάτων δυνάμεις μίαν εἶναι δύναμιν, καὶ ἓν κράτος τούτων Θεὸν, ὃν οὐδεὶς ὁρᾷ. ἧς τινος δυνάμεως οὐδεὶς δύναται γνῶναι ἰδέαν ἢ φύσιν. ἐξ αὐτῆς δὲ τῆς δυνάμεως τὰ πάντα γεγενῆσθαι, ἀρχὰς ἀσωμάτους, ἥλιον καὶ σελήνην καὶ ἐξουσίαν, καὶ ἄστρα πάντα, γῆν, καὶ θάλασσαν, καὶ τὰ ὁρώμενα ἐν αὐτοῖς πάντα, καὶ τὰ ἀόρατα. Τὸ δὲ τῶν ἀνθρώπων γένος εἶπεν ὑπ᾽ αὐτοῦ τοῦ θεοῦ πλασθὲν ἐκ γῆς, καὶ ψυχὴν ὑπ᾽ αὐτοῦ λαβεῖν λογικὴν, καθὼς Μωσῆς ἐξέθετο. ὁ δὲ αὐτὸς Ὀρφεὺς ἐν τῇ αὐτοῦ βίβλῳ συνέταξεν, ὅτι διὰ τῶν αὐτῶν τριῶν ὀνομάτων μιᾶς θεότητος τὰ πάντα ἐγένετο, καὶ αὐτός ἐστι τὰ πάντα. Περὶ δὲ τοῦ ταλαιπώρου γένους τῶν ἀνθρώπων ὁ αὐτὸς Ὀρφεὺς ἐξέθετο ποιητικοὺς στίχους πολλούς. ἀφ᾽ ὧν εἰσὶν οὗτοι·

θῆρες τ᾽

θῆρές τ' οἰωνοί τε, βροτῶν τ' ἀλιτώσια φῦλα,
ἄχθεα γῆς, εἴδωλα τετυγμένα, μήτι κ' ἐσθλὸν
εἰδότες, οὔτε κακοῖο προσερχομένοιο νοῆσαι
φραδμονες, οὔτ' ἐπὶ τὸν μάλ' ἀποστρέψαι κακότητος,
οὔτ' ἀγαθοῦ παρεόντος ἐπιστρέψαι τι καὶ ἔρξαι
ἴδριες, ἀλλὰ μάτην ἀδαήμονες, ἀπρονόητοι.

καὶ ἄλλους δὲ πολλοὺς περὶ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἐξέθετο στίχους ὁ αὐτὸς σοφώτατος Ὀρφεύς. Ταῦτα Τιμόθεος συγγράψατο ὁ χρονογράφος λέγων τὸν Ὀρφέα πρὸ τοσούτων χρόνων εἰπόντα, Τριάδα ὁμοούσιον δημιουργῆσαι τὰ πάντα.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΡΟ ΤΟΥ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΥ ΕΝ ΤΑΙΣ ΕΞΩ ΙΣΤΟΡΙΑΙΣ ΕΜΦΕΡΟΜΕΝΩΝ.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΩΝ ΧΑΛΔΑΙΩΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ

Ἐκ τῶν Ἀβιδηνοῦ.

Χαλδαίων μὲν τῆς σοφίης πέρι τοσαῦτα. Βασιλεῦσαι δὲ τῆς χώρας πρῶτον λέγεται Ἄλωρον, τὸν δὲ ὑπὲρ ἑωυτοῦ λόγον διαδοῦναι, ὅτι μιν τοῦ λεὼ ποιμένα ὁ θεὸς ἀποδεῖξαι. Βασιλεῦσαι δὲ σάρους ι. σάρος δέ ἐστι χ καὶ γ ἔτεα. Νῆρος δὲ χ. Σῶσσος δὲ ξ. μετὰ δὲ τοῦτον Ἀλάπαρον ἄρξαι σάρους γ. μεθ' ὃν Ἀμίλλαρος ἐκ πόλεως Παυτιβίβλου ἐβασίλευσε σάρους ιγ. ἐφ' οὗ δεύτερον Ἀννήδοτον τὴν θάλασσαν ἀναδῦναι παραπλήσιον Ὠάννῃ τὴν ἰδέαν ἡμιδαίμονα. μεθ' ὃν Ἀμμένων ἐκ Παντιβίβλων ἦρξε σάρους ιβ. μεθ' ὃν Μεγάλανος ἐκ Παυσιβίβλων ἦρξε σάρους ιη. εἶτα Δαὼς ποιμὴν ἐκ Παντιβίβλων ἐβασίλευσε σάρους ι. ἐφ' οὗ δ διφυεῖς εἰς γῆν ἐκ θαλάσσης ἀνέδυσαν. ὧν τὰ ὀνόματα ταῦτα, Εὐέδωκος, Εὐδόγαμος, Ἐνάβουλος, Ἀνήμεντος. ἐπὶ δὲ τούτοις μετὰ ταῦτα Ἀεδωρέχου Ἀνώδαφος. μεθ' ὃν ἄλλοι τε ἦρξαν, καὶ Σίσουθρος ἐπὶ τούτοις. ὡς τοὺς πάντας εἶναι βασιλεῖς ι. ὧν ὁ χρόνος τῆς βασιλείας συνῆξε σάρους ρκ.

Ἐκ τῶν Ἀπολλοδώρου.

Ταῦτα μὲν ὁ Βηρωσσὸς ἱστόρησε. πρῶτον γενέσθαι βασιλέα Ἄλωρον ἐκ Βαβυλῶνος Χαλδαῖον. βασιλεῦσαι δὲ σάρους ι. καὶ καθεξῆς Ἀλάπαρον καὶ Ἀμήλωνα τὸν ἐκ Παυτιβίβλων. εἶτα Ἀμμένωνα τὸν Χαλδαῖον, ἐφ' οὗ φησὶ φανῆναι τὸν μυσαρὸν Ὠάννην τὸν Ἀννήδοτον ἐκ τῆς Ἐρυθρᾶς. ὅπερ Ἀλέξανδρος προλαβὼν εἴρηκε φανῆναι τῷ πρώτῳ ἔτει. οὗτος δὲ μετὰ σάρους μ. ὁ δὲ Ἀβιδηνὸς τὸν δεύτερον Ἀννήδοτον μετὰ σάρους κϛ. εἶτα Μεγάλαρον ἐκ Παυτιβίβλων πόλεως. βασιλεῦσαι δὲ αὐτὸν σάρους ιη. καὶ μετὰ τοῦτον Δάωνον ποιμένα ἐκ Παυτιβίβλων βασιλεῦσαι σάρους ι. κατὰ τοῦτον πάλιν φησὶ φανῆναι ἐκ τῆς Ἐρυθρᾶς Ἀννήδοτον δ τὴν αὐτὴν τοῖς ἄνω ἔχον διάθεσιν, καὶ τὴν ἰχθύος πρὸς ἀνθρώπους μίξιν. εἶτα ἦρξεν Ἀεδώραχος ἐκ Παντιβίβλων, καὶ βασιλεῦσαι σάρους ιη. ἐπὶ τούτου φησὶν ἄλλο φανῆναι ἐκ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης ὅμοιον κατὰ τὴν ἰχθύος πρὸς ἄνθρωπον μίξιν, ᾧ ὄνομα Ὠδάκων. τούτους οὖν φησὶ πάντας τὰ ὑπὸ Ὠάννου κεφαλαιωδῶς ῥηθέντα κατὰ μέρος ἐξηγήσασθαι. περὶ τούτων Ἀβυδηνὸς οὐδὲν εἶπεν. εἶτα ἄρξαι Ἀμέμψινον Χαλδαῖον ἐκ Λαράγχων. βασιλεῦσαι δὲ σάρους ιη. ἐπὶ τούτου τὸν μέγαν κατακλυσμόν φησι γεγενῆσθαι. ὡς γίνεσθαι ὁμοῦ πάντας βασιλεῖς ι, σάρους ρκ.

Κανόνιον τῶν πρώτων Χαλδαίων βασιλέων.

Χαλδαίων α	ἐβασίλευσεν	Ἄλωρος	σάρους ι.
Χαλδαίων β	ἐβασίλευσεν	Ἀλάπαρος	σάρους γ.
Χαλδαίων γ	ἐβασίλευσεν	Ἀμήλων	σάρους ιγ.
Χαλδαίων δ	ἐβασίλευσεν	Ἀμένων	σάρους ιβ.
Χαλδαίων ε	ἐβασίλευσεν	Μετάλαρος	σάρους ιη.
Χαλδαίων ϛ	ἐβασίλευσεν	Δάωρος	σάρους ι.
Χαλδαίων ζ	ἐβασίλευσεν	Ἀεδώραχος	σάρους ιη.
Χαλδαίων η	ἐβασίλευσεν	Ἄμφις	σάρους ι.
Χαλδαίων θ	ἐβασίλευσεν	Ὀπάρτης	σάρους η.
Χαλδαίων ι	ἐβασίλευσεν	Ξίξουθρος	σάρους ιη.

Ἀλέξανδρος Πολυΐστωρ ἐκ τῆς πρώτης Βηρωσσοῦ Χαλδαϊκῆς ἱστορίας.

Βηρωσσὸς ἐν τῇ πρώτῃ τῶν Βαβυλωνιακῶν φησὶ γενέσθαι αὐτὸν κατ' Ἀλέξανδρον τὸν Φιλίππου τὴν ἡλικίαν. ἀναγραφὰς δὲ πολλῶν ἐν Βαβυλῶνι φυλάσσεσθαι μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας ἀπὸ ἐτῶν που ὑπὲρ μυριάδων ιε περιεχούσας χρόνον. περιέχειν δὲ τὰς ἀναγραφὰς ἱστορίας περὶ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ θαλάσσης, καὶ πρωτογονίας, καὶ

„ βασιλέων καὶ τῶν κατ' αὐτοὺς πράξεων. Καὶ πρῶτον μὲν τὴν Βαβυλωνίων γῆν φησὶ κεῖσθαι ἐπὶ τοῦ Τίγριδος καὶ Εὐφράτου ποταμοῦ μέσην. φύειν δὲ αὐτὴν πυροὺς ἀγρίους καὶ κριθὰς, καὶ ὄχρον, καὶ σήσαμον, καὶ τὰς ἐν τοῖς ἕλεσι φυομένας ῥίζας ἐσθίεσθαι. ὀνομάζεσθαι αὐτὰς γόγγας. ἰσοδυναμεῖν δὲ τὰς ῥίζας ταύτας κριθαῖς. γίνεσθαι δὲ φοίνικας, καὶ μῆλα, καὶ τὰ λοιπὰ ἀκρόδρυα, καὶ ἰχθύας, καὶ ὄρνεα χερσαῖά τε καὶ λιμναῖα. εἶναι δὲ αὐτῆς τὰ μὲν κατὰ τὴν Ἀραβίαν μέρη ἄνυδρά τε καὶ ἄκαρπα. τὰ δὲ ἀντικείμενα τῇ Ἀραβίᾳ ὀρεινὰ καὶ ἄφορα. ἐν δὲ τῇ Βαβυλῶνι πολὺ πλῆθος ἀνθρώπων γενέσθαι ἀλλοεθνῶν κατοικησάντων τὴν Χαλδαίαν. ζῆν δὲ αὐτοὺς ἀτάκτως, ὥσπερ τὰ θηρία. ἐν δὲ τῷ πρώτῳ ἐνιαυτῷ φανῆναι ἐκ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης κατὰ τὸν ὁμοροῦντα τόπον τῇ Βαβυλωνίᾳ ζῶον ἄφρενον ὀνόματι Ὠάννην, καθὼς καὶ Ἀπολλόδωρος ἱστόρησεν, τὸ μὲν ἄλλο σῶμα ἔχον ἰχθύος· ὑπὸ δὲ τὴν κεφαλὴν παραπεφυκυῖαν ἄλλην κεφαλὴν ὑποκάτω τῆς τοῦ ἰχθύος κεφαλῆς, καὶ πόδας ὁμοίως ἀνθρώπου, παραπεφυκότας δὲ ἐκ τῆς οὐρᾶς τοῦ ἰχθύος, εἶναι δὲ αὐτῷ φωνὴν ἀνθρώπου. τὴν δὲ εἰκόνα αὐτοῦ ἔτι καὶ νῦν διαφυλάττεσθαι. τοῦτο δέ φησι τὸ ζῶον τὴν μὲν ἡμέραν διατρίβειν μετὰ τῶν ἀνθρώπων οὐδεμίαν τροφὴν προσφερόμενον, παραδιδόναι τε τοῖς ἀνθρώποις γραμμάτων καὶ μαθημάτων καὶ τεχνῶν παντοδαπῶν ἐμπειρίαν. Καὶ πόλεων συνοικισμοὺς, καὶ ἱερῶν ἱδρύσεις, καὶ νόμων εἰσηγήσεις, καὶ γεωμετρίαν διδάσκειν, καὶ σπέρματα, καὶ καρπῶν συναγωγὰς ὑποδεικνύναι. Καὶ συνόλως πάντα τὰ πρὸς ἡμέρωσιν ἀνήκοντα τοῦ βίου παραδιδόναι τοῖς ἀνθρώποις. ἀπὸ δὲ τοῦ χρόνου ἐκείνου οὐδὲν ἄλλο περισσὸν εὑρεθῆναι. τοῦ δὲ ἡλίου δύναντος, τὸ ζῶον τοῦτο τὸν Ὠάννην δῦναι πάλιν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ τὰς νύκτας ἐν τῷ πελάγει διαιτᾶσθαι. εἶναι γὰρ αὐτὸ ἀμφίβιον. ὕστερον δὲ φανῆναι καὶ ἕτερα ζῶα ὅμοια τούτῳ, περὶ ὧν ἐν τῇ τῶν βασιλέων ἀναγραφῇ φησι δηλώσειν. τὸν δὲ Ὠάννην περὶ γενεᾶς καὶ πολιτείας γράψαι, καὶ παραδοῦναι τόνδε τὸν λόγον τοῖς ἀνθρώποις. Γενέσθαι φησὶ χρόνον, ἐν ᾧ τὸ πᾶν σκότος καὶ ὕδωρ εἶναι, καὶ ἐν τούτοις ζῶα τερατώδη, καὶ διφυεῖς τὰς ἰδέας ἔχοντα ζωογονεῖσθαι. ἀνθρώπους γὰρ διπτέρους γεννηθῆναι, ἐνίους δὲ καὶ τετραπτέρους, καὶ διπροσώπους, καὶ σῶμα μὲν ἔχοντας ἓν, κεφαλὰς δὲ δύο, ἀνδρείαν τε καὶ γυναικείαν. καὶ αἰδοῖα τε διττὰ, ἄρρεν καὶ θῆλυ, καὶ ἑτέρους ἀνθρώπους τοὺς μὲν αἰγῶν σκέλη καὶ κέρατα ἔχοντας, τοὺς δὲ ἱππόποδας. τοὺς δὲ τὰ ὀπίσω μὲν μέρη ἵππων, τὰ δὲ ἔμπροσθεν ἀνθρώπων, οὓς ἱπποκενταύρους τὴν ἰδέαν εἶναι. ζωογονηθῆναι δὲ καὶ ταύρους ἀνθρώπων κεφαλὰς ἔχοντας, καὶ κύνας τετρασωμάτους, οὐρὰς ἰχθύος ἐκ τῶν ὄπισθε μερῶν ἔχοντας, καὶ ἵππους κυνοκεφάλους, καὶ ἀνθρώπους καὶ ἕτερα ζῶα κεφαλὰς μὲν καὶ σώματα ἵππων ἔχοντα, οὐρὰς δὲ ἰχθύων, καὶ ἄλλα ζῶα παντοδαπῶν θηρίων μορφὴν ἔχοντα. πρὸς δὲ τούτοις ἰχθύας καὶ ἑρπετὰ, καὶ ὄφεις καὶ ἄλλα ζῶα πλείονα θαυμαστὰ, καὶ παρηλλαγμένα τὰς ὄψεις ἀλλήλων ἔχοντα, ὧν καὶ τὰς εἰκόνας ἐν τῷ τοῦ Βήλου ναῷ ἀνακεῖσθαι. ἄρχειν δὲ τούτων πάντων γυναῖκα, ᾗ ὄνομα Ὁμόρκα. εἶναι δὲ τοῦτο Χαλδαϊστὶ μὲν Θαλάτθ, ἑλληνιστὶ δὲ μεθερμηνεύεσθαι θάλασσα, κατὰ δὲ ἰσόψηφον σελήνη. οὕτω δὲ τῶν ὅλων συνεστηκότων, ἐπανελθόντα Βῆλον σχίσαι τὴν γυναῖκα μέσην, καὶ τὸ μὲν ἥμισυ αὐτῆς ποιῆσαι γῆν, τὸ δὲ ἄλλο ἥμισυ οὐρανὸν, καὶ τὰ ἐν αὐτῇ ζῶα ἀφανίσαι. ἀλληγορικῶς δέ φησι τοῦτο πεφυσιολογῆσθαι. ὑγροῦ γὰρ ὄντος τοῦ παντὸς, καὶ ζώων ἐν αὐτῷ γεγεννημένων, τοῦτον τὸν θεὸν ἀφελεῖν τὴν ἑαυτοῦ κεφαλὴν, καὶ τὸ ῥυὲν αἷμα τοὺς ἄλλους θεοὺς φυρᾶσαι τῇ γῇ, καὶ διαπλάσαι τοὺς ἀνθρώπους. διὸ νοεροὺς τε εἶναι, καὶ φρονήσεως θείας μετέχειν. τὸν δὲ Βῆλον, ὃν Δία μεθερμηνεύουσι, μέσον τεμόντα τὸ σκότος, χωρίσαι γῆν καὶ οὐρανὸν ἀπ' ἀλλήλων, καὶ διατάξαι τὸν κόσμον. Τὰ δὲ ζῶα οὐκ ἐνεγκόντα τὴν τοῦ φωτὸς δύναμιν φθαρῆναι. ἰδόντα δὲ τὸν Βῆλον χώραν ἔρημον καὶ καρποφόρον κελεῦσαι ἑνὶ τῶν θεῶν τὴν κεφαλὴν ἀφελόντα ἑαυτοῦ τῷ ἀποῤῥυέντι αἵματι φυρᾶσαι τὴν γῆν, καὶ διαπλάσαι ἀνθρώπους καὶ θηρία τὰ δυνάμενα τὸν ἀέρα φέρειν. ἀποτελέσαι δὲ τὸν Βῆλον καὶ ἄστρα καὶ ἥλιον καὶ σελήνην, καὶ τοὺς πέντε πλανήτας. Ταῦτα Βηρωσσὸς ἐν τῇ πρώτῃ φάσκει. ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ τοὺς ι΄ βασιλεῖς τῶν Χαλδαίων, καὶ τὸν χρόνον τῆς βασιλείας αὐτῶν σάρους ρκ΄, ἤτοι ἐτῶν μυριάδας μγ΄ καὶ Β, ἕως τοῦ κατακλυσμοῦ.

Περὶ τῆς τῶν Αἰγυπτίων βασιλείας.

Αἰγύπτιοι δὲ θεῶν καὶ ἡμιθέων καὶ παρὰ τούτους νεκύων καὶ θνητῶν ἑτέρων βασιλέων πολλὴν καὶ φλύαρον συνείρουσι μυθολογίαν. οἱ γὰρ παρ' αὐτοῖς παλαιότατοι σεληναίους ἔφασκεν εἶναι τοὺς [τοὺς μηνιαίους] ἐνιαυτοὺς ἐξ ἡμερῶν λ΄ συνεστῶτας. οἱ δὲ μετὰ τούτους ἡμίθεοι ὥρους ἐκάλουν τοὺς ἐνιαυτοὺς τοὺς τριμηνιαίους.

Ἐκ τῶν Μανεθῶ τοῦ Σεβεννύτου, ὃς ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου ἀρχιερεὺς τῶν ἐν Αἰγύπτῳ εἰδώλων χρηματίσας ἐκ τῶν ἐν τῇ Σηριαδικῇ γῇ κειμένων στηλῶν ἱερᾷ, φησὶ, διαλέκτῳ καὶ ἱερογραφικοῖς γράμμασι κεχαρακτηρισμένων ὑπὸ Θὼθ τοῦ πρώτου Ἑρμοῦ καὶ ἑρμηνευθεισῶν μετὰ τὸν κατακλυσμὸν ἐκ τῆς ἱερᾶς διαλέκτου εἰς τὴν ἑλληνίδα φωνὴν γράμμασιν ἱερογλυφικοῖς, καὶ ἀποτεθέντων ἐν βίβλοις ὑπὸ τοῦ Ἀγαθοδαίμονος τοῦ δευτέρου Ἑρμοῦ, πατρὸς δὲ τοῦ Τὰτ ἐν τοῖς ἀδύτοις τῶν ἱερῶν Αἰγυπτίων. ἃ προσεφώνησε τῷ αὐτῷ Φιλαδέλφῳ βασιλεῖ δευτέρῳ Πτολεμαίῳ ἐν τῇ βίβλῳ τῆς Σώθεως, γράφων οὕτως·

„ Βασιλεῖ μεγάλῳ Πτολεμαίῳ Φιλαδέλφῳ σεβαστῷ Μανεθῶς ἀρχιερεὺς καὶ γραμματεὺς τῶν κατ' Αἴγυπτον ἱερῶν ἀδύτων γένει Σεβεννύτης ὑπάρχων Ἡλιουπολίτης τῷ δεσπότῃ μου Πτολεμαίῳ χαίρειν. ἡμᾶς δεῖ λογίζεσθαι, μέγιστε βασιλεῦ, περὶ πάντων, ὧν βούλῃ ἡμᾶς ἐξετάσαι πραγμάτων. Ἐπιζητοῦντί σοι περὶ τῶν μελλόντων τῷ κόσμῳ γίνεσθαι καθὼς ἐκέλευσάς μοι, παραφανήσεταί σοι ἃ ἔμαθον ἱερὰ βιβλία γραφέντα ὑπὸ τοῦ προπάτορος τρισμεγίστου Ἑρμοῦ. ἔρρωσό μοι δέσποτα μου βασιλεῦ.

Θεῶν βασιλεία κατὰ τὸ παλαιὸν χρονικὸν ἐκ τῶν Μανεθῶ.

„ Ἡφαίστου χρόνος οὐκ ἔστιν, διὰ τὸ νύκτας καὶ ἡμέρας αὐτὸν φαίνειν. ἔπειτα Κρόνος, καὶ οἱ λοιποὶ πάντες θεοὶ ιβ΄ ἐβασι-

„ ἐβασίλευσαν ἔτη Γ ϡ πδ. ἔπειτα ἡμίθεοι βασιλεῖς η ἔτη σιζ. Καὶ μετ' αὐτοὺς γενεαὶ ιε κυνικοῦ κύκλου ἀνεγράφησαν ἐν ἔτεσι υμγ. εἶτα Τανιτῶν ιϛ δυναστεία γενεῶν η, ἐτῶν ϙ. πρὸς οἷς ιζ δυναστεία Μεμφιτῶν, γενεῶν ιδ, ἐτῶν τμη. ἔπειτα ιθ δυναστεία Διοσπολιτῶν, γενεῶν ε, ἐτῶν ϙ. εἶτα κ δυναστεία Διοσπολιτῶν, γενεῶν η, ἐτῶν σκη, ἔπειτα κα δυναστεία Τανιτῶν, γενεῶν ϛ, ἐτῶν ρκα. εἶτα κβ δυναστεία Τανιτῶν, γενεῶν γ, ἐτῶν μη. ἔπειτα κγ δυναστεία Διοσπολιτῶν, γενεῶν β, ἐτῶν ιθ. εἶτα κδ δυναστεία Σαϊτῶν, γενεῶν κγ, ἐτῶν μδ. μεθ' ἃς κϛ δυναστεία Μεμφιτῶν, γενεῶν ζ, ἐτῶν ροζ. καὶ μετ' αὐτὰς κζ δυναστεία Περσῶν, γενεῶν ε, ἐτῶν ρκδ. κη. δυναστεία .... ἔπειτα κθ δυναστεία Τανιτῶν, γενεῶν ...... ἐτῶν λθ. καὶ ἐπὶ πάσαις λ δυναστεία Τανίτου ἑνὸς ἔτη ιη. τὰ πάντα ὁμοῦ τῶν λ δυναστειῶν ἔτη Μ γ, καὶ ͵ϛφκε. Ταῦτα ἀναλυόμενα ἤτοι μεριζόμενα παρὰ ͵αυξα ἔτη εἰκοσιπεντάκις τὴν παρ' Αἰγυπτίοις καὶ Ἕλλησιν ἀποκατάστασιν τοῦ ζῳδιακοῦ μυθολογουμένην δηλοῖ, τοῦτ' ἔστι τὴν ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ σημείου ἐπὶ τὸ αὐτὸ σημεῖον, ὅ ἐστιν ἐν λεπτὸν τῆς πρώτης μοίρας τοῦ ἰσημερινοῦ ζῳδίου Κριοῦ λεγομένου παρ' αὐτοῖς, ὥσπερ καὶ ἐν τοῖς Γενικοῖς τοῦ Ἑρμοῦ, καὶ ἐν ταῖς Κυραννίσι βίβλοις εἴρηται.

Πρώτη δυναστεία.

Αἰγυπτίων α ἐβασίλευσεν	Ἥφαιστος .	ἔτη ϡκδ. δ.
Αἰγυπτίων β ἐβασίλευσεν	Ἥλιος Ἡφαίστου	ἔτη πϛ.
Αἰγυπτίων γ ἐβασίλευσεν	Ἀγαθοδαίμων	ἔτη νϛ. ιω.
Αἰγυπτίων δ ἐβασίλευσεν	Κρόνος	ἔτη μ.
Αἰγυπτίων ε ἐβασίλευσεν	Ὄσιρις καὶ Ἶσις	ἔτη λε.
Αἰγυπτίων ϛ ἐβασίλευσεν	......	ἔτη ....
Αἰγυπτίων ζ ἐβασίλευσεν	Τύφων	ἔτη κθ.
Αἰγυπτίων η ἐβασίλευσεν	Ὧρος ἡμίθεος	ἔτη κε.
Αἰγυπτίων θ ἐβασίλευσεν	Ἄρης ἡμίθεος	ἔτη κγ.
Αἰγυπτίων ι ἐβασίλευσεν	Ἄνουβις ἡμίθεος	ἔτη ιζ.
Αἰγυπτίων ια ἐβασίλευσεν	Ἡρακλῆς ἡμίθεος	ἔτη ιε.
Αἰγυπτίων ιβ ἐβασίλευσεν	Ἀπολλῶ ἡμίθεος	ἔτη κε.
Αἰγυπτίων ιγ ἐβασίλευσεν	Ἀμμὼν ἡμίθεος	ἔτη λ.
Αἰγυπτίων ιδ ἐβασίλευσεν	Τιθόης ἡμίθεος	ἔτη κζ.
Αἰγυπτίων ιε ἐβασίλευσεν	Σῶσος ἡμίθεος	ἔτη λβ.
Αἰγυπτίων ιϛ ἐβασίλευσεν	Ζεὺς ἡμίθεος	ἔτη κ.

Ἔτι περὶ τῶν αὐτῶν βασιλέων Αἰγύπτου.

Μετὰ δὲ τὴν Ἑρμοῦ τελευτὴν ὁ Ἥφαιστος ἐπὶ τέσσαρα ἥμισυ ἔτη τῆς Αἰγύπτου ἐβασίλευσεν. οὗτος δέ, φασι, πολεμιστής, ἐν συμπεσόντα τῷ ἵππῳ πληγῆναι τὸν πόδα, καὶ χωλεύοντα ἄχρι τέλους διαμεῖναι. Ἀπεθεώθη δὲ ὁ Ἥφαιστος ὑπὸ Αἰγυπτίων, διὰ τὸ νομοθετῆσαι μονανδρεῖν, καὶ σωφρόνως βιοῦν τὰς γυναῖκας τῶν Αἰγυπτίων, τὰς δὲ μοιχευομένας τιμωρεῖσθαι. ἀλλὰ μὴν καί, ὡς ὁ Πλάτων, πολεμικῶν καὶ γεωργικῶν ἐργαλείων τὴν ἐκ σιδήρου κατασκευὴν αὐτοῖς ὑποδείξαντα. λίθοις γὰρ καὶ ῥοπάλοις ἐπολέμουν πρὸ αὐτοῦ. τοῦτον δέ φασι διὰ μυστικῆς εὐχῆς τὴν ὀξυλάβην δεξάμενον ἐκ τοῦ ἀέρος οὕτω τὴν χαλκευτικὴν Αἰγυπτίοις παραδοῦναι.

Μετὰ δὲ Ἥφαιστον, ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἥλιος καλούμενος ἐπὶ εἴκοσι καὶ ἥμισυ ἔτη τῆς Αἰγύπτου ἐβασίλευσε. Καὶ μετ' αὐτὸν Σῶσις. Εἶτα Ὄσιρις. μεθ' ὃν Ὧρος. Καὶ μετ' αὐτὸν Θούλης, ὃς καὶ ἕως τοῦ ὠκεανοῦ πᾶσαν τὴν γῆν παρείληφεν. ἐπὶ δὲ τὴν Ἀφρικὴν ὑποστρέφων εἰς τὸ μαντεῖον, ἐπυνθάνετο, τίς πρὸ αὐτοῦ, καὶ τίς μετ' αὐτὸν οὕτω δυνήσεται; ἀκοῦσαι δὲ τοῦ χρησμοῦ οὕτως·

Πρῶτα θεός, μετέπειτα Λόγος, καὶ Πνεῦμα σὺν αὐτοῖς.
Σύμφυτα δ' ἐστὶ τάδε, κράτος ὢν αἰώνιον ἐστίν.
Ὠκέσι, θνητέ, βάδιζε ποσὶν βηλοῦ διὰ νηῶν.

Τοῦτον εὐθὺς τοῦ μαντείου ἐξεληλυθότα οἱ ἴδιοι ἐν αὐτῇ τῇ Ἀφρικῇ κατέσφαξαν. Μετὰ δὲ τοῦτον Σέσωστρις τῶν Αἰγυπτίων ἐπὶ εἴκοσι ἔτη ἐβασίλευσεν. οὗτος Ἀσσυρίους καὶ Χαλδαίους, καὶ Πέρσας, ἕως Βαβυλῶνος, ὑπέταξε, καὶ τὴν Ἀσίαν, Εὐρώπην, καὶ Μυσίαν, καὶ Σκυθίαν. Ὑποστρέφων δὲ δεκαπέντε χιλιάδας ἀνδρῶν νεανίσκων Σκυθῶν μαχιμωτάτων ἐπιλεκτῶν ἐν τῇ Περσικῇ γῇ κατῴκισεν. Ἀνέστη δὲ μετ' αὐτὸν ἐπ' Αἴγυπτον Φαραώ, ὁ καὶ Ναρεχὼ καλούμενος κρατήσας ἔτη, ὥς φασι, πεντήκοντα. Ἐκ τούτου οἱ ἀπὸ τοῦ γένους αὐτοῦ καταγόμενοι βασιλεῖς Φαραὼ προσηγορεύοντο, ἕως ὧδε αἱ τῶν Αἰγυπτίων βασιλεῖαι.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΥ.

Ἀπὸ Ἀδάμ, ἐπὶ τὸν κατακλυσμόν, ἔτη ͵βσμβ.

Ἀλεξάν-

Ἀλεξάνδρου τοῦ πολυΐστορος ἐκ τῆς δευτέρας τῶν Βηρωσσοῦ Χαλδαϊκῶν.

,, Ἀρδάτου δὲ τελευτήσαντος, τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ξείσουθρον βασιλεῦσαι σάρους ιη'. ἐπὶ τούτου μέγαν κατακλυσμὸν γενέ-
,, σθαι. ἀναγεγράφθαι δὲ τὸν λόγον οὕτως· τὸν Κρόνον αὐτῷ κατὰ τὸν ὕπνον ἐπιστάντα φάναι, μηνὸς Δαισίου ιε' τοὺς
,, ἀνθρώπους ὑπὸ κατακλυσμοῦ φθαρήσεσθαι. κελεῦσαι οὖν διὰ γραμμάτων πάντων ἀρχὰς καὶ μέσα καὶ τε-
,, λευτὰς ὀρύξαντα θεῖναι ἐν πόλει Ἡλίου Σιππάροις, καὶ ναυπηγησάμενον σκάφος ἐμβῆναι μετὰ τῶν συγγενῶν καὶ
,, ἀναγκαίων φίλων. ἐνθέσθαι δὲ βρώματα καὶ πόμα. ἐμβαλεῖν δὲ καὶ ζῶα πτηνά, καὶ τετράποδα. καὶ πάντα
,, εὐτρεπισάμενον πλεῖν. ἐρωτώμενον δὲ ποῦ πλεῖ φάναι πρὸς τοὺς θεοὺς εὐξάμενον ἀνθρώποις ἀγαθὰ γενέ-
,, σθαι. Τὸν δὲ οὐ παρακούσαντα ναυπηγήσασθαι σκάφος τὸ μὲν μῆκος σταδίων πέντε, τὸ δὲ πλάτος σταδίων δύο.
,, τὰ δὲ συνταχθέντα πάντα συνθέσθαι, καὶ γυναῖκα, καὶ τέκνα, καὶ τοὺς ἀναγκαίους φίλους ἐμβιβάσαι. γενο-
,, μένου δὲ τοῦ κατακλυσμοῦ, καὶ εὐθέως λήξαντος, τῶν ὀρνέων τινὰ τὸν Ξείσουθρον ἀφιέναι. τὰ δὲ οὐ τροφὴν
,, εὑρόντα, οὔτε τόπον ὅπου καθίσαι, πάλιν ἐλθεῖν εἰς τὸ πλοῖον. τὸν δὲ Ξίσουθρον πάλιν μετά τινας ἡμέρας ἀφιέ-
,, ναι τὰ ὄρνεα. Τὰ δὲ πάλιν εἰς τὴν ναῦν ἐλθεῖν τοὺς πόδας πεπηλωμένους ἔχοντα. τὸ δὲ τρίτον ἀφεθέντα
,, οὐκέτι ἐλθεῖν εἰς τὸ πλοῖον. Τὸν δὲ Ξίσουθρον ἐννοηθῆναι γῆν ἀναπεφηνέναι. διελόντα τι τῶν τοῦ πλοίου ῥαφῶν
,, μέρος τι, καὶ ἰδόντα προσοκεῖλαν τὸ πλοῖον ὄρει τινὶ ἐκβῆναι μετὰ τῆς γυναικὸς, καὶ τῆς θυγατρὸς καὶ τοῦ κυβερνήτου
,, προσκυνήσαντα τὴν γῆν. καὶ βωμὸν ἱδρυσάμενον, καὶ θυσιάσαντα τοῖς θεοῖς, γενέσθαι μετὰ τῶν ἐκβάντων τοῦ πλοίου
,, ἀφανῆ. τοὺς δὲ ὑπομείναντας ἐν τῷ πλοίῳ, μὴ εἰσπορευομένων τῶν περὶ τὸν Ξίσουθρον, αὐτὸν μὲν αὐτοῖς οὐκέτι
,, ὀφθῆναι, φωνὴν δὲ ἐκ τοῦ ἀέρος γενέσθαι κελεύουσαν, ὡς δέον αὐτοὺς εἶναι θεοσεβεῖς, καὶ παρ' αὐτὸν διὰ
,, τὴν εὐσέβειαν πορεύεσθαι μετὰ τῶν θεῶν οἰκήσοντας. τῆς δὲ αὐτῆς τιμῆς καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ τὴν θυγατέρα, καὶ
,, τὸν κυβερνήτην μετεσχηκέναι. εἰπέ τε αὐτοῖς, ὅτι πάλιν ἐλεύσονται εἰς Βαβυλῶνα, καὶ ὡς εἵμαρται αὐτοῖς ἐκ
,, Σιππάρων ἀνελομένοις τὰ γράμματα διαδοῦναι τοῖς ἀνθρώποις, καὶ ὅτι ὅπου εἰσὶν, ἡ χώρα Ἀρμενίας ἐστίν. τοὺς
,, δὲ ἀκούσαντας ταῦτα θῦσαί τε τοῖς θεοῖς, καὶ πεζῇ πορευθῆναι εἰς Βαβυλῶνα. Τοῦ δὲ πλοίου τούτου κατακλιθέν-
,, τος ἐν τῇ Ἀρμενίᾳ μέρος τι . . . . . ἐν τοῖς Κορκυραίοις ὄρεσι τῆς Ἀρμενίας διαμένειν, καί τινας ἀπὸ τοῦ
,, πλοίου κομίζειν ἀποξύοντας ἄσφαλτον. χρᾶσθαι δὲ αὐτὴν πρὸς τοὺς ἀποτροπιασμούς. ἐλθόντας οὖν τούτους εἰς
,, Βαβυλῶνα, τά τε ἐκ Σιππάρων γράμματα ἀνορύξαι, καὶ πόλεις πολλὰς κτίζοντας, καὶ ἱερὰ ἀνιδρυσαμένους
,, πάλιν ἐπικτίσαι τὴν Βαβυλῶνα.

Ἀβυδηνοῦ ἐκ τῶν Βηρωσσοῦ.

,, Μετὰ Εὐεδώρεσχον ἄλλοι τινὲς ἦρξαν, καὶ Σίσιθρος, τῷ δὴ Κρόνος προσημαίνει ἔσεσθαι πλῆθος ὄμβρων Δαισίου
,, ιε'. κελεύει δὲ πᾶν ὅ, τι γραμμάτων ἦν ἐχόμενον, ἐν Ἡλίου πόλει τῇ ἐν Σιππάροισι ἀποκρύψαι. Σίσιθρος δὲ
,, ταῦτα ἐπιτελέα ποιήσας εὐθέως ἐπ' Ἀρμενίης ἀνέπλωε, καὶ παραυτίκα μιν κατελάμβανε τὰ ἐκ τοῦ θεοῦ.
,, τρίτῃ δὲ ἡμέρῃ ἐπείτε ὕων ἐκόπασε, μετίει τῶν ὀρνίθων, πεῖραν ποιεύμενος εἴ κου γῆν ἴδοιεν τοῦ ὕδατος ἐκδῦ-
,, σαν. αἱ δὲ, ἐκδεκομένου σφέας πελάγεος ἀμφιχανέος ἀπορέουσαι ὅκῃ κατορμίσονται, παρὰ Σίσιθρον ὀπίσω
,, κομίζονται, καὶ ἐπὶ αὐτῇσι ἕτεραι. ὡς δὲ τῇσι τρίτῃσι ἐπετύχεεν (ἀπίκατο γὰρ δὴ πηλοῦ κατάπλεοι τοὺς ταρ-
,, σοὺς) θεοί μιν ἐξ ἀνθρώπων ἀφανίζουσι. τὸ δὲ πλοῖον ἐν Ἀρμενίῃ ξύλου περίαπτα ἀλεξιφάρμακα καὶ τοῖσι
,, ἐπιχωρίοισι παρείχετο.

ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΝ.

Ἀφρικανοῦ περὶ τῆς τῶν Αἰγυπτίων καὶ Χαλδαίων μυθώδους χρονολογίας.

Αἰγύπτιοι μὲν οὖν ἐπὶ τὸ κομπωδέστερον χρόνων περιττὰς περιόδους καὶ μυριάδας ἐτῶν κατὰ θέσιν τινὰ τῆς παρ' αὐτοῖς ἀστρολογουμένων ἐξέθεντο, ἃς τινες τῶν ταῦτα ἀκριβοῦν δοξάντων συστέλλοντες σεληναίους εἶπον ἐνιαυτοὺς, οὐδὲν ἔλαττον ἐπὶ τὸ μυθῶδες ἀπονενευκότες συμπίπτουσι τοῖς ὀκτὼ καὶ ἐννέα χιλιάσιν ἐτῶν, ἃς Αἰγυπτίων οἱ παρὰ Πλάτωνι ἱερεῖς εἰς Σόλωνα καταριθμοῦντες οὐκ ἀληθεύουσι .... τὰ γὰρ Φοινίκων τρισμύρια ἔτη, καὶ τὸν τῶν Χαλδαίων μύθων λῆρον τὸν τῶν μυριάδων τί δεῖ λέγειν; Ἐκ τούτων γὰρ Ἰουδαῖοι τὸ ἀνέκαθεν γεγονότες ἀπὸ Ἀβραὰμ ἀρξάμενοι, ἀτυφότερόν τε καὶ ἀνθρωπίνως μετὰ τοῦ ἀληθοῦς διὰ τοῦ Μωσέως πνεύματος διδαχθέντες, ἐκ τε τῶν Ἑβραϊκῶν ἱστοριῶν ἀριθμὸν ἐτῶν ,εφ' εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ σωτηρίου λόγου τὴν ἐπὶ τῆς μοναρχίας τῶν Καισάρων κηρυσσομένην παραδεδώκασι.

* * * * *

Κατὰ τὴν τῶν ο' ἑρμηνείαν.

Νῶε γενόμενος ἐτῶν φ' γεννᾷ τὸν Σήμ, τὸν Χὰμ, τὸν Ἰάφεθ. καὶ ἐπέζησε μέχρι τοῦ κατακλυσμοῦ ἔτη ρ'.

Ἔτους

Ετους χ Νῶε ὁ κατακλυσμὸς ἐγένετο. καὶ ἐπέζησε Νῶε μετὰ τὸν κατακλυσμὸν ἔτη τν, μέχρι πγ Εβερ. ὁμοῦ τὰ πάντα ,βσμβ. Ταῦτα μὲν κατὰ τὴν τῶν ο ἑρμηνείαν.

καὶ δὲ τὸ παρὰ Ιουδαίοις Εβραϊκόν.

Νῶε γενόμενος ἐτῶν φ γεννᾷ τὸν Σὴμ, τὸν Χὰμ, τὸν Ιάφεθ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ἑκατὸν, μέχρι τοῦ κατακλυσμοῦ.
ἐν ἔτει χ τοῦ Νῶε ὁ κατακλυσμὸς ἐγενήθη. καὶ ἐπέζησε Νῶε μετὰ τὸν κατακλυσμὸν ἔτη τν, μέχρι νη ἔτους Αβραάμ. ὁμοῦ τὰ πάντα ἔτη ,αχνϛ.

κατὰ τὸ παρὰ Σαμαρείταις Εβραϊκόν.

Νῶε γενόμενος ἐτῶν φ γεννᾷ τὸν Σὴμ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ρ, μέχρι τοῦ κατακλυσμοῦ.
ἐν ἔτει τοῦ Νῶε χ ὁ κατακλυσμὸς ἐγενήθη. καὶ ἐπέζησεν Νῶε μετὰ τὸν κατακλυσμὸν ἔτη τν, μέχρι πτ ἔτους Εβερ. ὁμοῦ τὰ πάντα ἔτη ,ατζ.

* * * * *

Γενεαλογία τοῦ Αβραὰμ

Κατὰ τὸν Αφρικανόν.

Μετὰ δὲ τὸν κατακλυσμὸν Σὴμ ἐγέννησε τὸν Αρφαξάδ.
Αρφαξὰδ δὲ γενόμενος ἐτῶν ρλε γεννᾷ τὸν Σαλά. ,ΒΤϛΖ.
Σαλὰ γενόμενος ἐτῶν ρλ γεννᾷ τὸν Εβερ. ,ΒΦΚΖ.
Εβερ γενόμενος ἐτῶν ρλδ γεννᾷ τὸν Φάλεκ οὕτως ἐπικληθέντα διὰ τὸ ἐν ἡμέραις αὐτοῦ μερισθῆναι τὴν γῆν. ,ΧΛΖΒ.
Φάλεκ ἐτῶν ρλ ἐγέννησε τὸν Ραγάμ. καὶ ἐπιζήσας ἔτη σθ ἐτελεύτησεν.
Απὸ Αδὰμ, ἐπὶ πλοῦν τὴν Φάλεκ, ἔτη ,Τ.
Ραγὰμ ἐτῶν ρλβ γενόμενος ἐγέννησε τὸν Σερούχ.
Σερούχ ρλ ἐτῶν τὸν Ναχώρ.
Ναχὼρ οθ ἐτῶν τὸν Θάρα.
Θάρα ο ἐτῶν τὸν Αβραὰμ, καὶ Αῤῥάν. Συνάγεται τοίνυν εἰς τὴν ἐπίβασιν τῆς καταπηγγελμένης γῆς Αβραὰμ, ἀπὸ μὲν τοῦ κατακλυσμοῦ καὶ Νῶε γενεῶν δέκα, ἔτη ,ΑΙΕ.
ἀπὸ Αδαμ γενεῶν Κ, ἔτη ,ΓΣΟΖ.
Ενθεν ἄρχεται τῶν Εβραίων ἡ προσωνυμία. Εβραῖοι γὰρ οἱ Περάται ἑρμηνεύονται, διαπεράσαντος Ευφράτην Αβραὰμ, καὶ οὐχ, ὡς οἴονταί τινες, ἀπὸ Εβερ τοῦ προειρημένου.

κατὰ τὴν τῶν ο ἑρμηνείαν.

Μετὰ τὸν κατακλυσμὸν ἔτους β Σὴμ υἱὸς Νῶε γεννᾷ τὸν Αρφαξάδ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη φ, μέχρις ρα ἔτους Φάλεκ.
Αρφαξὰδ γενόμενος ἐτῶν ρλε γεννᾷ τὸν Σαλά. καὶ ἐπέζησεν ἔτη υγ, μέχρι θ ἔτους Ραγάμ.
Σαλὰ γενόμενος ἐτῶν ρλ γεννᾷ τὸν Εβερ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη υϛ, μέχρι ζ ἔτους Σερούχ
Εβερ γενόμενος ἐτῶν ρλδ γεννᾷ τὸν Φάλεκ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ρλε, μέχρι λη Ναχώρ.
Φάλεκ γενόμενος ἐτῶν ρλ γεννᾷ τὸν Ραγάμ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη σθ, μέχρι οε, ἔτους Σερούχ. Εν ταῖς ἡμέραις Φάλεκ . . . . . . τῇ Εβραίων φωνῇ μερισμός. καὶ οὗτος πρὸ τοῦ πατρὸς τελευτᾷ. Κατὰ τοῦτον ἡ πυργοποιία συνέστη. καὶ ἀπὸ μιᾶς τῆς πάλαι διαλέκτου πολυφωνία γέγονεν, καὶ ἡ καθ' ἕκαστον ἔθνος τῶν γλωσσῶν διαφορά.
Μετὰ δὲ τὸν Φάλεκ Ραγὰμ γενόμενος ἐτῶν ρλε [ρλβ] γεννᾷ τὸν Σερούχ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη σξ, μέχρι οζ, ἔτους Ναχώρ.
Σερούχ γενόμενος ἐτῶν ρλ γεννᾷ τὸν Ναχώρ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη σ, μέχρι τα ἔτους Αβραάμ. οὗτος πρῶτος ἤρξατο τοῦ ἑλληνισμοῦ, καὶ τοῦ δόγματος τῆς εἰδωλολατρείας.
Ναχὼρ γενόμενος ἐτῶν οθ γεννᾷ τὸν Θάῤῥα. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ριθ, μέχρι οζ ἔτους Αβραάμ.
Θάῤῥα γενόμενος ἐτῶν ο γεννᾷ τὸν Αβραάμ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ρλε μέχρι λε ἔτους Ισαάκ.
Αβραὰμ ἔτους α. οὗτος ἦν ὁ τοῦ Ιουδαίων ἔθνους προπάτωρ. κατὰ τοῦτον, Ασσυρίων καὶ τῆς Ασσυρίας πάσης ἐβασίλευσε Νῖνος, καὶ Σεμίραμις. Ομοῦ ἀπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ, ἐπὶ τὸ πρῶτον ἔτος Αβραὰμ, ἔτη ,Αμβ. ἦν δὲ τὰ ἀπὸ τοῦ Αδαμ, ἐπὶ τὸν κατακλυσμὸν, ἔτη ,βσμβ. Τὰ πάντα συνάγεται ἔτη ,Γρπδ.

κατὰ τὸ παρὰ Ιουδαίοις Εβραϊκόν.

Ετους β μετὰ τὸν κατακλυσμὸν Σὴμ υἱὸς Νῶε γεννᾷ τὸν Αρφαξάδ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη φ, μέχρι νε ἔτους Ιακώβ.

Αρφαξὰδ γενόμενος ἐτῶν λε γεννᾷ τὸν Σαλᾶ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη υγ, μέχρι μη ἔτους Ισαάκ.
Σαλᾶ γενόμενος ἐτῶν λ γεννᾷ τὸν Εβερ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη υγ, μέχρι μη ἔτους Ιακώβ.
Εβερ γενόμενος ἐτῶν λδ γεννᾷ τὸν Φάλεκ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη υλ, μέχρις θ ἔτους Ιακώβ.
Φάλεκ γενόμενος ἐτῶν λ γεννᾷ τὸν Ραγαῦ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη σθ, μέχρι μη ἔτους Αβραάμ.
Ραγαῦ γενόμενος ἐτῶν λβ γεννᾷ τὸν Σερούχ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη σζ, μέχρι οη Αβραάμ.
Σερούχ γενόμενος ἐτῶν λ γεννᾷ τὸν Ναχώρ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη σ, μέχρι πρώτου ἔτους Ισαάκ.
Ναχὼρ γενόμενος ἐτῶν κθ γεννᾷ τὸν Θάρρα. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ρθ, μέχρι μθ ἔτους Αβραάμ.
Θάρρα γενόμενος ἐτῶν ο γεννᾷ τὸν Αβραάμ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ρλε, μέχρι σλε ἔτους Ισαάκ.
Αβραὰμ ἔτος α. Ομοῦ τὰ ἀπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ, ἐπὶ τὸ πρῶτον ἔτος Αβραάμ, ἔτη σϞβ. Τὰ δὲ πάντα ἀπὸ Αδὰμ ἔτη ͵Αμη.

κατὰ δὲ τὸ Σαμαρειτικὸν Εβραϊκόν.

Ετους β μετὰ τὸν κατακλυσμόν. Σὴμ υἱὸς Νῶε γεννᾷ τὸν Αρφαξάδ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη φ, μέχρι ρα ἔτους Φάλεκ.
Αρφαξὰδ γενόμενος ἐτῶν ρλ γεννᾷ τὸν Σαλᾶ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη τγ, μέχρι λθ ἔτους Φάλεκ.
Σαλᾶ γενόμενος ἐτῶν ρλ γεννᾷ τὸν Εβερ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη τγ, μέχρι λθ ἔτους Ραγαῦ.
Εβερ γενόμενος ἐτῶν ρλδ γεννᾷ τὸν Φάλεκ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη σο, μέχρι ρμ ἔτους Ραγαῦ.
Φάλεκ γενόμενος ἐτῶν ρλ γεννᾷ τὸν Ραγαῦ. καὶ ἐπέζησεν μέχρι ρθ, ἔτους Ραγαῦ.
Ραγαῦ γενόμενος ἐτῶν ρλβ γεννᾷ τὸν Σερούχ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη σζ, μέχρι οζ, ἔτους Ναχώρ.
Σερούχ γενόμενος ἐτῶν ρλ γεννᾷ τὸν Ναχώρ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ρ, μέχρι κα Αβραάμ.
Ναχὼρ γενόμενος ἐτῶν οθ γεννᾷ τὸν Θάρρα. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ξθ, μέχρι ξθ ἔτους Θάρρα.
Θάρρα γενόμενος ἐτῶν ο γεννᾷ τὸν Αβραάμ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη οε, μέχρις οε ἔτους Αβραάμ.
Αβραὰμ ἔτος α. Ομοῦ ἀπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ, ἐπὶ τὸ α ἔτος Αβραάμ, ἔτη ͵Αμβ, ὅσα καὶ κατὰ τὴν τῶν ο ἑρμηνείαν.

* * * * *

Η ΔΙΑΣΠΟΡΑ ΕΝ ΤΑΙΣ ΗΜΕΡΑΙΣ ΤΟΥ ΦΑΛΕΚ.

* * * * * * * * *

ΜΕΡΙΣΜΟΣ ΓΗΣ.

Τῷ ͵Βφϙβ ἔτει τοῦ κόσμου, ἐνακοσιοστῷ τριακοσιοστῷ ἔτει τοῦ Νῶε, κατὰ θεῖον δηλονότι χρησμὸν, ἐμέρισε Νῶε τοῖς τρισὶν υἱοῖς αὐτοῦ τὴν γῆν οὕτω·

Σὴμ τῷ πρωτοτόκῳ αὐτοῦ υἱῷ ἄγοντι ἔτος πεντακοσιοστὸν τριακοσιοστὸν πρῶτον ἔδωκεν ἀπὸ Περσίδος καὶ Βάκτρων, ἕως Ινδικῆς, μῆκος. πλάτος δὲ, ἀπὸ Ινδικῆς, ἕως Ρινοκορούρων τῆς Αἰγύπτου, ἤτοι τὰ ἀπὸ ἀνατολῆς, ἕως μέρους τῆς μεσημβρίας, τήν τε Συρίαν, ἣ καὶ Ιουδαία λέγεται (καὶ γὰρ καὶ οἱ παλαιοὶ Σύρους τοὺς Παλαιστίνους ὠνόμαζον) καὶ Μηδίαν, καὶ ποταμὸν διορίζοντα αὐτοῦ τὰ ὅρια τὸν Ευφράτην.

Χὰμ δὲ τῷ δευτέρῳ αὐτοῦ υἱῷ ἄγοντι ἔτος υκζ ἔδωκε τὴν πρὸς νότον καὶ Λίβα, καὶ μέρος τῆς δύσεως ἀπὸ Ρινοκορούρων τῆς Αἰγύπτου, Αἰθιοπίαν, καὶ Αἴγυπτον, καὶ Λιβύην, Αφρικὴν, καὶ Μαυριτανίαν, ἕως Ηρακλείων στηλῶν, ἤτοι ἕως τοῦ δυτικοῦ, καὶ Λιβυκοῦ ὠκεανοῦ, ποταμὸν δὲ διορίζοντα τὸν Νεῖλον, ὃς καὶ Γεὼν καὶ Χρυσορρόας λέγεται.

Ιάφεθ δὲ τῷ τρίτῳ αὐτοῦ υἱῷ ἄγοντι ἔτος υκε, ἀπὸ Μηδίας τὰ πρὸς ἄρκτον δυσμὰς, ἕως Γαδείρων, καὶ Βρεταννικῶν νήσων, Αρμενίαν, Ιβηρίαν, Πόντον, Κόλχους, καὶ τὰς κατόπιν χώρας καὶ νήσους, ἕως Ιταλίας, καὶ Γαλλιῶν, Ισπανίας τε, καὶ Κελτιβηρίας, καὶ Λυσιτανῶν.

Οὕτω μερίσας καὶ ἐγγράφως διαθέμενος, ὥς φασιν, ἐπαναγνούς τε αὐτοῖς τὴν διαθήκην αὐτοῦ ἐσφραγίσατο παρ' ἑαυτῷ κατασχὼν, ἕως τοῦ ͵Βφϙϛ ἔτους ἀπὸ Αδὰμ, ἐν ᾧ καὶ ἐκοιμήθη. μέλλων δὲ τελευτᾷν ἐνετείλατο τρισὶν υἱοῖς αὐτοῦ, μηδένα ἐπελθεῖν τοῖς τοῦ ἀδελφοῦ ὁρίοις, καὶ ἀτάκτως ἐνεχθῆναι πρὸς τὸν ἕτερον, ὡς τούτου γενησομένου αἰτίου στάσεως αὐτοῖς καὶ πολέμων τῶν πρὸς ἀλλήλους. τὴν δὲ διαθήκην αὐτοῦ δέδωκε τῷ Σὴμ ὡς πρωτοτόκῳ υἱῷ καὶ θεοφιλεστέρῳ. ὃς καὶ τὴν ἡγεμονίαν διεδέξατο μετ' αὐτὸν, καὶ τὰς ἐξαιρέτους τῶν παρ' αὐτοῦ εὐλογιῶν ἐκληρώσατο, ὡς καὶ ἐν τῇ γενέσει φέρεται.

Εν δὲ τῷ ͵Βϡϙα ἔτει τοῦ κόσμου, ἤτοι μετὰ διακόσια ἔτη τῆς τελευτῆς Νῶε, νεωτερίσας ὁ τοῦ Χὰμ υἱὸς Χαναὰν ἐπέβη τοῖς ὁρίοις τοῦ Σὴμ, καὶ κατῴκησεν ἐκεῖ παραβὰς τὴν ἐντολὴν Νῶε, σὺν τοῖς ἐξ αὐτοῦ γενομένοις ἔθνεσιν ἑπτὰ, Αμορραίοις, Φερεζαίοις, Ευαίοις, Γεργεσαίοις, Ιεβουσαίοις, καὶ Χαναναίοις, οὓς διὰ Μωσέως καὶ Ιησοῦ τοῦ Ναυῆ ἐξωλόθρευσεν ὁ θεὸς, καὶ κατὰ τινὰς καιροὺς διὰ τῶν Κριτῶν ἀπέδωκε τοῖς υἱοῖς Ισραὴλ τὴν πατρῴαν γῆν, δίκαιος καὶ ἐν τούτῳ φανεὶς ὁ Θεὸς, ὡς ἐκ τοῦ Σὴμ καταγομένοις διὰ γενεῶν λη, ἐτῶν χιλίων ἑξακοσίων ὀγδοήκοντα ἑπτὰ, ὃ καὶ ἔφθασεν εἰς τὸ πεντακισχιλιοστὸν ἑβδομηκοστὸν ὄγδοον ἔτος, ἤτοι τῷ κγ τῆς βασιλείας Σαλομῶντος· καθ' ὃν ἐνεκαίνισεν τὸν ὑπ' αὐτοῦ κτισθέντα πολυτελῆ ναὸν, θύσας τῷ πατρῴῳ θεῷ λαμπρῶς. περὶ ὧν ἐν τοῖς ἰδίοις

τόποις

τόποις ἑκάστης τῶν αὐτῶν λη΄ γενεῶν κατὰ τὸ ἐγχώριον στοιχεῖα ἐπὶ τῆς τομῆς σὺν θεῷ λεχθήσεται. Νῦν δὲ ἐπανέλθωμεν πάλιν ἐπὶ τὴν πυργοποιΐαν, καὶ τὴν σύγχυσιν τῶν οβ΄ ἐθνῶν, καὶ γλωσσῶν, αἳ συνεχύθησαν. καὶ εἴπωμεν ἃ τοῖς πολλοῖς τῶν ἱστορικῶν παρεώρηται, ποῖα καὶ πόσα ἔθνη ἑκάστῳ τῶν γ΄ υἱῶν τοῦ Νῶε ἔλαχεν ἐκ τῶν διασπαρέντων οβ΄ ἐθνῶν. χρὴ δὲ ἀναμνησθῆναι τῶν προλεχθέντων ἀνωτέρω, ὅτι ἀρξάμενοι τοῦ καθολικοῦ ἔτους ,βψλ΄ ἐπὶ οἰκοδομεῖν τὸν πύργον, ὑπὲρ τὴν τῆς ζωῆς τοῦ Σὴμ φϛδ΄, τοῦ δὲ υἱοῦ Αρφαξὰδ υϟγ΄, καὶ τοῦ υἱοῦ τούτου Καϊνὰν τνη΄, καὶ τοῦ Σαλὰ σλ΄ καὶ τοῦ Εβερ ϟδ΄, ἔμειναν οἰκοδομοῦντες ἐπὶ ἔτη μ΄, ἕως τοῦ κοσμικοῦ ,βψοϛ΄. ἐν τούτῳ γὰρ τῷ ἔτει διεσπάρησαν ὑπὸ τοῦ θεοῦ εἰς πᾶσαν τὴν οἰκουμένην οὕτως.

Ἐκ τοῦ Σὴμ τοῦ πρωτοτόκου Νῶε ἔθνη κε΄ οὕτως.

α΄ Αρφαξάδ.	ἀφ' οὗ Χαλδαῖοι.	β΄ Αλάμ.	ἀφ' οὗ Ελυμαῖοι.
γ΄ Ασούρ.	ἀφ' οὗ Ασσύριοι.	δ΄ Λούδ.	ἀφ' οὗ Λυδοί.
ε΄ Αράμ.	ἀφ' οὗ Σύροι		

υἱοὶ Αράμ.

ϛ΄ Ως.	ἀφ' οὗ Τραχωνῖται.	ζ΄ Ουλ.	ἀφ' οὗ Μαγαρδοί.
η΄ Γάθερ.	ἀφ' οὗ Αρμένιοι.	θ΄ Μεσόχ.	ἀφ' οὗ Μεσήνιοι.

υἱοὶ Αρφαξάδ.

ι΄ Καϊνάν.	ἀφ' οὗ Γασφηνοί.	ια΄ Σαλάν.	ἀφ' οὗ Κοσσαῖοι.
ιβ΄ Εβερ.	ἀφ' οὗ Εβραῖοι.	ιγ΄ Φάλεκ.	ἀφ' οὗ Βάκτροι.
ιδ΄ Ελμωδάμ.	ἀφ' οὗ Ινδοί.	ιε΄ Ιεκτάν.	ἀφ' οὗ Μαδιναῖοι.
ιϛ΄ Αραβώθ.	ἀφ' οὗ Αραβες.	ιζ΄ Ιδουράν.	ἀφ' οὗ Καμήλιοι.
ιη΄ Δέρα.	ἀφ' οὗ Μῆδοι.	ιθ΄ Ιεζιά.	ἀφ' οὗ Αραδηνοί.
κ΄ Δεκλάμ.	ἀφ' οὗ Κεδρούσιοι.	κα΄ Γεβάλ.	ἀφ' οὗ Σκύθαι.
κβ΄ Αβιμεήλ.	ἀφ' οὗ Υρκανοί.	κγ΄ Σαβάτ.	ἀφ' οὗ Αραβες Ινδῶν.
κδ΄ Ουήρ.	ἀφ' οὗ Ουαργαῖοι.	κε΄ Ευήν.	ἀφ' οὗ Γυμνοσοφισταί.

Οὗτοι πάντες ἐκ τοῦ Σὴμ κατάγονται, ὧν ἡ κατοικία ἐστὶν κατὰ μῆκος ἀπὸ Βάκτρων καὶ Ινδικῆς, ἕως Ρινοκορούρων τῶν ὁριζόντων Συρίαν, καὶ Αἴγυπτον, καὶ τὴν Ερυθρὰν θάλασσαν, ἀπὸ στόματος τοῦ κατ' Αρσινόην τῆς Ινδικῆς. κατὰ δὲ πλάτος ἀπὸ Περσίδος καὶ Βάκτρων, ἕως Ινδικῆς. Τὰ δὲ ὀνόματα τῶν χωρῶν ταῦτα.

Περσίς, καὶ τὰ ἐν αὐτῇ ἔθνη. Βακτριανή. Υρκανία. Βαβυλωνία. Κορδυαλία. Ασσυρία. Μεσοποταμία. Ευδαίμων Αραβία. Κοίλη Συρία. Κομμαγηνή. καὶ ἡ Φοινίκη Περσίς. τὰ δὲ ἐξ αὐτῶν γενόμενα ἔθνη ταῦτα. Εβραῖοι. Ιουδαῖοι. Πέρσαι. Μῆδοι. Μαγαρδοί. Πάρθοι. Γερμανοί. Ελυμαῖοι. Αραβες ἀρχαῖοι. Κεδρούσιοι. Σκύθαι. Γυμνοσοφισταί. οἱ δὲ ἐπιστάμενοι αὐτῶν γράμματα. Ιουδαῖοι. Πέρσαι. Μῆδοι. Χαλδαῖοι. Ινδοί. Ασσύριοι. Ταῦτα τὰ κε΄ ἔθνη τοῦ Σὴμ σὺν ταῖς χώραις, καὶ ὁρίοις αὐτῶν.

Ἐκ τοῦ Χὰμ τοῦ β΄ υἱοῦ Νῶε ἔθνη λβ΄ οὕτως.

α΄ Χοῦς.	ἐξ οὗ Αἰθίοπες.	β΄ Μεσραΐμ.	ἐξ οὗ Αἰγύπτιοι.
γ΄ Φούδ.	ἐξ οὗ Τρωγλοδύται.	δ΄ Χαναάν.	ἐξ οὗ Χαναναῖοι.

Οὗτοι ἔφυγον ἀπὸ προσώπου τῶν υἱῶν Ισραὴλ καὶ κατῴκησαν Τρίπολιν τῆς Αφρικῆς ὡς ὄντες ἐν τῷ κλήρῳ τοῦ Χάμ.

υἱοὶ Χοῦ τοῦ Αἰθίοπος τοῦ πρώτου υἱοῦ Χάμ.

ε΄ Σαβάτ.	ἐξ οὗ Σαβάτ.	ϛ΄ Ευιλάτ.	ἐξ οὗ Γαγγινοί.
ζ΄ Σεβαθά.	ἐξ οὗ Σαβῖνοι.	η΄ Ρέγμα.	ἐξ οὗ ἰχθυοφάγοι.
θ΄ Σεβακαθά.	ἐξ οὗ		

υἱοὶ Ρέγμα.

ι΄ Σαβά.	ἐξ οὗ Μαρμαρῖται.	ια΄ Ιουδαδάν.	ἐξ οὗ Φοίνικες.
ιβ΄ Νεβρώδ.	ἐξ οὗ Γίγαντες.	ιγ΄ Λυδιείμ.	ἐξ οὗ .....
ιδ΄ Νεμιειείμ.	ἐξ ὧν	ιε΄ Λαβιείμ.	ἐξ ὧν .....
ιϛ΄ Νεφθαλιείμ.	ἐξ ὧν	ιζ΄ Πατροσονιείμ.	ἐξ ὧν .....
ιη΄ Χασλονιείμ.	ἐξ ὧν	ιθ΄ Φιλιστιείμ.	ἐξ ὧν .....
κ΄ Χαφθονιείμ	ἐξ ὧν		

υἱοὶ Χαναὰν, ὧν πρωτότοκος Σιδών.

κα Σιδών.	ἀφ᾽ οὗ Σιδώνιοι.	κβ Χαναῖος.	ἀφ᾽ οὗ .....
κγ Ιεβουσαῖος.	ἀφ᾽ οὗ Ιεβουσαῖοι.	κδ Αμορραῖος.	ἀφ᾽ οὗ Αμορραῖοι.
κε Γεργεσαῖος.	ἀφ᾽ οὗ Γεργεσαῖοι.	κς Ευαῖος.	ἀφ᾽ οὗ Ευαῖοι.
κζ Αρουκος.	ἀφ᾽ οὗ ...	κη Ασενναῖος.	ἀφ᾽ οὗ ....
κθ Αραδιος.	ἀφ᾽ οὗ Αράδιοι.	λ Σαμαραῖος.	ἀφ᾽ οὗ Ορθωσιᾶται.
λα Αμαθεῖς.	ἀφ᾽ οὗ Αμαθούσιοι.		

Οἱ πάντες σὺν τῷ Χὰμ λβ. Τούτων ἡ κατοικία ἀπὸ Ρινοκορούρων, ἕως Γαδείρων τὰ πρὸς νότον. Τὰ δὲ ἀπ᾽ αὐτῶν γεννηθέντα ἔθνη, Αἰθίοπες. Τρωγλοδύται. Αγγαῖοι. Γαγγινοί. Σαβινοί. Ιχθυοφάγοι. Ελαιιτοί. Αἰγύπτιοι. Φοίνικες. Λίβυες. Μαρμαρίται. Κᾶρες. Ψυλλῖται. Μυσοί. Μοσύνοικοι. Φρύγες. Μάκωνες. Βιθυνοί. Νομάδες. Λύκιοι. Μαριανδυνοί. Πάμφυλοι. Μοσυνοί. Πισυνοί. Αυγαλαῖοι. Κίλικες. Μαυρούσιοι. Κρῆτες. Μαγάρται. Νουμίδες. Μάκωνες. καὶ Νασαμῶνες. οὗτοι διακρατοῦσιν ἀπὸ Αἰγύπτου, ἕως τοῦ δυτικοῦ πρὸς λίβα καὶ νότον ὠκεανοῦ. οἱ δὲ ἐπιστάμενοι αὐτῶν γράμματα, Φοίνικες. Αἰγύπτιοι. Πάμφυλοι. Φρύγες. αἱ δὲ χῶραι αὐτῶν, Αἴγυπτος. Αἰθιοπία ἡ βλέπουσα κατὰ Ινδοὺς πρὸς εὐρόνοτον. ἄλλη Αἰθιοπία πρὸς νότον, ὅθεν ἐκπορεύεται ὁ Νεῖλος ποταμός. Ερυθρὰ ἡ βλέπουσα κατὰ ἀνατολάς. Θηβαΐς. Λιβύη ἡ παρεκτείνουσα μέχρι Κορκυρίνης. Μαρμαρὶς, καὶ τὰ περὶ αὐτὴν πάντα. Σύρτις ἔχουσα ἔθνη γ, Νασαμῶνας, Μάκωνας, Ταυταμαίους. Λιβύη ἀπὸ Λέπτεως παρεκτείνουσα μέχρι μικρᾶς Σύρτεως. Νουμιδία. Μασσυρίς. Μαυριτανία ἡ καὶ Αφρικὴ παρεκτείνουσα μέχρι Ηρακλειωτικῶν στηλῶν κατέναντι Γαδείρων. ἔχει δὲ ἐν τοῖς κατὰ βορρᾶν τὰ πρὸς θάλασσαν, Κιλικίαν, Παμφυλίαν, Πισιδίαν, Λυκαονίαν, Φρυγίαν, Καββαλλίαν, Λυκίαν, Λυδίαν, Καρίαν, Τρωάδα, Αἰολίαν, Βιθυνίαν, τὴν ἀρχαίαν Φρυγίαν. ἔχει δὲ νήσους ἐπισήμους γ, Σαρδὼ, Κρήτην, Κύπρον. ἐπιχωρίους δὲ Κόρσουλαν, Λαμπαδοῦσαν, Γαῦδον, Μελίτην, Κερκίναν, Μήνιγγα, Γαλάτην, Γοργώνας, Κρήτην, Γαυλοπίδην, Θήραν, Κάρπαθον, Αστυπάλαιαν, Χίον, Λέσβον, Τένεδον, Ιμβρον, Θάσον, Σάμον, Κνίδον, Κῶν, * Νίσυρον. ποταμὸν δὲ Γηὼν τὸν καὶ Νεῖλον, ὃς καὶ κυκλοῖ Αἴγυπτον, καὶ Αἰθιοπίαν. καὶ διορίζει μεταξὺ τοῦ Χὰμ καὶ Ιάφεθ τὸ στόμα ἑσπερίας θαλάσσης. τὰ ἐπίκοινα τοῦ Χὰμ καὶ τοῦ Ιάφεθ.

*In V. Νήσουρον.

ἐκ τοῦ Ιάφεθ τοῦ γ υἱοῦ Νῶε ἔθνη ιε οὕτως.

υἱοὶ Ιάφεθ τοῦ γ υἱοῦ Νῶε.

α Γόμερ.	ἀφ᾽ οὗ Καππάδοκες.	β Μαγώγ.	ἀφ᾽ οὗ Κέλτοι οἱ καὶ Γαλάται.
γ Μαδαί.	ἀφ᾽ οὗ Μῆδοι.	δ Ιωυάν.	ἀφ᾽ οὗ Ελληνες οἱ καὶ Ιωνες.
ε Θωβέλ.	ἀφ᾽ οὗ Θετταλοί.	ς Μοσόχ.	ἀφ᾽ οὗ Ιλλυριοί.
ζ Θειράς.	ἀφ᾽ οὗ Θρᾷκες.	η Χετιείν.	ἀφ᾽ οὗ Μακεδόνες.

οἱ υἱοὶ Γάμερ τοῦ υἱοῦ Ιάφεθ.

θ Ασχανάζ.	ἀφ᾽ οὗ Ρηγῖνοι.	ι Ριφάθ.	ἀφ᾽ οὗ Σαυρομάται.
ια Θοργαμά.	ἀφ᾽ οὗ Αρμένιοι.		

οἱ υἱοὶ Ιωυάν.

ιβ Ελισσά.	ἀφ᾽ οὗ Σικελοί.	ιγ Θαρσεῖς.	ἀφ᾽ οὗ Ιβηρες.
ιδ Κίτιοι.	ἀφ᾽ οὗ Λατῖνοι, οἱ καὶ Ρωμαῖοι.	ιε Ρόδιος.	ἀφ᾽ οὗ Ρόδιοι.

Ἐκ τούτων ἀφωρίσθησαν νῆσοι τῶν ἐθνῶν ἐν τῇ γῇ αὐτῶν ἕκαστος κατὰ γλῶσσαν αὐτῶν, ἐν ταῖς φυλαῖς αὐτῶν, καὶ ἐν τοῖς ἔθνεσιν αὐτῶν, ὥς φησιν ἡ γραφή. ὁμοῦ ἔθνη οβ. Εἰσὶ δὲ καὶ οἱ Κύπριοι ἐκ τῶν Κιτιαίων, καὶ οἱ ἐν τῷ βορρᾷ ὁμόφυλοι τῶν αὐτῶν Κιτιαίων, καὶ τῶν Ρωμαίων, καὶ τὰ ἔθνη τῆς Ελλάδος, πλὴν τῶν μετοικησάντων ὕστερον ἐκεῖ Σαϊτῶν καὶ κατοικησάντων τὴν τῆς Ελλάδος μητρόπολιν Αθήνας καὶ τὰς Θήβας. Σιδωνίων γάρ εἰσιν ἄποικοι ἐκ Κάδμου τοῦ Αγήνορος, οἱ δὲ Χαλδαῖοι Τυρίων εἰσὶν ἄποικοι, καὶ εἴ τινες ἄλλοι εἰς Ελλάδα μετῴκησαν. Τὰ δὲ τοῦ Ιάφεθ ἔθνη ἀπὸ Μηδίας, ἕως τοῦ ἑσπερίου ὠκεανοῦ κατέσπαρται βλέποντα πρὸς βορρᾶν οὕτως. Μῆδοι. Αλβανοί. Γαργανοί. Ερραῖοι. Αρμένιοι. Αμαζόνες. * Κολλοί. Κορζηνοί. Δενναγηνοί. Καππάδοκες. Παφλαγόνες. Ταβιηνοί. Χάλυβες. Σαρμάται. Θρᾷκες. Μοσσυνοί. Βασρανοί. Σαυρομάται. Ιλλυριοί. Μαιῶται. Σκύθαι. Ταῦροι. Μακεδόνες. Ελληνες. Ιστριοι. Δαυνεῖς. Ουερνοί. Ιάπυγες. Καλαβροί. Οππικοί. Λατῖνοι, οἱ καὶ Ρωμαῖοι. Γάλλοι, οἱ καὶ Κελταῖοι. Λυγιστῖνοι. Κελτίβηρες. Ιβηρες. Γάλλοι Ακουιτανοί. Ιλλυρικοί. Βάσυλες. Κυρτανοί. Λυσιτανοί. * Ουακαι καὶ οἱ Βρετανικοί. οἱ δὲ ἐν ταῖς νήσοις οἰκοῦντες ἀπ᾽ αὐτῶν εἰδότες γράμματα εἰσὶν οὗτοι, Ιβηρες, Λατῖνοι, οἱ καὶ Ρωμαῖοι, Σπάνοι, Ελληνες, Μῆδοι, Αρμένιοι. ἔστι δὲ κατὰ μῆκος τὰ ὅρια αὐτῶν, ἀπὸ Μηδίας, ἕως δυτικοῦ ὠκεανοῦ, τὰ πρὸς βορρᾶν,

*Κόλχοι.

*Ουακκαῖοι.

βορρᾶ, εὖρος δὲ ἀπὸ Τανάϊδος ποταμοῦ ἕως Μαστουσίας τῆς κατὰ ἥλιον. αἱ χῶραι δὲ αὐτῶν, Μηδία, Ἀλβανία, Ἀρμενία μικρὰ καὶ μεγάλη, Ἀμαζονὶς, Παφλαγονία, Καππαδοκία, Γαλατία, Κολχὶς, Βοσπορηνὴ, Μαιῶτις, Δέρρις, Σαρματία, Ταυριανὴ, Βασταρνὴ, Σκυθία, Θρᾴκη, Μακεδονία, Ἑλλὰς, Θετταλὴ, Βοιωτὶς, Λοκρία, Αἰτωλία, Ἀχαΐα, Πελοπόννησος, Ἀκαρνανία, Ἠπειρῶτις, Ἰλλυρὶς, Λυχνῖτις, Ἀδριακὴ, ἀφ' ἧς τὸ Ἀδριακὸν πέλαγος ἐκλήθη, Καλαβρία, Ἰταλία, Γαλλία, Θουσκηνὴ, Λυσιτανία, Κελτικὴ, Μασσαλία, Κελτογαλλία, Σπανογαλλία, Ἰβηρία, Σπανία ἡ μεγάλη. Ἐνταῦθα καταλήγει τὰ ὅρια τοῦ Ἰάφεθ, ἕως Βρεττανικῶν νήσων τὰ πρὸς βορρᾶν βλέποντα. ἔχει δὲ νήσους Βρεττανίαν, Σικελίαν, Εὔβοιαν, Ῥόδον, Χίον, Λέσβον, Κύθηρα, Ζάκυνθον, Κεφαλληνίαν, Ἰθάκην, καὶ τὰς Κυκλάδας, καὶ μέρος τι τῆς Ἀσίας, τὴν Ἰωνίαν καλουμένην, ποταμὸν δὲ Τίγριν διορίζοντα μεταξὺ Μηδίας καὶ Βαβυλωνίας. Ἐν τούτοις οὖν πληροῦται τὰ τοῦ Ἰάφεθ ὅρια διὰ τὸ εἰρηκέναι τὴν γραφὴν, Πλατύναι ὁ θεὸς Ἰάφεθ, πλεῖστα ὄντα. Τὴν πᾶσαν γὰρ Εὐρώπην, καὶ μέρος οὐ μικρὸν τῆς μεγάλης Ἀσίας ἀπηνέγκατο. Διὸ καὶ εἴρηται, Καὶ κατασκηνώσει ἐν τοῖς σκηνώμασι τοῦ Σήμ. οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ κατὰ τὸν ἀναγωγικὸν τρόπον. ὅτι πᾶσα ἡ μερὶς τοῦ Ἰάφεθ σχεδὸν τῷ βαπτίσματι καὶ τῇ εἰς Χριστὸν τὸν ἀληθινὸν θεὸν ἡμῶν πίστει προσετέθη, ἅτινα ἐστὶ τὰ σκηνώματα τοῦ Ἰσραὴλ, ἐπεὶ καὶ ἐξ αὐτοῦ ὁ Ἀβραὰμ, καὶ οἱ πατριάρχαι. ἐξ ὧν καὶ αἱ λοιπαὶ γενεαρχίαι ἕως Χριστοῦ ἡγουμένου σαφῶς γενεαλογοῦνται. Τοῦ δὲ Χὰμ πλεῖστα μέχρι καὶ νῦν ἔθνη ἐστὶν ἐναποστασία κατά τε τὰς Ἰνδίας καὶ Αἰθιοπίας καὶ Μαυριτανίας, ἐν οἷς Ἀραβίαι, καὶ Ἰδουμαῖαι κατὰ θεοῦ καὶ τῶν ἁγίων αὐτοῦ θρασυνόνται τῇ τοῦ Χὰμ καὶ Χαναὰν κατάρᾳ καθυποβεβλημένοι. διὸ καὶ παῖδα οἰκέτην τὸν Χὰμ τοῦ Σὴμ καὶ τοῦ Ἰάφεθ ἡ γραφὴ ἀπεφήνατο διὰ τοῦ Χαναὰν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ καὶ αὐτὸν σημαίνουσα.

ἐκ τῶν Ἀβυδινοῦ Ἀσσυριακῶν.

„ Ἔντι δ' οἳ λέγουσι τοὺς πρώτους ἐκ γῆς ἀνασχόντας ῥώμῃ τε καὶ μεγέθει χαυνωθέντας, καὶ δὴ θεῶν καταφρονήσαντας ἀμείνονας εἶναι, πύργον τύρσιν ἠλίβατον ἀείρειν, ἵνα νῦν Βαβυλών ἐστιν, ἤδη τε ἆσσον εἶναι τοῦ οὐρανοῦ. καὶ τοὺς ἀνέμους θεοῖσι βωθέοντας ἀνατρέψαι περὶ αὐτοῖσι τὸ μηχάνημα, τοῦ δὴ τὰ ἐρείπια λέγεσθαι Βαβυλῶνα. τοὺς δὲ ὄντας ὁμογλώσσους ἐκ θεῶν πολύθρουν φωνὴν ἐνείκασθαι. Μετὰ δὲ Κρόνῳ καὶ Τιτῆνι συστῆναι πόλεμον. ὁ δὲ τόπος ἐν ᾧ πύργον ᾠκοδόμησαν, νῦν Βαβυλὼν καλεῖται, διὰ τὴν σύγχυσιν τῆς περὶ τὴν διάλεκτον πρώτην ἐναργοῦς. Ἑβραῖοι γὰρ τὴν σύγχυσιν Βαβὲλ καλοῦσι.

ἐκ τῶν Ἱστιαίου Μιλησίου.

„ Τῶν δὲ ἱερέων τοὺς διασωθέντας τὰ τοῦ Ἐνυαλίου Διὸς ἱερώματα λαβόντας εἰς Σενναὰρ τῆς Βαβυλωνίας ἐλθεῖν. σκίδνανται δὴ τὸ λοιπὸν ἐντεῦθεν ὑπὸ τῆς ὁμογλωσσίας τὰς συνοικίας ποιησάμενοι πανταχοῦ. καὶ γῆν ἕκαστοι κατελάμβανον τὴν ἐντυχοῦσαν.

* * * * * *

Ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Ἰάφεθ ἐγεννήθη Σεροὺχ, ὅστις πρῶτος ἤρξατο τοῦ ἑλληνισμοῦ, καὶ τοῦ δόγματος τῆς εἰδωλολατρείας. αὐτὸς γὰρ, καὶ οἱ σὺν αὐτῷ τοὺς πάλαι γενομένους ἢ πολεμιστὰς, ἢ ἡγεμόνας, καί τι πράξαντας ἀνδρείας ἢ ἀρετῆς ἄξιον ἐν τῷ βίῳ τοῦ μνημονεύεσθαι, καὶ ὡς ὄντας αὐτῶν προπάτορας ἀνδριᾶσι στηλῶν ἐτίμησαν, καὶ ὡς θεοὺς προσεκύνουν αὐτοὺς, καὶ ἐθυσίαζον. οἱ δὲ μετὰ ταῦτα ἄνθρωποι ἀγνοοῦντες τὴν τῶν προγόνων γνώμην, ὅτι ὡς προπάτορας καὶ ἀγαθῶν εὑρετὰς ἐτίμησαν μνήμαις μόναις, ὡς θεοὺς ἐπουρανίους ἐτίμων, καὶ ἐθυσίαζον αὐτοῖς. ἦν δὲ τὸ τῆς ἀποθεώσεως σχῆμα τοιοῦτον. Ἐν ταῖς ἱερατικαῖς αὐτῶν βίβλοις ἐτάσσοντο τὰ ὀνόματα αὐτῶν μετὰ τελευτὴν, καὶ κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἑορτὴν αὐτῷ ἐπετέλουν, λέγοντες τὰς αὐτῶν ψυχὰς εἰς τὰς τῶν μακάρων νήσους ἰέναι, καὶ μηκέτι κρίνεσθαι ἢ καίεσθαι πυρί. καὶ διέμειναν ἕως τῶν χρόνων Θάρρα τοῦ πατρὸς Ἀβραὰμ ταῦτα. ἀλλὰ καὶ ὁ σοφώτατος Σοφοκλῆς ἐξέθετο ταῦτα.

εἷς ταῖς ἀληθείαισιν εἷς ἐστὶ θεὸς,
ὃς οὐρανόν τ' ἔτευξε καὶ γαῖαν μακρὰν,
πόντου τε χαροπὸν οἶδμα, κἀνέμων βίας.
θνητοὶ δὲ πολλοὶ καρδίᾳ πλανώμενοι
ἱδρυσάμεσθα πημάτων παραψυχὴν
θεῶν ἀγάλματ' ἐκ λίθων τε καὶ ξύλων,
ἢ χρυσοτεύκτων ἢ ἐλεφαντίνων τύπους.
θυσίας τε τούτοις, καὶ καλὰς πανηγύρεις
τεύχοντες ἡμεῖς εὐσεβεῖν νομίζομεν.

Μοναρχίαν γὰρ ἔδειξε δοξάζειν ὁ αὐτὸς Σοφοκλῆς. Ἴωνες δὲ οἱ ἐκ τοῦ Ἰοῦ τῶν Ἑλλήνων ἀρχηγοὶ γεγονότες τοῖς ξοάνοις προσεκύνουν, εἰς οὓς καὶ μέμφεται Χαιρωνεὺς ὁ Πλούταρχος ὡς πλάνην ἀγαλμάτων καινῶν εἰσάγουσι τοὺς κατ' οὐρανὸν φωστῆρας θεοποιούμενοι, τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην, ὡς ἡ τῶν Αἰγυπτίων θεογονία περιέχει. αὐτοὺς γὰρ λέγει τὸν σύμπαντα κόσμον διοικεῖν καὶ τρέφειν αὐξάνοντας τὰ πάντα τῇ τριμερεῖ κινήσει τῶν πέντε πλανήτων, καὶ τῆς λοιπῆς ἀστροθεσίας κατὰ γενέσεις καὶ ἀστέρας.

Οἱ Χαλ-

Οἱ Χαλδαῖοι πρῶτοι ἀνηγόρευσαν ἑαυτοὺς βασιλεῖς. ὧν πρῶτος Εὐήχοος ὁ παρ' ἡμῖν Νεβρὼδ ἐβασίλευσεν.

Βασιλεῖς Χαλδαίων.

Χαλδαίων ἐβασίλευσεν	α	Εὐήχοος	ἔτη ϛ.
Χαλδαίων ἐβασίλευσεν	β	Χομάσβολος	ἔτη ζ.
Χαλδαίων ἐβασίλευσεν	γ	Πῶρος	ἔτη λε.
Χαλδαίων ἐβασίλευσεν	δ	Νεχώβης	ἔτη μγ.
Χαλδαίων ἐβασίλευσεν	ε	Αβιος	ἔτη μη.
Χαλδαίων ἐβασίλευσεν	ϛ	Ονίβαλλος	ἔτη μ.
Χαλδαίων ἐβασίλευσεν	ζ	Ζίνζιρος	ἔτη με.

Διεδέξαντο δὲ Χαλδαίων βασιλείαν Ἄραβες ἐπὶ ἔτη σιε βασιλεῖς ϛ. ὧν ὁ χρόνος ὑποτέτακται.

Ἀράβων βασιλεῖς οἱ μετὰ τοὺς τῶν Χαλδαίων.

Ἀράβων ἐβασίλευσεν	α	Μαρδοκέντης	ἔτη με.
Ἀράβων ἐβασίλευσεν	β	Σισιμάδακος	ἔτη κη.
Ἀράβων ἐβασίλευσεν	γ	Γάβιος	ἔτη λζ.
Ἀράβων ἐβασίλευσεν	δ	Πάρανος	ἔτη μ.
Ἀράβων ἐβασίλευσεν	ε	Ναβόνναβος	ἔτη κε.
Ἀράβων ἐβασίλευσεν	ϛ	. . . . .	ἔτη μα.

Ἡ τῶν Ἀράβων βασιλεία διαδεξαμένη τὴν τῶν Χαλδαίων ὧδε ἔληξεν. μετὰ ταύτην Ἀσσυρίων μα διεδέξαντο βασιλεῖς ἀπὸ τοῦ πρώτου αὐτῶν Βήλου, ἕως τοῦ μα Μακοσκολέρου τοῦ καὶ Σαρδαναπάλου, ὡς συμφωνοῦσι πολλοὶ τῶν ἐπισήμων ἱστορικῶν Πολύβιος, καὶ Διόδωρος, Κεφαλλίων τε, καὶ Κάστωρ, καὶ Θάλλος, καὶ ἕτεροι.

Περὶ τῶν μετὰ τὸν κατακλυσμὸν Αἰγύπτου δυναστῶν.

Πρώτη δυναστεία βασιλέων η.

Μετὰ νέκυας καὶ τοὺς ἡμιθέους πρώτην δυναστείαν καταριθμοῦσι βασιλέων η.

Α ὧν πρῶτος γέγονε Μήνης, ὃς διασήμως αὐτῶν ἡγήσατο. ἀφ' οὗ τοὺς ἐξ ἑκάστου γένους βασιλεύσαντας ἀναγραψάμενοι ἡ διαδοχὴ τοῦτον ἔχει τὸν τρόπον. Μήνης Θεινίτης, καὶ οἱ τούτου ἀπόγονοι ιζ (ἐν ἄλλῳ δὲ ζ) ὃν Ἡρόδοτος Μῆνα ὠνόμασεν, ἐβασίλευσεν ἔτεσιν ξ. οὗτος ὑπερόριον στρατείαν ἐποιήσατο, καὶ ἔνδοξος ἐκρίθη. ὑπὸ δὲ ἱπποποτάμου ἡρπάσθη.

Β Ἄθωθις ὁ τούτου υἱὸς ἦρξεν ἔτεσι κζ, καὶ τὰ ἐν Μέμφει βασίλεια ᾠκοδόμησεν. ἰατρικήν τε ἐξήσκησεν, καὶ βίβλους ἀνατομικὰς συνέγραψεν.

Γ Κερκένης ὁ τούτου υἱὸς ἔτη λθ.

Δ Ουενέφρης ἔτη μβ. ἐφ' οὗ λιμὸς κατέσχε τὴν χώραν, ὃς καὶ τὰς Πυραμίδας τὰς περὶ Κοχώνην ἤγειρεν.

Ε Ουσαφαὴς ἔτη κ.

ϛ Νιεβὴς ἔτη κϛ.

Ζ Σεμέμψης ἔτη ιη. ἐφ' οὗ πολλὰ παράσημα ἐγένετο, καὶ μεγίστη φθορά.

Η Ουβιέντης ἔτη κϛ.

οἱ πάντες ἐβασίλευσαν ἔτη σιβ.

Δευτέρα δυναστεία βασιλέων θ.

Πρῶτος Βώχος. ἐφ' οὗ χάσμα κατὰ Βούβαστιν ἐγένετο, καὶ πολλοὶ ἀπώλοντο. μεθ' ὃν καὶ Β Χοῶς, ὅτε καὶ Ἄπις, καὶ ὁ Μνεῦις, ἀλλὰ καὶ ὁ Μενδήσιος τράγος θεοὶ ἐνομίσθησαν. Γ Βίοφις. ἐφ' οὗ ἐκρίθη καὶ τὰς γυναῖκας γέρας βασιλείας ἔχειν. καὶ μετὰ τούτους ἄλλοι τρεῖς, ἐφ' ὧν οὐδὲν παράσημον ἐγένετο. Ἐπὶ δὲ τοῦ ἑβδόμου μυθεύεται τὸν Νεῖλον μέλιτι κεκραμένον ἡμέραις ια ῥυῆναι.

Η Σέσωχρις ἔτη μη. ὃς ὕψος εἶχε πηχῶν ε, πλάτος γ.

Θ Χενέρης ἔτη λ. ὁμοῦ ἔτη τβ. ὁμοῦ πρώτης καὶ δευτέρας δυναστείας μετὰ τὸν κατακλυσμὸν, ἔτη φιε.

Τρίτη δυναστεία Μεμφιτῶν, βασιλέων η.

Α Νεχέρωχις. ἐφ' οὗ Λίβυες ἀπέστησαν Αἰγυπτίων, καὶ τῆς σελήνης παρὰ λόγον αὐξηθείσης, διὰ δέος ἑαυτοὺς παρέδοσαν. μεθ' ὃν Σέσορθος, ὃς Ἀσκληπιὸς παρ' Αἰγυπτίοις ἐκλήθη διὰ τὴν ἰατρικήν. οὗτος καὶ τὴν διὰ ξεστῶν λίθων οἰκοδομὴν εὕρατο. ἀλλὰ καὶ γραφῆς ἐπεμελήθη. οἱ δὲ λοιποὶ ἓξ οὐδὲν ἀξιομνημόνευτον ἔπραξαν, οἳ καὶ ἐβασίλευσαν ἔτεσι ρϙη.

Τετάρτη δυναστεία βασιλέων ιζ Μεμφιτῶν συγγενείας ἑτέρας.

Ὧν τρίτος Σοῦφις ὁ τὴν μεγίστην Πυραμίδα ἐγείρας, ἥν φησιν Ἡρόδοτος ὑπὸ Χέοπος γεγονέναι ὃς καὶ ὑπερ-

ρόπτης

ρόπτης εἰς θεοὺς γέγονεν, ὡς μεταγνόντα αὐτὸν τὴν ἱερὰν συγγράψαι βίβλον, ἣν ὡς μέγα χρῆμα Αἰγύπτιοι περιέπουσι. Τῶν δὲ λοιπῶν οὐδὲν ἀξιομνημόνευτον ἀνεγράφη. οἳ καὶ ἐβασίλευσαν ἔτεσι υμη. ὁμοῦ τῶν δ δυναστειῶν μετὰ τὸν κατακλυσμὸν ἔτη ͵α ρϙι.

Πέμπτη δυναστεία βασιλέων τριάκοντα ἑνὸς ἐξ Ἐλεφαντίνης.

Ὧν πρῶτος Θοὴς. οὗτος ὑπὸ τῶν δορυφόρων ἀνῃρέθη. ὁ δὲ δ Ἀφίωψ ἑξαέτης ἀρξάμενος ἐβασίλευσε μέχρις ἐτῶν ρ. γίνονται οὖν σὺν τοῖς προτεταγμένοις ͵α ρϙι ἔτεσι τῶν δ δυναστειῶν ͵α σϙι.

Ἕκτη δυναστεία.

Γυνὴ Νίτωκρις ἐβασίλευσε τῶν κατ' αὐτὴν γενναιοτάτη, καὶ εὐμορφοτάτη, ξανθή τε τὴν χρόαν ὑπάρξασα, ἣ καὶ λέγεται τὴν τρίτην πυραμίδα ᾠκοδομηκέναι. οἳ καὶ ἐβασίλευσαν ἔτη σγ. γίνονται οὖν σὺν τοῖς προτεταγμένοις ͵α σϙι τῶν ε δυναστειῶν ἔτη ͵α υϙη.

Ἑβδόμη δυναστεία.

Ἑβδόμη δυναστεία Μεμφιτῶν βασιλέων πέντε. οἳ ἐβασίλευσαν ἡμέρας οε.

Ὀγδόη δυναστεία.

Ὀγδόη δυναστεία Μεμφιτῶν βασιλέων ε. οἳ ἐβασίλευσαν ἔτη ρ. γίνονται σὺν τοῖς προτεταγμένοις, ἔτη ͵α ϡϙη τῶν ὀκτὼ δυναστειῶν.

Ἐνάτη δυναστεία.

Ἐνάτη δυναστεία Ἡρακλεοπολιτῶν βασιλέων δ, οἳ ἐβασίλευσαν ἔτη ρ, ὧν πρῶτος Ἀχθὼς δεινότατος τῶν πρὸ αὐτοῦ γενόμενος τοῖς ἐν πάσῃ Αἰγύπτῳ κακὰ εἰργάσατο. ὕστερον μανίᾳ περιέπεσεν, καὶ ὑπὸ κροκοδείλου διεφθάρη.

Δεκάτη δυναστεία.

Δεκάτη δυναστεία Ἡρακλεοπολιτῶν, βασιλέων ιθ. οἳ ἐβασίλευσαν ἔτη ρπε.

Ἑνδεκάτη δυναστεία.

Ἑνδεκάτη δυναστεία Διοσπολιτῶν, βασιλέων ιϛ. οἳ ἐβασίλευσαν ἔτη μγ. μεθ' οὓς Ἀμμενέμης ἔτη ιϛ. μέχρι τοῦδε τὸν πρῶτον τόμον καταγήοχεν ὁ Μανεθῶ. ὁμοῦ βασιλεῖς ρϙβ, ἔτη ͵βτ, ἡμέραι οϛ.

ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΤΟΜΟΥ ΜΑΝΕΘΩ. Δωδεκάτη δυναστεία.

Δωδεκάτη δυναστεία Διοσπολιτῶν, βασιλέων ζ, ὧν πρῶτος Σεσόγχωρις Ἀμμενέμου υἱὸς ἔτη μϛ.

Β Ἀμμενέμης ἔτη λη. ὃς ὑπὸ τῶν ἰδίων εὐνούχων ἀνῃρέθη.

Γ Σέσωστρις ἔτη μη. ὃς λέγεται γεγονέναι πηχῶν δ, παλαιστῶν γ, δακτύλων β. ὃς πᾶσαν ἐχειρώσατο τὴν Ἀσίαν ἐν ἐνιαυτοῖς ἐννέα, καὶ τῆς Εὐρώπης τὰ μέχρι Θρᾴκης πανταχόσε μνημόσυνα ἐγείρας τῆς τῶν ἐθνῶν κατασχέσεως, ἐπὶ μὲν τοῖς γενναίοις ἀνδρῶν, ἐπὶ δὲ τοῖς ἀγεννέσι γυναικῶν μόρια ταῖς στήλαις ἐγχαράσσων, ὡς καὶ ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων μετὰ Ὄσιριν νομισθῆναι.

Δ Μεθ' ὃν Λάχαρις ἔτη η. ὃς τὸν ἐν Ἀρσενοΐτῃ λαβύρινθον ἑαυτῷ τάφον κατεσκεύασεν.

οἱ δὲ τούτου διάδοχοι ἐπὶ ἔτη μβ. οἱ πάντες ἐβασίλευσαν ἔτη σμε.

Τρισκαιδεκάτη δυναστεία.

Τρισκαιδεκάτη δυναστεία Διοσπολιτῶν, βασιλέων ξ. οἳ ἐβασίλευσαν ἔτη υνγ.

Τεσσαρεσκαιδεκάτη δυναστεία.

Τεσσαρεσκαιδεκάτη δυναστεία Ξοϊτῶν, βασιλέων οϛ. οἳ ἐβασίλευσαν ἔτη ρπδ.

Πεντεκαιδεκάτη δυναστεία.

Πεντεκαιδεκάτη δυναστεία Διοσπολιτῶν βασιλέων, οἳ ἐβασίλευσαν ἔτη σν.

Ἑξκαιδεκάτη δυναστεία.

Ἑξκαιδεκάτη δυναστεία Θηβαῖοι βασιλεῖς πέντε, οἳ καὶ ἐβασίλευσαν ἔτη ϙ.

ἑπτακαι-

ἑπτακαιδεκάτη δυναστεία.

Ἑπτακαιδεκάτη δυναστεία ποιμένες ἦσαν φοίνικες ξένοι βασιλεῖς, οἳ καὶ Μέμφιν εἷλον.

Α ὧν πρῶτος Σαΐτης ἐβασίλευσεν ἔτη ιθ. ἀφ' οὗ καὶ ὁ Σαΐτης νομὸς ἐκλήθη, οἳ καὶ ἐν τῷ Σεθροΐτῃ νομῷ πόλιν ἔκτισαν, ἀφ' ἧς ὁρμώμενοι Αἰγυπτίους ἐχειρώσαντο.

Β Ἀνὼν ἔτη μγ.

Γ Ἄφωφις ἔτη ιδ.

Δ Μεθ' ὃν Ἄνχλης ἔτη λ. ὁμοῦ ἔτη ργ. κατὰ τούτους Αἰγυπτίων βασιλεῖς Ἰωσὴφ δείκνυται.

ὀκτωκαιδεκάτη δυναστεία Διοσπολιτῶν, βασιλέων ις.

α ὧν πρῶτος Ἄμωσις ἔτη κε.

β Χεβρὼν δεύτερος ἔτη ιγ.

γ Ἀμένωφις ἔτη κα.

δ Μίφρις ἔτη ιβ.

ε Μισφραγμούθωσις ἔτη κς. ὁμοῦ ἀπὸ Ἀμώσιος τοῦ πρώτου τῆς προκειμένης ιη δυναστείας, ἕως Μισφραγμουθώσεως ἀρχῆς, ἔτη γίνονται ο α. βασιλεῖς ε.

ς Τούθμωσις ἔτη θ.

ζ Ἀμένωφις ἔτη λα. οὗτος ὁ Μέμνων εἶναι νομιζόμενος καὶ φθεγγόμενος λίθος.

η Ὧρος ἔτη λς (ἐν ἄλλῳ λη.)

θ Ἀχενχέρσης ἔτη ιβ.

ι Ἄθωρις ἔτη λθ. (θ.)

ια Χενχέρης ἔτη ις. κατὰ τοῦτον Μωϋσῆς τῆς ἐξ Αἰγύπτου πορείας τῶν Ἰουδαίων ἡγήσατο.

ιβ Ἀχέρρης ἔτη η.

ιγ Χερρῆς, ἔτη ιε.

ιδ Ἀρμαΐς, ὁ καὶ Δαναὸς, ἔτη ε. μεθ' ἃ ἔτη τῆς Αἰγύπτου ἐκπεσὼν, καὶ φεύγων τὸν ἀδελφὸν Αἴγυπτον, εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀφικνεῖται, κρατήσας τε τοῦ Ἄργους βασιλεύει Ἀργείων.

ιε Ἀμμεσῆς, ὁ καὶ Αἴγυπτος, ἔτη ξη.

ις Μένωφις ἔτη μ. ὁμοῦ τμη. (σϟζ.)

Ἐννεακαιδεκάτη δυναστεία βασιλέων ε Διοσπολιτῶν.

α Σέθως ἔτη νε.

β Ῥάψης ἔτη ξς.

γ Ἀμένωφθις ἔτη μ.

δ Ἀμμενέμμης ἔτη κς.

ε Θούωρις ὁ παρ' Ὁμήρῳ καλούμενος Πόλυβος Ἀλκάνδρας ἀνὴρ, ἐφ' οὗ τὸ Ἴλιον ἑάλω, ἔτη ζ. ὁμοῦ ἔτη ρϟδ.

ἐπὶ τὸ πλεῖστον αὐτὸ β τόμου Μανεθῶ βασιλέων ων, ἐτῶν αρκα.

ΤΡΙΤΟΥ ΤΟΜΟΥ ΜΑΝΕΘΩ.

εἰκοστὴ δυναστεία βασιλέων Διοσπολιτῶν ιβ οἳ ἐβασίλευσαν ἔτη ροη.

α Σμένδης ἔτη κς.

β Ψουσέννης ἔτη μα.

γ Νεφερχένης ἔτη δ.

δ Ἀμένωφθις ἔτη θ.

ε Ὀσόχωρ ἔτη ς.

ς Ψινάχης ἔτη θ.

ζ Ψουσέννης ἔτη λε. ὁμοῦ ἔτη ρλ.

εἰκοστὴ δευτέρα δυναστεία Βουβαστιτῶν, βασιλέων γ.

α Σεσόγχωσις ἔτη κα.

β Ὀσόρθων ἔτη ιε.

γ Τακέλλωθις ἔτη ιγ. ὁμοῦ ἔτη μθ.

εἰκοστὴ τρίτη δυναστεία Τανιτῶν βασιλέων γ.

α Πετουβάστης ἔτη κα. μεθ' ὃν

β Ὀσόρθων ἔτη θ, ὃν Ἡρακλέα Αἰγύπτιοι ἐκάλεσαν.

γ Ψαμμοῦς ἔτη ι. ὁμοῦ ἔτη μδ.

εἰκοστὴ τετάρτη δυναστεία.

Βόκχωρις Σαΐτης ἔτη μδ. ἐφ' οὗ ἀρνίον ἐφθέγξατο. ὁμοῦ ἔτη μδ.

εἰκοστὴ πέμπτη δυναστεία Αἰθιόπων, βασιλέων γ.

α Σαββακῶν. ὃς αἰχμάλωτον Βόκχωριν ἑλὼν ἔκαυσε ζῶντα, καὶ ἐβασίλευσεν ἔτη ιβ.
β Σευῆχος υἱὸς ἔτη ιβ.
γ Τάρακος ἔτη κ. ὁμοῦ ἔτη μδ.

κϛ δυναστεία Σαϊτῶν, βασιλέων θ.

α Ἀμμέρης Αἰθίοψ ἔτη ιβ.
β Στεφανάθης ἔτη ζ.
γ Νεχεψῶς ἔτη ϛ.
δ Νεχαὼ ἔτη η.
ε Ψαμμίτιχος ἔτη μδ.
ϛ Νεχαὼ δεύτερος ἔτη ϛ. οὗτος εἷλε τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ Ἰωαχὰζ τὸν βασιλέα αἰχμάλωτον εἰς Αἴγυπτον ἀπήγαγεν.
ζ Ψάμμουθις ἕτερος, ὁ καὶ Ψαμμίτιχος, ἔτη ιζ.
η Οὐαφρῆς ἔτη κε. ᾧ προσέφυγον, ἁλούσης ὑπὸ Ἀσσυρίων Ἱερουσαλήμ, οἱ τῶν Ἰουδαίων ὑπόλοιποι.
θ Ἄμωσις ἔτη μβ. ὁμοῦ ἔτη ρξγ [ρξη.]

εἰκοστὴ ἑβδόμη δυναστεία Περσῶν, βασιλέων η.

α Καμβύσης ἔτει πέμπτῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐβασίλευσεν Αἰγύπτου ἔτη γ.
β Μάγοι μῆνας ζ.
γ Δαρεῖος ἔτη λϛ.
δ Ξέρξης ὁ Δαρείου ἔτη κα.
ε Ἀρταξέρξης ὁ μακρόχειρ ἔτη μ.
ϛ Ξέρξης ὁ δεύτερος μῆνας β.
ζ Σογδιανὸς μῆνας ζ.
η Δαρεῖος ὁ Ξέρξου ἔτη ιθ. ὁμοῦ ἔτη ρκ. μῆνες δ.

εἰκοστὴ ὀγδόη δυναστεία.

Ἀμυρταῖος Σαΐτης ἔτη ϛ.

εἰκοστὴ ἐνάτη δυναστεία Μενδήσιοι, βασιλεῖς δ.

α Νεφερίτης ἔτη ϛ.
β Ἄχωρις ἔτη ιγ.
γ Ψάμμουθις ἔτη α.
δ Νεφερίτης μῆνας δ.
ε Μοῦθις ἔτος α. ὁμοῦ ἔτη κα, καὶ μῆνες δ.

τριακοστὴ δυναστεία Σεβεννυτῶν, βασιλέων γ.

α Νεκτάνεβις ἔτη ι.
β Τέως ἔτη β.
γ Νεκτανεβὸς ἔτη η. ὁμοῦ ἔτη κ.

τριακοστὴ πρώτη δυναστεία Περσῶν βασιλέων γ.

α Ὦχος εἰκοστῷ ἔτει τῆς αὐτοῦ Περσῶν βασιλείας κρατεῖ Αἰγύπτου ἔτη ϛ.
β μεθ' ὃν Ἀρσῆς Ὤχου ἔτη δ.
γ μεθ' ὃν Δαρεῖος ἔτη ἕξ. ὃν Ἀλέξανδρος καθεῖλεν.
ταῦτα τοῦ τρίτου τόμου Μανεθῶ.

Αἰγυπτίων βασιλεῖς.

ὁ πρῶτος οἰκήσας τὴν Μεστραίαν χώραν, ἤτοι Αἴγυπτον, Μεστραΐμ ἐβασίλευσεν ἐν αὐτῇ τῇ Μεστραίᾳ.

Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν α Μεστραΐμ ὁ καὶ Μήνης ἔτη λε.

Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	β	Κύδρυς	ξγ.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	γ	Ἀρίσταρχος	λδ.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	δ	Σπάνιος	λϛ.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	ε	ἀνεπίγραφος	οβ.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	ϛ	ἀνεπίγραφος	....
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	ζ	Σέραπις	κγ.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	η	Σεσόγχωσις	μθ.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	θ	Αμενεμῆς	κθ.

Ἀπολλόδωρος χρονικὸς ἄλλην Αἰγυπτίων τῶν Θηβαίων λεγομένων βασιλείαν ἀνεγράψατο βασιλέων λη, ἐτῶν ͵αος. ὧν τὴν γνῶσιν, φησὶν, ὁ Ἐρατοσθένης λαβὼν Αἰγυπτιακοῖς ὑπομνήμασι, καὶ ὀνόμασι κατὰ πρόσταξιν βασιλικὴν τῇ Ἑλλάδι φωνῇ παρέφρασεν οὕτως.

Θηβαίων Αἰγυπτίων βασιλεῖς.

Θηβαίων βασιλεῖς τῶν μετὰ α ρκδ ἔτη τῆς διασπορᾶς λα βασιλέων πρῶτος ἐβασίλευσεν Μήνης Θηβινίτης Θηβαῖος, ὃς ἑρμηνεύεται Διόνιος, ἔτη ξβ.
Θηβαίων ἐβασίλευσεν δεύτερος Ἀθώθης υἱὸς Μήνεως ἔτη νθ. οὗτος ἑρμηνεύεται Ἑρμογένης.
Θηβαίων Αἰγυπτίων ἐβασίλευσε τρίτος Ἀθώθης ὁμώνυμος ἔτη λβ.

Αἰγυπτίων βασιλεῖς.

Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	ι	Ἄμωσις	ἔτη β
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	ια	Ἀκεσίφθρης	ιγ
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	ιβ	Ἀχωρεὺς	θ
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	ιγ	Ἀμιϋσῆς	ζ
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	ιδ	Χαμοῖς	κϛ.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	ιε	Ἀμεσίσης	ξε.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	ιϛ	. . . .	
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	ιζ	Οὐσῆ	ν.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	ιη	Ῥαμεσσῆς	κθ.

Θηβαίων Αἰγυπτίων βασιλεῖς.

Θηβαίων Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	δ	Διαβιῆς υἱὸς Ἀθώθεως, ὃς ἑρμηνεύεται Φιλέταιρος,	ἔτη ιθ.
Θηβαίων Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	ε	Πέμφως υἱὸς Ἀθώθου, ὅ ἐστιν Ἡρακλείδης,	ἔτη ιη.
Θηβαίων Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	ϛ	Τοιγάραμος ἄμαχος χειρὶ Μεμφίτης, ὃ ἑρμηνεύεται Τίσανδρος,	ἔτη οθ.
Θηβαίων Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	ζ	Στοῖχος υἱὸς αὐτοῦ, ὅ ἐστιν Ἄρης ἀναίσθητος,	ἔτη ϛ.
Θηβαίων Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	η	Γοσορμίης, ὅ ἐστιν αἴτησις παντὸς,	ἔτη λ.
Θηβαίων Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	θ	Μάρης υἱὸς αὐτοῦ, ὅ ἐστιν Ἡλιόδωρος,	ἔτη κϛ.

Παρ᾽ Αἰγυπτίοις ἐτύγχανεν ιϛ δυναστεία, καθ᾽ ἣν ἐβασίλευσαν Θηβαῖοι ἔτη ρξ. ἔν τισι δὲ ἀντιγράφοις ρϛ.
Τὴν τῶν Ἀράβων βασιλείαν τὴν μετὰ τὴν Χαλδαίων διεδέξαντο Ἀσσυρίων βασιλεῖς διαρκέσαντες ἀπὸ τοῦ πρώτου αὐτῶν Βήλου ἕως τοῦ Θώνου Κονκολέρου τοῦ καὶ Σαρδαναπάλου.

Ἀσσυρίων βασιλεῖς.

Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν	α	Βῆλος	ἔτη νε.
Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν	β	Νῖνος	ἔτη νβ.
Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν	γ	Σεμίραμις	ἔτη μβ.
Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν	δ	Νινύας, ὁ καὶ Ζάμης, υἱὸς Νίνου καὶ Σεμιράμεως,	ἔτη λη.

Νίνου Ἀσσυρίων βασιλεύοντος Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ιε Μιάμων ἔτη ιδ.
Νίνου τοῦ βασιλέως Ἀσσυρίων τεσσαρακοστὸν τρίτον ἄγοντος ἔτος τῆς βασιλείας, γεννᾶται Ἀβραάμ. κατὰ δὲ τοὺς αὐτοὺς χρόνους παρ᾽ Αἰγυπτίοις ἑκκαιδεκάτη δυναστεία, καθ᾽ ἣν ἐβασίλευον Θηβαῖοι.

Σικυωνίων βασιλεῖς πῶς καὶ πόθεν ἤρξαντο.

Αἱ παρ᾽ Ἕλλησιν ἀρχαιολογίαι πᾶσαι μὲν ἀσύμφωνοι φέρονται περὶ τοῖς ἀλλαξαμένοις αὐτὰς ἱστορικοῖς. ἐξαιρέ-
τως

τους δὲ οἱ περὶ τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος. Τούτω πρώτη καὶ πασῶν παλαιοτάτη ἀναγραφὴ Σικυωνίων ἀρχὴ, ἧς πρῶτος ἡγήσατο Αἰγιαλεύς. ἀφ᾽ οὗ καὶ Αἰγιάλεια, ἡ νῦν Πελοπόννησος, τὸ πρὶν ἐκαλεῖτο.

Σικυωνίων βασιλεία ἔτη ͵Αξζ, καὶ ἱερεῖς ϛ.

Τῷ Γσλθ ἔτει τοῦ κόσμου, ἐν τοῦ Ναχὼρ, ἡ Σικυωνίων βασιλεία ἤρξατο, ἀπὸ πρώτου βασιλέως Αἰγιαλέως, ἕως κϛ βασιλέως Ζεύξίππου, ἐπὶ ἔτη διαρκέσασα ͵Αξζ. μεθ᾽ οὓς ἄρχοντες ἱερεῖς ϛ ἔτη λγ. Ὁμοῦ τὰ πάντα τῆς Σικυωνίων ἀρχῆς ἔτη ..., ὡς Ἀπολλόδωρος καὶ ἕτεροι ἔγραψαν.

ΚΑΣΤΟΡΟΣ περὶ τῆς βασιλείας τῶν Σικυωνίων.

„Παρατίθεμαι δὲ καὶ τοὺς Σικυῶνος βασιλεύσαντας ἀρχομένους μὲν ἀπὸ Αἰγιαλέως τοῦ πρώτου βασιλεύσαντος, „λήγοντας δὲ ἐπὶ Ζεύξιππον. οἱ μὲν οὖν βασιλεῖς κατέσχον ἐτῶν χρόνον ͵Αϛθ. Μετὰ δὲ τοὺς βασιλεῖς κατεστά„θησαν ἱερεῖς τοῦ Καρνείου. Οὗτοι δὲ ἱεράτευσαν ἔτη λγ. μεθ᾽ οὓς κατεστάθη ἱερεὺς Χαρίδημος, ὃς καὶ οὐχ ὑπομεί„νας τὴν δαπάνην ἔφυγεν.

Σικυώνιοι ἐλέγοντο ἀπὸ Σικυῶνος.

Πάντων μὲν Ἑλλήνων παλαιότατοι τοῖς χρόνοις ἀναγράφονται Σικυώνιοι βασιλεῖς, οἱ Σικυῶνος ἡγησάμενοι. ὧν πρῶτος ἦρξεν Αἰγιαλεὺς κατὰ Βῆλον καὶ Νῖνον γεγονὼς τοὺς πρώτους Ἀσσυρίων βασιλεῦσαι, καὶ τῆς Ἀσίας μνημονευομένους, ἐξ οὗ Αἰγιάλεια τὸ πρὶν, ἡ νῦν Πελοπόννησος, ἐκαλεῖτο.

Περὶ τῶν Σικυῶνος βασιλέων ἐν ἐπιτομῇ.

Εἰσὶν οἱ Σικυῶνος βασιλεῖς κατὰ τὴν τοῦ χρονογράφου Κάστορος ἔκθεσιν ὧδε.

Πρῶτος Αἰγιαλεὺς ἔτη νβ. οὗτος λέγεται βασιλεῦσαι Σικυῶνος κατὰ τὸ ιε ἔτος Βήλου τοῦ πρώτου τῆς Ἀσσυρίων ἀρχῆς ἡγησαμένου, ὃν Ποσειδῶνος υἱὸν εἶναι, καὶ Λιβύης μυθεύουσι.

δεύτερος Εὔρωψ ἔτη με.
τρίτος .... ἔτη ....
τέταρτος Πέλοψ ἔτη κε.
Ἡ Πελοπόννησος ἐκλήθη.
πέμπτος Θελξίων ἔτη νβ.
ἕκτος ....γυδρος ἔτη λδ.
ἕβδομος Θουρίμαχος ἔτη με.
Κατὰ τοῦτον Ἀργείων πρῶτος βασιλεὺς Ἴναχος.
ὄγδοος Λεύκιππος ἔτη νγ.
ἔνατος Μέσσαπος ἔτη μζ.
Κατὰ τοῦτον συνίσταται ἄρξας τῆς Αἰγύπτου Ἰωσὴφ, ὁ παρ᾽ Ἑβραίοις μνημονευόμενος.
δέκατος Ἔρατος ἔτη μϛ.
ἑνδέκατος Πλημναῖος ἔτη μη.
δωδέκατος Ὀρθόπολις ἔτη ξγ.
τρισκαιδέκατος Μαραθώνιος ἔτη λ.
Κατὰ τοῦτον πρῶτος τῆς Ἀττικῆς ἐβασίλευσε Κέκροψ ὁ διφυής.
τεσσαρεσκαιδέκατος Μάραθος ἔτη κ.
Κατὰ τοῦτον συνίσταται τῆς ἀπ᾽ Αἰγύπτου πορείας τῶν Ἑβραίων ἡγησάμενος Μωϋσῆς, ὡς κατὰ καιρὸν δειχθήσεται.
πεντεκαιδέκατος Ἐχυρεὺς ἔτη νε.
Κατὰ τοῦτον Ἀργείων βασιλεύει Δαναός.
ἑκκαιδέκατος Κόραξ ἔτη λ.
ἑπτακαιδέκατος * Ἐπωπεὺς ἔτη λε.
ὀκτωκαιδέκατος Λαομέδων ἔτη μ.
ἐννεακαιδέκατος Σικυὼν ἔτη με.
Κατὰ τοῦτον οἱ Ἀργείων βασιλεῖς ἐπαύσαντο διαρκέσαντες ἔτεσι φμ.
εἰκοστὸς Πόλυβος ἔτη μ.
εἰκοστὸς πρῶτος Ἴναχος ἔτη μ.
εἰκοστὸς δεύτερος Φαίστος ἔτη η.
εἰκοστὸς τρίτος Ἄδαρτος (Ἄδραστος) ἔτη δ.
εἰκοστὸς τέταρτος Πολυφείδης ἔτη λα.
Κατὰ τοῦτον Ἴλιον ἥλω.
εἰκοστὸς πέμπτος Πελασγὼν (Πελασγὸς) ἔτη η.
Κατὰ τοῦτον Αἰνείας Λατίνων ἐβασίλευσεν.
εἰκοστὸς ἕκτος Ζεύξιππος ἔτη λα.
Ὁμοῦ γίνονται Σικυῶνος βασιλεῖς οἱ πάντες κϛ. βασιλεύουσι δὲ χρόνον ἐτῶν ͵Αϛθ.
Μετὰ Ζεύξιππον βασιλεῖς μὲν οὐκέτι, ἱερεῖς δὲ τοῦ Καρνείου.
ὧν πρῶτος ἱεράσατο Ἀρχέλαος ἔτος α.
δεύτερος Αὐτομέδων ἔτος α.
τρίτος Θεόκλυτος ἔτη δ.

τέταρτος Ευνέος	ἔτη ῑ.
πέμπτος Θεόνομος	ἔτη β̄.
ἕκτος Αμφιγύης	ἔτη ιη.
ἕβδομος Χαρίδημος πλουταῖος	ἔτος ᾱ.
ὅτος οὐχ ὑπομείνας τὴν δαπάνην ἔφυγεν. ἀφ' οὗ ἐπὶ πρώτην Ολυμπιάδα,	ἔτη τνα.
ὁμοῦ Σικυωνίων βασιλέων τε καὶ ἱερέων	ἔτη ϡϟη,

Από Αδὰμ, ἕως τῆς γεννήσεως Αβραὰμ, ἔτη ,Γρπδ.

Αβραὰμ Χαλδαῖος ὢν τὸ γένος τὴν πρώτην ἡλικίαν παρὰ Χαλδαίοις ἐτράφη, καὶ τῆς παρ' αὐτοῖς ἀστρολογίας καὶ λοιπῆς ματαίας σοφίας, θεοφιλὴς δὲ ὤν, καὶ τοῖς κτίσμασι τὸν νοῦν ἑαυτοῦ μὴ καταδεξάμενος ἐᾶσαι ἐνδιατρίβειν, ἀλλὰ ἐπὶ τὸν γενεσιουργὸν ἐκ τοῦ τῶν κτισμάτων ἀναχθεὶς καλλονῆς, θείας ἐλλάμψεως ἠξιώθη ἔτι διατρίβων ἐν τῇ πατρίδι.

Αρχὴ τοῦ μα Ιωβηλαίου παρ' Εβραίοις. Ιωβὴλ δὲ παρ' αὐτοῖς ἡ πεντηκονταετηρίς. ἃς εἶναι κατ' αὐτοὺς ἐπὶ με ἔτους Αβραὰμ, ἔτη ,Βτ.

Κατὰ τοὺς ο. Τὰ μὲν ἀπὸ τοῦ Αδὰμ, ἐπὶ τὸν κατακλυσμὸν, ἔτη ,Βσμβ. Τὰ δὲ ἀπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ, ἐπὶ τὸ ᾱ ἔτος Αβραὰμ, ἔτη ,Αϡμβ. Τὰ πάντα ἔτη ,Γρπδ.

Κατὰ δὲ τὸ παρὰ Ιουδαίοις Εβραϊκόν. ἀπὸ Αδὰμ, ἐπὶ τὸν κατακλυσμὸν, ἔτη ,αχνς, ἀπὸ δὲ τοῦ κατακλυσμοῦ, ἐπὶ τὸ ᾱ ἔτος Αβραὰμ, ἔτη σϟβ. Τὰ πάντα ἔτη ,Αϡμη.

Κατὰ δὲ τὸ παρὰ Σαμαρείταις Εβραϊκόν. ἀπὸ Αδὰμ, ἐπὶ τὸν κατακλυσμὸν, ἔτη ,ατζ. ἀπὸ δὲ τοῦ κατακλυσμοῦ, ἐπὶ τὸ ᾱ ἔτος Αβραὰμ, ἔτη ,Αϡμβ. ὁμοῦ τὰ πάντα ἔτη ,Βσμθ.

Αβραὰμ ἦν ἐτῶν πέντε καὶ ἑβδομήκοντα, ὅτε θείου χρησμοῦ καταξιοῦται κατὰ τὴν πρὸς αὐτὸν γενομένην ἐπαγγελίαν. ἀπὸ δὲ οε ἔτους αὐτοῦ Αβραὰμ, ἐπὶ Μωϋσέα (ἤγουν π ἔτους τῆς ἐκείνου ἡλικίας κατὰ τὴν ἐξ Αἰγύπτου πορείαν τοῦ Εβραίων ἔθνους) ἔτη τυγχάνει υλ, ὧν μέμνηται Παῦλος Γαλάταις ἐπιστέλλων. Διαθήκην προκεκηρυγμένην ὑπὸ τοῦ θεοῦ εἰς Χριστὸν ὁ μετὰ ἔτη υλ γεγονὼς νόμος οὐκ ἀκυροῖ. καὶ Μωϋσῆς δὲ ἐν Εξόδῳ συνᾴδει, λέγων. ἡ δὲ κατοίκησις τῶν υἱῶν Ισραὴλ, ἣν κατῴκησαν ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ ἐν γῇ Χαναὰν, αὐτοὶ, ἡ πατέρες αὐτῶν, ἔτη υλ.

Τῷ π ς ἔτει Αβραὰμ ἔτεκεν αὐτῷ Αγὰρ ἡ παιδίσκη τὸν Ισμαὴλ, ἀφ' οὗ τὸ τῶν Ισμαηλιτῶν γένος. οἱ δὲ αὐτοὶ εἶεν Αγαρηνοὶ, οἱ καὶ Σαρακηνοὶ καλούμενοι.

περὶ τῆς καταστροφῆς τῶν πέντε πόλεων.

Πῦρ κατὰ τῆς Πενταπόλεως ὑετίζει θεὸς, καὶ ἀναλίσκει μὲν ἐξ αὐτῆς ἅπαν τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, διαφθείρει δὲ καὶ αὐτὸ τὸ ἀνάστημα τῆς γῆς, καὶ τῆς παρακειμένης θαλάσσης νεκροῦται τὰ ὕδατα.

Αφρικανοῦ περὶ τοῦ αὐτοῦ.

„Λιμοῦ κατασχόντος τὴν γῆν τὴν Χαναναίαν, κατῆλθεν εἰς Αἴγυπτον Αβραάμ. δεδιὼς δὲ, μὴ διὰ τὸ κάλλος γυναικὸς ἀναιρεθῇ, ἀδελφὸς εἶναι σκήπτεται. ἐπαινεθεῖσαν δὲ ἠγάγετο Φαραώ. οὕτω γὰρ Αἰγύπτιοι τοὺς βασιλεῖς ἑρμηνεύουσι. καὶ ὁ μὲν δίκας ἐτίσε τῷ θεῷ. ὁ δὲ ἅμα τοῖς ἰδίοις Αβραὰμ ἤδη πλουτῶν ἀπηλλάττετο. Εν Χαναὰν διεπληκτίζοντο ποιμένες τοῦ τε Αβραὰμ, καὶ τοῦ Λώτ. Εδόξαντος αὐτοῖς, ἐχωρίσθησαν, ἑλομένου Λὼτ ἐν Σοδόμοις οἰκεῖν δι' ἀρετὴν καὶ κάλλος τῆς γῆς ἐχούσης πέντε πόλεις, Σόδομα, Γόμορρα, Αδαμα, Σεβωείμ, Σηγώρ, καὶ τοσούτους βασιλεῖς. τούτοις οἱ πλησιόχωροι τέσσαρες βασιλεῖς Σύρων ἐπολέμησαν, ὧν ἡγεῖτο Χοδολλαγόμορ βασιλεὺς Αιλάμ. συνέβαλλον δὲ παρὰ τὴν θάλασσαν τὴν ἁλυκὴν, ἣ καλεῖται νῦν θάλασσα νεκρά. ἐν ταύτῃ πλεῖστα τῶν θαυμασίων τι θέαμαι. ζῶον τε γὰρ οὐδὲν ἐκεῖνο τὸ ὕδωρ φέρει. καὶ νεκροὶ μὲν ὑποβρύχιοι φέρονται. ζῶντες δὲ οὐδ' ἂν ῥᾳδίως βαπτίσαιντο. Λύχνοι μὲν καιόμενοι καὶ ἐπιφέρονται, σβεννύμενοι δὲ καταδύουσιν. Ενταῦθα δὲ εἰσὶν αἱ ἀσφάλτου πηγαί. Φέρει δὲ συπηρίαν καὶ ἅλα ὀλίγον τι τῶν ἄλλων διαφέροντα. πικρά τε γάρ ἐστι καὶ διαυγῆ. ἔνθα δ' ἂν καρπὸς ὀρεχθῇ, καπνοῦ πλέον οὐδὲν εὑρίσκεται θολερωτάτου. τὸ δὲ ὕδωρ ἰᾶται τοὺς χρωμένους αὐτῷ. λήγει δὲ παντὶ ὕδατι πάσχον ἐναντία. εἰ δὲ μὴ Ιορδάνην εἶχε τὸν ποταμὸν ὡς πορφύραν διατρέχοντα καὶ ἐπιπολὺ ἀντέχοντα, ἔληξεν ἂν θᾶττον, ἢ φαίνεται. ἔστι δὲ παρ' αὐτῇ πάμπολυ τοῦ βαλσάμου φυτόν. ὑπονοεῖται δὲ ἀναπεπρᾶφθαι ὑπὸ τοῦ θεοῦ διὰ τὴν τῶν περιοικούντων ἀσέβειαν.

Αἰγυπτίων βασιλεῖς.

Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ιθ	Ραμεσσομενῆς	ἔτη ιε.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν κ	Οὐσιμάρης	λα.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν κα	Ραμεσήσεως	κγ.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν κβ	Ραμεσσαμενῶς	ιθ.

Οὗτος πρῶτος Φαραὼ ἐν τῇ ἱερᾷ γραφῇ μνημονεύεται. Επὶ τούτου ὁ πατριάρχης Αβραὰμ κατῆλθεν εἰς Αἴγυπτον.

Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν κγ	Ραμεσσῆ Ιουβασσῆ	ἔτη λθ.

Θηβαί-

Θηβαίων Αἰγυπτίων βασιλεῖς.

Θηβαίων Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ι	Ἀνωῦφις, ὅ ἐστιν υἱὸς ἐπίκωμος,	ἔτη ιθ.
Θηβαίων Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ια	Σίρωϊς, ὅ ἐστιν υἱὸς Κόρρης, ὡς δὲ ἕτεροι, ἀβάσκαντος	ἔτη ιη.
Θηβαίων Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ιβ	Χνοῦβος Χνεῦρος, ὅ ἐστι Χρύσης Χρύσου υἱὸς,	ἔτη κζ.
Θηβαίων Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ιγ	Ραύωσις, ὅ ἐστιν ἀρχικράτωρ,	ἔτη ιγ.
Θηβαίων Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ιδ	Αἰύρης,	ἔτη ι.
Θηβαίων Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ιε	Σαῶφις κωμαστὴς, κατὰ δὲ ἐνίους χρηματιστὴς,	ἔτη κθ

Σικυωνίων βασιλεῖς.

Σικυωνίων ἐβασίλευσεν β	Εὐρωψ.	ἔτη με.

κατὰ τὸ κ ἔτος Εὐρωπος τούτου τοῦ β βασιλέως Σικυωνίων, ἤτοι Πελοποννησίων, γεννᾶται ὁ παρ' Ἑβραίοις Ἀβραάμ. ἐκ τούτου φασί τινες τὴν Εὐρώπην προσαγορευθῆναι πᾶσαν Ἤπειρον ἑνὶ ὀνόματι, καὶ οὕτω μέχρι νῦν ὀνομάζεσθαι. τοῦτ' ἔστι τὴν ἀντικειμένην τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ γῆν.

Σικυωνίων ἐβασίλευσεν γ	Τελχὶν	ἔτη κε.
Σικυωνίων ἐβασίλευσεν δ	Ἄπις	ἔτη με.
Σικυωνίων ἐβασίλευσεν ε	Θελξίων	ἔτη νβ.

Ἀσσυρίων βασιλεῖς.

Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν ε	Ἄρειος	ἔτη λ
Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν ϛ	Ἀράλιος	ἔτη μ.
Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν ζ	Ξέρξης	ἔτη λ.
Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν η	Ἀρμαμίθρης	ἔτη λη.

ἔτος ρ Ἀβραάμ. πρώτῳ προφητῶν ὄντι τῷ Ἀβραὰμ ὁ τοῦ Θεοῦ λόγος φανεὶς ἐν ἀνθρώπου σχήματι τὴν τῶν ἐθνῶν κλῆσιν θεσπίζει. ἣν καθ' ἡμᾶς ὁ τοῦ Χριστοῦ λόγος εἰς πέρας ἤγαγεν διὰ τῆς εἰς πάντα τὰ ἔθνη εὐαγγελικῆς διδασκαλίας. Τῷ Ἀβραὰμ παῖς γνήσιος γεννᾶται.

Σάῤῥα ἐτῶν ρκζ ἐτελεύτησε, καὶ ἐτάφη ἐν Χεβρὼν, ἣ νῦν Ἐλευθερόπολις καλεῖται, ἐν τῷ σπηλαίῳ, ὃ ὠνήσατο Ἀβραάμ. Ισαὰκ ἔλαβε γυναῖκα Ρεβέκκαν θυγατέρα Βαθουήλ.

Αἰγυπτίων βασιλεῖς.

Αἰγυπτίων ἐβασίλευσε κδ	Ραμεσσησέαφρος	ἔτη κθ.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσε κε	Κόγχαρις	ἔτη ε.

Τούτῳ τῷ ε ἔτει τοῦ εἰκοστοῦ πέμπτου βασιλεύσαντος Κογχάρεως τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς ιϛ δυναστείας τοῦ κυνικοῦ γεγενημένου κύκλου παρὰ τῷ Μανεθῷ ἀπὸ τοῦ πρώτου βασιλέως καὶ οἰκιστοῦ Μεστρὲμ τῆς Αἰγύπτου, πληροῦνται ἔτη ψ βασιλέων κε. καὶ διεδέξαντο Τανῖται βασιλεῖς δ, οἳ καὶ ἐβασίλευσαν Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς ιζ δυναστείας ἔτη σνδ.

Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν κϛ	Σιλίτης	ἔτη ιθ.

πρῶτος τῶν ϛ τῆς ιζ δυναστείας παρὰ Μανεθῷ.

Θηβαίων Αἰγυπτίων βασιλεῖς.

Θηβαίων Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ιϛ	Σεναῶφις δεύτερος	ἔτη κζ.
Θηβαίων Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ιζ	Μόσχερις ἡλιόδοτος	ἔτη λα.
Θηβαίων Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ιη	Μῶσθις	ἔτη λγ.
Θηβαίων Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ιθ	Πάμμος ἀρχόνδης	ἔτη ιγ.
Θηβαίων Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν κ	Ἄπαππος μέγιστος	ἔτη ρ.

οὗτος, ὥς φασι, παρὰ ὥραν μίαν ἐβασίλευσεν ἔτη ρ.

Θηβαίων Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν κα	Ἐχεσκὸς ὁ Κάρας	ἔτος α.
Θηβαίων Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν κβ	Νίτωκρις γυνὴ αὐτὶ τοῦ ἀνδρὸς, ὅ ἐστιν Ἀθηνᾶ νικηφόρος	ἔτη ϛ.
Θηβαίων Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν κγ	Μυρταῖος Ἀμμωνόδοτος	ἔτη κβ.

 Σικυω-

Σικυωνίων βασιλεῖς.

Σικυωνίων ἐβασίλευσεν	ϛ	Αἴγυδρος	ἔτη λδ.
Σικυωνίων ἐβασίλευσεν	ζ	Θουρίμαχος	ἔτη με.
Σικυωνίων ἐβασίλευσεν	η	Λεύκιππος	ἔτη νγ.
Σικυωνίων ἐβασίλευσεν	θ	Μέσαπος	ἔτη μζ.
Σικυωνίων ἐβασίλευσεν	ι	Ἔρατος	ἔτη μϛ.

Ἑξηκοστῷ ἔτει Ἰσαὰκ γίνονται δύο παῖδες δίδυμοι ἐκ τῆς Ῥεβέκκας. πρῶτος Ἠσαῦ ὁ καὶ Ἐδώμ. ἀφ' οὗ τὸ Ἰδουμαίων ἔθνος. δεύτερος Ἰακὼβ ὁ μετονομασθεὶς Ἰσραήλ. ἀφ' οὗ Ἰσραηλῖται, οἱ καὶ Ἰουδαῖοι.
Ὁ τῶν Ἑβραίων Ἰακὼβ μέχρι τῆς τοῦ παιδὸς ἀρχῆς τῆς ἐν Αἰγύπτῳ ἔζησεν ἔτη ρλζ. καὶ μετὰ ταῦτα ἕτερα ιζ.

Ἀφρικανοῦ.

Ἡ τιμωμένη σκηνὴ τοῦ Ἰακὼβ ἐν Ἐδέσσῃ σωζομένη κατὰ τοὺς χρόνους Ἀντωνίνου βασιλέως Ῥώμης διεφθάρη κεραυνῷ.

Ἀφρικανοῦ.

οζ ἐτῶν λέγεται ἐλθεῖν τὸν Ἰακὼβ εἰς Μεσοποταμίαν, ὡς ἐκ τῆς γραφῆς.

Ἀφρικανοῦ.

Τῷ πζ ἔτει τοῦ Ἰακὼβ ἐγεννήθη Λευί.
Τινὲς τὸν αὐτόχθονα Κρῆτα πρῶτον Κρήτης βασιλεῦσαι φασὶ κατὰ τὸν χρόνον, ὃν ἀνωτέρω ἱστορήσαμεν. Κατ' ἄλλους ἐπὶ Νινύα ἐπισημειωσαμένους, ὅτι τε εἷς ἐστὶ τῶν λεγομένων Κουρήτων. καὶ ὅτι Ζεὺς παρ' αὐτῷ κρυβεὶς ἐτράφη. καὶ ὅτι νῆσος Κρήτη πρῶτον ἐξ αὐτοῦ προσηγορεύθη.

Ἀφρικανοῦ.

Ἰακὼβ ἀπαρεσθεὶς τοῖς ὑπὸ Συμεὼν καὶ Λευὶ πραχθεῖσιν ἐν Σικίμοις, διὰ τὴν τῆς ἀδελφῆς φθορὰν εἰς τοὺς ἐπιχωρίους, θάψας ἐν Σικίμοις οὓς ἐφέρετο θεοὺς παρὰ τὴν πέτραν ὑπὸ τὴν θαυμασίαν τερέβινθον, ἥτις μέχρι νῦν εἰς τιμὴν τῶν πατριαρχῶν ὑπὸ τῶν πλησιοχώρων τιμᾶται, μετῄρει εἰς Βεθήλ. Ταύτης παρὰ τὸ πρέμνον τῆς τερεβίνθου βωμὸς ἦν, ἐφ' ὃν τὰς * ἐκ τινὰς ἀνέφερον ἐν ταῖς πανηγύρεσιν τῆς χώρας ἔνοικοι.

Ἀφρικανοῦ.

Ἀπὸ Ἀδὰμ τοίνυν, ἐπὶ τὴν τελευτὴν Ἰωσήφ, καὶ τῆσδε βίβλου, γενεαὶ μὲν κγ, ἔτη δὲ ͵Γφξγ.

Ἀσσυρίων βασιλεῖς.

Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν	θ	Βήλωχος	ἔτη λε.
Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν	ι	Βαλαῖος	ἔτη νβ.
Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν	ια	Σέθως	ἔτη λβ.
Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν	ιβ	Μάμυθος	ἔτη λ.

Αἰγυπτίων βασιλεῖς.

Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	κζ	Βαιών	ἔτη λθ.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	κη	Ἀπαχνᾶς	ἔτη λϛ.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	κθ	Ἄφωφις	ἔτη ξα.

Τοῦτον λέγουσί τινες κληθῆναι Φαραώ, καὶ τῷ δ ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ τὸν Ἰωσὴφ ἐλθεῖν εἰς Αἴγυπτον δοῦλον. οὗτος κατέστησε τὸν Ἰωσὴφ κύριον Αἰγύπτου πάσης τῆς βασιλείας αὐτοῦ. ἡ δὲ θεία γραφὴ καὶ τὸν ἐπὶ τοῦ Ἀβραὰμ βασιλέα Αἰγύπτου Φαραὼ καλεῖ.

Θηβαίων Αἰγυπτίων βασιλεῖς.

Θηβαίων Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	κδ	Θυοσιμάρης κραταιός, ὅ ἐστιν ἥλιος,	ἔτη ιβ.
Θηβαίων Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	κε	Θούριλλος, ὅ ἐστιν αὐξήσας τὸ πάτριον κράτος,	ἔτη η.
Θηβαίων Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	κϛ	Σεμφρουκράτης, ὅ ἐστιν Ἡρακλῆς Ἁρποκράτης,	ἔτη ιη.
Θηβαίων Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	κζ	Χουθὴρ Ταῦρος τύραννος	ἔτη ζ.

Θηβαίων Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν κη΄ Μεῤῥῆς Φιλόσοφος. ἔτη ιβ.
Θηβαίων Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν κθ΄ Χωμαεφθὰ κόσμος φιλήφαιστος. ἔτη ια.
Θηβαίων Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν λ΄ Σκονιόσουχος τύραννος. ἔτη ζ.

Σικυωνίων βασιλεῖς.

Σικυωνίων ἐβασίλευσεν ια΄ Πλημναῖος. ἔτη ν. κατὰ δὲ ἄλλους μη.
Σικυωνίων ἐβασίλευσεν ιβ΄ Ορθόπολις ἔτη ξγ.
Σικυωνίων ἐβασίλευσεν ιγ΄ Εχυρεὺς ἔτη νε.

Τῷ β΄ ἔτει τοῦ λιμοῦ κατῆλθον οἱ ἀδελφοὶ τοῦ μὲν Ἰωσὴφ λθ΄ ἔτος, τοῦ δὲ Ἰακὼβ ρλ΄.
Ἀπὸ Ἀδὰμ, ἕως πρώτου Ἀβραὰμ ἔτους, ͵Γρπδ ἔτη. καὶ ἀπὸ τοῦ πρώτου ἔτους Ἀβραὰμ, ἕως τέλους Ἰωσὴφ, ἐν ᾧ καταλήγει χρόνῳ τῆς Γενέσεως ἡ βίβλος, ἤγουν τῷ ρι΄ ἔτει τῆς ζωῆς Ἰωσὴφ, ἔτη τξα. γίνονται ὁμοῦ ἀπὸ Ἀδὰμ, ἕως τελευτῆς Ἰωσὴφ, ἔτη ͵Γφμε.

* * * * *

ἡ τῶν υλ΄ ἀπαρίθμησις τῆς ἐν γῇ Χαναὰν παροικίας τοῦ Ἰσραὴλ καὶ ἐν Αἰγύπτῳ κατὰ τὴν πρὸς Ἀβραὰμ τοῦ θεοῦ πρόῤῥησιν κατὰ πάντας σύν ἑρμηνεύσαντας καὶ ἱστορικοὺς ἀπὸ τοῦ ε΄ καὶ ο΄ ἔτους ἀριθμεῖται.

* * * * * * * * *

Ἀσσυρίων βασιλεῖς.

Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν ιγ΄ Ἀρχάλιος. ἔτη κη.
Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν ιδ΄ Σφαῖρος. ἔτη κβ.
Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν ιε΄ Μάμυλος. ἔτη λ.
Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν ιϛ΄ Σπαρθαῖος ἔτη λ.

Αἰγυπτίων βασιλεῖς.

Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν λ΄ Σέθως ἔτη ν.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν λα΄ Κηρτὼς ἔτη κθ. κατὰ Ἰώσηππον, κατὰ δὲ τὸν Μανεθῶ ἔτη μδ.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν λβ΄ Ἀσὴθ ἔτη κ.
Οὗτος προσέθηκε τῷ ἐνιαυτῷ τὰς ἐπαγομένας, καὶ ἐπ' αὐτοῦ, ὥς φασιν, ἐχρημάτισε τξε ἡμερῶν ὁ Αἰγυπτιακὸς ἐνιαυτὸς τξ μόνον ἡμερῶν πρὸ τούτου μετρούμενος. Ἐπὶ αὐτοῦ ὁ μόσχος θεοποιηθεὶς Ἄπις ἐκλήθη.

Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν λγ΄ Ἄμωσις, ὁ καὶ Τέθμωσις, ἔτη κβ.

Θηβαίων Αἰγυπτίων βασιλεῖς.

Θηβαίων Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν λα΄ Πενπαθυεὺς ἔτη ιϛ.
Θηβαίων Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν λβ΄ Σταμενεμῆς ἔτη κγ.
Θηβαίων Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν λγ΄ Σιστοσιχερμῆς Ἡρακλῆς κραταιὸς ἔτη νε.
Θηβαίων Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν λδ΄ Μάρις ἔτη μγ.
Θηβαίων Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν λε΄ Σιφόας, ὁ καὶ Ἑρμῆς υἱὸς Ἡφαίστου ἔτη ε.

Σικυωνίων βασιλεῖς.

Σικυωνίων ἐβασίλευσεν ιδ΄ Μαραθώνιος. ἔτη λ.
Σικυωνίων ἐβασίλευσεν ιε΄ Μάραθος. ἔτη κ.
Σικυωνίων ἐβασίλευσεν ιϛ΄ Κόραξ ἔτη λ.
Σικυωνίων ἐβασίλευσεν ιζ΄ Ἐπωπεὺς ἔτη λβ.
Σικυωνίων ἐβασίλευσεν ιη΄ Λαομέδων ἔτη μγ.

Ἀργείων βασιλεῖς.

Δευτέρα μετὰ τὴν Σικυωνίων βασιλείαν κατὰ τὴν Εὐρώπην λέγεται γενέσθαι καὶ αὐτὴ ἀρχαιοτάτη ἡ τῶν Ἀργείων χρόνοις ὕστερον ὀνομαζομένων ἀπό τινος Ἄργου βασιλεύσαντος. Ταύτης πρῶτος Ἴναχος ἐβασίλευσεν ἔτη ν. ἀφ' οὗ ἡ χώρα πρώτην Ἰναχία ἐλέγετο, ἕως Ἄργου. ὁ δὲ χρόνος αὐτοῦ βασιλείας ἀσύμφωνος φέρεται παρ' Ἕλλησι

Δια

διὰ τὴν ἀρχαιότητα καθάπερ τῶν λοιπῶν. ἔστι δὲ κατὰ τοὺς πολλοὺς ἀπὸ μὲν τοῦ πρώτου Ἰνάχου, ἕως τοῦ Σθενέλου, ἐτῶν υιγ. Τὸν δὲ Σθένελον Δαναὸς ἐκβαλὼν ἐκράτησε τοῦ Ἄργους, ὡς μαρτυροῦσι πάντες ἱστορικοὶ σὺν τοῖς ἀπογόνοις ἔτη ρξβ. Ὁμοῦ ἔτη φοε ἀπὸ Ἰνάχου, ἐπὶ Ἀκρίσιον πέμπτον ἀπὸ Δαναοῦ βασιλέως. Μετὰ δὲ Ἀκρίσιον ἔσχατον τῶν Δαναϊδῶν εἰς Μυκήνας μετέπεσεν ἡ βασιλεία τῶν Ἀργείων κατὰ Εὐρυσθέα τὸν Σθενέλου τοῦ Περσέως. καὶ διεδέξαντο τὴν βασιλείαν οἱ Πελοπίδαι. ὧν πρῶτος ἐβασίλευσε Πέλοψ. ἀφ' οὗ καὶ ἡ χώρα Πελοπόννησος. Οὗτος Ὀλυμπίων προέστη. Βασιλεύει δὲ ἔτη νγ. ἐν δὲ τοῖς πρὸ αὐτοῦ ἔτεσι διαφωνεῖται ἔτη κζ. κατὰ Οἰνόμαον ἴσως ἀπονεμόμενα, μετατεθείσης τῆς ἀρχῆς εἰς Μυκήνας μετὰ Ἀκρίσιον ἐπὶ Εὐρυσθέως. ὧν οἱ μὲν πρὸ Πέλοπος ἔτη φασὶ βασιλεῦσαι πγ. Οἱ δὲ μετὰ Πέλοπα ἔτη με. εἶτα Πελοπίδαι μετὰ Πέλοπα, Ἀτρεὺς καὶ Θυέστης ἔτη ξε. Μεθ' ὃν Ἀγαμέμνων Ἀτρέως ἐπὶ σὺν ἀδελφῷ Μενελάῳ, κατὰ μέν τινας λγ, κατὰ δὲ ἄλλους λ, ἢ καὶ κη. Αἴγισθος ζ, ἢ ιζ. Ὀρέστης Ἀγαμέμνονος υἱὸς, καὶ Πένθιλος, καὶ Κομήτης ἔτη νη, Ἡρακλειδῶν κάθοδος, οἱ Πελοπόννησον λαβόντες ἐκράτησαν. Μετ' αὐτοὺς Πελοπίδαι ἔτη νη. ἀφ' ἧς ἐπὶ τὴν Ἰώνων ἀποικίαν, ἔτη ξ. ἀπὸ δὲ τῆς Ἰώνων ἀποικίας, ἐπὶ πρώτην Ὀλυμπιάδα, ἔτη ἀναγράφουσιν σξζ.

Ἀρχὴ βασιλείας Ἀργείων. ὧν ὁ πρῶτος βασιλεὺς Ἴναχος ἔτη νς ἐβασίλευσεν. Φορωνεὺς ἔτη ξ. Φορωνεὺς παῖς Ἰνάχου καὶ Νιόβης πρῶτος λέγεται νόμους, καὶ κριτήρια παρ' Ἕλλησι θεῖναι. Φασὶ δέ τινες Νιόβην Φορωνέως εἶναι θυγατέρα. ὅπερ οὐκ ἀληθές.

Περὶ τῶν Ἀργείων βασιλέων ὡς ἐν ἐπιτομῇ.

Μετὰ τῶν Σικυωνίων ἡγησαμένους, δέον ἂν ἔχοι καὶ τῶν Ἀργείων βασιλεῖς ἐν ἐπιτομῇ διελθεῖν, καθὼς τὰ ἀκριβῆ τῶν παλαιῶν ἱστοριῶν περιέχει. Μνημονεύει δὲ καὶ τούτων ὁ Κάστωρ ὧδέ πως γράφων.

Πρῶτος Ἴναχος, ἀφ' οὗ Ἰναχία χώρα ἐκαλεῖτο, ἔτη ν.

Βασιλεύει δὲ πρῶτος Ἴναχος Ἀργείων κατὰ Θουρίμαχον, ὃς ἕβδομος ἦν τῆς Σικυωνίων ἀρχῆς.

δεύτερος Φορωνεὺς ἔτη ξ.

Κατὰ τοῦτον Ὤγυγος Ἐλευσῖνα ἔκτισε.

τρίτος Ἆπις ἔτη λε.
τέταρτος Ἄργος ὁ Διὸς καὶ Νιόβης. ἀφ' οὗ ἡ χώρα μετωνομάσθη Ἀργεία ἔτη ο.
πέμπτος Κρίασος ἔτη νδ.
ἕκτος Φόρβας ἔτη λε.
ἕβδομος Τριόπας ἔτη μς.
ὄγδοος Κροτωπὸς ἔτη κα.
ἔνατος Σθένελος ἔτη ια.

Τοῦτον δὲ Δαναὸς ἐκβαλὼν ἐκράτησεν Ἄργους, καὶ οἱ τούτου ἀπόγονοι.

δέκατος Δαναός ἔτη ν.
ἑνδέκατος Λυγκεὺς ἔτη μα.
δωδέκατος Ἄβας ἔτη κγ.
τρισκαιδέκατος Προῖτος ἔτη ιζ.
τεσσαρεσκαιδέκατος Ἀκρίσιος ἔτη λα.
ὁμοῦ τὰ πάντα τῆς Ἀργείων ἀρχῆς ἔτη φμε.

Μέχρι τούτων οἱ Δαναΐδαι. Μετὰ δὲ Ἀκρίσιον, εἰς Μυκήνας μετατεθείσης τῆς Ἀργείων ἀρχῆς κατὰ Εὐρυσθέα τοῦ Σθενέλου, οἱ Πελοπίδαι διεδέξαντο. Βασιλεύει δὲ πρῶτος Πελοποννήσου Πέλοψ. Πέλοψ Ὀλυμπίων προέστη.

εἰς Μυκήνας μετατεθείσης τῆς Ἀργείων ἀρχῆς, μετὰ Ἀκρίσιον ἐβασίλευσεν Εὐρυσθεὺς ἔτη με.
ἔπειτα οἱ Πελοπίδαι Ἀτρεὺς καὶ Θυέστης, ἔτη ξε.
Ἀγαμέμνων μετὰ τούτους ἔτη λ.
Αἴγισθος ἔτη ιζ. (ς.)
Ὀρέστης καὶ Τισαμενὸς, καὶ Πένθιλος, καὶ Κομήτης ἔτη νη.

Μέχρις Ἡρακλειδῶν καθόδου ὅτε Πελοπόννησον εἷλον, ἐπὶ τὴν Ἰώνων ἀποικίαν ἔτη ξ.
ἀπὸ δὲ τῆς Ἰώνων ἀποικίας, ἐπὶ Ὀλυμπιάδα πρώτην, ἔτη σξζ.

ΣΠΟΡΑΔΗΝ. Κατὰ τούτους τοὺς χρόνους ἐβασίλευσε Κρής τις αὐτόχθων, ὃν ἕνα λέγουσι τῶν Κουρήτων, παρ' οἷς Ζεὺς κρυφθεὶς ἀνετράφη, καὶ Κρήτης ἐτυράννησεν. ἐξ αὐτοῦ τοῦ Κρητὸς ἡ νῆσος ὠνομάσθη Κρήτη. τοὺς αὐτούς φασι Κορύβαντας κτίσαι πόλιν Γνωσσὸν ἐν Κρήτῃ καὶ ἱερὸν Κυβέλης. Ἄργος καὶ Σικυὼν πόλεις. [Πελοπόννησος.] ἡ θυγάτηρ Ἰνάχου Ἰὼ εἰς Αἴγυπτον ἐλθοῦσα Ἶσις ὠνομάσθη, ἣν Αἰγύπτιοι σέβουσιν, Ἶσιν Φαρίαν καλοῦντες, διὰ τὸ πρώτως ἐν Φάρῳ τῇ νήσῳ παραχθῆναι. Φασὶ δὲ αὐτὴν τινες γημαμένην Τηλεγόνῳ τὸν Ἔπαφον γεννῆσαι. Ἀπὸ Ἰνάχου ποταμὸς Ἴναχος ἐν Ἄργει ὠνομάσθη. καὶ ὁ Βόσπορος ἐπώνυμος τῆς Ἰοῦς. Κάσος καὶ Βῆλος Ἰνάχου παῖδες πρὸς τῷ Ὀρόντῃ ποταμῷ τὴν νῦν Ἀντιόχειαν τῆς Ἀσσυρίας πόλιν ἔκτισαν. Νιόβη γαμετὴ Ἰνάχου, μητρὶ δὲ Φορωνέως πρώτῃ γυναικῶν ἐμίγη Ζεὺς, ἐξ ἧς ἔσχεν Ἆπιν υἱὸν τὸν Σάραπιν. Κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους μυθεύονται Ἕλληνες μιγῆναι τὸν αἰσχρότατον Δία Ἰοῖ τῇ θυγατρὶ Ἰνάχου, ἣν καὶ βοῦν ἐποίησεν. ἀφ' ἧς ὁ Βόσπορος ἐκλήθη. Πᾶσα παρ' Ἕλλησι θαυμαζομένη πρᾶξις ἀπὸ τῶν Ἰνάχου χρόνων, καὶ Φορωνέως εἰς τὰ μετέπειτα φέρεται. διὸ καὶ Πλάτων ἐν Τιμαίῳ τῷ διαλόγῳ τοῦ Φορωνέως ἐπιμέμνηται χρόνων ὡς πάνυ παλαιῶν, καὶ Νιόβης, καὶ τοῦ κατ' Ὤγυγον

Ὠγύγου ἀρχαιοτάτου κατακλυσμοῦ, ὡς λέγεται). κατὰ δὲ Φορωνέα Ἄπιδα γενεάς. ΘΕΣΣΑΛΙΑ. Κατὰ τούτους τοὺς χρόνους πρῶτος ἐβασίλευσε Θεσσαλίας ὁ Γραικοῦ παῖς Θεσσαλός. ἀφ' οὗ καὶ ἡ χώρα, ἕως νῦν, ὠνόμασται. Ὤγυγος πρῶτος βασιλεὺς Ἀκτῆς τῆς νῦν Ἀττικῆς τούτοις τοῖς χρόνοις ἐγνωρίζετο. Ὤγυγος ἐν Ἀκτῇ. .... Τριτωνίδι λίμνη Ἀθηνᾶ παρ' Ἕλλησιν ὠνομάσθη. Τελχῖνες καὶ Καρβασιάται πρὸς Φορωνέα, καὶ Παρρασίους ἐπολέμησαν.

Μωσῆς . . . . ἐκ τοῦ Ἀβραὰμ καὶ τῆς Χεττούρας γεγονότι Ἰεξάν. ἐκ τούτου Δαδάν. ἐκ τούτου Ραγουὴλ, καὶ Ἰοθὸρ, ὁ καὶ Ἰεβάβ. ἐκ δὲ Ἰοθὸρ Σεπφώρα, ἣν ἔγημε Μωσῆς, καθὼς ἱστορεῖ Δημήτριος.

Ἀσσυρίων βασιλεῖς.

Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν	ιζ	Ἀσκαλάδης	ἔτη λη.
Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν	ιη	Ἀμιύτης	ἔτη μ.
Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν	ιθ	Βήλοχος	ἔτη κε.
Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν	κ.	Βαλάτορος	ἔτη λ.
Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν	κα	Λαμπρίδης	ἔτη λ.
Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν	κβ	Σωσάρης	ἔτη κ.

Αἰγυπτίων βασιλεῖς.

Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	λδ	Χεβρὼν	ἔτη ιγ.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	λε	Ἀμεφῆς	ἔτη κ.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	λϛ	Ἀμενσῆς	ἔτη ια.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	λζ	Μισφραγμούθωσις	ἔτη ιϛ.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	λη	Μισφρῆς	ἔτη κγ.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	λθ	Τούθμωσις	ἔτη γθ.

Θηβαίων Αἰγυπτίων βασιλεῖς.

Θηβαίων Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	λζ	Φρούρων, ἤτοι Νεῖλος,	ἔτη ε.
Θηβαίων Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	λη	Ἀμουθαρταῖος	ἔτη ξγ.

Ἡ τῶν λη βασιλέων τῶν κατ' Αἴγυπτον λεγομένων Θηβαίων, ὧν τὰ ὀνόματα Ἐρατοσθένης λαβὼν ἐκ τῶν ἐν Διοσπόλει ἱερογραμματέων παρέφρασεν ἐξ Αἰγυπτίας εἰς Ἑλλάδα φωνὴν ἐνταῦθα ἔληξεν ἀρχὴ διαρκέσασα αοϛ ἔτη. Τῶν δὲ τούτοις ἐφεξῆς ἄλλων νγ Θηβαίων βασιλέων ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Ἀπολλοδώρου παραδεδομένων τὰς προσηγορίας περιττὸν ἡγούμεθα ἐνταῦθα ὡς μηδὲν συμβαλλομένας παραθέσθαι.

Σικυωνίων βασιλεῖς.

Σικυωνίων ἐβασίλευσεν	ιθ	Σικυὼν	ἔτη μβ.
Σικυωνίων ἐβασίλευσεν	κ	Πολύβιος	ἔτη μγ.
Σικυωνίων ἐβασίλευσεν	κα	Ἴναχος	ἔτη με.
Σικυωνίων ἐβασίλευσεν	κβ	Φαῖστος	ἔτη ι.
Σικυωνίων ἐβασίλευσεν	κγ	Ἄδραστος	ἔτη ζ.
Σικυωνίων ἐβασίλευσεν	κδ	Πολυφείδης	ἔτη λα.
Σικυωνίων ἐβασίλευσεν	κε	Πελασγὸς	ἔτη κ.

Ἀργείων βασιλεῖς.

Ἀργείων ἐβασίλευσεν	γ	Ἄπις	ἔτη λε.

Ὁ ἐπὶ Ὠγύγου παλαιότατος παρ' Ἕλλησιν ἱστορούμενος ἐν Ἀκτῇ τῇ νῦν Ἀττικῇ κατακλυσμὸς τούτοις γέγονε τοῖς χρόνοις. διαφόρως γὰρ ἱστορεῖται· τῶν μὲν ἐπὶ Φορωνέως, τῶν δὲ ἐπὶ Ἄπιδος λεγόντων. ὁμοίως δὲ καὶ ἡ ἀπ' Αἰγύπτου πορεία τοῖς ἱστορικοῖς οὕτω φέρεται διαφόρως κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους τῷ ἐπὶ Ὠγύγου κατακλυσμῷ. συμφωνοῦσι δὲ τούτοις ἐν τούτῳ καὶ Ἰώσηππος καὶ Ἰοῦστος Ἰουδαῖοι ἱστορικοὶ, καὶ τοῦ καθ' ἡμᾶς λόγου Κλήμης ὁ Στρωματεὺς, καὶ Ἀφρικανὸς, οὗ καὶ χρῆσιν ἐφεξῆς παραθώμεθα.

„ Ἀφρικανὸς ἐν τρίτῳ λόγῳ φησίν. Φαμὲν τοίνυν ἐκ γε τοῦδε τοῦ συντάγματος, Ὤγυγον, ὃς τοῦ πρώτου κατα-
„ κλυσμοῦ γέγονεν ἐπώνυμος, πολλῶν διαφθαρέντων διασωθεὶς, μετὰ τὴν ἀπ' Αἰγύπτου τοῦ λαοῦ μετὰ Μωσέως
„ ἔξοδον, γεγενῆσθαι. καὶ μετ' ὀλίγα. Μετὰ δὲ Ὤγυγον διὰ τὴν ἀπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ πολλὴν φθορὰν, ἀβασί-
„ λευτος ἔμεινεν ἡ νῦν Ἀττικὴ, μέχρι Κέκροπος, ἔτη ρπθ. τὸν μὲν γὰρ Ὤγυγον Ἀκταῖον, ἢ τὰ πλαστούμενα τῶν
„ ὀνομάτων οὐδὲ γενεάς φησιν ὁ Φιλόχορος. καὶ μεθ' ἕτερα. Ἀπὸ Ὠγύγου τοίνυν, ἐπὶ Κῦρον, ὅπως ἀπὸ
„ Μωσέως ἐπὶ τὸν αὐτοῦ χρόνον, ἔτη ασλε. ἀλλὰ καὶ Ἑλλήνων δέ τινες ἱστοροῦσι κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους

„ γενέσθαι Μωσέα, Πολέμων μὲν ἐν πρώτῃ τῶν Ἑλληνικῶν ἱστοριῶν λέγων, Ἐπὶ Ἄπιδος τοῦ Φορωνέως μοῖρα τοῦ Αἰ„ γυπτίων στρατοῦ ἐξέπεσεν Αἰγύπτου, οἳ ἐν τῇ Παλαιστίνῃ καλουμένῃ Συρίᾳ οὐ πόρρω Ἀραβίας ᾤκησαν. Ἀπίων δὲ „ Ποσειδωνίου περιεργότατος γραμματικῶν ἐν τῇ κατὰ Ἰουδαίων βίβλῳ, καὶ ἐν δ τῶν ἱστοριῶν φησί, κατὰ Ἴναχον „ Ἄργους βασιλέα, Ἀμώσιος Αἰγύπτου βασιλεύοντος, ἀποστῆναι Ἰουδαίους, ὧν ἡγεῖσθαι Μωσέα. Μέμνηται δὲ καὶ Ἡρό„ δοτος τῆς ἀποστασίας ταύτης, καὶ Ἀμώσιος ἐν τῇ δευτέρᾳ, τρόπῳ δέ τινι καὶ Ἰουδαίων ἐν τοῖς περιτεμνομένοις αὐτοὺς „ καταριθμῶν.

* * * * * *

Τοῦτον τὸν Ἆπιν φασὶ πρῶτον Αἰγυπτίοις νομισθῆναι θεὸν, καὶ Σάραπιν κληθῆναι. οὗτος τὸν ἀδελφὸν Αἰγιαλέα τῆς Ἀχαΐας, ὥς φασι, κατέστησε βασιλέα. αὐτὸς εἰς Αἴγυπτον ἐστάλη σὺν ὄχλῳ. Τελχῖνες ἐκπεσόντες Πελοποννήσου Ῥόδον ᾤκισαν νῆσον τὴν καλουμένην Ὀφιοῦσαν. Τότε Μέμφις ἐν Αἰγύπτῳ κατὰ τούτους ἐκτίσθη τοὺς χρόνους. Σπάρτη ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Σπάρτου παιδὸς Φορωνέως.

Ἀργείων βασιλεῖς.

Ἀργείων ἐβασίλευσεν δ Ἄργος ἔτη ο.
Ἀργείων ἐβασίλευσεν ε Κρίασος ἔτη νε.

Τούτοις τοῖς χρόνοις, ὥς φασι, Προμηθεὺς ἦν, ὃς ἐμυθεύετο πλάττειν ἀνθρώπους, ἐξ ἀπαιδευσίας καὶ ἀλογίας εἰς παίδευσιν μετάγων, ὥς φησιν ὁ τὴν παλαιὰν κωμῳδίαν .... ἐν Σοφισταῖς. Προμηθεὺς γάρ ἐστιν ἀνθρώποις ὁ νοῦς. ἑρμηνεύουσι δὲ οἱ Ἀναξαγόρειοι τοὺς μυθώδεις θεοὺς νοῦν μὲν τὸν Δία, τὴν δὲ Ἀθηνᾶν τέχνην.
„ ὅθεν καὶ τό· Χειρῶν ὀλλυμένων ἔρρει πολύμητις Ἀθήνη.

Ἀφρικανοῦ.

„ ΣΠΟΡΑΔΗΝ. Καλλίθυια Πειράνθος ἐν Ἄργει πρῶτον ἱεράτευσε τῆς Ἥρας. τούτοις χρόνοις Ἄτλας ὁ Προμηθέως ἀδελφὸς ἄριστος ἀστρολόγος διέλαμπεν, ὃς διὰ τὴν ἐπιστήμης ἕνεκεν τὸν οὐρανὸν αὐτὸν φέρειν πεφήμισται. Εὐριπίδης δὲ τὸν Ἀτλαντικὸν ὄρος εἶναί φησιν ὑπερνεφές. Οὗτος κατὰ τοὺς χρόνους Γοθονιὴλ ἤκμαζεν, ὡς μαρ„ τυροῦσι πάντες οἱ ἐκ τοῦ καθ' ἡμᾶς λόγου ἱστορικοί. ἐν οἷς καὶ Ἀφρικανός φησιν. Οἱ ἀπὸ τῆς Κουρητείας τῆς νῦν „ Ἀκαρνανίας Κούρητες καὶ Κορύβαντες Κνωσσὸν ᾤκισαν, οἱ τὴν ἐν ὅπλοις ἔνρυθμον κίνησιν θύροντες. Τούτοις τοῖς χρόνοις Σύρος ἱστορεῖται γεγονέναι γηγενής, οὗ ἐπώνυμος ἡ Συρία, ἄλλοι δὲ πρότερον ἔτεσι ρ. καὶ περὶ Προμηθέως δὲ καὶ Ἐπιμηθέως τὸ αὐτὸ διαφόρως ἱστοροῦσι· καὶ Ἄτλαντος, Ἄργου τε, καὶ Ἰοῦς τῆς Προμηθέως, καὶ Πανόπτου. οἱ μὲν γὰρ ὅτι κατὰ Κέκροπα τὸν διφυῆ γεγόνασιν. οἱ δὲ ὅτι πρότερον ἔτεσι ξ. ἄλλοι δὲ ἐνενήκοντα. Ἐπιμηθεὺς δὲ τὴν μουσικὴν ἐξεῦρε. καὶ Δευκαλίωνα τὰ περὶ τοῦ κατακλυσμοῦ τῆς Ἀττικῆς ἀνετάξατο.

Ἀσσυρίων βασιλεῖς.

Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν κγ Λαμπραὴς ἔτη λ.
Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν κδ Πανύας ἔτη μ.
Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν κε Σώσαρμος ἔτη κβ.
Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν κϛ Μιθραῖος ἔτη κζ.
Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν κζ Τεύταμος, ὁ καὶ Τευτάνης ἔτη λβ.
παρὰ τισι λεγόμενος. ἐπὶ τούτου Ἴλιον ἑάλω.
Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν κη Τευταῖος ἔτη μδ.

Αἰγυπτίων βασιλεῖς.

Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν μ Ἀμενῶφθις ἔτη λδ.

Οὗτος Ἀμενῶφθις ἐστὶν ὁ Μέμνων εἶναι νομιζόμενος, καὶ φθεγγόμενος λίθος, ὃν λίθον χρόνοις ὕστερον Καμβύσης ὁ Περσῶν τέμνει, νομίζων εἶναι γοητείαν ἐν αὐτῷ, ὡς Πολύαινος ὁ Ἀθηναῖος ἱστορεῖ.

Περὶ Αἰθιόπων, πόθεν ἦσαν.

Αἰθίοπες ἀπὸ Ἰνδοῦ ποταμοῦ ἀναστάντες πρὸς τῇ Αἰγύπτῳ ᾤκησαν.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν μα Ἔσλαρος ἔτη μη.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν μβ Ἀχερχερῆς ἔτη κε.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν μγ Ἄθυρις ἔτη κθ.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν μδ Χενχερῆς ἔτη κϛ.

Σικυωνίων βασιλεῖς.

Σικυωνίων ἐβασίλευσεν κϛ Ζεύξιππος ἔτη λ.

Εως

Ἕως τούτου ἡ τῶν Σικυωνίων, ἤτοι Πελοποννησίων λεγομένων, βασιλεία διήρκεσεν ἐν γενεαῖς μὲν, ἤτοι βασιλεῦσι, κϛ, ἔτεσι δὲ ͵Αξβ. μεθ᾽ οὓς κϛ βασιλεῖς, ὥς φασιν, ἡγοῦντο αὐτῶν οἱ ἱερεῖς τοῦ Καρνείου ἔτη λγ. ὁμοῦ τὰ πάντα τῆς Σικυωνίων ἀρχῆς ἔτη ͵α.

Ἀργείων βασιλεῖς.

Ἀργείων ἐβασίλευσεν ϛ Φόρβας ἔτη λε.

Οὗτος Ῥόδου ἐκράτησε.

Ἀργείων ἐβασίλευσεν ζ Τριόπας ἔτη λϛ.

Ἀργείων ἐβασίλευσεν η Κροτωπὸς ἔτη κε.

Φασί τινες, ὅτι μετὰ Σθένελον Ἄργους ἐβασίλευσε Γελάνωρ, ὃν Ἀργεῖοι τῆς ἀρχῆς παύσαντες Δαναὸν Ἄργους ἐβασίλευσαν, ὃς ἐκπεσὼν Αἰγύπτου, καὶ κρατήσας τοῦ Ἄργους ἔνυδρον αὐτὸ ἐποίησε διὰ τῶν λεγομένων Δαναΐδων. αὗται δὲ ἦσαν αὐτῷ θυγατέρες ν, αἳ τοὺς ν υἱοὺς τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Αἰγύπτου διεχρήσαντο, χωρὶς ἑνὸς τοῦ Λυγκέως, ὃς καὶ ἐβασίλευσε μετ᾽ αὐτόν. οὐκ ἄπιστον δὲ ἐν βαρβάροις ἡ πολυτεκνία διὰ τὸ πλῆθος τῶν παλλακῶν.

ΣΠΟΡΑΔΗΝ. Ἰὼ ἡ δευτέρα εἰς Αἴγυπτον ἐλθοῦσα κατά τινας, ἣ καὶ Ἶσις προσηγορεύθη Φαρία. καὶ γημαμένη Τηλεγόνῳ Ἔπαφον ἐγέννησεν. Ἔπαφος Ἰοῦς τῆς δευτέρας ἐβασίλευσεν Αἰγύπτου, καὶ Μέμφιν ἔκτισεν. Κόρινθος ἡ πάλαι Ἐφύρα καλουμένη ἐκτίσθη. Φοίνιξ καὶ Κάδμος ἀπὸ Θηβῶν τῶν Αἰγυπτίων ἐξελθόντες εἰς τὴν Συρίαν Τύρου καὶ Σιδῶνος ἐβασίλευσαν. Βούσιρις Ποσειδῶνος καὶ Λιβύης τῆς Ἐπάφου παῖς τῶν κατὰ τὸν Νεῖλον τόπων ἐτυράννει, καὶ τοὺς παροδεύοντας κατέθυεν ξένους. Τὸ ἐν Δελφοῖς ἱερὸν ἐνεπρήσθη ὑπὸ Φλεγύου. Κρητῶν ἐβασίλευσεν Ἀστέριος. Εὐρώπῃ τῇ Φοίνικος μυθεύεται Ζεὺς μιγῆναι. ὁ δὲ ἦν τεθνεὼς ἐν Κρήτῃ, ὡς μαρτυρεῖ αὐτοῦ ὁ τάφος. αὕτη δὲ ἦν Ἀστερίου τοῦ Κρητῶν βασιλέως γαμετή. ἐξ ἧς ἔσχεν τρεῖς υἱοὺς, Μίνωα, καὶ Ῥαδάμανθυν, καὶ Σαρπηδόνα, οἳ καὶ Διὸς ἐμυθεύοντο παῖδες εἶναι.

Περὶ τῶν Ἀθηναίων βασιλέων ὡς ἐν ἐπιτομῇ.

Ἑξῆς δ᾽ ἂν εἴη τούτοις καὶ τὸν τῶν Ἀθήνησι βασιλευσάντων κατάλογον συνάψαι.

Πρῶτος παρ᾽ Ἀθηναίοις μνημονεύεται Ὤγυγος, καθ᾽ ὃν παρ᾽ Ἕλλησιν ὁ μέγας καὶ παλαιὸς ἱστορεῖται κατακλυσμός. τούτῳ λέγεται συγχρονίσαι Φορωνεὺς ὁ Ἰνάχου Ἀργείων βασιλεύς. γίνεται δὲ Ὤγυγος κατὰ Μεσσάπιον ἔνατον Σικυῶνος βασιλέα, καὶ μετὰ Βήλοχον Ἀσσυρίων ὄγδοον βασιλέα. Μετὰ δὲ Ὤγυγον διὰ τὴν ἀπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ πολλὴν φθορὰν φασὶν ἀβασίλευτον διαμεῖναι τὴν νῦν Ἀττικὴν, μέχρι Κέκροπος, ἔτη ρϑ. Ταῦτα δὲ διαριθμεῖται τὰ ἔτη καὶ ἀπὸ τῆς Ἀργείων βασιλείας πρὸ Ὠγύγου ἀρξαμένης. ἀπὸ δὲ τῶν τελευταίων Φορωνέως Ἀργείων βασιλέων, καθ᾽ ὃν μνημονεύεται ὁ ἐπὶ Ὠγύγου κατακλυσμὸς, ἐπὶ Φόρβαντα, ἐφ᾽ οὗ τῆς νῦν Ἀττικῆς πρῶτος ἐβασίλευσε Κέκροψ ὁ διφυὴς, συνάγεται ἔτη ρ. ἀπὸ δὲ Κέκροπος, ἐπὶ τὴν πρώτην Ὀλυμπιάδα, καταριθμοῦνται βασιλεῖς μὲν ἑπτακαίδεκα, ἄρχοντες δὲ διὰ βίου δώδεκα, ἐφ᾽ ὧν λέγεται γεγονέναι τὰ ἐν Ἕλλησι θαυμάσια μυθολογούμενα. εἰσὶ δ᾽ οὖν μετὰ τὸν Ὤγυγον καὶ τὸν κατακλυσμὸν Ἀθηναίων βασιλεῖς εἰσὶν οἵδε.

πρῶτος Κέκροψ ὁ διφυὴς κατὰ Μαραθώνιον βασιλεύσας, ὃς ἦρξε Σικυῶνος τρισκαιδέκατος, ἔτη ν.

Κατὰ δὲ τοῦτον καὶ Μωϋσῆς παρ᾽ Ἑβραίοις ἐγνωρίζετο, ὡς κατὰ καιρὸν ἐπιδείξομεν, ἐφ᾽ οὗ ὁ ἐπὶ Δευκαλίωνος κατακλυσμὸς ἐν Θεσσαλίᾳ, ἤτοι ἐπὶ Φαέθοντος ἐκπύρωσις ἐν Αἰθιοπίᾳ.

δεύτερος Κραναὸς αὐτόχθων ἔτη θ.

τρίτος Ἀμφικτύων Δευκαλίωνος ἔτη ι.

τέταρτος Ἐριχθόνιος Ἡφαίστου, ὁ παρ᾽ Ὁμήρῳ Ἐρεχθεὺς, ἐφ᾽ οὗ Ἰδαῖοι Δάκτυλοι ἔτη ν.

πέμπτος Πανδίων Ἐριχθονίου, ἐφ᾽ οὗ Κόρης ἁρπαγὴ, καὶ τὰ περὶ Τριπτόλεμον, ἔτη μ.

ἕκτος Ἐρεχθεὺς Πανδίονος, ἐφ᾽ οὗ τὰ περὶ Περσέα, ἔτη ν.

ἕβδομος Κέκροψ ἀδελφὸς Ἐρεχθέως, ἐφ᾽ οὗ τὰ περὶ Διόνυσον, ἔτη μ.

ὄγδοος Πανδίων Ἐρεχθέως ἔτη κε.

ὃς φεύγων ἐν Μεγάροις ἐβασίλευσεν. ἐφ᾽ οὗ Εὐρώπη, Κάδμος, καὶ τὰ περὶ Σπάρτους.

ἔνατος Αἰγεὺς Πανδίονος ἔτη μη.

ἐν ᾧ τὰ περὶ τοὺς Ἀργοναύτας καὶ Κενταύρους, Ἡρακλῆς τε τοὺς ἄθλους ἐτέλει.

δέκατος Θησεὺς Αἰγέως ἔτη λ.

ἐφ᾽ οὗ Μίνως ἐνομοθέτει.

ἑνδέκατος Μενεσθεὺς Πετεῶ τοῦ Ἐρεχθέως, ἐφ᾽ οὗ Ἴλιον ἑάλω, ἔτη κγ.

δωδέκατος Δημοφῶν Θησέως ἔτη λγ.

ἐφ᾽ οὗ τὰ περὶ Ὀδυσσέα, καὶ Ὀρέστην. καὶ Αἰνείας ἐβασίλευσε Λαβινίου.

τρισκαιδέκατος Ὀξύντης Δημοφῶντος ἔτη ιβ.

ἐφ᾽ οὗ τὸν ἐν Ἐφέσῳ ναὸν ἐνέπρησαν Ἀμαζόνες.

τεσσαρεσκαιδέκατος Ἀφείδας Ὀξύντου ἔτη α.

πεντεκαιδέκατος Θυμοίτης Ἀφείδαντος ἀδελφὸς, ἔτη η.

ἑκκαιδέκατος Μέλανθος Ἀνδροπόμπου Πύλιος — ἔτη λζ.

ἐφ' οὗ Ἡρακλειδῶν κάθοδος, καὶ κράτησις Πελοποννήσου.

ἑπτακαιδέκατος Κόδρος Μελάνθου — ἔτη κα.

ἐφ' οὗ Ἴωνες ἐξ Ἀχαΐας ἐκπεσόντες εἰς Ἀθήνας κατέφυγον.

ὀκτωκαιδέκατος Κόδρου Μέδων — ἔτη η.

ἐννεακαιδέκατος Ἄκαστος Μέδοντος — ἔτη λϛ.

ἐφ' οὗ Ἰώνων ἀποικία, ἐν οἷς Ὅμηρον ἱστοροῦσι.

Κατὰ τοῦτον παρ' Ἑβραίοις Σολομὼν τὸν ἐν Ἱεροσολύμοις ᾠκοδόμει ναόν, ὡς κατὰ καιρὸν ἐπιδείξομεν.

εἰκοστὸς Ἄρχιππος Ἀκάστου — ἔτη ιθ.

εἰκοστὸς πρῶτος Θέρσιππος Ἀρχίππου — ἔτη μα.

εἰκοστὸς δεύτερος Φόρβας Θερσίππου — ἔτη ....

εἰκοστὸς τρίτος Μεγακλῆς Φόρβαντος — ἔτη ....

εἰκοστὸς τέταρτος Διόγνητος Μεγακλέους — ἔτη ....

ἐφ' οὗ Λυκοῦργος ἐγνωρίζετο.

εἰκοστὸς πέμπτος Φερεκλῆς Διογνήτου — ἔτη ιθ.

εἰκοστὸς ἕκτος Ἀρίφρων Φερεκλέους — ἔτη κ.

ἐφ' οὗ ἡ Ἀσσυρίων ἀρχὴ κατελύθη, καὶ Σαρδανάπαλος ἀνῃρέθη.

εἰκοστὸς ἕβδομος Θεσπιεὺς Ἀρίφρονος — ἔτη κζ.

ἐφ' οὗ Λυκοῦργος ἐνομοθέτει Λακεδαιμονίοις.

εἰκοστὸς ὄγδοος Ἀγαμήστωρ Θεσπιέως — ἔτη ιζ.

εἰκοστὸς ἔνατος Αἰσχύλος Ἀγαμήστορος — ἔτη κγ.

ἐφ' οὗ ἔτει δωδεκάτῳ πρώτη Ὀλυμπιὰς ἤχθη, ἣν ἐνίκα Κόροιβος Ἠλεῖος στάδιον.

ὁμοῦ συνάγεται ἐπὶ τὴν πρώτην Ὀλυμπιάδα, ἀπὸ μὲν Κέκροπος τοῦ Διφυοῦς, ἔτη ϡη. ἀπὸ δὲ Ὠγύγου ἔτη. [illegible] ο.

ἐντεῦθεν δὲ κατὰ τὰς Ὀλυμπιάδας ἀριθμητέον τοὺς χρόνους.

τριακοστὸς δὲ μετὰ Αἰσχύλον Ἀθηναίων βασιλεύει Ἀλκμαίων — ἔτη β.

Μετὰ τοῦτον ἔδοξεν εἶναι τὰς ἀρχὰς δεκαετεῖς.

Χάροψ — ἔτη ι.

Αἰσιμήδης — ἔτη ι.

Κλείδικος — ἔτη ι.

Ἱππομένης — ἔτη ι.

Λεωκράτης — ἔτη ι.

Ἀλέξανδρος — ἔτη ι.

Ἐρυξίας — ἔτη ι.

ἔδοξεν αἱρεῖσθαι ἄρχοντα κατ' ἐνιαυτόν. καὶ πρῶτος ἡγήσατο ἐνιαύσιος ἄρχων Κρέων ἐπὶ τῆς εἰκοστῆς τετάρτης Ὀλυμπιάδος. μεθ' ὃν καὶ ἕκαστον ἔτος εἷς τις παρ' αὐτοῖς ἦρχεν, ὧν οὐκ ἀναγκαῖον νῦν τὰ ὀνόματα παρατίθεσθαι.

Οὗτοι οἱ τῆς Ἀθηναίων ἀρχαιότητος ἐν ἐπιτομῇ μνημονευόμενοι χρόνοι, οὓς ἐν ταῖς παλαιαῖς καὶ μᾶλλον ἀκριβεστέραις ἱστορίαις ἀναφέρονται. Τοὺς μὲν οὖν ἔμπροσθεν χρόνους τῆς Ἰλίου ἁλώσεως καὶ τὰς ἐν τούτοις πραχθείσας ἱστορίας οὐκ ἀκριβεῖς ἀναγραφὰς ἐχούσας, ὡς εἰόντι ἦν ἐκ τῶν διαφόρως μνημονευομένων ἐπιτεμόμεθα. Τὰ δὲ ἀπὸ τῆς Ἰλίου ἁλώσεως, μέχρι τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος οὐδ' αὐτὰ μὲν ἠξιώθη μνήμης ἐντελοῦς. ὅμως δ' ὁ Πορφύριος ἐν τῷ πρώτῳ τῆς Φιλοσόφου ἱστορίας, ὧδέ πως ἐπιτέμνεται πρὸς λέξιν.

Πορφυρίου.

Ἀπὸ τῆς ἁλώσεως Ἰλίου, ἐπὶ τὴν τῶν Ἡρακλειδῶν κάθοδον, ἔτη π φησὶν εἶναι ὁ Ἀπολλόδωρος. ἀπὸ δὲ τῆς καθόδου, εἰς τὴν Ἰωνίας κτίσιν, ἔτη ξ. ἐντεῦθεν Λυκοῦργον ἔτη θ. καὶ ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα. ἀπὸ δὲ Λυκούργου εἰς τὴν πρώτην Ὀλυμπιάδα, ὀκτὼ καὶ ἑκατόν. Τὰ δὲ πάντα ἀπὸ τῆς ἁλώσεως Ἰλίου, ἐπὶ τὴν πρώτην Ὀλυμπιάδα, ἔτη ἑπτὰ καὶ υ.

Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν α Αἰγεὺς Πανδίονος. — ἔτη ν.

Κέκροψ ὁ Διφυὴς τῆς τότε Ἀκτῆς, νῦν δὲ Ἀττικῆς, ἐβασίλευσεν ἔτη ν, διὰ μῆκος σώματος οὕτω καλούμενος, ὥς φησιν ὁ Φιλόχορος. ἢ ὅτι Αἰγύπτιος ὢν τὰς δύο γλώσσας ἠπίστατο. οὗτος ἀπὸ τῆς Ἀθηνᾶς τὴν πόλιν Ἀθήνας ὠνόμαζεν. ἐπὶ αὐτοῦ ἡ ἐν τῇ ἀκροπόλει ἐλαία πρώτως ἐφύη. ἀπ' αὐτοῦ δὲ Κεκροπία ἡ χώρα ἐκλήθη. οὗτος πρῶτος βοῦν ἔθυσεν, καὶ Ζῆνα προσηγόρευσεν, ὥς τινες. ἀπ' αὐτοῦ, ἐπὶ πρώτην Ὀλυμπιάδα, βασιλεῖς ιϛ, ἄρχοντες δὲ διὰ βίου ια ἔτη ϡ. κατὰ τούτους τὰ παρ' Ἕλλησι θαυμαστὰ δοκοῦντα μυθολογεῖται. C

ΣΠΟΡΑΔΗΝ. ἡ τῶν θεῶν κρίσις Ποσειδῶνος καὶ Ἀθηνᾶς ἐπὶ Κέκροπος μυθεύεται Ἕλλησι περὶ τῆς χώρας. τὸ ἐν Δήλῳ ἱερὸν Ἀπόλλωνος Δηλίου ἀπὸ Ἐρυσίχθονος υἱοῦ Κέκροπος ἱδρυώθη. Χαλδαῖοι κατὰ Φοινίκων ἐστράτευσαν. Μουσικὸς ὁ Εὐκλαίου καὶ Νύμφης ἤκμαζεν. Δευκαλίων βασιλεύων τῶν κατὰ Παρνασσὸν ἦρξατο. Κέκροψ Ἀθήνας τὰς δώδεκα Διάδας ἐν Εὐβοίᾳ ἔκτιζεν. Εὐβοεῖς δὲ ταύτην Ὀρχομενὸν μετωνόμασαν. Ἕλλην υἱὸς Δευκαλίωνος ἐγνωρίζετο, ἀφ' οὗ Ἕλληνες οἱ Γραικοὶ μετεκλήθησαν. Ἀμπελουργία ὑπὸ Διονύσου ἐγνωρίσθη υἱοῦ τοῦ ἐκ Σεμέλης. Ἄρειος πάγος ἐκλή-

ἐκλήθη, καὶ δικαστήριον κατέστη. Ἡρακλέα τινές φασιν ἐν Φοινίκῃ γνωρίζεσθαι Διωδᾶν ἐπιλεγόμενον, ὡς καὶ μέχρι νῦν ὑπὸ Καππαδόκων καὶ Ἰλίων κεκλῆσθαι.

Κατὰ Κέκροπα τὸν Διφυῆ πρῶτον Ἀθήνησι βασιλέα, μετὰ Ὤγυγον καὶ τὸν ἐπ' αὐτοῦ κατακλυσμὸν ἐγένετο Μωσῆς.

Τῷ μὲ ἔτει Κέκροπος τοῦ Διφυοῦς πρώτου βασιλέως Ἀθηναίων ἡ ἔξοδος Αἰγύπτου πρώτη τοῦ Ἰσραὴλ διὰ Μωσέως ἐγένετο.

Ἀσσυρίων βασιλεῖς.

Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν	κθ	Θιναῖος.	ἔτη λ.
Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν	λ	Δέρκυλος.	ἔτη μ.

Αἰγυπτίων βασιλεῖς.

Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	με	Ἀχερῆς	ἔτη η.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	μς	Ἀρμαῒς ὁ καὶ Δαναὸς	ἔτη ϑ.

Ἀρμαῒς, ὁ καὶ Δαναὸς, φεύγων τὸν ἀδελφὸν Ῥαμεσσῆν, τὸν καὶ Αἴγυπτον, ἐκπεσὼν τῆς κατ' Αἴγυπτον βασιλείας αὐτοῦ, εἰς Ἑλλάδα τε ἀφικνεῖται. Ῥαμεσσῆς δὲ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ὁ Αἴγυπτος καλούμενος ἐβασίλευσεν Αἰγύπτου ἔτη ξη. μετωνόμασε τὴν χώραν Αἴγυπτον τῷ ἰδίῳ ὀνόματι, ἥ τις πρότερον Μεστραία, παρ' Ἕλλησι δὲ Ἀερία, ἐλέγετο. Δαναὸς δὲ ὁ καὶ Ἀρμαῒς κρατήσας τοῦ Ἄργους, καὶ ἐκβαλὼν Σθένελον τὸν Κρότωπου, Ἀργείων ἐβασίλευσεν, καὶ οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ μετ' αὐτὸν Δαναΐδαι καλούμενοι, ἐπ' Εὐρυσθέα τὸν Σθενέλου τοῦ Περσέως μεθ' οὓς οἱ Πελοπίδαι ἀπὸ Πέλοπος παραλαβόντες τὴν ἀρχήν. ὧν πρῶτος Ἀτρεύς.

Ἀργείων βασιλεῖς.

Ἀργείων ἐβασίλευσεν	ι	Δαναὸς	ἔτη νη.
Ἀργείων ἐβασίλευσεν	ια	Λυγκεὺς	ἔτη λε.
Ἀργείων ἐβασίλευσεν	ιβ	Ἄβας	ἔτη ς.
Ἀργείων ἐβασίλευσεν	ιγ	Προῖτος	ἔτη ιζ.
Ἀργείων ἐβασίλευσεν	ιδ	Ἀκρίσιος	ἔτη λα.

Μετὰ Ἀκρίσιον, ὥς φασι, τῆς ἀρχῆς τῶν Ἀργείων εἰς Μυκήνας μετατεθείσης διεγένοντο βασιλεῖς οἵδε. Περσεὺς, ὃς ἀνεῖλεν ἀκουσίως τὸν Ἀκρίσιον, Σθένελος, Εὐρυσθεὺς, Πέλοψ, Ἀτρεὺς, Θυέστης, Ἀγαμέμνων, Αἴγισθος, Ὀρέστης, Τισαμενὸς, Πένθιλος, καὶ Κομήτης. μεθ' οὓς Ἡρακλειδῶν κάθοδος. γίνονται τῆς Ἀργείων βασιλείας ἔτη φια, ἐν γενεαῖς ιδ, ἤτοι βασιλεῦσιν, ὧν ς μὲν κυρίως Ἀργεῖοι λέγονται. μετὰ δὲ τούτους ἐβασίλευσε τοῦ Ἄργους Πέλοψ παρ' Ὁμήρῳ τῷ ποιητῇ λεγόμενος [πλήξιππος] ἐν τῇ Ἰλιάδι τὸ σκῆπτρον τῆς βασιλείας παρ' αὐτοῦ Διὸς εἰληφέναι. οὗτος Ἀτρεῖ παιδὶ καταλιμπάνει τὴν βασιλείαν. μεθ' οὓς Θυέστης, εἶτα Ἀγαμέμνων, καὶ Μενέλαος υἱοὶ Ἀτρέως, οἱ καὶ κατὰ τῆς Τροίας διὰ τὴν Ἑλένης κλοπὴν ἐπιστρατεύσαντες σὺν Ἀχιλλεῖ καὶ Ὀδυσσεῖ καὶ Αἴαντι, καὶ τοῖς λοιποῖς τῆς Εὐρώπης καὶ τῶν νήσων βασιλεῦσι, καὶ ναυσὶ, καὶ στρατεύμασι. μεθ' οὓς Αἴγισθος, εἶτα Ὀρέστης, καὶ οἱ λοιποὶ Πελοπίδαι Ἀργείων, καὶ αὐτοὶ βασιλεῖς ἀναγορευόμενοι κατὰ τὴν Ὁμήρου ποίησιν, κατὰ δέ τινας τῶν ἱστορικῶν, Μυκηναίων, διὰ τὸ κυριεύειν ἄμφω τῶν χωρῶν. τινὲς διαφέρονται, λέγοντες μετὰ Ἀκρίσιον, εἰς Μυκήνας μετατεθείσης τῆς ἀρχῆς, τῶν Ἀργείων βασιλεῦσαι Περσέα, Σθένελον, Εὐρυσθέα πρὸ τοῦ Ἀτρέως.

Ἄβας ἔτη κγ ἐβασίλευσε. Προῖτος δὲ μετ' αὐτὸν ἔτη ιζ. μετὰ δὲ Προῖτον ὁ δεύτερος Ἀκρίσιος ἐβασίλευσεν ἔτη λα. μεθ' ὃν Πέλοψ ἔτη λβ. μετὰ Πέλοπα ἐβασίλευσεν Ἀτρεὺς ἔτη κ. εἶτα Θυέστης ἔτη δώδεκα. μεθ' ὃν Ἀγαμέμνων ἔτη ιη. εἶτα Αἴγισθος ἔτη ἑπτά. κατέσχεν οὖν ἡ βασιλεία Ἑλλήνων, ἤτοι Πελοποννησίων, ἔτη ἑκατὸν ἑξήκοντα τέσσαρα.

ΣΠΟΡΑΔΗΝ. Ἀμφίων Θηβῶν ἐβασίλευσεν, ὡς ἄλλοι. οὗτος ἐμυθεύετο κιθαρίζων θέλγειν τοὺς λίθους, οὓς ἀλόγως ὑποληπτέον ἠλιθίους τινὰς ἀνθρώπους. Ζῆθος δὲ καὶ Ἀμφίων ἀδελφοὶ ἦσαν ποιμένες λυρικοὶ καλούμενοι διὰ τὸ κιθαρίζειν ποιμενικῶς. Ὀρφεὺς Θρᾷξ ἐγνωρίζετο. τούτου μαθητὴς Μουσαῖος ὁ Εὐμόλπου υἱός. τὰ κατὰ Ὑψιπύλην ἐν Λήμνῳ καὶ Σφίγγα. Παλαίφατος Κάδμου γυναῖκά φησι γενομένην, διὰ ζῆλον Ἁρμονίας ἀποστᾶσαν, Καδμείοις πολεμεῖν. τὰ περὶ Οἰδίποδος, ὡς εἷλεν αὐτήν. καὶ τὰ κατὰ τὴν Ἀργὼ, καὶ τοὺς Ἀργοναύτας, ἐν οἷς ἦσαν Ἡρακλῆς, καὶ Διόσκοροι, καὶ Ἀσκληπιός. εἰ δὲ τούτοις οἱ Διόσκοροι συνήκμαζον, πῶς δύναται τούτων ἀδελφὴ Ἑλένη εἶναι, εἰ μήπω μετὰ πολλὰ ἔτη παρθένος ἁρπάζεται ὑπὸ Θησέως; ἐν Ἄργει ἱεράτευσεν Ὑπερμνήστρα Δαναοῦ. Ζῆθος καὶ Ἀμφίων Κάδμον ἐκβαλόντες Θηβῶν ἐβασίλευσαν. Κρήτης ἐβασίλευσε Λάπης. Κρήτης ἐβασίλευσεν Ἀπτέρας, καὶ τὴν πόλιν ἔκτισεν.

Ἀθηναίων βασιλεῖς.

Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν	β	Κραναὸς αὐτόχθων.	ἔτη θ.

Κραναοῦ τούτου δευτέρου βασιλέως τῆς Ἀττικῆς θυγάτηρ ἦν Ἀτθὶς, καθ' ἣν Ἀττικὴ ἡ χώρα ὠνομάσθη πρότερον Ἀκτὴ λεγομένη. κατὰ τοῦτον τὸν Κραναὸν ὁ ἐπὶ Δευκαλίωνος κατακλυσμὸς ἐν Θετταλίᾳ, καὶ ὁ ἐπὶ Φαέθοντος ἐμπυ-

ἐμπυρισμὸς ἐν Αἰθιοπίᾳ. πολλαὶ δὲ καὶ ἄλλαι γεγόνασιν Ἕλλησι τοπικαὶ φθοραί, ὡς Πλάτων ἐν Τιμαίῳ.

Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν γ Ἀμφικτύων, υἱὸς Δευκαλίωνος, γαμβρὸς Κραναοῦ ἔτη ι.

Κατὰ Ἀμφικτύωνα τὸν Δευκαλίωνος υἱὸν τινές φασι Διόνυσον εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐλθόντα ξενωθῆναι Σημάχῳ, καὶ τῇ θυγατρὶ αὐτοῦ νεβρίδα δωρήσασθαι. ἕτερος δ᾽ ἦν οὗτος τοῦ ἐκ Σεμέλης ὄντος.

Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν δ Ἐριχθόνιος. ἔτη ν.

Οὗτος Ἐριχθόνιος Ἡφαίστου ὁ παρ᾽ Ὁμήρῳ Ἐρεχθεύς ἐστιν. Ἐριχθόνιος ἅρμα πρῶτος Ἑλλήνων ἐφεῦρεν. ἦν γὰρ παρὰ βαρβάρων.

Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν ε Πανδίων. ἔτη μ.

Τούτου θυγατέρες Πρόκνη, καὶ Φιλομήλα τοῦ Πανδίονος.

ΣΠΟΡΑΔΗΝ. Λακεδαιμονία ἐκτίσθη ὑπὸ Λακεδαίμονος τοῦ ἐκ Μεσσήνης. Ἔπαφος Ἰοῦς τῆς δευτέρας καὶ Διὸς υἱὸς Μέμφιν ἔκτισεν ἐν Αἰγύπτῳ. Ἀρκὰς ὁ Καλλιστοῦς, καὶ Διὸς υἱὸς Πελασγῶν κρατήσας Ἀρκαδίαν τὴν χώραν μετωνόμασεν. Δάρδανος ἔκτισε Δαρδανίαν. Κάδμος Θηβαίων ἐβασίλευσεν, οὗ τῆς θυγατρὸς Σεμέλης υἱὸς ὁ Διόνυσος ἐκ μοιχείας, ὃν Ἕλληνες Διός φασι μυθικῶς. Κατὰ τούτους Λίνος, καὶ Ἀμφίων, καὶ Ζῆθος λυρικοὶ Θηβαῖοι, καὶ μουσουργοὶ ἐγνωρίζοντο, ὥς τινες. ἄλλοι δὲ μετὰ ταῦτα. Φοίνιξ Τυρίοις ἐβασίλευσεν. Μίνως Κρήτης ἐβασίλευσεν ὁ Εὐρώπης. Ῥαδάμανθυς καὶ Σαρπηδὼν Λυκίων ἦρχον. Ἀμφίων καὶ Ζῆθος Θηβῶν ἑπταπύλων ἐβασίλευον. Δαρδανίας Ἐριχθόνιος Δαρδάνου ἐβασίλευσεν. Εὐρώπης ἁρπαγή. Ἁρμονία ἡρπάγη ὑπὸ Κάδμου. Οἱ Ἰδαῖοι Δάκτυλοι λεγόμενοι οἱ σίδηρον εὑρόντες κατὰ τούτους ἦσαν. Μῆλος, καὶ Θάσος, καὶ Ἀλκίαθη ἐκτίσθησαν, καὶ Πάφος. Βιθυνία ἐκτίσθη ὑπὸ Φοίνικος ἡ πρὶν Μαριανδυνὴ καλουμένη. Ἐφύρα ἡ νῦν Κόρινθος ὑπὸ Σισύφου ᾠκίσθη. Κόρης ἁρπαγὴ Περσεφόνης ὑπὸ Αἰδωνέως τοῦ Μολοσσῶν βασιλέως, ὃς εἶχε κύνα παμμεγέθη τὸν λεγόμενον Κέρβερον, ᾧ τὸν Πειρίθουν ὕστερον διεχρήσατο παραγινόμενον ἐφ᾽ ἁρπαγῇ τῆς γυναικὸς ἅμα Θησεῖ. ὅντινα δὲ παρατυχὼν Ἡρακλῆς ἐρρύσατο μέλλοντα συνδιαφθείρεσθαι τῷ Πειρίθῳ. διὰ δὲ τὸ τοῦ κινδύνου πρέπον εἰς ᾅδου νομίζεται Θησεὺς ἀπεληλυθέναι, ὡς Φιλόχορος ἱστορεῖ ἐν Ἀτθίδος δευτέρᾳ. Ἐλευσῖνος πόλεως Κελεὸς ἐβασίλευσεν, καθ᾽ ὃν Τριπτόλεμος ἦν, ὅν φησιν ὁ Φιλόχορος μακρῷ πλοίῳ προσβαλόντα ταῖς πόλεσι τὸν σῖτον διαδοῦναι. ὑπονοεῖσθαι δὲ πτερωτὸν ὄφιν εἶναι τὴν ναῦν, ἔχειν δέ τι καὶ τοῦ σχήματος. Ἀχαΐα ὑπὸ Ἀχαιοῦ ἐκτίσθη. Καδμεία ἐκτίσθη, καὶ Σίδη ἐν Κιλικίᾳ. Διονύσου γένεσις ἐκ Σεμέλης.

Ἀσσυρίων βασιλεῖς.

Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν	λα	Εὐτάκμης	ἔτη λη.
Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν	λβ	Λαοσθένης	ἔτη με.
Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν	λγ	Πυρπάδης	ἔτη λ
Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν	λδ	Ὀφρατταῖος	ἔτη κα.
Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν	λε	Ἐφαχερῆς	ἔτη νβ.
Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν	λϛ	Ἀκραγάνης	ἔτη μβ.

Αἰγυπτίων βασιλεῖς.

Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	μζ	Ραμεσσῆς ὁ καὶ Αἴγυπτος	ἔτη ξη.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	μη	Ἀμένωφις	ἔτη η.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	μθ	Θούωρις	ἔτη ιζ.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	ν	Νεχεψῶς	ἔτη ιθ.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	να	Ψάμμουθις	ἔτη ιγ.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	νβ	. . . . .	ἔτη ε.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	νγ	Κῆρτος	ἔτη ιβ.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	νδ	Ῥάμψις	ἔτη με.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	νε	Ἀμμενσὴς ὁ καὶ Ἀμμενέμης	ἔτη κϛ.

Μυκηνῶν Ἀργείων βασιλεῖς.

Μυκηνῶν Ἀργείων ἐβασίλευσεν ιε Πέλοψ ἔτη λε.

Τὸν Πέλοπα τινὲς οὐ μόνον Ἀργείων καὶ Μυκηνῶν ἱστοροῦσι βασιλεῦσαι, ἀλλὰ καὶ πάσης τῆς Πελοποννήσου. οὗτος Ὀλυμπίων προέστη, καὶ στρατεύσας κατὰ Ἰλίου ἡττήθη ὑπὸ Δαρδάνου. ἀπ᾽ αὐτοῦ Πελοπόννησος ὠνόμασται. οὗτος Ἱπποδάμειαν ἔγημεν. Τινὲς δὲ νγ ἔτη, ἄλλοι ξγ λέγουσιν αὐτὸν βασιλεῦσαι. καὶ ἕτεροι λε.

Μυκηνῶν Ἀργείων βασιλεῖς.

Μυκηνῶν Ἀργείων ἐβασίλευσεν ιϛ Ἀτρεὺς καὶ Θυέστης ἔτη λγ.
κατὰ δὲ ἄλλους, ἔτη ξε.

Μετὰ

Μετὰ τὴν Πέλοπος τελευτὴν ἐμερίσαντο τὴν ἀρχὴν Ατρεὺς καὶ Θυέστης τῶν Μυκηνῶν κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους. ὧν θανόντων Αγαμέμνων διεδέξατο τὴν ἀρχὴν Μυκηνῶν καὶ Αργείων. Μενέλαος δὲ Αγαμέμνονος ἀδελφὸς Λακεδαιμονίων ἐβασίλευσεν μετὰ τὸν Ατρέως θάνατον, ὡς ἑξῆς σύγκειται.

Αθηναίων βασιλεῖς.

Αθηναίων ἐβασίλευσεν ϛ Ερεχθεὺς ἔτη ν.

Ερεχθέως τούτου θυγατέρα Βορέας υἱὸς Αστραίου Θρᾷξ ἥρπασεν Ὠρείθυιαν. ὁ δὲ μῦθος τὸν ἄνεμον, ὡς Φιλόχορος ἐν δευτέρῳ φησίν. ἐπὶ τούτου δὲ καὶ τὰ λεγόμενα μυστήρια ἤρξαντο.

Αθηναίων ἐβασίλευσεν ζ Κέκροψ δεύτερος Ερεχθέως ἀδελφὸς ἔτη μ.

Αθηναίων ἐβασίλευσεν η Πανδίων Ερεχθέως ἔτη κε.

Αθηναίων ἐβασίλευσεν θ Αἰγεὺς Πανδίονος ἔτη μη.

Κατὰ τούτους Φρίξος ἔδοξέ ποτε ὀχεῖσθαι ἐπὶ χρυσομάλλῳ κριῷ ἅμα τῇ ἀδελφῇ Ελλη φεύγων τὴν μητρυιὰν ἐπιβουλεύουσαν. καὶ ἐτύχησεν πλοίου, ᾧ τὸ παράσημον κριὸς ἦν. Παλαίφατος δὲ κριόν φησι καλεῖσθαι τὸν διασώσαντα αὐτοὺς τροφέα. ὁ κατ' Εὔμολπον πόλεμος. ἀφ' οὗ οἱ Εὐμολπίδαι Αθήνησι. Τὰ κατὰ Πρόκνην καὶ Φιλομήλαν θυγατέρας Πανδίονος. Πυθοῖ Φημονόη χρησμῳδὸς πρώτη δι' ἑξαμέτρων ἱστορεῖται προθεσπίσαι. τῆς Δαρδανίας ἐβασίλευσεν Τρὼς καὶ Ιλος, ἀφ' οὗ Τρῶες καὶ Τρωὰς ἡ πόλις καὶ Ιλιον, καθ' οὓς Τάνταλος ἐβασίλευσε τῆς Φρυγίας, ἤτοι Μαιονίας, ἀφ' ἧς καὶ Μαίονες. Τιτυὸς συνεχρόνισε Ταντάλῳ. Κατὰ δὲ Τιτυὸν Λητώ. ἀφ' ἧς Απόλλων, ὃς καὶ σὺν Ηρακλεῖ τῷ Αδμήτῳ ἐδούλευσεν.

ΣΠΟΡΑΔΗΝ. Γανυμήδην Τάνταλος ἁρπάσας υἱὸν τοῦ Τρωὸς ὑπ' αὐτοῦ κατεπολεμεῖτο Τρωὸς, ὡς ἱστορεῖ Δίδυμος ἐν ἱστορίᾳ ξένῃ, καὶ Φανοκλῆς. Μάτην ἄρα τοῦ Διὸς, ὡς αἰετοῦ, τοῦτον ἁρπάσαντος ὁ μῦθος κατεψεύδεται. Ιλιον ὑπὸ Ιλου ἐκτίσθη. Μελάμπους μάντις ἐγνωρίζετο. τὰ κατὰ Φρίξον καὶ Μελικέρτην, ἐφ' ᾧ τὰ Ισθμια. Τὰ κατὰ Δήμητραν, ἥν τινες Ισιν φασί. καὶ τὰ περὶ Δανάην, ἐξ ἧς ὁ Περσεὺς τὰς στρατείας ἐπετέλει, καὶ ἐπὶ Πέρσας ἐστράτευσε. τὴν δὲ Γοργόνα ἐκαρατόμησεν ἑταίραν εὔμορφον διὰ κάλλος ἐξιστῶσαν τοὺς θεατὰς, ὡς ἀπολιθοῦσθαι δοκεῖν. Δίδυμος φησὶν ἐν ἱστορίᾳ ξένῃ, καὶ παρατίθεται τὸ ξυγγραφεία ταύτης. Πήγασος τάχα τις ἵππος ὀξὺς κτῆμα τῆς γυναικός. ὡς δὲ Παλαίφατος, Βελλεροφόντου πλοῖον ἦν ὁ Πήγασος. Τὰ περὶ Μελέαγρον καὶ Οἰνέα ἐν Αἰτωλίᾳ. Κυρήνη ἐκτίσθη ἐν Λιβύῃ. Ιων πολέμαρχος γεγονὼς Ιωνας τοὺς Αθηναίους ἀφ' ἑαυτοῦ ὠνόμασεν. Διόνυσος ἐπὶ Ινδοὺς ἐστράτευσεν, καὶ Νύσαν πόλιν ἔκτισεν πρὸς τῷ Ινδῷ ποταμῷ. Μίδας Φρυγῶν ἐβασίλευσεν. Λάιος Χρύσιππον ἥρπασεν. Μίλητος ἐκτίσθη πόλις. ὁ ἐν Ελευσῖνι νεὼς ἐκτίσθη. Εὐρώπη Αγήνορος ὑπὸ Κρητῶν ἡρπάγη ἐμπόρων, ὡς φησιν Ηρόδοτος. τοῦ δὲ πλοίου παράσημον ἦν Ταῦρος. ταύτης ἐπὶ ζήτησιν Κάδμος ἐξελθὼν κτίζει τὴν Καδμείαν, καὶ Θηβῶν ἐβασίλευσεν. τοὺς δὲ πλησιοχώρους αἰφνιδίως ἐπελθόντας αὐτῷ διὰ τὸ πανταχόθεν ὡς ἀπὸ γῆς συρρεῖν κατ' αὐτοῦ, Σπαρτοὺς ὠνόμασεν, ὡς Παλαίφατος ἐν πρώτῳ φησί. Διονύσου πράξεις καὶ τὰ περὶ Ινδοὺς, Λυκοῦργόν τε καὶ Ακταίωνα, καὶ Πενθέα, ὅπως τε Πέρσῃ συστὰς εἰς μάχην ἀναιρεῖται, ὥς φησι Δείναρχος ὁ ποιητὴς, οὐχ ὁ Ρήτωρ. τῷ δὲ βουλομένῳ πάρεστιν ἰδεῖν αὐτοῦ τὴν ταφὴν ἐν Δελφοῖς παρὰ τὸν Απόλλωνα τὸν χρυσοῦν ἔνθα καὶ τὸ ὅπλον ἀνάκειται Αὐγούστου Καίσαρος, καὶ Νέρωνος ἡ κιθάρα. Βάθρον δέ τι νομίζεται τοῖς ἀγνοοῦσιν ὁ Διονύσου τάφος. καὶ οὕτω γράφεται. θηλύμορφος διά τε ἄλλας αἰσχρὰς αἰτίας, καὶ διὰ τὸ μιξόθηλυν στρατόν. ὥπλιζε γὰρ σὺν τοῖς ἄρρεσι καὶ τὰς θηλείας, ὥς φησιν ὁ Φιλόχορος ἐν δευτέρῳ. Λῖνος διδάσκαλος Ηρακλέους ἐγνωρίζετο. Ανδρόγεως ἐδολοφονήθη ἐν Αθήναις. Φιλάμμων ὁ Δέλφιος ἤκμαζεν ὁ πρῶτος στήσας Πυθοῖ χορόν. τὰ κατὰ Δαίδαλον, ὃς ἔδοξεν ἀγάλματα κινούμενα ποιεῖν. πρῶτος γὰρ διέστησε τοὺς τῶν ἀγαλμάτων πόδας, ὡς ὁ Παλαίφατος ἱστορεῖ, τῶν πρὸ αὐτοῦ πάντων συμπεφυκότας αὐτοὺς πλαττόντων. οὗτος ἀποπτῆναι μυθεύεται σὺν Ικάρῳ τῷ υἱῷ αὐτοῦ, πλοίου λαβόμενος, καὶ διαφυγὼν τὸν Μίνωα, διὰ τὸ ἀνεύρετον γίνεσθαι τῷ διώκοντι. Θάμυρις ὁ Φιλάμμωνος ἤκμαζε. Μίνως ἐθαλασσοκράτει, καὶ Κρησὶ παρὰ Διὸς ἐνομοθέτει, κομίζων τοὺς νόμους ἐξ ἄντρου τοῦ ἐν τῇ Ιδῃ ἐνναετηρίδι, ὅπερ ὁ Πλάτων ἐν τοῖς νόμοις ἐλέγχει. Ηρακλῆς τοὺς ἄθλους ἐπετέλει, καὶ Ανταῖον ἐν τῇ Λιβύῃ καταπαλαίσας ἀναιρεῖ τὸν λεγόμενον γηγενῆ, διὰ τὸ ἐπισήμονα εἶναι τὸν λεγόμενον παρὰ τοῖς παλαισταῖς τρόπον χαμαὶ, ὡς ἀπὸ τῆς μητρὸς γῆς βοηθεῖσθαι δοκεῖν. ὃν Ηρακλῆς ἰσχυρὸς ὢν μὴ προσδεηθεὶς, ζώσας τὸν Ανταῖον τοῖς ἅμμασι, καὶ μετεωρίσας διεχειρίσατο. τὴν δὲ Υδραν τὸ μυθολογούμενον ζῷον ὁ Πλάτων σοφίστριαν λέγει, δι' ἣν ὁ αὐτὸς Ηρακλῆς τὸ Ιλιον ἐπόρθησεν. Μήδεια Κολχὶς ἀνεχώρησεν Αἰγέως Πόλεμος Κενταύρων καὶ Λαπιθῶν. Κένταυροι δὲ Θεσσαλῶν ἦσαν ἱππεῖς ἄριστοι, ὥς φησι Παλαίφατος ἐν πρώτῃ ἀπίστων. Οἱ ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας ἐστράτευσαν. Τὰ περὶ τὸν Μινώταυρον, ὡς μὲν ὁ μῦθος, ὅτι δὴ ἐκ Ταύρου τοῦ ζώου καὶ Πασιφάης μιχθείσης ἐγένετο, καὶ τὸν παρ' Αθηναίων δασμὸν κομιζόμενος ἐθοινᾶτο τοὺς παῖδας. αὐτοὶ δὲ οἱ Γνώσιοι λέγουσιν εἶναι τοῦ Μίνωος στρατηγὸν ὃς ὠνομάζετο μὲν Ταῦρος, τὴν δὲ φύσιν ὠμὸς καὶ ἀνήμερος ἦν. Επεὶ δὲ Μίνως ἀγῶνα ἐπ' Ανδρόγεῳ ἐτίθει, ὃν ἀπέκτειναν Αθηναῖοι, τοὺς δὲ Αττικοὺς παῖδας ἔπαθλον ἐδίδου, ἰσχυρὸς ὢν ὁ Ταῦρος πάντων ἐκράτει. ὡς δὲ καὶ τῷ Θησεῖ τοῦ ἀγῶνος μετεδόθη, καὶ τὸν Ταῦρον κατεπάλαισε, συνέβη καὶ τοὺς παῖδας διασωθῆναι, καὶ τὴν πόλιν ἀφαιρεθῆναι τοῦ δασμοῦ, ὡς Φιλόχορος ἱστόρησεν ἐν δευτέρᾳ Ατθίδος. Οἱ ἐπίγονοι τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας ἐστράτευσαν. Φαίδρα Ιππολύτου ἠράσθη. Μίνως ἐπὶ Σικελίαν στρατεύσας διὰ Δαίδαλον, ἀναιρεῖται ὑπὸ τῶν Κωκάλου θυγατέρων. Κατὰ τούτους τοὺς χρόνους ὁ Σαμψὼν ἦν ὁ παρ' Ελλησι βοώμενος Ηρακλῆς, ὃς μετὰ τοὺς ἄθλους, καὶ τὴν Ανταίου ἀναίρεσιν τοῦ γηγενοῦς ἐν Λιβύῃ, καὶ τὸν ἐν Ολυμπίᾳ ἀγῶνα, καὶ τὴν πρώτην ὑπ' αὐτοῦ ἅλωσιν Τροίας ἐπὶ Λαομέδοντος πατρὸς Πριάμου βασιλέως Τροίας λοιμώδει νόσῳ περιπεσὼν εἰς πῦρ ἐνήλατο. καὶ οὕτως ἐξ ἀνθρώπων ἐγένετο, βιώσας τὰ πάντα ἔτη νβ. πλείονες δὲ περὶ τούτου μικρὸν ἱστοροῦσι γενέσθαι Ηρακλῆν. ἄλλοι τε πλείονα ἔτη ζῆσαι αὐτόν.

Αὐδὼν κριτὴς ἔκρινε τὸν Ἰσραὴλ ἔτη η, μετὰ δὲ τοῦ τούτου πλεῖστοι τὴν ἀλλόφυλοι φιλιστιαῖοι ἐκράτησαν τοῦ Ἰσραὴλ ἔτη μ. ἅ τοῖς τοῦ Σαμψῶνος συναριθμεῖται ἔτεσι κατά τινα Ἑβραίων παράδοσιν.

Ἀσσυρίων βασιλεῖς.

Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν λζ Θῶνος ὁ λεγόμενος Κονκόλερος ἑλληνιστὶ Σαρδανάπαλος ἔτη κ.

Σαρδανάπαλος Ταρσὸν ᾤκισεν καὶ Ἀγχιάλην τὰς πόλεις ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ. ἐπὶ τούτου ἡ τῶν Ἀσσυρίων βασιλεία κατελύθη τῷ κ ἔτει Σαρδαναπάλου, ὅς παρά τισι Θῶνος Κονκόλερος ὀνομάζεται. περὶ οὗ καὶ Διόδωρος λέξε- ,, σιν αὐταῖς οὕτω γράφει. Σαρδανάπαλος δὲ τριακοστὸς μὲν καὶ πέμπτος ἀπὸ Νίνου τοῦ συστησαμένου τὴν ἡγεμο- ,, νίαν, ἔσχατος δὲ γενόμενος βασιλεὺς Ἀσσυρίων ὑπερῆρεν ἅπαντας τοὺς πρὸ αὐτοῦ τρυφῇ καὶ ῥαθυμίᾳ. καὶ ,, μετ' ὀλίγα. καὶ τοιοῦτος ὢν τὸν τρόπον οὐ μόνον αὐτὸς αἰσχρῶς κατέστρεψε τὸν βίον, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἀσσυρίων ἡγε- ,, μονίαν ἄρδην ἀνέστρεψε πολυχρονιωτάτην γενομένην τῶν μνημονευομένων. Ἀρβάκης γάρ τις Μῆδος μὲν τὸ ,, γένος, ἀνδρείᾳ δὲ καὶ ψυχῆς λαμπρότητι διαφέρων ἐστρατήγει Μήδων τῶν κατ' ἐνιαυτὸν ἐκπεμπομένων ,, εἰς τὸν Νίνον. κατὰ δὲ τὴν στρατηγίαν γενόμενος συνήθης τῷ στρατηγῷ τῶν Βαβυλωνίων ὑπ' ἐκείνου παρεκλήθη ,, καταλῦσαι τὴν τῶν Ἀσσυρίων βασιλείαν. Ταῦτα Διόδωρος περὶ τῆς Σαρδαναπάλου καταστροφῆς ἐσχάτου τῶν Ἀσ- ,, συρίων βασιλέων ἀπὸ Νίνου γεγονότος, ὃν πρῶτον εἶναι βασιλέα τῶν αὐτῶν Ἀσσυρίων προλαβὼν ἀνωτέρω φη- ,, σὶν οὕτως. τὸ παλαιὸν κατὰ τὴν Ἀσίαν ὑπῆρχον ἐγχώριοι βασιλεῖς, ὧν οὔτε πρᾶξις ἐπίσημος, οὔτε ὄνομα ,, μνημονεύεται. πρῶτον δὲ τῶν ἱστορίᾳ καὶ μνήμῃ παραδιδομένων Νῖνος ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων μεγάλας πράξεις ,, ἐπετελέσατο. Καὶ μεθ' ἕτερα. Μετὰ δὲ ταῦτα γεννήσας ἐκ Σεμιράμιδος υἱὸν Νινύαν ἐτελεύτησεν, τὴν γυναῖκα ,, λιπὼν βασίλισσαν. τὸν δὲ Νῖνον ἡ Σεμίραμις ἔθαψεν ἐν τοῖς βασιλείοις. καὶ ἐπάγει. αὕτη μὲν οὖν βασι- ,, λεύσασα τῆς Ἀσίας ἁπάσης, πλὴν Ἰνδῶν, ἐτελεύτησε τὸν προειρημένον τρόπον, βιώσασα μὲν ἔτη ξβ, βασιλεύ- ,, σασα δὲ β πρὸς τοῖς μ. καὶ μεθ' ἕτερα. παραπλησίως δὲ καὶ οἱ λοιποὶ βασιλεῖς παῖδες πρὸς πατρὸς διαδεχό- ,, μενοι τὴν ἀρχὴν ἐβασίλευσαν ἐπὶ γενεὰς λε μέχρι Σαρδαναπάλου. ἐπὶ τούτου γὰρ ἡ τῶν Ἀσσυρίων ἡγεμονία με- ,, τέπεσεν εἰς Μήδους ἔτη διαμείνασα πλείω τῶν α καὶ τ, καθάπερ φησὶ Κτησίας ὁ Κνίδιος ἐν τῇ δ βίβλῳ. Τὰ ,, δὲ ὀνόματα τῶν βασιλέων, καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἐτῶν οὐ κατεπείγει γράφειν, διὰ τὸ μηδὲν ὑπ' αὐτῶν πεπράχθαι ,, μνήμης ἄξιον. μόνη γὰρ τετύχηκεν ἀναγραφῆς ἡ πεμφθεῖσα συμμαχία τοῖς Τρωσὶν ὑπὸ Ἀσσυρίων, ἧς ἐστρατή- ,, γει Μέμνων ὁ Τιθωνοῦ. Τευτάμου γὰρ βασιλεύοντος, ὃς ἦν κ ἀπὸ Νίνου τοῦ Σεμιράμιδος, φασὶ τοὺς μετ' ,, Ἀγαμέμνονος Ἕλληνας ἐπὶ Τροίαν στρατεῦσαι, τὴν ἡγεμονίαν ἐχόντων τῆς Ἀσίας Ἀσσυρίων ἔτη πλείω ,, τῶν χιλίων.

Οὐκ ἀσυμφώνως οἱ τῶν Ἑλλήνων ἱστορικοὶ γεγράφασι περὶ τῶν χρόνων καὶ βασιλέων τούτων, παρίστωσι Κεφαλλίων ἐπίσημος εἰς οὐχ ὁ τυχὼν οὕτω φάσκων.

,, ἐκ τῶν Κεφαλαίων. Ἄρχομαι γράφειν ἀφ' ὧν ἄλλοι τε ἐμνημόνευσαν, καὶ τὰ πρῶτα Ἑλλανικός τε ὁ Λέσβιος ,, καὶ Κτησίας ὁ Κνίδιος, ἔπειτα Ἡρόδοτος ὁ Ἁλικαρνασσεύς. τὸ παλαιὸν τῆς Ἀσίας ἐβασίλευσαν Ἀσσύριοι, τῶν δὲ ὁ Βήλου Νῖνος. εἶτα ἐπάγει γένεσιν Σεμιράμεως, καὶ Ζωροάστρου μάγου ἔτει νβ τῆς Νίνου βασιλείας. μεθ' ὃν Βα- ,, βυλῶνα, φησιν, ἡ Σεμίραμις ἐτείχισε, τρόπον, ὡς πολλοῖσι λέλεκται, Κτησίᾳ, Ζήνωνι, Ἡροδότῳ, καὶ τοῖς μετ' ,, αὐτούς, στρατείαν τε αὐτῆς κατὰ τῶν Ἰνδῶν, καὶ ἧτταν, καὶ ὅτι τοὺς ἰδίους ἀνεῖλεν υἱούς, καὶ ὑπὸ Νινύου τῶν παίδων ἑνὸς ἀνῃ- ,, ρέθη τοῦ διαδεξαμένου τὴν ἀρχήν. καὶ μεθ' ἕτερα. καὶ τῶν λοιπῶν εἰς χίλια ἐτῶν ἀριθμὸν ἦρχον παῖς παρὰ πατρὸς ,, ἐκδεχόμενος τὴν ἀρχήν. καὶ ἔχων ἧτταν οὐδεὶς αὐτῶν ἐτελεύτησεν τῶν γ καὶ κ. τὸ γὰρ ἀπόλεμον τι καὶ ἀφιλο- ,, κίνδυνον γυναικῶδες αὐτοῖς ἦν ἀσφαλές. ἔνδον γὰρ ἔμενον, οὐδέ τι αὐτοῖς ὧν ἔργον ἐπετήδευσεν. οὐδὲ ἑώρα τις ,, αὐτούς, πλὴν αἵ τε παλλακίδες, καὶ τῶν ἀνδρῶν οἱ γυναικώδεις. τοὺς δὲ βασιλεῖς τούσδε εἴ τις εἰδῆσαι βούλεται, Κτη- ,, σίας ἐστὶν ὁ λέγων τὰ ὀνόματα αὐτῶν, κ οἶμαι, καὶ γ. ἐμοὶ δὲ ἡ γραφὴ τί τερπνόν, ἢ τί χρεῖον ἔμελλεν ἕξειν ὀνο- ,, μακλήδην ἄνευ πράξεων βαρβάρων φωνέοντι τυράννους, δειλούς, καὶ μαλακοὺς βαρβάρους; πρὸς εἰς καὶ ἐπάγει ,, τὰ περὶ τῶν ἐτῶν αὐτῶν. ἐτῶν δὲ ὄντων ἀπὸ Νίνου τεσσαράκοντα πέντε καὶ χ, Βέλιμος ἐβασίλευσεν Ἀσσυρίων, καὶ ,, ἀφικνεῖται Περσεὺς ὁ Δανάης εἰς τὴν χώραν αὐτοῦ ναῦς ἄγων ρ. ἔφευγε δὲ Περσεὺς Διόνυσον τὸν Σεμέλης υἱέα. ,, καὶ μετ᾽ ὀλίγα. ὑστέρῃ δὲ γενεῇ κατὰ Πανύαν ἄρχοντα ὁ τῶν Ἀργοναυτῶν στόλος ἐπί τε Φᾶσιν, καὶ Μήδειαν τὴν Κολχίδα ,, καὶ Ἡρακλέα πλανηθέντα ἀπὸ τῆς νεὼς διὰ τὸν ἔρωτα τοῦ Ὕλα λέγουσι περὶ τοὺς Καππάδοκας ἀληθῆναι. καὶ ,, αὖθις. Χιλίων δὲ ἐτῶν ἀπὸ Σεμιράμεως, εἰς Μητραῖον βασιλέα, ἂν ἀριθμοῖτο, περιπελλομένων, Μήδεια Κολ- ,, χὶς ἀνεχώρησεν Αἰγέως. ἧς υἱὸς Μῆδος. ἀφ' οὗ Μῆδοι. καὶ ἡ χώρα ἐκλήθη Μηδία. εἶτα φησι. Μητραίου δὲ τὴν ,, ἀρχὴν διαδέχεται Τάυταιος ζ καὶ κ αὐτοὺς κατὰ ἤθη τὰ Ἀσσυρίων καὶ νόμους. καὶ ἄλλο μὲν οὐδὲν ἐγένετο οὐδὲ ἐπὶ ,, τούτου καινὸν ἔργον. Ἀγαμέμνων δὲ καὶ Μενέλαος οἱ Μυκηναῖοι ἐστράτευον τοῦ σὺν Ἀργείοισι καὶ τοῖσι ἄλλοισι ,, Ἀχαιοῖς εἰς Ἴλιον πόλιν τοῦ Πριάμου τοῦ Φρυγὸς στρατηγέοντος.

Αἰγυπτίων βασιλεῖς.

Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	νϛ	Ὀχυρεὺς	ἔτη ιδ.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	νζ	Ἀμεδὴς	ἔτη κζ.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	νη	Θούωρις	ἔτη ζ.

Οὗτός ἐστιν ὁ παρ' Ὁμήρῳ Πόλυβος Ἀλκάνδρας ἀνὴρ ἐν Ὀδυσσείᾳ φερόμενος παρ' ᾧ φησὶ Μενέλαον σὺν τῇ Ἑλένῃ μετὰ τὴν ἅλωσιν Τροίας κατῆχθαι πλανώμενον.

Αἰγυπτίων

Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν νϛ Ἀθωθις, ὁ καὶ Φούσαρος, ἐφ' οὗ σεισμοὶ κατὰ τὴν Αἴγυπτον ἐγένοντο μηδέπω γεγονότες ἐν αὐτῇ πρὸ τούτου, ἔτη κη.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ξ Κενκένης ἔτη λθ.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ξα Οὐεννέφης ἔτη γθ.

Μυκηνῶν Ἀργείων βασιλεῖς.

Μυκηνῶν Ἀργείων ἐβασίλευσεν ιζ Ἀγαμέμνων ἔτη ιη. κατὰ δὲ ἄλλους λ.

Τῷ ιη ἔτει Ἀγαμέμνονος ὁ κατὰ τῆς Τροίας ἤρξατο πόλεμος διὰ τὴν Ἑλένης ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ Πάριδος κλοπὴν υἱοῦ Πριάμου βασιλέως Ἰλίου. καὶ διήρκεσεν ἔτη ι, ἕως ἁλώσεως Ἰλίου, ἤτοι τῷ ὑποκειμένῳ ιζ ἔτει Ἀγαμέμνονος γέγονεν.

Ἀγαμέμνονος Ἀργείων καὶ Μυκηνῶν βασιλεύοντος, Μενελάου δὲ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Λακεδαιμονίων, Πρίαμος υἱὸς Λαομέδοντος τῆς Τροίας καὶ Ἰλίου ἐβασίλευσεν.

Τότε ὁ Παλαμήδης εὗρε τὰ ιϛ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου, α β γ δ ε ι κ λ μ ν ο π ρ σ τ υ. προσέθηκε δὲ αὐτοῖς Κάδμος ὁ Μιλήσιος ἕτερα γράμματα τρία θ φ χ. διὸ καὶ πολλῷ τῷ χρόνῳ τοῖς ιθ ἐχρῶντο. ὅθεν οἱ ἀρχαῖοι μὴ ἔχοντες τὸ ψ, τὴν ψαλίδα σπαλίδα ἔλεγον καὶ ἔγραφον, καὶ ἄλλα πολλὰ ῥήματα ἄλλως διεφώνουν, καὶ ἔλεγον, καὶ ἔγραφον. πρὸς τούτοις Σιμωνίδης ὁ Κεῖος προσέθηκε δύο, η, καὶ ω. Ἐπίχαρμος δὲ ὁ Συρακούσιος τρία καὶ ζ ξ ψ. οὕτως ἐπληρώθησαν τὰ κδ στοιχεῖα.

Μυκηνῶν Ἀργείων ἐβασίλευσεν ιη Αἴγισθος. ἔτη ι.
Μυκηνῶν Ἀργείων ἐβασίλευσεν ιθ Ὀρέστης ἔτη κγ.

Ὀρέστης Πύρρον τὸν Ἀχιλλέως ἀναιρεῖ ἐν Δελφοῖς εἰς τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερὸν προδοθέντα ὑπὸ Μαχαιρέως τοῦ ἱερέως. καὶ οἱ Ἕκτορος παῖδες τὸ Ἴλιον ἀνεκτήσαντο, σὺν Ἀντηνορίδας ἐκβαλόμενοι Ἑλένου γνώμῃ, μετὰ τὴν ἅλωσιν Τροίας.

Λατίνων βασιλεῖς.

Πρῶτον φασὶ Πῖκον υἱὸν Κρόνου βασιλεῦσαι χώρας Λαυρέντου λζ ἔτη. εἶναι δὲ τὴν χώραν, ἕως τῆς νῦν Ῥώμης πόλεως. μεθ' ὃν Φαῦνον τὸν υἱὸν αὐτοῦ Πίκου ἔτη μδ. ἔπειτα Λατῖνος ἔτη λϛ. τούτου κατὰ τὸ λγ ἔτος Αἰνείας διὰ Ἰλίου παραγενόμενος σὺν τοῖς μετ' αὐτοῦ ὅπλοις καὶ πλούτῳ παρεσκευασμένος, συμμαχήσας τε αὐτῷ Λατίνῳ κατὰ Ῥουτούλων, καὶ Τοῦρνον ἀνελὼν, Λαβινίᾳ (ζεύγνυται) Λατίνου θυγατρὶ τοῦ βασιλέως, καὶ βασιλεύει τῆς χώρας μετὰ τὸν Λατῖνον ἔτη γ, κτίσας πόλιν ἐπ' ὀνόματι τῆς γυναικὸς Λαβινίαν, ἐν ᾗ καὶ ἐβασίλευσεν. Τινὲς ἔτη η φασὶ τὸν Αἰνείαν βασιλεῦσαι ἀπὸ τοῦ ι ἔτους μετὰ τὴν αὐτῆς ἅλωσιν, ὥστε αὐτὸν κατὰ τὸ ιβ ἔτος αὐτῆς ἀποθανεῖν.

Αἰνείας μετὰ τὴν ἅλωσιν Τροίας Λατίνων ἐβασίλευσεν ἔτη κγ.

ΣΠΟΡΑΔΗΝ. Καρχηδόνα φησὶ Φίλιστος κληθῆναι ὑπὸ Ἐζώρου καὶ Καρχηδόνος τῶν Τυρίων. κατὰ τοῦτον χρόνον Ἡρακλῆς τὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνα ἔθηκεν, ἀφ' οὗ ἐπὶ πρώτην Ὀλυμπιάδα, υο ἔτη. κατὰ δὲ ἄλλους υλ. Ἀδαμάντα θυγάτηρ Εὐρυσθέως ἐν Ἄργει ἱεράτευσεν ἔτη λη. αἱ δὲ ἀπὸ ταύτης τὴν ἱερωσύνην διαδεξάμεναι ἀλίδες ἐκαλοῦντο. Πρίαμος υἱὸς Λαομέδοντος μετὰ τὸν πατέρα, Τροίας καὶ Ἰλίου ἐβασίλευσεν. Τούτου παῖς Ἀλέξανδρος, ὁ καὶ Πάρις. Ἀμαζόνες κατὰ Ἀθηναίων ἐστράτευσαν. Κάπρου Καλυδωνίου θήρα διὰ Μελεάγρου. Μενέλαος Λακεδαιμονίων ἐβασίλευσεν. Ἀμαζόνες Πριάμῳ συνεμάχησαν. Ἴλιον ἥλω τῷ φθινοπώρῳ πρὸ ιζ ἡμερῶν τῆς [χειμερινῆς] τροπῆς. Λυδοὶ, οἱ καὶ Μαίονες, ἐθαλασσοκράτησαν ἔτη ϟβ.

Ἀθηναίων βασιλεῖς.

Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν ι Θησεὺς Αἰγέως ἔτη λα.

Θησεὺς Ἑλένην ἥρπασεν, ἣν αὖθις ἀπέλαβον οἱ ἀδελφοὶ αὐτῆς Κάστωρ, καὶ Πολυδεύκης τὴν μητέρα Θησέως αἰχμαλωτίσαντες, ἀποδημοῦντος τοῦ Θησέως. Θησεὺς Ἀθηναίους κατὰ χώραν ἐσπαρμένους εἰς ἓν συναγαγὼν, ἤτοι εἰς μίαν πόλιν πρῶτος διεστρακίσθη, αὐτὸς πρῶτος θεὶς τὸν νόμον. Θησεὺς ἔφυγεν ἀπὸ Ἀθηνῶν.

Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν ια Μενεσθεὺς Πετεῶ τοῦ Ὀρνέως τοῦ Ἐρεχθέως ἔτη λγ.

Ἐπὶ τούτου ὁ Τρωϊκὸς πόλεμος συνέστη ἕνεκα μήλου χρυσοῦ, ὃ κάλλους ἔπαθλον ἦν γυναικῶν τριῶν ὑπὸ μιᾶς αὐτῶν προτιθείσης Ἑλένης τῷ κριτῇ. βουκόλος δὲ οὗτος ἦν Ἰλιεὺς, [ὡς ἡ κωμῳδία.] Μενεσθεύς. οὗτος Ἕλλησι κατὰ τῶν Τρώων συνεμάχησεν. Τούτου τῷ λγ ἔτει Ἴλιον ἥλω. ἐπανιὼν δὲ ἀπὸ Τροίας ἐν Μήλῳ τῇ νήσῳ τελευτᾷ.

Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν	ιβ	Δημοφῶν Θησέως	ἔτη κγ.

Ἐπὶ τούτου τὰ περὶ Ὀδυσσέα καὶ Ὀρέστην. Αἰνείας ἐβασίλευσε Λαβινίου. Τὰ κατ' Ὀδυσσέα καὶ Σκύλλαν, καὶ Χάρυβδιν, καὶ Σειρῆνας.

Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν	ιγ	Ὀξύντης Δημοφῶντος	ἔτη ι.
Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν	ιδ	Ἀφείδας	ἔτος α.

Ἡσίοδος ἐγνωρίζετο, ὃν Ἔφορος ἀνεψιὸν καὶ σύγχρονον Ὁμήρῳ φησί. Σαμψὼν ἔκρινε τὸν Ἰσραὴλ ἔτη κ.

Τὰ μὲν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ, καὶ τῶν μετ' αὐτὸν πρεσβυτέρων ἡ γραφὴ παρεσιώπησεν. ἡ δὲ ἄγραφος συνήθεια τοῦ μὲν Ἰησοῦ κζ, τῶν δὲ πρεσβυτέρων ιη παρέδωκεν. ὁ δὲ Ἀφρικανὸς ἔτη λ αὐτοῖς ἀπονείμας, μεγάλα διαμαρτών, καὶ τολμηροτάτῳ πράγματι ἐπικεχειρηκώς, πρὸς τούτοις ἄλλα ο ἔτη π, μ τὰ τῆς ἀναρχίας, λ δὲ τὰ τῆς εἰρήνης ὅθεν παρεμβάλλων, τὰ ὅλα ρ. Τὰ δὲ παρὰ τῷ ἀποστόλῳ ἐν ταῖς πράξεσι τῶν Κριτῶν ἔτη υν, τὰ μετὰ Μωσέως πλεῖστα ἄλλως κεῖται μέχρι Σολομῶνος, καὶ τοῦ ἱεροῦ ἐπισκευῆς ἐν τῷ γ τῶν Βασιλειῶν. λέγει γάρ· καὶ ἐγένετο ἐν τῷ υπ ἔτει τῆς ἐξόδου τοῦ ἀπ' Αἰγύπτου ἤρξατο οἰκοδομεῖν Σολομὼν τὸν ναόν. τὸ δὲ Ἑβραϊκόν, καὶ ἐγένετο ἐν τῷ υκ ἔτει. Ταῦτα δὲ οἱ τῶν Ἰουδαίων διδάσκαλοι ἀκριβῶς συνάγοντες ἔλεγον, μόνης τῆς τῶν ἐξ Ἰσραὴλ κριτῶν χρονοκρατίας ἠριθμημένης, καὶ μὴ λογιζομένης ἰδίως τῆς τῶν ἀλλοφύλων, ἀλλὰ τῆς τῶν Κριτῶν συνουμένης. ὁ δὲ ἱερὸς Ἀπόστολος τὰ υν ἔτη τῶν Κριτῶν οὐκ ἀκριβολογούμενος εἶπεν, ἀλλὰ ἐκδοχῇ κοινοτέρᾳ.

Ἀπὸ τῆς ἐξόδου, ἐπὶ τὴν τοῦ ναοῦ κατασκευήν, ἔτη φοθ.

Ἀπὸ Ἀδάμ, ἕως τέλους τῶν Κριτῶν, καὶ ἀρχῆς Ἡλεὶ τοῦ ἱερέως, ἔτη ,Δμδ.

Ἠλεὶ ἱερεὺς ἡγήσατο τοῦ Ἰσραὴλ ἔτη κ κατὰ τοὺς ο, κατὰ δὲ τὸ Ἑβραϊκόν, ἔτη μ, καθ' ὃν ἡ πρώτη τῶν Βασιλειῶν παρὰ τοῖς Ἑβραίοις καὶ Χριστιανοῖς ἱστορεῖται.

Κατὰ τούτους τοὺς χρόνους Ὀρφεὺς ὁ Θρᾷξ ὁ λυρικὸς καὶ ποιητῶν ἁπάντων ἐπισημότατος παρ' Ἕλλησιν ἐγνωρίζετο, ὃς ἐν ποιητικοῖς στίχοις περὶ στοιχείων ποιήσεως, καὶ ἀνθρώπου γενέσεως, καὶ φωτὸς ἐξ αἰθέρος ἐκλάμψιν φιλοσοφῶν ἀρχάς τε ἀσωμάτους καὶ ἐξουσίας, ἥλιον, σελήνην, καὶ ἄστρα πάντα, γῆν, καὶ θάλασσαν, καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς ὁρατά τε καὶ ἀόρατα πάντα ὑπὸ τοῦ δημιουργοῦ τῶν ὅλων γενέσθαι, καὶ τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος ὑπ' αὐτοῦ θεοῦ πλασθῆναι ἐκ γῆς, καὶ ψυχὴν ὑπ' αὐτοῦ λογικὴν λαβεῖν. εἰς μίαν δὲ δύναμιν, καὶ ἓν κράτος θεότητος ἀνάγεσθαι τὰ πάντα θεολογεῖ. ὅς ἐστιν ὁ ὢν θεός, ὃν οὐδεὶς ὁρᾷ. Τρία δέ φησιν ὀνόματα, βουλή, φῶς, ζωὴ ἐν αὐτῷ, ὀλίγου δεῖν συμφώνως τῇ ἀληθείᾳ τῇ καθ' ἡμᾶς περί τε θεοῦ καὶ ἀνθρώπων ὁ σοφώτατος ἀποφθεγξάμενος Ὀρφεύς.

Κατὰ τούτους τοὺς χρόνους καὶ Μαρσύαν φιλόσοφον λέγουσι γενέσθαι, ὃς ἐξεῦρε διὰ μουσικῆς αὐλοὺς ἀπὸ καλάμων, καὶ ἀπενόει ἀποθεῶν ἑαυτόν, καὶ λέγων ἀνθρώποις εὑρηκέναι διὰ τοῦ γένους τῶν καλάμων τρυφήν. τοῦτον παραφρονήσαντα λέγεται ῥίψαι ἑαυτὸν εἰς τὸν ποταμόν. ὅθεν καὶ ὁ ποταμὸς Μαρσύας ὠνομάσθη. ἀπὸ Κολχίδος δὲ οὗτος ὥρμητο.

Αἰγυπτίων βασιλεῖς.

Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	ξβ	Σουσακείμ	ἔτη λδ.

Σουσακεὶμ Λίβυας καὶ Αἰθίοπας, καὶ Τρωγλοδύτας παρέλαβεν πρὸ τῆς Ἱερουσαλήμ.

Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	ξγ	Σενιψέρος	ἔτη κε.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	ξδ	Ἀμμενῶφις	ἔτη θ.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	ξε	Νεφεχέρης	ἔτη ϛ.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	ξϛ	Σαίτης	ἔτη ιε.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	ξζ	Ψινάχης	ἔτη θ.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	ξη	Πετουβάστης	ἔτη μδ.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	ξθ	Ὀσόρθων	ἔτη θ.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	ο	Ψάμμος	ἔτη ι.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	οα	Κόγχαρις	ἔτη κα.

Λατίνων βασιλεῖς.

Λατίνων ἐβασίλευσεν	β	Ἀσκάνιος	ἔτη λζ.

Ἀσκάνιος υἱὸς Αἰνείου, ὃς ἔκτισεν Ἄλβαν. ἐφ' οὗ τὰ κατὰ Ὀρέστην, καὶ τὸν Αἰγίσθου φόνον ὑπ' αὐτοῦ, καὶ τῆς μητρὸς Κλυταιμνήστρας.

Λατίνων ἐβασίλευσεν	γ	Σίλουιος Αἰνείου	ἔτη κθ.
Λατίνων ἐβασίλευσεν	δ	Σίλουιος Ἰούλιος	ἔτη λα.
Λατίνων ἐβασίλευσεν	ε	Αἰνείας Σίλουιος	ἔτη ν.
Λατίνων ἐβασίλευσεν	ϛ	Σίλουιος	ἔτη λ.

ΣΠΟΡΑΔΗΝ. ὁ τῶν Λυκίων ἀγὼν πρῶτος ἐτέθη Ἡρακλειδῶν κάθοδος, Ὕλλου τοῦ πρεσβυτέρου παιδὸς Ἡρακλέους ἡγουμένου τῆς κατὰ Πελοποννησίων μάχης, ἥ τις ἐπεκράτησεν ἱκανοῖς ἔτεσι μεταξὺ Πελοποννησίων καὶ Ἡρακλειδῶν. Τότε Ῥόδος ἡ νῆσος οἰκίζεται παρὰ Λακεδαιμονίων, ὡς Ζεύξιππος ἱστορεῖ, μετοικησάντων ἐκ Πελο-

Πελοποννήσου διὰ τὴν τῶν Ἡρακλειδῶν ἐπίθεσιν. Τότε καὶ ἡ τῶν Μυκηνῶν ἀρχὴ κατελύθη διαρκέσασα χρόνους σ κατά τινας, κατὰ δὲ ἄλλους ἧττον. Ἀμαζόνες τῇ Ἀσίᾳ ἐπῆλθον ἅμα Κιμμερίοις. αὗται καὶ τὸ ἐν Ἐφέσῳ ἱερὸν προσενέπρησαν.

Ἀθηναίων βασιλεῖς.

Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν ιε Θυμοίτης Ἀφείδαντος ἀδελφὸς ἔτη η.

Ἐπὶ τούτου ἡ τῶν Ἐρεχθειδῶν βασιλεία κατελύθη παρ' Ἀθηναίοις Ἀττικῶν λεγομένη, καὶ μετῆλθεν εἰς ἕτερον γένος. Θυμοίτην γὰρ προκαλεσαμένου Ξάνθου τοῦ Βοιωτοῦ, καὶ μὴ ὑπακούσαντος τοῦ Θυμοίτου, Μέλανθος Ἀνδροπόμπου Πύλιος ἀναδεξάμενος ἐμονομάχησεν, καὶ νικήσας ἐβασίλευσεν, ἔνθεν Ἀθήνησιν ἡ τῶν Ἀπατουρίων ἑορτὴ ἄγεται, διὰ τὸ σὺν ἀπάτῃ γενέσθαι τὴν νίκην.

Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν ις Ἀνδροπόμπου Πύλιος ἔτη λζ.
Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν ιζ Κόδρος Μελάνθου ἔτη κα.

Ἐπὶ τούτου ἡ τῶν Ἡρακλειδῶν κάθοδος εἰς Πελοπόννησον γέγονεν, Ἴωνές τε εἰς Ἀθήνας κατέφυγον ἐκπεσόντες ἐξ Ἀχαΐας. Πελοποννήσιοι ἐστράτευσαν ἐπ' Ἀθήνας, οἷς ἑαυτὸν ἐξέδωκε διὰ χρησμὸν Κόδρος Μελάνθου. Καὶ οὐκέτι βασιλεῖς, ἄρχοντες δὲ διὰ βίου τοῖς Ἀθηναίοις καθίσταντο.

Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν ιη Μέδων ἔτη κ.

Οὗτος πρῶτός ἐστι τῶν διὰ βίου γενομένων ἀρχόντων παρ' Ἀθηναίοις.

Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν ιθ Ἄκαστος Μέδοντος Ἄρχων πρῶτος ἔτη λς.

Ἐπὶ Ἀκάστου Ἰώνων ἀποικία, καὶ Ὅμηρος ἱστορεῖται γεγονὼς παρ' Ἕλλησιν, ὥς τινες. οἱ δὲ ὀλίγον πρότερον, καὶ ἄλλοι ὕστερον.

Λακεδαιμονίων βασιλεῖς.

Τότε καὶ Εὐρυσθένης ἐκράτει τῶν Λακεδαιμονίων ἔτη μβ, καὶ ἄλλοι μετ' αὐτὸν ὀκτώ. Τὰ δὲ πάντα ἔτη κατέσχεν ἡ αὐτῶν ἀρχὴ τκε.

Λακεδαιμονίων ἐβασίλευσεν α Εὐρυσθένης ἔτη μβ.

Εὐρυσθένης καὶ Προκλῆς Σπάρτης ἐπεκράτησαν.

Λακεδαιμονίων ἐβασίλευσεν β Ἆγις ἔτος α.
Λακεδαιμονίων ἐβασίλευσεν γ Ἐχέστρατος ἔτη λε.
Λακεδαιμονίων ἐβασίλευσεν δ Λαβώτης ἔτη λζ.
Λακεδαιμονίων ἐβασίλευσεν ε Δόρυσθος ἔτη κθ.

Ἐν τοῖς χρόνοις Σαοὺλ πρῶτον ἀγῶνα οἱ Πισαῖοι ἐν Ὀλυμπίᾳ κατεβάλοντο, καὶ Διῒ Ὀλυμπίῳ κοσμικὴν πρώτην ἐπετέλεσαν ἑορτήν. ἐντεῦθεν κατὰ τέσσαρα ἔτη τὸν ἀγῶνα καὶ τὴν ἑορτὴν ἐπιτελοῦντες Ὀλυμπιάδας τὰς τετραετηρίδας καθεξῆς ἠρίθμουν. ἐν οἷς χρόνοις καὶ Κορίνθιοι μετὰ τῶν Λακεδαιμονίων ὑπερέχοντες Ἑλλήνων, ἐβασίλευσαν τὰ πάντα ἔτη τιη.

Κορινθίων βασιλεῖς.

,, Ἐκ τῶν Διοδώρου περὶ τῆς τῶν Κορινθίων ἀρχῆς. Τούτων ἡμῖν διευκρινημένων λείπεται περὶ τῆς Κορινθίας καὶ Σικυω-
,, νίας εἰπεῖν, ὃν τρόπον ὑπὸ Δωριέων κατῳκίσθησαν. Τὰ γὰρ κατὰ τὴν Πελοπόννησον ἔθνη σχεδὸν πάντα, πλὴν
,, Ἀρκάδων, ἀνάστατα συνέβη γενέσθαι κατὰ τὴν κάθοδον Ἡρακλειδῶν. οἱ τοίνυν Ἡρακλεῖδαι κατὰ τὴν διαίρε-
,, σιν ἐξαίρετον ποιησάμενοι τὴν Κορινθίαν, καὶ τὴν ταύτης πλησιόχωρον, διεπέμψαντο πρὸς τὸν Ἀλήτην παρα-
,, διδόντες αὐτῷ τὴν προειρημένην χώραν. ἐπιφανὴς δὲ ἀνὴρ γενόμενος, καὶ τὴν Κόρινθον αὐξήσας ἐβασίλευ-
,, σεν ἔτη λη. μετὰ δὲ τὴν τούτου τελευτὴν ὁ πρεσβύτατος ἀεὶ τῶν ἐκγόνων ἐβασίλευσε μέχρι τῆς Κυψέλου τυραννίδος,
,, ἥτις τῆς καθόδου Ἡρακλειδῶν ὑστερεῖ ἔτεσι υμζ. καὶ πρῶτος παρ' αὐτοῖς διεδέξατο τὴν βασιλείαν Ἰξίων ἔτη λη.
,, μεθ' ὃν ἦρξεν Ἀγέλας ἔτη λζ. μετὰ δὲ τούτους Πρύμνης ἔτη λε. καὶ Βάκχις ὁμοίως τὸν ἴσον χρόνον γενόμενος ἐπιφα-
,, νέστατος τῶν πρὸ αὐτοῦ. διὸ καὶ συνέβη τοὺς μετὰ ταῦτα βασιλεύσαντας οὐκέτι Ἡρακλείδας, ἀλλὰ Βακχίδας προσ-
,, αγορευθῆναι. Μετὰ τοῦτον Ἀγέλας μὲν ἔτη λ. Εὔδημος δὲ ἔτη κε. Ἀριστομήδης ε καὶ λ. οὗτος δὲ τελευτήσας
,, ἀπέλιπεν υἱὸν Τελέστην παῖδα τὴν ἡλικίαν, οὗ τὴν κατὰ γένος βασιλείαν ἀφείλατο θεῖος ὢν καὶ ἐπίτρο-
,, πος Ἀγήμων, ὃς ἦρξεν ἔτη ις. Μετὰ τοῦτον κατέσχεν Ἀλέξανδρος ἔτη κε. Τοῦτον ἀνελὼν Τελέστης ὁ στερηθεὶς τῆς
,, πατρῴας ἀρχῆς ἦρξεν ἔτη ιβ. τούτου δὲ ὑπὸ τῶν συγγενῶν ἀναιρεθέντος, Αὐτομένης μὲν ἦρξεν ἐνιαυτόν. οἱ δὲ ἀπὸ
,, Ἡρακλέους Βακχίδαι πλείονες ὄντες διακοσίων κατέσχον τὴν ἀρχήν, καὶ κοινῇ μὲν προειστήκεσαν τῆς πόλεως
,, ἅπαντες. ἐξ αὐτῶν δὲ ἕνα κατ' ἐνιαυτὸν ᾑροῦντο πρύτανιν, ὃς τὴν τοῦ βασιλέως εἶχε τάξιν ἐπὶ ἔτη ϙ, μέχρι τῆς
,, Κυψέλου τυραννίδος, ὑφ' ἧς κατελύθησαν. εἰσὶν οὖν οἱ βασιλεῖς Κορινθίων οἵδε.

Κορινθίων βασιλεῖς.

α Βάκχις ἔτη λα ρπε. β Ἀλήτης ἔτη λη ......

γ Ἰξίων

γ	Ἰξίων	ἔτη λη	οϛ.	δ	Ἀγέλας	ἔτη λζ	ριγ.
ε	Πρύμνης	ἔτη λε	ρκη.	ϛ	Ἀγελάσης	ἔτη λ	σιγ.
ζ	Εὔδημος	ἔτη κε	σλη.	η	Ἀριστομήδης	ἔτη λε	σογ.
θ	Ἀγήμων	ἔτη ιϛ	σπη.	ι	Ἀλέξανδρος	ἔτη κε	τιδ.
ια	Τελέστης	ἔτη ιβ	τκϛ.	ιβ	Αὐτομένης	ἔτος α	....

μεθ' οὓς ἐνιαύσιοι πρυτάνεις ἔτη ϙ. ὁμοῦ υιζ.

Διαφωνία περὶ αὐτῶν βασιλέων.

Κορινθίων ἐβασίλευσεν	α	Ἀλήτης	ἔτη λη.
Κορινθίων ἐβασίλευσεν	β	Ἰξίων	ἔτη λη.
Κορινθίων ἐβασίλευσεν	γ	Ἀγέλας	ἔτη λε.
Κορινθίων ἐβασίλευσεν	δ	Πρύμνης	ἔτη λε.
Κορινθίων ἐβασίλευσεν	ε	Βάκχις	ἔτη λε.

ἀφ' οὗ μετὰ τοῦτον βασιλεῖς ἐκλήθησαν Βακχίδαι.

Κορινθίων ἐβασίλευσεν	ϛ	Ἀγέλαος	ἔτη λ.

ΣΠΟΡΑΔΗΝ. Πελασγοὶ δεύτεροι ἐθαλασσοκράτησαν ἔτη πε. Νηλεὺς Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων ἡγούμενος εἰς Ἀσίαν ἐλθὼν τῆς Ἰωνίας ᾤκισε πόλεις, ἐκβαλὼν τοὺς Κᾶρας. Ὅμηρον τὸν ποιητὴν οἱ μὲν πρὸ τῆς Ἡρακλειδῶν καθόδου φασὶ γεγονέναι, ὥσπερ ὁ Κράτης. οἱ δὲ περὶ Ἐρατοσθένην μετὰ ἔτη ρ τῶν Τρωϊκῶν. οἱ δὲ περὶ Ἀρίσταρχον κατὰ τὴν Ἰωνικὴν ἀποικίαν μετὰ ἔτη ρ. οἱ δὲ περὶ Φιλόχορον ἐπὶ τῆς Ἰωνικῆς ἀποικίας καθ' ἕνα τῶν διὰ βίου ἀρχόντων Ἀθήνησιν Ἄρχιππον μετὰ τὰ Τρωϊκὰ ἔτεσι ρπ. οἱ δὲ περὶ Ἀπολλόδωρον τὸν Ἀθηναῖον ὑπὲρ τῶν Ἰλιακῶν ἔτη σμ. ἄλλοι μικρὸν πρὸ τῶν Ὀλυμπιάδων, ἔτεσι υ ἐγγὺς μετὰ Ἰλίου ἅλωσιν· καὶ ἕτεροι κατὰ Ἀρχίλοχον περὶ κγ Ὀλυμπιάδα, μετὰ ἔτη φ πᾶ τῆς ἁλώσεως Τροίας. καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν ὁ περὶ αὐτοῦ χρόνος παντὶ τοῖς παλαιοῖς ἀσύμφωνος. Μυρίνα ἡ παρά τισι Σμύρνα λεγομένη ἐκτίσθη ἐν Ἀσίᾳ. Ἔφεσος ἐκτίσθη ἐν Ἀσίᾳ ὑπὸ Ἀνδρονίκου. Κύμη ἐκτίσθη ἐν Ἰταλίᾳ. Καρχηδὼν ἐπεκτίσθη ὑπὸ Καρχηδόνος τοῦ Τυρίου, ὡς δὲ ἄλλοι, ὑπὸ Διδοῦς τῆς ἐκείνου θυγατρὸς μετὰ τὰ Τρωϊκὰ ἔτεσι ρλγ. ἐκαλεῖτο δὲ πρὸ τούτου Ὀρίγω. Τρίτοι ἐθαλασσοκράτησαν Θρᾷκες ἔτη οθ. Θρᾷκες ἀπὸ Στρυμόνος διαβάντες ἔσχον τὴν νῦν Βιθυνίαν τότε δὲ Βεβρυκίαν καλουμένην. Θρᾷκες ἐθαλασσοκράτησαν. Τέταρτοι ἐθαλασσοκράτησαν Ῥόδιοι, κατὰ δέ τινας πέμπτοι, ἔτη κγ. Κατὰ δέ τινας Ὅμηρος ἤκμαζε. Φρύγες πέμπτοι ἐθαλασσοκράτησαν ἔτη κε. κατὰ δέ τινας ϛ.

Σαλομὼν υἱὸς Δαβὶδ ἐβασίλευσε τοῦ Ἰσραὴλ ἔτη μ. οὗτος τὸν ἐν Ἱερουσαλὴμ πρῶτον ναὸν ᾠκοδόμησεν. ἐπ' αὐτοῦ προεφήτευον Νάθαν καὶ Ἀχίας ὁ Σιλωνίτης, Σαμμαίας τε καὶ Ἀδδὼ, καὶ Σαδώκ. εἰσὶν οὖν ἀπὸ Ἀδὰμ, ἕως η ἔτους αὐτοῦ, ἔτη ͵Δρο. Ἑβραίων ἀρχιερεὺς ὁ ἀπὸ Ἀαρὼν Σαδὼκ ἐγνωρίζετο. ὁ Τυρίων βασιλεὺς ἀπέστελλε Σολομῶντι πρὸς βοήθειαν τῆς οἰκοδομῆς τοῦ ναοῦ μυριάδας ἀνδρῶν η. Εἰράμου τοῦ Τυρίων βασιλέως θυγατέρα ἔγημεν ὁ Σολομὼν, ὡς Τατιανὸς ἱστορεῖ. Τελευτήσαντος Σολομῶνος ἐσχίσθη ἡ βασιλεία τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ εἰς δύο. καὶ ἐβασίλευσεν Ῥοβοὰμ υἱὸς αὐτοῦ ἐν Ἱερουσαλὴμ τῶν δύο φυλῶν, τοῦ τε Ἰούδα καὶ τοῦ Βενιαμίν. αἱ δὲ ἄλλαι δέκα φυλαὶ τοῦ Ἰσραὴλ ἐβασίλευσαν ἑαυτοῖς ἐν Σαμαρείᾳ τὸν Ἱεροβοὰμ δοῦλον Σαλομῶνος. καὶ ἔμειναν οὕτω διῃρημέναι αἱ δύο βασιλεῖαι ἕως τῆς εἰς Χαλδαίους αἰχμαλωσίας.

Οὐαφρῆς βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου ἀπέστελλε Σολομῶντι εἰς βοήθειαν τῆς οἰκοδομῆς τοῦ ἱεροῦ τοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις μυριάδας η, καθὼς ἱστορεῖ Εὐπόλεμος.

Αἰγυπτίων βασιλεῖς.

Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	οβ	Οσόρθων	ἔτη η.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	ογ	Τακέλωφις	ἔτη ιγ.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	οδ	Βόχχωρις	ἔτη μδ.

Βόχχωρις Αἰγυπτίοις ἐνομοθέτει. ἐφ' οὗ λόγος, ὅτι ἀρνίον ἐφθέγξατο.

Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	οε	Σαβάκων Αἰθίοψ	ἔτη ιβ.

οὗτος τὸν Βόχχωριν αἰχμάλωτον λαβὼν ζῶντα ἔκαυσε.

Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	οϛ	Σεβήχων.	ἔτη ιβ.

Λατίνων βασιλεῖς.

Λατίνων ἐβασίλευσεν	ζ	Ἀγχίσης Σίλβιος	ἔτη ι.
Λατίνων ἐβασίλευσεν	η	Αἰγύπτιος Σίλβιος	ἔτη κ.
Λατίνων ἐβασίλευσεν	θ	Κάπυς Σίλβιος	ἔτη λδ.
Λατίνων ἐβασίλευσεν	ι	Τιβέριος	ἔτη η.

ἀφ' οὗ καὶ ὁ ποταμὸς Τίβερις προσηγορεύθη ὁ πρὶν Ἄλβουλα καλούμενος.

Λατίνων ἐβασίλευσεν	ια	Ἀρέμουλος Σίλβιος	ἔτη ιθ.

οὗτος ἐκεραυνώθη διὰ τὴν ἀσέβειαν.

Ἀθη-

Ἀθηναίων βασιλεῖς.

Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν κ΄ Ἀρχιππος Ἀκάτου ἔτη ιθ.
Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν κα΄ Θέρσιππος Ἀρχίππου ἔτη ιθ.
Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν κβ΄ Φόρβας Θερσίππου ἔτη λ.
Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν κγ΄ Μεγακλῆς Φορβαντος ἔτη κη.
Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν κδ΄ Διόγνητος Μεγακλέους ἔτη κε.
Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν κε΄ Φερεκλῆς Διογνήτου ἔτη ιθ.
Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν κϛ΄ Ἀρίφρων Φερεκλέους ἔτη κ.
Κατὰ δὲ Ἀφρικανὸν ἔτη λα.

Κατὰ τοῦτον Ἀρίφρονα ἡ τῶν Ἀσσυρίων κατελύθη ἀρχὴ, ὡς πάντες συμφωνοῦσι.

Λακεδαιμονίων βασιλεῖς.

Λακεδαιμονίων ἐβασίλευσεν ϛ΄ Ἀγησίλαος ἔτη μα.
Λακεδαιμονίων ἐβασίλευσεν ζ΄ Ἀρχέλαος ἔτη ξ.
Λακεδαιμονίων ἐβασίλευσεν η΄ Τήλεκλος ἔτη μ.
Λακεδαιμονίων ἐβασίλευσεν θ΄ Ἀλκαμένης ἔτη λζ.

Οὗτος τελευταῖος ἐστὶ τῆς πρώτης οἰκίας. τῆς δὲ δευτέρας οἰκίας κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους ἐβασίλευσαν ἐξ βασιλεῖς. Ἀπολλόδωρος. Λυκούργου νόμιμα ἐν τῷ η Ἀλκαμένους. Ἐν Λακεδαιμονίᾳ πρῶτος Ἔφορος καθεστάθη.

Κορινθίων βασιλεῖς.

Κορινθίων ἐβασίλευσεν ζ΄ Εὔδημος ἔτη κα.
Κορινθίων ἐβασίλευσεν η΄ Ἀριστομήδης ἔτη λα.
Κορινθίων ἐβασίλευσεν θ΄ Ἀγήμων ἔτη ιϛ.
Κορινθίων ἐβασίλευσεν ι΄ Ἀλέξανδρος ἔτη κε.
Κορινθίων ἐβασίλευσεν ια΄ Ἰξίων ἔτη ιβ.

Οἱ Λακεδαιμονίων βασιλεῖς, καὶ οἱ Κορινθίων, ἕως τοῦδε τοῦ χρόνου διήρκεσαν ἔτεσι τι. Μεθ' οὓς ἐνιαύσιοι Πρυτάνεις, ὡς μέν τινες ἐπὶ Αἰσχύλου ἄρχοντος, καὶ τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος, ὡς δὲ ἕτεροι, μετὰ ταῦτα, ὡς πρόκειται.

Βασιλεῖς Ἰούδα καὶ Βενιαμίν.

Τοῦ Ἰούδα ἐβασίλευσεν α΄ Ῥοβοὰμ υἱὸς Σολομῶνος ἔτη ιζ.

Ἐπὶ τούτου ἀνέβη Σουσακεὶμ βασιλεὺς Αἰγύπτου ἐπὶ Ἱερουσαλήμ, καὶ ἔλαβε πάντας τοὺς θησαυροὺς οἴκου τοῦ βασιλέως, καὶ πάντα ὅπλα τὰ χρυσᾶ.

Τοῦ Ἰούδα ἐβασίλευσεν β΄ Ἀβιὰ υἱὸς Ῥοβοὰμ ἔτη γ.
Τοῦ Ἰούδα ἐβασίλευσεν γ΄ Ἀσὰ υἱὸς Ἀβιὰ ἔτη μα.

Οὗτος ἀποστὰς τῆς πατρικῆς ἀσεβείας τὰ εἴδωλα καθεῖλεν, καὶ τὰ ἄλση ἐξέκοψεν, τὴν ἑαυτοῦ τε μητέρα ἐξέπωσε τοῦ εἰδωλομανεῖν.

Οὗτος Ζορὲ τὸν Αἰθίοπα κατὰ τῆς Ἰουδαίας στρατεύσαντα μετὰ πλήθους Λιβύων ἐν μυριάσιν ρ ἐπελθόντα ἐτροπώσατο. Ἑβραίων ἱερεὺς Ἀβιμέλεχ ἐγνωρίζετο. Προεφήτευον δὲ Ἀχιὰ, Σαμαίας, καὶ ὁ ἐπὶ τοῦ ἐν Σαμαρείᾳ θυσιαστηρίου. Ἰηοὺ. Ἰωὴλ. Ἀζαρίας. ὁ καὶ Ἀδδώ. καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ζαχαρίας, ὁ καὶ Ἰωδῆ. Ἀνανία, καὶ Ἰωπᾶς.

Τοῦ Ἰούδα ἐβασίλευσεν δ΄ Ἰωσαφὰτ υἱὸς Ἀσὰ ἔτη κε.

Προεφήτευον παρ' Ἑβραίοις Ἠλίας, Ἰηοὺ, Ἀβδιοὺ, Ὀζιὴλ, Μιχαίας, Ψευδοπροφῆται δὲ Σεδεκίας, Ἐλιέζερ. καὶ ἕτεροι.

Τοῦ Ἰούδα ἐβασίλευσεν ε΄ Ἰωρὰμ υἱὸς Ἰωσαφὰτ εὐσεβοῦς ἔτη η.

Τούτου τῷ ζ ἔτει Ἠλίας ὁ Θεσβίτης ἀνελήφθη. προεφήτευον Ἀμμὼς καὶ Ἐλισσαῖος.

Τοῦ Ἰούδα ἐβασίλευσεν ϛ΄ Ὀχοζίας υἱὸς Ἰωρὰμ ἔτος ἕν.
Τοῦ Ἰούδα ἐβασίλευσεν ζ΄ Γοθολία μήτηρ Ὀχοζίου, θυγάτηρ Ἀχαὰβ, ἣν ἐλιθοβόλησεν ὁ λαὸς κατὰ πρόσταξιν Ἰωδαὲ τοῦ ἀρχιερέως, ἔτη η.
Τοῦ Ἰούδα ἐβασίλευσεν η΄ Ἰωὰς ἔτη μ.

Ἰωδαὲ θεοφιλὴς ἀρχιερεὺς ἐγνωρίζετο βιώσας ἔτη ρλ μόνος ἀπὸ τῶν χρόνων Μωσέως. Ζαχαρίας ὁ προφήτης ἀναιρεῖται ὑπὸ Ἰωὰς τοῦ βασιλέως. ἐν ἄλλῳ δὲ Ἀζαρίας. Ἐλισσαῖος ὁ προφήτης ἐτελεύτησεν ἔτει λζ τοῦ Ἰωάς.

Βασιλεῖς Ἰσραὴλ δεκάσκηπτροι ἐν Σαμαρείᾳ.

Τοῦ Ἰσραὴλ ἐβασίλευσεν α΄ Ἱεροβοὰμ δοῦλος Σολομῶνος ἔτη κβ.

Προεφήτευον ὁ οἰκῶν ἐν Βαιθὴλ, καὶ ὁ ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου.

Τοῦ Ισραὴλ ἐβασίλευσεν	β	Ναδάβ.	ἔτη β.
Τοῦ Ισραὴλ ἐβασίλευσεν	γ	Βαασὰ υἱὸς Αχιὰ	ἔτη κδ.

Ιηοῦ υἱὸς Ανανίου προεφήτευσεν.

Τοῦ Ισραὴλ ἐβασίλευσεν	δ	Ηλὰ	ἔτη β.
Τοῦ Ισραὴλ ἐβασίλευσεν	ε	Ζαμβρὶ ἡμέρας ζ.	
Τοῦ Ισραὴλ ἐβασίλευσεν	ς	Αμβρὶ	ἔτη ιβ.

Οὗτος κτίζει τὴν Σαμαρέων πόλιν τὴν νῦν καλουμένην Σεβαστὴν, καὶ ἐπωνόμαζεν αὐτὴν Ζεμμὴρ εἰς ὄνομα Σομὼρ τοῦ κυρίου τοῦ ὄρους.

Τοῦ Ισραὴλ ἐβασίλευσεν	ζ	Αχαὰβ υἱὸς Αμβρὶ	ἔτη κη.
Τοῦ Ισραὴλ ἐβασίλευσεν	η	Οχοζίας υἱὸς Αχαὰβ	ἔτη β.
Τοῦ Ισραὴλ ἐβασίλευσεν	θ	Ιωρὰμ ἀδελφὸς Οχοζίου	ἔτη ιβ.

Ελισσαὶ μετὰ Ηλία θαυματουργὸς καὶ προφήτης ἐγνωρίζετο.

Τοῦ Ισραὴλ ἐβασίλευσεν	ι	Ιηοῦ	ἔτη κβ.

Επὶ τούτου λιμὸς καὶ σεισμὸς μέγας κατὰ τὴν Ιουδαίαν ἐγένετο.

Αἰγυπτίων βασιλεῖς.

Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	οζ	Ταράκης	ἔτη κ.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	οη	Αμμαῖς	ἔτη λη.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	οθ	Στεφινάθης	ἔτη κζ.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	π	Νεχεψὸς	ἔτη ιγ.

Λατίνων βασιλεῖς.

Λατίνων ἐβασίλευσεν	ιβ	Κάρμεντος	ἔτη ις.
Λατίνων ἐβασίλευσεν	ιγ	Σίλουιος	ἔτη ιη.
Λατίνων ἐβασίλευσεν	ιδ	Προκᾶς Σίλουιος	ἔτη λβ.

Κατὰ τοῦτον ἡ πρώτη Ολυμπιάς.

Λατίνων ἐβασίλευσεν	ιε	Αμούλιος Σίλουιος	ἔτη κγ.

Καὶ Νωμήτωρ, ὥς τισι δοκεῖ, ἔτη β μετὰ Αμούλιον ἰδίᾳ. Τινὲς δὲ σὺν αὐτῷ φασί.

Ρῶμος καὶ Ρωμύλος ἐγεννήθησαν Αρει καὶ Ιλίᾳ τῇ ι * μετὰ προ κατὰ δέ τινας περὶ ἐτῶν ι Ρωμύλον φασὶ κατὰ τὸ τέλος τῆς ζ Ολυμπιάδος βασιλεύσαντα τῶν Λατίνων ἀπὸ Αἰνείου, Ρώμην τε κτίσαι, καὶ μετονομάσαι τὴν πόλιν καὶ τὸ ἔθνος τῷ ἰδίῳ ὀνόματι Ρωμαίους τοὺς πρότερον καλουμένους Λατίνους. ἄλλοι δὲ κατὰ τὴν ἕκτην Ολυμπιάδα. καὶ ἕτεροι κατὰ τὴν η φασί. καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν πολλὴ γέγονε διαφωνία περὶ τε τοῦ χρόνου τῆς κτίσεως αὐτῆς, καὶ τοῦ οἰκιστέρου.

Ρωμαίων βασιλεῖς.

Ρωμαίων ἐβασίλευσεν	α	Ρωμύλος ἀπὸ Αἰνείου	ἔτη λη.

ἀπὸ Ρωμύλου οἱ πρότερον καλούμενοι Λατῖνοι Ρωμαῖοι προσηγορεύθησαν.

Οὗτος ὁ Ρωμύλος ἀνελὼν Ρέμον τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ βασιλεύει μόνος, καὶ κτίζει καὶ τειχίζει Ρώμην κατὰ τὴν ζ Ολυμπιάδα, ἢ, ὥς τινες, κατὰ τὴν ὀγδόην, ἥτις τοῖς χρόνοις Αχὰζ συντρέχει. Απὸ Ιλίου ἁλώσεως, ἕως κτίσεως Ρώμης, γίνονται ἔτη υμδ.

Αθηναίων βασιλεῖς.

Αθηναίων ἐβασίλευσεν	κζ	Θεσπιεὺς Αρίφρονος	ἔτη κζ.	κατὰ δὲ ἄλλους	ἔτη μ.
Αθηναίων ἐβασίλευσεν	κη	Αγαμήστωρ	ἔτη ιζ.	κατὰ δὲ ἄλλους	ἔτη μ.
Αθηναίων ἐβασίλευσεν	κθ	Αἰσχύλος	ἔτη ιδ.		

Αἰσχύλου τῷ β ἔτει πληρουμένῳ, τῷ τρίτῳ αὐτοῦ ἔτει, ὃς ἦν κθ βασιλεὺς Αθηναίων ἀπὸ τοῦ πρώτου αὐτῶν Κέκροπος τοῦ διφυοῦς. ιβ δὲ τῶν διὰ βίου ἀρχόντων, ἡ πρώτη Ολυμπιὰς ἤχθη. Τὴν πρώτην Ολυμπιάδα ὁ Αφρικανὸς κατὰ Ιωθὰμ Εβραίων τοῦ Ιούδα βασιλεία συνάγει. ᾯ ὁ ἡμέτερος δὲ κανὼν κατὰ τὸ αὐτὸ παρίστησι. Γράφει δὲ
,, ὁ Αφρικανὸς ὧδε πρὸς λέξιν. Αἰσχύλος ὁ Αγαμήστορος ἦρξεν Αθηναίων διὰ βίου ἔτη κγ, ἐφ' οὗ Ιωαθὰμ
,, ἐβασίλευσεν ἐν Ιερουσαλήμ. καὶ ὁ ἡμέτερος δὲ κανὼν (λέγει) ἐπὶ τῆς πρώτης Ολυμπιάδος τὴν Ιωαθὰμ βα-
,, σιλεία Ιούδα συνείληφεν.

Ενταῦθα μοι δοκεῖ καλῶς ἔχειν καὶ τὰς παρ' Ελλησιν ἀναγραφομένας Ολυμπιάδας ἐπισυνάψαι τῷ λόγῳ. ἀπὸ γὰρ τούτων τὰ τῆς Ελλήνων χρονογραφίας ἀκριβοῦς ἀναγραφῆς τετυχέναι δοκεῖ, ἄλλα περὶ αὐτῶν, ὡς ἑκάστῳ φίλον ἦν, ἀπεφήναντο.

Περὶ

Περὶ τῆς θέσεως τοῦ ἀγῶνος τῶν Ὀλυμπίων.

Ὀλίγα δὲ ἀναγκαῖον περὶ τοῦ ἀγῶνος εἰπεῖν, ὡς οἱ μὲν πορρωτάτω τοῖς χρόνοις τὴν θέσιν αὐτοῦ προσάγοντες πρὸ Ἡρακλέους αὐτὸν τεθῆναί φασιν ὑπὸ ἑνὸς τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, εἶτα ὑπὸ Ἀεθλίου ἐπὶ διαπείρᾳ τῶν αὐτοῦ παίδων, ἀφ' οὗ καὶ οἱ ἀγωνισταὶ ἀθληταὶ ἐκλήθησαν. μεθ' ὃν τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἐπιόν. εἶτα Ἐνδυμίωνα. ἑξῆς δὲ Ἀλέξινον. εἶτα Οἰνόμαον προστῆναι τῆς θυσίας. μεθ' ὃν Πέλοπα εἰς τιμὴν τῷ πατρῴῳ Διὶ ἀγαγεῖν. εἶτα Ἡρακλέα τὸν Ἀλκμήνης καὶ Διός, ἀφ' οὗ γενεὰς δέκα τυγχάνειν. οἱ δὲ τὰς πλείους τρεῖς φασὶν, ἐπὶ Ἴφιτον τὸν ἀνανεωσάμενον τὸν ἀγῶνα. τοῦτον γὰρ Ἠλεῖον ὄντα, καὶ προνοούμενον τῆς Ἑλλάδος, βουλόμενόν τε παῦσαι πολέμων τὰς πόλεις ἐκ Πελοποννήσου πάσης στεῖλαι θεωροὺς τοὺς πευσομένους περὶ ἀπαλλαγῆς τῶν κατεχόντων πολέμων. τὸν δὲ θεὸν τοῖς Πελοποννησίοις χρῆσαι ταῦτα.

ὦ Πελοποννήσου νάεται, περὶ βωμὸν ἰόντες
θύετε, καὶ πείθεσθε τά κεν μάντεις ἐνέπωσιν
Ἠλεῖοι πρόπολοι, πατέρων νόμον ἰθύνοντες.

Τοῖς δὲ Ἠλείοις τάδε προσαγορεῦσαι·

τὴν αὐτῶν ῥύεσθε πάτραν, πολέμου δ' ἀπέχεσθε,
κοινοδίκου φιλίας ἡγούμενοι Ἑλλήνεσσι,
εὖτ' ἂν πενταέτης ἔλθῃ φιλόφρων ἐνιαυτός.

Τούτου χάριν Ἴφιτος ἀπήγγειλε τὴν ἐκεχειρίαν, καὶ τὸν ἀγῶνα ἐπετέλεσε σὺν Λυκούργῳ τῷ Λακεδαιμονίῳ συγγενεῖ τυγχάνοντι. ἀμφότεροι γὰρ ἀφ' Ἡρακλέους. καὶ τότε μόνον ἦν σταδίου ὁ ἀγών. ὕστερον δὲ τὰ ἄλλα ἆθλα κατὰ μέρος προσετέθη. ἱστοροῦσι δὲ οἱ περὶ Ἀριστόδημον τὸν Ἠλεῖον, ὡς ἀπὸ εἰκοστῆς καὶ ἑβδόμης Ὀλυμπιάδος ἤρξαντο οἱ ἀθληταὶ ἀναγράφεσθαι, οἱ δηλαδὴ νικηφόροι. πρὸ τοῦ γὰρ οὐδεὶς ἀνεγράφη, ἀμελησάντων τῶν προτέρων. τῇ δὲ εἰκοστῇ ὀγδόῃ τὸ στάδιον νικῶν Κόροιβος Ἠλεῖος ἀνεγράφη πρῶτος. καὶ ἡ Ὀλυμπιὰς αὕτη πρώτη ἐτάχθη, ἀφ' ἧς Ἕλληνες ἀριθμοῦσι τοὺς χρόνους. τὰ δὲ αὐτὰ τῷ Ἀριστοδήμῳ καὶ Πολύβιος ἱστορεῖ. Καλλίμαχος δὲ δέκα τρεῖς Ὀλυμπιάδας ἀπὸ Ἰφίτου παρεῖσθαί φησι μὴ ἀναγραφείσας, τῆς δὲ τεσσαρεσκαιδεκάτης Κόροιβον νικᾶν. Πολλοὶ δὲ λέγουσιν, ἀπὸ τῆς ὑπὸ Ἡρακλέους τοῦ Ἀλκμήνης τοῦ ἀγῶνος θέσεως ἐπὶ τὴν πρώτην ἀριθμουμένην Ὀλυμπιάδα, γενέσθαι ἔτη υνθ. Ἄγουσι δὲ Ἠλεῖοι πενταετηρικὸν τὸν ἀγῶνα, τεσσάρων ἐτῶν μεταξὺ συντελουμένων.

* * Ἑλλήνων Ὀλυμπιάδες ἀπὸ τῆς πρώτης, ἐπὶ τὴν σμζ, καθ' ἣν Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν Ἀντωνῖνος υἱὸς Σεβήρου.

Πρώτη Ὀλυμπιάς, ἣν ἐνίκα Κόροιβος Ἠλεῖος στάδιον. τοῦτο γὰρ ἠγωνίζοντο μόνον ἐπὶ Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων.
Δευτέρα. Ἀντίμαχος Ἠλεῖος στάδιον.
Ῥῶμος καὶ Ῥωμύλος ἐγεννήθησαν.
Τρίτη. Ἀνδροκλος Μεσσήνιος στάδιον.
Τετάρτη. Πολυχάρης Μεσσήνιος στάδιον.
Πέμπτη. Αἰσχίνης Ἠλεῖος στάδιον.
Ἕκτη. Οἰβώλας Δυμαῖος στάδιον.
Ἑβδόμη. Διοκλῆς Μεσσήνιος στάδιον.
Ῥωμύλος Ῥώμην ἔκτισε.
Ὀγδόη. Ἀντικλῆς Μεσσήνιος στάδιον.
Ἐννάτη. Ξενοκλῆς Μεσσήνιος στάδιον.
Δεκάτη. Δωτάδης Μεσσήνιος στάδιον.
Ἑνδεκάτη. Λεωχάρης Μεσσήνιος στάδιον.
Δωδεκάτη. Ὀξύθεμις Κορωναῖος στάδιον.
Τρισκαιδεκάτη. Διοκλῆς Κορίνθιος στάδιον.
Τεσσαρεσκαιδεκάτη. Δίσμων Κορίνθιος στάδιον.
Προσετέθη καὶ δίαυλος. καὶ ἐνίκα Ὑπήνιος Ἠλεῖος.
Πεντεκαιδεκάτη. Ὄρσιππος Μεγαρεὺς στάδιον.
Προσετέθη δολιχός. καὶ γυμνοὶ ἔδραμον, ἐνίκα Ἄκανθος Λάκων.
Ἑκκαιδεκάτη. Πυθαγόρας Λάκων. στάδιον.
Ἑπτακαιδεκάτη. Πόλος Ἐπιδαύριος στάδιον.
Ὀκτωκαιδεκάτη. Τέλλις Σικυώνιος στάδιον.
Προσετέθη πάλη. καὶ ἐνίκα Εὐρύβατος Λάκων.
Προσετέθη καὶ πένταθλος, καὶ ἐνίκα Λαμπίας Λάκων.
Ἐννεακαιδεκάτη. * Μένος (Μένων) Μεγαρεὺς στάδιον.
Εἰκοστή. Ἀθηράδας Λάκων στάδιον.
Εἰκοστὴ πρώτη. Πανταλκῆς Ἀθηναῖος στάδιον.
Εἰκοστὴ δευτέρα. ὁ αὐτὸς τὸ δεύτερον.
Εἰκοστὴ τρίτη. Ἰκάριος Ὑπηρεσιεὺς στάδιον.

Προσετέθη πυγμὴ, καὶ Ὀνόμαστος Σμυρναῖος ἐνίκα, ὁ καὶ τῇ πυγμῇ νόμους θέμενος.

Εἰκοστὴ τετάρτη. Κλεοπτόλεμος Λάκων στάδιον.

Εἰκοστὴ πέμπτη. Θάλπις Λάκων στάδιον.

Προσετέθη τέθριππον, καὶ ἐνίκα Πάγων Θηβαῖος.

Εἰκοστὴ ἕκτη. Καλλισθένης Λάκων στάδιον.

Φιλόμβροτος ὁ Λάκων πένταθλος τρισὶν Ὀλυμπιάσιν ἐνίκησε. Κάρνεια ἐτέθη πρῶτον ἐν Λακεδαίμονι κιθαρῳδῶν ἀγών.

Εἰκοστὴ ἑβδόμη. * Εὐρύβος Ἀθηναῖος στάδιον.

Εἰκοστὴ ὀγδόη. Χάρμις Λάκων στάδιον.

ὃς σύκοις ξηροῖς ἤσκει. Ταύτην ἦξαν Πισαῖοι, Ἠλείων ἀσχολουμένων, διὰ τὸν πρὸς Δυμαίους πόλεμον.

Εἰκοστὴ ἐνάτη. Χίονις Λάκων στάδιον.

Οὗ τὸ ἅλμα ποδῶν ἦν νβ.

Τριακοστή. ὁ αὐτὸς τὸ δεύτερον.

Πισαῖοι Ἠλείων ἀποστάντες ταύτην τε ἦξαν, καὶ τὰς ἑξῆς κβ.

Τριακοστὴ πρώτη. Χίονις Λάκων τὸ τρίτον στάδιον.

Τριακοστὴ δευτέρα. Κράτινος Μεγαρεύς στάδιον.

Ὅτε καὶ Κομαῖος τρίτος ἀδελφῶν ἀγωνισάμενος ἐνίκα.

Τριακοστὴ τρίτη. Γύγις Λάκων στάδιον.

Προσετέθη παγκράτιον. καὶ ἐνίκα Λύγδαμις Συρακούσιος ὑπερμεγέθης, ὃς στάδιον ἐξεμέτρησε τοῖς ἑαυτοῦ ποσὶ, μόνας ἑξακοσίους τῶν βαθίσεις ποιησάμενος.

Προσετέθη καὶ .... καὶ ἐνίκα Κραξίλλας Θεσσαλός.

Τριακοστὴ τετάρτη. * Στόμας Ἀθηναῖος στάδιον.

Τριακοστὴ πέμπτη. Σφαῖρος Λάκων στάδιον.

καὶ δίαυλον Κύλων ὁ Ἀθηναῖος ὁ ἐπιθέμενος τυραννίδι.

Τριακοστὴ ἕκτη. Φρύνων Ἀθηναῖος, ὃς Πιττακῷ μονομαχῶν ἀνῃρέθη.

Τριακοστὴ ἑβδόμη. Εὐρυκλείδας Λάκων στάδιον.

Προσετέθη στάδιον παίδων. καὶ ἐνίκα Πολυνείκης Ἠλεῖος.

Προσετέθη καὶ παίδων πάλη. καὶ ἐνίκα Ἱπποσθένης Λάκων, ὃς διαλιπὼν μίαν τὰς ἑξῆς πέντε Ὀλυμπιάδας ἀνδρῶν πάλην ἐνίκησε.

Τριακοστὴ ὀγδόη. Ὀλυνθεὺς Λάκων στάδιον.

Προσετέθη παίδων πένταθλος, καὶ ἠγωνίσατο τότε μόνον. ἐνίκα Δευτελίδας Λάκων.

Τριακοστὴ ἐνάτη. Ῥίψολκος Λάκων στάδιον.

Τεσσαρακοστή. Ὀλυνθεὺς Λάκων τὸ δεύτερον στάδιον.

Τεσσαρακοστὴ πρώτη. Κλεώνδας Θηβαῖος στάδιον.

Προσετέθη παίδων πυγμή. καὶ ἐνίκα Φιλώτας * συβαρίτης.

Τεσσαρακοστὴ δευτέρα. Λυκώτας Λάκων στάδιον.

Τεσσαρακοστὴ τρίτη. Κλέων Ἐπιδαύριος στάδιον.

Τεσσαρακοστὴ τετάρτη. Γέλων Λάκων στάδιον.

Τεσσαρακοστὴ πέμπτη. Ἀντικράτης Ἐπιδαύριος στάδιον.

Τεσσαρακοστὴ ἕκτη. Χρυσάμαξος Λάκων στάδιον.

Καὶ Πολυμνήστωρ Μιλήσιος παίδων στάδιον, ὃς αἰπολῶν λαγὼν κατέλαβε.

Τεσσαρακοστὴ ἑβδόμη. Εὐρυκλῆς Λάκων στάδιον.

Τεσσαρακοστὴ ὀγδόη. Γλύκων Κροτωνιάτης στάδιον.

Πυθαγόρας Σάμιος ἐκκριθεὶς παίδων πυγμὴν. καὶ ὡς θῆλυς χλευαζόμενος, προβὰς εἰς τοὺς ἄνδρας, ἅπαντας ἑξῆς ἐνίκησε.

Τεσσαρακοστὴ ἐνάτη. Λυκῖνος Κροτωνιάτης στάδιον.

Πεντηκοστή. Ἐπιτελίδας Λάκων στάδιον.

Οἱ ἑπτὰ σοφοὶ ὠνομάσθησαν.

Πεντηκοστὴ πρώτη. Ἐρατοσθένης Κροτωνιάτης. στάδιον.

Πεντηκοστὴ δευτέρα. Ἄγις Ἠλεῖος στάδιον.

Πεντηκοστὴ τρίτη. Ἄγνων Πεπαρήθιος στάδιον.

Πεντηκοστὴ τετάρτη. Ἱππόστρατος Κροτωνιάτης στάδιον.

Ἀρριχίων συγκλεὺς τὸ τρίτον νικῶν παγκράτιον ψιλωθεὶς ἀπέθανε, καὶ νεκρὸς ἐστέφθη, φθάσαντος ἀπειπεῖν τοῦ ἀνταγωνιστοῦ, κλωμένου αὐτῷ τοῦ ποδὸς ὑπ' ἐκείνου.

Πεντηκοστὴ πέμπτη. Ἱππόστρατος ὁ αὐτὸς τὸ δεύτερον, ὅτε Κῦρος ἐβασίλευε Περσῶν. στάδιον.

Πεντηκοστὴ ἕκτη. Φαῖδρος Φαρσάλιος στάδιον.

Πεντηκοστὴ ἑβδόμη. Λαδρομος Λάκων στάδιον.

Πεντηκοστὴ ὀγδόη. Διόγνητος Κροτωνιάτης στάδιον.

Πεντηκοστὴ ἐνάτη. Ἀρχίλοχος Κερκυραῖος στάδιον.

Ἑξηκοστή. Ἀπελλαῖος Ἠλεῖος

Ἑξηκοστὴ

Ἑξηκοστὴ πρώτη. Ἀγάθαρχος Κερκυραῖος στάδιον.
Ἑξηκοστὴ δευτέρα. Ἐρυξίας Χαλκιδεὺς στάδιον.
Μίλων Κροτωνιάτης πάλην, ὃς νικᾷ Ὀλύμπια ἑξάκις, Πύθια ἑξάκις, Ἴσθμια δεκάκις, Νέμεα ἐννάκις.
Ἑξηκοστὴ τρίτη. Παρμενίδης Καμαριναῖος στάδιον.
Ἑξηκοστὴ τετάρτη. Εὔανδρος Θεσσαλὸς στάδιον.
Ἑξηκοστὴ πέμπτη. Ἀνοχᾶς Ταραντῖνος στάδιον.
Προσετέθη ὁπλίτης, καὶ ἐνίκα Δαμάρετος Ἡραιεύς.
Ἑξηκοστὴ ἕκτη. Ἴσχυρος Ἱμεραῖος στάδιον.
Ἑξηκοστὴ ἑβδόμη. Φανᾶς Πελληνεύς. στάδιον.
Πρῶτος ἐτρίασεν δίαυλον, ὅπλον.
Ἑξηκοστὴ ὀγδόη. Ἰσχόμαχος Κροτωνιάτης στάδιον.
Ἑξηκοστὴ ἐννάτη. ὁ αὐτὸς τὸ δεύτερον.
Ἑβδομηκοστή. Νικαίσας Ὀπούντιος στάδιον.
Ἑβδομηκοστὴ πρώτη. Τισικράτης Κροτωνιάτης στάδιον.
Ἑβδομηκοστὴ δευτέρα. ὁ αὐτὸς τὸ δεύτερον.
Ἑβδομηκοστὴ τρίτη. Ἀστύαλος Κροτωνιάτης στάδιον.
Ἑβδομηκοστὴ τετάρτη. ὁ αὐτὸς τὸ δεύτερον.
Ἑβδομηκοστὴ πέμπτη. ὁ αὐτὸς τρίτον.
Ἑβδομηκοστὴ ἕκτη. Σκαμάνδρος Μιτυληναῖος στάδιον.
Ἑβδομηκοστὴ ἑβδόμη. Δανδὴς Ἀργεῖος στάδιον.
Ἑβδομηκοστὴ ὀγδόη. Παρμενίδης Ποσειδωνιάτης στάδιον.
Ἑβδομηκοστὴ ἐννάτη. Ξενοφῶν Κορίνθιος στάδιον.
Ὀγδοηκοστή. Τορύμμας Θεσσαλὸς στάδιον.
πάλην Ἀμησινᾶς Βαρκαῖος, ὃς βουκολῶν ταύρῳ ἐγυμνάζετο, ὃν καὶ εἰς Πίσαν ἀγαγὼν συνεγυμνάσθη.
Ὀγδοηκοστὴ πρώτη. Πολύμναστος Κυρηναῖος στάδιον.
Ὀγδοηκοστὴ δευτέρα. Λύκος Λαρισσαῖος. στάδιον.
Ὀγδοηκοστὴ τρίτη. Κρίσων Ἱμεραῖος στάδιον.
Ὀγδοηκοστὴ τετάρτη. ὁ αὐτὸς τὸ δεύτερον.
Ὀγδοηκοστὴ πέμπτη. ὁ αὐτὸς τὸ τρίτον στάδιον.
Ὀγδοηκοστὴ ἕκτη. Θεόπομπος Θεσσαλὸς στάδιον.
Ὀγδοηκοστὴ ἑβδόμη. Σώφρων Ἀμβρακιώτης στάδιον.
Ἐν ᾧ ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος συνεκροτήθη.
Ὀγδοηκοστὴ ὀγδόη. Σύμμαχος Μεσσήνιος. στάδιον.
Ὀγδοηκοστὴ ἐννάτη. ὁ αὐτὸς τὸ δεύτερον.
Ἐνενηκοστή. Ὑπέρβιος Συρακούσιος στάδιον.
Ἐνενηκοστὴ πρώτη. Ἐξάγεντος Ἀκραγαντῖνος στάδιον.
Ἐνενηκοστὴ δευτέρα. αὐτὸς τὸ δεύτερον στάδιον.
Ἐνενηκοστὴ τρίτη. Εὔκαλος Κυρηναῖος στάδιον.
Παγκράτιον Πολύδαμας Σκοτουσαῖος ὑπερμεγέθης, ὃς ἐν Πέρσαις παρὰ Ὤχῳ γενόμενος λέοντας ἀνῄρει, καὶ ὁπλισαμένους γυμνὸς κατηγωνίσατο. ἵστη δὲ καὶ ἅρματα ἐλαυνόμενα κατὰ κράτος.
Προσετέθη συνωρίς, καὶ ἐνίκα Εὐαγόρας Ἠλεῖος.
Ἐνενηκοστὴ τετάρτη. Κροκίνας Λαρισσαῖος στάδιον.
Ἐνενηκοστὴ πέμπτη. Μένων Ἀθηναῖος στάδιον.
Ἐνενηκοστὴ ἕκτη. Εὐπόλεμος Ἠλεῖος στάδιον.
Προσετέθη σαλπιγκτής. καὶ ἐνίκα Τίμαιος Ἠλεῖος.
Προσετέθη καὶ κῆρυξ. καὶ ἐνίκα Κράτης Ἠλεῖος.
Ἐνενηκοστὴ ἑβδόμη. Τερειναῖος Ἠλεῖος στάδιον.
Ἐνενηκοστὴ ὀγδόη. Σώσιππος ὁ Δελφὸς στάδιον.
Ἀριστόδημος Ἠλεῖος πάλην, οὗ μέσα οὐδεὶς ἔλαβεν.
Ἐνενηκοστὴ ἐννάτη. Δίκων Συρακούσιος στάδιον.
Προσετέθη τέθριππον πωλικόν. καὶ ἐνίκα Εὐρυβάτας Λάκων στάδιον.
Ἑκατοστή. Διονυσόδωρος Ταραντῖνος στάδιον.
Ἑκατοστὴ πρώτη. Δάμων Θούριος στάδιον.
Ἑκατοστὴ δευτέρα. ὁ αὐτὸς τὸ δεύτερον στάδιον.
Ἑκατοστὴ τρίτη. Πυθόστρατος Ἐφέσιος στάδιον.
Ἑκατοστὴ τετάρτη. Φωκίδης Ἀθηναῖος πάλη.
αὕτη ὑπὸ Πισαίων ἐτέθη.
Ἑκατοστὴ πέμπτη. Πώρος Κυρηναῖος στάδιον.
Ἑκατοστὴ ἕκτη. ὁ αὐτὸς τὸ δεύτερον.

Εκατοστὴ ἑβδόμη. Μικρίνας Ταραντῖνος· στάδιον.
Εκατοστὴ ὀγδόη. Πολυκλῆς Κυρηναῖος· στάδιον.
Εκατοστὴ ἐνάτη. Αριστόλοχος Αθηναῖος· στάδιον.
Εκατοστὴ δεκάτη ....
Εκατοστὴ ἑνδεκάτη. Κλεόμαντις Κλειτόριος· στάδιον.
Εκατοστὴ δωδεκάτη. Ευρύλας Χαλκιδεὺς στάδιον.

Αλέξανδρος Βαβυλῶνα κατέσχε Δαρεῖον καθελών.

Εκατοστὴ τρισκαιδεκάτη. Κλίτων Μακεδὼν στάδιον.

Αργεὺς Αργεῖος δόλιχον, ὃς ἐν Αργει τὴν ἑαυτοῦ νίκην αὐθημερὸν ἀνήγγειλεν.

Εκατοστὴ τεσσαρεσκαιδεκάτη. Μικίνας Ρόδιος· στάδιον.

Αλέξανδρος ἐτελεύτησε. μεθ' ὃν εἰς πολλοὺς διαιρεθείσης τῆς ἀρχῆς, Αἰγύπτου καὶ Αλεξανδρείας ἐβασίλευσε Πτολεμαῖος.

Εκατοστὴ πεντεκαιδεκάτη. Δαμασίας Αμφιπολίτης στάδιον.
Εκατοστὴ ἑκκαιδεκάτη. Δημοσθένης Λάκων στάδιον.
Εκατοστὴ ἑπτακαιδεκάτη. Παρμενίδης Μιτυληναῖος· στάδιον.
Εκατοστὴ ὀκτωκαιδεκάτη. Ανδρομένης Κορίνθιος· στάδιον.

Αντήνωρ Αθηναῖος, ἢ Μιλήσιος παγκράτιον, ἀκόνιτον, περιοδονίκης, ἄλειπτος ἐν ταῖς τρισὶν ἡλικίαις.

Εκατοστὴ ἐννεακαιδεκάτη. Ανδρομένης Κορίνθιος στάδιον.
Εκατοστὴ εἰκοστή. Πυθαγόρας Μάγνης στάδιον.

Πάλην Κερὰς Αργεῖος, ὃς χηλὰς ἀπέσπασε βοός.

Εκατοστὴ εἰκοστὴ πρώτη. Πυθαγόρας τὸ δεύτερον.
Εκατοστὴ εἰκοστὴ δευτέρα. Αντίγονος Μακεδὼν στάδιον.
Εκατοστὴ εἰκοστὴ τρίτη. ὁ αὐτὸς τὸ δεύτερον.
Εκατοστὴ εἰκοστὴ τετάρτη. Φιλόμηλος Φαρσάλιος στάδιον.
Εκατοστὴ εἰκοστὴ πέμπτη. Λάδας Αἰγιεὺς στάδιον.
Εκατοστὴ εἰκοστὴ ἕκτη. Ιδαῖος, ἢ Νικάτωρ, Κυρηναῖος στάδιον.
Εκατοστὴ εἰκοστὴ ἑβδόμη. Περιγένης Αλεξανδρεὺς στάδιον.
Εκατοστὴ εἰκοστὴ ὀγδόη. Σέλευκος Μακεδὼν στάδιον.
Εκατοστὴ εἰκοστὴ ἐνάτη. Φιλῖνος Κῷος στάδιον.
Εκατοστὴ τριακοστή. ὁ αὐτὸς τὸ δεύτερον.
Εκατοστὴ τριακοστὴ πρώτη. Αμμώνιος Αλεξανδρεὺς στάδιον.
Εκατοστὴ τριακοστὴ δευτέρα. Ξενοφάνης Αἰτωλὸς στάδιον.
Εκατοστὴ τριακοστὴ τρίτη. Σιμύλος Νεαπολίτης στάδιον.

Πάρθοι Μακεδόνων ἀπέστησαν. καὶ πρῶτος ἐβασίλευσεν Αρσάκης. ὅθεν Αρσακίδαι.

Εκατοστὴ τριακοστὴ τετάρτη. Αλκίδας Λάκων στάδιον.
Εκατοστὴ τριακοστὴ πέμπτη. Εράτων Αἰτωλὸς στάδιον.

Πυγμὴν Κλεόξενος Αλεξανδρεύς, περιοδονίκης ἀτραυμάτιστος.

Εκατοστὴ τριακοστὴ ἕκτη. Πυθοκλῆς Σικυώνιος στάδιον.
Εκατοστὴ τριακοστὴ ἑβδόμη. Μενεσθεὺς Βαρκυλίτης στάδιον.
Εκατοστὴ τριακοστὴ ὀγδόη. Δημήτριος Αλεξανδρεὺς στάδιον.
Εκατοστὴ τριακοστὴ ἐννάτη. Ιωλαΐδας Αργεῖος, στάδιον.
Εκατοστὴ τεσσαρακοστή. Ζώπυρος Συρακούσιος στάδιον.
Εκατοστὴ τεσσαρακοστὴ πρώτη. Δωρόθεος Ρόδιος στάδιον.
Εκατοστὴ τεσσαρακοστὴ δευτέρα. Κράτης Αλεξανδρεὺς στάδιον.

Κάπρος Ηλεῖος καὶ πάλην, καὶ παγκράτιον ἐνίκα μετὰ Ηρακλέα. καὶ ἀναγράφεται δεύτερος ἀφ' Ηρακλέους.

Εκατοστὴ τεσσαρακοστὴ τρίτη. Ηράκλειτος Σάμιος στάδιον.
Εκατοστὴ τεσσαρακοστὴ τετάρτη. Ηρακλείδης Σαλαμίνιος στάδιον.
Εκατοστὴ τεσσαρακοστὴ πέμπτη. Πυρρίας Αἰτωλὸς στάδιον.

Παίδων πυγμὴν Μόσχος Κολοφώνιος. μόνος παιδικὴν περίοδον.

Προσετέθη παίδων παγκράτιον, καὶ ἐνίκα Φαίδιμος Αλεξανδρεύς.

Εκατοστὴ τεσσαρακοστὴ ἕκτη. Μικίων Βοιώτιος στάδιον.
Εκατοστὴ τεσσαρακοστὴ ἑβδόμη. Αγέμαχος Κυζικηνὸς στάδιον.

Πάλην Κλεόστρατος [Κλεῖτος] Ρόδιος, ὃς τραχηλίζων ἀπελάμβανεν.

Εκατοστὴ τεσσαρακοστὴ ὀγδόη. Ακεσίλαος Μεγαλοπολίτης στάδιον.
Εκατοστὴ τεσσαρακοστὴ ἐνάτη. Ιππόστρατος Σελευκεὺς στάδιον.
Εκατοστὴ πεντηκοστή. Ονησίκρατος Σαλαμίνιος· στάδιον.
Εκατοστὴ πεντηκοστὴ πρώτη. Θύμιλος Ασπένδιος στάδιον.
Εκατοστὴ πεντηκοστὴ δευτέρα. Δημόκριτος Μεγαρεὺς στάδιον.
Εκατοστὴ πεντηκοστὴ τρίτη. Αρίστανδρος Λέσβιος στάδιον.

Εκα-

Ἑκατοστὴ πεντηκοστὴ τετάρτη. Λεωνίδας Ῥόδιος τριαστὴς στάδιον.

Ἑκατοστὴ πεντηκοστὴ πέμπτη. ὁ αὐτὸς τὸ δεύτερον.

Ἑκατοστὴ πεντηκοστὴ ἕκτη. ὁ αὐτὸς τὸ τρίτον, Ῥόδιος, τρίτος ἀφ' Ἡρακλέους πάλην ὁμοῦ καὶ παγκράτιον.

Ἑκατοστὴ πεντηκοστὴ ἑβδόμη. Λεωνίδας τὸ τέταρτον στάδιον.

Μόνος δὲ, καὶ πρῶτος, ἐπὶ τέσσαρας Ὀλυμπιάδας στεφάνους Ὀλυμπικοὺς ἔχει δώδεκα.

Ἑκατοστὴ πεντηκοστὴ ὀγδόη. Ὀρθων Συρακούσιος στάδιον.

Ἑκατοστὴ πεντηκοστὴ ἐννάτη. Ἄλκιμος Κυζικηνὸς στάδιον.

Ἑκατοστὴ ἑξηκοστή. Ἀνώδοκος Κυζικηνὸς στάδιον.

Ἑκατοστὴ ἑξηκοστὴ πρώτη. Ἀντίπατρος Ἠπειρώτης στάδιον.

Ἑκατοστὴ ἑξηκοστὴ δευτέρα. Δάμων Δελφὸς στάδιον.

Ἑκατοστὴ ἑξηκοστὴ τρίτη. Τιμόθεος Τραλλιανὸς στάδιον.

Ἑκατοστὴ ἑξηκοστὴ τετάρτη. Βοιωτὸς Σικυώνιος στάδιον.

Ἑκατοστὴ ἑξηκοστὴ πέμπτη. Ἀκουσίλαος Κυρηναῖος στάδιον.

Ἑκατοστὴ ἑξηκοστὴ ἕκτη. Χρυσόγονος Νικαεὺς στάδιον.

Ἑκατοστὴ ἑξηκοστὴ ἑβδόμη. ὁ αὐτὸς τὸ δεύτερον.

Ἑκατοστὴ ἑξηκοστὴ ὀγδόη. Νικόμαχος Φιλαδελφεὺς στάδιον.

Ἑκατοστὴ ἑξηκοστὴ ἐννάτη. Νικόδημος Λακεδαιμόνιος στάδιον.

Ἑκατοστὴ ἑβδομηκοστή. Σιμμίας Σελευκεὺς ἀπὸ Τίγριος στάδιον.

Ἑκατοστὴ ἑβδομηκοστὴ πρώτη. Παρμενίσκος Κερκυραῖος στάδιον.

Ἑκατοστὴ ἑβδομηκοστὴ δευτέρα. Εὔδαμος Κῷος στάδιον.

Πρωτοφάνης Μάγνης πάλην, καὶ παγκράτιον, τέταρτος ἀφ' Ἡρακλέους.

Ἑκατοστὴ ἑβδομηκοστὴ τρίτη. Παρμενίσκος Κερκυραῖος τὸ β̄ στάδιον.

Ἑκατοστὴ ἑβδομηκοστὴ τετάρτη . . . .

Ἑκατοστὴ ἑβδομηκοστὴ πέμπτη. Ἐπαίνετος Ἀργεῖος στάδιον παίδων.

Ἄνδρες γὰρ οὐκ ἠγωνίσαντο, Σύλλα πάντας εἰς Ῥώμην μεταπεμψαμένου.

Ἑκατοστὴ ἑβδομηκοστὴ ἕκτη. Δίων Κυπαρισσεὺς στάδιον.

Ἑκατοστὴ ἑβδομηκοστὴ ἑβδόμη. Ἑκατόμνως Ἠλεῖος στάδιον.

Ἑκατοστὴ ἑβδομηκοστὴ ὀγδόη. Διοκλῆς Ὑπαιπηνὸς στάδιον.

Στρατόνικος Κοράγου Ἀλεξανδρεὺς πάλην καὶ παγκράτιον πέμπτος ἀφ' Ἡρακλέους. ὃς Νεμέα τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ παίδων καὶ ἀγενείων τέσσαρας στεφάνους ἔχειν.

Ἑκατοστὴ ἑβδομηκοστὴ ἐννάτη. Ἀνδρέας Λακεδαιμόνιος στάδιον.

Ἑκατοστὴ ὀγδοηκοστὴ. Ἀνδρόμαχος Ἀμβρακιώτης στάδιον.

Ἑκατοστὴ ὀγδοηκοστὴ πρώτη. Λάμαχος Ταυρομενίτης στάδιον.

Ἑκατοστὴ ὀγδοηκοστὴ δευτέρα. Ἀντισίων Ἀργεῖος στάδιον.

Μαρίων Μαρίωνος Ἀλεξανδρεὺς πάλην καὶ παγκράτιον ἕκτος ἀφ' Ἡρακλέους.

Ἑκατοστὴ ὀγδοηκοστὴ τρίτη. Θεόδωρος Μεσσήνιος στάδιον.

Ἰούλιος Καῖσαρ ἐμονάρχησε Ῥωμαίων.

Ἑκατοστὴ ὀγδοηκοστὴ τετάρτη. ὁ αὐτὸς τὸ δεύτερον.

Αὔγουστος Ῥωμαίων ἐβασίλευε.

Ἑκατοστὴ ὀγδοηκοστὴ πέμπτη. Ἀρίστων Θούριος στάδιον.

Ἑκατοστὴ ὀγδοηκοστὴ ἕκτη. Σκάμανδρος Ἀλεξανδρεὺς στάδιον.

Ἑκατοστὴ ὀγδοηκοστὴ ἑβδόμη. Σώπατρος Ἀργεῖος στάδιον.

Ἑκατοστὴ ὀγδοηκοστὴ ὀγδόη . . . .

Ἑκατοστὴ ὀγδοηκοστὴ ἐννάτη. Ἀσκληπιάδης Σιδώνιος στάδιον.

Ἑκατοστὴ ἐνενηκοστή. Αὐφίδιος Πατρεὺς στάδιον.

Ἑκατοστὴ ἐνενηκοστὴ πρώτη. Διόδοτος Τυανεὺς στάδιον.

Ἑκατοστὴ ἐνενηκοστὴ δευτέρα. Διοφάνης Αἰολεὺς στάδιον.

Ἑκατοστὴ ἐνενηκοστὴ τρίτη. Ἀρτεμίδωρος Θυατειρηνὸς στάδιον.

Ἑκατοστὴ ἐνενηκοστὴ τετάρτη. Δημάρατος Ἐφέσιος στάδιον.

Ἑκατοστὴ ἐνενηκοστὴ πέμπτη. ὁ αὐτὸς τὸ δεύτερον.

Ἑκατοστὴ ἐνενηκοστὴ ἕκτη. Γαμμεθύνης Μάγνης ἀπὸ Μαιάνδρου στάδιον.

Ἑκατοστὴ ἐνενηκοστὴ ἑβδόμη. Ἀσιατικὸς Ἁλικαρνασσεὺς στάδιον.

Ἑκατοστὴ ἐνενηκοστὴ ὀγδόη. Διοφάνης Πρυσαιεὺς, στάδιον.

Ἀριστέας Στρατονικεὺς, ἢ Μαιάνδριος πάλην καὶ παγκράτιον ἕβδομος ἀφ' Ἡρακλέους.

Τιβέριος Ῥωμαίων ἐβασίλευεν.

Ἑκατοστὴ ἐνενηκοστὴ ἐννάτη. Αἰσχίνης Μιλήσιος ὁ Γλαυκίας στάδιον.

Ἀπεδόθη τῶν ἵππων ὁ δρόμος πάλαι κωλυθεὶς, καὶ ἐνίκα Τιβερίου Καίσαρος τέθριππον.

Διακοσιοστή. Πολέμων Πετραῖος στάδιον.

Διακοσιοστὴ πρώτη. Δαμασίας Κυδωνιάτης στάδιον.
Διακοσιοστὴ δευτέρα. Ἑρμογένης Περγαμηνὸς στάδιον.
Διακοσιοστὴ τρίτη. Ἀπολλώνιος Ἐπιδαύριος στάδιον.
Διακοσιοστὴ τετάρτη. Σαραπίων Ἀλεξανδρεὺς στάδιον.

Στράτος (Στράτης) Ἀργεάτης πάλην καὶ παγκράτιον ὄγδοος ἀφ' Ἡρακλέους, ἐπὶ τῶν βραβευόντων τῶν Ἠλείων τῶν δυναμένων.

Διακοσιοστὴ πέμπτη. Εὐβουλίδας Λαοδικεὺς στάδιον.

Κλαύδιος Ῥωμαίων ἐβασίλευε.

Διακοσιοστὴ ἕκτη. Οὐαλέριος Μιτυληναῖος στάδιον.
Διακοσιοστὴ ἑβδόμη. Ἀθηνόδωρος Αἰγιεὺς στάδιον.
Διακοσιοστὴ ὀγδόη. ὁ αὐτὸς τὸ δεύτερον. στάδιον.

Νέρων Ῥωμαίων ἐβασίλευε.

Διακοσιοστὴ ἐννάτη. Καλλικλῆς Σιδώνιος στάδιον.
Διακοσιοστὴ δεκάτη. Ἀθηνόδωρος Αἰγιεὺς τὸ δεύτερον [τρίτον] στάδιον.
Διακοσιοστὴ ἑνδεκάτη. Οὐκ ἤχθη, Νέρωνος ἀναβαλλομένου εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἐπιδημίαν. Μετὰ δὲ ἔτη δύο ἀχθείσης αὐτῆς, στάδιον μὲν Τρύφων Φιλαδελφεὺς ἐνίκα, Νέρων δὲ κηρύκων ἀγῶνα ἐστεφανοῦτο, τραγῳδοὺς, κιθαρῳδοὺς, ἅρμα πωλικὸν, καὶ τὸ τέλειον, καὶ τὸ δεκάπωλον.
Διακοσιοστὴ δωδεκάτη. Πολίτης Κεραμίτης στάδιον.

Οὐεσπασιανὸς Ῥωμαίων ἐβασίλευε.

Διακοσιοστὴ τρισκαιδεκάτη. Ῥόδων Κυμαῖος, ἢ Θεόδοτος στάδιον.
Διακοσιοστὴ τεσσαρεσκαιδεκάτη. Στράτων Ἀλεξανδρεὺς στάδιον.

Τίτος Ῥωμαίων ἐβασίλευε.

Διακοσιοστὴ πεντεκαιδεκάτη. Ἑρμογένης Ξάνθιος στάδιον.

Δομετιανὸς Ῥωμαίων ἐβασίλευε.

Διακοσιοστὴ ἑκκαιδεκάτη. Ἀπολλοφάνης, ὁ καὶ Πάπυς, Ταρσεὺς στάδιον.
Διακοσιοστὴ ἑπτακαιδεκάτη. Ἑρμογένης Ξάνθιος τὸ δεύτερον στάδιον.
Διακοσιοστὴ ὀκτωκαιδεκάτη. Ἀπολλώνιος Ἀλεξανδρεὺς, ἢ Ἡλιόδωρος, στάδιον.
Διακοσιοστὴ ἐννεακαιδεκάτη. Στέφανος Καππάδοξ στάδιον.

Νερούας Ῥωμαίων ἐβασίλευε. Μεθ' ὃν [Τραϊανός.]

Διακοσιοστὴ εἰκοστή. Ἀχιλλεὺς Ἀλεξανδρεὺς στάδιον.
Διακοσιοστὴ εἰκοστὴ πρώτη. Θεωνᾶς, ὁ καὶ Σμάραγδος, Ἀλεξανδρεὺς στάδιον.
Διακοσιοστὴ δευτέρα. Κάλλιστος Σιδήτης στάδιον.
Διακοσιοστὴ εἰκοστὴ τρίτη. Εὔστολος Σιδήτης στάδιον.
Διακοσιοστὴ εἰκοστὴ τετάρτη. Ἰσαρίων [Ἱλαρίων] Ἀλεξανδρεὺς, στάδιον.

Ἀδριανὸς Ῥωμαίων ἐβασίλευε.

Διακοσιοστὴ εἰκοστὴ πέμπτη. Ἀρειστίας Μιλήσιος στάδιον.
Διακοσιοστὴ εἰκοστὴ ἕκτη. Διονύσιος Σαμευμὺς Ἀλεξανδρεὺς στάδιον.
Διακοσιοστὴ εἰκοστὴ ἑβδόμη. ὁ αὐτὸς τὸ δεύτερον.
Διακοσιοστὴ εἰκοστὴ ὀγδόη. Λουκᾶς Ἀλεξανδρεὺς στάδιον.
Διακοσιοστὴ εἰκοστὴ ἐννάτη. Ἐπίδαυρος, ὁ καὶ Ἀμμώνιος, Ἀλεξανδρεὺς, στάδιον.

Ἀντωνῖνος Εὐσεβὴς Ῥωμαίων ἐβασίλευε.

Διακοσιοστὴ τριακοστή. Δίδυμος Ἀλεξανδρεὺς στάδιον.
Διακοσιοστὴ τριακοστὴ πρώτη. Κραναὸς Σικυώνιος στάδιον.
Διακοσιοστὴ τριακοστὴ δευτέρα. Ἀττικὸς Σαρδιανὸς στάδιον.

Σωκράτης πάλην καὶ παγκράτιον ἀπογραψάμενος ὑπὸ Ἠλείων, παρεβραβεύθη ὑπὸ Διονυσίου Σελευκέως.

Διακοσιοστὴ τριακοστὴ τρίτη. Δημήτριος Χῖος στάδιον.
Διακοσιοστὴ τριακοστὴ τετάρτη. Ἡρᾶς Χῖος στάδιον.
Διακοσιοστὴ τριακοστὴ πέμπτη. Μνασίβουλος * Ἐραλεὺς στάδιον.

Ἀντωνῖνος Μάρκος Πίος, καὶ Λούκιος Βῆρος Ῥωμαίων ἐβασίλευον.

Διακοσιοστὴ τριακοστὴ ἕκτη. Ἀνθέλης Ἀλεξανδρεὺς στάδιον.
Διακοσιοστὴ τριακοστὴ ἑβδόμη. Εὐδαίμων Ἀλεξανδρεὺς στάδιον.
Διακοσιοστὴ τριακοστὴ ὀγδόη. Ἀγαθόπους Ἀπινίτης [Αἰγινήτης] στάδιον.
Διακοσιοστὴ τριακοστὴ ἐννάτη. ὁ αὐτὸς τὸ δεύτερον.

Κόμοδος Ῥωμαίων ἐβασίλευε.

Διακοσιοστὴ τεσσαρακοστή. Ἀνουβ, ὁ καὶ Φῆλιξ, Ἀλεξανδρεύς. στάδιον.
Διακοσιοστὴ τεσσαρακοστὴ πρώτη. Ἥρων Ἀλεξανδρεὺς στάδιον.
Διακοσιοστὴ τεσσαρακοστὴ δευτέρα. Μάγνης Κυρηναῖος στάδιον.
Διακοσιοστὴ τεσσαρακοστὴ τρίτη. Ἰσίδωρος Ἀλεξανδρεὺς στάδιον.

Περτίναξ, εἶτα Σευῆρος, Ῥωμαίων ἐβασίλευσαν.

Διακοσιοστὴ τεσσαρακοστὴ τετάρτη. ὁ αὐτὸς τὸ δεύτερον.
Διακοσιοστὴ τεσσαρακοστὴ πέμπτη. Ἀλέξανδρος Ἀλεξανδρεὺς σάδιον.
Διακοσιοστὴ τεσσαρακοστὴ ἕκτη. Ἐπινίκιος Κυζικηνὸς, ὁ καὶ Κωᾶς, σάδιον.
Διακοσιοστὴ τεσσαρακοστὴ ἑβδόμη. Σατορνῖλος Κρὴς Γορτυνῖος σάδιον.
Ἀντωνῖνος, ὁ καὶ Καρακάλλος, Ῥωμαίων ἐβασίλευε.
Διακοσιοστὴ τεσσαρακοστὴ ὀγδόη. Ἡλιόδωρος, ὁ καὶ Τρωσιδάμας, Ἀλεξανδρεὺς σάδιον.
Διακοσιοστὴ τεσσαρακοστὴ ἐννάτη. ὁ αὐτὸς τὸ δεύτερον.
Μέχρι τούτου τὴν τῶν Ὀλυμπιάδων ἀναγραφὴν εὕρομεν.

Ἀφρικανοῦ.

,, Οὐκ ἄμουσον δ' αὖ εἴη καὶ τὴν παρ' Αἰγυπτίοις περὶ τῶν τετραετηρικῶν Ὀλυμπιάδων ἔννοιαν τινὰ ἄλλην τῆς παρὰ τοῖς ,, Ἀθηναίοις οὖσαν ἐν ἀρχῇ δηλῶσαι τοῖς ἀγνοοῦσιν. ἡ γὰρ σελήνη παρ' Αἰγυπτίοις κυρίως Ὀλυμπιὰς καλεῖται διὰ ,, τὸ κατὰ μῆνα περιπλεῖν τὸν Ζωδιακὸν κύκλον, ὃν παλαιοὶ αὐτῶν Ὄλυμπον ἐκάλεσαν. αὕτη γὰρ ἀπὸ Καρκίνου τοῦ ,, ἰδίου οἴκου, ἢ ἀπὸ κέντρου περιερχομένη τὰ ιβ καταπλάζεται ζώδια ἐν νυχθημέροις κθ, καὶ λεπτοῖς λγ. τῷ δὲ ἐνι- ,, αυτῷ ὅλῳ δωδεκάκις αὐτὰ περιπλεύσασα πληροῖ νυχθήμερα τνδ, καὶ ὥρας η. λεπτὰ μ. ὁ δὲ ἥλιος ἐν νυχθημέ- ,, ροις τξε. δ περιπλεῖ τὸν αὐτὸν Ὄλυμπον. ὡς λείπεσθαι τὸν σεληνιακὸν ἐνιαυτὸν τοῦ ἡλιακοῦ νυχθήμερα ι. ὥρας κα. ,, λεπτὰ ι. πληροῖ οὖν ὁ ἥλιος ἐν Ὀλυμπιάδι μιᾷ τετραετηρικῇ ἡμέρας α υξα. ἡ δὲ σελήνη νυχθήμερα α υιζ. ,, ὥρας ια. λεπτὰ κθ. σελήνιον α. ἐν δὲ Ὀλυμπιάσι β γίνονται σελήνια ϙθ, νυχθήμερα δὲ α ϡκδ. ἃ καὶ ὁ ἥλιος ἐν τοῖς ,, ἔτεσι. * καὶ τοιαύτη μὲν ἡ τῶν Αἰγυπτίων δόξα περὶ Ὀλυμπιάδων. τῶν δὲ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις Ὀλυμπιάδων ἀν- ,, γράφησαν σαδιονῖκαι σμη, μόνοις ἐτῶν ϡπθ.

Μήδων βασιλεῖς.

Μήδων ἐβασίλευσεν α Ἀρβάκης ὁ καταλύσας τὴν τῶν Ἀσσυρίων ἀρχὴν ἔτη κη.
Μήδων ἐβασίλευσεν β Μανδαύκης ἔτη κ.
Μήδων ἐβασίλευσεν γ Σώσαρμος ἔτη λ.
Μήδων ἐβασίλευσεν δ Ἀρτύκας ἔτη λ.
Μήδων ἐβασίλευσεν ε Δηϊόκης ἔτη λδ.

Δηϊόκης ὁ Μήδων βασιλεὺς ἔκτισεν Ἐκβάτανα τὴν πόλιν μεγάλην καὶ διαβόητον.

περὶ τῆς τῶν Μακεδόνων ἀρχῆς πόθεν ἤρξατο.

Κάρανος ὁ Ἀργεῖος Φείδωνος ἀδελφὸς τοῦ τότε βασιλέως Ἄργους ἰδίαν κτήσασθαι χώραν σπεύδων, δύναμιν λαβὼν παρὰ Φείδωνος τοῦ ἀδελφοῦ ἔκ τε Ἄργους καὶ τῆς ἄλλης Πελοποννήσου, σὺν στρατῷ κατὰ Μακεδονίαν τόπους ἐπῆλθεν. συμμαχήσας δὲ καὶ τῷ τῶν Ὀρεστῶν βασιλεῖ κατὰ τῶν πλησιοχώρων Δαρδάνων λεγομένων, τῆς κατακτηθείσης χώρας τὸ ἥμισυ προσλαβὼν διὰ τὴν συμμαχίαν, παρέλαβε τὴν Μακεδονίαν. καὶ ἔκτισε πόλιν ἐν αὐτῇ κατὰ χρησμὸν ἐξ ἧς ὁρμώμενος συνεστήσατο τὴν Μακεδονικὴν βασιλείαν, ἣν καθεξῆς οἱ ἀπ' αὐτοῦ διεδέχοντο. ἦν δὲ ὁ Κάρανος ἑνδέκατος ἀπὸ Ἡρακλέους, ἕβδομος δὲ ἀπὸ Τημένου τοῦ μετὰ τῶν ἄλλων Ἡρακλειδῶν κατελθόντος εἰς Πελοπόννησον.

Μακεδόνων ἐβασίλευσεν α Κάρανος ἔτη λ.

πρὸ τῆς α Ὀλυμπιάδος ἔτεσιν ιη ἀπὸ Καράνου τοῦ βασιλέως Μακεδόνων, Φείδων Ἄργους κρατῶν ἀδελφὸς Καράνου τοῦ πρώτου βασιλέως Μακεδόνων μέτρα καὶ σάθμια πρῶτος ἐφεῦρεν, ὥς τινες. ἦσαν δὲ καὶ πρὸ τούτου.

Μακεδόνων ἐβασίλευσεν β Κοῖνος ἔτη κη.

βασιλεῖς Ἰούδα.

Τοῦ Ἰούδα ἐβασίλευσεν θ Ἀμασίας υἱὸς Ἰωὰς ἔτη κθ.
Τοῦ Ἰούδα ἐβασίλευσεν ι. Ἀζαρίας, ὁ καὶ Ὀζίας, υἱὸς Ἀμασίου ἔτη νβ.
Τοῦ Ἰούδα ἐβασίλευσεν ια Ἰωαθὰμ υἱὸς Ὀζίου ἔτη ις.

Πρώτη Ὀλυμπιάς. Προεφήτευσεν Ὠσηὲ, Ἰωὴλ, Ἡσαΐας, Ὠδὴδ, Μιχαίας.

Τοῦ Ἰούδα ἐβασίλευσεν ιβ Ἀχὰζ υἱὸς Ἰωαθὰμ ἔτη ις.

ἔτι προεφήτευον Ἡσαΐας, Ὠσηὲ, Μιχαίας.

Τοῦ Ἰούδα ἐβασίλευσεν ιγ Ἐζεκίας υἱὸς Ἀχὰζ ἔτη κθ.

Βασιλεῖς Ἰσραήλ.

Τοῦ Ἰσραὴλ ἐβασίλευσεν ια Ἰωαχὰς υἱὸς Ἰηοῦ ἔτη ιζ.

Τοῦ Ἰσραὴλ ἐβασίλευσεν	ιβ	Ἰωᾶς	ἔτη ιϛ.

Τούτοις τοῖς χρόνοις προεφήτευσαν Ὠσηὲ, Ἀμῶς, Ἰωνᾶς, Ναούμ.

Τοῦ Ἰσραὴλ ἐβασίλευσεν	ιγ	Ἱεροβοὰμ υἱὸς Ἰωᾶς	ἔτη μα.
Τοῦ Ἰσραὴλ ἐβασίλευσεν	ιδ	Ζαχαρίας μῆνας ϛ.	
Τοῦ Ἰσραὴλ ἐβασίλευσεν	ιε	Σιλοὺμ ἡμέρας λ.	
Τοῦ Ἰσραὴλ ἐβασίλευσεν	ιϛ	Μαναὴμ	ἔτη ι.
Τοῦ Ἰσραὴλ ἐβασίλευσεν	ιζ	Φακεαίας υἱὸς Μαναὴμ	ἔτη β.
Τοῦ Ἰσραὴλ ἐβασίλευσεν	ιη	Φακεὲ υἱὸς Ῥομελίου	ἔτη κ.
Τοῦ Ἰσραὴλ ἐβασίλευσεν	ιθ	Ὠσηὲ ὁ τοῦ Ἠλᾶ	ἔτη θ.

Ἐπὶ τούτου πρώτη αἰχμαλωσία γέγονε τοῦ Ἰσραὴλ τῶν δέκα φυλῶν βασιλευομένων μὲν ἐν Σαμαρείᾳ, νυνὶ δὲ μετοικισθέντων εἰς ὄρη Μήδων, καὶ Χαλδαίων, ἐπιστρατεύσαντος αὐτῇ Σαλμανασὰρ τοῦ τῶν Χαλδαίων βασιλέως. ἐβασίλευσαν δὲ ἐν Σαμαρείᾳ ἔτεσι διακοσίοις πεντήκοντα.

Ἀναγκαῖον δὲ οἶμαι τῇ παρούσῃ αἰχμαλωσίᾳ ζητῆσαι, πῶς τῆς τῶν Ἀσσυρίων βασιλείας πρὸ ϟϛ ἐτῶν καθαιρεθείσης ὑπὸ Ἀρβάκου τοῦ Μήδου τοῦ ταύτην εἰς Μήδους μετενεγκαντος, ἡ γραφὴ τὸν Σαλμανασὰρ βασιλέα Ἀσσυρίων καλεῖ, καὶ τὴν ἀποικίαν εἰς Ἀσσυρίους φησὶ τῶν ι φυλῶν. εἶτα τὴν τοπικὴν θέσιν τῆς κατοικίας αὐτῶν ἐν Χαλχὰλ, καὶ ἐν Ἀβὼρ ποταμοῖς Γοζὰν, καὶ ὄρεσι Μήδων, διὰ τὸ ὄψιμον τῆς ἐξουσίας καὶ τὴν χώραν Μηδίαν λεγομένην. Σαλμανασὰρ δὲ καλῶς ἂν, οἶμαι, νοηθείη αὐτὸς οὗτος ὁ ἀπὸ Ἀρβάκου βασιλείας Ἀσσυρίων καὶ Μήδων, ὃς ἦν τῶν Ἀσσυρίων μὲν ἀρχηγὸς, ὑπὸ δὲ τὴν ἡγεμονίαν ἄρτι κατατεταγμένος. οὕτω γάρ φασιν οἱ τὰ Βαβυλώνια καταγράψαντες, ὅτι Ἀρβάκης τὴν βασιλείας προσηγορίαν, καὶ τὸ πλοῦτον εἰς Μήδους μετήγαγεν, Ἀσσυρίων δὲ βασιλέα κατέστησε Βέλεσιν ὑφ' αὐτὸν δηλονότι. καὶ οὕτω λοιπὸν ἦσαν κατὰ διαδοχὴν ὑπὸ Μήδοις τεταγμένοι, ὥς τισι δοκεῖ. ἕως τοῦ ἡ βασιλέως Ἀσσυρίων καὶ Μήδων Δαρείου τοῦ καὶ Ἀστυάγους, ὃν Κῦρος καθελὼν εἰς Πέρσας τὴν βασιλείαν μετήνεγκεν, ὥς τισιν ἔδοξεν. ἕτεροι φασὶ μετὰ Σαρδανάπαλον κρατῆσαι τῆς Ἀσσυρίων ἀρχῆς Νίνον. ὡς „που καὶ Κάστωρ ἐν τῷ κανόνι αὐτοῦ φησὶν ὧδε· Πρώτους μὲν εἶναι τῶν Ἀσσυρίων βασιλεῖς κατειλήφαμεν τὴν μὲν „ἀρχὴν ἀπὸ Βήλου πεποιημένους. τῷ δὲ τὰ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἔτη μὴ παραδεδόσθαι σαφῶς, τοῦ μὲν ὀνόματος „μνημονεύομεν, τὴν δὲ ἀρχὴν τῆς χρονογραφίας ἀπὸ Νίνου πεποιήκαμεν, καὶ κατηγάγομεν ἐπὶ Νίνον τὸν δια-„δεξάμενον τὴν βασιλείαν παρὰ Σαρδαναπάλου.

* * * * * *

Τὰ ἀπὸ Ναβονασάρου ἔτη τοῦ καὶ Σαλμανασὰρ βασιλέως Χαλδαίων, ἕως Ἀλεξάνδρου τοῦ κτίστου τελευτῆς κατὰ τὸν ἀστρονομικὸν κανόνα.

α Ναβονασάρου	ιδ	ιδ.	β Ναβίου	β	ιϛ.
γ Χινζήρου, καὶ Πώρου	ε	κα.	δ Ἰλουλαίου	ε	κϛ.
ε Μαρδοκεμπάδου	ιβ	λη.	ϛ Ἀρκεανοῦ	ε	μγ.
ζ Ἀβασιλεύτου	β	με.	η Βηλίβου	γ	μη.
θ Ἀπροναδίκου	ϛ	νδ.	ι Ἡριγεβάλου	α	νε.
ια Νεσονοιμορδάκου	δ	νθ.	ιβ Ἀβασιλεύτου ἄλλου	η	ξζ.
ιγ Ἰσαρινδίνου	ιγ	π.	ιδ Σαοσδουχῖνος	θ	πθ.
ιε Κινιλαδάλου	ιδ	ργ.	ιϛ Ναβοπαλασσάρου πατρὸς Ναβουχοδονόσορ κα ρκδ. κατ' ἄλλους		κε.
ιζ Ναβοπαλασσάρου τοῦ καὶ Ναβουχοδονόσορ				γμ	ρξζ.
ιη Ἰλλοαρουδάμου	γ	ρο.	ιθ Νηριγασολασσάρου	ε	ροε.
κ Ναβοναδίου	λδ	σθ.	κα Κύρου	θ	σιη.
κβ Καμβύσου	η	σκϛ.	κγ Δαρείου	λϛ	σξβ.
κδ Ξέρξου	κα	σπγ.	κε Ἀρταξέρξου προτέρου	μα	τκδ.
κϛ Δαρείου δευτέρου τοῦ καὶ Νόθου	ιθ	τμγ.	κζ Ἀρταξέρξου δευτέρου	μϛ	τπθ.
κη Ὤχου	κα	υι.	κθ Ἄρσου	β	υιβ.
λ Δαρείου τρίτου τοῦ καὶ Ἀρσάμου	ϛ	υιη.	λα Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου	ϛ	υκδ.

ΝΑΒΟΠΑΛΑΣΑΡΟϹ. Τοῦτον ὁ Πολυΐστωρ Ἀλέξανδρος Σαρδανάπαλον καλεῖ πέμψαντα πρὸς Ἀστυάγην σατράπην Μηδείας, καὶ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἀμυΐτην λαβόντα νύμφην εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ναβουχοδονόσορ. οὗτος στρατηγὸς ὑπὸ Σάρακος τοῦ Χαλδαίων βασιλέως σταλεὶς, κατὰ τοῦ αὐτοῦ Σάρακος εἰς Νίνον ἐπιστρατεύει. οὗ τὴν ἔφοδον πτοηθεὶς ὁ Σάρακος ἑαυτὸν σὺν τοῖς βασιλείοις ἐνέπρησεν. καὶ τὴν ἀρχὴν Χαλδαίων παρέλαβεν ὁ αὐτὸς Ναβοπαλάσαρος ὁ τοῦ Ναβουχοδονοσόρου πατήρ.

Αἰγυπτίων βασιλεῖς.

Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	πα	Νεχαὰβ	ἔτη η.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	πβ	Ψαμμίτιχος	ἔτη ιδ.

Αἰγυπτίων

Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	πγ	Νεχαὰβ δεύτερος φαραὼ	ἔτη θ.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	πδ	Ψαμμούθης ἕτερος ὁ καὶ Ψαμμίτιχος	ἔτη ιζ.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	πε	Οὐάφρης	ἔτη λδ.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	πϛ	Ἄμασις	ἔτη ν.

Ἕως τούτου ἡ τῶν Αἰγυπτίων βασιλεία διαρκέσασα ἐν δυναστείαις ι, βασιλεῦσι δὲ πϛ, βασιλευομένη τῆς Μεστραίας, ἤτοι Αἰγύπτου χώρας, Ἀμώσεως ἀπὸ τοῦ πρώτου Μεστρὲμ τοῦ καὶ Μινέως. ἐπὶ τούτου γὰρ ἀποστάσαν τὴν κατὰ τοῦτον ἀρχὴν τῶν Αἰγυπτίων ὅπλοις καὶ μάχαις κραταιαῖς ὑπηγάγετο Καμβύσης. ἔνθα καὶ Πυθαγόραν εὑρὼν ἐπιξενωθέντα διὰ φιλοσοφίαν σὺν τοῖς αἰχμαλώτοις εἰς Πέρσας * πλεῖ. ἡνίκα φασὶν αὐτὸν εἰς Χαλδαίους ἐλθεῖν, καὶ τὴν παρ' ἐκείνοις σοφίαν μετελθεῖν. καὶ πάλιν ἐκεῖθεν ἀναζεύξαντα εἰς Ἰταλίαν χωρῆσαι φυγόντα τὴν πατρίδα Σάμον διὰ Πολυκράτην τὸν τύραννον, καὶ διαζῆσαι τὴν Ἰταλικὴν διατριβὴν συστησάμενον. ἔμεινε δὲ ἡ Αἴγυπτος ὑπὸ Πέρσαις, ἕως Δαρείου τοῦ Ξέρξου. ἔστιν οὖν κζ δυναστεία, καθ' ἣν Πέρσαι ἐκράτησαν, ἀπὸ ε ἔτους Καμβύσου.

Ρωμαίων βασιλεῖς.

Ρωμαίων ἐβασίλευσεν	β	Νουμᾶς Πομπίλιος	ἔτη μα.

Νουμᾶς μετὰ Ρωμύλον βασιλεύσας Ρώμης πρῶτος Ρωμαίοις νόμους εἰσήγαγεν, ὁ αὐτὸς τὸ Καπιτώλιον ἐκ θεμελίων ᾠκοδόμησεν. ὁ αὐτὸς τῷ ἐνιαυτῷ δύο μῆνας προσέθηκε, τόν τε Ἰανουάριον, καὶ Φεβρουάριον, δεκαμηνιαίου τοῦ ἐνιαυτοῦ πρὸ τούτου χρηματίζοντος, ὁ αὐτὸς καὶ κογγιάριον ἔδωκεν, ἀσσάρια ξύλινα, καὶ σκύτινα, καὶ ὀστράκινα. πόλεμον δὲ οὐδένα πώποτε διῳκήσατο.

Ρωμαίων ἐβασίλευσεν	γ	Τύλλος Ὁστίλιος	ἔτη λβ.

Οὗτος πρῶτος πορφύραν περιεβάλλετο καὶ ῥάβδον κατέσχεν.

Τοῦτον φασὶ πρῶτον περιβαλέσθαι πορφύραν ἐν βασιλεύσι Ρώμης, καὶ ῥάβδον κατασχεῖν. οὗτος τι τῆς Ρώμης πόλισμα ἐρύμπορον κατασκευάζει. οὗτος τῆς οἰκίας αὐτοῦ καταφλεγείσης σκηπτῷ συγκαυθεὶς τελευτᾷ.

Ἀθηναίων βασιλεῖς.

Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν	λ	Ἀλκμαίων	ἔτη β.

Ἐπὶ τούτου Ἀθήνησιν ἡ διὰ βίου κατελύθη ἀρχή. Μετὰ Ἀλκμαίωνα τὸν λ βασιλέα Ἀθηναίων κατεστάθησαν ἄρχοντες δεκαετεῖς ζ.

Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν	λα	Χάροψ α ἄρχων δεκαετὴς	ἔτη ι.
Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν	λβ	Αἰσιμήδης	ἔτη ι.
Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν	λγ	Κλεόδικος	ἔτη ι.
Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν	λδ	Ἱππομένης	ἔτη ι.
Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν	λε	Λεωκράτης	ἔτη ι.
Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν	λϛ	Ἄψανδρος	ἔτη ι.
Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν	λζ	Εὐρυξίας	ἔτη ι.

Ἀφρικανοῦ.

Ἕως τοῦδε οἱ Ἀθηναῖοι βασιλεῖς πρῶτοι ιζ, καὶ μετ' αὐτοὺς οἱ διὰ βίου λεγόμενοι ἄρχοντες ιγ, ἔπειτα δεκαετεῖς ζ, ὁμοῦ πάντες λζ κρατήσαντες τῆς Ἀθηναίων ἀρχῆς ἐπαύσαντο διαρκέσαντες ἐπὶ ἔτη ὅλα ωϛ. Μετὰ τούτους ἄρχοντες Ἀθήνησιν ἀρχὴ κατεστάθη. ἡ δὲ τῶν ἐνιαυσίων ἤρχθη, Κρέοντος πρώτου ἄρχοντος ἡγησαμένου ἐπὶ τῆς ιθ Ὀλυμπιάδος. οἱ δὲ ἐπὶ κε. ἀφ' οὗ ἐπὶ σν Ὀλυμπιάδα ἄρχοντες ͵Αγ, μέχρι Φιλίνου. καθ' ὃν ὑπάτευον Γρᾶτος Σαβινιανὸς Ρωμαίων, καὶ Σέλευκος ἀπὸ τῶν περὶ Βροῦτον μετὰ τῶν βασιλέων ὑπατευσάντων ψκε καταριθμούμενοι, ἐπὶ τὸ ͵ετκγ τοῦ κόσμου κατὰ τὸν Ἀφρικανόν. ὅπερ ἦν Ἀντωνίνου καὶ Αὐγέντου ἔτος γ.

ΣΠΟΡΑΔΗΝ. Ἀρκτῖνος Μιλήσιος περὶ τοῦτο ἤκμαζεν. ἐν Ἰταλίᾳ Πανδοσία καὶ Μεταπόντιον πόλεις ἐκτίσθησαν. Ἀθήνησι πρώτη ἐναυπηγήθη τριήρης ὑπὸ Μενοκλέους. Θηραῖοι Κυρήνην ᾤκισαν κατὰ χρησμόν. οἰκιστὴς δὲ αὐτῆς Βάττος, ὁ καὶ Ἀριστοτέλης. ἐν Πόντῳ Τραπεζοῦς ἐκτίσθη. ἐν Σικελίᾳ Νάξος ἐκτίσθη. ἐν Σικελίᾳ Χερρόνησος ἐκτίσθη.

Μήδων βασιλεῖς.

Μήδων ἐβασίλευσεν	ϛ	Ἀφραδάρτης	ἔτη να.
Μήδων ἐβασίλευσεν	ζ	Κυαξάρης	ἔτη λβ.

Μακεδόνων βασιλεῖς.

Μακεδόνων ἐβασίλευσεν	γ	Τύρμας	ἔτη με.

Μακε-

Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ζ Περδίκκας ἔτη μη.
Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ϛ Ἀργαῖος ἔτη λη.

Οὗτος ὁ Ἀργαῖος πρῶτος ἐν Μακεδονίᾳ τείχη ἤγειρεν.

ΣΠΟΡΑΔΗΝ. Ἀρχίλοχος καὶ Σιμωνίδης καὶ Ἀριστόξενος οἱ μουσικοὶ ἐγνωρίζοντο. Γυμνὴ παιδεία πρῶτον ἐν Λακεδαίμονι ἤχθη. Ἔτι Σίβυλλα Σαμία χρησμῳδὸς, ἡ καὶ Ἡροφίλα, ἐγνωρίζετο. ἡ γὰρ Κυμαία μετὰ συντρεῖς χρόνους ἤκμαζεν. Κύζικος ᾠκίσθη. Ζάλευκος ὁ νομοθέτης Λοκρῶν ἤκμαζεν. Κύψελλος Κορίνθου ἐτυράννησεν ἔτη κη. Λέσχης Λέσβιος ὁ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα ποιήσας, καὶ Ἀλκμὰν ἤκμαζεν. Ἐν Πόντῳ πόλις Ἴστρος ἐκτίσθη. Ἄκανθος καὶ Στάγειρα ἐν Ἑλλάδι ἐκτίσθησαν. Λάμψακος καὶ Ἄβδηρα ἐκτίσθησαν. Τέρπανδρος μουσικὸς ἐγνωρίζετο. ἐν Σικελίᾳ Σελινοῦς ἐκτίσθη. Δωδώνης τῷ μαντείῳ κατὰ τούτους Ἕλληνες συχνοὺς ἐχρήσαντο. Φάλαρις Ἀκραγαντίνων ἐτυράννησε. Θαλῆς Ἐξαμίου Μιλήσιος φιλόσοφος εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν ἐγνωρίζετο. λέγεται ζῆσαι ὑπὲρ τὰ ρ ἔτη. ἐν Πόντῳ Βορυσθένης ἐκτίσθη. Σινώπη ἐκτίσθη. Μυρταῖος Ἀθηναῖος ποιητὴς ἐγνωρίζετο. ἔτι Τέρπανδρος μελοποιὸς, ὃς τὴν ἑπτάτονον ἁρμονίαν εὑρεῖν λέγεται, ἤκμαζεν. Βάττος Κυρήνην ἐπίκτισεν. Κορινθίων Περίανδρος ὁ Κυψέλλου ἐτυράννησεν. Λιπάρα ἐκτίσθη. Φάλαρις τυραννῶν κατελύθη. Δράκων κατά τινας ἐνομοθέτει. Ἀρίων ἐγνωρίζετο Μηθυμναῖος, οὗτος ἐπὶ δελφῖνος εἰς Ταίναρον διεσώθη. Ἀλκμὰν κατά τινας ἐγνωρίζετο.

Βασιλεῖς Ἰούδα.

Τοῦ Ἰούδα ἐβασίλευσεν ιδ Μανασσῆς υἱὸς Ἐζεκίου ἔτη νε.

προεφήτευον Ἰωὴλ Ἀβδίου. Ἰωνᾶς. Ναούμ. Ἀμβακούμ. Ὀλδὰ γυνὴ παρὰ Ἑβραίοις προεφήτευεν.

Τοῦ Ἰούδα ἐβασίλευσεν ιε Ἀμὼς υἱὸς Μανασσῆ ἔτη ιβ.
Τοῦ Ἰούδα ἐβασίλευσεν ιϛ Ἰωσίας υἱὸς Ἀμὼς ἔτη λβ.

Τῷ ιγ ἔτει Ἰωσίου ἤρξατο προφητεύειν Ἱερεμίας.

Σκύθαι τὴν Παλαιστίνην κατέδραμον, καὶ τὴν Βασὰν κατέσχον τὴν ἐξ αὐτῶν κληθεῖσαν Σκυθόπολιν. Χελκίας ἀρχιερεὺς ἱεράτευσεν. Σοφονίας προεφήτευσεν.

Τοῦ Ἰούδα ἐβασίλευσεν ιζ Ἰωαχὰζ μῆνας γ.
Τοῦ Ἰούδα ἐβασίλευσε ιη Ἐλιακείμ, ὁ καὶ Ἰακείμ, ἔτη ια.

Τὸ δ ἔτος Ἰωακεὶμ υἱοῦ Ἰωσίου βασιλέως Ἰούδα, καὶ πρῶτον ἔτος βασιλέως Βαβυλῶνος Ναβουχοδονόσορ, Ἱερεμίας τόδε αὐτὸ κγ ἔτος τῆς ἑαυτοῦ προφητείας πρὸς τὸν λαὸν Ἰούδα ἐξαριθμεῖ ἀπὸ τοῦ ιγ ἔτους Ἰωσίου βασιλέως ἀρχόμενον, ἀφ' οὗ ὁ ἑβδομηκονταετηρικὸς τῆς αἰχμαλωσίας χρόνος μετρεῖται, ἕως τοῦ α ἔτους Κύρου γινόμενος ἔτη ο. κατὰ δὲ δεύτερον τρόπον ὁ αὐτὸς ἑβδομηκονταετὴς χρόνος συνάγεται ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος δ ἔτους Ἰωακεὶμ, ἀφ' οὗ καὶ ὁ θεὸς διὰ τοῦ προφήτου ἐγκαλεῖ τῷ λαῷ τοῦ Ἰούδα περὶ τῆς ἀπειθείας, ἐπὶ τὸ α ἔτος τοῦ αὐτοῦ Κύρου. Κατὰ δὲ τρίτον, καὶ τελευταῖον, ἀπὸ τοῦ ια ἔτους Σεδεκίου, ἕως τοῦ β ἔτους Δαρείου. Τισὶ δὲ ἀκριβέστερον δοκεῖ ἀπὸ τοῦ ε ἔτους τῆς προφητείας Ἱερεμίου τὰ ἐπὶ τὸ α ἔτος Κύρου ἀριθμεῖν. ἀλλ' οὐδ' οὕτως ἀκριβῶς σώζεται.

Τοῦ Ἰούδα ἐβασίλευσεν ιθ Ἰωαχεὶμ, ὁ καὶ Ἰεχονίας, μῆνας γ.
Τοῦ Ἰούδα ἐβασίλευσεν κ Σεδεκίας ἔτη ια.

ΝΑΒΟΥΧΟΔΟΝΟΣΟΡ βασιλεὺς Χαλδαίων.

Ἐκ τῆς τρίτης τῶν Χαλδαϊκῶν Βηρωσοῦ Βαβυλωνίου ἱερέως Βήλου.

„ Ἀκούσας δὲ πατὴρ αὐτοῦ Ναβοπολλάσαρος, ὅτι ὁ τεταγμένος σατράπης ἔν τε Αἰγύπτῳ καὶ τοῖς περὶ Συρίαν τὴν
„ κοίλην καὶ τὴν Φοινίκην τόποις ἀποστάτης γέγονεν, οὐ δυνάμενος ἔτι κακοπαθεῖν, συστήσας τῷ υἱῷ Ναβουχοδονο-
„ σόρῳ ὄντι ἔτι ἐν ἡλικίᾳ μέρη τινὰ τῆς δυνάμεως, ἐξέπεμψεν ἐπ' αὐτόν. συμμίξας δὲ Ναβουχοδονόσορος τῷ
„ ἀποστάτῃ, καὶ παραταξάμενος, αὐτοῦ τε ἐκυρίευσε, καὶ τὴν χώραν ἐξ ἀρχῆς ὑπὸ τὴν αὐτοῦ βασιλείαν ἐποίη-
„ σε. τῷ τε πατρὶ αὐτοῦ συνέβη Ναβοπολλασάρῳ κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν ἀρρωστήσαντι ἐν τῇ Βαβυλωνίων πόλει μεταλ-
„ λάξαι τὸν βίον ἔτη βεβασιλευκότι εἴκοσι ἐννέα. αἰσθόμενος δὲ μετ' οὐ πολὺ τὴν τοῦ πατρὸς τελευτὴν Ναβου-
„ χοδονόσορος καταστήσας τὰ κατὰ τὴν Αἴγυπτον πράγματα, καὶ τὴν λοιπὴν χώραν, καὶ τοὺς αἰχμαλώτους Ἰου-
„ δαίων τε, καὶ Φοινίκων, καὶ Σύρων, καὶ τῶν κατὰ τὴν Αἴγυπτον ἐθνῶν συντάξας τισὶ τῶν φίλων μετὰ τῆς δυνάμεως, καὶ τῆς λοι-
„ πῆς ὠφελείας ἀνακομίζειν εἰς τὴν Βαβυλωνίαν, αὐτὸς ὁρμήσας ὀλιγοστὸς παρεγένετο διὰ τῆς ἐρήμου εἰς Βαβυ-
„ λῶνα, καταλαβὼν δὲ τὰ πράγματα διοικούμενα ὑπὸ Χαλδαίων καὶ διατηρουμένην τὴν βασιλείαν ὑπὸ τοῦ
„ βελτίστου αὐτῶν, κυριεύσας ἐξ ὁλοκλήρου τῆς πατρικῆς ἀρχῆς, τοῖς μὲν αἰχμαλώτοις παραγενόμενος συνέ-
„ ταξεν αὐτοῖς ἀποικίας ἐν τοῖς ἐπιτηδειοτάτοις τῆς Βαβυλωνίας τόποις ἀποδεῖξαι. αὐτὸς δὲ ἀπὸ τῶν ἐκ τοῦ πολέμου
„ λαφύρων τό τε Βήλου ἱερὸν, καὶ τὰ λοιπὰ κοσμήσας φιλοτίμως, τήν τε ὑπάρχουσαν ἐξ ἀρχῆς πόλιν καὶ ἑτέ-
„ ραν ἔξωθεν προσκαταχαρισάμενος καὶ ἀναγκάσας πρὸς τὸ μηκέτι δύνασθαι τοὺς πολιορκοῦντας τὸν ποταμὸν ἀνα-
„ στρέφοντας ἐπὶ τὴν πόλιν κατασκευάζειν, περιεβάλετο τρεῖς μὲν τῆς ἔνδον πόλεως περιβόλους, τρεῖς δὲ τῆς ἔξω
„ τούτων, τοὺς μὲν ἐξ ὀπτῆς πλίνθου καὶ ἀσφάλτου, τοὺς δὲ ἐξ αὐτῆς πλίνθου. καὶ τειχίσας ἀξιολόγως τὴν
„ πόλιν, καὶ τοὺς πυλῶνας κοσμήσας ἱεροπρεπῶς προσκατεσκεύακε τοῖς πατρικοῖς βασιλείοις ἕτερα
„ βασίλεια ἐχόμενα ἐκείνων. ὑπὲρ ὧν τὸ μὲν ἀνάστημα καὶ τὴν λοιπὴν πολυτέλειαν μικρὸν ἴσως ἔσται ἐάν τις ἐξη-
γῆται.

„ γῆ ταύτῃ. πλὴν ὅντινα γε ὑπερβολὴν ὡς μεγάλα καὶ ὑπερήφανα συνετελέσθη ἡμέραις δεκαπέντε· ἐν δὲ τοῖς βασιλείοις τούτοις ἀναλήμματα λίθινα ὑψηλὰ ἀνοικοδομήσας καὶ τὴν ὄψιν ἀποδοὺς ὁμοιοτάτην τοῖς ὄρεσι, καταφυτεύσας δένδρεσι παντοδαποῖς ἐξειργάσατο. καὶ κατασκευάσας τὸν καλούμενον κρεμαστὸν παράδεισον, διὰ τὸ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ ἐπιθυμεῖν τῆς ὀρείας διαθέσεως ὡς τεθραμμένην ἐν τοῖς κατὰ Μηδίαν τόποις, μετὰ τὸ ἄρξασθαι τοῦ προειρημένου τείχους, ἐμπεσὼν εἰς ἀρρωστίαν μετηλλάξατο τὸν βίον βεβασιλευκὼς ἔτη τεσσαράκοντα τρία. τῆς δὲ βασιλείας κύριος ἐγένετο ὁ υἱὸς αὐτοῦ Εὐιλμαράδουχος. οὗτος προστὰς τῶν πραγμάτων ἀνόμως καὶ ἀσελγῶς ἐπιβουλευθεὶς ὑπὸ τοῦ τὴν ἀδελφὴν ἔχοντος αὐτοῦ Νηριγλισορόορου ἀνῃρέθη βασιλεύσας ἔτη δύο. μετὰ δὲ τὸ ἀναιρεθῆναι τοῦτον, διαδεξάμενος τὴν ἀρχὴν ὁ ἐπιβουλεύσας αὐτῷ Νηριγλισορόορος ἐβασίλευσεν ἔτη τέσσαρα. τούτου υἱὸς Λαβοροσοάρχοδος ἐκυρίευσε μὲν τῆς βασιλείας παῖς ὢν μῆνας ἐννέα, ἐπιβουλευθεὶς δὲ, διὰ τὸ πολλὰ ἐμφαίνειν κακοήθη, ὑπὸ τῶν φίλων ἀπετυμπανίσθη. ἀπολομένου δὲ τούτου, συνελθόντες οἱ ἐπιβουλεύσαντες αὐτῷ κοινῇ τὴν βασιλείαν περιέθηκαν Ναβοννήδῳ τινὶ τῶν ἐκ Βαβυλῶνος ὄντι ἐκ τῆς αὐτῆς ἐπισυστάσεως. ἐπὶ τούτου τὰ περὶ τὸν ποταμὸν τείχη τῆς Βαβυλωνίων πόλεως ἐξ ὀπτῆς πλίνθου καὶ ἀσφάλτου κατεκοσμήθη. οὔσης δὲ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἐν τῷ ἑπτακαιδεκάτῳ ἔτει, προεξεληλυθὼς Κῦρος ἐκ τῆς Περσίδος μετὰ δυνάμεως πολλῆς, καὶ καταστρεψάμενος τὴν λοιπὴν Ἀσίαν πᾶσαν, ὥρμησεν ἐπὶ τῆς Βαβυλωνίας. αἰσθόμενος δὲ Ναβόννηδος τὴν ἔφοδον αὐτοῦ, ἀπαντήσας μετὰ τῆς δυνάμεως, καὶ παραταξάμενος, ἡττηθεὶς τῇ μάχῃ καὶ φυγὼν ὀλιγοστὸς, συνεκλείσθη εἰς τὴν Βορσιππηνῶν πόλιν. Κῦρος δὲ Βαβυλῶνα καταλαβόμενος, καὶ συντάξας τὰ ἔξω τῆς πόλεως τείχη κατασκάψαι, διὰ τὸ λίαν αὐτῷ πραγματικὴν, καὶ δυσάλωτον φανῆναι τὴν πόλιν, ἀνέζευξεν ἐπὶ Βόρσιππον, ἐκπολιορκήσων τὸν Ναβόννηδον. τοῦ δὲ Ναβοννήδου οὐχ ὑπομείναντος τὴν πολιορκίαν, ἀλλ᾽ ἐγχειρίσαντος αὑτὸν πρότερον, χρησάμενος Κῦρος φιλανθρώπως, καὶ δοὺς οἰκητήριον αὐτῷ Καρμανίαν, ἐξέπεμψεν ἐκ τῆς Βαβυλωνίας. Ναβόννηδος μὲν οὖν τὸ λοιπὸν τοῦ χρόνου διαγενόμενος ἐν ἐκείνῃ τῇ χώρᾳ κατέστρεψε τὸν βίον.

ἐκ τῆς Ἀβυδηνοῦ τῶν Ἀσσυρίων γραφῆς.

„ Μεγασθένης δέ φησι ἐν τῇ τετάρτῃ τῶν Ἰνδικῶν Ναβουκοδρόσορον Ἡρακλέους ἀλκιμώτερον γεγονότα ἐπί τε Λιβύην καὶ Ἰβηρίην στρατεῦσαι. ταύτας δὲ χειρωσάμενον, ἀποδασμὸν αὐτέων εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ Πόντου κατοικίσαι. μετὰ δὲ λέγεται πρὸς Χαλδαίων, ὡς ἀναβὰς ἐπὶ τὰ βασιλήια κατασχεθείη θεῷ ὅτεῳ δή. φθεγξάμενος δὲ εἶπε οὕτως· Ἐγὼ Ναβουκοδρόσορος, ὦ Βαβυλώνιοι, τὴν μέλλουσαν ὑμῖν προαγγέλλω συμφορὴν, τὴν οὔτε Βῆλος ἐμὸς πρόγονος, οὔτε βασίλεια Βῆλτις ἀποτρέψαι μοίρας πεῖσαι σθένουσι. ἥξει Πέρσης ἡμίονος τοῖσι ὑμετέροισι δαίμοσι χρεώμενος συμμάχοισι, ἐπάξει δὲ δουλοσύνην. οὗ δὴ συναίτιος ἔσται Μήδης τὸ Ἀσσύριον αὔχημα. ὡς εἴθε μιν πρόσθεν, ἢ δοῦναι τοὺς πολιήτας, Χάρυβδίν τινα, ἢ θάλασσαν εἰσδεξαμένην αἰστῶσαι πρόρριζον, ἤ μιν ἄλλας ὁδοὺς στραφέντα φέρεσθαι διὰ τῆς ἐρήμου, ἵνα οὔτε ἄστεα, οὔτε πάτος ἀνθρώπων, θῆρες δὲ νομὸν ἔχουσι, καὶ ὄρνιθες πλάζονται, ἔν τε πέτρῃσι καὶ χαράδρῃσι μοῦνον ἀλώμενον, ἐμέ τε, πρὶν ἐς νόον βαλέσθαι ταῦτα, τέλεος ἀμείνονος κυρῆσαι. ὁ μὲν θεσπίσας παραχρῆμα ἠφάνιστο. ὁ δέ οἱ παῖς Εὐιλμαλούρουχος ἐβασίλευσε. τὸν δὲ ὁ κηδεστὴς ἀποκτείνας Νηριγλισάρης λείπει παῖδα Λαβασσοάρασκον. τούτου δὲ ἀποθανόντος βιαίῳ μόρῳ, Ναβαννίδοχον ἀποδεικνῦσι βασιλέα προσήκοντά οἱ οὐδέν. τῷ δὲ Κῦρος, ἑλὼν Βαβυλῶνα, Καρμανίης ἡγεμονίην δωρέεται.

Πρῶτον ἔτος αἰχμαλωσίας τοῦ Ἰουδαίων ἔθνους, καθ᾽ ἣν ὁ τῶν Χαλδαίων βασιλεὺς Ναβουχοδονόσορ πολιορκήσας τὰ Ἱεροσόλυμα τὸν νεὼν πυρπολεῖ. διήρκεσεν τε ὁ νεὼς ἀπὸ πρώτης κατασκευῆς ἔτεσι υμβ. συνᾴδει δὲ ἡμῖν καὶ Κλήμης ἐν τῷ πρώτῳ στρωματεῖ φάσκων ἐπὶ τῆς ὀγδόης καὶ τεσσαρακοστῆς Ὀλυμπιάδος τὴν εἰς Βαβυλῶνα αἰχμαλωσίαν τοῦ Ἰουδαίων λαοῦ γεγονέναι, βασιλεύοντος μὲν Αἰγυπτίων Οὐαφρὶ, ἄρχοντος δὲ Ἀθήνησι Φιλίππου. συνάγεται τὰ πάντα ο ἔτη τῆς ἐρημίας τοῦ τόπου εἰς τὸ β ἔτος Δαρείου Ἑβραίων αἰχμαλωσίας, καὶ ἀφανισμοῦ τοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις ναοῦ. Οὐαφρὶ τῷ Αἰγυπτίων βασιλεῖ προσέφυγον, ἁλούσης ὑπὸ Ἀσσυρίων τῆς Ἱερουσαλὴμ, οἱ τῶν Ἰουδαίων ὑπόλοιποι. μέμνηται δὲ τοῦ Οὐαφρὶ καὶ Ἱερεμίας ὁ προφήτης.

Ἐν Βαβυλῶνι προεφήτευον Δανιὴλ, Ἰεζεκιήλ. οἱ τρεῖς παῖδες ἐγνωρίζοντο.

Ἐν Αἰγύπτῳ Ἱερεμίας ἐλιθάσθη. ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ Ἀμβακοὺμ προεφήτευσεν.

Ἐν Βαβυλῶνι ψευδοπροφῆται Ἀχίας, Σεδεκίας, Σαμαίας.

Περσῶν βασιλεῖς.

Περσῶν ἐβασίλευσεν α Κῦρος ἔτη λα.

Οὗτος τὸν Ἀστυάγην καθελὼν τὴν Μήδων καθεῖλε βασιλείαν γεγονυῖαν ἐν ἔτεσιν σνθ.

Κῦρος ἀνῆκε τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ Ἰουδαίων γένους, καθ᾽ ὃν ἐπανελθόντες ἀπὸ τῆς Βαβυλωνίας ἀμφὶ τὰς ε μυριάδας Ἰουδαίων τὸ θυσιαστήριον ἤγειραν, καὶ θεμελίους κατεβάλοντο τοῦ ἱεροῦ. τῶν δὲ περιοίκων ἐθνῶν ἐπιχειρούντων, διέμεινε τὸ ἔργον ἀτελὲς, μέχρι Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, μόνου θυσιαστηρίου συνεστῶτος, συνάγεται δὲ ὁ πᾶς χρόνος τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ Ἰουδαίων ἔθνους ἔτη ο ἀριθμούμενα κατά μέν τινας ἀπὸ γ ἔτους Ἰωακεὶμ, ἐπὶ α ἔτος Κύρου τοῦ Περσῶν βασιλέως. κατὰ δὲ ἑτέρους, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς προφητείας Ἱερεμίου, ἣ γέγονε κατὰ τὸ ιγ ἔτος Ἰωσίου βασιλέως Ἰουδαίων, ἐπὶ τὸ λς Ἀστυάγους. ἀπὸ δὲ ε ἔτους τῆς προφητείας Ἱερεμίου, ἐπὶ τὸ α ἔτος Κύρου, ἔτη ο γίνεται, ὅπερ δοκεῖ πιθανὸν εἶναι. τὸ δὲ ἀληθὲς, τῆς ἐρημίας τοῦ ἱεροῦ ἡ ἑβδομηκονταετηρὶς ἀπαρτίζεται κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος Δαρείου τοῦ Περσῶν βασιλέως, ἀπὸ θ καὶ ι ἔτους Ναβουχοδονόσορ ἀρχομένη.

Κῦρος στρατεύσας ἐπὶ Μασσαγέτας ὑπὸ Τομύριδος γυναικὸς βασιλίδος αὐτῶν διεφθάρη.

Βασιλεῖς Ρωμαίων.

Ρωμαίων ἐβασίλευσεν	δ	Αγκος Μάρκιος	ἔτη κγ.
Ρωμαίων ἐβασίλευσεν	ε	Ταρκυίνιος Πρίσκος	ἔτη λζ.
Ρωμαίων ἐβασίλευσεν	ϛ	Σέρβιος Τύλλιος ὁ ἐκ δούλης	ἔτη λδ.
Ρωμαίων ἐβασίλευσεν	ζ	Ταρκυίνιος Σούπερβος	ἔτη λε.

Οὗτοι βασιλεῖς Ρωμαίων ζ. μεθ᾽ οὓς λοιπὸν ὕπατοι ἀρξάμενοι ἀπὸ Κολλατίνου, καὶ Βρούτου. εἶτα δήμαρχοι, καὶ δικτάτωρες. μεθ᾽ οὓς πάλιν ὕπατοι διεγένοντο ἔτεσι υογ, ἕως Ιουλίου Καίσαρος πρώτου μοναρχήσαντος.

ΣΠΟΡΑΔΗΝ. Πρῶτοι ὕπατοι Ρωμαίων Κολλατῖνος καὶ Βροῦτος. Σάμου τύραννοι Πολυκράτης, καὶ Συλοσῶν, καὶ Παντάγνωτος ἀδελφοὶ γεγόνασι. Θαλῆς θνήσκει. Κῦρος Σάρδεις εἷλεν. Αρπαγος εὐδοκιμῶν παρὰ Κύρῳ κατὰ τῆς Ιωνίας ἐστράτευσεν. Θέογνις ποιητὴς ἐγνωρίζετο Πυθαγόρου διδάσκαλος. Σιμωνίδης μελοποιὸς ἐγνωρίζετο. Φωκυλίδης καὶ Ξενοφάνης φυσικὸς Τραγῳδοποιὸς ἐγνωρίζετο. Πολυκράτης Σαμίων τυραννῶν ἀνεσταυρώθη. Αρμόδιος καὶ Αριστογείτων ἀνεῖλον Ιππαρχον τύραννον. καθ᾽ οὓς Λέαινα ἡ ἑταίρα ὑπ᾽ αὐτῶν ἐξεταζομένη κατὰ πᾶσαν τὰς συνωμοσίας τὴν ἑαυτῆς ἀπέτρωγε γλῶσσαν. Λέαιναν μόνην ἑταίραν εἰκόνι Αθηναῖοι ἐτίμησαν ἐν ἀκροπόλει. ἄγλωττον δὲ Λέαιναν ταύτην παρεζωγράφησαν, ἀντὶ ἐπιγραφῆς τὸ πάθος δηλοῦντες. Τιμήσεως ἐν Ρώμῃ γενομένης εὑρέθησαν μυριάδες ιβ. Δημόκριτος Αβδηρίτης φυσικὸς φιλόσοφος, καὶ Ηράκλειτος ὁ σκοτεινὸς λεγόμενος, καὶ Αναξαγόρας φυσικοὶ ἤκμαζον. Ελλάνικος ἱστορικὸς ἐγνωρίζετο.

Μακεδόνων βασιλεῖς.

Μακεδόνων ἐβασίλευσεν	ϛ	Φίλιππος	ἔτη λε.
Μακεδόνων ἐβασίλευσεν	ζ	Αερόπας	ἔτη μγ.
Μακεδόνων ἐβασίλευσεν	η	Αλκέτας	ἔτη κη.

ΣΠΟΡΑΔΗΝ. Τῆς Αἰγύπτου σειομένης παρ᾽ ἔθος, οἱ Χαλδαῖοι δεδιότες ἀνέζευξαν. ἐπολιόρκει δὲ αὐτὴν ..... Καμαρῖνα πόλις ἐκτίσθη. Ηράκλεια ἐκτίσθη. Πέρινθος ἐκτίσθη. ἡ τῶν Κορινθίων κατελύθη μοναρχία. Κατὰ τούτους τοὺς χρόνους τοῖς ἀγωνιζομένοις παρ᾽ Ελλησι τράγος ἐδίδοτο. ἀφ᾽ οὗ καὶ Τραγικοὶ ἐκλήθησαν. Θαλῆς Μιλήσιος ἔκλειψιν ἡλίου συμβᾶσαν προεῖπε. Ισθμια καὶ Πύθια πρῶτον ἤχθη μετὰ Μελικέρτην. οἱ ἑπτὰ σοφοὶ ὠνομάσθησαν. Αλυάττης Λυδοὺς κατεπολέμει. Αναξίμανδρος Μιλήσιος φυσικὸς φιλόσοφος ἐγνωρίζετο. Αβαρις ἦλθεν ἐκ τῆς Σκυθίας εἰς Ελλάδα. κατὰ τούτους τοὺς χρόνους παρ᾽ Ελλησι ζ φιλοσόφους ἀκμάσαι λόγος, ὧν τὰ ὀνόματα, Σόλων Αθηναῖος, Θαλῆς Μιλήσιος, Πιττακὸς Λέσβιος, Χείλων Λακεδαιμόνιος, Βίας Πριηνεύς, Ανάχαρσις ὁ Σκύθης ἀγράμματος, Κλεόβουλος Λίνδιος. ιβ Φωκαεῖς ἐθαλασσοκράτησαν ἔτη μδ. Νέμεα πρῶτον ἤχθη ἀγὼν ὑπ᾽ Αργείων, μετὰ τὸν ἐπ᾽ Αρχεμόρῳ. Αἴσωπος μυθοποιὸς ἐγνωρίζετο, ὃς ὑπὸ Δελφῶν ἀπώλετο. ὁ τῶν Παναθηναίων γυμνικὸς ἀγὼν ἤχθη. Ευγάμων Κυρηναῖος ὁ τὴν Τηλεγονίαν ποιήσας ἐγνωρίζετο. Πυθαγόρας ὁ Σάμιος * Ολυμπιάσι ἐκρίθη παίδων πυγμὴν, ὃς ἀπελθὼς προβὰς τοὺς ἄνδρας ἐνίκα κατὰ τὴν ... Ολυμπιάδα. Αρριχίων Φιγαλεὺς τὸ τρίτον νικῶν παγκράτιον ψαλισθεὶς * ἀπέθανεν, νεκρός τε ἐστέφθη, φθάσαντος ἀπειπεῖν τοῦ ἀνταγωνιστοῦ Κλεομένους τοῦ * ποδὸς ὑπ᾽ αὐτοῦ. Πεισίστρατος Αθηναίων ἐτυράννησεν, καὶ εἰς Ιταλίαν παρῆλθεν. Αναξιμένης φυσικὸς ἐγνωρίζετο. Στησίχορος τέθνηκε. Σιμωνίδης ἤκμαζε. Χείλων εἷς τῶν ζ φιλοσόφων Λακεδαιμονίων ἔφορος γέγονεν. Η Λυδῶν βασιλεία σλβ ἔτει κατελύθη ὑπὸ Κύρου.

Λυδῶν βασιλεῖς.

Λυδῶν ἐβασίλευσεν	α	Αρδυσος Αλυάττου	ἔτη λϛ.
Λυδῶν ἐβασίλευσεν	β	Αλυάττης	ἔτη ιδ.
Λυδῶν ἐβασίλευσεν	γ	Μέλης	ἔτη ιβ.
Λυδῶν ἐβασίλευσεν	δ	Κανδαύλης	ἔτη ιζ.
Λυδῶν ἐβασίλευσεν	ε	Γύγης	ἔτη λϛ.
Λυδῶν ἐβασίλευσεν	ϛ	Αρδυσος	ἔτη λη.
Λυδῶν ἐβασίλευσεν	ζ	Σαδυάττης	ἔτη ιε.
Λυδῶν ἐβασίλευσεν	η	Αλυάττης	ἔτη μθ.
Λυδῶν ἐβασίλευσεν	θ	Κροῖσος	ἔτη ιε.

Κροῖσος κατὰ Κύρου στρατεύσας ἥλω σὺν τῇ Λυδῶν βασιλείᾳ διαρκεσάσῃ ἔτη σλβ, ἐν βασιλεῦσιν θ. οὗτος ἔνατος βασιλεὺς Λυδῶν γεγονὼς ἔτη ιε ἐβασίλευσεν, ἕως τοῦ ιδ ἔτους Κύρου. Οὗτος ὁ Κροῖσος πυθόμενος παρὰ τῷ Απόλλωνι εἴληφε μαντείου χρησμὸν τοιοῦτον. Κροῖσος Αλυν διαβὰς μεγάλην δύναμιν καταλύσει. καὶ οὐ νοήσας ἡττήθη. Εν τῇ Βαβυλωνίᾳ προεφήτευσε Δανιὴλ, καὶ Ιεζεκιὴλ, ἐν δὲ τῇ Ιουδαίᾳ Αμβακούμ. ἐν δὲ τῇ ἀνακλήσει τῆς αἰχμαλωσίας Αγγαῖος, καὶ Ζαχαρίας προεφήτευον. Ζοροβάβελ υἱὸς Σαλαθιὴλ υἱοῦ Ιεχονίου τοῦ βασιλέως ἡγεῖτο, καὶ Ιησοῦς ὁ τοῦ Ιωσεδὲκ ἱεράτευεν. προεφήτευον δὲ ὕστατοι προφητῶν Αγγαῖος, Ζαχαρίας ὁ τοῦ Αδδῶ, καὶ Μαλαχίας.

Ιουδαίων ἀρχαιογονία, καὶ τῶν κρατησάντων ἐν αὐτοῖς ἀπαρίθμησις, μέχρι τῆς Ρωμαϊκῆς δυναστείας, ἀπὸ τοῦ Αβραὰμ ἀρχομένη ὡς ἐν ἐπιτόμῳ.

Αβραὰμ μετὰ θάνατον τοῦ πατρὸς	ἔτη ρ.
Ισαὰκ	ἔτη ξ.
Ιακὼβ	ἔτη ρκα.
Ιωσὴφ, ἐν οἷς ἄρχει Αἰγύπτου	ἔτη π.
Εβραῖοι δουλεύουσιν Αἰγυπτίοις	ἔτη ρμ.
Μωϋσῆς ἐν τῇ ἐρήμῳ	ἔτη μ.
Ιησοῦς	ἔτη κζ.

Οἱ Κελταί.

Οθονιὴλ	ἔτη μ.
Αὼδ	ἔτη π.
Δεβόῤῥα καὶ Βαρὰκ	ἔτη μ.
Γεδεὼν	ἔτη μ.
Αβιμέλεχ	ἔτη μ.
Θωλᾶ	ἔτη κβ.
Ιάειρ	ἔτη κβ.
Ιεφθάε	ἔτη ς.
Εσεβὼν	ἔτη ζ.
Λαβδὼν	ἔτη η.

Επὶ τούτου Ιλίου ἅλωσις.

Σαμψὼν	ἔτη κ.
Ελεὶ ἱερεὺς	ἔτη μ.

Ομοῦ ἔτη ...... Μεθ' οὓς κατέστησαν βασιλεῖς ἀπὸ τῆς Ιούδα φυλῆς. ὧν πρῶτος

Δαβὶδ	ἔτη μ.
Σολομῶν	ἔτη μ.

Τῆς βασιλείας διαιρεθείσης, δύο φυλῶν μόνων ἡ κατὰ Ιεροσόλυμα γέγονε βασιλεία. ἡ δὲ τῶν ἑτέρων δέκα φυλῶν κατὰ Σαμάρειαν ἀπεκρίθη. καὶ ἐλέγοντο οἱ μὲν ἐν Ιεροσολύμοις, τοῦ Ιούδα βασιλεῖς. οἱ δὲ κατὰ Σαμάρειαν, τοῦ Ισραήλ. ῥητέον δὲ πρῶτον τοὺς ἀπὸ τοῦ Ιούδα, ἅτε καὶ ἀπὸ τοῦ βασιλικοῦ γένους κατηγμένους. ὁ πρῶτος Σαμαρείας, εἴτ' οὖν τοῦ Ισραὴλ, βασιλεὺς ὁ Ιεροβοὰμ, δοῦλος ἦν καὶ ἀποστάτης τοῦ Ροβοὰμ τοῦ υἱοῦ Σολομῶντος.

Ροβοὰμ	ἔτη ιζ.
Αβιὰ	ἔτη γ.
Ασὰ	ἔτη μα.
Ιωσάφατ	ἔτη κε.
Ιωρὰμ	ἔτη η.
Οχοσίας	ἔτη α.
Γοθολία μήτηρ	ἔτη ζ.
Ιωὰς	ἔτη μ.
Αμεσσίας	ἔτη κθ.
Αζαρίας, ὁ καὶ Οζίας	ἔτη νβ.
Ιωάθαμ	ἔτη ις.
Αχὰζ	ἔτη ις.

ἐφ' οὗ ὁ Ισραὴλ αἰχμάλωτος ἀπήχθη.

Εζεκίας	ἔτη κθ.
Μανασσῆς	ἔτη νε.
Αμὼν	ἔτη ιβ.
Ιωσίας	ἔτη λα.
Ιωαχὰζ μῆνας γ.	
Ελιακεὶμ, ὁ καὶ Ιωακεὶμ,	ἔτη ιβ.
Ιεχονίας, ὁ καὶ Ιωακεὶμ, μῆνας γ.	
Σεδεκίας	ἔτη ια.

ἐφ' οὗ Ιούδας αἰχμάλωτος ἀπήχθη. καὶ ὁ ναὸς πυρπολεῖται ὑπὸ Ναβουχοδονόσορ τοῦ Ασσυρίων βασιλέως Ολυμπιάδι τεσσαρακοστῇ ἑβδόμῃ.

Ομοῦ ἔτη υπε, μῆνες γ. Διέμειναν τὸ ἀπὸ ἐκείνου τοῦ χρόνου Ιουδαῖοι, καθὼς ἤδη προείρηται, ἀβασίλευτοι, ὅσα ἐπὶ ἰδίοις βασιλεῦσιν, ἄρχουσι μὲν καὶ ἡγεμόσι χρώμενοι τοῖς οἰκείοις ἀρχιερεῦσι, τοῖς δὲ Ασσυρίων βασιλεῦσι τὸ πρῶτον, ἢ τοῖς Περσῶν, ὑπακούοντες, καὶ μετ' ἐκείνους, τοῖς μετ' Αλέξανδρον ἄρξασι Μακεδόσι, μέχρις Αντιόχου Επιφανοῦς, ὃς τῆς Συρίας βασιλεύσας ἐλληνίζειν ἐξηνάγκασε τὸ Ιουδαίων ἔθνος. Κατὰ δὲ Αντίοχον τοῦτον Ματταθίας Ασαμωναίου παῖς ζῆλον τὸν ὑπὲρ τῆς πατρίου θρησκείας ἀναλαβὼν τὴν Ιουδαίων ἀρχὴν ἀνεκτήσατο, καὶ ἡγήσατο τοῦ λαοῦ. Μεθ' ὃν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ιούδας ὁ ἐπικληθεὶς Μακκαβαῖος. Ιωνάθης μετὰ τοῦτον. Σίμων τοῦτον ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ διαδέχεται. εἰς τοῦτον ἡ βίβλος τῶν Μακκαβαίων περιίσταται περιέχουσα χρόνον ἐτῶν τεσσαράκοντα μέχρι τέλους ρξα Ολυμπιάδος.

Μετὰ

Μετὰ δὲ Σίμωνα Ἰουδαίων ἡγεῖται, καθὼς Ἀφρικανός, καὶ Ἰώσηππος ἱστορεῖ,
Ἰωάννης, ὁ καὶ Ὑρκανός, ἔτη κς.
Μεθ' ὃν Ἀριστόβουλος ἔτη α.
Οὗτος πρῶτος διάδημα περιέθετο, ὁμοῦ καὶ βασιλεὺς καὶ ἀρχιερεὺς γεγονὼς τοῦ Ἰουδαίων ἔθνους μετὰ ἔτη υπδ τῆς εἰς Βαβυλῶνα αἰχμαλωσίας.
Μεθ' ὃν Ἀλέξανδρος, ὁ καὶ Ἰανναῖος. ἔτη κζ.
Μεθ' ὃν Ἀλεξάνδρα, ἡ καὶ Σαλίνα, γυνὴ αὐτοῦ, ἔτη θ.
Μεθ' ἣν Ἀριστόβουλος, καὶ Ὑρκανός. καθ' οὓς Πομπήϊος Ῥωμαίων στρατηγὸς ὑποφόρους Ῥωμαίοις ἐποιήσατο Ἰουδαίους, Ὑρκανὸν μὲν ἐπιστήσας αὐτοῖς βασιλέα, τὸν δὲ Ἀριστόβουλον δέσμιον εἰς Ῥώμην ἀναγαγών. Κατὰ τοῦτον τὸν Ὑρκανόν, Ῥωμαίων βασιλεύει ἐπὶ τῆς ρπδ (ρπγ) Ὀλυμπιάδος Ἰούλιος Καῖσαρ ἔτη γ, μῆνας ζ. Μεθ' ὃν Αὔγουστος, ὁ καὶ Σεβαστός, ἔτη νς, μῆνας ς. καθ' ὃν Ἡρώδης πρῶτος ἀλλόφυλος οὐδὲν προσήκουσαν αὐτῷ τὴν Ἰουδαίων βασιλείαν ὑπὸ Ῥωμαίων ἐγχειρίζεται, γένος ὢν Ἀσκαλωνίτης. ἐν τούτῳ καὶ ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ ἐν Βηθλεὲμ γεννᾶται τῆς Ἰουδαίας.
Μετὰ δὲ Αὔγουστον Ῥωμαίων ἐβασίλευσε Τιβέριος. Τούτου ἔτος ἦν πεντεκαιδέκατον, ἐν ᾧ σωτὴρ, καὶ κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ θεὸς ἀνεφάνη ἐν τῷ τῶν ἀνθρώπων βίῳ.
Ἦν δὲ τὰ ἀπὸ Ἀδάμ, ἕως δευτέρου ἔτους Δαρείου, ἔτη ͵δχο.
Ἔστι τὰ ἀπὸ τοῦ δευτέρου ἔτους Δαρείου, ἐπὶ τὸ ιε Τιβερίου, ἔτη φμη.

Ὁμοῦ τὰ πάντα ἀπὸ Ἀδάμ, ἐπὶ τὸ πεντεκαιδέκατον ἔτος Τιβερίου, ἔτη * ͵ση.

Ἀπὸ δὲ πεντεκαιδεκάτου ἔτους Τιβερίου, ἐπὶ τὴν εἰκοσαετηρίδα Κωνσταντίνου τοῦ νικητοῦ Σεβαστοῦ, ἔτη τ.
συνάγεται ὁ πᾶς χρόνος εἰς ἔτη * ͵εφιη (͵εφκη) κατὰ τὴν τῶν ἑβδομήκοντα ἑρμηνείαν.
Ἐπιδραμοῦμαι δὲ καὶ τοὺς τοῦ Ἰσραὴλ βασιλεῖς.

Ἰσραὴλ βασιλεῖς.

Ἱεροβοάμ		ἔτη κβ.
Ναδάβ		ἔτη β.
Βαασά		ἔτη κδ.
Ἐλά		ἔτη β.
Ζαμβρί	ἡμέρας ο.	
Ἀμβρί		ἔτη ιβ.
Ἀχαάβ		ἔτη κβ.
Ὀχοζίας		ἔτη β.
Ἰωράμ		ἔτη ιβ.
Ἠοῦ		ἔτη κβ.
Ἰωάχαζ		ἔτη ιζ.
Ἰωάς		ἔτη ις.
Ἱεροβοάμ		ἔτη μα.
Ζαχαρίας	μῆνας ς, ἡμέρας ς.	
Σελλούμ	μῆνα α, ἡμέρας ιε.	
Μαναήμ		ἔτη ι.

ἐφ' οὗ ἐβασίλευσεν Ἀσσυρίων * Φουά.

....	ἔτη ....
Φακεΐας	ἔτη ....
Φακεέ	ἔτη κ.
Ὠσηέ	ἔτη θ.

ἐφ' οὗ αἰχμάλωτος ληφθεὶς ὁ Ἰσραὴλ ὑπὸ Σαλμανασὰρ τοῦ Ἀσσυρίων βασιλέως κατῴκισται ὀγδόῃ Ὀλυμπιάδι.
ὁμοῦ ἔτη σμθ, μῆνες ζ, ἡμέρας κη.

Περσῶν βασιλεῖς.

Περσῶν ἐβασίλευσεν β Καμβύσης υἱὸς Κύρου ἔτη η.
Καμβύσης ἐπιστρατεύσας κατὰ τῶν β ἀδελφῶν Μάγων ἐφ' ἵππου τρωθεὶς τελευτᾷ. Τοῦτον τινὲς φασὶν εἶναι Ναβουχοδονόσορ δεύτερον τὸν κατὰ Ὀλοφέρνην καὶ τὴν Ἰουδὶθ, ὥσπερ Ἀφρικανός. ὅπερ ἀδύνατον.
Περσῶν ἐβασίλευσεν γ Μάγοι ἀδελφοὶ β μῆνας ζ.
Περσῶν ἐβασίλευσεν δ Δαρεῖος Ὑστάσπου ἔτη λς.
Οὗτος τὰς μυθευομένας κατὰ τῆς Ἑλλάδος μυριάδας μετὰ Δάτιδος, Δατίου, καὶ Σαφέρνους τῶν στρατηγῶν διέπεμψε πεισθεὶς τοῖς τυράννοις Ἱππίᾳ τῷ Ἀθηναίῳ καὶ Δημαράτῳ Λακεδαιμονίῳ διωχθεῖσιν οἴκοθεν, λοιπὸν δὲ καὶ διὰ τὴν Σάρδεων ἅλωσιν ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, καὶ φερόντων τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν τὴν Περσῶν ἀνάγκην. τότε δὲ κακῶς πράττουσιν

τοῦσιν ἐν Μαραθῶνι Πέρσαι, Μιλτιάδου καὶ Ἀριστείδου, καὶ Καλλιμάχου καλῶς ἐστρατηγηκότων. ἐν οἷς καὶ ὁ τύραννος Ἱππίας πίπτει μετὰ τῶν βαρβάρων Ἀθηναίοις μαχόμενος. αὐτὸς δὲ Δαρεῖος οὐκ ἐνεγκὼν τὸ πάθος, ὑπὸ ἀθυμίας ἀπόλλυται.

Μακεδόνων βασιλεῖς.

Μακεδόνων ἐβασίλευσεν η̄ Ἀμύντας ἔτη μθ̄.
Μακεδόνων ἐβασίλευσεν θ̄ Ἀλέξανδρος ἔτη μδ̄.
Κατὰ τοῦτον ἡ Ξέρξου διάβασις. οὗτος δὲ ἔδωκε τοῖς Πέρσαις ὕδωρ καὶ γῆν.
Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ιᾱ Περδίκκας ἔτη κγ̄.

ΣΠΟΡΑΔΗΝ. [Νάξιοι ἐθαλασσοκράτησαν ἔτη ῑ. καὶ μετ' αὐτοὺς Ἐρετριεῖς ἔτη ζ̄. Γέλων Συρακουσίων ἐκράτησεν ἔτη ιζ̄. ἐθαλασσοκράτησαν Αἰγινῆται ἔτη ῑ. Πυθαγόρας ὁ φιλόσοφος τέθνηκεν ἐτῶν ϟϛ. οἱ δὲ ο̄ς. Αἰσχύλος τραγῳδοποιὸς ἐγνωρίζετο. ὁ Πειραιεὺς ἐτειχίσθη ὑπὸ Θεμιστοκλέους. Λατῖνοι Ῥωμαίων ἀπέστησαν. Ἐν Ῥώμῃ ὁ δῆμος ἀπέστη τῆς συγκλήτου. Ἀριστείδης ἐξωστρακίσθη. Ἀθηναῖοι τὸν Πειραιᾶ ἐτείχισαν. Ζεῦξις ζωγράφος ἐγνωρίζετο. Κίμων ἐπ' Εὐρυμέδοντι Πέρσας ἐνίκα ναυμαχίᾳ, καὶ πεζομαχίᾳ. καὶ ὁ Μηδικὸς πόλεμος ἐπαύσατο διὰ Φιάλεως ἰσχάδας συστὰς Πέρσαις καὶ Ἀθηναίοις καὶ πᾶσιν Ἕλλησιν ἀπ' αὐτοῦ. Φιάλης δὲ δῆμος τῆς Ἀττικῆς. Κρατῖνος καὶ Πλάτων οἱ κωμικοὶ ἤκμαζον. ἐν Ῥώμῃ Καπιτωλίων ἀγὼν ἑκατονταετὴς ἤχθη. Κράτης ὁ κωμικός, καὶ Τελέσιλλα, καὶ Πράξιλλα, καὶ Κλεοβουλίνα ἐγνωρίζοντο. Βακχυλίδης ὁ μελοποιὸς ἤκμαζεν. ὁ τῆς Ἥρας ναὸς ἐνεπρήσθη. Ἀθηναῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι σπονδὰς ἐποιήσαντο πρὸς ἀλλήλους τριακοντούτεις. Ἡρόδοτος ἱστορικὸς ἐτιμήθη παρὰ τῆς Ἀθηναίων βουλῆς ἐπαναγνοὺς αὐτοῖς τὰς βίβλους. Εὐριπίδης τραγῳδοποιὸς ἐγνωρίζετο. Πρωταγόρας ὁ σοφιστὴς ἤκμαζεν. Τούτου Ἀθηναῖοι τὰς βίβλους ἐψηφίσαντο καῦσαι. Ἐν Ῥώμῃ πάλιν ὕπατοι. Ἄβαρις Ὑπερβόρειος χρησμολόγος ἐγνωρίζετο. Φειδίας πλάστης καὶ ἀγαλματοποιὸς ἐγνωρίζετο, ὃς τὴν ἐλεφαντίνην Ἀθηνᾶν ἐποίησεν. Θεαίτητος μαθηματικὸς ἤνθει. Ἐν Ἰταλίᾳ Καμπανῶν ἔθνος συνέστη. Δημόκριτος Ἀβδηρίτης φυσικὸς φιλόσοφος ἤκμαζεν [ἐν Αἰγύπτῳ μυηθεὶς ὑπὸ Ὀστάνου τοῦ Μήδου σταλέντος ἐν Αἰγύπτῳ παρὰ τῶν τηνικαῦτα βασιλέων Περσῶν ἄρχειν τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἱερῶν ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Μέμφεως σὺν ἄλλοις ἱερεῦσι καὶ φιλοσόφοις. ἐν οἷς ἦν καὶ Μαρία τις Ἑβραία σοφή, καὶ Παμμένης συνέγραψε περὶ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, καὶ λίθων, καὶ πορφύρας λοξῶς. ὁμοίως δὲ καὶ Μαρία ἐπῃνέθησαν παρ' Ὀστάνου, ὡς πολλοῖς καὶ σοφοῖς αἰνίγμασι κρύψαντες τὴν τέχνην. Παμμένους δὲ κατέγνωσαν ἀφθόνως γράψαντος.] Ἱπποκράτης Κῷος ἰατρῶν ἄριστος ἐγνωρίζετο Ἀσκληπιάδης τὸ γένος. Δικτάτωρ ἐν Ῥώμῃ πρῶτος κατεστάθη Ῥοῦφος Λάρκιος. Πανύασις ποιητὴς ἐγνωρίζετο. Ἀριστείδης ὁ λεγόμενος δίκαιος ἐξωστρακίσθη μετὰ πολλοὺς πόνους ὑπὸ Ἀθηναίων. Ἰωακεὶμ υἱὸς Ἰησοῦ β̄ ἱεράτευσεν ἔτη λϛ̄.

Ἐλιάσιβος γ̄ ἱεράτευσεν ἔτη λδ̄ ἑπτακαιδέκατος ἀπὸ Ἀαρὼν τοῦ πρώτου ἱερέως.

Ἔσδρας ἱερεὺς παρὰ Ἰουδαίοις ἐγνωρίζετο. καθ' ὃν ἀρχιερεὺς ἦν Ἐλιασὶβ υἱὸς Ἰωακεὶμ τοῦ υἱοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ἰωσέδεκ. ἦν δὲ Ἔσδρας γραμματεὺς νόμων ἱερῶν διδάσκαλος ἐπιφανὴς τῶν ἀπὸ Βαβυλῶνος ἐπὶ τὴν Ἰουδαίαν ἐπανελθόντων. Τὰ κατὰ τὴν Ἐσθὴρ καὶ Μαρδοχαῖον φασί τινες. ἐγὼ δὲ οὐ πείθομαι. οὐ γὰρ ἐσιώπησε τὰς κατ' αὐτὴν πράξεις ἡ τοῦ Ἔσδρα γραφή. Τὰ κατὰ Νεεμίαν. Νεεμίας ἐκ φυλῆς Ἰούδα οἰνοχόος Ἀρταξέρξου εἰκοστῷ ἔτει τοῦ αὐτοῦ Ἀρταξέρξου αἰτήσας τὸν βασιλέα ἄνεισιν εἰς Ἱερουσαλὴμ ἐκ Βαβυλῶνος, τὴν πόλιν τε αὐτοῖς τείχεσιν ἤγειρεν. ἡ δὲ ᾠκοδομήθη πλατεῖα καὶ περίτειχος κατὰ τὴν πρόρρησιν Δανιὴλ τοῦ προφήτου, εἰκοστῷ ἔτει Ἀρταξέρξου τοῦ Μακρόχειρος ἀρξαμένου τοῦ ἔργου, καὶ πληρωθέντος κατὰ τὸ λβ̄ ἔτος αὐτοῦ, ὡς ἱστορεῖ ἡ τοῦ Ἔσδρα γραφή, ἐπεὶ ἀρχιεράτευσεν ἔτη ...... Μετὰ δὲ Ἰωάννην ὁ κατὰ Ἀλέξανδρον γενόμενος ὕστερον τὸν Μακεδόνα.

Ἕως μὲν οὖν Ἔσδρα καὶ Νεεμίου αἱ ἐνδιάθετοι Ἑβραϊκαὶ γραφαὶ ἐκκλησιάζεσθαι παρεδόθησαν ὑπὸ τῶν μακαρίων Ἀποστόλων καὶ Μαθητῶν τοῦ κυρίου καὶ θεοῦ καὶ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τῶν ἁγίων πατέρων καὶ διδασκάλων ἡμῶν. Τὰ δὲ μετὰ ταῦτα συμβάντα, ἢ πραχθέντα, ἕως τῆς θείας σαρκώσεως τοῖς Ἰουδαίοις Ἰώσηππος ἐν τοῖς Μακκαβαϊκοῖς ἱστορεῖ καὶ Ἀφρικανὸς μετ' αὐτὸν ἐν ἐπιτόμῳ. Τὰς μέντοι ο̄ ἑβδομάδας παρὰ τῷ Δανιὴλ, ἕως Χριστοῦ ἡγουμένου, ἐντεῦθεν εἴ τις ἀριθμήσειεν, αἳ γίνονται ἔτη υϛ̄, εὕροι ἂν αὐτὰς ἐπὶ Νέρωνα Ῥωμαίων αὐτοκράτορα περαιουμένας, καθ' ὃν πολιορκεῖσθαι ἀρξαμένη ἡ πόλις μετὰ Νέρωνα, ἔτει β̄ Οὐεσπασιανοῦ τὴν ἐσχάτην ἅλωσιν ὑπομένει.

Περσῶν βασιλεῖς.

Τῶν Περσῶν ἐβασίλευσεν ε̄ Ξέρξης ἔτη κ̄.

Ξέρξης Αἴγυπτον παρέλαβεν. Ξέρξης εἰς Ἀθήνας ἐλθὼν ἐνέπρησεν αὐτὰς ἐπὶ Καλλιάδου Ἀθηναίων ἄρχοντος. Οὗτος καὶ τὴν Αἴγυπτον τυραννήσασαν ἐπὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Δαρείου καθυπέταξε, καὶ τὰς Ἀθήνας ἐνέπρησε σὺν πολλαῖς μυριάσι καὶ ναυτικῷ μεγίστῳ παραγενόμενος εἰς Ἑλλάδα, ὃς εἰσελθὼν τὰς Θερμοπύλας καὶ καταπλεύσας εἰς Πειραιᾶ τῇ στρατηγίᾳ Θεμιστοκλέους ἐν Ἀρτεμισίῳ καὶ Σαλαμῖνι δεινῶς πράξας μόλις ἐπανῆλθεν εἰς τὰ οἰκεῖα, Μαρδόνιον καὶ Μασίστιον στρατηγοὺς καταλείψας σὺν λ̄ μυριάσιν ἐν Πλαταιαῖς καὶ Μυκάλῃ πολέμῳ κρατηθέντας, κἀκεῖσε διαφθαρέντας πολλά τε βουληθέντας Ἀθηναίοις σπείσασθαι, καὶ μὴ δυνηθέντας. Τότε καὶ Φειδίας ὁ πλάστης καὶ Ἡρόδοτος ἱστορικὸς ἤκμαζον. κατὰ τοῦτον φασὶ πρῶτον γενέσθαι δικτάτορα Ῥωμαίοις Τιβέριον Μάρκιον, καὶ Μιλτιάδην τὸν στρατηγὸν μετὰ τὴν ἐν Μαραθῶνι κατὰ Περσῶν νίκην ἀδίκως ὑπ' Ἀθηναίων μέχρι θανάτου δεθῆναι, καὶ μηδὲ ταφῆς ἀξιωθῆναι, ἕως Κίμων ἑαυτὸν εἰς τὸν δεσμὸν ὑπὲρ τοῦ πατρὸς ἔδωκε, μόλις

ἔπειτα λυθεὶς δι' Ἐλπινίκης ἰδίας ἀδελφῆς ἀνδρὶ πλουσίῳ συναφθείσης διὰ τὴν ὥραν δι' οὗ καὶ τὸν ἀδελφὸν ἔλυσε Κίμωνα.

Τῶν Περσῶν ἐβασίλευσεν ς̄ Ἀρτάβανος υἱὸς Ξέρξου μῆνας ζ.
Τῶν Περσῶν ἐβασίλευσεν ζ̄ Ἀρταξέρξης Ξέρξου ὁ λεγόμενος Μακρόχειρ ἔτη μα.

Ἐπὶ Ἀρταξέρξου τούτου τοῦ Μακρόχειρος ἐπολέμησαν οἱ Ἀθηναῖοι τὸν λεγόμενον ἱερὸν πόλεμον. Τότε καὶ Κάμιλλος παρὰ Ῥωμαίοις ὑπάτευσεν ἄριστος στρατηγὸς ἀλόγως διωχθεὶς ἐκ συκοφαντίας, ὃς οὐ καρτερήσας ὁρῶν πολιορκουμένην ὑπὸ Γαλατῶν τὴν Ῥώμην, δύναμιν συλλεξάμενος ἠλευθέρωσε τῆς πολιορκίας τὴν πόλιν ἐπελθὼν ἔξωθεν καὶ διαφθείρων τοὺς πολεμίους. Τότε καὶ Θουκυδίδης ὁ συγγραφεὺς παρ' Ἀθηναίοις ἤκμαζεν. Τότε καὶ ὁ Πελοποννησιακὸς συνέστη πόλεμος διὰ τὸ γεγονὸς ὑπὸ Περικλέους ψήφισμα, μὴ κοινωνεῖν Μεγαρεῦσι τοὺς Ἀθηναίους ὡς ὑβρίσασιν Ἀσπασίαν τὴν γαμετὴν αὐτοῦ, καὶ διὰ τὴν τοιαύτην αἰτίαν προσθεμένων τῶν Μεγαρέων τοῖς Λακεδαιμονίοις. Τότε καὶ Κίμων στρατηγὸς ἀκμάσας ἀχαριστηθεὶς μετ' οὐ πολὺ ἐξωρίσθη χρόνον ὑπ' Ἀθηναίων τῶν καὶ Ἀριστείδην ἐξορισάντων, καὶ τοὺς Θεμιστοκλέους πόνους ἀγνωμονησάντων οὕτως, ὡς φάρμακον αὐτὸν ἑλέσθαι καὶ καταλῦσαι τὸν βίον. Τότε καὶ Δημόκριτος Ἀβδηρίτης φυσικὸς φιλόσοφος ἐγνωρίζετο, καὶ Ἐμπεδοκλῆς ὁ Ἀκραγαντῖνος, Ζήνων τε, καὶ Παρμενίδης οἱ φιλόσοφοι, καὶ Ἱπποκράτης Κῷος ὁ ἰατρός. ῥήτορες δὲ καὶ Λυσίας τε, καὶ Ἰσαῖος, καὶ Ἀντισθένης ὠνομάζοντο, Ἀριστοφάνης τε ὁ κωμικός, καὶ Εὐριπίδης ποιητής, καὶ Ἡράκλειτος φυσικὸς φιλόσοφος, καθ' ὥς φασι καὶ Σωκράτην φιλόσοφον τεχθῆναι.

Μακεδόνων βασιλεῖς.

Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ιβ̄ Ἀρχέλαος ἔτη ιδ.
Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ιγ̄ Ὀρέστης ἔτη γ.

ΣΠΟΡΑΔΗΝ. Ἐν Ῥώμῃ Σουσουνία παρθένος φθαρεῖσα κατωρύγη ζῶσα. λίθος ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἔπεσεν ἐν ποταμοῖς Αἰγός. Σωκράτης ἐγεννήθη. Πίνδαρος καὶ Σιμωνίδης μελοποιοὶ ἐγνωρίζοντο. ἡ ἐν Θερμοπύλαις μάχη, καὶ ἡ ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχία. Ἐν Ῥώμῃ Πορπλα τις παρθένος ἐπὶ διαφθορᾷ καταγνωσθεῖσα ζῶσα κατωρύγη. Χοιρίλος καὶ Φρύνιχος ἐγνωρίζοντο. οἱ περὶ Διαγόραν φυσικοὶ φιλόσοφοι ἤκμαζον. Ἱέρων Συρακουσίων ἐτυράννει, καὶ ὅλης Σικελίας. Σοφοκλῆς τραγῳδοποιὸς πρῶτον ἐπεδείξατο. Θεμιστοκλῆς εἰς Πέρσας φεύγει διὰ τὴν Ἀθηναίων ἄνοιαν, ὃς σῶμα τούτου πιὼν τελευτᾷ. Σικελίας δημοκρατία. Ἡλίου ἔκλειψις. Ἀναξαγόρας θνήσκει. Κίμωνι τῇ Εὐρυμεδόντι ναυμαχίᾳ Πέρσας νικᾷ καὶ πεζομαχίᾳ. Εὔηνος ἐλεγείας ποιητὴς ἐγνωρίζετο. Ἐμπεδοκλῆς, καὶ Παρμενίδης φυσικοὶ φιλόσοφοι ἐγνωρίζοντο. Ζήνων καὶ Ἡράκλειτος ὁ σκοτεινὸς ἤκμαζον. Δήμαρχοι ἐν Ῥώμῃ, καὶ ἀγορανόμοι ᾑρέθησαν μηκέτι ὄντων ὑπάτων. νόμους ἐκ τῆς Ἑλλάδος Ῥωμαῖοι μετεστείλαντο, ἀφ' ὧν τὰς δώδεκα δέλτους συνέθηκαν.

Ἀρχιερεῖς.

Ἰουδαίων ἀρχιερεὺς ε̄ Ἰωάννης ἔτη λβ.
Ἰουδαίων ἀρχιερεὺς ς̄ Ἰαδδοὺς ἔτη κ.
Μανασσῆς ἀδελφὸς Ἰαδδοῦ ἀρχιερέως ᾠκοδόμησε τὸ ἐν Γαριζὶν ἱερὸν Σαμαρείταις.

Περσῶν βασιλεῖς.

Τῶν Περσῶν ἐβασίλευσεν η̄ Ξέρξης υἱὸς Ἀρταξέρξου μῆνας β.
Τῶν Περσῶν ἐβασίλευσεν θ̄ Σογδιανὸς μῆνας ζ.
Τῶν Περσῶν ἐβασίλευσεν ῑ Δαρεῖος ὁ νόθος ἀνελὼν Σογδιανὸν ἔτη ιθ.

Κατὰ τοῦτον ἐπικληθέντα Δαρεῖον νόθον ἡ Ἀθηναίων συμφορὰ γέγονεν ἐν Σικελίᾳ, καὶ Αἴγυπτος ἀπέστη Περσῶν. Τότε δὴ καὶ Πολυδάμας Σκοτουσαῖος παγκράτιον νικήσας παρ' Ὤχῳ τῷ Περσῶν βασιλεῖ γέγονε μετὰ χρόνον λέοντα διαχειρώμενος, καὶ ὡπλισμένοις γυμνὸς πολεμῶν, παμμεγέθης ὑπάρχων, καὶ ἀλκιμώτατος.
Τῶν Περσῶν ἐβασίλευσεν ια̅ Ἀρταξέρξης υἱὸς Δαρείου νόθου, ὁ καὶ Μνήμων, ἔτη μ.

Κατὰ τοῦτόν μοι δοκεῖ ἡ κατὰ τὴν Ἐσθὴρ ἱστορία, εἰ δὴ αὐτός ἐστιν ὁ παρὰ μὲν Ἑβραίοις Ἀσσούηρος, παρὰ δὲ τοῖς ο ἑρμηνευταῖς Ἀρταξέρξης. Τῷ λβ ἔτει Ἀρταξέρξου υἱοῦ Δαρείου νόθου Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου Μακεδόνων βασιλέως ἐξ Ὀλυμπιάδος ἐγεννήθη. ἐπὶ τοῦ Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, Κῦρος ἀδελφὸς αὐτοῦ, Δαρείου τοῦ νόθου παῖς καὶ Παρυσάτιδος οἰκῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐπεστράτευσε κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ περὶ τῆς βασιλείας.
Τῶν Περσῶν ἐβασίλευσε ιβ̄ Ὦχος Ἀρταξέρξου παῖς ἔτη ε, κατὰ δέ τινας ἔτη κ.

Ὦχος Ἀρταξέρξου παῖς εἰς Αἴγυπτον στρατεύων μερικὴν αἰχμαλωσίαν εἷλεν Ἰουδαίων, ὧν τοὺς μὲν ἐν Ὑρκανίᾳ κατῴκισε πρὸς τῇ Κασπίᾳ θαλάσσῃ, τοὺς δὲ καὶ ἐν Βαβυλῶνι, οἳ καὶ μέχρι νῦν εἰσὶν αὐτόθι, ὡς πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων ἱστοροῦσι.

ἱστοροῦσιν. οὗτος ὁ Ὦχος κρατήσας Αἰγύπτου β ἔτη ἀναιρεῖται ὑπὸ Βαγώου τινὸς Πέρσου τοῦ ἐν τέλει. ὁ αὐτὸς καὶ Σιδῶνα κατέσκαψεν. Εως Ὤχου καὶ Νεκτανεβῶ ὁ Μανεθῶς τὰς λα δυναστείας Αἰγύπτου περιέγραψεν περιεχομένας ἔτεσι αι. Τὰ δὲ μετὰ ταῦτα ἐκ Ελληνικῶν συγγραφέων. οὗτος ὁ Ὦχος εἰς Αἴγυπτον ἐπιστρατεύσας ἔτι ζῶντος τοῦ πατρὸς Αρταξέρξου (ὡς καὶ ἄλλοι) μετὰ ταῦτα ἐκράτησεν Αἰγύπτου, φυγόντος Νεκτανεβῶ, ὥς τινες, εἰς Αἰθιοπίαν, ὡς δὲ ἕτεροι, εἰς Μακεδονίαν, ἡνίκα καὶ Ολυμπιάδι μιχθεὶς διὰ γοητείας υἱὸν ἔσχεν Αλέξανδρον Αμμωνος εἶναι καὶ θεοῦ υἱὸν νομιζόμενον.

Τῶν Περσῶν ἐβασίλευσεν ιγ Ὦχος υἱὸς ..... ἔτη δ.
Τῶν Περσῶν ἐβασίλευσεν ιδ Δαρεῖος Αρμοσάμου ἔτη ϛ.

Οὗτος ὁ Δαρεῖος ὁ Αρμοσάμου συμβαλὼν Αλεξάνδρῳ ἐν Ἰσσῷ ποταμῷ τῆς Κιλικίας ἡττᾶται. Δαρεῖος Αρσάμου, ὃν Αλέξανδρος καθεῖλεν, Σαναβαλλάτην τινὰ Χουθαῖον σατράπην ἔπεμψεν ἐν τῇ Ιουδαίᾳ. τούτου γαμβρὸς ἐπὶ θυγατρὶ γέγονε Νικασοῖ ὁ τοῦ τηνικαῦτα ἀρχιερέως Ιαδδοῦ ἀδελφὸς, ὁ καὶ Μανασσῆς, ὃν μὴ δυνηθεὶς Σαναβαλλέτης εἰς Ιερουσαλὴμ καταστῆσαι ἀρχιερέα κτίζει ναὸν ἐν τῷ ὄρει Γαριζεὶ δεηθεὶς πρῶτον μὲν Δαρείου, ἔπειτα δὲ καὶ Αλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. καὶ καθιστᾷ αὐτὸν ἀρχιερέα ἐν τῷ αὐτῷ ναῷ τῷ ὑπὸ Σαμαρειτῶν νῦν προσκυνουμένῳ.

ΑΙΓΥΠΤΙΩΝ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑΙ.

Αἴγυπτος ἀπέστη Περσῶν δευτέρῳ ἔτει νόθου Δαρείου.

Αἰγυπτίων κη δυναστεία.

Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν Αμυρταῖος Σαΐτης ἔτη ϛ.

Αἰγυπτίων κθ δυναστεία.

Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν α Νεφερίτης ἔτη ϛ.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν β Αχωρις ἔτη ιγ.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν γ Ψάμμουθις ἔτη β.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν δ Μυᾶς ἔτη δ.

Αἰγυπτίων λ δυναστεία Σεβεννυτῶν.

Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν Νεκτανέβης ἔτη η.

Αἰγυπτίων λα δυναστεία.

Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν Τέως ἔτη β.

ΣΠΟΡΑΔΗΝ. Πλάτων πρὸς Σωκράτην ἐφοίτα. Σιμμίας, καὶ Κέβης, καὶ οἱ λοιποὶ Σωκρατικοί. κατὰ Αφρικανὸν Ολυμπιὰς πζ ὁ Πελοποννησίων καὶ Αθηναίων πόλεμος ἑπτακαιεικοσαετὴς, ὃν Θουκυδίδης συνέγραψεν, δι' Ασπασίαν πόρνην Β * καὶ σέλας μετὰ Μεγαρέων ἀσυγειτόνων Αθηναίοις συνέστη. Ολυμπιὰς πη. Βακχυλίδης μελοποιὸς ἐγνωρίζετο. Αθηναίοις ἐπέστη ὁ λιμός. Σωκράτης φιλόσοφος καθαρτικὸς ἤνθει. Εὔπολις καὶ Αριστοφάνης κωμικοὶ, Σοφοκλῆς τε ὁ τραγῳδοποιὸς ἐγνωρίζετο. Γοργίας καὶ Ιππίας, καὶ Πρόδικος, ὡς δέ τινες, καὶ Ζήνων, καὶ Παρμενίδης κατὰ τούτους ἤκμαζον. Πῦρ ἐκ τῆς Αἴτνης ἐν τοῖς κατὰ Σικελίαν τόποις ἐρράγη. Σεισμῶν γεγονότων, ἡ πρὸς Λοκροῖς Αταλάντη σχισθεῖσα νῆσος ἐγένετο. Λακεδαιμόνιοι πρὸς Αθηναίους ἐσπείσαντο. Εὔδοξος ὁ Κνίδιος ἐγνωρίζετο. Λακεδαιμόνιοι ἀπῴκισαν Ηράκλειαν. Αθηναίων συμφορὰ ἐν Σικελίᾳ. Αθηναῖοι ἐτυραννήθησαν. Αλκιβιάδην ἀνεῖλεν Φαρνάβαζος. Κύρου Πέρσου ἀνάβασις, ἣν ἱστορεῖ Ξενοφῶν ὁ Γρύλλου. Ισοκράτης ῥήτωρ. Κτησίας. Διόδωρος ἐγνωρίζετο. Αθηναῖοι τὰ κδ ἑλληνικὰ γράμματα κατὰ τούτους τοὺς χρόνους ἐχρήσαντο, ιϛ μόνα ὄντα πρότερον. οἱ ἐν Αθήναις τύραννοι κατελύθησαν. Αθηναῖοι ἡττηθέντες ὑπὸ Λυσάνδρου ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς παρέδοσαν ἑαυτοὺς Λακεδαιμονίοις. ἔτει ρνζ Ρόδιοι ἐκ τῆς Τριπόλεως εἰς μίαν συνῆλθον πόλιν. καὶ Κῦρος ἐπὶ τὸν ἀδελφὸν Αρταξέρξην ἀπὸ τῆς Ελλάδος ἀνελθὼν ἀναιρεῖται, ὡς ἱστορεῖ Ξενοφῶν * τὴν ἀνάβασιν, ὃς ἡγήσατο τῶν μυριάδων ἐν τῇ καθόδῳ. οἱ δ' ἐν Αθήναις κατελύθησαν τύραννοι. Σαλπιγκτῶν καὶ κηρύκων ἀγὼν προσετέθη ἐν Ολυμπίᾳ. Ελίκη καὶ Βοῦρα πόλεις ἐν Αχαΐᾳ, ἤτοι Πελοποννήσῳ, κατεπόθησαν μεγάλῳ σεισμῷ. ὧν ἔτι κατὰ θάλασσαν ἴχνη φαίνεται τοῖς πλέουσιν ἀπὸ Πατρῶν ἐπὶ Κόρινθον εἰς δεξιά. Εὔδοξος ἀστρολόγος ἐγνωρίζετο. Καρχηδονίων ὁ ἱερὸς πόλεμος. Σκηπίων Αφρικανὸς Ρωμαίων δικτάτωρ πορθήσας Καρχηδόνα Αφρικὴν τὴν χώραν μετωνόμασεν. Σωκράτης διὰ ἀνοίας Αθηναίων ἀποθνήσκει κατακριθεὶς πιεῖν τὸ κώνειον. ὁ ἐν Εφέσῳ ναὸς αὖθις ἐνεπρήσθη. Διογένης Κυνικὸς φιλόσοφος ἐγνωρίζετο. Διονύσιος Σικελίας ἐτυράννει. Πλάτων καὶ ἄλλοι Σωκρατικοὶ φιλόσοφοι ἤνθουν. Γαλάται καὶ Κέλται Ρώμης ἐκράτησαν πλὴν τοῦ Καπιτωλίου. Εὐαγόρας βασιλεὺς τῆς Κύπρου διέζη. Πραινεστίνους ἐνίκησαν Ρωμαῖοι. Ισοκράτης σοφιστὴς ἤκμαζεν. Διονύσιος Σικελίας τύραννος ἀπέθανεν κρατήσας ἔτη ιη. μεθ' ὃν ὁ δεύτερος υἱὸς αὐτοῦ Διονύσιος ὁ νεώ-

νεώτερος, καθ' ὃν ὁ Πλάτων ἐν Σικελίᾳ γεγονὼς τὸ δεύτερον. Ἀριστοτέλης Πλάτωνι ἐμαθήτευσεν ἀπὸ ιζ ἔτους τῆς ζωῆς αὐτοῦ. τότε, φασὶ, καὶ Σωκράτης διὰ ἄνοιαν τῶν Ἀθηναίων τὸ κώνειον πιὼν ἐτέλεσε τὸν βίον. ἐπ' αὐτοῦ Διονύσιος ἐτυράννει τῆς Σικελίας. καθ' ὃν ὁ Πλάτων ἀποδημήσας ἱστορίας ἕνεκα τῶν λεγομένων Αἰτναίων τοῦ πυρὸς κρατήρων, ὥς φασιν οἱ κατ' αὐτὸν φιλόσοφοι, ὡς δὲ Ἀριστείδης ὁ ῥήτωρ κατὰ Πλάτωνος γράψας, Σικελικῆς χάριν τραπέζης τοῖς τυράννοις γνώσκεται διά τινος Δίωνος γυναῖκα ἀδελφοῦ τοῦ Διονυσίου ἀνδρὸς προσκειμένου φιλοσοφίᾳ. ὡς δὲ ἐπηρώτησε Διονύσιος Πλάτωνα τίς εὐδαίμων ἐν ἀνθρώποις, ἐλπίζων ἀκοῦσαι παρὰ τοῦ φιλοσόφου, ὅτι σὺ, ὁ δὲ οὐ κολακεύων τὸν τύραννον, ἀλλ' εἰπὼν, ὅτι Σωκράτης ἁπάντων, καὶ οἱ κατ' ἐκεῖνον ζῶντες φιλόσοφοι. αὖθις ἠρωτήθη, τί ἔργον πολιτικοῦ. καὶ ἀπεκρίνατο τῷ αὐτῷ τυράννῳ τὸ καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς ποιεῖν τοὺς πολίτας. ἀκούσειν ποθῶν τι παρὰ Πλάτωνος, ὅτι τὸ ὀρθῶς δικάζειν. (τύχῃ γὰρ ἐπὶ τούτῳ Διονύσιος.) εἶτα, φησὶ, τὸ ὀρθῶς δικάζειν ἤ τινος ἔργον σοὶ δοκεῖ; πρὸς ὃν ὁ Πλάτων, μόριον τι μικρὸν πολιτικοῦ τὸ δικάζειν ὀρθῶς. ἀκεσταῖς γὰρ ἐοίκασι τοῖς τὰ διερρωγότα ἱμάτια ἀνυφαίνουσι. Τρίτον αὐτὸν ἐπανήρετο, τὸ τύραννον εἶναι, φάς, πότερον σοι φαίνεται; πρὸς ὃν αὐτίκα Πλάτων, σφόδρα δειλόν, ὅ γε καὶ τὰ κουρευτικὰ μαχαίρια φοβεῖται, μὴ ὑπ' αὐτῶν ἀναιρεθῇ. πρὸς ταῦτά φησιν ὁ Πλατωνικὸς Πλάτωνος ὑπεραπολογούμενος διδασκάλου ἐν τοῖς κατὰ τοῦ Ἀριστείδου. Διονύσιος ὁ Σικελίας τύραννος χαλεπήνας ἐπὶ τῷ φιλοσόφῳ μηδ' ὅλως αὐτὸν κολακεῦσαι, ἀποφῆναι τὸ Πλάτωνα αἱρεῖσθαι ἡλίου ὑπὲρ γῆν ὄντος, καὶ ἐπρίατο αὐτὸν Ἀννίκερις τὶς ἐξ Αἰγίνης, οὗ χάριν ὁ λόγος παρὰ τοῖς Πλατωνικοῖς μέχρι νῦν ἐπικράτησε, καὶ οὐδεὶς Ἀννίκεριν ἐγίνωσκεν, εἰ μὴ Πλάτωνα ἐπρίατο. ἕτεροι δὲ ἱστοροῦσιν, ὅτι Πόλιδι τινὶ παρ' αἰτίαν τινὰ παραπλέοντι τὴν Σικελίαν παραδοὺς ὁ τύραννος ἐκβάλλεται τῆς νήσου, ὃς τὸν φιλόσοφον παραλαβὼν Αἰγινήταις πρὸς Ἀθηναίους οὐκ εἰρηνεύουσι προσορμίσας ἀποδίδωσι τὸν Πλάτωνα, τοῦτο κελεύσαντος αὐτῷ λάθρᾳ Διονυσίου. αὐτὸς δὲ Πλάτων, τοῦ πριαμένου μεταπεισθέντος αὐτὸν, εἰς Ἀθήνας διαπλεῖ. Διονυσίου δὲ τελευτήσαντος ιη ἔτη τῆς τυραννίδος, κρατεῖ Διονύσιος ὁ παῖς αὐτοῦ μετ' αὐτὸν τῆς Σικελίας τυραννίδος, Πλάτωνά τε μετακαλεῖται τῷ Δίωνι χαριζόμενος, καὶ σφόδρα τιμᾷ παραγενόμενον διὰ τὴν Δίωνος προτροπὴν, ἐλπίδι τοῦ μεταβάλλειν εἰς ἀριστοκρατίαν τὴν τυραννίδα. Δίωνος δὲ συκοφαντίᾳ προδοσίας ἐκδιωχθέντος ὑπὸ τοῦ τυράννου, τῆς νήσου, καὶ πλεύσαντος εἰς Ἀθήνας ἐκπέμπεται καὶ Πλάτων ἐν νηΐ. μεταμεληθεὶς ὁ τύραννος μετακαλεῖται Πλάτωνα ὑποσχόμενος ἐπαναγαγεῖν καὶ Δίωνα δι' αὐτόν. καὶ παραγίνεται Πλάτων. Διονυσίου δὲ ψευσαμένου, μετ' ὀλίγον ἀπαίρει. ὁ δὲ Δίων ἐπαναστὰς μετὰ Ἑλληνικῆς δυνάμεως ἐκβάλλει Διονύσιον τῆς ἀρχῆς, αὐτός τε μετ' ὀλίγον ἀναιρεῖται παρά τινων οἰκείων. καὶ Διονύσιος πάλιν κρατεῖ. ὃς ὑπὸ Κορινθίων καὶ Τιμολέοντος στρατηγοῦ ἀχθεὶς ἐν Κορίνθῳ ἀσχήμως ἐκεῖ τελευτᾷ ἐν πενίᾳ καταγηράσας.

ΣΠΟΡΑΔΗΝ. Πλάτων τελευτᾷ κατὰ τὴν ρζ Ὀλυμπιάδα Σπεύσιππον ἀδελφιδοῦν διάδοχον τῆς Πλατωνικῆς διατριβῆς προεστήσατο. Ἀριστοτέλης ὁ Νικομάχου Σταγειρίτης μαθητὴς Πλάτωνος ἤκμαζε. Τούτου μαθητὴς γνησιώτατος Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου πᾶσαν λογικὴν καὶ σωματικὴν ἀσκηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ. ἐπὶ σοφίᾳ καὶ λόγοις δογματικοῖς ἤνθουν Ξενοκράτης διάδοχος Σπευσίππου, Κράτης καὶ Διογένης Κυνικοὶ, καὶ Ἱππαρχὶς Κράτητος γυνὴ φιλόσοφος. Δημοσθένης ῥήτωρ. Ἤριννα ποιήτρια. Διονύσιος ὁ τύραννος ἐξέπεσε Σικελίας.

Μακεδόνων βασιλεῖς.

Μακεδόνων ἐβασίλευσεν	ιδ	Ἀρχέλαος	ἔτη δ.
Μακεδόνων ἐβασίλευσεν	ιε	Ἀμύντας	ἔτη α.
Μακεδόνων ἐβασίλευσεν	ις	Παυσανίας	ἔτη α.
Μακεδόνων ἐβασίλευσεν	ιζ	Ἀμύντας	ἔτη ι.
Μακεδόνων ἐβασίλευσεν	ιη	Ἀργαῖος	ἔτη β.
Μακεδόνων ἐβασίλευσεν	ιθ	Ἀμύντας	ἔτη ιβ.
Μακεδόνων ἐβασίλευσεν	κ	Ἀλέξανδρος	ἔτη α.
Μακεδόνων ἐβασίλευσεν	κα	Πτολεμαῖος	ἔτη γ.
Μακεδόνων ἐβασίλευσεν	κβ	Περδίκκας	ἔτη ς
Μακεδόνων ἐβασίλευσεν	κγ	Φίλιππος	ἔτη κγ.

Οὗτος δοθεὶς πρὸς ὁμηρείαν εἰς Θήβας Ἐπαμινώνδᾳ τῷ κατὰ τὰς Θήβας ἀκμάζοντι στρατηγικῷ ἀνδρὶ τότε ζηλωτὴς γέγονε τῆς αὐτοῦ ἀρετῆς. βασιλεύσας δὲ ὄντως μείζων καὶ τοῖς πράγμασιν. ὅθεν καὶ τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν μεγάλως ηὔξησεν. τούτου δὲ ἀναιρεθέντος ὑπὸ Παυσανίου, Ἀλέξανδρος παῖς αὐτοῦ ἐβασίλευσεν ὁ Πέρσας καταπολεμήσας.

Μακεδόνων ἐβασίλευσεν	κδ	Ἀλέξανδρος Φιλίππου καὶ Ὀλυμπιάδος παῖς	ἔτη ιβ.

Ἀπὸ Ναβονασάρου α ἔτους, εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, ἔτη υιβ.

„ ἐκ τῶν Δεξίππου. Ἀλέξανδρος Ἰλλυριοὺς καὶ Θρᾷκας εἷλε. Θήβας κατέσκαψε. τοὺς Δαρείου στρατηγοὺς ἐπὶ Γρα-
„ νικῷ ποταμῷ Λυδῶν ἐνίκησε. Σάρδεις εἷλε. Τύρον ἐπολιόρκησεν. Ἰουδαίαν προσελάβετο, καὶ τὸν ἀρχιε-
„ ρέα Ἰαδδοῦν ἐτίμησε θύσας τῷ θεῷ, ὡς παρ' αὐτοῦ τὴν οἰκουμένην ὁμολογῶν παρειληφέναι. ἧς καὶ ἐπιμε-
„ λητὴν μετὰ τῶν λοιπῶν τόπων Ἀνδρόμαχον κατέστησεν, ὃν ἀνελόντες οἱ τὴν Σαμάρειαν οἰκοῦντες δίκας ἔτισαν,
„ ἐπανελθόντος Ἀλεξάνδρου ἐξ Αἰγύπτου. τὴν Σαμάρειαν πόλιν ἑλὼν Ἀλέξανδρος Μακεδόνας ἐν αὐτῇ κα-
„ τῴκισεν.

Ἀλεξάνδρεια ἡ κατ' Αἴγυπτον ζ' ἔτει Ἀλεξάνδρου ἐκτίσθη. τῷ αὐτῷ ἔτει σὺν ἐν Σαμαρείᾳ διὰ τὸν Ἀνδρομάχου φόνον ἐπανιὼν Ἀλέξανδρος ἐξ Αἰγύπτου ἐτιμωρήσατο, Μακεδόνας ἐγκατοικίσας τῇ πόλει αὐτῶν. Τῷ αὐτῷ ἔτει ἡ ἐν Ἀρβήλοις τῆς Μηδικῆς ἤχθη μάχη. καθ' ἣν Δαρεῖος μὲν ὑπὸ τῶν περὶ Βῆσσον ἀνῃρέθη τῶν Βακτριανῶν. Ἀλέξανδρος τὴν Περσικὴν βασιλείαν σὺν Βαβυλῶνι καὶ Σουσιανῇ παρεσκευάζετο διαρκέσασαν ἀπὸ Κύρου, ἕως Δαρείου, ἔτη σλ'. ὁ αὐτὸς Ὑρκανοὺς καὶ Μάρδους ἐχειρώσατο. Βῆσσος συνελήφθη. Ἀλέξανδρος Σογδιανὴν κατεστρέψατο. ὁ αὐτὸς τὴν Ἄορνιν πέτραν ἐχειρώσατο, καὶ Βαρναβοὰν ποταμὸν Ἰνδῶν. πρὸς δὲ Ἄμδαμιν διέβη Βραχμανόν.

περὶ τῶν Μακεδόνων βασιλέων ἐκ τοῦ Δεξίππου.

Μετὰ τὴν ἅλωσιν Τροίας ἔτεσι π' Ἡρακλεῖδαι κατέσχον τὴν Πελοπόννησον, ἐξ ὧν αἱ τῶν Κορινθίων καὶ Λακεδαιμονίων βασιλεῖαι πρῶται συνέστησαν. χρόνοις δὲ ὕστερον περὶ τὰ πολλὰ τούτων ἡ τῶν Μακεδόνων βασιλεία ἤρξατο οὕτως· Κάρανος Ἀργεῖος ἀδελφὸς ὢν Φείδωνος ἑνὸς τῶν ἀφ' Ἡρακλέους κατάγοντων τὸ γένος καὶ τῶν Ἀργείων βασιλεύοντος, σπουδάζων ἑαυτῷ χώραν κατακτήσασθαι δύναμιν ἤθροισεν παρά τε τοῦ ἀδελφοῦ, καὶ ἐκ τῆς ὅλης Πελοποννήσου. μεθ' ἧς τοῖς ὑπὲρ Μακεδονίαν τόποις ἐπιστρατεύσας συμμαχήσας ἅμα καὶ ἑνὶ τῶν Ὀρεστῶν λεγομένων δυνάστῃ περὶ τὴν χώραν κατὰ τῶν πλησιοχώρων βαρβάρων, τὴν ἡμίσειαν ἔλαβε χώραν, καὶ πόλιν ἤγειρε κατὰ χρησμόν, καὶ βασιλείαν ἐν αὐτῇ συνεστήσατο, ἣν οἱ κατὰ γένος ἐξ αὐτοῦ, καὶ μετ' αὐτὸν διεδέχοντο. οὗτος ὁ Κάρανος ἀπὸ μὲν Ἡρακλέους ἑνδέκατος ἦν, ἀπὸ δὲ Τημένου τοῦ μετὰ τῶν ἄλλων Ἡρακλειδῶν κατελθόντος εἰς Πελοπόννησον ἕβδομος. Γενεαλογοῦσι δὲ αὐτὸν οὕτως, ὥς φησιν ὁ Διόδωρος, καὶ οἱ πολλοὶ τῶν συγγραφέων, ὧν εἷς καὶ Θεόπομπος. Κάρανος Φείδωνος τοῦ Ἀριστοδαμίδα, τοῦ Θεστίου, τοῦ Κισσίου, τοῦ Τημένου, τοῦ Ἀριστομάχου, τοῦ Κλεοδάτους, τοῦ Ὕλλου, τοῦ Ἡρακλέους. ἔνιοι δὲ ἄλλως, φησὶ, γενεαλογοῦσι, φάσκοντες εἶναι Ποίαντος τοῦ Κροίσου, τοῦ Κλεοδαίου τοῦ Εὐρυβιάδα, τοῦ Δεβάλλου τοῦ Λαχάρους, τοῦ Τημένου, ὃς καὶ κατῆλθεν εἰς Πελοπόννησον. οὗτος ὁ Κάρανος λ' ἔτη ἐβασίλευσεν. μεθ' ὃν Κοῖνος παῖς ἔτη κη'. μετὰ δὲ τοῦτον ὁ υἱὸς Τυρίμμας ἔτη με'. καὶ τὴν λοιπὴν τῆς Μακεδονίας προσελάβετο χώραν. καὶ καθόλου τὴν βασιλείαν ηὔξησεν. εἶτα Ἀργαῖος παῖς Τυρίμμα ἔτη λδ'. μεθ' ὃν Φίλιππος υἱὸς Ἀργαίου ἔτη λε'. πρὸς οἷς Ἀερόπας ὁ Φιλίππου υἱὸς ἔτη κγ'. Ἀλκέτας ἔτη κη'. εἶτα Ἀμύντας υἱὸς Ἀλκέτου ἔτη μβ'. ἑξῆς Ἀλέξανδρος Ἀμύντου υἱὸς ἔτη μδ'. οὗτος κατὰ τὴν Ξέρξου διάβασιν Πέρσαις ἔδωκεν ὕδωρ, καὶ γῆν. οὗτος ἔσχε β' υἱούς, Περδίκκαν καὶ Ἀμύνταν. ὧν Περδίκκας μὲν ἐβασίλευσεν ἔτη κγ'. Ἀμύντας δὲ πάντα τὸν βίον ἰδιωτικῶς ζήσας κατέλιπεν υἱὸν Ἀρριδαῖον, οὗ παῖς γέγονεν Ἀμύντας ἕτερος ὁμώνυμος τῷ πάππῳ. περὶ οὗ ἑξῆς λεχθήσεται, πῶς ἐπὶ τὴν βασιλείαν παρῆλθεν. μετὰ γὰρ Περδίκκαν Ἀρχέλαος ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἐβασίλευσεν ἔτη ιδ'. πρὸς ὃν καὶ Εὐριπίδης τραγῳδοποιὸς παραγενηθεὶς πάντα τὸν χρόνον διῆξεν τιμώμενος παρ' αὐτῷ. Ἀρχελάου δὲ ἀναιρεθέντος, διεδέξατο τὴν βασιλείαν Ὀρέστης υἱὸς αὐτοῦ ἔτη δ'. μεθ' ὃν Ἀμύντας ἔτος α' βασιλεύσας ὑπὸ Μακεδόνων ἐξεβλήθη. καὶ Ἀμύντας ὁ προρρηθεὶς καθείρχθη υἱὸς μὲν Ἀρριδαίου τοῦ υἱοῦ Ἀμύντου τοῦ Ἀλεξάνδρου, καθ' ὃν, ὡς προείρηται, γέγονεν ἡ Ξέρξου διάβασις ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα. Ἀμύντου τοίνυν τούτου βασιλεύσαντος ἔτη ιβ', διεδέξατο τὴν ἀρχὴν Ἀλέξανδρος υἱὸς αὐτοῦ πρῶτος ἔτος α'. Μετὰ δὲ τοῦτον Πτολεμαῖος ἦρξεν ὁ λεγόμενος Ἀλωρίτης ἀλλότριος τοῦ γένους ἔτη γ'. Τοῦτον ἀνεῖλεν Περδίκκας υἱὸς καὶ αὐτὸς Ἀμύντου.

ἔτη κγ' κρατήσας τῆς βασιλείας Μακεδόνων, δεόντως τε ἅπαντα πράξας καὶ κατὰ τάξιν, μεγίστην πασῶν τῶν κατὰ τὴν Εὐρώπην ἀναδείξας τὴν Μακεδόνων ἀρχήν. οὗτος σὺν περὶ τὴν χώραν ἅπαντας ἐδουλώσατο πολεμίους βουληθεὶς καὶ αὐτοὺς Ἕλληνας ὑπὸ χεῖρα ποιήσασθαι, μεγάλην κτησάμενος δύναμιν, καὶ Τριβαλλοὺς ὑποτάξας ἐπ' αὐτοῦ μὲν πλοῦτον πολυτελῆ καταγηράσας. Ἀριστοτέλης δὲ ὁ Σταγειρίτης Νικομάχου παῖς ἤνθει, οὗ καὶ ἀκροατὴς γέγονεν Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου τούτου παῖς ἐξ Ὀλυμπιάδος γαμετῆς, ἣν Ἕλληνές φασιν ἐξ Ἀχιλλέως τοῦ Θέτιδος φέρειν τὸ γένος. Φίλιππος οὗτος πρὸ μικροῦ χρόνου τῆς τελευτῆς τὸ Βυζάντιον ἐπολιόρκησε. Συμμαχούντων δὲ Βυζαντίοις Ἀθηναίων διὰ Χάρητος στρατηγοῦ, ἀποτυχὼν ὁ Φίλιππος, ἐπὶ Χερρόνησον χωρεῖ. καὶ ταύτην λαβὼν ἐπανῆλθεν. Τότε καὶ Ἀθηναίοις σπένδεται βασιλεύσας, ὡς προλέλεκται, ἔτη κγ', καὶ ἀναιρεθεὶς ὑπὸ Παυσανίου κατὰ τὴν ρι' Ὀλυμπιάδα ἀρχομένην. καθ' ἣν Ἀλέξανδρος παῖς ἐβασίλευσε τῶν Μακεδόνων. μετὰ γὰρ τὸν πατέρα Φίλιππον ἀναδέδεικται κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος Δαρείου Ἀρσάμου Περσῶν βασιλέως, μετὰ Κῦρον γεγονότος μέχρι τοῦ νῦν. Τῆς ἀρχῆς Ἀλεξάνδρου γίνεται χρόνος ἀπὸ μὲν α' Ὀλυμπιάδος καὶ αὐτῆς ἀρχομένης, ἔτη υκ'. ἀπὸ δὲ Τροίας ἁλώσεως, ἔτη ω'. Ἀλέξανδρος οὖν εἰκοστὸν ἄγων ἔτος πᾶσαν ἄσκησιν ἠσκημένος σωματικήν, αὐτοῦ τε γνησιώτατος Ἀριστοτέλους γεγονὼς τοῦ δαιμονιωτάτου φοιτητὴς ἐπὶ τὴν πατρῴαν παρῆλθε βασιλείαν. καὶ πρῶτον μὲν Θρᾴκης καὶ Ἑλλάδος ἁπάσης, πλὴν Λακεδαίμονος μόνης, κρατήσας, εἰς τὴν μεγάλην Ἀσίαν διὰ τὸν Περσικὸν περαιοῦται πόλεμον, ἐν Γρανικῷ τε ποταμῷ πρότερον καταγωνισάμενος τῶν Περσικῶν στρατευμάτων, ἔπειτα καὶ ἐν Ἰσσῷ τῆς Κιλικίας ποταμῷ πολεμεῖ Δαρεῖον. καὶ τελευταῖον εἴσω χωρεῖ τῆς Ἀσσυρίας. καταλαβὼν δὲ Δαρεῖον ὑπὸ Βήσσου τινὸς τῶν ἀρχόντων ἀναιρεθέντα θάπτει μεγαλοπρεπῶς ἔχων ἤδη τὴν αὐτοῦ γαμετὴν ἀπὸ τῆς ἐν Ἰσσῷ μάχης σὺν τῇ μητρί τε καὶ τοῖς τέκνοις. Βασιλεύει δὲ βασιλείαν Περσικὴν ἅμα τῇ βαρβάρῳ διαίτῃ. γενόμενος δὲ ἐν Καυκάσῳ κρατεῖ τῶν αὐτόθι βαρβάρων μέχρι Μαιώτιδος λίμνης ἐλθών. κἀκεῖθεν μεταχωρήσας ἐπὶ σὺν Ἰνδούς, παντός τε κρατήσας ἔθνους Ἰνδικοῦ μέχρι ποταμοῦ Γάγγου πάλιν ἀναζεύγνυσιν διὰ τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ μέχρι τῆς Ἰνδικῆς θαλάσσης καὶ οὕτως εἰς τὴν Ἀσσυρίαν ἐπάνεισι Βαβυλῶνα, πᾶσαν ἔχων Εὐρώπην ὑπὸ χεῖρα καὶ τὴν Ἀσίαν. τελευτᾷ δὲ τὸν βίον ἐκεῖ νόσῳ καμών. θάπτεται δὲ μετὰ βραχὺ τὸ σῶμα εἰς τὴν κατ' Αἴγυπτον Ἀλεξάνδρειαν. ἣν μετὰ τὴν ἐν Ἰσσῷ μάχην αὐτὸς ᾠκοδομήσατο, Τύρον, καὶ Γάζαν, καὶ τὰς λοιπὰς πόλεις παραστησάμενος, πλὴν Ἱεροσολύμων διὰ τὴν ἑξῆς παραστηθησομένην αἰτίαν, ἐκ Παλαιστίνης εἰς Αἴγυπτον ἐλθών. θάπτεται οὖν τὸ σῶμα σταλὲν εἰς Ἀλεξάνδρειαν ὑπὸ Ἀρριδαίου ἀδελφοῦ αὐτοῦ πρὸς πατρός, ὃς μετὰ Ἀλέξανδρον ἦρξε Μακεδόνων μετονομασθεὶς ὑπ' αὐτῶν Φίλιππος σὺν Ἀλεξάνδρῳ

ἐκ Ῥωξάνης τῆς Δαρείου παιδὸς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἐγγὺς ἔτη ζ. [ἀπὸ τῆς ἀρχῆς οὖν τούτου οἱ χρόνοι τῶν προχείρων κανόνων κατὰ Πτολεμαῖον ληφθέντες, καὶ κατὰ ἀποκατάστασιν Αἰγυπτιακοῦ ἔτους ψηφίζονται.] ὅσα μὲν οὖν ἐχρῆν περὶ τῆς Ἀλεξάνδρου βασιλείας περὶ τῆς Μακεδόνων ἀρχῆς παραδιδόναι συνοπτικῶς, ἤδη παρατέθειται μέχρις αὐτοῦ. λοιπὸν δὲ καὶ τοὺς μετ' αὐτὸν διαδεξαμένους τὴν ἡγεμονίαν Μακεδόνων μὲν, ὡς ἤδη λέλεκται, Ἀρριδαῖος ἀδελφὸς αὐτοῦ πρὸς πατρὸς ἐκ Φιλίννης τῆς Θεσσαλῆς ὁ ἐπικληθεὶς Φίλιππος τῷ ἤθει τῶν Μακεδόνων τῷ πρὸς τὸν πατέρα Φίλιππον, καὶ Ἀλέξανδρος παῖς ἐκ Ῥωξάνης τῆς Ὀξυάρτου. εἶτα καὶ οἱ λοιποὶ καθ' ἑαυτοὺς ἕκαστος, ὧν οἱ προύχοντες ἦσαν Πτολεμαῖος ὁ Λάγου κληρωσάμενος τὴν Αἰγύπτου βασιλείαν. Σέλευκος ὁ Νικάτωρ Συρίας καὶ Κιλικίας μέχρι Βαβυλῶνος. Περδίκκας ὁ λαβὼν παρ' Ἀλεξάνδρου τὸν δακτύλιον ἐπὶ τῆς μεγάλης τελευτῆς Φρυγίας. Λυσίμαχος τὴν εἰς δεξιὰ τοῖς πλέουσι τοῦ Πόντου ἡγεμονίαν παραλαμβάνει. Ἀντίγονος Φρυγίας τῆς μικρᾶς, καὶ Παμφυλίας, καὶ Λυκίας ἄρχει. Εὐμένης Παφλαγονίας, καὶ Καππαδοκίας κληροῦται. Κάσανδρος Ἀντιπάτρου σὺν τῷ πατρὶ τὴν Ἀρριδαίου καὶ Ἀλεξάνδρου διοικεῖ βασιλείαν ἐν Μακεδόσι, καὶ τῆς Ἑλλάδος κρατεῖ. Ταῦτα πάντα συντελεῖται κατὰ τὴν ριδ Ὀλυμπιάδα, καθ' ἣν ἀρχομένην, πρινὴ ἄρξασθαι Ἀρριδαῖον, Ὀλυμπιὰς κλείεται ἡ Ἀλεξάνδρου μήτηρ, ἡ παρὰ Αἰακοῦ πείσασα τοῦ βασιλέως Ἠπείρου, ἢ τοῦτον φυγοῦσα, καὶ πρὸς Μακεδόνας ἐλθοῦσα. διττῶς γὰρ ἱστορεῖται. τοῦτον μὲν οὖν ἀνελοῦσα σὺν τῇ γαμετῇ ζ ἔτει τῆς μετὰ Ἀλέξανδρον βασιλείας αὐτοῦ, καὶ αὐτὴ μετὰ βραχὺν χρόνον ἀναιρεῖται ὑπὸ Κασάνδρου τοῦ Ἀντιπάτρου. βασιλεύει δὲ Μακεδόνων δεξαμένη σὺν δύο παισὶ τῷ τε ἐκ Φαρσίνης τῆς Φαρναβάζου Ἡρακλεῖ καλουμένῳ, καὶ Ἀλεξάνδρῳ τῷ προρρηθέντι ἐκ Ῥωξάνης τῆς θυγατρὸς Ὀξυάρτου Βάκτρων βασιλέως ὄντος. καὶ αὐτοὺς ὁ Κάσανδρος ἀνελὼν τήνδε Ὀλυμπιάδα, καὶ ἄταφον ἐκρίψας, ἑαυτὸν Μακεδόσι βασιλέα ἀνηγόρευσεν γήμας τὴν Φιλίππου τοῦ βασιλέως γαμετὴν Θεσσαλονίκην, καὶ βασιλεύσας ἔτη ιθ, φθινάδι τῇ νόσῳ διαλυθεὶς ἐπὶ τρισὶν υἱοῖς Φιλίππῳ, Ἀλεξάνδρῳ, καὶ Ἀντιπάτρῳ. ὧν Φίλιππος ἄρξας μετὰ Κάσανδρον τὸν πατέρα, Μακεδόνων, ἐν Ἐλατείᾳ θανών. Ἀντίπατρος δὲ Θεσσαλονίκην ἀνελὼν τὴν ἰδίαν μητέρα συμπράττουσαν Ἀλεξάνδρῳ, τῷ ἀδελφῷ περὶ βασιλείας εἰπόντων, φεύγει πρὸς Λυσίμαχον, καὶ ἀναιρεῖται ὑπ' αὐτοῦ, καίπερ γήμας θυγατέρα αὐτοῦ. Ἀλέξανδρος δὲ Λυσάνδραν τὴν Πτολεμαίου γαμεῖ, παρὰ Δημητρίου δὲ ἀναιρεῖται τοῦ πολιορκητοῦ συμμαχήσειν κατὰ Ἀντιπάτρου τοῦ νεωτέρου ἀδελφοῦ τοῦτον προσκαλεσαμένου. καὶ ἄρχει Μακεδόνων Δημήτριος ὁ Ἀντιγόνου μὲν παῖς, οὗτος τὴν μικρὰν κληρωσαμένου Φρυγίαν, ὡς ἀνωτέρω προείρηται, φοβερωτάτου δὲ τῶν τότε κατὰ τὴν Ἀσίαν βασιλέων, ὃς καὶ ἐν Φρυγίᾳ θνήσκει, πάντων αὐτῷ διαφόρων ἐπιθέντων δυναστῶν, ἔτη ιη τῆς βασιλείας κρατήσας, πολιορκητὴς δὲ ἐπικληθεὶς, διὰ τὸ μετὰ θάνατον Ἀντιγόνου τοῦ πατρὸς ἐν Ἐφέσῳ διασεσῶσθαι φυγὰς, ἡνίκα τῆς ὅλης Ἀσίας ἀσφαλὲς ὤφθη δεινότατος ἐν τῇ πολιορκίᾳ βασιλεύσας ἁπάντων τῶν τηνικαῦτα. οὗτος τῆς μὲν Ἀσίας τῆς μικρᾶς ἔτη ιζ, Μακεδόνων δὲ ϛ ἐβασίλευσεν ἔτη μόνα μετὰ τὸ ἀνελεῖν Ἀλέξανδρον τὸν Κασάνδρου. καὶ ἐκβάλλεται τῆς ἀρχῆς ὑπὸ Πύρρου βασιλέως τῆς Ἠπείρου υἱοῦ μὲν Αἰακοῦ Ἠπειρώτου δυνάστου διαδεξαμένου τὴν Ἠπειρωτικὴν ἀρχὴν ἀπ' αὐτοῦ, εἰκοστοῦ δὲ καὶ τρίτου ἀπὸ Ἀχιλλέως τοῦ Θέτιδος, καὶ Πηλέως, ἀνδρὸς καὶ χειρὶ δυνατοῦ καὶ εὐβουλίᾳ στρατηγικοῦ. ὃς Πύρρος ἐκβαλὼν Δημήτριον, ὡς προσηκούσης αὐτῷ τῆς Μακεδόνων ἀρχῆς κατὰ τὸ γένος Φιλίππου δι' Ὀλυμπιάδα τὴν Ἀλεξάνδρου τοῦ κτίστου μητέρα φέρουσαν ἐκ Πύρρου τοῦ καὶ Νεοπτολέμου παιδὸς Ἀχιλλέως τὸ γένος, ἐκράτησε τῆς Μακεδόνων ἀρχῆς μῆνας ζ. Λυσίμαχος δὲ ὁ Θεσσαλὸς Ἀγαθοκλέους παῖς εἷς τῶν Ἀλεξάνδρου δορυφόρων Θρᾴκης τε καὶ Χερρονήσου, τῶν λοιπῶν τε βασιλεύει ὁμόρου χώρας τῷ Πόντῳ καὶ τῇ Μακεδονίᾳ, ταύτῃ ἐπιδραμὼν ὡς γείτονι Πύρρον μὲν διεδέξατο. αὐτὸς δὲ ἐβασίλευσε Μακεδόνων ἔτη ε, καὶ μῆνας ϛ. οὗτος ἡττηθεὶς ἐν τῇ πρὸς Σέλευκον τὸν Νικάτορα μάχῃ βασιλέα Συρίας καὶ Ἀσίας αἰχμάλωτον ἑλόντα καὶ πολιορκητὴν Δημήτριον, ἐκπίπτει τῆς ἀρχῆς. φανερὸν δὴ οὕτως τοῦ τρόπου, καθ' ὃν Ἀντίγονος τῆς μικρᾶς Φρυγίας θέλων μετὰ Ἀλέξανδρον βασιλεύσας τέθνηκε. καὶ ὅπως ὁ τούτου παῖς Δημήτριος δόλῳ κρατήσας Μακεδόνων ὑπὸ Πύρρου ἐξεβλήθη, αἰχμαλωτός τε ἁλοὺς ὑπὸ Σελεύκου ἐν Κιλικίᾳ τηρούμενος βασιλικῶς θνήσκει. καὶ αὖθις ὁ Λυσίμαχος Πύρρον ἐκβαλὼν Μακεδόνων ἐβασίλευσεν. ὑπὸ Σελεύκου τοῦ Νικάτορος καταπολεμηθεὶς ἐκπέπτωκε τῆς ἀρχῆς. ὑπολείπεται δεῖξαι καὶ Σέλευκον, ὅπως τῆς βασιλείας ἔτυχεν. Πτολεμαῖος ὁ Λάγου πρῶτος τῆς Αἰγύπτου μετὰ Ἀλέξανδρον βασιλεύσας ἔτη μ ἐλθὼν εἰς Γαλαίγαζαν συνάπτει μάχην Δημητρίῳ τῷ Ἀντιγόνου. καὶ νικήσας ἀναδείκνυσι Σέλευκον βασιλέα Συρίας, καὶ τῶν ἄνω τόπων. Σέλευκος δὲ ἀναβὰς μέχρι Βαβυλῶνος, καὶ κρατήσας τῶν βαρβάρων βασιλεύει ἔτη λβ. διὸ καὶ Νικάτωρ ἐπεκλήθη. τῷ γοῦν λβ ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ, οε τῆς ὅλης ζωῆς, Λυσίμαχον ἐκβαλὼν τῆς Μακεδονικῆς ἀρχῆς, ἐπαρθεὶς δὲ ἐπὶ τῇ νίκῃ καὶ αὐτὸς ἀναιρεῖται ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου τοῦ Κεραυνοῦ λεγομένου, μέλλων δὲ Μακεδόνων ἄρχειν. καὶ κρατεῖ Μακεδόνων Πτολεμαῖος οὗτος ὁ Λάγου καὶ Εὐρυδίκης παῖς τῆς Ἀντιπάτρου Σέλευκον ἀνελὼν εὐεργέτην τε ὄντα ἑαυτοῦ καὶ ἐκ φυγῆς ὑποδεξάμενον ἔτος α, καὶ μῆνας ε, ἀναιρεῖται καὶ αὐτὸς Γαλάταις πολεμῶν κατακοπεὶς μετὰ τῆς δυνάμεως, καὶ τῶν ἐλεφάντων. κατὰ δὲ τοὺς χρόνους ρκε [Ὀλυμπιάδος] τῶν Γαλατῶν ἐπικειμένων τῇ Μακεδονίᾳ, καὶ λεηλατούντων αὐτήν, * διὰ τὸ πολλοὺς ἐπεμβαίνοντας τῇ βασιλείᾳ πρὸς βραχὺ κρατεῖν, καὶ ἐκπίπτειν αὐτῆς. ὧν εἷς καὶ Μελέαγρος ἀδελφὸς Πτολεμαίου τοῦ Λάγου πρὸς ὀλίγας ἡμέρας δυναστεύσας καὶ ἐκπεσών. ὡσαύτως καὶ Ἀντίπατρος ἡμέρας με. μεθ' ὃν Σωσθένης. ἔτι δὲ Πτολεμαῖος. πρὸς δὲ τούτοις Ἀλέξανδρος, καὶ Πύρρος Ἠπειρώτης, οἱ πάντες ἔτη γ κατὰ Διόδωρον. Ἀντίγονος ὁ Γονάτας ἐπικληθεὶς, διὰ τὸ ἐν Γόνοις τῆς Θετταλίας τραφῆναι, υἱὸς Δημητρίου τοῦ πολιορκητοῦ βασιλεύει Μακεδόνων ἔτη κδ, προβασιλεύσας ἔτη ιβ τῆς Ἑλλάδος, καὶ μετὰ ταῦτα τῆς Μακεδονικῆς ἀρχῆς σὺν τῇ Ἑλλαδικῇ ἀντιποιησάμενος ἐν κράτει. μετὰ τοῦτον ὁ υἱὸς Δημητρίου ἔτη ι βασιλεύσας τελευτᾷ καταλιπὼν Φίλιππον υἱὸν νήπιον. τούτου ἐπίτροπος Ἀντίγονος καταστὰς ὁ Δημητρίου κρατεῖ Μακεδόνων ἔτη ιβ, κατὰ δὲ τὸν Διόδωρον ἔτη θ, μεθ' ὃν ὁ Φίλιππος αὐξηθεὶς ἀπέλαβε τὴν πατρῴαν ἀρχὴν, καὶ ἦρξεν ἔτη μβ. τούτου τελευτήσαντος, διεδέξατο τὴν ἀρχὴν Περσεὺς ἔτη ι. [ὅθεν] κατά τινας ὕστατος βασιλεύσας Μακεδόνων, γεγονὼς ὑποχείριός τε Ῥωμαίοις, καὶ τὸν βίον οἰκτρῶς καταστρέψας [κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Μακκαβαίων]

„καβαίων) τῆς μὲν οὖν πρὸς Ῥωμαίους δυστυχοῦς μάχης Φίλιππος προκατῆρξεν ὁ Περσέως πατήρ. τοῦ δὲ αἰσχίστου τέλους Περσεὺς ἀπήλαυσεν σὺν τοῖς ὑπ' αὐτὸν Μακεδόσι, καὶ τοῖς συμμαχήσασιν Ἰλλυριοῖς καὶ Ἠπειρώταις, καὶ Μολοσσοῖς. Αἰμίλιος γὰρ Μάρκος Ῥωμαίων ὕπατος καὶ ἄριστος στρατηγὸς Περσέα λαβὼν αἰχμάλωτον, τοῦτον μὲν ἄδικον πρὸς Ῥωμαίους ἐξαγαγόντα παρὰ τὰς συνθήκας πόλεμον εἰς ἐλευθέραν ἀπέθετο φυλακήν. τὰς δὲ πόλεις Μακεδόνων καὶ Ἰλλυριῶν ἀλούσας παρ' ἐλπίδα πάσας ἐλευθέρας ἀφῆκε καίτοι μεγάλους κινδύνους ὑπομεινάντων Ῥωμαίων πολλάκις ἐν τοῖς πρὸς Περσέα πολέμοις, καὶ πρὸ γε τούτου κατατρυσάντων πολέμῳ Φιλίππου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, καὶ Ἀντιόχου μεγάλου, καὶ τοσοῦτον ἐπ' αὐτοῖς φιλανθρωπευθέντων, ὡς μὴ μόνον τὰς βασιλείας αὐτῶν ἔχειν, ἀλλὰ καὶ φίλους αὐτοὺς εἶναι συγχωρησάντων. ἐφ' οἷς [ἑαυτοὺς] Μακεδόνες ἀγνωμονήσαντες ἀνάξιοι ἐδόκουν παντὸς ἐλέους χειρωθέντες Ῥωμαίοις σὺν τῷ Περσῇ. ἀλλ' ἡ σύγκλητος ἀμνησικάκως καὶ μεγαλοψύχως αὐτοῖς προσηνέχθη, τὴν ἐλευθερίαν ἀντὶ δουλείας χαρισαμένη. ὁμοίως δὲ καὶ τοῖς Ἰλλυριοῖς. καὶ τούτων γὰρ τὸν βασιλέα Γεντίωνα αἰχμάλωτον ἔλαβεν σὺν τῷ Περσῇ. εὐγνωμοῦσιν οὖν δυνάσταις Ῥωμαῖοι τὴν ἐλευθερίαν χαρισάμενοι τὸ ἥμισυ διδόναι τῶν φόρων προσέταξαν ὧν πρότερον ἐτέλουν τοῖς ἰδίοις βασιλεῦσιν. ἐξέπεμψαν τε δέκα μὲν πρεσβευτὰς ἐκ τοῦ συνεδρίου εἰς Μακεδονίαν, πέντε δὲ εἰς Ἰλλυριοὺς, οἳ καὶ πρὸς Αἰμίλιον Μάρκον ἐλθόντες συνεῖδον τὰ τείχη Δημητριάδος πόλεως Μακεδόνων καθελεῖν, Ἀμφιλόχους δὲ τῶν Αἰτωλῶν ἀποζεῦξαι, καὶ τοὺς ἐπιφανεῖς ἄνδρας τῶν Μακεδόνων εἰς ἓν συναγαγεῖν. ἔνθα ἐλευθέρους καὶ ἀφορολογήτους αὐτοὺς ἀφῆκαν. κατέλυσαν δὲ καὶ τὰς ἐκ τῶν μετάλλων ἀργύρου καὶ χρυσοῦ προσόδους, διά τε τὸ ἐνοικούντων ἀνεπηρέαστον, καὶ ὅπως μή τινες μετὰ ταῦτα νεωτερίζουσι διὰ τῶν χρημάτων ἀνακτώμενοι τὴν Μακεδόνων ἀρχήν. τὴν δὲ χώραν ὅλην διεῖλον εἰς δ μέρη. ὧν πρῶτον τὸ μεταξὺ Νέστου, Ἐρύμνου, καὶ τὰ πρὸς Ἄβδηρα, καὶ Μαρώνειαν, καὶ Αἶνον πόλεις, πρὸς δυσμὰς δὲ τοῦ Στρυμόνος Βισαλτία πᾶσα μετὰ τῆς ἐν τῇ Σιντικῇ Ἡρακλείας. δεύτερον μέρος, ὅπερ ἀπὸ μὲν ἀνατολῆς ὁρίζει ὁ Στρυμὼν ποταμὸς, ἀπὸ δὲ δυσμῶν ὁ καλούμενος Ἀξιὸς ποταμὸς, καὶ οἱ παρακείμενοι αὐτῷ τόποι. τρίτον, ὃ περιέχει κατὰ δυσμὰς μὲν ὁ Πηνειὸς ποταμός. κατὰ δὲ ἄρκτον, τὸ λεγόμενον Βέρνον ὄρος, προστεθέντων καί τινων τόπων τῆς Παιονίας, ἐν οἷς καὶ πόλεις ἀξιόλογοι Ἔδεσσα καὶ Βέρροια. τέταρτον καὶ τελευταῖον, ὅπερ ὑπὲρ τὸ Βέρνον ὄρος συνάπτει τῇ Ἠπείρῳ, καὶ τοῖς κατὰ τὴν Ἰλλυρίδα τόποις. ἡγοῦντο δὲ καὶ πόλεις δ τῶν αὐτῶν δ μερῶν, τοῦ μὲν πρώτου Ἀμφίπολις, τοῦ β Θεσσαλονίκη, τοῦ τρίτου Πέλλα. καὶ τοῦ τετάρτου Πελαγονία. ἐν ταύταις ἀρχηγοὶ δ κατεστάθησαν, καὶ οἱ φόροι ἠθροίζοντο. ἐν δὲ τοῖς ἐσχάτοις τῆς Μακεδονίας τόποις, διὰ τὰς τῶν παρακειμένων ἐθνῶν ἐπιβουλὰς κατέστησαν στρατιώτας. ἐπὶ τούτοις ὁ Αἰμίλιος ἀγῶνας καὶ πότους μεγαλοπρεπεῖς τῷ πλήθει συντάξας, τὰ εὑρεθέντα χρήματα εἰς τὴν Ῥώμην ἀπέστειλεν. καταλαβὼν δὲ καὶ αὐτὸς θρίαμβον κατάγειν ἅμα τοῖς σὺν αὐτῷ στρατηγοῖς κελεύεται παρὰ τῆς συγκλήτου. καὶ πρῶτος μὲν Ἀνίκιος καὶ Ὀκτάβιος ὁ τῆς ναυτικῆς δυνάμεως ἡγησάμενος ἀνὰ μίαν ἡμέραν ἑκάτερος ἐθριάμβευσεν. ὁ δὲ στρατόπεδος Αἰμίλιος ἐπὶ τρεῖς. καὶ τῇ μὲν πρώτῃ ἅμαξαι χίλιαι διακόσιαι προῆλθον φέρουσαι λευκὰς καὶ τραχείας ἀσπίδας. καὶ ἄλλαι ασ πλήρεις ἀσπίδων χαλκῶν. καὶ ἕτεραι τ λόγχας, καὶ σαρίσσας, καὶ τόξα, καὶ ἀκόντια γέμουσαι. προηγοῦντο δὲ αὐτῶν, ὡς ἐν πολέμῳ, σαλπιγκταί. ἦσαν δὲ καὶ ἄλλαι πόλεις εἴδη φέρουσαι ὅπλων. κάμακες ω καθωπλισμέναι. χρυσίου τάλαντα α. ἀργύρου τάλαντα βσ. ἐκπωμάτων πλῆθος. ἀγαλμάτων καὶ ἀνδριάντων ποικίλων ἅμαξαι φ, ἀσπίδες τε χρυσαῖ. καὶ πίνακες ἀναθηματικοὶ πάμπολλοι. τῇ τρίτῃ προηγοῦντο λευκοὶ βόες εὐπρεπεῖς ρκ. χρυσοῦ τάλαντα ἐν φορήμασι σκ. φιάλη ι ταλάντων χρυσοῦ διάλιθος. χρυσωμάτων παντοῖαι κατασκευαὶ ταλάντων ι. ἐλεφάντων ὀδόντες δισχίλιοι τριπήχεις. ἅρμα ἐλεφάντινον ἐκ χρυσοῦ, καὶ λίθων. ἵππος φαλάροις διάλιθος, καὶ τῇ λοιπῇ κατασκευῇ διαχρύσῳ πολεμικῶς κεκοσμημένος. κλίνη χρυσῆ στρωμναῖς πολυανθέσι κατεστρωμένη. φορεῖον χρυσοῦν περιπεπετασμένον πορφύραν. ἐφ' οἷς Περσεὺς ὁ δυστυχὴς βασιλεὺς Μακεδόνων ἅμα δυσὶν υἱοῖς, καὶ θυγατρὶ μιᾷ, καὶ τοῖς ἡγεμόσι καὶ ν. στέφανοι υ δοθέντες ἐκ τῶν πόλεων καὶ τῶν βασιλέων. καὶ ἐπὶ πᾶσιν Αἰμίλιος ἐφ' ἅρματος ἐλεφαντίνου κατέπληκτο.

Ῥητέον οὖν μετὰ Ἀλέξανδρον βασιλεύσαντας Αἰγύπτου τε καὶ Συρίας, καὶ Μακεδονίας. τὴν γὰρ Αἰγυπτιακὴν μυθολογίαν, καὶ τοὺς πρὸς τὸν τῆς σελήνης κύκλον ἀριθμουμένους ἐνιαυτοὺς, καὶ τὰ Αἰγυπτιακὰ τῶν ἐν αὐτοῖς βεβασιλευκότων ὀνόματα, καὶ τοὺς λήρους ἔδοξε μοι ἀναγράφειν.

Οἱ μετὰ Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα Αἰγύπτου
καὶ Ἀλεξανδρείας βασιλεύσαντες
ἀπὸ τῆς Πορφυρίου γραφῆς.

Τελευτᾷ μὲν Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν ἐπὶ τῆς ἑκατοστῆς τεσσαρεσκαιδεκάτης Ὀλυμπιάδος ἄρξας ἔτη τὰ σύμπαντα δώδεκα. διαδέχεται δὲ τὴν βασιλείαν Ἀρριδαῖος ὁ μετονομασθεὶς Φίλιππος, ἀδελφὸς ὢν Ἀλεξάνδρου οὐχ ὁμομήτριος. γέγονε γὰρ ἐκ Φιλίννης τῆς Λαρισσαίας τῷ Φιλίππῳ. βασιλεύει δὲ ἐπὶ ἔτεσι ζ. καὶ ἀναιρεῖται ἐν τῇ Μακεδονίᾳ διὰ Πολυσπέρχοντος τοῦ Ἀντιπάτρου υἱοῦ. Πτολεμαῖος δὲ ὁ Ἀρσινόης καὶ Λάγου υἱὸς μετ' ἐνιαυτὸν, καὶ διὰ τῆς εἰς Φίλιππον ἀναγεγραμμένης ἡγεμονίας σατράπης εἰς Αἴγυπτον πέμπεται. καὶ σατραπεύει μὲν τὰ πρῶτα ἔτη ζ, καὶ δέκα, βασιλεύει δὲ ἔτη τρία καὶ εἴκοσι. ὥστε πάντα μ λογίζεσθαι αὐτῷ, ἄχρι τῆς τελευτῆς. ἐπεὶ δὲ ζῶν ἔτι τῆς ἀρχῆς παρεχώρησε τῷ υἱῷ Πτολεμαίῳ τῷ παιδὶ τὴν ἀρχὴν διαδεξαμένῳ, ἐκείνου δὴ τεσσαράκοντα, τριάκοντα δὲ, καὶ ὀκτὼ τὰ τοῦ πρώτου Πτολεμαίου, ὃν Σωτῆρα ἐπεκάλουν, λογίζονται.

Τοῦτον διαδέχεται Πτολεμαῖος ὁ υἱὸς ὁ ἐπικληθεὶς, ὡς ἔφαμεν, Φιλάδελφος. καὶ ζῶντος μὲν ἔτι τοῦ πατρὸς δύο πληροῖ τῆς βασιλείας ἔτη, ἀποθανόντος δὲ, ὀκτὼ καὶ τριάκοντα. ὡς καὶ τούτῳ ὀκτὼ καὶ τριάκοντα τοὺς τῆς βασιλείας ἐνιαυτοὺς ἴσους τοῖς τοῦ πατρὸς ἀποδιδοῦσθαι.

Τοῦτον διαδέχεται τρίτος Πτολεμαῖος ὁ ἐπικληθεὶς Εὐεργέτης, καὶ βασιλεύει ἔτη πέντε καὶ εἴκοσι.

ὀν

Ὃν ὁ τέταρτος διαδέχεται Πτολεμαῖος ὁ κληθεὶς Φιλοπάτωρ καὶ βασιλεύει ἔτεσιν ὅλοις ἑπτὰ καὶ δέκα.

Ὁ δὲ μετ' αὐτὸν πέμπτος Πτολεμαῖος Ἐπιφανὴς μὲν ἐπεκλήθη. βασιλεύει δὲ τέσσαρσι καὶ εἴκοσιν ἔτεσι.

Τούτου παῖδες δύο Πτολεμαῖοι μετ' αὐτὸν τὴν ἀρχὴν διαδεξάμενοι, ὅ, τε πρεσβύτερος ὁ κατ' ἐπίκλησιν Φιλομήτωρ, καὶ ὁ νεώτερος ὁ ἐπικαλούμενος Εὐεργέτης δεύτερος. ἀμφοῖν δὲ ἔτη τέσσαρα καὶ ἑξήκοντα λογίζονται. ὑφ' ἓν γὰρ τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν ἐτάξαμεν, ὅτι διαστασιαζόντων πρὸς ἀλλήλους, καὶ ἐναλλὰξ βασιλευόντων σύγχυσις περὶ τοὺς χρόνους γέγονεν. ἄρχει μὲν γὰρ ὁ Φιλομήτωρ πρότερος ἔτεσιν ἕνδεκα μόνος. Ἀντιόχου δὲ ἐπιστρατεύσαντος Αἰγύπτῳ, καὶ περιελόντος αὐτοῦ τὸ διάδημα, οἱ Ἀλεξανδρεῖς τῷ νεωτέρῳ ἐπέτρεψαν τὰ πράγματα, καὶ διώξαντες Ἀντίοχον ἐρρύσαντο τὸν Φιλομήτορα, καὶ ἐχρημάτισεν αὐτοῖς Φιλομήτορος ιβ, Εὐεργέτου δὲ ἕν. Ὁμονοοῦσι δὲ ἄχρι τοῦ ἑπτακαιδεκάτου. ἀπὸ δὲ τοῦ ὀκτωκαιδεκάτου μόνου χρηματίζει τοῦ Φιλομήτορος. Ἀφαιρεθέντα γὰρ τῆς ἀρχῆς τὸν πρεσβύτερον ὑπὸ τοῦ νεωτέρου κατάγουσι Ῥωμαῖοι. καὶ ἄρχει μὲν αὐτὸς τῆς Αἰγύπτου, τῷ δὲ ἀδελφῷ τῆς Λιβύης τὴν ἀρχὴν ἐγχειρίζει. καὶ μόνος ἄρχει δεκαοκτώ. Ἀποθανόντος δὲ ἐν Συρίᾳ (καὶ γὰρ καὶ ἐκείνων ἐγκρατὴς ἦν τῶν τόπων) μετακληθεὶς ἐκ Κυρήνης ὁ Εὐεργέτης, καὶ βασιλεὺς ἀναγορευθεὶς τὰ ἔτη αὐτοῦ ἀναγράφει, ἀφ' οὗ πρῶτον βασιλεὺς ἐνομίσθη, ὡς δοκεῖν μετὰ τὴν τοῦ ἀδελφοῦ τελευτὴν ἄρξαντα αὐτὸν ἔτεσιν εἴκοσι πέντε ἀνατιθέναι ἑαυτῷ τέσσαρα καὶ πεντήκοντα. τὸ γὰρ τελευταῖον ἕκτον Φιλομήτορος, δέον προσαγορεῦσαι τῆς τούτου βασιλείας, πρῶτος αὐτὸς εἰκοστὸν πέμπτον προσέταξε γράφεσθαι. καὶ οὕτως ἀμφοτέρων μὲν ἑξήκοντα τέσσαρα, τοῦ μὲν Φιλομήτορος λε, τὰ δὲ ὑπολειπόμενα τοῦ Εὐεργέτου. ἡ δὲ ὑποδιαίρεσις ἐν τοῖς κατὰ μέρος ποιεῖ πλάνην. Πτολεμαίου δὲ τοῦ δευτέρου Εὐεργέτου ἐκ Κλεοπάτρας γίνονται υἱοὶ δύο Πτολεμαῖοι καλούμενοι. ὧν ὁ μὲν πρεσβύτερος Σωτὴρ ἐπεκαλεῖτο, ὁ δὲ νεώτερος ὁ πρεσβύτερος ὑπὸ τῆς μητρὸς ἀναδειχθείς. δοκῶν δὲ αὐτῇ εἶναι πειθήνιος, ἄχρι μέν τινος ἠγαπᾶτο. ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸ δέκατον ἔτος τῆς ἀρχῆς τοὺς φίλους τῶν γονέων ἀπέσφαξεν, ὑπὸ τῆς μητρὸς, διὰ τὴν ὠμότητα, τῆς ἀρχῆς καθῃρέθη. καὶ εἰς Κύπρον ἐφυγαδεύθη. τὸν δὲ νεώτερον ἡ μήτηρ ἐκ Πηλουσίου μεταπεμψαμένη βασιλέα ἀποδείκνυσι σὺν ἑαυτῇ. συνεβασίλευεν οὖν ὁ νεώτερος τῇ μητρὶ, τῶν χρηματισμῶν ἀναφερομένων εἰς ἀμφοτέρους. καὶ ἐνδέκατον μὲν Κλεοπάτρας ἀνηγορεύθη, ὄγδοον δὲ Πτολεμαίου Ἀλεξάνδρου. συνανέλαβε γὰρ ἀπὸ τοῦ τετάρτου ἔτους τῆς τοῦ ἀδελφοῦ βασιλείας εἰς ἑαυτὸν τοὺς χρόνους, ἀφ' οὗ τῆς Κύπρου ἐβασίλευσε. καὶ τοῦτο τῆς ζώσης Κλεοπάτρας τὸ ἔτος περιῆν, εἰς μόνον δὲ ἤρξατο μετατιθέναι τὸν Ἀλέξανδρον μετὰ τὸν ἐκείνης θάνατον τὰ συμβόλαια. ὀκτωκαίδεκα δὲ τοὺς πάντας ἀντιλαβόμενος τῶν σκήπτρων ἐνιαυτοὺς, ἀφ' οὗ κατῆλθεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ἓξ καὶ εἴκοσι βεβασιλευκὼς ἐχρημάτισε. τῷ δὲ ἐννεακαιδεκάτῳ τοῖς στρατεύμασιν ὀργισθεὶς ἐξῆλθε συλλέξων ἐπ' αὐτοὺς δύναμιν εἰς Αἴγυπτον. οἱ δὲ ἐπιδιώξαντες, ἡγουμένου Τύρρου συγγενοῦς τοῦ βασιλέως, κατεναυμάχησαν αὐτὸν, καὶ φεύγειν ἠνάγκασαν μετὰ γυναικὸς καὶ θυγατρὸς, τῆς Λυκίας εἰς πόλιν Μύρας. ὅθεν εἰς Κύπρον μεταπηδήσας, καὶ καταπολεμηθεὶς ὑπὸ ναυάρχου Χαιρέου, θνήσκει. Μετὰ δὲ τὴν τούτου φυγὴν, πρὸς τὸν πρεσβύτερον Πτολεμαῖον τὸν Σωτῆρα οἱ Ἀλεξανδρεῖς πρεσβευσάμενοι παραδιδόασι πάλιν τὴν βασιλείαν αὐτῷ ἐκ Κύπρου καταπλεύσαντι. Διαγενομένων δὲ ἄλλων ἐτῶν ἑπτὰ πρὸς μησὶν ἕξ (τοσαῦτα γὰρ ἐπέζησε μετὰ τὴν κάθοδον) ὁ πᾶς χρόνος ὁ μετὰ τὸν τοῦ πατρὸς ἀμφοτέρων θάνατον εἰς τοῦτον ἀναφέρεται, τὸν μὲν ἀριθμὸν σώζων λϛ ἐνιαυτῶν πρὸς μησὶν ἕξ, διαιρούμενος δὲ κατὰ τὴν ἀλήθειαν εἰς μὲν τὸν Σωτῆρα Πτολεμαῖον κατὰ διαφόρους χρόνους δεκαεπτὰ ἔτη καὶ μῆνας ἕξ, εἰς δὲ τὸν δεύτερον, τὸν καὶ Ἀλέξανδρον, τοὺς μέσους, ὧν ἦρξεν ὁ πρεσβύτερος, ἐνιαυτοὺς δεκαοκτὼ, οὓς καίτοι μὴ δυνηθέντες ἐκ τῆς ἀναγραφῆς ἀφανίσαι, τὸ ὅσον ἐφ' ἑαυτοῖς ἀπηλείφουσι. Προσκρούουσι γὰρ αὐτοῖς διά τινας Ἰουδαϊκὰς ἐπικουρίας. Οὐ γὰρ ἀριθμοῦσι τούτους τοὺς χρόνους, τοὺς δὲ πάντας τὰ ἓξ καὶ τριάκοντα ἔτη τῷ πρεσβυτέρῳ προσνέμουσι, πάλιν τοὺς ἓξ μῆνας τοὺς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πρεσβυτέρου, εἰ συνεπλήρουν τὰ τριάκοντα ἓξ ἔτη, μὴ ἀποδόντες Κλεοπάτρᾳ τῇ θυγατρὶ μὲν τοῦ πρεσβυτέρου, γυναικὶ δὲ τοῦ νεωτέρου, ἥτις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς ἀντελάβετο τῶν πραγμάτων. οὐδὲ γοῦν Ἀλεξάνδρῳ τῷ μετ' αὐτῆς ἡμέρας ἄρξαντι ιθ, τὰς ιθ ἡμέρας ἀποδιδόασιν. οὗτος δὲ υἱὸς μὲν ἦν τοῦ νεωτέρου Πτολεμαίου, τοῦ καὶ Ἀλεξάνδρου, πρόγονος δὲ Κλεοπάτρας, καταμένων δὲ ἐν Ῥώμῃ, τῆς ἐν Αἰγύπτῳ δυναστείας ἀνδρῶν ἐρήμου γενομένης, μετάκλητος ἦλθεν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καὶ γήμας τὴν προειρημένην Κλεοπάτραν, παραλαβών τε παρ' ἐκείνης τὴν ἐξουσίαν, ἐννεακαίδεκα διαγενομένων ἡμερῶν ἀνεῖλεν αὐτὴν, καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν ἐνόπλων ἐν τῷ γυμνασίῳ διὰ τὴν μιαιφονίαν συνεχόμενος ἀπώλετο.

Τοῦτον τὸν Ἀλέξανδρον διαδέχεται Πτολεμαῖος ὁ ἐπικληθεὶς νέος Διόνυσος, υἱὸς μὲν ὢν Πτολεμαίου τοῦ Σωτῆρος, ἀδελφὸς δὲ τῆς εἰρημένης Κλεοπάτρας, οὗ τῆς ἀρχῆς ἔτη κθ λογίζονται.

Τούτου θυγάτηρ Κλεοπάτρα ὑστάτη τῆς Λαγιδῶν γενεᾶς, ἧς ἔτη ἀριθμεῖται τῆς ἀρχῆς δύο καὶ εἴκοσι. οὐδ' αὐταὶ αἵδε αἱ βασιλεῖαι τὸν εἱρμὸν τῶν χρόνων ἀπ' ἀρχῆς, ἄχρι τέλους, κατὰ τὸ ἑξῆς ἀναγραφόμενον ἔσχον, ἀλλ' ἐγένετό τις αὐτῶν ἐν ἑκατέρῳ διὰ μέσου παρένθεσις εἰς ἄλλους. ἐπὶ γὰρ τοῦ νέου Διονύσου εἰς τὰς αὐτοῦ θυγατέρας, Κλεοπάτραν, τὴν καὶ Τρύφαιναν, καὶ Βερενίκην, τριετὴς ὡς βεβασιλευκυίας ἀνεγράφη χρόνος, ὡς μὲν ἀμφοτέρας ἐνιαυτὸς εἷς, ἡ δὲ ἑξῆς μετὰ τὸν Κλεοπάτρας, τῆς καὶ Τρυφαίνης, θάνατον διετία ὡς μόνην Βερενίκην, ἕνεκα τοῦ τὸν μὲν Πτολεμαῖον εἰς Ῥώμην ἀπηρκέναι, καὶ τοῦτον ἐκεῖ διατετριφέναι τὸν χρόνον, τὰς δὲ θυγατέρας, ὡς ἐκείνου ἐπανήξοντος τοῦ πατρὸς, ἀντιλῆφθαι τῶν πραγμάτων, συνεπισπωμένης ἑαυτῇ κατὰ [τούτους] χρόνους τῆς Βερενίκης ἄνδρας τινὰς συγγενεῖς τοὺς συνάρξαντας μέχρι ὅτου παραγενόμενος ὁ Πτολεμαῖος ἀπὸ Ῥώμης τῆς μὲν πρὸς τὴν θυγατέρα διαθέσεως ἐπελάθετο, συγήσας δ' αὐτὴν διὰ τὰ πραχθέντα τοῦ ζῆν ἐστέρησεν. ἐπεί γε τῆς Κλεοπάτρας τὰ πρῶτα τῆς δυναστείας ἔτη εἰς ἐκεῖνόν τε καὶ τὸν πρεσβύτερον αὐτῆς ἀδελφὸν ἀνηνέχθη Πτολεμαῖον, τὰ δ' ἑξῆς εἰς ἑτέρους, διὰ τοιαύτην αἰτίαν τελευτῶν ὁ νέος Διόνυσος ἐπὶ παισὶ τέτρασι, Πτολεμαίοις δυσὶ, καὶ Κλεοπάτρᾳ, καὶ Ἀρσινόῃ, διέταξε τοῖς πρεσβυτέροις αὐτοῦ παισὶ Πτολεμαίῳ καὶ Κλεοπάτρᾳ τὴν ἀρχήν. ὧν συμβασιλευόντων τριετὴς διεγένετο χρόνος. καὶ τοῦτο διέμεινεν ἂν καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς τὸ ἔθος, εἰ μὴ Πτολεμαῖον παραβάντα τὰς τοῦ πατρὸς ἐντολὰς καὶ μόνον τῆς ἡγεμονίας ἀντιποιεῖσθαι βουλό-

μενον

μένον ἡ μοῖρα τοῦ ζῆν μετέστησεν ἐν Αἰγύπτῳ καταναυμαχηθέντα ὑπὸ Ἰουλίου Καίσαρος Κλεοπάτρᾳ συλλαμβανομένου. Μετὰ δὲ τὴν ἀπώλειαν Πτολεμαίου, ὁ νεώτερος ἀδελφὸς Κλεοπάτρας συνεθρονίσθη τῇ ἀδελφῇ Πτολεμαῖος καλούμενος, γνώμῃ Καίσαρος, καὶ ἐχρημάτισε τὸ πέμπτον ἔτος Κλεοπάτρας τὸ καὶ πρῶτον Πτολεμαίου, καὶ τὰ τούτοις ἑπόμενα, μέχρι τῆς ἀναιρέσεως αὐτοῦ, ἄλλα δύο. Τελευτήσαντος δὲ καὶ τούτου παῖς Κλεοπάτρας ἀπάσης τῷ τετάρτῳ μὲν αὐτοῦ, τῷ δὲ Κλεοπάτρας ὀγδόῳ, ὁ μεταγενέστερος εἰς μόνην Κλεοπάτραν ἀνεγράφη χρόνος, ἕως ἐτῶν πεντεκαίδεκα. τὸ δὲ ἑκκαιδέκατον ὠνομάσθη τὸ καὶ πρῶτον, ἐπειδὴ τελευτήσαντος Λυσιμάχου τοῦ ἐν Συρίᾳ Χαλκίδος βασιλέως, Μάρκος Ἀντώνιος ὁ αὐτοκράτωρ τήν τε Χαλκίδα, καὶ τοὺς περὶ αὐτὴν τόπους παρέδωκε τῇ Κλεοπάτρᾳ. καὶ ἀπὸ τούτου δὲ καὶ τὰ τούτων ἕτερα ἔτη μέχρι τοῦ εἰκοστοῦ δευτέρου, ὃ καὶ τελευταῖον ἐγένετο Κλεοπάτρας, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον προστιθεμένου τοῦ ἀριθμοῦ, ἐγράφετο, ὡς γενέσθαι τὸ δεύτερον καὶ εἰκοστὸν αὐτῆς τὸ ζ´ ἕβδομον.

Ἀπὸ δὲ Κλεοπάτρας Ὀκτάβιος Καῖσαρ, ὁ καὶ Αὔγουστος, τὴν ἀρχὴν διαδέχεται κρατήσας Αἰγύπτου τῇ ἐπ᾽ Ἀκτίῳ μάχῃ, κατὰ τὴν ἑκατοστὴν ὀγδοηκοστὴν τετάρτην Ὀλυμπιάδα, ἐν ἔτει δευτέρῳ.

Ἀπὸ τῆς ἑκατοστῆς ἑνδεκάτης Ὀλυμπιάδος ἔτους πρώτου, ἀφ᾽ οὗ Ἀρριδαῖος, ὁ καὶ Φίλιππος [Ἀλέξανδρος] ὁ Φιλίππου διεδέξατο τὴν ἀρχὴν, ἐπὶ τὴν ἑκατοστὴν ὀγδοηκοστὴν τετάρτην Ὀλυμπιάδα, καὶ ταύτης ἔτος δεύτερον, Ὀλυμπιάδες γίνονται ἑβδομήκοντα τρεῖς, καὶ ἐνιαυτός. Τούτων ἔτη σϞγ. Τοσαῦτα δὲ καὶ ἀριθμεῖται τὰ ἔτη τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ βασιλευσάντων, ἐπὶ τῆς Κλεοπάτρας τελευτῆς.

Οἱ Πτολεμαίων χρόνοι τῶν μετὰ Ἀλέξανδρον βασιλευσάντων Αἰγύπτου.

Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ἑκατοστῆς ἑνδεκάτης Ὀλυμπιάδος βασιλεύει, κτίζει τε τὴν Ἀλεξάνδρειαν τὴν πρὸς Αἰγύπτῳ. ὁ δὲ τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ χρόνος ἔτη ιβ, μῆνες ζ.

Πτολεμαῖος ὁ Λάγου	ἔτη μ.
Πτολεμαῖος ὁ Φιλάδελφος	ἔτη λη.
Πτολεμαῖος ὁ Εὐεργέτης	ἔτη κδ.
Πτολεμαῖος ὁ Φιλοπάτωρ	ἔτη κα.
Πτολεμαῖος ὁ Ἐπιφανής	ἔτη κδ.
Πτολεμαῖος ὁ Φιλομήτωρ	ἔτη λα.
Πτολεμαῖος ὁ νεώτερος Εὐεργέτης	ἔτη κθ.
Πτολεμαῖος ὁ Φύσκων, ὁ καὶ Σωτήρ,	ἔτη ις, μῆνας ς.
Πτολεμαῖος ὁ καὶ Ἀλέξανδρος, ἐξωσθέντος μὲν τοῦ πρὸ αὐτοῦ	. . . .
Πτολεμαῖος ὁ Φιλάδελφος κατελθὼν ἀπὸ τῆς φυγῆς, ἐξωσθέντος τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἔτη η.	
Πτολεμαῖος ὁ Διόνυσος	ἔτη λ.
Πτολεμαίου θυγάτηρ Κλεοπάτρα	ἔτη κβ.

Κατὰ ταύτην Γάϊος Ἰούλιος Καῖσαρ πρῶτος ἐμονάρχησε Ῥωμαίων. μεθ᾽ ὃν Καῖσαρ Σεβαστὸς Ὀκτάβιος, ὁ καὶ Αὔγουστος, Κλεοπάτραν ἑλὼν καθεῖλε τὴν τῶν Πτολεμαίων ἀρχὴν, οἳ ἐβασίλευσαν ἔτη σϞγ. Ταῦτα καὶ τὰ παρ᾽ Αἰγυπτίοις.

Ἀσίας καὶ Συρίας βασιλεῖς οἱ μετὰ τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον.

Φιλίππου τοῦ Ἀρριδαίου ἕκτον ἔτος κατάγοντος (ἄγοντος) τὴν βασιλείαν [τῆς βασιλείας] ἐπὶ τῆς ἑκατοστῆς πεντεκαιδεκάτης Ὀλυμπιάδος ἔτει τρίτῳ, Ἀντίγονος ὁ πρῶτος ἐβασίλευσε τῆς Ἀσίας καὶ ἦρξε μὲν ἔτεσιν ἑκκαίδεκα τὰ πάντα βιώσας ἓξ καὶ ὀγδοήκοντα. φοβερώτατος δὲ τῶν τότε βασιλέων γέγονε, καὶ θνήσκει περὶ τὴν Φρυγίαν, πάντων αὐτῷ διὰ φόβον τῶν δυναστῶν ἐπιθεμένων, τετάρτῳ ἔτει τῆς ἑκατοστῆς ἐννεακαιδεκάτης Ὀλυμπιάδος. ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ Δημήτριος φυγὰς εἰς τὴν Ἔφεσον διεσώθη, καὶ τῆς Ἀσίας ἁπάσης ἀποσφαλεὶς πάντων δεινότατος βασιλεὺς ἔδοξεν εἶναι ἐν τῇ πολιορκίᾳ. ἀφ᾽ οὗ δὴ καὶ Πολιορκητὴς ἐπεκλήθη. Βασιλεύει δὲ καὶ αὐτὸς ἔτη ιζ.

Λείπει πολλά.

* * * *

... κῆσαι αἰχμάλωτον βασιλικῶς ἐφύλαττεν, ἦν Ἀντιόχῳ. καὶ τοῦ Σελεύκου τούτου νεώτερος υἱὸς ὁ Ἀντίοχος ὁ ἐν Κυζίκῳ παρὰ Κρατερῷ τῷ εὐνούχῳ τρεφόμενος διὰ δέος τοῦ Δημητρίου, ὃς διὰ τοῦτο Κυζικηνὸς ἐπεκλήθη. ὁ τοίνυν Δημήτριος ἀπολυθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀρσάκου, ὡς εἴρηται, καὶ κατελθὼν, βασιλεύει. Πτολεμαῖος δὲ ἀγανακτήσας, ὅτι τῷ Πηλουσίῳ προσέβαλεν ὁ Δημήτριος, ἅπτεσθαι τῶν κατ᾽ Αἴγυπτον πραγμάτων ἐρχόμενος, πέμπει βασιλέα τῆς Ἀσίας Ἀλέξανδρον, ὡς υἱὸν Ἀλεξάνδρου, ὃς διὰ τὸ ὡς ἀγοραστὸς εἶναι νενομίσθαι τοῦ Πτολεμαίου, Ζαβινᾶς ἐπεκλήθη πρὸς τῶν Σύρων. συμβολῆς δὲ περὶ Δαμασκὸν γενομένης, ἡττηθεὶς ὁ Δημήτριος φεύγει εἰς Τύρον, κἀκεῖ κωλυόμενος εἰσελθεῖν, πλοίῳ ἐπιβὰς κατεκόπη, βασιλεύσας πρὸ μὲν τῆς αἰχμαλωσίας ἔτη τρία, μετὰ δὲ τὴν κάθοδον, ἔτη δ. διαδέχεται δὲ τὸν Δημήτριον Σέλευκος ὁ υἱός. καὶ εὐθὺς ἐκ διαβολῆς τῆς μητρὸς ἀποθνήσκει. Ἀντίοχος δὲ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ὁ νεώτερος παραλαμβάνει τὰ πράγματα τῆς ἑκατοστῆς ἑξηκοστῆς τετάρτης Ὀλυμπιάδος ἔτει δευτέρῳ, καὶ τρίτῳ ἔτει νικᾷ τὸν Ζαβινᾶν. ὁ δὲ τὴν ἧτταν μὴ ἐνέγκας φαρμάκῳ ἑαυτὸν διεχρήσατο.

βασιλεύει δὲ ἔτη ια, ἄχρι τοῦ τετάρτου ἔτους τῆς ἑκατοστῆς ἑξηκοστῆς ἕκτης Ὀλυμπιάδος. συνεληλυθέναι γὰρ ὁ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Σελεύκου ἐνιαυτοὺς τῆς ἀρχῆς εἰς τοῦτον. ἐκαλεῖτο δὲ Γρυπὸς καὶ Φιλομήτωρ. καλοῦντι δὲ τῷ ὁμομητρίῳ ἀδελφῷ * ἀντεπέχων, καὶ ἀνεψιῷ τε ἐκ πατρὸς τῷ ἐπικληθέντι Κυζικηνῷ, περὶ οὗ πρὸ ὀλίγου εἰρήκαμεν, ἐκχωρεῖ τῆς ἀρχῆς ἀπελθὼν εἰς τὴν Ἄσπενδον, ὅθεν καὶ Ἀσπένδιος ἐκλήθη ὁ αὐτὸς, καὶ Γρυπὸς, καὶ Φιλομήτωρ ἐπικαλούμενος. τοῦ τοίνυν Ἀντιόχου εἰς τὴν Ἄσπενδον ἐκχωρήσαντος ἄρχει ἀπὸ τῆς ρξζ Ὀλυμπιάδος ἔτους δ πρώτου ὁ Κυζικηνὸς Ἀντίοχος. τῷ δὲ δευτέρῳ τῆς αὐτῆς Ὀλυμπιάδος κάτεισι πάλιν ἀπὸ τῆς Ἀσπένδου ὁ Ἀντίοχος. καὶ κρατεῖ μὲν αὐτὸς τῆς Συρίας, ὁ δὲ Κυζικηνὸς τῆς κοίλης. διαιρεθείσης δὲ τῆς ἀρχῆς, ὁ μὲν Γρυπὸς περιλείπεται ἄχρι τῆς ἑκατοστῆς ἑβδομηκοστῆς Ὀλυμπιάδος τοῦ τετάρτου ἔτους, ἔτη μετὰ τὴν κάθοδον ἐπιζήσας δεκαπέντε, ὡς ἄρξαι τὰ πάντα εἴκοσι ἕξ, ἕνδεκα μὲν καθ' ἑαυτὸν, πεντεκαίδεκα δὲ τῆς ἀρχῆς διῃρημένης. ὁ δὲ Κυζικηνὸς κρατήσας ἀπὸ τῆς ρξζ ἔτους πρώτου τελευτᾷ ἔτει ροα Ὀλυμπιάδος, βασιλεύσας μὲν ἔτη ιη, βιοὺς δὲ τὰ πάντα ἔτη ν. τελευτᾷ δὲ τοῦτον τρόπον. ἀποθανόντος γὰρ τοῦ Γρυποῦ Ἀντιόχου κατὰ τὸν εἰρημένον χρόνον, Σέλευκος ὁ τούτου παῖς ἐπελθὼν μετὰ δυνάμεως πολλὰς πόλεις προσηγάγετο. Ἀντίοχος δὲ ὁ Κυζικηνὸς προσαγαγὼν ἐκ τῆς Ἀντιοχείας τὴν δύναμιν, καὶ παραταξάμενος, ἐνικήθη· ἐξενεχθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ ἵππου αὐτοῦ πρὸς τὸ τῶν πολεμίων καὶ μέλλων συλλαμβάνεσθαι, ἑαυτὸν ἀπέσφαξεν. τῆς δὲ βασιλείας ὁ Σέλευκος ἐγκρατὴς γενόμενος παρέλαβε τὴν Ἀντιόχειαν. πρὸς δὲ τοῦτον ἐπολέμει τοῦ Κυζικηνοῦ υἱὸς γενόμενος Ἀντίοχος. γενομένης δὲ μάχης ἐν τῇ Κιλικίᾳ περὶ πόλιν τὴν ὀνομαζομένην Μοψουεστίαν, ἐνίκησεν ὁ Ἀντίοχος. Σέλευκος δὲ φυγὼν εἰς τὴν πόλιν, καὶ πυθόμενος τοὺς ἐγχωρίους, ὅτι διεγνώκασιν αὐτὸν ζῶντα καταπαῦσαι, φθάσας ἑαυτὸν ἀπέσφαξεν. οἱ δὲ ἀδελφοὶ αὐτοῦ οἱ κληθέντες δίδυμοι, Ἀντίοχός τε, καὶ Φίλιππος, ἐπιφανέντες μετὰ δυνάμεως, καὶ τὴν πόλιν βίᾳ χειρωσάμενοι μετῆλθον τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἀδελφοῦ, κατασκάψαντες τὴν πόλιν. ἐπελθὼν δὲ ὁ τοῦ Κυζικηνοῦ υἱὸς μάχῃ αὐτοὺς νικᾷ. καὶ τούτων Ἀντίοχος μὲν ὁ τοῦ Σελεύκου ἀδελφὸς ἀπὸ τῆς μάχης ἐλαύνων τὸν ἵππον, καὶ καταφυγὼν εἰς τὸν Ὀρόντην, ὑπὸ τοῦ ῥεύθρου κατεφθάρη. λοιπῶν δὲ ὄντων τῶν ἀμφισβητούντων περὶ τῆς βασιλείας, Φιλίππου, καὶ τοῦ Σελεύκου μὲν ἀδελφοῦ, υἱοῦ δὲ τοῦ Γρυποῦ Ἀντιόχου, Ἀντιόχου τε τοῦ παιδὸς τοῦ Κυζικηνοῦ, ἀπὸ τρίτου ἔτους τῆς ροα Ὀλυμπιάδος ἀρξάμενοι, καὶ δυνάμεις ἀξιολόγους ἔχοντες, καὶ μέρους τῆς Συρίας ἐπικρατοῦντες διεπολέμουν πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆς Συρίας. καὶ ἡττηθεὶς Ἀντίοχος εἰς Πάρθους ἀπέφυγε, καὶ ὕστερον Πομπηΐῳ ἑαυτὸν ἐνεχείρισεν, ὡς ὑπ' αὐτοῦ καταχθησόμενος εἰς τὴν Συρίαν. ὁ δὲ λαβὼν παρ' Ἀντιοχέων χρήματα, τοῦ μὲν οὐκ ἐφρόντισεν, αὐτόνομον δὲ τὴν πόλιν εἴασε. πεμψάντων δὲ ἐπ' αὐτὸν Μενέλαον, καὶ Λάμπωνα, καὶ Καλλίμανδρον Ἀλεξανδρέων, ὅπως Πτολεμαίου τοῦ Διονύσου τῆς Ἀλεξανδρείας ἐκστάντος, αὐτὸς ἐλθὼν τῆς Αἰγύπτου βασιλεύσῃ μετὰ τῶν θυγατέρων τοῦ Πτολεμαίου, νόσῳ συσχεθεὶς ἐτελεύτησε. καταλύεται δὲ καὶ Φίλιππος ὁ τοῦ Γρυποῦ καὶ Τρυφαίνης τῆς Πτολεμαίου τοῦ ὀγδόου υἱὸς ὁ προειρημένος. καὶ κατιέναι θέλοντα αὐτὸν εἰς τὴν Αἴγυπτον (μετεπέμψαντο γὰρ καὶ τοῦτόν ποτε οἱ Ἀλεξανδρεῖς ἐπὶ τὴν ἀρχήν) Γαβίνιος ὁ τῆς Συρίας ἄρχων Ῥωμαῖος ὕπαρχος ὢν τοῦ Πομπηΐου ἐπέσχε· καὶ οὕτως ἡ βασιλικὴ διαδοχὴ ἡ κατὰ Συρίαν ἄχρι τούτων φθάσασα κατελύθη.

Εἰσὶν οὖν ἑξῆς Ἀσίας καὶ Συρίας βασιλεῖς οἵδε.

Ἀντίγονος ἐβασίλευσε τῆς Ἀσίας	ἔτη ιη.
Δημήτριος ὁ πολιορκητὴς τῶν τε ἄνω τόπων, καὶ Συρίας,	ἔτη ιζ.
Σέλευκος ὁ Νικάτωρ	ἔτη λβ.
Ἀντίοχος ὁ Σωτὴρ	ἔτη ιθ.
Ἀντίοχος ὁ Θεὸς	ἔτη ιε.
Σέλευκος ὁ Καλλίνικος	ἔτη κα.
Σέλευκος ὁ Κεραυνὸς	ἔτη γ.
Ἀντίοχος ὁ Μέγας	ἔτη λς.
Σέλευκος ὁ Φιλοπάτωρ	ἔτη ιβ.
Ἀντίοχος ὁ Ἐπιφανὴς	ἔτη ια.
Ἀντίοχος ὁ Εὐπάτωρ	ἔτος α. μῆνας ς.
Δημήτριος ὁ Σωτὴρ	ἔτη ιβ.
Ἀλέξανδρος	ἔτη ε.
Δημήτριος Δημητρίου	ἔτη γ.
Ἀντίοχος ὁ Σιδήτης	ἔτη θ.
Δημήτριος αὖθις	ἔτη δ.
Ἀντίοχος ὁ Γρυπὸς	ἔτη κς.
Ἀντίοχος ὁ Κυζικηνὸς	ἔτη ιη.
Φίλιππος ὁ τοῦ Γρυποῦ	ἔτη β.

Ἐφ' οὗ ἡ κατὰ Συρίαν ἀρχὴ κατελύθη.

Συνάγεται οὖν ὁ τῆς βασιλείας τῆς ὑπὸ Μακεδόνων χρόνος, ἀπὸ μὲν τοῦ Ἀντιγόνου, εἰς ἔτη σοδ, ἀπὸ δὲ Σελεύκου τοῦ Νικάτορος, ἔτη σλθ.

Ἡ Μακεδονικὴ βασιλεία ἀπὸ τοῦ Πορφυρίου τοῦ καθ' ἡμᾶς Φιλοσόφου.

Μετὰ δὲ Ἀλέξανδρον τὸν Φιλίππου, Μακεδόνων ἐβασίλευσαν οἵδε τῆς Μακεδονίας, καὶ Ἑλλάδος.

Ἡ τῶν Μακεδόνων ἀρχὴ, ἄχρι τῆς ὑπὸ Ῥωμαίων καταλύσεως, τοῦτον διήρκησε τὸν τρόπον.

Ἀρριδαῖος ὁ Φιλίππου καὶ Φιλίννης τῆς Θετταλῆς, ὃν οἱ Μακεδόνες πόθῳ τοῦ Φιλίππου γενοῦς Φίλιππον προσαγορεύ-

κότες βασιλέα ἀνέδειξαν μετ' Ἀλέξανδρον, καίπερ διὰ ἑταίρας γεγονότα, ἢ ἄφρονα συνειδότες εἶναι, διαδέχεται τὴν ἀρχὴν, ὥσπερ ἔφαμεν, Ὀλυμπιάδος τῆς ριδ ἔτει δευτέρῳ. λογίζεται δὲ αὐτῷ ἔτη ζ. ἐπέζησε γὰρ ἄχρι ἑκατοστῆς πεντεκαιδεκάτης Ὀλυμπιάδος ἔτους τετάρτου. Καταλείπει δὲ ὁ Ἀλέξανδρος παῖδας, Ἡρακλέα τε ἐκ Μαρσίνης τῆς Φαρναβάζου, Ἀλέξανδρόν τε ἐκ Ῥωξάνης τῆς Ὀξυάρτου τοῦ Βάκτρων βασιλέως. Ἀριδαῖον μὲν οὖν Ὀλυμπιὰς ἔκτεινεν ἡ μήτηρ Ἀλεξάνδρου. αὐτὴν δὲ, καὶ σὺν δύο παῖδας Ἀλεξάνδρου Κάσανδρος ὁ Ἀντιπάτρου ἀναιρεῖ, τὸν μὲν αὐτὸς φονεύσας, τὸν δὲ Μαρσίνης Πολυπέρχοντα πείσας, Ὀλυμπιάδα δὲ καὶ ἄταφον ἐκρίψας ἀνεῖπεν ἑαυτὸν Μακεδόνων βασιλέα. καὶ ἀπὸ τοῦδε καὶ τῶν ἄλλων Σατραπῶν ἕκαστος ἐβασίλευε, τῆς Ἀλεξάνδρου γενεᾶς διεφθαρμένης. Γήμας δὲ Θεσσαλονίκην τὴν Φιλίππου, βασιλεύων ἐπεβίω ἔτη ιθ, καὶ φθισικῇ νόσῳ ἐπιπόνῳ διελύθη. Τοῦτον διαδέχονται οἱ παῖδες, Φίλιππος, καὶ Ἀντίπατρος, οἵτινες ἔτη τρία, καὶ μῆνας ϛ ἐβασίλευσαν μετὰ τὸν πατέρα, πρῶτος μὲν Φίλιππος καὶ ἐν Ἐλατείᾳ ἀποθνήσκει. Ἀντίπατρος δὲ Ἀλεξάνδρῳ τῷ παιδὶ συμπεράτευσαν ἀνελὼν τὴν μητέρα Θεσσαλονίκην εἰς Λυσίμαχον ἔφυγε, καὶ τὸν ἐκείνου θυγατέρων γήμας τινὰ ὁμοίως ἀνῃρέθη πρὸς αὐτοῦ Λυσιμάχου. Ἀλέξανδρος δὲ γαμεῖ μὲν Λυσάνδραν τὴν τοῦ Πτολεμαίου, πρός τε τὸν νεώτερον Πτολεμαῖον ἀδελφὸν εἰς συμμαχίαν ἐπικαλεῖται Δημήτριον τὸν Ἀντιγόνου, ὅτῳ πολιορκητὴς ἦν ἐπώνυμον, ἀναιρεῖταί τε ὑπ' αὐτοῦ. καὶ Μακεδόσιν αὐτὸς ἄρχει Δημήτριος. τῶν οὖν παίδων Κασάνδρου τῆς ἀρχῆς ἔτη λογίζονται ἀπὸ τοῦ τετάρτου ἔτους τῆς ἑκατοστῆς .... [ἄχρι] τοῦ τρίτου ἑκατοστῆς εἰκοστῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος. Δημήτριον δὲ ἓξ ἔτη βασιλεύσαντα Μακεδονίας Πύρρος ἐκβάλλει, τῆς Ἠπείρου βασιλεὺς, τρίτος καὶ εἰκοστὸς ἀπ' Ἀχιλλέως τοῦ Θέτιδος ὢν, ὡς ἂν αὐτῷ προσηκούσης τῆς ἀρχῆς μετὰ τὸ Φιλίππου γένος δι' Ὀλυμπιάδα τὴν Ἀλεξάνδρου μητέρα κἀκείνην ἐκ Πύρρου τοῦ Νεοπτολέμου γενομένην. ἑπτὰ δὲ μῆνας ἄρχει Μακεδόνων. τῷ δὲ ὀγδόῳ τοῦτον Λυσίμαχος διαδέχεται ὁ Ἀγαθοκλέους Θετταλὸς ὢν ἐκ Κραννῶνος, καὶ Ἀλεξάνδρου γεγονὼς δορυφόρος, Θρᾴκης δέ ποτε καὶ Χερρονήσου βασιλεύων, εἰς γείτονα καὶ ὅμορον τὴν Μακεδονίαν ἐπιδραμὼν, διεδέξατο. Οὗτος Ἀρσινόῃ πεισθεὶς τῇ γυναικὶ, Ἀγαθοκλέα τὸν υἱὸν ἐκ τοῦ ζῆν ἐκβαλὼν(?), βασιλεύει δὲ Μακεδονίας ἔτη ε, καὶ μῆνας ϛ. ἡττᾶται δὲ ἐν τῇ περὶ Κόρου πεδίον μάχῃ τῇ πρὸς Σέλευκον τὸν τῆς Ἀσίας βασιλέα, ὅτῳ Νικάτωρ ἐπίκλησις ἦν, ὅτε καὶ τοῦ ζῆν ἀπαλλάττεται. Εὐθὺς δ' ἐπὶ τῇ νίκῃ Σέλευκον Πτολεμαῖος ὁ τοῦ Λάγου καὶ Εὐρυδίκης παῖς τῆς Ἀντιπάτρου, ᾧ Κεραυνὸς ἐπίκλησις ἦν, εὐεργέτην πολλὰ ἔχων, καὶ ἐκ φυγῆς ὑποδεξάμενον ἀνελὼν, ἦρξεν αὐτὸς Μακεδόνων. ὅσπερ Γαλάταις πολεμῶν ἀνῃρέθη, βασιλεύσας ἐνιαυτὸν καὶ μῆνας ε. Τὸν δὲ Πτολεμαῖον Μελέαγρος ὁ ἀδελφὸς διεδέξατο. Μακεδόνες δ' αὐτὸν τῆς ἀρχῆς εὐθὺς ἐκβάλλουσιν ἄρξαντα δύο μῆνας ὡς ἀνάξιον φανέντα. καὶ ἀντ' αὐτοῦ ποιοῦνται βασιλέα Ἀντίπατρον ἀδελφιδοῦν μὲν ὄντα Κασάνδρου, υἱὸν δὲ Φιλίππου κατ' ἀπορίαν γένους βασιλικοῦ. πέντε δ' αὐτὸν καὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας ἄρχοντα Σωσθένης τις τῶν δημοτικῶν ἐξελαύνει ὡς ἀδύνατον στρατηγεῖν. Βρέννου τοῦ Γαλάτου ἐπιόντος τοσούτου πολεμίου. Καὶ αὐτὸν οἱ Μακεδόνες Ἐτησίαν ἐκάλεσαν, ὅτι χρόνῳ τοσῷδε οἱ ἐτησίαι πνέουσι. Σωσθένης δὲ Βρέννον ἐξελάσας, καὶ ὅλων δύο ἐτῶν προστὰς τῶν πραγμάτων ἀποθνήσκει. καὶ γίνεται ἀναρχία Μακεδόσι, διὰ τὸ σὺν περὶ Ἀντίπατρον, καὶ Πτολεμαῖον, καὶ Ἀριδαῖον ἀντιποιεῖσθαι μὲν τῶν πραγμάτων, ὁλοσχερῶς δὲ μηδένα προστῆναι, ἀπὸ δὴ τοῦ Πτολεμαίου, ἐπὶ τὸ τέλος τῆς ἀναρχίας, τοῦτ' ἔστιν, ἀπὸ ρκδ Ὀλυμπιάδος ἔτους τετάρτου, ἄχρι τῆς ρκϛ, Πτολεμαίου μὲν τοῦ Κεραυνοῦ ἐνιαυτὸν καὶ μῆνας ε ἄρξαντος, Μελεάγρου δὲ μῆνας β, Ἀντιπάτρου δὲ ἡμέρας με, Σωσθένους δὲ ἔτη β, καὶ τοῦ λοιποῦ χρόνου εἰς ἀναρχίαν λογισθέντος. Τοῦ δ' Ἀντιπάτρου τοῖς πράγμασιν ἐπιβαλλόντος, Ἀντίγονος ὁ Δημητρίου τοῦ πολιορκητοῦ, καὶ Φίλας τῆς Ἀντιπάτρου θυγατρὸς υἱὸς μεταποιεῖται τῆς ἀρχῆς, ὃς ἐν Γόννοις τῆς Θετταλίας γενόμενός τε καὶ τραφεὶς Γονατᾶς ἐκαλεῖτο. Λογίζεται δὲ αὐτῷ τὰ πάντα ἔτη τῆς βασιλείας τέσσαρα καὶ τεσσαράκοντα. ἦν γὰρ βασιλεύσας καὶ πρὶν τῆς Μακεδονίας κρατῆσαι, ὅλοις ἔτεσι δέκα πρότερον. Οὗτός ἐστιν ὁ τὴν Ἑλλάδα ἐγκρατῶς χειρωσάμενος. καὶ βιοῖ μὲν τὰ πάντα ἔτη τρία καὶ ὀγδοήκοντα. τελευτᾷ δὲ τῆς ρλε Ὀλυμπιάδος ἔτει πρώτῳ. ὃν διαδέχεται υἱὸς Δημήτριος, ὃς καὶ πᾶσαν τὴν Λιβύην ἔλαβε, Κυρήνης τε ἐκράτησε, καὶ κατέσχεν ἐτῶν δέκα. Γήμας δέ τινα τῶν αἰχμαλώτων, καὶ Χρυσηΐδα προσαγορευομένην(?), Φίλιππον ἐξ αὐτῆς ἔσχεν τὸν πρῶτον πολεμήσαντα Ῥωμαίοις, καὶ κακῶν αἴτιον Μακεδόσι γενόμενον. Φίλιππον μὲν οὖν ὀρφανευόμενον ἐπετρόπευεν Ἀντίγονος ἕτερος ἐκ τοῦ βασιλείου γένους, ᾧ Φύσκος ἐπώνυμον ἦν. δίκαιον δὲ Φύσκον εἰς τὴν ἐπιτροπὴν ὁρῶντες οἱ Μακεδόνες ἐστήσαντο βασιλεύειν, καὶ τὴν Χρυσηΐδα αὐτῷ ἥρμοσαν. ὁ δὲ παίδων γενομένων ἐκ τῆς Χρυσηΐδος, οὐκ ἀνεθρέψατο, τὴν ἀρχὴν τῷ Φιλίππῳ περισώζων, ᾧ δὴ καὶ παρέδωκεν ἀποθνήσκων, ἐπιτροπεύσας μὲν ἐπ' ἔτη ιβ, ζήσας δὲ πάντα ἔτη μβ. ὁ δὲ τοῦ Δημητρίου υἱὸς, ὃν οἱ Μακεδόνες καλὸν ἐπωνόμαζον, χωρὶς τοῦ ἐπιτρόπου ἀπὸ τῆς ρμ Ὀλυμπιάδος ἄρχειν ἤρξατο. καὶ ἐβασίλευσεν ἔτεσιν ὅλοις δύο καὶ μ. τελευτᾷ δὲ δευτέρῳ ἔτει τῆς ρνθ Ὀλυμπιάδος, τὰ ὅλα βιοὺς ἔτη. Περσεὺς δὲ υἱὸς τοῦ Φιλίππου Δημήτριον τὸν ἀδελφὸν τὸν πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ διαβολαῖς ἀποκτείνας βασιλεύει ἔτεσι δέκα καὶ μησὶν ὀκτώ. ἐπὶ γὰρ τῆς ρνβ Ὀλυμπιάδος τοῦ τετάρτου ἔτους Λεύκιος Αἰμίλιος πρὸς σὺν Μακεδόνας * περὶ τὴν Πύδναν εἷλε κατὰ κράτος. Περσεὺς δὲ εἰς τὴν Σαμοθρᾴκην ἔφυγεν. εἶτα ἑκουσίως παρέδωκεν ἑαυτὸν δέσμιον τοῖς πολεμίοις, κἀκεῖθεν εἰς Ἄλβην μετατεθεὶς καὶ τηρούμενος μετὰ πέντε ἔτη τελευτᾷ. Τὰ δὴ τῶν Μακεδόνων ἐπὶ τούτου κατελύθη. Καὶ αὐτοὺς Ῥωμαῖοι τότε αὐτονόμους ἀφῆκαν αἰδούμενοι δόξαν ἀρχαίαν, καὶ μέγεθος ἀρχῆς τῆς Μακεδόνων.

Ἔτει δὲ ἐννεακαιδεκάτῳ ἐπὶ τῆς ρνζ Ὀλυμπιάδος, εἰς ἔτος τρίτον, Ἀνδρίσκος τις υἱὸν ἑαυτὸν ψευσάμενος εἶναι Περσέως, καὶ Φίλιππον ἑαυτὸν μετονομάσας, παρ' ὃ καὶ Ψευδοφίλιππος ἐκαλεῖτο, κρατεῖ Μακεδονίας, Θρᾷκας λαβὼν συμμάχους. ἐνιαυτὸν δὲ κρατήσας, ἐκ παρατάξεως μὲν [ἡττηθεὶς] φεύγει εἰς σὺν Θρᾷκας, ἔκδοτος δὲ παρ' ἐκείνων δοθεὶς ἀναπέμπεται δέσμιος εἰς τὴν Ῥώμην. Ῥωμαῖοι δὲ Μακεδόνας ἀχαρίστους γενομένους, διὰ τὸ συλλαβέσθαι τῷ Ψευδοφιλίππῳ, ὑποφόρους ἐποίησαν, ἔτει τετάρτῳ τῆς ρνζ Ὀλυμπιάδος. Γίνονται οὖν μετ' Ἀλέξανδρον τὸν μέγαν, ἀπὸ τῆς ριδ Ὀλυμπιάδος ἔτους δευτέρου, ἄχρι τῆς ρνζ τετάρτου ἔτους, ἐν ᾧ κατελύθησαν Μακεδόνες, τὰ πάντα ἔτη ρο̅δ̅, ἔτους τῆς Μακεδονικῆς βασιλείας ρο̅δ̅.

Αρ-

Ἀρῥιδαῖος, ὁ καὶ Φίλιππος,	ἔτη ζ.
Κάσανδρος	ἔτη ιθ.
Κασσάνδρου παῖδες	ἔτη γ, μῆνας ϛ.
Δημήτριος ὁ πολιορκητὴς	ἔτη ϛ.
Πύῤῥος μῆνας ζ.	
Λυσίμαχος	ἔτη ε, μῆνας ϛ.
Πτολεμαῖος ὁ Κεραυνὸς	ἔτος α, μῆνας ε.
Μελέαγρος	ἔτος α, μῆνας β.
Ἀντίπατρος Λυσιμάχου	ἔτος α, ἡμέρας με.
Σωσθένης	ἔτη β.
Ἀναρχίας	ἔτος α, μῆνας β.
Ἀντίγονος ὁ Γονάτας	ἔτη λδ.
Δημήτριος ὁ καλὸς	ἔτη ι.
Ἀντίγονος ὁ φύσκος	ἔτη ιβ.
Φίλιππος	ἔτη μβ.
Περσεὺς	ἔτη ι, μῆνας η.
Αὐτονομίας	ἔτη ιθ.
Ψευδοφίλιππος	ἔτος α.

Μακεδόνων βασιλεῖς.

Μακεδόνων ἐβασίλευσεν	κε	Ἀρῥιδαῖος	ἔτη ζ.
Μακεδόνων ἐβασίλευσεν	κϛ	Κάσανδρος	ἔτη ιθ.

Ἰουδαίων ἀρχιερεῖς.

Ἰουδαίων ἀρχιεράτευσεν	ζ	Ὀνίας υἱὸς Ἰαδδοῦ ἀρχιερέως	ἔτη κα.
Ἰουδαίων ἀρχιεράτευσεν	η	Σίμων υἱὸς Ὀνίου	ἔτη θ.

Σίμων Ἰουδαίων ἀρχιερεὺς υἱὸς Ὀνίου ἐγνωρίζετο, ὃς διὰ θεοσέβειαν πρὸς θεὸν δίκαιος ἐκλήθη, καὶ τὴν πρὸς ὁμοφύλους εὔνοιαν.

Ἰουδαίων ἀρχιεράτευσεν	θ	Ἐλεάζαρ Σίμωνος ἀδελφὸς ἀντ' Ὀνίου παιδὸς Σίμωνος νηπίου παραληφθέντος, ἐφ' οὗ αἱ γραφαὶ ἑρμηνεύονται,	ἔτη λβ.
Ἰουδαίων ἀρχιεράτευσεν	ι	Μανασσῆς ὁ θεῖος τοῦ Ὀνίου μετ' Ἐλεαζάρου	ἔτη κϛ.
Ἰουδαίων ἀρχιεράτευσεν	ια	Ὀνίας ὁ προῤῥηθεὶς νήπιος υἱὸς Σίμωνος τοῦ δικαίου κληθέντος	ἔτη ιδ.

Οὗτος Πτολεμαῖον παρελογίσατο τὸν συνήθη φόρον μὴ πλῶν. Ἰώσηππος δέ τις ἀφανὴς Ἰουδαῖος πρὸς Πτολεμαῖον σταλάμενος, ἔλυσεν τὴν ὀργὴν θεραπεύσας στρατηγὸς ὑπ' αὐτοῦ τῆς ὅλης Ἰουδαίας καθίσταται.

Μακεδόνων βασιλεῖς μετὰ Ἀλέξανδρον.

Μακεδόνων ἐβασίλευσεν	κε	Φίλιππος ὁ Ἀρῥιδαῖος	ἔτη ζ.
Πολυσπέρχης υἱὸς Ἀντιπάτρου αὐτόλει τὸν Ἀρῥιδαῖον.			
Μακεδόνων ἐβασίλευσεν	κϛ	Κάσανδρος	ἔτη ιθ.
Μακεδόνων ἐβασίλευσεν	κζ	τρεῖς παῖδες Κασσάνδρου Φίλιππος, καὶ Ἀλέξανδρος, καὶ Ἀντίπατρος	ἔτη γ.
Μακεδόνων ἐβασίλευσεν	κη	Δημήτριος ὁ Ἀντιγόνου πολιορκητὴς, ὁ καὶ τῆς Ἀσίας,	ἔτη ϛ.
Μακεδόνων ἐβασίλευσεν	κθ	Λυσίμαχος	ἔτη γ.
Μακεδόνων ἐβασίλευσεν	λ	Πτολεμαῖος ὁ Λάγου	ἔτος α.
Μακεδόνων ἐβασίλευσεν	λα	Πτολεμαῖος Μελεάγρου ἀδελφὸς Πτολεμαίου τοῦ Λάγου μῆνας β.	

Τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν Μελέαγρος παραλαμβάνει μετὰ τὴν ἀναίρεσιν Πτολεμαίου τοῦ Λάγου ἀδελφοῦ αὐτοῦ. ὃν εὐθὺς ἐκβάλλουσι Μακεδόνες μετὰ μῆνας β ὡς ἀνάξιον φανέντα. καὶ ἀντ' αὐτοῦ βασιλεύουσιν Ἀντίπατρον ἀδελφιδοῦν μὲν Κασσάνδρου, υἱὸν δὲ Φιλίππου δι' ἀπορίαν γένους βασιλικοῦ. ὃν μετὰ με ἡμέρας Σωσθένης Δημοτικὸς ἐξήλασεν ὡς ἀδυνατοῦντα στρατηγεῖν, Βέρνου τοῦ Γαλάτου ἐπιόντος αὐτοῖς. ὃν Σωσθένης ἐκδιώξας κρατεῖ καὶ αὐτὸς ἔτη δύο τῶν Μακεδόνων. τούτου θανόντος ἀναρχία γέγονεν. τῶν δὲ πραγμάτων προΐσταντο οἱ ἐξ Ἀντιπάτρου καὶ Πτολεμαίου, καὶ Ἀρῥιδαίου. τοῦ δὲ Ἀντιπάτρου ζῶντος καὶ τοῖς πράγμασιν ἐπιβουλεύσαντος, Ἀντίγονος υἱὸς Δημητρίου τοῦ πολιορκητοῦ, καὶ Φίλλης τῆς θυγατρὸς Ἀντιπάτρου μεταποιεῖται τῆς Μακεδόνων ἀρχῆς ἔτη μδ, ὃς ἐν Γόνοις τραφεὶς τῆς Θετταλίας Γονάτας ἐπεκλήθη. ἦν δὲ καὶ πρὸ τοῦ βασιλεῦσαι Μακεδόνων ἔτη ιβ, βασιλεύσας. οὗτος τῆς πάσης Ἑλλάδος ἐγκρατῶς ἐκυρίευσεν ζήσας ἔτη μγ.

Μακε-

Μακεδόνων ἐβασίλευσεν λβ	Ἀντίπατρος ἡμέρας μϛ.	
Μακεδόνων ἐβασίλευσεν λγ	Σωσθένης	ἔτη β.
Ἀναρχία		ἔτη β.
Μακεδόνων ἐβασίλευσεν λδ	Ἀντίγονος ὁ Γονάτας	ἔτη μδ.

Μίλων Ῥωμαίοις παρέδωκε Τάραντα.

Πύρρος Ἠπειρώτης, ὁ καὶ Μακεδόνων βασιλεύσας, πολεμεῖ Ῥωμαίοις προτραπεὶς ὑπὸ Ταραντίνων καὶ κρατεῖ κατ᾽ ἀρχὰς μὲν τοῦ πολέμου πρὸς αὐτῇ σχεδὸν γεγονὼς τῇ Ῥώμῃ. τραπεὶς δὲ ὕστερον φεύγει, στρατηγοῦντος Κορνηλίου Τερτύλλου τοῦ καὶ τὴν ὑπάτων ἔχοντος ἀρχήν. τὸ δὲ πλεῖστον ἀποβαλὼν τῆς δυνάμεως, οὓς τε εἶχεν ἐλέφαντας οὐκ ἄλλοτε Ῥωμαίοις ὀφθέντας πρὸ τούτου, διαδράσκει διὰ τῆς θαλάττης εἰς Ἤπειρον ἐλθών. Πύρρος ὁ Ἠπειρώτης μετὰ τὴν πρὸς Ῥωμαίους μάχην, καὶ τὴν ἐκεῖθεν φυγὴν κατὰ Πελοποννησίων ἐπιστρατεύσας ἀναιρεῖται κεράμῳ πληγεὶς τὴν κεφαλὴν ὑπὸ γυναικὸς Ἀργολίδος ἀπὸ στέγης διὰ τυλίδος ἐσβαλὼν τῇ πόλει, καὶ βίᾳ τὸ Ἄργος ἑλών.

Μακεδόνων ἐβασίλευσεν λε	Δημήτριος υἱὸς Ἀντιγόνου	ἔτη ι.

Οὗτος Λιβύης πάσης καὶ Κυρήνης ἐκράτησεν, τήν πατρῴαν τε ἀρχὴν ἀνεκτήσατο.

Περὶ τῶν Ἀντιόχων, καὶ Σελεύκων, καὶ Πτολεμαίων, καὶ τῶν μετὰ τὴν ἐκ τῆς Βαβυλῶνος ἐπάνοδον καθηγησαμένων ἀρχιερέων.

Ὁ γοῦν Ἀλέξανδρος ὁ τῶν Μακεδόνων βασιλεὺς ἕκτον ἔτος ἄγων τῆς βασιλείας Δαρεῖον τὸν Ἀρσάμου χειρωσάμενος καθεῖλε τὴν Περσῶν δυναστείαν διαρκέσασαν ἀπὸ Κύρου, μέχρι Δαρείου, ἔτη σλ, τῆς δὲ τῶν Μακεδόνων βασιλείας καταρξάσης ἀπὸ Καράνου, ἕως Ἀλεξάνδρου, ἔτη φιη. καὶ τούτου τελευτήσαντος ἐν Βαβυλῶνι, διαδέχονται τὴν ἀρχὴν τῆς μὲν Μακεδονίας Φίλιππος, τῆς δὲ Ἀσίας Ἀντίγονος, τῆς δὲ Αἰγύπτου Πτολεμαῖος ὁ Λάγου. τῆς δὲ Συρίας Σέλευκος ὁ Νικάνωρ. ὃς καὶ πόλεις δύο ἔκτισεν εἰς τὰ μέρη Κιλικίας, καὶ ἑτέραν εἰς Συρίαν. καὶ τὴν μὲν Σελεύκειαν ἐκάλεσεν εἰς τὸ αὐτοῦ ὄνομα, τὴν δὲ Ἀντιόχειαν εἰς τὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, τὴν δὲ Λαοδίκειαν εἰς τὸ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ. Καὶ οἱ μὲν τῆς Συρίας βασιλεύσαντες μετὰ Ἀλέξανδρον εἰσὶν οὗτοι· Σέλευκος ὁ Νικάνωρ, Ἀντίοχος ὁ ἐπικληθεὶς Σωτήρ, Ἀντίοχος ὁ νόθος, Σέλευκος ὁ Καλλίνικος, Ἀλέξανδρος Ἀντιόχου, Σέλευκος ὁ Φιλοπάτωρ, Ἀντίοχος ὁ Ἐπιφανής, ὃς Ονίαν τὸν ἀρχιερέα τῶν Ἰουδαίων παύσας τῆς ἱερωσύνης ὡρμήθη μεταστῆσαι τὸ πᾶν ἔθνος τῆς πατρῴας θρησκείας, καὶ τὸ μὲν ἱερὸν μιάνας Ὀλυμπίου Διὸς ναὸν προσηγόρευσε, τῷ δὲ ἔθνει κολάσεις ἀνηκέστους ἐπάγων ἑλληνίζειν ἠνάγκαζεν. ἐφ᾽ οὗ καὶ οἱ Μακκαβαῖοι ἐμαρτύρησαν. τὸ δὲ ἱερὸν ἔτεσι τρισὶν ἐρημωθὲν Ἰούδας ὁ ἐπικληθεὶς Μακκαβαῖος καθάρας τῶν ἀκαθάρτων, τὴν χώραν ἀνενεώσατο. εἶτα ἐβασίλευσεν Ἀντίοχος ὁ Εὐπάτωρ, Δημήτριος Σέλευκος, Ἀλέξανδρος ὁ τοῦ Βαλῆ, Δημήτριος ὁ Νικάνωρ, Ἀντίοχος ὁ Τρύφων, Πτολεμαῖος, Ἀντίοχος ὁ Σιδήτης, Δημήτριος, Ἀντίοχος ὁ Γρυπὸς, Ἀντίοχος ὁ Κυζικηνὸς, Σέλευκος ὁ τοῦ Γρυποῦ. ἐφ᾽ οὗ Ἀντιόχεια ὑπὸ Ῥωμαίων ἥλω, καὶ ἡ Συρίας ἀρχὴ κατελύθη διαρκέσασα ἔτη σν.

Οἱ δὲ τῆς Αἰγύπτου βασιλεύσαντες μετὰ Ἀλέξανδρον, εἰσὶν οἵδε· Πτολεμαῖος ὁ Λάγου, ἐφ᾽ οὗ Μένανδρος ὁ κωμῳδοποιὸς ἐγνωρίζετο, καὶ Θεόφραστος ὁ φιλόσοφος. Πτολεμαῖος ὁ Φιλάδελφος, ἐφ᾽ οὗ οἱ ο Ἑβραίων σοφοὶ τὸν νόμον ἡρμήνευσαν. Πτολεμαῖος ὁ Εὐεργέτης, ἐφ᾽ οὗ τὴν πανάρετον σοφίαν συντάξας Ἑβραίοις Ἰησοῦς ὁ τοῦ Σιρὰχ ἐγνωρίζετο. Πτολεμαῖος ὁ Φιλοπάτωρ, ἐφ᾽ οὗ ὁ τῶν Ἑβραίων λαὸς αἰχμάλωτος ἀχθεὶς ἐν Αἰγύπτῳ τοιοῦτόν τι πέπονθε. προσέταξε γὰρ οὗτος τοῖς αὐτοῦ ὑπασπισταῖς ἐλέφαντας ῥ εὐτρεπίσαι, καὶ τούτους μεθύσαι οἴνῳ λιβανωτῷ, ἵνα ἀποκτείνωσι σὺν Ἰουδαίους. τῶν Ἰουδαίων δὲ εὐξαμένων, οἱ ἐλέφαντες εἰς σὺν ἑαυτοῦ στρατιώτας τε καὶ δήμους ἐξορμήσαντες πολὺν αὐτῶν ὄχλον ἐν τῇ περιεχύσῃ μανίᾳ διέφθειραν. Καὶ οὕτω παραδόξως οἱ Ἰουδαῖοι περισωθέντες ἀβλαβεῖς ἀπελύθησαν εἰς τὰ ἴδια τῷ εὐεργέτῃ θεῷ εὐχαριστοῦντες. εἶτα βασιλεύει Πτολεμαῖος ὁ ἐπικληθεὶς Σωτήρ, Πτολεμαῖος ὁ Ἀλέξανδρος, Πτολεμαῖος ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, Πτολεμαῖος ὁ Διονύσιος, Κλεοπάτρα ἡ τούτου θυγάτηρ, ἣν Αὔγουστος ἀνελὼν ἐν τῷ ιδ ἔτει τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐκράτησε τῆς Αἰγύπτου καθελὼν τὴν βασιλείαν τῶν Πτολεμαίων διαρκέσασαν ἐν ἔτεσι διακοσίοις ἑνενήκοντα. Οἱ δὲ μετὰ τὴν ἐκ Βαβυλῶνος ἐπάνοδον καθηγησάμενοι ἀρχιερεῖς, εἰσὶν οὗτοι. Ἰησοῦς ὁ τοῦ Ἰωσέδεκ ἅμα Ζοροβάβελ. Ἰάκιμος υἱὸς Ἰησοῦ. Ἐλιάσιβος Ἰακίμου. Ἰωδαὲ Ἰωασίβου. Ἰωάννης ὁ τοῦ Ἰωδαέ. Ἰαδοῦς ἐφ᾽ οὗ Ἀλέξανδρος ἐν Ἱερουσαλὴμ τῷ θεῷ προσεκύνησε. καταπλαγεὶς γὰρ ἐπὶ τῇ ξένῃ θέᾳ τῆς στολῆς τοῦ ἀρχιερέως, ἀπὸ τοῦ ἅρματος καταβὰς μόνος προσεκύνησε τὸ θεῖον ὄνομα, καὶ τὸν ἀρχιερέα ἠσπάσατο. ὃν πάντες Ἰουδαῖοι μιᾷ φωνῇ σὺν τῷ ἀρχιερεῖ γνησίως ἀντησπάσαντο. Τῶν δέ γε τῆς Συρίας βασιλέων, καὶ τῶν λοιπῶν καταπλαγέντων, καὶ διεφθάρθαι τὴν διάνοιαν Ἀλέξανδρον ὑπειληφότων, καὶ Παρμενίωνος τοῦ στρατηγοῦ μᾶλλον θαυμάσαντος, διότι καθάπερ τις τῶν ὑπηκόων πεσὼν προσεκύνησεν, εἶπεν Ἀλέξανδρος, οὐ τὸν ἀρχιερέα προσεκύνησα, ἀλλὰ τὸν ὑπ᾽ αὐτοῦ τιμώμενον θεὸν, κἀμοὶ τὴν βοήθειαν κατὰ τῶν ἐναντίων ὑποσχόμενον. ἡνίκα γὰρ τὴν κατὰ Περσῶν διενοούμην στρατείαν, καὶ ἐδεδίειν τὸ μέγεθος τῆς δυναστείας αὐτῶν, ὤφθη μοι κατ᾽ ὄναρ κατὰ τὸ σχῆμα τοῦδε ἀρχιερέως ὁ θεὸς, καὶ θαρρεῖν μοι παρεκελεύσατο καὶ τῆς προθυμίας σπουδαίως ἔχεσθαι, λέγων. εἰς σὲ γὰρ καταλήξω τὴν Περσῶν δυναστείαν. Διὸ τοῦτον θεασάμενος ἐν τοιαύτῃ στολῇ, καὶ τῆς κατὰ σὺν ὕπνους ὑπομνησθεὶς ὄψεως εἰκότως προσεκύνησα. ταῦτα εἰπὼν, καὶ τὸν ἀρχιερέα δεξιωσάμενος, τῶν ἱερέων παρεπομένων, εἰς τὴν πόλιν Ἱερουσαλὴμ παραγίνεται. οἱ δὲ γραμματεῖς τὴν βίβλον τοῦ Δανιὴλ προσκομίσαντες, τὴν προφητείαν αὐτῷ διηρμήνευον, ὡς δεῖ τινα τῶν Μακεδόνων τὴν βασιλείαν Περσῶν χειρώσασθαι. ὃς ἐπὶ τούτῳ μᾶλλον ἡσθεὶς καὶ περιχαρὴς γενόμενος, καὶ ἐπὶ τὸ ἱερὸν ἀνελθὼν θύει μὲν τῷ θεῷ κατὰ τὴν τοῦ ἀρχιερέως ὑφήγησιν, αὐτόν τε τὸν ἀρχιερέα καὶ πάντας σὺν ἱερεῖς ἀξιοπρεπῶς τιμήσας, καὶ λαμπροῖς καὶ μεγίστοις ἀναθήμασι τὸν ναὸν διακοσμήσας κατὰ τῶν Περσῶν ἐχώρησε. Μετὰ δὲ Ἰαδοῦν Ὀνίας Ἰαδοῦ, Ἐλεάζαρος, Ὀνίας, Σίμων, Ἰούδας ὁ καὶ Μακκαβαῖος, Ἰωναθᾶς, Σίμων, Ἰωάννης, ὁ καὶ Ὑρκανὸς, Ἀριστόβουλος, ὃς καὶ πρῶτος

„ἐπέθετο διάδημα βασιλικὸν πρὸς τῇ ἀρχιερωσύνῃ. Ἰανέας ὁ καὶ Ἀλέξανδρος βασιλεὺς ἅμα καὶ ἀρχιερεύς. „Μέχρι τούτου οἱ ἀπὸ Κύρου χριστοὶ ἡγούμενοι, διαρκέσαντες ἔτη υπγ, ἅ εἰσιν ἑβδομάδες ἐτῶν ξθ, καθὼς ἔφη καὶ „Δανιήλ, τὸ καὶ γνῶσῃ, καὶ συνήσεις ἀπὸ ἐξόδου λόγου τοῦ ἀποκριθῆναι, καὶ τοῦ οἰκοδομῆσαι Ἱερουσαλήμ, ἕως Χριστοῦ „ἡγουμένου, ἑβδομάδες ἑπτά, καὶ ἑβδομάδες ξβ, ἅπερ εἰσὶν ἔτη υπγ. Ἀπὸ δὲ Κύρου ἐπὶ Ἀντίοχον τὸν Ἐπιφανῆ, καὶ τὴν αἰχμαλωσίαν ἐκείνην, ἔτη εἰσὶ τϘδ. Ἀριθμεῖν δὲ δεῖ οὐκ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐπανόδου, ἀλλὰ ἀπὸ ἐξόδου λόγου ἀποκριθῆναι, καὶ τοῦ οἰκοδομῆσαι Ἱερουσαλήμ. οὐκ ἐπὶ Κύρου δὲ ᾠκοδομήθη, ἀλλὰ ἐπὶ τοῦ Μακρόχειρος Ἀρταξέρξου. Μετὰ γὰρ κάθοδον ἐβασίλευσε Καμβύσης, εἶτα οἱ Μάγοι, καὶ μετ' ἐκείνους Δαρεῖος ὁ Ὑστάσπου. μεθ' ὃν Ξέρξης ὁ Δαρείου, καὶ Ἀρταβάνης. εἶτα Ἀρταξέρξης ὁ Μακρόχειρ ἐβασίλευσε τῆς Περσίδος. ἐν δὲ τῷ εἰκοστῷ ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ, Νεεμίας ἀνελθὼν τὴν πόλιν ἀνέστησε, καθὼς Ἔσδρας διηγήσατο. ἐντεῦθεν υπγ ἔτη γεγόνασιν, ἕως τῆς κατασκαφῆς τῆς πόλεως, καθὼς Ἰώσηπος ὁ Ἑβραῖος μαρτυρεῖ.

Ἀλεξανδρείας καὶ Αἰγύπτου βασιλεῖς μετ' Ἀλέξανδρον.

Ἀλεξανδρείας καὶ Αἰγύπτου ἐβασίλευσεν α Πτολεμαῖος ὁ Λάγου ἔτη μ.

Πτολεμαῖος ὁ Λάγου δόλῳ παραλαβὼν τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ ἀπάτῃ, πολλοὺς ἐκ τῆς Ἰουδαίας μετῴκιζεν εἰς Αἴγυπτον, οὓς μετ' αὐτὸν ὁ Φιλάδελφος Πτολεμαῖος ἠλευθέρωσεν.

Ἀλεξανδρείας καὶ Αἰγύπτου ἐβασίλευσεν β Πτολεμαῖος ὁ Φιλάδελφος παῖς αὐτοῦ ἔτη λε.

Πτολεμαίου τοῦ Λάγου τοῦ καὶ Κεραυνοῦ τεθνεῶτος, ὡς προλέλεκται, ἐν τῇ κζ τῆς Γαλατῶν μάχῃ, τὴν μὲν Αἰγύπτου ἀρχὴν κληροῦται μετ' αὐτὸν Πτολεμαῖος ὁ Φιλάδελφος, παῖς αὐτοῦ, ἀνὴρ τὰ πάντα σοφὸς καὶ φιλοπονώτατος, ὃς πάσας Ἑλλήνων τε καὶ Χαλδαίων, Αἰγυπτίων, καὶ Ῥωμαίων, τὰς βίβλους συλλεξάμενος, καὶ μεταφράσας τὰς ἀλλογλώσσους εἰς τὴν ἑλλάδα γλῶσσαν, μυριάδας βίβλων ι ἀπέθετο κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἐν ταῖς ὑπ' αὐτοῦ συστάσαις βιβλιοθήκαις. οὗτος τὸν Φάρον Ἀλεξανδρείας μεγαλοπρεπῶς ἀνέστησεν διὰ Σωστράτου Δεξιοφάνους Κνιδίου, οὗ καὶ τὸ ὄνομα ἐπιγέγραπται ἐν τῷ ὑψηλοτάτῳ πύργῳ τοῦ Φάρου οὕτως· CΩCΤΡΑΤΟC ΔΕΞΙΟΦΑΝΟΥC ΚΝΙΔΙΟC CΩΤΗΡCΙ ΘΕΟΙC ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΛΩΙΖΟΜΕΝΩΝ. Πτολεμαῖος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ βιβλιοθήκην καθίστησιν ρλβ ὀλυμπιάδι. ἧς πληρουμένης ι μυριάδες βίβλων ἦσαν, ὥς τινες φασίν. ὁ δὲ τοὺς κατ' Αἴγυπτον αἰχμαλώτους Ἰουδαίους ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ γινομένους ἐλευθέρους ἀνῆκεν, ἀναθέματά τε βασιλικὰ ἐν Ἱεροσολύμοις Ὀνίᾳ Σίμωνι τῷ ἀρχιερεῖ ἀδελφῷ Ἐλεαζάρου διαπεμψάμενος τὰς Ἰουδαίων γραφὰς ἐκ τῆς Ἑβραίων φωνῆς εἰς τὴν ἑλλάδα μεταβληθῆναι ἐσπούδασε διὰ τῶν ἑβδομήκοντα δύο παρ' Ἑβραίοις σοφῶν ἐν Φάρῳ τῇ νήσῳ πρώτως ἐν οβ οἴκοις ἀποκλείσας. καὶ ἐν ταῖς κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν κατασκευασθείσαις αὐτῷ βιβλιοθήκαις ἀπέθετο μετὰ καὶ ἄλλων πλείστων, ἀπὸ ἑκάστης πόλεως φορολογήσας, βιβλίων.

Ἀλεξανδρείας καὶ Αἰγύπτου ἐβασίλευσεν γ Πτολεμαῖος Εὐεργέτης ἔτη κδ.

Ἀσίας βασιλεῖς μετ' Ἀλέξανδρον.

Ἀσίας ἐβασίλευσεν α Ἀντίγονος ἔτη ιη.

Ἡ τῶν Μακκαβαίων ἱστορικὴ γραφὴ τοὺς Ἑλλήνων βασιλεῖς ἀπὸ Ἀντιγόνου ἀριθμεῖ. Ἀντίγονος Ἀντιγονίαν τὴν πρὸς τῷ Ὀρόντῃ ποταμῷ ἔκτισεν, ἣν Σέλευκος ἐπικτίσας Ἀντιόχειαν ὠνόμασεν.

Ἀσίας ἐβασίλευσεν β Δημήτριος ὁ Ἀντιγόνου Πολιορκητὴς ἔτη ι.

Δημήτριον τὸν πολιορκητὴν ὁ Σέλευκος λαβὼν ἐν Κιλικίᾳ βασιλικῶς τηρεῖσθαι προσέταξεν ἕως θανάτου. ὑπὸ χεῖρα τὴν τῆς Ἀσίας ἀρχὴν κτησάμενος. ἐκβαλὼν δὲ καὶ Λυσίμαχον τῆς Μακεδόνων ἀρχῆς ἀναιρεῖται τάχιστα ὑπὸ τοῦ Λάγου Πτολεμαίου τοῦ καὶ Κεραυνοῦ. καὶ κρατεῖ Μακεδόνων ὁ αὐτὸς Πτολεμαῖος ἔτος α, μῆνας ε. καὶ ἀναιρεῖται κατὰ τὸν Γαλατικὸν πόλεμον. Δημήτριος ὁ πολιορκητὴς τὴν πόλιν Σαμαρέων ἐπόρθησεν. ἡ τῆς Ἀσίας βασιλεία κη ἔτη διαρκέσασα ὑπὸ Σέλευκον γέγονεν.

Συρίας καὶ Βαβυλωνίας βασιλεῖς.

Συρίας καὶ Βαβυλωνίας καὶ τῶν ἄλλων τόπων πρῶτον Σέλευκος Νικάνωρ ἐβασίλευσεν ἔτη λγ, καὶ Ἀντιγονίαν ἐπέκτισεν ιβ ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ, ὁ αὐτὸς Λαοδίκειαν, Σελεύκειαν, Ἀπάμειαν, Ἔδεσσαν, Βέροιαν, Πέλλαν. Σέλευκος Βαβυλῶνα παρεστήσατο. Σέλευκος ἐν ταῖς νέαις πόλεσιν Ἰουδαίους συνῴκιζεν Ἕλλησιν. Ῥωξάνην σὺν Ἀλεξάνδρῳ παιδὶ πεμφθεῖσαν εἰς Ἀμφίπολιν Σέλευκος Νικάνωρ ἀφανίζει, Κασσάνδρου κελεύσαντος, ὥς φασι. Τότε Κάλιππος Κυζικηνὸς ἐγνωρίζετο, καὶ Διονύσιος ὁ πάσας πόλεις γράψας. Ἐρασίστρατος διαφανὴς ἰατρὸς ἐπὶ Σελεύκου ἐγνωρίζετο, ὃς διαγνοὺς Ἀντίοχον Σελεύκου παῖδα δεινῶς νοσοῦντα δι' ἔρωτα τὸν πρὸς τὴν Σελεύκου τοῦ πατρὸς γαμετὴν θυγατέρα Δημητρίου ἐθαυμάσθη. ὅθεν καὶ Σέλευκος τῷ πάθει περιαλγήσας παραχωρεῖ τῷ παιδὶ Ἀντιόχῳ τῆς γαμετῆς.

Ἀσίας, Συρίας, Βαβυλωνίας βασιλεῖς.

Ἀσίας καὶ Συρίας ἐβασίλευσεν β Ἀντίοχος ὁ Σωτὴρ ἔτη ιθ.

Οὗτος Ἀντίοχος ὁ Σωτὴρ λεγόμενος ἔσχεν ἐκ τῆς θυγατρὸς Δημητρίου γαμετῆς δὲ Σελεύκου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Στρατονίκης ἄρσενα υἱὸν Ἀντίοχον τὸν ἐπικληθέντα Θεόν, ὃς καὶ ἐβασίλευσεν μετ' αὐτὸν Ἀσίας καὶ Συρίας.

Ἀσίας καὶ Συρίας ἐβασίλευσεν γ Ἀντίοχος ὁ Θεὸς ἔτη ιε.

ΣΠΟΡΑΔΗΝ. Ἀστυάναξ ὁ Μιλήσιος παγκράτιον νικᾷ τὸ τρίτον. οὗτος δὲ ς ἀνδρῶν σιτία κατήσθιεν. Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς ἐγνωρίζετο γ νομοθέτης Ἀθήνησι. οὗτος Ἀθηναίοις ἀποδοὺς τὴν δημοκρατίαν ἦλθεν εἰς Αἴγυπτον. Μενέδημος καὶ Σπεύσιππος φιλόσοφοι ἐγνωρίζοντο. Ῥωμαῖοι Κελτοὺς καὶ Τυρρηνοὺς ἐνίκησαν, καὶ τὴν Σαβίνων γῆν ἐκληρώσαντο. οἱ Μακεδόνων ἡγεμόνες ἐστασίασαν. Περδίκκας εἰς Αἴγυπτον ἐστράτευσεν. Πολυσπέρχης υἱὸς Ἀντιπάτρου ἀνεῖλε

ἀνεῖλε τὸν Ἀρριδαῖον. Λυσιμαχία ἐν Θράκῃ ἐκτίσθη. Ἀγαθοκλῆς ἐν Συρακούσαις ἐτυράννησεν. Ῥωμαῖοι Μαρσοὺς, καὶ Ἰμβρους, καὶ Γαλλίνους παρεστήσαντο. Ῥωμαῖοι ἀποικίας ἔπεμψαν. Κύπρου Πτολεμαῖος ἐκράτησεν. ὁ Λαμιακὸς πόλεμος ἐκινήθη. Ἀναξιμένης καὶ Ἐπίκουρος ἐγνωρίζετο. ἐν Ῥώμῃ παρθένος φθαρεῖσα ἀνῃρέθη. Θεόδωρος ἄθεος ἐγνωρίζετο. Ῥωμαῖοι Σαυνιτῶν * Ἀράβων τελείως ἐκράτησαν. Μένανδρος ὁ Κωμικὸς ποιητὴς πρῶτον δρᾶμα διδάξας Ὀργὴν ἐνίκα. Θεόφραστος φιλόσοφος ἐγνωρίζετο. Δημήτριος ὁ πολιορκητὴς τὴν πόλιν Σαμαρέων ἐπόρθησεν. Μένανδρος ὁ Κωμικὸς ἐτελεύτησεν. ὁ Σάραπις, ἢ ὁ Σόραπις, ἢ ὁ Σέραπις κατά τινας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἱδρύνθη. μία τῶν ἐν Ῥώμῃ παρθένων ἀνῃρέθη φθαρεῖσα. Ῥωμαῖοι Κρότωνα ἔλαβον. ἐν Ῥώμῃ πρῶτον ἀργυροῦν ἐκόπη νόμισμα. Ῥωμαῖοι Καλαβρίαν ἔλαβον καὶ ὑπέταξαν, καὶ Μεσσήνην. Ἄρατος ποιητὴς ἐγνωρίζετο, ὃς ἔγραψε τὰ Φαινόμενα. οἱ βασιλεῖς Ποντίων δέκα κατὰ τούτους ἦρξαν τοὺς χρόνους διαρκέσαντες ἔτη σιη, περὶ ὧν Ἀπολλόδωρος καὶ Διονύσιος ἱστοροῦσι. Καππαδόκων βασιλεῖς ἐπὶ χρόνους ρξ διαρκέσαντες κατὰ τούτους ἦρξαν τοὺς χρόνους, ὡς Διόδωρος γράφει. Καρχηδόνιοι Ῥωμαίων ϟ ναῦς ἔλαβον ἐν Σικελίᾳ τρέψαντες, καὶ τὸν ὕπατον Μέτελλον. Ῥωμαῖοι ἀποικίας ἐστείλαντο. ἐν Ῥώμῃ παρθένος καταγνωσθεῖσα τοῦ ἱεροῦ τῆς Ἑστίας ἑαυτὴν ἀνεῖλεν. Νικομήδειαν ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ ἔκτισε Νικομήδης βασιλεὺς Βιθυνῶν. Ῥωμαῖοι Καρχηδονίους ναυμαχίᾳ νικήσαντες ρ πόλεις τῆς Λιβύης ἔλαβον. κατὰ τούτους τοὺς χρόνους Ἱέρων τύραννος Σικελίας κρατεῖ Συρακουσῶν, καὶ κατὰ Ῥωμαίων Καρχηδονίοις συμμαχεῖ, ἡνίκα πρῶτος πόλεμος Ῥωμαίοις πρὸς Καρχηδονίους κινηθεὶς ἔτη κρατεῖ κγ. Δεύτερος μετὰ Ἀππίωνα Οὐαλέριος ὑπατεύων πάσης ἐξελάσας τῆς Σικελίας Καρχηδονίους, τάς τε ἐν αὐτοῖς πόλεις ὑπὸ Ῥωμαίους ποιεῖται, πλὴν Συρακουσῶν πόλεως, ἣν εἶχεν Ἱέρων σὺν τοῖς Ἄφροις β ἡττηθείς. Τότε καὶ Λιβύης ρ πόλεις εἷλον Ῥωμαῖοι. Ῥωμαῖοι Καρχηδονίους ἐνίκησαν, ἡνίκα καὶ Τύλλος [Δυίλλιος] ὕπατος μετὰ πόλεμον κγ ἐνιαυτῶν κρατεῖ Καρχηδονίων, καὶ ὑπὸ Ῥωμαίους αὐτοὺς καὶ τὴν χώραν ποιεῖ, λαβὼν καὶ Συρακούσας καὶ Ἱέρωνα τύραννον ἐκδόντα ἑαυτὸν κατὰ τὴν ρκη Ὀλυμπιάδα ἐπὶ Φιλαδέλφου τοῦ Πτολεμαίου. ἐφ' οὗ στρατηγὸς Ἄππιος Κλαύδιος ὑπατεύων πεμφθεὶς πολλὴν Σικελοῖς καὶ Καρχηδονίοις εἰργάσατο φθοράν. Ἀθηναίοις Ἀντίγονος τὴν ἐλευθερίαν ἀπέδωκεν. ἐν Ῥώμῃ ἱερὸν ἐνεπρήσθη τῆς Ἑστίας. Ἐν Ῥώμῃ ὑπὸ δούλου διακορευθεῖσα παρθένος ἑαυτὴν διεχειρίσατο. Ῥωμαῖοι Γαλλῶν μυριάδας δ πρὸς τοῖς τριακοσίοις ἀνεῖλον. τοὺς δὲ αἰχμαλώτους αὐτῶν κατεδουλώσαντο, Γαλιαρίους καλοῦντες αὐτούς. Ἐν Ῥώμῃ παρθένοι ἀλοῦσαι φθορᾶς ζῶσαι κατωρύγησαν. Σκηπίων Ἀφρικανὸς Κελτιβηρίας πολέμῳ πόλεις πολλὰς Ῥωμαίοις ὑπηγάγετο. Ζήνωνα Στωϊκὸν θανόντα Κλεάνθης μαθητὴς διεδέξατο. Ἐπίκουρος αὐτοματίτης θνήσκει. Πολέμων θνήσκει ὁ φιλόσοφος. μεθ' ὃν Ἀλκέτας καὶ Κράτης γνωρίζονται. Τιμήσεως ἐν Ῥώμῃ γενομένης εὑρέθησαν μυριάδες κϛ. Καρία καὶ Ῥόδος ἐσείσθησαν, ὡς καὶ τὸν μέγαν κολοσσὸν καταπεσεῖν. Ῥωμαῖοι διαφόρους παροικίας ἐξέπεμψαν. οἱ Βιθυνῶν βασιλεῖς η κατὰ Διονύσιον ἔνθεν ἤρξαντο, διαρκέσαντες ἔτη σιγ.

Ἰουδαίων ἀρχιερεῖς.

Ἰουδαίων ἀρχιεράτευσεν ιβ Σίμων υἱὸς Ὀνίου ἔτη κ.
Ἰουδαίων ἀρχιεράτευσεν ιϛ Ἰησοῦς ὁ τοῦ Σιράχ, ὁ τὴν σοφίαν γράψας τὴν καλουμένην Πανάρετον, ἐν ᾗ μέμνηται τοῦ Ὀνίου τοῦ καὶ πρὸ αὐτοῦ, ἔτη ϛ.
Ἰουδαίων ἀρχιεράτευσεν ιγ Ὀνίας ἔτη . . . .

Ἀπὸ τῆς Ἀλεξάνδρου τοῦ κτίστου χρόνων ὑποδμῶντες Ἰουδαῖοι τῇ Μακεδόνων ἀρχῇ ποτὲ μὲν Πτολεμαίοις, ποτὲ δὲ τοῖς Ἀντιόχοις ἐτέλουν ὑπόφοροι, ἕως Ὀνίου τοῦ ἀρχιερέως, ἀντὶ βασιλέων ὑπὸ τῶν ἀρχιερέων διεπόμενοι τὰ πολλὰ μετὰ εἰρήνης. Ἐπὶ δὲ τοῦ ιδ Ὀνίου τοῦδε Σίμων τις προστάτης τοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις ναοῦ προσφεύγει Ἀπολλωνίῳ στρατηγῷ Φοινίκης, τὴν ἀρχιερωσύνην ἑαυτῷ περιποιούμενος, καὶ τὰ τοῦ ἱεροῦ χρήματα προδιδόναι ὑπισχνούμενος. ἅπερ μαθὼν ὁ Σέλευκος διὰ τοῦ Ἀπολλωνίου πέμπει Ἡλιόδωρον τὸν ἐπὶ τῶν πραγμάτων, ὃς θείαις μάστιξι παιδευθεὶς κενὸς ἐπανῆλθεν. Ὀνίας δὲ ὁ ἀρχιερεὺς διαπράττεται φυγαδευθῆναι τὸν Σίμωνα. καὶ ἐν τούτοις θνήσκει Σέλευκος, ὁ καὶ Φιλοπάτωρ, βασιλεύσας ἔτη ιβ. Μεθ' ὃν Ἀντίοχος ὁ Ἐπιφανὴς ἀδελφὸς τοῦ αὐτοῦ Σελεύκου, υἱὸς δὲ Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου, ὃς καὶ ἦν ὁμηρεύων ἐν Ῥώμῃ.

Μακεδόνων βασιλεῖς.

Μακεδόνων ἐβασίλευσεν λϛ Ἀντίγονος ὁ Φύσκος ἔτη ιβ.
Μακεδόνων ἐβασίλευσεν λζ Φίλιππος υἱὸς Δημητρίου ἐκ Χρυσηΐδος τῆς αἰχμαλώτου ἔτη μβ, καθ' ἑαυτόν.

Ἐπὶ τούτου τοῦ Φιλίππου Τίτος ὁ Ῥωμαίων στρατηγὸς εἰς Μακεδονίαν ἐλθὼν κρατεῖ μὲν χειρὶ Μακεδόνων, καὶ ὑπὸ Ῥωμαίους τίθησι συμμαχῶν Ἀννίβᾳ καὶ Καρχηδονίοις κατὰ Ῥωμαίων σπευδομένοις. ὅμηρον τε λαμβάνει Δημήτριον τὸν αὐτοῦ παῖδα, ὑπαγόμενος καὶ Λακεδαιμονίους, καὶ τοὺς λοιποὺς Ἕλληνας φιλανθρωπίᾳ καὶ πραότητι καὶ σωτηρίᾳ τὴν ἐλευθερίαν παρέχειν. Τότε Ἐρατοσθένης ἐγνωρίζετο.

Μακεδόνων ἐβασίλευσεν λη Περσεὺς ἔτη ι, μῆνας ϛ.

Ἐπὶ τούτου τοῦ Περσέως τὰ Μακεδόνων καταλέλυται περὶ τὴν Πύδναν κατὰ κράτος ὑπὸ Ῥωμαίων ἡττηθέντων.

Μακεδόνων ἐβασίλευσεν λθ Ψευδοφίλιππος ἔτη β.

Αἰγύπτου καὶ Ἀλεξανδρείας βασιλεῖς.

Αἰγύπτου καὶ Ἀλεξανδρείας ἐβασίλευσεν δ Πτολεμαῖος ὁ Φιλοπάτωρ ἔτη ιζ.

Ἀντίοχος ὁ μέγας, Πτολεμαίου τὴν Ἰουδαίαν κρατοῦντος τοῦ φιλοπάτορος, πολέμῳ νικήσας αὐτὸν, τὴν χώραν ἀφείλετο. ἡ τρίτη τῶν Μακκαβαίων βίβλος περὶ τοῦ φιλοπάτορος τούτου Πτολεμαίου ἱστορεῖ οὐκ οἶδ᾽ ὅπως ἀντιστρέφουσα τὴν τάξιν.

Αἰγύπτου καὶ Ἀλεξανδρείας ἐβασίλευσεν ι Πτολεμαῖος ὁ Ἐπιφανὴς ἔτη κδ.

Ἀντίοχος ὁ Μέγας Πτολεμαίῳ τῷ Ἐπιφανεῖ φιλωθεὶς Κλεοπάτραν ἔγημεν θυγατέρα αὐτοῦ, καὶ λόγῳ φερνῆς αὐτῆς Συρίαν, Φοινίκην, Σαμάρειαν τε καὶ Ἰουδαίαν ἔλαβε παρ᾽ αὐτοῦ, ἣν πρὸ μικροῦ λαβὼν ἦν διὰ Σκοπᾶ στρατηγοῦ ὁ Πτολεμαῖος ὁ Ἐπιφανής. Τὴν δὲ Ἰουδαίαν καὶ τὰς ἄλλας πόλεις τῆς Συρίας πέμψας ἐχειρώσατο διὰ Σκοπᾶ στρατηγοῦ. πρὸς ὃν Ἀντίοχος ὁ Μέγας αὖθις πολεμήσας ταύτην ἐχειρώσατο, συμμαχούντων αὐτῷ καὶ Ἰουδαίων, οἷς δι᾽ ἐπιστολῶν πολλὰ μαρτυρήσας δωρεαῖς μεγάλαις ἐτίμησεν. Ὑρκανὸς Ἰωσήπου παῖς στρατηγοῦ τῶν Ἰουδαίων πρὸς Πτολεμαῖον ἐλθὼν καλῶς ὑπεδέχθη. οἱ δὲ ἀδελφοὶ αὐτοῦ πρὸς αὐτὸν στασιάσαντες μεγάλης ταραχῆς αἴτιοι γεγόνασιν Ἰουδαίοις.

Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς ἀποθανόντος κδ τῆς βασιλείας αὐτοῦ, δύο παῖδες αὐτοῦ Πτολεμαῖοι τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ διεδέξαντο, ὧν ὁ πρεσβύτης Φιλομήτωρ ἐπεκέκλητο, ὁ δὲ νεώτερος Εὐεργέτης. πρὸς ἀλλήλους δὲ στασιάζοντες ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐβασίλευσαν. διὸ σύγχυσις γέγονε περὶ τοὺς χρόνους αὐτῶν. Πρῶτος γὰρ ὁ Φιλομήτωρ μόνος ια ἔτη ἐβασίλευσεν, εἶτα ὑπὸ Ἀντιόχου ἐξεβλήθη ἐπιστρατεύσαντος κατ᾽ αὐτοῦ εἰς Αἴγυπτον, καὶ ἀφελόντος αὐτοῦ τὸ διάδημα, κρατεῖ τῶν πραγμάτων Πτολεμαῖος ὁ Εὐεργέτης ὁ νεώτερος ἀδελφὸς τοῦ Φιλομήτορος γνώμῃ τῶν Ἀλεξανδρέων. Διώκεται δὲ καὶ Ἀντίοχος, λυτρωθέντος καὶ τοῦ Φιλομήτορος. καὶ βασιλεύουσιν οἱ δύο. Ἀπὸ τοῦ ιβ ἔτους, ἕως τοῦ ιζ ἔτους, ἐχρημάτισαν εἶναι παρὰ Ἀλεξανδρεῦσι. Τῷ δεκάτῳ τοῦ Φιλομήτορος ἔτει πρῶτον ἔτος τοῦ Εὐεργέτου. καὶ ἐβασίλευον οἱ δύο ἐν ὁμονοίᾳ ἀπὸ τούτου τοῦ ιβ ἔτους τοῦ Φιλομήτορος, ἕως τοῦ ιζ ἔτους αὐτοῦ, ἕκτου δὲ τοῦ Εὐεργέτου. καὶ πάλιν στασιάζουσι κατ᾽ ἀλλήλων. καὶ χρηματίζει ἀπὸ τοῦ ιη ἔτους μόνου τοῦ Φιλομήτορος ἡ κατ᾽ Αἴγυπτον ἀρχὴ, παραχωρήσαντος τῷ ἀδελφῷ τὴν Λιβύης καὶ Κυρήνης ἀρχὴν, μετὰ τὴν ἐν Κύπρῳ μάχην, καθ᾽ ἣν ἐλαττωθεὶς ὁ νεώτερος Πτολεμαῖος ἀβλαβὴς ἔμεινε, φιλανθρώπως αὐτῷ χρησαμένου τοῦ πρεσβυτέρου, καὶ μὴ μόνον τὴν εἰρημένην αὐτῷ συγχωρήσαντος χώραν, ἀλλὰ καὶ σίτου πλῆθος λαμβάνειν κατ᾽ ἐνιαυτὸν, τοῦτο μὲν διὰ χρηστότητα καὶ συγγένειαν φυσικὴν, τοῦτο δὲ, ὥς φασι, διὰ τὸν ἀπὸ τῶν Ῥωμαίων φόβον ὑπερασπιζομένων αὐτοῦ. κρατεῖ γὰρ ὁ αὐτὸς Φιλομήτωρ μετὰ τὸ ιζ ἔτος, ἄλλα ἔτη ιη. οὗ κατὰ τὴν Συρίαν ἀποθανόντος (ἐγκρατὴς γὰρ καὶ τῶν ἐκεῖσε γέγονε τόπων) μετακληθεὶς ἐκ Κυρήνης ὁ Εὐεργέτης λεγόμενος δεύτερον κρατεῖ τῆς Αἰγύπτου λοιπὰ ἔτη κθ, μόνος μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πρεσβυτέρου ἀδελφοῦ. ὡς γίνεσθαι τὸν ἅπαντα χρόνον τῶν ἑκατέρων ἀδελφῶν λε καὶ κθ, ἤτοι ἔτη ξδ. Διόδωρος δέ φησιν, ὅτι ιε ἔτη ὁ νεώτερος Πτολεμαῖος ἐβασίλευσε μετὰ τὸν πρεσβύτερον ἀδελφὸν, πολλάς τε παρανομίας διεπράξατο, τήν τε ἰδίαν ἀδελφὴν Κλεοπάτραν γήμας, καὶ πολλοὺς περιβαλὼν ψευδῶς ὡς ἐπιβουλεύοντας αὐτῷ, καὶ τοὺς μὲν ἀναιρῶν, τοὺς δὲ συκοφαντίαις φυγαδεύσας, καὶ τὰς οὐσίας αὐτῶν ἀφαιρούμενος.

Συρίας καὶ Ἀσίας βασιλεῖς.

Συρίας καὶ Ἀσίας ἐβασίλευσεν δ Ἀντίοχος υἱὸς Ἀντιόχου τοῦ Θεοῦ ὁ ἐπικληθεὶς Καλλίνικος, ὁ αὐτὸς καὶ Σέλευκος, ἔτη κα.

Ἐπὶ τούτου τοῦ Ἀντιόχου Πέρσαι τῆς Μακεδόνων καὶ Ἀντιόχων ἀρχῆς ἀπέστησαν ὑπ᾽ αὐτοὺς πλεῦντες ἀπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ κτίστου, διὰ τοιαύτην αἰτίαν. Ἀρσάκης τις καὶ Τηριδάτης ἀδελφοὶ τὸ γένος ἕλκοντες ἀπὸ τοῦ Περσῶν Ἀρταξέρξου ἐσατράπευον Βακτρίων ἐπὶ Ἀγαθοκλέους Μακεδόνος ἐπάρχου τῆς Περσικῆς, ὃς Ἀγαθοκλῆς ἐρασθεὶς Τηριδάτου, ὡς Ἀρριανός φησιν, ἑνὸς τῶν ἀδελφῶν, καὶ τὸν νεανίσκον σπουδάζων ἐπιβουλεῦσαι, διαμαρτήσας ἀνῃρέθη παρ᾽ αὐτοῦ καὶ Ἀρσάκου τοῦ ἀδελφοῦ. καὶ βασιλεύει Περσῶν Ἀρσάκης (ἀφ᾽ οὗ οἱ Περσῶν βασιλεῖς Ἀρσακίδαι ἐχρημάτισαν) ἔτη β, καὶ ἀναιρεῖται. καὶ μετ᾽ αὐτὸν Τηριδάτης ἀδελφὸς ἔτη λζ.

Συρίας καὶ Ἀσίας ἐβασίλευσεν ε Σέλευκος ὁ καὶ Ἀλέξανδρος Σελεύκου, τοῦ Καλλινίκου, ὁ Κεραυνὸς ἐπίκλην ἔτη μ.

Συρίας καὶ Ἀσίας ἐβασίλευσεν ς Ἀντίοχος ἀδελφὸς αὐτοῦ ὁ ἐπικληθεὶς μέγας ἔτη λς.

Οὗτος ὁ κληθεὶς μέγας Ἀντίοχος κατὰ μέν τινας ἀδελφός ἐστι Σελεύκου τοῦ πρὸ αὐτοῦ βασιλεύσαντος Κεραυνοῦ, κατὰ δὲ ἑτέρους υἱὸς αὐτοῦ. ἀρχὴν δὲ ἔλαβεν ἡ αὐτοῦ βασιλεία κατὰ τὴν ρλθ Ὀλυμπιάδα. Κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους Ἀντίοχος Ῥωμαίοις πολεμῶν ὁ μέγας ἤρξατο, Ἀννίβα κατὰ τὰς Σπανίας καὶ τὴν Καρχηδόνα στρατηγοῦντος, καὶ ὑπὸ Ῥωμαίων καταπολεμουμένου καὶ πολεμοῦντος πρὸ τῆς εἰς Βιθυνίαν φυγῆς πρὸς Προυσίαν. καὶ πρῶτον μὲν ἐν Θερμοπύλαις τῆς Ἑλλάδος Ῥωμαίοις συμβαλὼν ὁ αὐτὸς μέγας Ἀντίοχος ἡττᾶται. ἔπειτα δὲ συλλέξας στρατιὰν, καὶ Ἀννίβαν τὸν Καρχηδόνιον ἐκ Βιθυνίας προσλαβόμενος, πρὸ Θυατείρων πόλεως τῆς Λυδίας αὖθις Ῥωμαίοις πολεμεῖ, Σκηπίωνος Ἀφρικανοῦ σὺν ἀδελφῷ Σκηπίωνι στρατηγοῦντος. καὶ οὕτως ἡττᾶται, ὥστε αὐτὸν ὑπόσπονδον γενέσθαι Ῥωμαίοις τελοῦντα α τάλαντα, καὶ τριήρεις πολλὰς δοῦναι, καὶ τὴν δαπάνην τοῦ πολέμου. Ἀννίβας δὲ πρὸς Προυσίαν ἀναφυγὼν αὖθις ἀπὸ Θυατείρων φαρμάκῳ τελευτᾷ τὸν βίον τῷ φόβῳ Ῥωμαίων. ἐπὶ τούτου ἐπράχθη τὰ κατὰ τὴν πρώτην τῶν Μακκαβαίων βίβλον παρὰ Ἰουδαίοις ἱστορούμενα. ἔτι δὲ καὶ ὁ πρὸς Καρχηδονίους δεύτερος πόλεμος κινεῖται κρατήσας καὶ αὐτὸς ἔτη ιδ Ῥωμαίοις. Ἀννίβας γὰρ Καρχηδονίων στρατηγὸς νέος τῷ φρονήματι καὶ τῇ ἡλικίᾳ Σπανίαν κατέχειν οὖσαν ὑπὸ Ῥωμαίους, καὶ τῇ Ἰταλίᾳ αὐτῇ ἐπῆλθεν, συμ-

μαχοῦν-

μαχέντων αὐτῷ Γάλλων, καὶ ἄλλων πολλῶν βαρβάρων. πρῶτοι οὖν αὐτῷ Κορνήλιος Σκηπίων, καὶ Σεμπρώνιος Γράκχος ὕπατοι πολεμοῦσιν. οἳ καὶ φυγόντες μόλις διασώζονται τοῦ κινδύνου. μεθ' οὓς Λούκιος Φλαμίνιος πολεμήσας αὐτῷ μετὰ τῆς δυνάμεως διεφθάρη. τρίτος πρὸς αὐτὸν ἀγωνίζεται Φάβιος Μάξιμος ἀνὴρ στρατηγικὸς ὑπατεύων, καὶ τρίψει τὸν Αννίβαν στρατηγίᾳ μᾶλλον, ἢ δυνάμει κρατήσας. Τότε καὶ Ἀρχιμήδης γεωμέτρης τοῖς μηχανήμασι Ῥωμαίους ἀπώσατο πολλάκις πολιορκοῦντας Συρακούσας, καὶ ἀναιρεῖται ὑπό τινος στρατιώτου, τῆς πόλεως ἄφνω ληφθείσης, ἑορταζόντων Συρακουσίων, παρὰ γνώμην Μαρκέλλου στρατηγοῦ Ῥωμαίων. ὃς ὑπὸ Ῥωμαίους αὖθις τὴν Σικελίαν θεὶς ἐπινίκιον πομπὴν ἐθριάμβευσεν.

Πολλῶν οὖν ἄλλων Ῥωμαίων στρατηγῶν μετὰ ταῦτα πολεμησάντων Αννίβᾳ κρατοῦντι Καρχηδόνος καὶ Σπανίας, καὶ μὴ κατισχυσάντων αὐτοῦ, τέλος Σκηπίων Ἀφρικανὸς τρέψας τὴν Αννίβα δύναμιν ἐν Ἰταλίᾳ κατὰ τὴν ρμε Ὀλυμπιάδα, ὑπατεύσας τε καὶ κατ' ἐξουσίαν λαβών, καὶ διοικῶν τὴν ὅλην Ἰταλίαν, ἐπὶ Καρχηδόνα διέπλει στόλῳ μεγάλῳ, καὶ τὴν ἅπασαν πορθεῖ πρὸς τῇ Λιβύῃ χώραν Καρχηδονίων, ὥστε αὐτὸν ἐν τέλει Καρχηδονίους μεταστείλασθαι τὸν Αννίβαν ἐξ Ἰταλίας. ᾧ τινὶ Σκηπίων συγκρούσας ἐπανιόντι πρὸς τῇ Καρχηδόνι κρατεῖ τῆς μάχης τοσοῦτον, ὥστε φυγεῖν τὸν Αννίβαν, καὶ πρὸς τὸν Βιθυνίας ἐλθεῖν βασιλέα Προυσίαν αἰδούμενον Καρχηδονίους.

Συρίας καὶ Ἀσίας ἐβασίλευσεν ζ Σέλευκος υἱὸς αὐτοῦ ἔτη ιβ.
οὗτος φιλοπάτωρ ἐλέγετο.
Συρίας καὶ Ἀσίας ἐβασίλευσεν η Ἀντίοχος Ἐπιφανὴς ἔτη ια.
Συρίας καὶ Ἀσίας ἐβασίλευσεν θ Ἀντίοχος Εὐπάτωρ υἱὸς αὐτοῦ ἔτος α. μῆνας ς.

Ἀντίοχος ὁ Ἐπιφανὴς Συρίας βασιλεύων πρῶτον μὲν Πτολεμαίῳ τῷ Φιλομήτορι ἐπιτίθεται κατὰ τὴν Αἴγυπτον καὶ τῆς Αἰγύπτου βασιλείας ἐκβάλλει πρὸς βραχύ. Κωλυθεὶς δὲ ὑπὸ Ῥωμαίων, καὶ ὑπὸ τῶν Ἀλεξανδρέων διωχθεὶς τὴν Ἱερουσαλὴμ ἐκπορθεῖ, καὶ τὸν ναὸν βεβηλοῖ Διὸς Ὀλυμπίου βδέλυγμα ἀναστηλώσας ἐν αὐτῷ κατὰ τὴν προφητείαν Δανιὴλ τοῦ μεγάλου. τά τε ἱερὰ σκεύη ἀφαιρεῖται, καὶ ἑλληνίζειν ἀναγκάζει τοὺς Ἰουδαίους. ἐφ' οἷς Ματθίας ὁ ἱερεὺς ζηλώσας σὺν τοῖς υἱοῖς Ἰούδᾳ καὶ Ἰωνάθῃ τοῖς Μακκαβαίοις, Σίμωνί τε καὶ Ἰωάννῃ, κατηγωνίσατο τοῦ τυράννου τοῖς αὐτοῦ στρατηγοῖς ἐπιθέμενος, καὶ καταπολεμήσας αὐτοὺς τῇ τῶν ἰδίων παίδων αὐτομαχίᾳ τῶν καὶ διὰ τοῦτο Μακκαβαίων κληθέντων ἅμα τοῖς τότε ζήλῳ τῶν πατρίων νόμων ὑπεραθλησάντων. ἐν οἷς καὶ οἱ ζ νέοι σφόδρα γενναίως σὺν τῇ μητρὶ καὶ τῷ διδασκάλῳ Ἐλεαζάρῳ πολλῶν καὶ πικρῶν βασάνων ὑπερφρονήσαντες νομίμως τὸν βίον κατέλυσαν θανάτῳ μαρτυρικῷ τελειωθέντες. Ἀσαμωναῖοι λέγονται οἱ ἐκ Ματθίου, διότι ὁ πατὴρ αὐτῶν Ἀσαμωναῖος ἐλέγετο. ᾤκει δὲ ἐν κώμῃ Μωδεείμ. Ταρσεῖς καὶ Μαλλῶται κατὰ Ἀντιόχου ἐστασίασαν ὡς δωρεὰ διδόμενοι τῇ παλλακῇ αὐτοῦ Ἀντιοχίδι. πρὸς οὓς ἧκεν Ἀντίοχος Ἀνδρόνικον καταλείψας ἐν Δάφνῃ ἐπὶ τῶν πραγμάτων. ὃς ἀνελὼν Ὀνίαν τὸν ἱερέα δόλῳ τοῦ Μενελάου καὶ αὐτὸς ἀναιρεῖται ὑπὸ τοῦ Ἀντιόχου, ὡς φονεύς.

Ἀντίοχος Εὐπάτωρ πατάξας Αἴγυπτον, καὶ πρὸς τὸν Φιλομήτορα Πτολεμαῖον πολεμήσας εἰς τὴν Ἰουδαίαν ἐπανῆλθεν, τὴν ἀρχιερωσύνην τε Ἰησοῦ, τῷ καὶ Ἰάσονι, ἐνεχείρισεν ἀδελφῷ Ὀνίου, καὶ πάλιν ἐκκαλῶν αὐτόν, ἀδελφῷ τε καὶ Μενελάῳ δέδωκεν. οἳ δὲ στασιάσαντες πρὸς ἀλλήλους κακῶν μεγάλων αἴτιοι γεγόνασιν Ἰουδαίοις.

Ἰουδαίων ἀρχιερεῖς.

Ἰουδαίων ἀρχιεράτευσεν ις Ἰούδας υἱὸς Ματθίου ἔτη γ.
οἱ δὲ ἔτη ς.
Τινὲς ἱστοροῦσι Ματθίου ἔτη γ τῆς ἀρχιερωσύνης καὶ Ἰούδα ἔτη ς.
Ἰουδαίων ἀρχιεράτευσεν ιζ Ἰωνάθης ἀδελφὸς Ἰούδα τοῦ Μακκαβαίου ἔτη ιθ.

Οἱ φίλοι τοῦ Ἰούδα τὸν Ἰωνάθην ἀδελφὸν αὐτοῦ προεστήσαντο ἄρχειν αὐτῶν. οὗτος Βακχίδῃ συμβαλὼν εἰς πόλεμον διέφθειρε τρισχιλίους τῶν σὺν αὐτῷ. μετὰ δὲ ταῦτα προδιδόντος αὐτόν τινος τῶν Ἰουδαίων τῷ Βακχίδῃ, αἰσθόμενος ἀνεῖλεν αὐτούς. καὶ διῆγεν εἰς πόλιν ἐν τῇ ἐρήμῳ κειμένην Βηθφεσσῆ. Ταύτην ἐπολιόρκησεν Βακχίδης. Ἰωνάθης δὲ ὑπεξελθὼν καὶ πολλοὺς διαφθείρας ἀπελαύνει αὐτόν. Ἄλκιμος ὁ ἀνίερος καθελὼν τὸ τεῖχος τῆς αὐλῆς τῶν ἁγίων δίκας ἔδωκεν πικρῶς θανών. Βακχίδης φοβηθεὶς Ἰωνάθην φίλος γίνεται αὐτῷ, κἀκ τούτου προΐσταται τοῦ λαοῦ Ἰωνάθης.

Συρίας καὶ Ἀσίας βασιλεῖς.

Συρίας καὶ Ἀσίας ἐβασίλευσεν ι Δημήτριος ὁ Σελεύκου, ὁ καὶ Σωτήρ, ἔτη ιβ.
Συρίας καὶ Ἀσίας ἐβασίλευσεν ια Ἀλέξανδρος ὁ τοῦ Βαλᾶ υἱὸς Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανοῦς Δημήτριον τὸν Σελεύκου καθελὼν ἔτη ι.
οἱ δὲ ἔτη θ.
Οὗτος ἐν Πτολεμαΐδι φιλωθεὶς Ἰωνάθῃ δώροις καὶ στεφάνοις ἐτίμησεν.

Ἰουδαίων ἀρχιερεῖς.

Ἰουδαίων ἀρχιεράτευσεν ιη Σίμων ἔτη η.

Σίμων καὶ Ἰουδαῖοι Δημητρίῳ προσφυγόντες εἰρήνευσαν. ἐξ οὗ δὴ Σίμων ἀρχιεράτευσεν, Γάζαν τε πολέμῳ εἷλε, τούς τε ἐν τῇ ἄκρᾳ τῆς Ἱερουσαλήμ. Μετὰ Δημήτριον Ἀντίοχος ὁ Σιδίτης Σίμωνι φίλος ἦν. Ἀντίοχος ὁ Σιδίτης Ἰόππην, καὶ ἀρχυρίου τάλαντα φ ἀπῄτει Ἰουδαίους. τῶν δὲ μὴ ὑπακουόντων Κενδεβαῖον ἐπέταξε πολεμεῖν αὐτοῖς, ὃν Ἰωάννης υἱὸς Σίμωνος ἐτροπώσατο. Σίμων Ἰουδαίων ἀρχιερεὺς ἀδελφὸς Ἰούδα καὶ Ἰωνάθου τῶν Μακκαβαίων ἀναιρεῖται ὑπὸ Πτολεμαίου τινὸς Ἰουδαίου στρατηγοῦντος Ἱεριχῶ γαμβροῦ αὐτοῦ δόλῳ. Οὗτος ὁ Σίμων μετὰ ρο ἔτη τοὺς Ἰουδαίους ἠλευθέρωσε τῶν φόρων. ἐπίλογ γὰρ ἀπὸ τοῦ α Σελεύκου.

περὶ τῶν Μακκαβαίων ὡς ἐν ἐπιτομῇ.

Ἀφ' οὗ χρόνου Πτολεμαῖος ὁ φιλοπάτωρ ἤρξατο πολεμεῖν πρὸς Ἀντίοχον τὸν μέγαν, ἡ τῶν Μακκαβαίων γραφὴ ἱστορεῖ. ὁ δὲ χρόνος αὐτῆς ἀπὸ Ἀντιόχου Ἐπιφανοῦς ἀριθμεῖται, ἕως τοῦ θανάτου Σίμωνος. ὁ γὰρ φιλοπάτωρ πολεμήσας Ἀντιόχῳ τῷ μεγάλῳ σὺν Ἰουδαίους ἀφῆκεν ἀπολύσας ἐλευθέρους. Ἰουδαῖοι δὲ τῷ Ἐπιφανεῖ Ἀντιόχῳ υἱῷ τοῦ μεγάλου Ἀντιόχου συνέθεντο. ὁ δὲ αὐτὸς Ἐπιφανὴς τὸν ναὸν ἐσύλησε, καὶ Ἰουδαίους ἑλληνίζειν ἠνάγκασε. τότε Ματθίας ἀνέστη σὺν τοῖς παισὶ, ζήλῳ θεοῦ πολεμῶν αὐτῷ. οὗ τελευτήσαντος, Ἰούδας τοῦ ἔθνους ἡγεῖται. ἐπὶ τούτοις Ἀντίοχος μὲν οἰκτρῶς θνήσκει. ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ Εὐπάτωρ Ἀντίοχος Λυσίᾳ γράφει περὶ εἰρήνης Ἰουδαίων. εἶτα Ἰούδας οἰκονομεῖ καὶ ἐγκαινίζει τὸ θυσιαστήριον, Ῥωμαίοις τε σπένδεται φιλωθείς, καὶ πρὸς Γοργίαν Ἰουδαίους προτρέπει. Ἐν τούτοις οὖν Δημήτριος ὁ Σελεύκου καταπλεύσας ἐκ Ῥώμης τόν τε Εὐπάτορα Ἀντίοχον ἀναιρεῖ καὶ Λυσίαν. πρὸς ὃν Ἰούδας εἰς τὴν Ἰουδαίαν ἐλθόντα παραταχθεὶς ὑπὸ αὐτοῦ Δημητρίου ἀνῃρέθη ἀνδρείως πολεμῶν. Ἰωνάθης μετὰ Ἰούδαν ἡγεῖται Ἰουδαίων. Ἄλκιμος δὲ ὁ προρρηθεὶς καθεῖλε τὸ τεῖχος τῆς ἐνδοτέρω αὐλῆς τοῦ ἱεροῦ, ἡνίκα Ἀλέξανδρος υἱὸς Ἀντιόχου τοῦ Εὐπάτορος Δημήτριον τὸν λεγόμενον Σωτῆρα ἀνεῖλεν Ἰωνάθην πορφύραν ἐνέδυσεν βασιλέα τοῦ ἔθνους Ἰουδαίων ἀνειπών. Τότε Δημήτριος Δημητρίου ἀπὸ Κρήτης ἐπανῆλθεν, καὶ Ἀλεξάνδρῳ συμβαλὼν εἰς μάχην, ἐλαύνει τῆς ἀρχῆς. Πτολεμαῖος δὲ ὁ φιλομήτωρ τότε συμμαχῶν. καὶ Ἀλεξάνδρου τὴν κεφαλὴν προσφυγόντος αὐτῷ Ζάβηλος δυνάστης Ἀράβων Πτολεμαίῳ ψυχορραγοῦντι πέμψας παρεμυθήσατο. Ἰωνάθης δὲ κατὰ Δημητρίου ἐπὶ τὴν ἄκραν ἐστράτευσεν. ἀλλὰ Τρύφων, ὁ καὶ Διόδοτος, ἀναιρεῖ τὸν Ἰωνάθην ἐν Πτολεμαΐδι δόλῳ ἑαυτῷ τὴν βασιλείαν Ἀντιόχου τοῦ υἱοῦ Ἀλεξάνδρου περιποιούμενος. Σίμων ἀδελφὸς Ἰωνάθου μετ' αὐτὸν ἡγήσατο κάλλιστα τοῦ ἔθνους προεστηκὼς, [ἡγούμενον τῶν δυνάμεων Ἰωάννην υἱὸν αὐτοῦ καὶ Ῥωμαίοις σπεισάμενος] τοῦτον ἀναιρεῖ Πτολεμαῖος ὁ Ἀβούβου γαμβρὸς οἰκεῖος καὶ στρατηγὸς Ἱεριχῶ. Ἕως τούτου τὰ Μακκαβαίων.

Ἰουδαίων ἀρχιεράτευσεν ιθ Ἰωάννης ὁ Ὑρκανὸς ἔτη λ.

Ἰωάννης ὁ τῶν Ἰουδαίων στρατηγὸς Ὑρκανοὺς νικήσας Ὑρκανὸς ὠνομάσθη. ὁ αὐτὸς πρὸς Ῥωμαίους δόγματι συγκλήτου φιλίαν σπένδεται. Ἰωάννης, ὁ καὶ Ὑρκανὸς, Ἰουδαίων ἀρχιερεὺς τὴν πόλιν Σαμάρειαν πολιορκήσας ἠδάφισε. ταύτην Ἡρώδης ἀνοικοδομήσας Σεβαστὴν εἰς ὄνομα τοῦ Καίσαρος ἐκάλεσεν. ἐπὶ τούτοις Ἰωάννης Ὑρκανὸς διαπρεπῶς ἡγήσατο πάνυ τοῦ γένους Ἰουδαίων. ἡ δὲ πρώτη τῶν Μακκαβαϊκῶν βίβλος ἕως αὐτοῦ λήγει.

Ἰωάννης, ὁ καὶ Ὑρκανὸς, Ἰουδαίων ἀρχιερεὺς, υἱὸς Σίμωνος, σφόδρα διαπρεπῶς ἡγησάμενος τοῦ ἔθνους Ἰουδαίων ἐν ἱερωσύνῃ καὶ πολέμοις καὶ πλούτῳ τρισμυρίων ταλάντων ἐκ τῶν πατρῴων καὶ Σολομῶνος τάφων ἀνελόμενος ἄλλοις τε πολλοῖς κατορθώμασι καὶ τροπαίοις κατὰ τῶν πλησιοχώρων καὶ Σαμαρέων εὐδοκιμήσας ἐν τῷ θορύβῳ τῶν δύο βασιλέων Ἀντιόχων πρὸς ἀλλήλους τοῦ Γρυποῦ καὶ τοῦ Κυζικηνοῦ, ἀναιρεθεὶς τελευτᾷ ἀρχιερατεύσας ἔτη κζ.

Αἰγύπτου καὶ Ἀλεξανδρείας βασιλεῖς.

Αἰγύπτου καὶ Ἀλεξανδρείας ἐβασίλευσεν ς Πτολεμαῖος ὁ φιλομήτωρ ἔτη λε.

Πτολεμαῖος ὁ φιλομήτωρ πρῶτον Ἀλεξάνδρῳ τὴν θυγατέρα Κλεοπάτραν δοὺς πρὸς γάμον, ἔπειτα διὰ τὴν Ἀμμωνίου τοῦ στρατηγοῦ αὐτοῦ ἐπιβουλὴν συμμαχεῖ Δημητρίῳ κατ' αὐτοῦ. καὶ ὁ μὲν κατὰ τὴν μάχην ἐκπεσὼν τοῦ ἵππου τιτρώσκεται, Ἀλεξάνδρου δὲ τὴν κεφαλὴν ἐκκοπεῖσαν ψυχορραγῶν δέχεται.

Αἰγύπτου καὶ Ἀλεξανδρείας ἐβασίλευσεν ζ Πτολεμαῖος ὁ Εὐεργέτης δεύτερος ἔτη κη.

Αἰγύπτου καὶ Ἀλεξανδρείας ἐβασίλευσεν η Πτολεμαῖος ὁ φύσκων ἔτη ιη.

Οὗτος Σωτὴρ ἐκαλεῖτο, υἱὸς δὲ ἦν τοῦ Εὐεργέτου Πτολεμαίου καὶ Κλεοπάτρας πρεσβύτης. Τοῦτον ἡ μήτηρ τῷ ι ἔτει τῆς βασιλείας ἀπήλασεν. καὶ ἦν βασιλεύων ἐν Κύπρῳ. τὸν δὲ νεώτερον υἱὸν αὐτῆς καὶ ἀδελφὸν τούτου Ἀλέξανδρον ἀνέδειξε βασιλέα σὺν αὐτῇ. ὃς καὶ ἐβασίλευσεν Ἀλεξανδρείας ἔτη ιε. καὶ διωχθεὶς ὑπὸ στρατευμάτων εἰς Λυκίας πόλιν Μύρα φεύγει μετὰ γυναικὸς καὶ θυγατρὸς, κἀκεῖθεν εἰς Κύπρον μετὰ παῖδα καὶ ἀναιρεῖται ὑπὸ ναυάρχου Χαιρέου πολεμούμενος. μεθ' ὃν πάλιν τῷ ἀδελφῷ παραδόντες Πτολεμαίῳ Σωτῆρι καὶ φύσκωνι διὰ ὄγκον τοῦ σώματος κληθέντι τὴν βασιλείαν ἀνέδειξαν τῶν δύο βασιλέων Ἀλεξανδρεῖς ἔτι ἄλλα ἔτη. Ὁμοῦ ἔτη λγ. ἅτινα μετὰ τὴν ἀναίρεσιν ὄντα Ἀλεξάνδρου τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ὧδε συντέτακται.

Συρίας καὶ Ἀσίας βασιλεῖς.

Συρίας καὶ Ἀσίας ἐβασίλευσεν ι̅ Δημήτριος υἱὸς Σελεύκου, ὁ ἐπικληθεὶς Σωτήρ, ἔτη ιβ.

Οὗτος ὁ Δημήτριος ὑπὸ Σελεύκου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ δοθεὶς ὅμηρος εἰς Ῥώμην φυγὼν εἰς Τρίπολιν Φοινίκης ἐν ἡμέραις ..... παραγένετο. καὶ ἐπελθὼν Λυσίαν τε ἐπίτροπον Ἀντιόχου τοῦ παιδὸς ἀναιρεῖ, καὶ αὐτὸν Ἀντίοχον παραδόξως ἐν ταῖς ὅλαις ἡμέραις ..... τοσαύτην κατακτησάμενος ἀρχήν. μετὰ τοῦτο Πτολεμαῖος τε συμμαχεῖ Ἀλεξάνδρῳ διὰ μισθοφόρων ξένων. καὶ Ἄτταλος ὁ Περγάμου βασιλεὺς ὁ καὶ κατάγων αὐτόν. πρὸς ὃν ἀντιταττόμενος ὁ Δημήτριος τελευτᾷ ιβ ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ. καὶ κρατεῖ τῆς Συρίας Ἀλέξανδρος ὁ ὑποτεταγμένος ἔτη ι̅, καὶ ἀναιρεῖται πολεμῶν τῷ Πτολεμαίῳ μετὰ τὴν Ἀντιόχειαν κατάγοντι Δημήτριον τοῦ Δημητρίου ἐπὶ τὴν βασιλείαν Συρίας. συμπίπτει δὲ καὶ ὁ Πτολεμαῖος, καὶ μετ᾽ οὐ πολὺν χρόνον θνήσκει.

Συρίας καὶ Ἀσίας ἐβασίλευσεν ια̅ Ἀλέξανδρος ἔτη ι̅.

Οὗτος υἱὸς ἦν Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανοῦς. οὗτος Πτολεμαίῳ φιλωθεὶς Κλεοπάτραν ἔγημε θυγατέρα αὐτοῦ. καὶ ἐν Πτολεμαΐδι ὑπάρχουσιν αὐτοῖς Ἰωνάθης ἐλθὼν ἐφιλώθη. Τρύφων, ὁ καὶ Διόδοτος, παρὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Βαλᾶ τὴν τῶν πραγμάτων ἐγχειρισθεὶς διοίκησιν Ἀντίοχον τὸν Ἀλεξάνδρου παρὰ * Εὐχαλκοῦν τὸν Ἄραβα τρεφόμενον ἀπολαβὼν ἐπολέμει τῷ Δημητρίῳ φιλωθεὶς Ἰωνάθῃ. ἡνίκα πολλῶν Ἰωνάθης κρατήσας τὴν πρὸς Ῥωμαίους φιλίαν τοῦ ἀδελφοῦ ἀνεκτήσατο. ὁ δὲ Τρύφων Ἰωνάθην δεδοικὼς ἀποκτείνει παῖδα Ἀντίοχον. καὶ ἑαυτὸν ἀνεῖπε βασιλέα.

Συρίας καὶ Ἀσίας ἐβασίλευσεν ιβ Δημήτριος Δημητρίου, ὁ καὶ τὸ πρῶτον * Σιδηρίδης, ἔτη γ̅.

Οὗτος Τρύφωνα τὸν ἀνελόντα Ἰωνάθην καὶ Ἀντίοχον υἱὸν Ἀλεξάνδρου καὶ ἑαυτὸν βασιλέα Συρίας ἀνειπόντα ἐκ Σίδης ἐλθὼν πολιορκεῖ εἰς Δάρα καταφυγόντα, κἀκεῖθεν εἰς Ὀρθωσίαν. ἐξ ἧς διωχθεὶς εἰς πῦρ ἐναλλόμενος θνήσκει.

Συρίας καὶ Ἀσίας ἐβασίλευσεν ιγ̅ Ἀντίοχος ὁ Σιδήτης ἔτη θ.
Συρίας καὶ Ἀσίας ἐβασίλευσεν ιδ Δημήτριος τὸ β. ἔτη δ.
Συρίας καὶ Ἀσίας ἐβασίλευσεν ιε Ἀντίοχος ὁ Γρυπὸς ἔτη κ̅ϛ.

Χρὴ γινώσκειν, ὅτι τὰ κϛ ἔτη οὐκ εἰσὶ μόνον τοῦ Γρυποῦ Ἀντιόχου, ἀλλὰ καὶ τοῦ Κυζικηνοῦ. πρῶτον γὰρ ὁ Γρυπὸς βασιλεύσας ἔτη δ ἐξεβλήθη ὑπὸ τοῦ Κυζικηνοῦ. καὶ ἐβασίλευσεν ὁ Κυζικηνὸς ἔτη ιη. καὶ πάλιν ὁ Γρυπὸς ἐκβαλὼν τὸν Κυζικηνὸν ἐβασίλευσε τὰ λοιπὰ ἔτη δ. καὶ οὕτως ἐκ διαδοχῆς ἐπολέμουν ἀλλήλοις. Ἀντίοχος ἅμα Ὑρκανῷ ὁ Γρυπὸς Σίνδαν τινὰ στρατηγὸν νικήσας τρόπαιον ἔστησεν παρὰ τῷ Λύκῳ ποταμῷ. Κατὰ Σικελίαν ὁ δουλικὸς πόλεμος. Οἱ ἐν Σικελίᾳ δοῦλοι πολιορκούμενοι εἰς ἀλληλοφαγίαν ἐτράπησαν. Σέλευκος υἱὸς Ἀντιόχου τοῦ Γρυποῦ τὸν Κυζικηνὸν ἐκβαλὼν ἐκράτησε βραχύ. Σέλευκον ζῶντα κατέκαυσεν ὁ Κυζικηνὸς Ἀντίοχος. Ἀντίοχος ὁ Κυζικηνὸς φυγὼν εἰς Πάρθους Πομπηΐῳ παρέδωκεν ἑαυτόν.

Ἰστέον ὅτι καὶ οὗτος ὁ ἐξωσθεὶς λέγεται ὑπὸ τῆς μητρός, καὶ ὁ μετ᾽ αὐτὸν ὑπὸ τῶν στρατευμάτων διωχθεὶς Ἀλέξανδρος ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ὁ ἐξωσθεὶς ὀνομάζεται. Τοῦ Ἀλεξάνδρου τούτου τοῦ προρρηθέντος υἱοῦ Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανοῦς πεσόντος ἐν τῇ πρὸς Πτολεμαῖον μάχῃ, μερίζεται ἡ τῆς Συρίας ἀρχὴ εἴς τε Δημήτριον τὸν Δημητρίου υἱοῦ ὁρμώμενον ἐκ τῆς Σελευκείας, καὶ εἰς τὸν υἱὸν Ἀλεξάνδρου ὁρμώμενον ἐκ Συρίας καὶ Ἀντιοχείας Ἀντίοχον. ἀλλὰ τοῦτον ὁ Δημητρίου Δημήτριος τάχιστα νικήσας χειροῦται τὴν ἀρχὴν ἔτη γ. ὅθεν καὶ Νικάνωρ ἐκλήθη. στρατεύσας δὲ ἐπ᾽ Ἀρσάκην εἰς Βαβυλῶνα αἰχμάλωτος γίνεται ὑπὸ Ἀρσάκου, καὶ εἰς τὴν Παρθικὴν ἀναχθεὶς ἐφρουρεῖτο σιδηρωθείς, ὅθεν καὶ σιδηρίτης ἐλέγετο ὕστερον. Οὗτος πρὸ τῆς εἰς Παρθικὴν φρουρᾶς ἐκ Κρήτης ἐπανελθών, καὶ Συρίας κρατήσας, Ἀπολλώνιον ἔταξεν Ἰουδαίοις πολεμεῖν. Ἰωνάθης δὲ ἅμα μυρίοις ἐπιλέκτοις Ἰόππην κατέσχεν κτείνας η τῶν σὺν τῷ Ἀπολλωνίῳ. ὁ αὐτὸς Ἄζωτον ἐμπρήσας τὸ παρ᾽ αὐτοῖς εἴδωλον Δαγῶνα ἀφαιρεῖται. Τῷ αὐτῷ Δημητρίῳ Δημητρίου Σωτῆρος ἐπιλεγομένῳ καὶ Νικάνορος Πτολεμαῖος δίδωσιν ἀφελόμενος Ἀλεξάνδρου τὴν θυγατέρα Κλεοπάτραν ὁμοῦ καὶ τῆς Συρίας ἀρχήν. Ἀφίστανται δὲ αἱ δυνάμεις τοῦ Δημητρίου. καὶ ἐδεήθη Ἰωνάθου πέμψαι στράτευμα πρὸς συμμαχίαν αὐτῷ εἰς Ἀντιόχειαν, ὑπισχνούμενος καθαιρεῖσθαι τὰς πόλεις Ἰούδα τῶν ἐθνικῶν στρατευμάτων, εἰ νικήσῃ. Ἰωνάθης ἀπέστειλεν αὐτῷ τρισχιλίους, οἳ καὶ διέφθειραν εἰς Ἀντιόχειαν Ἑλλήνων μυριάδας ι τῶν ἐπαναστάντων κατὰ Δημητρίου πολιτῶν. καὶ τὴν πόλιν ἐνέπρησαν. Δημήτριος δὲ νικήσας πάντα διεψεύσατο τὰ πρὸς Ἰωνάθην. Ἐν τούτοις οὖν ἀναιρεῖται Ἰωνάθης δόλῳ ὑπὸ Τρύφωνος, καὶ κρατεῖ μετ᾽ αὐτὸν Σίμων υἱὸς αὐτοῦ ἔτη η. Ὀππιος Κελτοὺς ἐχειρώσατο. Κατὰ τούτους τοὺς χρόνους ἑάλω Καρχηδὼν τὸ ἔσχατον ὑπὸ Σκηπίωνος Ἀφρικανοῦ τοῦ νέου, ἔχουσα ἔτη χμ ἀπὸ κτίσεως, κατὰ δὲ ἄλλους ψμη. Ἀντίοχον τὸν Σιδήτην Ἀρσάκης Πάρθος ἀνεῖλεν Πτολεμαῖος ὁ Ἀβούβου μετὰ τὸ ἀνελεῖν Σίμωνα τὸν οἰκεῖον πενθερὸν δόλῳ παρὰ πότον, τῷ Ἀντιόχῳ ἐδήλωσεν ἀποστεῖλαι δύναμιν αὐτῷ πρὸς τὸ παραδοῦναι αὐτῷ τὴν Ἰουδαίαν. Ἰωάννης δὲ ὁ Σίμωνος υἱὸς μαθὼν τὰ συμβάντα τῷ πατρὶ καὶ τοῖς ἀδελφοῖς ὑπὸ Πτολεμαίου, τοὺς μὲν ἐλθόντας πρὸς αὐτὸν ἐν Γαζα-

ρηνεῖς

ρηνοῖς ἀναιρεῖ, τῷ δὲ Ἀντιόχῳ φιλωθεὶς, καὶ παρὰ τοῦ πλήθους τὴν ἀρχὴν λαβὼν τὸν αὐτὸν ἀναιρεῖ Πτολεμαῖον, καὶ τῷ Ἀντιόχῳ συμμαχεῖ κατὰ Ὑρκανοῦ. ἔνθα μεγάλως εὐδοκιμήσας Ἰωάννης Ὑρκανὸς ὠνομάσθη ἀριστεύσας πλεῖστον. ὃς ἐκράτησεν Ἰουδαίων ἔτη κϛ στρατηγῶν καὶ ἀρχιερατεύων. Ἕως τούτου περιέχει ἡ πρώτη τῶν Μακκαβαίων. ἡ δὲ δευτέρα τὰ κατὰ Σέλευκον, καὶ Ἀντίοχον τὸν Ἐπιφανῆ, καὶ Ἀντίοχον τὸν Εὐπάτορα, καὶ Δημήτριον τὸν Σωτῆρα, καὶ Ἰούδαν τὸν Μακκαβαῖον. ἡ δὲ τρίτη τὰ κατὰ τὸν Φιλοπάτορα Πτολεμαῖον ἱστορεῖ, ὅπως τὸ ἔθνος τῶν Ἰουδαίων ἐβουλεύσατο ἀφανίσαι πρὸ τῆς Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανοῦς βασιλείας ἔτεσι λ, αὕτη δὲ καὶ πρώτη τῷ χρόνῳ ἐστίν. ἡ δὲ δ διαιρεῖται περὶ τοῦ αὐτοδέσποτον εἶναι τῶν παθῶν εὐσεβῆ λογισμόν, καὶ περὶ τῶν ζ σὺν τῇ μητρὶ ἀθλήσεως κατὰ τοὺς Ἰωνάθου τοῦ Μακκαβαίου χρόνους, καὶ Σίμωνος τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ.

Αἰγύπτου μὲν Πτολεμαῖος ὁ Εὐεργέτης, Συρίας δὲ καὶ τῆς μικρᾶς Ἀσίας Ἀλέξανδρος ὁ τοῦ Βαλᾶ λεγόμενος, υἱὸς Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανοῦς, Ῥωμαίων δὲ ἄριστοι ἐκράτουν, καὶ ἄλλοι μὲν στρατηγοί, πάντων δὲ μᾶλλον Σκηπίων ὁ νέος ἔκγονος τοῦ Σκηπίωνος Ἀφρικανοῦ, ὃς Καρχηδονίοις τοῖς κατὰ Λιβύην τὸν τρίτον ἐπιστήσας καὶ τελευταῖον πόλεμον γενναίως τοῖς ὅπλοις ἐκράτησε μετὰ χμ ἔτη, καθ' ἑτέρους δὲ ψμη, τῆς οἰκοδομῆς τὴν Καρχηδόνα κατεστρεψάμενος. Τότε δύο στρατηγοὶ Ῥωμαίων ἡττηθέντες εἷς μὲν ἀνῃρέθη, θάτερος δὲ ζωγρηθεὶς εἰς Ῥώμην ἐστάλη σὺν αἰχμαλώτοις πολλοῖς, αὐτός τε ἀνέζευξε Σκηπίων.

Μικίψας Νουμιδίας βασιλεὺς καὶ Ῥωμαίων σύμμαχος τέθνηκεν. οὗ νόθος παῖς Ἰουγούρθας λεγόμενος δόλῳ τοὺς ἐκείνου γνησίους ἀνελὼν παῖδας χειροῦται τὴν ἀρχήν. ἐφ' ᾧ Ῥωμαῖοι δεινοπαθήσαντες διὰ Μαρίου πρῶτον ὑπάτου στρατεύουσιν ἰσχυρῶς μάχῃ κρατήσαντος. τοῦ δὲ Ἰουγούρθα φεύγοντος ἔπειτα διὰ Μετέλλου καὶ τούτου ὑπατικοῦ γενναίως εὐδοκιμήσαντος, τελευταῖον δὲ διὰ Σύλλα τοῦ καὶ . . . . . αὐτὸν Ἰουγούρθαν ζῶντα χειρωσάμενοι καὶ θριαμβεύσαντες ἐπ' αὐτῷ πρὸ τοῦ ἅρματος ἐν Ῥώμῃ κατὰ τὴν αὐτοῦ ὑπατείαν ἀγομένου δεσμίου, ἥτις ἦν Ὀλυμπιὰς ρξζ.

Συρίας καὶ Ἀσίας βασιλεῖς.

Συρίας καὶ Ἀσίας ἐβασίλευσεν ιϛ	Ἀντίοχος ὁ Κυζικηνὸς	ἔτη ιη.

Ἰουδαίων ἀρχιερεῖς.

Ἰουδαίων ἀρχιεράτευσεν κ	Ἀριστόβουλος	ἔτος ἕν.
Ἰουδαίων ἀρχιεράτευσεν κα	Ἰανναῖος, ὁ καὶ Ἀλέξανδρος,	ἔτη λ.

Ἰανναῖος τοὺς λοιποὺς ἀδελφοὺς καὶ συγγενεῖς ἀνεῖλεν, μηδένα τοῦ γένους ὑπολειψάμενος. διὰ τοῦτο καὶ πᾶσαι αἱ πόλεις Ἰουδαίων ἀπέστησαν ἀπ' αὐτοῦ, ἃς διὰ Κλεοπάτρας μητρὸς Ἀλεξάνδρου ἐπέστρεψεν, συμμαχούντων Αἰγυπτίων αὐτῷ. Ἰανναῖος ὀξὺς καὶ ὑβριστὴς καὶ ἀγερωχότατος ἦν σφόδρα. τοῦτον οἱ κολακεύοντες Ἀλέξανδρον ἔλεγον, διὰ τὸ τῆς γνώμης ὀξὺ καὶ ἀνεμπόδιστον, οἱ δὲ μισοῦντες Θρακίδαν, ὡς ἀδικώτατον. Κατὰ τούτους τοὺς χρόνους Κλεοπάτρα Σελήνη τοὺς παῖδας ἀποβαλοῦσα καθ' ἑαυτὴν ἔδοξε βασιλεύειν, ἐπιτρόπους ἔχουσα δύο τῶν Ἰουδαίων, Ἀνανίαν, καὶ Χαλκίαν πάντα τὰ κατ' αὐτὴν διοικοῦντας, δι' ὧν Ἰανναῖος φιλωθεὶς αὐτῇ συμμάχους Αἰγυπτίους εἶχε κατὰ Παλαιστίνης. καὶ τῶν ἀποστατησάντων Ἰουδαίων τὰς πόλεις ἀφανίζων, καὶ τοὺς ὁμογενεῖς ἀφειδῶς ἀποσφάττων μέχρι γυναικῶν καὶ παίδων, ἀρξάμενος ἀπὸ τῶν πέραν Ἰορδάνου πόλεων, καὶ Ἐσβοῦντα καταλαβόμενος, Ἀμμανῖτίν τε καὶ Μωαβῖτιν ἐπελθών, Δώραν τὴν πρὸς τοῖς θερμοῖς ὕδασιν, Ἀβίλλαν, Ἵππον, Δίαν, Φιλετηρίαν Μακεδόνων ἀποικίας, καὶ Βασὰν τὴν νῦν Σκυθόπολιν, Μαλλέαν, Σαμάρειαν, Θαβὼρ ὄρος, Γαβαάν. Ἰανναῖος, ὁ καὶ Ἀλέξανδρος, πόλεμον διάγων πρὸς Ἀντίοχον τὸν παῖδα τοῦ Γρυποῦ τὸν καὶ Διονύσιον, ἐνίκησεν. Οὗτος τὴν Τυρίων γῆν ἐπελθὼν ἐπολιόρκει τὴν νῆσον. ἐπαναστάσεως δὲ πειραθεὶς Ναβαταίων καὶ Ἰτουραίων Δίγαιον στρατηγὸν ἔπεμψεν Γαλιλαῖον κατὰ Ναβαταίων. αὐτὸς δὲ κατὰ τῶν Ἰτουραίων εἰς πόλεμον ἐπιμαζόμενος θνήσκει βασιλεύσας ἔτη λ, Σαλίνῃ τῇ γαμετῇ τὴν ἀρχὴν ἐγχειρίσας, ὄντων αὐτῇ δύο παίδων ἐξ αὐτοῦ, Ὑρκανοῦ, καὶ Ἀριστοβούλου. Ἐντεῦθεν τὰ τῶν Ἰουδαίων συγκέχυται.

Ἰουδαίων ἐβασίλευσεν	Σαλίνα, ἡ καὶ Ἀλεξάνδρα,	ἔτη θ.

Ἀλεξάνδρα, ἡ καὶ Σαλίνα, πάντη τὴν ὠμότητα ἀποδέουσα τοῦ ἀνδρὸς Ἰανναίου τοῦ καὶ Ἀλεξάνδρου τὸ Ἰουδαίων ἔθνος ταῖς χρησταῖς ἐννοίαις κερδήσασα διὰ δόξαν εὐσεβείας, καὶ τὴν πρὸς τὸ θεῖον ὀρθὴν πίστιν, καὶ περὶ τοὺς πατρίους νόμους ἀκρίβειαν εὐπαθῶς βασιλεύσασα ἔτη θ. Ταύτην τὸ Φαρισαϊκὸν ἠγάπα σύστημα, ὡς τῶν ἄλλων δύο, Σαδδουκαίων καὶ Ἐσσηνῶν, εὐσεβέστερον εἶναι δοκοῦν. καὶ τούτοις τὴν τῶν πραγμάτων ἐγχειρεῖ διοίκησιν ὡς θεοφιλής. καὶ ἦν ἡ μὲν ἀπόλαυσις τῆς ἀρχῆς τῶν Φαρισαίων δεσμούντων καὶ λυόντων, ὡς ἤθελον, αἱ δὲ δυσχέρειαι τῆς γυναικὸς καίπερ οὔσης δεινοτέρας καὶ φοβερᾶς τοῖς ἔξω. πλὴν ἦρχε τῶν πολλῶν, καὶ ἤρχετο ὑπ' αὐτῶν. δύο δὲ παίδων Ἀριστοβούλου καὶ Ὑρκανοῦ ταύτῃ προσόντων, αὕτη τὴν βασιλείαν Ὑρκανῷ τῷ πρεσβυτέρῳ ἐπιτρέπει περὶ τὸν θάνατον, Ἀριστοβούλῳ δὲ τῷ νεωτέρῳ τὴν ἀρχιερωσύνην. ἀλλ' οὗτος ἀσθενούσης τῆς μητρὸς ἁρπάσας τὸν καιρὸν μετὰ πολλῶν οἰκετῶν κρατεῖ τῶν ἐρυμάτων, καὶ μισθοφόρους ἐκ τούτων ἀθροίσας τοῖς χρήμασιν ἀνεῖπεν ἑαυτὸν βασιλέα. τὸν δὲ Ὑρκανὸν οἰκτείρουσα Σαλίνα πονούμενον, τὴν Ἀριστοβούλου γαμετὴν σὺν τέκνοις καθεῖρξεν πρὸς τῷ βορείῳ κλίματι τοῦ ναοῦ εἰς Βάριν τὸ φρούριον. καὶ ἐν τούτοις τελευτᾷ πρὶν Ἀριστόβουλον τιμωρήσασθαι τῆς καθ' Ὑρκανοῦ ἐπαναστάσεως, διοικήσασα, ὥσπερ εἴρηται, τὴν ἀρχὴν ἔτεσι θ.

* * * * * *

Αἰγύπτου καὶ Ἀλεξανδρείας βασιλεῖς.

Αἰγύπτου καὶ Ἀλεξανδρείας ἐβασίλευσεν θ	Ἀλέξανδρος		ἔτη ι.
Αἰγύπτου καὶ Ἀλεξανδρείας ἐβασίλευσεν ι	Πτολεμαῖος Κλεοπάτρας υἱὸς		ἔτη η.
Αἰγύπτου καὶ Ἀλεξανδρείας ἐβασίλευσεν ια	Πτολεμαῖος ὁ Διονύσιος		ἔτη λ.

Πομπήϊος πολιορκίᾳ λαβὼν τὰ Ἱεροσόλυμα Ἀριστόβουλον μὲν δέσμιον σὺν τοῖς παισὶν Ἀλεξάνδρῳ καὶ Ἀντιγόνῳ κατεῖχεν εἰς Ῥώμην ἀπιὼν θριαμβεύσων, καὶ ἄλλων ἐθνῶν βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνας. Ὑρκανῷ δὲ τῷ τούτου ἀδελφῷ τὴν ἀρχιερωσύνην ἐγχειρίσας ὑποφόρους ἔταξε Ῥωμαίοις Ἰουδαίους. καὶ Κικέρων ὁ Ῥήτωρ, καὶ συγκλητικὸς παρὰ Ῥωμαίοις ἤκμαζεν. οὗτος καθεῖλεν Κατιλίναν, καὶ Κέθηγον, καὶ Λέντουλον συνομοσαμένους κατὰ τῆς συγκλήτου, Πομπήϊος ἐλθὼν εἰς Ῥώμην καὶ θριαμβεύσας ἐπὶ νίκαις πολλαῖς αὐτοκράτωρ ἀνηγορεύθη, καὶ ἐνῆπτο φιλίᾳ Γαΐῳ Ἰουλίῳ Καίσαρι, καὶ γαμβρὸς ἐπὶ θυγατρὶ Ἰουλίᾳ γίνεται. ὁ δὲ Γάϊος χειροτονηθεὶς κατὰ Γάλλων καὶ Βρεττανῶν στρατηγὸς ἐκπέμπεται, μεγάλαις μάχαις ἐν ἔτεσι ι Γάλλους, καὶ Βρεττανοὺς Ῥωμαίοις ὑποτελεῖς κατεστήσατο. * * *

ΣΠΟΡΑΔΗΝ. Πομπήϊος Ὑρκανῷ τὴν ἀρχιερωσύνην ἐκύρωσεν. ὁ αὐτὸς Ἰουδαίους Ῥωμαίοις ὑποφόρους ἔταξεν. ὁ αὐτὸς Ἀντίπατρον ἀλλόφυλον Ἡρώδου υἱὸν καὶ πατέρα τῆς Παλαιστίνης ἐπίτροπον κατέστησεν. Γάϊος Ἰούλιος Λυσιτανίαν, Γάλλους, Βρεττανοὺς, καί τινας περὶ τὸν ὠκεανὸν νήσους κατεστρέψατο. ὁ αὐτὸς τὸν Ῥῆνον ποταμὸν διαβὰς Γερμανοὺς, καὶ Γάλλους, ἐχειρώσατο. Τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἄγαλμα ἐκεραυνώθη. Γάϊος Καῖσαρ πρὸς Πομπήϊον ἐπολέμησεν. Γάϊος Ἰούλιος εἰς Αἴγυπτον ἐλθὼν κατὰ τοῦ Πομπηΐου σὺν τοῖς στρατεύμασιν ἀναιρεῖ μὲν τὸν Πτολεμαῖον διὰ τὸν Πομπηΐου φόνον, βεβαιοῖ δὲ τῇ Κλεοπάτρᾳ μόνῃ τὴν ἀρχὴν Αἰγύπτου διὰ τὸν πρὸς αὐτὴν, ὥς φασιν, ἔρωτα.

Αἰγύπτου καὶ Ἀλεξανδρείας βασιλεῖς.

Αἰγύπτου καὶ Ἀλεξανδρείας ἐβασίλευσεν ιβ, Κλεοπάτρα θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ καὶ Διονυσίου ἡ τελευταία τῶν Λαγιδῶν. ἔτη κβ.

Ἀντώνιος Ἀραβίαν Κλεοπάτρᾳ παρέδωκεν. Ὑρκανὸς τὰ Ἱεροσολύμων ἀνέστησε τείχη ὑπὸ Πομπηΐου καθαιρεθέντα. Ἡρώδην Κάσσιος κοίλης Συρίας στρατηγὸν ἐν Δαμασκῷ προεχειρίσατο.

Ῥωμαίων Μοναρχία.

Ῥωμαίων ἐμονάρχησεν α	Γάϊος Ἰούλιος Καῖσαρ	ἔτη ε.

Ὀλυμπιὰς ρπγ. Ἀντώνιος τὸν ζ παρὰ Ῥωμαίοις μῆνα Κυντίλλιον καλούμενον Ἰούλιον μετονομασθῆναι ἐψηφίσατο, διὰ τὸ αὐτὸν γεννηθῆναι ἐν αὐτῷ.

Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν γ	Ὀκτάβιος Αὔγουστος	ἔτη ντ.

ΣΠΟΡΑΔΗΝ. Ἰουδαίοις πρεσβευσαμένοις δόγμα συγκλήτου καὶ Ἀθηναίων ψήφισμα περὶ φιλίας διεπέμφθη, Κικέρων ὁ ῥήτωρ καὶ συγκλητικὸς ἐν Γαΐταις ἀνῃρέθη τῆς Ἰταλίας. οἱ δέ φασιν, ὅτι φαρμάκῳ διέφθειρεν ἑαυτόν. ἡ τῶν ἐν Περγάμῳ βασιλευσάντων ἐπαύσατο ζ βασιλέων ἀρχὴ διαρκέσασα ἔτη ρνδ.

Ἀπὸ Γαΐου Ἰουλίου Καίσαρος οἱ μετέπειτα Ῥωμαίων βασιλεῖς Καίσαρες ὠνομάσθησαν, ἀπὸ δὲ Αὐγούστου Αὔγουστοι. Ἀντώνιον καὶ Λέπιδον νικήσας Αὔγουστος εἰς φιλίαν προσδέχεται, πρεσβευσαμένης τῆς συγκλήτου. Αὔγουστος πεζὸν ἐθριάμβευσε θρίαμβον. ἡ τῶν Ἠπειρωτῶν ἐκ βασιλέων ἀρχὴ ἐπαύσατο διαρκέσασα ἔτη ϟ.

Ἰωσήππου ἐκ τοῦ ιδ λόγου τῆς ἀρχαιολογίας περὶ τῆς Ἡρώδου ἀσημότητος.

„ Τοῦτο τὸ πάθος συνέβη τῇ Ἱεροσολυμιτῶν πόλει, ὑπατεύοντος ἐν Ῥώμῃ Μάρκου Ἀγρίππα, καὶ Κανιδίου Γάλλου ἐπὶ τῆς ρπε Ὀλυμπιάδος, τρίτῳ μηνὶ, τῆς ἑορτῆς τῆς νηστείας, ὡς ἐκ περιτροπῆς τῆς γενομένης ἐπὶ Πομπηΐου τοῖς Ἰουδαίοις συμφορᾶς. καὶ γὰρ ὑπ' ἐκείνου τῇ αὐτῇ ἑάλωσαν ἡμέρᾳ, μετὰ ἔτη κζ. Σώσιος δὲ χρυσοῦν ἀναθέμενος τῷ θεῷ στέφανον ἀνέζευξεν ἀπὸ Ἱεροσολύμων, Ἀντίγονον ἄγων δεσμώτην Ἀντωνίῳ. δείσας δὲ Ἡρώδης, μὴ φυλαχθεὶς Ἀντίγονος ὑπὸ Ἀντωνίου, καὶ κομισθεὶς εἰς Ῥώμην δικαιολογήσηται πρὸς σύγκλητον, ἀποδεικνὺς αὐτὸν μὲν ἐκ βασιλέων, Ἡρώδην δὲ ἰδιώτην, ἢ ὅτι προσῆκεν αὐτοῦ βασιλεύειν τοὺς παῖδας, εἰ αὐτὸς εἰς Ῥωμαίους ἐξήμαρτεν. ταῦτα φοβούμενος πολλοῖς χρήμασι πείθει τὸν Ἀντώνιον ἀνελεῖν τὸν Ἀντίγονον. οὗ γενομένου, τοῦ δέους μὲν Ἡρώδης ἀπαλλάττεται, παύεται δὲ οὕτως ἡ τῶν Ἀσαμωναίων ἀρχὴ μετὰ ἔτη ρκς, οἶκος λαμπρὸς οὗτος ὢν, καὶ διάσημος γένους τε ἕνεκα καὶ τῆς ἱερατικῆς τιμῆς, ὧν τε ὑπὲρ τοῦ ἔθνους οἱ γονεῖς αὐτοῦ διεπράξαντο. ἀλλὰ οὗτοι μὲν διὰ τὴν πρὸς ἀλλήλους στάσιν τὴν ἀρχὴν ἀπέβαλον, μετέβη δὲ εἰς Ἡρώδην τὸν Ἀντιπάτρου οἰκίας ὄντα δημοτικῆς, καὶ γένους ἰδιωτικοῦ, καὶ ὑπακούοντος τοῖς βασιλεῦσι. καὶ τοῦτο μὲν τὸ τέλος τῆς Ἀσαμωναίων γενεᾶς παρειλήφαμεν.

Ἀφρικανοῦ περὶ τῶν Ὑρκανῷ καὶ Ἀντιγόνῳ συμβάντων, καὶ περὶ Ἡρώδου καὶ Σεβαστοῦ καὶ Ἀντωνίου καὶ Κλεοπάτρας ὡς ἐν ἐπιτόμῳ.

Ὀκτάβιος ὁ Σεβαστός, ὃν Αὔγουστον καλοῦσι, θετὸς υἱὸς ὢν αὐτοῦ (Γαΐου) ἀπὸ Ἀπολλωνιάδος τῆς Ἠπείρου, ἔνθα ἐπαιδεύετο, εἰς Ῥώμην ἐπανελθὼν, τῶν ἐν τέλει τῆς ἡγεμονίας εἴχετο. Ἀντώνιος ὕστερον τὴν τῆς Ἀσίας καὶ ἐπέκεινα ἀρχὴν ἔλαχεν. Ἐπὶ τούτου, Ἡρώδου κατηγόρουν Ἰουδαῖοι. ὁ δὲ σὺν πρέσβεις ἀποκτείνας Ἡρώδην ἐπὶ τὴν αὐτοῦ κατῆξεν ἀρχήν. ὕστερον δὲ ἅμα Ὑρκανῷ καὶ Φασαήλῳ τῷ ἀδελφῷ ἐξεώσθη, καὶ προσφυγὼν Ἀντωνίῳ κατῆλθεν. μὴ δεχομένων δὲ αὐτὸν Ἰουδαίων, μάχη γίνεται καρτερά. μετ' οὐ πολὺ δὲ καὶ Ἀντίγονος κατιόντα ἐκδιώκει μάχῃ. Ἀντίγονος δὲ προσφυγὼν Ἡρώδῃ τῷ τῶν Πάρθων βασιλεῖ διὰ Πακόρου τοῦ υἱοῦ κατῆλθεν ἐπὶ χρυσοῦ ταλάντοις χιλίοις. καὶ ὁ μὲν φεύγει, Φασάηλος δὲ ἐν τῇ μάχῃ ἀναιρεῖται. Ὑρκανὸς δὲ Ἀντιγόνῳ παρεδόθη ζῶν· ὁ δὲ Πάρθοις ἔδωκεν ἄγειν, ἀποτεμὼν αὐτοῦ τὰ ὦτα, ὡς μηκέτι ἱερῷτο. ἠδέσθη γὰρ αὐτὸν, ὡς οἰκεῖον, ἀποκτεῖναι. Ἡρώδης δὲ ἐκπεσὼν τὸ μὲν πρῶτον Μαλίχῳ τῷ τῶν Ἀράβων βασιλεῖ προσφεύγει. ὡς δὲ οὐ προσίεκατο αὐτὸν φόβῳ τῶν Πάρθων, εἰς Ἀλεξάνδρειαν παρὰ Κλεοπάτραν ἀπῆλθεν. ἦν Ὀλυμπιὰς ρπδ. Κλεοπάτρα τὸν συμβασιλεύοντα αὐτῇ ἀδελφὸν ἀποκτείνασα πρὸς ἀπολογίαν ὑπὸ Ἀντωνίου εἰς Κιλικίαν μεταπεμφθεῖσα τὴν τῆς ἀρχῆς ἐπιμέλειαν ἐπιτρέψειν Ἡρώδῃ. καὶ ὡς οὐδὲν ἠξίου πιστεύειν, ἕως ἂν καταχθῇ εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἀρχὴν ἔχουσα αὐτὸν ἧκε παρὰ Ἀντώνιον. ὁ δὲ ἁλοὺς τῷ τῆς γυναικὸς ἔρωτι, τὸν Ἡρώδην ἀπέστειλεν εἰς Ῥώμην κατὰ τὸν Σεβαστὸν Ὀκτάβιον, ὃς διά τε Ἀντίπατρον τὸν Ἡρώδου πατέρα, καὶ δι' αὐτὸν Ἡρώδην, διά τε τὸ ὑπὸ Πάρθων κατεστάσθαι Ἀντίγονον βασιλέα, ἐπιστέλλει τοῖς ἐν Παλαιστίνῃ, καὶ Συρίᾳ στρατηγοῖς κατάγειν αὐτὸν ἐπὶ τὴν ἀρχήν. καὶ ἅμα Σοσσίῳ διεπολέμει πρὸς τὸν Ἀντίγονον χρόνῳ πολλῷ, καὶ παντοίαις μάχαις. τότε καὶ Ἰώσηπος ἀδελφὸς Ἡρώδου ἀποθνήσκει στρατηγῶν. Ἡρώδου δὲ πρὸς Ἀντώνιον ἐλθόντος, τρία ἔτη τὸν Ἀντίγονον ἐξεπολιόρκησαν, καὶ ζῶντα ἀπεκόμισαν Ἀντωνίῳ. Ἀντώνιος δὲ Ἡρώδην μὲν καὶ αὐτὸς ἀνηγόρευσεν βασιλέα. προσέθηκε δὲ αὐτῷ πόλεις Ἵππον, Γάδαρα, Γάζαν, Ἰόππην, Ἀνθηδόνα, καὶ τῆς Ἀραβίας τόν τε Τράχωνα, καὶ τὴν Αὐρανῖτιν, καὶ Σακίαν, καὶ Γαυλανίτην, πρὸς δὲ, καὶ τῆς Συρίας ἐπιτροπήν. Ἡρώδης ὑπὸ τῆς συγκλήτου καὶ Ὀκταβίου τοῦ Σεβαστοῦ βασιλεὺς Ἰουδαίων ἀνηγορεύθη. καὶ ἐβασίλευσεν ἔτη λδ. Ἀντώνιος ἐπὶ Πάρθους στρατεύειν μέλλων Ἀντίγονον τὸν Ἰουδαίων ἀπέκτεινε βασιλέα, καὶ Ἀραβίαν Κλεοπάτρᾳ παρέδωκε. διαβάς τε ἐπὶ Πάρθους ἔπταισε μεγάλως τὸ πλεῖστον ἀποβαλὼν τοῦ στρατοῦ. ἦν Ὀλυμπιὰς ρπς. ὁ Σεβαστὸς Ὀκτάβιος τὴν ἐξ Ἰταλίας καὶ πάσης ἑσπέρας δύναμιν ἐπ' Ἀντώνιον ἦγεν. Ἀντώνιος δὲ οὐ βουλόμενος εἰς Ῥώμην ἐπανελθεῖν διὰ τὸ ἐν Πάρθοις ἐπταισμένον, καὶ Κλεοπάτρας ἔρωτι, αὐτοῦ τὴν ἐκ τῆς Ἀσίας ἔχων δύναμιν ὑπελευτίαζεν. ὁ δὲ Ἡρώδης, οἷα δεινὸς, καὶ τῶν ἰσχυόντων θεραπευτὴς διττὰς ἐξέπεμψεν ἐπιστολὰς, καὶ νηῒ τὸν στρατὸν, ἐντειλάμενος τοῖς ἡγουμένοις καραδοκεῖν τὰ ἀποβησόμενα. ὡς δὲ ἐκεκρίθη τε ἡ νίκη, καὶ δυσὶ ναυμαχίαις ἡττηθεὶς ὁ Ἀντώνιος ἔφυγεν εἰς Αἴγυπτον ἅμα τῇ Κλεοπάτρᾳ, οἱ κομίζοντες ἀπέδοσαν τὰς πρὸς τὸν Σεβαστὸν ἐπιστολὰς, ἃς πρὸς Ἀντώνιον εἶχον ἀποκρύψαντες. Κλεοπάτρα ἐν τῷ Μαυσωλείῳ ἑαυτὴν διεχρήσατο ἀσπίδι τῷ θηρίῳ καθ' ἑαυτῆς ὅπλῳ χρησαμένη. τούς τε Κλεοπάτρας υἱοὺς Ἥλιον, καὶ Σελήνην ἐπὶ Θηβαΐδι φεύγοντας συνέλαβεν ὁ Σεβαστός. Νικόπολις ἡ κατ' Ἄκτιον ἐκτίσθη. καὶ Ἄκτια ὁ ἀγὼν ἐτέθη. Ἀλεξανδρείας εἰλημμένης πρῶτος ἡγεμὼν Αἰγύπτου πέμπεται Γάλλος Κορνήλιος, ὃς τῶν ἀποστάντων Αἰγυπτίων καθεῖλε τὰς πόλεις. Μέχρι τοῦδε οἱ Λαγίδαι, καὶ σύμπας ὁ τῆς Μακεδονικῆς ἡγεμονίας χρόνος μετὰ ἔτη τ τῆς Περσῶν καθαιρέσεως δυοῖν δέοντα (α. συνάγον) ἦσαν οἱ χρόνοι ἀπὸ μὲν τῆς Μακεδόνων ἀρχῆς καὶ καταλύσεως κατὰ Πτολεμαίους, καὶ τὴν τελευταίαν Κλεοπάτραν, ὃ γίνεται τῆς Ῥωμαίων μοναρχικῆς ἡγεμονίας ἔτος ιδ, Ὀλυμπιάδος δὲ ρπζ ἔτος δ, τὰ σύμπαντα ἔτη ἀπὸ Ἀδὰμ ,ευοβ. μετὰ Ἀλεξανδρείας ἅλωσιν Ὀλυμπιὰς ἤχθη ρπη. Ἡρώδης ἐπικτίσας τὴν Γαβινίων πόλιν τὴν ποτε Σαμάρειαν, Σεβαστὴν αὐτὴν προσηγόρευσεν. τὸ δὲ ἐπίνειον αὐτῆς τὸν Στράτωνος πύργον πολίσας, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ Καισάρειαν ἐκάλεσεν, ἐφ' ἑκατέρᾳ ναὸν ἐγείρας Ὀκταβίῳ. ὕστερον δὲ καὶ Ἀντιπατρίδα κτίζει ἐν τῷ Λυδῶν πεδίῳ ἀπὸ τοῦ ἑαυτοῦ πατρὸς, καὶ σὺν περὶ τὴν Σεβαστὴν οἰκοῦντας, ὧν ἀφείλατο τὴν γῆν, ἐγκατῴκισεν ἐν αὐτῇ. ἔκτισε δὲ καὶ ἑτέρας πόλεις. καὶ τοῖς μὲν Ἰουδαίοις βαρὺς ἦν, τοῖς δὲ ἄλλοις ἔθνεσι δεξιώτατος. ἦν Ὀλυμπιὰς ρπθ, ἧς πρὸ ς καλανδῶν Μαρτίων κατὰ Ἀντιοχεῖς * κδ ἤχθη, δι' ἧς ἐπὶ τῶν ἰδίων ὁρίων ἔστη ὁ ἐνιαυτός.

Ταῦτά μοι προπαρεσκεύασται οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ δεῖξαι βουλομένῳ πῶς ἐγγιζούσης τῆς μονογενοῦς υἱοῦ καὶ λόγου θεοῦ καὶ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ θείας σαρκώσεως, ἐξέλιπεν ἄρχων ἐξ Ἰούδα, καὶ ἡγούμενος ἐκ τῶν μηρῶν αὐτοῦ κατὰ τὴν πρόρρησιν τοῦ πατριάρχου Ἰακώβ.

Περὶ Ἀντιγόνου καὶ τέλους τῆς Ἰουδαίων βασιλείας, προῤῥήσεώς τε τοῦ προφήτου Δανιὴλ περὶ τῶν ο ἑβδομάδων, καὶ Ἡρώδου ἀλλοφύλου.

Ἀντίγονος τῇ Ἰουδαίων βασιλείᾳ ἐπαναστὰς, καὶ πολλὰ διαμαχησάμενος ἀναιρεῖται. καὶ ἐνταῦθα καταλήγει τὸ τῶν Ἰουδαίων βασίλειον. Ἡρώδης δὲ αὐτῶν μετὰ τοῦτο ἡγεῖται οὐδὲν αὐτῷ προσήκουσαν τὴν Ἰουδαίων βασιλείαν παρὰ Ῥωμαίων ὑποδεξάμενος. ἐνταῦθα δὲ καὶ ὁ προφητευόμενος παρὰ τῷ Δανιὴλ Χριστὸς ἡγούμενος τέλος λαμβάνει· μέχρι γὰρ Ἡρώδου Χριστοὶ ἡγούμενοι. οὗτοι δέ εἰσιν οἱ ἀρχιερεῖς οἵτινες προεστήκεσαν τοῦ Ἰουδαίων ἔθνους, ἀρξάμενοι μὲν ἀπὸ τῆς κατὰ Δαρεῖον ἀνανεώσεως τοῦ ἱεροῦ κατὰ τὴν ξ καὶ ι, λήξαντες ἐπὶ Ὑρκανὸν, ἐπὶ τῆς ρπς Ὀλυμπιάδος. τὰ δὲ μεταξὺ τούτων γίνεται ἔτη υπγ, ὁπόσα καὶ ἡ τοῦ Δανιὴλ προφητεία θεσπίζει

„θαυμάζειν λέγουσα, Καὶ γνώσῃ, καὶ συνήσεις ἀπὸ ἐξόδου λόγου τοῦ ἀποκριθῆναι, καὶ τοῦ οἰκοδομῆσαι Ἱερουσαλὴμ,
„ἕως Χριστοῦ ἡγουμένου, ἑβδομάδες ζ, καὶ ἑβδομάδες ξβ. αὗται δὲ αἱ ζ καὶ ξ ἑβδομάδες συμπληροῦσι χρόνον ἐτῶν υπγ, ὁπόσα ἔτη τυγχάνει ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῶν Χριστῶν ἡγουμένων, ὧν τελευταίου Ὑρκανοῦ ὑπὸ Πάρθων αἰχμαλώτου ληφθέντος, Ἡρώδης Ἀντιπάτρου μηδὲν προσήκουσαν αὐτῷ τὴν τῶν Ἰουδαίων βασιλείαν ἀπὸ Αὐγούστου, καὶ τῆς συγκλήτου παραλαμβάνει. κἄπειτα οἱ τούτου παῖδες μέχρι τῆς ὑστάτης Ἱεροσολύμων πολιορκίας, οὐκέτι οἱ ἐκ διαδοχῆς τοῦ ἱερατικοῦ γένους, ἱερῶντο τῷ θεῷ, οὐδὲ διὰ βίου κατὰ τὸν Μωϋσέως νόμον, ἄσημοι δέ τινες ἄλλοτε ἄλλοι. καὶ οἱ μὲν ἐνιαύσιοι, οἱ δὲ ἔτι ὀλίγῳ πλέον παρὰ τῶν ἡγουμένων Ῥωμαϊκῶν τὴν ἀρχιερωσύνην ὠνούμενοι. Ἡρώδης Ἀντιπάτρου τοῦ Ἀσκαλωνίτου παῖς, καὶ μητρὸς Κύπριδος Ἀραβίσσης οὐδὲν αὐτῷ προσήκουσαν τὴν Ἰουδαίων βασιλείαν ὑπὸ Ῥωμαίων ἐγχειρίζεται, καθ' ὃν τῆς τοῦ Χριστοῦ γεννήσεως πλησιαζούσης ἡ ἐκ προγόνων διαδοχὴ, ἀρχιερωσύνη τε, καὶ ἀρχὴ τῶν Ἰουδαίων κατελύθη συμπληρουμένης τῆς παρὰ Μωϋσῇ λεγούσης προφητείας,
„Οὐκ ἐκλείψει ἄρχων ἐξ Ἰούδα, οὐδὲ ἡγούμενος ἐκ τῶν μηρῶν αὐτοῦ, ἕως ἂν ἔλθῃ ᾧ ἀπόκειται, καὶ αὐτὸς προσ-
„δοκία ἐθνῶν. ἑξῆς δὲ προφητεύει ὁ Δανιὴλ, λέγων, Καὶ μετὰ τὰς ζ καὶ ξβ ἑβδομάδας ἐξολοθρευθήσεται χρίσμα,
„καὶ κρῖμα οὐκέτι ἐν αὐτῷ. Καὶ τὸ ἱερὸν, καὶ τὸ ἅγιον διαφθερεῖ λαὸς ἡγουμένου ἐρχομένου, καὶ κοπήσονται ἐν
„κατακλυσμῷ πολέμου. καὶ ἑξῆς φησὶ, Καὶ ἐπὶ τῶν ἱερῶν βδελυγμάτων ἐρημώσεων, καὶ ἕως συντελείας καιροῦ
„συντέλεια δοθήσεται ἐπὶ τὴν ἐρήμωσιν.

Ὡς ἔν τισι Ῥωμαϊκοῖς ἐκδόσεσιν ἐμφέρεται ἐν ἐπιτόμῳ περὶ τῶν ἀπὸ
Ἀλεξάνδρου, ἕως Αὐγούστου χρόνων, καὶ ἔτι τῶν ἀπὸ κτίσεως
Ῥώμης, καὶ ἀπὸ Τροίας ἁλώσεως, καὶ ἕως τοῦ
αὐτοῦ Αὐγούστου Καίσαρος.

„Διαγεγόνασι δὲ ἀπὸ τῆς Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου τελευτῆς, ἥτις γέγονε κατὰ τὸ ροζ τῆς τῶν ὑπάτων ἀρχῆς, μέχρι
„τῆς Αὐγούστου, καὶ Ἀντωνίου βασιλείας, Ὀλυμπιάδες οε, ἔτη δὲ σύνεγγυς τ. ἀπὸ δὲ κτίσεως Ῥώμης, εἰς τὴν Αὐγούστου
„βασιλείαν, ἔτη ψκ, διὰ τὸ γ, καὶ μ, καὶ σ ἐνιαυτοὺς ἀπὸ Ῥωμύλου, μέχρι τῆς τῶν ὑπάτων ἀρχῆς, διαγεγονέναι
„καταστάσης ἔτη υοζ. ἀπὸ δὲ ἁλώσεως Τροίας, εἰς τὴν αὐτοῦ Αὐγούστου Καίσαρος ἀρχὴν, ἔτη α,ργ, διὰ τὸ
„υλγ ἐνιαυτοὺς ἀπὸ ἁλώσεως Τροίας, μέχρι τῆς Ῥωμαίων βασιλείας εἶναι.

Ἐπὶ τούτου τοῦ Αὐγούστου ἀρχὴν ἡ τετάρτη λαμβάνει βασιλεία, ἣν ὁ Δανιὴλ ἐν τῇ τῶν τεσσάρων θηρίων ὀπτασίᾳ τέταρτον θηρίον φοβερὸν ὀνομάζει. τότε πρῶτον ἐπὶ τῆς τετάρτης βασιλείας ἐμονάρχησεν Αὔγουστος, ὅτε ὁ κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς τὴν ἐκ γυναικὸς ἀειπαρθένου γέννησιν δι' ἡμᾶς κατεδέξατο. Οὗτος ὁ Αὔγουστος ἀπελθὼν εἰς Δελφοὺς ἠρώτησε τίς μετ' αὐτὸν βασιλεύσει; τῆς δὲ Πυθίας μηδὲν ἀποκρινομένης, καὶ τοῦ Αὐγούστου πάλιν ἐρωτήσαντος, διὰ τί σιγᾷ τὸ μαντεῖον, ἔφη ἡ Πυθία ταῦτα,

Ἑβραῖος κέλεταί με θεὸς μακάρεσσιν ἀνάσσων
Τόνδε δόμον προλιπεῖν, καὶ ὁδὸν πάλιν αὖθις ἱκέσθαι.

ἄπιθι λοιπὸν ἐκ δόμων ἡμετέρων.

Τῆς οὖν ρπε Ὀλυμπιάδος παρελθούσης, Ἀντώνιος ἐκστρατεύει μὲν ἐπὶ Πέρσας, Ἡρώδου τοῦ Περσῶν βασιλέως φονευθέντος ὑπὸ Φραάρτου τοῦ μετ' αὐτὸν βασιλεύσαντος. συναντήσασα δὲ Κλεοπάτρα πρὸς τῇ Κιλίκων Ταρσῷ, καὶ τῷ κάλλει ταύτης ἁλοὺς οὐδὲν ἀξιόλογον πράττει κατὰ Περσῶν. ὑπὸ γὰρ τοῦ πρὸς αὐτὴν πόθου πρῶτον εἰς Ἀρμενίαν, ἔπειτα δὲ εἰς Ἀλεξάνδρειαν ὀξέως δι' αὐτὴν ἐπανέρχεται καταλιγωρήσας Ὀκταβίας τῆς γνησίας αὐτοῦ γαμετῆς, ἀδελφῆς Αὐγούστου Καίσαρος. τῇ δὲ ρπη Ὀλυμπιάδι ὁ Ἀντώνιος τὴν μὲν γαμετὴν ἀπολύει διεστὼς μετὰ τῶν τέκνων ἐξαγαγὼν, καὶ Κλεοπάτραν εἰσοικίζεται. κἀκ τούτου πρὸς αὐτὸν ἀνίσταται πόλεμος Αὐγούστῳ, καθ' ὃν μετὰ πολλὰς ναυμαχίας, καὶ ἄλλους πλείστους πολέμους φεύγει Ἀντώνιος μετὰ Κλεοπάτρας εἰς Αἴγυπτον. παραχωροῦνται δὲ ἑαυτοὺς μαθόντες κἀκεῖ Αὔγουστον παραγίνεσθαι ὅσον οὔπω. οὓς εὗρεν ἐλθὼν βιοθανατήσαντας. τοὺς δὲ Κλεοπάτρας παῖδας φεύγοντας λαβὼν Ἥλιον καὶ Σελήνην κατῆξεν εἰς Ῥώμην, θρίαμβον ἐπ' αὐτοῖς ἥδιστον Ῥωμαίοις ἐνδειξάμενος. Τότε καὶ Πέρσαι Ῥωμαίοις σπείσασθαι παρεκάλεσαν, ὁμήρους Αὐγούστῳ πέμψαντες. τὸν γὰρ Αὐγούστου Καίσαρος ἔκγονον Κλαύδιον τοὔνομα μαθόντες εἰς Ἀσίαν ὑπ' αὐτοῦ σταλέντα δόλῳ σφαγῆναι παρεσκεύασαν ὑπὸ στρατιώτου τινὸς Πέρσου δείξειν ἐπαγγελλομένου χρημάτων θησαυρούς. διὸ μάλιστα περὶ τῆς εἰρήνης πρεσβεύουσιν τὴν εἰρημένην ἐπιβουλὴν ἀπομνύμενοι. Τότε καὶ Πανδίων ὁ τῶν Ἰνδῶν βασιλεὺς ἐπικηρυκεύσατο φίλος Αὐγούστου γενέσθαι, καὶ σύμμαχος.

Οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἀπὸ τοῦ ιδ ἔτους ἀριθμοῦσι τοὺς Αὐγούστου χρόνους. Πανδίων ὁ τῶν Ἰνδῶν βασιλεὺς φίλος Αὐγούστου καὶ σύμμαχος εἶναι πρεσβεύεται. Ὀκτάβιος Αὔγουστος προσηγορεύθη. καὶ ὁ Σεξτίλιος μὴν ὄγδοος παρὰ Ῥωμαίοις ὁμοίως αὐτοῖς Σεβαστὸς ἀνηγορεύθη.

Ἰουδαίων βασιλεῖς ἀλλόφυλοι.

Ἰουδαίων ἀλλόφυλος ἐβασίλευσεν α Ἡρώδης υἱὸς Ἀντιπάτρου ἔτη λζ.

Ἀνάνηλον τινὰ τῶν ἐν Βαβυλῶνι Ἰουδαίων ἱερέα μεταστειλάμενος Ἡρώδης εἰς Ἱερουσαλὴμ, ἀρχιερέα κατέστησεν. Καὶ τοῦτον ἐκβαλὼν μετὰ βραχὺ καθίστησιν Ἀριστόβουλον ἀρχιερέα τὸν ἀδελφὸν τῆς αὐτοῦ γυναικὸς, υἱωνὸν δὲ Ὑρκανοῦ τοῦ ἐν Παρθικῇ . . . . . . καὶ τοῦτον ἀνελὼν, πάλιν Ἀνάνηλον προστήσας μετὰ ἐνιαυτόν.

ΣΠΟΡΑΔΗΝ. Αὔγουστος Ῥωμαίοις ἐνομοθέτησεν. Λόλλιος Μάρκος Ῥωμαίοις Γαλατίαν ἐπεκτήσατο. Αὔγουστος μοναρχίαν ἐγχειριζομένην ἀπώσατο. Αὔγουστος Γαλάταις φόρους ἔθετο. Τιβέριος Ἀρμενίαν Αὐγούστῳ παρεστήσατο. Αὔγουστος Κυζικηνῶν ἐλευθερίαν ἀφείλατο. Αὔγουστος Σαμίοις ἐλευθερίαν παρέσχεν. Κάνταυροι στασιάσαντες διεφθάρησαν. Σεισμὸς Κύπρου πολλὰ μέρη κατέβαλε. Τιμήσεως γενομένης ἐν Ῥώμῃ ἀπεγράφησαν Ῥωμαίων μυριάδες υπε, καὶ δ. ἡ τῶν Βιθυνῶν ἢ βασιλειῶν ἀρχὴ ἐπαύσατο ὑπὸ Αὔγουστον χρηματίσασα, ὧν τὰ ὀνόματα δηλωθήσεται. ὁμοίως δὲ καὶ ἡ τῶν Ποντικῶν ι βασιλέων. Τιβέριος Καῖσαρ ἀνηγορεύθη. Αὔγουστος Γαΐον Ἀγρίππαν υἱοθετήσατο. Αὔγουστος μοιχεύσασαν Ἰουλίαν θυγατέρα αὐτοῦ ἠφάνισεν. Τιβέριος Καῖσαρ Οὐινδίκους, καὶ τοὺς λοιποὺς παρακειμένους τῇ Θρᾴκῃ ὑπέταξεν. ἀποικίας εἰς Πάτρας καὶ Βηρυτὸν Ῥωμαῖοι ἐξέπεμψαν. Τιβέριος Καῖσαρ καταπολεμήσας Γερμανοὺς αὐτοκράτωρ ἀνηγορεύθη. Τιβέριος ἐπὶ νίκῃ Παννονίων ἐθριάμβευσεν. ὁ αὐτὸς ἐπὶ νίκῃ Ῥαιτῶν, Ἀρμενίων, καὶ Οὐινδικίων καὶ Παννονίων ἐθριάμβευσεν. Αὔγουστος παρέσχε ναυμαχίαν καὶ μονομαχίαν. Γερμανοὺς κατέστρεψατο Λόλλιος Μάρκος νεωτερίσαντας. Ἀγρίππας Βόσπορον ἐχειρώσατο. Αὔγουστος μέγας ἀρχιερεὺς ἐψηφίσθη. ΤΑ ΛΟΙΠΑ ΤΟΥ ΗΡΩΔΟΥ. Ὑρκανὸν ἐκ Παρθικῆς ἐλθόντα γηραιὸν φόβῳ τῆς εὐγενείας Ἡρώδης ἀνεῖλεν, ὁμοίως καὶ Ἀριστόβουλον υἱὸν αὐτοῦ ἀρχιερέα. ὁ αὐτὸς καὶ Μαριάμμην ἰδίαν γαμετὴν θυγατέρα Ὑρκανοῦ σὺν δύο παισὶν αὐτοῦ ἐξ αὐτῆς ἀνδρωθεῖσιν ἤδη φονεύει, καὶ τὴν Μαριάμμης μητέρα, οἰκείαν δὲ πενθερὰν ὁ μιαιφόνος. Κατὰ τὴν Ἰουδαίαν μέγας ἐγένετο σεισμός. Ἡρώδης πολλὰ καὶ μεγάλα ἔκτισεν ἐν Ἱερουσαλήμ. Ἡρώδης τὴν πάλαι Σαμάρειαν ἔρημον οὖσαν ἐκ θεμελίων ἤγειρεν, Σεβαστὴν εἰς τιμὴν τοῦ Καίσαρος ὀνομάσας. Λιμὸς μέγας κατὰ τὴν Ἰουδαίαν καὶ ὅλην Συρίαν ἐγένετο. Ἡρώδης τὸν Ἱεροσολύμων ναὸν διπλοῦν ἀνῳκοδόμησεν. Ἡρώδης τὸν πάλαι Στράτωνος πύργον Καισάρειαν εἰς τιμὴν τοῦ Καίσαρος ἐπικτίσας ὠνόμασεν. καὶ ἄλλην εἰς οἰκεῖον ἐκάλεσεν ὄνομα πόλιν ἐγείρας Ἡρώδειον τὴν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ Γαμάλ. Καὶ καταστάσεις πόλεις Συρίας, καὶ Παλαιστίνης ἀνέκτισεν. ὁ αὐτὸς πρὸς ταῖς πολλαῖς μιαιφονίαις τὸν ἄνδρα Σαλώμης οἰκείας ἀδελφῆς ἀνεῖλεν. Καὶ πάλιν ἕτερον αὐτῆς ἄνδρα δεύτερον ... ἔδωκεν. ὁ αὐτὸς τοὺς Ἰουδαίων νομομαθεῖς καὶ τῶν πατρίων ζηλωτὰς ἀπέκτεινεν. ὁ αὐτὸς τὰς ἀναγραφὰς Ἰουδαίων γενεαλογίας ἐνέπρησεν ἀμαρτύρως ἑαυτῷ κἀκείνοις πραγματευόμενος εὐγένειαν. ὑπὸ τῆς συγκλήτου βουλῆς Κυρήνιος ἐπιμελητὴς ἐξεπέμφθη οὐσιῶν καὶ οἰκητόρων ἀναγραφὰς ποιούμενος. Σέξτος Πυθαγορικὸς ἤκμαζεν. Ἰούδας τις Γαλιλαῖος κατὰ Ῥωμαίων ἀποστατεῖν Ἰουδαίους προέτρεπεν διὰ τὴν ἀπογραφὴν ὁ ἐκ Γαμάλης. περὶ οὗ ὁ Γαμαλιὴλ ἐν ταῖς Πράξεσι τῶν ἀποστόλων εἶπεν.

Ἐν τῷ λγ ἔτει Ἡρώδου Κυρήνιος ὑπὸ τῆς συγκλήτου βουλῆς ἀπεσταλμένος εἰς τὴν Ἰουδαίαν ἀπογραφὰς ἐποιήσατο τῶν οὐσιῶν καὶ τῶν οἰκητόρων. ἐν τῷ αὐτῷ Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ θεὸς ἡμῶν ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰούδα γεννᾶται. ἐμοῦ συνάγεται ἀπὸ Ἀβραάμ, ἐπὶ τὴν Χριστοῦ γέννησιν, ἔτη β ιε.

Ἡρώδης ὕδερῳ δεινῷ παθὼν σκώληκας δὲ ἐκβράσας ἀπὸ τοῦ σώματος, καὶ σαπεὶς ὅλος καταστρέφει τὸν βίον. ἐβασίλευσε δὲ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ἀντ' αὐτοῦ Ἀρχέλαος ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἔτη θ.

Αὔγουστος δὲ μετὰ θάνατον Ἡρώδου Ἀρχέλαον μὲν τὸν υἱὸν Ἡρώδου Ἰουδαίων ἐθνάρχην κατέστησε δοὺς αὐτῷ τὰ περὶ Ἱεροσόλυμα ὅρια, καὶ Σαμαρέων τὸ ἔθνος, καὶ Σεβαστήν, καὶ Καισάρειαν, καὶ Ἰόππην, καὶ Ἀντιπατρίδα, καὶ Λύδδαν, καὶ τὸ πεδίον. Φιλίππῳ δὲ τὰ περὶ τὴν Πανεάδα, καὶ Βάταναν, καὶ Τράχωνα, καὶ τὴν Ἀκραβαττίνην, καὶ Γαυλανίτιν, καὶ Γάλααδα, ἔνθα ἦν Γάμαλα πόλις. Ἡρώδῃ δὲ τὴν Γαλιλαίαν, καὶ τὸ ὑπὸ τὴν Πάρβαν πεδίον, καὶ Νάρβαθον, καὶ τὴν Περαίαν. οὗτος ἔκτισε Τιβεριάδα. Τῷ δὲ Λυσανίᾳ τὴν Ἰτουραίαν, καὶ Ζιφηνήν, καὶ τὰ ταύτης χωρία, καὶ Ἀβιληνήν.

Ἰουδαίων ἀλλόφυλος ἐβασίλευσεν β Ἀρχέλαος υἱὸς Ἡρώδου ἔτη θ.

Οὗτος μετὰ θ τῆς ἀρχῆς ἔτη εἰς Βίενναν πόλιν Γαλλίας ὑπὸ Ῥωμαίων ἐξορίζεται.

Τὰ ὑπόλοιπα τῶν Ῥωμαίων, Καίσαρος Ὀκταβίου τοῦ καὶ Αὐγούστου.

Ἐπὶ Καίσαρος Αὐγούστου φιλόσοφοι ἤκμαζον ἐπίσημοι οὗτοι, Βιργίλιος, Σαλλούστιος, Λίβιος, Ὀρτήνσιος, Τερέντιος, Ὁράτιος, Ἀθηνόδωρος Ταρσεύς, καὶ Σωτίων Ἀλεξανδρεύς. Ἀθηναῖοι στασιάζειν ἀρξάμενοι κολασθέντες ἐπαύσαντο. Αὔγουστος τοὺς οἰκήτορας Ῥώμης κατὰ πρόσωπον ἀριθμήσας εὗρεν οἰκοῦντας αὐτὴν ἀνδρῶν μυριάδας ιγ, καὶ α, λζ.

Ἰουδαίων ἀλλόφυλος ἐβασίλευσεν γ Ἡρώδης υἱὸς Ἡρώδου ἀδελφὸς Ἀρχελάου ἔτη κδ.
Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν γ Τιβέριος ἔτη κβ.

Τῆς μικρᾶς Ἀσίας σεισμῷ ιγ πόλεις κατεπτώθησαν, Ἔφεσος, Μαγνησία, Σάρδεις, Μοσίνη, Αἰγαί, Ἱεροκαισάρεια, Φιλαδέλφεια, Τμῶλος, Τῆμος, Μυρίνα, Κύμη, Ἀπολλωνία, Δία, Ὑρκανία. Τιβέριος Δροῦσον τῆς ἀρχῆς κοινωνὸν προσλαβόμενος κατὰ μικρὸν φαρμάκῳ ἀνεῖλεν. Πομπηΐου θέατρον ἐνεπρήσθη. Τιβέριος Πόντιον Πιλᾶτον ἡγεμόνα τῆς Ἰουδαίας ἐξέπεμψεν. Φίλιππος τετράρχης Πανεάδα ἀνακτίσας Καισάρειαν Φιλίππου προσωνόμασεν. ὁ αὐτὸς πόλεις Ἰούδα ἔκτισεν. Ἡρώδης ἔκτισε Τιβεριάδα εἰς ὄνομα Τιβερίου Καίσαρος. ὁ αὐτὸς Λιβιάδα.

Τῷ ιε ἔτει Τιβερίου βαπτίζεται ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, καὶ ἐν τῷ ιη τὸ σωτήριον ὑπέστη πάθος.

Ἰησοῦς

Ἰησοῦς ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ ὁ Κύριος ἡμῶν κατὰ τὰς περὶ αὐτοῦ προφητείας ἐπὶ τὸ πάθος προῄει, ἔτους ιθ΄ τῆς Τιβερίου βασιλείας, καθ' ὃν καιρὸν καὶ ἐν ἄλλοις μὲν ἑλληνικοῖς ὑπομνήμασιν εὕρομεν ἱστορούμενα κατὰ λέξιν ταῦτα, Ὁ ἥλιος ἐξέλιπεν. Βιθυνία ἐσείσθη. Νικαίας τὰ πολλὰ ἔπεσεν. ἃ καὶ συνᾴδει τοῖς περὶ τὸ πάθος τοῦ σωτῆρος ἡμῶν συμβεβηκόσι. Γράφει δὲ καὶ λέγει ὁ τὰς Ὀλυμπιάδας .... περὶ τῶν αὐτῶν ἐν τῷ ιγ΄, ῥήμασιν αὐτοῖς τάδε. τῷ δ΄ ἔτει τῆς ΣΒ΄ Ὀλυμπιάδος ἐγένετο ἔκλειψις ἡλίου μεγίστη τῶν ἐγνωρισμένων πρότερον, καὶ νὺξ ὥρᾳ ϛ΄ τῆς ἡμέρας ἐγένετο, ὥστε καὶ ἀστέρας ἐν οὐρανῷ φανῆναι. σεισμός τε μέγας κατὰ Βιθυνίαν γενόμενος τὰ πολλὰ Νικαίας κατεστρέψατο. Καὶ ταῦτα μὲν ὁ δηλωθεὶς ἀνήρ. τεκμήριον δ' ἂν γένοιτο τοῦ κατὰ τόδε τὸ ἔτος πεπονθέναι τὸν σωτῆρα ἡ [τοῦ κυρίου] ἐν τῷ κατὰ Ἰωάννην εὐαγγελίῳ μαρτυρία, ἥτις μετὰ τὸ ιε΄ ἔτος Τιβερίου τριετῆ χρόνον τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ διαγενέσθαι μαρτυρεῖ. Κατὰ δὲ τοὺς αὐτοὺς δὲ χρόνους καὶ Ἰώσηππος ἱστορεῖ ἐν ἡμέρᾳ πεντηκοστῆς κινήσεως τε καὶ κτύπου ἱερέας ἀντιλαμβάνεσθαι πρῶτον, ἔπειτα φωνῆς ἀθρόας ἔνδοθεν ἀκοῦσαι ἀπὸ τοῦ ἐσωτάτου ἱεροῦ αὐτοῖς ῥήμασιν εἰπούσης. ΜΕΤΑΒΑΙΝΩΜΕΝ ΕΝΤΕΥΘΕΝ. Καὶ ἄλλοθι ὁ αὐτὸς ἀναγράφει Ἰώσηππος, ὡς Πιλάτου τοῦ ἡγεμόνος κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον Καίσαρος τὰς εἰκόνας νύκτωρ εἰς τὸ ἱερὸν, ἅπερ οὐκ ἦν θέμις, ἀναθέντος, μεγίστου τε θορύβου καὶ στάσεως ἀρχὴν ἐμβεβληκότος τοῖς Ἰουδαίοις. ἔνθεν ἐπιστᾶσαι πᾶσαι τὸ Ἰουδαίων ἔθνος διεδέξαντο συμφοραί.

Ἀφρικανοῦ περὶ τῶν κατὰ τὸ σωτήριον πάθος καὶ τὴν ζωοποιὸν ἀνάστασιν.
ἐκ τοῦ πέμπτου λόγου.

„ Τὸ δὲ καθ' ἕκαστον τῶν πράξεων αὐτοῦ καὶ θεραπειῶν σωμάτων καὶ ψυχῶν καὶ τῶν τῆς γνώσεως ἀποκρύφων, ἀναστάσεώς τε τῆς ἐκ νεκρῶν αὐταρκέστατα πρὸ ἡμῶν μαθηταῖς τε καὶ ἀποστόλοις αὐτοῦ δεδήλωται. Καθ' ὅλου τοῦ κόσμου σκότος ἐπήγετο φοβερώτατον. σεισμῷ δὲ αἱ πέτραι διερρήγνυντο. καὶ τὰ πολλὰ Ἰουδαίας καὶ τῆς λοιπῆς γῆς κατερρίφη. τοῦτο τὸ σκότος ἔκλειψιν ἡλίου Θάλλος ἀποκαλεῖ ἐν τρίτῃ τῶν ἱστοριῶν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ἀλόγως. Ἑβραῖοι γὰρ ἄγουσι τὸ πάσχα κατὰ σελήνης ιδ΄. πρὸ δὲ μιᾶς τοῦ πάσχα τὰ περὶ τὸν Σωτῆρα συμβαίνει. ἔκλειψις δὲ ἡλίου, σελήνης ὑπελθούσης τὸν ἥλιον, γίνεται. ἀδύνατον δὲ ἐν ἄλλῳ χρόνῳ, πλὴν ἐν τῷ μεταξὺ μιᾶς, καὶ τῆς πρὸ αὐτῆς κατὰ τὴν σύνοδον αὐτῶν ἀποβῆναι. πῶς οὖν ἔκλειψις νομισθείη κατὰ διάμετρον σχεδὸν ὑπαρχούσης τῆς σελήνης ἡλίῳ; ἔστω δή. συναρπαζέτω τοὺς πολλοὺς τὸ γεγενημένον, καὶ τὸ κοσμικὸν τέρας ἡλίου, ἔκλειψιν ἡλίου γεγονέναι πλείαν ἀπὸ ὥρας ϛ΄, μέχρις α΄, δῆλον ὡς ταύτην. τίς δὲ ἡ κοινωνία σεισμῷ καὶ ἐκλείψει; πέτραις ῥηγνυμέναις, καὶ ἀναστάσει νεκρῶν; τοσαύτῃ τε κινήσει κοσμικῇ; ἐν γοῦν τῷ μακρῷ χρόνῳ τοιοῦτο ἦν συμβὰν οὐ μνημονεύεται. ἀλλ' ἦν σκότος θεοποίητον, διότι τὸν Κύριον συνέβη παθεῖν. Καὶ λόγος αἱρεῖ, ὅτι ο΄ ἑβδομάδες εἰς τοῦτον συναιροῦνται τὸν χρόνον ἐν τῷ Δανιήλ. Καὶ μεθ' ἕτερα, Ἀπὸ δὲ Ἀρταξέρξου ο΄ ἑβδομάδες εἰς τὸν ἐπὶ Χριστοῦ συντελοῦνται χρόνον κατὰ τοὺς Ἰουδαίων ἀριθμούς. ἀπὸ γὰρ Νεεμίου, ὃς ὑπὸ Ἀρταξέρξου τὴν Ἱερουσαλὴμ ἐνοικίσων ἐπέμφθη, ἐπὶ τῷ κ΄ καὶ ρ΄ τῆς Περσῶν βασιλείας, αὐτοῦ δὲ Ἀρταξέρξου κ΄ ἔτει, Ὀλυμπιάδος πγ΄ ἔτει δ΄, ἐπὶ τοῦτον τὸν χρόνον, ὃς ἦν Ὀλυμπιάδος ΣΒ΄ ἔτος δεύτερον, Τιβερίου δὲ Καίσαρος ἡγεμονίας ἔτος ιϛ΄, ἔτη συνάγεται υοε΄, ἅπερ Ἑβραϊκὰ υϟ΄ ἔτη γίνεται κατὰ τὸν σεληνιακὸν μῆνα τῶν ἐνιαυτοὺς ἐκείνων ἐξαριθμουμένων, ὡς ἔστι πρόχειρον εἰπεῖν, ἡμερῶν κθ΄, τοῦ κυκλικοῦ ἐνιαυτοῦ τοῦ καθ' ἥλιον ὑπάρχοντος ἡμερῶν τξε΄ δ΄, τὴν κατὰ σελήνην δωδεκάμηνον παραλλάττοντος ἡμέραις ια΄ καὶ δ΄. διὰ τοῦτο καὶ Ἕλληνες, καὶ Ἰουδαῖοι τρεῖς μῆνας ἐμβολίμους ἔτεσιν η΄ παρεμβάλλουσιν. ὀκτάκις γὰρ τὰ ια΄ δ΄ ποιεῖ τρίμηνον. τὰ τοίνυν υοε΄ ἔτη ὀκταετηρίαι μὲν γίνονται νθ΄, καὶ μῆνες τρεῖς, ὡς τριμήνου ἐμβολίμου τῇ ὀκταετηρίᾳ γινομένης, ἔτη συνάγεται ιε΄. ταῦτά τε πρὸς τοῖς υοε΄ ἔτεσιν, ο΄ ἑβδομάδες. Μὴ δή τις ἡμᾶς τῶν κατὰ ἀστρονομίαν ἀριθμῶν ἀπείρους εἶναι νομιζέτω τξε΄ ἡμερῶν. καὶ δ΄ προστεταχέναι αὐτήν. οὐδὲ γὰρ ἀγνοίᾳ τἀληθοῦς, διὰ δὲ τὴν λεπτολογίαν τὸ ψηφιζόμενον συνετέμομεν. Τοῖς δὲ ἐπ' ἀκριβὲς πάντα πεφρονημένοις ἐξετάζειν καὶ τοῦτο ὡς ἐν γραφῇ παραπεπλήσθω. τὸ μὲν ἔτος ἐπίπαν ἕκαστον ἐστὶν ἡμερῶν τξε΄. καὶ ἡμέρας καὶ νυκτὸς εἰς ἐννεακαιδέκατον διαιρεθείσης, μέρη τούτων τὰ ε΄. μεταξὺ δὲ τοῦ λέγειν τὸν ἐνιαυτὸν ἡμερῶν τξε΄ καὶ τὸ ἀπὸ ιθ΄ τοῦ νυχθημέρου μερῶν εἰς τὰ υοε΄ * ἡμέραι τὸ παράλληλον εἰσὶ ϛ΄ καὶ δ΄. ἔτι γε μὴν τὸν τῆς σελήνης μῆνα κατὰ τὴν ἀκριβῆ λεπτολογίαν εὑρίσκομεν κθ΄ ἡμερῶν, καὶ νυκτὸς διαιρεθείσης εἰς μέρη ΣΙ΄, τούτων τὰ ο΄, ἃ γίνεται ἐνενηκοστὰ τέταρτα τρία. καὶ ταῦτα παρ' ὀλίγον χρόνον γίνεται. συμβαίνει δὲ τῶν ἀπὸ Ἀρταξέρξου βασιλείας ἔτους κ΄, (ὡς ἐν τῷ Ἔσδρᾳ παρ' Ἑβραίοις) ὅπερ καθ' Ἕλληνας ἦν Ὀλυμπιάδος ὀγδοηκοστῆς τέταρτον ἔτος, μέχρι ϛ΄ καὶ ι΄ Τιβερίου Καίσαρος, ὅπερ ἦν Ὀλυμπιάδος ΣΒ΄, ἔτος Β΄, ἐπισυνάγεσθαι τὰ προειρημένα υοε΄, ἃ γίνεται κατὰ Ἑβραίους ἔτη υϟ΄, ὡς προείρηται. τοῦτ' ἔστιν ἑβδομάδες ο΄, καθ' ἃ ἐπροφητεύθη τῷ Δανιὴλ ὑπὸ τοῦ Γαβριὴλ ἡ Χριστοῦ παρουσία. εἰ δέ τῳ δοκεῖ, τὰ ιε΄ ἔτη τὰ Ἑβραϊκὰ πλάνην ἐγγεννᾶν, μετ' ἐκεῖνα εἰς ἡμᾶς ἔτη ι΄ ἐγγὺς (καὶ οὐδὲν ἐν μέσῳ παράδοξον) δύναται καὶ ἡ μία καὶ ἡμίσεια ἑβδομάς, ἣν ἐπὶ συντελείᾳ περιλαμβάνεσθαι δεῖν ὑπονοοῦμεν, παρηγορεῖν τὸν ἐπιζητούμενον τῶν ιε΄ ἐτῶν καὶ κουφίζειν χρόνον. ὅτι ἀμφιβολικώτερον αἱ προφητεῖαι ἐξενηνεγμέναι τυγχάνουσι, δῆλον. ὁπόσον δ' ἐφ' ἡμῖν, ὀρθῶς, οἶμαι, τοῦτο γράφειν ἐδεξάμεθα, ἐπεὶ καὶ συναιρεῖσθαί πως τῆς ὀπτασίας περικοπῇ δοκεῖ, ἧς ἡ ἀρχή, Ἐν ἔτει τρίτῳ τῆς βασιλείας Βαλτάσαρ, ἔνθα περὶ τῆς καθαιρέσεως τῆς Περσῶν ἀρχῆς ὑφ' Ἑλλήνων προδηλοῖ, ἣν διὰ τοῦ κριοῦ καὶ τοῦ τράγου προδηλοῖ. ἡ θυσία, φησὶν, ἡ ἀρθεῖσα, καὶ τὰ ἅγια ἐρημωθήσονται εἰς καταπάτημα ἄχρι Β, τ ἡμέρας

„ πε-

„ περιγραφήσεται. εἰ γὰρ εἰς μῆνας τὴν ἡμέραν λογισαίμεθα, ὡς ἀλλαχοῦ κατὰ προφητείαν εἰς ἐνιαυτοὺς αἱ „ ἡμέραι, παραλαμβανόντες, καὶ ἄλλως ἀλλαχόθι ἀναλύοντες ὁμοίως τοὺς περὶ τούτου εἰς μῆνας σὺν Ἑ-„ βραϊκούς, εὑρήσομεν ἂν κ' τῆς Ἀρταξέρξου βασιλείας ἀπὸ τῆς ἁλώσεως Ἱερουσαλὴμ συμπληρούμενον τὸν χρόνον. ἔτη „ γὰρ συνάγονται ρξε', καὶ ἐνιαυτὸς εἷς, ἐν ᾧ τὴν πόλιν ἐτείχισε Νεεμίας. σὺν οὖν ρπε' ἐνιαυτοὺς μῆνας εὑ-„ ρίσκομεν Β, τοὺς Ἑβραϊκοὺς τῆς ὀκταετίας ἀκολούθως σὺν πρὸς τούτοις ἐμβολίμους τρεῖς μῆνας προσλαμβανούσης. „ ἀπὸ δὲ Ἀρταξέρξου, ὅθεν ὁ λόγος ἐξῆλθεν οἰκοδομηθῆναι Ἱερουσαλὴμ, ο' ἑβδομάδες συντελοῦνται. ἰδίᾳ δὲ περὶ „ τούτων, καὶ ἀκριβέστερον ἐν τοῖς περὶ ἑβδομάδων καὶ τῆσδε τῆς προφητείας ἀπεδείξαμεν. Θαυμάζω δὲ Ἰουδαίων „ μήπω φασκόντων ἐληλυθέναι τὸν Κύριον, τοὺς δὲ ἀπὸ Μαρκίωνος ὑπὸ τῶν προφητῶν μὴ προηγορεῦσθαι, οὕτω „ γυμνῶς ὑπ' ὄψιν τῶν γραφῶν δεικνυουσῶν. Καὶ μετ' ὀλίγα. Συνάγονται τοίνυν οἱ χρόνοι ἐπὶ τὴν τοῦ Κυρίου „ παρουσίαν, ἀπὸ Ἀδὰμ καὶ τῆς ἀναστάσεως, ἔτη Ε͵φλα'. ἀφ' οὗ χρόνου, ἐπὶ Ὀλυμπιάδα σν', ἔτη ρϞβ', ὡς ἐν „ τοῖς πρόσθεν ἡμῖν ἀποδέδεικται.

* * *

* Πάντα τὰ ἀπὸ Ἀδὰμ μέχρι σωτηρίου πάθους καὶ τῆς ζωοποιοῦ ἀναστάσεως, ἔτη Ε͵σλβ'.

Τῷ αὐτῷ ἔτει Πιλᾶτος μετὰ τὴν στάσιν Ἰουδαίων διὰ τὰς Καίσαρος εἰκόνας, τὸν λεγόμενον Κορβωνᾶν, ἤτοι ἱερὸν θησαυρὸν, εἰς ὑδάτων καταγωγὴν ἐδαπάνησεν, καὶ αὖθις στασιάζειν ἠνάγκασεν. ὁ δὲ αὐτὸς Πιλᾶτος Τιβερίῳ τὰ κατὰ τὸν Σωτῆρα ἀναγαγὼν καὶ τοῦ Χριστιανῶν δόγματος, ἐκίνησεν εἰς ἔρωτα πίστεως. Τιβέριος τε πρὸς τὴν σύγκλητον ἐκοινολογήσατο περὶ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως. τῆς δὲ μὴ πειθομένης, ἀλλὰ μωρίαν ἡγουμένης τὸ κήρυγμα τοῦ σταυροῦ, ὁ αὐτὸς θάνατον ἐψηφίσατο κατὰ τῶν διωκόντων τῶν Χριστιανῶν, ὡς Τερτυλλιανὸς ἱστορεῖ.

Φλάκκος Ἀβίλιος τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ Αἰγύπτου ἐπίτροπος ὑπὸ Τιβερίου ἐκπέμπεται. πολλὰ δὲ τοῦ Ἰουδαίων ἔθνους κατεπεβούλευσεν.

Σηιανὸς ἔπαρχος Τιβερίου Καίσαρος περὶ πλείας ἀπωλείας τοῦ ἔθνους τῶν Ἰουδαίων πολλὰ συνεβούλευσε τῷ Καίσαρι, ὡς Φίλων Ἰουδαῖος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ διάγων ἱστορεῖ ἐν τῇ β' τῆς παρ' αὐτῶν πρεσβείας.

Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν δ' Γάϊος Καλιγούλας — ἔτη γ', μῆνας ι'.

Πόντιος Πιλᾶτος ἐπὶ Γαΐου Καίσαρος ποικίλαις περιπεσὼν συμφοραῖς, ὥς φασιν οἱ τὰ Ῥωμαίων συγγραψάμενοι, αὐτοφονευτὴς ἑαυτοῦ ἐγένετο. Γάϊος Καλιγούλας ἔκγονος Τιβερίου πολλοὺς ἀναιρῶν τῆς γερουσίας ἀνελὼν ὁ αὐτὸς τὰς ἰδίας ἀδελφὰς κατὰ νήσους ἐφυγάδευσεν. ὁ αὐτὸς σὺν ἐν ἐξορίαις ἀνελὼν ὕστερον ὑπὸ τῶν ἐν στρατείαις ἐπισήμων ἀνῃρέθη. οὗτος καὶ τὸν Ἰούλιον Κᾶνον ἕνα τῶν Στωϊκῶν φιλοσόφων ἀνεῖλεν. περὶ οὗ παράδοξον Ἕλλησιν, ὡς δοκῶ, πέπλασται. ἀπαγόμενος γὰρ πρὸς τὸ θανεῖν ἀταράχως λέγεται τινὶ τῶν ἑταίρων Ἀντιόχῳ τοὔνομα Σελευκεῖ συνεπομένῳ προειπεῖν, ὡς ἐντεύξεται αὐτῷ κατὰ τὴν αὐτὴν νύκτα μετὰ τὴν ἔξοδον, καὶ διαπορήσει τι τῆς σπουδῆς ἄξιον. καὶ ὅτι μετὰ τρεῖς ἡμέρας Ῥέκλος εἷς τῶν ἑταίρων ὑπὸ Γαΐου φονευθήσεται. ἃ καὶ γέγονεν, τοῦ μὲν ἀναιρεθέντος τριταίου, τοῦ δὲ Ἀντιόχου τὴν ἐποψίαν ἰδόντος τῆς νυκτὸς, ὅτι φανεὶς Ἰούλιος Κᾶνος τὰ περὶ διαμονῆς τῆς ψυχῆς καὶ καθαρωτέρου φωτὸς μετὰ τὴν ἔξοδον διηγήσατο. Ταῦτα Πλούταρχος ὁ Χαιρωνεὺς ἱστορεῖ.

Ἰουδαίων ἀλλόφυλος ἐβασίλευσεν Ἀγρίππας Ἡρώδου παῖς — ἔτη ζ'.

Ἀγρίππας Ἡρώδου παῖς ἐπὶ Τιβερίου Καίσαρος φρουρηθεὶς διὰ τὰς κατὰ τοῦ ἰδίου πατρὸς κατηγορίας, καὶ ἀνεθεὶς τῶν δεσμῶν ὑπὸ Γαΐου Καίσαρος βασιλεὺς Ἰουδαίων ἐκπέμπεται. Ἡρώδης δὲ ὁ τούτου πατὴρ ἐν Λουγδούνῳ τῆς Γαλλίας ἐξορισθεὶς ἐν ἐσχάτῃ πενίᾳ σὺν Ἡρωδιάδι τῇ μοιχαλίδι θνήσκει.

Φλάκκος Ἀβίλιος Αἰγυπτίων ἔπαρχος παντοίαις συμφοραῖς τὸ Ἰουδαίων ἔθνος καθυπέβαλεν. Γάϊος ἀνδριάντα ἑαυτοῦ Διὸς Ἐπιφανοῦς καλούμενον ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις ἀναθεῖναι Πετρωνίῳ τῷ Συρίας ἐπάρχῳ προσέταξεν. Φίλων ἱστορεῖ ἐν τῷ ἐπιγεγραμμένῳ λόγῳ Φλάκκῳ, ὅτι πρεσβείαν ὑπὲρ Ἰουδαίων πρὸς Γάϊον ἐποιήσατο. ὑπὲρ ὧν Φλάκκος Ἰουδαίοις ἐπιβουλεύων, εἰκόνων, καὶ ἀνδριάντων, καὶ βωμῶν ἀναθέσει τὰς συναγωγὰς ἐμίανεν. Τότε καὶ ὁ τῶν Ἀλεξανδρέων δῆμος συνεπιθέμενος ποικίλως Ἰουδαίους ἐκόλαζεν. Ἰώσηππος καὶ Φίλων ἱστοροῦσιν ἐν ταῖς ἁπανταχοῦ συναγωγαῖς Ἰουδαίων ἀνδριάντας καὶ εἰκόνας Γαΐῳ ἱδρυμένας ἀνατεθῆναι. Τούτοις τοῖς χρόνοις Σίμων μάγος Σαμαρεὺς ἐκ κώμης Γηθῶν τῆς Σαμαρείας ἀναφανεὶς πολλοὺς ἐξηπάτα σημείοις καὶ τέρασι ψευδέσι.

Τῆς θείας σαρκώσεως ἔτος μ' Πέτρος ὁ κορυφαῖος τὴν ἐν Ἀντιοχείᾳ πρώτην θεμελιώσας ἐκκλησίαν εἰς Ῥώμην ἄπεισι, κηρύττων τὸ εὐαγγέλιον. ὁ δὲ αὐτὸς μετὰ τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ ἐκκλησίας, καὶ τῆς ἐν Ῥώμῃ πρῶτος προέστη, ἕως τῆς τελειώσεως αὐτοῦ. Πέτρος τὴν πρώτην καθολικὴν ἐπιστολὴν ἀπὸ Ῥώμης ἀπέστειλεν, ἑπόμενον ἔχων καὶ Μάρκον τὸν εὐαγγελιστήν.

Μάρκος ὁ εὐαγγελιστὴς Αἰγύπτῳ καὶ Ἀλεξανδρείᾳ τὸν σωτήριον λόγον εὐηγγελίζετο. τῆς Ἀντιοχέων ἐκκλησίας πρῶτος ἐπίσκοπος Εὐόδιος ἐχρημάτισεν ἔτη κη'.

Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν ε' Κλαύδιος — ἔτη ιγ'.

Ἡ ἐν ταῖς πράξεσιν Ἀγάβου προφητεία πεπέρασται, λιμοῦ μεγάλου κατασχόντος τὴν οἰκουμένην ἐπὶ Κλαυδίου.

Κλαύ-

Κλαύδιος κατὰ Βρεττανῶν ἐθριάμβευσεν. Κλαύδιος σὺν πολίταις Ῥώμης ἀπογραψάμενος μυριάδας εὗρεν ͵ζχϛ΄, καὶ α. Κλαύδιος ἡνίκα τῆς Ἰουδαίας ἡγεμόνα διέπεμψεν. Ἰουδαίων ἐβασίλευσεν ἀλλόφυλος ἐν Ἀγρίππας, ὁ καὶ Ἡρώδης, ἔτη κζ. Ἀγρίππα τοῦ βασιλέως Ἰουδαίων τελευτήσαντος, Ἀγρίππας υἱὸς αὐτοῦ ὑπὸ Κλαυδίου τὴν ἀρχὴν ἐγχειρίζεται Ἰουδαίων. ἕτερος ὁ Ἀγρίππας, ὁ καὶ Ἡρώδης ἐν ταῖς πράξεσι καλούμενος, ὁ τὴν ἀργυρᾶν ἐσθῆτα περιθέμενος, καὶ ἐν τῷ θεάτρῳ Καισαρείας καταδεξάμενος ὡς θεὸς εὐφημεῖσθαι, ὑπὸ ἀγγέλου πληγεὶς σκωληκόβρωτος ἀποθνήσκει. Ἀγρίππας θεμέλια πηξάμενος τρίτου τείχους τῆς Ἱερουσαλήμ, καὶ φοβηθεὶς Κλαύδιον Καίσαρα, τοῦ ἔργου ἐπαύσατο. Θράκη ἀπὸ τοῦδε τοῦ χρόνου ἐπαρχία ἐχρημάτισε, βασιλευομένη πρίν. Νῆσος μεταξὺ Θήρας καὶ Θηρασίας σταδίων λ ἐφάνη. Ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν ἀζύμων στάσεως γενομένης ἐν Ἱερουσαλήμ, συμπατηθέντες περὶ τὰς τῶν πυλῶν ἐξόδους Ἰουδαῖοι ὤλοντο περὶ τὰς τρεῖς μυριάδας, Κουμανοῦ Ῥωμαίων στρατηγοῦντος, καὶ τῆς ὅλης Ἰουδαίας ἡγεμονεύοντος. Λιμοῦ κατὰ τὴν Ἑλλάδα γεγονότος μεγάλου, ὁ τοῦ σίτου μόδιος ἐξ δραχμῶν ἐπράθη. Ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις ἐφάνη τὸ ὄρνεον ὁ Φοίνιξ, καθὼς ἱστοροῦσιν Αἰγύπτιοι, πρὸ ͵αχιζ ἐτῶν φανείς, ὡς Δέξιππος συμφωνεῖ. Τότε καὶ Λαοδίκεια, καὶ Ἱεράπολις τῆς Ἀσίας καὶ ἄλλαι πόλεις, Ἀντιόχειά τε κατεσείσθησαν. Ἐπ᾽ αὐτοῦ Φῆλιξ Ἰουδαίας ἡγεμονεύειν ἐστάλη πολλῶν καὶ ἄλλων Ἰουδαίων ἔθνος ἀπατώντων, ἐν οἷς καὶ Αἰγύπτιος ψευδοπροφήτης ἅμα τρισμυρίοις, μείζοσιν ἐπιχειρῶν πράγμασιν τῇ Φήλικος κατελύθη στρατηγίᾳ. συμφωνεῖ Ἰώσηππος ἐν τούτῳ ταῖς πράξεσι τῶν ἀποστόλων. ἔνθα τῷ θείῳ „ Παύλῳ ὑπὸ τοῦ χιλιάρχου λέλεκται, Οὐκ ἄρα σὺ εἶ ὁ Αἰγύπτιος ὁ πρὸ τούτων τῶν ἡμερῶν ἀναστατώσας, καὶ ἐξα„ γαγὼν εἰς τὴν ἔρημον σὺν τετρακισχιλίους ἄνδρας; Ἐπ᾽ αὐτοῦ Παῦλος ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων κατηγορηθεὶς τὰς ἀπολογίας πεποίηται. Ἐπ᾽ αὐτοῦ στάσις Ἰουδαίων γέγονεν ἐν Καισαρείᾳ Στράτωνος. καὶ πολλοὶ διεφθάρησαν. Ἀντιοχείας ἐπίσκοπος Εὐόδιος ἔτη κθ.

Κλαύδιος Ῥωμαίων ἔτη ιγ μετὰ Γάϊον ἐβασίλευσεν, φονικὸς ἀνήρ, θεῖος τοῦ αὐτοῦ Γαΐου, ὃς Κελτοὺς καὶ Βρεττανοὺς ὅπλοις ἀνδρείως ὑπηγάγετο. ὁμοίως καὶ Θρᾷκας, ἀναιρεθέντος αὐτῶν τοῦ βασιλέως Ῥυμιτάλκους ὑπὸ τῆς ἰδίας γυναικός. ἕτερος ἐρασθεὶς ἀδελφιδῆς οἰκείας ἐνομοθέτησεν πρῶτος, ὥς φασι, θυγατέρα ἀδελφοῦ ἄγεσθαι. Ἐπὶ τούτου πολλοὶ τῶν ἐν παιδεύσει λόγων Ἑλληνικῶν ἤκμαζον, ὧν ἦν καὶ Ἀπολλώνιος ὁ ἐκ Τυάνων. Ἐπ᾽ αὐτοῦ ὁ κατὰ Ἄγαβον λιμὸς τῆς οἰκουμένης, καὶ ὁ τὴν Ἰουδαίαν ἐπὶ πλεῖστα ἰδίως καταλαβών. καθ᾽ ὃν Ἑλένη τοῦ Ἀδιαβηνῶν ἔθνους βασίλισσα σῖτον πολλῶν χρημάτων ἐξ Αἰγύπτου ὠνησαμένη τοῖς ἀπορουμένοις διένειμεν, ἧς αἱ στῆλαι διαφανεῖς κατὰ τόπους καὶ πρὸς ἄστεσιν φέρονται, ὡς Ἰώσηππος.

Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν ϛ Νέρων ἔτη ιγ.

Νέρων ἀνεῖλεν τὴν ἑαυτοῦ μητέρα Ἀγριππῖναν, καὶ τὴν τοῦ πατρὸς ἀδελφήν. Ἐν Ῥώμῃ σεισμὸς μέγας ἐγένετο. Νέρων ἐπὶ Ῥώμης κιθαρίζων ἐνίκησε. Κατὰ τῆς Νέρωνος τραπέζης κεραυνὸς ἔπεσεν. ἐμπρησμοὶ γεγόνασι πολλοὶ ἐν Ῥώμῃ, πόλεις τε τῆς Ἀσίας κατέπεσον τρεῖς, Λαοδίκεια, Ἱεράπολις, καὶ Κολοσσαί. Φῆστος διάδοχος Φήλικος ὑπὸ Νέρωνος ἐπέμφθη. ἐφ᾽ οὗ ὁ θεῖος Παῦλος, παρόντος καὶ Ἀγρίππα τοῦ βασιλέως, Ἰουδαίοις ἀπολογησάμενος δέσμιος εἰς Ῥώμην ἐκπέμπεται. Ἀλβῖνον Κέστιος Φλῶρος διεδέξατο. Ἰουδαῖοι Ῥωμαίων ἀπέστησαν ἐπὶ Κεστίου Φλώρου διὰ πλεονεξίαν αὐτοῦ ἄμετρον. ἐφ᾽ οἷς ὁ Νέρων Οὐεσπασιανὸν διέπεμψε στρατοπεδάρχην πολλὰ τῆς Ἰουδαίας ἀνακτησάμενον. Νέρων σὺν θείους ἀποστόλους Πέτρον καὶ Παῦλον ἀνελών, πολλούς τε Χριστιανῶν διαφθείρας, καὶ πλείονας διώξας, ἐπὶ τούτοις κιθαρῳδίαις καὶ τραγῳδίαις κατά τε Ῥώμην καὶ τὴν Ἑλλάδα πομπεύων Ἰσθμίοις, καὶ Πυθίοις, καὶ Ἠλίοις, καὶ Ἀκτίοις ἐστεφανοῦτο κήρυξιν ἅρματι πωλικῷ, καὶ τῷ τελείῳ, καὶ δεκαπώλῳ, μεταθέμενος καὶ τὴν Ὀλυμπιάδα κατὰ σκηνῆς αἰσχρῶς ἑαυτὸν ὑπεδείκνυ. Τότε καὶ τὸν Ἰσθμὸν ἠβουλήθη διορύξαι πρὸς τὸ γενέσθαι νῆσον τὴν Πελοπόννησον. ἐπὶ πᾶσιν ἀδικήμασιν αὐτοῦ καὶ τὸν πρῶτον κατὰ Χριστιανῶν ἐνεδείξατο διωγμόν, ἡνίκα Πέτρος καὶ Παῦλος οἱ θεσπέσιοι Ἀπόστολοι τῷ ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρικῷ τέλει κατεστέφθησαν ἀγῶνι.

Τῆς Ῥωμαίων ἐκκλησίας α ἐπίσκοπος μετὰ Πέτρον τὸν κορυφαῖον Λῖνος ἔτη ιη.

Νέρωνος τὸν βίον αἰσχρῶς καταλύσαντος, Οὐεσπασιανὸς ὑπὸ τῶν στρατευμάτων κατὰ τὴν Ἰουδαίαν βασιλεὺς Ῥωμαίων ἀνηγορεύθη. Μετὰ Νέρωνα Γάλβας ἐβασίλευσεν ἐν Ἰβηρίᾳ, Οὐϊτέλλιος ἐν Γερμανίᾳ, Ὄθων ἐπὶ Ῥώμης. ἕκαστος αὐτῶν ἰδίᾳ ἐπέβη τῆς ἀρχῆς. Γάλβας ἐβασίλευσεν μῆνας ζ, καὶ ἐν μέσῃ τῇ Ῥωμαίων ἀγορᾷ τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη. Οὐϊτέλλιος βασιλεύσας μῆνας ι ἐσφάγη ἐν τῷ Παλατίῳ Ῥώμης. Ὄθων βασιλεύσας μῆνας ϛ ἑαυτὸν διεχειρίσατο.

Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν ζ Οὐεσπασιανὸς ἔτη ι.

Τίτος Ἰουδαίους πολιορκήσας, καὶ τὰ Ἱεροσόλυμα κατασκάψας, ξ μυριάδας ἀνδρῶν ἐφόνευσε. Φησὶ καὶ Ἰώσηππος λιμῷ καὶ μαχαίρᾳ ρ μυριάδας ἀπολέσθαι, καὶ ἄλλας τρεῖς μυριάδας διαπεπρᾶσθαι αἰχμαλώτους, αἴτιον δὲ τοῦ τοσοῦτον πλῆθος κατὰ τὴν πόλιν εὑρεθῆναι φησὶ τὴν τοῦ πάσχα ἑορτήν, ἐν ᾗ πάντες οἱ τοῦ ἔθνους συνεληλυθότες ὡς ἐν εἱρκτῇ συνεκλείσθησαν. ἔδει γὰρ ἐν ἡμέραις τοῦ πάσχα ἐπιβεβουλευκότας τῷ σωτῆρι ἡμῶν * παθεῖν.

Οὐεσπασιανὸς μετὰ τὴν τῶν Ἱεροσολύμων ἅλωσιν πάντας τοὺς ἀπὸ γένους Δαβὶδ ἀναζητεῖσθαι προσέταξε, ὡς μὴ περιλειφθῆναί τινα παρὰ Ἰουδαίοις τῶν ἀπὸ τῆς βασιλικῆς φυλῆς. καὶ ὡς ἐκ τούτου μέγιστον Ἰουδαίοις συμβῆναι διωγμὸν πάλιν.

Τίτος

Τίτος ἐν δυσὶν ἔτεσι παραλαβὼν τὴν Ἱερουσαλὴμ, πᾶσαν ἐνέπρησε, καὶ ἠφάνισε, καθὼς εἴρηται, καὶ τὸν ναὸν ἐνέπρησε κατὰ τὴν τοῦ Κυρίου προαγόρευσιν. Εἰπόντων γὰρ τῶν μαθητῶν περὶ τοῦ ἱεροῦ, ὅτι λίθοις καλοῖς καὶ ἀναθήμασι κεκόσμηται, ἔφη, ταῦτα πάντα ἃ θεωρεῖτε ἐλεύσονται ἡμέραι, ἐν αἷς οὐκ ἀφεθήσεται λίθος ἐπὶ λίθον, ὃς οὐ καταλυθήσεται. ὅταν δὲ ἴδητε κυκλουμένην τὴν Ἱερουσαλὴμ ὑπὸ στρατοπέδων, τότε γνῶτε, ὅτι ἤγγικεν ἡ ἐρήμωσις αὐτῆς. οὐαὶ δὲ ταῖς ἐν γαστρὶ ἐχούσαις καὶ ταῖς θηλαζούσαις ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις. ἔσται γὰρ ἀνάγκη μεγάλη καὶ ὀργὴ τῷ λαῷ τούτῳ. καὶ πεσοῦνται ἐν στόματι ῥομφαίας, καὶ αἰχμαλωτισθήσονται εἰς πάντα τὰ ἔθνη. καὶ Ἱερουσαλὴμ ἔσται πατουμένη ὑπὸ ἐθνῶν, ἄχρι πληρωθῶσι καιροὶ ἐθνῶν. καὶ ἔσται θλίψις τοιαύτη, οἵα οὐ γέγονε πώποτε, οὐδ' οὐ μὴ ἔσται. Ταῦτα δὲ πάντα πεπόνθασιν οἱ ἐχθροὶ τῆς ζωῆς αὐτῶν Ἰουδαῖοι κυριευθέντες ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, ὡς ἀπαρνησάμενοι Χριστὸν τὸν βασιλέα τοῦ παντὸς, καὶ τὴν τῶν Ῥωμαίων βασιλείαν δυσσεβῶς ἐπισπασάμενοι, κράζοντες, Οὐκ ἔχομεν βασιλέα, εἰ μὴ Καίσαρα, καὶ, Τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς, καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν. διὸ καὶ μέχρι τῆς συντελείας τὴν εἰς τὰ ἔθνη πάντα διασπορὰν καὶ ταλαιπωρίαν ἔχουσιν αὐτῶν τὰ τέκνα, καθάπερ τινὲς δραπέται μαστιγίαι, μηδὲν τῶν νομίμων ἐπιτελεῖν δυνάμενοι. Ὑποφόρους γὰρ ἔχοντες αὐτοὺς Ῥωμαῖοι οὐκ ἐῶσι τοῖς ἰδίοις κεχρῆσθαι δικαιώμασιν, ἐπειδήπερ ἑκουσίως ἐπεσπάσαντο τὴν δουλείαν εἰπόντες, Οὐκ ἔχομεν βασιλέα, εἰ μὴ Καίσαρα. Καὶ, Ἐὰν μὴ ἀποκτείνωμεν τὸν Χριστὸν, πάντες εἰς αὐτὸν πιστεύσουσι. καὶ, Ἐλεύσονται οἱ Ῥωμαῖοι, καὶ ἀροῦσιν ἡμῶν τὸν τόπον καὶ τὸ ἔθνος. οἵγε καὶ ἄκοντες ἐπροφήτευσαν. Καὶ γὰρ ἐπίστευσαν εἰς αὐτὸν τὰ ἔθνη, καὶ αὐτοὶ τὴν ἐξουσίαν ὑπὸ Ῥωμαίων ἀφῃρέθησαν, καὶ τὴν λατρείαν. κεκωλυμένοι δέ εἰσι καὶ ἀναφέρειν οὗ θέλουσι, καὶ θύειν ὅτε βούλονται. διὸ καὶ ἐπικατάρατοί εἰσι, μὴ δυνάμενοι ποιεῖν τὰ διατεταγμένα. ἐπικατάρατος γάρ, φησι, πᾶς, ὃς οὐκ ἐμμένει πᾶσι τοῖς γεγραμμένοις ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ νόμου, τοῦ ποιῆσαι αὐτά. ἀδύνατον δέ ἐστιν ἐν διασπορᾷ μεταξὺ ἐθνῶν ὄντας πάντας ἐπιτελεῖν αὐτοὺς τὰ τοῦ νόμου καὶ τὴν λατρείαν ἐν ἑνὶ τόπῳ περιγεγραμμένην, ὡς ἐν λόγῳ Κυρίου Μωσῆς διετάξατο.

Μετὰ τὴν τῆς Ἱερουσαλὴμ ἅλωσιν, Συμεὼν ὁ τοῦ Κλεόπα τὸν θρόνον Ἱεροσολύμων διαδέχεται. Οὐεσπασιανὸς τὸ Καπετώλιον ἐμπρησθὲν ἀνῳκοδόμησεν. ἐν Ἀλεξανδρείᾳ στάσις. ὁ Κολοσσὸς ἀνεστάθη μῆκος ποδῶν ρκζ̄ ὢν χαλκοῦς. λοιμὸς κατὰ τὴν Ῥώμην μέγας, ὡς καθ' ἡμέραν ὑπὲρ μυρίους θνήσκειν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας. Ἐν Κύπρῳ τρεῖς πόλεις σεισμῷ κατεπτώθησαν. Οὐεσπασιανὸς ἀποικίας πέμψας τελευτᾷ νόσῳ.

Ἀντιοχείας ἐπίσκοπος Ἰγνάτιος ὁ θεοφόρος ἔτη λ. Τὰ ὑπόλοιπα Ἀγρίππου τοῦ Ἰουδαίων βασιλέως. Ἕως τοῦ μικροῦ τούτου Ἀγρίππα ἡ ἀπὸ ἀλλοφύλων βασιλεία τῶν Ἰουδαίων καθηγήθη διαρκέσασα ρ̄ ἔτη οὕτως. Ἡρώδης πρῶτος ὁ τὰ νήπια ἀνελὼν ἐν Βηθλεὲμ ἔτη λζ. Ἀρχέλαος ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἔτη θ. Ἡρώδης ἀδελφὸς αὐτοῦ ἔτη κδ̄. Ἀγρίππας ὁ υἱὸς Ἡρώδου ὁ σκωληκόβρωτος ἔτη ζ. Ἀγρίππας ὁ υἱὸς αὐτοῦ, ὁ μικρὸς λεγόμενος ἔτη κγ̄. Ὁμοῦ ἔτη ρ̄.

Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν η̄ Τίτος υἱὸς Οὐεσπασιανοῦ ἔτη β.

Τῆς συγκλήτου πρεσβευσαμένης, ὥς τινες, Τίτος θεὸς ἀνηγορεύθη δευτέρῳ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἔτει. καὶ παραχρῆμα θνήσκει θεηλάτως. ὡς δὲ Ἕλληνες ἱστοροῦσι, φαρμάκῳ Δομετιανὸς αὐτὸν ἀνεῖλεν ὁ ἀδελφὸς ἔρωτι τῆς μοναρχίας. Ἐπ' αὐτοῦ ὁ μέγας κατὰ τὴν Ῥώμην ἐμπρησμός. ἐπ' αὐτοῦ καὶ τὸ Βέσβιον ὄρος κατὰ κορυφῆς ῥαγὲν πῦρ ἀνέβλυσε τοσοῦτον, ὡς καταφλέξαι τὴν παρακειμένην χώραν σὺν ταῖς πόλεσιν.

Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν θ Δομετιανὸς Τίτου ἀδελφὸς ἔτη ιε̄.

Δομετιανὸς εὐπατρίδας πολλοὺς μετέστησε Ῥώμης. τότε καὶ ἄξυλον ναὸν ᾠκοδόμησε, καὶ εὐνουχίζειν ἄνδρας ἐκώλυσεν. Σεβαστὴν ἀνηγόρευσεν τὴν ἰδίαν ἀδελφὴν [γυναῖκα] τοὺς μαθηματικοὺς δεύτερον ἀπήλασεν καὶ φιλοσόφους τῆς Ῥώμης. Τῆς Ἑστίας τρεῖς παρθένοι ἱέρειαι κατεδικάσθησαν ἁλοῦσαι φθορᾶς. Καὶ αὖθις Κορνηλία ἡ πρώτη τῶν τῆς Ἑστίας παρθένων ἱέρεια ζῶσα κατωρύγη, φθορᾷ περιπεσοῦσα. ἐπὶ αὐτοῦ Δάκες, καὶ Νασαμῶνες ἐπαναστάντες Ῥωμαίοις διεφθάρησαν. Δομετιανὸς ἐθριάμβευσεν κατὰ τῶν Δακῶν, καὶ Γερμανῶν. ὁ αὐτὸς ἐν ταῖς πόλεσιν ἄμπελον φυτεύεσθαι ἐκώλυσεν, πολλούς τε τῶν εὐπατριδῶν ἀνεῖλεν. Δομετιανὸς τοὺς ἀπὸ γένους Δαβὶδ ἀναιρεθῆναι προσέταξεν, ἵνα μή τις Ἰουδαίων βασιλικοῦ γένους ἀπολειφθῇ. οὗτος μετὰ Νέρωνα δεύτερος Χριστιανοὺς ἐδίωξεν, καὶ Ἰωάννην τὸν θεολόγον ἀπόστολον ἐν Πάτμῳ τῇ νήσῳ περιώρισεν, ἔνθα τὴν ἀποκάλυψιν ἑώρακεν, ὡς ὁ ἅγιος Εἰρηναῖος φησι. πολλοὶ δὲ Χριστιανῶν ἐμαρτύρησαν κατὰ Δομετιανόν, ὡς ὁ Βρέττιος ἱστορεῖ, ἐν οἷς καὶ Φλαυία Δομετίλλα ἐξαδελφὴ Κλήμεντος Φλαυίου ὑπατικοῦ ὡς Χριστιανὴ εἰς νῆσον Ποντίαν φυγαδεύεται. Τῆς Ῥωμαίων ἐκκλησίας ἐπίσκοπος γ̄ γέγονεν μετὰ Πέτρον τὸν κορυφαῖον Ἀνέκλητος ἔτη β. Τῆς Ῥωμαίων ἐκκλησίας δ̄ Κλήμης ἔτη θ̄. Ῥώμης ε̄ ἐπίσκοπος Εὐάρεστος. Ἐν Ῥώμῃ θεομηνίαι πολλαί, καὶ καθ' ὅλης τῆς οἰκουμένης γεγόνασι. Ἀλεξανδρείας ἐπίσκοπος Ἀβίλιος ἔτη ιβ. Ἱεροσολύμων γ̄ ἐπίσκοπος Ἰούδας ἔτη ζ. Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεὺς καὶ Εὐφράτης ὁ φιλόσοφος ἤκμαζον. Δομετιανοῦ αἱ τιμαὶ καθῃρέθησαν ὑπὸ τῆς συγκλήτου, καὶ οἱ ἀδίκως ἀπελαθέντες ἐπανῆλθον. ἔνιοι δὲ καὶ ἀπέλαβον τὰς οὐσίας.

Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν ῑ Νερούας ἔτος ᾱ.

Νερούας πράως καὶ σοφῶς βασιλεύσας νόσῳ τελευτᾷ ἐν κήποις Σαλουστιανοῖς.

Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν ια Τραϊανὸς ἔτη ιθ.

Ἰοῦστος Τιβεριεὺς Ἰουδαῖος συγγραφεὺς ἐγνωρίζετο. Τερτυλλιανὸς ἱστορεῖ Πλίνιον Σεκοῦνδον ἡγούμενον ἐπαρχίας πλήθη Χριστιανῶν καταλεξεῖναι θανάτῳ, περὶ ὧν ἀπορῶν τί πράξει, κοινοῦται Τραϊανῷ, μηδὲν ἄξιον θανάτου πράττειν αὐτούς, πλὴν τοῦ μὴ θύειν εἰδώλοις, καὶ ὅτι Χριστόν, ὡς θεόν, ἕωθεν ὑμνοῦσιν ἀνιστάμενοι, πάντων κακῶν ἀπεχόμενοι. πρὸς ὃν ἀντέγραψε Τραϊανὸς μὴ ἐκζητεῖσθαι Χριστιανούς. Τραϊανὸς Δάκας καὶ Σκύθας ὑποτάξας κατὰ τούτων ἐθριάμβευσεν ἐπαρχίαν ποιήσας τὴν Δακίαν. Ἐν Ῥώμῃ ἐνεπρήσθη ἡ χρυσῆ οἰκία. Ἀσίας δ πόλεις κατεπτώθησαν, Ἐλαία, Μυρίνα, Καιτάνη, καὶ Κύμη, Ἑλλάδος γ Ὀπουντία καὶ Ὀριτος. τὸ Πάνθεον ὑπὸ κεραυνοῦ διεφθάρη. Γαλατείας γ πόλεις σεισμῷ κατεπτώθησαν. Ῥώμης ἐπίσκοπος ε Ἀλέξανδρος ἔτη ιβ. Ἀντιοχείας ἐπίσκοπος β Ἰγνάτιος ὁ θεοφόρος ἐπὶ Τραϊανοῦ τῷ ὑπὲρ Χριστοῦ κατεστέφθη μαρτυρίῳ. Ἀλεξανδρείας δ ἐπίσκοπος Κέρδων ἔτη ι. οὗτος ἐπὶ Τραϊανοῦ ἐμαρτύρησεν ἐν τῷ κατ' αὐτὸν διωγμῷ. Ἱεροσολύμων ἐπίσκοπος γ Ἰοῦστος ἔτη ς. Ἰωάννην τὸν θεολόγον Εἰρηναῖος καὶ ἄλλοι ἱστοροῦσι παραμεῖναι τῷ βίῳ ἕως τῶν χρόνων Τραϊανοῦ. μεθ' ὃν Παπίας Ἱεροπολίτης, καὶ Πολύκαρπος Σμύρνης ἐπίσκοπος ἀκουσταὶ αὐτοῦ ἐγνωρίζοντο. Ἱεροσολύμων δ ἐπίσκοπος Τωβίας ἔτη δ. Ἰουδαῖοι κατὰ Λιβύην, καὶ Κυρήνην, Αἴγυπτον, καὶ Ἀλεξάνδρειαν, καὶ Θηβαΐδα πολεμήσαντες πρὸς τοὺς συνοικοῦντας Ἕλληνας διεφθάρησαν. Ἀντιόχεια κατεπτώθη παρόντος Τραϊανοῦ, Τραϊανὸς Λυσίᾳ Κυήτῳ τῆς Μεσοποταμίας ἐξᾶραι τοὺς στασιαστὰς ἐκέλευσεν. ὁ δὲ πολλὰς μυριάδας Ἰουδαίων ἀνελὼν ἡγεμὼν τῆς Ἰουδαίας διὰ τοῦτο καθίσταται. Τοὺς ἐν Σαλαμῖνι τῆς Κύπρου Ἕλληνας Ἰουδαῖοι ἀνελόντες τὴν πόλιν κατέσκαψαν. Τραϊανὸς νόσῳ τελευτᾷ ἐν Σελινοῦντι, κατὰ δὲ ἄλλους ἐν Σελευκίᾳ τῆς Ἰσαυρίας, δυσεντερίᾳ. Τραϊανὸν ἡ σύγκλητος θεὸν ἐψηφίσατο. Ῥώμης ἐπίσκοπος ζ γέγονε Ξύστος ἔτη θ. Ἀλεξανδρείας ε ἐπίσκοπος Πρῖμος ἔτη ιβ. Ἱεροσολύμων ε ἐπίσκοπος Βενιαμὶν ἔτη β. Ἱεροσολύμων ἐπίσκοπος ζ Ἰωάννης ἔτη β. Ἱεροσολύμων ἐπίσκοπος η Ματθαῖος ἔτη β.

Ῥωμαίων ἐβασίλευσε ιβ Ἀδριανὸς Αἴλιος ἔτη κα.

Κοδρᾶτος ὁ ἱερὸς τῶν ἀποστόλων ἀκουστὴς Αἰλίῳ Ἀδριανῷ τῷ αὐτοκράτορι λόγους ἀπολογίας ὑπὲρ Χριστιανῶν ἐπέδωκεν. τούτῳ καὶ Ἀριστείδης Ἀθηναῖος φιλόσοφος ὑπὲρ Χριστιανῶν ἀκόλουθα τῷ αὐτοκράτορι προσεφώνησεν Ἀδριανῷ. ἅπερ δεξάμενος ὁ Καῖσαρ σὺν τοῖς παρὰ Σερενίου λαμπροτάτου ἡγουμένου, ὡς ἄδικον εἴη κτείνειν γραψαμένου Χριστιανοὺς ἀκρίτως ἐπὶ μηδενὶ τῶν ἐγκλημάτων, γράφει Μινουκίῳ Φουνδανῷ ἀνθυπάτῳ τῆς Ἀσίας μηδένα κτείνειν ἄνευ ἐγκλημάτων καὶ κατηγορίας. Ἀδριανὸς Ἰουδαίους κατὰ Ἀλεξανδρέων στασιάζοντας ἐκόλασεν. Ἀδριανὸς χρεῶν ὀφειλὰς τῶν ὑπ' αὐτὸν πόλεων ἀνηκούσας τῷ δημοσίῳ λόγῳ περιέκοψε, καύσας τοὺς χάρτας. ὁ αὐτὸς Ῥωμαίοις φόρους πολλοὺς ἐχαρίσατο. ὁ αὐτὸς Νικομήδειαν σεισμῷ καταπεσοῦσαν καὶ Νίκαιαν πόλεις Βιθυνίας χρήμασιν ἀνεστήσατο. ὁ αὐτὸς Ἀθηναίοις ἀξιώσασιν ἐκ τῶν Δράκοντος καὶ Σόλωνος νόμους ἐπισυνέταξεν, χειμάσας εἰς Ἀθήνας, καὶ μυηθεὶς τὰ Ἐλευσίνια, καὶ γεφυρώσας Ἐλευσῖνα κατακλυσθεῖσαν ὑπὸ Κηφισοῦ ποταμοῦ. Πλούταρχος Χαιρωνεὺς φιλόσοφος ἐπιτροπεύειν Ἑλλάδος ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος κατετάχθη γηραιός. Σέξτος φιλόσοφος καὶ Ἀγαθόβουλος καὶ Οἰνόμαος ἐγνωρίζετο. Σαυρομάται κατεπολεμήθησαν. Ἰουδαῖοι κατὰ Λιβύην καὶ Αἴγυπτον διεφθάρησαν πολέμῳ. ἀποικίαν εἰς Λιβύην ἐρημωθεῖσαν Ἀδριανὸς ἔπεμψεν. Ἀδριανὸς πατὴρ πατρίδος καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ Σεβαστὴ ἀνηγορεύθησαν. Ῥώμης ἐπίσκοπος η Τελέσφορος ἔτη ι. Ἀντιοχείας ἐπίσκοπος δ Κορνήλιος ἔτη ιγ. Ἀλεξανδρείας ς ἐπίσκοπος Ἰοῦστος ἔτη ι. Νικόπολις καὶ Καισάρεια σεισμῷ κατεπτώθησαν. Ἱεροσολύμων ια ἐπίσκοπος Ἰοῦστος ἔτη δ. Ἱεροσολύμων ιβ ἐπίσκοπος Λευὶς ἔτη δ. Ἀδριανὸς παραχειμάζων ἐν Ἀθήναις μυεῖται τὰ Ἐλευσίνια, ἔνθα καὶ ἦξεν ἀγῶνα, ἐπισκευάσας πολλὰ τῶν τόπων, καὶ βιβλιοθήκας συστησάμενος. Ἀδριανὸς Ἰουδαίων ἀποστάντων στράτευμα ἐξέπεμψεν καταδραμόντων τὴν Ἰουδαίαν ἀπὸ Αἰγύπτου καὶ Λιβύης μετὰ πολλοὺς πολέμους. ἡγεῖτο δὲ τούτου Τίνιος Ῥοῦφος ὁ καὶ πολεμήσας Ἰουδαίους. τῆς Ἰουδαίων ἀποστάσεως Χοχεβᾶς τις ὁμογενὴς ἡγεῖτο, ὃς ἑρμηνεύεται ἀστήρ. οὗτος Χριστιανοὺς ποικίλως ἐτιμωρήσατο μὴ βουλομένους κατὰ Ῥωμαίων συμμαχεῖν. Ἰουδαῖοι κακῶς ἀπήλλαξαν. καὶ ὁ πρὸς αὐτοὺς πόλεμος πέρας ἔσχεν, ἁλόντων Ἱεροσολύμων τὸ ἔσχατον, ὡς μήτε λίθον ἐπὶ λίθον ἀφεθῆναι κατὰ τὴν θείαν φάσιν. ἔνθεν οὖν εἴργονται παντελῶς τῆς πόλεως ἐπιβαίνειν προστάξει θεοῦ, καὶ Ῥωμαίων κράτει, διασπαρέντες κατὰ παντὸς ἔθνους. Ἀδριανὸς ὕδρωπι τελευτᾷ ἐν Βαΐαις τῆς Ἰταλίας.

Ῥώμης ἐπίσκοπος θ Ὑγεινὸς ἔτη δ. Ἀντιοχείας ε ἐπίσκοπος Ἔρως ἔτη κς. Ἀλεξανδρείας ζ ἐπίσκοπος Εὐμένης ἔτη ιγ. Ἱεροσολύμων ιγ ἐπίσκοπος Ἐφραὶμ ἔτη β.

Φαβωρῖνος καὶ Πολέμων ὁ ῥήτωρ ἐγνωρίζετο. Ἡρώδης ῥήτωρ Ἀθηναῖος. Μάρκος ῥήτωρ Βυζάντιος.

Ἱεροσολύμων ιε ἐπίσκοπος Ἰούδας ἔτη β. καθ' ὃν ἐπὶ Ἀδριανοῦ τελεία καὶ ἐσχάτη γέγονεν τῆς πόλεως, καὶ τοῦ ἔθνους Ἰουδαίων ἅλωσις. λοιπὸν πρῶτος ἐξ ἐθνῶν ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων Μάρκος ἔτη η. Ἱεροσολύμων ις ἐπίσκοπος Μάρκος.

Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν ιγ Τίτος Ἀντωνῖνος ὁ ἐπικληθεὶς Εὐσεβὴς σὺν τοῖς παισὶν Αὐρηλίῳ καὶ Λουκίῳ ἔτη κγ.

Ἀντωνῖνος πατὴρ πατρίδος προσηγορεύθη. Ἰουστῖνος φιλόσοφος ἐγνωρίζετο, ὃς ὑπὲρ τοῦ καθ' ἡμᾶς λόγου βίβλον ἀπολογίας Ἀντωνίνῳ ἐπιδέδωκεν. Ῥώμης ἐπίσκοπος Πῖος ἔτη ιε. Κατὰ τοὺς χρόνους Ὑγίνου καὶ Πίου τῶν ἐπισκόπων Ῥώμης, ἕως Ἀνικήτου, Οὐαλεντινιανὸς καὶ Κέρδων ἀρχηγοὶ τῆς Μαρκίωνος αἱρέσεως ἐπὶ Ῥώμης ἐγνωρίζοντο. Μεσομήδης Κρὴς ποιητὴς νόμων κιθαρῳδικῶν ἐγνωρίζετο. Καὶ Ταῦρος Γλαυτωνικὸς Βηρύτιος. Ἀδριανὸς φιλόσοφος Νικομηδεὺς στρατηγὸς ἐγνωρίζετο, Ἐπίκλητος, καὶ Εὐφράτης, καὶ Περεγρῖνος ὁ ἑαυτὸν ἐμπρήσας κατὰ μίμησιν Καλανοῦ Βραχμᾶνος τοῦ κατ' Ἀλέξανδρον Μακεδόνα γυμνοσοφιστοῦ, Μάξιμος Τύριος, Ἀπολλώνιος Στωϊκὸς Χαλκηδόνιος, Βασιλείδης Σκυθοπολίτης. οὗτοι καὶ διδάσκαλοι Οὐηρησίμου Καίσαρος γεγόνασι. Κρίσκης Κυνικὸς φιλόσοφος Ἰουστίνῳ τῷ καθ' ἡμᾶς θείῳ φιλοσόφῳ τὸν μαρτυρικὸν συνεσκεύασε θάνατον, ἐλεγχόμενος ὑπ' αὐτοῦ λιχνότητα κυνικήν.

Ἀλεξανδρείας ζ ἐπίσκοπος Εὐμένης ἔτη .... Ἀλεξανδρείας η ἐπίσκοπος Μαρκιανὸς ἔτη ι. Ἱεροσολύμων ις Μάρκος ἔτη η. Ἱεροσολύμων ιζ ἐπίσκοπος Κασσιανὸς ἔτη ε. Ῥώμης ἐπίσκοπος ια Ἀνίκητος ἔτη ια. ἐπὶ τούτου Πολύκαρπος ἐν Ῥώμῃ πολλοὺς ἐξ αἱρέσεων μετήγαγεν. Ἀλεξανδρείας θ ἐπίσκοπος Κελαδίων ἔτη ιδ. Ἱεροσολύμων ιη ἐπίσκοπος Γούβλιος ἔτη ε. Ἱεροσολύμων ιθ ἐπίσκοπος Μάξιμος ἔτη δ. Ἱεροσολύμων κ ἐπίσκοπος Ἰουλιανὸς ἔτη β.

Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν ιδ Μάρκος Αὐρήλιος, ὁ καὶ Οὐῆρος, Λούκιος τε Αὐρήλιος, ὁ καὶ Κόμοδος ἔτη ιθ.

Λούκιος Καῖσαρ ἱερουργῶν ἐν Ἀθήναις εἶδεν πῦρ ἀπὸ δυσμῶν εἰς ἀνατολὴν κατ' οὐρανοῦ φαινόμενον. Λούκιος Καῖσαρ Πάρθους ὑποτάξας κατ' αὐτῶν ἐθριάμβευσεν. Οὐολόγεσος Πάρθων βασιλεὺς τὴν Ῥωμαίων χώραν κατέδραμεν. Περεγρῖνος ὁ φιλόσοφος ἐν πανηγύρει πυρὰν ἅψας ἑαυτὸν ἐνέπρησεν μιμούμενος Καλανὸν Βραχμανὸν κατ' Ἀλέξανδρον γυμνοσοφιστήν. Πολύκαρπος ὁ ἱερώτατος Σμύρνης ἐπίσκοπος τῷ ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρίῳ ἐτελειώθη, διωγμοῦ κατὰ τὴν Ἀσίαν γεγονότος. πολλοὶ δὲ κατὰ τὰς Γαλλίας νομίμως ὑπὲρ Χριστοῦ ἤθλησαν, ὧν τὰ μαρτύρια ἀναγέγραπται εἰς μνήμην τοῖς μετέπειτα. Ῥωμαῖοι Γερμανοὺς, καὶ Σαυρομάτας, καὶ Δάκας, καὶ Κουάδους κατεπάλαισαν. λοιμώδης τε νόσος ἐπικρατήσασα μέχρι Ῥώμης ἔφθασεν. Λούκιος αὐτοκράτωρ ἐνάτῳ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἔτει ἐτελεύτησεν. Ἀπολλινάριος ἐπίσκοπος Ἱεραπόλεως τῆς ἐν Ἀσίᾳ ἱερὸς ἀνὴρ ἤκμαζεν, καὶ Μελίτων Σαρδιανῶν ἐπίσκοπος τῆς Λυδίας, ὃς καὶ βίβλον ἀπολογίας Ἀντωνίνῳ ὑπὲρ Χριστιανῶν ἐπιδέδωκεν. Διονύσιος ἐπίσκοπος Κορίνθου ἱερὸς ἀνὴρ ἐγνωρίζετο. Ὀππιανὸς ἁλιευτικῶν ποιητὴς ἤκμαζεν Κίλιξ τῷ γένει. Ταῖς Χριστιανῶν εὐχαῖς ὁ Ῥωμαίων στρατὸς δίψῃ διαφθείρεσθαι μέλλων ἐν Κουάδοις περισώζεται, θεοῦ ὕσαντος, καὶ τοὺς πολεμίους Γερμανοὺς καὶ Σαυρομάτας σκηπτῷ διαφθείραντος, ὡς καὶ αὐτὸς Ἀντωνῖνος ἐπιστέλλων μαρτυρεῖ. Περτίναξ ἡγεῖτο τοῦ στρατοῦ· ἐφ' οὗ Πολύκαρπος ἐν Ῥώμῃ.

Ῥώμης ἐπίσκοπος ιβ Σωτήριχος ἔτη δ. Ἀντιοχείας ς ἐπίσκοπος Θεόφιλος ἔτη ιγ. Θεοφίλου τούτου συγγράμματα εἰσὶ καὶ φέρονται. Ἀλεξανδρείας ἐπίσκοπος ι Ἀγριππῖνος ἔτη ιβ. Ἱεροσολύμων ἐπίσκοπος κγ Γάϊος ἔτη γ. Ἱεροσολύμων κδ ἐπίσκοπος Ἰουλιανὸς ἔτη δ. ἡ κατὰ Φρύγας συνέστη ψευδοπροφητεία. Ἡρωδιανὸς γραμματικὸς ἄριστος ἤκμαζεν. Γαληνὸς ἰατρὸς ἄριστος ἤκμασεν τῷ γένει Περγαμηνὸς δ Αὐρηλίου Ἀντωνίνου καὶ τοῦ Οὐήρου. Ἰουλιανὸς νομοθέτης ἐν Ῥώμῃ, καὶ Φρόντων ὁ ῥήτωρ. Ἀριστείδης Σμυρναῖος σοφιστής. Νικόστρατος Νικαεύς. Ὀππιανὸς Κίλιξ ποιητὴς ἁλιευτικῶν. Σέξτος ἀδελφιδοῦς Πλουτάρχου τοῦ Χαιρωνέως φιλόσοφος. Ἀττικὸς Πλατωνικὸς φιλόσοφος. Ἀντωνῖνος κοινωνὸν τῆς βασιλείας Κόμοδον ἴδιον παῖδα ἀνέδειξεν. ὁ αὐτὸς κατὰ τῶν πολεμίων σὺν αὐτῷ ἐθριάμβευσεν. Ἀντωνῖνος καὶ Κόμοδος οἱ αὐτοκράτορες διανομὰς καὶ θέας παντοίας παρέχοντες, τά τε δημόσια τέλη ἀνῆκαν, καὶ τοὺς τῶν χρεῶν χάρτας ἐπὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς ἀγορᾶς κατέφλεξαν. νόμους καὶ διατάξεις εὖ συνθέντες ἀνενεώσαντο. Ἀντωνῖνος ἐν Παννονίαις, ὡς δέ τινες ἄλλοι, ἐν Σπανίαις, νόσῳ τελευτᾷ.

Ῥώμης ιγ ἐπίσκοπος Ἐλευθέριος ἔτη ε. Ἀντιοχείας ζ ἐπίσκοπος Μάξιμος ἔτη ιγ. Ἱεροσολύμων κε ἐπίσκοπος Ἠλίας ἔτη δ. Ἱεροσολύμων κς ἐπίσκοπος Ἀπίων, οἱ δὲ Καπίτων, ἔτη δ.

Σμύρνα πόλις τῆς Ἀσίας σεισμῷ κατεπτώθη. καὶ πρὸς ἀνοικοδομὴν αἰτεῖται τῶν φόρων ἔτη ι.

Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν ιε Κόμοδος ἔτη ιγ.

Κόμοδος ὑπὸ τῆς συγκλήτου Σεβαστὸς ἀνερρήθη. ὁ αὐτὸς κατὰ Γερμανῶν ἐθριάμβευσεν. Εἰρηναῖος ἐπίσκοπος Λουγδούνων πόλεως Γαλλίας θείοις λόγοις καὶ πράξεσι διέλαμπεν. τὸ Σεραπεῖον ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κατεφλέχθη. Τὰς ἐν τῷ Καπιτωλίῳ βιβλιοθήκας καὶ ἄλλα τούτου μέρη σκηπτὸς κατέφλεξεν. τῷ ἡλιακῷ κολοσσῷ τὴν κεφαλὴν ἀφελὼν Κόμοδος τὴν ἑαυτοῦ ἔστησεν. Ἐμπρησμὸς μέγας τό τε Παλάτιον Ῥώμης, καὶ τὴν οἰκίαν τῶν Παρθένων, καὶ ἄλλα πλεῖστα ἐνέπρησεν. Κόμοδος τοὺς ἐν γερουσίᾳ τιμίους ἀνελὼν, ἐν οἷς καὶ Ἰουλιανὸν νομοθέτην, καὶ Ἀντώνιον ἴδιον ἀδελφιδοῦν, ὑπὸ Ναρκίσσου τινὸς ἱπποδάμαστοῦ βασιλέως διαφθείρεται ἐν τοῖς βασιλείοις.

Ῥώμης ἐπίσκοπος ιδ Βίκτωρ ἔτη ιβ.

Ἀντιοχείας ἐπίσκοπος ζ Μάξιμος ἔτη ....

Ἀντιο-

Ἀντιοχείας ἐπίσκοπος η Σεραπίων ἔτη κε.
Ἀλεξανδρείας ἐπίσκοπος ι Ἀγριππῖνος ἔτη ιβ.
Ἀλεξανδρείας ἐπίσκοπος ια Ἰουλιανὸς ἔτη ι.
Ἀλεξανδρείας ἐπίσκοπος ιβ Δημήτριος ἔτη μγ.
Ἱεροσολύμων ἐπίσκοπος κζ Μάξιμος ἔτη δ.
Ἱεροσολύμων ἐπίσκοπος κη Ἀντωνῖνος ἔτη ε.
Ἱεροσολύμων ἐπίσκοπος κθ Οὐάλης ἔτη γ.
Ἱεροσολύμων ἐπίσκοπος λ Νάρκισσος ἔτη δ.

Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν ιε Ἔλβιος Περτίναξ μῆνας ϛ.

Περτίναξ ὑπὸ τῆς συγκλήτου .... Καὶ ἄριστος ἀνὴρ σφόδρα τῶν στρατιωτικῶν προνοῶν ὑπὸ στρατιωτῶν ἀναιρεῖται διὰ τοῦτο, βασιλεύσας μῆνας ϛ, κατὰ δὲ ἄλλους οὐδὲ τρεῖς ὅλους. Μεθ᾽ ὃν βασιλεύσας Ἰουλιανὸς ὁ κληθεὶς Δίδιος [διὰ τὸ χρήμασι τὴν βασιλείαν ὠνήσασθαι] καθαιρεῖται τῆς ἀρχῆς μετὰ δύο μῆνας ὑπὸ τῶν φίλων Σεβήρου.

Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν ιζ Σεύηρος ἔτη ιη.

Σεύηρος βασιλεύσας εὐθὺς τοὺς Περτίνακος φονευτὰς ἀνεῖλεν. Κλήμης ὁ στρωματεὺς πρεσβύτερος Ἀλεξανδρείας ἄριστος διδάσκαλος ἐν τῇ κατὰ Χριστὸν φιλοσοφίᾳ συντάττων διέλαμπεν. Πάνταινος φιλόσοφος ἀπὸ Στωϊκῶν ἐν τῷ θείῳ λόγῳ διέπρεπεν. Ἀφρικανὸς ἱστορικὸς Χριστιανὸς ἤκμαζεν. Λεωνίδης Ὠριγένους πατὴρ ἐμαρτύρησεν. Διωγμοῦ γεγονότος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Μυστιανὸς ἐκκλησιαστικὸς συγγραφεὺς ἐγνωρίζετο. Ὠριγένης ἐγνωρίζετο. Νίγρον στρατηγὸν ἐπαναστάντα τοῖς πράγμασι, καὶ τὸ Βυζάντιον χειρωσάμενον ..... Νικαίας μητροπόλεως Βιθυνίας Περσικὴν δύναμιν ἀθροίσαντα, καὶ Βολόγαισον τὸν Περσῶν βασιλέα, καὶ ἄλλους βαρβάρους ὁ Σεύηρος ἀναιρεῖ διὰ τῶν ἑαυτοῦ στρατηγῶν. τό, τε Βυζάντιον ἀναλαμβάνει πολιορκίᾳ, διαφθείρας τοὺς Νίγρου συνδρόμους. Σεύηρος πρὸς Οὐολόγαισον καὶ Πέρσας πολεμήσας φυγάδα τοῦτον τρεψάμενος κατέστησε. τήν τε Νίσιβιν ἀναλαμβάνει πάλιν προδοθεῖσαν Πέρσαις.

Ῥώμης ἐπίσκοπος ιε Ζεφυρῖνος ἔτη ιβ.
Ἀντιοχείας ἐπίσκοπος θ Σεραπίων ἔτη ....
Ἱεροσολύμων ἐπίσκοπος λ Νάρκισσος ἔτη δ.
Ἱεροσολύμων ἐπίσκοπος λα Δολιχιανὸς ἔτη ιβ.

Σεύηρος Οὐολογαίσου Περσῶν βασιλέως φυγόντος τὴν Νίσιβιν καὶ ἄλλας πόλεις Πέρσαις προδοθείσας. Ῥωμαίοις δὲ πρότερον ἀνηκούσας περιεστήσατο. Σεύηρος Ἀδιαβηνοὺς καὶ Ἄραβας συμμαχήσαντας τῷ Νίγρῳ καθυπέταξεν. ὁ αὐτὸς Κολχικὴν περιεστήσατο. Σεύηρος εἰς Ῥώμην ἐλθὼν Ἀλβῖνον τυραννήσαντα κατὰ Λουγδούνων πόλιν ἀνεῖλεν. Σεύηρος εἰς Βρεττανίαν ἐλθὼν νόσῳ πολεμίᾳ τελευτᾷ, ἤγουν ἐπιληψίᾳ. Ῥώμης ἐπίσκοπος ιε Ζεφυρῖνος ἔτη ιβ. Ἀντιοχείας ἐπίσκοπος Σεραπίων ἔτη ... Ἀλεξανδρείας ἐπίσκοπος ιβ Δημήτριος ἔτη ... Ἱεροσολύμων ἐπίσκοπος λα Δολιχιανός. Ἱεροσολύμων ἐπίσκοπος λα Δῖος ἔτη η.

Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν ιη Ἀντωνῖνος ὁ ἐπικληθεὶς Καράκαλλος υἱὸς Σευήρου ἔτη ζ.

Σὺν ἀδελφῷ Γέτα, ὃν καὶ ἀνεῖλεν φονικώτερος γεγονὼς Κομόδου, καὶ πολλοὺς ἀνελὼν ἀδίκως. οὗτος ἐλθὼν εἰς Ἀλεξάνδρειαν τὸ πάσης ἐπίσημον σὺν πολλῷ πλήθει διέφθειρεν διὰ στάσιν δημοτικήν, ἀκόρεστος ὢν αἱμάτων. ὁ δὲ αὐτὸς Ἀρταβάνῃ τῷ Περσῶν βασιλεῖ πολεμεῖν δοκιμάσας ἀναιρεῖται δόλῳ πρὸς Καρραις καὶ Ἐδέσσῃ. πόλεις δὲ αὗται τῆς Ὀσροηνῆς.

Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν ιθ Μακρῖνος ἔτος α.

Ὡς ἄλλοι μῆνας ϛ. ἐσφάγη ἐν Ἀρχελαΐδι. Κιρκησίοις Ἡφαιστείοις ἐκάη τὸ ἀμφιθέατρον ἐν Ῥώμῃ. Ἀντιοχείας ἐπίσκοπος ιθ Ἀσκληπιάδης ἔτη δ. Ἱεροσολύμων λγ ἐπίσκοπος Γερμανίων ἔτη δ.

Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν κ Ἀντωνῖνος Αὐρήλιος Ἐλεαγάβαλος ἔτη δ.

Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν κα Ἀλέξανδρος ὁ Μαμμαίας υἱός, ἀδελφιδοῦς αὐτοῦ ἐν Ἀρκαῖς γῆς ἀγάλλου τεχθεὶς Φοινίκης, ὑπαγόμενος Οὐλπιανοῦ τοῦ νομοθέτου τῇ γνώμῃ σφόδρα τῆς στρατιωτικῆς ἀταξίας ἀντεχόμενος. Διὸ καὶ

ἀνῃρέθη, τοῦ βασιλέως ὁρμηθεὶς, ὑπὸ στρατιωτῶν. Οὐρανὸς δὲ ὃς ἐν Ἐδέσσῃ τῆς Ὀσροηνῆς αὐτοκράτωρ ἀναγορευθεὶς, καὶ κατὰ Ἀλεξάνδρου τυραννήσας διαφθείρεται ὑπ' αὐτοῦ, ἡνίκα καὶ Πέρσας καταδραμόντας Καππαδοκίαν καὶ Νίσιβιν πολιορκοῦντας Ἀλέξανδρος ἐξώθησεν. Ἀλλὰ [εἰς Ῥώμην] ἐπανελθὼν ἀναιρεῖται σὺν τῇ μητρὶ ὑπὸ στρατιωτικοῦ θορύβου.

Ῥώμης ἐπίσκοπος ιϛ Κάλλιστος ἔτη ε. Ἀντιοχείας ἐπίσκοπος θ Ἀσκληπιάδης ἔτη θ. Ἱεροσολύμων ἐπίσκοπος λδ Ναρκισσὸς ἔτη ι.

Ἱππόλυτος ἱερὸς φιλόσοφος ἐπίσκοπος Πόρτου τοῦ κατὰ τὴν Ῥώμην σφόδρα διαπρεπῶς ἤνθει ἐν τῇ κατὰ Χριστὸν φιλοσοφίᾳ πλεῖστα ψυχωφελῆ συντάττων ὑπομνήματα. Ἀλέξανδρος ὁ Μαμμαίας υἱὸς μετὰ τὴν ἀναίρεσιν Οὐρανίου τοῦ τυράννου καὶ τὴν κατὰ Περσῶν εὐδοκίμησιν ἐπανελθὼν [ἐν Ῥώμῃ] ἀναιρεῖται σὺν μητρὶ Μαμμαίᾳ ἐν Μογουντιακῷ, στρατιωτικῇ ἐπαναστάσει.

Ῥώμης ἐπίσκοπος ιζ Οὐρβανὸς ἔτη ζ. Ἀντιοχείας ἐπίσκοπος ι Φίλητος, ἢ Φίλιππος, ἔτη η. Ἀντιοχείας ἐπίσκοπος ια Ζέβεννος ἔτη ϛ. Ἱεροσολύμων ἐπίσκοπος λε πάλιν Νάρκισσος ἔτη ι.

Ἐμμαοῦς ἡ ἐν Παλαιστίνῃ κώμη, περὶ ἧς φέρεται ἐν τοῖς ἱεροῖς εὐαγγελίοις, Νικόπολις ἐπωνόμασθη καλεῖσθαι ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ αὐτοκράτορος, Ἀφρικανοῦ πρεσβεύσαντος τοῦ τὰς ἱστορίας ἐν πεντεβίβλῳ συγγραψαμένου. Ἀφρικανὸς τὴν ἐννεάβιβλον τῶν Κεστῶν ἐπιγεγραμμένων πραγματείαν ἰατρικῶν καὶ φυσικῶν, καὶ γεωργικῶν, καὶ χυμικῶν περιέχουσαν δυνάμεις Ἀλεξάνδρῳ τούτῳ προσφωνεῖ. Ἀφρικανὸς Αὔγαρον φησὶν ἱερὸν ἄνδρα τὸν πρώην Αὐγάρου ὁμώνυμον βασιλέως Ἐδέσσης.

Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν κβ Μαξιμῖνος ἔτη γ.

Μαξιμῖνος κατὰ Χριστιανῶν διωγμὸν ἐκίνησεν. οὗτος τύραννός τις καὶ ἀγερωχότατος ἦν, ὡς καὶ τὴν ἰδίαν γαμετὴν ἀνελεῖν. οὗτος ἀνῃρέθη κακῶς ἐν τῇ Ἀκυληΐᾳ ὑπὸ τῶν στρατευμάτων. Θεμιστοκλῆς φιλόσοφος ἤκμασεν, ᾧ τὸν Πύθιον Ἕλληνες μαρτυρῆσαι μυθεύονται τόδε ἔπος ἀνειπόντα,

Ἔσθλος ἀνὴρ μακάρεσσι τετιμένος ὀλβιοδαίμων.

Πλωτῖνος φιλόσοφος ὁ τὰς ἐννεάδας γράψας ἤκμαζεν. Περσῶν ἐβασίλευσε Σαπώρης ἔτη λα.

Ῥώμης ἐπίσκοπος ιη Ἀντέρως μῆνα α. Ῥωμαίοις ἐπίσκοπος ιθ. Ποντιανὸς ἔτη γ. Τινὲς Ποντιανὸν πρὸ τοῦ Ἀντέρωτος φασὶν ἐπισκοπῆσαι Ῥώμης. Ἀντιοχέων ἐπίσκοπος ια Ζέβεννος ἔτη ϛ. Ἀλεξανδρείας ἐπίσκοπος ιγ Ἡρακλᾶς ἔτη ιζ. Ἱεροσολύμων ἐπίσκοπος λε τὸ δεύτερον Νάρκισσος ἔτη ι. Ἱεροσολύμων ἐπίσκοπος λϛ Ἀλέξανδρος ὁ μάρτυς ἔτη ιε.

Ὠριγένης ἀπὸ Ἀλεξανδρείας εἰς Καισάρειαν Παλαιστίνης μετέστη.

Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν κγ Γορδιανὸς ἔτη ϛ.

Οὗτος ἐξ Ἰταλίας εἰς Πάρθους ἐλθὼν, καὶ Σαπώρην τὸν Ἀρταξέρξου υἱὸν Περσῶν βασιλέα πολεμήσας ἐτρέψατο, καὶ Νίσιβιν καὶ Κάρρας αἱρεθείσας ὑπὸ Περσῶν ἐπὶ Μαξιμίνου τοῦ Μυσοῦ Ῥωμαίοις ὑπέταξεν. ἀλλὰ πρὸς Κτησιφῶντα γινόμενος ἀναιρεῖται ὑπὸ τῶν οἰκείων στρατιωτῶν ὑπάρχου Φιλίππου γνώμῃ.

Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν κδ Φίλιππος ἔτη ζ.

Ῥώμης ἐπίσκοπος κ Φαβιανὸς μάρτυς ἔτη ιγ. Ἀντιοχείας ἐπίσκοπος ιβ Βαβυλᾶς μάρτυς ἔτη ιγ. Ἀλεξανδρείας ἐπίσκοπος ιγ Ἡρακλᾶς ἔτη ιϛ. Ἱεροσολύμων ἐπίσκοπος λϛ Ἀλέξανδρος μάρτυς ἔτη ιε. Πλωτῖνος φιλόσοφος τῆς Πλατωνικῆς διατριβῆς καθηγούμενος. Τούτου Πορφύριος ἠκροάσατο. Θεόπομπος φιλόσοφος ἐν Χαιρωνείᾳ ἤκμαζεν. Νικάτωρ ὁ σοφιστὴς Ἀθήνησιν ἤκμαζεν. Τότε καὶ Ὠριγένης ἑξηκοστὸν ἄγων ἔτος διαλέξεις ἐποιεῖτο τῷ πλήθει ταχυγράφοις ἐκλαμβανομένας, ἐπιστέλλει δὲ καὶ Φιλίππῳ τῷ βασιλεῖ καὶ Σευήρᾳ τῇ τούτου γυναικὶ βασιλίδι.

Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν κε Δέκιος ἔτη β.

Οὗτος διὰ τὸ πρὸς Φίλιππον ἔχθος πικρὸν ἤγειρεν κατὰ Χριστιανῶν διωγμὸν, ἐν ᾧ Φαβιανὸς ἐπὶ τῆς Ῥώμης ὁ τηνικαῦτα ἐπίσκοπος τὸν μαρτυρικὸν ἀνεδήσατο στέφανον. Βαβυλᾶς τε κατὰ τὴν Ἀντιόχειαν ἐπισκοπῶν, καὶ Ἱεροσολύμων Ἀλέξανδρος ἱερὸς τὸ δεύτερον παραστὰς ἡγεμονικοῖς βήμασιν ἐπὶ τῆς εἱρκτῆς τελευτᾷ. Τότε καὶ Κυπριανὸς διαπρέπων ἔργοις καὶ λόγοις θεοσεβείας ὁ μέγας Καρθαγένης ἐπίσκοπος τῷ ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρίῳ τελειοῦται.

Ἀντιοχείας ἐπίσκοπος ιβ Βαβυλᾶς μάρτυς ἔτη ιγ. Ἀλεξανδρείας ἐπίσκοπος ιγ Ἡρακλᾶς ἔτη ιϛ. Ἱεροσολύμων ἐπίσκοπος λϛ Ἀλέξανδρος, ὁ καὶ μάρτυς, ἔτη ιε.

Ῥώμης ἐπίσκοπος κα΄ Κορνήλιος ἔτη γ. Ἀντιοχείας ἐπίσκοπος ιγ΄ Φλαβιανὸς ἔτη θ. Ἀλεξανδρείας ἐπίσκοπος ιδ΄ Διονύσιος ἔτη ιζ. Ἱεροσολύμων ἐπίσκοπος Μαζαβάνης ἔτη κα. Ῥώμης κβ΄ ἐπίσκοπος Λούκιος ἔτη β.

Ναβάτος αἱρεσιάρχης πρεσβύτερος Ῥώμης ἐγνωρίζετο.

Σκύθαι οἱ λεγόμενοι Γόθθοι περαιωθέντες τὸν Ἴστρον ποταμὸν πλοίοις, τὴν Ῥωμαίων ἐπικράτειαν κατενέμοντο. οὗτοι δὲ τοὺς Μυσοὺς φεύγοντας εἰς Νικόπολιν περιέσχον. Δέκιος δὲ ἐπελθὼν αὐτοῖς, ὡς Δέξιππος ἱστορεῖ, καὶ τρισμυρίους κτείνας ἐλαττοῦται κατὰ τὴν μάχην, ὡς καὶ τὴν Φιλιππόπολιν ἀπολέσαι ληφθεῖσαν ὑπ' αὐτῶν, καὶ Θρᾶκας πολλοὺς ἀναιρεθῆναι. ἐπανιοῦσι δὲ Σκύθαις ἐπὶ τὰ σφέτερα ὁ αὐτὸς Δέκιος ἐπιθέμενος ἀναιρεῖται ἐν Ἀβύρτῳ τῷ λεγομένῳ Φόρῳ Θεμβρωνίῳ, σὺν τῷ παιδὶ διὰ νυκτός. οἵ τε Σκύθαι μετὰ πλείστων αἰχμαλώτων καὶ λαφύρων ἐπανέρχονται. Καὶ τὰ στρατόπεδα βασιλέα πάλαι τινὰ γενόμενον ὕπατον Γάλλον ἀναγορεύουσιν ἅμα Βολουσιανῷ τῷ παιδί. οἳ καὶ βασιλεύουσι κατὰ Δέξιππον μῆνας ιη΄ πράξαντες οὐδὲν ἀξιόλογον, κατὰ δὲ ἄλλους τινὰς, ἔτη γ. καὶ καθ' ἑτέρους ἔτη β. ἐσφάγησάν τε προδοθέντες ὑπὸ τῆς ἰδίας δυνάμεως ἐν Φόρῳ Φλαμινίου.

Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν	κε΄	Γάλλος καὶ Βολουσιανὸς	ἔτη β.
Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν	κς΄	Βαλεριανὸς καὶ Γαλιηνὸς	ἔτη ιε.

Περσῶν γ΄ ἐβασίλευσεν Ὁρμίσδας ἔτος α. Περσῶν δ΄ ἐβασίλευσεν Οὐαραράνης ἔτη γ.

Ῥώμης ἐπίσκοπος κδ΄ Στέφανος ἔτη β. Ῥώμης ἐπίσκοπος κε΄ Ξύστος ἔτη θ. Ῥώμης ἐπίσκοπος κς΄ Διονύσιος ἔτη η. Ἀντιοχείας ἐπίσκοπος ιδ΄ Δημητριανὸς ἔτη δ. Ἀντιοχείας ἐπίσκοπος ιε΄ Παῦλος ὁ Σαμοσατεὺς ἔτη η. Οὗτος ἐξεώσθη θείᾳ ψήφῳ καὶ κρίσει πατέρων ἁγίων τὴν Ἀρτέμωνος ἀνανεωσάμενος αἵρεσιν. Ἀντιοχείας ἐπίσκοπος ις΄ Δόμνινος ἔτη γ. Ἀλεξανδρείας ἐπίσκοπος ιδ΄ Διονύσιος ἔτη ιζ. Ἀλεξανδρείας ἐπίσκοπος ιε΄ Μάξιμος ἔτη η. Ἱεροσολύμων ἐπίσκοπος λζ΄ Μαζαβάνης ἔτη κα. Ἐπὶ Βαλεριανοῦ καὶ Γαλιηνοῦ πάλιν οἱ Σκύθαι διαβάντες τὸν Ἴστρον ποταμὸν τήν τε Θρᾴκην ἐλῄιζον, καὶ Θεσσαλονίκην ἐπολιόρκησαν τὴν Ἰλλυρίδα πόλιν, οὐδὲν ἄριστον ἐπ' αὐτῇ δράσαντες τῇ τῶν φυλάκων ἀνδρείᾳ. διὰ τοῦτο ταραχθέντες Ἕλληνες τὰς Θερμοπύλας ἐφρούρησαν, τό, τε τεῖχος Ἀθηναίων ἀνῳκοδόμησαν καθαιρεθὲν ἀπὸ τῶν Σύλλου χρόνων. Πελοποννήσιοι δὲ ἀπὸ θαλάσσης εἰς θάλασσαν τὸν Ἰσθμὸν διετείχιζαν. οἱ δὲ Σκύθαι μετὰ πολλῶν λαφύρων εἰς τὰ ἴδια ἦλθον. ἐπὶ τούτοις καὶ Σαπώρης ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς καταδραμὼν Συρίαν ἦλθεν εἰς Ἀντιόχειαν, καὶ πᾶσαν Καππαδοκίαν ἐδῄωσεν. τοῦ δὲ Ῥωμαϊκοῦ στρατοῦ λιμώξαντος ἐν Ἐδέσσῃ, καὶ διὰ τοῦτο ταραχθέντος, Οὐαλεριανὸς πεισθεὶς, καὶ χρηματισάμενος ἐπὶ δευτέραν ἰέναι μάχην ἑαυτὸν προύδωκεν τῷ Περσῶν βασιλεῖ Σαπώρῃ συνθέμενος καὶ τὴν αὐτοῦ στρατείαν προδώσειν. ὧν αἰσθόμενοι Ῥωμαῖοι μόλις διέφυγον, ὀλίγων ἀναιρεθέντων. οὓς καταδιώκων ὁ Περσῶν βασιλεὺς Σαπώρης τήν τε μεγάλην Ἀντιόχειαν αἱρεῖ, καὶ τὴν Κιλίκων Ταρσὸν, καὶ τὴν Καππαδόκων Καισάρειαν. Τότε Πέρσαι διασπαρέντες ὑπὸ πλεονεξίας ἄλλοι ἀλλαχοῦ προθέντες ἀναιροῦνται πλεῖστοι, Καλλίστου τούτοις ἐπελθόντος ἀδοκήτως ναυσὶ μετὰ δυνάμεως τοῦ Ῥωμαίων στρατηγοῦ, ὃν φυγόντες προσεστήσαντο αὐτοῖς, οὗτος καὶ τὰς Σαπώρου παλλακίδας σὺν πολλῷ πλούτῳ λαβὼν εἰς Σεβαστὴν καὶ Κώρυκον μετέστη σὺν τῷ στόλῳ, ἔνθα τρισχιλίους Περσῶν ἀνεῖλεν. Τούτοις Σαπώρης περιαλγήσας μετὰ σπουδῆς ἀναστρέφει, καὶ φόβου. καὶ Οὐαλεριανὸς μένει παρὰ Πέρσαις, ἕως τέλους ζωῆς. Ὠδέναθος δὲ Παλμυρηνὸς ἀνὴρ στρατηγικὸς συμμαχῶν Ῥωμαίοις πολλοὺς διέφθειρεν Περσῶν ἀναστρέφοντας κατὰ τὴν Εὐφρατησίαν ἐπιθέμενος χώραν, ὃς καὶ στρατηγὸς τῆς ἑῴας ὑπὸ Γαλιηνοῦ διὰ τοῦτο τετίμηται, διαφθείρας καί τινας τῶν ἐπαναστάντων αὐτῷ Ῥωμαίων κατὰ Φοινίκην. Τότε πάλιν οἱ Σκύθαι, οἱ καὶ Γόθθοι λεγόμενοι ἐπιχωρίως, διὰ τῆς Ποντικῆς θαλάσσης ἐλθόντες εἰς Βιθυνίαν, καὶ πᾶσαν Ἀσίαν, καὶ Λυδίαν χωρήσαντες τήν τε Νικομήδειαν.

* * *

ΛΕΙΠΕΙ ΦΥΛΛΑ.

* * *

Γαλιηνὸς υἱὸς Βαλεριανοῦ ἐσφάγη ὑπὸ στρατιωτῶν πλησίον Μεδιολάνου.

Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν Κλαύδιος	ἔτη β.

Κυντίλλος ἀδελφὸς Κλαυδίου ἐβασίλευσεν ἡμέρας ....

Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν Αὐρηλιανὸς ἔτη ϛ̄.

Ἀνῃρέθη ὑπὸ στρατιωτῶν μεταξὺ Ἡρακλείας, καὶ Βυζαντίου ἐν τῷ καλουμένῳ Καινῷ φρουρίῳ. ἐπὶ τούτου Μάνης αἱρεσιάρχης ἀνεφύη.

Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν Τάκιτος μῆνας ἕξ.
Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν Πρόβος ἔτη ϛ̄.

Τῷ ϛ̄ ἔτει Πρόβου Σατορνῖνος στρατοπεδάρχης τὴν καινὴν Ἀντιόχειαν ἤρξατο κτίζειν, ὃς ὕστερον ἐπαναστὰς τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ ἐσφάγη ...... ἐν Σερμίῳ.

Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν Κᾶρος σὺν τοῖς παισὶ Καρίνῳ καὶ Νουμεριανῷ. Κᾶρος ἀνὴρ Γαλάτης ἀνδρεῖος ὑπάρχων ἐχειρώσατο Σαρμάτας ἐπαναστάντας. πολεμήσας δὲ καὶ Πέρσας παρέλαβε Κτησιφῶντα. ὃς παρὰ τῷ ποταμῷ Τίγριδι διαστρατοπεδευόμενος, κεραυνοῦ κατασκήψαντος ἀθρόως, ἅμα τῇ σκηνῇ διαφθείρεται. Μεθ' ὃν ὁ Νουμεριανὸς υἱὸς αὐτοῦ βασιλεύει λ̄ μόνας ἡμέρας. ἐπανιὼν γὰρ ἐκ Περσῶν, καὶ ὀφθαλμιάσας ὑπὸ τοῦ ἰδίου πενθεροῦ φονεύεται τὴν μὲν προσηγορίαν Ἄπρος, ἐξάρχου δὲ κατὰ τὸ στρατόπεδον ὄντος, καὶ βασιλεύσαι πεισθέντος.

Ῥώμης ἐπίσκοπος κ̄ζ Φῆλιξ ἔτη ε̄. μετὰ Φήλικα Εὐτυχιανὸς μῆνας η̄. μεθ' ὃν κη̄ Γάϊος ἔτη ιε̄. Ἀντιοχείας ἐπίσκοπος ιδ Κύριλλος ἔτη ιε̄. Ἀλεξανδρείας ἐπίσκοπος ιε ἔτη ιη̄. Ἀλεξανδρείας ιϛ̄ ἐπίσκοπος Θεωνᾶς ἔτη ιθ̄. Ἱεροσολύμων ἐπίσκοπος λη Ὑμέναιος ιβ̄.

Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν Διοκλητιανὸς ἔτη κ̄.

Διοκλητιανὸς παραλαβὼν τὴν ἀρχὴν τὸν ὕπαρχον Ἄπρον τὸν τοῦ Νουμεριανοῦ σφαγέα παραχρῆμα φονεύει.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΥΣΕ-

ΕΥΣΕΒΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΜΦΙΛΟΥ
ΧΡΟΝΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.

Μωϋσέα μὲν τὸν ἐξ Ἑβραίων προφητῶν ἁπάντων πρῶτον ἀμφὶ τοῦ σωτῆρος ἡμῶν, λέγω δὲ τοῦ Χριστοῦ, ἀμφί τε τῆς τῶν ἐθνῶν δι' αὐτοῦ θεογνωσίας χρησμοὺς καὶ λόγια θεῖα γραφῇ παραδεδωκότα τοῖς χρόνοις ἀκμάσαι κατὰ Ἴναχον εἰρήκασιν ἄνδρες ἐν παιδεύσει γνώριμοι, Κλήμης, Ἀφρικανός, Τατιανὸς τοῦ καθ' ἡμᾶς λόγου, τῶν τε ἐκ περιτομῆς Ἰώσηππος καὶ Ἰοῦστος, ἰδίως ἕκαστος τὴν ἀπόδειξιν ἐκ παλαιᾶς ὑποχόντες ἱστορίας. Ἴναχον δὲ τῶν Ἰλιακῶν ἔτεσιν ἑπτακοσίοις πρεσβεύειν. Ἑλληνικῶν δὲ φιλοσόφων, ὅστις ποτὲ ἦν ἐκεῖνος ἀνὴρ ὁ τὴν καθ' ἡμῶν συσκευὴν προβεβλημένος, ἐν τῇ δ' τῆς εἰς μάτην αὐτῷ πονηθείσης καθ' ἡμῶν ὑποθέσεως περὶ τῶν Σεμιράμεως χρόνων τὸν Μωσέα γεγονέναι φησίν. Βασιλεὺς δὲ Ἀσσυρίων ἡ Σεμίραμις πρόσθεν ἔτεσι ν' πρὸς τοῖς ρ'. ὥστε εἶναι κατὰ τοῦτον τῶν Τρωϊκῶν Μωσέα πρεσβύτερον ν' καὶ ὀκτακοσίοις ἔτεσιν. ἐγὼ δὲ περὶ πολλοῦ τὸν ἀληθῆ λόγον τιμώμενος, καὶ τὸ ἀκριβὲς ἀνιχνεῦσαι διὰ σπουδῆς προθέμενος. ἔνθεν ὁρμηθεὶς ἐν μὲν τῇ πρὸ ταύτης συντάξει ὕλας ἐκπορίζων ἐμαυτῷ, χρόνων ἀναγραφὰς συνελεξάμην παντοίας βασιλείας τῶν Χαλδαίων, Ἀσσυρίων, Μήδων, Περσῶν, Λυδῶν, Ἑβραίων, Αἰγυπτίων, Ἀθηναίων, Ἀργείων, Σικυωνίων, Λακεδαιμονίων, Κορινθίων, Θετταλῶν, Μακεδονίων, Λατίνων, εἰς ὕστερον γέγονεν ἐπίκλην ὄνομα Ῥωμαῖοι. ὁμοῦ γίνονται ιε'. ἐν δὲ τῷ παρόντι ἐπὶ τὸ αὐτὸ τοὺς χρόνους συναγαγὼν, καὶ ἀντιπαραθεὶς ἐκ παραλλήλου τὸν παρ' ἑκάστῳ ἔθνει τῶν ἐτῶν ἀριθμὸν, χρονικοῦ κανόνος σύνταξιν ἐποιησάμην. εὑρών τε παρ' Ἑβραίοις διαφέρους τῶν χρόνων ἀποδόσεις, τὴν μὲν πλεονάζουσαν, τὴν δὲ ἐνδέουσαν, ταύτην μετῆλθον. πλὴν ἀλλὰ καὶ οὕτως κατὰ μὲν Ἴναχον, ὃν πρῶτον Ἕλληνες Ἄργους βασιλεῦσαί φασι, τὸν Ἑβραίων προπάτορα Ἰσραὴλ γενόμενον εὗρον, ἐξ οὗ τὸ δωδεκάφυλον τοῦ Ἰουδαίων ἔθνους τῆς τοῦ Ἰσραὴλ ἐπωνυμίας ἠξιώθη. Κατὰ δὲ Σεμίραμιν τὸν Ἀβραὰμ Χαλδαῖον μὲν τὸ γένος, ἄλλως γε ἄνδρα θεοφιλῆ καὶ πρῶτον τῶν παρ' Ἑβραίοις προφητῶν εἶναι πεπιστευμένον. Μωσέα δὲ, φιλαλήθως εἰπεῖν, τούτων μὲν νεώτερον, τῶν δὲ παρ' Ἕλλησιν ἀρχαιολογουμένων πρεσβύτατον, Ὁμήρου λέγω, καὶ Ἡσιόδου, καὶ αὐτῶν τῶν Τρωϊκῶν, καὶ ἔτι Διοσκόρων, Ἀσκληπιοῦ, Διονύσου, ἡρώων τε πάντων, Ἑρμοῦ τε καὶ Ἀπόλλωνος, τῶν τε λοιπῶν παρ' Ἕλλησι θεῶν, μυστηρίων τε καὶ τελετῶν, Διός τε αὐτοῦ πράξεων τῶν παρ' Ἕλλησι μνημονευομένων. Τούτων γὰρ ἁπάντων τὴν ἱστορίαν νεωτέραν τῆς Κέκροπος ἡλικίας παῖδες Ἑλλήνων παραδεδώκασι. Μωϋσέα δὲ ἡ παροῦσα ἐξέτασις τῶν χρόνων γενέσθαι κατὰ Κέκροπα τὸν διφυῆ, ὃν πρῶτόν φασι τῆς Ἀττικῆς βασιλεῦσαι, συνίστησι πρὸ τῶν Ἰλιακῶν ἀμφὶ τ' ἔτη. * *

Συντρεχόντων ὁμολογουμένως τῶν χρόνων Αὐγούστου Ῥωμαίων αὐτοκράτορος, καὶ τῆς τοῦ σωτῆρος ἡμῶν γενέσεως, ἀρχήν τε τῆς εὐαγγελικῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ ποιησαμένου κατὰ τὸ πεντεκαιδέκατον ἔτος Τιβερίου Καίσαρος, εἴ τις ἀπὸ τούτου συναγαγεῖν ἐθέλοι τὸν τῶν ἐτῶν ἀριθμὸν, προϊὼν ἐπὶ τοὺς ἀνωτέρω χρόνους τοὺς μέχρι Δαρείου τοῦ Περσῶν βασιλέως, καὶ τῆς κατ' αὐτὸν ἀνανεώσεως τοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις νεὼ, ἣ γέγονε κατὰ τὴν ἀπὸ Βαβυλῶνος ἐπάνοδον τοῦ Ἰουδαίων ἔθνους, εὕροι ἂν ἀπὸ Τιβερίου, ἐπὶ τὸ δεύτερον ἔτος Δαρείου, ἔτη φμη'. Δαρείου μὲν γὰρ τὸ δεύτερον κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ξε' Ὀλυμπιάδος καταντᾷ, Τιβερίου δὲ τὸ πεντεκαιδέκατον τῆς Ῥωμαίων βασιλείας κατὰ τὸ τέταρτον τῆς σα' Ὀλυμπιάδος συμπίπτει. Γίνονται τοίνυν αἱ μεταξὺ Δαρείου τοῦ Πέρσου, καὶ Τιβερίου τοῦ Ῥωμαίων βασιλέως, Ὀλυμπιάδες ρλζ', αἳ συνάγουσι χρόνον ἐτῶν φμη', τετραετείας τῇ Ὀλυμπιάδι λογιζομένης. Ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος Δαρείου τὸ ἑβδομηκοστὸν ὑπῆρχε τῆς ἐρημίας τοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις νεὼ, κἀντεῦθεν πάλιν ἀνατρεχόντων, ἀπὸ μὲν τοῦ δευτέρου ἔτους Δαρείου, ἐπὶ τὴν πρώτην Ὀλυμπιάδα, ἔτη συνάγοιτο ἂν σνϛ', Ὀλυμπιάδες ξδ'. Τοσαῦτα δὲ εὕροις ἂν τὰ ἀπὸ τοῦ ὑστάτου ἔτους τῆς ἐρημίας τοῦ δηλωθέντος ἱεροῦ, ἐπὶ τὸ ν' ἔτος Ὀζίου τοῦ τῶν Ἰουδαίων βασιλέως ἀνιὼν, καθ' ὃν ἐπροφήτευον Ἡσαΐας καὶ Ὠσηέ. ὥστε εἶναι τὴν πρώτην καθ' Ἕλληνας Ὀλυμπιάδα σύνδρομον τῷ προφήτῃ Ἡσαΐᾳ, καὶ τοῖς τούτου συγχρόνοις. Πάλιν δὲ ἀπὸ τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος, ἐπὶ τοὺς ἔμπροσθεν ἀνιὼν χρόνους, μέχρι τῆς Ἰλίου ἁλώσεως, εὑρήσεις ἔτη συγκεφαλαιούμενα υη'. Καὶ καθ' Ἑβραίους ἀπὸ πεντηκοστοῦ ἔτους Ὀζίου τοῦ Ἰουδαίων βασιλέως ἀνιὼν ἐπὶ τὸ τρίτον ἔτος Λαβδὼν τοῦ παρ' Ἑβραίοις γενομένου κριτοῦ, καὶ τοῦ Σαμψὼν, τὸν ἴσον συνάξεις ἀριθμὸν ἐτῶν υη'. ὃν κατὰ τὴν τοῦ σώματος ἀλκὴν ἀνυπόστατον γενέσθαι φασὶν ἐοικότα τῷ βοωμένῳ παρ' Ἕλλησιν Ἡρακλεῖ ...... * *

Καὶ ἐντεῦθεν ἐπὶ τοὺς ἀνωτέρω βαδίζων ἐν ταυτῷ τε συναγαγὼν ἀριθμὸν ἐτῶν τκθ', εὕροις ἂν κατὰ μὲν Ἑβραίους Μωσέα, κατὰ δὲ Ἕλληνας Κέκροπα τὸν γηγενῆ * *

Οὗτος

Οὗτος ἐστὶ Κέκροψ ὁ διφυὴς γηγενής, ἐφ᾽ οὗ ἡ ἐν τῇ ἀκροπόλει ἐλαία πρώτως ἐφύη. οὗτος ἀπὸ τῆς Ἀθηνᾶς τὴν πόλιν Ἀθήνας ὠνόμαζεν. ὃς πρῶτος λέγεται Ζῆνα κεκληκέναι θεὸν μὴ πρότερον οὕτω παρ᾽ ἀνθρώποις ὠνομασμένον, ἔπειτα βωμὸν παρ᾽ Ἀθηναίοις ἱδρῦσαι, βοῦν θῦσαι, πρῶτος Ἀθηνᾶς ἄγαλμα συστήσασθαι, ὡς οὐδέπω τούτων ἐκ παλαιοῦ ὑπαρχόντων. Κατὰ ταῦτα δὲ τὸν Κέκροπος ἱστορεῖται χρόνον τὰ παρ᾽ Ἕλλησι θαυμαζόμενα.
* *

γίνεται γὰρ μετὰ Κέκροπα ὁ κατὰ Δευκαλίωνα κατακλυσμὸς, καὶ ἡ ἐπὶ Φαέθοντος ἐκπύρωσις, Ἐριχθονίου τε γένεσις, καὶ ἡ ὑπὸ Δαρδάνου τῆς Δαρδανίας κτίσις, ὃν πρῶτον, φησὶν Ὅμηρος, —— τέκετο νεφεληγερέτα Ζεύς. Κόρης τε ἁρπαγὴ, καὶ Δήμητρος μυστήρια, καὶ ἡ τοῦ ἐν Ἐλευσῖνι τεμένους καθίδρυσις, Τριπτολέμου γεωργία, Τρωός τε βασιλεία, οὗ υἱὸν

—— ἀνηρέψαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεύειν
Κάλλεος εἵνεκα οἷο, ἵν᾽ ἀθανάτοισι μετείη.

Τιτυὸς δὲ συνεχρόνισε Ταντάλῳ. καὶ μὴν ἡ Λητὼ κατὰ Τάνταλον. καὶ Ἀπόλλωνος γένεσις.

Λητὼ γὰρ ἥλκυσε Διὸς κυδρὴν παράκοιτιν.

Κάδμος τε ὁ Σεμέλης πατὴρ εἰς Θήβας ἔρχεται.

Καδμείη δ᾽ ἄρα Σεμέλη τέκε φαίδιμον υἱὸν
Μιχθεῖσ᾽ ἐν φιλότητι Διώνυσον πολυγηθῆ.

* * *

Τούτων οὖν ἁπάντων πρεσβύτερος γεγονὼς συνίσταται Μωσῆς, ὡς ἂν κατὰ Κέκροπα τὴν ἡλικίαν ἀκμάσας. Ἀπὸ δὲ τοῦ π Μωσέως πάλιν ἀνιὼν ἐπὶ τὸ πρῶτον ἔτος ζωῆς Ἀβραὰμ, εὑρήσεις ἔτη φι, παύεται δὲ ἀπὸ τοῦ δηλωθέντος ἔτους τῆς Κέκροπος βασιλείας τὸν ἀνωτέρω χρόνον ἀπεληλυθμένος, ἐπὶ Νίνον ἥξεις τὸν Ἀσσύριον, ὃν πρῶτόν φασιν ἁπάσης τῆς Ἀσίας, πλὴν Ἰνδῶν, κεκρατηκέναι ὥστε εἶναι τὸν Ἀβραὰμ κατὰ τοῦτον. * *

Ἐν οἷς οὐδὲν ἐπίσημον γεγονὸς ἱστορεῖται παρ᾽ Ἕλλησι. * *

Οὔπω τότε Ἀθηναίων οὔτε τὴν πόλιν, οὔτε τὴν προσηγορίαν. * *

* * *
* *

ΕΥΣΕΒΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΜΦΙΛΟΥ

ΧΡΟΝΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ.

ΝΙΝΟΣ νβ' ἔτη τῶν Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν. Τοῦτον πρῶτόν φασιν ἁπάσης τῆς Ἀσίας, πλὴν Ἰνδῶν, κεκρατηκέναι.

Νίνου τοῦ βασιλέως Ἀσσυρίων τεσσαρακοστὸν τρίτον ἄγοντος ἔτος τῆς βασιλείας γεννᾶται Ἀβραάμ. Σικυωνίων δὲ ἐβασίλευσεν δεύτερος Εὔρωψ ἔτη με'. κατὰ τὸ κβ' Εὔρωπος τούτου τοῦ β' βασιλέως Σικυωνίων, ἤτοι Πελοποννησίων, γεννᾶται ὁ παρ' Ἑβραίοις Ἀβραάμ. Κατὰ δὲ τοὺς αὐτοὺς χρόνους παρ' Αἰγυπτίοις ἑκκαιδεκάτη δυναστεία, καθ' ἣν ἐβασίλευον Θηβαῖοι ἔτη ρϞ'.

ΕΒΡΑΙΩΝ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.
ΑΒΡΑΑΜ.	ΝΙΝΟΣ.	ΕΥΡΩΨ.	
Α.	ΜΓ.	ΚΒ.	Α.

Κατὰ τὸ παρὰ Ἰουδαίοις Ἑβραϊκὸν, ἀπὸ Ἀδὰμ, ἐπὶ τὸν κατακλυσμὸν, ἔτη ,αχνϛ'. Ἀπὸ δὲ τοῦ κατακλυσμοῦ, ἐπὶ τὸ α' ἔτος Ἀβραάμ, ἔτη σϞβ'. Τὰ πάντα ἔτη, ,αϡμη'. Ἀρχὴ τοῦ μα' Ἰωβηλαίου παρ' Ἑβραίοις. ΙΩΒΗΛ δὲ παρ' αὐτοῖς ἡ πεντηκονταετηρίς.

Ἀβραὰμ Χαλδαῖος τὸ γένος τὴν πρώτην ἡλικίαν παρὰ Χαλδαίοις ποιεῖται.

Νίνου ἐπώνυμος ἡ Νίνος πόλις, ἣν Νινευὶ παρ' Ἑβραίοις ὠνόμασται.

Σικυωνίων πρῶτος ἦρξεν Αἰγιαλεὺς κατὰ Βῆλον καὶ Νίνον γεγονὼς σὺν πρώτοις Ἀσσυρίων βασιλεῦσι καὶ τῆς Ἀσίας μνημονευομένοις. ἐξ οὗ Αἰγιάλεια τὸ πρὶν, ἡ νῦν Πελοπόννησος ἐκαλεῖτο.

Παρ' Αἰγυπτίοις ἑκκαιδεκάτη δυναστεία Θηβαῖοι βασιλεῖς πέντε, οἳ καὶ ἐβασίλευσαν ἔτη ρϞ'.

Κατὰ Νίνον Ζωροάστρης ὁ Μάγος Βακτρίων ἐβασίλευσε.

	Β.	ΜΔ.	ΚΓ.	Β.	
	Γ.	ΜΕ.	ΚΔ.	Γ.	
	Δ.	Μϛ.	ΚΕ.	Δ.	
	Ε.	ΜΖ.	Κϛ.	Ε.	
	ϛ.	ΜΗ.	ΚΖ.	ϛ.	
	Ζ.	ΜΘ.	ΚΗ.	Ζ.	
	Η.	Ν.	ΚΘ.	Η.	
	Θ.	ΝΑ.	Λ.	Θ.	
I.	Ι.	ΝΒ.	ΛΑ.	Ι.	
		ΣΕΜΙ-ΡΑΜΙΣ.			Ἀσσυρίων γ' ἐβασίλευσε ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ ἔτη μβ'. Σεμίραμις ἡ περιβόητος, ἣ πολλαχοῦ τῆς γῆς ἤγειρε χώματα διὰ τοὺς κατακλυσμούς.
	ΙΑ.	Α.	ΛΒ.	ΙΑ.	
	ΙΒ.	Β.	ΛΓ.	ΙΒ.	
	ΙΓ.	Γ.	ΛΔ.	ΙΓ.	
	ΙΔ.	Δ.	ΛΕ.	ΙΔ.	

	ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
	ΙΕ.	Ε.	ΛϚ.	ΙΕ.	
	ΙϚ.	Ϛ.	ΛΖ.	ΙϚ.	
	ΙΖ.	Ζ.	ΛΗ.	ΙΖ.	
	ΙΗ.	Η.	ΛΘ.	ΙΗ.	
	ΙΘ.	Θ.	Μ.	ΙΘ.	
Κ.	Κ.	Ι.	ΜΑ.	Κ.	
	ΚΑ.	ΙΑ.	ΜΒ.	ΚΑ.	
	ΚΒ.	ΙΒ.	ΜΓ.	ΚΒ.	
	ΚΓ.	ΙΓ.	ΜΔ.	ΚΓ.	
	ΚΔ.	ΙΔ.	ΜΕ.	ΚΔ.	
			ΤΕΛΧΙΝ.		Σικυωνίων γ̄ ἐβασίλευσε ΤΕΛΧΙΝ ἔτη κ̄.
	ΚΕ.	ΙΕ.	Α.	ΚΕ.	
	ΚϚ.	ΙϚ.	Β.	ΚϚ.	
	ΚΖ.	ΙΖ.	Γ.	ΚΖ.	
	ΚΗ.	ΙΗ.	Δ.	ΚΗ.	
	ΚΘ.	ΙΘ.	Ε.	ΚΘ.	
Λ.	Λ.	Κ.	Ϛ.	Λ.	
	ΛΑ.	ΚΑ.	Ζ.	ΛΑ.	
	ΛΒ.	ΚΒ.	Η.	ΛΒ.	
	ΛΓ.	ΚΓ.	Θ.	ΛΓ.	
	ΛΔ.	ΚΔ.	Ι.	ΛΔ.	
	ΛΕ.	ΚΕ.	ΙΑ.	ΛΕ.	
	ΛϚ.	ΚϚ.	ΙΒ.	ΛϚ.	
	ΛΖ.	ΚΖ.	ΙΓ.	ΛΖ.	
	ΛΗ.	ΚΗ.	ΙΔ.	ΛΗ.	
	ΛΘ.	ΚΘ.	ΙΕ.	ΛΘ.	
Μ.	Μ.	Λ.	ΙϚ.	Μ.	
	ΜΑ.	ΛΑ.	ΙΖ.	ΜΑ.	

ΜΒ.

ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
ΜΒ.	ΛΒ.	ΙΗ.	ΜΒ.	
ΜΓ.	ΛΓ.	ΙΘ.	ΜΓ.	
ΜΔ.	ΛΔ.	Κ.	ΜΔ.	
		ΑΠΙΣ.		Σικυωνίων δὲ ΑΠΙΣ ἐβασίλευσεν ἔτη κε. ὑφ' οὗ Ἀπία ἡ Πελοπόννησος ἐκλήθη.
ΜΕ.	ΛΕ.	Α.	ΜΕ.	
ΜϚ.	ΛϚ.	Β.	ΜϚ.	
ΜΖ.	ΛΖ.	Γ.	ΜΖ.	
ΜΗ.	ΛΗ.	Δ.	ΜΗ.	
ΜΘ.	ΛΘ.	Ε.	ΜΘ.	
Ν.	Μ.	Ϛ.	Ν.	
ΝΑ.	ΜΑ.	Ζ.	ΝΑ.	ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΜΑ ΙΩΒΕΛΑΙΟΥ ΠΑΡ' ΕΒΡΑΙΟΙΣ. ΙΩΒΗΛ δὲ παρ' αὐτοῖς ἡ πεντηκονταετηρίς. ὡς εἶναι ἀπὸ Ἀδὰμ κατ' αὐτοὺς, ἐπὶ με ἔτους Ἀβραὰμ, ἔτη ͵βγ.
ΝΒ.	ΜΒ.	Η.	ΝΒ.	
	ΖΑΜΗΣ.			Ἀσσυρίων δὲ ἐβασίλευσεν ΖΑΜΗΣ ὁ καὶ ΝΙΝΥΑΣ ἔτη λη.
ΝΓ.	Α.	Θ.	ΝΓ.	
ΝΔ.	Β.	Ι.	ΝΔ.	
ΝΕ.	Γ.	ΙΑ.	ΝΕ.	
ΝϚ.	Δ.	ΙΒ.	ΝϚ.	Κατὰ τούτους τοὺς χρόνους ἐβασίλευσε Κρὴς τις αὐτόχθων, ὃν ἕνα λέγουσι τῶν Κουρήτων, παρ' οἷς Ζεὺς κρυφθεὶς ἀνετράφη, καὶ Κρήτης ἐτυράννησεν. ἀφ' αὐτοῦ δὲ Κρητὶς ἡ νῆσος ὠνομάσθη Κρήτη. Τοὺς αὐτοὺς φασὶ Κούρητας κτίσαι πόλιν Γνωσσὸν ἐν Κρήτῃ, καὶ ἱερὸν Κυβέλης.
ΝΖ.	Ε.	ΙΓ.	ΝΖ.	
ΝΗ.	Ϛ.	ΙΔ.	ΝΗ.	
ΝΘ.	Ζ.	ΙΕ.	ΝΘ.	
Ξ.	Η.	ΙϚ.	Ξ.	
ΞΑ.	Θ.	ΙΖ.	ΞΑ.	
ΞΒ.	Ι.	ΙΗ.	ΞΒ.	
ΞΓ.	ΙΑ.	ΙΘ.	ΞΓ.	
ΞΔ.	ΙΒ.	Κ.	ΞΔ.	
ΞΕ.	ΙΓ.	ΚΑ.	ΞΕ.	
ΞϚ.	ΙΔ.	ΚΒ.	ΞϚ.	
ΞΖ.	ΙΕ.	ΚΓ.	ΞΖ.	

	ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
	ΞΗ.	Ις.	ΚΔ.	ΞΗ.	
	ΞΘ.	ΙΖ.	ΚΕ.	ΞΘ.	
			ΘΕΛΞΙΩΝ.		Σικυωνίων ε̄ ἐβασίλευσεν ΘΕΛΞΙΩΝ ἔτη νβ.
Ο	Ο.	ΙΗ.	Ι.	Ο.	
	ΟΑ.	ΙΘ.	Β.	ΟΑ.	
	ΟΒ.	Κ.	Γ.	ΟΒ.	
	ΟΓ.	ΚΑ.	Δ.	ΟΓ.	
	ΟΔ.	ΚΒ.	Ε.	ΟΔ.	
	ΟΕ.	ΚΓ.	ς.	ΟΕ.	ΠΡΩΤΟΝ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣ ΑΒΡΑΑΜ.

Ἀβραὰμ ἦν ἐτῶν πέντε καὶ ἑβδομήκοντα, ὅτε θείου χρησμοῦ καταξιοῦται, καὶ τῆς πρὸς αὐτὸν γενομένης ἐπαγγελίας.

Πρῶτον ἔτος τῆς τοῦ θεοῦ πρὸς τὸν Ἀβραὰμ ἐπαγγελίας. ἀπὸ δὲ τοῦ αὐτοῦ Ἀβραὰμ, ἐπὶ Μωϋσέα, (ἤγουν παρὰ ἔτος τῆς ἐκείνου ἡλικίας μετὰ τὴν ἐξ Αἰγύπτου πορείαν τοῦ Ἑβραίων ἔθνους) ἔτη τυγχάνει υλ. ὧν μέμνηται Παῦλος Γαλά-
,, ταις ἐπιστέλλων. Διαθήκην προκεκηρυγμένην ὑπὸ τοῦ θεοῦ εἰς Χριστὸν ὁ μετὰ ἔτη υλ γεγονὼς νόμος οὐκ ἀκυ-
,, ροῖ. Καὶ Μωϋσῆς δὲ ἐν Ἐξόδῳ συνᾴδει λέγων. ἡ δὲ κατοίκησις τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ, ἣν κατῴκησαν ἐν Αἰγύπτῳ καὶ ἐν
,, γῇ Χαναὰν αὐτοὶ καὶ οἱ πατέρες αὐτῶν, ἔτη υλ.

	Ος.	ΚΔ.	Ζ.	Ος.	
	ΟΖ.	ΚΕ.	Η.	ΟΖ.	
	ΟΗ.	Κς.	Θ.	ΟΗ.	
	ΟΘ.	ΚΖ.	Ι.	ΟΘ.	
Π	Π.	ΚΗ.	ΙΑ.	Π.	
	ΠΑ.	ΚΘ.	ΙΒ.	ΠΑ.	
	ΠΒ.	Λ.	ΙΓ.	ΠΒ.	
	ΠΓ.	ΛΑ.	ΙΔ.	ΠΓ.	
	ΠΔ.	ΛΒ.	ΙΕ.	ΠΔ.	
	ΠΕ.	ΛΓ.	Ις.	ΠΕ.	Ι̅ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
	Πς.	ΛΔ.	ΙΖ.	Πς.	Τούτῳ τῷ ἔτει τοῦ Ἀβραὰμ ἔτικεν αὐτῷ Ἀγὰρ ἡ παιδίσκη τὸν Ἰσμαήλ. ἀφ' οὗ τὸ τῶν Ἰσμαηλιτῶν γένος. οἱ δὲ αὐτοὶ εἶεν Ἀγαρηνοὶ, οἱ καὶ Σαρακηνοὶ καλούμενοι.
	ΠΖ.	ΛΕ.	ΙΗ.	ΠΖ.	
	ΠΗ.	Λς.	ΙΘ.	ΠΗ.	
	ΠΘ.	ΛΖ.	Κ.	ΠΘ.	

	ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
Ϙ	Ϙ.	ΛΗ.	ΚΑ.	Ϙ.	
		ΑΡΕΙ-ΟΣ.			Ἀσσυρίων ι' ἐβασίλευσεν ΑΡΕΙΟΣ ἔτη λ̄.
	ϘΑ.	Α.	ΚΒ.	ϘΑ.	
	ϘΒ.	Β.	ΚΓ.	ϘΒ.	
	ϘΓ.	Γ.	ΚΔ.	ϘΓ.	
	ϘΔ.	Δ.	ΚΕ.	ϘΔ.	
	ϘΕ.	Ε.	ΚϚ.	ϘΕ.	Κ̄ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
	ϘϚ.	Ϛ.	ΚΖ.	ϘϚ.	
	ϘΖ.	Ζ.	ΚΗ.	ϘΖ.	
	ϘΗ.	Η.	ΚΘ.	ϘΗ.	
	ϘΘ.	Θ.	Λ.	ϘΘ.	
Ρ.	Ρ.	Ι.	ΛΑ.	Ρ.	Τούτῳ τῷ ἑκατοστῷ ἔτει τοῦ Ἀβραὰμ γίνεται αὐτῷ παῖς γνήσιος, ᾧ ἐπέζησεν ἔτη οε̄.
	ΙΣΑΑΚ.				
	Α.	ΙΑ.	ΛΒ.	ΡΑ.	ΑΡΧΗ ΤΟΥ Μ̄Β̄ ΙΩΒΗΛΑΙΟΥ ΚΑΤΑ ΙΟΥΔΑΙΟΥΣ.
	Β.	ΙΒ.	ΛΓ.	ΡΒ.	Πρώτῳ προφητῶν ὄντι τῷ Ἀβραὰμ ὁ τοῦ θεοῦ λόγος φανεὶς ἐν ἀνθρώπου σχήματι τὴν τῶν ἐθνῶν κλῆσιν θεσπίζει, ἣν καθ' ἡμᾶς ὁ τοῦ Χριστοῦ λόγος εἰς πέρας ἤγαγεν διὰ τῆς εἰς πάντα τὰ ἔθνη εὐαγγελικῆς διδασκαλίας.
	Γ.	ΙΓ.	ΛΔ.	ΡΓ.	
	Δ.	ΙΔ.	ΛΕ.	ΡΔ.	
	Ε.	ΙΕ.	ΛϚ.	ΡΕ.	Λ̄ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
	Ϛ.	ΙϚ.	ΛΖ.	ΡϚ.	
	Ζ.	ΙΖ.	ΛΗ.	ΡΖ.	
	Η.	ΙΗ.	ΛΘ.	ΡΗ.	
	Θ.	ΙΘ.	Μ.	ΡΘ.	
ΡΙ	Ι.	Κ.	ΜΑ.	ΡΙ.	
	ΙΑ.	ΚΑ.	ΜΒ.	ΡΙΑ.	
	ΙΒ.	ΚΒ.	ΜΓ.	ΡΙΒ.	
	ΙΓ.	ΚΓ.	ΜΔ.	ΡΙΓ.	
	ΙΔ.	ΚΔ.	ΜΕ.	ΡΙΔ.	

	ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
	ΙΕ.	ΚΕ.	Μς.	ΡΙΕ.	Μ̄ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
	Ις.	Κς.	ΜΖ.	Ρις.	
	ΙΖ.	ΚΖ.	ΜΗ.	ΡΙΖ.	
	ΙΗ.	ΚΗ.	ΜΘ.	ΡΙΗ.	
	ΙΘ.	ΚΘ.	Ν.	ΡΙΘ.	
Ρ̄Κ̄	Κ.	Λ.	ΝΑ.	ΡΚ.	Ρ̄Κ̄ ΕΤΟΣ ΑΒΡΑΑΜ.
		ΑΡΑΛΙΟΣ.			Ἀσσυρίων ε̄ ἐβασίλευσεν ΑΡΑΛΙΟΣ ἔτη μ̄.
	ΚΑ.	Α.	ΝΒ.	ΡΚΑ.	
			ΑΙΓΥΔΡΟΣ.		Σικυωνίων ς̄ ἐβασίλευσεν ΑΙΓΥΔΡΟΣ ἔτη λδ̄.
	ΚΒ.	Β.	Α.	ΡΚΒ.	
	ΚΓ.	Γ.	Β.	ΡΚΓ.	
	ΚΔ.	Δ.	Γ.	ΡΚΔ.	
	ΚΕ.	Ε.	Δ.	ΡΚΕ.	Ν̄ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
	Κς.	ς.	Ε.	Ρκς.	
	ΚΖ.	Ζ.	ς.	ΡΚΖ.	
	ΚΗ.	Η.	Ζ.	ΡΚΗ.	
	ΚΘ.	Θ.	Η.	ΡΚΘ.	Τινὲς τὸν αὐτόχθονα Κρῆτα πρῶτον Κρήτης βασιλεῦσαί φασι. Κατ᾽ ἄλλους κατὰ τὸν χρόνον, ὃν ἀνωτέρω ἱστορήσαμεν, ἐπὶ Νινύα, ἐπισημειωσαμένους ὅτι τε εἷς ἦν τῶν λεγομένων Κυρήτων, καὶ ὅτι Ζεὺς παρ᾽ αὐτῷ κρυβεὶς ἐτράφη, καὶ ὅτι ἡ νῆσος Κρήτη πρῶτον ἐξ αὐτοῦ προσηγορεύθη.
Ρ̄Λ̄	Λ.	Ι.	Θ.	ΡΛ.	
	ΛΑ.	ΙΑ.	Ι.	ΡΛΑ.	
	ΛΒ.	ΙΒ.	ΙΑ.	ΡΛΒ.	
	ΛΓ.	ΙΓ.	ΙΒ.	ΡΛΓ.	
	ΛΔ.	ΙΔ.	ΙΓ.	ΡΛΔ.	
	ΛΕ.	ΙΕ.	ΙΔ.	ΡΛΕ.	Ξ̄ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
	Λς.	Ις.	ΙΕ.	Ρλς.	
	ΛΖ.	ΙΖ.	Ις.	ΡΛΖ.	
	ΛΗ.	ΙΗ.	ΙΖ.	ΡΛΗ.	
	ΛΘ.	ΙΘ.	ΙΗ.	ΡΛΘ.	

Μ.

	ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
ΡΜ	Μ.	Κ.	ΙΘ.	ΡΜ.	
	ΜΑ.	ΚΑ.	Κ.	ΡΜΑ.	
	ΜΒ.	ΚΒ.	ΚΑ.	ΡΜΒ.	
	ΜΓ.	ΚΓ.	ΚΒ.	ΡΜΓ.	
	ΜΔ.	ΚΔ.	ΚΓ.	ΡΜΔ.	
	ΜΕ.	ΚΕ.	ΚΔ.	ΡΜΕ.	Ο̅ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
	ΜϚ.	ΚϚ.	ΚΕ.	ΡΜϚ.	
	ΜΖ.	ΚΖ.	ΚϚ.	ΡΜΖ.	
	ΜΗ.	ΚΗ.	ΚΖ.	ΡΜΗ.	
	ΜΘ.	ΚΘ.	ΚΗ.	ΡΜΘ.	
ΡΝ	Ν.	Λ.	ΚΘ.	ΡΝ.	
	ΝΑ.	ΛΑ.	Λ.	ΡΝΑ.	ΑΡΧΗ Μ̅Γ̅ ΙΩΒΗΛΑΙΟΥ.
	ΝΒ.	ΛΒ.	ΛΑ.	ΡΝΒ.	
	ΝΓ.	ΛΓ.	ΛΒ.	ΡΝΓ.	
	ΝΔ.	ΛΔ.	ΛΓ.	ΡΝΔ.	
	ΝΕ.	ΛΕ.	ΛΔ.	ΡΝΕ.	Γ̅ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
			ΘΟΥΡΙ-ΜΑΧΟΣ.		Σικυωνίων ζ̅ ἐβασίλευσεν ΘΟΥΡΙΜΑΧΟΣ ἔτη μα̅.
	ΝϚ.	ΛϚ.	Α.	ΡΝϚ.	
	ΝΖ.	ΛΖ.	Β.	ΡΝΖ.	
	ΝΗ.	ΛΗ.	Γ.	ΡΝΗ.	
	ΝΘ.	ΛΘ.	Δ.	ΡΝΘ.	
ΡΞ	Ξ.	Μ.	Ε.	ΡΞ.	

Ἑξηκοστῷ ἔτει Ἰσαὰκ γίνονται δύο παῖδες δίδυμοι ἐκ τῆς Ῥεβέκκας. πρῶτος Ἡσαῦ, ὁ καὶ Ἐδώμ. ἀφ' οὗ τὸ Ἰδουμαίων ἔθνος. δεύτερος Ἰακὼβ ὁ μετονομασθεὶς Ἰσραήλ. ἀφ' οὗ Ἰσραηλῖται, οἱ καὶ Ἰουδαῖοι.

Ἀρχὴ τῆς Ἀργείων βασιλείας.

Ἐξ Ἑβραίων Ἰακὼβ μέχρι τῆς οὗ παιδὸς ἀρχῆς τῆς ἐν Αἰγύπτῳ ἔζησεν ἔτη ρλζ̅. καὶ μετὰ τοῦτο ἕτερα ἔτη ιζ̅.

Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν ϛ̅ ΞΕΡΞΗΣ ἔτη κ̅.
Ἀργείων πρῶτος ἐβασίλευσεν ΙΝΑΧΟΣ ἔτη ν̅.

ΙΑΚΩΒ.

	ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΡΓΕΙΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
	ΙΑΚΩΒ.	ΞΕΡΞΗΣ.		ΙΝΑΧΟΣ.		
	Α.	Α.	ς.	Α.	ΡΞΑ.	Ἰὼ θυγάτηρ Ἰνάχου, ἣν Ἶσιν Αἰγύπτιοι μετονομάσαντες σέβουσι.
	Β.	Β.	Ζ.	Β.	ΡΞΒ.	Ἀπὸ Ἰνάχου ποταμὸς Ἴναχος ἐν Ἄργει ὠνομάσθη, καὶ ὁ Βόσπορος ἐπώνυμος τῆς Ἰοῦς.
	Γ.	Γ.	Η.	Γ.	ΡΞΓ.	
	Δ.	Δ.	Θ.	Δ.	ΡΞΔ.	
	Ε.	Ε.	Ι.	Ε.	ΡΞΕ.	Ϙ̄ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
	ς.	ς.	ΙΑ.	ς.	ΡΞς.	
	Ζ.	Ζ.	ΙΒ.	Ζ.	ΡΞΖ.	
	Η.	Η.	ΙΓ.	Η.	ΡΞΗ.	
	Θ.	Θ.	ΙΔ.	Θ.	ΡΞΘ.	
Ρ̄Ο̄	Ι.	Ι.	ΙΕ.	Ι.	ΡΟ.	Ρ̄Ο̄ ΕΤΟΣ ΑΒΡΑΑΜ ΚΑΙ Ο̄ ΙΣΑΑΚ. Ἀβραὰμ ἀπέθανεν ζήσας τὰ πάντα ἔτη ροε̄.
	ΙΑ.	ΙΑ.	Ις.	ΙΑ.	ΡΟΑ.	
	ΙΒ.	ΙΒ.	ΙΖ.	ΙΒ.	ΡΟΒ.	
	ΙΓ.	ΙΓ.	ΙΗ.	ΙΓ.	ΡΟΓ.	
	ΙΔ.	ΙΔ.	ΙΘ.	ΙΔ.	ΡΟΔ.	
	ΙΕ.	ΙΕ.	Κ.	ΙΕ.	ΡΟΕ.	Ρ̄ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
	Ις.	Ις.	ΚΑ.	Ις.	ΡΟς.	
	ΙΖ.	ΙΖ.	ΚΒ.	ΙΖ.	ΡΟΖ.	
	ΙΗ.	ΙΗ.	ΚΓ.	ΙΗ.	ΡΟΗ.	
	ΙΘ.	ΙΘ.	ΚΔ.	ΙΘ.	ΡΟΘ.	
Ρ̄Π̄	Κ.	Κ.	ΚΕ.	Κ.	ΡΠ.	Π̄ ΕΤΟΣ ΙΣΑΑΚ.
	ΚΑ.	ΚΑ.	Κς.	ΚΑ.	ΡΠΑ.	Τὸν Ἄπιν φασὶ πρῶτον Αἰγυπτίοις νομισθῆναι θεὸν, καὶ Σάραπιν κληθῆναι.
	ΚΒ.	ΚΒ.	ΚΖ.	ΚΒ.	ΡΠΒ.	
	ΚΓ.	ΚΓ.	ΚΗ.	ΚΓ.	ΡΠΓ.	
	ΚΔ.	ΚΔ.	ΚΘ.	ΚΔ.	ΡΠΔ.	
	ΚΕ.	ΚΕ.	Λ.	ΚΕ.	ΡΠΕ.	ΡΙ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
	Κς.	Κς.	ΛΑ.	Κς.	ΡΠς.	
	ΚΖ.	ΚΖ.	ΛΒ.	ΚΖ.	ΡΠΖ.	

	ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΡΓΕΙΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
	ΚΗ.	ΚΗ.	ΛΓ.	ΚΗ.	ΡΓΗ.	
	ΚΘ.	ΚΘ.	ΛΔ.	ΚΘ.	ΡΓΘ.	
ΡϘ	Λ.	Λ.	ΛΕ.	Λ.	ΡϘ.	ϘΕΤΟΣ ΙΣΑΑΚ.
		ΑΡΜΑΜΙ-ΘΡΗΣ			ΠΟΙΜΕ-ΝΕΣ.	Ασσυρίων ζ ἐβασίλευσεν ΑΡΜΑΜΙΘΡΗΣ ἔτη λη.

Αιγυπτίων ἑπτακαιδεκάτη δυναστεία ἔτη ργ.
Κατὰ τούτους Αιγυπτίων βασιλέας Ιωσὴφ δείκνυται.

	ΛΑ.	Α.	Λϛ.	ΛΑ.	Α.	
	ΛΒ.	Β.	ΛΖ.	ΛΒ.	Β.	
	ΛΓ.	Γ.	ΛΗ.	ΛΓ.	Γ.	
	ΛΔ.	Δ.	ΛΘ.	ΛΔ.	Δ.	
	ΛΕ.	Ε.	Μ.	ΛΕ.	Ε.	ΡΚ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
	Λϛ.	ϛ.	ΜΑ.	Λϛ.	ϛ.	
	ΛΖ.	Ζ.	ΜΒ.	ΛΖ.	Ζ.	
	ΛΗ.	Η.	ΜΓ.	ΛΗ.	Η.	
	ΛΘ.	Θ.	ΜΔ.	ΛΘ.	Θ.	
Σ	Μ.	Ι.	ΜΕ.	Μ.	Ι.	Ρ ΕΤΟΣ ΙΣΑΑΚ.
			ΛΕΥΚΙΠ-ΠΟΣ.			Σικυωνίων ἐβασίλευσεν η ΛΕΥΚΙΠΠΟΣ ἔτη νγ.
	ΜΑ.	ΙΑ.	Α.	ΜΑ.	ΙΑ.	ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΜΔ ΙΩΒΗΛΑΙΟΥ.
	ΜΒ.	ΙΒ.	Β.	ΜΒ.	ΙΒ.	
	ΜΓ.	ΙΓ.	Γ.	ΜΓ.	ΙΓ.	
	ΜΔ.	ΙΔ.	Δ.	ΜΔ.	ΙΔ.	
	ΜΕ.	ΙΕ.	Ε.	ΜΕ.	ΙΕ.	ΡΙ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
	Μϛ.	Ιϛ.	ϛ.	Μϛ.	Ιϛ.	
	ΜΖ.	ΙΖ.	Ζ.	ΜΖ.	ΙΖ.	
	ΜΗ.	ΙΗ.	Η.	ΜΗ.	ΙΗ.	
	ΜΘ.	ΙΘ.	Θ.	ΜΘ.	ΙΘ.	
ΣΙ.	Ν.	Κ.	Ι.	Ν.	Κ.	ΡΙ ΕΤΟΣ ΙΣΑΑΚ.

ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΡΓΕΙΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.

ΦΟΡΩΝΕΥΣ.

Ἀργείων ἐβασίλευσεν β ΦΟΡΩΝΕΥΣ ἔτη ξ. οὗτος Ἰνάχου καὶ Νιόβης παῖς. ὃς πρῶτος νόμους, καὶ κριτήρια ὥρισε. τινὲς καὶ αὐτοῦ Φορωνέως τὴν Νιόβην θυγατέρα φασίν. ἐξ ἧς ποιεῖ τὸν παῖδα Ἄπιν τὸν καὶ Σέραπιν.

ΝΑ.	ΚΑ.	ΙΑ.	Α.	ΚΑ.

Τούτων τῶν Φορωνέως χρόνων Πλάτων ἐν Τιμαίῳ τῷ διαλόγῳ ἐπιμέμνηται ὡς πάνυ παλαιῶν, λέγων, Καί ποτε „ παραγαγεῖν βουληθεὶς αὐτοὺς περὶ τῶν ἀρχαίων εἰς λόγους τῶν τῇδε τῇ πόλει, τὰ ἀρχαιότατα λέγειν ἐπιχειρεῖ περὶ „ Φορωνέως τοῦ πρώτου λεχθέντος, καὶ τὰ μετὰ τὸν κατακλυσμόν.

ΝΒ.	ΚΒ.	ΙΒ.	Β.	ΚΒ.	Νιόβῃ γαμετῇ Ἰνάχου, μητρὶ δὲ Φορωνέως πρώτῃ γυναικῶν ἐμίγη Ζεύς. ἐξ ἧς ἔσχεν Ἄπιν ὃν καὶ τὸν Σέραπιν.
ΝΓ.	ΚΓ.	ΙΓ.	Γ.	ΚΓ.	
ΝΔ.	ΚΔ.	ΙΔ.	Δ.	ΚΔ.	
ΝΕ.	ΚΕ.	ΙΕ.	Ε.	ΚΕ.	ΡΜ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
ΝϚ.	ΚϚ.	ΙϚ.	Ϛ.	ΚϚ.	
ΝΖ.	ΚΖ.	ΙΖ.	Ζ.	ΚΖ.	
ΝΗ.	ΚΗ.	ΙΗ.	Η.	ΚΗ.	
ΝΘ.	ΚΘ.	ΙΘ.	Θ.	ΚΘ.	
ΣΚ Ξ.	Λ.	Κ.	Ι.	Λ.	ΡΚ ΕΤΟΣ ΙΣΑΑΚ.
ΞΑ.	ΛΑ.	ΚΑ.	ΙΑ.	ΛΑ.	
ΞΒ.	ΛΒ.	ΚΒ.	ΙΒ.	ΛΒ.	
ΞΓ.	ΛΓ.	ΚΓ.	ΙΓ.	ΛΓ.	
ΞΔ.	ΛΔ.	ΚΔ.	ΙΔ.	ΛΔ.	
ΞΕ.	ΛΕ.	ΚΕ.	ΙΕ.	ΛΕ.	ΡΝ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
ΞϚ.	ΛϚ.	ΚϚ.	ΙϚ.	ΛϚ.	Κατὰ τούτους τοὺς χρόνους πρῶτος ἐβασίλευσε Θεσσαλίας ὁ Γραικοῦ παῖς Θεσσαλός. ἀφ' οὗ καὶ ἡ χώρα ἕως νῦν ὠνόμασται.
ΞΖ.	ΛΖ.	ΚΖ.	ΙΖ.	ΛΖ.	
ΞΗ.	ΛΗ.	ΚΗ.	ΙΗ.	ΛΗ.	Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν η ΒΗΛΟΧΟΣ ἔτη λε.

ΒΗΛΟΧΟΣ.

Τελχῖνες καὶ Καρσιᾶται πρὸς Φορωνέα καὶ Παρρασίους ἐπολέμησαν.

ΞΘ.	Α.	ΚΘ.	ΙΘ.	ΛΘ.	
ΣΛ Ο.	Β.	Λ.	Κ.	Μ.	ΡΛ ΕΤΟΣ ΙΣΑΑΚ.
ΟΑ.	Γ.	ΛΑ.	ΚΑ.	ΜΑ.	

ΟΒ.

	ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΡΓΕΙΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
	ΟΒ.	Δ.	ΛΒ.	ΚΒ.	ΜΒ.	Ἰακὼβ κάτεισιν εἰς τὴν Μεσοποταμίαν πρὸς Λάβαν τὸν ἀδελφὸν τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ δουλεύει παρ' αὐτῷ ἔτη ιδ χάριν Λείας καὶ Ῥαχήλ.
	ΟΓ.	Ε.	ΛΓ.	ΚΓ.	ΜΓ.	
	ΟΔ.	Ϛ.	ΛΔ.	ΚΔ.	ΜΔ.	
	ΟΕ.	Ζ.	ΛΕ.	ΚΕ.	ΜΕ.	ΡΝ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
	ΟϚ.	Η.	ΛϚ.	ΚϚ.	ΜϚ.	

Ὤγυγος ἐν Ἀκτῇ τῇ νῦν Ἀττικῇ ἐβασίλευσεν, ὅτε παρθένος φανεῖσα περὶ τῇ Τριτωνίδι λίμνῃ Ἀθηνᾶ παρ' Ἕλλησιν ὠνομάσθη.

	ΟΖ.	Θ.	ΛΖ.	ΚΖ.	ΜΖ.	
	ΟΗ.	Ι.	ΛΗ.	ΚΗ.	ΜΗ.	
	ΟΘ.	ΙΑ.	ΛΘ.	ΚΘ.	ΜΘ.	
ΣΜ	Π.	ΙΒ.	Μ.	Λ.	Ν.	ΡΜ ΕΤΟΣ ΙΣΑΑΚ.
	ΠΑ.	ΙΓ.	ΜΑ.	ΛΑ.	ΝΑ.	
	ΠΒ.	ΙΔ.	ΜΒ.	ΛΒ.	ΝΒ.	
	ΠΓ.	ΙΕ.	ΜΓ.	ΛΓ.	ΝΓ.	
	ΠΔ.	ΙϚ.	ΜΔ.	ΛΔ.	ΝΔ.	
	ΠΕ.	ΙΖ.	ΜΕ.	ΛΕ.	ΝΕ.	ΡΟ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ. Τούτῳ τῷ ἔτει Ἰακὼβ γεννᾷ τὸν Ῥουβείν.
	ΠϚ.	ΙΗ.	ΜϚ.	ΛϚ.	ΝϚ.	Τούτῳ τῷ ἔτει Ἰακὼβ γεννᾷ τὸν Συμεών.
	ΠΖ.	ΙΘ.	ΜΖ.	ΛΖ.	ΝΖ.	Τούτῳ τῷ ἔτει Ἰακὼβ γεννᾷ τὸν Λευὶ πζ ἔτει τῆς αὐτοῦ ἡλικίας.
	ΠΗ.	Κ.	ΜΗ.	ΛΗ.	ΝΗ.	
	ΠΘ.	ΚΑ.	ΜΘ.	ΛΘ.	ΝΘ.	
ΣΝ	Ϙ.	ΚΒ.	Ν.	Μ.	Ξ.	ΡΝ ΕΤΟΣ ΙΣΑΑΚ.
	ϘΑ.	ΚΓ.	ΝΑ.	ΜΑ.	ΞΑ.	ΑΡΧΗ ΜΕ ΙΩΒΗΛΑΙΟΥ.
	ϘΒ.	ΚΔ.	ΝΒ.	ΜΒ.	ΞΒ.	
	ϘΓ.	ΚΕ.	ΝΓ.	ΜΓ.	ΞΓ.	
			ΜΕΣΑΠΟΣ.			Σικυωνίων ἐβασίλευσεν ὁ ΜΕΣΑΠΟΣ ἔτη μζ.
	ϘΔ.	ΚϚ.	Α.	ΜΔ.	ΞΔ.	
	ϘΕ.	ΚΖ.	Β.	ΜΕ.	ΞΕ.	ΡΠ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

	ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΡΓΕΙΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
	Ϙϛ.	ΚΗ.	Γ.	ΜϚ.	ΞϚ.	
	ϘΖ.	ΚΘ.	Δ.	ΜΖ.	ΞΖ.	
	ϘΗ.	Λ.	Ε.	ΜΗ.	ΞΗ.	
	ϘΘ.	ΛΑ.	ϛ.	ΜΘ.	ΞΘ.	
ΣΞ	Ρ.	ΛΒ.	Ζ.	Ν.	Ο.	ΡΞ ΕΤΟΣ ΙΣΑΑΚ.
	ΡΑ.	ΛΓ.	Η.	ΝΑ.	ΟΑ.	Ὁ ἐπὶ Ὠγύγου παλαιότατος παρ' Ἕλλησιν ἱστορούμενος ἐν Ἀκτῇ τῇ νῦν Ἀττικῇ κατακλυσμὸς τούτοις γέγονε τοῖς χρόνοις.
	ΡΒ.	ΛΔ.	Θ.	ΝΒ.	ΟΒ.	
	ΡΓ.	ΛΕ.	Ι.	ΝΓ.	ΟΓ.	
		ΒΑΛΑΙΟΣ.				Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν ὁ ΒΑΛΑΙΟΣ ἔτη ΝΒ.
	ΡΔ.	Α.	ΙΑ.	ΝΔ.	ΟΔ.	
	ΡΕ.	Β.	ΙΒ.	ΝΕ.	ΟΕ.	ΡϚ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
	ΡϚ.	Γ.	ΙΓ.	ΝϚ.	ΟϚ.	Ἰωσὴφ πιπράσκεται ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν ἔτος ἄγων ιζ.
	ΡΖ.	Δ.	ΙΔ.	ΝΖ.	ΟΖ.	
	ΡΗ.	Ε.	ΙΕ.	ΝΗ.	ΟΗ.	
	ΡΘ.	ϛ.	Ιϛ.	ΝΘ.	ΟΘ.	
ΣΟ	ΡΙ.	Ζ.	ΙΖ.	Ξ.	Π.	ΡΟ ΕΤΟΣ ΙΣΑΑΚ.
				ΑΠΙΣ.		Ἀργείων ἐβασίλευσεν ὁ ΑΠΙΣ ἔτη λε. Τοῦτον τὸν Ἄπιν φασὶ πρῶτον Αἰγυπτίοις νομισθῆναι θεὸν, καὶ Σάραπιν κληθῆναι. οὗτος τὸν ἀδελφὸν Αἰγιαλέα τῆς Ἀχαΐας, ὥς φασι, καταστήσας βασιλέα· αὐτὸς εἰς Αἴγυπτον ἐστάλη σὺν ὄχλῳ.
	ΡΙΑ.	Η.	ΙΗ.	Α.	ΠΑ.	
	ΡΙΒ.	Θ.	ΙΘ.	Β.	ΠΒ.	
	ΡΙΓ.	Ι.	Κ.	Γ.	ΠΓ.	
	ΡΙΔ.	ΙΑ.	ΚΑ.	Δ.	ΠΔ.	
	ΡΙΕ.	ΙΒ.	ΚΒ.	Ε.	ΠΕ.	Σ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
	ΡΙϚ.	ΙΓ.	ΚΓ.	ϛ.	ΠϚ.	Τελχῖνες ἐκπεσόντες Πελοποννήσου Ῥόδον ᾤκισαν νῆσον τὴν καλουμένην Ὀφιοῦσαν.
	ΡΙΖ.	ΙΔ.	ΚΔ.	Ζ.	ΠΖ.	
	ΡΙΗ.	ΙΕ.	ΚΕ.	Η.	ΠΗ.	
	ΡΙΘ.	Ιϛ.	Κϛ.	Θ.	ΠΘ.	Μέμφις ἐν Αἰγύπτῳ κατὰ τούτους ἐκτίσθη τοὺς χρόνους.
ΣΠ	ΡΚ.	ΙΖ.	ΚΖ.	Ι.	Ϙ.	

ΡΚΑ.

ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΡΓΕΙΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
ΡΚΑ.	ΙΗ.	ΚΗ.	ΙΑ.	ϞΑ.	
ΙΩΣΗΦ.					Ιωσὴφ Αἰγυπτίων ἡγεῖται ἔτη * γενόμενος ἐτῶν λα.
Α.	ΙΘ.	ΚΘ.	ΙΒ.	ϞΒ.	
Β.	Κ.	Λ.	ΙΓ.	ϞΓ.	
Γ.	ΚΑ.	ΛΑ.	ΙΔ.	ϞΔ.	
Δ.	ΚΒ.	ΛΒ.	ΙΕ.	ϞΕ.	ΣΙ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
Ε.	ΚΓ.	ΛΓ.	Ιϛ.	Ϟϛ.	
ϛ.	ΚΔ.	ΛΔ.	ΙΖ.	ϞΖ.	
Ζ.	ΚΕ.	ΛΕ.	ΙΗ.	ϞΗ.	
Η.	Κϛ.	Λϛ.	ΙΘ.	ϞΘ.	
ΣϞ Θ.	ΚΖ.	ΛΖ.	Κ.	Ρ.	
Ι.	ΚΗ.	ΛΗ.	ΚΑ.	ΡΑ.	ΡΛ ΕΤΟΣ ΙΑΚΩΒ.

Τούτῳ τῷ ἔτει δευτέρῳ τοῦ λιμοῦ, καὶ ἐνάτῳ τῆς ἡγεμονίας Ιωσὴφ κάτεισιν Ιακὼβ εἰς Αἴγυπτον, καὶ ἵσταται ἐναντίον Φαραώ. εἶπε δὲ Φαραὼ τῷ Ιακὼβ, πόσα ἔτη τῶν ἡμερῶν τῆς ζωῆς σου; Καὶ εἶπεν Ιακὼβ τῷ Φαραὼ, ἡμέραι τῶν ἐτῶν τῆς ζωῆς μου, ἃς παροικῶ, ρλ ἔτη.

ΙΑ.	ΚΘ.	ΛΘ.	ΚΒ.	ΡΒ.
ΙΒ.	Λ.	Μ.	ΚΓ.	ΡΓ.

Αἰγυπτίων ιη δυναστεία Διοσπολιτῶν, βασιλέων ιϛ. ὧν πρῶτος βασιλεύει ΑΜΩΣΙΣ ἔτη κε.

				ΑΜΩΣΙΣ.	
ΙΓ.	ΛΑ.	ΜΑ.	ΚΔ.	Α.	
ΙΔ.	ΛΒ.	ΜΒ.	ΚΕ.	Β.	ΣΚ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
ΙΕ.	ΛΓ.	ΜΓ.	Κϛ.	Γ.	
Ιϛ.	ΛΔ.	ΜΔ.	ΚΖ.	Δ.	
ΙΖ.	ΛΕ.	ΜΕ.	ΚΗ.	Ε.	
ΙΗ.	Λϛ.	Μϛ.	ΚΘ.	ϛ.	
Τ. ΙΘ.	ΛΖ.	ΜΖ.	Λ.	Ζ.	ΡΜ ΕΤΟΣ ΙΑΚΩΒ. Σπάρτη ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Σπάρτου παιδὸς Φορωνέως. Σικυωνίων ἐβασίλευσεν ι ΕΡΑΤΟΣ ἔτη μϛ.
		ΕΡΑΤΟΣ.			
Κ.	ΛΗ.	Α.	ΛΑ.	Η.	Ν ΕΤΟΣ ΙΩΣΗΦ. ΑΡΧΗ Μϛ ΙΩΒΗΛΑΙΟΥ.
ΚΑ.	ΛΘ.	Β.	ΛΒ.	Θ.	

	ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΡΓΕΙΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
	ΚΒ.	Μ.	Γ.	ΛΓ.	Ι.	
	ΚΓ.	ΜΑ.	Δ.	ΛΔ.	ΙΑ.	
	ΚΔ.	ΜΒ.	Ε.	ΛΕ.	ΙΒ.	ΣΛ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
				ΑΡΓΟΣ.		Ἀργείων ἐβασίλευσεν ὁ ΑΡΓΟΣ ἔτη ο.
	ΚΕ.	ΜΓ.	Ϛ.	Α.	ΙΓ.	
	ΚϚ.	ΜΔ.	Ζ.	Β.	ΙΔ.	Τούτῳ τῷ ἔτει ἑκατοστὸν τεσσαρακοστὸν ἕβδομον ἔτος ἄγων Ἰακὼβ προφητεύει περὶ τοῦ Κυρίου, καὶ περὶ τῆς τῶν ἐθνῶν κλήσεως διὰ Χριστοῦ, καὶ ἀποθνήσκει.
	ΚΖ.	ΜΕ.	Η.	Γ.	ΙΕ.	
	ΚΗ.	ΜϚ.	Θ.	Δ.	ΙϚ.	
ΤΙ	ΚΘ.	ΜΖ.	Ι.	Ε.	ΙΖ.	
	Λ.	ΜΗ.	ΙΑ.	Ϛ.	ΙΗ.	Ξ ΕΤΟΣ ΙΩΣΗΦ.
	ΛΑ.	ΜΘ.	ΙΒ.	Ζ.	ΙΘ.	
	ΛΒ.	Ν.	ΙΓ.	Η.	Κ.	
	ΛΓ.	ΝΑ.	ΙΔ.	Θ.	ΚΑ.	
	ΛΔ.	ΝΒ.	ΙΕ.	Ι.	ΚΒ.	ΣΜ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
		ΑΛΤΑΔΑΣ.				Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν ὁ ΑΛΤΑΔΑΣ ἔτη λβ.
	ΛΕ.	Α.	ΙϚ.	ΙΑ.	ΚΓ.	
	ΛϚ.	Β.	ΙΖ.	ΙΒ.	ΚΔ.	
	ΛΖ.	Γ.	ΙΗ.	ΙΓ.	ΚΕ.	
					ΧΕΒΡΩΝ.	Αἰγυπτίων β ἐβασίλευσεν ΧΕΒΡΩΝ ἔτη ιγ.
	ΛΗ.	Δ.	ΙΘ.	ΙΔ.	Α.	
ΤΚ	ΛΘ.	Ε.	Κ.	ΙΕ.	Β.	
	Μ.	Ϛ.	ΚΑ.	ΙϚ.	Γ.	Ο ΕΤΟΣ ΙΩΣΗΦ.
	ΜΑ.	Ζ.	ΚΒ.	ΙΖ.	Δ.	
	ΜΒ.	Η.	ΚΓ.	ΙΗ.	Ε.	
	ΜΓ.	Θ.	ΚΔ.	ΙΘ.	Ϛ.	
	ΜΔ.	Ι.	ΚΕ.	Κ.	Ζ.	ΣΟ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
	ΜΕ.	ΙΑ.	ΚϚ.	ΚΑ.	Η.	

ΜϚ.

	ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΡΓΕΙΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
	ΜϚ.	ΙΒ.	ΚΖ.	ΚΒ.	Θ.	
	ΜΖ.	ΙΓ.	ΚΗ.	ΚΓ.	Ι.	
	ΜΗ.	ΙΔ.	ΚΘ.	ΚΔ.	ΙΑ.	
ΤΑ	ΜΘ.	ΙΕ.	Λ.	ΚΕ.	ΙΒ.	
	Ν.	ΙϚ.	ΛΑ.	ΚϚ.	ΙΓ.	Π ΕΤΟΣ ΙΩΣΗΦ.
					ΑΜΕΝΟΥΦΟΣ.	Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ΑΜΕΝΟΥΦΟΣ ἔτη κα.
	ΝΑ.	ΙΖ.	ΛΒ.	ΚΖ.	Α.	

Τούτοις τοῖς χρόνοις, ὥς φασι, Προμηθεὺς ἦν, ὃς πλάττειν ἀνθρώπους ἐμυθεύετο. σοφὸς γὰρ ὢν εἰς παιδείαν αὐτοὺς ἀπὸ τῆς ἄγαν ἰδιωτείας μετέπλαττεν.

	ΝΒ.	ΙΗ.	ΛΓ.	ΚΗ.	Β.	
	ΝΓ.	ΙΘ.	ΛΔ.	ΚΘ.	Γ.	
	ΝΔ.	Κ.	ΛΕ.	Λ.	Δ.	ΣΞ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
	ΝΕ.	ΚΑ.	ΛϚ.	ΛΑ.	Ε.	
	ΝϚ.	ΚΒ.	ΛΖ.	ΛΒ.	Ϛ.	
	ΝΖ.	ΚΓ.	ΛΗ.	ΛΓ.	Ζ.	
	ΝΗ.	ΚΔ.	ΛΘ.	ΛΔ.	Η.	
ΤΜ	ΝΘ.	ΚΕ.	Μ.	ΛΕ.	Θ.	
	Ξ.	ΚϚ.	ΜΑ.	ΛϚ.	Ι.	Ϙ ΕΤΟΣ ΙΩΣΗΦ. ΑΡΧΗ ΜΖ ΙΩΒΗΛΑΙΟΥ.
	ΞΑ.	ΚΖ.	ΜΒ.	ΛΖ.	ΙΑ.	
	ΞΒ.	ΚΗ.	ΜΓ.	ΛΗ.	ΙΒ.	
	ΞΓ.	ΚΘ.	ΜΔ.	ΛΘ.	ΙΓ.	
	ΞΔ.	Λ.	ΜΕ.	Μ.	ΙΔ.	ΣΟ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
	ΞΕ.	ΛΑ.	ΜϚ.	ΜΑ.	ΙΕ.	
			ΠΛΗΜΝΑΙΟΣ.			Σικυωνίων ἐβασίλευσεν ΙΑ ΠΛΗΜΝΑΙΟΣ ἔτη μη.
	ΞϚ.	ΛΒ.	Α.	ΜΒ.	ΙϚ.	
		ΜΑΜΥΘΟΣ.				Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν ιε ΜΑΜΥΘΟΣ ἔτη λ.
	ΞΖ.	Α.	Β.	ΜΓ	ΙΖ.	

ΞΗ.

ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΡΓΕΙΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
ΞΗ.	Β.	Γ.	ΜΑ.	ΙΗ.	
ΤΝ ΞΘ.	Γ.	Δ.	ΜΕ.	ΙΘ.	
Ο.	Δ.	Ε.	Μϛ.	Κ.	Ρ̄ ΕΤΟΣ ΙΩΣΗΦ. ΑΡΧΗ Μ̄Ζ̄ ΙΩΒΗΛΑΙΟΥ.
ΟΑ.	Ε.	ϛ.	ΜΖ.	ΚΑ.	
				ΜΙΦΡΙΣ.	Αἰγυπτίων ἐβασίλευεν δ̄ ΜΙΦΡΙΣ ἔτη ιβ.
ΟΒ.	ϛ.	Ζ.	ΜΗ.	Α.	
ΟΓ.	Ζ.	Η.	ΜΘ.	Β.	
ΟΔ.	Η.	Θ.	Ν.	Γ.	Σ̄Π̄ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
ΟΕ.	Θ.	Ι.	ΝΑ.	Δ.	
Οϛ.	Ι.	ΙΑ.	ΝΒ.	Ε.	
ΟΖ.	ΙΑ.	ΙΒ.	ΝΓ.	ϛ.	
ΟΗ.	ΙΒ.	ΙΓ.	ΝΔ.	Ζ.	
ΤΞ ΟΘ.	ΙΓ.	ΙΔ.	ΝΕ.	Η.	
Π.	ΙΔ.	ΙΕ.	Νϛ.	Θ.	

Τούτῳ τῷ ἔτει π̄ᾱ ἔτος ἄγων τῆς ἡγεμονίας Ἰωσὴφ, καὶ ρ̄ῑᾱ τῆς αὐτοῦ ἡλικίας πλ[illegible] τὸν βίον. Μετὰ θάνατον Ἰωσὴφ δουλεύουσιν Ἑβραῖοι τοῖς Αἰγυπτίοις ἕτερα ἔτη ρμδ. Τὰ δὲ πάντα τῆς ἐν Αἰγύπτῳ διατριβῆς τῶν Ἑβραίων ἔτη τυγχάνει σ̄ῑε̄, ἀριθμούμενα ἀπὸ τῆς καθόδου Ἰακὼβ, καὶ τῶν τούτου παίδων εἰς Αἴγυπτον.

Α.	ΙΕ.	Ιϛ.	ΝΖ.	Ι.	ΔΟΥΛΕΙΑΣ ΕΒΡΑΙΩΝ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ ΕΤΗ ΡΜΔ.
Β.	Ιϛ.	ΙΖ.	ΝΗ.	ΙΑ.	
Γ.	ΙΖ.	ΙΗ.	ΝΘ.	ΙΒ.	
				ΜΙΣΦΡΑΓΜΟΥΘΩΣΙΣ.	Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ι̅ ΜΙΣΦΡΑΓΜΟΥΘΩΣΙΣ ἔτη κϛ.
Δ.	ΙΗ.	ΙΘ.	Ξ.	Α.	Σ̄Ϙ̄ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
Ε.	ΙΘ.	Κ.	ΞΑ.	Β.	
ϛ.	Κ.	ΚΑ.	ΞΒ.	Γ.	
Ζ.	ΚΑ.	ΚΒ.	ΞΓ.	Δ.	
Η.	ΚΒ.	ΚΓ.	ΞΔ.	Ε.	
ΤΟ Θ.	ΚΓ.	ΚΔ.	ΞΕ.	ϛ.	
Ι.	ΚΔ.	ΚΕ.	Ξϛ.	Ζ.	

	ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΡΓΕΙΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
	ΙΑ.	ΚΕ.	Κϛ.	ΞΖ.	Η.	
	ΙΒ.	Κϛ.	ΚΖ.	ΞΗ.	Θ.	
	ΙΓ.	ΚΖ.	ΚΗ.	ΞΘ.	Ι.	
	ΙΔ.	ΚΗ.	ΚΘ.	Ο.	ΙΑ.	Τ̄ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
				ΚΡΙΑΣΟΣ.		Ἀργείων ἐβασίλευσεν ὁ ΚΡΙΑΣΟΣ ἔτη νδ.
	ΙΕ.	ΚΘ.	Λ.	Α.	ΙΒ.	Καλλίθυια Σπείραντος ἐν Ἄργει πρῶτον ἱεράτευσεν τῆς Ἥρας.
	Ιϛ.	Λ.	ΛΑ.	Β.	ΙΓ.	
		ΑΣΧΑΛΙΟΣ.				Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν ιβ ΑΣΧΑΛΙΟΣ ἔτη λ̄.
	ΙΖ.	Α.	ΛΒ.	Γ.	ΙΔ.	
	ΙΗ.	Β.	ΛΓ.	Δ.	ΙΕ.	

Τούτοις τοῖς χρόνοις Ἄτλας ὁ Προμηθέως ἀδελφὸς ἄριστος ἀστρολόγος διέλαμπεν, ὃς τῆς ἐπιστήμης ἕνεκεν τὸν οὐρανὸν αὐτὸν φέρειν πεφήμισται. Εὐριπίδης δὲ τὸν Ἄτλαντα ὄρος εἶναί φησιν ὑπερνεφές.

	ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΡΓΕΙΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
ΤΠ	ΙΘ.	Γ.	ΛΔ.	Ε.	Ιϛ.	
	Κ.	Δ.	ΛΕ.	ϛ.	ΙΖ.	
	ΚΑ.	Ε.	Λϛ.	Ζ.	ΙΗ.	
	ΚΒ.	ϛ.	ΛΖ.	Η.	ΙΘ.	
	ΚΓ.	Ζ.	ΛΗ.	Θ.	Κ.	
	ΚΔ.	Η.	ΛΘ.	Ι.	ΚΑ.	ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
	ΚΕ.	Θ.	Μ.	ΙΑ.	ΚΒ.	
	Κϛ.	Ι.	ΜΑ.	ΙΒ.	ΚΓ.	
	ΚΖ.	ΙΑ.	ΜΒ.	ΙΓ.	ΚΔ.	
	ΚΗ.	ΙΒ.	ΜΓ.	ΙΔ.	ΚΕ.	
ΤϞ	ΚΘ.	ΙΓ.	ΜΔ.	ΙΕ.	Κϛ.	
					ΤΟΥΘΜΩΣΙΣ.	Αἰγυπτίων ιε ἐβασίλευσεν ΤΟΥΘΜΩΣΙΣ ἔτη θ.
	Λ.	ΙΔ.	ΜΕ.	Ιϛ.	Α.	
	ΛΑ.	ΙΕ.	Μϛ.	ΙΖ.	Β.	
	ΛΒ.	Ιϛ.	ΜΖ.	ΙΗ.	Γ.	

ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΡΓΕΙΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
ΛΓ.	ΙΖ.	ΜΗ.	ΙΘ.	Δ.	
		ΟΡΘΟ-ΠΟΛΙΣ.			Σικυωνίων ιβ ἐβασίλευσεν ΟΡΘΩΠΟΛΙΣ ἔτη ξγ.
ΛΔ.	ΙΗ.	Α.	Κ.	Ε.	ΤΚ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
ΛΕ.	ΙΘ.	Β.	ΚΑ.	Ϛ.	
ΛϚ.	Κ.	Γ.	ΚΒ.	Ζ.	
ΛΖ.	ΚΑ.	Δ.	ΚΓ.	Η.	
ΛΗ.	ΚΒ.	Ε.	ΚΔ.	Θ.	

Τούτοις τοῖς χρόνοις Σύρος ἱστορεῖται γεγονέναι γηγενὴς, οὗ ἐπώνυμος ἡ Συρία. ἄλλοι δὲ πρότερον εἶπον ϛ.

ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΡΓΕΙΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
				ΑΜΕΝΩΦΙΣ.	Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ζ ΑΜΕΝΩΦΙΣ ἔτη λα. Οὗτος ὁ Μέμνων εἶναι νομιζόμενος, καὶ φθεγγόμενος λίθος.
γ. ΛΘ.	ΚΓ.	Ϛ.	ΚΕ.	Α.	
Μ.	ΚΔ.	Ζ.	ΚϚ.	Β.	ΑΡΧΗ ΜΗ ΙΩΒΗΛΑΙΟΥ.
ΜΑ.	ΚΕ.	Η.	ΚΖ.	Γ.	
ΜΒ.	ΚϚ.	Θ.	ΚΗ.	Δ.	
ΜΓ.	ΚΖ.	Ι.	ΚΘ.	Ε.	
ΜΔ.	ΚΗ.	ΙΑ.	Λ.	Ϛ.	ΤΛ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
ΜΕ.	ΚΘ.	ΙΒ.	ΛΑ.	Ζ.	
ΜϚ.	Λ.	ΙΓ.	ΛΒ.	Η.	
			ΣΦΑΙΡΟΣ.		Ἀργείων ἐβασίλευσεν ιγ ΣΦΑΙΡΟΣ ἔτη κ.
ΜΖ.	Α.	ΙΔ.	ΛΓ.	Θ.	
ΜΗ.	Β.	ΙΕ.	ΛΔ.	Ι.	
ΤΙ. ΜΘ.	Γ.	ΙϚ.	ΛΕ.	ΙΑ.	
Ν.	Δ.	ΙΖ.	ΛϚ.	ΙΒ.	
ΝΑ.	Ε.	ΙΗ.	ΛΖ.	ΙΓ.	
ΝΒ.	Ϛ.	ΙΘ.	ΛΗ.	ΙΔ.	
ΝΓ.	Ζ.	Κ.	ΛΘ.	ΙΕ.	
ΝΔ.	Η.	ΚΑ.	Μ.	ΙϚ.	ΤΜ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
ΝΕ.	Θ.	ΚΒ.	ΜΑ.	ΙΖ.	

	ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΡΓΕΙΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
	ΝϚ.	Ι.	ΚΓ.	ΜΒ.	ΙΗ.	
	ΝΖ.	ΙΑ.	ΚΔ.	ΜΓ.	ΙΘ.	
	ΝΗ.	ΙΒ.	ΚΕ.	ΜΔ.	Κ.	
ΤΚ.	ΝΘ.	ΙΓ.	ΚϚ.	ΜΕ.	ΚΑ.	
	Ξ.	ΙΔ.	ΚΖ.	ΜϚ.	ΚΒ.	
	ΞΑ.	ΙΕ.	ΚΗ.	ΜΖ.	ΚΓ.	
	ΞΒ.	ΙϚ.	ΚΘ.	ΜΗ.	ΚΔ.	
	ΞΓ.	ΙΖ.	Λ.	ΜΘ.	ΚΕ.	
	ΞΔ.	ΙΗ.	ΛΑ.	Ν.	ΚϚ.	ΤΝ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
	ΞΕ.	ΙΘ.	ΛΒ.	ΝΑ.	ΚΖ.	Τούτῳ τῷ ἔτει οβ τῆς ἑαυτοῦ ἡλικίας Αμβρὰμ γεννᾷ τὸν Μωϋσῆν ἐκ τῆς Ιωχαβεδ.
	ΞϚ.	Κ.	ΛΓ.	ΝΒ.	ΚΗ.	
		ΜΑΜΥΛΟΣ.				Ασσυρίων ἐβασίλευεν ιδ ΜΑΜΥΛΟΣ ἔτη λ.
	ΞΖ.	Α.	ΛΔ.	ΜΓ.	ΚΘ.	
	ΞΗ.	Β.	ΛΕ.	ΜΔ.	Λ.	
				ΦΟΡΒΑΣ.		Αργείων ἐβασίλευσεν ϛ ΦΟΡΒΑΣ ἔτη λε.
ΤΛ.	ΞΘ.	Γ.	ΛϚ.	Α.	ΛΑ.	
					ΩΡΟΣ.	Αἰγυπτίων ἐβασίλευεν η ΩΡΟΣ ἔτη λα. ὁ Προμηθεὺς, καὶ Επιμηθεὺς, Ατλας τε, καὶ ὁ πανόπτης Αργος ἐγνωρίζοντο.
	Ο.	Δ.	ΛΖ.	Β.	Α.	
	ΟΑ.	Ε.	ΛΗ.	Γ.	Β.	
	ΟΒ.	Ϛ.	ΛΘ.	Δ.	Γ.	
	ΟΓ.	Ζ.	Μ.	Ε.	Δ.	
	ΟΔ.	Η.	ΜΑ.	Ϛ.	Ε.	ΤΞ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ. Γ. ΜΩΥΣΕΩΣ.
	ΟΕ.	Θ.	ΜΒ.	Ζ.	Ϛ.	
	ΟϚ.	Ι.	ΜΓ.	Η.	Ζ.	
	ΟΖ.	ΙΑ.	ΜΔ.	Θ.	Η.	
	ΟΗ.	ΙΒ.	ΜΕ.	Ι.	Θ.	
ΤΜ.	ΟΘ.	ΙΓ.	ΜϚ.	ΙΑ.	Ι.	

	ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΡΓΕΙΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
	Π.	ΙΔ.	ΜΖ.	ΙΒ.	ΙΑ.	
	ΠΑ.	ΙΕ.	ΜΗ.	ΙΓ.	ΙΒ.	
	ΠΒ.	ΙϚ.	ΜΘ.	ΙΔ.	ΙΓ.	
	ΠΓ.	ΙΖ.	Ν.	ΙΕ.	ΙΔ.	
	ΠΔ.	ΙΗ.	ΝΑ.	ΙϚ.	ΙΕ.	ΤΜ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ. Κ ΜΩΥΣΕΩΣ.
	ΠΕ.	ΙΘ.	ΝΒ.	ΙΖ.	ΙϚ.	
	ΠϚ.	Κ.	ΝΓ.	ΙΗ.	ΙΖ.	
	ΠΖ.	ΚΑ.	ΝΔ.	ΙΘ.	ΙΗ.	
	ΠΗ.	ΚΒ.	ΝΕ.	Κ.	ΙΘ.	
ΤΝ	ΠΘ.	ΚΓ.	ΝϚ.	ΚΑ.	Κ.	
	Ϙ.	ΚΔ.	ΝΖ.	ΚΒ.	ΚΑ.	ΑΡΧΗ ΜΘ ΙΩΒΗΛΑΙΟΥ.
	ϘΑ.	ΚΕ.	ΝΗ.	ΚΓ.	ΚΒ.	
	ϘΒ.	ΚϚ.	ΝΘ.	ΚΔ.	ΚΓ.	
	ϘΓ.	ΚΖ.	Ξ.	ΚΕ.	ΚΔ.	
	ϘΔ.	ΚΗ.	ΞΑ.	ΚϚ.	ΚΕ.	ΤΚ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ. Λ ΜΩΥΣΕΩΣ.
	ϘΕ.	ΚΘ.	ΞΒ.	ΚΖ.	ΚϚ.	
	ϘϚ.	Λ.	ΞΓ.	ΚΗ.	ΚΖ.	
		ΣΠΑΡΕ-ΘΟΣ.	ΜΑΡΑ-ΘΟΣ.			Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν ιε ΣΠΑΡΕΘΟΣ ἔτη μ. Σικυωνίων ιγ ἐβασίλευσεν ΜΑΡΑΘΟΣ ἔτη λ.
	ϘΖ.	Α.	Α.	ΚΘ.	ΚΗ.	
	ϘΗ.	Β.	Β.	Λ.	ΚΘ.	
ΤΞ	ϘΘ.	Γ.	Γ.	ΛΑ.	Λ.	

Κέκροψ ὁ διφυὴς τῆς πότε Ἀκτῆς, νῦν Ἀττικῆς, ἐβασίλευσεν ἔτη ν. Ἀρχὴ τῆς Ἀθηναίων βασιλείας.

ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΡΓΕΙΩΝ.	ΑΘΗΝΑΙΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.

Ἐπὶ Κέκροπος ἡ ἐν τῇ ἀκροπόλει ἐλαία πρώτως ἐφύη. οὗτος ἀπὸ τῆς Ἀθηνᾶς τὴν πόλιν Ἀθήνας ὠνόμασε, διφυὴς καλούμενος διὰ μῆκος σώματος, ἢ ὅτι Αἰγύπτιος ὢν τὰς δύο γλώσσας ἠπίστατο.

Ρ.	Δ.	Δ.	ΛΒ.	Α.	ΛΑ.
ΡΑ.	Ε.	Ε.	ΛΓ.	Β.	ΛΒ.
ΡΒ.	Ϛ.	Ϛ.	ΛΔ.	Γ.	ΛΓ.

Κέκροψ

ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΡΓΕΙΩΝ.	ΑΘΗΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	

Κέκροψ πρῶτος βοῦν ἔθυσε καὶ Ζῆνα προσηγόρευσεν, ὥς τινες. ἀπ' αὐτοῦ ἡ Κεκροπία ἡ χώρα ἐκλήθη. ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ, ἐπὶ τὴν πρώτην ὀλυμπιάδα, βασιλεῖς ιε ἄρχοντες διὰ βίου ια. ἔτη ψ. Κατὰ τούτους τὰ παρ' Ἕλλησι θαυμαστὰ δοκοῦντα μυθολογεῖται.

ΡΓ.	Ζ.	Ζ.	ΛΕ.	Δ.	ΛΔ.	
			ΤΡΙΟΠΑΣ.			Ἀργείων ἐβασίλευσεν ζ ΤΡΙΟΠΑΣ ἔτη μς.
ΡΔ.	Η.	Η.	Α.	Ε.	ΛΕ.	Τ̄Ϙ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ. Μ̄ ΜΩΥΣΕΩΣ.

Τούτῳ τῷ ἔτει Μωϋσῆς τὰς ἐν Αἰγύπτῳ καταλιπὼν διατριβὰς κατὰ τὴν ἔρημον ἐφιλοσόφει.

ΡΕ.	Θ.	Θ.	Β.	Ϛ.	ΛϚ.	
ΡϚ.	Ι.	Ι.	Γ.	Ζ.	ΛΖ.	
ΡΖ.	ΙΑ.	ΙΑ.	Δ.	Η.	ΛΗ.	
					ΑΧΕΝΧΕΡΣΗΣ.	Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ζ ΑΧΕΝΧΕΡΣΗΣ ἔτη ιβ.
ΡΗ.	ΙΒ.	ΙΒ.	Ε.	Θ.	Α.	
ΡΘ.	ΙΓ.	ΙΓ.	Ϛ.	Ι.	Β.	
ΡΙ.	ΙΔ.	ΙΔ.	Ζ.	ΙΑ.	Γ.	

Οἱ ἀπὸ τῆς Κουρητικῆς νῦν Ἀκαρνανίας Κούρητες καὶ Κορύβαντες Γνωσὸν ᾤκισαν οἱ τὴν ἐν ὅπλοις ἔνρυθμον κίνησιν εὑρόντες.

ΡΙΑ.	ΙΕ.	ΙΕ.	Η.	ΙΒ.	Δ.	Χαλδαῖοι κατὰ Φοινίκων ἐστράτευσαν.
ΡΙΒ.	ΙϚ.	ΙϚ.	Θ.	ΙΓ.	Ε.	Μουσικὸς ὁ Εὐλαίου καὶ Νύμφης ἤκμασεν.
ΡΙΓ.	ΙΖ.	ΙΖ.	Ι.	ΙΔ.	Ϛ.	
ΡΙΔ.	ΙΗ.	ΙΗ.	ΙΑ.	ΙΕ.	Ζ.	Ῡ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ. Ν̄ ΜΩΥΣΕΩΣ.
ΡΙΕ.	ΙΘ.	ΙΘ.	ΙΒ.	ΙϚ.	Η.	Δευκαλίων βασιλεύειν τὸν κατὰ Παρνασσὸν ἤρξατο.
ΡΙϚ.	Κ.	Κ.	ΙΓ.	ΙΖ.	Θ.	
ΡΙΖ.	ΚΑ.	ΚΑ.	ΙΔ.	ΙΗ.	Ι.	
ΡΙΗ.	ΚΒ.	ΚΒ.	ΙΕ.	ΙΘ.	ΙΑ.	Ἡ τῶν θεῶν κρίσις Ποσειδῶνος καὶ Ἀθηνᾶς ἐπὶ Κέκροπος μυθεύεται περὶ τῆς χώρας.
ΡΙΘ.	ΚΓ.	ΚΓ.	ΙϚ.	Κ.	ΙΒ.	
					ΑΧΩΡΙΣ.	Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ΑΧΩΡΙΣ ἔτη ζ.
ΡΚ.	ΚΔ.	ΚΔ.	ΙΖ.	ΚΑ.	Α.	

Ζεὺς ἐμίγη Ἰοῖ τῇ θυγατρὶ Ἰνάχου, ἣν καὶ βοῦν ἐποίησεν, ἀφ' ἧς ὁ Βόσπορος ἐκλήθη. ἣ καὶ εἰς Αἴγυπτον ἐλθοῦσα Ἶσις ὠνομάσθη, ἣν Αἰγύπτιοι σέβουσιν. Φασὶ δὲ αὐτὴν τινες γημαμένην Τηλεγόνῳ τὸν Ἔπαφον γεννῆσαι.

ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΡΓΕΙΩΝ.	ΑΘΗΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.
ΡΚΑ.	ΚΕ.	ΚΕ.	ΙΗ.	ΚΒ.	Β.
ΡΚΒ.	ΚϚ.	ΚϚ.	ΙΘ.	ΚΓ.	Γ.
ΡΚΓ.	ΚΖ.	ΚΖ.	Κ.	ΚΔ.	Δ.
ΡΚΔ.	ΚΗ.	ΚΗ.	ΚΑ.	ΚΕ.	Ε.
ΡΚΕ.	ΚΘ.	ΚΘ.	ΚΒ.	ΚϚ.	Ϛ.
ΡΚϚ.	Λ.	Λ.	ΚΓ.	ΚΖ.	Ζ.

ΥΙ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ. Ξ ΜΩΥΣΕΩΣ.

Κέκροψ Ἀθήνας τὰς καὶ Διάδας ἐν Εὐβοίᾳ ἔκτισεν. Εὐβοεῖς δὲ ταύτην Ὀρχομενὸν καλωνόμασαν.

Σικυωνίων δὲ ἐβασίλευσεν ΜΑΡΑΘΟΣ ἔτη κ.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ια ΧΕΝΧΕΡΗΣ ἔτη ις.

		ΜΑΡΑΘΟΣ.			ΧΕΝΧΕΡΗΣ.
ΡΚΖ.	ΛΑ.	Α.	ΚΔ.	ΚΗ.	Α.
ΡΚΗ.	ΛΒ.	Β.	ΚΕ.	ΚΘ.	Β.
ΣϘ ΡΚΘ.	ΛΓ.	Γ.	ΚϚ.	Λ.	Γ.
ΡΛ.	ΛΔ.	Δ.	ΚΖ.	ΛΑ.	Δ.
ΡΛΑ.	ΛΕ.	Ε.	ΚΗ.	ΛΒ.	Ε.
ΡΛΒ.	ΛϚ.	Ϛ.	ΚΘ.	ΛΓ.	Ϛ.
ΡΛΓ.	ΛΖ.	Ζ.	Λ.	ΛΔ.	Ζ.
ΡΛΔ.	ΛΗ.	Η.	ΛΑ.	ΛΕ.	Η.
ΡΛΕ.	ΛΘ.	Θ.	ΛΒ.	ΛϚ.	Θ.
ΡΛϚ.	Μ.	Ι.	ΛΓ.	ΛΖ.	Ι.

Ὁ ἐπὶ Δευκαλίωνος κατακλυσμὸς ἐν Θεσσαλίᾳ, καὶ ὁ ἐπὶ Φαέθοντος ἐμπυρισμὸς ἐν Αἰθιοπίᾳ. πολλαὶ δὲ καὶ ἄλλαι γεγόνασιν Ἕλλησι τοπικαὶ φθοραί, ὡς Πλάτων ἐν Τιμαίῳ.

ΥΚ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ. Ο ΜΩΥΣΕΩΣ.

Ἕλλην υἱὸς Δευκαλίωνος ἐγνωρίζετο, ἀφ᾽ οὗ Ἕλληνες οἱ Γραικοὶ μετεκλήθησαν.

Κόρινθος ἡ πάλαι Ἐφύρα καλουμένη ἐκτίσθη.
Τὸ ἐν Δήλῳ ἱερὸν Ἀπόλλωνος Δηλίου ὑπὸ Ἐρυσίχθονος υἱοῦ Κέκροπος ἱδρύθη.

Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν ις ΑΣΚΑΤΑΔΗΣ ἔτη μ.

	ΑΣΚΑΤΑΔΗΣ.				
ΡΛΖ.	Α.	ΙΑ.	ΛΔ.	ΛΗ.	ΙΑ.

Ἡρακλέα τινές φασιν ἐν Φοινίκῃ γνωρίζεσθαι Διώδαν ἐπιλεγόμενον, ὡς καὶ μέχρι νῦν ὑπὸ Καππαδόκων καὶ Ἰλιέων οὕτω κεκλῆσθαι.

ΡΛΗ.	Β.	ΙΒ.	ΛΕ.	ΛΘ.	ΙΒ.
ΡΛΘ.	Γ.	ΙΓ.	ΛϚ.	Μ.	ΙΓ.
ΡΜ.	Δ.	ΙΔ.	ΛΖ.	ΜΑ.	ΙΔ.

Ἄρειος πάγος ἐκλήθη, καὶ δικαστήριον κατέστη. ΑΡΧΗ Ν ΙΩΒΗΛΑΙΟΥ.

ΡΜΑ

ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΡΓΕΙΩΝ.	ΑΘΗΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
ΡΜΑ.	Ε.	ΙΕ.	ΛΗ.	ΜΒ.	ΙΕ.	
ΡΜΒ.	Ϛ.	ΙϚ.	ΛΘ.	ΜΓ.	ΙϚ.	Μωϋσῆς θεοφανείας ἐπὶ τοῦ Σιναίου ὄρους ἠξιοῦτο.
ΡΜΓ.	Ζ.	ΙΖ.	Μ.	ΜΔ.	ΙΖ.	
ΡΜΔ.	Η.	ΙΗ.	ΜΑ.	ΜΕ.	ΙΗ.	ΥΛ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ. Π ΜΩΣΕΩΣ.

Ἀμπελουργία ὑπὸ Διονύσου ἐγνωρίσθη τοῦ ἐκ Σεμέλης.
Τῷ μ ἔτει Κέκροπος τοῦ διφυοῦς πρώτου βασιλέως Ἀθηναίων ἡ ἐξ Αἰγύπτου πορεία τοῦ Ἰσραὴλ διὰ Μωσέως ἐγένετο.
Μωϋσῆς ἐν ἐρήμῳ.
Καθηγεῖται τοῦ λαοῦ Μωϋσῆς ἐπὶ τῆς ἐρήμου ἔτη μ.

ΜΩΣΗΣ.					ΑΧΕΡΡΗΣ.	Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ιβ ΑΧΕΡΡΗΣ ἔτη η.
Α.	Θ.	ΙΘ.	ΜΒ.	ΜϚ.	Α.	
Β.	Ι.	Κ.	ΜΓ.	ΜΖ.	Β.	
		ΕΧΥΡΕΥΣ.				Σικυωνίων ἐβασίλευσεν ιι ΕΧΥΡΕΥΣ ἔτη νε.
Γ.	ΙΑ.	Α.	ΜΔ.	ΜΗ.	Γ.	
Δ.	ΙΒ.	Β.	ΜΕ.	ΜΘ.	Δ.	Ἀαρὼν ἀδελφὸς Μωϋσέως πρῶτος Ἑβραίων ἀρχιερεὺς καθίσταται.
ΦΙ. Ε.	ΙΓ.	Γ.	ΜϚ.	Ν.	Ε.	

Ἀργείων ἐβασίλευσεν η ΚΡΟΤΩΠΟΣ ἔτη κα.
Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν β ΚΡΑΝΑΟΣ ἔτη θ.

			ΚΡΟΤΩΠΟΣ.	ΚΡΑΝΑΟΣ.		Κραναοῦ τούτου δευτέρου βασιλέως τῆς Ἀττικῆς θυγάτηρ ἦν Ἀτθὶς, καθ' ἣν Ἀττικὴ ἡ χώρα ὠνομάσθη, πρότερον Ἀκτὴ λεγομένη.
Ϛ.	ΙΔ.	Δ.	Α.	Α.	Ϛ.	
Ζ.	ΙΕ.	Ε.	Β.	Β.	Ζ.	
Η.	ΙϚ.	Ϛ.	Γ.	Γ.	Η.	

Κρήτης ἐβασίλευσεν Ἀπτέρας, ὃς τὴν πόλιν ἔκτισεν.

					ΧΕΡΡΗΣ.	Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ιγ ΧΕΡΡΗΣ ἔτη ιε.
Θ.	ΙΖ.	Ζ.	Δ.	Δ.	Α.	
Ι.	ΙΗ	Η.	Ε.	Ε.	Β.	
ΙΑ.	ΙΘ.	Θ.	Ϛ.	Ϛ.	Γ.	
ΙΒ.	Κ.	Ι.	Ζ.	Ζ.	Δ.	
ΙΓ.	ΚΑ.	ΙΑ.	Η.	Η.	Ε.	

	ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΡΓΕΙΩΝ.	ΑΘΗΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
	ΙΔ.	ΚΒ.	ΙΒ.	Θ.	Θ.	ϛ.	
					ΑΜΦΙΚΤΥΩΝ.		Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν γ' ΑΜΦΙΚΤΥΩΝ ἔτη ι.
ΦΚ	ΙΕ.	ΚΓ.	ΙΓ.	Ι.	Α.	Ζ.	

Κατὰ Ἀμφικτύωνα τὸν Δευκαλίωνος υἱὸν, τινές φασι Διόνυσον εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐλθόντα ξενωθῆναι Σημάχῳ, καὶ τῇ θυγατρὶ αὐτοῦ νεβρίδα δωρήσασθαι. ἕτερος δ' ἦν τοῦ ἐκ Σεμέλης οὗτος.

	ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΡΓΕΙΩΝ.	ΑΘΗΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
	Ιϛ.	ΚΔ.	ΙΔ.	ΙΑ.	Β.	Η.	Καθηγεῖται τοῦ λαοῦ Μωϋσῆς ἐπὶ τῆς ἐρήμου.
	ΙΖ.	ΚΕ.	ΙΕ.	ΙΒ.	Γ.	Θ.	
	ΙΗ.	Κϛ.	Ιϛ.	ΙΓ.	Δ.	Ι.	
	ΙΘ.	ΚΖ.	ΙΖ.	ΙΔ.	Ε.	ΙΑ.	Ἔπαφος Ἴσος τῆς δευτέρας ἐβασίλευσεν Αἰγύπτου, καὶ Μέμφιν ἔκτισεν.
	Κ.	ΚΗ.	ΙΗ.	ΙΕ.	ϛ.	ΙΒ.	
	ΚΑ.	ΚΘ.	ΙΘ.	Ιϛ.	Ζ.	ΙΓ.	
	ΚΒ.	Λ.	Κ.	ΙΖ.	Η.	ΙΔ.	
	ΚΓ.	ΛΑ.	ΚΑ.	ΙΗ.	Θ.	ΙΕ.	
						ΑΡΜΑΙΣ.	Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν ιδ' ΑΡΜΑΙΣ ὁ καὶ ΔΑΝΑΟΣ ἔτη ι.
	ΚΔ.	ΛΒ.	ΚΒ.	ΙΘ.	Ι.	Α.	
					ΕΡΙΧΘΟΝΙΟΣ.		Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν δ' ΕΡΙΧΘΟΝΙΟΣ ἔτη ν.
ΦΛ	ΚΕ.	ΛΓ.	ΚΓ.	Κ.	Α.	Β.	Οὗτος Ἐριχθόνιος Ἡφαίστου ὁ παρ' Ὁμήρῳ Ἐρεχθεύς.
	Κϛ.	ΛΔ.	ΚΔ.	ΚΑ.	Β.	Γ.	Λακεδαιμονία ἐκλήθη ἀπὸ Λακεδαίμονος τοῦ ἐκ Μεσσήνης.
				ΣΘΕΝΕΛΟΣ.			Ἀργείων ἐβασίλευσεν θ' ΣΘΕΝΕΛΟΣ ἔτη ια.
	ΚΖ.	ΛΕ.	ΚΕ.	Α.	Γ.	Δ.	Ἀρκὰς ὁ Καλλιστοῦς καὶ Διὸς υἱὸς Πελασγῶν κρατήσας Ἀρκαδίαν τὴν χώραν μετωνόμασεν.
	ΚΗ.	Λϛ.	Κϛ.	Β.	Δ.	Ε.	
						ΡΑΜΕΣΣΗΣ.	Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ιε' ΡΑΜΕΣΣΗΣ ἔτη ξη.
	ΚΘ.	ΛΖ.	ΚΖ.	Γ.	Ε.	Α.	

Ραμεσσῆς ὁ καὶ Αἴγυπτος καλούμενος, βασιλεύσας Αἰγύπτου ἔτη ξη, μετωνόμασε τὴν χώραν Αἴγυπτον τῷ ἰδίῳ ὀνόματι, ἥ τις πρότερον παρ' Ἕλλησιν Ἀερία ἐλέγετο.

	ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΡΓΕΙΩΝ.	ΑΘΗΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.
	Λ.	ΛΗ.	ΚΗ.	Δ.	ϛ.	Β.
	ΛΑ.	ΛΘ	ΚΘ	Ε.	Ζ.	Γ.

	ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΡΓΕΙΩΝ.	ΑΘΗΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
	ΛΒ.	Μ.	Λ.	ς.	Η.	Δ.	
		ΑΜΥΝ-ΤΗΣ.					Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν ιζʹ ΑΜΥΝΤΗΣ ἔτη μεʹ.
	ΛΓ.	Α.	ΛΑ.	Ζ.	Θ.	Ε.	Δάρδανος ἔκτισε Δαρδανίαν.
	ΛΔ.	Β.	ΛΒ.	Η.	Ι.	ς.	
ΦΜ	ΛΕ.	Γ.	ΛΓ.	Θ.	ΙΑ.	Ζ.	
	Λς.	Δ.	ΛΔ.	Ι.	ΙΒ.	Η.	
	ΛΖ.	Ε.	ΛΕ.	ΙΑ.	ΙΓ.	Θ.	

Φασί τινες, ὅτι μετὰ Σθένελον Ἄργους ἐβασίλευσε Γελάνωρ, ὃν Ἀργεῖοι τῆς ἀρχῆς παύσαντες, Δαναὸν ἐβασίλευσαν, ὃς ἐκπεσὼν Αἰγύπτου, καὶ κρατήσας τοῦ Ἄργους ἔνυδρον αὐτὸ ἐποίησε διὰ τῶν λεγομένων Δαναΐδων. αὐτῷ δὲ αὐτῷ ἦσαν θυγατέρες ν', αἳ σὺν τοῖς υἱοῖς τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Αἰγύπτου διεχειρήσαντο, χωρὶς ἑνὸς τοῦ Λυγκέως, ὃς καὶ ἐβασίλευσε μετ' αὐτόν. οὐκ ἄπιστον δὲ ἐν βαρβάροις ἡ πολυτεκνία, διὰ τὸ πλῆθος παλλακῶν.

„ΚΑΣΤΟΡΟΣ περὶ Ἀργείων βασιλέων. Δαναὸς κρατήσας τοῦ Ἄργους, καὶ ἐκβαλὼν Σθένελον τὸν Κροτώπου, Ἀρ-
„γείων ἐβασίλευσεν, καὶ οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ μετ' αὐτὸν Δαναΐδαι καλούμενοι, ἐπὶ Εὐρυσθέα τὸν Σθενέλου τοῦ Περ-
„σέως. Μεθ' οὓς οἱ Πελοπίδαι ἀπὸ Πέλοπος παραλαβόντες τὴν ἀρχήν. ὧν πρῶτος Ἀτρεύς.

				ΔΑΝΑ-ΟΣ.			Ἀργείων ἐβασίλευσεν ιʹ ΔΑΝΑΟΣ ἔτη ν'.
	ΛΗ.	ς.	Λς.	Α.	ΙΔ.	Ι.	Ἐριχθόνιος ἅρμα πρῶτος Ἑλλήνων ἐφεύρεν. ἦν γὰρ παρὰ βαρβάρων.
	ΛΘ.	Ζ.	ΛΖ.	Β.	ΙΕ.	ΙΑ.	
	Μ.	Η.	ΛΗ.	Γ.	Ις.	ΙΒ.	

Ἑβραίων τὴν ἀρχιερωσύνην δεύτερος διεδέξατο Ἐλεάζαρος υἱὸς Ἀαρών.
Ἰησοῦς Ναυῆ τὴν Παλαιστίνην γῆν τῷ Ἰουδαίων ἔθνει διανέμει πρὸς κλῆρον κατὰ φυλήν.

	ΙΗΣΟΥΣ ΝΑΥΗ.						Ἑβραίων ἡγεμόνευσεν ΙΗΣΟΥΣ Ναυῆ ἔτη κζʹ.
	Α.	Θ.	ΛΘ.	Δ.	ΙΖ.	ΙΓ.	Βούσιρις Ποσειδῶνος καὶ Λιβύης τῆς Ἐπάφου παῖς τῶν κατὰ τὸν Νεῖλον τόπων ἐτυράννει, καὶ τοὺς παροδεύοντας κατέθυε ξένους.
	Β.	Ι.	Μ.	Ε.	ΙΗ.	ΙΔ.	
	Γ.	ΙΑ.	ΜΑ.	ς.	ΙΘ.	ΙΕ.	
	Δ.	ΙΒ.	ΜΒ.	Ζ.	Κ.	Ις.	
ΦΝ	Ε.	ΙΓ.	ΜΓ.	Η.	ΚΑ.	ΙΖ.	
	ς.	ΙΔ.	ΜΔ.	Θ.	ΚΒ.	ΙΗ.	
	Ζ.	ΙΕ.	ΜΕ.	Ι.	ΚΓ.	ΙΘ.	
	Η.	Ις.	ΜΖ.	ΙΑ.	ΚΔ.	Κ.	

	ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΡΓΕΙΩΝ.	ΑΘΗΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
	Θ.	ΙΖ.	ΜΖ.	ΙΒ.	ΚΕ.	ΚΑ.	Κρήτης ἐβασίλευσεν Λάπης.
	Ι.	ΙΗ.	ΜΗ.	ΙΓ.	Κϛ.	ΚΒ.	
	ΙΑ.	ΙΘ.	ΜΘ.	ΙΔ.	ΚΖ.	ΚΓ.	
	ΙΒ.	Κ.	Ν.	ΙΕ.	ΚΗ.	ΚΔ.	
	ΙΓ.	ΚΑ.	ΝΑ.	Ιϛ.	ΚΘ.	ΚΕ.	
	ΙΔ.	ΚΒ.	ΝΒ.	ΙΖ.	Λ.	Κϛ.	
ΦΞ	ΙΕ.	ΚΓ.	ΝΓ.	ΙΗ.	ΛΑ.	ΚΖ.	
	Ιϛ.	ΚΔ.	ΝΔ.	ΙΘ.	ΛΒ.	ΚΗ.	
	ΙΖ.	ΚΕ.	ΝΕ.	Κ.	ΛΓ.	ΚΘ.	

Φοῖνιξ, καὶ Κάδμος ἀπὸ Θηβῶν τῶν Αἰγυπτίων ἐξελθόντες εἰς τὴν Συρίαν Τύρου καὶ Σιδῶνος ἐβασίλευσαν.

			ΚΟΡΑΞ.				Σικυωνίων ἐβασίλευσεν ις΄ ΚΟΡΑΞ ἔτη λ.
	ΙΗ.	Κϛ.	Α.	ΚΑ.	ΛΔ.	Λ.	
	ΙΘ.	ΚΖ.	Β.	ΚΒ.	ΛΕ.	ΛΑ.	
	Κ.	ΚΗ.	Γ.	ΚΓ.	Λϛ.	ΛΒ.	
	ΚΑ.	ΚΘ.	Δ.	ΚΔ.	ΛΖ.	ΛΓ.	Τὸ ἐν Δελφοῖς ἱερὸν ἐνεπρήσθη ὑπὸ Φλεγύου.
	ΚΒ.	Λ.	Ε.	ΚΕ.	ΛΗ.	ΛΔ.	
	ΚΓ.	ΛΑ.	ϛ.	Κϛ.	ΛΘ.	ΛΕ.	
	ΚΔ.	ΛΒ.	Ζ.	ΚΖ.	Μ.	Λϛ.	Κρητῶν ἐβασίλευσεν Ἀστέριος.
ΦΟ	ΚΕ.	ΛΓ.	Η.	ΚΗ.	ΜΑ.	ΛΖ.	
	Κϛ.	ΛΔ.	Θ.	ΚΘ.	ΜΒ.	ΛΗ.	
	ΚΖ.	ΛΕ.	Ι.	Λ.	ΜΓ.	ΛΘ.	

Εὐρώπῃ τῇ Φοίνικος Ζεὺς ἐμίγη· αὕτη δὲ ἦν Ἀστερίου τοῦ Κρητῶν βασιλέως γαμετή, ἐξ ἧς ἔσχε τρεῖς υἱούς, Μίνωα, καὶ Ραδάμανθυν, καὶ Σαρπηδόνα, οἳ καὶ Διὸς ἐμυθεύοντο παῖδες εἶναι.

Μετὰ [illegible] τὴν Ἰησοῦ κρατοῦσιν Ἑβραίων ἀλλόφυλοι ἔτη η, ἃ συνάπτεται τοῖς τοῦ Γοθονιὴλ ἐκ φυλῆς Ἰούδα κατὰ τὰς Ἰουδαίων παραδόσεις.

	ΓΟΘΟΝΙΗΛ.						Πρῶτος ἦρξεν ΓΟΘΟΝΙΗΛ κρίνων τὸν λαὸν ἔτη λβ.
	Α.	Λϛ.	ΙΑ.	ΛΑ.	ΜΔ.	Μ.	
	Β.	ΛΖ.	ΙΒ.	ΛΒ.	ΜΕ.	ΜΑ.	
	Γ.	ΛΗ.	ΙΓ.	ΛΓ.	Μϛ.	ΜΒ.	

Δ.

ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΡΓΕΙΩΝ.	ΑΘΗΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
Δ.	ΛΘ.	ΙΔ.	ΛΔ.	ΜΖ.	ΜΓ.	
Ε.	Μ.	ΙΕ.	ΛΕ.	ΜΗ.	ΜΔ.	
ϛ.	ΜΑ.	Ιϛ.	Λϛ.	ΜΘ.	ΜΕ.	
Ζ.	ΜΒ.	ΙΖ.	ΛΖ.	Ν.	Μϛ.	
				ΓΑΝΔΙΩΝ.		Αθηναίων ἐβασίλευσεν ὁ ΓΑΝΔΙΩΝ ἔτη μ. Τούτου τοῦ Πανδίονος θυγατέρες Πρόκνη καὶ Φιλομήλα.

Ραδάμανθυς καὶ Σαρπηδὼν Λυκίων ἦρχον.

ϕΓ Η.	ΜΓ.	ΙΗ.	ΛΗ.	Α.	ΜΖ.	
Θ.	ΜΔ.	ΙΘ.	ΛΘ.	Β.	ΜΗ.	
Ι.	ΜΕ.	Κ.	Μ.	Γ.	ΜΘ.	Ἐν Ἄργει ἱεράτευσεν Ὑπερμνήστρα Δαναοῦ.
	ΒΗΛΟ-ΧΟΣ.					Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν ιη ΒΗΛΟΧΟΣ ἔτη κε.
ΙΑ.	Α.	ΚΑ.	ΜΑ.	Δ.	Ν.	
ΙΒ.	Β.	ΚΒ.	ΜΒ.	Ε.	ΝΑ.	
ΙΓ.	Γ.	ΚΓ.	ΜΓ.	ϛ.	ΝΒ.	
ΙΔ.	Δ.	ΚΔ.	ΜΔ.	Ζ.	ΝΓ.	
ΙΕ.	Ε.	ΚΕ.	ΜΕ.	Η.	ΝΔ.	Εὐρώπης ἁρπαγή.

Κάδμος Θηβαίων ἐβασίλευσεν, οὗ τῆς θυγατρὸς Σεμέλης υἱὸς ὁ Διόνυσος.

Ιϛ.	ϛ.	Κϛ.	Μϛ.	Θ.	ΝΕ.	
ΙΖ.	Ζ.	ΚΖ.	ΜΖ.	Ι.	Νϛ.	Μῆλος, καὶ Θάσος, καὶ Ἀλκίαθη ἐκτίσθησαν, καὶ Πάφος.
ϕϘ ΙΗ.	Η.	ΚΗ.	ΜΗ.	ΙΑ.	ΝΖ.	
ΙΘ.	Θ.	ΚΘ.	ΜΘ.	ΙΒ.	ΝΗ.	
Κ.	Ι.	Λ.	Ν.	ΙΓ.	ΝΘ.	

Σικυωνίων ἐβασίλευσεν ιζ ΕΠΩΠΕΥΣ ἔτη λε.
Ἀργείων ἐβασίλευσεν ια ΛΥΓΚΕΥΣ ἔτη μα.

		ΕΠΩ-ΠΕΥΣ.	ΛΥΓ-ΚΕΥΣ.			
ΚΑ.	ΙΑ.	Α.	Α.	ΙΔ.	Ξ.	
ΚΒ.	ΙΒ.	Β.	Β.	ΙΕ.	ΞΑ.	Βιθυνία ἐκτίσθη ὑπὸ Φοίνικος ἡ τὸ πρὶν Μαριανδυνὴ καλουμένη.
ΚΓ.	ΙΓ.	Γ.	Γ.	Ιϛ.	ΞΒ.	

	ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΡΓΕΙΩΝ.	ΑΘΗΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
	ΚΔ.	ΙΔ.	Δ.	Δ.	ΙΖ.	ΞΓ.	
	ΚΕ.	ΙΕ.	Ε.	Ε.	ΙΗ.	ΞΔ.	Λίνος, καὶ Ἀμφίων, καὶ Ζῆθος λυρικοὶ Θηβαῖοι. καὶ μουσουργοὶ ἐγνωρίζοντο, ὥς τινες. ἄλλοι δὲ μετὰ ταῦτα.
	ΚϚ.	ΙϚ.	Ϛ.	Ϛ.	ΙΘ.	ΞΕ.	
X.	ΚΖ.	ΙΖ.	Ζ.	Ζ.	Κ.	ΞϚ.	Οἱ Ἰδαῖοι Δάκτυλοι λεγόμενοι οἱ σίδηρον εὑρόντες κατὰ τούτους ἦσαν.
	ΚΗ.	ΙΗ.	Η.	Η.	ΚΑ.	ΞΖ.	Ἀμφίων, καὶ Ζῆθος Θηβῶν ἑπταπύλων ἐβασίλευσαν.
	ΚΘ.	ΙΘ.	Θ.	Θ.	ΚΒ.	ΞΗ.	
						ΜΕΝΩΦΙΣ.	Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ις ΜΕΝΩΦΙΣ ἔτη μ.
	Λ.	Κ.	Ι.	Ι.	ΚΓ.	Α.	
	ΛΑ.	ΚΑ.	ΙΑ.	ΙΑ.	ΚΔ.	Β.	Δαρδανίας Ἐριχθόνιος Δαρδάνου ἐβασίλευσεν.
	ΛΒ.	ΚΒ.	ΙΒ.	ΙΒ.	ΚΕ.	Γ.	
	ΛΓ.	ΚΓ.	ΙΓ.	ΙΓ.	ΚϚ.	Δ.	Τὰ κατὰ Δήμητραν, ἣν τινες Ἶσιν φασίν. καὶ τὰ περὶ Δανάην, ἐξ ἧς ὁ Περσεύς.
	ΛΔ.	ΚΔ.	ΙΔ.	ΙΔ.	ΚΖ.	Ε.	
	ΛΕ.	ΚΕ.	ΙΕ.	ΙΕ.	ΚΗ.	Ϛ.	
		ΒΑΛΑΤΟΡΗΣ.					Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν ιβ ΒΑΛΑΤΟΡΗΣ ἔτη λ.
	ΛϚ.	Α.	ΙϚ.	ΙϚ.	ΚΘ.	Ζ.	Ἐφύρα ἡ νῦν Κόρινθος ὑπὸ Σισύφου ᾠκίσθη.
	ΛΖ.	Β.	ΙΖ.	ΙΖ.	Λ.	Η.	
XI.	ΛΗ.	Γ.	ΙΗ.	ΙΗ.	ΛΑ.	Θ.	Ἁρμονία ἡρπάγη ὑπὸ Κάδμου.
	ΛΘ.	Δ.	ΙΘ.	ΙΘ.	ΛΒ.	Ι.	Μίνως Κρήτης ἐβασίλευσεν ὁ Εὐρώπης.

Καδμεία ἐκτίσθη, καὶ Σίδη ἐν Κιλικίᾳ.

Ἐλευσῖνος πόλεως Κελεὸς ἐβασίλευσεν, καθ' ὃν Τριπτόλεμος ἦν, ὅν φησιν ὁ Φιλόχορος μακρῷ πλοίῳ προσβαλόντα ταῖς πόλεσι τὸν σῖτον διαδοῦναι. ὑπονοεῖσθαι δὲ πτερωτὸν ὄφιν εἶναι τὴν ναῦν, ἔχειν δὲ τὴν καὶ τοῦ σχήματος.

Μ.	Ε.	Κ.	Κ.	ΛΓ.	ΙΑ.	
ΑΩΔ.						Ἑβραίων ἡγεμὼν ΑΩΔ ἀνὴρ ἐκ φυλῆς Ἰούδα.
Α.	Ϛ.	ΚΑ.	ΚΑ.	ΛΔ.	ΙΒ.	
Β.	Ζ.	ΚΒ.	ΚΒ.	ΛΕ.	ΙΓ.	
Γ.	Η.	ΚΓ.	ΚΓ.	ΛϚ.	ΙΔ.	

Ε.

	ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΡΓΕΙΩΝ.	ΑΘΗΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
	Δ.	Θ.	ΚΔ.	ΚΔ.	ΛΖ.	ΙΕ.	
	Ε.	Ι.	ΚΕ.	ΚΕ.	ΛΗ.	Ις.	
	ς.	ΙΑ.	Κς.	Κς.	ΛΘ.	ΙΖ.	
	Ζ.	ΙΒ.	ΚΖ.	ΚΖ.	Μ.	ΙΗ.	Ἀχαΐα ὑπὸ Ἀχαιοῦ ἐκτίσθη.

Ἐρεχθέως θυγατέρα Βορέας υἱὸς Ἀστραίου Θρᾷξ ἥρπασεν Ὠρείθυιαν. ὁ δὲ μῦθος τὸν ἄνεμον, ὡς Φιλόχορος ἐν δευτέρῳ φησίν. Ἐπὶ τούτου δὲ καὶ τὰ λεγόμενα μυστήρια ἤρξαντο.

					ΕΡΕΧΘΕΥΣ.		Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν ς ΕΡΕΧΘΕΥΣ ἔτη ν.
XK	Η.	ΙΓ.	ΚΗ.	ΚΗ.	Α.	ΙΘ.	

Κόρης ἁρπαγὴ Περσεφόνης ὑπὸ Αἰδωνέως τοῦ Μολοσσῶν βασιλέως, ὃς εἶχε κύνα παμμεγέθη τὸν λεγόμενον Κέρβερον, ᾧ τὸν Πειρίθουν ὕστερον διεχρήσατο παραγενόμενον ἐφ᾽ ἁρπαγῇ τῆς γυναικὸς ἅμα Θησεῖ. Θησέα δὲ παρατυχὼν Ἡρακλῆς ἐρρύσατο μέλλοντα συνδιαφθείρεσθαι τῷ Πειρίθῳ. Διὰ δὲ τὸ τοῦ κινδύνου περίπλεον ἐξ Ἅδου νομίζεται Θησεὺς ἀνεληλυθέναι, ὡς Φιλόχορος ἱστορεῖ ἐν Ἀτθίδος δευτέρῳ.

	Θ.	ΙΔ.	ΚΘ.	ΚΘ.	Β.	Κ.	
	Ι.	ΙΕ.	Λ.	Λ.	Γ.	ΚΑ.	Πέλοψ ἐβασίλευσεν ἔτη νγ, ἀφ᾽ οὗ καὶ ἡ χώρα Πελοπόννησος.
	ΙΑ.	Ις.	ΛΑ.	ΛΑ.	Δ.	ΚΒ.	
	ΙΒ.	ΙΖ.	ΛΒ.	ΛΒ.	Ε.	ΚΓ.	
	ΙΓ.	ΙΗ.	ΛΓ.	ΛΓ.	ς.	ΚΔ.	
	ΙΔ.	ΙΘ.	ΛΔ.	ΛΔ.	Ζ.	ΚΕ.	
	ΙΕ.	Κ.	ΛΕ.	ΛΕ.	Η.	Κς.	
			ΛΑΟΜΕΔΩΝ.				Σικυωνίων ἐβασίλευσεν ιη ΛΑΟΜΕΔΩΝ ἔτη μ. Διονύσου γένεσις ἐκ Σεμέλης.
	Ις.	ΚΑ.	Α.	Λς.	Θ.	ΚΖ.	
	ΙΖ.	ΚΒ.	Β.	ΛΖ.	Ι.	ΚΗ.	
XΛ	ΙΗ.	ΚΓ.	Γ.	ΛΗ.	ΙΑ.	ΚΘ.	
	ΙΘ.	ΚΔ.	Δ.	ΛΘ.	ΙΒ.	Λ.	Ζῆθος, καὶ Ἀμφίων Κάδμον ἐκβαλόντες Θηβῶν ἐβασίλευσαν.
	Κ.	ΚΕ.	Ε.	Μ.	ΙΓ.	ΛΑ.	
	ΚΑ.	Κς.	ς.	ΜΑ.	ΙΔ.	ΛΒ.	
				ΑΒΑΣ.			Ἀργείων ἐβασίλευσεν ιβ ΑΒΑΣ ἔτη κ.
	ΚΒ.	ΚΖ.	Ζ.	Α.	ΙΕ.	ΛΓ.	

Κατὰ τούτους Φρίξος ἔδοξε τισὶν ὀχεῖσθαι ἐπὶ χρυσομάλλου κριοῦ ἅμα τῇ ἀδελφῇ Ἕλλῃ φεύγων μητρυιὰν ἐπιβουλεύ-

	ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΡΓΕΙΩΝ.	ΑΘΗΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	

βουλεύουσιν, καὶ ἐτύχησε πλοίου, ἐφ' ᾧ τὸ παράσημον κριὸς ἦν. Παλαίφατος δὲ Κριόν φησι καλεῖσθαι τὸν διασώσαντα αὐτοὺς τροφέα.

	ΚΓ.	ΚΗ.	Η.	Β.	ΙϚ.	ΛΔ.	
	ΚΔ.	ΚΘ.	Θ.	Γ.	ΙΖ.	ΛΕ.	
	ΚΕ.	Λ.	Ι.	Δ.	ΙΗ.	ΛϚ.	
		ΛΑΜΠΡΙΔΗΣ.					Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν κ' ΛΑΜΠΡΙΔΗΣ ἔτη λβ'.
	ΚϚ.	Α.	ΙΑ.	Ε.	ΙΘ.	ΛΖ.	
	ΚΖ.	Β.	ΙΒ.	Ϛ.	Κ.	ΛΗ.	
ΧΜ	ΚΗ.	Γ.	ΙΓ.	Ζ.	ΚΑ.	ΛΘ.	Τὰ κατὰ Πρόκνην καὶ Φιλομήλαν θυγατέρας Πανδίονος.
	ΚΘ.	Δ.	ΙΔ.	Η.	ΚΒ.	Μ.	

Αἰγυπτίων ἐννεακαιδεκάτη δυναστεία βασιλέων ε' Διοσπολιτῶν, οἳ ἐβασίλευσαν ἔτη ϛϘϛ'.

						ΣΕΘΩΣ.	Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν α' ΣΕΘΩΣ ἔτη ια'.
	Λ.	Γ.	ΙΕ.	Θ.	ΚΓ.	Α.	
	ΛΑ.	Ϛ.	ΙϚ.	Ι.	ΚΔ.	Β.	
	ΛΒ.	Ζ.	ΙΖ.	ΙΑ.	ΚΕ.	Γ.	
	ΛΓ.	Η.	ΙΗ.	ΙΒ.	ΚϚ.	Δ.	
	ΛΔ.	Θ.	ΙΘ.	ΙΓ.	ΚΖ.	Ε.	Ὁ καθ' Εὔμολπον πόλεμος. ἀφ' οὗ οἱ Εὐμολπίδαι Ἀθήνησι.
	ΛΕ.	Ι.	Κ.	ΙΔ.	ΚΗ.	Ϛ.	
	ΛϚ.	ΙΑ.	ΚΑ.	ΙΕ.	ΚΘ.	Ζ.	Μελάμπους μάντις ἐγνωρίζετο.
	ΛΖ.	ΙΒ.	ΚΒ.	ΙϚ.	Λ.	Η.	Τῆς Δαρδανίας ἐβασίλευσεν Τρὼς, ὁ καὶ Ἶλος. ἀφ' οὗ Τρῶες, καὶ Τρωὰς, καὶ ἡ πόλις Ἴλιον.
ΧΝ	ΛΗ.	ΙΓ.	ΚΓ.	ΙΖ.	ΛΑ.	Θ.	

Πυθοῖ Φημονόη χρησμῳδὸς πρώτη δι' ἑξαμέτρων ἱστορεῖται προθεσπίσαι.

ΛΘ.	ΙΔ.	ΚΔ.	ΙΗ.	ΛΒ.	Ι.	Κατὰ τούτους Τάνταλος ἐβασίλευσε τῆς Φρυγίας, ἤτοι Μαιονίας. ἀφ' ἧς καὶ Μαίονες.
Μ.	ΙΕ.	ΚΕ.	ΙΘ.	ΛΓ.	ΙΑ.	
ΜΑ.	ΙϚ.	ΚϚ.	Κ.	ΛΔ.	ΙΒ.	
ΜΒ.	ΙΖ.	ΚΖ.	ΚΑ.	ΛΕ.	ΙΓ.	

Γανυμήδην Τάνταλος ἁρπάσας υἱὸν τοῦ Τρωὸς ὑπ' αὐτοῦ καταπολεμεῖται Τρωὸς, ὡς ἱστορεῖ Δίδυμος ἐν ἱστορίᾳ ξένῃ καὶ Φανοκλῆς. Μάτην ἄρα τοῦ Διὸς, ὡς ἀετοῦ, τοῦτον ἁρπάζαντος ὁ μῦθος καταψεύδεται.

Τιτυὸς συνεχρόνισε Ταντάλῳ. Κατὰ δὲ Τιτυὸν Λητώ. ἀφ' ἧς Ἀπόλλων, ὃς καὶ σὺν Ἡρακλεῖ Ἀδμήτῳ ἐδούλευσεν.

ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΡΓΕΙΩΝ.	ΑΘΗΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
ΜΓ.	ΙΗ.	ΚΗ.	ΚΒ.	ΛϚ.	ΙΔ.	
ΜΔ.	ΙΘ.	ΚΘ.	ΚΓ.	ΛΖ.	ΙΕ.	
			ΠΡΟΙΤΟΣ.			Ἀργείων ἐβασίλευσεν ιγ ΠΡΟΙΤΟΣ ἔτη ιζ.
ΜΕ.	Κ.	Λ.	Α.	ΛΗ.	ΙϚ.	
ΜϚ.	ΚΑ.	ΛΑ.	Β.	ΛΘ.	ΙΖ.	
ΜΖ.	ΚΒ.	ΛΒ.	Γ.	Μ.	ΙΗ.	
ΧΞ ΜΗ.	ΚΓ.	ΛΓ.	Δ.	ΜΑ.	ΙΘ.	
ΜΘ.	ΚΔ.	ΛΔ.	Ε.	ΜΒ.	Κ.	Τὰ κατὰ Φρίξον, καὶ Μελικέρτην, ἐφ' οὗ Ἴσθμια.
Ν.	ΚΕ.	ΛΕ.	Ϛ.	ΜΓ.	ΚΑ.	
ΝΑ.	ΚϚ.	ΛϚ.	Ζ.	ΜΔ.	ΚΒ.	
ΝΒ.	ΚΖ.	ΛΖ.	Η.	ΜΕ.	ΚΓ.	
ΝΓ.	ΚΗ.	ΛΗ.	Θ.	ΜϚ.	ΚΔ.	
ΝΔ.	ΚΘ.	ΛΘ.	Ι.	ΜΖ.	ΚΕ.	
ΝΕ.	Λ.	Μ.	ΙΑ.	ΜΗ.	ΚϚ.	
		ΣΙΚΥΩΝ.				Σικυωνίων ἐβασίλευσεν ιθ ΣΙΚΥΩΝ ἔτη με. Πέλοψ Ἱπποδάμειαν ἔγημε.
ΝϚ.	ΛΑ.	Α.	ΙΒ.	ΜΘ.	ΚΖ.	
ΝΖ.	ΛΒ.	Β.	ΙΓ.	Ν.	ΚΗ.	
	Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν κα ΣΩΣΑΡΗΣ ἔτη κ.					
	ΣΟΣΑΡΗΣ.			ΚΕΚΡΟΨ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.		Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν ζ ΚΕΚΡΟΨ δεύτερος ἔτη μ.
ΧΟ ΝΗ.	Α.	Γ.	ΙΔ.	Α.	ΚΘ.	
ΝΘ.	Β.	Δ.	ΙΕ.	Β.	Λ.	

Ὁ Περσεὺς τὰς στρατείας ἐπιτελεῖ καὶ ἐπὶ Πέρσας ἐστράτευσε, τὴν δὲ Γοργόνα ἐκαρατόμησεν ἑταίραν εὔμορφον διὰ κάλλος ἐξιστῶσαν τοὺς θεατὰς, ὡς ἀπολιθοῦσθαι δοκεῖν. Δίδυμος φησὶν ἐν ἱστορίᾳ ξένῃ, καὶ παρατίθεται τὴν συγγραφὴν ταύτης.

Ξ.	Γ.	Ε.	ΙϚ.	Γ.	ΛΑ.	
ΞΑ.	Δ.	Ϛ.	ΙΖ.	Δ.	ΛΒ.	
			ΑΚΡΙΣΙΟΣ.			Ἀργείων ἐβασίλευσεν ιδ ΑΚΡΙΣΙΟΣ ἔτη λα.
ΞΒ.	Ε.	Ζ.	Α.	Ε.	ΛΓ.	

ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΡΓΕΙΩΝ.	ΑΘΗΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
ΞΓ.	ς.	Η.	Β.	ς.	ΛΔ.	
ΞΔ.	Ζ.	Θ.	Γ.	Ζ.	ΛΕ.	
ΞΕ.	Η.	Ι.	Δ.	Η.	Λς.	
Ξς.	Θ.	ΙΑ.	Ε.	Θ.	ΛΖ.	
ΞΖ.	Ι.	ΙΒ.	ς.	Ι.	ΛΗ.	
ΧΓ ΞΗ.	ΙΑ.	ΙΓ.	Ζ.	ΙΑ.	ΛΘ.	
ΞΘ.	ΙΒ.	ΙΔ.	Η.	ΙΒ.	ΛΜ.	
Ο.	ΙΓ.	ΙΕ.	Θ.	ΙΓ.	ΜΑ.	Ιων πολέμαρχος γεγονὼς Ιωνας τῶν Αθηναίους ἀφ' ἑαυτοῦ ὠνόμασεν.
ΟΑ.	ΙΔ.	Ις.	Ι.	ΙΔ.	ΜΒ.	
ΟΒ.	ΙΕ.	ΙΖ.	ΙΑ.	ΙΕ.	ΜΓ.	
ΟΓ.	Ις.	ΙΗ.	ΙΒ.	Ις.	ΜΔ.	
ΟΔ.	ΙΖ.	ΙΘ.	ΙΓ.	ΙΖ.	ΜΕ.	
ΟΕ.	ΙΗ.	Κ.	ΙΔ.	ΙΗ.	Μς.	
Ος.	ΙΘ.	ΚΑ.	ΙΕ.	ΙΘ.	ΜΖ.	
ΟΖ.	Κ.	ΚΒ.	Ις.	Κ.	ΜΗ.	

Αμφίων Θηβῶν ἐβασίλευσεν, ὡς ἄλλοι. οὗτος ἐμυθεύετο κιθαρίζων θέλγειν τοὺς λίθους. οὓς εὐλόγως ὑπολητέον ἠλιθίους τινὰς ἀνθρώπους.

	ΛΑΜΠΡΑΗΣ.					Ασσυρίων ἐβασίλευσεν κβ ΛΑΜΠΡΑΗΣ ἔτη λ.
ΧϘ ΟΗ.	Α.	ΚΓ.	ΙΖ.	ΚΑ.	ΜΘ.	
ΟΘ.	Β.	ΚΔ.	ΙΗ.	ΚΒ.	ΜΝ.	
Π.	Γ.	ΚΕ.	ΙΘ.	ΚΓ.	ΝΑ.	
ΔΕΒΒΟ-ΡΑ. ΒΑΡΑΚ.						Εβραίων ΔΕΒΒΟΡΑ, καὶ ΒΑΡΑΚ ἔτη μ.
Α.	Δ.	Κς.	Κ.	ΚΔ.	ΝΒ.	Κάδμος Θηβαίων ἐβασίλευσεν.
Β.	Ε.	ΚΖ.	ΚΑ.	ΚΕ.	ΝΓ.	Ευρώπη Αγήνορος ὑπὸ Κρητῶν ἡρπάγη ἐμπόρων, ὡς φησιν Ηρόδοτος. οὗ δὲ πλοίου
Γ.	ς.	ΚΗ.	ΚΒ.	Κς.	ΝΔ.	παράσημον ἦν Ταῦρος.
Δ.	Ζ.	ΚΘ.	ΚΓ.	ΚΖ.	ΝΕ.	

Πέλοπα τινὲς οὐ μόνον Αργείων καὶ Μυκηνῶν ἱστοροῦσι βασιλεῦσαι, ἀλλὰ καὶ πάσης τῆς Πελοποννήσου. οὗτος Ολυμπίων προέστη, καὶ στρατεύσας κατὰ Ιλίου ἡττήθη ὑπὸ Δαρδάνου. ἀπ' αὐτοῦ Πελοπόννησος ὠνόμασται.

	ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΡΓΕΙΩΝ.	ΑΘΗΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
						ΡΑΜΨΗΣ.	Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν β ΡΑΜΨΗΣ ἔτη ξϛ.
	Ε.	Η.	Λ.	ΚΔ.	ΚΗ.	Α.	

Ευρώπης ἐπὶ ζήτησιν Κάδμος ἐξελθὼν κτίζει τὴν Καδμείαν, καὶ Θηβῶν ἐβασίλευσεν. τοὺς δὲ πλησιοχώρους αἰφνιδίως ἐπελθόντας αὐτῷ, διὰ τὸ πανταχόθεν ὡς ἀπὸ γῆς συρρεῖν κατ' αὐτοῦ, Σπαρτοὺς ὠνόμασεν, ὡς Παλαίφατος ἐν πρώτῳ φησί.
Μίδας Φρυγῶν ἐβασίλευσεν.

	ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΡΓΕΙΩΝ.	ΑΘΗΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
	Ϛ.	Θ.	ΛΑ.	ΚΕ.	ΚΘ.	Β.	Ἴλιον ὑπὸ Ἴλου ἐκτίσθη. καὶ Ἀσκληπιὸς τὴν ἰατρικὴν ἐπιστήμην μετῄει.
	Ζ.	Ι.	ΛΒ.	ΚϚ.	Λ.	Γ.	
Ψ	Η.	ΙΑ.	ΛΓ.	ΚΖ.	ΛΑ.	Δ.	
	Θ.	ΙΒ.	ΛΔ.	ΚΗ.	ΛΒ.	Ε.	
	Ι.	ΙΓ.	ΛΕ.	ΚΘ.	ΛΓ.	Ϛ.	
	ΙΑ.	ΙΔ.	ΛϚ.	Λ.	ΛΔ.	Ζ.	
	ΙΒ.	ΙΕ.	ΛΖ.	ΛΑ.	ΛΕ.	Η.	

Μετὰ Ἀκρίσιον, ὥς φασι, τῆς ἀρχῆς τῶν Ἀργείων εἰς Μυκήνας μετατεθείσης διεγένοντο βασιλεῖς οἵδε· Περσεὺς ἀνελὼν ἀκουσίως τὸν Ακρίσιον, Σθένελος, Ευρυσθεὺς, Ατρεὺς, Θυέστης, Αγαμέμνων, Αἴγισθος, Θυέστης, Τισαμενὸς, Πενθίλος, καὶ Κομήτης. μεθ' οὓς Ἡρακλειδῶν κάθοδος.
Ἦρξε Μυκηνῶν βασιλεία ἔτη * τλβ.

	ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ	ΜΥΚΗΝΩΝ.	ΑΘΗΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
				ΣΘΕΝΕΛΟΣ.			Μυκηνῶν ἐβασίλευσεν α ΣΘΕΝΕΛΟΣ ἔτη η.
	ΙΓ.	ΙϚ.	ΛΗ.	Α.	ΛϚ.	Θ.	
	ΙΔ.	ΙΖ.	ΛΘ.	Β.	ΛΖ.	Ι.	
	ΙΕ.	ΙΗ.	Μ.	Γ.	ΛΗ.	ΙΑ.	
	ΙϚ.	ΙΘ.	ΜΑ.	Δ.	ΛΘ.	ΙΒ.	
	ΙΖ.	Κ.	ΜΒ.	Ε.	Μ.	ΙΓ.	
					ΠΑΝΔΙΩΝ.		Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν η ΠΑΝΔΙΩΝ ἔτη μ.
ΨΙ	ΙΗ.	ΚΑ.	ΜΓ.	Ϛ.	Α.	ΙΔ.	
	ΙΘ.	ΚΒ.	ΜΔ.	Ζ.	Β.	ΙΕ.	
	Κ.	ΚΓ.	ΜΕ.	Η.	Γ.	ΙϚ.	

Σικυωνίων ἐβασίλευσεν ι ΠΟΛΥΒΟΣ ἔτη μ.

	ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ	ΜΥΚΗΝΩΝ.	ΑΘΗΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
			ΠΟΛΥΒΟΣ.	ΕΥΡΥΣΘΕΥΣ.			Μυκηνῶν ἐβασίλευσεν ΕΥΡΥΣΘΕΥΣ ἔτη μγ.
	ΚΑ.	ΚΔ.	Α.	Α.	Δ.	ΙΖ.	

	ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΜΥΚΗΝ.	ΑΘΗΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
	ΚΒ.	ΚΕ.	Β.	Β.	Ε.	ΙΗ.	Λαΐος Χρύσιππον ἥρπασεν, ὁ ἐν Ἐλευσῖνι νεὼς ἐκτίσθη.
	ΚΓ.	Κς.	Γ.	Γ.	ς.	ΙΘ.	
	ΚΔ.	ΚΖ.	Δ.	Δ.	Ζ.	Κ.	
	ΚΕ.	ΚΗ.	Ε.	Ε.	Η.	ΚΑ.	
	Κς.	ΚΘ.	ς.	ς.	Θ.	ΚΒ.	
	ΚΖ.	Λ.	Ζ.	Ζ.	Ι.	ΚΓ.	
		ΠΑΝΥ-ΑΣ.					Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν κγ´ ΠΑΝΥΑΣ ἔτη με´.
ΥΚ	ΚΗ.	Α.	Η.	Η.	ΙΑ.	ΚΔ.	

Διονύσου πράξεις, καὶ τὰ περὶ Ἰνδοὺς, Λυκοῦργόν τε, καὶ Ἀκταίωνα, καὶ Πενθέα, ὅπως τε Περσεῖ συστὰς εἰς μάχην ἀναιρεῖται, ὥς φησι Δείναρχος ὁ ποιητὴς, οὐχ ὁ ῥήτωρ. τῷ δὲ βουλομένῳ πάρεστιν ἰδεῖν αὐτοῦ τὴν ταφὴν ἐν Δελφοῖς παρὰ τὸν Ἀπόλλωνα τὸν χρυσοῦν. καὶ οὕτω γράφεται, θηλύμορφος διά τε ἄλλας αἰσχρὰς αἰτίας, καὶ διὰ τὸ μιξόθηλυν στρατὸν ὁπλίζειν. ὥπλιζε γὰρ σὺν τοῖς ἄρρεσι καὶ τὰς θηλείας, ὥς φησιν ὁ Φιλόχορος ἐν τῷ δευτέρῳ.

	ΚΘ.	Β.	Θ.	Θ.	ΙΒ.	ΚΕ.	
	Λ.	Γ.	Ι.	Ι.	ΙΓ.	Κς.	
	ΛΑ.	Δ.	ΙΑ.	ΙΑ.	ΙΔ.	ΚΖ.	
	ΛΒ.	Ε.	ΙΒ.	ΙΒ.	ΙΕ.	ΚΗ.	
	ΛΓ.	ς.	ΙΓ.	ΙΓ.	Ις.	ΚΘ.	
	ΛΔ.	Ζ.	ΙΔ.	ΙΔ.	ΙΖ.	Λ.	
	ΛΕ.	Η.	ΙΕ.	ΙΕ.	ΙΗ.	ΛΑ.	
	Λς.	Θ.	Ις.	Ις.	ΙΘ.	ΛΒ.	
	ΛΖ.	Ι.	ΙΖ.	ΙΖ.	Κ.	ΛΓ.	
ΥΛ	ΛΗ.	ΙΑ.	ΙΗ.	ΙΗ.	ΚΑ.	ΛΔ.	Μίλητος ἐκτίσθη πόλις.
	ΛΘ.	ΙΒ.	ΙΘ.	ΙΘ.	ΚΒ.	ΛΕ.	
	Μ.	ΙΓ.	Κ.	Κ.	ΚΓ.	Λς.	Εὐρώπης Ἀγήνορος ἁρπαγή.
	ΓΕΔΕΩΝ.						Ἑβραίων ΓΕΔΕΩΝ ἔτη μ´.
	Α.	ΙΔ.	ΚΑ.	ΚΑ.	ΚΔ.	ΛΖ.	
	Β.	ΙΕ.	ΚΒ.	ΚΒ.	ΚΕ.	ΛΗ.	
					ΑΙΓΕΥΣ.		Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν η´ ΑΙΓΕΥΣ ὁ Πανδίονος ἔτη μζ´.
	Γ.	Ις.	ΚΓ.	ΚΓ.	Α.	ΛΘ.	

ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΜΥΚΗΝ.	ΑΘΗΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
Δ.	ΙΖ.	ΚΔ.	ΚΔ.	Β.	Μ.	Φιλάμμων ὁ Δέλφιος ἤκμαζεν ὁ πρῶτος στήσας Πυθοῖ χορόν.
Ε.	ΙΗ.	ΚΕ.	ΚΕ.	Γ.	ΜΑ.	

Τὰ κατὰ Δαίδαλον, ὃς ἔδοξεν ἀγάλματα κινούμενα ποιεῖν. πρῶτος γὰρ διέστησε τοὺς τῶν ἀγαλμάτων πόδας, ὡς ὁ Παλαίφατος ἱστορεῖ, τῶν πρὸ αὐτοῦ πάντων συμπεφυκότας αὐτοὺς πλαττόντων. οὗτος ἀποπτῆναι μυθεύεται σὺν Ἰκάρῳ τῷ υἱῷ αὐτοῦ, πλοίου λαβόμενος, καὶ διαφυγὼν τὸν Μίνωα, διὰ τὸ ἀνεύρετον γενέσθαι τῷ διώκοντι.

ς.	ΙΘ.	Κς.	Κς.	Δ.	ΜΒ.	
Ζ.	Κ.	ΚΖ.	ΚΖ.	Ε.	ΜΓ.	
ΨΜ Η.	ΚΑ.	ΚΗ.	ΚΗ.	ς.	ΜΔ.	Τύρος ἐκτίσθη πρὸ τοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις ναοῦ ἔτεσι τριακοσίοις πεντήκοντα καὶ ἑνί.
Θ.	ΚΒ.	ΚΘ.	ΚΘ.	Ζ.	ΜΕ.	Κύζικος Ἑλλησπόντου καὶ Ἀσίας μητρόπολις ὑπὸ Κυζίκου ἐκτίσθη μετὰ λδ ἔτη τοῦ τὸ Ἴλιον κτισθῆναι.
Ι.	ΚΓ.	Λ.	Λ.	Η.	Μς.	
ΙΑ.	ΚΔ.	ΛΑ.	ΛΑ.	Θ.	ΜΖ.	
ΙΒ.	ΚΕ.	ΛΒ.	ΛΒ.	Ι.	ΜΗ.	
ΙΓ.	Κς.	ΛΓ.	ΛΓ.	ΙΑ.	ΜΘ.	
ΙΔ.	ΚΖ.	ΛΔ.	ΛΔ.	ΙΒ.	Ν.	
ΙΕ.	ΚΗ.	ΛΕ.	ΛΕ.	ΙΓ.	ΝΑ.	Ὀρφεὺς Θρᾷξ ἐγνωρίζετο. τούτου μαθητὴς Μουσαῖος ὁ Εὐμόλπου υἱός.
Ις.	ΚΘ.	Λς.	Λς.	ΙΔ.	ΝΒ.	
ΙΖ.	Λ.	ΛΖ.	ΛΖ.	ΙΕ.	ΝΓ.	
ΨΝ ΙΗ.	ΛΑ.	ΛΗ.	ΛΗ.	Ις.	ΝΔ.	
ΙΘ.	ΛΒ.	ΛΘ.	ΛΘ.	ΙΖ.	ΝΕ.	Λίνος διδάσκαλος Ἡρακλέους ἐγνωρίζετο.
Κ.	ΛΓ.	Μ.	Μ.	ΙΗ.	Νς.	
		ΙΝΑΧΟΣ.				Σικυωνίων ἐβασίλευσεν κα΄ ΙΝΑΧΟΣ ἔτη μβ.
ΚΑ.	ΛΔ.	Α.	ΜΑ.	ΙΘ.	ΝΖ.	
ΚΒ.	ΛΕ.	Β.	ΜΒ.	Κ.	ΝΗ.	Τὰ κατὰ Ὑψιπύλην ἐν Λήμνῳ.
ΚΓ.	Λς.	Γ.	ΜΓ.	ΚΑ.	ΝΘ.	
			ΑΤΡΕΥΣ, ΘΥΕΣΤΗΣ.			Μυκηνῶν ἐβασίλευσεν ΑΤΡΕΥΣ, καὶ ΘΥΕΣΤΗΣ ἔτη ξε.
ΚΔ.	ΛΖ.	Δ.	Α.	ΚΒ.	Ξ.	

Τὰ κατὰ Σφίγγα, τά τε περὶ Οἰδίποδος, ὡς εἷλεν αὐτήν, τά τε κατὰ τὴν Ἀργὼ, καὶ τοὺς Ἀργοναύτας, ἐν οἷς ἦσαν Ἡρακλῆς, καὶ Ἀσκληπιὸς, καὶ οἱ Διόσκοροι. εἰ δὲ τότε οἱ Διόσκοροι συνήκμαζον, πῶς δύναται τούτων ἀδελφὴ Ἑλένη [illegible], ἢ μήπω μετὰ πολλὰ ἔτη παρθένος ἁρπάζεσθαι ὑπὸ Θησέως; Παλαίφατος Σφίγγα Κάδμου γυναῖκά φησι γενομένην διὰ ζῆλον Ἁρμονίας ἀποστᾶσαν Καδμείοις πολεμεῖν.

	ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΜΥΚΗΝ.	ΑΘΗΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
	ΚΕ.	ΛΗ.	Ε.	Β.	ΚΓ.	ΞΑ.	
	Κϛ.	ΛΘ.	ϛ.	Γ.	ΚΔ.	ΞΒ.	
	ΚΖ.	Μ.	Ζ.	Δ.	ΚΕ.	ΞΓ.	
ΥΞ	ΚΗ.	ΜΑ.	Η.	Ε.	Κϛ.	ΞΔ.	
	ΚΘ.	ΜΒ.	Θ.	ϛ.	ΚΖ.	ΞΕ.	
	Λ.	ΜΓ.	Ι.	Ζ.	ΚΗ.	Ξϛ.	
						ΑΜΕΝΩΦΘΙΣ.	Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν γ΄ ΑΜΕΝΩΦΘΙΣ ἔτη μ.
	ΛΑ.	ΜΔ.	ΙΑ.	Η.	ΚΘ.	Α.	
	ΛΒ.	ΜΕ.	ΙΒ.	Θ.	Λ.	Β.	
		ΣΩΣΑΡΜΟΣ.					Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν κδ΄ ΣΩΣΑΡΜΟΣ ἔτη ιθ.
	ΛΓ.	Α.	ΙΓ.	Ι.	ΛΑ.	Γ.	

Μίνως ἐθαλασσοκράτει, καὶ Κρησὶν παρὰ Διὸς ἐνομοθέτει κομίζων τοὺς νόμους δῆθεν αὐτοῦ τοῦ ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐννεαετηρίδι, ὅπερ ὁ Πλάτων ἐν τοῖς νόμοις ἐλέγχει.

	ΛΔ.	Β.	ΙΔ.	ΙΑ.	ΛΒ.	Δ.	
	ΛΕ.	Γ.	ΙΕ.	ΙΒ.	ΛΓ.	Ε.	Θάμυρις ὁ Φιλάμμονος ἤκμαζε.
	Λϛ.	Δ.	Ιϛ.	ΙΓ.	ΛΔ.	ϛ.	

Ηρακλῆς τοὺς ἄθλους ἐτέλει, καὶ Ανταῖον ἐν τῇ Λιβύῃ καταπαλαίσας ἀναιρεῖ τὸν λεγόμενον γηγενῆ, διὰ τὸ ἐπισήμαντα εἶναι τὸν λεγόμενον παρὰ τοῖς παλαισταῖς τρόπον ΧΑΜΑΙ, ὡς ἀπὸ μητρὸς γῆς βοηθεῖσθαι δοκεῖν, ὃν Ηρακλῆς ἰσχυρὸς ὢν * μὴ προσδεηθεὶς ζώσας τὸν Ανταῖον τοῖς ἅμμασι, καὶ μετεωρίσας διεχειρίσατο. τὴν δὲ Ὕδραν τὸ μυθευόμενον ζῶον ὁ Πλάτων σοφίστριαν λέγει, δι᾽ ἣν ὁ αὐτὸς Ηρακλῆς Ἴλιον ἐπόρθησεν.

	ΛΖ.	Ε.	ΙΖ.	ΙΔ.	ΛΕ.	Ζ.	
ΥΟ	ΛΗ.	ϛ.	ΙΗ.	ΙΕ.	Λϛ.	Η.	
	ΛΘ.	Ζ.	ΙΘ.	Ιϛ.	ΛΖ.	Θ.	
	Μ.	Η.	Κ.	ΙΖ.	ΛΗ.	Ι.	

Πόλεμος Κενταύρων καὶ Λαπιθῶν. Κένταυροι δὲ Θεσσαλῶν ἦσαν ἱππεῖς ἄριστοι, ὡς φησι Παλαίφατος ἐν πρώτῃ ἀπίστων.

	ΑΒΙΜΕΛΕΧ.						Ἑβραίων ἐβασίλευσεν ΑΒΙΜΕΛΕΧ ὁ τοῦ Γεδεὼν ἔτη γ.
	Α.	Θ.	ΚΑ.	ΙΗ.	ΛΘ.	ΙΑ.	
	Β.	Ι.	ΚΒ.	ΙΘ.	Μ.	ΙΒ.	

Γ.

ΕΒΡ. ΑΣΣΥΡ. ΣΙΚΥΩΝ. ΜΥΚΗΝ. ΑΘΗΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

Γ. ΙΑ. ΚΓ. Κ. ΜΑ. ΙΓ.

Πρίαμος υἱὸς Λαομέδοντος μετὰ τὸν πατέρα Τροίας καὶ Ἰλίου ἐβασίλευσεν. Τούτου παῖς Ἀλέξανδρος, ὁ καὶ Πάρις.

ΘΩΛΑ. — Ἑβραίων ΘΩΛΑ ἔτη κγ.

Α. ΙΒ. ΚΔ. ΚΑ. ΜΒ. ΙΔ.

Τὰ περὶ τὸν Μινώταυρον, ὡς μὲν ὁ μῦθος, ὅτι δὴ ἐκ ταύρου τοῦ ζώου καὶ Πασιφάης μιξόθηρ ἐγένετο, καὶ τὸν παρ᾽ Ἀθηναίων δασμὸν κομιζόμενος ἐθοινᾶτο τοὺς παῖδας. αὐτοὶ δὲ οἱ Γνώσιοι λέγουσιν εἶναι τοῦ Μίνωος στρατηγόν, ὃς ὠνομάζετο μὲν Ταῦρος, τὴν δὲ φύσιν ὠμὸς καὶ ἀνήμερος ἦν. Ἐπεὶ δὲ Μίνως ἀγῶνα ἐπ᾽ Ἀνδρόγεω ἐτίθει, ὃν ἀπέκτειναν Ἀθηναῖοι, τοὺς δὲ Ἀττικοὺς παῖδας ἔπαθλον ἐδίδου, ἰσχυρὸς ὢν ὁ Ταῦρος πάντων κατεκράτει. ὡς δὲ τῷ Θησεῖ τοῦ ἀγῶνος μετεδόθη, καὶ τὸν Ταῦρον κατεπάλαισε, συνέβη καὶ τοὺς παῖδας διασωθῆναι, καὶ τὴν πόλιν ἀφαιρεθῆναι τοῦ δασμοῦ, ὡς Φιλόχορος ἱστόρηκεν ἐν δευτέρᾳ Ἀτθίδος.

Β. ΙΓ. ΚΕ. ΚΒ. ΜΓ. ΙΕ.

Γ. ΙΔ. Κς. ΚΓ. ΜΔ. Ις.

Δ. ΙΕ. ΚΖ. ΚΔ. ΜΕ. ΙΖ.

ΨΠ Ε. Ις. ΚΗ. ΚΕ. Μς. ΙΗ.

ς. ΙΖ. ΚΘ. Κς. ΜΖ. ΙΘ.

Ζ. ΙΗ. Λ. ΚΖ. ΜΗ. Κ. — Μήδεα Κολχὶς ἀνεχώρησεν Αἰγέως.

ΘΗΣΕΥΣ. — Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν ΘΗΣΕΥΣ ἔτη λ.

Η. ΙΘ. ΛΑ. ΚΗ. Α. ΚΑ.

ΜΙΘΡΑΙΟΣ. — Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν κγ ΜΙΘΡΑΙΟΣ ἔτη κζ.

Θ. Α. ΛΒ. ΚΘ. Β. ΚΒ.

Ι. Β. ΛΓ. Λ. Γ. ΚΓ.

ΙΑ. Γ. ΛΔ. ΛΑ. Δ. ΚΔ.

ΙΒ. Δ. ΛΕ. ΛΒ. Ε. ΚΕ.

ΙΓ. Ε. Λς. ΛΓ. ς. Κς.

ΙΔ. ς. ΛΖ. ΛΔ. Ζ. ΚΖ.

ΨϞ ΙΕ. Ζ. ΛΗ. ΛΕ. Η. ΚΗ.

Ις. Η. ΛΘ. Λς. Θ. ΚΘ.

ΙΖ. Θ. Μ. ΛΖ. Ι. Λ.

ΙΗ. Ι. ΜΑ. ΛΗ. ΙΑ. ΛΑ.

Οἱ ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας ἐστράτευσαν.
Ἀνδρόγεως ἐδολοφονήθη ἐν Ἀθήναις.
Θησεὺς Ἑλένην ἥρπασεν, ἣν αὖθις ἀπέλαβον οἱ ἀδελφοὶ αὐτῆς Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης, τὴν μητέρα Θησέως αἰχμαλωτίσαντες, ἀποδημοῦντος τοῦ Θησέως.
Θησεὺς Ἀθηναίους κατὰ χώραν ἐσπαρμένους εἰς ἓν συναγαγών, ἤτοι εἰς μίαν πόλιν, πρῶτος ἐξωστρακίσθη αὐτὸς πρῶτος θεὶς τὸν νόμον.

	ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΜΥΚΗΝ.	ΑΘΗΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
	ΙΘ.	ΙΑ.	ΜΒ.	ΛΘ.	ΙΒ.	ΛΒ.	
			ΦΑΙΣΤΟΣ				Σικυωνίων ἐβασίλευσεν κγ ΦΑΙΣΤΟΣ ἔτη η.
	Κ.	ΙΒ.	Α.	Μ.	ΙΓ.	ΛΓ.	
	ΚΑ.	ΙΓ.	Β.	ΜΑ.	ΙΔ.	ΛΔ.	
	ΚΒ.	ΙΔ.	Γ.	ΜΒ.	ΙΕ.	ΛΕ.	
	ΙΑΙΡΟΣ.						Ἑβραίων ΙΑΙΡΟΣ ἐκ φυλῆς Μανασσῆ ἔτη κβ.
	Α.	ΙΕ.	Δ.	ΜΓ.	Ιϛ.	Λϛ.	
	Β.	Ιϛ.	Ε.	ΜΔ.	ΙΖ.	ΛΖ.	
Ω.	Γ.	ΙΖ.	ϛ.	ΜΕ.	ΙΗ.	ΛΗ.	
	Δ.	ΙΗ.	Ζ.	Μϛ.	ΙΘ.	ΛΘ.	Μίνως ἐνομοθέτει.
	Ε.	ΙΘ.	Η.	ΜΖ.	Κ.	Μ.	
			ΑΔΡΑΣΤΟΣ.			ΑΜΜΕΝΕΜΜΗΣ.	Σικυωνίων ἐβασίλευσεν κγ ΑΔΡΑΣΤΟΣ ἔτη δ. Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ιγ ΑΜΜΕΝΕΜΜΗΣ κϛ.
	ϛ.	Κ.	Α.	ΜΗ.	ΚΑ.	Α.	
	Ζ.	ΚΑ.	Β.	ΜΘ.	ΚΒ.	Β.	Καρχηδόνα φησὶ Φίλιστος κτισθῆναι ὑπὸ Ἐζώρου καὶ Καρχηδόνος τῶν Τυρίων.
	Η.	ΚΒ.	Γ.	Ν.	ΚΓ.	Γ.	
	Θ.	ΚΓ.	Δ.	ΝΑ.	ΚΔ.	Δ.	
			ΠΟΛΥΦΕΙΔΗΣ.				Σικυωνίων ἐβασίλευσεν κδ ΠΟΛΥΦΕΙΔΗΣ ἔτη λα.
	Ι.	ΚΔ.	Α.	ΝΒ.	ΚΕ.	Ε.	
	ΙΑ.	ΚΕ.	Β.	ΝΓ.	Κϛ.	ϛ.	
	ΙΒ.	Κϛ.	Γ.	ΝΔ.	ΚΖ.	Ζ.	
ΩΙ.	ΙΓ.	ΚΖ.	Δ.	ΝΕ.	ΚΗ.	Η.	

Κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον Ἡρακλῆς τὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνα ἔθηκεν. ἀφ' οὗ, ἐπὶ τὴν πρώτην Ὀλυμπιάδα, υο ἔτη. κατ' ἄλλους υλ.

	ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΜΥΚΗΝ.	ΑΘΗΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
		ΤΕΥΤΑΝΗΣ.					Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν κϛ ΤΕΥΤΑΜΟΣ, ὁ καὶ ΤΕΥΤΑΝΗΣ, ἔτη λα. Ἐπὶ τούτου Ἴλιον ἑάλω.
	ΙΔ.	Α.	Ε.	Νϛ.	ΚΘ.	Θ.	
	ΙΕ.	Β.	ϛ.	ΝΖ.	Λ.	Ι.	

Ἀμαζόνες κατ' Ἀθηναίων ἐστράτευσαν. Κάπρου Καλυδωνίου θήρα διὰ Μελεάγρου. Θησεὺς ἔφυγεν ἀπὸ Ἀθηνῶν.

ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΜΥΚΗΝ.	ΑΘΗΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
				ΜΕΝΕΣ-ΘΕΥΣ ΠΕΤΕΩ.		Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν ΜΕΝΕΣΘΕΥΣ ΠΕΤΕΩ τοῦ Ὀρνέως τοῦ Ὀρεχθέως ἔτη κγ.
ΙϚ.	Γ.	Ζ.	ΝΗ.	Α.	ΙΑ.	

Μίνως ἐπὶ Σικελίαν στρατεύσας διὰ Δαίδαλον ἀναιρεῖται ὑπὸ τῶν Κωκάλου θυγατέρων.

ΙΖ.	Δ.	Η.	ΝΘ.	Β.	ΙΒ.	
ΙΗ.	Ε.	Θ.	Ξ.	Γ.	ΙΓ.	
ΙΘ.	Ϛ.	Ι.	ΞΑ.	Δ.	ΙΔ.	Μετὰ τὴν Πέλοπος τελευτὴν ἐμερίσαντο τὴν ἀρχὴν Ἀργείων Ἀτρεὺς τε καὶ Θυέστης.
Κ.	Ζ.	ΙΑ.	ΞΒ.	Ε.	ΙΕ.	
ΚΑ.	Η.	ΙΒ.	ΞΓ.	Ϛ.	ΙϚ.	Φαίδρα Ἱππολύτου ἠράσθη.
ΚΒ.	Θ.	ΙΓ.	ΞΔ.	Ζ.	ΙΖ.	

Μετὰ Ἰάειρον ἐξήμαρτεν ὁ λαὸς πάλιν ἐναντίον Κυρίου τοῦ θεοῦ. καὶ παρέδωκεν αὐτοὺς Κύριος ὁ θεὸς τοῖς Ἀμμωνίταις, καὶ ἐδούλευσαν αὐτοῖς ἔτη ιη.

ΙΕΦΘΑΕ — ΙΕΦΘΑΕ ἔκρινε τὸν Ἰσραὴλ ἔτη ς.

Ὁ Ἰεφθαὲ τὰ ἀπὸ Μωσέως, ἕως αὐτοῦ, τ̄ λέγει εἶναι ἔτη ἐν τῇ βίβλῳ τῶν Κριτῶν.

ΩΚ Α.	Ι.	ΙΔ.	ΞΕ.	Η.	ΙΗ.	

Ἀγαμέμνων διεδέξατο τὴν ἀρχὴν Μυκηνῶν. Μενέλαος δὲ Ἀγαμέμνονος ἀδελφὸς Λακεδαιμονίων ἐβασίλευσεν.

			ΑΓΑΜΕ-ΜΝΩΝ.			Μυκηνῶν ἐβασίλευσεν ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ ἔτη ιε. Μενέλαος Λακεδαίμονος ἐβασίλευσεν.
Β.	ΙΑ.	ΙΕ.	Α.	Θ.	ΙΘ.	
Γ.	ΙΒ.	ΙϚ.	Β.	Ι.	Κ.	Οἱ Ἐπίγονοι τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας ἐστράτευσαν.
Δ.	ΙΓ.	ΙΖ.	Γ.	ΙΑ.	ΚΑ.	
Ε.	ΙΔ.	ΙΗ.	Δ.	ΙΒ.	ΚΒ.	

Ἡρακλῆς νόσῳ λοιμώδει περιπεσὼν, καὶ μανεὶς, εἰς πῦρ ἑαυτὸν ῥίψας τελευτᾷ, βιώσας τὰ πάντα ἔτη νβ. ἄλλοι δὲ πλείονα ἔτη ζῆσαι αὐτόν.

Ϛ.	ΙΕ.	ΙΘ.	Ε.	ΙΓ.	ΚΓ.	
ΕΖΕ-ΒΩΝ.						Ἑβραίων ΕΖΕΒΩΝ ἔτη ζ.
Α.	ΙϚ.	Κ.	Ϛ.	ΙΔ.	ΚΔ.	

Ὁ Τρωϊκὸς πόλεμος συνέστη ἕνεκα μήλου χρυσοῦ, ὃ κάλλους ἔπαθλον ἦν γυναικῶν τριῶν, ὑπὸ μιᾶς αὐτῶν προτεθείσης Ἑλένης τῷ κριτῇ. Βουκόλος δὲ οὗτος ἦν Ἰλιεύς.

	ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΡΓΕΙΩΝ.	ΑΘΗΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
	Β.	ΙΖ.	ΚΑ.	Ζ.	ΙΕ.	ΚΕ.	
	Γ.	ΙΗ.	ΚΒ.	Η.	Ιϛ.	Κϛ.	
						ΘΟΥΩΡΙΣ.	Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ὁ ΘΟΥΩΡΙΣ ἔτη ζ.
	Δ.	ΙΘ.	ΚΓ.	Θ.	ΙΖ.	Α.	
ΩΛ	Ε.	Κ.	ΚΔ.	Ι.	ΙΗ.	Β.	
	ϛ.	ΚΑ.	ΚΕ.	ΙΑ.	ΙΘ.	Γ.	
	Ζ.	ΚΒ.	Κϛ.	ΙΒ.	Κ.	Δ.	
	ΛΑΒΔΩΝ.						Ἑβραίων ΛΑΒΔΩΝ ἔτη η.
	Α.	ΚΓ.	ΚΖ.	ΙΓ.	ΚΑ.	Ε.	Ἀμαζόνες Πριάμῳ συνεμάχησαν.
	Β.	ΚΔ.	ΚΗ.	ΙΔ.	ΚΒ.	ϛ.	
	Γ.	ΚΕ.	ΚΘ.	ΙΕ.	ΚΓ.	Ζ.	Ἡ τῶν Μυκηνῶν ἀρχὴ κατελύθη διαρκέσασα ἔτη σ, μετὰ [illegible] ἄλλους ἤτοι.

ΤΡΟΙΑΣ ΑΛΩΣΙΣ.

Θῶνις, ὁ παρ' Ὁμήρῳ καλούμενος Πολύβος, Ἀλκάνδρας ἀνὴρ ἐν Ὀδυσσείᾳ φερόμενος, παρ' ᾧ φησὶ Μενέλαον σὺν τῇ Ἑλένῃ μετὰ τὴν ἅλωσιν Τροίας κατῆχθαι πλανώμενον.
Μενεσθεὺς ἐπανιὼν ἀπὸ Τροίας ἐν Μήλῳ τῇ νήσῳ τελευτᾷ.

ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΘΗΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
			ΔΗΜΟΦΩΝ.		Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν ιβ ΔΗΜΟΦΩΝ ἔτη λγ.
Δ.	Κϛ.	Λ.	Α.	Α.	Αἰγυπτίων εἰκοστὴ δυναστεία βασιλέων Διοσπολιτῶν ιβ, οἳ ἐβασίλευσαν ἔτη ροη. Τέλος ἐπὶ τὸ αὐτὸ β τόμου Μανεθῶ, βασιλέων ϡι, ἐτῶν ͵αρκα.
Ε.	ΚΖ.	ΛΑ.	Β.	Β.	
		ΠΕΛΑΣΓΟΣ.			Σικυωνίων ἐβασίλευσεν κε ΠΕΛΑΣΓΟΣ ἔτη κ.
ϛ.	ΚΗ.	Α.	Γ.	Γ.	

Αἰνείας βασιλεύει τῆς χώρας μετὰ τὸν Λατῖνον ἔτη γ.
Τινὲς ἔτη [illegible] φασὶ τὸν Αἰνείαν βασιλεῦσαι Λατίνων μετὰ τὴν ἅλωσιν Τροίας· ἕτεροι δὲ τρία μόνα βασιλεῦσαι ἀπὸ τοῦ [illegible] ἔτους μετὰ τὴν αὐτὴν ἅλωσιν.

	ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΘΗΝ.	ΛΑΤΙΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
					ΑΙΝΕΙΑΣ.		Λατίνων ἐβασίλευσεν α ΑΙΝΕΙΑΣ ἔτη γ.
	Ζ.	ΚΘ.	Β.	Δ.	Α.	Δ.	Μυκηνῶν ἐβασίλευσεν Αἴγισθος.
ΩΜ	Η.	Λ.	Γ.	Ε.	Β.	Ε.	Λυδοὶ, οἱ καὶ Μαίονες, ἐθαλασσοκράτησαν ἔτη ϙβ.

Μετὰ

ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΘΗΝ.	ΛΑΤΙΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
μετὰ τὴν τοῦ Λαβδὼν τελευτὴν ἀλλόφυλοι Φιλιστιαῖοι ἐκράτησαν τοῦ Ἰσραὴλ ἔτη μ̄, ἃ τοῖς τοῦ Σαμψὼν καὶ τῶν μετ' αὐτὸν κριτῶν συναριθμεῖται κατὰ τὴν Ἑβραίων παράδοσιν.						
ΣΑΜΨΩΝ.						Ἑβραίων ΣΑΜΨΩΝ ἔτη κ̄. Τοῦτον ἰσχύϊ διάσημον γεγονέναι φασὶ τὸν πολεμήσαντα ἀλλοφύλους, καὶ παρά τισι τὰς πράξεις αὐτοῦ παραβάλλεσθαι ταῖς Ἡρακλέους φασί.
Α.	ΛΑ.	Δ.	ϛ.	Γ.	ϛ.	
				ΑΣΚΑΝΙΟΣ.		Λατίνων ἐβασίλευσεν β̄ ΑΣΚΑΝΙΟΣ ἔτη λη. Ἀσκάνιος Ἄλβαν ἔκτισε πόλιν.
Β.	ΛΒ.	Ε.	Ζ.	Α.	Ζ.	
	ΤΕΥΤΑΙΟΣ.					Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν κ̄ζ̄ ΤΕΥΤΑΙΟΣ ἔτη μ̄.
Γ.	Α.	ϛ.	Η.	Β.	Η.	Τὰ περὶ Ὀδυσσέα καὶ Σκύλλαν, καὶ Χάρυβδιν, καὶ Σειρῆνας.
Δ.	Β.	Ζ.	Θ.	Γ.	Θ.	
Ε.	Γ.	Η.	Ι.	Δ.	Ι.	
ϛ.	Δ.	Θ.	ΙΑ.	Ε.	ΙΑ.	
Ζ.	Ε.	Ι.	ΙΒ.	ϛ.	ΙΒ.	
Η.	ϛ.	ΙΑ.	ΙΓ.	Ζ.	ΙΓ.	
Θ.	Ζ.	ΙΒ.	ΙΔ.	Η.	ΙΔ.	
ΩΝ Ι.	Η.	ΙΓ.	ΙΕ.	Θ.	ΙΕ.	
ΙΑ.	Θ.	ΙΔ.	Ιϛ.	Ι.	Ιϛ.	
ΙΒ.	Ι.	ΙΕ.	ΙΖ.	ΙΑ.	ΙΖ.	
ΙΓ.	ΙΑ.	Ιϛ.	ΙΗ.	ΙΒ.	ΙΗ.	
ΙΔ.	ΙΒ.	ΙΖ.	ΙΘ.	ΙΓ.	ΙΘ.	Ὀρέστης Πύρρον τὸν Ἀχιλλέως ἀναιρεῖ ἐν Δελφοῖς εἰς τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερὸν προδοθέντα ὑπὸ τοῦ Μαχαιρέως τοῦ ἱερέως.
ΙΕ.	ΙΓ.	ΙΗ.	Κ.	ΙΔ.	Κ.	
Ιϛ.	ΙΔ.	ΙΘ.	ΚΑ.	ΙΕ.	ΚΑ.	
ΙΖ.	ΙΕ.	Κ.	ΚΒ.	Ιϛ.	ΚΒ.	
		ΖΕΥΞΙΠΠΟΣ.				Σικυωνίων ἐβασίλευσεν κ̄ϛ̄ ΖΕΥΞΙΠΠΟΣ ἔτη λ̄β̄.

„ ΚΑΣΤΟΡΟΣ περὶ τῆς βασιλείας τῶν Σικυωνίων. Παρατίθεμαι δὲ καὶ τοὺς Σικυωνίων βασιλεύσαντας, ἀρχομένους
„ μὲν ἀπὸ Αἰγιαλέως τοῦ πρώτου βασιλεύσαντος, λήγοντας δὲ ἐπὶ Ζεύξιππον. οἱ μὲν οὖν βασιλεῖς κατέ-
„ σχον ἐτῶν χρόνον ϡνθ. Μετὰ δὲ τοὺς βασιλεῖς κατεστάθησαν ἱερεῖς τοῦ Καρνείου. οὗτοι δὲ ἱεράτευσαν ἔτη λγ.
„ Μεθ' οὓς κατεστάθη ἱερεὺς Χαρίδημος, ὃς καὶ οὐχ ὑπομείνας τὴν δαπάνην ἔφυγεν.

ΙΗ.	Ιϛ.	Α.	ΚΓ.	ΙΖ.	ΚΓ.

	ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΘΗΝ.	ΛΑΤΙΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
	ΙΘ.	ΙΖ.	Β.	ΚΔ.	ΙΗ.	ΚΔ.	
ΩΞ	Κ.	ΙΗ.	Γ.	ΚΕ.	ΙΘ.	ΚΕ.	Ἑβραίων ΗΛΕΙ ἔτη μ.

ΗΛΕΙ.
Ηλεὶ ἱερεὺς ἡγήσατο τοῦ Ισραὴλ ἔτη κ κατὰ τοὺς ο. Κατὰ δὲ τὸ Ἑβραϊκὸν, ἔτη μ.
Ἀπὸ Ἀδὰμ, ἕως πλοῦς τῶν Κελτῶν, καὶ ἀρχῆς Ηλεὶ τοῦ ἱερέως, συνάγεται ἔτη ͵δμδ.

	Α.	ΙΘ.	Δ.	Κς.	Κ.	Κς.	
	Β.	Κ.	Ε.	ΚΖ.	ΚΑ.	ΚΖ.	Οἱ Ἕκτορος παῖδες τὸ Ἴλιον ἀνεκτήσαντο τοὺς Ἀντηνορίδας ἐκβαλόμενοι Ἑλένου γνώμῃ μετὰ τὴν ἅλωσιν Τροίας.
	Γ.	ΚΑ.	ς.	ΚΗ.	ΚΒ.	ΚΗ.	
	Δ.	ΚΒ.	Ζ.	ΚΘ.	ΚΓ.	ΚΘ.	
	Ε.	ΚΓ.	Η.	Λ.	ΚΔ.	Λ.	
	ς.	ΚΔ.	Θ.	ΛΑ.	ΚΕ.	ΛΑ.	Κατά τινας Ἡρακλειδῶν κάθοδος.
	Ζ.	ΚΕ.	Ι.	ΛΒ.	Κς.	ΛΒ.	
	Η.	Κς.	ΙΑ.	ΛΓ.	ΚΖ.	ΛΓ.	
				ΘΞΥΝΤΗΣ			Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν ιγ ΟΞΥΝΤΗΣ ἔτη ιβ.
	Θ.	ΚΖ.	ΙΒ.	Α.	ΚΗ.	ΛΔ.	
ΩΟ	Ι.	ΚΗ.	ΙΓ.	Β.	ΚΘ.	ΛΕ.	Ἀμαζόνες τὸ ἐν Ἐφέσῳ ἱερὸν ἐνέπρησαν.
	ΙΑ.	ΚΘ.	ΙΔ.	Γ.	Λ.	Λς.	
	ΙΒ.	Λ.	ΙΕ.	Δ.	ΛΑ.	ΛΖ.	
	ΙΓ.	ΛΑ.	Ις.	Ε.	ΛΒ.	ΛΗ.	
	ΙΔ.	ΛΒ.	ΙΖ.	ς.	ΛΓ.	ΛΘ.	
	ΙΕ.	ΛΓ.	ΙΗ.	Ζ.	ΛΔ.	Μ.	
	Ις.	ΛΔ.	ΙΘ.	Η.	ΛΕ.	ΜΑ.	Ὁ τῶν Λυκίων ἀγὼν πρῶτος ἐτέθη.
	ΙΖ.	ΛΕ.	Κ.	Θ.	Λς.	ΜΒ.	
	ΙΗ.	Λς.	ΚΑ.	Ι.	ΛΖ.	ΜΓ.	
	ΙΘ.	ΛΖ.	ΚΒ.	ΙΑ.	ΛΗ.	ΜΔ.	
					ΣΙΛΟΥΙΟΣ.		Λατίνων ἐβασίλευσεν ΣΙΛΟΥΙΟΣ ΠΟΣΤΟΥΜΟΣ ἔτη κθ.
ΩΠ	Κ.	ΛΗ.	ΚΓ.	ΙΒ.	Α.	ΜΕ.	
				ΑΦΕΙΔΑΣ.			
	ΚΑ.	ΛΘ.	ΚΔ.	Α.	Β.	Μς.	Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν ιδ ΑΦΕΙΔΑΣ ἔτος α.

ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΘΗΝ.	ΛΑΤΙΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.
			ΘΥΜΟΙ-ΤΗΣ.		
ΚΒ.	Μ.	ΚΕ.	Α.	Γ.	ΜΖ.
	ΘΙΝΑΙ-ΟΣ.				
ΚΓ.	Α.	ΚϚ.	Β.	Δ.	ΜΗ.
ΚΔ.	Β.	ΚΖ.	Γ.	Ε.	ΜΘ.
ΚΕ.	Γ.	ΚΗ.	Δ.	Ϛ.	Ν.
ΚϚ.	Δ.	ΚΘ.	Ε.	Ζ.	ΝΑ.
ΚΖ.	Ε.	Λ.	Ϛ.	Η.	ΝΒ.
ΚΗ.	Ϛ.	ΛΑ.	Ζ.	Θ.	ΝΓ.
ΚΘ.	Ζ.	ΛΒ.	Η.	Ι.	ΝΔ.

Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν ιβ ΘΥΜΟΙΤΗΣ ἔτη η.

Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν κη ΘΙΝΑΙΟΣ ἔτη λ.

Ἕως τούτου Σικυωνίων, ἤτοι Πελοποννησίων, λεγομένη βασιλεία διαρκέσασα ἐν γενεαῖς, ἤτοι βασιλεῦσι, κϛ, κατεπαύθη ἐν τῷ ἔτει. Μεθ' οὓς, ὥς φασιν, ἡγοῦντο αὐτῶν οἱ ἱερεῖς τοῦ Καρνείου ἔτη λγ. Ὁμοῦ τὰ πάντα τῆς Σικυωνίων ἀρχῆς ἔτη ϡπγ.

Ἡ τῶν Ἐρεχθειδῶν βασιλεία κατελύθη παρ' Ἀθηναίοις Ἀττικῶν λεγομένη, καὶ μετῆλθεν εἰς ἕτερον γένος. Θυμοίτην γὰρ προκαλεσαμένου Ξάνθου τοῦ Βοιωτίου, καὶ μὴ ὑπακούσαντος τοῦ Θυμοίτου, Μέλανθος Ἀνδροπόμπου Πύλιος ἀναδεξάμενος ἐμονομάχησεν, καὶ νικήσας ἐβασίλευσεν. ἔνθεν Ἀθήνησιν ἡ τῶν Ἀπατουρίων ἑορτὴ ἄγεται, διὰ τὸ σὺν ἀπάτῃ γενέσθαι τὴν νίκην.

	ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΑΘΗΝ.	ΛΑΤΙΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.
			ΜΕΛΑΝ-ΘΟΣ.		
ωϛ	Λ.	Η.	Α.	ΙΑ.	ΝΕ.
	ΛΑ.	Θ.	Β.	ΙΒ.	ΝϚ.
	ΛΒ.	Ι.	Γ.	ΙΓ.	ΝΖ.
	ΛΓ.	ΙΑ.	Δ.	ΙΔ.	ΝΗ.
	ΛΔ.	ΙΒ.	Ε.	ΙΕ.	ΝΘ.
	ΛΕ.	ΙΓ.	Ϛ.	ΙϚ.	Ξ.
	ΛϚ.	ΙΔ.	Ζ.	ΙΖ.	ΞΑ.
	ΛΖ.	ΙΕ.	Η.	ΙΗ.	ΞΒ.
	ΛΗ.	ΙϚ.	Θ.	ΙΘ.	ΞΓ.
	ΛΘ.	ΙΖ.	Ι.	Κ.	ΞΔ.

Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν ιγ ΜΕΛΑΝΘΟΣ ἔτη λζ.

ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΑΘΗΝ.	ΛΑΤΙΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
Λ Μ.	ΙΗ.	ΙΑ.	ΚΑ.	ΞΕ.	

Μετὰ πλευτὴν Ηλεὶ τοῦ ἱερέως ἡ κιβωτὸς διαθήκης εἰς οἶκον Αμινάδαβ ποιεῖ ἔτη κ.

ΣΑΜΟΥΗΛ.					Εβραίων ΣΑΜΟΥΗΛ ἔτη μ.
Α.	ΙΘ.	ΙΒ.	ΚΒ.	ΞΣ.	Πρῶτος ἐβασίλευσεν ἐν τῇ Ιουδαίᾳ Σαοὺλ υἱὸς Κὶς φυλῆς Βενιαμίν.
Β.	Κ.	ΙΓ.	ΚΓ.	ΞΖ.	
Γ.	ΚΑ.	ΙΔ.	ΚΔ.	ΞΗ.	
Δ.	ΚΒ.	ΙΕ.	ΚΕ.	ΞΘ.	
Ε.	ΚΓ.	Ιϛ.	Κϛ.	Ο.	
ϛ.	ΚΔ.	ΙΖ.	ΚΖ.	ΟΑ.	
Ζ.	ΚΕ.	ΙΗ.	ΚΗ.	ΟΒ.	
Η.	Κϛ.	ΙΘ.	ΚΘ.	ΟΓ.	Ομηρος κατά τινας ἐγνωρίζετο.

Ομηρον οἱ μὲν πρὸ τῆς Ηρακλειδῶν καθόδου φασὶ γεγονέναι, ὡς οἱ περὶ Κράτητα. οἱ δὲ περὶ Ερατοσθένην μετὰ ἔτη ρ̄ τῶν Τρωικῶν. οἱ δὲ περὶ Αρίσταρχον κατὰ τὴν Ιωνικὴν ἀποικίαν μετὰ ἔτη ρ. οἱ δὲ περὶ Φιλόχορον ἐπὶ τῆς Ιωνικῆς ἀποικίας. Καθ' ἕνα τῶν διὰ βίου ἀρχόντων Αθήνησιν Αρχίππου μετὰ τὰ Τρωϊκὰ ἔτη ρπ. οἱ δὲ περὶ Απολλόδωρον τὸν Αθηναῖον ὕστερον τῶν Ιλιακῶν ἔτη σμ. ἄλλοι μικρὸν πρὸ τῶν Ολυμπιάδων, ἔπει ὑ ἐγγὺς μετὰ Ιλίου ἄλωσιν. Καὶ ἕτεροι κατὰ Αρχίλοχον περὶ κγ Ολυμπιάδα, μετὰ ἔτη φ πυ τῆς ἀλώσεως Τροίας. Καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν ὁ περὶ αὐτοῦ χρόνος πάντη τοῖς παλαιοῖς ἀσύμφωνος.

			ΣΙΛΟΥΙΟΣ ΑΙΝΕΙΑΣ.		Λατίνων ἐβασίλευσεν δ' ΣΙΛΟΥΙΟΣ ΑΙΝΕΙΑΣ ἔτη λα.
Θ.	ΚΖ.	Κ.	Α.	ΟΔ.	
Λ I Ι.	ΚΗ.	ΚΑ.	Β.	ΟΕ.	Σαμουὴλ ἐπροφήτευσεν.
ΙΑ.	ΚΘ.	ΚΒ.	Γ.	Οϛ.	
ΙΒ.	Λ.	ΚΓ.	Δ.	ΟΖ.	
	ΔΕΡΚΥΛΟΣ.				Ασσυρίων ἐβασίλευσεν κδ' ΔΕΡΚΥΛΟΣ ἔτη μ.
ΙΓ.	Α.	ΚΔ.	Ε.	ΟΗ.	
ΙΔ.	Β.	ΚΕ.	ϛ.	ΟΘ.	
ΙΕ.	Γ.	Κϛ.	Ζ.	Π.	

ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΑΘΗΝ.	ΛΑΤΙΝ.	ΛΑΚΕΔ.	ΚΟΡΙΝΘ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
				Λακεδαιμονίων πρῶτος ἐβασίλευσεν ΕΥΡΥΣΘΕΥΣ ἔτη μβ.			
				ΕΥΡΥΣΘΕΥΣ.	ΑΛΗΤΗΣ.		Κορινθίων ἐβασίλευσεν ΑΛΗΤΗΣ ἔτη λε.
Ιϛ.	Δ.	ΚΖ.	Η.	Α.	Α.	ΠΑ.	

ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΑΘΗΝ.	ΛΑΤΙΝ.	ΛΑΚΕΔ.	ΚΟΡΙΝΘ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
ΙΖ.	Ε.	ΚΗ.	Θ.	Β.	Β.	ΠΒ.	
ΙΗ.	ϛ.	ΚΘ.	Ι.	Γ.	Γ.	ΠΓ.	Ηρακλειδῶν κάθοδος εἰς Πελοπόννησον.
ΙΘ.	Ζ.	Λ.	ΙΑ.	Δ.	Δ.	ΠΔ.	
Κ.	Η.	ΛΑ.	ΙΒ	Ε.	Ε.	ΠΕ.	
ΚΑ.	Θ.	ΛΒ.	ΙΓ.	ϛ.	ϛ.	Πϛ.	
ΚΒ.	Ι.	ΛΓ.	ΙΔ.	Ζ.	Ζ.	ΠΖ.	
ΚΓ.	ΙΑ.	ΛΔ.	ΙΕ.	Η.	Η.	ΠΗ.	
ΚΔ.	ΙΒ.	ΛΕ.	Ιϛ.	Θ.	Θ.	ΠΘ.	
ΚΕ.	ΙΓ.	Λϛ.	ΙΖ.	Ι.	Ι.	Ϙ.	
Κϛ.	ΙΔ.	ΛΖ.	ΙΗ.	ΙΑ.	ΙΑ.	ϘΑ.	
		ΚΟΔΡΟΣ.					Αθηναίων ἐβασίλευσεν ιζ ΚΟΔΡΟΣ Μελάνθου ἔτη κα.
ΚΖ.	ΙΕ.	Α.	ΙΘ.	ΙΒ.	ΙΒ.	ϘΒ.	
ΚΗ.	Ιϛ.	Β.	Κ.	ΙΓ.	ΙΓ.	ϘΓ.	
ΚΘ.	ΙΖ.	Γ.	ΚΑ.	ΙΔ.	ΙΔ.	ϘΔ.	
Λ.	ΙΗ.	Δ.	ΚΒ.	ΙΕ.	ΙΕ.	ϘΕ.	Ιωνες εἰς Αθήνας κατέφυγον ἐκπεσόντες ἐξ Αχαΐας.
ΛΑ.	ΙΘ.	Ε.	ΚΓ.	Ιϛ.	Ιϛ.	Ϙϛ.	
ΛΒ.	Κ.	ϛ.	ΚΔ.	ΙΖ.	ΙΖ.	ϘΖ.	
ΛΓ.	ΚΑ.	Ζ.	ΚΕ.	ΙΗ.	ΙΗ.	ϘΗ.	
ΛΔ.	ΚΒ.	Η.	Κϛ.	ΙΘ.	ΙΘ.	ϘΘ.	
ΛΕ.	ΚΓ.	Θ.	ΚΖ.	Κ.	Κ.	Ρ.	
Λϛ.	ΚΔ.	Ι.	ΚΗ.	ΚΑ.	ΚΑ.	ΡΑ.	
ΛΖ.	ΚΕ.	ΙΑ.	ΚΘ.	ΚΒ.	ΚΒ.	ΡΒ.	Πελοποννήσιοι ἐστράτευσαν ἐπ' Αθήνας.
ΛΗ.	Κϛ.	ΙΒ.	Λ.	ΚΓ.	ΚΓ.	ΡΓ.	
ΛΘ.	ΚΖ.	ΙΓ.	ΛΑ.	ΚΔ.	ΚΔ.	ΡΔ.	Αμαζόνες τῇ Ασίᾳ ἐπῆλθον ἅμα τοῖς Κιμμερίοις,
Λατίνων ἐβασίλευσεν ε ΛΑΤΙΝΟΣ ΣΙΛΟΥΙΟΣ ἔτη ν.							
			ΛΑΤΙΝΟΣ ΣΙΛΟΥΙΟΣ.				
Μ.	ΚΗ.	ΙΔ.	Α.	ΚΕ.	ΚΕ.	ΡΕ.	

ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΑΘΗΝ.	ΛΑΤΙΝ.	ΛΑΚΕΔ.	ΚΟΡΙΝΘ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
ΔΑΒΙΔ.							Εβραίων βασιλεὺς πρῶτος ἐκ φυλῆς Ἰούδα ΔΑΒΙΔ ἔτη μ.
Α.	ΚΘ.	ΙΕ.	Β.	Κϛ.	Κϛ.	Ρϛ.	
Β.	Λ.	Ιϛ.	Γ.	ΚΖ.	ΚΖ.	ΡΖ.	
Γ.	ΛΑ.	ΙΖ.	Δ.	ΚΗ.	ΚΗ.	ΡΗ.	
Δ.	ΛΒ.	ΙΗ.	Ε.	ΚΘ.	ΚΘ.	ΡΘ.	Πελοποννήσιοι ἐστράτευσαν ἐπ' Ἀθήνας.
Ε.	ΛΓ.	ΙΘ.	ϛ.	Λ.	Λ.	ΡΙ.	
ϛ.	ΛΔ.	Κ.	Ζ.	ΛΑ.	ΛΑ.	ΡΙΑ.	
Ζ.	ΛΕ.	ΚΑ.	Η.	ΛΒ.	ΛΒ.	ΡΙΒ.	Εβραίων ἀρχιερεὺς Ἀβιαθὰρ ἐγνωρίζετο.

Προεφήτευον Γὰδ, καὶ Ναθὰν, καὶ Ἀσάφ.
Τοῖς Πελοποννησίοις ἑαυτὸν ἐξέδωκε Κόδρος Μελάνθου. καὶ οὐκέτι βασιλεῖς, ἄρχοντες δὲ διὰ βίου τοῖς Ἀθηναίοις καθίσταντο.

		ΜΕΔΩΝ.					Ἀθηναίων πρῶτος τῶν διὰ βίου ΜΕΔΩΝ ἔτη κ.
Η.	Λϛ.	Α.	Θ.	ΛΓ.	ΛΓ.	ΡΙΓ.	
Θ.	ΛΖ.	Β.	Ι.	ΛΔ.	ΛΔ.	ΡΙΔ.	
Ι.	ΛΗ.	Γ.	ΙΑ.	ΛΕ.	ΛΕ.	ΡΙΕ.	
					ΙΞΙΩΝ.		Κορινθίων ἐβασίλευσεν β ΙΞΙΩΝ ἔτη λζ.
ΙΑ.	ΛΘ.	Δ.	ΙΒ.	Λϛ.	Α.	ΡΙϛ.	
ΙΒ.	Μ.	Ε.	ΙΓ.	ΛΖ.	Β.	ΡΙΖ.	
	ΕΥΠΑΛΗΣ.						Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν λ ΕΥΠΑΛΗΣ ἔτη λη.
ΙΓ.	Α.	ϛ.	ΙΔ.	ΛΗ.	Γ.	ΡΙΗ.	
ΙΔ.	Β.	Ζ.	ΙΕ.	ΛΘ.	Δ.	ΡΙΘ.	
ΙΕ.	Γ.	Η.	Ιϛ.	Μ.	Ε.	ΡΚ.	
Ιϛ.	Δ.	Θ.	ΙΖ.	ΜΑ.	ϛ.	ΡΚΑ.	
ΙΖ.	Ε.	Ι.	ΙΗ.	ΜΒ.	Ζ.	ΡΚΒ.	
				ΑΓΙΣ.			Λακεδαιμονίων ἐβασίλευσεν β ΑΓΙΣ ἔτος α.
ΙΗ.	ϛ	ΙΑ.	ΙΘ.	Α.	Η.	ΡΚΓ.	
				ΕΧΕΣΤΡΑΤΟΣ.			Λακεδαιμονίων ἐβασίλευσεν γ ΕΧΕΣΤΡΑΤΟΣ ἔτη λε.
ΙΘ.	Ζ.	ΙΒ.	Κ.	Α.	Θ.	ΡΚΔ.	

	ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΑΘΗΝ.	ΛΑΤΙΝ.	ΛΑΚΕΔ.	ΚΟΡΙΝΘ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
λξ	Κ.	Η.	ΙΓ.	ΚΑ.	Β.	Ι.	ΡΚΕ.	Πελασγοὶ ἐθαλασσοκράτησαν ἔτη πε.
	ΚΑ.	Θ.	ΙΔ.	ΚΒ.	Γ.	ΙΑ.	ΡΚϚ.	
	ΚΒ.	Ι.	ΙΕ.	ΚΓ.	Δ.	ΙΒ.	ΡΚΖ.	
	ΚΓ.	ΙΑ.	ΙϚ.	ΚΔ.	Ε.	ΙΓ.	ΡΚΗ.	
	ΚΔ.	ΙΒ.	ΙΖ.	ΚΕ.	Ϛ.	ΙΔ.	ΡΚΘ.	Μυρίνα, ἡ παρά τισι Σμύρνα λεγομένη, ἐκτίσθη ἐν Ἀσίᾳ.
	ΚΕ.	ΙΓ.	ΙΗ.	ΚϚ.	Ζ.	ΙΕ.	ΡΛ.	
	ΚϚ.	ΙΔ.	ΙΘ.	ΚΖ.	Η.	ΙϚ.	ΡΛΑ.	Κύμη ἐκτίσθη ἐν Ἰταλίᾳ.
	ΚΖ.	ΙΕ.	Κ.	ΚΗ.	Θ.	ΙΖ.	ΡΛΒ.	
			ΑΚΑΣΤΟΣ.					Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν β ΑΚΑΣΤΟΣ ἔτη λϛ.
	ΚΗ.	ΙϚ.	Α.	ΚΘ.	Ι.	ΙΗ.	ΡΛΓ.	Ἔφεσος ἐκτίσθη ἐν Ἀσίᾳ ὑπὸ Ἀνδρονίκου.
	ΚΘ.	ΙΖ.	Β.	Λ.	ΙΑ.	ΙΘ	ΡΛΔ.	
λο	Λ.	ΙΗ.	Γ.	ΛΑ.	ΙΒ.	Κ.	ΡΛΕ.	
	ΛΑ.	ΙΘ.	Δ.	ΛΒ.	ΙΓ.	ΚΑ.	ΡΛϚ.	Καρχηδὼν ἐκτίσθη ὑπὸ Καρχηδόνος τοῦ Τυρίου. ὡς ἄλλοι, ὑπὸ Διδοῦς τῆς ἐκείνου θυγατρὸς μετὰ τὰ Τρωϊκὰ ἔτεσι ρλγ.
	ΛΒ.	Κ.	Ε.	ΛΓ.	ΙΔ.	ΚΒ.	ΡΛΖ.	
	ΛΓ.	ΚΑ.	Ϛ.	ΛΔ.	ΙΕ.	ΚΓ.	ΡΛΗ.	
	ΛΔ.	ΚΒ.	Ζ.	ΛΕ.	ΙϚ.	ΚΔ.	ΡΛΘ.	
	ΛΕ.	ΚΓ.	Η.	ΛϚ.	ΙΖ.	ΚΕ.	ΡΜ.	Ἰωνικὴ ἀποικία.
	ΛϚ.	ΚΔ.	Θ.	ΛΖ.	ΙΗ.	ΚϚ.	ΡΜΑ.	Ἐπὶ Ἀκάστου Ἰώνων ἀποικία, καὶ Ὅμηρος ἱστορεῖται γεγονὼς παρ' Ἕλλησιν, ὥς τινες. οἱ δὲ ὀλίγον πρότερον, καὶ ἄλλοι ὕστερον.
	ΛΖ.	ΚΕ.	Ι.	ΛΗ.	ΙΘ.	ΚΖ.	ΡΜΒ.	
	ΛΗ.	ΚϚ.	ΙΑ.	ΛΘ.	Κ.	ΚΗ.	ΡΜΓ.	
	ΛΘ.	ΚΖ.	ΙΒ.	Μ.	ΚΑ.	ΚΘ.	ΡΜΔ.	
λπ	Μ.	ΚΗ.	ΙΓ.	ΜΑ.	ΚΒ.	Λ.	ΡΜΕ.	
	ΣΟΛΟΜΩΝ.							Δεύτερος Ἑβραίων ἐβασίλευσε ΣΟΛΟΜΩΝ ἔτη μ.
	Α.	ΚΘ.	ΙΔ.	ΜΒ.	ΚΓ.	ΛΑ.	ΡΜϚ.	
	Β.	Λ.	ΙΕ.	ΜΓ.	ΚΔ.	ΛΒ.	ΡΜΖ.	
	Γ.	ΛΑ.	ΙϚ.	ΜΔ.	ΚΕ.	ΛΓ.	ΡΜΗ.	

ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΑΘΗΝ.	ΛΑΤΙΝ.	ΛΑΚΕΔ.	ΚΟΡΙΝΘ.	ΑΙΓΥΠΤ.
Δ.	ΛΒ.	ΙΖ.	ΜΕ.	ΚϚ.	ΛΔ.	ΡΜΘ.

Σολομὼν τ̄ ἐν Ἱεροσολύμοις νεὼν οἰκοδομεῖν ἤρξατο, ὃν καὶ συνετέλεσεν ἔτη ὀκτώ. Ἑβραίων ἀρχιερεὺς ὄγδοος ἀπὸ Ἀαρὼν Σαδὼκ ἐγνωρίζετο.

Ε.	ΛΓ.	ΙΗ.	ΜϚ.	ΚΖ.	ΛΕ.	ΡΝ.
Ϛ.	ΛΔ.	ΙΘ.	ΜΖ.	ΚΗ.	ΛϚ.	ΡΝΑ.
Ζ.	ΛΕ.	Κ.	ΜΗ.	ΚΘ.	ΛΖ.	ΡΝΒ.
					ΑΓΕΛΑ-ΟΣ.	
Η.	ΛϚ.	ΚΑ.	ΜΘ.	Λ.	Α.	ΡΝΓ.
Θ.	ΛΖ.	ΚΒ.	Ν.	ΛΑ.	Β.	ΡΝΔ.
			ΑΛΒΑΣ ΣΙ-ΛΟΥΙΟΣ.			
Ι.	ΛΗ.	ΚΓ.	Α.	ΛΒ.	Γ.	ΡΝΕ.
	ΛΑΟΣ-ΘΕΝΗΣ.					
ΙΑ.	Α.	ΚΔ.	Β.	ΛΓ.	Δ.	ΡΝϚ.
ΙΒ.	Β.	ΚΕ.	Γ.	ΛΔ.	Ε.	ΡΝΖ.
ΙΓ.	Γ.	ΚϚ.	Δ.	ΛΕ.	Ϛ.	ΡΝΗ.
				ΛΑΒΩ-ΤΗΣ.		
ΙΔ.	Δ.	ΚΖ.	Ε.	Α.	Ζ.	ΡΝΘ.
ΙΕ.	Ε.	ΚΗ.	Ϛ.	Β.	Η.	ΡΞ.
ΙϚ.	Ϛ.	ΚΘ.	Ζ.	Γ.	Θ.	ΡΞΑ.
ΙΖ.	Ζ.	Λ.	Η.	Δ.	Ι.	ΡΞΒ.
ΙΗ.	Η.	ΛΑ.	Θ.	Ε.	ΙΑ.	ΡΞΓ.
ΙΘ.	Θ.	ΛΒ.	Ι.	Ϛ.	ΙΒ.	ΡΞΔ.
Α. Κ.	Ι.	ΛΓ.	ΙΑ.	Ζ.	ΙΓ.	ΡΞΕ.
ΚΑ.	ΙΑ.	ΛΔ.	ΙΒ.	Η.	ΙΔ.	ΡΞϚ.
ΚΒ.	ΙΒ.	ΛΕ.	ΙΓ.	Θ.	ΙΕ.	ΡΞΖ.
ΚΓ.	ΙΓ.	ΛϚ.	ΙΔ.	Ι.	ΙϚ.	ΡΞΗ.

Κορινθίων ἐβασίλευσεν γ̄ ΑΓΕΛΑΟΣ ἔτη λζ.

Λατίνων ἐβασίλευσεν ϛ̄ ΑΛΒΑΣ ΣΙΛΟΥΙΟΣ ἔτη λθ.

Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν λα ΛΑΟΣΘΕΝΗΣ ἔτη λζ.

Λακεδαιμονίων ἐβασίλευσεν γ̄ ΛΑΒΩΤΗΣ ἔτη λζ.

Κατά τινας Ὅμηρος ἤκμαζε.

Ἐπροφήτευον Ναθὰν, καὶ Ἀχίας ὁ Σιλωνίτης, Σαμμίας τε, καὶ Ἀδδὼ, καὶ Σαδώκ.

ΑΓΡΙΠ-

	ΙΟΥΔΑ.	ΑΣΣΥΡ.	ΑΘΗΝ. ΑΡΧΙΠΠΟΣ.	ΛΑΤΙΝ.	ΛΑΚΕΔ.	ΚΟΡΙΝΘ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
								Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν ϛ̄ ΑΡΧΙΠΠΟΣ ἔτη ιθ.
	ΚΔ.	ΙΔ.	Α.	ΙΕ.	ΙΑ.	ΙΖ.	ΡΞΘ.	
	ΚΕ.	ΙΕ.	Β.	Ιϛ.	ΙΒ.	ΙΗ.	ΡΟ.	
	Κϛ.	Ιϛ.	Γ.	ΙΖ.	ΙΓ.	ΙΘ.	ΡΟΑ.	
	ΚΖ.	ΙΖ.	Δ.	ΙΗ.	ΙΔ.	Κ.	ΡΟΒ.	
	ΚΗ.	ΙΗ.	Ε.	ΙΘ.	ΙΕ.	ΚΑ.	ΡΟΓ.	
	ΚΘ.	ΙΘ.	ϛ.	Κ.	Ιϛ.	ΚΒ.	ΡΟΔ.	
ΑΙ.	Λ.	Κ.	Ζ.	ΚΑ.	ΙΖ.	ΚΓ.	ΡΟΕ.	
	ΛΑ.	ΚΑ.	Η.	ΚΒ.	ΙΗ.	ΚΔ.	ΡΟϛ.	
	ΛΒ.	ΚΒ.	Θ.	ΚΓ.	ΙΘ.	ΚΕ.	ΡΟΖ.	
	ΛΓ.	ΚΓ.	Ι.	ΚΔ.	Κ.	Κϛ.	ΡΟΗ.	

Εἰκοστὴ πρώτη δυναστεία Αἰγυπτίων, βασιλέων Τανιτῶν ζ̄.

	ΙΟΥΔΑ.	ΑΣΣΥΡ.	ΑΘΗΝ.	ΛΑΤΙΝ.	ΛΑΚΕΔ.	ΚΟΡΙΝΘ.	ΑΙΓΥΠΤ. ΣΕΜΕΝΔΙΣ.	
								Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ᾱ ΣΕΜΕΝΔΙΣ ἔτη κϛ.
	ΛΔ.	ΚΔ.	ΙΑ.	ΚΕ.	ΚΑ.	ΚΖ.	Α.	
	ΛΕ.	ΚΕ.	ΙΒ.	Κϛ.	ΚΒ.	ΚΗ.	Β.	
	Λϛ.	Κϛ.	ΙΓ.	ΚΖ.	ΚΓ.	ΚΘ.	Γ.	
	ΛΖ.	ΚΖ.	ΙΔ.	ΚΗ.	ΚΔ.	Λ.	Δ.	Τρίτοι ἐθαλασσοκράτησαν Θρᾷκες ἔτη ιθ.
	ΛΗ.	ΚΗ.	ΙΕ.	ΚΘ.	ΚΕ.	ΛΑ.	Ε.	
	ΛΘ.	ΚΘ.	Ιϛ.	Λ.	Κϛ.	ΛΒ.	ϛ.	
ΑΚ.	Μ.	Λ.	ΙΖ.	ΛΑ.	ΚΖ.	ΛΓ.	Ζ.	

Μετὰ τελευτὴν Σολομῶνος, στασιάσαντος τοῦ Ἰουδαίων ἔθνους, καὶ τῆς βασιλείας αὐτῶν διαιρεθείσης, ἐν Σαμαρείᾳ δέκα φυλῶν ἡγεῖται τοῦ Ἰσραὴλ Ἱεροβοὰμ υἱὸς Ναβὰθ, δοῦλος ὢν Σολομῶνος, ἐκ φυλῆς Ἐφραίμ, ἔτη κβ. Ἰούδα δὲ καὶ Βενιαμὶν ἐν Ἱερουσαλὴμ βασιλεύει Ῥοβοὰμ υἱὸς Σολομῶνος, ἀφ' ἧς ἐπώνυμοι Ἰουδαῖοι, διὰ τὸ ἐκ φυλῆς Ἰούδα κρατεῖν τοὺς βασιλεῖς. ὅθεν καὶ τὸ πᾶν ἔθνος τὴν τῶν Ἰουδαίων εἴληφεν ἐπωνυμίαν.

ΙΟΥΔΑ.	ΙΣΡΑΗΛ.	ΑΣΣΥΡ.	ΑΘΗΝ.	ΛΑΤΙΝ.	ΛΑΚΕΔ.	ΚΟΡΙΝΘ.	ΑΙΓΥΠΤ.
ΡΟΒΟΑΜ.	ΙΕΡΟΒΟΑΜ.						

ΡΟΒΟΑΜ *υἱὸς Σολομῶνος ἐκ φυλῆς Ἰούδα βασιλεύει πρῶτος τοῦ Ἰούδα ἔτη ιζ.*
ΙΕΡΟΒΟΑΜ *πρῶτος ἐβασίλευσεν ἐπὶ Ἰσραὴλ ἔτη κβ.*

Α.	Α.	ΛΑ.	ΙΗ.	ΛΒ.	ΚΗ.	ΛΔ.	Η.

ΙΟΥΔΑ.	ΙΣΡΑΗΛ.	ΑΣΣΥΡ.	ΑΘΗΝ.	ΛΑΤΙΝ.	ΛΑΚΕΔ.	ΚΟΡΙΝΘ.	ΑΙΓΥΠΤ.
Β.	Β.	ΛΒ.	ΙΘ.	ΛΓ.	ΚΘ.	ΛΕ.	Θ.

Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν δ̄ ΘΕΡΣΙΠΠΟΣ ἔτη μα.

			ΘΕΡΣΙΠΠΟΣ.				
Γ.	Γ.	ΛΓ.	Α.	ΛΔ.	Λ.	ΛϚ.	Ι.
Δ.	Δ.	ΛΔ.	Β.	ΛΕ.	ΛΑ.	ΛΖ.	ΙΑ.

Κορινθίων ἐβασίλευσεν δ̄ ΠΡΟΥΜΝΙΣ λε.

						ΠΡΟΥΜΝΙΣ.	
Ε.	Ε.	ΛΕ.	Γ.	ΛϚ.	ΛΒ.	Α.	ΙΒ.

Τούτῳ τῷ ἔτει Ἱεροβοὰμ βασιλέως Ἰούδα Σουσακεὶμ βασιλεὺς Αἰγύπτου παραλαβὼν Λίβυας, καὶ Αἰθίοπας, καὶ Τρωγλοδύτας, ἀναβὰς εἰς Ἱερουσαλὴμ ἐσύλησε τ̄ ναόν.

Ϛ.	Ϛ.	ΛϚ.	Δ.	ΛΖ.	ΛΓ.	Β.	ΙΓ.	
Ζ.	Ζ.	ΛΖ.	Ε.	ΛΗ.	ΛΔ.	Γ.	ΙΔ.	
Η.	Η.	ΛΗ.	Ϛ.	ΛΘ.	ΛΕ.	Δ.	ΙΕ.	
				ΑΙΓΙΡΟΣ.				Λατίνων ἐβασίλευσεν ζ̄ ΑΤΥΣ, ἤτοι ΑΙΓΙΡΟΣ ἔτη κδ.
Θ.	Θ.	ΛΘ.	Ζ.	Α.	ΛϚ.	Ε.	ΙϚ.	
ΑΛ. Ι.	Ι.	Μ.	Η.	Β.	ΛΖ.	Ϛ.	ΙΖ.	
					ΔΟΡΥΣΣΟΣ.			Λακεδαιμονίων ἐβασίλευσεν ῑ ΔΟΡΥΣΣΟΣ ἔτη κθ.
ΙΑ.	ΙΑ.	ΜΑ.	Θ.	Γ.	Α.	Ζ.	ΙΗ.	
ΙΒ.	ΙΒ.	ΜΒ.	Ι.	Δ.	Β.	Η.	ΙΘ.	
ΙΓ.	ΙΓ.	ΜΓ.	ΙΑ.	Ε.	Γ.	Θ.	Κ.	
ΙΔ.	ΙΔ.	ΜΔ.	ΙΒ.	Ϛ.	Δ.	Ι.	ΚΑ.	
ΙΕ.	ΙΕ.	ΜΕ.	ΙΓ.	Ζ.	Ε.	ΙΑ.	ΚΒ.	
		ΠΥΡΙΤΙΑΔΗΣ.						Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν λβ ΠΥΡΙΤΙΑΔΗΣ ἔτη λ.
ΙϚ.	ΙϚ.	Α.	ΙΔ.	Η.	Ϛ.	ΙΒ.	ΚΓ.	
ΙΖ.	ΙΖ.	Β.	ΙΕ.	Θ.	Ζ.	ΙΓ.	ΚΔ.	

ΑΒΙΑ. Μετὰ Ῥοβοὰμ ἐβασίλευσεν τ̄ Ἰούδα δ̄ ΑΒΙΑ υἱὸς αὐτοῦ ἔτη γ.

Α.	ΙΗ.	Γ.	ΙϚ.	Ι.	Η.	ΙΔ.	ΚΕ.

Β.

ΙΟΥΔΑ.	ΙΣΡΑΗΛ.	ΑΣΣΥΡ.	ΑΘΗΝ.	ΛΑΤΙΝ.	ΛΑΚΕΔ.	ΚΟΡΙΝΘ.	ΑΙΓΥΠΤ.
Β.	ΙΘ.	Δ.	ΙΖ.	ΙΑ.	Θ.	ΙΕ.	ΚϚ.

Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν β΄ ΨΕΥΣΕΝΝΗΣ ἔτη μα΄. ΨΕΥΣΕΝΝΗΣ.

ΑΜ. Γ.	Κ.	Ε.	ΙΗ.	ΙΒ.	Ι.	ΙϚ.	Α.

ΑΣΑ. Ἑβραίων Ἰούδα ἐβασίλευσεν γ΄ ΑΣΑ ἔτη μα΄.

Α.	ΚΑ.	Ϛ.	ΙΘ.	ΙΓ.	ΙΑ.	ΙΖ.	Β.
Β.	ΚΒ.	Ζ.	Κ.	ΙΔ.	ΙΒ.	ΙΗ.	Γ.

ΝΑΔΑΒ. Ἑβραίων Ἰσραὴλ ἐβασίλευσεν β΄ ΝΑΔΑΒ ἔτη β΄.

Γ.	Α.	Η.	ΚΑ.	ΙΕ.	ΙΓ.	ΙΘ.	Δ.
Δ.	Β.	Θ.	ΚΒ.	ΙϚ.	ΙΔ.	Κ.	Ε.

Προεφήτευον Ἀχιὰ, Σαμμαίας, καὶ ὁ ἐπὶ τοῦ ἐν Σαμαρείᾳ θυσιαστηρίου, Ἰοὺ, Ἰωὴλ, Ἐζαρὶ, ὃς Ἀδδὼ, καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ζαχαρίας ὁ καὶ Ἰωδῆ, Ἀνανία, καὶ Ἰωπᾶς.

ΒΑΑΣΑ. Ἑβραίων Ἰσραὴλ ἐβασίλευσεν γ΄ ΒΑΑΣΑ ἔτη κδ΄.

Ε.	Α.	Ι.	ΚΓ.	ΙΖ.	ΙΕ.	ΚΑ.	Ϛ.

Θρᾶκες ἀπὸ Στρυμόνος διαβάντες ἐπέσχον τὴν νῦν Βιθυνίαν, τότε δὲ Βεβρυκίαν καλουμένην.

Ϛ.	Β.	ΙΑ.	ΚΔ.	ΙΗ.	ΙϚ.	ΚΒ.	Ζ.
Ζ.	Γ.	ΙΒ.	ΚΕ.	ΙΘ.	ΙΖ.	ΚΓ.	Η.
Η.	Δ.	ΙΓ.	ΚϚ.	Κ.	ΙΗ.	ΚΔ.	Θ.
Θ.	Ε.	ΙΔ.	ΚΖ.	ΚΑ.	ΙΘ.	ΚΕ.	Ι.
ΑΝ. Ι.	Ϛ.	ΙΕ.	ΚΗ.	ΚΒ.	Κ.	ΚϚ.	ΙΑ.
ΙΑ.	Ζ.	ΙϚ.	ΚΘ.	ΚΓ.	ΚΑ.	ΚΖ.	ΙΒ.
ΙΒ.	Η.	ΙΖ.	Λ.	ΚΔ.	ΚΒ.	ΚΗ.	ΙΓ.

				ΚΑΠΥΣ.				Λατίνων ἐβασίλευσεν η΄ ΚΑΠΥΣ ἔτη κη΄.
ΙΓ.	Θ.	ΙΗ.	ΛΑ.	Α.	ΚΓ.	ΚΘ.	ΙΔ.	
ΙΔ.	Ι.	ΙΘ.	ΛΒ.	Β.	ΚΔ.	Λ.	ΙΕ.	
ΙΕ.	ΙΑ.	Κ.	ΛΓ.	Γ.	ΚΕ.	ΛΑ.	ΙϚ.	
ΙϚ.	ΙΒ.	ΚΑ.	ΛΔ.	Δ.	ΚϚ.	ΛΒ.	ΙΖ.	
ΙΖ.	ΙΓ.	ΚΒ.	ΛΕ.	Ε.	ΚΖ.	ΛΓ.	ΙΗ.	
ΙΗ.	ΙΔ.	ΚΓ.	ΛϚ.	Ϛ.	ΚΗ.	ΛΔ.	ΙΘ.	

ΙΟΥΔΑ.	ΙΣΡΑΗΛ.	ΑΣΣΥΡ.	ΑΘΗΝ.	ΛΑΤΙΝ.	ΛΑΚΕΔ.	ΚΟΡΙΝΘ.	ΑΙΓΥΠΤ.
ΙΘ.	ΙΕ.	ΚΔ.	ΛΖ.	Ζ.	ΚΘ.	ΛΕ.	Κ.
	Λακεδαιμονίων ἐβασίλευσεν ε ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ ἔτη μδ.				ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ.	ΒΑΚΧΙΣ.	
ΑΞ Κ.	Ις.	ΚΕ.	ΛΗ.	Η.	Α.	Α.	ΚΑ.
ΚΑ.	ΙΖ.	Κς.	ΛΘ.	Θ.	Β.	Β.	ΚΒ.
ΚΒ.	ΙΗ.	ΚΖ.	Μ.	Ι.	Γ.	Γ.	ΚΓ.
ΚΓ.	ΙΘ.	ΚΗ.	ΜΑ.	ΙΑ.	Δ.	Δ.	ΚΔ.

Κορινθίων ἐβασίλευσεν ε ΒΑΚΧΙΣ, ἀφ' οὗ οἱ μετὰ τοῦτον βασιλεῖς ἐκλήθησαν Βακχίδαι.

ΦΟΡΒΑΣ.

Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν ε ΦΟΡΒΑΣ ἔτη λα.

ΚΔ.	Κ.	ΚΘ.	Α.	ΙΒ.	Ε.	Ε.	ΚΕ.
ΚΕ.	ΚΑ.	Λ.	Β.	ΙΓ.	ς.	ς.	Κς.

ΟΦΡΑΤΑΙΟΣ. Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν λγ ΟΦΡΑΤΑΙΟΣ ἔτη κ.

Κς.	ΚΒ.	Α.	Γ.	ΙΔ.	Ζ.	Ζ.	ΚΖ.
ΚΖ.	ΚΓ.	Β.	Δ.	ΙΕ.	Η.	Η.	ΚΗ.
ΚΗ.	ΚΔ.	Γ.	Ε.	Ις.	Θ.	Θ.	ΚΘ.

ΗΛΑ. Ἑβραίων Ἰσραὴλ δ ἐβασίλευσεν ΗΛΑ ἔτη β.

ΚΘ.	Α.	Δ.	ς.	ΙΖ.	Ι.	Ι.	Λ.
ΑΟ Λ.	Β.	Ε.	Ζ.	ΙΗ.	ΙΑ.	ΙΑ.	ΛΑ.

ΑΜΡΙ. Ἑβραίων Ἰσραὴλ ἐβασίλευσεν ε ΑΜΡΙ ἔτη ιβ.

ΛΑ.	Α.	ς.	Η.	ΙΘ.	ΙΒ.	ΙΒ.	ΛΒ.
ΛΒ.	Β.	Ζ.	Θ.	Κ.	ΙΓ.	ΙΓ.	ΛΓ.
ΛΓ.	Γ.	Η.	Ι.	ΚΑ.	ΙΔ.	ΙΔ.	ΛΔ.
ΛΔ.	Δ.	Θ.	ΙΑ.	ΚΒ.	ΙΕ.	ΙΕ.	ΛΕ.
ΛΕ.	Ε.	Ι.	ΙΒ.	ΚΓ.	Ις.	Ις.	Λς.
Λς.	ς.	ΙΑ.	ΙΓ.	ΚΔ.	ΙΖ.	ΙΖ.	ΛΖ.
ΛΖ.	Ζ.	ΙΒ.	ΙΔ.	ΚΕ.	ΙΗ.	ΙΗ.	ΛΗ.
ΛΗ.	Η.	ΙΓ.	ΙΕ.	Κς.	ΙΘ.	ΙΘ.	ΛΘ.
ΛΘ.	Θ.	ΙΔ.	Ις.	ΚΖ.	Κ.	Κ.	Μ.

ΙΟΥΔΑ.	ΙΣΡΑΗΛ.	ΑΣΣΥΡ.	ΑΘΗΝ.	ΛΑΤΙΝ.	ΛΑΚΕΔ.	ΚΟΡΙΝΘ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
ΑΠ Μ.	Ι.	ΙΕ.	ΙΖ.	ΚΗ.	ΚΑ.	ΚΑ.	ΜΑ.	
				ΚΑΛΠΕΤΟΣ.			ΝΕΦΕΡΧΕΝΗΣ.	

Λατίνων ἐβασίλευσεν θ ΚΑΛΠΕΤΟΣ ἔτη ιγ.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν γ ΝΕΦΕΡΧΕΝΗΣ ἔτη δ.

ΜΑ.	ΙΑ.	Ις.	ΙΗ.	Α.	ΚΒ.	ΚΒ.	Α.	
ΙΩΣΑΦΑΤ.								

Ἑβραίων Ἰούδα ἐβασίλευσεν ϛ ΙΩΣΑΦΑΤ εὐσεβὴς ἔτη κε.

Α.	ΙΒ.	ΙΖ.	ΙΘ.	Β.	ΚΓ.	ΚΓ.	Β.	
	ΑΧΑΒ.							

Ἑβραίων Ἰσραὴλ ἐβασίλευσεν ζ ΑΧΑΒ ἔτη κβ.

Β.	Α.	ΙΗ.	Κ.	Γ.	ΚΔ.	ΚΔ.	Γ.	
Γ.	Β.	ΙΘ.	ΚΑ.	Δ.	ΚΕ.	ΚΕ.	Δ.	
							ΑΜΕΝΩΦΘΙΣ.	

Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν δ ΑΜΕΝΩΦΘΙΣ ἔτη δ.

Δ.	Γ.	Κ.	ΚΒ.	Ε.	Κϛ.	Κϛ.	Α.	
		ΟΦΡΑΚΤΕΝΗΣ.						

Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν λδ ΟΦΡΑΚΤΕΝΗΣ ἔτη ν.

Ε.	Δ.	Α.	ΚΓ.	ϛ.	ΚΖ.	ΚΖ.	Β.	Προεφήτευον παρ' Ἑβραίοις Ἡλίας, Ἰηοῦ, Αυδία, Ὀζιὴλ, Μιχαίας. Ψευδοπροφῆται δ' Σεδεκίας, Ἐλιέζερ, καὶ ἕτεροι.
ϛ.	Ε.	Β.	ΚΔ.	Ζ.	ΚΗ.	ΚΗ.	Γ.	
Ζ.	ϛ.	Γ.	ΚΕ.	Η.	ΚΘ.	ΚΘ.	Δ.	
Η.	Ζ.	Δ.	Κϛ.	Θ.	Λ.	Λ.	Ε.	
ΑϘ Θ.	Η.	Ε.	ΚΖ.	Ι.	ΛΑ.	ΛΑ.	ϛ.	
Ι.	Θ.	ϛ.	ΚΗ	ΙΑ.	ΛΒ.	ΛΒ.	Ζ.	
ΙΑ.	Ι.	Ζ.	ΚΘ.	ΙΒ.	ΛΓ.	ΛΓ.	Η.	
ΙΒ.	ΙΑ.	Η.	Λ.	ΙΓ.	ΛΔ.	ΛΔ.	Θ.	
				ΤΙΒΕΡΙΟΣ.			ΟΣΟΧΩΡ.	Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ε ΟΣΟΧΩΡ ἔτη ϛ.

Λατίνων ἐβασίλευσεν ι ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΣΙΛΟΥΙΟΣ ἔτη η, ἀφ' οὗ καὶ ὁ ποταμὸς Τιβέριος προσηγορεύθη, ὁ πρὶν Ἀλβοῦλα καλούμενος.

ΙΓ.	ΙΒ.	Θ.	ΛΑ.	Α.	ΛΕ.	ΛΕ.	Α.	

Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν ϛ ΜΕΓΑΚΛΗΣ ἔτη λ.

			ΜΕΓΑΚΛΗΣ.			ΑΓΕΛΑΣ.		Κορινθίων ἐβασίλευσεν ϛ ΑΓΕΛΑΣ ἔτη λ.
ΙΔ.	ΙΓ.	Ι.	Α.	Β.	Λϛ.	Α.	Β.	
ΙΕ.	ΙΔ.	ΙΑ.	Β.	Γ.	ΛΖ.	Β.	Γ.	

	ΙΟΥΔΑ.	ΙΣΡΑΗΛ.	ΑΣΣΥΡ.	ΑΘΗΝ.	ΛΑΤΙΝ.	ΛΑΚΕΔ.	ΚΟΡΙΝΘ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
	ΙϚ.	ΙΕ.	ΙΒ.	Γ.	Δ.	ΛΗ.	Γ.	Δ.	
	ΙΖ.	ΙϚ.	ΙΓ.	Δ.	Ε.	ΛΘ.	Δ.	Ε.	
	ΙΗ.	ΙΖ.	ΙΔ.	Ε.	Ϛ.	Μ.	Ε.	Ϛ.	
								ΨΙΝΑ-ΧΗΣ.	Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ϛ ΨΙΝΑΧΗΣ ἔτη θ.
ΑΡ.	ΙΘ.	ΙΗ.	ΙΕ.	Ϛ.	Ζ.	ΜΑ.	Ϛ.	Α.	
	Κ.	ΙΘ.	ΙϚ.	Ζ.	Η.	ΜΒ.	Ζ.	Β.	

Τέταρτοι ἐθαλασσοκράτησαν Ῥόδιοι, κατὰ δέ τινας πέμπτοι, ἔτη κγ̄. Κατὰ δέ τινας Ὅμηρος ἤκμαζε.

	ΙΟΥΔΑ.	ΙΣΡΑΗΛ.	ΑΣΣΥΡ.	ΑΘΗΝ.	ΛΑΤΙΝ.	ΛΑΚΕΔ.	ΚΟΡΙΝΘ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
					ΑΓΡΙΠ-ΠΑΣ.				Λατίνων ἐβασίλευσεν ια ΑΓΡΙΠΠΑΣ ΣΙΛΟΥΙΟΣ ἔτη μ.
	ΚΑ.	Κ.	ΙΖ.	Η.	Α.	ΜΓ.	Η.	Γ.	
	ΚΒ.	ΚΑ.	ΙΗ.	Θ.	Β.	ΜΔ.	Θ.	Δ.	
						ΑΡΧΕΛΑ-ΟΣ.			Λακεδαιμονίων ζ ἐβασίλευσεν ΑΡΧΕΛΑΟΣ ἔτη ξ.
	ΚΓ.	ΚΒ.	ΙΘ.	Ι.	Γ.	Α.	Ι.	Ε.	
		ΟΧΟΖΙ-ΑΣ.							Ἑβραίων Ἰσραὴλ η ἐβασίλευσεν ΟΧΟΖΙΑΣ ἔτη β.
	ΚΔ.	Α.	Κ.	ΙΑ.	Δ.	Β.	ΙΑ.	Ϛ.	
	ΚΕ.	Β.	ΚΑ.	ΙΒ.	Ε.	Γ.	ΙΒ.	Ζ.	
	ΙΩΡΑΜ.	ΙΩΡΑΜ.							

Ἑβραίων Ἰούδα ἐβασίλευσεν ζ ΙΩΡΑΜ ἔτη η.
Ἑβραίων Ἰσραὴλ ἐβασίλευσεν θ ΙΩΡΑΜ ἔτη ιβ.

	ΙΟΥΔΑ.	ΙΣΡΑΗΛ.	ΑΣΣΥΡ.	ΑΘΗΝ.	ΛΑΤΙΝ.	ΛΑΚΕΔ.	ΚΟΡΙΝΘ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
	Α.	Α.	ΚΒ.	ΙΓ.	Ϛ.	Δ.	ΙΓ.	Η.	
	Β.	Β.	ΚΓ.	ΙΔ.	Ζ.	Ε.	ΙΔ.	Θ.	
								ΨΟΥΣΕΝ-ΝΗΣ.	Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ζ. ΨΟΥΣΕΝΝΗΣ ἔτη λε.
	Γ.	Γ.	ΚΔ.	ΙΕ.	Η.	Ϛ.	ΙΕ.	Α.	
ΑΡΙ.	Δ.	Δ.	ΚΕ.	ΙϚ.	Θ.	Ζ.	ΙϚ.	Β.	
	Ε.	Ε.	ΚϚ.	ΙΖ.	Ι.	Η.	ΙΖ.	Γ.	
	Ϛ.	Ϛ.	ΚΖ.	ΙΗ.	ΙΑ.	Θ.	ΙΗ.	Δ.	Τούτῳ τῷ ἔτει Ἠλίας ὁ Θεσβίτης ἀνελήφθη.
	Ζ.	Ζ.	ΚΗ.	ΙΘ.	ΙΒ.	Ι.	ΙΘ.	Ε.	
	Η.	Η.	ΚΘ.	Κ.	ΙΓ.	ΙΑ.	Κ.	Ϛ.	

Η.

ΙΟΥΔΑ.	ΙΣΡΑΗΛ.	ΑΣΣΥΡ.	ΑΘΗΝ.	ΛΑΤΙΝ.	ΛΑΚΕΔ.	ΚΟΡΙΝΘ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
ΟΧΟΖΙΑΣ.	Εβραίων Ιὔδα ῆ ΟΧΟΖΙΑΣ ἔτος ᾱ.							
Α.	Θ.	Λ.	ΚΑ.	ΙΑ.	ΙΒ.	ΚΑ.	Ζ.	
ΓΟΘΟΛΙΑ.	Εβραίων Ιὔδα ἐβασίλευσεν ἡ ΓΟΘΟΛΙΑ μήτηρ Οχοζίου ἔτη ζ.							
Α.	Ι.	ΛΑ.	ΚΒ	ΙΕ.	ΙΓ.	ΚΒ.	Η.	
Β.	ΙΑ.	ΛΒ.	ΚΓ.	Ις.	ΙΔ.	ΚΓ.	Θ.	Ιωναδὰβ υἱὸς Ρηχὰβ ἐγνωρίζετο.
Γ.	ΙΒ.	ΛΓ.	ΚΔ.	ΙΖ.	ΙΕ.	ΚΔ.	Ι.	
	ΙΗΟΥ.							Εβραίων Ισραὴλ ἐβασίλευσεν ὁ ΙΗΟΥ ἔτη κη.
Δ.	Α.	ΛΔ.	ΚΕ.	ΙΗ.	Ις.	ΚΕ.	ΙΑ.	
ΡΚ. Ε.	Β.	ΛΕ.	Κς.	ΙΘ.	ΙΖ.	Κς.	ΙΒ.	
ς.	Γ.	Λς.	ΚΖ.	Κ.	ΙΗ.	ΚΖ.	ΙΓ.	
Ζ.	Δ.	ΛΖ.	ΚΗ.	ΚΑ.	ΙΘ.	ΚΗ.	ΙΔ.	
ΙΩΑΣ.	Εβραίων Ιὔδα ἐβασίλευσεν ὁ ΙΩΑΣ ἔτη μ. Ιωδαὲ παρ' Εβραίοις ἀρχιερεὺς ἐγνωρίζετο μόνος μετὰ Μωσέα βιώσας ἔτη ρλ.							
Α.	Ε.	ΛΗ.	ΚΘ.	ΚΒ.	Κ.	ΚΘ.	ΙΕ.	
Β.	ς.	ΛΘ.	Λ.	ΚΓ.	ΚΑ.	Λ.	Ις.	
Αθηναίων ἐβασίλευσεν ὁ ΔΙΟΓΝΗΤΟΣ ἔτη κη.			ΔΙΟΓΝΗΤΟΣ.			ΕΥΔΗΜΟΣ.		Κορινθίων ἐβασίλευσεν ὁ ΕΥΔΗΜΟΣ ἔτη κε.
Γ.	Ζ.	Μ.	Α.	ΚΔ.	ΚΒ.	Α.	ΙΖ.	
Δ.	Η.	ΜΑ.	Β.	ΚΕ.	ΚΓ.	Β.	ΙΗ.	
Ε.	Θ.	ΜΒ.	Γ.	Κς.	ΚΔ.	Γ.	ΙΘ.	
ς.	Ι.	ΜΓ.	Δ.	ΚΖ.	ΚΕ.	Δ.	Κ.	Φρύγες πέμπτοι ἐθαλασσοκράτησαν ἔτη κε. κατὰ δέ τινας ε.
Ζ.	ΙΑ.	ΜΔ.	Ε.	ΚΗ.	Κς.	Ε.	ΚΑ.	
ΡΛ. Η.	ΙΒ.	ΜΕ.	ς.	ΚΘ.	ΚΖ.	ς.	ΚΒ.	Ζαχαρίας ὁ προφήτης υἱὸς Ιωδαὲ τοῦ ἀρχιερέως ἀνῃρέθη.
Θ.	ΙΓ.	Μς.	Ζ.	Λ.	ΚΗ.	Ζ.	ΚΓ.	
Ι.	ΙΔ.	ΜΖ.	Η.	ΛΑ.	ΚΘ.	Η.	ΚΔ.	
ΙΑ.	ΙΕ.	ΜΗ.	Θ.	ΛΒ.	Λ.	Θ.	ΚΕ.	Λυκοῦργος ἐγνωρίζετο.
ΙΒ.	Ις.	ΜΘ.	Ι.	ΛΓ.	ΛΑ.	Ι.	Κς.	
ΙΓ.	ΙΖ.	Ν.	ΙΑ.	ΛΔ.	ΛΒ.	ΙΑ.	ΚΖ.	

ΟΡΚΑ.

	ΙΟΥΔΑ.	ΙΣΡΑΗΛ.	ΑΣΣΥΡ.	ΑΘΗΝ.	ΛΑΤΙΝ.	ΛΑΚΕΔ.	ΚΟΡΙΝΘ.	ΑΙΓΥΠΤ.
			ΟΚΡΑΖΑΠΗΣ.					
	ΙΔ.	ΙΗ.	Α.	ΙΒ.	ΛΕ.	ΛΓ.	ΙΒ.	ΚΗ.
	ΙΕ.	ΙΘ.	Β.	ΙΓ.	Λϛ.	ΛΔ.	ΙΓ.	ΚΘ.
	Ιϛ.	Κ.	Γ.	ΙΔ.	ΛΖ.	ΛΕ.	ΙΔ.	Λ.
	ΙΖ.	ΚΑ.	Δ.	ΙΕ.	ΛΗ.	Λϛ.	ΙΕ.	ΛΑ.
ΑΡΝ.	ΙΗ.	ΚΒ.	Ε.	Ιϛ.	ΛΘ.	ΛΖ.	Ιϛ.	ΛΒ.
	ΙΘ.	ΚΓ.	ϛ.	ΙΖ.	Μ.	ΛΗ.	ΙΖ.	ΛΓ.
					ΑΡΕΜΟΥΛΟΣ.			
	Κ.	ΚΔ.	Ζ.	ΙΗ.	Α.	ΛΘ.	ΙΗ.	ΛΔ.
	ΚΑ.	ΚΕ.	Η.	ΙΘ.	Β.	Μ.	ΙΘ.	ΛΕ.
								ΣΕΣΕΓΧΩΣΙΣ.
	ΚΒ.	Κϛ.	Θ.	Κ.	Γ.	ΜΑ.	Κ.	Α.
	ΚΓ.	ΚΖ.	Ι.	ΚΑ.	Δ.	ΜΒ.	ΚΑ.	Β.
	ΚΔ.	ΚΗ.	ΙΑ.	ΚΒ.	Ε.	ΜΓ.	ΚΒ.	Γ.
		ΙΩΑΧΑΒ.						
	ΚΕ.	Α.	ΙΒ.	ΚΓ.	ϛ.	ΜΔ.	ΚΓ.	Δ.
	Κϛ.	Β.	ΙΓ.	ΚΔ.	Ζ.	ΜΕ.	ΚΔ.	Ε.
	ΚΖ.	Γ.	ΙΔ.	ΚΕ.	Η.	Μϛ.	ΚΕ.	ϛ.
							ΑΡΙΣΤΟΔΗΜΟΣ.	
ΑΡΝ.	ΚΗ.	Δ.	ΙΕ.	Κϛ.	Θ.	ΜΖ.	Α.	Ζ.
	ΚΘ.	Ε.	Ιϛ.	ΚΖ.	Ι.	ΜΗ.	Β.	Η.
	Λ.	ϛ.	ΙΖ.	ΚΗ.	ΙΑ.	ΜΘ.	Γ.	Θ.
				ΦΕΡΕΚΛΟΣ.				
	ΛΑ.	Ζ.	ΙΗ.	Α.	ΙΒ.	Ν.	Δ.	Ι.

Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν λε' ΟΚΡΑΖΑΠΗΣ ἔτη μβ'.

Λατίνων ἐβασίλευσεν ιβ' ΑΡΕΜΟΥΛΟΣ ΣΙΛΟΥΙΟΣ ἔτη ιθ'. οὗτος ἐκεραυνώθη διὰ πολλὴν ἀσέβειαν.

Αἰγυπτίων εἰκοστὴ δευτέρα δυναστεία Βυβαστιτῶν, βασιλέων γ', ὧν πρῶτος ΣΕΣΕΓΧΩΣΙΣ ἐβασίλευσεν ἔτη κα'.

Ἑβραίων Ἰσραὴλ ἐβασίλευσεν ια' ΙΩΑΧΑΒ ἔτη ιζ'.

Κορινθίων ἐβασίλευσεν η' ΑΡΙΣΤΟΔΗΜΟΣ ἔτη λε'.

Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν η' ΦΕΡΕΚΛΟΣ ἔτη ιθ'.

ΛΒ.

	ΙΟΥΔΑ.	ΙΣΡΑΗΛ.	ΑΣΣΥΡ.	ΑΘΗΝ.	ΛΑΤΙΝ.	ΛΑΚΕΔ.	ΚΟΡΙΝΘ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
	ΛΒ.	Η.	ΙΘ.	Β.	ΙΓ.	ΝΑ.	Ε.	ΙΑ.	Ελιοσαῖος ὁ προφήτης μετήλλαξε τὸν βίον προφητεύσας ἔτη μ.
	ΛΓ.	Θ.	Κ.	Γ.	ΙΔ.	ΝΒ.	ς.	ΙΒ.	
	ΛΔ.	Ι.	ΚΑ.	Δ.	ΙΕ.	ΝΓ.	Ζ.	ΙΓ.	
	ΛΕ.	ΙΑ.	ΚΒ.	Ε.	Ις.	ΝΔ.	Η.	ΙΔ.	
	Λς.	ΙΒ.	ΚΓ.	ς.	ΙΖ.	ΝΕ.	Θ.	ΙΕ.	
	ΛΖ.	ΙΓ.	ΚΔ.	Ζ.	ΙΗ.	Νς.	Ι.	Ις.	
ΑΡΞ.	ΛΗ.	ΙΔ.	ΚΕ.	Η.	ΙΘ.	ΝΖ.	ΙΑ.	ΙΖ.	
					ΑΒΕΝΤΙΝΟΣ.				Λατίνων ἐβασίλευσεν ιγ ΑΒΕΝΤΙΝΟΣ ΣΙΛΟΥΙΟΣ ἔτη λζ.
	ΛΘ.	ΙΕ.	Κς.	Θ.	Α.	ΝΗ.	ΙΒ.	ΙΗ.	
	Μ.	Ις.	ΚΖ.	Ι.	Β.	ΝΘ.	ΙΓ.	ΙΘ.	
	ΑΜΑΣΙΑΣ.								Εβραίων Ἰουδαία ἐβασίλευσεν ΑΜΑΣΙΑΣ κθ.
	Α.	ΙΖ.	ΚΗ.	ΙΑ.	Γ.	Ξ.	ΙΔ.	Κ.	
	Εβραίων Ἰσραὴλ ἐβασίλευσεν ιβ ΙΩΑΣ ἔτη ις.								
		ΙΩΑΣ.				ΤΕΛΕΚΛΟΣ.			Λακεδαιμονίων η ἐβασίλευσεν ΤΕΛΕΚΛΟΣ ἔτη μ.
	Β.	Α.	ΚΘ.	ΙΒ.	Δ.	Α.	ΙΕ.	ΚΑ.	
								ΟΣΟΡΘΩΝ.	Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν β ΟΣΟΡΘΩΝ ἔτη ιε.
	Γ.	Β.	Λ.	ΙΓ.	Ε.	Β.	Ις.	Α.	
	Δ.	Γ.	ΛΑ.	ΙΔ.	ς.	Γ.	ΙΖ.	Β.	
	Ε.	Δ.	ΛΒ.	ΙΕ.	Ζ.	Δ.	ΙΗ.	Γ.	
	ς.	Ε.	ΛΓ.	Ις.	Η.	Ε.	ΙΘ.	Δ.	
	Ζ.	ς.	ΛΔ.	ΙΖ.	Θ.	ς.	Κ.	Ε.	
ΑΡΟ.	Η.	Ζ.	ΛΕ.	ΙΗ.	Ι.	Ζ.	ΚΑ.	ς.	
	Θ.	Η.	Λς.	ΙΘ.	ΙΑ.	Η.	ΚΒ.	Ζ.	
				ΑΡΙΦΡΩΝ.	Αθηναίων ἐβασίλευσεν ϛ ΑΡΙΦΡΩΝ ἔτη κ.				
	Κατὰ τοῦτον Ἀρίφρονα ἡ τῶν Ἀσσυρίων καταλύθη ἀρχὴ, καὶ Σαρδανάπαλος ἀνῃρέθη ὡς πάντες συμφωνοῦσι.								
	Ι.	Θ.	ΛΖ.	Α.	ΙΒ.	Θ.	ΚΓ.	Η.	

	ΙΟΥΔΑ.	ΙΣΡΑΗΛ.	ΑΣΣΥΡ.	ΑΘΗΝ.	ΛΑΤΙΝ.	ΛΑΚΕΔ.	ΚΟΡΙΝΘ.	ΑΙΓΥΠΤ.
	ΙΑ.	Ι.	ΛΗ.	Β.	ΙΓ.	Ι.	ΚΔ.	Θ.
	ΙΒ.	ΙΑ.	ΛΘ.	Γ.	ΙΔ.	ΙΑ.	ΚΕ.	Ι.
	ΙΓ.	ΙΒ.	Μ.	Δ.	ΙΕ.	ΙΒ.	ΚϚ.	ΙΑ.
	ΙΔ.	ΙΓ.	ΜΑ.	Ε.	ΙϚ.	ΙΓ.	ΚΖ.	ΙΒ.
	ΙΕ.	ΙΔ.	ΜΒ.	Ϛ.	ΙΖ.	ΙΔ.	ΚΗ.	ΙΓ.
			ΘΩΝΟΣ ΚΟΝΚΟΛΕΡΟΣ.					

Ασσυρίων ἐβασίλευσεν λϛ ΘΩΝΟΣ ΚΟΝΚΟΛΕΡΟΣ ἑλληνιστὶ ΣΑΡΔΑΝΑΠΑΛΟΣ, ἔτη κ.

	ΙϚ.	ΙΕ.	Α.	Ζ.	ΙΗ.	ΙΕ.	ΚΘ.	ΙΔ
	ΙΖ.	ΙϚ.	Β.	Η.	ΙΘ.	ΙϚ.	Λ.	ΙΕ.
		ΙΕΡΟΒΟΑΜ.						ΤΑΚΕΛΑΩΘΙΣ.

Αιγυπτίων γ ἐβασίλευσεν ΤΑΚΕΛΑΩΘΙΣ ἔτη ιγ.

Εβραίων Ισραὴλ ἐβασίλευσεν ιγ ΙΕΡΟΒΟΑΜ ἔτη μβ.

ΑΡΠ.	ΙΗ.	Α.	Γ.	Θ.	Κ.	ΙΖ.	ΛΑ.	Α.
	ΙΘ.	Β.	Δ.	Ι.	ΚΑ.	ΙΗ.	ΛΒ.	Β.
	Κ.	Γ.	Ε.	ΙΑ.	ΚΒ.	ΙΘ.	ΛΓ.	Γ.
	ΚΑ.	Δ.	Ϛ.	ΙΒ.	ΚΓ.	Κ.	ΛΔ.	Δ.
	ΚΒ.	Ε.	Ζ.	ΙΓ.	ΚΔ.	ΚΑ.	ΛΕ.	Ε.

Σαρδανάπαλος Ταρσὸν ᾤκιζε, καὶ Αγχιάλην τὰς πόλεις ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ.

							ΑΓΗΜΩΝ	
	ΚΓ.	Ϛ.	Η.	ΙΔ.	ΚΕ.	ΚΒ.	Α.	Ϛ.
	ΚΔ.	Ζ.	Θ.	ΙΒ.	ΚϚ.	ΚΓ.	Β.	Ζ.
	ΚΕ.	Η.	Ι.	ΙϚ.	ΚΖ.	ΚΔ.	Γ.	Η.
	ΚϚ.	Θ.	ΙΑ.	ΙΖ.	ΚΗ.	ΚΕ.	Δ.	Θ.
	ΚΖ.	Ι.	ΙΒ.	ΙΗ.	ΚΘ.	ΚϚ.	Ε.	Ι.
ΑΡϚ.	ΚΗ.	ΙΑ.	ΙΓ.	ΙΘ.	Λ.	ΚΖ.	Ϛ.	ΙΑ.
	ΚΘ.	ΙΒ.	ΙΔ.	Κ.	ΛΑ.	ΚΗ.	Ζ.	ΙΒ.
	ΑΣΑΡΙΑΣ.			ΘΕΣΠΙΕΥΣ.				

Κορινθίων ἐβασίλευσεν ϛ ΑΓΗΜΩΝ ἔτη ιϛ.

Προεφήτευον Αμὼς, Ωσηὲ, Ησαΐας.

Αθηναίων ἐβασίλευσεν ι ΘΕΣΠΙΕΥΣ ἔτη κζ.

Εβραίων Ιούδα ἐβασίλευσεν ιζ ΑΣΑΡΙΑΣ, ὁ καὶ ΟΧΟΣΙΑΣ, ἔτη νβ.

	Α.	ΙΓ.	ΙΕ.	Α.	ΛΒ.	ΚΘ.	Η.	ΙΓ.

Αιγυ-

Αἰγυπτίων ἀρχὴ τρίτη δυναστεία, Τανιτῶν, βασιλέων τριῶν, οἳ ἐβασίλευσαν ἔτη μδ.
ὧν πρῶτος ἐβασίλευσεν ΠΕΤΟΥΒΑΣΤΗΣ ἔτη κε.

ΙΟΥΔΑ.	ΙΣΡΑΗΛ.	ΑΣΣΥΡ.	ΑΘΗΝ.	ΛΑΤΙΝ.	ΛΑΚΕΔ.	ΚΟΡΙΝΘ.	ΑΙΓΥΠΤ.
							ΠΕΤΟΥΒΑΣΤΗΣ.
Β.	ΙΔ.	Ιϛ.	Β.	ΛΓ.	Λ.	Θ.	Α.
Γ.	ΙΕ.	ΙΖ.	Γ.	ΛΔ.	ΛΑ.	Ι.	Β.
Δ.	Ιϛ.	ΙΗ.	Δ.	ΛΕ.	ΛΒ.	ΙΑ.	Γ.
Ε.	ΙΖ.	ΙΘ.	Ε.	Λϛ.	ΛΓ.	ΙΒ.	Δ.
ϛ.	ΙΗ.	Κ.	ϛ.	ΛΖ.	ΛΔ.	ΙΓ.	Ε.

Λυκοῦργος Λακεδαιμονίοις ἐνομοθέτει.
Αρβάκης ὁ Μῆδος τὴν Ἀσσυρίων βασιλείαν καθεῖλεν, καὶ εἰς Μήδους μετήνεγκεν.

Μήδων ἐβασίλευσεν α ΑΡΒΑΚΗΣ, ὁ καταλύσας τὴν Ἀσσυρίων ἀρχὴν, ἔτη κη.

Λατίνων ἐβασίλευσεν ια ΠΡΟΚΑΣ ΣΙΛΟΥΙΟΣ ἔτη κγ.

Κορινθίων ἐβασίλευσεν ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ἔτη κε.

ΙΟΥΔΑ.	ΙΣΡΑΗΛ.	ΜΗΔΩΝ.	ΑΘΗΝ.	ΛΑΤΙΝ.	ΛΑΚΕΔ.	ΚΟΡΙΝΘ.	ΑΙΓΥΠΤ.
		ΑΡΒΑΚΗΣ.		ΠΡΟΚΑΣ ΣΙΛΟΥΙΟΣ.			
Ζ.	ΙΘ.	Α.	Ζ.	Α.	ΛΕ.	ΙΔ.	ϛ.
Η.	Κ.	Β.	Η.	Β.	Λϛ.	ΙΕ.	Ζ.
ΛΣ. Θ.	ΚΑ.	Γ.	Θ.	Γ.	ΛΖ.	Ιϛ.	Η.
						ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.	
Ι.	ΚΒ.	Δ.	Ι.	Δ.	ΛΗ.	Α.	Θ.
ΙΑ.	ΚΓ.	Ε.	ΙΑ.	Ε.	ΛΘ.	Β.	Ι.
ΙΒ.	ΚΔ.	ϛ.	ΙΒ.	ϛ.	Μ.	Γ.	ΙΑ.

Λακεδαιμονίων ἐβασίλευσεν θ ΑΛΚΑΜΕΝΗΣ ἔτη λζ.

Μακεδόνων ἐβασίλευσεν α ΚΑΡΑΝΟΣ ἔτη κη.

ΙΟΥΔΑ.	ΙΣΡΑΗΛ.	ΜΗΔΩΝ.	ΑΘΗΝ.	ΛΑΤΙΝ.	ΛΑΚΕΔ.	ΜΑΚΕΔ.	ΚΟΡΙΝΘ.	ΑΙΓΥΠΤ.
					ΑΛΚΑΜΕΝΗΣ.	ΚΑΡΑΝΟΣ.		
ΙΓ.	ΚΕ.	Ζ.	ΙΓ.	Ζ.	Α.	Α.	Δ.	ΙΒ.
ΙΔ.	Κϛ.	Η.	ΙΔ.	Η.	Β.	Β.	Ε.	ΙΓ.
ΙΕ.	ΚΖ.	Θ.	ΙΕ.	Θ.	Γ.	Γ.	ϛ.	ΙΔ.
Ιϛ.	ΚΗ.	Ι.	Ιϛ.	Ι.	Δ.	Δ.	Ζ.	ΙΕ.
ΙΖ.	ΚΘ.	ΙΑ.	ΙΖ.	ΙΑ.	Ε.	Ε.	Η.	Ιϛ.
ΙΗ.	Λ.	ΙΒ.	ΙΗ.	ΙΒ.	ϛ.	ϛ.	Θ.	ΙΖ.

	ΙΟΥΔΑ.	ΙΣΡΑΗΛ.	ΜΗΔΩΝ.	ΑΘΗΝ.	ΛΑΤΙΝ.	ΛΑΚΕΔ.	ΜΑΚΕΔ.	ΚΟΡΙΝΘ.	ΑΙΓΥΠΤ.
ΑΣΙ.	ΙΘ.	ΛΑ.	ΙΓ.	ΙΘ.	ΙΓ.	Ζ.	Ζ.	Ι.	ΙΗ.
	Κ.	ΛΒ.	ΙΑ.	Κ.	ΙΔ.	Η.	Η.	ΙΑ.	ΙΘ.
	ΚΑ.	ΛΓ.	ΙΕ.	ΚΑ.	ΙΕ.	Θ.	Θ.	ΙΒ.	Κ.
	ΚΒ.	ΛΔ.	Ις.	ΚΒ.	Ις.	Ι.	Ι.	ΙΓ.	ΚΑ.
	ΚΓ.	ΛΕ.	ΙΖ.	ΚΓ.	ΙΖ.	ΙΑ.	ΙΑ.	ΙΔ.	ΚΒ.
	ΚΔ.	Λς.	ΙΗ.	ΚΔ.	ΙΗ.	ΙΒ.	ΙΒ.	ΙΕ.	ΚΓ.
	ΚΕ.	ΛΖ.	ΙΘ.	ΚΕ.	ΙΘ.	ΙΓ.	ΙΓ.	Ις.	ΚΔ.
	Κς.	ΛΗ.	Κ.	Κς.	Κ.	ΙΔ.	ΙΔ.	ΙΖ.	ΚΕ.

Φείδων Ἀργεῖος κρατῶν μέτρα καὶ στάθμια πρῶτος ἐφεῦρεν.

Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ὁ ΟΣΟΡΘΩΝ, ὃν Ἡρακλέα Αἰγύπτιοι ἐκάλεσαν, ἔτη θ. ΟΣΟΡΘΩΝ.

	ΚΖ.	ΛΘ.	ΚΑ.	ΚΖ.	ΚΑ.	ΙΕ.	ΙΕ.	ΙΗ.	Α.

Τὰ Λυκούργου νόμιμα, ὥς Ἀπολλόδωρος.

ΑΓΑΜΗΣΤΩΡ. Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν ὁ ΑΓΑΜΗΣΤΩΡ ἔτη κ.

	ΚΗ.	Μ.	ΚΒ.	Α.	ΚΒ.	Ις.	Ις.	ΙΘ.	Β.
ΑΣΙ.	ΚΘ.	ΜΑ.	ΚΓ.	Β.	ΚΓ.	ΙΖ.	ΙΖ.	Κ.	Γ.

Λατίνων ἐβασίλευσεν ὁ ΑΜΟΥΛΙΟΣ ΣΙΛΟΥΙΟΣ ἔτη μδ.

ΑΜΟΥΛΙΟΣ.

	Λ.	ΜΒ.	ΚΔ.	Γ.	Α.	ΙΗ.	ΙΗ.	ΚΑ.	Δ.

Ἑβραίων Ἰσραὴλ ἐβασίλευσεν ὁ ΖΑΧΑΡΙΑΣ μῆνας ς. Μεθ' ὃν ὁ ΣΕΛΛΟΥΜ ἡμέρας γ. Μεθ' ὃν ὁ ΜΑΝΑΕΜ ἔτη ι.

ΜΑΝΑΕΜ.

	ΛΑ.	Α.	ΚΕ.	Λ.	Β.	ΙΘ.	ΙΘ.	ΚΒ.	Ε.
	ΛΒ.	Β.	Κς.	Ε.	Γ.	Κ.	Κ.	ΚΓ.	ς.
	ΛΓ.	Γ.	ΚΖ.	ς.	Δ.	ΚΑ.	ΚΑ.	ΚΔ.	Ζ.
	ΛΔ.	Δ.	ΚΗ.	Ζ.	Ε.	ΚΒ.	ΚΒ.	ΚΕ.	Η.

ΣΩΣΑΡΜΟΣ. ΤΕΛΕΣΤΗΣ.

Μήδων ἐβασίλευσεν ὁ ΣΩΣΑΡΜΟΣ ἔτη λ.
Κορινθίων ἐβασίλευσεν ὁ ΤΕΛΕΣΤΗΣ ἔτη ιβ.

	ΛΕ.	Ε.	Α.	Η.	ς.	ΚΓ.	ΚΓ.	Α.	Θ.

Αἰγυπτίων

ΙΟΥΔΑ.	ΙΣΡΑΗΛ.	ΜΗΔΩΝ.	ΑΘΗΝ.	ΛΑΤΙΝ.	ΛΑΚΕΔ.	ΜΑΚΕΔ.	ΚΟΡΙΝΘ.	ΑΙΓΥΠΤ.

Αιγυπτίων ἀρχὴ τρίτη δυναστεία, Τανιτῶν.

Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν α ΨΑΜΜΙΣ ἔτη ι.

								ΨΑΜΜΙΣ.
ΛϚ.	Ϛ.	Β.	Θ.	Ζ.	ΚΔ.	ΚΔ.	Β.	Α.
ΛΖ.	Ζ.	Γ.	Ι.	Η.	ΚΕ.	ΚΕ.	Γ.	Β.
ΛΗ.	Η.	Δ.	ΙΑ.	Θ.	ΚϚ.	ΚϚ.	Δ.	Γ.
ΑΣΛ. ΛΘ.	Θ.	Ε.	ΙΒ.	Ι.	ΚΖ.	ΚΖ.	Ε.	Δ.
Μ.	Ι.	Ϛ.	ΙΓ.	ΙΑ.	ΚΗ.	ΚΗ.	Ϛ.	Ε.

Εβραίων Ισραὴλ ἐβασίλευσεν ιζ ΦΑΚΕΑΣ ἔτη ι.
Μακεδόνων ἐβασίλευσεν β ΚΟΙΝΟΣ ἔτη ιβ.

	ΦΑΚΕΑΣ.					ΚΟΙΝΟΣ.		
ΜΑ.	Α.	Ζ.	ΙΔ.	ΙΒ.	ΚΘ.	Α.	Ζ.	Ϛ.
ΜΒ.	Β.	Η.	ΙΕ.	ΙΓ.	Λ.	Β.	Η.	Ζ.
ΜΓ.	Γ.	Θ.	ΙϚ.	ΙΔ.	ΛΑ.	Γ.	Θ.	Η.
ΜΔ.	Δ.	Ι.	ΙΖ.	ΙΕ.	ΛΒ.	Δ.	Ι.	Θ.
ΜΕ.	Ε.	ΙΑ.	ΙΗ.	ΙϚ.	ΛΓ.	Ε.	ΙΑ.	Ι.

Αιγυπτίων κδ δυναστεία, Σαϊτῶν

Αιγυπτίων β ΒΟΚΧΩΡΙΣ ἐβασίλευσεν ἔτη μδ. ἐφ᾽ οὗ ἀρνίον ἐφθέγξατο.

								ΒΟΚΧΩ-ΡΙΣ.
ΜϚ.	Ϛ.	ΙΒ.	ΙΘ.	ΙΖ.	ΛΔ.	Ϛ.	ΙΒ.	Α.

Κορινθίων ἐβασίλευσεν ιβ ΑΥΤΟΜΕΝΗΣ ἔτος ἕν.

							ΑΥΤΟΜΕ-ΝΗΣ.	
ΜΖ.	Ζ.	ΙΓ.	Κ.	ΙΗ.	ΛΕ.	Ζ.	Α.	Β.

Οἱ Κορινθίων βασιλεῖς ἕως τοῦδε τοῦ χρόνου. Μεθ᾽ οὓς ἐνιαύσιοι Πρυτάνεις.

Αθηναίων ἐβασίλευσεν ιβ ΑΙΣΧΥΛΟΣ ἔτη κγ.
Λυδῶν ἐβασίλευσε α ΑΡΔΥΣΟΣ Αλυάττου ἔτη λϛ.

ΙΟΥΔΑ.	ΙΣΡΑΗΛ.	ΜΗΔΩΝ.	ΑΘΗΝ.	ΛΑΤΙΝ.	ΛΑΚΕΔ.	ΜΑΚΕΔ.	ΛΥΔΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.
			ΑΙΣΧΥ-ΛΟΣ.				ΑΡΔΥ-ΣΟΣ.	
ΜΗ.	Η.	ΙΔ.	Α.	ΙΘ.	ΛϚ.	Η.	Α.	Γ.
ΑΣΜ. ΜΘ.	Θ.	ΙΕ.	Β.	Κ.	ΛΖ.	Θ.	Β.	Δ.

ΙΟΥΔΑ. ΙΣΡΑΗΛ. ΜΗΔΩΝ. ΑΘΗΝ. ΛΑΤΙΝ. ΛΑΚΕΔ. ΜΑΚΕΔ. ΛΥΔΩΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

ΠΡΩΤΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Αἰσχύλου τῷ ιβ΄ ἔτει πληρουμένῳ, τῷ τρίτῳ αὐτοῦ ἔτει, ὃς ἦν κβ΄ βασιλεὺς Ἀθηναίων ἀπὸ τοῦ πρώτου αὐτῶν Κέκροπος τοῦ διφυοῦς, ιβ΄ δὲ τῶν διὰ βίου ἀρχόντων, ἡ πρώτη Ὀλυμπιὰς ἤχθη, ἣν ἐνίκησε Κόροιβος Ἠλεῖος.

Τὴν πρώτην Ὀλυμπιάδα ὁ Ἀφρικανὸς κατὰ Ἰωαθὰμ Ἑβραίων τοῦ Ἰούδα βασιλέα συνάγει. Καὶ ὁ ἡμέτερος δὲ κα-
,, νὼν κατὰ τὸν αὐτὸν αὐτὴν παρέχεται. γράφει δὲ ὁ Ἀφρικανὸς ὧδε πρὸς λέξιν· Αἰσχύλος ὁ Ἀγαμήστορος ἦρξεν
,, Ἀθηναίων διὰ βίου ἔτη κγ. ἐφ' οὗ Ἰωαθὰμ ἐβασίλευσεν ἐν Ἱερουσαλὴμ, καὶ ὁ ἡμέτερος δὲ κανὼν, (λέγει)
,, ἐπὶ τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος τὸν Ἰωαθὰμ βασιλέα Ἰούδα συνείληφεν.

Ἡ πρώτη Ὀλυμπιὰς ἤχθη παρὰ τοῖς Ἠλείοις, ἥτις ἐστὶ πενταετηρὶς, ἣν Ἴφιτος ὁ Αἵμονος, κατὰ δὲ ἄλλους Πραξωνίδου τινὸς τῶν ἀπὸ Ἡρακλέους Ἠλεῖος ἀνῆγεν. ἐντεῦθεν Ἕλληνες τοὺς χρόνους ἀκριβοῦν ἐνόμισαν, πάντων συγκεχυμένων, καὶ κατὰ μηδὲν αὐτοῖς τῶν πρὸ τοῦ συμφωνούντων.

Οἱ Λακεδαιμονίων βασιλεῖς ἕως τοῦδε διήρκεσαν.

	ΙΟΥΔΑ.	ΙΣΡΑΗΛ.	ΜΗΔΩΝ.	ΑΘΗΝ.	ΛΑΤΙΝ.	ΜΑΚΕΔ.	ΛΥΔΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.
ΟΛΥΜΠΙΑΣ Α.	Ν.	Ι.	Ις.	Γ.	ΚΑ.	Ι.	Γ.	Ε.

ΦΑΚΕΕ. Ἑβραίων Ἰσραὴλ ἐβασίλευσεν ιη΄ ΦΑΚΕΕ Ῥωμελίου ἔτη κ.

Ἀρκτῖνος Μιλήσιος ἐπὶ πολὺ ἤκμαζεν.

ΝΑ.	Α.	ΙΖ.	Δ.	ΚΒ.	ΙΑ.	Δ.	ς.

[Κατά τινας] ια΄ ἔτει Ὀζίου, τοῦ καὶ Ἀζαρίου, βασιλέως Ἰούδα πρώτη Ὀλυμπιὰς ἐτέθη ὑπὸ Ἰφίτου, καθ' ἣν ἐπρο-
φήτευον Ἡσαΐας υἱὸς Ἀμὼς, Ὠσηὲ ὁ τοῦ Βεηρεί, Ἰωὴλ ὁ τοῦ Βαθουὴλ, Ὠδὴδ, καὶ Μιχαίας ὁ Μωραθίτης.

Ῥῶμος καὶ Ῥωμύλος ἐγεννήθησαν Ἄρεος καὶ Ἰλίας.

ΝΒ.	Β.	ΙΗ.	Ε.	ΚΓ.	ΙΒ.	Ε.	Ζ.

Ἑβραίων Ἰούδα ἐβασίλευσεν ιγ΄ ΙΩΑΘΑΜ ἔτη ις.

Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ζ΄ ΤΥΡΙΜΜΑΣ ἔτη λη.

	ΙΩΑΘΑΜ.					ΤΥΡΙΜΜΑΣ.		
	Α.	Γ.	ΙΘ.	ς.	ΚΔ.	Α.	ς.	Η.
ΟΛ. Β.	Β.	Δ.	Κ.	Ζ.	ΚΕ.	Β.	Ζ.	Θ.
	Γ.	Ε.	ΚΑ.	Η.	Κς.	Γ.	Η.	Ι.
	Δ.	ς.	ΚΒ.	Θ.	ΚΖ.	Δ.	Θ.	ΙΑ.
	Ε.	Ζ.	ΚΓ.	Ι.	ΚΗ.	Ε.	Ι.	ΙΒ.
ΟΛ. Γ.	ς.	Η.	ΚΔ.	ΙΑ.	ΚΘ.	ς.	ΙΑ.	ΙΓ.
ΑΣΝ.	Ζ.	Θ.	ΚΕ.	ΙΒ.	Λ.	Ζ.	ΙΒ.	ΙΔ.
	Η.	Ι.	Κς.	ΙΓ.	ΛΑ.	Η.	ΙΓ.	ΙΕ.
	Θ.	ΙΑ.	ΚΖ.	ΙΔ.	ΛΒ.	Θ.	ΙΔ.	Ις.
ΟΛ. Δ.	Ι.	ΙΒ.	ΚΗ.	ΙΕ.	ΛΓ.	Ι.	ΙΕ.	ΙΖ.
	ΙΑ.	ΙΓ.	ΚΘ.	Ις.	ΛΔ.	ΙΑ.	Ις.	ΙΗ.

ΙΒ.

	ΙΟΥΔΑ.	ΙΣΡΑΗΛ.	ΜΗΔΩΝ.	ΑΘΗΝ.	ΛΑΤΙΝ.	ΜΑΚΕΔ.	ΛΥΔΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
	ΙΒ.	ΙΔ.	Λ.	ΙΖ.	ΛΕ.	ΙΒ.	ΙΖ.	ΙΘ.	

Ἔτι προεφήτευον Ὠσηὲ, Ἰωὴλ, Ἡσαΐας, Ὠδὴδ, Μιχαίας, Ἰωαθάμ.
Ἀθήνησι πρώτη ἐναυπηγήθη τριήρης ὑπὸ Μηνοκλέους.

ΜΕΔΙΔΟΣ Μήδων ἐβασίλευσεν γ ΜΕΔΙΔΟΣ ἔτη μ.

	ΙΓ.	ΙΕ.	Α.	ΙΗ.	Λϛ.	ΙΓ.	ΙΗ.	Κ.	
ΟΛ. Ε.	ΙΔ.	Ιϛ.	Β.	ΙΘ.	ΛΖ.	ΙΔ.	ΙΘ.	ΚΑ.	Ἐν Λακεδαιμονίᾳ πρῶτος Ἔφορος κατεστάθη.
	ΙΕ.	ΙΖ.	Γ.	Κ.	ΛΗ.	ΙΕ.	Κ.	ΚΒ.	
	Ιϛ.	ΙΗ.	Δ.	ΚΑ.	ΛΘ.	Ιϛ.	ΚΑ.	ΚΓ.	

Θηραῖοι Κυρήνην ᾤκισαν κατὰ χρησμόν. οἰκιστὴς δὲ αὐτῆς Βάττος, ὁ καὶ Ἀριστοτέλης.

ΑΧΑΣ. Ἑβραίων Ἰούδα ἐβασίλευσεν ιδ ΑΧΑΣ ἔτη ις.

ΑΣΞ.	Α.	ΙΘ.	Ε.	ΚΒ.	Μ.	ΙΖ.	Κβ.	ΚΔ.
ΟΛ. ϛ.	Β.	Κ.	ϛ.	ΚΓ.	ΜΑ.	ΙΗ.	ΚΓ.	ΚΕ.

Ἑβραίων Ἰσραὴλ ἐβασίλευσεν ιθ ΩΣΗΕ ἔτη θ.

ΩΣΗΕ ΑΛΚΜΑΙΩΝ. Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν ιγ ΑΛΚΜΑΙΩΝ ἔτη β.

Γ.	Α.	Ζ.	Α.	ΜΒ.	ΙΘ.	ΚΔ.	Κϛ.
Δ.	Β.	Η.	Β.	ΜΓ.	Κ.	ΚΕ.	ΚΖ.

Ἀθήνησιν ἡ διὰ βίου κατελύθη ἀρχή. Μετὰ Ἀλκμαίωνα τὸν λ βασιλέα Ἀθηναίων κατεστάθησαν ἄρχοντες δεκαέτεις ζ.

Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν ιδ ὁ α δεκαέτης ΧΑΡΩΨ ἔτη ι.

ΧΑΡΩΨ.

Ε.	Γ.	Θ.	Α.	ΜΔ.	ΚΑ.	Κϛ.	ΚΗ.

	ΙΟΥΔΑ.	ΙΣΡΑΗΛ.	ΜΗΔΩΝ.	ΑΘΗΝ.	ΡΩΜΑΙ.	ΜΑΚΕΔ.	ΛΥΔΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	

[Ῥώμη κατά τινας ἐκτίσθη.]

ΡΩΜΥΛΟΣ. Ῥώμης πρῶτος ἐβασίλευσεν ΡΩΜΥΛΟΣ ἔτη λη.

ΟΛ. Ζ.	ϛ.	Δ.	Ι.	Β.	Α.	ΚΒ.	ΚΖ.	ΚΘ.	
	Ζ.	Ε.	ΙΑ.	Γ.	Β.	ΚΓ.	ΚΗ.	Λ.	
	Η.	ϛ.	ΙΒ.	Δ.	Γ.	ΚΔ.	ΚΘ.	ΛΑ.	Κύζικος ἐκτίσθη.
	Θ.	Ζ.	ΙΓ.	Ε.	Δ.	ΚΕ.	Λ.	ΛΒ.	
ΟΛ. Η.	Ι.	Η.	ΙΔ.	ϛ.	Ε.	Κϛ.	ΛΑ.	ΛΓ.	

	ΙΟΥΔΑ.	ΙΣΡΑΗΛ.	ΜΗΔΩΝ.	ΑΘΗΝ.	ΡΩΜΑΙ.	ΜΑΚΕΔ.	ΛΥΔΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.
ΑΣΟ.	ΙΑ.	Θ.	ΙΕ.	Ζ.	ς.	ΚΖ.	ΛΒ.	ΛΔ.

Τούτῳ ἐνάτῳ ἔτει τῆς βασιλείας Ωσηὲ τοῦ Ηλὰ πρώτη αἰχμαλωσία γέγονε τοῦ Ισραὴλ τῶν δέκα φυλῶν βασιλευομένων μὲν ἐν Σαμαρείᾳ, νῦν δὲ μετοικισθέντων εἰς ὄρη Μήδων καὶ Χαλδαίων, ἐπιστρατεύσαντος αὐτῇ Σαλμανασὰρ τοῦ τῶν Χαλδαίων βασιλέως. ἐβασίλευσαν δὲ ἐν Σαμαρείᾳ ἔτεσι διακοσίοις πεντήκοντα.

	ΙΟΥΔΑ.	ΜΗΔΩΝ.	ΑΘΗΝ.	ΡΩΜΑΙ.	ΜΑΚΕΔ.	ΛΥΔΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
	ΙΒ.	Ις.	Η.	Ζ.	ΚΗ.	ΛΓ.	ΛΕ.	
	ΙΓ.	ΙΖ.	Θ.	Η.	ΚΘ.	ΛΔ.	Λς.	
ΟΛ. Θ.	ΙΔ.	ΙΗ.	Ι.	Θ.	Λ.	ΛΕ.	ΛΖ.	
			ΑΙΣΙΜΗΔΗΣ.					Αθηναίων ιαʹ ἐβασίλευσεν ΑΙΣΙΜΗΔΗΣ ἔτη ιʹ.
	ΙΕ.	ΙΘ.	Α.	Ι.	ΛΑ.	Λς.	ΛΗ.	
						ΑΛΥΑΤΤΗΣ.		Λυδῶν ἐβασίλευσεν βʹ ΑΛΥΑΤΤΗΣ ἔτη ιδʹ.
	Ις.	Κ.	Β.	ΙΑ.	ΛΒ.	Α.	ΛΘ.	
	ΕΖΕΧΙΑΣ.							Εβραίων Ιούδα ἐβασίλευσεν ιεʹ ΕΖΕΧΙΑΣ ἔτη κθʹ.
	Α.	ΚΑ.	Γ.	ΙΒ.	ΛΓ.	Β.	Μ.	Εν τούτῳ τῷ ἔτει Σίβυλλα ἡ Ερυθραία ἐγνωρίζετο.
ΟΛ. Ι.	Β.	ΚΒ.	Δ.	ΙΓ.	ΛΔ.	Γ.	ΜΑ.	
	Γ.	ΚΓ.	Ε.	ΙΔ.	ΛΕ.	Δ.	ΜΒ.	
	Δ.	ΚΔ.	ς.	ΙΕ.	Λς.	Ε.	ΜΓ.	
ΑΣΠ.	Ε.	ΚΕ.	Ζ.	Ις.	ΛΖ.	ς.	ΜΔ.	Μίδας Φρυγῶν ἐβασίλευσεν.
							ΣΑΒΑΚΩΝ.	Εικοστὴ πέμπτη δυναστεία Αἰγυπτίων, Αἰθιόπων, βασιλέων γʹ. ὧν πρῶτος ΣΑΒΑΚΩΝ ἐβασίλευσεν ἔτη ιβʹ.
ΟΛ. ΙΑ.	ς.	Κς.	Η.	ΙΖ.	ΛΗ.	Ζ.	Α.	Εν Σικελίᾳ Νάξος ἐκτίσθη.
					ΠΕΡΔΙΚΚΑΣ.			Μακεδόνων ἐβασίλευσεν δʹ ΠΕΡΔΙΚΚΑΣ ἔτη ναʹ.
	Ζ.	ΚΖ.	Θ.	ΙΗ.	Α.	Η.	Β.	
	Η.	ΚΗ.	Ι.	ΙΘ.	Β.	Θ.	Γ.	
			ΚΛΕΙΔΙΚΟΣ.					Αθηναίων ἐβασίλευσεν ιβʹ ΚΛΕΙΔΙΚΟΣ ἔτη ιʹ.
	Θ.	ΚΘ.	Α.	Κ.	Γ.	Ι.	Δ.	

Ρωμύλος πρῶτος ἐκ τοῦ δήμου ἐστράτευσεν ἄνδρας, συγκλητικούς τε τοὺς γέροντας ἐποίησε, καὶ Πατρικίους [αὐτοὺς] διὰ αὐτῶν ἐκάλεσε. ναούς τε καὶ τείχη ἐν Ρώμῃ ᾠκοδόμησε.

Σ.

	ΙΟΥΔΑ.	ΜΗΔΩΝ.	ΑΘΗΝ.	ΡΩΜΑΙ.	ΜΑΚΕΔ.	ΛΥΔΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
ΟΛ. ΙΒ.	Ι.	Λ.	Β.	ΚΑ.	Δ.	ΙΑ.	Ε.	
	ΙΑ.	ΛΑ.	Γ.	ΚΒ.	Ε.	ΙΒ.	ϛ.	
	ΙΒ.	ΛΒ.	Δ.	ΚΓ.	ϛ.	ΙΓ.	Ζ.	
	ΙΓ.	ΛΓ.	Ε.	ΚΔ.	Ζ.	ΙΔ.	Η.	
						ΜΕΛΗΣ.		Λυδῶν ἐβασίλευσεν γ̄ ΜΕΛΗΣ ἔτη ιβ.
ΟΛ. ΙΓ.	ΙΔ.	ΛΔ.	ϛ.	ΚΕ.	Η.	Α.	Θ.	
ΑΣϞ.	ΙΕ.	ΛΕ.	Ζ.	Κϛ.	Θ.	Β.	Ι.	
	Ιϛ.	Λϛ.	Η.	ΚΖ.	Ι.	Γ.	ΙΑ.	
	ΙΖ.	ΛΖ.	Θ.	ΚΗ.	ΙΑ.	Δ.	ΙΒ.	
							ΣΕΥΗ-ΧΟΣ.	Αἰγυπτίων ΣΕΥΗΧΟΣ ἐβασίλευσεν ἔτη ιβ.
ΟΛ. ΙΔ.	ΙΗ.	ΛΗ.	Ι.	ΚΘ.	ΙΒ.	Ε.	Α.	
			ΙΠΠΟ-ΜΕΝΗΣ.					Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν ιζ̄ ΙΠΠΟΜΕΝΗΣ ἔτη ι.
	ΙΘ.	ΛΘ.	Α.	Λ.	ΙΓ.	ϛ.	Β.	
	Κ.	Μ.	Β.	ΛΑ.	ΙΔ.	Ζ.	Γ.	
		ΚΑΡΔΙ-ΚΕΑΣ.						Μήδων ἐβασίλευσεν δ̄ ΚΑΡΔΙΚΕΑΣ ἔτη ιγ.
	ΚΑ.	Α.	Γ.	ΛΒ.	ΙΕ.	Η.	Δ.	
ΟΛ. ΙΕ.	ΚΒ.	Β.	Δ.	ΛΓ.	Ιϛ.	Θ.	Ε.	
	ΚΓ.	Γ.	Ε.	ΛΔ.	ΙΖ.	Ι.	ϛ.	
	ΚΔ.	Δ.	ϛ.	ΛΕ.	ΙΗ.	ΙΑ.	Ζ.	
ΑΤ.	ΚΕ.	Ε.	Ζ.	Λϛ.	ΙΘ.	ΙΒ.	Η.	Χερσόνησος ἐν Σικελίᾳ ἐκτίσθη.
						ΚΑΝΔΑΥ-ΛΗΣ.		Λυδῶν ἐβασίλευσεν δ̄ ΚΑΝΔΑΥΛΗΣ ἔτη ιζ.
ΟΛ. Ιϛ.	Κϛ.	ϛ.	Η.	ΛΖ.	Κ.	Α.	Θ.	
	ΚΖ.	Ζ.	Θ.	ΛΗ.	ΚΑ.	Β.	Ι.	
				ΜΕΣΟΒΑ-ΣΙΛΕΙΑ.				
	ΚΗ.	Η.	Ι.	Α.	ΚΒ.	Γ.	ΙΑ.	

	ΙΟΥΔΑ.	ΙΣΡΑΗΛ.	ΜΗΔΩΝ.	ΑΘΗΝ.	ΡΩΜΑΙ.	ΜΑΚΕΔ.	ΛΥΔΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.
ΑΣΘ.	ΙΑ.	Θ.	ΙΕ.	Ζ.	ϛ.	ΚΖ.	ΛΒ.	ΛΔ.

Τέτω ἐνάτω ἔτει τῆς βασιλείας Ωσηὲ τοῦ Ηλὰ πρώτη αἰχμαλωσία γέγονε τοῦ Ισραὴλ τῶν δέκα φυλῶν βασιλευομένων μὲν ἐν Σαμαρείᾳ, νυνὶ δὲ μετοικισθέντων εἰς ὄρη Μήδων καὶ Χαλδαίων, ἐπιστρατεύσαντος αὐτῇ Σαλμανασὰρ τοῦ τῶν Χαλδαίων βασιλέως. ἐβασίλευσαν δὲ ἐν Σαμαρείᾳ ἔτεσι διακοσίοις πεντήκοντα.

	ΙΟΥΔΑ.	ΜΗΔΩΝ.	ΑΘΗΝ.	ΡΩΜΑΙ.	ΜΑΚΕΔ.	ΛΥΔΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
	ΙΒ.	Ιϛ.	Η.	Ζ.	ΚΗ.	ΛΓ.	ΛΕ.	
	ΙΓ.	ΙΖ.	Θ.	Η.	ΚΘ.	ΛΔ.	Λϛ.	
ΟΛ. Θ.	ΙΔ.	ΙΗ.	Ι.	Θ.	Λ.	ΛΕ.	ΛΖ.	
			ΑΙΣΙΜΗΔΗΣ.					Αθηναίων ἐβασίλευσεν ΑΙΣΙΜΗΔΗΣ ἔτη ι.
	ΙΕ.	ΙΘ.	Α.	Ι.	ΛΑ.	Λϛ.	ΛΗ.	
						ΑΛΥΑΤΤΗΣ.		Λυδῶν ἐβασίλευσεν ὁ ΑΛΥΑΤΤΗΣ ἔτη ιδ.
	Ιϛ.	Κ.	Β.	ΙΑ.	ΛΒ.	Α.	ΛΘ.	
	ΕΖΕΧΙΑΣ.							Εβραίων Ιούδα ἐβασίλευσεν ὁ ΕΖΕΧΙΑΣ ἔτη κθ.
	Α.	ΚΑ.	Γ.	ΙΒ.	ΛΓ.	Β.	Μ.	Εν τούτῳ τῷ ἔτει Σίβυλλα ἡ Ερυθραία ἐγνωρίζετο.
ΟΛ. Ι.	Β.	ΚΒ.	Δ.	ΙΓ.	ΛΔ.	Γ.	ΜΑ.	
	Γ.	ΚΓ.	Ε.	ΙΔ.	ΛΕ.	Δ.	ΜΒ.	
	Δ.	ΚΔ.	ϛ.	ΙΕ.	Λϛ.	Ε.	ΜΓ.	
ΑΣΓ.	Ε.	ΚΕ.	Ζ.	Ιϛ.	ΛΖ.	ϛ.	ΜΔ.	Μίδας Φρυγῶν ἐβασίλευσεν.
							ΣΑΒΑΚΩΝ.	Εἰκοστὴ πέμπτη δυναστεία Αἰγυπτίων, Αἰθιόπων, βασιλέων γ. ὧν πρῶτος ΣΑΒΑΚΩΝ ἐβασίλευσεν ἔτη ιβ.
ΟΛ. ΙΑ.	ϛ.	Κϛ.	Η.	ΙΖ.	ΛΗ.	Ζ.	Α.	Εν Σικελίᾳ Νάξος ἐκτίσθη.
					ΠΕΡΔΙΚΚΑΣ.			Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ὁ ΠΕΡΔΙΚΚΑΣ ἔτη να.
	Ζ.	ΚΖ.	Θ.	ΙΗ.	Α.	Η.	Β.	
	Η.	ΚΗ.	Ι.	ΙΘ.	Β.	Θ.	Γ.	
			ΚΛΕΙΔΙΚΟΣ.					Αθηναίων ἐβασίλευσεν ὁ ΚΛΕΙΔΙΚΟΣ ἔτη ι.
	Θ.	ΚΘ.	Α.	Κ.	Γ.	Ι.	Δ.	

Ρωμύλος πρῶτος ἐκ τοῦ δήμου ἐστράτευσεν ἄνδρας, συγκλητικούς τε τοὺς γέροντας ἐποίησε, καὶ Πατρικίους [σὺν] τοὺς αὐτῶν ἐκάλεσε. ναούς τε καὶ τείχη ἐν Ρώμῃ ᾠκοδόμησε.

Ι.

	ΙΟΥΔΑ.	ΜΗΔΩΝ.	ΑΘΗΝ.	ΡΩΜΑΙ.	ΜΑΚΕΔ.	ΛΥΔΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
ΟΛ. ΙΒ.	Ι.	Α.	Β.	ΚΑ.	Δ.	ΙΑ.	Ε.	
	ΙΑ.	ΛΑ.	Γ.	ΚΒ.	Ε.	ΙΒ.	ς.	
	ΙΒ.	ΛΒ.	Δ.	ΚΓ.	ς.	ΙΓ.	Ζ.	
	ΙΓ.	ΛΓ.	Ε.	ΚΔ.	Ζ.	ΙΔ.	Η.	
						ΜΕΛΗΣ.		Λυδῶν ἐβασίλευσεν γʹ ΜΕΛΗΣ ἔτη ιβ.
ΟΛ. ΙΓ.	ΙΔ.	ΛΔ.	ς.	ΚΕ.	Η.	Α.	Θ.	
ΑΣϘ.	ΙΕ.	ΛΕ.	Ζ.	Κς.	Θ.	Β.	Ι.	
	Ις.	Λς.	Η.	ΚΖ.	Ι.	Γ.	ΙΑ.	
	ΙΖ.	ΛΖ.	Θ.	ΚΗ.	ΙΑ.	Δ.	ΙΒ.	
							ΣΕΥΗΧΟΣ.	Αἰγυπτίων ΣΕΥΗΧΟΣ ἐβασίλευσεν ἔτη ιβ.
ΟΛ. ΙΔ.	ΙΗ.	ΛΗ.	Ι.	ΚΘ.	ΙΒ.	Ε.	Α.	
			ΙΠΠΟΜΕΝΗΣ.					Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν ιζ ΙΠΠΟΜΕΝΗΣ ἔτη ι.
	ΙΘ.	ΛΘ.	Α.	Λ.	ΙΓ.	ς.	Β.	
	Κ.	Μ.	Β.	ΛΑ.	ΙΔ.	Ζ.	Γ.	
		ΚΑΡΔΙΚΕΑΣ.						Μήδων ἐβασίλευσεν δʹ ΚΑΡΔΙΚΕΑΣ ἔτη ιγ.
	ΚΑ.	Α.	Γ.	ΛΒ.	ΙΕ.	Η.	Δ.	
ΟΛ. ΙΕ.	ΚΒ.	Β.	Δ.	ΛΓ.	Ις.	Θ.	Ε.	
	ΚΓ.	Γ.	Ε.	ΛΔ.	ΙΖ.	Ι.	ς.	
	ΚΔ.	Δ.	ς.	ΛΕ.	ΙΗ.	ΙΑ.	Ζ.	
ΑΤ.	ΚΕ.	Ε.	Ζ.	Λς.	ΙΘ.	ΙΒ.	Η.	Χερσόνησος ἐν Σικελίᾳ ἐκτίσθη.
						ΚΑΝΔΑΥΛΗΣ.		Λυδῶν ἐβασίλευσεν δʹ ΚΑΝΔΑΥΛΗΣ ἔτη ιζ.
ΟΛ. Ις.	Κς.	ς.	Η.	ΛΖ.	Κ.	Α.	Θ.	
	ΚΖ.	Ζ.	Θ.	ΛΗ.	ΚΑ.	Β.	Ι.	
				ΜΕΣΟΒΑΣΙΛΕΙΑ.				
	ΚΗ.	Η.	Ι.	Α.	ΚΒ.	Γ.	ΙΑ.	

	ΙΟΥΔΑ.	ΜΗΔΩΝ.	ΑΘΗΝ.	ΡΩΜΑΙ.	ΜΑΚΕΔ.	ΛΥΔΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
			Αθηναίων ἐβασίλευσεν ιη̅ ΛΕΟΚΡΑΤΗΣ ἔτη ι̅.					
			ΛΕΩΚΡΑΤΗΣ.	ΝΟΥΜΑΣ.				Ρωμαίων ἐβασίλευσεν β̅ ΝΟΥΜΑΣ ὁ καὶ ΠΟΜΠΙΛΙΟΣ ἔτη μ̅.
	ΚΘ.	Θ.	Α.	Α.	ΚΓ.	Δ.	ΙΘ.	
	Ἑβραίων Ἰούδα ιε̅ ΜΑΝΑΣΣΗΣ ἐβασίλευσεν ἔτη νε̅.							
	ΜΑΝΑΣΣΗΣ.						ΤΑΡΑΚΟΣ.	Αἰγυπτίων γ̅ ἐβασίλευσεν ΤΑΡΑΚΟΣ ἔτη κ̅.
ΟΛ. ΙΖ̅.	Α.	Ι.	Β.	Β.	ΚΔ.	Ε.	Α.	

Σίβυλλα Σαμία χρησμῳδὸς, ἡ καὶ Ἡροφίλη, ἐγνωρίζετο.
Νουμᾶς πόλεμον οὐδένα πώποτε διῳκήσατο.

	Β.	ΙΑ.	Γ.	Γ.	ΚΕ.	Ϛ.	Β.

Νουμᾶς ὁ Πομπίλιος τῷ ἐνιαυτῷ δύο μῆνας προσέθηκε, τὸν Ἰανουάριον, καὶ τὸν Φεβρουάριον, δεκαμηνιαίου τοῦ ἐνιαυτοῦ πρὸ τούτου χρηματίζοντος.

	Γ.	ΙΒ.	Δ.	Δ.	ΚϚ.	Ζ.	Γ.
	Δ.	ΙΓ.	Ε.	Ε.	ΚΖ.	Η.	Δ.

Νουμᾶς Πομπίλιος τετάρτῳ ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ κτίζει τὸ Καπιτώλιον ἐκ θεμελίων. Κογγιάριον ἔδωκεν ἐν Ῥώμῃ ἀσσάρια ξύλινα, καὶ σκύτινα, καὶ ὀστράκινα.

		ΔΗΙΟΚΗΣ.	Μήδων ἐβασίλευσεν ε̅ ΔΗΙΟΚΗΣ ἔτη νδ̅.					
ΟΛ. ΙΗ̅.	Ε.	Α.	Ϛ.	Ϛ.	ΚΗ.	Θ.	Ε.	Δηϊόκης ὁ Μήδων βασιλεὺς ἔκτισεν Ἐκβάτανα τὴν πόλιν μεγάλην καὶ περιβόητον.
ΑΤΙ.	Ϛ.	Β.	Ζ.	Ζ.	ΚΘ.	Ι.	Ϛ.	
	Ζ.	Γ.	Η.	Η.	Λ.	ΙΑ.	Ζ.	
	Η.	Δ.	Θ.	Θ.	ΛΑ.	ΙΒ.	Η.	
ΟΛ. ΙΘ̅.	Θ.	Ε.	Ι.	Ι.	ΛΒ.	ΙΓ.	Θ.	
			ΑΨΑΝΔΡΟΣ.					Αθηναίων ἐβασίλευσεν ιθ̅ ΑΨΑΝΔΡΟΣ ἔτη ι̅.
	Ι.	Ϛ.	Α.	ΙΑ.	ΛΓ.	ΙΔ.	Ι.	
	ΙΑ.	Ζ.	Β.	ΙΒ.	ΛΔ.	ΙΕ.	ΙΑ.	
	ΙΒ.	Η.	Γ.	ΙΓ.	ΛΕ.	ΙϚ.	ΙΒ.	
ΟΛ. Κ̅.	ΙΓ.	Θ.	Δ.	ΙΔ.	ΛϚ.	ΙΖ.	ΙΓ.	
						ΓΥΓΗΣ.		Λυδῶν ἐβασίλευσεν ε̅ ΓΥΓΗΣ ἔτη λϛ̅.
	ΙΔ.	Ι.	Ε.	ΙΕ.	ΛΖ.	Α.	ΙΔ.	

	ΙΟΥΔΑ.	ΜΗΔΩΝ.	ΑΘΗΝ.	ΡΩΜΑΙ.	ΜΑΚΕΔ.	ΛΥΔΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
	ΙΕ.	ΙΑ.	Ϛ.	ΙϚ.	ΛΗ.	Β.	ΙΕ.	
ΑΤΚ.	ΙϚ.	ΙΒ.	Ζ.	ΙΖ.	ΛΘ.	Γ.	ΙϚ.	
ΟΛ. ΚΑ.	ΙΖ.	ΙΓ.	Η.	ΙΗ.	Μ.	Δ.	ΙΖ.	Μίδας ὁ Φρυγίας βασιλεὺς αἷμα ταύρου πιὼν ἐτελεύτησεν.
	ΙΗ.	ΙΔ.	Θ.	ΙΘ.	ΜΑ.	Ε.	ΙΗ.	
	ΙΘ.	ΙΕ.	Ι.	Κ.	ΜΒ.	Ϛ.	ΙΘ.	
			ΕΡΥΞΙΑΣ.					Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν κ ΕΡΥΞΙΑΣ ἔτη ι.
	Κ.	ΙϚ.	Α.	ΚΑ.	ΜΓ.	Ζ.	Κ.	
							ΑΜΜΕΡΗΣ.	Αἰγυπτίων κϛ δυναστεία Σαϊτῶν, βασιλέων δ. ὧν πρῶτος ἐβασίλευσεν ΑΜΜΕΡΗΣ Αἰθίοψ ἔτη ιβ.
ΟΛ. ΚΒ.	ΚΑ.	ΙΖ.	Β.	ΚΒ.	ΜΔ.	Η.	Α.	
	ΚΒ.	ΙΗ.	Γ.	ΚΓ.	ΜΕ.	Θ.	Β.	
	ΚΓ.	ΙΘ.	Δ.	ΚΔ.	ΜϚ.	Ι.	Γ.	
	ΚΔ.	Κ.	Ε.	ΚΕ.	ΜΖ.	ΙΑ.	Δ.	
ΟΛ. ΚΓ.	ΚΕ.	ΚΑ.	Ϛ.	ΚϚ.	ΜΗ.	ΙΒ.	Ε.	
ΑΤΛ.	ΚϚ.	ΚΒ.	Ζ.	ΚΖ.	ΜΘ.	ΙΓ.	Ϛ.	
	ΚΖ.	ΚΓ.	Η.	ΚΗ.	Ν.	ΙΔ.	Ζ.	
	ΚΗ.	ΚΔ.	Θ.	ΚΘ.	ΝΑ.	ΙΕ.	Η.	
					ΑΡΓΕΙΟΣ.			Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ΑΡΓΕΙΟΣ ἔτη λη.
ΟΛ. ΚΔ.	ΚΘ.	ΚΕ.	Ι.	Λ.	Α.	ΙϚ.	Θ.	

Μετὰ τοὺς βασιλεῖς ἄρχοντες ἐνιαύσιοι ᾑρέθησαν ἀπὸ Εὐπατριδῶν, ἐννέα τῶν ἀρχόντων Ἀθήνησιν ἀρχὴ κατεστάθη.

	ΙΟΥΔΑ.	ΜΗΔΩΝ.	ΡΩΜΑΙ.	ΜΑΚΕΔ.	ΛΥΔΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
	Λ.	ΚϚ.	ΛΑ.	Β.	ΙΖ.	Ι.	Κύζικος ᾠκίσθη.
	ΛΑ.	ΚΖ.	ΛΒ.	Γ.	ΙΗ.	ΙΑ.	
	ΛΒ.	ΚΗ.	ΛΓ.	Δ.	ΙΘ.	ΙΒ.	
						ΣΤΕΦΙΝΑΤΗΣ.	Αἰγυπτίων ΣΤΕΦΙΝΑΤΗΣ ἐβασίλευσεν β ἔτη ζ.
	ΛΓ.	ΚΘ.	ΛΔ.	Ε.	Κ.	Α.	
ΟΛ. ΚΕ.	ΛΔ.	Λ.	ΛΕ.	Ϛ.	ΚΑ.	Β.	

	ΙΟΥΔΑ.	ΜΗΔΩΝ.	ΡΩΜΑΙ.	ΜΑΚΕΔ.	ΛΥΔΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.
	ΛΕ.	ΛΑ.	ΛϚ.	Ζ.	ΚΒ.	Γ.
ΑΤΜ.	ΛϚ.	ΛΒ.	ΛΖ.	Η.	ΚΓ.	Δ.
ΟΛ. ΚϚ.	ΛΖ.	ΛΓ.	ΛΗ.	Θ.	ΚΔ.	Ε.
	ΛΗ.	ΛΔ.	ΛΘ.	Ι.	ΚΕ.	Ϛ.
	ΛΘ.	ΛΕ.	Μ.	ΙΑ.	ΚϚ.	Ζ.

Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν γ̄ ΤΟΥΛΛΟΣ ΟΣΤΙΛΙΟΣ ἔτη λβ̄.
Τοῦλλος Ὁστίλιος πρῶτος πορφύραν περιεβάλλετο, καὶ ῥάβδον κατέχειν. τῆς οἰκίας αὐτοῦ κεραυνωθείσης συγκατεφλέχθη αὐτῇ καὶ ἀπέθανεν. οὗτος τὸ τῆς Ῥώμης πόλισμα δρύπρον κατασκευάζει.

			ΤΟΥΛΛΟΣ ΟΣΤΙΛΙΟΣ.			ΝΕΧΕΨΟΣ.	Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν γ̄ ΝΕΧΕΨΟΣ ἔτη ϛ̄.
	Μ.	ΛϚ.	Α.	ΙΒ.	ΚΖ.	Α.	
ΟΛ. ΚΖ.	ΜΑ.	ΛΖ.	Β.	ΙΓ.	ΚΗ.	Β.	
	ΜΒ.	ΛΗ.	Γ.	ΙΔ.	ΚΘ.	Γ.	
	ΜΓ.	ΛΘ.	Δ.	ΙΕ.	Λ.	Δ.	
	ΜΔ.	Μ.	Ε.	ΙϚ.	ΛΑ.	Ε.	Γυμνὴ παιδεία πρῶτον ἐν Λακεδαίμονι ἤχθη.
ΟΛ. ΚΗ.	ΜΕ.	ΜΑ.	Ϛ.	ΙΖ.	ΛΒ.	Ϛ.	
						ΝΕΧΑΩ.	Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν δ̄ ΝΕΧΑΩ ἔτη η̄.
ΑΤΝ.	ΜϚ.	ΜΒ.	Ζ.	ΙΗ.	ΛΓ.	Α.	Σίβυλλα Σαμία χρησμῳδὸς, ἡ καὶ Ἡροφίλα, ἐγνωρίζετο.
	ΜΖ.	ΜΓ.	Η.	ΙΘ.	ΛΔ.	Β.	
	ΜΗ.	ΜΔ.	Θ.	Κ.	ΛΕ.	Γ.	
ΟΛ. ΚΘ.	ΜΘ.	ΜΕ.	Ι.	ΚΑ.	ΛϚ.	Δ.	
					ΑΡΔΥΣ.		Λυδῶν ἐβασίλευσεν ϛ̄ ΑΡΔΥΣ ἔτη λζ̄.
	Ν.	ΜϚ.	ΙΑ.	ΚΒ.	Α.	Ε.	Ἀρχίλοχος, καὶ Σιμωνίδης, καὶ Ἀριστόξενος οἱ μουσικοὶ ἐγνωρίζοντο.
	ΝΑ.	ΜΖ.	ΙΒ.	ΚΓ.	Β.	Ϛ.	Ζάλευκος ὁ νομοθέτης Λοκρῶν ἤκμαζεν.
	ΝΒ.	ΜΗ.	ΙΓ.	ΚΔ.	Γ.	Ζ.	
ΟΛ. Λ.	ΝΓ.	ΜΘ.	ΙΔ.	ΚΕ.	Δ.	Η.	
						ΨΑΜΜΗΤΙΧΟΣ.	Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ε̄ ΨΑΜΜΗΤΙΧΟΣ ἔτη μδ̄.
	ΝΔ.	Ν.	ΙΕ.	ΚϚ.	Ε.	Α.	
	ΝΕ.	ΝΑ.	ΙϚ.	ΚΖ.	Ϛ.	Β.	

Βυζάν-

ΙΟΥΔΑ. ΜΗΔΩΝ. ΡΩΜΑΙ. ΜΑΚΕΔ. ΛΥΔΩΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

Βυζάντιον ἐκτίσθη ὑπὸ Βύζου βασιλέως τῆς Θρᾴκης, ὡς δέ τινες, Μεγαρέων. ἐφ' ὧν καὶ Σίβυλλα Σαμία ἐγνωρίζετο.
Κύψελος Κορινθίων ἐτυράννησεν.

Ἑβραίων Ἰούδα ιζ΄ ΑΜΩΝ ἐβασίλευσεν κατὰ μὲν τοὺς ο΄ ἔτη ιβ΄, κατὰ δὲ τοὺς Ἑβραίους ἔτη β΄.

ΑΜΩΝ.

ΑΤΞ. Α. ΝΒ. ΙΖ. ΚΗ. Ζ. Γ.

Λέσχης Λέσβιος ὁ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα ποιήσας, καὶ Ἀλκμὰν ἤκμαζεν.
Ἄκανθος καὶ Στάγειρα ἐν Ἑλλάδι ἐκτίσθησαν.

ΟΛ. ΛΑ. Β. ΝΓ. ΙΗ. ΚΘ. Η. Δ.

Γ. ΝΔ. ΙΘ. Λ. Θ. Ε. Ἐν Πόντῳ πόλις Ἴστρος ἐκτίσθη.

Ἐν Πόντῳ Βορυσθένης ἐκτίσθη.
Φάλαρις Ἀκραγαντίνων ἐκράτησε.
Ἐν Σικελίᾳ Σελινοῦς ἐκτίσθη.
Λάμψακος καὶ Ἄβδηρα ἐκτίσθησαν.

ΦΡΑΟΡΤΗΣ. Μήδων ἐβασίλευσεν ε΄ ΦΡΑΟΡΤΗΣ ἔτη κδ΄.

Δ. Α. Κ. ΛΑ. Ι. Ϛ.

Ε. Β. ΚΑ. ΛΒ. ΙΑ. Ζ.

ΟΛ. ΛΒ. Ϛ. Γ. ΚΒ. ΛΓ. ΙΒ. Η.

Ζ. Δ. ΚΓ. ΛΔ. ΙΓ. Θ.

Η. Ε. ΚΔ. ΛΕ. ΙΔ. Ι.

Θ. Ϛ. ΚΕ. ΛϚ. ΙΕ. ΙΑ.

ΟΛ. ΛΓ. Ι. Ζ. ΚϚ. ΛΖ. ΙϚ. ΙΒ.

ΑΤΟ. ΙΑ. Η. ΚΖ. ΛΗ. ΙΖ. ΙΓ. Τέρπανδρος μουσικὸς ἐγνωρίζετο.

Ἑβραίων Χελκίας ἀρχιερεὺς ἐγνωρίζετο.
Δωδώνης τῷ μαντείῳ κατὰ τούτους Ἕλληνες τοὺς χρόνους ἐχρήσαντο.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ. Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ε΄ ΦΙΛΙΠΠΟΣ ἔτη λη΄.

ΙΒ. Θ. ΚΗ. Α. ΙΗ. ΙΔ.

ΙΩΣΙΑΣ. Ἑβραίων Ἰούδα ἐβασίλευσεν ιη΄ ΙΩΣΙΑΣ ὁ εὐσεβὴς ἔτη λβ΄.

Α. Ι. ΚΘ. Β. ΙΘ. ΙΕ.

ΟΛ. ΛΔ. Β. ΙΑ. Λ. Γ. Κ. ΙϚ.

Γ. ΙΒ. ΛΑ. Δ. ΚΑ. ΙΖ.

Δ. ΙΓ. ΛΒ. Ε. ΚΒ. ΙΗ.

	ΙΟΥΔΑ.	ΜΗΔΩΝ.	ΡΩΜΑΙ.	ΜΑΚΕΔ.	ΛΥΔΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
			ΑΓΚΟΣ ΜΑΡΤΙΟΣ.				Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν ὁ ΑΓΚΟΣ ΜΑΡΤΙΟΣ ἔτη κγ.

Ἄγκος Μάρτιος ἐκ θυγατρὸς Νουμᾶ Πομπιλίου γεγονὼς τὸ τῆς Ῥώμης τείχισμα πρὸς τοῖς εἰρημένοις πλατύνας, καὶ τὸν ποταμὸν Τίβεριν πρὸς ταῖς ἐκβολαῖς τειχίσας, ἐπ' αὐτῆς τῆς ῥαχίας ἀνέστησε πόλιν, ἣν Ὀστίαν ἀπὸ τῆς θέσεως προσηγόρευσεν, ὃ σημαίνει θύραν, ἑκκαίδεκά που σημείοις ἀπέχουσαν Ῥώμης. οὗτος νόσῳ τελευτᾷ.

	Ε.	ΙΔ.	Α.	ς.	ΚΓ.	ΙΘ.	
ΟΛ. ΛΕ.	ς.	ΙΕ.	Β.	Ζ.	ΚΔ.	Κ.	

Θαλῆς Ἐξαμίου Μιλήσιος φιλόσοφος εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν ἐγνωρίζετο. λέγεται ζῆσαι ὑπὲρ τὰ ρ.

	Ζ.	Ις.	Γ.	Η.	ΚΕ.	ΚΑ.	
	Η.	ΙΖ.	Δ.	Θ.	Κς.	ΚΒ.	
ΑΤΠ.	Θ.	ΙΗ.	Ε.	Ι.	ΚΖ.	ΚΓ.	
ΟΛ. Λς.	Ι.	ΙΘ.	ς.	ΙΑ.	ΚΗ.	ΚΔ.	
	ΙΑ.	Κ.	Ζ.	ΙΒ.	ΚΘ.	ΚΕ.	
	ΙΒ.	ΚΑ.	Η.	ΙΓ.	Λ.	Κς.	Μυρτῖλος Ἀθηναῖος ποιητὴς ἐγνωρίζετο.
	ΙΓ.	ΚΒ.	Θ.	ΙΔ.	ΛΑ.	ΚΖ.	Τῷ ιγ ἔτει Ἰωσίου ἤρξατο προφητεύειν Ἱερεμίας.
ΟΛ. ΛΖ.	ΙΔ.	ΚΓ.	Ι.	ΙΕ.	ΛΒ.	ΚΗ.	
	ΙΕ.	ΚΔ.	ΙΑ.	Ις.	ΛΓ.	ΚΘ.	Σινώπη ἐκτίσθη. Λιπάρα ἐκτίσθη.

Ὀλδὰ γυνὴ παρ' Ἑβραίοις προεφήτευεν.

ΚΥΑΞΑΡΗΣ. Μήδων ἐβασίλευσεν ὁ ΚΥΑΞΑΡΗΣ ἔτη λβ.

Βάττος Κυρήνην ἔκτισεν. Σκύθαι τὴν Παλαιστίνην κατέδραμον.

	Ις.	Α.	ΙΒ.	ΙΖ.	ΛΔ.	Λ.	
	ΙΖ.	Β.	ΙΓ.	ΙΗ.	ΛΕ.	ΛΑ.	
ΟΛ. ΛΗ.	ΙΗ.	Γ.	ΙΔ.	ΙΘ.	Λς.	ΛΒ.	Κορινθίων Περίανδρος ὁ Κυψέλου ἐτυράννησεν.
ΑΤϘ.	ΙΘ.	Δ.	ΙΕ.	Κ.	ΛΖ.	ΛΓ.	Σοφωνίας προεφήτευσεν. Φάλαρις τυραννῶν κατελύθη.
					ΣΑΛΥΑΤΤΗΣ.		Λυδῶν ἐβασίλευσεν ὁ ΣΑΛΥΑΤΤΗΣ ἔτη ιε.
	Κ.	Ε.	Ις.	ΚΑ.	Α.	ΛΔ.	
	ΚΑ.	ς.	ΙΖ.	ΚΒ.	Β.	ΛΕ.	
ΟΛ. ΛΘ.	ΚΒ.	Ζ.	ΙΗ.	ΚΓ.	Γ.	Λς.	
	ΚΓ.	Η.	ΙΘ.	ΚΔ.	Δ.	ΛΖ.	Δράκων κατ' Ἀθηναίους ἐνομοθέτει.
	ΚΔ.	Θ.	Κ.	ΚΕ.	Ε.	ΛΗ.	

	ΙΟΥΔΑ.	ΜΗΔΩΝ.	ΡΩΜΑΙ.	ΜΑΚΕΔ.	ΛΥΔΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.
	ΚΕ.	Ι.	ΚΑ.	ΚϚ.	Ϛ.	ΛΘ.
ΟΛ. Μ.	ΚϚ.	ΙΑ.	ΚΒ.	ΚΖ.	Ζ.	Μ.
	ΚΖ.	ΙΒ.	ΚΓ.	ΚΗ.	Η.	ΜΑ.

Αρίων ἐγνωρίζετο Μηθυμναῖος· οὗτος ἐπὶ δελφῖνος εἰς Ταίναρον διεσώθη.

ΤΑΡΚΥΝΙΟΣ ΠΡΙΣΚΟΣ. Ρωμαίων ἐβασίλευσεν ε΄ ΤΑΡΚΥΝΙΟΣ ΠΡΙΣΚΟΣ ἔτη λζ.

Ταρκυίνιος Πρίσκος τὴν Ρώμην τείχει μεγάλῳ ὠχύρωσε περιγραφὴν μόνην τοῦ πρότερον ἐπιτημήσας, καὶ τὰς ὑπονόμους ταφρους, δι᾽ ὧν ἐπὶ τὸν Τίβεριν τὸ ἐκ τῶν στενωπῶν ὕδωρ ὀχετεύεται, ἔργον ἐς τὰ μάλιστα τῇ πόλει χρήσιμον, κατεσκεύαζεν. Οὗτος λθ [λζ] ἔτη τῆς ἀρχῆς κρατήσας ὑπὸ τῶν Μαρκίου παίδων οὐ πρότερον δυναστεύοντος τῆς Ρώμης ἀναιρεῖται.

	ΚΗ.	ΙΓ.	Α.	ΚΘ.	Θ.	ΜΒ.
ΛΥ.	ΚΘ.	ΙΔ.	Β.	Λ.	Ι.	ΜΓ.
ΟΛ. ΜΑ.	Λ.	ΙΕ.	Γ.	ΛΑ.	ΙΑ.	ΜΔ.
						ΝΕΧΑΩ.
	ΛΑ.	ΙϚ.	Δ.	ΛΒ.	ΙΒ.	Α.
	ΛΒ.	ΙΖ.	Ε.	ΛΓ.	ΙΓ.	Β.

Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ϛ΄ ΝΕΧΑΩ δεύτερος, ὁ καὶ ΝΕΧΕΨΟΣ, ἔτη ϛ. Οὗτος εἷλε τὴν Ιερουσαλὴμ, καὶ Ιωαχὰζ τὸν βασιλέα αἰχμάλωτον εἰς Αἴγυπτον ἀπήγαγεν.

Ιωσίας βασιλεὺς Ιούδα συμβαλὼν Νεχαῷ, τῷ καὶ Νεχεψῷ, ἀναιρεῖται ὑπ᾽ αὐτοῦ. Καί μοι θαυμάζειν ἔπεισι, πῶς συνέδραμον οἱ χρόνοι κατὰ τὸν προκείμενον Κανόνα, ὡς ἀντιπρόσωπον [εἶναι] τοῦ Ιωσίου τὸν τῶν Αἰγυπτίων βασιλέα Νεχαῶ, τὸν καὶ Ψαμμίτιχον, ὃν καὶ ἡ θεία τοῦ Ιερεμίου γραφὴ Φαραὼ Νεχαῶ ὀνομάζει.

Εβραίων Ιούδα ἐβασίλευσεν ιθ΄ ΙΩΑΧΑΣ μῆνας γ΄. Μεθ᾽ ὃν ΕΛΙΑΚΕΙΜ, ὁ καὶ ΙΩΑΚΕΙΜ, ἔτη ια.

	ΕΛΙΑΚΕΙΜ.					
	Α.	ΙΗ.	Ϛ.	ΛΔ.	ΙΔ.	Γ.
ΟΛ. ΜΒ.	Β.	ΙΘ.	Ζ.	ΛΕ.	ΙΕ.	Δ.
					ΑΛΥΑΤΤΗΣ.	

Λυδῶν ἐβασίλευσεν η΄ ΑΛΥΑΤΤΗΣ ἔτη μθ.

	Γ.	Κ.	Η.	ΛϚ.	Α.	Ε.

Ναβουχοδονόσωρ βασιλεὺς Βαβυλῶνος τὴν Ιουδαίαν χειρωσάμενος, γκγ τῶν Ιουδαίων αἰχμαλώτους λαβὼν, καὶ τῶν ἱερῶν σκευῶν τῶν ἐν τῷ ναῷ τὰ πλεῖστα λαβὼν, φόρον τε τῷ Ελιακεὶμ ἐπιτάξας, ἀνεχώρησεν.

	Δ.	ΚΑ.	Θ.	ΛΖ.	Β.	Ϛ.
						ΨΑΜΜΙΤΙΧΟΣ

Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν η΄ ΨΑΜΜΙΤΙΧΟΣ ἔτη ιβ.

	Ε.	ΚΒ.	Ι.	ΛΗ.	Γ.	Α.

Αλκμὰν κατά τινας ἐγνωρίζετο.

ΛΕΡΟ-

	ΙΟΥΔΑ.	ΜΗΔΩΝ.	ΡΩΜΑΙ.	ΜΑΚΕΔ.	ΛΥΔΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
				ΑΕΡΟ-ΠΑΣ.			Μακεδόνων ἐβασίλευσε ζ ΑΕΡΟΠΑΣ ἔτη κϛ.
ΟΛ. ΜΓ.	Ϛ.	ΚΓ.	ΙΑ.	Α.	Δ.	Β.	
ΑΥΙ.	Ζ.	ΚΔ.	ΙΒ.	Β.	Ε.	Γ.	
	Η.	ΚΕ.	ΙΓ.	Γ.	Ϛ.	Δ.	
	Θ.	ΚϚ.	ΙΔ.	Δ.	Ζ.	Ε.	
ΟΛ. ΜΔ.	Ι.	ΚΖ.	ΙΕ.	Ε.	Η.	Ϛ.	
	ΙΑ.	ΚΗ.	ΙϚ.	Ϛ.	Θ.	Ζ.	
	ΙΩΑΧΕΙΜ.						Ἑβραίων Ἰούδα ἐβασίλευσεν κα ΙΩΑΧΕΙΜ, ὁ καὶ ΙΕΧΟΝΙΑΣ, μῆνας γ.
	Α.	ΚΘ.	ΙΖ.	Ζ.	Ι.	Η.	
	ΣΕΔΕΚΙΑΣ.						Ἑβραίων Ἰούδα ἐβασίλευσεν κβ ΣΕΔΕΚΙΑΣ ἔτη ια.
	Α.	Λ.	ΙΗ.	Η.	ΙΑ.	Θ.	
ΟΛ. ΜΕ.	Β.	ΛΑ.	ΙΘ.	Θ.	ΙΒ.	Ι.	Γέρλιθος ἐκτίσθη. Καμαρίνα ἐκτίσθη.
	Γ.	ΛΒ.	Κ.	Ι.	ΙΓ.	ΙΑ.	Προεφήτευεν Ἐζεκιὴλ ἐν Βαβυλῶνι.
		ΑΣΤΥΑ-ΓΗΣ.					Μήδων ἐβασίλευσεν η ΑΣΤΥΑΓΗΣ ἔτη λη.
	Δ.	Α.	ΚΑ.	ΙΑ.	ΙΔ.	ΙΒ.	
						ΟΥΑ-ΦΡΗΣ.	Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν η ΟΥΑΦΡΗΣ ἔτη λ.
ΑΥΚ.	Ε.	Β.	ΚΒ.	ΙΒ.	ΙΕ.	Α.	
ΟΛ. ΜϚ.	Ϛ.	Γ.	ΚΓ.	ΙΓ.	ΙϚ.	Β.	Ἐν Βαβυλῶνι προεφήτευεν Δανιὴλ, καὶ Ἐζεκιήλ.
	Ζ.	Δ.	ΚΔ.	ΙΔ.	ΙΖ.	Γ.	Κατ' Ἀστυάγην Σόλων Ἀθήνησι τοὺς Δράκοντος νόμους ἀνεῖλε, πλὴν τῶν φονικῶν, ἅπαντας διὰ τὴν χαλεπότητα καὶ τὸ μέγεθος ἐπιτιμίων.
	Η.	Ε.	ΚΕ.	ΙΕ.	ΙΗ.	Δ.	
	Θ.	Ϛ.	ΚϚ.	ΙϚ.	ΙΘ.	Ε.	
ΟΛ. ΜΖ.	Ι.	Ζ.	ΚΖ.	ΙΖ.	Κ.	Ϛ.	
	ΙΑ.	Η.	ΚΗ.	ΙΗ.	ΚΑ.	Ζ.	

Κατὰ τούτους τοὺς χρόνους τοῖς ἀγωνιζομένοις παρ' Ἕλλησι τράγος ἐδίδοτο. ἀφ' οὗ καὶ Τραγικοὶ ἐκλήθησαν.

Πρῶτον ἔτος αἰχμαλωσίας τοῦ Ἰουδαίων ἔθνους, καθ' ἣν ὁ τῶν Χαλδαίων βασιλεὺς Ναβουχοδονόσορ πολιορκήσας τὰ Ἱεροσόλυμα τὸν νεὼν πυρπολεῖ. διήρκεσεν τι ὁ νεὼς ἀπὸ πρώτης κατασκευῆς ἔτεσι υμβ. συνᾴδει δὲ ἡμῖν καὶ Κλήμης ἐν τῷ πρώτῳ Στρωματεῖ, φάσκων ἐπὶ τῆς ὀγδόης καὶ τεσσαρακοστῆς Ὀλυμπιάδος τὴν εἰς Βαβυλῶνα αἰχμαλωσίαν τοῦ Ἰουδαίων λαοῦ γεγονέναι, βασιλεύοντος μὲν Αἰγυπτίων Οὐαφρῆ, ἄρχοντος δὲ Ἀθήνησιν Φιλίππου.

Συνάγε)

ΙΟΥΔΑ. ΜΗΔΩΝ. ΡΩΜΑΙ. ΜΑΚΕΔ. ΛΥΔΩΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

Συνάγεται τὰ πάντα ο̅ ἔτη τῆς ἐρημίας τοῦ τόπου εἰς τὸ β̅ ἔτος Δαρείου Ἑβραίων αἰχμαλωσίας καὶ ἀφανισμοῦ τοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις ναοῦ.
Οὐαφρὴ τῷ Αἰγυπτίων βασιλεῖ προσέφυγον, ἁλούσης ὑπὸ Ἀσσυρίων τῆς Ἱερουσαλὴμ, οἱ τῶν Ἰουδαίων ὑπόλοιποι. Μέμνηται δὲ τοῦ Οὐαφρὶ καὶ Ἱερεμίας ὁ προφήτης.

ΠΡΩΤΟΝ ΕΤΟΣ ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑΣ ΤΟΥ ΙΟΥΔΑΙΩΝ ΕΘΝΟΥΣ.

	ΙΟΥΔΑ.	ΜΗΔΩΝ.	ΡΩΜΑΙ.	ΜΑΚΕΔ.	ΛΥΔΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
	Α.	Θ.	ΚΘ.	ΙΘ.	ΚΒ.	Η.	
ΟΛ. ΜΗ.	Β.	Ι.	Λ.	Κ.	ΚΓ.	Θ.	
ΛΥΔ.	Γ.	ΙΑ.	ΛΑ.	ΚΑ.	ΚΔ.	Ι.	Ἡ τῶν Κορινθίων κατελύθη μοναρχία.
	Δ.	ΙΒ.	ΛΒ.	ΚΒ.	ΚΕ.	ΙΑ.	Θαλῆς Μιλήσιος ἔκλειψιν ἡλίου συμβᾶσαν προεῖπε.
	Ε.	ΙΓ.	ΛΓ.	ΚΓ.	Κϛ.	ΙΒ.	
	ϛ.	ΙΔ.	ΛΔ.	ΚΔ.	ΚΖ.	ΙΓ.	
ΟΛ. ΜΘ.	Ζ.	ΙΕ.	ΛΕ.	ΚΕ.	ΚΗ.	ΙΔ.	
	Η.	Ιϛ.	Λϛ.	Κϛ.	ΚΘ.	ΙΕ.	
				ΑΛΚΕΤΑΣ.			Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ὁ ΑΛΚΕΤΑΣ ἔτη κθ.
	Θ.	ΙΖ.	ΛΖ.	Α.	Λ.	Ιϛ.	Οἱ ἑπτὰ σοφοὶ ὠνομάσθησαν.

Μετὰ Ναβουχοδονόσορ διεδέξατο τὴν Χαλδαίων ἀρχὴν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Εὐιλαδμερωδάχ. Μετὰ Εὐιλαδμερωδάχ βασιλεύει ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Βαλτάσαρ.
Ἴσθμια, καὶ Πύθια πρῶτον ἤχθη μετὰ Μελικέρτην.

ΣΕΡΟΥΙΟΣ. Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν ὁ ΣΕΡΟΥΙΟΣ ἔτη λδ.

	ΙΟΥΔΑ.	ΜΗΔΩΝ.	ΡΩΜΑΙ.	ΜΑΚΕΔ.	ΛΥΔΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.
	Ι.	ΙΗ.	Α.	Β.	ΛΑ.	ΙΖ.

Σέρβιος Τύλλιος τεχθεὶς ἐκ γυναικὸς εὐγενοῦς μὲν, αἰχμαλώτου δὲ καὶ δούλης κατὰ τὴν συμφορὰν νενομισμένης, ὃς ἔτι προσέθηκε τῷ μεγέθει τῆς πόλεως, καὶ τάφρον ὀπμεγίστην περὶ τὸ τεῖχος ἤλασε, καὶ πρῶτος τὸ τῶν Ῥωμαίων πλῆθος ἠρίθμησε, καὶ διαφθείρεται δολοφονηθεὶς ὑπὸ Ταρκυνίου Σουπέρβου.

	ΙΟΥΔΑ.	ΜΗΔΩΝ.	ΡΩΜΑΙ.	ΜΑΚΕΔ.	ΛΥΔΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
ΟΛ. Ν.	ΙΑ.	ΙΘ.	Β.	Γ.	ΛΒ.	ΙΗ.	
	ΙΒ.	Κ.	Γ.	Δ.	ΛΓ.	ΙΘ.	
	ΙΓ.	ΚΑ.	Δ.	Ε.	ΛΔ.	Κ.	
ΑΥΜ.	ΙΔ.	ΚΒ.	Ε.	ϛ.	ΛΕ.	ΚΑ.	Ἀσυάγης Λυδοῖς κατεπολέμει.
ΟΛ. ΝΑ.	ΙΕ.	ΚΓ.	ϛ.	Ζ.	Λϛ.	ΚΒ.	
	Ιϛ.	ΚΔ.	Ζ.	Η.	ΛΖ.	ΚΓ.	Ἀναξίμανδρος Μιλήσιος φυσικὸς φιλόσοφος ἐγνωρίζετο.
	ΙΖ.	ΚΕ.	Η.	Θ.	ΛΗ.	ΚΔ.	
	ΙΗ.	Κϛ.	Θ.	Ι.	ΛΘ.	ΚΕ.	
ΟΛ. ΝΒ.	ΙΘ.	ΚΖ.	Ι.	ΙΑ.	Μ.	Κϛ.	

	ΙΟΥΔΑΙ.	ΜΗΔΩΝ.	ΡΩΜΑΙ.	ΜΑΚΕΔ.	ΛΥΔΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
	Κ.	ΚΗ.	ΙΑ.	ΙΒ.	ΜΑ.	ΚΖ.	
	ΚΑ.	ΚΘ.	ΙΒ.	ΙΓ.	ΜΒ.	ΚΗ.	
	ΚΒ.	Λ.	ΙΓ.	ΙΔ.	ΜΓ.	ΚΘ.	
ΟΛ. ΝΓ.	ΚΓ.	ΛΑ.	ΙΔ.	ΙΕ.	ΜΔ.	Λ.	Νέμεα πρῶτον ἤχθη ἀγὼν ὑπ' Ἀργείων μετὰ τὸν ἐπ' Ἀρχεμόρῳ.
						ΑΜΑΣΙΣ.	Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ὁ ΑΜΑΣΙΣ ἔτη μβ̄.
ΑΥΝ.	ΚΔ.	ΛΒ.	ΙΕ.	Ις.	ΜΕ.	Α.	
	ΚΕ.	ΛΓ.	Ις.	ΙΖ.	Μς.	Β.	

Εὐγάμων Κυρηναῖος ὁ τὴν Τηλεγονίαν ποιήσας ἐγνωρίζετο.
Ὁ τῶν Παναθηναίων γυμνικὸς ἀγὼν ἤχθη.

	Κς.	ΛΔ.	ΙΖ.	ΙΗ.	ΜΖ.	Γ.	
ΟΛ. ΝΔ.	ΚΖ.	ΛΕ.	ΙΗ.	ΙΘ.	ΜΗ.	Δ.	Αἴσωπος μυθοποιὸς ἐγνωρίζετο, ὃς ὑπὸ Δελφῶν ἀπώλετο.
	ΚΗ.	Λς.	ΙΘ.	Κ.	ΜΘ.	Ε.	Ἀνάχαρσις ἦλθεν ἐκ τῆς Σκυθίας εἰς Ἑλλάδα.
					ΚΡΟΙΣΟΣ.		Λυδῶν ἐβασίλευσεν ὁ ΚΡΟΙΣΟΣ ἔτη ιε̄.
	ΚΘ.	ΛΖ.	Κ.	ΚΑ.	Α.	ς.	Πεισίστρατος Ἀθηναίων ἐτυράννησε, καὶ εἰς Ἰταλίαν παρῆλθε.
	Λ.	ΛΗ.	ΚΑ.	ΚΒ.	Β.	Ζ.	

Κῦρος ὁ τὸν Ἀστυάγην καθελὼν τὴν Μήδων καθεῖλε βασιλείαν γεγονυῖαν ἐν ἔτεσι τνθ̄.
Κῦρος ἀνῆκε τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ Ἰουδαίων ἔθνους προβῆναι εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα. Καθ' ὃν ἐπανελθόντες ἀπὸ Βαβυλῶνος ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας Ἰουδαίων τὸ θυσιαστήριον ἤγειραν, καὶ θεμελίους κατεβάλοντο τοῦ ἱεροῦ. τῶν δὲ περιοίκων ἐθνῶν ἐπεχόντων, διέμενε τὸ ἔργον ἀτελὲς μέχρι δευτέρου ἔτους Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου βασιλέως Περσῶν, μόνου τοῦ θυσιαστηρίου συνεστῶτος.

Συνάγεται δὲ ὁ πᾶς χρόνος τῆς αἰχμαλωσίας τῶν ο̄ ἐτῶν τοῦ Ἰουδαίων ἔθνους ἀριθμούμενος κατὰ μέν τινας ἀπὸ τρίτου ἔτους τῆς βασιλείας Ἐλιακεὶμ τοῦ Ἰωακεὶμ, ἐπὶ τὸ ἔνατον καὶ δέκατον ἔτος Κύρου τοῦ Περσῶν βασιλέως. Κατὰ δὲ ἑτέρους, ἀπὸ ἀρχῆς τῆς Ἱερεμίου προφητείας, ἣ γέγονε κατὰ τὸ ιγ̄ ἔτος Ἰωσίου τοῦ τῶν Ἰουδαίων βασιλέως, ἐπὶ τὸ λς̄ Ἀστυάγους ἀπὸ δὲ τῆς προφητείας Ἱερεμίου, ἐπὶ τὸ πρῶτον ἔτος Κύρου, ἔτη γίνεται ο̄. ὅπερ δοκεῖ πιθανὸν εἶναι. τὸ δὲ ἀληθὲς, τῆς ἐρημίας τοῦ ἱεροῦ ἑβδομηκονταετία ἐπὶ τὸ β̄ ἔτος Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου περαιοῦται ἀπὸ ι̅, καὶ θ̅ ἔτους Ναβουχοδονόσορ ἀρχομένη.

	ΙΟΥΔΑΙ.	ΠΕΡΣΩΝ.	ΡΩΜΑΙ.	ΜΑΚΕΔ.	ΛΥΔΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
		ΚΥΡΟΣ.					Περσῶν ἐβασίλευσε πρῶτος ΚΥΡΟΣ ἔτη λ̄.
ΟΛ. ΝΕ.	ΛΑ.	Α.	ΚΒ.	ΚΓ.	Γ.	Η.	Στησίχορος τέθνηκεν. Σιμωνίδης ἐγνωρίζετο.
	ΛΒ.	Β.	ΚΓ.	ΚΔ.	Δ.	Θ.	Ἀναξιμανδρίδης φυσικὸς φιλόσοφος ἐγνωρίζετο.
	ΛΓ.	Γ.	ΚΔ.	ΚΕ.	Ε.	Ι.	Χείλων ὁ τῶν ἑπτὰ σοφῶν ἔφορος ἐν Λακεδαιμονίᾳ ἐγένετο.
ΑΥΞ.	ΛΔ.	Δ.	ΚΕ.	Κς.	ς.	ΙΑ.	Προεφήτευσαν Ἀγγαῖος, καὶ Ζαχαρίας.
ΟΛ. Νς.	ΛΕ.	Ε.	Κς.	ΚΖ.	Ζ.	ΙΒ.	

	ΙΟΥΔΑΙ.	ΠΕΡΣΩΝ.	ΡΩΜΑΙ.	ΜΑΚΕΔ.	ΛΥΔΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
	ΛϚ.	Ϛ.	ΚΖ.	ΚΗ.	Η.	ΙΓ.	
	ΛΖ.	Ζ.	ΚΗ.	ΚΘ.	Θ.	ΙΔ.	
				ΑΜΥΝ-ΤΑΣ.			Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ὁ ΑΜΥΝΤΑΣ ἔτη ν.
	ΛΗ.	Η.	ΚΘ.	Α.	Ι.	ΙΕ.	Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος ἐγνωρίζετο.
ΟΛ. ΝΖ.	ΛΘ.	Θ.	Λ.	Β.	ΙΑ.	ΙϚ.	
	Μ.	Ι.	ΛΑ.	Γ.	ΙΒ.	ΙΖ.	Κροῖσος ἐπὶ Κῦρον ἐστρατεύετο.
	ΜΑ.	ΙΑ.	ΛΒ.	Δ.	ΙΓ.	ΙΗ.	

Κατὰ τούτους Ἰησοῦς ὁ τοῦ Ἰωσέδεκ ἱερεὺς ἐγνωρίζετο, καὶ Ζοροβάβελ ὁ τοῦ Σαλαθιὴλ βασιλικοῦ γένους ὤν, οἳ καὶ ἡγήσαντο τῆς ἀπὸ Βαβυλῶνος ἐπανόδου.

	ΜΒ.	ΙΒ.	ΛΓ.	Ε.	ΙΔ.	ΙΘ.	Θαλῆς ὁ Ἐξαμίου Μιλήσιος πρῶτος φυσικὸς φιλόσοφος ἀπέθανεν ζήσας ἔτη Ϟα.
ΟΛ. ΝΗ.	ΜΓ.	ΙΓ.	ΛΔ.	Ϛ.	ΙΕ.	Κ.	Πεισίστρατος Ἀθηναίων τὸ ε ἐβασίλευσεν.

Κροῖσος κατὰ Κύρου στρατεύσας ἥλω σὺν τῇ Λυδῶν βασιλείᾳ διαρκεσάσῃ ἔτη σλβ.
Η Λυδῶν βασιλεία σλβ ἔτη καταλύθη ὑπὸ Κύρου.

	ΙΟΥΔΑ.	ΠΕΡΣΩΝ.	ΡΩΜΑΙ.	ΜΑΚΕΔ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
			ΤΑΡΚΥΝΙΟΣ Ο ΣΟΥΠΕΡΒΟΣ.			Ρωμαίων ἐβασίλευσεν ὁ ΤΑΡΚΥΝΙΟΣ Ο ΣΟΥΠΕΡΒΟΣ ἔτη λε.

Ταρκύνιος ὁ Σούπερβος ἐξεῦρε δεσμά, μάστιγας, ξύλα, εἱρκτάς, φυλακάς, κλοιούς, πέδας, ἁλύσεις, ἐξορίας, μέταλλα, καὶ εἴ τι ἄλλο κακόν.
Θέογνις ποιητὴς ἐγνωρίζετο.

ΑΥΟ.	ΜΔ.	ΙΔ.	Α.	Ζ.	ΚΑ.	
	ΜΕ.	ΙΕ.	Β.	Η.	ΚΒ.	Κῦρος Σάρδεις εἷλεν.
	ΜϚ.	ΙϚ.	Γ.	Θ.	ΚΓ.	
ΟΛ. ΝΘ.	ΜΖ.	ΙΖ.	Δ.	Ι.	ΚΔ.	
	ΜΗ.	ΙΗ.	Ε.	ΙΑ.	ΚΕ.	Ἅρπαγος εὐδοκιμῶν παρὰ Κύρῳ κατὰ τῆς Ἰωνίας ἐστράτευσεν.
	ΜΘ.	ΙΘ.	Ϛ.	ΙΒ.	ΚϚ.	
	Ν.	Κ.	Ζ.	ΙΓ.	ΚΖ.	
ΟΛ. Ξ.	ΝΑ.	ΚΑ.	Η.	ΙΔ.	ΚΗ.	
	ΝΒ.	ΚΒ.	Θ.	ΙΕ.	ΚΘ.	Φερεκύδης ἱστορικὸς ἐγνωρίζετο Πυθαγόρου διδάσκαλος.
	ΝΓ.	ΚΓ.	Ι.	ΙϚ.	Λ.	
ΑΥΠ.	ΝΔ.	ΚΔ.	ΙΑ.	ΙΖ.	ΛΑ.	Φωκυλίδης καὶ Ξενοφάνης φυσικὸς τραγῳδοποιὸς ἐγνωρίζετο.

	ΙΟΥΔΑΙ.	ΠΕΡΣΩΝ.	ΡΩΜΑΙ.	ΜΑΚΕΔ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
ΟΛ. ΞΑ.	ΝΕ.	ΚΕ.	ΙΒ.	ΙΗ.	ΛΒ.	
	ΝϚ.	ΚϚ.	ΙΓ.	ΙΘ.	ΛΓ.	
	ΝΖ.	ΚΖ.	ΙΔ.	Κ.	ΛΔ.	
	ΝΗ.	ΚΗ.	ΙΕ.	ΚΑ.	ΛΕ.	
ΟΛ. ΞΒ.	ΝΘ.	ΚΘ.	ΙϚ.	ΚΒ.	ΛϚ.	
	Ξ.	Λ.	ΙΖ.	ΚΓ.	ΛΖ.	Τόμυρις γυνὴ Μασσαγετῶν βασίλισσα Κῦρον ἀνεῖλεν.
		ΚΑΜΒΥΣΗΣ.				Περσῶν ἐβασίλευσεν β̄ ΚΑΜΒΥΣΗΣ ἔτη η̄.
	ΞΑ.	Α.	ΙΗ.	ΚΔ.	ΛΗ.	

Καμβύσην φασὶ παρ' Ἑβραίοις δεύτερον Ναβουχοδονόσορ καλεῖσθαι, ἐφ' οὗ τὴν κατὰ Ἰουδὶθ ἱστορίαν λέγουσι γεγενῆσθαι.

	ΞΒ.	Β.	ΙΘ.	ΚΕ.	ΛΘ.	
ΟΛ. ΞΓ.	ΞΓ.	Γ.	Κ.	ΚϚ.	Μ.	
ΑΥ Ϛ.	ΞΔ.	Δ.	ΚΑ.	ΚΖ.	ΜΑ.	Σάμου τύραννοι Πολυκράτης, καὶ Συλοσῶν, καὶ Παντάγνωτος ἀδελφοὶ γεγόνασι.
	ΞΕ.	Ε.	ΚΒ.	ΚΗ.	ΜΒ.	

Αἰγύπτου εἰκοστὴ ἑβδόμη δυναστεία Περσῶν, βασιλέων η̄. Καμβύσης γὰρ ἔτει πέμπτῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐβασίλευσεν Αἰγύπτου ἔτη γ̄.

	ΞϚ.	Ϛ.	ΚΓ.	ΚΘ.	
ΟΛ ΞΔ.	ΞΖ.	Ζ.	ΚΔ.	Λ.	
	ΞΗ.	Η.	ΚΕ.	ΛΑ.	

Περσῶν τρίτοι ἐβασίλευσαν δύο ἀδελφοὶ Μάγοι, Μέρδιος, καὶ Πατζάτης, μῆνας ζ̄.

	ΞΘ.	Θ.	ΚϚ.	ΛΒ.	
		ΔΑΡΕΙΟΣ.			Περσῶν ἐβασίλευσεν ε̄ ΔΑΡΕΙΟΣ υἱὸς Ὑστάσπου ἔτη λϛ.
	Ο.	Α.	ΚΖ.	ΛΓ.	

	ΠΕΡΣΩΝ.	ΡΩΜΑΙ.	ΜΑΚΕΔ.
ΟΛ. ΞΕ.	Β.	ΚΗ.	ΛΔ.

Ὀλυμπιὰς ξε, καὶ τὸ β̄ ἔτος Δαρείου Ὑστάσπους.
Πυθαγόρας φυσικὸς φιλόσοφος ἐγνωρίζετο.
Προεφήτευον ὕστατοι Ἀγγαῖος, καὶ Ζαχαρίας ὁ τοῦ Ἀδδώ, καὶ Μαλαχίας.
Ἔτος β Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. Ἐπληρώθη τὰ ο̄ ἔτη τῆς ἐρημίας τοῦ ἱεροῦ . . . . καὶ κατὰ μὲν Κῦρον ἡ τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ Ἰουδαίων ἔθνους ἐλευθερία γίνεται, καὶ ἡ συγχώρησις τῆς τοῦ ἱεροῦ οἰκοδομῆς. ὡς ἔργον δὲ χωρεῖ καὶ πληροῦται ὁ ναὸς κατὰ τὸ η ἔτος Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, καθ' ὃ ἱεράτευσεν Ἰησοῦς ὁ τοῦ Ἰωσεδὲκ
ἅμα

ΠΕΡΣΩΝ. ΡΩΜΑΙ. ΜΑΚΕΔ.

ἅμα Ζοροβάβελ τοῦ Σαλαθιὴλ, τῶν περιοίκων ἐν τῷ μεταξὺ χρόνῳ τὴν οἰκοδομὴν ἐπισχόντων. Συνάδει
„ δὲ τούτοις καὶ ὁ Κλήμης ἐν τῷ πρώτῳ Στρωματεῖ γράφων οὕτως· Καὶ ἔμεινεν ἡ αἰχμαλωσία ἔτη ο΄ κατα-
„ λήξασα εἰς τὸ β΄ ἔτος Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου τῶν Περσῶν, καὶ Ἀσσυρίων καὶ Αἰγυπτίων γενομένου βασιλέως.
„ ἐφ' οὗ Ἀγγαῖος καὶ Ζαχαρίας, καὶ ὁ ἐκ τῶν ιβ΄ Ἄγγελος προεφήτευσαν. Καὶ ταῦτα μὲν ὁ δηλωθεὶς ἀνήρ.
„ Περὶ δὲ τοῦ μέχρι δευτέρου ἔτους Δαρείου τὸ ο΄ τῆς ἐρημίας τοῦ ἱεροῦ ἔτος παρατεῖναι, μάρτυς ἐχέγγυος ὁ
„ προφήτης Ζαχαρίας ἔτους δευτέρου Δαρείου εἰπών, Κύριε παντοκράτωρ, ἕως τίνος οὐ μὴ ἐλεήσῃς τὴν
„ Ἱερουσαλὴμ, καὶ τὰς πόλεις Ἰούδα, ἃς ὑπερεῖδες τοῦτο ο΄ ἔτος;

Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων ἀνεῖλον Ἵππαρχον τύραννον, καθ' οὓς Λέαινα ἡ ἑταίρα ὑπ' αὐτῶν ἐξεταζομένη κατειπεῖν τοὺς συνωμότας, τὴν ἑαυτῆς ἀπέτρωγε γλῶσσαν.

	Γ.	ΚΘ.	ΛΕ.
	Δ.	Λ.	Λς.
ΑΦ.	Ε.	ΛΑ.	ΛΖ.
ΟΛ. ξς.	ς.	ΛΒ.	ΛΗ.
	Ζ.	ΛΓ.	ΛΘ.
	Η.	ΛΔ.	Μ.
	Θ.	ΛΕ.	ΜΑ.

Ἀπ' ἐντεῦθεν ἐνιαυτοῦ, ἐν ᾧ ὁ ἐν Ἱεροσολύμοις ναὸς πλέον ἐπληρώθη, ἕως τελευταίου ἔτους Ὑρκανοῦ Ἰουδαίων ἀρχιερέως καὶ βασιλέως, ὑστάτου γενομένου ἐκ γένους ἱερατικοῦ, ἔτη τυγχάνει υπγ΄, ὁπόσα αἱ ζ΄ καὶ ξβ΄ τοῦ Δανιὴλ προφητευόμεναι συνάγουσιν ἑβδομάδες.

Ὁμοῦ βασιλεῖς Ῥωμαίων ζ΄. Μεθ' οὓς λοιπὸν ὕπατοι ἀρξάμενοι ἀπὸ Κολλατίνου καὶ Βρούτου. εἶτα δήμαρχοι, καὶ δικτάτορες. μεθ' οὓς πάλιν ὕπατοι πάντες διεγένοντο ἔτεσι υογ΄, ἕως Ἰουλίου Καίσαρος πρώτου μοναρχήσαντος.

	ΠΕΡΣΩΝ.	ΜΑΚΕΔ.	ΥΠΑΤΩΝ.
ΟΛ. ξζ.	Ι.	ΜΒ.	
	ΙΑ.	ΜΓ.	
	ΙΒ.	ΜΔ.	
	ΙΓ.	ΜΕ.	

Αἰγινῆται ἐθαλασσοκράτησαν ἔτη ι΄.

ΟΛ. ξη.	ΙΔ.	Μς.	Λ. ΙΟΥΝΙΟΣ ΒΡΟΥΤΟΣ. Λ. ΤΑΡΚΥΝΙΟΣ ΚΟΛΛΑΤΙΝΟΣ.
ΑΦΙ.	ΙΕ.	ΜΖ.	Γ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΠΟΒΛΙΚΟΛΑΣ. Τ. ΛΟΥΚΡΗΤΙΟΣ.
	Ις.	ΜΗ.	Γ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΠΟΒΛΙΚΟΛΑΣ ΤΟ Γ. Μ. ΟΡΑΤΙΟΣ ΤΟ Β.
	ΙΖ.	ΜΘ.	ΣΠ. ΛΑΡΤΙΟΣ. Τ. ΕΡΜΙΝΙΟΣ ΑΚΥΛΙΝΟΣ.
ΟΛ. ξθ.	ΙΗ.	Ν.	Μ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΟΥΟΛΟΥΣΙΟΣ. Π. ΠΟΣΤΟΥΜΙΟΣ ΤΟΥΒΕΡΤΟΣ.

Τιμήσεως ἐν Ῥώμῃ γενομένης εὑρέθησαν μυριάδες ιβ΄ τοῦ πλήθους.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. Μακεδόνων ἐβασίλευσεν α΄ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ἔτη μγ΄.

	ΙΘ.	Α.	Γ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΠΟΒΛΙΚΟΛΑΣ ΤΟ Δ. Τ. ΛΟΥΚΡΗΤΙΟΣ ΤΟ Β.

Δικτάτωρ ἐν Ῥώμῃ πρῶτος κατεστάθη Ῥοῦφος Λάρκιος.

ΠΕΡΣΩΝ. ΜΑΚΕΔ. ΥΠΑΤΩΝ.

Κ. Β. Π. ΠΟΣΘΟΥΜΙΟΣ ΤΟΥΒΕΡΤΟΣ ΤΟ Β. ΑΓΡΙΠΠΑΣ ΜΕΝΕΝΙΟΣ.

ΚΑ. Γ. ΟΠΙΤΕΡ ΒΕΡΓΙΝΙΟΣ ΤΡΙΚΟΣΤΟΣ. ΣΠ. ΚΑΣΣΙΟΣ ΟΥΙΣΚΕΛΛΙΝΟΣ.

ΟΛ. Ο. ΚΒ. Δ. ΠΟΣΤΟΥΜΙΟΣ ΚΟΜΙΝΙΟΣ ΑΥΡΟΥΓΚΟΣ. Τ. ΛΑΡΤΙΟΣ ΦΛΑΒΟΣ.

Ἑλλάνικος ἱστοριογράφος, καὶ Δημόκριτος φιλόσοφος, καὶ Ἡράκλειτος ὁ Σκοτεινὸς, καὶ Ἀναξαγόρας φυσικὸς φιλόσοφος ἐγνωρίζοντο.

ΚΓ. Ε. ΣΕΡ. ΣΟΥΛΠΙΤΙΟΣ ΚΑΜΕΡΙΝΟΣ. Μ. ΤΟΥΛΛΙΟΣ ΛΟΓΓΟΣ.

ΚΔ. ϛ. Π. ΟΥΕΤΟΥΡΙΟΣ ΓΕΜΙΝΟΣ. Τ. ΑΙΒΟΥΤΙΟΣ ΕΛΟΥΑΝΟΣ.

ΑΦΚ. ΚΕ. Ζ. Τ. ΛΑΡΤΙΟΣ ΦΛΑΒΟΣ ΤΟ Β. ΚΟΙΝΤΟΣ ΚΛΟΙΛΙΟΣ.

Πυθαγόρας ὁ φιλόσοφος τέθνηκεν ἐτῶν ϙϛ, οἱ δὲ οε.

ΟΛ. ΟΑ. Κϛ. Η. Α. ΣΕΜΠΡΩΝΙΟΣ ΑΤΡΑΤΙΝΟΣ. Μ. ΜΙΝΟΥΚΙΟΣ ΑΥΓΟΥΡΙΝΟΣ.

Αἰσχύλος τραγῳδοποιὸς ἐγνωρίζετο.

ΚΖ. Θ. Α. ΠΟΣΤΟΥΜΙΟΣ ΑΛΒΟΣ. Τ. ΟΥΙΡΓΙΝΙΟΣ ΤΡΙΚΟΣΤΟΣ.

Λατῖνοι Ῥωμαίων ἀπέστησαν.

ΚΗ. Ι. Μ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΣΑΒΙΝΟΣ. Π. ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ ΠΡΙΣΚΟΣ.

Ἐν Ῥώμῃ ὁ δῆμος ἀπέστη τῆς συγκλήτου.

ΚΘ. ΙΑ. Α. ΟΥΕΡΓΙΝΙΟΣ ΤΡΙΚΟΣΤΟΣ. Τ. ΟΥΕΤΟΥΡΙΟΣ ΓΕΜΙΝΟΣ.

Λ. ΙΒ. ΣΠ. ΚΑΣΣΙΟΣ ΟΥΙΣΚΕΛΛΙΝΟΣ ΤΟ Β. ΠΟΣΤΟΥΜΙΟΣ ΚΟΜΙΝΙΟΣ ΤΟ Β.

ΟΛ. ΟΒ. ΛΑ. ΙΓ. Τ. ΓΕΓΑΝΙΟΣ ΜΑΚΕΡΙΝΟΣ. Π. ΜΙΝΟΥΚΙΟΣ ΑΥΓΟΥΡΙΝΟΣ.

ΛΒ. ΙΔ. Α. ΣΕΜΠΡΩΝΙΟΣ ΑΤΡΑΤΙΝΟΣ ΤΟ Β. Μ. ΜΙΝΟΥΚΙΟΣ ΑΥΓΟΥΡΙΝΟΣ ΤΟ Β.

ΛΓ. ΙΕ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΣΟΥΛΠΙΚΙΟΣ ΚΑΜΕΡΙΝΟΣ. ΣΠ. ΛΑΡΤΙΟΣ ΦΛΑΟΥΟΣ ΤΟ Β.

Πανύασις ποιητὴς ἐγνωρίζετο.

ΟΛ. ΟΓ. ΛΔ. Ιϛ. Γ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΙΟΥΛΟΣ. Π. ΠΙΝΑΡΙΟΣ ΡΟΥΦΟΣ.

ΑΦΛ. ΛΕ. ΙΖ. ΣΠ. ΝΑΥΤΙΟΣ ΡΟΥΤΙΛΟΣ. ΣΕΞ. ΦΟΥΡΙΟΣ. ΜΕΔΟΥΛΛΙΝΟΣ.

Γέλων Συρακουσῶν ἐκράτησεν ἔτη ιζ.

Λϛ. ΙΗ. Γ. ΑΚΥΛΙΟΣ ΤΟΥΣΚΟΣ. Τ. ΣΙΚΙΝΙΟΣ ΣΑΒΙΝΟΣ.

Πίνδαρος καὶ Σιμωνίδης μελοποιοὶ ἐγνωρίζοντο.

ΞΕΡΞΗΣ. Περσῶν ἐβασίλευσεν ὁ ΞΕΡΞΗΣ Δαρείου ἔτη κ.

Α. ΙΘ. ΣΠ. ΚΑΣΣΙΟΣ ΟΥΙΣΚΕΛΛΙΝΟΣ ΤΟ Γ. ΠΡΟΚΛΟΣ ΟΥΕΡΓΙΝΙΟΣ ΤΡΙΚΟΣΤΟΣ.

Β.

ΠΕΡΣΩΝ. ΜΑΚΕΔ. ΥΠΑΤΩΝ.

Εν Ρώμη Ποπιλία τις παρθένος ἐπὶ διαφθορᾷ καταγνωσθεῖσα ζῶσα κατωρύγη.

ΟΛ. ΟΔ. Β. Κ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΑΒΙΟΣ ΟΥΙΒΟΥΛΑΝΟΣ. ΣΕΡ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ.

Ξέρξης Αἴγυπτον παρέλαβεν.
Αριστείδης ἐξωστρακίσθη.

Γ. ΚΑ. Λ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΜΑΜΕΡΚΙΝΟΣ. Κ. ΦΑΒΙΟΣ ΟΥΙΒΟΥΛΑΝΟΣ.

Χοιρίλος καὶ Φρυνίχος ἐγνωρίζοντο.

Δ. ΚΒ. Μ. ΦΑΒΙΟΣ ΟΥΙΒΟΥΛΑΝΟΣ. Λ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΠΟΤΙΤΟΣ.

Οἱ περὶ Διαγόραν φυσικοὶ φιλόσοφοι ἤκμαζον.

Ε. ΚΓ. Γ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΙΟΥΛΟΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΟΥΙΒΟΥΛΑΝΟΣ ΤΟ Β.

Ξέρξης εἰς Ἀθήνας ἐλθὼν ἐνέπρηζεν αὐτὰς ἐπὶ Καλλιάδου Ἀθηναίων ἄρχοντος.

ΟΛ. ΟΕ. ς. ΚΔ. ΚΑΙΣΩΝ ΦΑΒΙΟΣ ΟΥΙΒΟΥΛΑΝΟΣ ΤΟ Β. ΣΠ. ΦΟΥΡΙΟΣ ΦΟΥΣΟΣ.

Η ἐν Θερμοπύλαις μάχη, καὶ ἡ ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχία.

Ζ. ΚΕ. ΓΝ. ΜΑΝΛΙΟΣ ΒΟΥΛΣΩΝ. Μ. ΦΑΒΙΟΣ ΟΥΙΒΟΥΛΑΝΟΣ.

Ἀθηναῖοι τὸν Πειραιᾶ ἐτείχισαν.

Η. Κς. ΚΑΙΣΩΝ ΦΑΒΙΟΣ ΟΥΙΒΟΥΛΑΝΟΣ ΤΟ Γ. Τ. ΟΥΕΡΓΙΝΙΟΣ ΤΡΙΚΟΣΤΟΣ.

Αἰσχύλος τραγῳδοποιὸς ἐγνωρίζετο.

ΑΦΜ. Θ. ΚΖ. Λ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΜΑΜΕΡΚΙΝΟΣ ΤΟ Β. Γ. ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ ΣΤΡΟΥΚΤΟΣ.

ΟΛ. Ος. Ι. ΚΗ. Γ. ΟΡΑΤΙΟΣ ΠΟΥΛΒΙΛΛΟΣ. Τ. ΜΕΝΕΝΙΟΣ ΛΑΝΑΤΟΣ.

ΙΑ. ΚΘ. Α. ΟΥΙΡΓΙΝΙΟΣ ΤΡΙΚΟΣΤΟΣ. ΣΠ. ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ ΣΤΡΟΥΚΤΟΣ.

Ἱέρων Συρακουσίων ἐτυράννει, καὶ ὅλης Σικελίας.

ΙΒ. Λ. Π. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΠΟΒΛΙΚΟΛΑΣ. Γ. ΝΑΥΤΙΟΣ ΡΟΥΤΙΛΟΣ.

ΙΓ. ΛΑ. Λ. ΦΟΥΡΙΟΣ ΜΕΔΟΥΛΛΙΝΟΣ. Α. ΜΑΝΛΙΟΣ ΒΟΥΛΣΩΝ.

Πίνδαρος ἐγνωρίζετο.

ΟΛ. ΟΖ. ΙΔ. ΛΒ. Λ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΜΑΜΕΡΚΙΝΟΣ ΤΟ Γ. ΟΥΟΠΙΣΚΟΣ ΙΟΥΛΙΟΣ ΙΟΥΛΟΣ.

Θεμιστοκλῆς εἰς Πέρσας φεύγει.

ΙΕ. ΛΓ. Π. ΦΟΥΡΙΟΣ ΜΕΔΟΥΛΛΙΝΟΣ. Λ. ΠΙΝΑΡΙΟΣ ΜΑΜΕΡΚΙΝΟΣ.

Σοφοκλῆς τραγῳδοποιὸς πρῶτον ἐπεδείξατο.

Ις.

ΠΕΡΣΩΝ. ΜΑΚΕΔ. ΥΠΑΤΩΝ.

ΙϚ. ΛΔ. Τ. ΚΥΝΤΙΟΣ ΒΑΡΒΑΤΟΣ. ΑΠΠΙΟΣ ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΣΑΒΙΝΟΣ.

Εν Ρώμῃ Σουΐα παρθένος φθαρεῖσα κατωρύγη ζῶσα.

ΙΖ. ΛΕ. Λ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΠΟΤΙΤΟΣ. ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΜΑΜΕΡΚΙΝΟΣ.

Ευριπίδης ἐγνωρίζετο.

ΟΛ. ΟΗ. ΙΗ. ΛϚ. Λ. ΟΥΕΡΓΙΝΙΟΣ ΤΡΙΚΟΣΤΟΣ. ΝΟΥΜΙΚΙΟΣ ΠΡΙΣΚΟΣ.

Ηρόδοτος Αλικαρνασεὺς ἱστοριογράφος ἐγνωρίζετο.

ΑΦΝ. ΙΘ. ΛΖ. Τ. ΚΥΝΤΙΟΣ ΒΑΡΒΑΤΟΣ ΤΟ Β. ΚΟΙΝΤΟΣ ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ ΠΡΙΣΚΟΣ.

Βακχυλίδης ἤκμαζεν.
Ζεῦξις ζωγράφος ἐγνωρίζετο.

Κ. ΛΗ. ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΜΑΜΕΡΚΙΝΟΣ ΤΟ Β. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΑΒΙΟΣ ΟΥΙΒΟΥΛΑΝΟΣ.

Θεμιστοκλῆς αἷμα ταύρειον πιὼν τελευτᾷ.
Σωκράτης ἐγεννήθη.

ΑΡΤΑΒΑΝΟΣ. Περσῶν ἐβασίλευσεν ϛ ΑΡΤΑΒΑΝΟΣ μῆνας ζ.

Α. ΛΘ. ΣΠ. ΠΟΣΤΟΥΜΙΟΣ ΑΛΒΟΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ ΠΡΙΣΚΟΣ ΣΤΡΟΥΚΤΟΣ ΤΟ Β.

Λίθος ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἔπεσεν ἐν ποταμοῖς Αἰγός.

ΑΡΤΑΞΕΡΞΗΣ. Περσῶν ἐβασίλευσεν ζ ΑΡΤΑΞΕΡΞΗΣ ὁ ἐπικληθεὶς Μακρόχειρ ἔτη μ.

ΟΛ. ΟΘ. Α. Μ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΑΒΙΟΣ ΟΥΙΒΟΥΛΑΝΟΣ ΤΟ Β. ΚΥΝΤΙΟΣ ΒΑΡΒΑΤΟΣ ΤΟ Γ.

Τὰ κατὰ τὴν Εσθὴρ καὶ Μαρδοχαῖον φασί τινες ἐν τοῖς χρόνοις τούτοις γεγενῆσθαι. ἐγὼ δὲ οὐ πείθομαι. οὐ γὰρ ἂν ἐσιώπησε τὰς κατ' αὐτὸν πράξεις ἡ τοῦ Εσδρα γραφή, ἥτις κατὰ τὸν Αρταξέρξην ἱστορεῖ Εσδραν καὶ Νεεμίαν ἐκ Βαβυλῶνος ἀνεληλυθέναι, καὶ τὰς ἀναφερομένας αὐτῶν πράξεις γεγονέναι.

Β. ΜΑ. Λ. ΠΟΣΤΟΥΜΙΟΣ ΑΛΒΟΣ. ΣΠ. ΦΟΥΡΙΟΣ ΜΕΔΟΥΛΛΙΝΟΣ ΦΟΥΣΟΣ.

Γ. ΜΒ. Π. ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ ΠΡΙΣΚΟΣ. Λ. ΑΙΒΟΥΤΙΟΣ ΕΛΟΥΑΣ.

Δ. ΜΓ. Λ. ΛΟΥΚΡΗΤΙΟΣ. Τ. ΟΥΕΤΟΥΡΙΟΣ ΓΕΜΙΝΟΣ.

Σικελίας δημοκρατία.
Κίμων ἐπ' Ευρυμέδοντι ποταμῷ Πέρσας ἐνίκα ναυμαχίᾳ καὶ πεζομαχίᾳ. καὶ ὁ Μηδικὸς πόλεμος ἐπαύσατο.
Ηλίου ἔκλειψις.
Αναξαγόρας θνήσκει.

ΠΕΡΔΙΚΚΑΣ. Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ια ΠΕΡΔΙΚΚΑΣ ἔτη κη.

ΟΛ. Π. Ε. ΜΔ. Π. ΟΥΟΛΟΥΜΝΙΟΣ ΑΜΙΝΤΙΝΟΣ. ΣΕΡ. ΣΟΥΛΠΙΤΙΟΣ ΚΑΜΕΡΙΝΟΣ.

Εσδρας

ΠΕΡΣ. ΜΑΚΕΔ. ΥΠΑΤΩΝ.

Εσδρας ἱερεὺς παρὰ Ιουδαίοις ἐγνωρίζετο, καθ' ὃν ἀρχιερεὺς ἦν Ελιασὶβ υἱὸς Ιωακεὶμ τοῦ υἱοῦ Ιησοῦ τοῦ Ιωσεδέκ. ἦν δὲ Εσδρας γραμματεὺς νόμων ἱερῶν διδάσκαλος ἐπιφανὴς, τῶν ἀπὸ Βαβυλῶνος ἐπὶ τὴν Ιουδαίαν ἐπανελθόντων.

Ϛ. Β. Π. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΠΟΒΛΙΚΟΛΑΣ ΤΟ Β̄. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΣΑΒΙΝΟΣ.

Ζ. Γ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΑΒΙΟΣ ΟΥΙΒΟΥΛΑΝΟΣ ΤΟ Γ̄. Λ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΚΟΣΣΟΣ.

ΑΦΧ. Η. Δ. Γ. ΝΑΥΤΙΟΣ. ΡΟΥΤΙΛΟΣ ΤΟ Β̄. Λ. ΜΙΝΟΥΚΙΟΣ ΑΥΓΟΥΡΙΝΟΣ.

Εμπεδοκλῆς καὶ Παρμενίδης φιλόσοφοι φυσικοὶ ἐγνωρίζοντο.
Ζήνων καὶ Ηράκλειτος ὁ Σκοτεινὸς ἤκμαζον.

ΟΛ. ΠΑ. Θ. Ε. Γ. ΟΡΑΤΙΟΣ ΠΟΥΛΒΙΛΛΟΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΜΙΝΟΥΚΙΟΣ ΑΥΓΟΥΡΙΝΟΣ.

Φερεκύδης ὁ δεύτερος ἱστοριογράφος ἐγνωρίζετο.

Ι. Ϛ. Μ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ. ΣΠ. ΟΥΕΡΓΙΝΙΟΣ ΤΡΙΚΟΣΤΟΣ.

Κρατῖνος, καὶ Πλάτων οἱ Κωμικοὶ ἤκμαζον.

ΙΑ. Ζ. Τ. ΡΩΜΙΛΙΟΣ. Π. ΟΥΕΤΟΥΡΙΟΣ ΓΕΜΙΝΟΣ.

ΙΒ. Η. ΣΠ. ΤΑΡΠΗΙΟΣ ΚΑΠΙΤΩΝ. Α. ΑΤΕΡΙΟΣ.

Εν Ρώμῃ Κλαρίων ἀγὼν ἑκατονταετὴς ἤχθη.

ΟΛ. ΠΒ. ΙΓ. Θ. ΣΕΞ. ΚΥΝΤΙΛΙΟΣ ΝΕΠΩΣ. Π. ΟΡΑΤΙΟΣ.

Νόμους ἐκ τῆς Ελλάδος Ρωμαῖοι μετεστείλαντο, ἀφ' ὧν τὰς δώδεκα δέλτους συνέθηκαν.

ΙΔ. Ι. Π. ΣΕΣΤΙΟΣ ΚΑΠΙΤΩΛΕΙΝΟΣ. Τ. ΜΕΝΕΝΙΟΣ ΛΑΝΑΤΟΣ.

Κράτης ὁ Κωμικὸς, καὶ Τελέσιλλα, καὶ Πράξιλλα, καὶ Κλεοβουλίνα ἐγνωρίζοντο.

ΙΕ. ΙΑ. Ο τῆς Ηρας νεὼς ἐνεπρήσθη.

ΙϚ. ΙΒ.

Αβαρις Υπερβόρειος χρησμολόγος ἐγνωρίζετο.

ΟΛ. ΠΓ. ΙΖ. ΙΓ.

ΑΦΟ. ΙΗ. ΙΔ. Λ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΠΟΒΛΙΚΟΛΑΣ ΠΟΤΙΤΟΣ. Μ. ΟΡΑΤΙΟΣ ΒΑΡΒΑΤΟΣ.

ΙΘ. ΙΕ. ΛΑΡΤΙΟΣ ΕΡΜΙΝΙΟΣ ΑΚΥΛΙΝΟΣ. Τ. ΟΥΕΡΓΙΝΙΟΣ ΤΡΙΚΟΣΤΟΣ.

Δήμαρχοι ἐν Ρώμῃ καὶ ἀγορανόμοι ᾑρέθησαν, μηκέτι ὄντων ὑπάτων.

Κ. ΙϚ. Μ. ΓΕΓΑΝΙΟΣ ΜΑΚΕΡΙΝΟΣ. Γ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΙΟΥΛΟΣ.

Αθηναῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι σπονδὰς ἐποιήσαντο πρὸς ἀλλήλους τριακοντούτεις.
Ηρόδοτος ἐτιμήθη παρὰ τῆς Αθηναίων βουλῆς ἐπαναγνοὺς αὐτοῖς τὰς βίβλους.

	ΠΕΡΣΩΝ.	ΜΑΚΕΔ.	ΥΠΑΤΩΝ.
ΟΛ. ΠΔ.	ΚΑ.	ΙΖ.	Τ. ΚΥΝΤΙΟΣ ΒΑΡΒΑΤΟΣ ΤΟ Δ. ΑΓΡΙΠΠΑΣ ΦΟΥΡΙΟΣ ΜΕΔΟΥΛΛΙΝΟΣ.
	ΚΒ.	ΙΗ.	Μ. ΓΕΝΟΥΚΙΟΣ ΑΥΓΟΥΡΕΙΝΟΣ. Γ. ΚΟΥΤΙΟΣ ΦΙΛΩΝ.

Εὐριπίδης τραγῳδοποιὸς ἐγνωρίζετο.
Πρωταγόρας ὁ σοφιστὴς ἤκμαζεν. Τούτου Ἀθηναῖοι τὰς βίβλους ἐψηφίσαντο καῦσαι.

	ΚΓ.	ΙΘ.	Α. ΣΕΜΠΡΩΝΙΟΣ ΑΤΡΑΤΕΙΝΟΣ. Λ. ΠΑΠΕΙΡΙΟΣ ΜΟΥΓΙΛΛΑΝΟΣ.
	ΚΔ.	Κ.	Μ. ΓΕΓΑΝΙΟΣ ΜΑΚΕΡΙΝΟΣ ΤΟ Β. Τ. ΚΥΝΤΙΟΣ ΒΑΡΒΑΤΟΣ.
ΟΛ. ΠΕ.	ΚΕ.	ΚΑ.	Μ. ΦΑΒΙΟΣ ΟΥΙΒΟΥΛΑΝΟΣ. ΠΟΣΤΟΥΜΟΣ ΑΙΒΟΥΤΙΟΣ ΕΛΟΥΑΣ.

Ἐν Ῥώμῃ πάλιν ὕπατοι.

	ΚϚ.	ΚΒ.	Γ. ΦΟΥΡΙΟΣ ΠΑΚΙΛΟΣ. Μ. ΠΑΠΕΙΡΙΟΣ ΚΡΑΣΣΟΣ.

Φειδίας τὴν ἐλεφαντίνην Ἀθηνᾶν ἐποίησεν.
Θεαίτητος μαθηματικὸς ἤνθει.

	ΚΖ.	ΚΓ.	ΠΡΟΚΛΟΣ ΓΕΓΑΝΙΟΣ ΜΑΚΕΡΙΝΟΣ. Λ. ΜΕΝΕΝΙΟΣ ΛΑΝΑΤΟΣ.
ΑΦΠ.	ΚΗ.	ΚΔ.	Τ. ΚΥΝΤΙΟΣ ΒΑΡΒΑΤΟΣ. ΑΓΡΙΠΠΑΣ ΜΕΝΕΝΙΟΣ ΛΑΝΑΤΟΣ.

Εὔπολις καὶ Ἀριστοφάνης κωμικοί, Σοφοκλῆς τε ὁ τραγῳδοποιὸς ἐγνωρίζετο.
Ἐν Ἰταλίᾳ Καμπανῶν ἔθνος συνέστη.

ΟΛ. ΠϚ.	ΚΘ.	ΚΕ.	

Δημόκριτος Ἀβδηρίτης φυσικὸς φιλόσοφος ἐγνωρίζετο, καὶ Ἐμπεδοκλῆς ὁ Ἀκραγαντῖνος, καὶ Ἱπποκράτης Κῷος ἰατρός, Γοργίας, καὶ Πρόδικος. ὡς δέ τινες, καὶ Ζήνων, καὶ Παρμενίδης κατὰ τούτους ἤκμαζον.

	Λ.	ΚϚ.	Μ. ΓΕΓΑΝΙΟΣ ΜΑΚΕΡΙΝΟΣ ΤΟ Γ. Λ. ΣΕΡΓΙΟΣ ΦΙΔΗΝΑΣ.

Σωκράτης φιλόσοφος καθαρτικὸς ἦν.

	ΛΑ.	ΚΖ.	Μ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ. Λ. ΠΑΠΕΙΡΙΟΣ ΚΡΑΣΣΟΣ.
	ΛΒ.	ΚΗ.	Γ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΙΟΥΛΟΣ ΤΟ Ι. Λ. ΟΥΕΡΓΙΝΙΟΣ ΤΡΙΚΟΣΤΟΣ.

Νεεμίας ἐκ φυλῆς Ἰούδα οἰνοχόος Ἀρταξέρξου αἰτήσας τὸν βασιλέα ἀφίξιν εἰς Ἱερουσαλὴμ ἐκ Βαβυλῶνος, τὴν πόλιν τε αὐτοῖς τείχεσιν ἤγειρεν. ἡ δὲ ᾠκοδομήθη πλατεῖα καὶ περίτειχος κατὰ τὴν πρόρρησιν Δανιὴλ τοῦ προφήτου, εἰκοστῷ ἔτει Ἀρταξέρξου τοῦ Μακρόχειρος ἀρξαμένου τοῦ ἔργου, καὶ πληρωθέντος κατὰ τὸ λβ' ἔτος αὐτοῦ, ὡς ἱστορεῖ ἡ τοῦ Ἔσδρα γραφή, ἐπὶ ἀρχιερέως Ἰωδαὲ υἱοῦ Ἰακείμ. Μετὰ τὸν Ἰωδαέ, Ἰωάννης ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἀρχιεράτευσεν ὁ κατὰ Ἀλέξανδρον γενόμενος ὕστερον τὸν Μακεδόνα. Τὰς μέντοι ο' ἑβδομάδας παρὰ τῷ Δανιὴλ, ἕως Χριστοῦ ἡγουμένου, ἐντεῦθεν εἴ τις ἀριθμήσειεν, αἳ γίνονται ἔτη υϙ', εὕροι ἂν αὐτὰς ἐπὶ Νέρωνα Ῥωμαίων αὐτοκράτορα πεπερασμένας, καθ' ὃν πολιορκεῖσθαι ἀρξαμένη ἡ πόλις, μετὰ Νέρωνα, ἐπὶ τοῦ Οὐεσπασιανοῦ, τὴν ἐσχάτην ἅλωσιν ὑπέμεινε.

Ἕως μὲν οὖν Ἔσδρα καὶ Νεεμίου αἱ ἐνδιάθετοι Ἑβραϊκαὶ γραφαί. Τὰ δὲ μετὰ ταῦτα συμβάντα, ἢ πραχθέντα, ἕως τῆς θείας σαρκώσεως, τοῖς Ἰουδαίοις Ἰώσηπος ἐν τοῖς Μακκαβαϊκοῖς ἱστορεῖ, καὶ Ἀφρικανὸς μετ' αὐτὸν ἐν ἐπιτόμῳ.

ΑΡΧΕ-

ΠΕΡΣΩΝ. ΜΑΚΕΔ. ΥΠΑΤΩΝ.

ΑΡΧΕ-ΛΑΟΣ. Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ιβ΄ ΑΡΧΕΛΑΟΣ ἔτη κδ.

ΟΛ. ΠΖ. ΛΓ. Α. Γ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΙΟΥΛΟΣ ΤΟ Γ. Λ. ΟΥΕΡΓΙΝΙΟΣ ΤΡΙΚΟΣΤΟΣ ΤΟ Β.

Ο Πελοποννησιακὸς συνέστη πόλεμος.

ΛΔ. Β. Βακχυλίδης μελοποιὸς ἐγνωρίζετο.

ΛΕ. Γ. Ἀθηναίοις ἐπέστη ὁ λιμός.

Θουκυδίδης ὁ συγγραφεὺς παρ' Ἀθηναίοις ἤκμαζεν.

Λϛ. Δ. Τ. ΚΥΝΤΙΟΣ ΠΕΝΝΟΣ. Γ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΜΕΝΤΩΝ.

ΟΛ. ΠΗ. ΛΖ. Ε. Λ. ΠΑΠΕΙΡΙΟΣ ΚΡΑΣΣΟΣ ΤΟ Β. Λ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΙΟΥΛΟΣ.

Εὔπολις καὶ Ἀριστοφάνης κωμῳδοποιοὶ ἐγνωρίζοντο.

ΑΦϞ. ΛΗ. ϛ. Λ. ΣΕΡΓΙΟΣ ΦΙΔΗΝΑΣ ΤΟ Β. ΟΣΤΟΣ ΛΟΥΚΡΗΤΙΟΣ.

Ἐρράγη ἐν Σικελίᾳ τὸ Αἰτναῖον ὄρος, καὶ ἐξῆλθε πῦρ.

ΛΘ. Ζ. Τ. ΚΥΝΤΙΟΣ ΠΕΝΝΟΣ. Α. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΚΟΣΣΟΣ.

Σεισμῶν γενομένων ἡ πρὸς Λοκροῖς Ἀταλάντη διαιρεθεῖσα νῆσος ἐγένετο.

Μ. Η. Γ. ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ. Λ. ΠΑΠΕΙΡΙΟΣ ΜΟΥΓΙΛΛΑΝΟΣ ΤΟ Β.

Πλάτων γεννᾶται.
Περσῶν ἐβασίλευσεν η΄ ΞΕΡΞΗΣ μῆνας β΄.

ΔΑΡΕΙΟΣ. Περσῶν ἐβασίλευσεν θ΄ ΔΑΡΕΙΟΣ, ὁ ἐπικληθεὶς Νόθος, ἔτη ιθ΄.

ΟΛ. ΠΘ. Α. Θ. Λακεδαιμόνιοι πρὸς Ἀθηναίους ἐσπείσαντο.

Β. Ι.

Γ. ΙΑ. Εὔδοξος ὁ Κνίδιος ἐγνωρίζετο.

Δ. ΙΒ. Λ. ΣΕΜΠΡΩΝΙΟΣ ΑΤΡΑΤΙΝΟΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΑΒΙΟΣ ΟΥΙΒΟΥΛΑΝΟΣ.

Λακεδαιμόνιοι ἀπῴκισαν Ἡράκλειαν.

ΟΛ. Ϟ. Ε. ΙΓ.

ϛ. ΙΔ. Τ. ΚΥΝΤΙΟΣ ΚΑΠΙΤΩΛΙΝΟΣ. ΦΑΒΙΟΣ ΟΥΙΒΟΥΛΑΝΟΣ.
Ἀθηναίων συμφορὰ ἐν Σικελίᾳ.

Ζ. ΙΕ.

ΑΧ. Η. Ιϛ.

ΟΛ. ϞΑ. Θ. ΙΖ.

ΠΕΡΣ. ΜΑΚΕΔ. ΥΠΑΤΩΝ.

Ι. ΙΗ.

ΙΑ. ΙΘ.

Αἰγυπτος ἀπέστη Περσῶν.
Πάλιν Αἰγυπτίων ὀγδόη εἰκοστὴ δυναστεία.

ΠΕΡΣ. ΜΑΚΕΔ. ΑΙΓΥΠΤ. ΥΠΑΤΩΝ.

ΑΜΥΡΤΑΙΟΣ Σαΐτης ἐβασίλευσεν ἔτη ϛ.

ΙΒ. Κ. Α.

ΟΛ. ϞΒ. ΙΓ. ΚΑ. Β.

ΙΔ. ΚΒ. Γ. Μ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΚΟΣΣΟΣ. Λ. ΦΟΥΡΙΟΣ ΜΕΔΟΥΛΛΙΝΟΣ.

ΙΕ. ΚΓ. Δ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΑΒΙΟΣ ΑΜΒΟΥΣΤΟΣ. Γ. ΦΟΥΡΙΟΣ ΠΑΚΙΛΟΣ.

Ιϛ. ΚΔ. Ε. Μ. ΠΑΠΕΙΡΙΟΣ ΜΟΥΓΙΛΛΑΚΟΣ. ΣΠ. ΝΑΥΤΙΟΣ ΡΟΥΤΙΛΟΣ.

ΟΡΕΣΤΗΣ. Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ιγ ΟΡΕΣΤΗΣ ἔτη γ.

ΟΛ. ϞΓ. ΙΖ. Α. ϛ. ΓΝ. ΚΟΡΝΕΛΙΟΣ ΚΟΣΣΟΣ. Λ. ΦΟΥΡΙΟΣ ΜΕΔΟΥΛΛΙΝΟΣ ΤΟ Β.

Εὐριπίδης τελευτᾷ, καὶ .... καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἀθήναις.
Αἰγυπτίων εἰκοστὴ ἐνάτη βασιλεία Μενδήσιοι, βασιλεῖς δ.

ΝΕΦΕΡΙΤΗΣ. Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν α ΝΕΦΕΡΙΤΗΣ ἔτη ϛ.

ΑΧΙ. ΙΗ. Β. Α.

ΙΘ. Γ. Β.

Περσῶν ἐβασίλευσεν ια ΑΡΤΑΞΕΡΞΗΣ ὁ ἐπικληθεὶς Μνήμων, ὁ Δαρείου καὶ Παρυσάτιδος, ἔτη μ. Κατὰ τοῦτον Ἐσθήρα ἱστορία, ὁ δὴ αὐτός ἐστιν ὁ παρὰ μὲν Ἑβραίοις Ἀσουῆρος, παρὰ δὲ τοῖς ο ἑρμηνευταῖς Ἀρταξέρξης.

ΑΡΤΑΞΕΡΞΗΣ. ΑΡΧΕΛΑΟΣ. Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ιδ ΑΡΧΕΛΑΟΣ ἔτη δ.

Α. Α. Γ.

ΟΛ. ϞΔ. Β. Β. Δ.

Γ. Γ. Ε.

Δ. Δ. ϛ. Διονύσιος Σικελίας ἐτυράννησεν.

Ἀθηναῖοι ἐτυραννήθησαν.

Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ιε ΑΜΥΝΤΑΣ ἔτος α.

ΑΜΥΝΤΑΣ. ΑΧΩΡΙΣ. Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν β ΑΧΩΡΙΣ ἔτη ιβ.

Ε. Α. Α. Ἰσοκράτης ὁ ῥήτωρ ἐγνωρίζετο.

Δημό-

	ΠΕΡΣ.	ΜΑΚΕΔ.	ΑΙΓΥΠΤ.	ΥΠΑΤΩΝ.
				Δημόκριτος πλεῦσα ζήσας ἔτη ρ.
				Ἀλκιβιάδην ἀνεῖλε Φαρνάβαζος.
				Κύρου Πέρσου ἀνάβασις, ἣν ἱστορεῖ Ξενοφῶν ὁ Γρύλλου.
				Οἱ ἐν Ἀθήναις τύραννοι κατελύθησαν.
				Ἀθηναῖοι ἤρξαντο στοιχείοις κδ χρῆσθαι πρότερον ις χρώμενοι.
		ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ.		Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ις ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ ἔτος α.
ΟΛ. ϞΕ.	Ϛ.	Α.	Β.	Ξενοφῶν ὁ Γρύλλου, καὶ Κτησίας ἐγνωρίζοντο.
		ΑΜΥΝΤΑΣ.		Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ΑΜΥΝΤΑΣ ἔτη ϛ.
	Ζ.	Α.	Γ.	Σωκράτης ὁ φιλόσοφος ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ πιὼν τὸ κώνειον ἀπέθανε ζήσας ἔτη Ϟ.
	Η.	Β.	Δ.	Ὁ ἐν Ἐφέσῳ ναὸς αὖθις ἐνεπρήσθη.
ΑΧΚ.	Θ.	Γ.	Ε.	Πλάτων, καὶ ἄλλοι Σωκρατικοὶ ἤνθουν.
ΟΛ. Ϟϛ.	Ι.	Δ.	Ϛ.	Διογένης Ικεσίου ὁ κυνικὸς ἐγνωρίζετο.
	ΙΑ.	Ε.	Ζ.	
	ΙΒ.	Ϛ.	Η.	Διονύσιος Σικελίας ἐτυράννει.
		ΑΡΓΕΙΟΣ.		Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ιη ΑΡΓΕΙΟΣ ἔτη β.
	ΙΓ.	Α.	Θ.	
ΟΛ. ϞΖ.	ΙΔ.	Β.	Ι.	Λ. ΛΟΥΚΡΕΤΙΟΣ ΦΛΑΟΥΟΣ. ΣΕΡ. ΣΟΥΛΠΙΤΙΟΣ ΚΑΜΕΡΕΙΝΟΣ.
				Εὔδοξος ἀστρόλογος ἐγνωρίζετο.
				Γαλάται, οἱ καὶ Κελτοὶ, Ῥώμης ἐκράτησαν, πλὴν τοῦ Καπιτωλίου.
		ΑΜΥΝΤΑΣ.		Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ιθ ΑΜΥΝΤΑΣ ἔτη ιη.
	ΙΕ.	Α.	ΙΑ.	Λ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΠΟΤΙΤΟΣ. Μ. ΜΑΝΛΙΟΣ ΚΑΠΙΤΩΛΕΙΝΟΣ.
	Ιϛ.	Β.	ΙΒ.	
			ΨΑΜΜΟΥΘΙΣ.	Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν γ ΨΑΜΜΟΥΘΙΣ ἔτος ἕν. Μεθ' ὃν δ ΝΕΦΕΡΙΤΗΣ μῆνας δ.
	ΙΖ.	Γ.	Α.	Πλάτων φιλόσοφος ἤκμαζεν.
			ΜΟΥΘΙΣ.	Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ε ΜΟΥΘΙΣ ἔτος α.
ΟΛ. ϞΗ.	ΙΗ.	Δ.	Α.	
				Αἰγυπτίων δυναστεία λ Σεβεννυτῶν. ΝΕΚΤΑΝΕΒΙΣ ἔτη ιη.
ΑΥΛ.	ΙΘ.	Ε.	Α.	Εὐαγόρας βασιλεὺς τῆς Κύπρου ἤρξατο.

	ΠΕΡΣΩΝ.	ΜΑΚΕΔ.	ΑΙΓΥΠΤ.	ΥΠΑΤΩΝ.
	Κ.	ϛ.	Β.	
	ΚΑ.	Ζ.	Γ.	
ΟΛ. ϞΘ.	ΚΒ.	Η.	Δ.	
	ΚΓ.	Θ.	Ε.	
	ΚΔ.	Ι.	ϛ.	
	ΚΕ.	ΙΑ.	Ζ.	
ΟΛ. Ρ.	Κϛ.	ΙΒ.	Η.	Σεισμοῦ γενομένου ἐν Ἀχαΐᾳ, Ἑλίκη, καὶ Βοῦρα κατεπόθησαν, ὧν κατὰ θάλασσαν ἄχρι νῦν ἴχνη φαίνονται πλεόντων ἀπὸ Κορίνθου εἰς Πάτρας ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ μέρη.
	ΚΖ.	ΙΓ.	Θ.	
	ΚΗ.	ΙΔ.	Ι.	
ΑΧΜ.	ΚΘ.	ΙΕ.	ΙΑ.	Πραινεστίνους ἐνίκησαν Ῥωμαῖοι.
ΟΛ. ΡΑ.	Λ.	Ιϛ.	ΙΒ.	Ἰσοκράτης σοφιστὴς ἤκμαζεν.
	ΛΑ.	ΙΖ.	ΙΓ.	
	ΛΒ.	ΙΗ.	ΙΔ.	Πλάτων, καὶ Ξενοφῶν, καὶ ἄλλοι Σωκρατικοὶ, ἐγνωρίζοντο.
		ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.		Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ιε ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ἔτος ἕν.
	ΛΓ.	Α.	ΙΕ.	
		ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ.		Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΑΛΩΡΕΙΤΗΣ ἔτη δ.
ΟΛ. ΡΒ.	ΛΔ.	Α.	Ιϛ.	
	ΛΕ.	Β.	ΙΖ.	
	Λϛ.	Γ.	ΙΗ.	
			ΤΕΩΣ.	Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν β ΤΕΩΣ ἔτη β.
	ΛΖ.	Δ.	Α.	
		ΠΕΡΔΙΚΚΑΣ.		Μακεδόνων ἐβασίλευσεν κβ ΠΕΡΔΙΚΚΑΣ ἔτη ϛ.
ΟΛ. ΡΓ.	ΛΗ.	Α.	Β.	Διονύσιος Σικελίας τύραννος ἀπέθανε κρατήσας ἔτη ιη. Μεθ' ὃν δεύτερος υἱὸς αὐτοῦ Διονύσιος ὁ νεώτερος.
			ΝΕΚΤΑΝΕΒΩΣ.	Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν γ ΝΕΚΤΑΝΕΒΩΣ ἔτη ιη.
ΑΧΝ.	ΛΘ.	Β.	Α.	Ἀριστοτέλης τῷ Πλάτωνι μαθητεύει ἀπὸ δέκα ἑπτὰ χρόνων τῆς ἡλικίας αὐτοῦ.

Μ.

	ΠΕΡΣΩΝ.	ΜΑΚΕΔ.	ΑΙΓΥΠΤ.	ΥΠΑΤΩΝ.
	Μ.	Γ.	Β.	
	ΑΡΤΑΞΕΡΞΗΣ ΩΧΟΣ.			Περσῶν ἐβασίλευσεν ιβ ΑΡΤΑΞΕΡΞΗΣ, ὁ ἐ ΩΧΟΣ, ἔτη κϛ.
	Α.	Δ.	Γ.	Λ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΜΑΜΕΡΚΙΝΟΣ. Λ. ΣΕΞΤΙΟΣ ΣΕΞΤΙΝΟΣ.
ΟΛ. ΡΔ.	Β.	Ε.	Δ.	Λ. ΓΕΝΟΥΚΙΟΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ.
	Γ.	ϛ.	Ε.	Γ. ΣΟΥΛΠΙΤΙΟΣ ΠΕΤΙΚΟΣ. Γ. ΛΙΚΙΝΙΟΣ ΚΑΛΟΥΟΣ.
		ΦΙΛΙΠΠΟΣ.		Μακεδόνων ἐβασίλευσεν κγ. ΦΙΛΙΠΠΟΣ ἔτη κϛ.
	Δ.	Α.	ϛ.	Λ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΜΑΜΕΡΚΙΝΟΣ ΤΟ Β. ΓΝ. ΓΕΝΟΥΚΙΟΣ.
	Ε.	Β.	Ζ.	ΚΟΙΝΤΟΣ ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ. Λ. ΓΕΝΟΥΚΙΟΣ ΤΟ Β.
ΟΛ. ΡΕ.	ϛ.	Γ.	Η.	Γ. ΛΙΚΙΝΙΟΣ ΚΑΛΟΥΟΣ ΤΟ Β. Γ. ΣΟΥΛΠΙΤΙΟΣ ΠΕΤΙΚΟΣ ΤΟ Β.

Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ ἐγνωρίζετο.

	Ζ.	Δ.	Θ.	Μ. ΦΑΒΙΟΣ ΑΜΒΟΥΣΤΟΣ. Γ. ΠΟΙΤΙΛΙΟΣ ΛΕΙΒΩΝ.

Ωχος Αρταξέρξης εἰς Αἰγυπτον στρατεύων ἀποδασμὸν εἷλεν Ιουδαίων, οὓς ἐν Υρκανίᾳ κατῴκισε πρὸς τῇ Κασπίᾳ θαλάσσῃ.

	Η.	Ε.	Ι.	Μ. ΠΟΠΙΛΛΙΟΣ ΛΗΝΑΣ. ΓΝ. ΜΑΝΛΙΟΣ
ΑΧΣ.	Θ.	ϛ.	ΙΑ.	Γ. ΦΑΒΙΟΣ ΑΜΒΟΥΣΤΟΣ. Γ. ΠΛΑΥΤΙΟΣ ΠΡΟΚΛΟΣ.
ΟΛ. Ρϛ.	Ι.	Ζ.	ΙΒ.	Γ. ΜΑΡΚΙΟΣ ΡΟΥΤΙΛΟΣ. ΓΝ. ΜΑΝΛΙΟΣ ΤΟ Β.

Διονύσιος ὁ τύραννος ἐξέπεσε τῆς Σικελίας.

	ΙΑ.	Η.	ΙΓ.	Μ. ΦΑΒΙΟΣ ΑΜΒΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Β. Μ. ΠΟΠΙΛΛΙΟΣ ΛΗΝΑΣ.

Αλέξανδρος ὁ Φιλίππου Μακεδόνων βασιλέως ἐξ Ολυμπιάδος ἐγεννήθη.

	ΙΒ.	Θ.	ΙΔ.	Γ. ΣΟΥΛΠΙΤΙΟΣ ΠΕΤΙΚΟΣ ΤΟ Γ. Μ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΠΟΒΛΙΚΟΛΑΣ.

Δίων ἀναιρεῖται.

	ΙΓ.	Ι.	ΙΕ.	Μ. ΦΑΒΙΟΣ ΑΜΒΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Γ. Τ. ΚΥΝΤΙΟΣ ΠΕΝΝΟΣ.
ΟΛ. ΡΖ.	ΙΔ.	ΙΑ.	Ιϛ.	Γ. ΣΟΥΛΠΙΤΙΟΣ ΠΕΤΙΚΟΣ ΤΟ Δ. Μ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΠΟΒΛΙΚΟΛΑΣ ΤΟ Β.
	ΙΕ.	ΙΒ.	ΙΖ.	Π. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΠΟΤΙΤΟΣ. Γ. ΜΑΡΚΙΟΣ ΡΟΥΤΙΛΟΣ ΤΟ Β.
	Ιϛ.	ΙΓ.	ΙΗ.	Γ. ΣΟΥΛΠΙΤΙΟΣ ΠΕΤΙΚΟΣ ΤΟ Ε. Τ. ΚΥΝΤΙΟΣ ΠΕΝΝΟΣ.

Εως Ωχου, καὶ Νεκτανεβῶ ὁ Μανεθῶς τὰς λα δυναστείας Αἰγύπτου περιέγραψε.

	ΙΖ.	ΙΔ.		Λ. ΦΟΥΡΙΟΣ ΚΑΜΙΛΛΟΣ. ΑΠΠΙΟΣ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΚΡΑΣΣΟΣ.

ΙΗ.

ΠΕΡΣΩΝ. ΜΑΚΕΔ. ΥΠΑΤΩΝ.

ΟΛ. ΡΙΕ. ΙΗ. ΙΕ. Λ. ΦΟΥΡΙΟΣ ΚΑΜΙΛΛΟΣ. ΑΠΠΙΟΣ ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΚΡΑΣΣΟΣ.

Ὦχος Σιδῶνα κατέσκαψεν, καὶ κρατεῖ Αἰγύπτου.

ΑΧΟ. ΙΘ. Ιϛ. Μ. ΠΟΠΙΛΛΙΟΣ ΛΗΝΑΣ ΤΟ Δ. Μ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΚΟΡΒΟΣ.

Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ ἐγνωρίζετο.

Κ. ΙΖ. Γ. ΠΛΑΥΤΙΟΣ ΥΨΑΙΟΣ. Τ. ΜΑΝΛΙΟΣ ΙΜΠΕΡΙΩΣΟΣ.

Πλάτων τελευτῶν Σπεύσιππον ἀδελφιδοῦν διάδοχον τῆς Πλατωνικῆς διατριβῆς προεστήσατο.

ΚΑ. ΙΗ. Μ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΚΟΡΒΟΣ ΤΟ Β. Γ. ΠΟΙΤΙΛΛΟΣ ΛΕΙΒΩΝ.

ΟΛ. ΡΘ. ΚΒ. ΙΘ. Μ. ΦΑΒΙΟΣ ΔΡΟΥΣΩΝ. ΣΕΡ. ΣΟΥΛΠΙΤΙΟΣ ΚΑΜΕΡΕΙΝΟΣ.

ΚΓ. Κ. Γ. ΜΑΡΚΙΟΣ ΡΟΥΤΙΛΟΣ ΤΟ Γ. Τ. ΜΑΝΛΙΟΣ ΙΜΠΕΡΙΩΣΟΣ ΤΟ Β.

ΚΔ. ΚΑ. Μ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΚΟΡΒΟΣ ΤΟ Γ. Α. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΚΟΣΣΟΣ.

ΚΕ. ΚΒ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ. Γ. ΜΑΡΚΙΟΣ ΡΟΥΤΙΛΟΣ ΤΟ Δ.

ΟΛ. ΡΙ. Κϛ. ΚΓ. Λ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΜΑΜΕΡΚΕΙΝΟΣ. Γ. ΠΛΑΥΤΙΟΣ ΥΨΑΙΟΣ ΤΟ Β.

ΑΡΣΗΣ. Περσῶν ἐβασίλευσεν ιγ ΑΡΣΗΣ ὁ Ὤχου ἔτη δ.

Α. ΚΔ. Τ. ΜΑΝΛΙΟΣ ΙΜΠΕΡΙΩΣΟΣ ΤΟ Γ. Π. ΔΕΚΙΟΣ ΜΥΣ.

Ἰουδαίων Ἰαδδοῦς ἀρχιεράτευσεν.

Β. ΚΕ. Τ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΜΑΜΕΡΚΙΝΟΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΠΟΒΛΙΛΙΟΣ ΦΙΛΩΝ.

Ξενοκράτης διάδοχος Σπευσίππου.

ΑΧΠ. Γ. Κϛ. Λ. ΦΟΥΡΙΟΣ ΚΑΜΙΛΛΟΣ. Γ. ΜΑΙΝΙΟΣ ΝΕΠΩΣ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. Μακεδόνων ἐβασίλευσεν κδ ΑΛΕΧΑΝΔΡΟΣ ἔτη ιβ, μῆνας ἕξ.

ΟΛ. ΡΙΑ. Δ. Α. Γ. ΣΟΥΛΠΙΤΙΟΣ ΛΟΓΓΟΣ. Π. ΑΙΛΙΟΣ ΠΑΙΤΟΣ.

Μανασσῆς ἀδελφὸς Ἰαδδοῦ τοῦ ἀρχιερέως κτίζει ναὸν ἐν τῷ ὄρει Γαριζείμ.

ΔΑΡΕΙΟΣ. Περσῶν ἐβασίλευσε ιδ ΔΑΡΕΙΟΣ ὁ Ἀρσάμου ἔτη ϛ.

Α. Β. Λ. ΠΑΠΕΙΡΙΟΣ ΚΡΑΣΣΟΣ. ΚΑΙΣΩΝ. ΔΟΥΙΛΛΙΟΣ ΝΕΠΩΣ.

Β. Γ. Μ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΚΟΡΒΟΣ ΤΟ Δ. Μ. ΑΤΕΙΛΙΟΣ ΡΗΓΟΥΛΟΣ.

Ἀλέξανδρος Ἰλλυριοὺς καὶ Θρᾶκας εἷλε, Θήβας κατέσκαψε, τοὺς Δαρείου στρατηγοὺς ἐπὶ Γρανικῷ ποταμῷ Λυδῶν ἐνίκησε, Σάρδεις εἷλε.
Μάλλιος ὕπατος τὸν ἴδιον υἱὸν ἐπελέκισε παρὰ γνώμην αὐτοῦ συμβαλόντα πόλεμον καὶ νικήσαντα.

Β. Δ. Λ. ΟΥΕΤΟΥΡΙΟΣ ΚΑΛΟΥΕΙΝΟΣ. ΣΠ. ΠΟΣΤΟΥΜΙΟΣ ΑΛΒΕΙΝΟΣ.

Δ.

ΠΕΡΣΩΝ. ΜΑΚΕΔ. ΥΠΑΤΩΝ.

ΟΛ. ΡΙΒ. Δ. Ε. Λ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΚΟΣΣΟΣ. ΓΝ. ΔΟΜΙΤΙΟΣ ΚΑΛΟΥΕΙΝΟΣ.

Ἀλέξανδρος Τύρον ἅμα Σιδῶνι δῃώσας ἐπὶ τὴν Ἰουδαίαν ἐλθὼν, καὶ ταύτην παραλαβὼν, τὸν ἱερέα Ἰαδδοῦν ἐτίμησε, θύσας τε τῷ θεῷ Ἀνδρόμαχον τῶν τόπων ἐπιμελητὴν κατέστησεν, ὃν ὕστερον Σαμαρεῖται ἀποκτείναντες δίκας ἔτισαν ἐπανελθόντος Ἀλεξάνδρου ἐξ Αἰγύπτου. τὴν δὲ Σαμάρειαν πόλιν ἑλὼν Μακεδόνας ἐν αὐτῇ κατῴκισεν.

Ε. ϛ. Γ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΠΟΤΕΙΤΟΣ ΦΛΑΚΚΟΣ. Μ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ.

ϛ. Ζ. Λ. ΠΑΠΕΙΡΙΟΣ ΚΡΑΣΣΟΣ ΤΟ Β. Λ. ΠΛΑΥΤΙΟΣ ΒΕΝΝΩΝ.

Ἀλεξάνδρεια ἡ κατ' Αἴγυπτον ζ ἔτει Ἀλεξάνδρου ἐκτίσθη.
Κατέσχε Βαβυλῶνα Ἀλέξανδρος. καὶ ἡ Περσῶν βασιλεία κατελύθη διαμείνασα ἔτεσι σμϛ, ἀπὸ πρώτου ἔτους Κύρου, ἕως τοῦ παρόντος ἕκτου ἔτους Δαρείου τοῦ Ἀρσάμου.

ΜΑΚΕΔ.

Η. Λ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΜΑΜΕΡΚΙΝΟΣ. Γ. ΠΛΑΥΤΙΟΣ ΥΨΑΙΟΣ.

Ἀλέξανδρος Ὑρκανοὺς καὶ Μάρδους ἐχειρώσατο.

ΟΛ. ΡΙΓ. Θ. Γ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΣΚΑΠΟΥΛΑΣ. Γ. ΠΛΑΥΤΙΟΣ ΠΡΟΚΛΟΣ.

Ἀλέξανδρος τὴν Ἄορνιν ἐχειρώσατο, καὶ Βερναβοᾶν ποταμὸν Ἰνδῶν διέβη.

ΑΧϞ. Ι. Λ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΛΕΝΤΛΟΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΠΟΒΛΙΟΣ ΦΙΛΩΝ ΤΟ Β.

ΙΑ. Λ. ΠΑΠΕΙΡΟΣ ΜΟΥΓΙΛΛΑΝΟΣ. Γ. ΠΟΙΤΙΛΙΟΣ ΛΕΙΒΩΝ ΤΟ Γ.

ΙΒ. Λ. ΦΟΥΡΙΟΣ ΚΑΜΙΛΛΟΣ ΤΟ Β. Δ. ΙΟΥΝΙΟΣ ΒΡΟΥΤΟΣ.

Ἐπίκουρος ὁ φιλόσοφος ἐγνωρίζετο.
Ἀλέξανδρος λβ ἔτος ἄγων ἀναιρεθεὶς φαρμάκῳ τελευτᾷ ἐν Βαβυλῶνι.
Μετὰ τὴν Ἀλεξάνδρου τελευτὴν εἰς πολλὰς ἀρχὰς ἡ βασιλεία αὐτοῦ διῃρέθη.

ΑΛΕΞΑΝΔ. ΜΑΚΕΔ. ΥΠΑΤΩΝ.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΛΑΓΟΥ. ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΑΡΙΔΑΙΟΣ. Ἀλεξανδρείας Αἰγύπτου πρῶτος ἐβασίλευσε ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ Λάγου καὶ Ἀρσινόης, ἔτη μ.
Μακεδόνων ἐβασίλευσε πε ΦΙΛΙΠΠΟΣ, ὁ καὶ Ἀρριδαῖος, ἀδελφὸς Ἀλεξάνδρου, ἔτη ζ.

ΟΛ. ΡΙΔ. Α. Α. ΔΙΚΤΑΤΩΡ Λ. ΠΑΠΕΙΡΟΣ ΚΟΥΡΣΩΡ. ΑΝΕΥ ΥΠΑΤΩΝ.

Β. Β. Γ. ΣΟΥΛΠΙΤΙΟΣ ΛΟΓΓΟΣ ΤΟ Β. ΚΟΙΝΤΟΣ ΑΥΛΙΟΣ.

Ἀγαθοκλῆς ἐν Συρακούσαις ἐτυράννησεν.
Λαμιακὸς πόλεμος ἐκινήθη.
Περδίκκας εἰς Αἴγυπτον ἐστράτευσεν.

Γ. Γ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΑΒΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ. Λ. ΦΟΥΛΒΙΟΣ ΚΟΥΡΒΟΣ.

Πτολεμαῖος ὁ Λάγου δόλῳ παραλαβὼν τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ ἀπάτῃ, πολλοὺς ἐκ τῆς Ἰουδαίας μετῴκισεν εἰς Αἴγυπτον.
Ἰουδαίων ἀρχιερεὺς Ὀνίας υἱὸς Ἰαδδοῦ ἐγνωρίζετο.

ΑΛΕΞ. ΜΑΚΕΔ. ΥΠΑΤΩΝ.

Δ. Δ. Τ. ΟΥΕΤΟΥΡΙΟΣ ΚΑΛΟΥΕΙΝΟΣ ΤΟ Β. ΣΠ. ΠΟΣΘΟΥΜΙΟΣ ΑΛΒΕΙΝΟΣ ΤΟ Β.

Μένανδρος ὁ κωμικὸς ποιητὴς πρῶτον δρᾶμα διδάξας Ὀργὴν ἐνίκησε.
ΟΛ. ΡΙΕ. Θεόφραστος φιλόσοφος ἐγνωρίζετο.

Ε. Ε. Λ. ΠΑΠΕΙΡΙΟΣ ΚΟΥΡΣΩΡ ΤΟ Β. ΚΟΙΝΤΟΣ ΠΟΒΛΙΛΙΟΣ ΦΙΛΩΝ ΤΟ Γ.

Θεόδωρος ὁ ἄθεος ἐγνωρίζετο.
Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς ἐγνωρίζετο.
Ῥωμαῖοι Σαυνιτῶν πλείους ἐκράτησαν.

ΑΛΕΞ. ΜΑΚΕΔ. ΑΣΙΑΣ.

ΑΝΤΙΓΟΝΟΣ. Ἀσίας πρῶτος ἐβασίλευσεν ΑΝΤΙΓΟΝΟΣ ἔτη ιη.

Ϛ. Ϛ. Α. Λ. ΠΑΠΕΙΡΙΟΣ ΚΟΥΡΣΩΡ ΤΟ Γ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΑΥΛΙΟΣ ΤΟ Β.

Ζ. Ζ. Β. Λ. ΠΛΑΥΤΙΟΣ ΒΕΝΝΩΝ. Μ. ΦΟΣΣΙΟΣ.

ΚΑΣΣΑΝΔΡΟΣ. Μακεδόνων ἐβασίλευσεν κϛ ΚΑΣΣΑΝΔΡΟΣ ἔτη ιθ.

ΑΥ. Η. Α. Γ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΒΑΡΒΟΥΛΑΣ. Γ. ΙΟΥΝΙΟΣ ΒΟΥΒΟΥΛΚΟΣ.
ΟΛ. ΡΙϚ. Θ. Β. Δ. ΣΠ. ΝΑΥΤΙΟΣ ΡΟΥΤΙΛΟΣ. Μ. ΠΟΠΙΛΛΙΟΣ ΛΗΝΑΣ.

Μενέδημος, καὶ Σπεύσιππος φιλόσοφοι ἐγνωρίζοντο.

Ι. Γ. Ε. Λ. ΠΑΠΕΙΡΙΟΣ ΚΟΥΡΣΩΡ ΤΟ Δ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΠΟΒΛΙΛΙΟΣ ΦΙΛΩΝ ΤΟ Δ.
ΙΑ. Δ. Ϛ. Λ. ΠΟΙΤΙΛΙΟΣ ΛΕΙΒΩΝ. Γ. ΣΟΥΛΠΙΤΙΟΣ ΛΟΓΓΟΣ ΤΟ Γ.

ΙΒ. Ε. Ζ. Λ. ΠΑΠΕΙΡΙΟΣ ΚΟΥΡΣΩΡ ΤΟ Ε. Γ. ΙΟΥΝΙΟΣ ΒΟΥΒΟΥΛΚΟΣ ΤΟ Β.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΣΥΡΙΑΣ, ΒΑΒΥΛΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΝΩ ΤΟΠΩΝ.

ΑΛΕΞ. ΣΥΡΙΑΣ. ΜΑΚΕΔ. ΑΣΙΑΣ.

ΣΕΛΕΥΚΟΣ. Συρίας πρῶτος ἐβασίλευσεν ΣΕΛΕΥΚΟΣ Νικάνωρ ἔτη λβ.

ΟΛ. ΡΙΖ. ΙΓ. Α. Ϛ. Η. Μ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ. Τ. ΔΕΚΙΟΣ ΜΥΣ.

Ἐντεῦθεν τὴν Ἑλλήνων βασιλείαν ἡ Μακκαβαίων ἀρχὴ καταριθμεῖσθαι ἄρχεται.
Ῥωμαῖοι Μαρσοὺς, καὶ Ὀμβροὺς, καὶ Πελιγνοὺς παρεστήσαντο.

ΙΔ. Β. Ζ. Θ. Γ. ΙΟΥΝΙΟΣ ΒΟΥΒΟΥΛΚΟΣ ΤΟ Γ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΒΑΡΒΟΥΛΑΣ ΤΟ Β.

Ῥωμαῖοι ἀποικίας ἔπεμψαν.

ΙΕ. Γ. Η. Ι. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΑΒΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ. Γ. ΜΑΡΚΙΟΣ ΡΟΥΤΙΛΟΣ.

Λυσιμαχία ἐν Θρᾴκῃ ἐκτίσθη.

	ΠΕΡΣ.	ΣΥΡΙΑΣ.	ΜΑΚΕΔ.	ΑΣΙΑΣ.	ΥΠΑΤΩΝ.
	ΙϚ.	Δ.	Θ.	ΙΑ.	ΑΝΕΥ ΥΠΑΤΩΝ.
	Κύπρυ Πτολεμαῖος ἐκράτησε. Θεόδωρος ὁ ἄθεος ἐγνωρίζετο.				
ΟΛ. ΡΙΗ.	ΙΖ.	Ε.	Ι.	ΙΒ.	Γ. ΔΕΚΙΟΣ ΜΥΣ ΤΟ Β. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΑΒΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ ΤΟ Γ.
	Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς Ἀθηναίοις ἀποδοὺς τὴν δημοκρατίαν ἦλθεν εἰς Αἴγυπτον.				
,ΑΥΙ.	ΙΗ.	Ϛ.	ΙΑ.	ΙΓ.	ΑΠΠΙΟΣ ΚΛΑΥΔΙΟΣ Ο ΤΥΦΛΟΣ. Λ. ΒΟΛΟΥΜΝΙΟΣ ΦΛΑΜΑ
	ΙΘ.	Ζ.	ΙΒ.	ΙΔ.	ΚΟΙΝΤΟΣ ΜΑΡΚΙΟΣ ΤΡΕΜΟΥΛΟΣ. Γ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΑΡΒΕΙΝΑΣ.
ΟΛ. ΡΙΘ.	Κ.	Η.	ΙΓ.	ΙΕ.	Λ. ΠΟΣΤΟΥΜΙΟΣ ΜΕΓΕΛΛΟΣ. ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΜΙΝΟΥΚΙΟΣ ΑΥΓΟΥΡΕΙΝΟΣ.
	ΚΑ.	Θ.	ΙΔ.	ΙϚ.	Π. ΣΕΜΠΡΩΝΙΟΣ ΣΟΦΟΣ· Π. ΣΟΥΛΠΙΤΙΟΣ ΣΑΒΕΡΡΙΩΝ.
	Ὁ Σέλευκος καὶ Λαοδίκειαν ἔκτισε, καὶ Σελεύκειαν, Ἀπάμειαν, Ἔδεσσαν, Βέρροιαν, Πέλλαν, Ἀντιγονίαν ἐπέκτισεν ιβ ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ, ἣν Ἀντιόχειαν ὠνόμαζεν.				
	ΚΒ.	Ι.	ΙΕ.	ΙΖ.	ΣΕΡ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΛΕΝΤΛΟΣ. Λ. ΓΕΝΟΥΚΙΟΣ.
	ΚΓ.	ΙΑ.	ΙϚ.	ΙΗ.	Μ. ΛΙΟΥΙΟΣ ΔΕΝΤΡΟΣ. Μ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ.
	Σέλευκος Βαβυλῶνα περιεποιήσατο.				
				ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.	Ἀσίας ἐβασίλευσεν β ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, ὁ καὶ Πολιορκητὴς, ἔτη ιζ.
	ΚΔ.	ΙΒ.	ΙΖ.	Α.	ΑΝΕΥ ΥΠΑΤΩΝ.
ΟΛ. ΡΚ.	ΚΕ.	ΙΓ.	ΙΗ.	Β.	ΚΟΙΝΤΟΣ ΑΠΠΟΥΛΗΙΟΣ ΠΑΝΣΑΣ. Μ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΚΟΡΒΟΣ.
	Σίμων Ἰουδαίων ἀρχιερεὺς υἱὸς Ονίου ἐγνωρίζετο, ὃς διὰ τὴν εὐσέβειαν πρὸς θεὸν Δίκαιος ἐκλήθη, καὶ τὴν πρὸς τοὺς ὁμοφύλους εὔνοιαν.				
	ΚϚ.	ΙΔ.	ΙΘ.	Γ.	Μ. ΦΟΥΛΒΙΟΣ ΠΑΙΤΕΙΝΟΣ. Τ. ΜΑΝΛΙΟΣ ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΣ.
			ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΑΝΤΙΓΟΝΟΣ.		Μακεδόνων ἐβασίλευσαν κζ ΑΝΤΙΓΟΝΟΣ, καὶ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Κασσάνδρου υἱοὶ ἔτη δ.
	ΚΖ.	ΙΕ.	Α.	Δ.	Λ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΣΚΗΠΙΩΝ. ΓΝ. ΦΟΥΛΒΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ.
,ΑΥΚ.	ΚΗ.	ΙϚ.	Β.	Ε.	ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΑΒΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ ΤΟ Δ. Π. ΔΕΚΙΟΣ ΜΥΣ ΤΟ Γ.
ΟΛ. ΡΚΑ.	ΚΘ.	ΙΖ.	Γ.	Ϛ.	ΑΠΠΙΟΣ ΚΛΑΥΔΙΟΣ Ο ΤΥΦΛΟΣ ΤΟ Β. Τ. ΒΟΛΟΥΜΝΙΟΣ ΦΛΑΜΑ ΤΟ Β.
	Δημήτριος ὁ Πολιορκητὴς τὴν πόλιν Σαμαρέων ἐπόρθησεν.				
	Λ.	ΙΗ.	Δ.	Ζ.	ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΑΒΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ ΤΟ Ε Π. ΔΕΚΙΟΣ ΜΥΣ ΤΟ Δ.

ΑΛΕΞ. ΣΥΡΙΑΣ. ΜΑΚΕΔ. ΑΣΙΑΣ. ΥΠΑΤΩΝ.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ. Μακεδόνων ἐβασίλευσεν κη΄ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ἔτη ϛ΄.

ΛΑ. ΙΘ. Α. Η. Λ. ΠΟΣΘΟΥΜΙΟΣ ΜΕΓΕΛΛΟΣ ΤΟ Β. Μ. ΑΤΕΙΛΙΟΣ ΡΗΓΟΥΛΟΣ.

ΛΒ. Κ. Β. Θ. Λ. ΠΑΠΕΙΡΙΟΣ ΚΟΥΡΣΩΡ. ΣΠ. ΚΑΡΒΙΛΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ.

ΟΛ. ΡΚΒ. ΛΓ. ΚΑ. Γ. Ι. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΑΒΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ ΓΟΥΡΓΗΣ. Δ. ΙΟΥΝΙΟΣ ΒΡΟΥΤΟΣ.

Μένανδρος ὁ κωμικὸς τελευτᾷ.
Ῥωμαῖοι Κελτοὺς καὶ Τυῤῥηνοὺς ἐνίκησαν καὶ τὴν Σαβίνων γῆν ἐκληρώσαντο.

ΛΔ. ΚΒ. Δ. ΙΑ. Λ. ΠΟΣΘΟΥΜΙΟΣ ΜΕΓΕΛΛΟΣ ΤΟ Γ. Γ. ΙΟΥΝΙΟΣ ΒΟΥΒΟΥΛΚΟΣ.

Ὁ Σέλευκος ἐν ταῖς νέαις πόλεσιν Ἰουδαίους συνῴκισεν Ἕλλησιν, καὶ πολιτείας αὐτοὺς ἠξίωσε, καὶ τοῖς ἐνοικισθεῖσιν ἰσοτίμους ἀπέδειξε.

ΛΕ. ΚΓ. Ε. ΙΒ. Π. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΡΟΥΦΕΙΝΟΣ. Μ. ΚΟΥΡΙΟΣ ΔΕΝΤΑΤΟΣ.

Λϛ. ΚΔ. ϛ. ΙΓ. Μ. ΒΑΛΕΡΙΟΣ ΚΟΡΒΙΝΟΣ ΚΟΙΝΤΟΣ ΚΑΙΔΙΤΙΟΣ.

ΠΥΡΡΟΣ. Μακεδόνων ἐβασίλευσεν κθ΄ ΠΥΡΡΟΣ μῆνας ζ΄.

ΟΛ. ΡΚΓ. ΛΖ. ΚΕ. Α. ΙΔ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΜΑΡΚΙΟΣ ΤΡΕΜΟΥΛΟΣ ΤΟ Β. Π. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΑΡΒΕΙΝΑΣ.

Ἰουδαίων ἀρχιεράτευσεν ὁ Ἐλεάζαρος Σίμωνος ἀδελφὸς ἀντ' αὐτοῦ παιδὸς Σίμωνος νηπίου καταλειφθέντος ἐφ' οὗ αἱ γραφαὶ ἑρμηνεύθησαν, ἔτη λβ΄.

ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ. Μακεδόνων ἐβασίλευσεν λ΄ ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ ἔτη ε΄.

ΑΥΛ. ΛΗ. Κϛ. Α. ΙΕ. Μ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ. Γ. ΝΑΥΤΙΟΣ ΡΟΥΤΙΛΟΣ.

Ὁ Σέραπις ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἱδρύθη.

ΛΘ. ΚΖ. Β. Ιϛ. Μ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΠΟΤΕΙΤΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ. Γ. ΑΙΛΙΟΣ ΠΑΙΤΟΣ.

Μ. ΚΗ. Γ. ΙΖ. Γ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΚΑΝΙΝΑΣ. Μ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΛΕΠΙΔΟΣ.

Δημήτριον τὸν πολιορκητὴν ὁ Σέλευκος λαβὼν ἐν Κιλικίᾳ ὑπὸ χεῖρα, τὴν τῆς Ἀσίας ἀρχὴν ἐκτήσατο.
Ἡ τῆς Ἀσίας βασιλεία ιη΄ ἔτη διαρκέσασα ὑπὸ Σέλευκον γέγονεν.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ Ο ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ. Αἰγύπτου καὶ Ἀλεξανδρείας ἐβασίλευσεν β΄ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ ἔτη λη΄.

ΟΛ. ΡΚΔ. Α. ΚΘ. Δ. Γ. ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ ΓΕΜΙΝΟΣ. Λ. ΚΑΙΚΙΛΙΟΣ ΜΕΤΕΛΛΟΣ.

Ῥωμαῖοι Κρότωνα ἔλαβον.

Β. Λ. Ε. Π. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΔΟΛΑΒΕΛΛΑΣ. ΓΝ. ΔΟΜΙΤΙΟΣ ΚΑΛΟΥΕΙΝΟΣ.

Πτολε-

ΠΕΡΣΩΝ. ΣΥΡΙΑΣ. ΜΑΚΕΔ. ΑΣΙΑΣ. ΥΠΑΤΩΝ.

Πτολεμαῖος ὁ φιλάδελφος τοὺς κατ' Αἴγυπτον αἰχμαλώτους Ἰουδαίους ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ γενομένους ἐλευθέρους ἀνῆκεν, ἀναθήματα βασιλικὰ ἐν Ἱεροσολύμοις Ὠνίᾳ Σίμωνι τῷ ἀρχιερεῖ ἀδελφῷ Ἐλεαζάρου διαπεμψάμενος, τὰς Ἰουδαίων γραφὰς ἐκ τῆς Ἑβραίων φωνῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα μεταβληθῆναι ἐσπούδασε διὰ τῶν ἑβδομήκοντα δύο παρ' Ἑβραίοις σοφῶν [ἐν Φάρῳ τῇ νήσῳ Πρωτέως ἐν οβ οἴκοις αὐτοὺς ἀποκλείσας] καὶ ἐν τῇ κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν κατασκευασθείσῃ αὐτῷ βιβλιοθήκῃ ἀπέθετο μετὰ καὶ ἄλλων πλείστων, ἀπὸ ἑκάστης πόλεως φορολογήσας, βιβλίων.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ. Μακεδόνων ἐβασίλευσεν λα ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ, ὁ καὶ ΚΕΡΑΥΝΟΣ, μῆνας ϛ. μεθ' ὃν ἐβασίλευσεν λβ ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ μῆνας γ. μεθ' ὃν ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΣ λγ ἡμέρας μ.

Γ. ΛΑ. Α. Γ. ΦΑΒΡΙΚΙΟΣ ΛΟΥΣΚΕΙΝΟΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΠΑΠΠΟΣ.

ΣΩΣΘΕΝΗΣ. Μακεδόνων ἐβασίλευσεν λδ ΣΩΣΘΕΝΗΣ ἔτη β.

Δ. ΛΒ. Α. Λ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΒΑΡΒΟΥΛΑΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΜΑΡΚΙΟΣ ΦΙΛΙΠΠΟΣ.

ΑΝΤΙΟΧΟΣ ΣΩΤΗΡ. Ἀσίας καὶ Συρίας ἐβασίλευσεν β ΑΝΤΙΟΧΟΣ, ὁ καὶ ΣΩΤΗΡ, ἔτη ιθ.

ΟΛ. ΡΚΕ. Ε. Α. Β. Π. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΛΑΙΒΕΙΝΟΣ. ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΚΟΡΟΥΓΚΑΝΙΟΣ ΝΕΠΩΣ.

ΑΝΤΙΓΟΝΟΣ ΓΟΝΑΘΑΣ. Μακεδόνων ἐβασίλευσεν λε ΑΝΤΙΓΟΝΟΣ ὁ ΓΟΝΑΤΑΣ ἔτη λϛ.

ϛ. Β. Α. Π. ΣΟΥΛΠΙΤΙΟΣ ΣΑΒΕΡΡΙΩΝ. Π. ΔΕΚΙΟΣ ΜΥΣ.

Ζ. Γ. Β. Γ. ΦΑΒΡΙΚΙΟΣ ΛΟΥΣΚΕΙΝΟΣ ΤΟ Β. ΚΟΙΝΤΟΣ ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΠΑΠΠΟΣ.

ΑΨΜ. Η. Δ. Γ. Π. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΤΟ Β. Γ. ΙΟΥΝΙΟΣ ΒΡΟΥΤΟΣ ΒΟΥΒΟΥΛΚΟΣ ΤΟ Β.

ΟΛ. ΡΚ. Θ. Ε. Δ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΑΒΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ ΓΟΥΡΓΗΣ ΤΟ Β. Γ. ΓΕΝΟΥΚΙΟΣ ΚΛΕΨΕΙΝΑΣ.

Ἐν Ῥώμῃ παρθένος φθαρεῖσα ἀνῃρέθη.

Ι. ϛ. Ε. Μ. ΚΟΥΡΙΟΣ ΔΕΝΤΑΤΟΣ ΤΟ Β. Λ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΛΕΝΤΛΟΣ ΚΑΥΔΕΙΝΟΣ.

Μίλων Ῥωμαίοις παρέδωκε Τάραντα.

ΙΑ. Ζ. ϛ. ΣΕΡ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΜΕΡΕΝΔΑΣ. Μ. ΚΟΥΡΙΟΣ ΔΕΝΤΑΤΟΣ ΤΟ Γ.

Ῥωμαῖοι Καλαβρίαν ἔλαβον, καὶ ὑπέταξαν, καὶ Μεσσήνην.

ΙΒ. Η. Ζ. Γ. ΦΑΒΙΟΣ ΔΡΟΥΣΣΩΝ. Γ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΚΑΝΙΝΑΣ ΤΟ Β.

ΟΛ. ΡΚΖ. ΙΓ. Θ. Η. Λ. ΠΑΠΕΙΡΙΟΣ ΚΟΥΡΣΩΡ ΤΟ Β. ΣΠ. ΚΑΡΒΙΛΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ.

ΑΛΕΞ. ΣΥΡΙΑΣ. ΜΑΚΕΔ. ΥΠΑΤΩΝ.

Ἄρατος ποιητὴς ἐγνωρίζετο, ὃς ἔγραψε τὰ Φαινόμενα.

ΙΔ. Ι. Θ. Γ. ΚΥΝΤΙΟΣ ΚΛΑΥΔΟΣ. Λ. ΓΕΝΟΥΚΙΟΣ ΚΛΕΨΙΝΑΣ.

Ἐν Ῥώμῃ πρῶτον ἀργυροῦν ἐκόπη νόμισμα.

ΙΕ. ΙΑ. Ι. Γ. ΓΕΝΟΥΚΙΟΣ ΚΛΕΨΙΝΑΣ ΤΟ Β. ΓΝ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΒΛΑΣΙΩΝ.

Πολέμων θνήσκει ὁ φιλόσοφος. μεθ' ὃν Ἀρκεσίλας καὶ Κράτης γνωρίζονται.

Ιϛ. ΙΒ. ΙΑ. Γ. ΦΑΒΙΟΣ ΠΙΚΤΩΡ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΟΓΟΥΛΝΙΟΣ ΓΑΛΛΟΣ.

ΟΛ. ΡΚΗ. ΙΖ. ΙΓ. ΙΒ. Π. ΣΕΜΠΡΩΝΙΟΣ ΣΟΦΟΣ. ΑΠΠΙΟΣ ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΚΡΑΣΣΟΣ.

Ῥωμαῖοι ἀποικίας ἐστείλαντο.

ΑΨΝ. ΙΗ. ΙΔ. ΙΓ. Μ. ΑΤΕΙΛΙΟΣ ΡΗΓΟΥΛΟΣ. Λ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΛΕΙΒΩΝ.

Ἐν Ῥώμῃ παρθένος τῶν ἱερῶν τῆς Ἑστίας καταγνωσθεῖσα φθορὰς ἑαυτὴν ἀνεῖλεν.

ΙΘ. ΙΕ. ΙΔ. Μ. ΦΑΒΙΟΣ ΠΙΚΤΩΡ. Λ. ΙΟΥΝΙΟΣ ΠΗΡΑΣ.

Κ. Ιϛ. ΙΕ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΑΒΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ ΓΟΥΡΓΗΣ ΤΟ Γ. Λ. ΜΑΝΙΛΙΟΣ ΟΥΙΤΟΥΛΟΣ.

ΟΛ. ΡΚΘ. ΚΑ. ΙΖ. Ιϛ. ΑΠΠΙΟΣ ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΚΑΥΔΕΞ. Μ. ΦΟΥΛΒΙΟΣ ΦΛΑΚΚΟΣ.

Ζήνωνα Στωϊκὸν θανόντα Κλεάνθης μαθητὴς διεδέξατο.

ΚΒ. ΙΗ. ΙΖ. Μ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ ΜΕΣΣΑΛΑΣ. Μ. ΟΤΑΚΙΛΙΟΣ ΚΡΑΣΣΟΣ.

ΚΓ. ΙΘ. ΙΗ. Λ. ΠΟΣΤΟΥΜΙΟΣ ΜΕΓΕΛΛΟΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΜΑΜΙΛΙΟΣ ΟΥΙΤΟΥΛΟΣ.

Νικομήδης Βιθυνῶν βασιλεὺς Ἀστακὸν ἐπικτίσας Νικομήδειαν ὠνόμασε.

ΑΝΤΙΟΧΟΣ ΘΕΟΣ. Ἀσίας καὶ Συρίας ἐβασίλευσε γʹ ΑΝΤΙΟΧΟΣ, ὁ καὶ ἐπικληθεὶς ΘΕΟΣ, ἔτη ιε.

ΚΔ. Α. ΙΘ. Λ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΦΛΑΚΚΟΣ. Τ. ΟΤΑΚΙΛΙΟΣ ΚΡΑΣΣΟΣ.

Ῥωμαῖοι Καρχηδονίους ναυμαχίᾳ νικήσαντες τὰς πόλεις τῆς Λιβύης ἔλαβον.

Λ ΡΛ. ΚΕ. Β. Κ. ΓΝ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΣΚΗΠΙΩΝ ΑΣΙΝΑΣ. Γ. ΔΟΥΙΛΙΟΣ ΝΕΠΩΣ.

Κϛ. Γ. ΚΑ. Λ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΣΚΗΠΙΩΝ. Γ. ΑΚΥΛΙΟΣ ΦΛΩΡΟΣ.

ΚΖ. Δ. ΚΒ. Μ. ΑΤΕΙΛΙΟΣ ΚΑΛΛΑΤΕΙΝΟΣ. Γ. ΣΟΥΛΠΙΤΙΟΣ ΠΑΤΕΡΚΟΥΛΟΣ.

Ἐρασίστρατος διαφανὴς ἰατρὸς ἐγνωρίζετο.

ΑΨΞ. ΚΗ. Ε. ΚΓ. Γ. ΑΤΕΙΛΙΟΣ ΡΗΓΟΥΛΟΣ. Γ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΒΛΑΣΙΩΝ.

ΟΛ. ΡΛΑ. ΚΘ. ϛ. ΚΔ. Λ. ΜΑΝΛΙΟΣ ΒΟΥΛΣΩΝ ΛΟΓΓΟΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΚΑΙΔΙΚΙΟΣ.

Ἀθηναίοις

ΑΛΕΞ. ΣΥΡΙΑΣ. ΜΑΚΕΔ. ΥΠΑΤΩΝ.

Ἀθηναίοις Ἀντίγονος τὴν ἐλευθερίαν ἀπέδωκεν.

Α. Ζ. ΚΕ. ΣΕΡ. ΦΟΥΛΒΙΟΣ ΠΑΙΤΕΙΝΟΣ. Μ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ.

Ἰουδαίων ἀρχιεράτευσεν μετ' Ἐλεάζαρον Μανασσῆς ὁ θεῖος τοῦ Ονίου.

ΛΑ. Η. Κϛ. ΓΝ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΣΚΗΠΙΩΝ ΑΣΙΝΑΣ ΤΟ Β. Α. ΑΤΕΙΛΙΟΣ ΚΑΛΑΤΕΙΝΟΣ ΤΟ Β.

ΛΒ. Θ. ΚΖ. ΓΝ. ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ ΚΑΙΠΙΩΝ. Γ. ΣΕΜΠΡΩΝΙΟΣ ΒΛΑΙΣΟΣ.

ΟΛ. ΡΛΒ. ΛΓ. Ι. ΚΗ. ΓΝ. ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΚΟΤΤΑΣ. Π. ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ ΓΕΜΙΝΟΣ.

Καρχηδόνιοι Ῥωμαίων ϙ ναῦς ἔλαβον ἐν Σικελίᾳ, τρέψαντες καὶ τὸν ὕπατον Μέτελλον.

ΛΔ. ΙΑ. ΚΘ. Λ. ΚΑΙΚΙΛΙΟΣ ΜΕΤΕΛΛΟΣ. Γ. ΦΟΥΡΙΟΣ ΠΑΚΙΛΟΣ.

ΛΕ. ΙΒ. Λ. Γ. ΑΤΕΙΛΙΟΣ ΡΗΓΟΥΛΟΣ. Λ. ΜΑΝΛΙΟΣ ΒΟΛΣΩΝ.

Λϛ. ΙΓ. ΛΑ. Π. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΠΟΥΛΧΕΡ. Λ. ΙΟΥΝΙΟΣ ΠΟΥΛΛΟΣ.

ΟΛ. ΡΛΓ. ΛΖ. ΙΔ. ΛΒ. Γ. ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΚΟΤΤΑΣ. Π. ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ ΓΕΜΙΝΟΣ ΤΟ Β.

Πάρθοι τῆς Μακεδόνων καὶ Ἀντιόχου ἀρχῆς ἀπέστησαν. Πρῶτος βασιλεὺς αὐτῶν Ἀρσάκης. ἀφ' οὗ οἱ Πάρθων βασιλεῖς Ἀρσακίδαι ἐχρημάτισαν.

ΑΨΟ. ΛΗ. ΙΕ. ΛΓ. Λ. ΚΑΚΙΛΙΟΣ ΜΕΤΕΛΛΟΣ ΤΟ Β. ΝΟΥΜΕΡΙΟΣ ΦΑΒΙΟΣ ΒΟΥΤΕΩΝ.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ. ΣΕΛΕΥΚΟΣ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ. *Αἰγύπτου καὶ Ἀλεξανδρείας ἐβασίλευσεν γ΄* ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ *ἔτη κϛ΄.*
Συρίας καὶ Ἀσίας ἐβασίλευσεν δ΄ ΣΕΛΕΥΚΟΣ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ *ἔτη κ΄.*

Α. Α. ΛΔ. Μ. ΟΤΑΚΙΛΙΟΣ ΚΡΑΣΣΟΣ ΤΟ Β. Μ. ΦΑΒΙΟΣ ΛΙΚΙΝΟΣ.

Ἰουδαίων ἀρχιεράτευσεν Ονίας υἱὸς Σίμωνος τοῦ Δικαίου κληθέντος, ὃς Πτολεμαῖον παρελογίσατο τὸν συνήθη φόρον μὴ τελῶν. Ἰώσηππος δέ τις ἀφανὴς Ἰουδαῖος πρὸς Πτολεμαῖον στειλάμενος, καὶ δῆθεν τὴν ὀργὴν θεραπεύσας στρατηγὸς ὑπ' αὐτοῦ τῆς ὅλης Ἰουδαίας καθίσταται.

Β. Β. ΛΕ. Μ. ΦΑΒΙΟΣ ΒΟΥΤΕΩΝ. Γ. ΑΤΕΙΛΙΟΣ ΒΟΥΛΒΟΣ.

ΟΛ. ΡΛΔ. Γ. Γ. Λϛ. Α. ΜΑΝΛΙΟΣ ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΣ ΑΤΤΙΚΟΣ. Γ. ΣΕΜΠΡΩΝΙΟΣ ΒΛΑΙΣΟΣ.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ. *Μακεδόνων ἐβασίλευσεν λϛ΄* ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ *ἔτη ι΄.*

Δ. Δ. Α. Γ. ΦΟΥΝΔΑΝΙΟΣ ΦΟΥΝΔΟΥΛΟΣ. Γ. ΣΟΥΛΠΙΤΙΟΣ ΓΑΛΛΟΣ.

Ε. Ε. Β. Γ. ΛΟΥΤΑΤΙΟΣ ΚΑΤΛΟΣ. Α. ΠΟΣΘΟΥΜΙΟΣ ΑΛΒΕΙΝΟΣ.

Ἐν Ῥώμῃ ἱερὸν ἐνεπρήσθη Ἑστίας.

ϛ. ϛ. Γ. Α. ΜΑΝΛΙΟΣ ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΣ ΑΤΤΙΚΟΣ ΤΟ Β. ΚΟΙΝΤΟΣ ΛΟΥΤΑΤΙΟΣ ΚΕΡΔΩΝ.

Ζ.

	ΑΛΕΞ.	ΣΥΡΙΑΣ.	ΜΑΚΕΔ.	ΥΠΑΤΩΝ.
ΟΛ. ΡΛΔ.	Ζ.	Ζ.	Δ.	Γ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΚΕΝΤΩΝ. Μ. ΣΕΜΠΡΩΝΙΟΣ ΤΟΥΔΙΤΑΝΟΣ.
	Η.	Η.	Ε.	Γ. ΜΑΜΙΛΙΟΣ ΤΟΥΡΡΕΙΝΟΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΦΑΛΤΩΝ.
	Θ.	Θ.	Ϛ.	ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΣΕΜΠΡΩΝΙΟΣ ΓΡΑΚΧΟΣ. Γ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΦΑΛΤΩΝ.
ΑΨΠ.	Ι.	Ι.	Ζ.	Λ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΛΕΝΤΛΟΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΟΥΛΒΙΟΣ ΦΛΑΚΚΟΣ.
ΟΛ. ΡΛΕ.	ΙΑ.	ΙΑ.	Η.	Π. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΛΕΝΤΛΟΣ ΚΑΥΔΕΙΝΟΣ. Γ. ΛΙΚΙΝΙΟΣ ΟΥΑΡΟΣ.
				Ἐν Ῥώμῃ ὑπὸ δούλου διακορευθεῖσα παρθένος ἑαυτὴν διεχρήσατο.
	ΙΒ.	ΙΒ.	Θ.	Τ. ΜΑΝΛΙΟΣ ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΣ. Γ. ΑΤΕΙΛΙΟΣ ΒΟΥΛΒΟΣ.
	ΙΓ.	ΙΓ.	Ι.	Λ. ΠΟΣΘΟΥΜΙΟΣ ΑΛΒΕΙΝΟΣ. ΣΠ. ΚΑΡΒΙΛΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ.
			ΑΝΤΙΓΟ-ΝΟΣ.	Μακεδόνων ἐβασίλευσεν λξ ΑΝΤΙΓΟΝΟΣ ἔτη π.
	ΙΔ.	ΙΔ.	Α.	ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΑΒΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ ΒΕΡΟΥΚΟΣΣ. Μ. ΠΟΜΠΩΝΙΟΣ ΜΑΘΩΝ.
ΟΛ. ΡΛϚ.	ΙΕ.	ΙΕ.	Β.	Μ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΛΕΠΙΔΟΣ. Μ. ΠΟΒΛΙΚΙΟΣ ΜΑΛΛΕΟΛΟΣ.
				Ἀρχιερεὺς ἐν Ἱερουσαλὴμ Σίμων. Κατὰ τοῦτον Ἰησοῦς ὁ τοῦ Σιρὰχ τὴν καλουμένην Πανάρετον σοφίαν συντάξας αὐτοῦ τοῦ Σίμωνος ἐμνημόνευσεν.
	ΙϚ.	ΙϚ.	Γ.	Μ. ΠΟΜΠΩΝΙΟΣ ΜΑΘΩΝ. Π. ΠΑΠΕΙΡΙΟΣ ΜΑΣΩΝ.
	ΙΖ.	ΙΖ.	Δ.	Μ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΒΑΡΒΟΥΛΑΣ. Μ. ΙΟΥΝΙΟΣ ΠΗΡΑΣ.
	ΙΗ.	ΙΗ.	Ε.	Λ. ΠΟΣΘΟΥΜΙΟΣ ΑΛΒΕΙΝΟΣ. ΓΝ. ΦΟΥΛΒΙΟΣ ΚΕΝΤΟΥΜΑΛΟΣ.
ΟΛ. ΡΛΖ.	ΙΘ.	ΙΘ.	Ϛ.	ΣΠ. ΚΑΡΒΙΛΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ ΤΟ Β. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΑΒΙΟΣ ΜΑΞ. ΒΕΡΟΥΚΟΣΣ. ΤΟ Β.
				Ῥωμαῖοι Γάλλων μυριάδας δ πρὸς τοῖς τετρακοσίοις ἀνεῖλον.
ΑΨϘ.	Κ.	Κ.	Ζ.	Π. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΦΛΑΚΚΟΣ. Μ. ΑΤΕΙΛΙΟΣ ΡΗΓΟΥΛΟΣ.
		ΣΕΛΕΥ-ΚΟΣ ΚΕ-ΡΑΥΝΟΣ.		Συρίας καὶ Ἀσίας ἐβασίλευσε ι ΣΕΛΕΥΚΟΣ ΚΕΡΑΥΝΟΣ ἔτη γ.
	ΚΑ.	Α.	Η.	Μ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΜΕΣΣΑΛΑΣ. Λ. ΑΠΟΥΣΤΙΟΣ ΦΟΥΛΛΩΝ.
	ΚΒ.	Β.	Θ.	Λ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΠΑΠΠΟΣ. Γ. ΑΤΕΙΛΙΟΣ ΡΗΓΟΥΛΟΣ.
ΟΛ. ΡΛΗ.	ΚΓ.	Γ.	Ι.	Τ. ΜΑΝΛΙΟΣ ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΣ ΤΟ Β. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΟΥΛΒΙΟΣ ΦΛΑΚΚΟΣ ΤΟ Β.
		ΑΝΤΙΟ-ΧΟΣ ΜΕ-ΓΑΣ.		Ἀσίας καὶ Συρίας ἐβασίλευσεν γ ΑΝΤΙΟΧΟΣ ὁ ΜΕΓΑΣ ἔτη λϛ.
	ΚΔ.	Δ.	ΙΑ.	Γ. ΦΛΑΜΙΝΙΟΣ ΝΕΠΩΣ. Π. ΦΟΥΡΙΟΣ ΦΙΛΟΣ.

Καρ

ΑΛΕΞ. ΣΥΡΙΑΣ. ΜΑΚΕΔ. ΥΠΑΤΩΝ.

Καρία καὶ Ῥόδος ἐσείσθησαν, ὡς καὶ τὸν μέγαν Κολοσσὸν καταπεσεῖν.

ΚΕ. Β. ΙΒ. ΓΝ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΣΚΗΠΙΩΝ ΚΑΛΒΟΣ. Μ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ.

ΚϚ. Γ. ΙΓ. Π. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΣΚΗΠΙΩΝ ΑΣΙΝΑΣ. Μ. ΜΙΝΟΥΚΙΟΣ ΡΟΥΦΟΣ.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΦΙΛΟΠΑΤΩΡ. *Αἰγύπτου καὶ Ἀλεξανδρείας ἐβασίλευσεν ὁ* ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΦΙΛΟΠΑΤΩΡ *ἔτη ιζ.*

ΟΛ. ΡΜ. Α. Δ. ΙΔ. Λ. ΟΥΕΤΟΥΡΙΟΣ ΦΙΛΩΝ. Γ. ΛΟΥΤΑΤΙΟΣ ΚΑΤΛΟΣ.

Ἡ τρίτη τῶν Μακκαβαίων βίβλος περὶ τοῦ φιλοπάτορος τούτου Πτολεμαίου ἱστορεῖ οὐκ οἶδ᾽ ὅπως ἀντιστρόφῳ τάξει.

Β. Ε. ΙΕ. Μ. ΛΙΟΥΙΟΣ ΣΑΛΙΝΑΤΩΡ. Λ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ. *Μακεδόνων ἐβασίλευσεν λη* ΦΙΛΙΠΠΟΣ *ἔτη μ̄β̄.*

Γ. Ϛ. Α. Π. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΣΚΗΠΙΩΝ. ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΣΕΜΠΡΩΝΙΟΣ ΛΟΓΓΟΣ.

ΑΩ. Δ. Ζ. Β. Γ. ΦΛΑΜΙΝΙΟΣ ΤΟ Β̄. ΓΝ. ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ ΓΕΜΙΝΟΣ.

ΟΛ. ΡΜΑ. Ε. Η. Γ. Γ. ΤΕΡΕΝΤΙΟΣ ΟΥΑΡΡΩΝ. Λ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ ΤΟ Β̄.

Ἰουδαῖοι ληφθέντες, τεσσαράκοντα χιλιάδας ὁπλιτῶν ἀποβαλόμενοι.

Ϛ. Θ. Δ. Λ. ΠΟΣΘΟΥΜΙΟΣ ΑΛΒΕΙΝΟΣ ΤΟ Γ̄. ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΣΕΜΠΡΩΝΙΟΣ ΓΡΑΚΧΟΣ.

Ἐν Ῥώμῃ παρθένοι ἁλοῦσαι φθορᾶς ζῶσαι κατωρύγησαν.

Ζ. Ι. Ε. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΑΒΙΟΣ ΜΑΧΙΜ. ΒΕΡΡΟΥΚΟΣΣ. ΤΟ Δ̄. Μ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ ΤΟ Δ̄.

Ἐρατοσθένης ἐγνωρίζετο.

Η. ΙΑ. Ϛ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΑΒΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ. ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΣΕΜΠΡΩΝΙΟΣ ΓΡΑΚΧΟΣ ΤΟ Β̄.

ΟΛ. ΡΜΒ. Θ. ΙΒ. Ζ. ΑΠΠΙΟΣ ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΠΟΥΛΧΕΡ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΟΥΛΒΙΟΣ ΦΛΑΚΚΟΣ ΤΟ Β̄.

Ι. ΙΓ. Η. Π. ΣΟΥΛΠΙΤΙΟΣ ΓΑΛΒΑΣ. ΓΝ. ΦΟΥΛΒΙΟΣ ΚΕΝΤΟΥΜΑΛΟΣ.

ΙΑ. ΙΔ. Θ. Μ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΛΑΙΒΕΙΝΟΣ. Μ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ ΤΟ Δ̄.

ΙΒ. ΙΕ. Ι. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΑΒΙΟΣ ΜΑΞ. ΒΕΡΡΟΥΚ. ΤΟ Ε̄. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΟΥΛΒΙΟΣ ΦΛΑΚΚΟΣ ΤΟ Δ̄.

ΟΛ. ΡΜΓ. ΙΓ. ΙϚ. ΙΑ. Μ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ ΤΟ Ε̄. Τ. ΚΥΝΤΙΟΣ ΚΡΙΣΠΕΙΝΟΣ.

ΑΩΙ. ΙΔ. ΙΖ. ΙΒ. Γ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΝΕΡΩΝ. Μ. ΛΙΟΥΙΟΣ ΣΑΛΙΝΑΤΩΡ ΤΟ Β̄.

ΙΕ. ΙΗ. ΙΓ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΚΑΙΚΙΛΙΟΣ ΜΕΤΕΛΛΟΣ. Λ. ΟΥΕΤΟΥΡΙΟΣ ΦΙΛΩΝ.

ΙϚ. ΙΘ. ΙΔ. Π. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΣΚΗΠΙΩΝ. Π. ΛΙΚΙΝΙΟΣ ΚΡΑΣΣΟΣ.

ΟΛ. ΡΜΔ. ΙΖ. Κ. ΙΕ. Μ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΚΕΘΗΓΟΣ Π. ΣΕΜΠΡΩΝΙΟΣ ΤΟΥΔΙΤΑΝΟΣ.

ΑΛΕΞ. ΣΥΡΙΑΣ. ΜΑΚΕΔ. ΥΠΑΤΩΝ.

Σκηπίων Αφρικανὸς πολέμῳ Κελτιβηρίας πόλεις πολλὰς Ρωμαίοις ὑπηγάγετο.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΕΠΙΦΑΝΗΣ. Αἰγύπτου καὶ Αλεξανδρείας ἐβασίλευσεν ε ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΕΠΙΦΑΝΗΣ ἔτη κδ.

Α. ΚΑ. Ις. ΓΝ. ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ ΚΑΙΠΙΩΝ. ΓΝ. ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ ΝΕΠΩΣ.

Β. ΚΒ. ΙΖ. ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΝΕΡΩΝ. Μ. ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ ΓΕΜΙΝΟΣ.

Γ. ΚΓ. ΙΗ. ΓΝ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΛΕΝΤΛΟΣ. Π. ΑΙΛΙΟΣ ΠΑΙΤΟΣ.

ΟΛ. ΡΜΕ. Δ. ΚΔ. ΙΘ. Π. ΣΟΥΛΠΙΤΙΟΣ ΓΑΛΒΑΣ ΤΟ Β. Γ. ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΚΟΤΤΑΣ.

Ε. ΚΕ. Κ. Λ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΛΕΝΤΛΟΣ. Π. ΒΙΛΛΙΟΣ ΤΑΠΠΟΥΛΟΣ.

ς. Κς. ΚΑ. Τ. ΚΥΝΤΙΟΣ ΦΛΑΜΙΝΕΙΝΟΣ. ΣΕΞ. ΑΙΛΙΟΣ ΠΑΙΤΟΣ ΚΑΤΟΣ.

ΑΩΚ. Ζ. ΚΖ. ΚΒ. Γ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΚΕΘΗΓΟΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΜΙΝΟΥΚΙΟΣ ΡΟΥΦΟΣ.

ΟΛ. ΡΜς. Η. ΚΗ. ΚΓ. Λ. ΦΟΥΡΙΟΣ ΠΟΥΡΠΟΥΡΕΩΝ. Μ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ.

Θ. ΚΘ. ΚΔ. Μ. ΠΟΡΚΙΟΣ ΚΑΤΩΝ. Λ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΦΛΑΚΚΟΣ.

Ι. Λ. ΚΕ. Π. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΣΚΗΠΙΩΝ ΑΦΡΙΚΑΝΟΣ ΤΟ Β. ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΣΕΜΠΡΩΝΙΟΣ ΛΟΓΓΟΣ.

Αντίοχος ὁ Μέγας Ιουδαίους δι' ἀποδοχῶν πολλὰ μαρτυρήσας δωρεαῖς μεγάλαις ἐτίμησεν.

ΙΑ. ΛΑ. Κς. Λ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΜΕΡΟΛΑΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΜΙΝΟΥΚΙΟΣ ΘΕΡΜΟΣ.

ΟΛ. ΡΜΖ. ΙΒ. ΛΒ. ΚΖ. ΚΥΝΤΙΟΣ ΦΛΑΜΙΝΕΙΝΟΣ. ΓΝ. ΔΟΜΙΤΙΟΣ ΑΗΝΟΒΑΡΒΟΣ.

Αντίοχος ἐν Θερμοπύλαις τῆς Ελλάδος Ρωμαίοις συμβαλὼν ἡττᾶται, ὥστε αὐτὸν ὑπόσπονδον γενέσθαι Ρωμαίοις πλεῦσαι α τάλαντα.

ΙΓ. ΛΓ. ΚΗ. Μ. ΑΚΙΛΙΟΣ ΓΛΑΒΡΙΩΝ. Π. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΣΚΗΠΙΩΝ ΝΑΣΙΚΑΣ.

Ρωμαῖοι διαφόρους ἀποικίας ἐξέπεμψαν.

ΙΔ. ΛΔ. ΚΘ. Λ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΣΚΗΠΙΩΝ. Λ. ΚΟΙΛΙΟΣ ΝΕΠΩΣ.

Αντίοχος βασιλεὺς Συρίας φιλωθεὶς Πτολεμαίῳ τῷ Επιφανεῖ σπονδὰς πρὸς αὐτὸν ἐποιήσατο, καὶ Κλεοπάτραν τὴν αὐτοῦ θυγατέρα ἐκδίδωσι τῷ Πτολεμαίῳ εἰς γυναῖκα, παραχωρήσας αὐτῷ φερνῆς ὀνόματι Συρίαν, καὶ Φοινίκην, καὶ Ιουδαίαν.

ΙΕ. ΛΕ. Λ. ΓΝ. ΜΑΝΛΙΟΣ ΒΟΥΛΣΩΝ. Μ. ΦΟΥΛΒΙΟΣ ΝΩΒΙΛΙΩΡ.

ΟΛ. ΡΜΗ. Ις. Λς. ΛΑ. Γ. ΛΙΒΙΟΣ ΣΑΛΙΝΑΤΩΡ. Μ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΜΕΣΣΑΛΛΑΣ.

Ἡ δευτέρα τῶν Μακκαβαίων τὰ κατὰ Σέλευκον τὸν Κεραυνὸν, καὶ Αντίοχον τὸν Μέγαν, καὶ Σέλευκον τὸν Φιλοπάτορα, καὶ Αντίοχον τὸν Επιφανῆ, καὶ Αντίοχον τὸν νέον, τὸν καὶ Ευπάτορα, καὶ ἕως πέμπτου ἔτους Δημητρίου τοῦ Σωτῆρος, καὶ Ιούδα τοῦ Μακκαβαίου, Ματταθίου παιδὸς περιέχει.

ΣΕΛΕΥ-

ΑΛΕΞ. ΣΥΡΙΑΣ. ΜΑΚΕΔ. ΥΠΑΤΩΝ.

ΣΕΛΕΥΚΟΣ ΦΙΛΟΠΑΤΩΡ. Συρίας καὶ Ἀσίας ἐβασίλευσε ξ ΣΕΛΕΥΚΟΣ ΦΙΛΟΠΑΤΩΡ ἔτη ιβ.

ΑΩΑ. ΙΖ. Α. ΛΒ. Μ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΛΕΠΙΔΟΣ. Γ. ΦΛΑΜΙΝΙΟΣ ΝΕΠΩΣ.

ΙΗ. Β. ΛΓ. ΣΕΞ. ΠΟΣΘΟΥΜΙΟΣ ΑΛΒΕΙΝΟΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΜΑΡΚΙΟΣ ΦΙΛΙΠΠΟΣ.

ΙΘ. Γ. ΛΔ. ΑΠΠΙΟΣ ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΠΟΥΛΧΕΡ. Μ. ΣΕΜΠΡΩΝΙΟΣ ΤΟΥΔΙΤΑΝΟΣ.

ΟΛ. ΡΜΘ. Κ. Δ. ΛΕ. Γ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΠΟΥΛΧΕΡ. Λ. ΠΟΡΚΙΟΣ ΛΙΚΙΝΟΣ.

Σίμων τις προστάτης τοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις ναοῦ προσφυγὼν Ἀπολλωνίῳ στρατηγῷ Φοινίκης τὰ τοῦ ἱεροῦ χρήματα προδιδόναι ὑπισχνούμενος. ἅτινα μαθὼν ὁ Σέλευκος διὰ τοῦ Ἀπολλωνίου, πέμπει Ἡλιόδωρον τὸν ἐπὶ τῶν πραγμάτων, ὃς θείαις μάστιξι παιδευθεὶς κενὸς ἐπανῆλθεν. Ονίας δὲ ὁ ἀρχιερεὺς διαπράττεται φυγαδευθῆναι τὸν Σίμωνα.

ΚΑ. Ε. ΛϚ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΑΒΙΟΣ ΛΑΒΕΩΝ. Μ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ.

ΚΒ. Ϛ. ΛΖ. Λ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ. ΓΝ. ΒΑΙΒΙΟΣ ΤΑΜΦΙΛΟΣ.

ΚΓ. Ζ. ΛΗ. Π. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΚΕΘΗΓΟΣ. Μ. ΒΑΙΒΙΟΣ ΤΑΜΦΙΛΟΣ.

Ὑρκανὸς Ἰωσήπου παῖς στρατηγοῦ τῶν Ἰουδαίων πρὸς Πτολεμαῖον ἐλθών, καλῶς ὑπεδέχθη. οἱ δὲ ἀδελφοὶ αὐτοῦ πρὸς αὐτὸν συστασιάσαντες μεγάλης ταραχῆς αἴτιοι γεγόνασιν Ἰουδαίοις.

ΟΛ. ΡΝ. ΚΔ. Η. ΛΘ. Α. ΠΟΣΘΟΥΜΙΟΣ ΑΛΒΕΙΝΟΣ. Γ. ΚΑΛΠΟΥΡΝΙΟΣ ΠΕΙΣΩΝ.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΦΙΛΟΜΗΤΩΡ. Αἰγύπτου καὶ Ἀλεξανδρείας ἐβασίλευσε ϛ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ ΦΙΛΟΜΗΤΩΡ ἔτη λε.

Α. Θ. Μ. Λ. ΜΑΝΛΙΟΣ ΑΚΙΔΕΙΝΟΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΟΥΛΒΙΟΣ ΦΛΑΚΚΟΣ.

Β. Ι. ΜΑ. Μ. ΙΟΥΝΙΟΣ ΒΡΟΥΤΟΣ. Α. ΜΑΝΛΙΟΣ ΒΟΥΛΣΩΝ.

ΑΩΜ. Γ. ΙΑ. ΜΒ. Γ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΠΟΥΛΧΕΡ. ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΣΕΜΠΡΩΝΙΟΣ ΓΡΑΚΧΟΣ.

ΠΕΡΣΕΥΣ. Μακεδόνων ἐβασίλευσε λη ΠΕΡΣΕΥΣ ἔτη ι.

Ἀριστόβουλος Ἰουδαῖος περιπατητικὸς φιλόσοφος ἐγνωρίζετο, ὃς Πτολεμαίῳ τῷ Φιλομήτορι ἐξηγήσεις τῆς Μωϋσέως γραφῆς ἀνέθηκεν.

ΟΛ. ΡΝΑ. Δ. ΙΒ. Α. ΓΝ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΣΚΗΠΙΩΝ ΙΣΠΑΛΟΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΠΕΤΙΛΙΟΣ ΣΠΟΥΡΕΙΝΟΣ.

ΑΝΤΙΟΧΟΣ ΕΠΙΦΑΝΗΣ. Συρίας καὶ Ἀσίας ἐβασίλευσε η ΑΝΤΙΟΧΟΣ ΕΠΙΦΑΝΗΣ ἔτη ια.

Ε. Α. Β. Π. ΜΟΥΚΙΟΣ ΣΚΑΙΒΟΛΑΣ. Μ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΛΕΠΙΔΟΣ ΤΟ Β.

Ϛ. Β. Γ. ΣΠ. ΠΟΣΘΟΥΜΙΟΣ ΑΛΒΕΙΝΟΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΜΟΥΚΙΟΣ ΣΚΑΙΒΟΛΑΣ.

Ζ. Γ. Δ. Λ. ΠΟΣΘΟΥΜΙΟΣ ΑΛΒΕΙΝΟΣ. Μ. ΠΟΠΙΛΛΙΟΣ ΛΑΙΝΑΣ.

ΑΛΕΞ. ΣΥΡΙΑΣ. ΜΑΚΕΔ. ΥΠΑΤΩΝ.

ΟΛ. ΡΝΒ. Η. Δ. Ι. Γ. ΠΟΠΙΛΛΙΟΣ ΛΑΙΝΑΣ. Π. ΑΛΛΙΟΣ ΛΙΓΥΣ.

Ἀντίοχος πρὸς τὸν Φιλομήτορα Πτολεμαῖον πολεμήσας εἰς τὴν Ἰουδαίαν ἐπανῆλθεν, τὴν ἀρχιερωσύνην τε Ἰησοῦ, τῷ καὶ Ἰάσονι, ἐνεχείρισεν ἀδελφῷ Ὀνίου. καὶ πάλιν ἐκβαλὼν αὐτὸν, ἀδελφῷ Ὀνίου, τῷ καὶ Μενελάῳ, δέδωκεν. οἱ δὲ στασιάσαντες πρὸς ἀλλήλους κακῶν μεγάλων αἴτιοι γεγόνασιν Ἰουδαίοις.

Θ. Ε. ς. Π. ΛΙΚΙΝΙΟΣ ΚΡΑΣΣΟΣ. Γ. ΚΑΣΣΙΟΣ ΛΟΓΓΙΝΟΣ.

Ι. ς. Ζ. Α. ΟΣΤΙΛΙΟΣ ΜΑΓΚΙΝΟΣ. Α. ΑΤΕΙΛΙΟΣ ΣΕΡΡΑΝΟΣ.

ΙΑ. Ζ. Η. ΚΟΙΝΤΟΣ ΜΑΡΚΙΟΣ ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΤΟ Β. ΓΝ. ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ ΚΑΙΠΙΩΝ.

ΟΛ. ΡΝΓ. ΙΒ. Η. Θ. Λ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ ΤΟ Β. Γ. ΛΙΚΙΝΙΟΣ ΚΡΑΣΣΟΣ.

Ἀντίοχος ὡρμήθη μεταστῆσαι τὸ πᾶν ἔθνος τῆς πατρῴας θρησκείας, καὶ τὸ μὲν ἱερὸν τὸ ἐν Ἱεροσολύμοις μιάνας, Ὀλυμπίου Διὸς ναὸν, τὸ δὲ ἐν Γαριζὶν ὄρει Διὸς Ξενίου, οὕτως ἀξιούντων τῶν Σαμαρέων, προσηγόρευσεν. ἐφ' οἷς Ματταθίας ὁ ἱερεὺς υἱὸς Ἀσαμωναίου σὺν τοῖς υἱοῖς καθηγωνίσατο τοῦ τυράννου, τοῖς αὐτοῦ στρατηγοῖς ἐπιθέμενος, καὶ καταπολεμήσας αὐτοὺς τῇ τῶν ἰδίων παίδων ἀντιμαχίᾳ.

ΑΩΝ. ΙΓ. Θ. Ι. ΚΟΙΝΤΟΣ ΑΛΛΙΟΣ ΠΑΙΤΟΣ. Μ. ΙΟΥΝΙΟΣ ΠΕΝΝΟΣ.

Ἡ τῶν Μακεδόνων κατελύθη βασιλεία.

ΙΔ. Ι. Γ. ΣΟΥΛΠΙΤΙΟΣ ΓΑΛΛΟΣ. Μ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ.

ΙΕ. ΙΑ. Τ. ΜΑΝΛΙΟΣ ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΚΑΣΣΙΟΣ ΛΟΓΓΙΝΟΣ.

ΑΝΤΙΟΧΟΣ ΕΥΠΑΤΟΡ. Συρίας καὶ Ἀσίας ἐβασίλευσεν ὁ ΑΝΤΙΟΧΟΣ ΕΥΠΑΤΟΡ ἔτη β.

ΟΛ. ΡΝΔ. Ις. Α. Λ. ΜΑΝΛΙΟΣ ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΚΑΣΣΙΟΣ ΛΟΓΓΙΝΟΣ.

Ἰούδας, ὁ καὶ Μακκαβαῖος, υἱὸς Ματταθίου τρισὶν ἔτεσι τὴν θρησκείαν τὴν πάτριον ἀνεκτήσατο Ὀλυμπιάδι ρνδ, τῆς χώρας ἀπελάσας ἅπαντας τοὺς Ἀντιόχου.

ΙΖ. Β. ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΣΕΜΠΡΩΝΙΟΣ ΓΡΑΚΧΟΣ. Μ. ΙΟΥΒΕΝΤΙΟΣ ΘΑΛΝΑΣ.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΩΤΗΡ. Συρίας καὶ Ἀσίας ἐβασίλευσεν ὁ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ὁ ΣΩΤΗΡ ἔτη ιβ.

ΙΗ. Α. Π. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΣΚΗΠΙΩΝ ΝΑΣΙΚΑΣ. Γ. ΜΑΡΚΙΟΣ ΦΙΓΟΥΛΟΣ.

ΙΘ. Β. Μ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΜΕΣΣΑΛΑΣ. Γ. ΦΑΝΝΙΟΣ ΣΤΡΑΒΩΝ.

Ὀνίου, τοῦ καὶ Μενελάου, ἀρχιερέως Ἰουδαίων, τοῦ καὶ τὸ ἔθνος προδεδωκότος Ἀντιόχῳ τῷ Ἐπιφανεῖ, ἀναιρεθέντος ὑπὸ Ἀντιόχου τοῦ Εὐπάτορος, Ἀλκίμου δὲ οὐκ ὄντος ἐκ γένους ἱερατικοῦ τὴν ἱερωσύνην ἐκ περιδρομῆς διαδεξαμένου, Ὀνίας ὁ τοῦ Ὀνίου πρὸς Πτολεμαῖον διαφυγὼν, καὶ παρ' αὐτοῦ λαβὼν τόπον ἐν τῷ Ἡλιουπολίτῃ νομῷ, πολίχνην τε τοῖς Ἱεροσολύμοις ἀπεικασμένην, καὶ ναὸν ἔκτισεν ὅμοιον.

Ἰουδαίων ἡγεῖται πρῶτος Ἰούδας, ὁ καὶ Μακκαβαῖος, Ματθίου παῖς τρίτῳ ἔτει ρνδ Ὀλυμπιάδος, ὃς καὶ Ῥωμαίοις σπένδεται.

ΑΛΕΞ.

ΑΛΕΞ. ΣΥΡΙΑΣ. ΙΟΥΔ. ΥΠΑΤΩΝ.

ΙΟΥΔΑΣ. Ἰουδαίων ἡγεῖται ΙΟΥΔΑΣ ἔτη γ.

ΟΛ. ΡΝΕ Κ. Γ. Α. Λ. ΑΝΙΚΙΟΣ ΓΑΛΛΟΣ. Μ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΚΕΘΗΓΟΣ.

ΚΑ. Δ. Β. ΓΝ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΔΟΛΟΒΕΛΛΑΣ. Μ. ΦΟΥΛΒΙΟΣ ΝΩΒΙΛΙΩΡ.

ΚΒ. Ε. Γ. Μ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΛΕΠΙΔΟΣ. Γ. ΠΟΠΙΛΛΙΟΣ ΛΑΙΝΑΣ.

Μετὰ Ἰούδαν ἡγεῖται Ἰωνάθης ἀδελφὸς αὐτοῦ.

ΙΩΝΑΘΗΣ. Ἰουδαίων ἡγεῖται ΙΩΝΑΘΗΣ ἔτη ιθ.

ΑΩΞ. ΚΓ. Ϛ. Α. ΣΕΞ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ. Λ. ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΟΛ. ΡΝϚ. ΚΔ. Ζ. Β. Λ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΛΕΝΤΛΟΣ ΛΟΥΠΟΣ. Γ. ΜΑΡΚΙΟΣ ΦΙΓΟΥΛΟΣ ΤΟ Β.

Ἀρίσταρχος γραμματικὸς ἤκμαζεν.

ΚΕ. Η. Γ. Π. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΣΚΗΠΙΩΝ ΝΑΣΙΚΑΣ ΤΟ Β. Μ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ ΤΟ Β.

ΚϚ. Θ. Δ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΟΠΕΙΜΙΟΣ ΝΕΠΩΣ. Λ. ΠΟΣΘΟΥΜΙΟΣ ΑΛΒΕΙΝΟΣ.

ΚΖ. Ι. Ε. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΟΥΛΒΙΟΣ ΝΩΒΙΛΙΩΡ. Τ. ΑΝΝΙΟΣ ΛΟΥΣΚΟΣ.

ΟΛ. ΡΝΖ. ΚΗ. ΙΑ. Ϛ. Μ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ ΤΟ Γ. Λ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΦΛΑΚΚΟΣ.

Ψευδοφίλιππος Μακεδόνων ἐβασίλευεν ἔτος ἕν.

ΚΘ. ΙΒ. Ζ. Λ. ΛΙΚΙΝΙΟΣ ΛΟΥΚΟΥΛΛΟΣ. Α. ΠΟΣΘΟΥΜΙΟΣ ΑΛΒΕΙΝΟΣ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. Συρίας καὶ Ἀσίας ἐβασίλευσεν ια ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ἔτη ι, μῆνας ζ.

Λ. Α. Η. Τ. ΚΥΝΤΙΟΣ ΦΛΑΜΙΝΕΙΝΟΣ. Μ. ΑΚΕΙΛΙΟΣ ΒΑΛΒΟΣ.

Ὁ τοῦ Βαλᾶ υἱὸς Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανοῦς Ἀλέξανδρος ἐν Πτολεμαΐδι φιλωθεὶς Ἰωνάθῃ, δώροις καὶ στεφάνοις αὐτὸν ἐτίμησεν.

ΛΑ. Β. Θ. Λ. ΜΑΡΚΙΟΣ ΚΕΝΣΩΡΕΙΝΟΣ. Μ. ΜΑΝΛΙΟΣ ΝΕΠΩΣ.

ΟΛ. ΡΝΗ. ΛΒ. Γ. Ι. ΣΠ. ΠΟΣΘΟΥΜΙΟΣ ΑΛΒΕΙΝΟΣ. Λ. ΚΑΛΠΟΥΡΝΙΟΣ ΠΕΙΣΩΝ.

Σαμαρεῖται καὶ Ἰουδαῖοι ἐν Ἀλεξανδρείᾳ παρὰ Πτολεμαίῳ τῷ Φιλομήτορι διακρίνονται περὶ τῶν παρ' ἑκατέροις μερῶν τιμωμένων ἱερῶν, καὶ νικῶσιν Ἰουδαῖοι.

ΑΩΟ. ΛΓ. Δ. ΙΑ. Π. ΚΟΡΝΗΛ. ΣΚΗΠ. ΑΦΡΙΚ. ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΣ. Γ. ΛΙΟΥΙΟΣ ΔΡΟΥΣΟΣ.

ΛΔ. Ε. ΙΒ. ΓΝ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΛΕΝΤΛΟΣ. Λ. ΜΟΥΜΜΙΟΣ ΝΕΠΩΣ.

Ὀππιος Κελτοὺς ἐχειρώσατο.
Κατὰ τούτους τοὺς χρόνους ἑάλω Καρχηδὼν τὸ ἔσχατον ὑπὸ Σκηπίωνος Ἀφρικανοῦ τοῦ νέου, ἔχουσα ἔτη χμ ἀπὸ κτίσεως, κατὰ δὲ ἄλλους ψμη.

ΑΛΕΞ. ΣΥΡΙΑΣ. ΙΟΥΔ. ΥΠΑΤΩΝ.

ΚΕ. ϛ. ΙΓ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΑΒΙΟΣ ΜΑΞ. ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΣ. Λ. ΟΣΤΙΛΙΟΣ ΜΑΓΚΕΙΝΟΣ.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ. Ἀλεξανδρείας καὶ Αἰγύπτου ἐβασίλευσε ζ΄ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ ἔτη κθ.

ΟΛ. ΡΝΘ. Α. Ζ. ΙΔ. ΣΕΡ. ΣΟΥΛΠΙΤΙΟΣ ΓΑΛΒΑΣ. Λ. ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΚΟΤΤΑΣ.

Ἰωνάθης πρὸς Ῥωμαίους ἀπέστειλεν ἀνανεώσασθαι βουλόμενος τὴν γενομένην τῷ ἔθνει πρὸς αὐτοὺς ἔμπροσθεν φιλίαν. τοῖς δὲ αὐτοῦ πρεσβευταῖς ἐπέστειλεν ἀπὸ τῆς Ῥώμης ἀναστρέφουσι πρὸς τοὺς Σπαρτιάτας ἀφικέσθαι, καὶ τὴν παλαιὰν πρὸς αὐτοὺς ὑπομνῆσαι φιλίαν καὶ συγγένειαν.

Β. Η. ΙΕ. ΑΠΠΙΟΣ ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΠΟΥΛΧΕΡ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΚΑΙΚΙΛΙΟΣ ΜΕΤΕΛΛΟΣ.

Ἀλεξάνδρῳ Συρίας καὶ Ἀσίας βασιλεῖ Πτολεμαῖος ὁ νεώτερος [δεύτερος] Εὐεργέτης τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα πρὸς γάμον ἐκδίδωσι.

Γ. Θ. Ιϛ. Λ. ΚΑΙΚΙΛΙΟΣ ΜΕΤΕΛΛΟΣ ΚΑΛΒΟΣ. ΚΟΙΝΤ. ΦΑΒΙΟΣ. ΜΑΞ. ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΑΝΟΣ.

Δ. Ι. ΙΖ. ΓΝ. ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ ΚΑΙΠΙΩΝ. ΚΟΙΝΤ. ΠΟΜΠΗΙΟΣ ΡΟΥΦΟΣ.

Τρύφων Ἀντίοχον Ἀλεξάνδρου παῖδα ἀποκτείνει.
Ἀλέξανδρος βασιλεὺς Συρίας καὶ Ἀσίας ἀνῃρέθη ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ ἰδίου πενθεροῦ.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ. Συρίας καὶ Ἀσίας ἐβασίλευσε ιβ΄ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ἔτη γ.

ΟΛ. ΡΞ. Ε. Α. ΙΗ. Γ. ΛΑΙΛΙΟΣ ὁ ΣΟΦΟΣ. ΚΟΙΝΤ. ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ ΚΑΙΠΙΩΝ.

Δημητρίῳ τῷ μετ᾽ Ἀλέξανδρον βασιλεύσαντι Συρίας καὶ Ἀσίας Πτολεμαῖος ὁ νεώτερος Εὐεργέτης τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα δίδωσι πρὸς γάμον τὴν καὶ Ἀλεξάνδρου πρώην γενομένην γαμετήν.

ϛ. Β. ΙΘ. ΓΝ. ΚΑΛΠΟΥΡΝΙΟΣ ΠΕΙΣΩΝ. Μ. ΠΟΠΙΛΛΙΟΣ ΛΑΙΝΑΣ.

Τρύφων, ὁ καὶ Διόδοτος, ἀναιρεῖ τὸν Ἰωνάθην. Σίμων ἀδελφὸς Ἰωνάθου μετ᾽ αὐτὸν ἡγήσατο κάλλιστα τοῦ ἔθνους.

ΣΙΜΩΝ. Ἰουδαίων ἡγήσατο ΣΙΜΩΝ ἔτη η.

Ζ. Γ. Α. Γ. ΚΟΡΝΗΛ. ΣΚΗΠ. ΝΑΣΙΚΑΣ ΣΕΡΑΠΙΩΝ. Δ. ΙΟΥΝΙΟΣ ΒΡΟΥΤΟΣ.

ΑΝΤΙΟΧΟΣ ΣΙΔΗΤΗΣ. Συρίας καὶ Ἀσίας ἐβασίλευσεν ιγ΄ ΑΝΤΙΟΧΟΣ ΣΙΔΗΤΗΣ ἔτη θ.

ΑΩΠ. Η. Α. Β. Μ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΛΕΠΙΔΟΣ ΠΟΡΚΙΝΑΣ. Γ. ΟΣΤΙΛΙΟΣ ΜΑΓΚΕΙΝΟΣ.

ΟΛ. ΡΞΑ. Θ. Β. Γ. Π. ΦΟΥΡΙΟΣ ΦΙΛΟΣ. ΣΕΞ. ΑΤΕΙΛΙΟΣ ΣΕΡΡΑΝΟΣ.

Ι. Γ. Δ. ΣΕΡ. ΦΟΥΛΒΙΟΣ ΦΛΑΚΚΟΣ. ΚΟΙΝΤ. ΚΑΛΠΟΥΡΝΙΟΣ ΠΕΙΣΩΝ.

Κατὰ

ΑΛΕΞ. ΣΥΡΙΑΣ. ΙΟΥΔ. ΥΠΑΤΩΝ.

Κατὰ Σικελίαν ὁ δουλικὸς πόλεμος.

ΙΑ. Δ. Ε. Γ. ΚΟΡΝ. ΑΦΡΙΚ. ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΣ ΤΟ Β. Γ. ΦΟΥΛΒΙΟΣ ΦΛΑΚΚΟΣ.

ΙΒ. Ε. ϛ. Γ. ΜΟΥΚΙΟΣ ΣΚΑΙΒΟΛΑΣ. Λ. ΚΑΛΠΟΥΡΝΙΟΣ ΠΕΙΣΩΝ ΦΡΟΥΓΕΙ.

Ἡ πρώτη τῶν Μακκαβαϊκῶν βίβλος ἕως τούτου περιέχει.

ΟΛ. ΡΞΒ. ΙΓ. ϛ. Ζ. Γ. ΠΟΠΙΛΛΙΟΣ ΛΑΙΝΑΣ. Γ. ΡΟΥΠΙΛΙΟΣ ΝΕΠΩΣ.

Ἀντίοχος ὁ Σιδήτης ἐπελθὼν τοῖς Ἱεροσολύμοις, καὶ παραταξάμενος εἰς πολιορκίαν ἐπὶ συνθήκαις ταῖς πρὸς Σίμωνα ἀναχωρεῖ.

ΙΔ. Ζ. Η. Γ. ΛΙΚΙΝΙΟΣ ΚΡΑΣΣΟΣ. Λ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΦΛΑΚΚΟΣ.

ΥΡΚΑΝΟΣ. Ἰουδαίων ἸΩΑΝΝΗΣ ΥΡΚΑΝΟΣ ΚϚ.

ΙΕ. Η. Α. Μ. ΠΕΡΠΕΡΝΑΣ ΝΕΠΩΣ. ΑΠΠ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΠΟΥΛΧΕΡ.

Ιϛ. Θ. Β. Γ. ΣΕΜΠΡΩΝΙΟΣ ΤΟΥΔΙΤΑΝΟΣ. Μ. ΑΚΙΛΛΙΟΣ ΝΕΠΩΣ.

Ἀντίοχον τὸν Σιδήτην Ἀρσάκης Πάρθος ἀνεῖλεν.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ. Συρίας καὶ Ἀσίας ἐβασίλευσεν τὸ β. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ἔτη δ.

ΟΛ. ΡΞΓ. ΙΖ. Α. Γ. ΓΝ. ΟΚΤΑΒΙΟΣ ΝΕΠΩΣ. Τ. ΑΝΝΙΟΣ ΛΟΥΣΚΟΣ.

Οἱ ἐν Σικελίᾳ δοῦλοι πολιορκούμενοι εἰς ἀλληλοφαγίαν ἐτράπησαν.

ΑΩϚ. ΙΗ. Β. Δ. Λ. ΚΑΣΣΙΟΣ ΛΟΓΓΕΙΝΟΣ. Λ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΚΙΝΝΑΣ.

ΙΘ. Γ. Ε. ΜΑΜ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΛΕΠΙΔΟΣ. Λ. ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΟΡΕΣΤΗΣ.

Κ. Δ. ϛ. Μ. ΠΛΑΥΤΙΟΣ ΥΨΑΙΟΣ. Μ. ΦΟΥΛΒΙΟΣ ΦΛΑΚΚΟΣ.

Ἰωάννης ἱερεὺς ὁμοῦ καὶ στρατηγὸς κατὰ Ὑρκανῶν στρατεύσας, Ὑρκανὸς μετωνομάσθη, ὃς καὶ πρεσβεύσας πρὸς Ῥωμαίους δόγματι συγκλήτου φιλίαν πρὸς αὐτοὺς σπένδεται.

ΑΝΤΙΟΧΟΣ ΓΡΥΠΟΣ. Συρίας καὶ Ἀσίας ἐβασίλευσεν ὁ ι. ΑΝΤΙΟΧΟΣ ΓΡΥΠΟΣ ἔτη ιβ.

ΟΛ. ΡΞΔ. ΚΑ. Α. Ζ. Γ. ΚΑΣΣΙΟΣ ΛΟΓΓΕΙΝΟΣ. Γ. ΣΕΞΤΙΟΣ ΚΑΛΒΕΙΝΟΣ.

ΚΒ. Β. Η. ΚΟΙΝΤ. ΚΑΙΚΙΛΙΟΣ ΜΕΤΕΛΛΟΣ. Τ. ΚΥΝΤΙΟΣ ΦΛΑΜΙΝΕΙΝΟΣ.

ΚΓ. Γ. Θ. ΓΝ. ΔΟΜΙΤΙΟΣ ΑΗΝΟΒΑΡΒΟΣ. Γ. ΦΑΝΝΙΟΣ ΣΤΡΑΒΩΝ.

ΚΔ. Δ. Ι. ΚΟΙΝΤ. ΦΑΒΙΟΣ ΜΑΧΙΜΟΣ. Λ. ΟΠΕΙΜΙΟΣ ΝΕΠΩΣ.

ΟΛ. ΡΞΕ. ΚΕ. Ε. ΙΑ. Γ. ΜΑΝΙΛΙΟΣ ΝΕΠΩΣ. Γ. ΠΑΠΕΙΡΙΟΣ ΚΑΡΒΩΝ.

Ἰωάννης ὁ Μακκαβαῖος Ἰουδαίων ἀρχιερεὺς τὴν Σαμάρειαν τὴν καθ' ἡμᾶς Σεβαστὴν καλουμένην Σαμαρείων ὕπερ πολιορκήσας εἰς ἔδαφος καθεῖλεν. ἣν ὕστερον Ἡρώδης ἀλλόφυλος βασιλεύσας Ἰουδαίων ἀναστήσας Σεβαστὴν ὠνόμασεν.

ΑΛΕΞ. ΣΥΡΙΑΣ. ΙΟΥΔ. ΥΠΑΤΩΝ.

ΚϚ. Ϛ. ΙΒ. Λ. ΚΑΙΚΙΛΙΟΣ ΜΕΤΕΛΛΟΣ ΚΑΛΒΟΣ. Λ. ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΚΟΤΤΑΣ.

ΚΖ. Ζ. ΙΓ. Μ. ΠΟΡΚΙΟΣ ΚΑΤΩΝ. ΚΟΙΝΤ. ΜΑΡΚΙΟΣ ΡΗΞ.

ΑΛ. ΚΗ. Η. ΙΔ. Λ. ΚΑΙΚΙΛΙΟΣ ΜΕΤΕΛΛΟΣ ΔΕΛΜΑΤΙΚΟΣ. ΚΟΙΝΤ. ΜΟΥΚΙΟΣ ΣΚΑΙΒΟΛΑΣ.

ΟΛ. ΡΞϚ. ΚΘ. Θ. ΙΕ. Γ. ΛΙΚΙΝΙΟΣ ΓΕΤΑΣ. ΚΟΙΝΤ. ΦΑΒΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ ΕΒΟΥΡΝΟΣ.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΦΥΣΚΩΝ. Αἰγυπτίων καὶ Ἀλεξανδρείας ἐβασίλευεν ὁ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΦΥΣΚΩΝ, ὁ καὶ ΣΩΤΗΡ, ἔτη ιζ.

Λ. Ι. ΙϚ. Μ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΣΚΑΥΡΟΣ. Μ. ΚΑΙΚΙΛΙΟΣ ΜΕΤΕΛΛΟΣ.

Πρῶτος ὁ Γρυπὸς βασιλεύσας ἔτη δ´ ἐξεβλήθη ὑπὸ Κυζικηνοῦ καὶ ἐβασίλευσεν ὁ Κυζικηνὸς ἔτη ιη. καὶ πάλιν ὁ Γρυπὸς ἐκβαλὼν τὸν Κυζικηνὸν ἐβασίλευεν ἔτη δ. καὶ οὕτως ἐκ διαδοχῆς ἐπολέμουν ἀλλήλοις.

Β. ΙΑ. ΙΖ. Μ. ΑΚΙΛΙΟΣ ΒΑΛΒΟΣ. Γ. ΠΟΡΚΙΟΣ ΚΑΤΩΝ.

Γ. ΙΒ. ΙΗ. Γ. ΚΑΙΚΙΛΙΟΣ ΜΕΤΕΛΛΟΣ ΚΑΠΡΑΡΙΟΣ. ΓΝ. ΠΑΠΕΙΡΙΟΣ ΚΑΡΒΩΝ.

ΑΝΤΙΟΧΟΣ ΚΥΖΙΚΗΝΟΣ. Συρίας καὶ Ἀσίας ἐβασίλευσεν ὁ ΑΝΤΙΟΧΟΣ ΚΥΖΙΚΗΝΟΣ ἔτη ιη.

ΟΛ. ΡΞΖ. Δ. Α. ΙΘ. Μ. ΛΙΟΥΙΟΣ ΔΡΟΥΣΟΣ. Λ. ΚΑΛΠΟΥΡΝΙΟΣ ΠΕΙΣΩΝ ΚΑΙΣΩΝΕΙΝΟΣ.

Ε. Β. Κ. Π. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΣΚΗΠ. ΝΑΣΙΚΑΣ. Λ. ΚΑΛΠΟΥΡΝΙΟΣ ΒΕΣΤΙΑ.

Ϛ. Γ. ΚΑ. Μ. ΜΙΝΟΥΚΙΟΣ ΡΟΥΦΟΣ. ΣΠ. ΠΟΣΘΟΥΜΙΟΣ ΑΛΒΕΙΝΟΣ.

Ζ. Δ. ΚΒ. ΚΟΙΝΤ. ΚΑΙΚΙΛΙΟΣ ΜΕΤΕΛΛΟΣ. Μ. ΙΟΥΝΙΟΣ ΣΕΙΛΑΝΟΣ.

ΟΛ. ΡΞΗ. Η. Ε. ΚΓ. ΣΕΡ. ΣΟΥΛΠΙΤΙΟΣ ΓΑΛΒΑΣ. Λ. ΟΡΤΕΝΣΙΟΣ ΝΕΡΩΣ.

Σελευκεῖς οἱ πρὸς Ἀντιόχειαν τῆς Συρίας ἀπ᾿ ἐντεῦθεν τοὺς ἑαυτῶν χρόνους ἀριθμοῦσι.

ΑΛΙ. Θ. Ϛ. ΚΔ. Λ. ΚΑΣΣΙΟΣ ΛΟΓΓΙΝΟΣ. Γ. ΜΑΡΙΟΣ ΝΕΡΩΣ.

Ῥόδου σεισθείσης ὁ Κολοσσὸς κατέπεσεν.
Ἰωνάθης ὁ Μακκαβαῖος Ἰουδαίων ἀρχιερεὺς διαπρεπῶς τῆς Ἰουδαίας ἡγεῖτο.

Ι. Ζ. ΚΕ. Γ. ΑΤΕΙΛΙΟΣ ΣΕΡΡΑΝΟΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ ΚΑΙΠΙΩΝ.

ΙΑ. Η. ΚϚ. Π. ΡΟΥΤΙΛΙΟΣ ΡΟΥΦΟΣ. ΓΝ. ΜΑΝΛΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ. Ἰουδαίων Ἀριστόβουλος ἔτος ἕν.

Οὗτος Ἀριστόβουλος υἱὸς Ἰωνάθου, τοῦ καὶ Ὑρκανοῦ, πρὸς τῇ ἀρχιερωσύνῃ διάδημα περιέθετο βασικὸν πρῶτος ἐπὶ ἐνιαυτὸν ἕνα, ἔτη * φκζ ἀπὸ πρώτου ἔτους τῆς αἰχμαλωσίας. Μεθ᾿ ὃν Ἰανναῖος, ὁ καὶ Ἀλέξανδρος, βασιλεὺς ἅμα καὶ ἀρχιερεὺς ὠμότατα προέστη.

ΑΛΕΞ. ΣΥΡΙΑΣ. ΙΟΥΔ. ΥΠΑΤΩΝ.

ΟΛ.ΡΞΘ. ΙΒ. Θ. Α. Γ. ΜΑΡΙΟΣ ΝΕΠΩΣ ΤΟ Β. Γ. ΦΛΑΒΙΟΣ ΦΙΜΒΡΙΑΣ.

Ἀσκαλωνῖται ἀπ' ἑαυτῶν χρόνους ἐνθεῦθεν ἀριθμοῦσι.

ΙΑΝΝΑΙΟΣ. Ἰουδαίων ΙΑΝΝΑΙΟΣ ὁ καὶ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ἔτη κζ.

ΙΓ. Ι. Α. Γ. ΜΑΡΙΟΣ ΝΕΠΩΣ ΤΟ Γ. Λ. ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΙΔ. ΙΑ. Β. Γ. ΜΑΡΙΟΣ ΝΕΠΩΣ ΤΟ Δ. ΚΟΙΝΤ. ΛΟΥΤΑΤΙΟΣ ΚΑΤΛΟΣ.

ΙΕ. ΙΒ. Γ. Γ. ΜΑΡΙΟΣ ΝΕΠΩΣ ΤΟ Ε. Μ. ΑΚΥΛΛΙΟΣ ΝΕΠΩΣ.

ΟΛ. ΡΟ. Ιϛ. ΙΓ. Δ. Γ. ΜΑΡΙΟΣ ΝΕΠΩΣ. ΤΟ ϛ. Λ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΦΛΑΚΚΟΣ.

ΙΖ. ΙΔ. Ε. Μ. ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΝΕΠΩΣ. Α. ΠΟΣΘΟΥΜΙΟΣ ΑΛΒΕΙΝΟΣ.

Πτολεμαῖον τὸν Φύσκωνα ἡ μήτηρ Κλεοπάτρα τῆς βασιλείας ἀπήλασεν, καὶ ἦν βασιλεύων ἐν Κύπρῳ. τὸν δὲ νεώτερον υἱὸν αὐτῆς καὶ ἀδελφὸν τούτου Ἀλέξανδρον ἀνέδειξε βασιλέα σὺν αὐτῇ.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. Αἰγύπτου καὶ Ἀλεξανδρείας ἐβασίλευσεν ὁ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ἔτη ι.

Α. ΙΕ. ϛ. ΚΟΙΝΤ. ΚΑΙΚΙΛΙΟΣ ΜΕΤΕΛΛΟΣ ΝΕΠΩΣ. Τ. ΔΙΔΙΟΣ ΝΕΠΩΣ.

ΑΛΚ. Β. Ιϛ. Ζ. ΓΝ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΛΕΝΤΛΟΣ. Π. ΛΙΚΙΝΙΟΣ ΚΡΑΣΣΟΣ.

ΟΛ.ΡΟΑ. Γ. ΙΖ. Η. ΓΝ. ΔΟΜΙΤΙΟΣ ΑΗΝΟΒΑΡΒΟΣ. Γ. ΚΑΣΣΙΟΣ ΛΟΓΓΙΝΟΣ.

Σέλευκον ζῶντα κατέκαυσεν ὁ Κυζικηνὸς Ἀντίοχος.

Δ. ΙΗ. Θ. Λ. ΛΙΚΙΝΙΟΣ ΚΡΑΣΣΟΣ. ΚΟΙΝΤ. ΜΟΥΚΙΟΣ ΣΚΑΙΒΟΛΑΣ.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ. Συρίας καὶ Ἀσίας ἐβασίλευσεν ὁ ΦΙΛΙΠΠΟΣ ἔτη β.

Ε. Α. Ι. Γ. ΚΟΙΛΙΟΣ ΚΑΛΔΟΣ. Λ. ΔΟΜΙΤΙΟΣ ΑΗΝΟΒΑΡΒΟΣ.

Ἀντίοχος ὁ Κυζικηνὸς φυγὼν εἰς Πάρθους Πομπηΐῳ παρέδωκεν ἑαυτόν.

ϛ. Β. ΙΑ. Γ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΦΛΑΚΚΟΣ. Μ. ΕΡΕΝΝΙΟΣ ΝΕΠΩΣ.

Ἡ Συρίας ἀρχὴ κατελύθη διαρκέσασα ἔτη σν.

ΑΛΕΞ. ΙΟΥΔ. ΥΠΑΤΩΝ.

ΟΛ. ΡΟΒ. Ζ. ΙΒ. Γ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΠΟΥΛΧΕΡ. Μ. ΠΕΡΠΕΡΝΑΣ ΝΕΠΩΣ.

Η. ΙΓ. Λ. ΜΑΡΚΙΟΣ. ΦΙΛΙΠΠΟΣ. ΣΕΞ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ.

Θ. ΙΔ. Λ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ. Π. ΡΟΥΤΙΛΙΟΣ ΛΟΥΠΟΣ.

	ΑΛΕΞ.	ΙΟΥΔ.	ΥΠΑΤΩΝ.
	Ι.	ΙΕ.	ΓΝ. ΠΟΜΠΗΙΟΣ ΣΤΡΑΒΩΝ. Λ. ΠΟΡΚΙΟΣ ΚΑΤΩΝ.
	ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΦΥΣΚΩΝ.		Αἰγυπτίων καὶ Ἀλεξανδρείας ἐβασίλευσεν ἔτι ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ ΠΟΘΕΙΝΟΣ ὁ αὐτὸς ὢν καὶ ΦΥΣΚΩΝ, καὶ ΣΩΤΗΡ, υἱὸς Κλεοπάτρας, ἔτη η.
ΟΛ. ΡΟΓ.	Α.	Ιϛ.	Λ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΣΥΛΛΑΣ. ΚΟΙΝΤ. ΠΟΜΠΗΙΟΣ ΡΟΥΦΟΣ ΣΕΙΛΩΝ
ΑϠΛ.	Β.	ΙΖ.	ΓΝ. ΟΚΤΑΒΙΟΣ ΝΕΠΩΣ. Λ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΚΙΝΝΑΣ.
	Γ.	ΙΗ.	Λ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΚΙΝΝΑΣ ΤΟ Β. Γ. ΜΑΡΙΟΣ ΝΕΠΩΣ ΤΟ Ζ.
			Σαλλούστιος ἐγεννήθη Καλάνδαις Ὀκτωβρίαις.
	Δ.	ΙΘ.	Λ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΚΙΝΝΑΣ ΤΟ Γ. ΓΝ. ΠΑΠΕΙΡΙΟΣ ΚΑΡΒΩΝ.
ΟΛ. ΡΟΔ.	Ε.	Κ.	ΓΝ. ΠΑΠΕΙΡΙΟΣ ΚΑΡΒΩΝ ΤΟ Β. Λ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΚΙΝΝΑΣ ΤΟ Δ.
	Ϛ.	ΚΑ.	Λ. ΚΟΡΝ. ΣΚΗΠ. ΑΣΙΑΤΙΚΟΣ. Γ. ΝΟΡΒΑΝΟΣ ΦΛΑΚΚΟΣ.
	Ζ.	ΚΒ.	Γ. ΜΑΡΙΟΣ ΝΕΠΩΣ. ΓΡΑΤΙΔΙΑΝΟΣ. ΓΝ. ΠΑΠΕΙΡΙΟΣ ΚΑΡΒΩΝ ΤΟ Γ.
	Η.	ΚΓ.	Μ. ΤΟΥΛΛΙΟΣ ΔΕΚΟΥΛΛΑΣ. ΓΝ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΔΟΛΑΒΕΛΛΑΣ.
	ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ.		Ἀλεξανδρείας καὶ Αἰγύπτου ἐβασίλευσεν ἔτι ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ νέος ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΑΥΛΗΤΗΣ Πτολεμαίου φύσκωνος, τοῦ καὶ Σωτῆρος, υἱὸς, ἀδελφὸς δὲ Κλεοπάτρας, ἔτη λ.
ΟΛ. ΡΟΕ.	Α.	ΚΔ.	Λ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΣΥΛΛΑΣ ΤΟ Β. ΚΟΙΝΤ. ΚΑΙΚΙΛΙΟΣ ΜΕΤΕΛΛΟΣ ΠΙΟΣ.
	Β.	ΚΕ.	Π. ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ ΒΑΤΙΑΣ. ΑΠ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΠΟΥΛΧΕΡ.
	Γ.	ΚϚ.	Μ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΛΕΠΙΔΟΣ. ΚΟΙΝΤ. ΛΟΥΤΑΤΙΟΣ ΚΑΤΛΟΣ.
ΑϠΜ.	Δ.	ΚΖ.	Δ. ΙΟΥΝΙΟΣ ΒΡΟΥΤΟΣ. ΜΑΜ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΛΕΠΙΔΟΣ.
		ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ.	Ἰουδαίων ἐβασίλευσεν ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ, ἡ καὶ ΣΑΛΙΝΑ, ἔτη θ.
			Ἐντεῦθεν τὰ Ἰουδαίων συγκέχυται.
ΟΛ. ΡΟϚ.	Ε.	Α.	ΓΝ. ΟΚΤΑΒΙΟΣ ΝΕΠΩΣ. Γ. ΣΚΡΙΒΩΝΙΟΣ ΚΟΥΡΙΩΝ.
	Ϛ.	Β.	Λ. ΟΚΤΑΒΙΟΣ ΝΕΠΩΣ. Γ. ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΚΟΤΤΑΣ.
	Ζ.	Γ.	ΛΙΚΙΝΙΟΣ ΛΟΥΚΟΥΛΛΟΣ. Μ. ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΚΟΤΤΑΣ.
	Η.	Δ.	Μ. ΤΕΡΕΝΤΙΟΣ ΟΥΑΡΡΩΝ ΛΟΥΚΟΥΛΛΟΣ. Γ. ΚΑΣΣΙΟΣ ΟΥΑΡΟΣ.
ΟΛ. ΡΟΖ.	Θ.	Ε.	Λ. ΓΕΛΛΙΟΣ ΠΟΠΛΙΚΟΛΑΣ. ΓΝ. ΚΟΡΝΗΛ. ΛΕΝΤΛΟΣ ΚΛΩΔΙΑΝΟΣ.
	Ι.	Ϛ.	ΓΝ. ΑΥΦΙΔΙΟΣ ΟΡΕΣΤΗΣ. Π. ΚΟΡΝΗΛ. ΛΕΝΤΛΟΣ ΣΟΥΡΑΣ.

Κ.

ΑΛΕΞ. ΙΟΥΔ. ΥΠΑΤΩΝ.

ΙΑ. Ζ. ΓΝ. ΠΟΜΠΗΙΟΣ ὁ ΜΕΓΑΣ. Μ. ΛΙΚΙΝΙΟΣ ΚΡΑΣΣΟΣ.

ΙΒ. Η. ΚΟΙΝΤ. ΟΡΤΕΝΣΙΟΣ ΝΕΠΩΣ. ΚΟΙΝΤ. ΚΑΙΚΙΛΙΟΣ ΜΕΤΕΛΛΟΣ.

Βιργίλιος ἐγεννήθη.

ΟΛ. ΓΟΗ. ΙΓ. Θ. Λ. ΚΑΙΚΙΛΙΟΣ ΜΕΤΕΛΛΟΣ. ΚΟΙΝΤ. ΜΑΡΚΙΟΣ ΡΗΞ.

Πομπήϊος Ἰουδαίους Ῥωμαίοις ὑποφόρους ἐποίησεν.

ΥΡΚΑΝΟΣ. Ἰουδαίων ΥΡΚΑΝΟΣ ἀρχιεράτευσεν ἔτη λδ.

ΑΛΝ. ΙΔ. Α. Γ. ΚΑΛΠΟΥΡΝΙΟΣ ΠΕΙΣΩΝ ΦΡΟΥΓΕΙ. Μ. ΑΚΕΙΛΙΟΣ ΓΛΑΒΡΙΩΝ.

Πομπήϊος δὲ στρατηγὸς Ῥωμαίων ἐπελθὼν πολιορκεῖ μὲν τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ μέχρι τῶν ἀδύτων, τοῦτ᾽ ἔστι τῶν ἁγίων τοῦ ἱεροῦ, πρόεισι καὶ [τὸν ναὸν συλήσας, καὶ πολλὰ παρ᾽ αὐτοῦ ἀφελόμενος] Ἀριστόβουλον δέσμιον ποιεῖ Ῥωμαίοις, Ὑρκανῷ τε τὴν ἀρχιερωσύνην τῷ υἱῷ Ἀλεξάνδρου καὶ Ἀλεξάνδρας τῆς Σαλώμας ἐπικυρωσεν. ὁ αὐτὸς Ἀντίπατρον ἀλλόφυλον, Ἡρώδου υἱὸν καὶ πατέρα τῆς Γαλαιστίνης ἐπίτροπον καθίστησιν.

ΙΕ. Β. Μ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΛΕΠΙΔΟΣ. Λ. ΟΥΟΛΚΑΤΙΟΣ ΤΟΥΛΛΟΣ.

Ις. Γ. Λ. ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΚΟΤΤΑΣ. Λ. ΜΑΝΛΙΟΣ ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΣ.

ΟΛ. ΡΟΘ. ΙΖ. Δ. Λ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΜΑΡΚΙΟΣ ΦΙΓΟΥΛΟΣ.

ΙΗ. Ε. Μ. ΤΟΥΛΛΙΟΣ ΚΙΚΕΡΩΝ. Γ. ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΝΕΠΩΣ.

Φιλαδελφεῖς ἐντεῦθεν ἀριθμοῦσι τοὺς ἑαυτῶν χρόνους.

Πομπήϊος ἑλὼν τὰ Ἱεροσόλυμα τὸ πᾶν ἔθνος Ἰουδαίων Ῥωμαίοις ὑποφόρον καθίστησιν.

ΙΘ. ς. Δ. ΙΟΥΝΙΟΣ ΣΙΛΛΑΝΟΣ. Λ. ΜΟΥΡΗΝΑΣ.

Ἐντεῦθεν Γαζαῖοι τοὺς ἑαυτῶν χρόνους ἀριθμοῦσι.

Κ. Ζ. Μ. ΠΟΥΠΙΟΣ ΠΕΙΣΩΝ ΚΑΛΠΟΥΡΝΙΟΣ. Μ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΜΕΣΣΑΛΑΣ.

Κικέρων ὁ ῥήτωρ ἀπὸ ὑπατείας μετεβλήθη διὰ μηνῶν ις.
Πομπήϊος ὁ μέγας Ῥωμαίων στρατηγὸς αὐτοκράτωρ προσηγορεύθη, καὶ θεμέλιοι θεάτρου ὑπ᾽ αὐτοῦ ἐβλήθησαν ἐν Ῥώμῃ.

ΟΛ. ΡΠ. ΚΑ. Η. ΚΟΙΝΤΟΣ ΚΑΙΚΙΛΙΟΣ ΜΕΤΕΛΛΟΣ ΚΕΛΕΡ. Λ. ΑΦΡΑΝΙΟΣ.

Γ. Ἰούλιος Καῖσαρ Λυσιτανίαν, [Γαλλοὺς, Βρεττανοὺς,] καί τινας περὶ ὠκεανὸν νήσους κατεστρέψατο.

ΚΒ. Θ. Κ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ. Μ. ΚΑΛΠΟΥΡΝΙΟΣ ΒΙΒΛΟΣ.

ΚΓ. Ι. Λ. ΠΕΙΣΩΝ ΚΑΙΣΩΝΙΑΝΟΣ. Α. ΓΑΒΙΝΙΟΣ.

ΑΛΞ. ΚΔ. ΙΑ. Π. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΛΕΝΤΛΟΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΜΕΤΕΛΛΟΣ ΝΕΠΩΣ.

ΟΛ. ΡΠΑ. ΚΕ. ΙΒ. ΓΝ. ΚΟΡΝΗΛ. ΛΕΝΤΛΟΣ ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΟΣ. Λ. ΜΑΡΚΙΟΣ ΦΙΛΙΠΠΟΣ.

Γ. Καῖσαρ τὸν Ῥῆνον ποταμὸν διαβὰς Γερμανοὺς, καὶ Γάλλους ἐχειρώσατο.

ΑΛΕΞ. ΙΟΥΔ. ΥΠΑΤΩΝ.

ΚΣ. ΙΓ. ΓΝ. ΠΟΜΠΗΙΟΣ ΜΕΓΑΣ ΤΟ Β. Μ. ΛΙΚΙΝΙΟΣ ΚΡΑΣΣΟΣ ΤΟ Β.

Πομπήϊος μέγας τὸ κληθὲν ὑπ' αὐτοῦ θέατρον ἀφιέρωσεν, καὶ θεωρίας ἐλεφάντων παρεσκεύασε, καὶ ἵππων τ, καὶ πεζῶν ω, καὶ μονομάχων χ ἐλεφαντομαχίας ποιήσας.

ΚΖ. ΙΔ. ΑΠ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΠΟΥΛΧΕΡ. Λ. ΔΟΜΙΤΙΟΣ ΑΕΝΟΒΑΡΒΟΣ.

ΚΗ. ΙΕ. ΓΝ. ΔΟΜΙΤΙΟΣ. Μ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΜΕΣΣΑΛΑΣ.

ΟΛ. ΡΠΒ. ΚΘ. ΙΣ. ΓΝ. ΠΟΜΠΗΙΟΣ ΜΕΓΑΣ ΤΟ Γ. Κ. ΜΕΤΕΛΛΟΣ ΣΚΗΠΙΩΝ.

Τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἄγαλμα ἐκεραυνώθη.

Λ. ΙΖ. Μ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ. ΣΕΡ. ΣΟΥΛΠΙΤΙΟΣ ΡΟΥΦΟΣ.

Γ. Ἰούλιος Καῖσαρ Γαλάτας εἰς τέλειον νικήσας εἰς Ῥώμην ἐπανῆλθεν.

ΚΛΕΟΠΑ-ΤΡΑ. Ἀλεξανδρείας καὶ Αἰγύπτου ἐβασίλευσεν ιβ ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ ἔτη κβ.

Α. ΙΗ. Λ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ. Γ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ.

Β. ΙΘ. Γ. ΚΟΡΝΗΛ. ΛΕΝΤΛΟΣ ΚΡΟΥΣΚΕΛΛΙΟΣ. Γ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ ΤΟ Β.

ΡΩΜΑ. ΑΛΕΞ. ΙΟΥΔ. ΥΠΑΤΩΝ.

ΓΑΙΟΣ. ΙΟΥΛΙΟΣ. ΚΑΙΣΑΡ. Ῥωμαίων ἐμονάρχησεν Γ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ἔτη δ, μῆνας ζ.

ΟΛ. ΡΠΓ. Α. Γ. Κ. Γ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Β. Π. ΣΕΡΟΥΙΛΙΟΣ ΒΑΤΙΑ ΙΣΑΥΡΙΚΟΣ.

Ἀπὸ πρώτου ἔτους τοῦ Γαΐου Ἰουλίου Καίσαρος Ἀντιοχεῖς τοὺς ἑαυτῶν χρόνους ἀριθμοῦσι.

ΑΠΟ. Β. Δ. ΚΑ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΟΥΦΙΟΣ. Π. ΒΑΤΙΝΙΟΣ.

Λαοδικεῖς ἐντεῦθεν τοὺς ἑαυτῶν χρόνους ἀριθμοῦσι.

Γ. Ε. ΚΒ. Γ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Γ. Μ. ΛΕΠΙΔΟΣ.

Καῖσαρ βεβαιοῖ τῇ Κλεοπάτρᾳ μόνῃ τὴν ἀρχὴν Αἰγύπτου διὰ τὸν πρὸς αὐτὴν, ὥς φασιν, ἔρωτα. Ἰουδαίοις πρεσβευσαμένοις δόγμα συγκλήτου καὶ Ἀθηναίων ψήφισμα διεπέμφθη.

Δ. Ϛ. ΚΓ. Γ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Δ. ΦΑΒΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ.

ΟΛ. ΡΠΔ. Ε. Ζ. ΚΔ. Γ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Ε. Μ. ΑΝΤΩΝΙΟΣ.

Ἀντώνιος ὁ ὕπατος ἐψηφίσατο Ἰούλιον μῆνα λέγεσθαι τὸν Κυιντίλιον, διὰ τὸ αὐτὸν ἐν αὐτῷ γεγεννῆσθαι.

ΟΚΤΑΟΥ-ΙΑΝΟΣ.

Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν β ΟΚΤΑΟΥΙΑΝΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ἔτη νς, μῆνας ς.

Ἀπὸ

ΡΩΜΑ. ΑΛΕΞ. ΙΟΥΔ. ΥΠΑΤΩΝ.

Ἀπὸ τούτου Σεβαστοὶ καὶ Αὔγουστοι οἱ Ῥωμαίων βασιλεῖς ἀνηγορεύθησαν.

Α. Η. ΚΕ. Α. ΙΡΤΙΟΣ. Γ. ΠΑΝΣΑΣ.

Β. Θ. ΚϚ. Μ. ΛΕΠΙΔΟΣ. Λ. ΠΛΑΓΚΟΣ.

Ἔκλειψις ἡλίου.

Γ. Ι. ΚΖ. Π. ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ ΤΟ Β. Λ. ΑΝΤΩΝΙΟΣ.

Νόμος ὑπὸ τοῦ Πουβλίου Φαλκιδίου δημαρχοῦντος ἐτέθη, ὥστε ἵνα τὸ τέταρτον τῆς καταλειφθείσης οὐσίας, ἄντικρυ βαρούνηται, λαβόντα, τὸ λοιπὸν ἀφεῖναι.

Κικέρων ὁ ῥήτωρ καὶ συγκλητικὸς ἐν Γαΐταις ἀνῃρέθη τῆς Ἰταλίας. οἱ δέ φασιν, ὅτι φαρμάκῳ διέφθειρεν ἑαυτόν.

Ἀντώνιον καὶ Λέπιδον νικήσας Αὔγουστος εἰς φιλίαν προσδέχεται, πρεσβευσαμένης τῆς συγκλήτου.

ΟΛ.ΡΠΕ. Δ. ΙΑ. ΚΗ. ΓΝ. ΔΟΜΙΤΙΟΣ. Γ. ΑΣΙΝΙΟΣ.

Ε. ΙΒ. ΚΘ. Λ. ΚΕΝΣΩΡΙΝΟΣ. Γ. ΚΑΛΟΥΙΣΙΟΣ.

Ἔκλειψις ἡλίου ἐγένετο. Ἀντίγονος τῇ Ἰουδαίων βασιλείᾳ ἐπαναστὰς, καὶ πολλὰ διαμαχησάμενος ἀναιρεῖται. Καὶ ἐνταῦθα καταλήγει τὸ τῶν Ἰουδαίων βασίλειον. Ἡρώδης δὲ αὐτῶν μετὰ ταῦτα ἡγεῖται, οὐδὲν αὐτῷ προσήκουσαν τὴν Ἰουδαίων βασιλείαν παρὰ Ῥωμαίων ὑποδεξάμενος.

Ϛ. ΙΓ. Λ. ΑΠ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ. Γ. ΝΟΡΒΑΝΟΣ.

ΑΛΠ. Ζ. ΙΔ. ΛΑ. Μ. ΑΓΡΙΠΠΑΣ. Λ. ΚΑΝΙΝΙΟΣ.

ΟΛ.ΡΠϚ Η. ΙΕ. ΛΒ. Λ. ΓΕΛΛΙΟΣ. Μ. ΚΟΚΚΗΙΟΣ.

Σαλούστιος ἀπέθανεν πρὸ τριῶν εἰδῶν Μαΐων.

Θ. ΙϚ. ΛΓ. Λ. ΚΟΡΝΙΦΙΚΙΟΣ. ΣΕΞ. ΠΟΜΠΗΙΟΣ.

Ι. ΙΖ. ΛΔ. Λ. ΣΚΡΙΒΩΝΙΟΣ ΛΙΒΩΝ. Λ. ΑΤΡΑΤΙΝΟΣ.

Ἡρώδης Ἀντιπάτρου τοῦ Ἀσκαλωνίτου παῖς καὶ μητρὸς Κύπριδος Ἀραβίσσης οὐδὲν αὐτῷ προσήκουσαν τὴν Ἰουδαίων βασιλείαν ὑπὸ Ῥωμαίων ἐγχειρίζεται, καθ᾽ ὃν τῆς τοῦ Χριστοῦ γεννήσεως πλησιαζούσης ἡ ἐκ προγόνων διαδοχὴ ἀρχιερωσύνης τε καὶ ἀρχὴ τῶν Ἰουδαίων καταλύθη, συμπληρουμένης τῆς παρὰ Μωϋσῇ λεγούσης προφητείας, οὐκ ἐκλείψει ἄρχων ἐξ Ἰούδα, καὶ ἡγούμενος ἐκ τῶν μηρῶν αὐτοῦ, ἕως ἂν ἔλθῃ ᾧ ἀπόκειται. καὶ αὐτὸς προσδοκία ἐθνῶν. ἐνταῦθα δὲ καὶ ὁ προφητευόμενος παρὰ τῷ Δανιὴλ Χριστὸς ἡγούμενος τέλος λαμβάνει. Μέχρι γὰρ Ἡρώδου Χριστοὶ ἡγούμενοι ἦσαν δὲ εἰσιν οἱ ἀρχιερεῖς, οἵτινες προεστήκεσαν τοῦ Ἰουδαίων ἔθνους, ἀρξάμενοι μὲν ἀπὸ τῆς κατὰ Δαρεῖον ἀνανεώσεως τοῦ ἱεροῦ κατὰ τὴν ξ καὶ ε Ὀλυμπιάδα, λήξαντες δ᾽ ἐπὶ Ὑρκανὸν ἐπὶ τῆς ρπε Ὀλυμπιάδος. Τὰ δὲ μεταξὺ τούτων γίνεται ἔτη υπγ, ὁπόσα καὶ ἡ τοῦ Δανιὴλ προφητεία θεσπίζει λέγουσα, Καὶ γνώσῃ καὶ συνήσεις ἀπὸ ἐξόδου λόγου τοῦ ἀποκριθῆναι, καὶ τοῦ οἰκοδομῆσαι Ἱερουσαλὴμ, ἕως Χριστοῦ ἡγουμένου, ἑβδομάδες ζ, καὶ ἑβδομάδες ξβ, αὗται δὲ αἱ ζ καὶ ξ ἑβδομάδες συμπληροῦσι χρόνον ἐτῶν υπγ, ὁπόσα ἔτη τυγχάνει τὰ τῆς ἀρχῆς τῶν Χριστῶν ἡγουμένων. ὧν τελευταίου Ὑρκανοῦ ὑπὸ Πάρθων αἰχμαλώτου ληφθέντος, Ἡρώδης Ἀντιπάτρου μηδὲν προσήκουσαν αὐτῷ τὴν τῶν Ἰουδαίων βασιλείαν ἀπὸ Αὐγούστου, καὶ τῆς συγκλήτου λαμβάνει, κἄπειτα οἱ τούτου παῖδες, μέχρι τῆς ὑστάτης Ἱεροσολύμων πολιορκίας. οὐκέτι γὰρ οἱ ἐκ διαδοχῆς τοῦ ἱερατικοῦ γένους ἱερῶντο τῷ θεῷ, οὐδὲ διὰ βίου κατὰ τὸν Μωϋσέως νόμον, ἄτιμοι δέ τινες ἄλλοτε ἄλλοι, καὶ οἱ μὲν ἐνιαύσιοι, οἱ δὲ ἔτι ὀλίγῳ πλέον παρὰ τῶν ἡγουμένων Ῥωμαϊκῶν τὴν ἀρχιερωσύνην ἐξωνοῦντο. Διὸ καὶ Δανιὴλ προφητεύει λέγων, Μετὰ τὰς ἑπτὰ καὶ ἑξήκοντα δύο ἑβδομάδας ἐξολοθρευθήσεται χρῖσμα. καὶ κρίμα οὐκ ἐν αὐτῷ, καὶ τὸ ἱερὸν καὶ τὸ ἅγιον διαφθερεῖ λαὸς ἡγουμένου ἐρχομένου, καὶ κοπήσονται ἐν κατα-

κλυσμῷ

ΡΩΜΑ. ΑΛΕΞ. ΙΟΥΔ. ΥΠΑΤΩΝ.

,, κλυσμῷ πολέμου. καὶ ἑξῆς φησί. Καὶ ἐπὶ τὸ ἱερὸν βδέλυγμα τῶν ἐρημώσεων, καὶ ἕως συντελείας καιροῦ,
,, συντέλεια δοθήσεται ἐπὶ τὴν ἐρήμωσιν.

ΗΡΩΔΗΣ. Ἰουδαίων ἐβασίλευσεν πρῶτος τῶν ἀλλοφύλων ΗΡΩΔΗΣ ἔτη λζ.

ΙΑ. ΙΗ. Α. Γ. ΚΑΙΣΑΡ ΟΚΤΑΟΥΙΑΝΟΣ ΤΟ Β. Λ. ΒΟΛΚΑΤΙΟΣ.

Ἡρώδης Ἀνάνηλον τινὰ μεταπεμψάμενος ἀπὸ Βαβυλῶνος Ἰουδαίων ἀρχιερέα καθίστησι. Μετ' οὐ πολὺ δὲ τοῦτον παύσας, Ἀριστόβουλον τὸν ἀδελφὸν τῆς ἑαυτοῦ γυναικός, ἔγγονον δὲ Ὑρκανοῦ, ἐπὶ τὴν τιμὴν προάγει. ἐνιαυτοῦ δὲ διαγενομένου, πάλιν τῷ Ἀνανήλῳ ἀποδίδωσι τὴν λειτουργίαν, τὸν Ἀριστόβουλον ἀνελών.

Αὔγουστος πεζὸν ἐθριάμβευσε θρίαμβον.

ΟΛ. ΡΠΖ. ΙΒ. ΙΘ. Β. ΓΝ. ΔΟΜΙΤΙΟΣ ΑΕΝΟΒΑΡΒΟΣ. Γ. ΣΟΣΙΟΣ.

Ἀντώνιος Ἀραβίαν Κλεοπάτρᾳ παρέδωκε.

ΙΓ. Κ. Γ. Γ. ΚΑΙΣΑΡ ΟΚΤΑΟΥΙΑΝΟΣ ΤΟ Γ. Μ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΜΕΣΣΑΛΑΣ.

ΙΔ. ΚΑ. Δ. Γ. ΚΑΙΣΑΡ ΟΚΤΑΟΥΙΑΝΟΣ ΤΟ Δ. Μ. ΛΙΚΙΝΙΟΣ ΚΡΑΣΣΟΣ.

Κλεοπάτρα ἑαυτὴν διεχειρήσατο.
Ἀλεξανδρείας ἁλημμένης πρῶτος ἡγεμὼν Αἰγύπτου πέμπεται Γ. Κορνήλιος.

ΙΕ. ΚΒ. Ε. Γ. ΚΑΙΣΑΡ ΟΚΤΑΟΥΙΑΝΟΣ ΤΟ Ε. ΣΕΞ. ΑΠΟΥΛΗΙΟΣ.

Ὀκτάβιος Αὔγουστος προσηγορεύθη. Καὶ ὁ Σεξτίλιος μὴν ὄγδοος παρὰ Ῥωμαίοις ὁμοίως Αὔγουστος προσηγορεύθη. Μέχρι τοῦδε οἱ Λαγίδαι.
Ἐντεῦθέν τινες ἀριθμοῦσι τὸ πρῶτον ἔτος Αὐγούστου μοναρχίας.
Ἥλιος καὶ Σελήνη τὰ τέκνα Κλεοπάτρας συλληφθέντα προσήχθησαν τῷ θριάμβῳ Ῥώμης.
Νικόπολις ἡ κατ' Ἄκτιον ἐκτίσθη, καὶ Ἄκτια ὁ ἀγὼν ἐτέθη.
Αὔγουστος Ῥωμαίοις ἐνομοθέτησε.

ΡΩΜΑ. ΙΟΥΔ.

ΟΛ. ΡΠΗ. ΙϚ. Ϛ. Γ. ΚΑΙΣΑΡ ΟΚΤΑΟΥΙΑΝΟΣ Ϛ. Μ. ΑΓΡΙΠΠΑΣ ΤΟ Β.

Τιμήσεως γενομένης ἐν Ῥώμῃ ἀπεγράφησαν Ῥωμαίων μυριάδες υιϛ, καὶ ͵δ.

ΛΑϚ. ΙΖ. Ζ. Γ. ΚΑΙΣΑΡ ΟΚΤΑΟΥΑΝΙΟΣ ΤΟ Ζ. Μ. ΟΥΙΨΑΝΙΟΣ ΑΓΡΙΠΠΑΣ ΤΟ Γ.

ΙΗ. Η. Γ. ΟΚΤΑΟΥΙΑΝΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Η. Τ. ΣΤΑΤΙΛΙΟΣ.

ΙΘ. Θ. Γ. ΚΑΙΣΑΡ ΟΚΤΑΟΥΙΑΝΟΣ ΤΟ Θ. Μ. ΙΟΥΝΙΟΣ ΣΙΛΛΑΝΟΣ.

Αὔγουστος Καῖσαρ Καλαβρίαν καὶ Γαλάτας ὑποφόρους ἐποίησεν.
Λόλλιος Μάρκος Ῥωμαίοις Γαλατίαν ἐπεκτήσατο.
Αὔγουστος μοναρχίαν ἐγχειριζομένην ἀπώσατο.
Θέατρον Μαρκέλλου ἐν Ῥώμῃ ἐκαύθη.

ΟΛ. ΡΠΘ. Κ. Ι. Γ. ΚΑΙΣΑΡ ΟΚΤΑΟΥΙΑΝΟΣ ΤΟ Ι. Γ. ΝΟΡΒΑΝΟΣ.

ΚΑ. ΙΑ. Γ. ΚΑΙΣΑΡ ΟΚΤΑΟΥΙΑΝΟΣ ΤΟ ΙΑ. ΓΝ. ΠΙΣΩΝ.

ΚΒ. ΙΒ. Μ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ. Λ. ΑΡΡΟΥΝΤΙΟΣ.

ΚΓ. ΙΓ. Μ. ΛΟΛΛΙΟΣ Π. ΛΕΠΙΔΟΣ.

ΡΩΜΑ. ΙΟΥΔ. ΥΠΑΤΩΝ.

Τιβέριος Ἀρμενίαν παρεστήσατο.
Καντάβροι στασιάσαντες διεφθάρησαν.

ΟΛ. ΡϞ. ΚΔ. ΙΔ. Μ. ΑΠΟΥΛΗΙΟΣ. Π. ΣΙΛΙΟΣ ΝΕΡΟΥΑΣ.

Ἡρώδης ἐν Ἱεροσολύμοις πλεῖστα καὶ μεγάλα ἔκτισεν.

ΚΕ. ΙΕ. Γ. ΣΕΝΤΙΟΣ ΣΑΤΟΥΡΝΙΝΟΣ. ΣΠ. ΛΟΥΚΡΗΤΙΟΣ ΚΙΝΝΑΣ.

ΚϚ. ΙϚ. ΓΝ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΛΕΝΤΛΟΣ. Π. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΛΕΝΤΛΟΣ.

Ἡρώδης τὴν πάλαι Σαμάρειαν καταρειπωμένην ἐκ θεμελίων ἐγείρας εἰς τιμὴν τοῦ Σεβαστοῦ Αὐγούστου Σεβαστὴν ὠνόμαζεν. Ἐν Πανεάδι δὲ τὸ Πάνιον κατεσκεύασεν.

Αὔγουστος Σαμίοις ἐλευθερίαν παρέσχεν.

Β. ΚΖ. ΙΖ. Τ. ΦΟΥΡΝΙΟΣ. Γ. ΙΟΥΝΙΟΣ ΣΙΛΑΝΟΣ.

Σεισμὸς Κύπρου πολλὰ μέρη κατέπτωσε.
Γερμανοὺς κατεστρέψατο Λόλλιος νεωτερίσαντας.
Αὔγουστος Γάϊον Ἀγρίππαν υἱοθετήσατο.

ΟΛ. ΡϞΑ. ΚΗ. ΙΗ. Λ. ΔΟΜΙΤΙΟΣ ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Π. ΣΚΗΠΙΩΝ.

ΚΘ. ΙΘ. Μ. ΔΡΟΥΣΟΣ ΛΙΒΩΝ. Λ. ΚΑΛΠΟΥΡΝΙΟΣ ΠΙΣΩΝ.

Τιβέριος Καῖσαρ Οὐινδίκους, καὶ τοὺς λοιποὺς παρακειμένους τῇ Θρᾴκῃ ὑπέταξεν.

Λ. Κ. Μ. ΚΟΡΝΗΛ. ΛΕΝΤΛΟΣ ΑΥΓΟΥΡ. Μ. ΛΙΚΙΝΙΟΣ ΚΡΑΣΣΟΣ.

Ἀποικίας εἰς Πάτρας καὶ Βηρυτὸν Ῥωμαῖοι ἐξέπεμψαν.

Ἀγρίππας Βόσπορον ἐχειρώσατο.

ΛΑ. ΚΑ. ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΝΕΡΩΝ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΚΥΝΤΙΛΙΟΣ ΟΥΑΡΟΣ.

Αὔγουστος μέγας ἀρχιερεὺς ἐψηφίσθη.
Ἡρώδης Καισάρειαν εἰς ὄνομα Καίσαρος Αὐγούστου ἔκτισεν Στράτωνος πύργον τὸ πρὶν καλουμένην.

ΟΛ. ΡϞΒ. ΛΒ. ΚΒ. Μ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΜΕΣΣΑΛΑΣ ΤΟ Β. Π. ΣΟΥΛΠΙΤΙΟΣ ΚΥΡΙΝΟΣ.

Ἡρώδης Ἀνθηδόνα ἐπικτίσας Ἀγριππεῖον ἐκάλεσεν. ἔτι δὲ καὶ Γερσαβίνην εἰς ὄνομα Ἀντιπάτρου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. καὶ ἄλλην εἰς οἰκεῖον ἐκάλεσεν ὄνομα Ἡρώδειον τὴν ἐν Γαλιλαίᾳ Γαμάλ. καὶ κατὰ πάσας πόλεις Συρίας καὶ Παλαιστίνης .... ἐπέκτισεν.

ΛΓ. ΚΓ. Π. ΦΑΒΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΑΙΛΙΟΣ ΤΟΥΒΕΡΩΝ.

Τιβέριος ἐπὶ νίκῃ Παννονίων ἐθριάμβευσεν.

ΛΔ. ΚΔ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΣ. ΦΑΒΙΟΣ ΑΦΡΙΚΑΝΟΣ.

ΛΕ. ΚΕ. ΔΡΟΥΣΟΣ ΝΕΡΩΝ. Λ. ΚΥΝΤΙΟΣ ΚΡΙΣΠΙΝΟΣ.

Τιβέριος Καῖσαρ καταπολεμήσας Γερμανοὺς αὐτοκράτωρ ἀνηγορεύθη.

ΟΛ. ΡϞΓ. ΛϚ. ΚϚ. Γ. ΑΣΙΝΙΟΣ ΓΑΛΛΟΣ. Γ. ΜΑΡΚΙΟΣ ΚΕΝΣΩΡΙΝΟΣ.

Ἡρώδης

ΡΩΜΑ. ΙΟΥΔ. ΥΠΑΤΩΝ.

Ἡρώδης Ὑρκανὸν τὸν πάλαι ἀρχιερέα ἐκ Παρθικῆς ἐλθόντα ἀνεῖλεν. ὁμοίως καὶ Ἀριστόβουλον υἱὸν αὐτοῦ ἀρχιερέα, καὶ τὴν τούτου ἀδελφήν, ἰδίαν δὲ γαμετὴν σὺν δυσὶ παισὶν αὐτοῦ ἀνδρωθεῖσιν ἤδη φονεύει, καὶ τὴν μητέρα Μαριάμμης, ἰδίαν δὲ πενθεράν.

ΒΙ. ΛΖ. ΚΖ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΝΕΡΩΝ ΤΟ Β. ΓΝ. ΚΑΛΠΟΥΡΝΙΟΣ ΠΙΣΩΝ.

ΛΗ. ΚΗ. Δ. ΛΑΙΛΙΟΣ ΒΑΛΒΟΣ. Γ. ΑΝΤΙΣΤΙΟΣ ΟΥΕΤΟΥΣ.

Τιβέριος ἐπὶ νίκῃ Ῥαιτῶν, Ἀρμενίων, καὶ Οὐινδίκων, καὶ Παννονίων ἐθριάμβευσεν.

ΛΘ. ΚΘ. Γ. ΚΑΙΣΑΡ ΟΚΤΑΟΥΙΑΝΟΣ ΤΟ ΙΒ. Λ. ΣΥΛΛΑΣ.

Αὔγουστος Ἰουλίαν τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα ἐφυγάδευσε καταγνοὺς αὐτῆς μοιχείαν.

ΟΛ. ΡϘΔ. Μ. Λ. Γ. ΚΑΛΟΥΙΣΙΟΣ ΣΑΒΙΝΟΣ ΤΟ Β. Λ. ΠΑΣΣΙΗΝΟΣ ΡΟΥΦΟΣ.

Αὔγουστος παρέσχε ναυμαχίαν καὶ μονομαχίαν.

ΜΑ. ΛΑ. Λ. ΛΕΝΤΛΟΣ ΓΕΤΟΥΛΙΚΟΣ. Μ. ΜΕΣΣΑΛΙΝΟΣ.

Ἡρώδης πρὸς ταῖς πολλαῖς τῶν συγγενῶν φονολογίαις ἀναιρεῖ Σαλώμης τῆς ἰδίας ἀδελφῆς τὸν ἄνδρα. Γήμαντος δὲ αὐτὴν ἑτέρου, καὶ τοῦτον προσανεῖλε. πρὸς δὲ, καὶ τοὺς ὑφηγητὰς τῶν ἱερῶν νόμων, καὶ τοὺς τῶν πατρίων ζηλωτὰς ἀπέκτεινε.

ΜΒ. ΛΒ. Γ. ΚΑΙΣΑΡ ΟΚΤΑΟΥΙΑΝΟΣ ΤΟ ΙΓ. Μ. ΠΛΑΥΤΙΟΣ.

Κυρήνιος ὑπὸ τῆς συγκλήτου βουλῆς σταλεὶς εἰς τὴν Ἰουδαίαν ἀπογραφὰς ἐποιήσατο τῶν οὐσιῶν καὶ τῶν οἰκητόρων.

ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰούδα γεννᾶται.

Ὁμοῦ συνάγεται ἀπὸ Ἀβραάμ, ἐπὶ τὴν Χριστοῦ γέννησιν, ἔτη ΒΙΕ.

ΜΓ. ΛΓ. Α. ΚΟΣΣΟΣ ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΛΕΝΤΛΟΣ. Λ. ΠΙΣΩΝ.

ΟΛ. ΡϘΕ. ΜΔ. ΛΔ. Β. Γ. ΚΑΙΣΑΡ. Λ. ΠΑΥΛΟΣ.

Σέξτος Πυθαγορικὸς ἤκμαζεν.

ΜΕ. ΛΕ. Γ. Π. ΟΥΙΝΙΚΙΟΣ. Π. ΑΛΦΗΝΙΟΣ ΟΥΑΡΟΣ.

Ἰούδας τις Γαλιλαῖος κατὰ Ῥωμαίων ἀποστατεῖν Ἰουδαίους προέτρεπεν.

Μϛ. Λϛ. Δ. Μ. ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ. Λ. ΛΑΜΙΑΣ.

ΒΚ. ΜΖ. ΛΖ. Ε. ΣΕΞ. ΑΙΛΙΟΣ. Γ. ΣΕΝΤΙΟΣ.

Ἡρώδης ὑδέρῳ δεινῷ παθὼν σκώληκας δὲ ἐκβράσας ἀπὸ τοῦ σώματος, καὶ σαπεὶς ὅλος καταστρέφει τὸν βίον.

ΑΡΧΕΛΑΟΣ. Ἰουδαίων ἐβασίλευσεν β΄ ΑΡΧΕΛΑΟΣ ἔτη Ι.

Ἀντὶ Ἡρώδου ἐβασίλευσεν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ Ἀρχέλαος ὁ υἱὸς αὐτοῦ.

ΟΛ. ΡϘϚ. ΜΗ. Α. ϛ. ΓΝ. ΚΙΝΝΑΣ. Λ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ.

ΜΘ.

ΡΩΜΑ. ΙΟΥΔ. ΧΡΙΣΤΟΥ. ΥΠΑΤΩΝ.

ΜΘ. Β. Ζ. Μ. ΛΕΠΙΔΟΣ. Λ. ΑΡΟΥΝΤΙΟΣ.

*Λιμὸς ἐν Ῥώμῃ γέγονεν, ὡς πραθῆναι * μόδιον χρυσίνων κζ. **

Ν. Γ. Η. ΚΟΙΝΤΟΣ ΚΑΙΚΙΛΙΟΣ. Λ. ΛΙΚΙΝΙΟΣ.

ΝΑ. Δ. Θ. Μ. ΦΟΥΡΙΟΣ. ΣΕΞ. ΝΩΝΙΟΣ.

Ἀθηνόδωρος Ταρσεὺς φιλόσοφος ἤκμαζεν.

ΟΛ. ΡϞΖ. ΝΒ. Ε. Ι. ΚΟΙΝΤΟΣ ΣΟΥΛΠΙΤΙΟΣ. Γ. ΠΟΠΠΗΙΟΣ.

Ἀθηναῖοι στασιάζειν ἀρξάμενοι κολασθέντες ἐπαύσαντο.

ΝΓ. Ϛ. ΙΑ. Γ. ΔΟΛΟΒΕΛΛΑΣ. Γ. ΣΙΛΑΝΟΣ.

ΝΔ. Ζ. ΙΒ. Μ. ΛΕΠΙΔΟΣ. Τ. ΣΤΑΤΙΛΙΟΣ.

ΝΕ. Η. ΙΓ. ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΣ ΚΑΙΣΑΡ. Γ. ΦΟΝΤΗΙΟΣ.

Αὔγουστος τοὺς οἰκήτορας Ῥώμης κατὰ πρόσωπον ἀριθμήσας εὗρεν οἰκοῦντας αὐτὴν ἀνδρῶν μυριάδας ξγ, καὶ ,αλζ. Σωτίων Ἀλεξανδρεὺς φιλόσοφος ἤκμαζεν.

ΟΛ. ΡϞΗ. ΝϚ. Θ. ΙΔ. Λ. ΠΛΑΓΚΟΣ. Γ. ΣΙΛΙΟΣ.

Ὁ Ἀρχέλαος μετὰ θ τῆς ἀρχῆς ἔτη εἰς Βίενναν πόλιν τῆς Γαλλίας ὑπὸ Ῥωμαίων ἐξωρίσθη.

ΗΡΩΔΗΣ. *Ἰουδαίων τετράρχης* ΗΡΩΔΗΣ *ἔτη κδ.*

ΒΛ. ΝΖ. Α. ΙΕ. ΣΕΞ. ΠΟΜΠΗΙΟΣ. ΣΕΞ. ΑΠΟΥΛΗΙΟΣ.

ΤΙΒΕΡΙΟΣ. *Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν γ* ΤΙΒΕΡΙΟΣ *ἔτη κγ.*

Α. Β. ΙϚ. ΔΡΟΥΣΟΣ ΚΑΙΣΑΡ. Γ. ΝΟΡΒΑΝΟΣ.

Β. Γ. ΙΖ. ΣΙΣΕΝΝΑΣ. ΣΤΑΤΙΛΙΟΣ. Λ. ΣΚΡΙΒΩΝΙΟΣ.

ΟΛ. ΡϞΘ. Γ. Δ. ΙΗ. Λ. ΠΟΜΠΩΝΙΟΣ. Γ. ΚΑΙΚΙΛΙΟΣ.

Δ. Ε. ΙΘ. ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ. ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΣ ΚΑΙΣΑΡ.

Τῆς μικρᾶς Ἀσίας σεισμῷ ιγ πόλεις κατεπτώθησαν, Ἔφεσος, Μαγνησία, Σάρδεις, Μοσίνη, Αἰγαί, Ἱεροκαισαρεία, Φιλαδέλφεια, Τμῶλος, Τῆμνος, Μυρίνα, Κύμη, Ἀπολλωνία, Δία, Ὑρκανία.

Ε. Ϛ. Κ. Μ. ΣΙΛΑΝΟΣ. Γ. ΝΟΡΒΑΝΟΣ.

Ϛ. Ζ. ΚΑ. Μ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ. Μ. ΑΥΡΗΛΙΟΣ.

ΟΛ. Σ. Ζ. Η. ΚΒ. ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Δ. ΔΡΟΥΣΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Β.

Πομπηΐου θέατρον ἐπρήσθη.

Η. Θ. ΚΓ. Δ. ΑΤΕΡΙΟΣ. Γ. ΣΟΥΛΠΙΤΙΟΣ.

ΡΩΜΑ. ΙΟΥΔ. ΧΡΙΣΤΟΥ. ΥΠΑΤΩΝ.

Θ. Ι. ΚΔ. Γ. ΑΣΙΝΙΟΣ. Γ. ΑΝΤΙΣΤΙΟΣ.

Τιβέριος Δροῦσον τὸν τῆς ἀρχῆς κοινωνὸν προσλαβόμενος κατὰ μικρὸν φαρμάκῳ ἀνεῖλεν.

ΒΜ. Ι. ΙΑ. ΚΕ. ΣΕΡ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ. Λ. ΟΥΙΣΕΛΛΙΟΣ.

ΟΛ. ΣΑ. ΙΑ. ΙΒ. ΚϚ. Μ. ΑΣΙΝΙΟΣ. ΚΟΣΣΟΣ ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ.

Φίλιππος ὁ τετράρχης Πανεάδα ἀνακτίσας Καισάρειαν Φιλίππου προσωνόμασεν, καὶ Ἰουλιάδα.

ΙΒ. ΙΓ. ΚΖ. Γ. ΚΑΛΟΥΙΣΙΟΣ. ΓΝ. ΓΕΤΟΥΛΙΚΟΣ.

Πόντιος Πιλᾶτος ἐπίτροπος τῆς Ἰουδαίας ὑπὸ Τιβερίου ἐκπέμπεται ιβ' ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ, ὡς ἱστορεῖ Ἰώσηππος.

ΙΓ. ΙΔ. ΚΗ. Λ. ΠΙΣΩΝ. Μ. ΚΡΑΣΣΟΣ.

Ἡρώδης ἔκτισε Τιβεριάδα εἰς ὄνομα Τιβερίου Καίσαρος, ὁ αὐτὸς Λιβιάδα.

ΙΔ. ΙΕ. ΚΘ. ΑΠ. ΣΙΛΑΝΟΣ. Γ. ΣΙΛΙΟΣ.

ΟΛ. ΣΒ. ΙΕ. ΙϚ. Λ. Γ. ΡΟΥΒΕΛΛΙΟΣ. Γ. ΡΟΥΦΙΟΣ.

Τῷ ιε' ἔτει τοῦ Τιβερίου βαπτίζεται ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

Ἦν δὲ τὰ ἀπὸ Ἀδὰμ, ἕως δευτέρου ἔτους Δαρείου, ἔτη ͵δϡα.

Καὶ τὰ ἀπὸ δευτέρου ἔτους Δαρείου, ἐπὶ τὸ ιε' Τιβερίου, ἔτη φμη.

Ὁμοῦ τὰ πάντα ἀπὸ Ἀδὰμ, ἐπὶ τὸ πεντεκαιδέκατον ἔτος Τιβερίου, ἔτη ͵ελθ.

Ἀπὸ δὲ πεντεκαιδεκάτου ἔτους Τιβερίου, ἐπὶ τὴν εἰκοσαετηρίδα Κωνσταντίνου τοῦ Νικητοῦ Σεβαστοῦ, κατὰ τὴν τῶν ἑβδομήκοντα ἑρμηνείαν, ἔτη σϟη.

ΙϚ. ΙΖ. ΛΑ. Μ. ΟΥΙΝΙΚΙΟΣ. Λ. ΚΑΣΣΙΟΣ.

ΙΖ. ΙΗ. ΛΒ. ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ. ΤΟ Ε̄ ΜΟΝΟΣ.

ΙΗ. ΙΘ. ΛΓ. ΦΟΥΡΙΟΣ ΚΑΜΙΛΛΟΣ. ΓΝ. ΔΟΜΙΤΙΟΣ.

Ἰησοῦς ὁ Χριστὸς, ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ, ὁ κύριος ἡμῶν κατὰ τὰς περὶ αὐτοῦ προφητείας ἐπὶ τὸ πάθος προῆλθεν ἔτους ιθ' τῆς Τιβερίου βασιλείας, καθ' ὃν καιρὸν καὶ ἐν ἄλλοις μὲν Ἑλληνικοῖς ὑπομνήμασιν εὕρομεν ἱστορούμενα „κατὰ λέξιν ταῦτα, ὁ ἥλιος ἐξέλιπεν, Βιθυνία ἐσείσθη, Νικαίας τὰ πολλὰ ἔπεσεν. ἃ καὶ συνᾴδει τοῖς περὶ τὸ πάθος τοῦ σωτῆρος ἡμῶν συμβεβηκόσι. γράφει δὲ καὶ λέγων ὁ τὰς Ὀλυμπιάδας ...... περὶ τῶν „αὐτῶν ἐν τῷ ιγ', ῥήμασιν αὐτοῖς τάδε. τῷ δ' ἔτει τῆς σβ' Ὀλυμπιάδος ἐγένετο ἔκλειψις ἡλίου μεγίστη τῶν „ἐγνωρισμένων πρότερον. καὶ νὺξ ὥρᾳ ϛ' τῆς ἡμέρας ἐγένετο, ὥστε καὶ ἀστέρας ἐν οὐρανῷ φανῆναι. σεισμός τε „μέγας κατὰ Βιθυνίαν γενόμενος τὰ πολλὰ Νικαίας κατεστρέψατο, καὶ ταῦτα ὁ δηλωθεὶς ἀνήρ. Τεκμήριον δ' ἂν γένοιτο τοῦ κατὰ τόδε τὸ ἔτος πεπονθέναι Σωτῆρα ἡ τοῦ κατὰ Ἰωάννην εὐαγγελίου μαρτυρία, ἥτις μετὰ τὸ ιε' ἔτος Τιβερίου τριετῆ χρόνον τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ διαγενόμενον μαρτυρεῖ. Κατὰ τοὺς αὐτοὺς δὲ χρόνους Ἰώσηππος ἱστορεῖ ἐν ἡμέρᾳ πεντηκοστῆς, κινήσεως καὶ κτύπου ἱερέας ἀντιλαμβάνεσθαι πρῶτον, ἔπειτα φωνῆς ἀθρόας ἔνδοθεν ἀκοῦσαι ἀπὸ τοῦ ἐσωτάτου ἱεροῦ αὐτοῖς ῥήμασιν ἀπούσης, Μεταβαίνωμεν ἐντεῦθεν. Καὶ ἄλλα δὲ ὁ αὐτὸς ἀναγράφει Ἰώσηππος, ὡς Πιλάτου ἡγεμόνος κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον Καίσαρος τὰς εἰκόνας νύκτωρ εἰς τὸ ἱερὸν, ἅπερ οὐκ ἦν θέμις, ἀναθέντος, μεγίστου τε θορύβου καὶ στάσεως ἀρχὴν ἐμβεβληκότος τοῖς Ἰουδαίοις. ἔνθεν ἐπισυστάσεις πᾶσαι τὸ Ἰουδαίων ἔθνος διεδέξαντο συμφοραί.

ΟΛ. ΣΓ. ΙΘ. Κ. ΛΔ. ΣΕΡ. ΣΟΥΛΠΙΤΙΟΣ ΓΑΛΒΑΣ. Λ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΣΥΛΛΑΣ.

Τῆς

ΡΩΜΑ.	ΙΟΥΔ.	ΧΡΙΣΤΟΥ.	ΥΠΑΤΩΝ.

Τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις ἐκκλησίας πρῶτος ἐπίσκοπος ΙΑΚΩΒΟΣ ὁ ἀδελφόθεος.
Τῷ αὐτῷ ἔτει Πιλᾶτος μετὰ τὴν στάσιν Ἰουδαίων διὰ τὰς Καίσαρος εἰκόνας τὸν λεγόμενον Κορβανᾶν, ἤτοι θησαυρὸν, εἰς ὑδάτων καταγωγὴν ἐδαπάνησεν, καὶ αὖθις στασιάζειν ἠνάγκασεν.

ΒΝ | Κ. | ΚΑ. | ΛΕ. | ΠΕΡΣΙΚΟΣ, καὶ ΒΙΤΕΛΛΙΟΣ.

Σηϊανὸς ἔπαρχος Τιβερίου Καίσαρος περὶ πλείας ἀπωλείας τοῦ ἔθνους τῶν Ἰουδαίων πολλὰ συνεβούλευε τῷ Καίσαρι, ὡς Φίλων Ἰουδαῖος ἱστορεῖ ἐν τῇ β τῆς παρ' αὐτοῦ πρεσβείας.

ΚΑ. | ΚΒ. | ΛϚ. | ΓΑΛΛΟΣ, καὶ ΝΩΝΙΑΝΟΣ.

Ἀγρίππας υἱὸς Ἡρώδου τοῦ βασιλέως κατήγορος Ἡρώδου τοῦ τετράρχου ἀφικόμενος ἐν Ῥώμῃ δεσμεῖται.

ΚΒ. | ΚΓ. | ΛΖ. | ΠΑΠΙΝΙΟΣ, καὶ ΠΛΑΥΤΙΟΣ.

Πιλάτου Τιβερίῳ τὰ κατὰ τὸν Σωτῆρα ἀναγαγόντος, ὅ τε τοῦ Χριστιανῶν δόγματος, Τιβέριος πρὸς τὴν σύγκλητον ἐκοινολογήσατο περὶ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως. τῆς δὲ μὴ πειθομένης, ὁ αὐτὸς θάνατον ἐψηφίσατο κατὰ τῶν διωκτῶν τῶν Χριστιανῶν, ὡς Τερτυλλιανὸς ἱστορεῖ ἐν τῇ ὑπὲρ Χριστιανῶν ἀπολογίᾳ.

ΟΛ. ΣΔ. | ΚΓ. | ΚΔ. | ΛΗ. | ΠΡΟΚΛΟΣ, καὶ ΝΙΓΡΙΝΟΣ.

ΓΑΙΟΣ ΚΑΛΙΓΟΛΑΣ. Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν δ ΓΑΙΟΣ ΚΑΛΙΓΟΛΑΣ ἔτη γ, μῆνας ι.

Α. | ΛΘ. | ΓΑΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Β. Λ. ΚΑΙΣΙΑΝΟΣ.

Γάϊος ἑαυτὸν ἀπεθεοῖ.
Φλάκκος Ἀβίλιος Αἰγυπτίων ἔπαρχος ποικίλαις συμφοραῖς τὸ Ἰουδαίων ἔθνος καθυπέβαλεν. Φίλων ἱστορεῖ ἐν τῷ ἐπιγεγραμμένῳ λόγῳ Φλάκκος, ὅτι πρεσβείαν ὑπὲρ Ἰουδαίων πρὸς Γάϊον ἐποιήσατο ὑπὲρ ὧν Φλάκκος Ἰουδαίοις ἐπέβαλλεν εἰκόνων καὶ ἀνδριάντων καὶ βωμῶν ἀναθέσει τὰς συναγωγὰς ἐμίανε. Τότε καὶ ὁ τῶν Ἀλεξανδρέων δῆμος συνεπιθέμενος ποικίλως Ἰουδαίους ἐκόλασε.
Γάϊος Καῖσαρ Ἀγρίππαν λύσας τῶν δεσμῶν βασιλέα τῶν Ἰουδαίων κατέστησεν.

Β. | Α. | Μ. | ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ, καὶ ΑΣΠΡΗΝΑΣ.

Ἀγρίππας ἀνεθεὶς τῶν δεσμῶν ὑπὸ Γαΐου Καίσαρος βασιλεὺς Ἰουδαίων ἐκπέμπεται.

Γ. | Β. | ΜΑ. | ΓΑΙΟΣ ΚΑΛΙΓΟΛΑΣ ΤΟ Γ. μόνος.

Γάϊος Καλιγόλας τὴν γυναῖκα Μεμμίου Ῥηγούλου λαβὼν, πατέρα ταύτης τὸν ἴδιον ἄνδρα Μέμμιον λέγειν εἶναι ἠνάγκασε.
Πόντιος Πιλᾶτος ποικίλαις περιπεσὼν συμφοραῖς αὐτόχειρ ἑαυτοῦ γίνεται, ὡς φασὶν οἱ τὰ Ῥωμαίων συγγραψάμενοι.
Γάϊος Καλιγόλας ἀνδριάντα ἑαυτοῦ Διὸς Ἐπιφανοῦς καλούμενον ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις ἀναθεῖναι Πετρωνίῳ τῷ Συρίας ἐπάρχῳ προσέταξεν.
Φίλων καὶ Ἰώσηππος ἱστοροῦσιν ἐν ταῖς ἁπανταχοῦ συναγωγαῖς Ἰουδαίων ἀνδριάντας καὶ εἰκόνας Γαΐῳ ἱερωμένας ἀνατεθῆναι.

ΟΛ. ΣΕ. | Δ. | Γ. | ΜΒ. | Γ. ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Δ. ΓΝ. ΣΕΝΤΙΟΣ ΑΥΓΟΥΡΙΝΟΣ.

Γάϊος τὰς ἰδίας ἀδελφὰς διαφθείρας κατὰ νήσους ἐφυγάδευσεν.
Γάϊος τοὺς ἐν ἐξορίαις ἀνεῖλεν.
Γάϊος ὑπὸ τῶν ἐν στρατείαις ἐπισήμων ἀνῃρέθη.

ΡΩΜΑ. ΙΟΥΔ. ΧΡΙΣΤΟΥ. ΥΠΑΤΩΝ.

ΚΛΑΥ-ΔΙΟΣ. Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν ι ΚΛΑΥΔΙΟΣ ἔτη ιγ, μῆνας η, ἡμέρας κη.

Α. Δ. ΜΓ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Β. Γ. ΛΑΡΓΟΣ.

Πέτρος ὁ κορυφαῖος τὴν ἐν Ἀντιοχείᾳ πρώτην θεμελιώσας ἐκκλησίαν εἰς Ῥώμην ἄπεισι κηρύττων τὸ εὐαγγέλιον.

Β. Ε. ΜΔ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ Γ. Λ. ΒΙΤΕΛΛΙΟΣ ΤΟ Β.

Μάρκος ὁ εὐαγγελιστὴς Αἰγυπτίοις καὶ Ἀλεξανδρεῦσιν ἐπιδημήσας εὐαγγελίζεται τὸν Χριστοῦ λόγον.

Τῆς Ἀντιοχέων ἐκκλησίας πρῶτος ἐπίσκοπος Εὐόδιος ἐχρημάτιζεν.

ΒΞ. Γ. ϛ. ΜΕ. ΚΡΙΣΠΙΝΟΣ ΤΟ Β. ΣΤΑΤΙΛΙΟΣ ΤΟ Β.

Ἡ ἐν ταῖς Πράξεσιν Ἀγάβου προφητεία πεπέρασται, λιμοῦ μεγάλου κατασχόντος τὴν οἰκουμένην ἐπὶ Κλαυδίου.

Κλαύδιος κατὰ Βρεττανῶν ἐθριάμβευσεν.

Νῆσος μεταξὺ Θήρας καὶ Θηρασίας σταδίων λ ἐφάνη.

ΟΛ. ΣϚ. Δ. Ζ. Μϛ. ΟΥΙΝΟΥΚΙΟΣ ΤΟ Β. ΣΤΑΤΙΛΙΟΣ ΚΟΡΒΙΝΟΣ.

Κλαύδιος τοὺς πολίτας Ῥώμης ἀπογραψάμενος μυριάδας εὗρεν χϙδ, καὶ ͵α.

ΑΓΡΙΠ-ΠΑΣ. Ἰουδαίων ἐβασίλευσεν ΑΓΡΙΠΠΑΣ ὁ προτέρου υἱὸς ἔτη κϛ.

Ε. Α. ΜΖ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΑΣΙΑΤΙΚΟΣ ΤΟ Β. Μ. ΜΕΣΣΑΛΑΣ.

Θράκη ἀπὸ τοῦδε τοῦ χρόνου ἐπαρχία ἐχρημάτισε βασιλευομένη πρίν.

ϛ. Β. ΜΗ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Δ. ΒΙΤΕΛΛΙΟΣ ΤΟ Γ.

Ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν ἀζύμων στάσεως γενομένης ἐν Ἱερουσαλὴμ, συμπατηθέντες περὶ τὰς τῶν πυλῶν ἐξόδους Ἰουδαῖοι ὤλοντο περὶ τὰς τρεῖς μυριάδας, Κουμανοῦ Ῥωμαίων στρατηγοῦντος, καὶ τῆς ὅλης Ἰουδαίας ἡγεμονεύοντος.

Ζ. Γ. ΜΘ. ΒΙΤΕΛΛΙΟΣ, καὶ ΠΟΠΛΙΚΟΛΑΣ.

ΟΛ. ΣΖ. Η. Δ. Ν. ΚΟΙΝΤΟΣ ΒΕΡΑΝΝΙΟΣ. Γ. ΠΟΜΠΗΙΟΣ ΓΑΛΛΟΣ.

Λιμοῦ κατὰ τὴν Ἑλλάδα γεγονότος μεγάλου, ὁ τοῦ σίτου μόδιος ἐξ διδράχμων ἐπράθη.

Θ. Ε. ΝΑ. Γ. ΑΝΤΙΣΤΙΟΣ, καὶ ΡΟΥΦΟΣ ΣΕΡΟΥΙΛΙΑΝΟΣ.

Ι. ϛ. ΝΒ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Ε. καὶ ΟΡΦΙΤΟΣ.

Κλαύδιος Φήλικα τῆς Ἰουδαίας ἡγεμόνα διέπεμψεν. ἐπ' αὐτοῦ Παῦλος ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων κατηγορηθεὶς τὰς ἀπολογίας ποιεῖται.

ΙΑ. Ζ. ΝΓ. ΣΙΛΑΝΟΣ, καὶ ΟΘΩΝ.

ΟΛ. ΣΗ. ΙΒ. Η. ΝΔ. ΣΙΛΑΝΟΣ, καὶ ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΣ.

ΒΟ. ΙΓ. Θ. ΝΕ. ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ, καὶ ΑΒΙΟΛΑΣ.

Φῆλιξ

ΡΩΜΑ. ΙΟΥΔ. ΧΡΙΣΤΟΥ. ΥΠΑΤΩΝ.

Φῆλιξ Ἰουδαίας ἡγεμονεύειν ἐστάλη, πολλῶν καὶ ἄλλων Ἰουδαίων ἔθνος ἀπατώντων. Ἐν οἷς καὶ Αἰγύπτιος ψευδοπροφήτης ἅμα τρισμυρίοις, μείζοσιν ἐπιχειρῶν πράγμασιν τῇ Φήλικος καταλύθη στρατηγίᾳ· συμφωνεῖ Ἰώσηππος ἐν τούτῳ ταῖς Πράξεσι τῶν Ἀποστόλων. Ἔνθα τῷ θείῳ Παύλῳ ὑπὸ τοῦ χιλιάρχου λέλεκται· οὐκ ἄρα σὺ εἶ ὁ Αἰγύπτιος ὁ πρὸ τούτων τῶν ἡμερῶν ἀναστατώσας καὶ ἐξαγαγὼν εἰς τὴν ἔρημον τοὺς τετρακισχιλίους ἄνδρας;

ΝΕΡΩΝ. Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν ςʹ ΝΕΡΩΝ ἔτη ιγ, μῆνας ζ, ἡμέρας κη.

Α. Ι. ΝϚ. ΝΕΡΩΝ, καὶ ΑΝΤΙΣΤΙΟΣ.

Ἐπὶ Φήλικος στάσις Ἰουδαίων γέγονεν ἐν Καισαρείᾳ Στράτωνος, καὶ πολλοὶ διεφθάρησαν.

Β. ΙΑ. ΝΖ. ΒΟΛΟΥΣΙΟΣ, καὶ ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ.

Φῆστος διάδοχος Φήλικος ὑπὸ Νέρωνος ἐπέμφθη, ἐφ' οὗ ὁ θεῖος Παῦλος, παρόντος καὶ τοῦ Ἀγρίππα βασιλέως, Ἰουδαίοις ἀπολογησάμενος δέσμιος εἰς Ῥώμην ἐκπέμπεται.

ΟΛ. ΣΘ. Γ. ΙΒ. ΝΗ. ΝΕΡΩΝ ΤΟ Β. καὶ ΚΑΛΠΟΥΡΝΙΟΣ ΠΙΣΩΝ.

Δ. ΙΓ. ΝΘ. ΝΕΡΩΝ ΤΟ Γ. καὶ ΜΕΣΣΑΛΑΣ.

Ε. ΙΔ. Ξ. ΟΤΙΛΑΝΙΟΣ, καὶ ΚΑΠΙΤΩΝ.

Ἐν Ῥώμῃ σεισμὸς μέγας ἐγένετο.
Νέρων ἀνεῖλεν τὴν ἑαυτοῦ μητέρα Ἀγριππῖναν, καὶ τὴν τοῦ πατρὸς ἀδελφήν.

Ϛ. ΙΕ. ΞΑ. ΝΕΡΩΝ ΤΟ Δ. καὶ ΚΟΣΣΟΣ ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ.

ΟΛ. ΣΙ. Ζ. ΙϚ. ΞΒ. ΚΑΙΣΩΝΙΟΣ, καὶ ΠΕΤΡΩΝΙΟΣ.

Ἰουδαῖοι τὸν ἀδελφὸν Κυρίου Ἰάκωβον κτείνουσι. Συμεὼν ὁ τοῦ Κλεώπα τὸν θρόνον Ἱεροσολύμων διαδέχεται.

Η. ΙΖ. ΞΓ. ΚΕΛΣΟΣ, καὶ ΓΑΛΛΟΣ.

Κατὰ τῆς Νέρωνος τραπέζης κεραυνὸς ἔπεσε.
Πρῶτος ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρείας μετὰ τὸν ἀπόστολον καὶ εὐαγγελιστὴν Μάρκον ΑΝΙΑΝΟΣ γέγονεν ἔτη κβ.

Θ. ΙΗ. ΞΔ. ΜΕΜΜΙΟΣ, καὶ ΟΥΙΡΓΙΝΙΟΣ.

ΒΓ. Ι. ΙΘ. ΞΕ. ΒΑΣΣΟΣ, καὶ ΚΡΑΣΣΟΣ.

Πόλεις τῆς Ἀσίας κατέπεσον τρεῖς, Λαοδίκεια, Ἱεράπολις, καὶ Κολοσσαί.
Ἀλβῖνον Γέσσιος Φλῶρος διεδέξατο. Ἐφ' οὗ Ῥωμαίων Ἰουδαῖοι ἀπέστησαν.

ΟΛ. ΣΙΑ. ΙΑ. Κ. ΞϚ. ΝΕΡΟΥΑΣ, καὶ ΑΤΤΙΚΟΣ.

ΙΒ. ΚΑ. ΞΖ. ΣΟΥΗΤΩΝΙΟΣ, καὶ ΠΟΝΤΙΟΣ.

Νέρων κιθαρῳδίαις, τραγῳδίαις κατὰ Ῥώμην, καὶ τὴν Ἑλλάδα, πομπεύων Ἰσθμίοις, καὶ Ἰλίοις, καὶ Ἀκτίοις ἐστεφανοῦτο κήρυξιν ἅρματι πωλικῷ, καὶ τῷ τελείῳ, καὶ δεκαπώλῳ, μεταθέμενος καὶ τὴν Ὀλυμπιάδα κατὰ σκηνῆς ἑαυτὸν ἐπιδείκνυ.

ΙΓ. ΚΒ. ΞΗ. ΚΑΠΙΤΩΝ, καὶ ΡΟΥΦΟΣ.

ΡΩΜΑ. ΙΟΥΔ. ΧΡΙΣΤΟΥ. ΥΠΑΤΩΝ.

ΙΔ. ΚΓ. ΞΘ. ΤΡΑΧΑΛΟΣ, καὶ ΣΙΛΙΟΣ.

Νέρων ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἀδικήμασιν αὐτοῦ τὸν πρῶτον κατὰ Χριστιανῶν ἐνεδείξατο διωγμόν, ἡνίκα Πέτρος καὶ Παῦλος οἱ θεσπέσιοι ἀπόστολοι τῷ ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρήσαντες ἐστεφθήσαν ἀγῶνι.

ΠΡΩΤΟΣ ΔΙΩΓΜΟΣ.

Ἰουδαῖοι Ῥωμαίων ἀπέστησαν ἐπὶ Κεστίου Φλώρου διὰ πλεονεξίαν αὐτοῦ ἀμέτρον. ἐφ' οὓς ὁ Νέρων Οὐεσπασιανὸν διέπεμψεν στρατοπεδάρχην πολλὰ τῆς Ἰουδαίας ἀνακτησόμενον.

Φλάβιος Ἰώσηππος συγγραφεὺς στρατηγήσας ὑπὲρ Ἰουδαίων, καὶ μέλλων ἀναιρεῖσθαι θεσπίζει Οὐεσπασιανῷ περὶ τῆς Νέρωνος τελευτῆς, καὶ τῆς αὐτοῦ Οὐεσπασιανοῦ βασιλείας.

Μετὰ Νέρωνα ΓΑΛΒΑΣ ἐβασίλευσεν ἐν Ἰβηρίᾳ, ΟΥΙΤΕΛΛΙΟΣ ἐν Γερμανίᾳ, ΟΘΩΝ ἐπὶ Ῥώμης. ἕκαστος αὐτῶν ἰδίᾳ ἐπέβη τῆς ἀρχῆς. Γάλβας ἐβασίλευσεν μῆνας ζ, καὶ ἐν μέσῃ τῇ Ῥωμαίων ἀγορᾷ τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη. Οὐιτέλλιος βασιλεύσας μῆνας η ἐσφάγη ἐν τῷ παλατίῳ Ῥώμης. Ὄθων βασιλεύσας μῆνας ε [γ] ἑαυτὸν διεχρήσατο.

Τῆς Ῥωμαίων ἐκκλησίας μετὰ Πέτρον πρῶτος κληροῦται τὴν ἐπισκοπὴν ΛΙΝΟΣ.

Τῆς Ἀντιοχέων ἐκκλησίας δεύτερος ἐπίσκοπος καθίσταται ΙΓΝΑΤΙΟΣ.

ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΣ. Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν ζ ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΣ ἔτη θ, μῆνας ια, ἡμέρας κβ.

ΟΛ. ΣΙΒ. Α. ΚΔ. Ο. ΓΑΛΒΑΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Β. καὶ Τ. ΒΙΝΙΟΣ.

Οὐεσπασιανὸς αὐτοκράτωρ τὸν κατὰ Ἰουδαίων ἐγχειρίσας πόλεμον Τίτῳ αὐτὸς δι' Ἀλεξανδρείας εἰς τὴν Ῥωμαίων ἀφίκετο πόλιν.

Β. ΚΕ. ΟΑ. ΦΛ. ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Β. καὶ ΤΙΤΟΣ.

Τίτος Ἰουδαίους πολιορκήσας, καὶ τὰ Ἱεροσόλυμα κατασκάψας ξ μυριάδας ἀνδρῶν ἐφόνευσεν. Φησὶ δὲ Ἰώσηππος λιμῷ καὶ μαχαίρᾳ ρι μυριάδας ἀπολέσθαι, καὶ ἄλλας μυριάδας διαπραθῆναι αἰχμαλώτων. αἴτιον δὲ τοῦ τοσοῦτο πλῆθος κατὰ τὴν πόλιν εὑρεθῆναι φησὶ τὴν τοῦ πάσχα ἑορτήν, ἐν ᾗ πάντοθεν οἱ τοῦ ἔθνους συνεληλυθότες ὡς ἐν εἱρκτῇ συνεκλείσθησαν. ἔδει γὰρ αὐτοὺς ἐν ἡμέραις τοῦ πάσχα τῷ σωτῆρι ἐπιβεβουλευκότας παθεῖν.

Συνάγεται ὁ πᾶς χρόνος ἐπὶ τὸ δεύτερον ἔτος Οὐεσπασιανοῦ, καὶ τὴν ὑστάτην ἅλωσιν Ἱεροσολύμων, ἀπὸ μὲν πεντεκαιδεκάτου ἔτους Τιβερίου, ἤτοι τοῦ σωτηρίου κηρύγματος, ἔτη τεσσαράκοντα δύο. ἀπὸ δὲ ἕκτου ἔτους Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, καθ' ὃ δευτέρας οἰκοδομῆς ἔτυχεν ὁ ναός, ἤγουν ἀπὸ δευτέρου ἔτους ξγ Ὀλυμπιάδος, ἐπὶ τὸ παρὸν δεύτερον ἔτος Οὐεσπασιανοῦ, ἔτη φϞζ. ἀπὸ δὲ τῆς κατὰ Ἀντίοχον πολιορκίας, σλθ. ἀπὸ δὲ τῆς πρώτης ἐπισκευῆς αὐτοῦ τῆς ἐπὶ Σολομῶνος γενομένης, εἰς ἔτη ͵αργ.

Γ. ΚϚ. ΟΒ. ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΣ ΤΟ Γ. καὶ ΝΕΡΟΥΑΣ.

Τούτῳ τῷ ἔτει θνήσκει Ἀγρίππας ὁ βασιλεὺς ὁ τῆς Βερενίκης, βασιλεύσας ἔτη κϛ, καὶ λοιπὸν Οὐεσπασιανὸς καταλύει τὴν βασιλείαν τῶν ἀλλοφύλων Ἡρώδου τε Ἀγρίππα.

Ἐντεῦθεν Κομαγηνοὶ καὶ Σαμοσατεῖς σὺν ἑαυτῶν ἀριθμοῦσι χρόνους.

ΡΩΜΑ. ΙΟΥΔ.

Δ. ΟΓ. ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΣ ΤΟ Δ. καὶ ΤΙΤΟΣ ΤΟ Β.

Οὐεσπασιανὸς τὸ Καπιτώλιον ἐμπρησθὲν ἀνῳκοδόμησεν.

ΟΛ. ΣΙΓ. Ε. ΟΔ. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣ ΤΟ Β. καὶ ΜΕΣΣΑΛΙΝΟΣ.

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ στάσις.

ΡΩΜΑ. ΧΡΙΣΤΟΥ. ΥΠΑΤΩΝ.

ΣϚ ς. ΟΕ. ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΣ ΤΟ Ε, καὶ ΤΙΤΟΣ ΤΟ Γ.

Ζ. ΟϚ. ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΣ ΤΟ Ϛ, καὶ ΤΙΤΟΣ ΤΟ Δ.

Ὁ Κολοσσὸς ἀνεστάθη μῆκος ποδῶν ρκζ ἐκ χαλκοῦ.

Η. ΟΖ. ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΣ ΤΟ Ζ, καὶ ΤΙΤΟΣ ΤΟ Ε.

Ἐν Κύπρῳ τρεῖς πόλεις σεισμῷ κατεπτώθησαν.

ΟΛ. ΣΙΔ. Θ. ΟΗ. ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΣ ΤΟ Η, καὶ ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣ ΤΟ Ϛ.

Λοιμὸς κατὰ τὴν Ῥώμην μέγας, ὡς καθ' ἡμέραν ὑπὲρ μυρίους θνήσκειν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας.

Ι. ΟΘ. ΚΟΜΟΔΟΣ, καὶ ΠΡΙΣΚΟΣ.

ΙΑ. Π. ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΣ ΤΟ Θ, καὶ ΤΙΤΟΣ ΤΟ Ϛ.

Οὐεσπασιανὸς ἀποικίας πέμψας τελευτᾷ νόσῳ.

ΤΙΤΟΣ. Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν η ΤΙΤΟΣ ἔτη β, μῆνας β.

Α. ΠΑ. ΤΙΤΟΣ ΤΟ Ζ, καὶ ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣ ΤΟ Ζ.

Τὸ Βέσβιον ὄρος κατὰ κορυφῆς ῥαγὲν πῦρ ἀνέβλυσε τοσοῦτον, ὡς καταφλέξαι τὴν παρακειμένην χώραν σὺν ταῖς πόλεσι.

ΟΛ. ΣΙΕ. Β. ΠΒ. ΣΙΛΒΑΝΟΣ, καὶ ΠΟΛΛΙΩΝ.

Ῥώμης ἐπίσκοπος δεύτερος ΑΝΕΓΚΛΗΤΟΣ.
Ἐν Ῥώμῃ μέγας ἐμπρησμὸς ἐγένετο.

ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣ. Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν θ ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣ ἔτη ιε, μῆνας ε.

Α. ΠΓ. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣ ΤΟ Η, καὶ ΣΑΒΙΝΟΣ.

Δομετιανὸς Σεβαστὴν ἀνηγόρευσε τὴν ἰδίαν γυναῖκα.
Τῆς συγκλήτου ψηφισαμένης Τίτος θεὸς ἀνηγορεύθη.

Β. ΠΔ. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣ ΤΟ Θ, καὶ ΡΟΥΦΟΣ.

Δομετιανὸς εὐνουχίζειν ἄνδρας ἐκώλυσεν.
Ἑστίας τρεῖς παρθένοι ἱέρειαι κατεδικάσθησαν ἁλοῦσαι φθορᾶς.

ΒΡ. Γ. ΠΕ. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣ ΤΟ Ι, καὶ ΙΟΥΝΙΟΣ.

Δομετιανὸς εὐπατρίδας πολλοὺς μετέστησε Ῥώμης.
Δεύτερος Ἀλεξανδρείας ἐπίσκοπος καθίσταται ΑΒΙΛΙΟΣ ἔτη ιγ.

ΟΛ. ΣΙϚ. Δ. ΠϚ. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣ ΤΟ ΙΑ, καὶ ΑΥΡΗΛΙΟΣ.

Δομετιανὸς τὸν ἄξυλον ναὸν ᾠκοδόμησε.

Ε. ΠΖ. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣ ΤΟ ΙΒ, καὶ ΔΟΛΟΒΕΛΛΑΣ.

ΡΩΜΑ. ΧΡΙΣΤΟΥ. ΥΠΑΤΩΝ.

Ἐπὶ τῶν προκειμένων ὑπάτων πεντετηρὶς ἀγὼν ἐν Ῥώμῃ.
Δᾶκες καὶ Νασαμῶνες ἐπαναστάντες Ῥωμαίοις διεφθάρησαν.

ς. ΠΗ. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣ ΙΓ, καὶ ΣΑΤΟΥΡΝΙΝΟΣ.

Δύο μῆνες μετωνομάσθησαν, Σεπτέμβριος Γερμανικὸς, καὶ Ὀκτώβριος Δομετιανὸς, διὰ τὸ νίκας ἐν αὐτοῖς κατὰ Γερμανῶν τῇ Ῥώμῃ συνενεχθῆναι.

Ζ. ΠΘ. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣ ΤΟ ΙΔ, καὶ ΜΙΝΟΥΚΙΟΣ.

Δομετιανὸς πολλοὺς τῶν εὐπατριδῶν ἀνεῖλεν.

ΟΛ. ΣΙΖ. Η. ϟ. ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΣΕΜΠΡΩΝΙΟΣ.

Δομετιανὸς τοὺς μαθηματικοὺς δεύτερον ἀπήλασε καὶ φιλοσόφους τῆς Ῥώμης.

Θ. ϟΑ. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣ ΤΟ ΙΕ, καὶ ΝΕΡΟΥΑΣ.

Ι. ϟΒ. ΑΚΙΛΙΟΣ, καὶ ΤΡΑΙΑΝΟΣ.

Δομετιανὸς ἐθριάμβευσεν κατὰ Δακῶν καὶ Γερμανῶν.
Ἡ πρώτη τῶν τῆς Ἑστίας παρθένων Κορνηλία ἐπὶ φθορᾷ κατηγορήθη, καὶ ζῶσα κατωρύγη μετὰ τῶν συνήθων αὐτῆς φίλων κατὰ τὸν νόμον.

ΙΑ. ϟΓ. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣ ΤΟ Ις, καὶ ΣΑΤΟΥΡΝΙΝΟΣ.

Δομετιανὸς ἐν ταῖς πόλεσιν ἄμπελον φυτεύεσθαι ἐκώλυσεν.

ΟΛ. ΣΙΗ. ΙΒ. ϟΔ. ΠΟΜΠΗΙΟΣ, καὶ ΠΡΙΣΚΟΣ.

Τρίτος Ῥώμης ἐπίσκοπος ΚΛΗΜΗΣ ἔτη θ.

ΒΡΙ. ΙΓ. ϟΕ. ΑΣΠΡΗΝΑΣ, καὶ ΚΛΗΜΗΣ.

ΙΔ. ϟς. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣ ΤΟ ΙΖ, καὶ ΦΛΑΟΥΙΟΣ ΚΛΗΜΗΣ.

Δομετιανὸς μετὰ Νέρωνα δεύτερος Χριστιανοὺς ἐδίωξεν. ἐπὶ αὐτοῦ δὲ καὶ ὁ Ἀπόστολος Ἰωάννης εἰς Πάτμον ὑπερορίζεται, ἔνθα τὴν ἀποκάλυψιν ἑώρακεν, ὡς δηλοῖ Εἰρηναῖος.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΔΙΩΓΜΟΣ.

ΙΕ. ϟΖ. ΑΝΤΙΣΤΙΟΣ, καὶ ΦΟΥΛΒΙΟΣ.

Ἀπολλώνιος Τυανεὺς, καὶ Εὐφράτης φιλόσοφοι ἤκμαζον.
Δομετιανὸς τοὺς ἀπὸ γένους Δαβὶδ ἀναιρεθῆναι προσέταξεν, ἵνα μή τις Ἰουδαίων βασιλικοῦ γένους ἀπολειφθῇ.
Πολλοὶ Χριστιανῶν ἐμαρτύρησαν κατὰ Δομετιανὸν, ὡς ὁ Βρέττιος ἱστορεῖ. ἐν οἷς καὶ Φλαβία Δομετίλλα ἐξαδελφὴ Κλήμεντος Φλαβίου ὑπατικοῦ ὡς Χριστιανὴ εἰς νῆσον Ποντίαν φυγαδεύεται.
Ἐν Ῥώμῃ διοσημεῖαι πολλαὶ, καὶ καθ' ὅλης τῆς οἰκουμένης, γεγόνασι.

ΝΕΡΟΥΑΣ. Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν ι ΝΕΡΟΥΑΣ ἔτος α, μῆνας δ.

ΟΛ. ΣΙΘ. Α. ϟΗ. ΝΕΡΟΥΑΣ ΤΟ Γ, καὶ ΡΟΥΦΟΣ ΤΟ Β.

Τῆς

ΡΩΜΑ. ΧΡΙΣΤΟΥ. ΥΠΑΤΩΝ.

Τῆς Ἀλεξανδρέων ἐκκλησίας τρίτος ἐπίσκοπος ΚΕΡΔΩΝ ἔτη ια.
Δομετιανοῦ τιμαὶ καθῃρέθησαν ὑπὸ τῆς συγκλήτου, καὶ οἱ ἀδίκως ἀπελαθέντες ἐπανῆλθον· ἔνιοι δὲ καὶ ἀπέλαβον τὰς οὐσίας.
Κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον ὁ βασιλεὺς Νερουᾶς ἀνεκαλέσατο τὸν ἀπόστολον Ἰωάννην ἀπὸ Πάτμου τῆς νήσου. καὶ ἦλθε πάλιν εἰς Ἔφεσον.
Ἰοῦστος Τιβεριεὺς Ἰουδαῖος συγγραφεὺς ἐγνωρίζετο.
Νερουᾶς πρᾴως καὶ σοφῶς βασιλεύσας τελευτᾷ ἐν κήποις Σαλλουστιανοῖς.

ΤΡΑΙΑΝΟΣ. Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν ια. ΤΡΑΙΑΝΟΣ ιθ, μῆνας ϛ.

Α. ϞΘ. ΝΕΡΟΥΑΣ ΤΟ Δ, καὶ ΤΡΑΙΑΝΟΣ ΤΟ Β.

Β. Ρ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ, καὶ ΣΟΣΣΙΟΣ ΤΟ Β.

Ῥωμαίων ἐκκλησίας ἐπίσκοπος δ ΕΥΑΡΕΣΤΟΣ ἔτη θ.

Γ. ΡΑ. ΤΡΑΙΑΝΟΣ ΤΟ Γ, καὶ ΦΡΟΝΤΩΝ ΤΟ Γ.

Ἰωάννην τὸν ἀπόστολον, καὶ εὐαγγελιστὴν μέχρι τῶν Τραϊανοῦ χρόνων παραμεῖναι τῷ βίῳ Εἰρηναῖος ἱστορεῖ.

ΟΛ. ΣΚ. Δ. ΡΒ. ΤΡΑΙΑΝΟΣ ΤΟ Δ, καὶ ΠΑΙΤΟΣ.

Τραϊανὸς Δάκας καὶ Σκύθας ὑποτάξας κατ' τούτων ἐθριάμβευσεν.

Ε. ΡΓ. ΣΟΣΣΙΟΣ ΤΟ Γ, καὶ ΛΙΚΙΝΙΟΣ ΤΟ Β.

Τραϊανὸς ἐπαρχίαν ἐποίησε τὴν Δακίαν.

ϛ. ΡΔ. ΤΡΑΙΑΝΟΣ ΤΟ Ε, καὶ ΜΑΞΙΜΟΣ ΤΟ Β.

ΒΡΚ. Ζ. ΡΕ. ΣΟΥΡΑΣ ΤΟ Β, ΝΕΡΑΤΙΟΣ ΤΟ Β.

Ἐν Ῥώμῃ ἐνεπρήσθη ἡ χρυσῆ οἰκία.

ΟΛ. ΣΚΑ. Η. Ρϛ. ΚΑΝΔΙΔΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΚΟΥΑΔΡΑΤΟΣ ΤΟ Β.

Ἀσίας δ πόλεις κατεπτώθησαν, Ἐλαία, Μυρίνα, Πιτάνη, καὶ Κύμη. Ἑλλάδος δὲ Ὀπουντία, καὶ Ὠρίτοι. Πετραῖοι καὶ Βοσρηνοὶ ἐντεῦθεν σὺν ἑαυτῶν χρόνους ἀριθμοῦσι.

Θ. ΡΖ. ΚΟΜΟΔΟΣ, καὶ ΚΕΡΕΑΛΙΣ.

Ἀλεξανδρέων ἐκκλησίας ἐπίσκοπος καθίσταται ΠΡΙΜΟΣ ἔτη ιβ.

Ι. ΡΗ. ΣΟΣΣΙΟΣ ΤΟ Δ, καὶ ΣΟΥΡΑΣ ΤΟ Γ.

ΤΡΙΤΟΣ ΔΙΩΓΜΟΣ.

Τραϊανοῦ κατὰ Χριστιανῶν διωγμὸν κινήσαντος Σίμων ὁ τοῦ Κλεόπα τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις ἐκκλησίας ἐπίσκοπος ἐμαρτύρησεν γηραιὸς ὢν ἐτῶν ρκ. μεθ' ὃν τρίτος Ἱεροσολύμων ἐπίσκοπος ΙΟΥΣΤΟΣ ἐκ περιτομῆς. Τότε καὶ Ἰγνάτιος δεύτερος Ἀντιοχείας ἐπίσκοπος συλληφθεὶς εἰς Ῥώμην ἐπέμφθη δέσμιος ἔνθα θηρίοις παραδοθεὶς διήνυσε τὸ μαρτύριον. διαδέχεται δὲ τρίτος μετ' αὐτὸν τὴν Ἀντιοχείας ἐπισκοπὴν ΗΡΩΝ.
Πλίνιος ὁ Σεκοῦνδος ἡγεμὼν τῆς ἐπαρχίας κατακρίνας Χριστιανούς τινας, καὶ τῆς ἀξίας ἐκβαλὼν, ταραχθεὶς τῷ πλήθει διηπορεῖτο τί λοιπὸν αὐτῷ εἴη πρακτέον. Τραϊανῷ οὖν τῷ βασιλεῖ ἀνεκοινώσατο, λέγων ἔξω τοῦ μὴ βούλεσθαι αὐτοὺς εἰδωλολατρεῖν, οὐδὲν ἀνόσιον ἐν αὐτοῖς εὑρηκέναι. ἐμήνυε δὲ καὶ τοῦτο, ἀνίστασθαι ἕωθεν τοὺς Χριστιανοὺς, καὶ τὸν Χριστὸν θεοῦ δίκην ὑμνεῖν, καὶ πρὸς τὸ τὴν ἐπιστήμην αὐτῶν διαφυλάσσειν, κωλύεσθαι φονεύειν, μοιχεύειν, πλεονεκτεῖν, ἀποστερεῖν, καὶ τὰ τούτοις ὅμοια. Πρὸς ταῦτα ἀντέγραψε Τραϊανὸς, τὸ τῶν Χριστιανῶν φῦλον μὴ ἐκζητεῖσθαι μὲν, ἐμπεσὸν δὲ κολάζεσθαι. Τερτυλλιανὸς ἱστορεῖ ἐν τῇ ἀπολογίᾳ.

Τῆς

ΡΩΜΑ. ΧΡΙΣΤΟΥ. ΥΠΑΤΩΝ.

Τῆς Ρωμαίων ἐκκλησίας πέμπτος τὴν ἐπισκοπὴν διαδέξατο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ἔτη ι.

ΙΑ. ΡΘ. ΤΡΕΒΩΝΙΟΣ, καὶ ΑΤΙΛΙΟΣ

ΟΛ. ΣΚΒ. ΙΒ. ΡΙ. ΠΑΛΜΑΣ ΤΟ Β. καὶ ΚΑΛΟΥΙΣΙΟΣ ΤΟ Β.

Γαλατίας γ̄ πόλεις σεισμῷ κατεπτώθησαν.

ΙΓ. ΡΙΑ. ΚΡΙΣΠΙΝΟΣ, καὶ ΟΡΦΙΤΟΣ.

Ἐν Ρώμῃ τὸ Πάνθεον κεραυνῷ διεφθάρη.

ΙΔ. ΡΙΒ. ΠΙΣΩΝ, καὶ ΒΩΛΑΝΟΣ.

Τῆς Ἱεροσολύμων ἐκκλησίας ἐπίσκοπος ιϛ̄ Ἰοῦστον τέταρτος ΖΑΚΧΑΙΟΣ. Μεθ' ὃν πέμπτος ΤΩΒΙΑΣ. ἕκτος ΒΕΝΙΑΜΙΝ. ἕβδομος ΙΩΑΝΝΗΣ. ὄγδοος ΜΑΤΘΙΑΣ. ἔννατος ΦΙΛΙΠΠΟΣ.

ΙΕ. ΡΙΓ. ΤΡΑΙΑΝΟΣ ΤΟ ϛ̄, καὶ ΑΦΡΙΚΑΝΟΣ.

ΟΛ. ΣΚΓ. ΙϚ. ΡΙΔ. ΚΕΛΣΟΣ, καὶ ΚΡΙΣΠΙΝΟΣ.

Ἀντιόχεια κατεπτώθη παρόντος Τραϊανοῦ.

ΒΡΑ. ΙΖ. ΡΙΕ. ΜΑΝΙΛΙΟΣ, καὶ ΝΙΝΝΙΟΣ.

Ἰουδαῖοι κατὰ Λιβύην, καὶ Αἴγυπτον, καὶ Ἀλεξάνδρειαν, καὶ Θηβαΐδα πολεμήσαντες πρὸς τοὺς συνοικοῦντας Ἕλληνας διεφθάρησαν.

ΙΗ. ΡΙϚ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΜΕΣΣΑΛΑΣ, καὶ ΠΟΠΙΛΙΟΣ ΚΑΡΟΣ.

Τραϊανὸς Λυσίᾳ Κοιήτῳ τῆς Μεσοποταμίας ἐθνάρχῃ τοὺς στασιάσαντας τῶν Ἰουδαίων ἐκέλευσεν. ὁ δὲ πολλὰς μυριάδας αὐτῶν ἀνελὼν ἡγεμὼν τῆς Ἰουδαίας διὰ τοῦτο καθίσταται.

ΙΘ. ΡΙΖ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ καὶ ΑΝΤΙΣΤΙΟΣ.

Τοὺς ἐν Σαλαμῖνι τῆς Κύπρου Ἕλληνας Ἰουδαῖοι ἀνελόντες τὴν πόλιν κατέσκαψαν.
Ὁ βασιλεὺς Τραϊανὸς ὑδρωπιάσας ἀπέθανεν ἐν Σελινοῦντι πόλει τῆς Κιλικίας ὢν ἐτῶν ξ̄. Κατὰ δὲ ἄλλους ἐν Σελευκείᾳ τῆς Ἰσαυρίας.

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. Ρωμαίων ἐβασίλευσεν ιβ̄ ΑΔΡΙΑΝΟΣ ἔτη κᾱ.

ΟΛ. ΣΚΔ. Α. ΡΙΗ. ΝΙΓΡΟΣ, καὶ ΑΠΡΩΝΙΑΝΟΣ.

Β. ΡΙΘ. ΑΔΡΙΑΝΟΣ ΤΟ Β. καὶ ΣΑΛΙΝΑΤΩΡ.

Τραϊανὸν ἡ σύγκλητος θεὸν ἐψηφίσατο.
Ἀδριανὸς χρεῶν ὀφειλὰς τῶν ὑπ' αὐτὸν πόλεων καὶ πολιτῶν τῷ δημοσίῳ λόγῳ ἀνηκούσας ἀπέκοψε, καύσας τοὺς χάρτας. ὁ αὐτὸς φόρους Ρωμαίοις ἐχαρίσατο.

Γ. ΡΚ. ΑΔΡΙΑΝΟΣ ΤΟ Γ. καὶ ΡΟΥΣΤΙΚΟΣ.

Πλούταρχος Χαιρωνεύς, Σέξτος, καὶ Ἀγαθόβουλος φιλόσοφοι ἐγνωρίζοντο.
Ρωμαίων ἐκκλησίας ἐπίσκοπος ΞΥΣΤΟΣ ἔτη ι.
Σαυρομάται κατεπολεμήθησαν.

Δ.

ΡΩΜΑ. ΧΡΙΣΤΟΥ. ΥΠΑΤΩΝ.

Δ. ΡΚΑ. ΣΕΟΥΗΡΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ.

Ἀδριανὸς Νικομήδειαν σεισμῷ καταπτωθεῖσαν, καὶ Νίκαιαν πόλιν Βιθυνίας χρήμασιν ἀνέστησε.

ΟΛ ΣΚΕ. Ε. ΡΚΒ. ΒΗΡΟΣ, καὶ ΑΥΓΟΥΡ.

Ἀποικίαν εἰς Λιβύην ἐρημωθεῖσαν Ἀδριανὸς ἔπεμψεν.

ς. ΡΚΓ. ΑΒΙΟΛΑΣ, καὶ ΠΑΝΣΑΣ.

Ἀδριανὸς Ἀθηναίοις ἀξιώσασιν ἐκ τῶν Δράκοντος καὶ Σόλωνος νόμους ἐπισυνέταξεν.

Ζ. ΡΚΔ. ΓΑΙΤΙΝΟΣ, καὶ ΑΠΡΩΝΙΑΝΟΣ.

Ἀδριανὸς ἐχείμασεν εἰς Ἀθήνας μυηθεὶς τὰ μυστήρια, καὶ γεφυρώσας Ἐλευσῖνα κατακλυσθεῖσαν ὑπὸ Κηφισοῦ ποταμοῦ.

ΒΡΜ. Η. ΡΚΕ. ΓΛΑΒΡΙΩΝ, καὶ ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΣ.

Τῆς Ἱεροσολύμων ἐκκλησίας ι΄ ΣΕΝΕΚΑΣ, ἑνδέκατος ΙΟΥΣΤΟΣ ἄλλος. δωδέκατος ΛΕΥΙΣ. τρισκαιδέκατος ΕΦΡΗΣ. τεσσαρεσκαιδέκατος ΙΩΣΗΣ. πεντεκαιδέκατος ΙΟΥΔΑΣ. πάντων τούτων ἐκ περιτομῆς ὄντων ὁ ἀριθμὸς εἰς πεντεκαίδεκα περιέστη, μέχρι τῆς κατ' Ἀδριανὸν Ἰουδαίων ἀποστασίας.

ΟΛ ΣΚς. Θ. ΡΚς. ΑΣΙΑΤΙΚΟΣ, καὶ ΑΚΥΛΙΝΟΣ.

Ι. ΡΚΖ. ΒΗΡΟΣ ΤΟ Γ, καὶ ΒΙΒΟΥΛΟΣ.

Κουαδρᾶτος ὁ ἱερὸς τῶν Ἀποστόλων ἀκουστὴς Αἰλίῳ Ἀδριανῷ τῷ αὐτοκράτορι λόγους ἀπολογίας ὑπὲρ Χριστιανῶν, καὶ Ἀριστείδης Ἀθηναῖος ὁ φιλόσοφος ἐπέδωκαν. ἅπερ δεξάμενος ὁ Καῖσαρ σὺν τοῖς παρὰ Σερενίου Γρανιανοῦ λαμπροτάτου ἡγουμένου ὡς ἄδικον εἴη γραψαμένου Χριστιανοὺς ἀκρίτως ἐπὶ μηδενὶ τῶν ἐγκλημάτων κτείνειν, γράφει Μινουκίῳ Φουνδανῷ ἀνθυπάτῳ τῆς Ἀσίας μηδένα κτείνειν ἄνευ ἐγκλημάτων καὶ κατηγορίας.

ΙΑ. ΡΚΗ. ΤΙΤΙΑΝΟΣ, καὶ ΓΑΛΛΙΚΑΝΟΣ.

ΙΒ. ΡΚΘ. ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΣ, καὶ ΛΙΒΩΝ.

Ῥωμαίων ἐκκλησίας ζ΄ ἐπίσκοπος ΤΕΛΕΣΦΟΡΟΣ ἔτη ια΄.
Ἀντιοχείας δ΄ ἐπίσκοπος ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ.
Ἀδριανὸς ὁ αὐτοκράτωρ πατὴρ πατρίδος ἀνηγορεύθη, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ Σεβαστή.

ΟΛ. ΣΚΖ. ΙΓ. ΡΛ. ΚΕΛΣΟΣ, καὶ ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ.

Σεισμοῦ γεγονότος Νικομηδείας καὶ Καισαρείας τῆς Βιθυνίας τὰ πολλὰ κατεστράφη.

ΙΔ. ΡΛΑ. ΚΑΤΥΛΙΝΟΣ, καὶ ΑΠΡΟΣ.

Ἀλεξανδρέων ἐκκλησίας ς΄ προέστη ΥΜΕΝΑΙΟΣ ἔτη ιγ΄.

ΙΕ. ΡΛΒ. ΠΟΝΤΙΑΝΟΣ, καὶ ΡΟΥΦΙΝΟΣ.

Ἀδριανὸς παραχειμάζων ἐν Ἀθήναις τὰ Ἐλευσίνια ἐπετέλεσε.

Ις. ΡΛΓ. ΑΥΓΟΥΡΙΝΟΣ, καὶ ΣΕΒΗΡΙΑΝΟΣ.

ΡΩΜΑ. ΧΡΙΣΤΟΥ. ΥΠΑΤΩΝ.

Ἀδριανὸς κατὰ Ἰουδαίων ἀποστάντων στράτευμα ἐξέπεμψεν καταδραμόντων τὴν Ἰουδαίαν. ἡγεῖτο δὲ ταύτης Τίννιος Ροῦφος ὁ καταπολεμήσας Ἰουδαίους.
Φαβωρῖνος, καὶ Πολέμων ὁ ῥήτωρ ἐγνωρίζοντο.

ΟΛ. ΣΚΗ. ΙΖ. ΡΛΔ. ΙΒΗΡΟΣ, καὶ ΣΙΣΕΝΝΑΣ.

Βασιλείδης αἱρεσιάρχης Ἀλεξανδρεὺς, ἀφ' οὗ οἱ γνωστικοί.
Χοχεβᾶς τῆς Ἰουδαίων ἀποστάσεως ἡγούμενος Χριστιανοὺς ποικίλως ἐτιμωρήσατο μὴ βουλομένους κατὰ Ῥωμαίων συμμαχεῖν.

ΒΡΝ. ΙΗ. ΡΛΕ. ΣΕΡΒΙΑΝΟΣ, καὶ ΒΗΡΟΣ.

Ἰουδαῖοι κακῶς ἀπήλλαξαν, καὶ ὁ πρὸς αὐτοὺς πόλεμος πέρας ἔσχεν. ἔνθεν εἴργονται πάντη τῆς πόλεως ἐπιβαίνειν προστάξει θεοῦ καὶ Ῥωμαίων κράτει, διαπαρέντες κατὰ πάντας.

ΙΘ. ΡΛϚ. ΛΟΥΠΕΡΚΟΣ, καὶ ΑΚΙΛΙΑΝΟΣ.

Ἱεροσολύμων πρῶτος ἐξ ἐθνῶν ἐπίσκοπος μετὰ τοὺς ἐκ περιτομῆς καθίσταται ΜΑΡΚΟΣ.

Κ. ΡΛΖ. ΚΟΜΟΔΟΣ, καὶ ΠΟΜΠΗΙΑΝΟΣ.

ΟΛ. ΣΚΘ. ΚΑ. ΡΛΗ. ΑΙΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Β, καὶ ΒΑΛΒΙΝΟΣ.

Ἀδριανὸς ὕδρωπι τελευτᾷ ἐν Βαΐαις τῆς Ἰταλίας.

ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ ΕΥΣΕΒΗΣ. Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν ιγ ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ μετὰ τέκνων ΑΥΡΗΛΙΟΥ καὶ ΛΟΥΚΙΟΥ ἔτη κβ, μῆνας γ.

Α. ΡΛΘ. ΝΙΓΡΟΣ, καὶ ΚΑΜΕΡΙΝΟΣ.

Β. ΡΜ. ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Β. καὶ ΠΡΑΙΣΕΝΤΟΣ.

Ῥωμαίων ἐκκλησίας ἐπίσκοπος η ΥΓΕΙΝΟΣ ἔτη η.
Ἀντωνῖνος πατὴρ πατρίδος προσηγορεύθη.

Γ. ΡΜΑ. ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Γ. καὶ Μ. ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ.

Κατὰ ΥΓΕΙΝΟΝ Ῥώμης ἐπίσκοπον Οὐαλεντῖνος ἰδίας αἱρέσεως εἰσηγητὴς, καὶ Κέρδων τῆς κατὰ Μαρκίωνα πλάνης ἀρχηγὸς ἄμφω ἐπὶ τῆς Ῥώμης ἐγνωρίζοντο.

ΟΛ. ΣΛ. Δ. ΡΜΒ. ΠΡΙΣΚΙΝΟΣ, καὶ ΣΕΒΗΡΟΣ.

Ἰουστῖνος φιλόσοφος ὑπὲρ τοῦ καθ' ἡμᾶς ὀρθοῦ λόγου βίβλον ἀπολογίας Ἀντωνίνῳ ἐπέδωκεν.

Ε. ΡΜΓ. ΡΟΥΦΙΝΟΣ, καὶ ΚΟΥΑΔΡΑΤΟΣ.

Ῥώμης θ ἐπίσκοπος καθίσταται ΠΙΟΣ ἔτη ιε.
Ἀντιοχείας πέμπτος καθίσταται ἐπίσκοπος ΕΡΩΣ κδ.

Ϛ. ΡΜΔ. ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΣ, καὶ ΗΡΩΔΗΣ.

Ἀλεξανδρείας τὴν ἐπισκοπὴν παραλαμβάνει ΜΑΡΚΟΣ ἔτη ι.

ΒΡΞ. Ζ. ΡΜΕ. ΑΒΙΤΟΣ, καὶ ΜΑΞΙΜΟΣ.

Μεσομήδης Κρὴς ποιητὴς νόμων κιθαρῳδικῶν ἐγνωρίζετο.

Η.

ΡΩΜΑ. ΧΡΙΣΤΟΥ. ΥΠΑΤΩΝ.

ΟΛ. ΣΛΑ. Η. ΡΜϚ. ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Δ. ΚΑΙ ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Β.

Ταῦρος Πλατωνικὸς Βηρύτιος ἐγνωρίζετο.

Θ. ΡΜΖ. ΚΛΑΡΟΣ ΤΟ Β. καὶ ΣΕΒΗΡΟΣ.

Ἀρριανὸς φιλόσοφος Νικομηδεὺς ἐγνωρίζετο, Μάξιμος Τύριος, Ἀπολλώνιος Στωϊκὸς Χαλκηδόνιος, Βασιλείδης Σκυθοπολίτης. οὗτοι καὶ διδάσκαλοι Οὐηρισσίμου Καίσαρος γεγόνασι.

Ι. ΡΜΗ. ΛΑΡΓΟΣ, καὶ ΜΕΣΣΑΛΙΝΟΣ.

ΙΑ. ΡΜΘ. ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΣ ΤΟ Γ. ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ.

ΟΛ. ΣΛΒ. ΙΒ. ΡΝ. ΟΡΦΙΤΟΣ, καὶ ΠΡΙΣΚΟΣ.

Τῆς Ἀλεξανδρέων ἐκκλησίας ἡ προέστη ΚΕΛΛΑΔΙΩΝ ἔτη ιδ.

ΙΓ. ΡΝΑ. ΓΑΛΛΙΚΑΝΟΣ, καὶ ΒΕΤΟΥΣ.

Κρέσκης Κυνικὸς φιλόσοφος ἐγνωρίζετο, ὃς Ἰουστίνῳ τῷ καθ' ἡμᾶς θείῳ φιλοσόφῳ τὸν μαρτυρικὸν συνεσκεύασε θάνατον ἐλεγχόμενος ὑπ' αὐτοῦ ὡς λίχνος καὶ ἀπατεών.

ΙΔ. ΡΝΒ. ΜΑΞΙΜΟΣ, καὶ ΓΟΡΔΙΑΝΟΣ.

ΙΕ. ΡΝΓ. ΓΛΑΒΡΙΩΝ, καὶ ΒΕΡΙΑΝΟΣ.

ΟΛ. ΣΛΓ. Ιϛ. ΡΝΔ. ΠΡΑΙΣΕΝΣ ΤΟ Β. καὶ ΡΟΥΦΙΝΟΣ.

Ῥωμαίων ἐκκλησίας τὴν ἐπισκοπὴν παραλαμβάνει ΑΝΙΚΗΤΟΣ ἔτη ια.
Πολύκαρπος γενόμενος ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Ἀνικήτου ἐπισκόπου διὰ ζήτημα περὶ τῆς τοῦ Πάσχα ἑορτῆς πολλοὺς τῶν ἀπὸ Οὐαλεντίνου, καὶ Μαρκίωνος αἱρετικῶν τῷ τοῦ Χριστοῦ ὑγιεῖ λόγῳ ἐπέστρεψεν.

ΒΡΟ. ΙΖ. ΡΝΕ. ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ, καὶ ΛΑΤΕΡΑΝΟΣ.

ΙΗ. ΡΝϚ. ΣΑΒΙΝΙΑΝΟΣ, καὶ ΣΕΒΗΡΟΣ.

ΙΘ. ΡΝΖ. ΣΙΛΒΑΝΟΣ, καὶ ΑΥΓΟΥΡΙΝΟΣ.

Ἱεροσολύμων ἐπισκοπὴν ιζ' μετὰ Μάρκον ιζ' παραλαμβάνει ΚΑΣΣΙΑΝΟΣ. μεθ' ὃν ιη ΠΟΥΒΛΙΟΣ. ιθ ΜΑΞΙΜΟΣ. κ ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ. κα ΓΑΙΑΝΟΣ. κβ ΣΥΜΜΑΧΟΣ. κγ ΓΑΙΟΣ. κδ ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ. κε ΚΑΠΙΤΩΝ.

ΟΛ. ΣΛΔ. Κ. ΡΝΗ. ΒΑΡΒΑΤΟΣ, καὶ ΡΗΓΟΥΛΟΣ.

ΚΑ. ΡΝΘ. ΤΕΡΤΥΛΛΟΣ, καὶ ΣΑΚΕΡΔΩΣ.

ΚΒ. ΡΞ. ΚΥΝΤΙΛΙΟΣ, καὶ ΠΡΙΣΚΟΣ.

ΚΓ. ΡΞΑ. ΒΑΡΟΣ, καὶ ΒΡΑΔΟΥΑΣ.

ΜΑΡΚΟΣ ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ. Λ. ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΚΟΜΟΔΟΣ. — Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν ιθ' ΜΑΡΚΟΣ ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ, ὁ καὶ ΒΗΡΟΣ: ΚΑΙ ΛΟΥΚΙΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΚΟΜΟΔΟΣ ἔτη ιθ, μῆνα α.

ΡΩΜΑ. ΧΡΙΣΤΟΥ. ΥΠΑΤΩΝ.

ΟΛ. ΣΛΒ. Α. ΡΞΒ. Μ. ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ ΤΟ Β, καὶ Λ. ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΒΗΡΟΣ ΤΟ Β.

Β. ΡΞΓ. Μ. ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΤΟ Γ. καὶ Λ. ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΒΗΡΟΣ ΤΟ Γ.

Λούκιος Καῖσαρ ἱερουργῶν ἐν Ἀθήναις εἶδε πῦρ ἀπὸ δυσμῶν εἰς ἀνατολὴν κατ' οὐρανὸν φερόμενον.

Γ. ΡΞΔ. ΑΙΛΙΑΝΟΣ, καὶ ΠΑΣΤΩΡ.

Οὐολόγεσος Πάρθων βασιλεὺς τὴν Ῥωμαίων χώραν κατέδραμεν.
Φρόντων ῥήτωρ ἐγνωρίζετο.

ΒΡΠ. Δ. ΡΞΕ. ΜΑΡΚΙΝΟΣ, καὶ ΚΕΛΣΟΣ.

Γαληνὸς ἰατρὸς ἄριστος ἤκμαζεν τῷ γένει Περγαμηνὸς ἐν δ' Αὐρηλίου Ἀντωνίνου, καὶ τοῦ Οὐήρου.

ΟΛ. ΣΛϚ. Ε. ΡΞϚ. ΠΟΥΔΗΣ, καὶ ΟΡΦΙΤΟΣ.

Περεγρῖνος ὁ φιλόσοφος ἐν Πίσῃ πυρὰν ἅψας ἑαυτὸν ἐνέπρησεν.

Ϛ. ΡΞΖ. ΠΟΥΔΗΣ ΤΟ Β, καὶ ΠΟΛΛΙΩΝ.

Λούκιος Καῖσαρ Πάρθους ὑποτάξας κατ' αὐτῶν ἐθριάμβευσεν.

Ζ. ΡΞΗ. ΟΥΗΡΟΣ ΤΟ Γ, καὶ ΚΟΥΑΔΡΑΤΟΣ.

ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΔΙΩΓΜΟΣ.

Πολύκαρπος ὁ ἱερώτατος Σμύρνης ἐπίσκοπος τῷ ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρίῳ ἐτελειώθη, διωγμοῦ κατὰ τὴν Ἀσίαν γενομένου. πολλοὶ δὲ καὶ κατὰ τὰς Γαλλίας νομίμως ὑπὲρ Χριστοῦ ἤθλησαν, ὧν τὰ μαρτύρια ἀναγέγραπται εἰς μνήμην τοῖς ἔπειτα.

Η. ΡΞΘ. ΑΠΡΩΝΙΑΝΟΣ, καὶ ΠΑΥΛΟΣ.

Λοιμώδης νόσος ἐπικρατήσασα μέχρι Ῥώμης ἔφθασεν.
Ῥωμαῖοι Γερμανοὺς καὶ Σαυρομάτας, καὶ Δάκας, καὶ Κουάδους κατεπάλαισαν.
Ῥωμαίων ἐκκλησίας τὴν ἐπισκοπὴν παραλαμβάνει ΣΩΤΗΡ ἔτη ζ.
Ἀντιοχείας ἕκτος ἐπίσκοπος καθίσταται ΘΕΟΦΙΛΟΣ, οὗ συγγράμματα εἰσὶ καὶ φέρονται.

ΟΛ ΣΛΖ. Θ. ΡΟ. ΠΡΙΣΚΟΣ, καὶ ΑΠΟΛΛΙΝΑΡΙΟΣ.

Λούκιος Αὐρήλιος Κόμοδος ἀπέθανεν ἐν ἀλ τῷ ἄρξας ἔτη θ.

Ι. ΡΟΑ. ΚΛΑΡΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΚΕΘΗΓΟΣ.

Μελίτων Σαρδιανῶν ἐπίσκοπος τῆς Λυδίας βιβλίον ἀπολογίας Ἀντωνίνῳ ὑπὲρ Χριστιανῶν ἐπέδωκεν.

ΙΑ. ΡΟΒ. ΣΕΟΥΗΡΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΕΡΕΝΝΙΑΝΟΣ.

Ἀπολλινάριος ἐπίσκοπος Ἱεραπόλεως τῆς ἐν Ἀσίᾳ ἱερὸς ἀνὴρ ἤκμαζεν.
Διονύσιος ἐπίσκοπος Κορίνθου ἱερὸς ἀνὴρ ἐγνωρίζετο.
Ἡ κατὰ Φρύγας συνίσταται ψευδοπροφητεία. ὧν προφήτιδες Μαξιμίλλα, καὶ Πρισκίλλα.

ΙΒ. ΡΟΓ. ΜΑΞΙΜΟΣ, καὶ ΟΡΦΙΤΟΣ.

Ἡ τῶν Ἐγκρατιτῶν αἵρεσις Τατιανὸν ἀρχηγὸν ἔχουσα.
Βαρδεσάνης αἱρετικός.
Ὀππιανὸς ἁλιευτικῶν ποιητὴς ἤκμασεν Κίλιξ τῷ γένει.

ΡΩΜΑ. ΧΡΙΣΤΟΥ. ΥΠΑΤΩΝ.

ΟΛ. ΣΛΗ. ΙΓ. ΡΟΔ. ΣΕΟΥΗΡΟΣ ΤΟ Β. καὶ ΠΟΜΠΗΙΑΝΟΣ.

Ἀντωνῖνος αὐτοκράτωρ πυκνῶς τοῖς πολεμίοις ἐπέκειτο αὐτός τε παρὼν καὶ τοὺς πολεμάρχους ἀποστέλλων, καὶ Περτίνακι, καὶ τοῖς σὺν αὐτῷ ἐν Κουάδοις δίψῃ πιεζομένοις ὄμβρος ἐκ τοῦ θεοῦ ἐγένετο. καὶ τοῖς ἀντιπαρατασσομένοις Γερμανοῖς, καὶ Σαρμάταις σκηπτὸς ἐπέπεσεν, πολλούς τε αὐτῶν διέφθειρεν. λέγεται δὲ καὶ ὡς ἐπιστολαὶ φέρονται Μάρκου τοῦ βασιλέως, ἐν αἷς μαρτυρεῖ μέλλοντα τὸν στρατὸν αὐτοῦ διαφθείρεσθαι ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν εὐχαῖς διασεσῶσθαι.

ΒΡϟ. ΙΔ. ΡΟΕ. ΓΑΛΛΟΣ, καὶ ΦΛΑΚΚΟΣ.

ΙΕ. ΡΟϚ. ΠΙΣΩΝ, καὶ ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ.

ΙϚ. ΡΟΖ. ΠΟΛΛΙΩΝ ΤΟ Β. ΑΠΡΟΣ ΤΟ Β.

ΟΛ. ΣΛΘ. ΙΖ. ΡΟΗ. ΚΟΜΟΔΟΣ, καὶ ΚΥΝΤΙΛΛΟΣ.

Ἀττικὸς Πλατωνικὸς φιλόσοφος ἐγνωρίζετο.

ΙΗ. ΡΟΘ. ΟΡΦΙΤΟΣ, καὶ ΡΟΥΦΟΣ.

Ῥωμαίων ἐκκλησίας τὴν ἐπισκοπὴν ιβ΄ διεδέξατο ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ἔτη ιε.
Ἀντιοχέων Ἐκκλησίας ἐπίσκοπος καθίσταται ΜΑΞΙΜΙΝΟΣ.
Ἀντωνῖνος Κόμοδον τὸν υἱὸν αὐτοῦ κοινωνὸν ἐποιήσατο τῆς αὐτοῦ βασιλείας.
Ἀντωνῖνος σὺν τῷ υἱῷ κατὰ τῶν πολεμίων ἐθριάμβευσεν.
Ἀντωνῖνος καὶ Κόμοδος οἱ αὐτοκράτορες διανομὰς καὶ θέας παντοίας παρέχοντες, τά τε δημόσια τέλη ἀνῆκαν, καὶ τοὺς τῶν χρεῶν χάρτας ἐπὶ τῆς Ῥωμαιησίας ἀγορᾶς κατέφλεξαν, νόμους καὶ διατάξεις οὐ συνήθεις ἀνενεώσαντο.

ΙΘ. ΡΠ. ΚΟΜΟΔΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΚΑΝΔΙΔΟΣ.

Κόμοδος ὑπὸ τῆς συγκλήτου Σεβαστὸς ἀνερρήθη.
Σμύρνα πόλις τῆς Ἀσίας σεισμῷ κατεπτώθη, καὶ πρὸς ἀνοικοδομὴν ἀνείθη.
Ἀντωνῖνος ἐν Παννονίαις νόσῳ τελευτᾷ.

ΚΟΜΟΔΟΣ. Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν ιε΄ ΚΟΜΟΔΟΣ ἔτη ιγ.

Α. ΡΠΑ. ΠΡΑΙΣΕΝΣ, καὶ ΓΟΡΔΙΑΝΟΣ.

Κόμοδος κατὰ Γερμανῶν ἐθριάμβευσεν.

ΟΛ. ΣΜ. Β. ΡΠΒ. ΚΟΜΟΔΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΒΟΥΡΡΟΣ.

Τὸ Σεραπεῖον ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κατεφλέχθη.

Γ. ΡΠΓ. ΜΑΜΕΡΤΙΝΟΣ, καὶ ΡΟΥΦΟΣ.

Εἰρηναῖος ἐπίσκοπος Λουγδούνου τῆς Γαλλίας διέπρεπεν.

Δ. ΡΠΔ. ΚΟΜΟΔΟΣ ΤΟ Δ, καὶ ΒΙΚΤΩΡΙΝΟΣ.

Θερμαὶ Κομοδιαναὶ ἐν Ῥώμῃ ἀφιερώθησαν.

ΒΣ. Ε. ΡΠΕ. ΜΑΡΟΥΛΛΟΣ, καὶ ΑΙΛΙΑΝΟΣ.

ϛ.

ΡΩΜΑ. ΧΡΙΣΤΟΥ. ΥΠΑΤΩΝ.

ΟΛ. ΣΜΑ. Ϛ. ΡΠϚ. ΜΑΤΕΡΝΟΣ, καὶ ΒΡΑΔΟΥΑΣ.

Ἱεροσολύμων ιε΄ καθίσταται ἐπίσκοπος ΜΑΞΙΜΟΣ. Μεθ' ὃν κζ΄ ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ. κη΄ ΟΥΑΛΗΣ. κθ΄ ΔΟΛΙΧΙΑΝΟΣ. λ΄ ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ. λα΄ ΔΙΟΣ. λβ΄ ΓΕΡΜΑΝΙΩΝ. λγ΄ ΓΟΡΔΙΟΣ. λδ΄ πάλιν ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ.

Ζ. ΡΠΖ. ΚΟΜΟΔΟΣ ΤΟ Ε, καὶ ΓΛΑΒΡΙΩΝ.

Η. ΡΠΗ. ΚΡΙΣΠΙΝΟΣ, καὶ ΑΙΛΙΑΝΟΣ.

Θ. ΡΠΘ. ΦΟΥΣΚΙΑΝΟΣ, καὶ ΣΙΛΑΝΟΣ.

Τούτῳ τῷ ἔτει ἐν τῷ Καπιτωλίῳ σκηπτὸς ἔπεσεν, καὶ σφοδρὸς ἐμπρησμὸς γέγονεν, καὶ τὰς βιβλιοθήκας, καὶ ὅλα τὰ μέρη Ῥώμης αὐτῆς διέφλεξεν.

ΟΛ. ΣΜΒ. Ι. ΡϘ. ΙΟΥΝΙΟΣ, καὶ ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ.

Ἀλεξανδρέων ια΄ καθίσταται ἐπίσκοπος ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ἔτη μγ΄.
Τῷ ἡλιακῷ κολοσσῷ τὴν κεφαλὴν ἀφελὼν Κόμοδος τὴν ἰδίαν ἔστησεν.
Ἀντιοχέων η΄ καθίσταται ἐπίσκοπος ΣΕΡΑΠΙΩΝ.

ΙΑ. ΡϘΑ. ΚΟΜΟΔΟΣ ΤΟ Ϛ, καὶ ΣΕΠΤΙΜΙΑΝΟΣ.

Κόμοδος τοὺς ἐν γερουσίᾳ τιμίους ἀπώλεσεν.

ΙΒ. ΡϘΒ. ΑΠΡΩΝΙΑΝΟΣ, καὶ ΒΡΑΔΟΥΑΣ.

Ἐμπρησμὸς μέγας τὸ Παλάτιον Ῥώμης, καὶ τὴν οἰκίαν τῶν παρθένων, καὶ ἄλλα πλεῖστα ἐνέπρησεν.

ΙΓ. ΡϘΓ. ΚΟΜΟΔΟΣ ΤΟ Ζ, ΠΕΡΤΙΝΑΞ ΤΟ Β.

Κόμοδος αἰφνίδιον ἐτελεύτησεν ἀποπνιγεὶς ἐν οἰκίᾳ Βεστιλιανοῦ.

ΠΕΡΤΙΝΑΞ. Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν ιϛ΄ ΕΛΟΥΙΟΣ ΠΕΡΤΙΝΑΞ μῆνας ϛ΄.

Περτίναξ τῇ συγκλήτῳ Ῥωμαίων τὴν γυναῖκα αὐτοῦ Σεβαστὴν ὀνομάσαι, καὶ τὸν υἱὸν Καίσαρα ἀποδεῖξαι ... . αἰτοῦσι, φάσκων ἱκανὸν, ὅτι βεβιασμένος παρέλθῃ ἐπὶ τὴν ἀρχήν.
Περτίναξ ἐσφάγη ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν.
Ῥωμαίων ἐπισκοπὴν παρέλαβεν ιγ΄ ΒΙΚΤΩΡ ἔτη ι΄.

ΣΕΒΗΡΟΣ. Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν ιζ΄ ΣΕΒΗΡΟΣ ἔτη ιη΄.

ΟΛ. ΣΜΓ. Α. ΡϘΔ. ΦΑΛΚΩΝ, καὶ ΚΛΑΡΟΣ.

ΒΣΙ. Β. ΡϘΕ. ΣΕΒΗΡΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΚΛΩΔΙΟΣ ΑΛΒΙΝΟΣ ΤΟ Β.

Κλήμης ὁ Στρωματεὺς πρεσβύτερος Ἀλεξανδρείας ἄριστος διδάσκαλος ἐν τῇ κατὰ Χριστὸν φιλοσοφίᾳ συντάξεων διέλαμπεν, καὶ Πάνταινος φιλόσοφος ἀπὸ Στωϊκῶν ἐν τῷ θείῳ λόγῳ διέπρεπεν.

Γ. ΡϘϚ. ΤΕΡΤΥΛΛΟΣ, καὶ ΚΛΗΜΗΣ.

Δ. ΡϘΖ. ΔΕΞΤΡΟΣ, καὶ ΠΡΙΣΚΟΣ.

ΟΛ. ΣΜΔ. Ε. ΡϘΗ. ΛΑΤΕΡΑΝΟΣ, καὶ ΡΟΥΦΙΝΟΣ.

ΡΩΜΑ. ΧΡΙΣΤΟΥ. ΥΠΑΤΩΝ.

ς. ΡϞΘ. ΣΑΤΟΥΡΝΙΝΟΣ, καὶ ΓΑΛΛΟΣ.

Ζ. Σ. ΑΝΟΥΛΙΝΟΣ, καὶ ΦΡΟΝΤΩΝ.

Σεβῆρος Ἀδιαβηνοὺς καὶ Ἄραβας συμμαχήσαντας τῷ Νίγρι καθυπέταξεν.

Η. ΣΑ. ΣΕΒΗΡΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Γ, καὶ ΒΙΚΤΩΡΙΝΟΣ.

ΟΛ. ΣΜΕ. Θ. ΣΒ. ΦΑΒΙΑΝΟΣ, καὶ ΜΟΥΤΙΑΝΟΣ.

Ι. ΣΓ. ΣΕΒΗΡΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Δ, καὶ ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ.

ΠΕΜΠΤΟΣ ΔΙΩΓΜΟΣ.

Λεωνίδης Ὠριγένους πατὴρ ἐμαρτύρησεν διωγμοῦ γεγονότος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

ΙΑ. ΣΔ. ΓΕΤΑΣ, καὶ ΠΛΑΥΤΙΑΝΟΣ.

ΒΣΚ. ΙΒ. ΣΕ. ΚΙΛΩΝ, καὶ ΛΙΒΩΝ.

Μουσανὸς ἐκκλησιαστικὸς συγγραφεὺς ἐγνωρίζετο.

ΟΛ. ΣΜς. ΙΓ. Σς. ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΓΕΤΑΣ ΤΟ Β.

ΙΔ. ΣΖ. ΑΛΒΙΝΟΣ, καὶ ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΣ.

Σεβῆρος Ἀλβῖνον τυραννήσαντα κατὰ Λουγδοῦνον πόλιν ἀνεῖλεν.
Σεβῆρος τὸν ἐν Βρεττανίᾳ νικήσας πόλεμον, ἀπὸ θαλάσσης εἰς θάλασσαν περιετείχισε τὴν νῆσον σταδίοις χιλίοις.

ΙΕ. ΣΗ. ΑΠΡΟΣ, καὶ ΜΑΞΙΜΟΣ.

Ις. ΣΘ. ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ ΤΟ Γ, καὶ ΓΕΤΑΣ ΤΟ Γ.

ΟΛ. ΣΜΖ. ΙΖ. ΣΙ. ΠΟΜΠΗΙΑΝΟΣ, καὶ ΑΒΙΤΟΣ.

ΙΗ. ΣΙΑ. ΦΑΥΣΤΙΝΟΣ, καὶ ΡΟΥΦΙΝΙΑΝΟΣ.

Σεβῆρος ἐν Βρεττανίᾳ νόσῳ τελευτᾷ.

ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ ΚΑΡΑΚΑΛΛΟΣ. *Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν ιη'* ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ, *ὁ καὶ* ΚΑΡΑΚΑΛΛΟΣ, *ἔτη ς.*

Α. ΣΙΒ. ΓΕΝΤΙΑΝΟΣ, καὶ ΒΑΣΣΟΣ.

Ἀντιοχείας θ' καθίσταται ἐπίσκοπος ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣ.

Β. ΣΙΓ. ΠΟΜΠΗΙΟΣ, καὶ ΑΣΠΡΟΣ.

Ἱεροσολύμων λε' καθίσταται ἐπίσκοπος ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

ΟΛ. ΣΜΗ. Γ. ΣΙΔ. ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ ΤΟ Δ, καὶ ΒΑΛΒΙΝΟΣ.

ΒΣΛ. Δ. ΣΙΕ. ΜΕΣΣΑΛΑΣ, καὶ ΣΑΒΙΝΟΣ.

ΡΩΜΑ.	ΧΡΙΣΤΟΥ.	ΥΠΑΤΩΝ.
Ε.	ΣΙϚ.	ΛΑΙΤΟΣ ΤΟ Β̄, καὶ ΚΕΡΕΑΛΙΟΣ.
Ϛ.	ΣΙΖ.	ΣΑΒΙΝΟΣ ΤΟ Β̄, καὶ ΑΝΟΥΛΙΝΟΣ.

Αντωνῖνος Καράκαλλος κατὰ Περσῶν ἀπελθὼν εἰς τὸν πόλεμον, ἐσφάγη μέσον Ἐδέσσης καὶ Καρρῶν ὢν ἐτῶν μγ̄.

ΜΑΚΡΙΝΟΣ. Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν ιθ̄ ΜΑΚΡΙΝΟΣ ἔτος ᾱ.

ΟΛ. ΣΜΘ. Α. ΣΙΗ. ΠΡΑΙΣΕΝΣ, καὶ ΕΞΤΡΙΚΑΤΟΣ.

Ἀντιοχέων ι' ἐπίσκοπος καθίσταται ΦΙΛΗΤΟΣ.

Κιρκησίοις Ἡφαιστείοις ἐκάη τὸ Ἀμφιθέατρον ἐν Ῥώμῃ.

Ἀφρικανὸς Αὔγαρον φησὶν ἱερὸν ἄνδρα τοῦ πρώτου Αὐγάρου ὁμώνυμον βασιλέα Ἐδέσσης.

Μακρῖνος ἐσφάγη ἐν Ἀρχελαΐδι.

ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ. Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν κ̄, Μ. ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ ἔτη δ̄.

Α.	ΣΙΘ.	ΔΙΑΔΟΥΜΕΝΙΑΝΟΣ ΚΑΙΣΑΡ, καὶ ΑΔΟΥΕΝΤΟΣ.
Β.	ΣΚ.	ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Β̄, καὶ ΣΑΚΕΡΔΩΣ.

Ῥωμαίων ἐκκλησίας τὴν ἐπισκοπὴν παραλαμβάνει ιε̄ ΚΑΛΛΙΣΤΟΣ ἔτη ε̄.

Γ. ΣΚΑ. ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Γ̄, καὶ ΚΩΜΑΖΩΝ ΤΟ Β̄.

Παλαιστίνης Νικόπολις, ἡ πρότερον Ἐμμαοὺς, ἐκτίσθη πόλις, πρεσβεύοντος ὑπὲρ αὐτῆς καὶ προϊσταμένου Ἰουλίου Ἀφρικανοῦ τοῦ τὰ χρονικὰ συγγράψαντος.

ΟΛ. ΣΝ. Δ. ΣΚΒ. ΓΡΑΤΟΣ, καὶ ΣΕΛΕΥΚΟΣ.

Ἀντωνῖνος ἐσφάγη ἐν Ῥώμῃ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΑΜΑΙΑΣ. Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν κᾱ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Μαμαίας υἱὸς ἔτη ιγ̄.

	Α.	ΣΚΓ.	ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Δ̄, καὶ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΙΣΑΡ.
	Β.	ΣΚΔ.	ΜΑΞΙΜΟΣ, καὶ ΑΙΛΙΑΝΟΣ.

Ῥωμαίων ἐκκλησίας τὴν ἐπισκοπὴν παραλαμβάνει ιϛ̄ ΟΥΡΒΑΝΟΣ ἔτη ι̅.

ΒΣΜ.	Γ.	ΣΚΕ.	ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ, καὶ ΚΡΙΣΠΙΝΟΣ.
ΟΛ. ΣΝΑ.	Δ.	ΣΚϚ.	ΡΟΥΦΟΣ, καὶ ΔΕΞΤΡΟΣ.
	Ε.	ΣΚΖ.	ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Β̄, καὶ ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ.
	Ϛ.	ΣΚΗ.	ΒΑΛΒΙΝΟΣ ΤΟ Β̄, καὶ ΠΟΥΠΙΗΝΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ.

Ἡμιζοι

ΡΩΜΑ. ΧΡΙΣΤΟΥ. ΥΠΑΤΩΝ.

Ηκμαζον κατὰ τῦτο πλείυς λόγιοι καὶ ἐκκλησιαστικοὶ ἄνδρες, Βήρυλλος ἐπίσκοπος τῆς κατὰ Βόστραν Αράβων, ὡσαύτως δὲ καὶ Ιππόλυτος ἑτέρας πυ καὶ αὐτὸς παροικίας.

Ζ. ΣΚΘ. ΜΟΔΕΣΤΟΣ, καὶ ΠΡΟΒΟΣ.

Αντιοχέων ιᾱ καθίσῃ ἐπίσκοπος ΣΕΒΕΝΝΟΣ.

ΟΛ.ΣΝΒ. Η. ΣΛ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Γ̄, καὶ ΔΙΩΝ ΤΟ Β̄.

Θ. ΣΛΑ. ΑΓΡΙΚΟΛΑΣ, καὶ ΚΛΕΜΕΝΤΙΝΟΣ.

Αλεξανδρέων ἐκκλησίας ἐπίσκοπος καθίσαται ΗΡΑΚΛΑΣ ἔτη ιϛ̄.

Ι. ΣΛΒ. ΠΟΜΠΗΙΑΝΟΣ, καὶ ΦΗΛΙΚΙΑΝΟΣ.

ΙΑ. ΣΛΓ. ΛΟΥΠΟΣ, καὶ ΜΑΞΙΜΟΣ.

Ωριγένης ἀπὸ Αλεξανδρείας εἰς Καισάρειαν Παλαιστίνης μετέστη.

ΟΛ.ΣΝΓ. ΙΒ. ΣΛΔ. ΜΑΞΙΜΟΣ ΤΟ Β̄, καὶ ΠΑΤΕΡΝΟΣ.

Ρωμαίων ἐκκλησίας τὴν ἐπισκοπὴν παραλαμβάνει ΠΟΝΤΙΑΝΟΣ ἔτη ῑ.

ΒΣΝ. ΙΓ. ΣΛΕ. ΜΑΞΙΜΟΣ ΤΟ Γ̄, καὶ ΟΥΡΒΑΝΟΣ.

Αλέξανδρος ἀναιρεῖται σὺν μητρὶ Μαμαίᾳ ἐν Μογοντιακῷ στρατιωτικῇ ἐπαναστάσει.

ΜΑΞΙΜΙ-ΝΟΣ. Ρωμαίων ἐβασίλευσεν κβ̄ ΜΑΞΙΜΙΝΟΣ ἔτη γ̄.

Α. ΣΛϚ. ΣΕΒΗΡΟΣ, καὶ ΚΥΝΤΙΑΝΟΣ.

Β. ΣΛΖ. ΜΑΞΙΜΙΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ, καὶ ΑΦΡΙΚΑΝΟΣ.

ΕΚΤΟΣ ΔΙΩΓΜΟΣ.

Μαξιμῖνος κατὰ Χριστιανῶν διωγμὸν ἐκίνησεν.

ΟΛ.ΣΝΔ. Γ. ΣΛΗ. ΠΕΡΠΕΤΟΥΟΣ, καὶ ΚΟΡΙΟΛΑΝΟΣ.

Μαξιμῖνος ἀνῃρέθη ἐν τῇ Ακυληΐᾳ.

ΓΟΡΔΙΑ-ΝΟΣ. Ρωμαίων ἐβασίλευσεν κγ̄ ΓΟΡΔΙΑΝΟΣ ἔτη ϛ̄.

Α. ΣΛΘ. ΟΥΛΠΙΟΣ, καὶ ΠΟΝΤΙΑΝΟΣ.

Ρώμης ιη̄ κατίσῃ ἐπίσκοπος ΑΝΤΕΡΩΣ μῆνα ᾱ. Μεθ' ὃν ιθ̄ ΦΑΒΙΑΝΟΣ ἔτη ιγ̄.

Β. ΣΜ. ΓΟΡΔΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ, καὶ ΑΒΙΟΛΑΣ.

Γ. ΣΜΑ. ΣΑΒΙΝΟΣ ΤΟ Β̄, καὶ ΒΕΝΟΥΣΤΟΣ.

ΟΛ.ΣΝΕ. Δ. ΣΜΒ. ΓΟΡΔΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Β̄, καὶ ΠΟΜΠΗΙΑΝΟΣ.

Ε. ΣΜΓ. ΑΤΤΙΚΟΣ, καὶ ΠΡΑΙΤΕΞΤΑΤΟΣ.

Ϛ. ΣΜΔ. ΑΡΡΙΑΝΟΣ, καὶ ΠΑΠΠΟΣ.

ΡΩΜΑ. ΧΡΙΣΤΟΥ. ΥΠΑΤΩΝ.

Γορδιανὸς πρὸς Κτησιφῶντα γενόμενος ἀναιρεῖται ὑπὸ τῶν οἰκείων στρατιωτῶν ὑπάρχου Φιλίππου γνώμῃ.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ. Ρωμαίων ἐβασίλευσεν κδ ΦΙΛΙΠΠΟΣ ἔτη ζ.

ΒΣΞ. Α. ΣΜΕ. ΠΕΡΕΓΡΙΝΟΣ, καὶ ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΣ.

ΟΛ. ΣΝϚ. Β. ΣΜϚ. ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ, καὶ ΤΙΤΙΑΝΟΣ.

Γ. ΣΜΖ. ΠΡΑΙΣΕΝΣ, καὶ ΑΛΒΙΝΟΣ.

Δ. ΣΜΗ. ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Β. καὶ ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΚΑΙΣΑΡ.

Φίλιππος πόλιν ᾠκοδόμησεν ὀνομάσας αὐτὴν Φιλιππόπολιν.

Ε. ΣΜΘ. ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Γ, καὶ ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Β.

ΟΛ. ΣΝΖ. Ϛ. ΣΝ. ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΣ, καὶ ΑΚΥΛΙΝΟΣ.

Ζ. ΣΝΑ. ΔΕΚΙΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΑΝΝΙΟΣ ΓΡΑΤΟΣ.

Φίλιππος ἀνῃρέθη ἅμα τῷ υἱῷ.

ΔΕΚΙΟΣ. Ρωμαίων ἐβασίλευσεν κε ΔΕΚΙΟΣ ἔτος α, μῆνας δ.

Α. ΣΝΒ. ΔΕΚΙΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Γ, καὶ ΔΕΚΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ.

Δέκιος διὰ τὸ πρὸς Φίλιππον ἔχθος πικρὸν ἤγειρεν κατὰ Χριστιανῶν διωγμόν.
Ἐξελθὼν ὁ Δέκιος εἰς πόλεμον κατὰ Φράγγων, ὡς ἀνήρχετο, ἐσφάγη μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ ὑπό τινος τῶν ἐξάρχων ἐν Ἀβύρτῳ, ὢν ἐτῶν ξ.

ΓΑΛΛΟΣ, καὶ ΒΟΥΛΟΥΣΙΑΝΟΣ. Ρωμαίων ἐβασίλευσεν κϚ ΓΑΛΛΟΣ, καὶ ΒΟΥΛΟΥΣΙΑΝΟΣ υἱὸς αὐτοῦ ἔτη β, μῆνας δ.

Α. ΣΝΓ. ΓΑΛΛΟΣ, καὶ ΒΟΥΛΟΥΣΙΑΝΟΣ ΑΥΓΓ.

ΕΒΔΟΜΟΣ ΔΙΩΓΜΟΣ.

Φαβιανοῦ ἐπὶ Δεκίου μαρτυρήσαντος, τὴν Ρώμης ἐπισκοπὴν διεδέξατο ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ἔτη β.
Λοιμὸς ἐπεκράτει κινηθεὶς ἀπὸ Αἰθιοπίας μέχρι δύσεως, ὥστε μηδεμίαν πόλιν μεῖναι τούτου ἄμοιρον.
Ναβάτος αἱρεσιάρχης πρεσβύτερος Κυπριανοῦ ἐγνωρίζετο, ὃς τοὺς ἐπιθύσαντας ἐν διωγμῷ μετανοοῦντας οὐκ ἐδέχετο.

Ἀντιοχείας ιδ καθίσταται ἐπίσκοπος ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΟΣ.

ΟΛ. ΣΝΗ. Β. ΣΝΔ. ΒΟΥΛΟΥΣΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΜΑΞΙΜΟΣ.

Ρωμαίων ἐκκλησίας ἐπίσκοπος κα ΛΟΥΚΙΟΣ μῆνας η. Μεθ᾽ ὃν ΣΤΕΦΑΝΟΣ ἔτη β.
Γάλλος καὶ Βουλουσιανὸς ἐν φόρῳ Φλαμινίου ἐσφάγησαν.

ΒΑΛΕΡΙΑΝΟΣ, καὶ ΓΑΛΛΙΗΝΟΣ. Ρωμαίων ἐβασίλευσεν κζ ΟΥΑΛΕΡΙΑΝΟΣ καὶ ΓΑΛΛΙΗΝΟΣ ἔτη ιε.

ΒΣΟ. Α. ΣΝΕ. ΒΑΛΕΡΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΓΑΛΛΙΗΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ.

Β. ΣΝϚ. ΒΑΛΕΡΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Γ, καὶ ΓΑΛΛΙΗΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Β.

Ρωμαίων ἐκκλησίας ἐπίσκοπος κγ ΞΥΣΤΟΣ ἔτη η.

ΡΩΜΑ. ΧΡΙΣΤΟΥ. ΥΠΑΤΩΝ.

Γ. ΣΝΖ. ΜΑΞΙΜΟΣ ΤΟ Β, ϗ ΓΛΑΒΡΙΩΝ.

ΟΓΔΟΟΣ ΔΙΩΓΜΟΣ.

Κυπριανὸς Καρταγένης ἐπίσκοπος τῷ ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρίῳ πλειοῦται.

ΟΛ.ΣΝΘ. Δ. ΣΝΗ. ΒΑΛΕΡΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Δ, καὶ ΓΑΛΛΙΗΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Γ.

Ε. ΣΝΘ. ΤΟΥΣΚΟΣ, ϗ ΒΑΣΣΟΣ.

Σαπώρης ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς καταδραμὼν Συρίαν ἦλθεν εἰς Αντιόχειαν, καὶ πᾶσαν Καππαδοκίαν ἐδῄωσεν.

Ϛ. ΣΞ. ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΣ, καὶ ΒΑΣΣΟΣ ΤΟ Β.

Ζ. ΣΞΑ. ΣΕΚΟΥΛΑΡΙΣ ΤΟ Β, ϗ ΔΩΝΑΤΟΣ.

Αντιοχείας ιε ἐπίσκοπος ΠΑΥΛΟΣ Σαμοσατεύς.

ΟΛ.ΣΞ. Η. ΣΞΒ. ΓΑΛΛΙΗΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Δ, ϗ ΒΟΛΟΥΣΙΑΝΟΣ.

Θ. ΣΞΓ. ΓΑΛΛΙΗΝΟΣ ΤΟ Ε, ϗ ΦΑΥΣΤΙΝΟΣ.

Ι. ΣΞΔ. ΑΛΒΙΝΟΣ, ϗ ΔΕΞΤΡΟΣ.

ΒΣΓ. ΙΑ. ΣΞΕ. ΓΑΛΛΙΗΝΟΣ ΤΟ Ϛ, ϗ ΣΑΤΟΥΡΝΙΝΟΣ.

Αλεξανδρέων ἐκκλησίας ιδ κατέστη ἐπίσκοπος ΜΑΞΙΜΟΣ ἔτη ιη.

ΟΓ ΣΞΑ. ΙΒ. ΣΞϚ. ΒΑΛΕΡΙΑΝΟΣ ΙΟΥΝΙΩΡ, ϗ ΡΟΥΦΙΝΙΑΝΟΣ.

Ρωμαίων ἐκκλησίας κδ κατέστη ἐπίσκοπος ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ἔτη ιβ.

ΙΓ. ΣΞΖ. ΓΑΛΛΙΗΝΟΣ ΤΟ Ζ, ϗ ΣΑΤΟΥΡΝΙΝΟΣ.

Παῦλος ὁ Σαμοσατεὺς τὴν Αρτέμωνος αἵρεσιν ἀνενεώσατο. Μεθ' ὃν τῆς Αντιοχέων ἐκκλησίας κατέστη ις ἐπίσκοπος ΔΟΜΝΟΣ.

ΙΔ. ΣΞΗ. ΠΑΤΕΡΝΟΣ, ϗ ΑΡΚΕΣΙΛΑΟΣ.

ΙΕ. ΣΞΘ. ΠΑΤΕΡΝΟΣ ΤΟ Β, ϗ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ.

Γαλλιηνὸς ἐσφάγη ὑπὸ στρατιωτῶν πλησίον Μεδιολάνων.

ΚΛΑΥΔΙΟΣ. Ρωμαίων ἐβασίλευσεν κη ΚΛΑΥΔΙΟΣ ἔτος α, μῆνας θ.

ΟΛ.ΣΞΒ. Α. ΣΟ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ, ϗ ΠΑΤΕΡΝΟΣ.

Β. ΣΟΑ. ΑΝΤΙΟΧΙΑΝΟΣ, καὶ ΟΡΦΙΤΟΣ.

Υπὸ Κλαυδίου ἐνικήθησαν Γότθοι καὶ παρέλαβε τὸ Σίρμιον.
Κλαύδιος τελευτᾷ ἐν Σιρμίῳ ὢν ἐτῶν νϛ.

ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΣ. Ρωμαίων ἐβασίλευσεν κθ ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΣ ἔτη ε, μῆνας ϛ.

Α. ΣΟΒ. ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ, καὶ ΒΑΣΣΟΣ.

ΡΩΜΑ. ΧΡΙΣΤΟΥ. ΥΠΑΤΩΝ.

Ἀντιοχέων ἐκκλησίας ιζ ἐπίσκοπος κατέστη ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

Β. ΣΟΓ. ΚΟΙΗΤΟΣ, καὶ ΒΟΛΔΟΥΜΙΑΝΟΣ.

ΟΛ. ΣΞϚ. Γ. ΣΟΔ. ΤΑΚΙΤΟΣ, καὶ ΠΛΑΚΙΔΟΣ.

Αὐρηλιανὸς Αὔγουστος ἤρξατο τὰ τείχη Ῥώμης ἀνανεοῦν. ἦν γὰρ τῷ χρόνῳ φθαρέντα.

ΒΣϚ. Δ. ΣΟΕ. ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΚΑΠΙΤΩΛΙΝΟΣ.

Ε. ΣΟϚ. ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Γ, καὶ ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΟΣ.

ΕΝΝΑΤΟΣ ΔΙΩΓΜΟΣ.

Αὐρηλιανὸς μέλλων διωγμὸν κινεῖν κατὰ Χριστιανῶν θείῳ κεραυνῷ διακωλύεται. συσκευῆς δὲ γενομένης κατ' αὐτοῦ ἐκ τῶν κατ' αὐτὸν, ἐδολοφονήθη μεταξὺ Ἡρακλείας καὶ Βυζαντίου ἐν τῷ καλουμένῳ καινῷ φρουρίῳ.

Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν λ ΤΑΚΙΤΟΣ μῆνας ϛ. οὗ σφαγέντος ἐν Πόντῳ, βασιλεύει ΦΛΩΡΙΑΝΟΣ ἡμέρας πη. οὗ σφαγέντος ἐν Ταρσῷ βασιλεύει Πρόβος.

ΠΡΟΒΟΣ. Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν λα ΠΡΟΒΟΣ ἔτη ϛ, μῆνας γ. ὁμοῦ ἔτη ζ.

Α. ΣΟΖ. ΤΑΚΙΤΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΣ.

Ῥωμαίων ἐκκλησίας τὴν ἐπισκοπὴν διεδέξατο κϛ ΦΗΛΙΞ ἔτη ε.

ΟΛ. ΣΞΔ. Β. ΣΟΗ. ΠΡΟΒΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΛΟΥΠΟΣ.

Γ. ΣΟΘ. ΠΡΟΒΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Γ, καὶ ΠΑΤΕΡΝΟΣ ΤΟ Β.

Τῷ τρίτῳ ἔτει Πρόβου Ἀνατόλιος ὁ Λαοδικείας ἐπίσκοπος φιλοσόφοις μαθήμασι διαπρέπων ἐγνωρίζετο.

Δ. ΣΠ. ΜΕΣΣΑΛΛΑΣ, καὶ ΓΡΑΤΟΣ.

Ἀντιοχείας ιη κατέστη ἐπίσκοπος ΚΥΡΙΛΛΟΣ.

Σατορνῖνος στρατοπεδάρχης τὴν καινὴν Ἀντιόχειαν ἤρξατο κτίζειν. ὃς ὕστερον ἐπαναστὰς τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ ἐσφάγη ἐν Ἀπαμείᾳ ὑπὸ τῶν ἰδίων.

Ε. ΣΠΑ. ΠΡΟΒΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Δ, καὶ ΤΙΒΕΡΙΑΝΟΣ.

ΟΛ. ΣΞΕ. Ϛ. ΣΠΒ. ΠΡΟΒΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Ε, καὶ ΒΙΚΤΩΡΙΝΟΣ.

Ῥωμαίων ἐκκλησίας τὴν ἐπισκοπὴν παρεδέξατο κϛ ΕΥΤΥΧΙΑΝΟΣ μῆνας η. μεθ' ὃν κζ ΓΑΙΑΝΟΣ ἔτη ιε.

Πρόβος Αὔγουστος ἐσφάγη ἐν Σιρμίῳ.

ΚΑΡΟΣ. ΚΑΡΙΝΟΣ. ΝΟΥΜΕΡΙΑΝΟΣ. Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν λβ ΚΑΡΟΣ ἅμα τοῖς υἱοῖς αὐτοῦ ΚΑΡΙΝΩ, καὶ ΝΟΥΜΕΡΙΑΝΩ, ἔτη β.

Α. ΣΠΓ. ΚΑΡΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ, καὶ ΚΑΡΙΝΟΣ ΚΑΙΣΑΡ.

Κάρος Γαλάτης πολεμήσας Πέρσας, παρέλαβε Κτησιφῶντα. ὃς παρὰ ποταμῷ Τίγριδι στρατοπεδευόμενος ἀθρόως ἅμα τῇ σκηνῇ διαφθείρεται.

Β. ΣΠΔ. ΚΑΡΙΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ, καὶ ΝΟΥΜΕΡΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ.

Νουμερι-

ΡΩΜΑ. ΧΡΙΣΤΟΥ. ΥΠΑΤΩΝ.

Νυμεριανὸς ἐπανιὼν ἐκ Περσῶν καὶ ὀφθαλμιάσας ὑπὸ τοῦ ἰδίου πενθεροῦ φονεύεται τὴν μὲν προσηγορίαν Ἄπρος, ἐξάρχου δὲ κατὰ τὸ στρατόπεδον ὄντος, καὶ βασιλεῦσαι σπουδάσαντος.

ΒΤ. Γ. ΣΠΕ. ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ.

ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΣ. Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν λγ ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΣ ἔτη κ.

ΟΛ. ΣΞϚ. Α. ΣΠϚ. ΜΑΞΙΜΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΑΚΥΛΙΝΟΣ.

Διοκλητιανὸς παραλαβὼν τὴν ἀρχὴν τὸν ὕπαρχον Ἄπερ τὸν τοῦ Νυμεριανοῦ σφαγέα παραχρῆμα φονεύει.

Β. ΣΠΖ. ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Γ, καὶ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ.

Διοκλητιανὸς Μαξιμιανὸν τὸν Ἑρκύλιον κοινωνὸν ἀνέδειξε τῆς αὐτοῦ βασιλείας.

Γ. ΣΠΗ. ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ.

Καραύσιος ἀντῆρε, καὶ Βρετανίαν κατέσχε.

Δ. ΣΠΘ. ΒΑΣΣΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΚΥΝΤΙΑΝΟΣ.

Οἱ Πεντηκοντιανοὶ τὴν Ἀφρικὴν κατέσχον.
Διοκλητιανὸς καὶ Μαξιμιανὸς ὁ Ἑρκύλιος Καίσαρας ἐποίησαν Κωνστάντιον καὶ Μαξιμιανὸν Γαλέριον, πείσαντες τὰς ἰδίας αὐτῶν καταλιπόντας γαμετὰς, τὰς αὐτῶν εἰληφέναι θυγατέρας. Θεοδώρα ἦν Κωνσταντίου, καὶ Βαλερία ἡ Γαλερίου, ἡ τοῦ Διοκλητιανοῦ θυγάτηρ.

ΟΛ. ΣΞΖ. Ε. Σϟ. ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Δ, καὶ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Γ.

Ϛ. ΣϟΑ. ΤΙΒΕΡΙΑΝΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΚΑΣΣΙΟΣ.

Ζ. ΣϟΒ. ΑΝΝΙΒΑΛΙΑΝΟΣ, καὶ ΑΣΚΛΗΠΙΟΔΟΤΟΣ.

Διοκλητιανὸς καὶ Μαξιμιανὸς Ἑρκύλιος Βούσιριν καὶ Κόπτον πόλεις ἐν Θήβαις τῆς Αἰγύπτου εἰς ἔδαφος κατέσκαψαν ἀποστατησάσας τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς.

Η. ΣϟΓ. ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Ε, καὶ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Δ.

ΟΛ. ΣΞΗ. Θ. ΣϟΔ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ, καὶ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ ΚΑΙΣΑΡ.

Διοκλητιανὸς προσκυνεῖσθαι ὑπὸ τῆς συγκλήτου, καὶ οὐ προσαγορεύεσθαι κατὰ τὸ πρότερον σχῆμα ἀπῄτησεν. ἐκαλλώπισε δὲ καὶ τὸ ὑπόδημα χρυσίῳ καὶ μαργαρίταις, καὶ λίθοις τιμίοις. εἰ πρώην γὰρ βασιλεῖς κατὰ τὸν ὑπάτους τετίμηντο, καὶ τῆς βασιλείας παράσημον μόνον εἶχον πορφυροῦν περιβόλαιον.

ΒΤΙ. Ι. ΣϟΕ. ΤΟΥΣΚΟΣ, καὶ ΑΝΟΥΛΙΝΟΣ.

ΙΑ. ΣϟϚ. ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Ϛ, καὶ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Β.

Ῥωμαίων ἐκκλησίας τὴν ἐπισκοπὴν παρεδέξατο ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΟΣ ἔτη ϛ.

ΙΒ. ΣϟΖ. ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Ε, καὶ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Β.

Ἀλεξαν-

ΡΩΜΑ. ΧΡΙΣΤΟΥ. ΥΠΑΤΩΝ.

Ἀλεξάνδρεια καὶ ἡ Αἴγυπτος εἰς ἀποστασίαν ὑπ' Ἀχιλλέως ἀχθεῖσα οὐκ ἀντέσχε τῇ Ῥωμαίων προσβολῇ, καθ' ἣν πλεῖστοι ἀνῃρέθησαν, δίκην δεδωκότων τῶν τῆς ἀποστασίας αἰτίων.

ΟΛ. ΣΞΘ. ΙΓ. ΣϞΗ. ΦΑΥΣΤΟΣ ΤΟ Β, ΚΑΙ ΓΑΛΛΟΣ.

Ἱεροσολύμων ἐκκλησίας κζ κατέστη ἐπίσκοπος ΖΑΒΔΑΣ.

ΙΔ. ΣϞΘ. ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Ζ, ΚΑΙ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Ϛ.

Καραύσιον Βρεττανίαν κατεσχηκότα ἐπὶ ἐνιαυτοὺς * γ ὁ ἔπαρχος ἀνεῖλεν Ἀσκληπιόδοτος.

ΙΕ. Τ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Γ, ΚΑΙ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Γ.

ΙϚ. ΤΑ. ΤΙΤΙΑΝΟΣ ΤΟ Β, ΚΑΙ ΝΕΠΩΤΙΑΝΟΣ.

Κωνστάντιος ἐπεξελθὼν τοῖς Ἀλαμαννοῖς νίκην ἔσχε λαμπρὰν, ὥστε ἑξακισχιλίους πεσεῖν.

ΟΛ. ΣΟ. ΙΖ. ΤΒ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Δ, ΚΑΙ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Δ.

Ὁ Γαλέριος Μαξιμιανὸς κατὰ Ναρσέως τοῦ τῶν Περσῶν βασιλέως ἐκδραμὼν τοῦτον μὲν ἐδίωξε, τὴν δὲ γυναῖκα αὐτοῦ ἀφελόμενος, καὶ παῖδας τὰ αὐτοῦ, καὶ σφαγὴν πολλὴν ποιήσας ὑπέστρεψε πρὸς Διοκλητιανόν.

ΙΗ. ΤΓ. ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Η, ΚΑΙ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Ζ.

Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων προέστη κη ΕΡΜΩΝ.
Ἀντιοχείας ιθ ἐπίσκοπος κατέστη ΤΥΡΑΝΝΟΣ.
Διοκλητιανὸς, καὶ Μαξιμιανὸς τῇ ἐπὶ τῇ νίκῃ τῶν Περσῶν ἐπανελθόντες ἐν Ῥώμῃ κατήγαγον θρίαμβον· ἐν ᾧ τάς τε τοῦ Ναρσοῦ γαμετὰς, καὶ τὰ τέκνα, καὶ τὰς ὁμαίμονας ἐθριάμβευσαν, καὶ ἀρχηγοὺς ἑτέρων ἐθνῶν, καὶ τὸν πλοῦτον, ὅσον ἐκ τῶν Περσῶν ἐλήισαντο.

ΙΘ. ΤΔ. ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Θ, ΚΑΙ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Η.

ΔΙΩΓΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ ΚΑΤΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ.

Ἐκκλησιῶν καθαιρέσεις, ἔτους ιθ Διοκλητιανοῦ, μηνὸς Δύστρου ἐν ἡμέραις τοῦ Πάσχα.

ΒΤΚ. Κ. ΤΕ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Ε, ΚΑΙ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Ε.

Τῷ β ἔτει διωγμοῦ Διοκλητιανὸς καὶ Μαξιμιανὸς ἀπέθεντο τὴν ἀρχὴν κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐκ συνθήματος, ὁ μὲν ἐν Νικομηδείᾳ, ὁ δὲ Μαξιμιανὸς ἐν Μεδιολάνῳ.
Ῥώμης κδ κατέστη ἐπίσκοπος ΕΥΣΕΒΙΟΣ μῆνας ζ. μεθ' ὃν λ τῆς ἐκκλησίας ἐκράτησε ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ἔτη γ.

ΓΑΛΕΡΙΟΣ. Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν λδ ΓΑΛΕΡΙΟΣ, ΚΑΙ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ ἔτη β.

ΟΛ. ΣΟΑ. Α. ΤϚ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Ϛ. ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Ϛ.

Γαλέριος Μαξιμιανὸς βασιλεύων Ῥώμης δύο Καίσαρας ἐποίησεν, Μαξιμῖνον μὲν ἐν ἀνατολῇ, ἐν δὲ Ἰταλίᾳ Σεβῆρον.

Β. ΤΖ. ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ ΕΡΚΟΥΛΙΟΣ ΤΟ Θ, ΚΑΙ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ.

Γ.

ΡΩΜΑ. ΧΡΙΣΤΟΥ. ΥΠΑΤΩΝ.

Γ. ΤΗ. ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Ι, καὶ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Ζ.

Κελτῶν βασιλεύσας Κωνστάντιος ἐπὶ ἔτη ιγ ἀπέθανεν. καὶ διεδέξατο αὐτὸν ὁ παῖς αὐτοῦ Κωνσταντῖνος ὁ νόθος ἐξ Ἑλένης αὐτῷ γενόμενος.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ. Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν λε ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ἔτη λ, μῆνας ι.

Α. ΤΘ. ΑΝΕΥ ΥΠΑΤΩΝ.

Οἱ στρατιῶται πραιτωριανοὶ τὸν υἱὸν τοῦ Ἑρκουλίου Μαξιμιανοῦ τὸν Μαξέντιον βασιλέα ἐν τῇ Ῥώμῃ ἀνεῖπον.

ΟΛ. ΣΟΒ. Β. ΤΙ. ΑΝΕΥ ΥΠΑΤΩΝ.

Ὁ Γαλέριος Μαξιμιανὸς Σεβῆρον ἀπέστειλε τὸν Καίσαρα, ἵνα Μαξέντιον ἀνέλῃ. καὶ ἀνῃρέθη Σεβῆρος ἐν πολέμῳ.

Λικίνιος ἀνηγορεύθη ἐν Καρνούντῳ.

Γ. ΤΙΑ. ΓΑΛΕΡΙΟΣ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Η, καὶ ΛΙΚΙΝΙΟΣ.

Ἑρκούλιος Μαξιμιανὸς, τῆς αὐτοῦ κατὰ τοῦ γαμβροῦ ἐπιχειρήσεως ὑπὸ Φαύστης τῆς θυγατρὸς καταμηνυθείσης, ἀναιρεῖται.

Δ. ΤΙΒ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΛΙΚΙΝΙΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Β.

Ε. ΤΙΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Γ, καὶ ΛΙΚΙΝΙΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Γ.

ΙΝΔΙΚΤΙΩΝΩΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΝΩΝ ΕΝΤΕΥΘΕΝ ΑΡΧΗ.

Ῥωμαίων ἐκκλησίας κα καθίσταται ἐπίσκοπος ΣΙΛΒΕΣΤΡΟΣ ἔτη κβ.

ΟΛ. ΣΟΓ. Ϛ. ΤΙΔ. ΒΟΛΟΥΣΙΑΝΟΣ, καὶ ΑΝΝΙΑΝΟΣ.

Ἀλεξανδρείων ἐκκλησίας ιζ καθίσταται ἐπίσκοπος ΑΧΙΛΛΑΣ.

Μαξέντιος ἐν τῇ γεφύρᾳ γενόμενος τοῦ Τιβέριδος ποταμοῦ τῇ καλουμένῃ Μιλβίᾳ σὺν τῷ ἵππῳ κατὰ τοῦ ποταμοῦ ἐξωλίσθησε, καὶ ἀπώλετο.

Ἱεροσολύμων λθ καθίσταται ἐπίσκοπος ΜΑΚΑΡΙΟΣ.

ΒΤΛ. Ζ. ΤΙΕ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Δ, καὶ ΛΙΚΙΝΙΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Δ.

Κωνσταντῖνος Αὔγουστος Κωνσταντῖνον, Κωνστάντιον, καὶ Κρίσπον τοὺς ἑαυτοῦ υἱοὺς Καίσαρας ἀνηγόρευσε.

Η. ΤΙϚ. ΣΑΒΙΝΙΟΣ, καὶ ΡΟΥΦΙΝΟΣ.

Θ. ΤΙΖ. ΓΑΛΛΙΚΑΝΟΣ, καὶ ΒΑΣΣΟΣ.

Ὁ κατὰ Χριστιανῶν χάριτι θεοῦ πέπαυται πόλεμος.

ΟΛ. ΣΟΔ. Ι. ΤΙΗ. ΛΙΚΙΝΙΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Ε, καὶ ΚΡΙΣΠΟΣ ΚΑΙΣΑΡ.

ΙΑ. ΤΙΘ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Ε, καὶ ΛΙΚΙΝΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ,

	ΡΩΜΑ.	ΧΡΙΣΤΟΥ.	ΥΠΑΤΩΝ.
	ΙΒ.	ΤΚ.	ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Ϛ, ϗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΙΣΑΡ.
	ΙΓ.	ΤΚΑ.	ΚΡΙΣΠΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Β, ϗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Β.
ΟΛ. ΣΟΕ.	ΙΔ.	ΤΚΒ.	ΠΡΟΒΙΑΝΟΣ, ϗ ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ.
	ΙΕ.	ΤΚΓ.	ΣΕΥΗΡΟΣ, καὶ ΡΟΥΦΙΝΟΣ.
	ΙϚ.	ΤΚΔ.	ΚΡΙΣΠΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Γ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Γ.
ΒΤΜ.	ΙΖ.	ΤΚΕ.	ΠΑΥΛΙΝΟΣ, καὶ ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ.

Κωνσταντῖνος ὁ Αὔγουστος τὸν ἴδιον υἱὸν Κωνσταντῖνον ἀναγορεύει Καίσαρα.
Ἡ ἐν Νικαίᾳ πρώτη ἁγία καὶ οἰκουμενικὴ σύνοδος τῶν τριακοσίων δεκαοκτὼ ἁγίων πατέρων ἠγέρθη.

ΟΛ. ΣΟϚ.	ΙΗ.	ΤΚϚ.	ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Ζ, καὶ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Δ.
	ΙΘ.	ΤΚΖ.	ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Ε, καὶ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ.

Εἰκοσαετηρὶς Κωνσταντίνου Αὐγούστου.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΙΚΟΥ ΚΑΝΟΝΟΣ
ΕΥΣΕΒΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΜΦΙΛΟΥ.

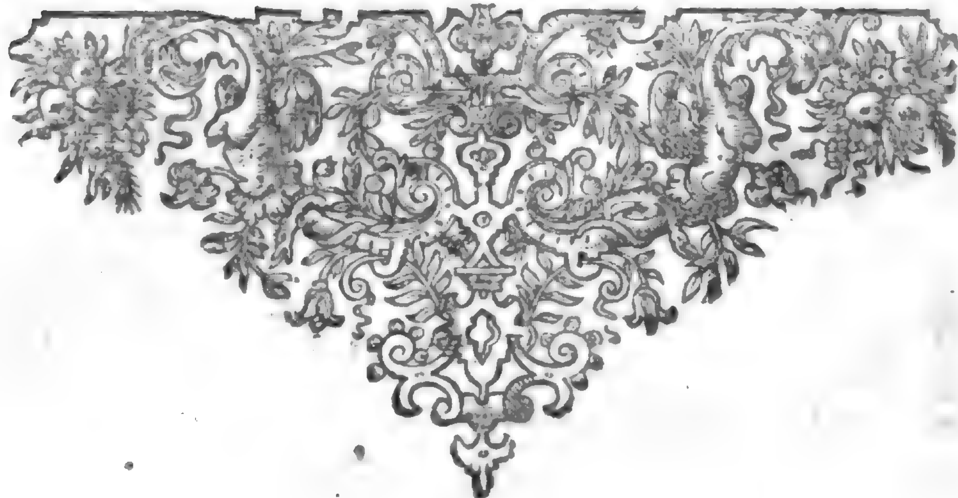

ΕΠΙΤΟΜΗ

ΕΠΙΤΟΜΗ ΧΡΟΝΩΝ

ΑΠΟ ΑΔΑΜ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΠΛΑΣΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ, ΕΩΣ Κ ΕΤΟΥΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ ΤΟΥ ΕΥΣΕΒΕΣΤΑΤΟΥ, ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΥΠΑΤΕΙΑΝ ΕΤΟΥΣ ΙΘ ΚΑΙ ΙΗ ΕΤΟΥΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ ΝΕΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΑΥΤΟΥ ΙΝΔΙΚΤΙΩΝΟΣ Γ.

ΑΔΑΜ πρῶτος ἀνθρώπων πλασθεὶς ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἐγέννησε δύο υἱοὺς, τὸν Ἄβελ, καὶ τὸν Καΐν. εἶτα μετὰ τούτους ἐγέννησε καὶ τὸν Σὴθ, ζήσας, ἕως οὗ τοῦτον ἐγέννησεν, ἔτη σλ. ΑΔΑΜ ΣΛ.

ἐπέζησεν Ψ.	ὁμοῦ ϡΛ.	
ΣΗΘ ΣΕ.		ὁμοῦ ΥΛΕ.
ἐπέζησεν ΨΖ.	ὁμοῦ ϡΙΒ.	
ΕΝΩΣ ΡϚ.		ὁμοῦ ΧΚΕ.
ἐπέζησεν ΨΙΕ.	ὁμοῦ ϡΕ.	
ΚΑΙΝΑΝ ΡΟ.		ὁμοῦ ΨϚΕ.
ἐπέζησεν ΨΜ.	ὁμοῦ ϡΙ.	
ΜΕΛΕΛΙΗΛ ΡΞΕ.		ὁμοῦ ϡΞ.
ἐπέζησεν ΨΛ.	ὁμοῦ ΩϚΕ.	
ΙΕΡΑΔ ΡΞΒ.		ὁμοῦ ͵ΑΡΚΒ.
ἐπέζησεν Ω.	ὁμοῦ ϡΞΒ.	
ΕΝΩΧ ΡΞΕ.		ὁμοῦ ͵ΑΣΠΖ.
ἐπέζησεν Σ.	ὁμοῦ ΤΞΕ.	
ΜΑΘΟΥΣΑΛΑ ΡΠΖ.		ὁμοῦ ͵ΑΥΟΔ.
ἐπέζησεν ΨΞΒ.	ὁμοῦ ϡΜΒ.	
ΛΑΜΕΧ ΡΠΗ.		ὁμοῦ ͵ΑΧΞΒ.
ἐπέζησε ΦΞΕ.	ὁμοῦ ΨΝΓ.	
ΝΩΕ Φ.		ὁμοῦ ͵ΒΡΞΒ.
ἐπέζησεν ΥΝ.	ὁμοῦ ϡΝ.	
ΣΗΜ Ρ.		ὁμοῦ ͵ΒΣΞΒ.
ἐπέζησεν ΤΛΕ.	ὁμοῦ ΥΛΕ.	
ΑΡΦΑΞΑΔ ΡΛΕ.		ὁμοῦ ͵ΒΤϚΖ.
ἐπέζησεν ΤΛ.	ὁμοῦ ΥΞΕ.	
ΚΑΙΝΑΝ ΡΛ.		ὁμοῦ ͵ΒΦΚΖ.
ἐπέζησεν ΤΛ.	ὁμοῦ ΥΞ.	
ΣΑΛΑ ΡΛ.		ὁμοῦ ͵ΒΧΝΖ.
ἐπέζησεν ΤΝ.	ὁμοῦ ΥΠ.	
ΑΙΒΕΡ ΡΛΔ.		ὁμοῦ ͵ΒΨϚΑ.
ἐπέζησε ΣΟ.	ὁμοῦ ΥΔ.	
ΦΑΛΕΚ ΡΛ.		ὁμοῦ ͵ΒϡΚΑ.
ἐπέζησε ΣΘ.	ὁμοῦ ΤΛΘ.	
ΡΑΓΑΥ ΡΛΒ.		ὁμοῦ ͵ΓΝΓ.
ἐπέζησεν ΣΞ.	ὁμοῦ ΤϚΒ.	
ΣΕΙΡΟΥΧ ΡΛ.		ὁμοῦ ͵ΓΡΠΓ.
ἐπέζησεν ΣΛ.	ὁμοῦ Τ.	
ΝΑΧΩΡ ΟΘ.		ὁμοῦ ΓΣΞΒ.
ἐπέζησεν ΡΚΘ.	ὁμοῦ ΣΗ.	
ΘΑΡΑ Ο.		ὁμοῦ ͵ΓΤΛΒ.
ἐπέζησεν ΣΕ.	ὁμοῦ ΣΟΕ.	
ΑΒΡΑΑΜ ΟΕ.		ὁμοῦ ΓΤΖ.

Ἀβραὰμ Χαλδαῖος τὸ γένος τὴν πρώτην ἡλικίαν παρὰ Χαλδαίοις πιστεύει.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. ς. Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. Ις. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. Κς. ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ. Λ. ΛΑ. ΛΒ. ΛΓ. ΛΔ. ΛΕ. Λς. ΛΖ. ΛΗ. ΛΘ. Μ. ΜΑ. ΜΒ. ΜΓ. ΜΔ. ΜΕ. Μς. ΜΖ. ΜΗ. ΜΘ. Ν. ΝΑ. ΝΒ. ΝΓ. ΝΔ. ΝΕ. Νς. ΝΖ. ΝΗ. ΝΘ. Ξ. ΞΑ. ΞΒ. ΞΓ. ΞΔ. ΞΕ. Ξς. ΞΖ. ΞΗ. ΞΘ. Ο. ΟΑ. ΟΒ. ΟΓ. ΟΔ. ΟΕ.

Ἀβραὰμ ἦν ἐτῶν πέντε ἑβδομήκοντα, ὅτε θείου χρησμοῦ καταξιοῦται, καὶ τῆς πρὸς αὐτὸν γενομένης ἐπαγγελίας. καὶ ἐξῆλθεν ἐκ Χαῤῥὰν εἰς γῆν Χαναάν. Διέτριψε δὲ Ἀβραὰμ εἰς γῆν Χαναὰν ἔτη ἔτη κε. ὁμοῦ ΓΥΛΒ.

ἐπέζησεν ΟΕ. ὁμοῦ ΡΟΕ.

Ος. Πρῶτον ἔτος τῆς τοῦ θεοῦ πρὸς τὸν Ἀβραὰμ ἐπαγγελίας. Ἀπὸ Ος δὲ αὐτοῦ Ἀβραὰμ, ἐπὶ Μωϋσέα, ἡγοῦντα ἔτος τῆς ἐκείνου ἡλικίας π, τὴν ἐξ Αἰγύπτου πρείαν τοῦ Ἑβραίου ἔθνους, ἔτη τυγχάνει υλ. ὧν μέμνηται Παῦλος Γαλάταις ἐπιστέλλων. Διαθήκην προκεκυρωμένην ὑπὸ τοῦ θεοῦ εἰς Χριστὸν ὁ μετὰ ἔτη υλ γεγονὼς νόμος οὐκ ἀκυροῖ. καὶ Μωϋσῆς δὲ ἐν Ἐξόδῳ ὡσαύτως λέγων. ἡ δὲ κατοίκησις τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ, ἣν κατῴκησαν ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ ἐν γῇ Χαναὰν, αὐτοὶ, καὶ οἱ πατέρες αὐτῶν, ἔτη υλ.

ΟΖ. ΟΗ. ΟΘ. Π. ΠΑ. ΠΒ. ΠΓ. ΠΔ. ΠΕ. ΔΕΚΑΤΟΝ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Τούτῳ αὐτοῦ τῷ ἔτει Ἀβραὰμ, λιμοῦ μεγίστου γενομένου ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Χαναναίων, κάτεισιν εἰς Αἴγυπτον.

Πς. Τούτῳ τῷ ἔτει τοῦ Ἀβραὰμ ἔτικεν αὐτῷ Ἀγὰρ ἡ παιδίσκη τὸν Ἰσμαὴλ, ἀφ' οὗ τὸ τῶν Ἰσμαηλιτῶν γένος. οἱ δὲ αὐτοὶ εἶεν Ἀγαρηνοὶ, οἱ καὶ Σαρακηνοὶ καλούμενοι.

ΠΖ. ΠΗ. ΠΘ. Ϙ. ϘΑ. ϘΒ. ϘΓ. ϘΔ. ϘΕ. Ϙς. ϘΖ. ϘΗ. ϘΘ.

Τούτῳ τῷ ἔτει Ἀβραὰμ, ὤφθη αὐτῷ ὁ θεὸς λόγος πρὸς τῇ δρυῒ τῇ Μαμβρῇ, καὶ δύο ἄγγελοι σὺν αὐτῷ οἱ καὶ ὑποδεχθέντες ἐν τῇ σκηνῇ. καὶ εἶπεν αὐτῷ, Ἐγώ εἰμι ὁ θεός σου. καὶ τὰ λοιπά.

Τούτῳ τῷ Ϙθ ἔτει τῆς αὐτοῦ ἡλικίας, Ἀβραὰμ περιετμήθη τὴν σάρκα τῆς ἀκροβυστίας αὐτοῦ καὶ Ἰσμαὴλ ὢν ἐτῶν ιγ, καὶ πάντες οἱ οἰκογενεῖς αὐτοῦ, καὶ πάντες οἱ ἀργυρώνητοι, καὶ πᾶν ἄρσεν τῶν ἀνδρῶν τῶν ἐν οἴκῳ Ἀβραάμ.

Ρ. Τούτῳ τῷ ἑκατοστῷ ἔτει τοῦ Ἀβραὰμ γίνεται αὐτῷ παῖς γνήσιος Ἰσαὰκ ᾧ ἐπέζησεν ἔτη ΟΕ.

ΤΟ Κ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Πρώτῳ προφητῶν ὄντι τῷ Ἀβραὰμ ὁ τοῦ θεοῦ λόγος φανεὶς ἐν ἀνθρώπου σχήματι τὴν τῶν ἐθνῶν κλῆσιν θεσπίζει, ἣν καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ λόγος εἰς πέρας ἤγαγεν διὰ τῆς εἰς πάντα τὰ ἔθνη εὐαγγελικῆς διδασκαλίας.

ΙΣΑΑΚ Ξ. ὁμοῦ ΓΧϘΒ.

ἐπέζησεν ΡΚ. ὁμοῦ ΡΠ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. Λ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

ς. Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. Μ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Ις. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. Ν ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Κς. ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ. Λ. ΛΑ. ΛΒ. ΛΓ. ΛΔ. ΛΕ. Ξ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Τούτῳ τῷ ἔτει τῷ τριακοστῷ πέμπτῳ τοῦ Ἰσαὰκ, καὶ ΡΛΕ τοῦ Ἀβραὰμ, ἐπείρασε τὸν Ἀβραὰμ ὁ θεός. καὶ εἶπεν αὐτῷ, Ἀβραάμ. ὁ δὲ εἶπεν, ἰδοὺ ἐγώ. καὶ τὰ λοιπά.

Λς. Τούτῳ τῷ τριακοστῷ ἕκτῳ ἔτει τοῦ Ἰσαὰκ Σάῤῥα ἡ γυνὴ Ἀβραὰμ ἀπέθανε ζήσασα ἔτη ΡΚΖ.

ΛΖ. ΛΗ. ΛΘ. Μ. Τούτῳ τῷ ἔτει τῆς αὐτοῦ ἡλικίας ἔλαβε γυναῖκα τὴν Ῥεβέκκαν, ὄντος Ἀβραὰμ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἐτῶν ΡΜ.

ΜΑ. ΜΒ. ΜΓ. ΜΔ. ΜΕ. Ο ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Μς. ΜΖ. ΜΗ. ΜΘ. Ν. ΝΑ. ΝΒ. ΝΓ. ΝΔ. ΝΕ. Π ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Νς. ΝΖ. ΝΗ. ΝΘ. Ξ.

Τούτῳ τῷ ἔτει γίνονται δύο παῖδες δίδυμοι ἐκ τῆς Ῥεβέκκας. πρῶτος Ἡσαῦ, ὁ καὶ Ἐδὼμ, ἀφ' οὗ τὸ Ἰδουμαίων ἔθνος. δεύτερος Ἰακὼβ, ὁ μετονομασθεὶς Ἰσραὴλ, ἀφ' οὗ Ἰσραηλῖται, οἱ καὶ Ἰουδαῖοι.

ΙΑΚΩΒ ΡΓ. ὁμοῦ ΓΨΟΕ.

Α. Ἐξ Ἑβραίων Ἰακὼβ μέχρι τῆς τοῦ παιδὸς ἀρχῆς τῆς ἐν Αἰγύπτῳ ἔζησεν ἔτη ΡΛΖ καὶ μετὰ ταῦτα ἔτη ἔτη ΙΖ. ὁμοῦ ΡΝΔ.

Β. Γ. Δ. Ε. Ϙ. ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

ς. Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. Ρ. ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Ις. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. ΡΙ. ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Κς. ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ. Λ. ΛΑ. ΛΒ. ΛΓ. ΛΔ. ΛΕ. ΡΚ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Λς. ΛΖ. ΛΗ. ΛΘ. Μ. Ρ. ΕΤΟΣ ΤΟΥ ΙΣΑΑΚ.

ΜΑ. ΜΒ. ΜΓ. ΜΔ. ΜΕ. ΡΛ. ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Μς. ΜΖ. ΜΗ. ΜΘ. Ν. ΝΑ. ΝΒ. ΝΓ. ΝΔ. ΝΕ. ΡΜ. ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Νς. ΝΖ. ΝΗ. ΝΘ. Ξ. ΞΑ. ΞΒ. ΞΓ.

Τούτῳ τῷ ἔτει τῆς αὐτοῦ ἡλικίας Ἰακὼβ κάτεισιν εἰς τὴν Μεσοποταμίαν πρὸς Λάβαν τὸν ἀδελφὸν τῆς μητρὸς

μητρὸς αὐτοῦ. καὶ δουλεύει πὰρ' αὐτῷ ἔτη κ χάριν Λείας, καὶ Ραχήλ. καὶ γίνονται αὐτῷ παῖδες ἐκεῖσε τέσσαρες, Ρουβὶμ, Συμεὼν, Λευὶ, καὶ Ἰούδας.

ΞΔ. ΞΕ. — ΡΝ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Ξς. ΞΖ. ΞΗ. ΞΘ. Ο. ΟΑ. ΟΒ. ΟΓ. ΟΔ. ΟΕ. — ΡΞ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Ος. ΟΖ. ΟΗ. ΟΘ. Π.

Ἰακὼβ ὀγδοηκοστῷ ἔτει τῆς αὐτοῦ ἡλικίας γεννᾷ τὸν Ρουβήν.

ΠΑ. Τούτῳ τῷ ἔτει γεννᾷ Ἰακὼβ τὸν Συμεών

ΠΒ. ΠΓ. Τούτῳ τῷ ἔτει γεννᾷ Ἰακὼβ τὸν Λευεί.

ΛΕΥΕΙ ΜΖ. — ὁμοῦ ΓΧΚΒ.

Α. Β. — ΡΟ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Γ. Τούτῳ τῷ τρίτῳ ἔτει τοῦ Λευεὶ, καὶ πε ἔτει τῆς αὐτοῦ ἡλικίας Ἰακὼβ γεννᾷ τὸν Ἰούδαν, ἐξ οὗ Ἰουδαῖοι.

Δ. Τετάρτῳ ἔτει τοῦ Λευεὶ καὶ πζ τῆς αὐτοῦ ἡλικίας Ἰακὼβ γεννᾷ τὸν Ἰσσάχαρ, ὅ ἐστι μισθός.

Ε. Πέμπτῳ ἔτει τοῦ Λευεὶ καὶ πη τῆς αὐτοῦ ἡλικίας Ἰακὼβ γεννᾷ τὸν Ζαβουλών.

ς. Ζ. Η. Ογδόῳ ἔτει τοῦ Λευεὶ, καὶ Ϙα ἔτει τῆς αὐτοῦ ἡλικίας Ἰακὼβ τίκτει τὴν Δίνα ἐκ τῆς Λίας.

Θ. Ἐννάτῳ ἔτει τοῦ Λευεὶ, καὶ Ϙβ τῆς αὐτοῦ ἡλικίας Ἰακὼβ γεννᾷ τὸν Ἰωσὴφ ἐκ τῆς Ραχήλ.

Ι. ΙΑ. ΙΒ. — ΡΠ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. Ις. Τούτῳ τῷ ις ἔτει τοῦ Λευεὶ, καὶ Ϙθ τῆς ἑαυτοῦ ἡλικίας Ἰακὼβ ἄνεισιν ἀπὸ τῆς Μεσοποταμίας.

ΙΖ. Τούτῳ τῷ ἔτει τοῦ Λευεὶ, καὶ ρ τοῦ Ἰακὼβ ἦν ἔτος Ἰσαὰκ ρξ.

ΙΗ. Τούτῳ τῷ ιη ἔτει, καὶ ρα τῆς αὐτοῦ ἡλικίας Ἰακὼβ προεφήτευσεν καὶ εἶπεν, Ἰούδα, σὲ αἰνέσουσιν οἱ ἀδελφοί σου. καὶ τὰ λοιπά.

ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. — ΡϘ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

ΚΓ. Τούτῳ τῷ ἔτει τοῦ Λευεὶ, καὶ ρς τοῦ Ἰακὼβ, τὰ περὶ τὴν Δίναν ἐπλήρω, καὶ Βενιαμὶν ἐτέχθη.

ΚΔ. ΚΕ. Τῷ κε ἔτει τοῦ Λευεὶ, καὶ ρη τοῦ Ἰακὼβ, Ἰωσὴφ πιπράσκεται ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν ἔτος ἄγων ιζ.

Κς. ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ. Λ. ΛΑ. ΛΒ. — Σ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

ΛΓ. ΛΔ. ΛΕ. Λς. ΛΖ.

ΛΗ. Τούτῳ τῷ λη ἔτει τοῦ Λευεὶ Ἰωσὴφ γενόμενος ἐτῶν λ λύει τοῖς εὐνούχοις Φαραὼ ἐν τῇ εἱρκτῇ τῷ καιρῷ τοῦ δεκάτου πειρασμοῦ τοὺς ὀνείρους.

Ἕως ὧδε τοῦ Ἰακὼβ εἰσὶν ἔτη ρκα.

ΛΘ. Τούτῳ τῷ ἔτει τοῦ Λευεὶ, καὶ ρκβ ἔτει τοῦ Ἰακὼβ, γενόμενος Ἰωσὴφ ἐτῶν λα παρέστη τῷ Φαραὼ ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ ἔκρινεν αὐτῷ τοὺς ὀνείρους αὐτοῦ. καὶ ἐκ τούτου τοῦ χρόνου γίνεται αὐτὸς Ἰωσὴφ ἡγεμὼν τῆς Αἰγύπτου.

Ἰωσὴφ Αἰγυπτίων ἡγεῖται ἔτη π.

Μ. ΜΑ. ΜΒ. — ΣΙ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

ΜΓ. ΜΔ. ΜΕ.

Μς. Τούτῳ τῷ μς ἔτει τοῦ Λευεὶ πρῶτον ἔτος τοῦ λιμοῦ τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ.

Οἱ παῖδες Ἰακὼβ εἰς Αἴγυπτον κάτεισιν ἀποσταλέντες ὑπ' αὐτοῦ διὰ τὸν λιμόν.

ΜΖ. Τούτῳ τῷ ἔτει τοῦ Λευεὶ, καὶ δευτέρῳ τοῦ λιμοῦ, καὶ ἐννάτῳ τῆς ἡγεμονίας Ἰωσὴφ, κάτεισιν Ἰακὼβ εἰς Αἴγυπτον, καὶ ἔστη ἐναντίον Φαραώ. εἶπε δὲ Φαραὼ τῷ Ἰακὼβ, Πόσα ἔτη ἡμερῶν τῆς ζωῆς σου; καὶ εἶπεν Ἰακὼβ τῷ Φαραὼ, Ἡμέραι τῶν ἐτῶν τῆς ζωῆς μου, ἃς παροικῶ, ρλ ἔτη. καὶ τὰ λοιπά.

ΚΑΑΘ Ξ. — ὁμοῦ ΓΧΠΖ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. — ΣΚ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

ς. Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. — ΣΛ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Ις. ΙΖ. Τούτῳ τῷ ἔτει ἑκατοστὸν τεσσαρακοστὸν ἕβδομον ἔτος ἄγων Ἰακὼβ προφητεύει περὶ τοῦ Κυρίου, καὶ περὶ τῆς τῶν ἐθνῶν κλήσεως διὰ Χριστοῦ, εἰπών, Οὐκ ἐκλείψει ἄρχων ἐξ Ἰούδα. καὶ τὰ λοιπά.

ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. — ΣΜ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Κς. ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ. Λ. ΛΑ. ΛΒ. ΛΓ. ΛΔ. ΛΕ. — ΣΝ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Λς. ΛΖ. ΛΗ. ΛΘ. Μ. ΜΑ. ΜΒ. ΜΓ. ΜΔ. ΜΕ. — ΣΞ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Μς. ΜΖ. ΜΗ. ΜΘ. Ν.

ΝΑ. ΝΒ. ΝΓ. ΝΔ. ΝΕ. — ΣΟ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Νς. ΝΖ. ΝΗ. ΝΘ. Ξ.

ΑΜΒΡΑΜ ΟΕ. — ὁμοῦ ΓΨΝΓ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. — ΣΠ. ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

ς. Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ.

Τούτῳ τῷ ἔτει πα ἔτος ἄγων τῆς ἡγεμονίας Ἰωσὴφ, καὶ ρια τῆς αὐτοῦ ἡλικίας τελευτᾷ τὸν βίον.

Μετὰ θάνατον Ἰωσὴφ δουλεύουσιν Ἑβραῖοι τοῖς Αἰγυπτίοις ἔτη ρμδ.

Τὰ δὲ πάντα τῆς ἐν Αἰγύπτῳ διατριβῆς τῶν Ἰουδαίων ἔτη τυγχάνει σιε, ἀριθμούμενα ἀπὸ τῆς καθόδου Ἰακὼβ, καὶ τῶν τούτου παίδων εἰς Αἴγυπτον.

ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. — ΣϞ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Ις. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. — Τ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Κς. ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ. Λ.

Λ τοῦ Ἀμβρὰν, Λευὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἀπέθανε ζήσας ἔτη ρλζ.

ΛΑ. ΛΒ. ΛΓ. ΛΔ. ΛΕ. — ΤΙ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Λς. ΛΖ. ΛΗ. ΛΘ. Μ. ΜΑ. ΜΒ. ΜΓ. ΜΔ. ΜΕ. — ΤΚ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Μς. ΜΖ. ΜΗ. ΜΘ. Ν. ΝΑ. ΝΒ. ΝΓ. ΝΔ. ΝΕ. — ΤΛ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Νς. ΝΖ. ΝΗ. ΝΘ. Ξ. ΞΑ. ΞΒ. ΞΓ. ΞΔ. ΞΕ. — ΤΜ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Ξς. ΞΖ. ΞΗ. ΞΘ. Ο. ΟΑ. ΟΒ.

Τούτῳ τῷ ἔτει τῆς ἡλικίας Ἀμβρὰν γεννᾷ τὸν Ἀαρὼν ἐκ τῆς Ἰωχαβέθ.

ΟΓ. ΟΔ. ΟΕ.

Τούτῳ τῷ αὐτῷ ἔτει γεννᾷ Ἀμβρὰν τὸν Μωϋσῆν ἐκ τῆς αὐτῆς Ἰωχαβὲθ θυγατρὸς ἀδελφοῦ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ.

TO ΤΝ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

ΜΩΥΣΗΣ Π. — ὁμοῦ ,ΓΩΛΖ.

Α. Πρῶτον ἔτος ἀνατρεφομένου Μωϋσῆ ἐν τῇ Αἰγύπτῳ.

Τούτῳ τῷ ἔτει Φαραὼ βασιλεὺς Αἰγύπτου ἐκέλευσε τὰ ἄρρενα τῶν Ἑβραίων βρέφη εἰς τὸν ποταμὸν ῥίπτεσθαι. καὶ πολλῶν βασιλέων ἡγουμένων Παλμανώθης ἐβασίλευσε τῶν περὶ Ἡλιούπολιν τόπων. οὗτος δὲ μετὰ τῶν ἄλλων βασιλέων φαύλως τοῖς Ἑβραίοις προσεφέρετο. καὶ γέγονε τούτῳ τῷ Παλμανώθῃ θυγάτηρ ὀνόματι Μέρρι, ἣν ἐξέδοτο τῷ Χενεφρῶν βασιλεύοντι τῶν ὑπὲρ Μέμφιν τόπων. αὕτη δὲ ἡ Μέρρι στεῖρα οὖσα τὸν Μωϋσῆν ῥιφέντα εἰς τὸν ποταμὸν ἀνελομένη ἀνεθρέψατο εἰς υἱόν.

Β. Δευτέρῳ ἔτει Μωϋσῆ, ος ἔτος τῆς ἑαυτοῦ ἡλικίας ἄγων Ἀμβρὰν γεννᾷ ἐκ τῆς Ἰωχαβὲθ Μαριὰμ τὴν προφῆτιν.

Γ. Δ. Ε. ς. Ζ. Η. Θ. Ι. — ΤΞ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. Ις. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. — ΤΟ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. Κς. ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ. Λ. — ΤΠ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

ΛΑ. Τούτῳ τῷ ἔτει αὐτοῦ Μωϋσῆς κτίζει τὴν Ἑρμούπολιν. καὶ Αἰθίοψιν ἐπολέμησεν ἐπὶ ἔτη ι. τοῦ δὲ Χενεφρῶν βασιλέως τῶν ὑπὲρ Μέμφιν τόπων διὰ φθόνον ἐπιβουλεύοντος τῷ Μωϋσῆ, καὶ τῆς Μυρρίνης τῆς γυναικὸς αὐτοῦ τῆς ἀνελομένης τὸν Μωϋσῆν ἐκ τοῦ ποταμοῦ εἰς υἱὸν τελευτησάσης, καὶ ταφείσης εἰς τοὺς ὑπὲρ Αἴγυπτον τόπους ἔκτισε πόλιν Ἑρμούπολιν Μωϋσῆς, ἣν ἵνα Μέρριν κληθῆναι παρεσκεύασεν. εἶτα γνοὺς Μωϋσῆς τὴν τοῦ Χενεφρῶν ἐπιβουλὴν φονεύει Χανηθώθην τὸν μέλλοντα ἀναιρεῖν τὸν Αἰγύπτιον. καὶ οὕτω φεύγει εἰς Ἀραβίαν πρὸς Ῥαγουὴλ τὸν τῶν τόπων ἄρχοντα, καὶ ἔλαβε Σεπφώραν τὴν θυγατέρα Ῥαγουὴλ πρὸς γάμον. Ταῦτα ἱστορεῖ Ἀρτάβανος. Εὐπόλεμος δέ φησι Μωϋσῆν πρῶτον σοφὸν γενέσθαι, καὶ γράμματα παραδοῦναι τοῖς Ἰουδαίοις πρῶτον, Φοίνικας δὲ παρὰ Ἰουδαίων λαβεῖν, Ἕλληνας δὲ παρὰ Φοινίκων, νόμους τε πρῶτον Μωϋσέα γράψαι τοῖς Ἰουδαίοις.

ΛΒ. ΛΓ. ΛΔ. ΛΕ. Λς. ΛΖ. ΛΗ. ΛΘ. Μ. — ΤϞ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Τούτῳ τῷ ἔτει Μωϋσῆς τὰς ἐν Αἰγύπτῳ καταλιπὼν διατριβὰς κατὰ τὴν ἔρημον ἐφιλοσόφει.

ΜΑ. ΜΒ. ΜΓ. ΜΔ. ΜΕ. Μς. ΜΖ. ΜΗ. ΜΘ. Ν. — Υ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

ΝΑ. ΝΒ. ΝΓ. ΝΔ. ΝΕ. Νς. ΝΖ. ΝΗ. ΝΘ. Ξ. — ΥΙ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

ΞΑ. ΞΒ. Τούτῳ τῷ ξβ ἔτει Μωϋσέως Ἀμβρὰν ὁ πατὴρ αὐτοῦ τελευτᾷ ζήσας ἔτη ροζ.

ΞΓ. ΞΔ. ΞΕ. Ξς. ΞΖ. ΞΗ. ΞΘ. Ο. — ΥΚ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

ΟΑ. ΟΒ. ΟΓ. ΟΔ. ΟΕ. Ος. ΟΖ.

Μωϋσῆς θεοφανείας ἐπὶ τοῦ Σιναίου ὄρους ἠξιοῦτο.

ΟΗ. ΟΘ. Π. — ΥΛ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Μωϋσῆς ἐν τῇ ἐρήμῳ, Μ. — ὁμοῦ ,ΓΩΟΣ.

Α. Β. Μωϋσῆς διαλέγεται τῷ Φαραὼ, καὶ μετὰ τὰς πληγὰς ἐξάγει τὸν λαόν.

Τούτῳ τῷ ΓΩΛΗ ἔτει γεννήσεως κόσμου ἀρχὴν εἴληφότι ἀπὸ κα τοῦ Μαρτίου μηνὸς, καὶ δευτέρῳ τῆς ἐξόδου, εἶπεν ὁ Κύριος πρὸς Μωϋσῆν καὶ Ἀαρὼν ἐν γῇ Αἰγύπτῳ λέγων, οὗτος ὁ μὴν ἀρχὴ μηνῶν. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸν Μωϋσῆν μετὰ τὸ ἐπαγαγεῖν αὐτὸν τὰς πληγὰς, οἱ Αἰγύπτιοι ψομθονφανχθὴ προσηγόρευσαν, ὃ ἑρμηνεύεται, ᾧ ἀπεκαλύφθη τὸ μέλλον.

Γ. Δ. Ε. ς. Τῷ ς ἔτει τῆς ἐξόδου τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ, β πς Μωϋσέως, Ἀαρὼν ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ πγ ἔτος κατάγων πρῶτος Ἑβραίων ἀρχιερεὺς καθίστη.

Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. Ις. ΙΖ. ΙΗ.

Ἑβραίων τὴν ἀρχιερωσύνην δεύτερος ἐκδέξατο Ἐλεάζαρος υἱὸς Ἀαρών.

ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. ΚϚ. ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ. Λ. ΛΑ. ΛΒ. ΛΓ. ΛΔ. ΛΕ. ΛϚ. ΛΖ. ΛΗ. ΛΘ. Μ.

ΙΗΣΟΥΣ ΝΑΥΗ ΚΖ. ὁμοῦ ͵ΓΛΔ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. Ην ἀρχιερεὺς Ελεάζαρος.

Ϛ. Ζ. Τούτῳ τῷ ἔτει τῆς ἑαυτοῦ ἡγεμονίας διαγαγὼν Ιησοῦς ὑὸς Ναυῆ τοὺς ὑὺς Ισραὴλ εἰς τὴν γῆν Χαναὰν δεκάτη τοῦ πρώτου μηνὸς διὰ μέσου τοῦ Ιορδάνου, στήσας τοὺς δύο φωστῆρας θεοῦ βουλῇ, πρώτην τε πόλιν τὴν Ιεριχὼ, τῶν τειχέων αὐτῆς πεπτωκότων αὐτομάτως ἄνευ ἀνθρωπίνης καυχήσεως, τὴν Παλαιστίνων γῆν τῷ Ιουδαίων ἔθνει διανέμει πρὸς κλῆρον κατὰ φυλὴν, καταστρέψας ἐπαρχίας ἑπτὰ, καὶ ἐρημώσας βασιλέας λα ἐν ἒξ ἔτεσιν. ἐν οἷς καὶ τῆς τῶν φοινίκων γῆς ἐπεκράτησεν.

Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. ΙϚ. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. ΚϚ. ΚΖ.

ΔΟΥΛΕΙΑ ΠΡΩΤΗ.

Μετὰ τὴν τοῦ Ιησοῦ τελευτὴν ἐξήμαρτεν ὁ λαὸς τῶν ὑῶν Ισραὴλ πρὸς τὸν θεὸν, καὶ παρέδωκεν αὐτοὺς κύριος ὁ θεὸς τῷ Χουσαρσαθὲμ βασιλεῖ τῆς Μεσοποταμίας, καὶ ἐδούλευσαν αὐτῷ ἔτη η.

ΧΟΥΣΑΡΣΑΘΕΜ Η. ὁμοῦ ͵ΓΛΙΒ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. Ϛ. Ζ. Η.

Εβραίων τὴν ἱερωσύνην τρίτος διεδέξατο Φινεές.

Κατὰ τούτους τοὺς χρόνους Προμηθεὺς μυθεύεται σοφὸς ὢν ἐν παιδείᾳ, ἐν ᾗ τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ ἰδιωτείας μεταπλάσειν.

Μετὰ τὴν τοῦ Χουσαρσαθὲμ κρατοῦσιν ἀλλόφυλοι ἔτη η. ἃ συνάπτεται τοῖς τοῦ Γοθονιὴλ κατὰ τὰς Ιουδαίων παραδόσεις. καὶ κραξάντων τῶν λαῶν τὸν θεὸν, ἀνέστησεν αὐτοῖς Κύριος ὁ θεὸς ἡγεμόνα τὸν Γοθονιὴλ ἀδελφὸν Χαλὲβ τὸν νεώτερον ἐκ φυλῆς Ιούδα. Οὗτος παρετάξατο τῷ Χουσαρσαθὲμ βασιλεῖ τῆς Μεσοποταμίας εἰς πόλεμον, καὶ ἔκτεινεν, καὶ τὸν λαὸν αὐτοῦ ἐρρύσατο.

Καὶ ἦρξεν Γοθονιὴλ κρίνων τὸν λαὸν ἔτη λβ. ὁμοῦ ͵ΓΛΜΔ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. Ϛ. Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. ΙϚ. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. ΚϚ. ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ. Λ. ΛΑ. ΛΒ.

ΔΟΥΛΕΙΑ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Καὶ πάλιν ἐξήμαρτεν ὁ λαὸς τῶν ὑῶν Ισραὴλ πρὸς τὸν θεὸν, καὶ παρέδωκεν αὐτοὺς Κύριος ὁ θεὸς τῷ Εγλὼμ βασιλεῖ Μωαβιτῶν. καὶ ἐδούλευσαν αὐτῷ Ισραὴλ ἔτη ιη. ὁμοῦ ͵ΓΛΞΒ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. Ϛ. Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. ΙϚ. ΙΖ. ΙΗ.

Επιστρεψάντων τῶν ὑῶν Ισραὴλ πρὸς τὸν θεὸν, ἀνέστησεν αὐτοῖς Κύριος ὁ θεὸς ἡγεμόνα τὸν Αὼδ ἐκ φυλῆς Εφραίμ. καὶ ἐδούλευσαν αὐτῷ ἔτη νϚ.

ΑΩΔ ΝϚ. ὁμοῦ ͵ΔΙΗ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. Ϛ. Ζ. Η. Θ.

Τῷ ἐνάτῳ ἔτει τοῦ Αὼδ ἦρξεν ἡ Μυκηναίων βασιλεία ἔτη τλβ. Πρῶτος Περσεύς.

Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. ΙϚ. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. ΚϚ. ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ. Λ. ΛΑ. ΛΒ. ΛΓ. ΛΔ. ΛΕ. ΛϚ. ΛΖ. ΛΗ. ΛΘ. Μ. ΜΑ. ΜΒ. ΜΓ. ΜΔ. ΜΕ. ΜϚ. ΜΖ. ΜΗ. ΜΘ. Ν. ΝΑ. ΝΒ. ΝΓ. ΝΔ. ΝΕ. ΝϚ.

Ην ἀρχιερεὺς Αβιούδ.

Μετὰ τὴν τοῦ Αὼδ τοῦ κριτοῦ ἔκρινεν ὁ ὑὸς αὐτοῦ Σεμέγαρ τὸν λαὸν τῶν ὑῶν Ισραήλ.

ΣΕΜΕΓΑΡ ΚΔ. ὁμοῦ ͵ΔΜΒ.

Μετὰ τὸ ἀποθανεῖν Αὼδ καὶ Σεμέγαρ ἐξήμαρτεν ὁ λαὸς τῶν ὑῶν Ισραὴλ ἐναντίον Κυρίου τοῦ θεοῦ, καὶ παρεδόθησαν ὑπὸ Κυρίου τοῦ Ιαβεὶρ βασιλεῖ τῶν Χαναναίων. καὶ ἐδούλευσαν αὐτῷ ἔτη κ.

ΙΑΒΕΙΡ Κ. ὁμοῦ ͵ΔΞΒ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. Ϛ. Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. ΙϚ. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ.

Εν τοῖς χρόνοις τούτοις προεφήτευσεν Δεββώρα γυνὴ Λαφιδὼ ἐκ φυλῆς Εφραίμ, καὶ δι' αὐτῆς ἡγήσατο τῆς στρατείας τοῦ λαοῦ Βαρὰχ ὁ ὑὸς Αμινοὲμ ἐκ φυλῆς Νεφθαλεὶμ, ὃς παραταξάμενος τῷ Σισάρᾳ τῷ ἄρχοντι τῆς στρατιᾶς τοῦ Ιαβεὶρ ἐνίκησεν αὐτόν. καὶ ἦρξεν αὐτῶν Δεββώρα διακρίνουσα ἔτη μ.

ΔΕΒΒΩΡΑ Μ. ὁμοῦ ͵ΔΡΒ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. Ϛ. Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. ΙϚ.

Τούτῳ τῷ ἔτει τὸ Ιλιον ἐκτίσθη, καὶ Ασκληπιὸς τὴν ἰατρικὴν ἐπιστήμην μετίει.

ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. ΚϚ. ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ. Λ. ΛΑ. ΛΒ. ΛΓ. ΛΔ. ΛΕ. ΛϚ. ΛΖ. ΛΗ. ΛΘ.

Μετὰ τὸ ἀποθανεῖν Δεββώραν καὶ Βαρὰχ ἐξήμαρτε πάλιν ὁ λαὸς ἐναντίον Κυρίου τοῦ θεοῦ, καὶ παρεδόθησαν τῷ Ωρὴβ καὶ Ζηβ τοῖς τῶν Μαδιηναίων βασιλεῦσι, καὶ ἐδούλευσαν ἔτη ζ.

ΩΡΗΒ καὶ ΖΗΒ Ζ. ὁμοῦ ͵ΔΡΘ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. Ϛ. Ζ.

Επὶ

Επὶ τούτων ἀνέστησεν ὁ θεὸς τὸν Γεδεὼν ἐκ φυλῆς Μανασσῆ ἔχοντα τριακοσίους ἄνδρας, καὶ ἀπώλεσε τὸν Ωρὴβ καὶ Ζηβ σὺν ἄρχοντας τῶν Μαδιηναίων, καὶ δώδεκα μυριάδας τῶν ἀλλοφύλων. Καὶ ἦρξε τοῦ λαοῦ τῶν υἱῶν Ισραὴλ Γεδεὼν ὁ ἐκ φυλῆς Μανασσῆ ἔτη μ.

ΓΕΔΕΩΝ Μ. — ὁμοῦ ,ΔΡΜΘ.

Α. Β. Γ.

Κύζικος Ελλησπόντου καὶ Ασίας μητρόπολις ὑπὸ Κυζίκου ἐκτίσθη μετὰ λδ ἔτη τοῦ τὸ Ιλιον κλωσθῆναι.

Δ. Ε. Ϛ. Ζ. Η.

Τύρος ἐκτίσθη πρὸ τοῦ ἐν Ιεροσολύμοις ναοῦ ἔτεσι τριακοσίοις πεντήκοντα καὶ ἑνί.

Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. ΙϚ. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. ΚϚ. ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ. Λ. ΛΑ.

Γεδεὼν καθελὼν τὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ θυσιαστήριον τοῦ Βαὰλ τυγχάνον, πνεῦμά τε Κυρίου λαβὼν, καὶ πίστιν διὰ σημείων τοῦ πόκου, ἔχων τετρακοσίους ἄνδρας, ἐξέκοψε τῶν Μαδιηναίων δεκαπεντακαίδεκα μυριάδας.

ΛΒ. ΛΓ. ΛΔ. ΛΕ. ΛϚ. ΛΖ. ΛΗ. ΛΘ. Μ.

Μετὰ τὴν τελευτὴν Γεδεὼν τοῦ κριτοῦ ἔκρινε τὸν λαὸν τῶν υἱῶν Ισραὴλ Αβιμέλεχ ὁ ἐκ παλλακῆς υἱὸς αὐτοῦ ἔτη τρία.

ΑΒΙΜΕΛΕΧ Γ. — ὁμοῦ ,ΔΡΝΒ.

Οὗτος ἐστιν Αβιμέλεχ ὁ φονεύσας σὺν ἑβδομήκοντα ἀδελφοὺς αὐτοῦ, καὶ τυραννίδι ἑαυτὸν βασιλέα καταστήσας, καὶ τὸν λαὸν εἰς τὸν κατ' ἀλλήλων πόλεμον καταστήσας.

Μετὰ τὴν τελευτὴν Αβιμέλεχ τοῦ κριτοῦ ἔκρινε τὸν λαὸν Θωλᾶ υἱὸς Φιλᾶ τοῦ ἐκ Χαῤῥὰν ἐκ φυλῆς Εφραίμ.

ΘΩΛΑ ΚΓ. — ὁμοῦ ,ΔΡΟϚ.

Α. Β. Γ. Δ.

Εβραίων ἀρχιερεὺς Οζεί.

Ε. Ϛ. Μεθ' ὃν οἱ ἐκ τοῦ οἴκου Ιθάμαρ διεδέξαντο τὴν ἀρχιερωσύνην, πρώτου παραλαβόντος αὐτὴν Ηλεὶ τοῦ κριτοῦ.

Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. ΙϚ. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ.

Μετὰ Θωλᾶ πάλιν ἀνέστη Ιαεὶρ ὁ Γαλααδίτης ἐκ φυλῆς Μανασσῆ. Καὶ αὐτὸς ἔκρινε τὸν Ισραὴλ ἔτη κβ.

ΙΑΕΙΡ ΚΒ. — ὁμοῦ ,ΔΡϞΖ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. Ϛ. Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. ΙϚ. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ.

Μετὰ τοῦτον ἐξήμαρτεν ὁ λαὸς πάλιν ἐναντίον Κυρίου τοῦ θεοῦ. καὶ παρέδωκεν αὐτοὺς Κύριος ὁ θεὸς τοῖς Αμμανίταις, καὶ ἐδούλευσαν αὐτοῖς ἔτη ιη. — ὁμοῦ ,ΔΣΙΕ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. Ϛ. Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. ΙϚ. ΙΖ. ΙΗ.

Καὶ κεκραξάντος τοῦ λαοῦ πρὸς τὸν θεὸν, ἀνέστησεν αὐτοῖς Κύριος ὁ θεὸς ἡγούμενον τὸν Γαλααδίτην ἐκ φυλῆς Μανασσῆ, ὃς ἐξεπολέμησε τοὺς ἀλλοφύλους, καὶ ἐῤῥύσατο αὐτοὺς ἐκ τῆς δουλείας τῶν Αμμανιτῶν. καὶ ἔκρινε τὸν λαὸν υἱῶν Ισραὴλ ἔτη ϛ.

ΙΕΦΘΑΕ Ϛ. — ὁμοῦ ,ΔΣΚΑ.

Α. Οὗτος Ιεφθαὲ κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος αὐτοῦ μέλλων Αμμανίταις πολεμεῖν ηὔξατο, ἐὰν νικήσῃ, τὸν ὑπαντήσαντα αὐτῷ πρῶτον ἐκ τῆς οἰκίας αὐτοῦ θυσίαν αὐτὸν προσενεγκεῖν τῷ θεῷ. καὶ νικήσαντος αὐτοῦ συνάντησεν αὐτῷ μονογενὴς αὐτοῦ θυγάτηρ, ἣν ἵνα μετὰ δύο μῆνας περιθρηνήσασαν τὴν ἑαυτῆς παρθενίαν ἔθυσεν. ἧς τῆς τούτων εἰσέτι καὶ νῦν αἱ τῶν Εβραίων παρθένοι, ὅσαι ἂν εὑρεθῶσι, κατ' ἐνιαυτὸν πλοῦσι θρηνοῦν.

Β. Γ. Δ. Ε. Ϛ.

Μετὰ τὴν τελευτὴν Ιεφθαὲ, ἦρξε τῶν υἱῶν Ισραὴλ Εσσεβὼν ἐν Βηθλεὲμ ἐκ φυλῆς Ιούδα. καὶ αὐτὸς ἔκρινε τὸν Ισραὴλ ἔτη ἑπτά.

ΕΣΣΕΒΩΝ Ζ. — ὁμοῦ ,ΔΣΚΗ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. Ϛ. Ζ.

Μετὰ τελευτὴν Εσσεβὼν ἦρξε τοῦ Ισραὴλ Αιαλὼν ὁ Ζαβουλωνίτης, καὶ αὐτὸς ἔκρινε τὸν Ισραὴλ ἔτη ι.

ΑΙΑΛΩΝ Ι. — ὁμοῦ ,ΔΣΛΗ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. Ϛ. Ζ. Η.

Μετὰ τὴν τελευτὴν Αιαλὼν, ἦρξε τῶν υἱῶν Ισραὴλ Λαβδὼν ὁ υἱὸς Αελλὴμ ὁ Φαραθωνίτης ἐκ φυλῆς Εφραίμ. Καὶ αὐτὸς ἔκρινε τὸν Ισραὴλ ἔτη η.

ΛΑΒΔΩΝ. — ὁμοῦ ,ΔΣΜϚ.

Α. Β. Γ. Τρίτῳ ἔτει τοῦ Λαβδὼν τὸ Ιλιον ἥλω.

Δ. Ε. Ϛ. Ζ. Η.

Οὗτος ὁ Λαβδὼν ἔσχεν υἱοὺς τριάκοντα, καὶ ἐκγόνους τριάκοντα.

Μετὰ

Μετὰ τὴν τελευτὴν τοῦ Λαβδὼν ἐξήμαρτε πάλιν ὁ λαὸς ἐναντίον Κυρίου τοῦ θεοῦ. Καὶ παρέδωκεν αὐτοὺς τοῖς φυλιστιαίμ, καὶ ἐδούλευσαν αὐτοῖς ἐπὶ ἔτη μ.

ΦΥΛΙΣΤΙΑΙΟΙ ΕΤΗ Μ. ὁμοῦ ,ΔΣΠϚ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. Ϛ. Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. ΙϚ. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. ΚϚ. ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ. Λ. ΛΑ. ΛΒ. ΛΓ. ΛΔ. ΛΕ. ΛϚ. ΛΖ. ΛΗ. ΛΘ. Μ.

Καὶ ἐπιστρεψάντων τῶν υἱῶν Ισραὴλ πρὸς τὸν θεὸν, ανέστησεν αὐτοῖς ὁ θεὸς ἡγεμόνα τὸν Σαμψὼν υἱὸν Μανωὲ ἐκ φυλῆς Δάν. ὃς ἐξεπολέμησε σὺν ἀλλοφύλους ἐν ἰσχύϊ μεγάλῃ. καὶ αὐτὸς ἔκρινε τὸν Ισραὴλ ἔτη κ.

ΣΑΜΨΩΝ Κ. ὁμοῦ ,ΔΤϚ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. Ϛ. Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. ΙϚ. ΙΖ ΙΗ. ΙΘ. Κ.

Τὸν Σαμψὼν υἱὸν Μανωὲ ἐκ φυλῆς Δὰν ἰσχύϊ διάσημον γεγενέναι φασὶ τὸν πολεμήσαντα ἀλλοφύλους, καὶ παρά τισι τὰς πράξεις αὐτοῦ παραβάλλεσθαι τοῦ Ηρακλέους φασί.

Μετὰ τὴν τελευτὴν Σαμψὼν, ἀναρχίας καὶ εἰρήνης ἔτη μ.

ὁμοῦ ,ΔΤΜϚ.

Α Β. Γ. Δ. Ε. Ϛ. Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. ΙϚ. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. ΚϚ. ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ. Λ. ΛΑ. ΛΒ. ΛΓ. ΛΔ. ΛΕ. ΛϚ. ΛΖ. ΛΗ. ΛΘ. Μ.

Μετὰ ταῦτα ἔκρινε τὸν Ισραὴλ Ηλεὶ ὁ μέγας ἱερεὺς, καθ' ὃν ἡ πρώτη τῶν Βασιλειῶν παρὰ τοῖς Εβραίοις καὶ Χριστιανοῖς ἱστορεῖται.

Μετὰ γὰρ τοὺς Κριτὰς ἦρξεν Ηλεὶ ὁ ἱερεὺς, καὶ ἔκρινε τὸν Ισραὴλ ἔτη μ.

ΗΛΕΙ Ο ΙΕΡΕΥΣ Μ. ὁμοῦ ,ΔΤΠϚ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. Ϛ. Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. ΙϚ. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. ΚϚ. ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ. Λ. ΛΑ. ΛΒ. ΛΓ. ΛΔ. ΛΕ. ΛϚ. ΛΖ. ΛΗ. ΛΘ. Μ.

Εβραίων τέταρτος τὴν ἀρχιερωσύνην διεδέξατο Ηλεί. οἱ δὲ τούτου υἱοὶ Οφνὶ, καὶ Φινεὲς, λοιμοὶ, καὶ οὐκ εἰδότες τὸν κύριον· οὐδὲ γὰρ τοῦ τῷ θεῷ προσαγομένου ἐνετυγχάνον. καὶ τὰ λοιπά.

Μετὰ τὴν τελευτὴν Ηλεὶ τοῦ ἱερέως ἔκρινε Σαμουὴλ ὁ προφήτης τοὺς υἱοὺς Ισραὴλ, ἐπιστρέψας ἀπὸ τῶν ἀλλοφύλων τὴν κιβωτὸν διαθήκης Κυρίου. καὶ ἀπήγαγεν αὐτὴν εἰς οἶκον Αμινάδαβ τοῦ Χετταίου. καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ ἔτη κ.

ΣΑΜΟΥΗΛ ΙΕΡΕΥΣ Κ. ὁμοῦ ,ΔΥϚ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. Ϛ.

Εβραίων ἀρχιερεὺς Αβιμέλεχ.

Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. ΙϚ. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ.

Γηράσαντος Σαμουὴλ, καὶ τοῦ λαοῦ αἰτησαμένου βασιλέα, χρίεται κατὰ θεῖον πρόσταγμα ἐπὶ τὸν Ισραὴλ καὶ Ιούδαν Σαούλ.

Πρῶτος οὖν ἐβασίλευσεν ἐν τῇ Ιουδαίᾳ Σαοὺλ υἱὸς Κὶς, φυλῆς Βενιαμὶν, ἔτη κ.

ΣΑΟΥΛ Κ. ὁμοῦ ,ΔΥΚϚ.

Εξ ὧν θεαρέστως ἐβασίλευσεν ἔτη δύο. τὰ δὲ λοιπὰ ἐν παραβάσει, καθὼς ἐστι τοῦτο λαβεῖν ἐκ τῶν γεγραμμένων ἐν αὐτῇ τῇ πρώτῃ τῶν βασιλειῶν.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. Ϛ.

Τὴν ἀρχιερωσύνην διεδέξατο Σαμουὴλ ὁ ἐκ Βηθλεὲμ, υἱὸς Ελκανᾶ καὶ Αννας.

Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ.

Ομηρος κατ' ἐνίους ἐγνωρίζετο.

ΙΔ. ΙΕ. ΙϚ. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ.

Τούτῳ αὐτοῦ ἔτει Σαοὺλ τὸν Αβιμέλεχ καὶ ἄλλους τε ἱερεῖς ἀνεῖλεν, ἔχων ἀρχιστρατηγὸν τὸν Αβεννὴρ υἱὸν Νὴρ.

Εἶτα ἔχρισε Σαμουὴλ ὁ προφήτης τὸν Δαβὶδ υἱὸν Ιεσσαὶ ἐκ φυλῆς Ιούδα εἰς βασιλέα ἐπὶ Ισραήλ.

Εβραίων βασιλεὺς πρῶτος ἐκ φυλῆς Ιούδα ΔΑΒΙΔ ἔτη Μ. ὁμοῦ ,ΔΥΞϚ.

Α. Β. Γ. Δαβὶδ ἐξαλείψας πόλεις τῶν ἀλλοφύλων πολλὰς, τὴν Ιεβοὺς πόλιν Ιερουσαλὴμ προσηγόρευσε μηχανησάμενος ἐκ τοῦ συμβεβηκότος. ἐν γὰρ τῇ Ιεβοὺς ἐλθὼν ὁ Δαβὶδ ἐν αὐτῇ τῶν ἀλλοφύλων τελείας νίκης ἐτύχηκε. ὅθεν καὶ Ιερουσαλὴμ αὐτὴν προσηγόρευσεν, οἰκοδομημένης αὐτῆς ἐν ὄρει ὑψηλῷ. ὄρος δὲ τῇ Εβραΐδι φωνῇ Ιεβοὺς προσαγορεύεται. σαλὴμ δὲ εἰρήνη.

Δ. Ε. Ϛ. Ζ.

Εν Χεβρὼν ἐβασίλευσε Δαβὶδ ἔτη ζ. τὰ δὲ λοιπὰ τριάκοντα τρία ἐν Ιερουσαλήμ.

Η. Εβραίων ἀρχιερεὺς Αβιάθαρ ἐγνωρίζετο.

Θ. Προεφήτευον Γὰδ, Ναθὰν, καὶ Ασάφ.

Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. ΙϚ. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. ΚϚ. ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ. Λ.

Αβεσαλὼμ εἰς τὸν ἴδιον ἐμπαροινῶν πατέρα, ἐπικαθήμενος κτήνει, καὶ φεύγων, διερχόμενός τε διὰ φυλλώδους δένδρου μεγάλου, περιεπλάκη ἐκ τῆς κόμης τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τῷ δένδρῳ, καὶ ἐκρεμάσθη.

ΛΑ. ΛΒ. ΛΓ. ΛΔ. ΛΕ. Λς. ΛΖ. ΛΗ. ΛΘ. Μ.

Δεύτερος Εβραίων ἐβασίλευσε ΣΟΛΟΜΩΝ ὑὸς Δαβὶδ ἔτη μ. ὁμȣ͂ ͵Δφς.

Α. Β. Σολομῶν τ ἐν Ιεροσολύμοις ναὸν οἰκοδομεῖν ἤρξατ' ἔχων ἑβδομήκοντα χιλιάδας ἁρμάτων αἰρόντων ἄρσιν, ϗ ὀγδοήκοντα χίλια λατόμων ἐν τῷ ὄρει, ἐν ἢ συνετέλεσεν ἔτεσιν ὀκτώ.

Καὶ συνάγε) ὁ πᾶς χρόνος ἀπὸ τȣ Μωϋσέως, καθ' ὃ ἡ ἐξ Αἰγύπτȣ πορεία γέγονεν, ἐπὶ Σολομῶντα, ϗ τὴν ἀρχὴν τ τȣ͂ ἱερȣ͂ κατασκευῆς, ἔτη χλ.

Γ. Δ. Ε. ς. Ζ. Η.

Ουαφρῆς βασιλεὺς τ Αἰγύπτȣ ἀπέστειλε Σολομῶντι εἰς βοήθειαν τ οἰκοδομῆς τȣ͂ ἱερȣ͂ τȣ͂ ἐν Ιεροσολύμοις μυριάδας η, καθ' ὃ ἱστορεῖ Ευπόλεμος.

Θ. Ι. Σολομῶν ἐκβαλὼν τ Αβιάθαρ τ ἀρχιερωσύνης καθίστησι τ Βαρὺχ ὄντα ἐκ τȣ͂ γένȣς Ελεάζαρος.

ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ.

Τυρίων ἐβασίλευσε Χείραμος, ȣ τὴν θυγατέρα ἔγημε Σολομῶν, καθὼς ἱστορεῖ Τατιανός.

ΙΕ. Ις. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. Κς. ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ. Λ. ΛΑ. ΛΒ. ΛΓ.

Αχίας ὁ Σιλωνίτης προσθέσπισε τῷ Ιεροβοὰμ δȣ́λῳ Σολομῶνος περὶ τȣ͂ μέλλειν αὐτὸν τ δέκα φυλῶν τȣ͂ Ισραὴλ βασιλεύειν.

ΛΔ. ΛΕ. Λς. ΛΖ.

Τȣ́τῳ τῷ ἔτει Σολομῶν ἠθέλησεν ἀνελεῖν τ Ιεροβοάμ. ὁ δὲ γνȣ̀ς ἀπέδρασε πρὸς Σȣσακεὶμ βασιλέα Αἰγύπτȣ. καὶ ἦν ἐκεῖ, ἕως ȣ ἀπέθανε Σολομῶν, ϗ ἔλαβεν Ιεροβοὰμ τὴν θυγατέρα Σȣσακεὶμ ἑαυτῷ γυναῖκα.

ΛΗ. ΛΘ. Μ.

Μετὰ τελευτὴν Σολομῶντος ςασιάσαντος τȣ͂ Ιȣδαίων ἔθνȣς, καὶ τ βασιλείας αὐτῶν διαιρεθείσης Σαμαρεία δέκα φυλῶν ἡγεῖται τȣ͂ Ισραὴλ Ιεροβοάμ. ὑὸς Ναβὰτ δȣ͂λος ὢν Σολομῶντος ἐκ φυλῆς Εφραὶμ ἔτη κβ. Ιȣ́δα ἢ ϗ Βενιαμὶν ἐν Ιερȣσαλὴμ βασιλεύει Ροβοὰμ ὑὸς Σολομῶντος, αἷς ἐπώνυμοι Ιȣδαῖοι, διὰ τὸ ἐκ φυλῆς Ιȣ́δα κρατεῖν βασιλεῖς. ὅθεν ϗ τὸ πᾶν ἔθνος τ Ιȣδαίων εἴληφεν ἐπωνυμίαν.

ΙΕΡΟΒΟΑΜ πρῶτος ἐβασίλευσεν ἐπὶ Ισραὴλ ἔτη κβ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. ς.

Προφητεύει Αχίας ὁ Σιλωνίτης, καὶ Σαμαίας ὑὸς Βαλαμεί.

Ζ. Ιεροβοὰμ ἑβδόμῳ ἔτει τ αὐτȣ͂ βασιλείας παρώργισε τὸν Κύριον ἐπὶ εἰδωλολατρείᾳ, ποιήσας δαμάλεις δύο. ϗ τὰ λοιπά.

Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. Ις. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ.

Μετὰ Ιεροβοὰμ δεύτερος ἐβασίλευσε τȣ͂ Ισραὴλ ΝΑΔΑΒ ὑὸς αὐτȣ͂ ἔτη β. ὁμȣ͂ ΚΔ.

Α. Β. Ναδὰβ ἀναιρεῖται ὑπὸ Ασὰ βασιλέως Ιȣ́δα ἐν Γαβαθὼν τῇ τῶν ἀλλοφύλων βασιλείᾳ.

Μετὰ Ναδὰβ τρίτος ἐβασίλευσεν τȣ͂ Ισραὴλ ΒΑΑΣΑ ὑὸς Ραχία ἔτη κδ.

ὁμȣ͂ ΜΗ.

Α. Πέμπτῳ ἔτει τȣ͂ Ασὰ βασιλέως Ιȣ́δα, Βαασὰ ὑὸς Αχία ἐπάταξε τὸν οἶκον Ιεροβοάμ.

ΡΟΒΟΑΜ ὑὸς Σολομῶντος ἐκ φυλῆς Ιȣ́δα βασιλεύει τρίτος τȣ͂ Ιȣ́δα ἔτη ιζ.

ὁμȣ͂ ͵ΔΦΚΓ.

Α. Β. Γ. Δ. προεφήτευσεν Σαμαίας.

Ε. ς. Τȣ́τῳ τῷ ἔτει Ροβοὰμ βασιλέως Ιȣ́δα, Σȣσακεὶμ βασιλεὺς Αἰγύπτȣ παραλαβὼν Λίβυας, καὶ Αἰθίοπας, καὶ Τρωγλοδύτας ἀναβὰς εἰς Ιερȣσαλὴμ ἐσύλησε τὸν ναόν, λαβὼν σὺν ἐν αὐτῷ θησαυρȣ̀ς Ροβοάμ, καὶ τὰ δόρατα τὰ χρυσᾶ, ἃ ἔλαβεν Δαβὶδ ἐκ χειρὸς τ παίδων Αδραζάαρ βασιλέως Σȣβά, καὶ τὰ ὅπλα τὰ χρυσᾶ, ἃ ἐποίησε Σολομῶν.

Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ.

Ετι προεφήτευσεν Αχίας ὁ Σιλωνίτης, ϗ Σαμαίας ὑὸς Ελαμεί.

ΙΒ. ΙΓ. Προεφήτευσεν ὁ ἐν Βαιθὴλ οἰκῶν, ϗ ὁ ἐπὶ τȣ͂ θυσιαστηρίȣ ἥξει τὸν προφητεύοντα τῷ Ιεροβοὰμ δȣ́λῳ Σολομῶνος.

ΙΔ. ΙΕ. Ις. ΙΖ.

Ροβοὰμ ἔσχεν ὑȣ̀ς κη, ϗ θυγατέρας ἑπτά.

Μετὰ Ροβοὰμ ἐβασίλευσε τȣ͂ Ιȣ́δα τέταρτος ΑΒΙΟΥΔ ὑὸς αὐτȣ͂ ἔτη κγ. ὁμȣ͂ ͵ΔΦΚς.

Α. Οὗτος Αβιȣ̀δ εἰδώλοις προσέχων ἀπώλεσε τȣ͂ λαȣ͂ μυριάδας ν.

Β. Προεφήτευσεν Ιαδὼχ, ϗ Ανανίας.

Γ. Μετὰ Αβιȣ̀δ ἐβασίλευσε πέμπτος τ δύο φυλῶν Ιȣ́δα, ϗ Μανασσῆ, ΑΣΑ ὑὸς ἔτη μα.

ὁμȣ͂ ͵ΔΦΟ.

Α. Β. Γ. Δ.

Αρχιερεὺς ἔνατος Αχιμέλεχ ἐγνωρίζετο.

Β.

Β. Γ. Δ. Ε. ς. Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ.
ΙΕ. Ις. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ.

Α. Μετὰ Βαασὰ τέταρτος ἐβασίλευσε τοῦ Ισραὴλ ΗΛΑ ὑὸς αὐτοῦ ἔτη β. ὁμοῦ Ν.

Β. Τὸν Ηλα ἀνελὼν Ζαμβρὶ ὁ παῖς αὐτοῦ βασιλεύει ἐπὶ Ισραὴλ ἡμέρας ζ.

Εβραίων τοῦ Ισραὴλ ἐβασίλευσε πέμπτος ΑΜΒΡΙ ἔτη ιβ. ὁμοῦ ΞΒ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. ς. Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ.

Μετὰ Αμβρὶ, ἕκτος ὑὸς αὐτοῦ ΑΧΑΒ ὢν ἐτῶν λα ἐβασίλευσεν τοῦ Ισραὴλ ἔτη κβ. ὁμοῦ ΓΔ.

Ε. Προεφήτευσεν Ιωήλ.

ς. Ζ. Ζαρὰθ ὁ Αιθίοψ συμπαραλαβὼν Λίβυας ἐπεστράτευσεν ἐν τῇ Ιουδαίᾳ. ἐξελθὼν δὲ Ασὰ ἐτροπώσατο αὐτὴν ἐν Γεράροις.

Η. Θ. Προεφήτευσεν Αζαρίας ὑὸς Ιουδὶθ, καὶ Αζαρίας.

Ι. ΙΑ. Προεφήτευσεν Αζαρίας ὑὸς Ιουδὴθ, καὶ Ανανίας, καὶ Ζαχαρίας ὑὸς Ιωδαὲ τοῦ ἱερέως, ὁ τὸ δρέπανον.

ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. Ις. ΙΖ. ΙΗ.

Ασὰ βασιλεὺς Ιούδα πολεμούμενος ὑπὸ Βαασὰ βασιλέως Ισραὴλ ἐμισθώσατο εἰς βοήθειαν τὸν ὑὸν Αδὲρ βασιλέως Συρίας.

Προεφήτευσεν Ιηού.

ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ ΚΓ.

Προεφήτευσεν Ιηού.

ΚΔ. ΚΕ. Προεφήτευσεν Ανανίας.

Κς. ΚΖ. ΚΗ ΚΘ. Λ. ΛΑ. ΛΒ. ΛΓ. ΛΔ. ΛΕ.
Λς. ΛΖ. ΛΗ. ΛΘ. Μ. ΜΑ. ΜΒ. ΜΓ. ΜΔ.

Μετὰ Ασὰ ἐβασίλευσεν τοῦ Ιούδα ἕκτος ΙΩΣΑΦΑΤ ὑὸς αὐτοῦ ἔτη κε. ὁμοῦ ,ΔϚϞΞ.

Α. Β. Προεφήτευσεν Ηλίας ὁ Θεσβίτης, καὶ Αβδιοῦ Ανανίου.

Ετι προεφήτευον Οζιὴλ ὑὸς Ζαχαρίου, Ιοῦ ὑὸς Ανανίου, Μιχαίας ὑὸς Αμαλή.

Εφ' οὗ ψευδοπροφῆται Σεδεκίας ὑὸς Χαναὰν, ὁ ποιήσας ἑαυτῷ κέρατα σιδηρᾶ.

Ετι προεφήτευεν Ελιέζερ, καὶ ἄλλοι υ ψευδοπροφῆται, καὶ τὸ αἰσχύνης ὤν ψευδοπροφῆται τοῦ Βαάλ.

Γ. Δ. Εβραίων ἀρχιερεὺς Ιωάννας.

Ε. ς. Προεφήτευον Ηλεὶ, Αβδιοῦ, Οζιὴλ, Ιηοῦ, Μιχαίας.

Ζ. Η. Θ. Ι. Ψευδοπροφῆται Σεδεκίας, Ελιέζερ, καὶ ἄλλοι τετρακόσιοι.

ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. Ανομβρία γέγονεν ἐν τῇ Παλαιστίνῃ ἐπὶ ἔτη τρία, καὶ μῆνας ς.

ΙΔ. ΙΕ. Ις. ΙΖ. ΙΗ.

Εβραίων ἀρχιερεὺς Αζαρίας ἐγνωρίζετο.

ΙΘ. Κ. ΚΑ.

Προεφήτευεν Εζεκιὴλ ὁ τοῦ Ελιέζερ.

ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ.

Ιωσαφὰτ βασιλεὺς τοῦ Ιούδα ἀνεῖλε σὺν ἰδίους ἀδελφοὺς, καὶ ἐκ τῶν ἀρχόντων τοῦ λαοῦ.

ΚΕ.

Μετὰ Ιωσαφὰτ ἐβασίλευσεν ἕβδομος τῶν δύο φυλῶν Ιούδα καὶ Μανασσῆ ΙΩΡΑΜ ὁ ὑὸς αὐτοῦ ἐν Σαμαρείᾳ ἔτη ι.

ὁμοῦ ,ΔΧΒ.

Α. Εβραίων ἀρχιερεὺς Αχιτώβ.

Β. Ιωρὰμ ὑὸς Ιωσαφὰτ εἰδώλοις δουλεύσας οἰκοδόμησε τὰ ὑψηλὰ, καὶ τὰ ἄλση ὁμοίως τῷ πατρὶ αὐτοῦ.

Γ. Δ. Ε. ς.

Ηλίας ἐξ ἀνθρώπων ἀπῆλθεν.

Ζ. Η. Ιωρὰμ βασιλεὺς Ιούδα ἐνόσησε δεινῶς, ὥστε τὰ ἔντερα αὐτοῦ φανῆναι.

Α. Αχαὰβ ὢν ἔλαβε γυναῖκα τὴν θυγατέρα Ιθωβαλου τοῦ Τυρίων καὶ Σιδονίων βασιλέως, ᾗ ὄνομα Ιεζάβελ.

Β. Γ. Δ. Ε. Ϛ. Ζ.

Αχαὰβ ἑβδόμῳ ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ διὰ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ Ιεζάβελ ἐδούλευσε τῷ Βαάλ.

Ηλίας ὁ προφήτης ἐγνωρίζετο.

Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ.

Ησαν ψευδοπροφῆται Εζεκίας, Ελιέζερ, καὶ ἄλλοι υ.

ΙΕ. Τῶν ἀλλοφύλων συναχθέντων ἐπὶ Ιωσάφατ βασιλέα Ιούδα πολεμῆσαι τὸν Ιούδαν, ἔνεδρον ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς ὁ θεός. καὶ διεσώθη Ιωσάφατ, καὶ Ιούδας.

ΙϚ. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ.

Αχαὰβ βασιλεὺς Ισραὴλ τῷ Αδερ βασιλεῖ Συρίας εἰς πόλεμον ἐλθὼν ἀναιρεῖται.

Μετὰ Αχαὰβ ἕβδομος ἐβασίλευσε τοῦ Ισραὴλ ΟΧΟΖΙΑΣ υἱὸς αὐτοῦ ἔτη β.

ὁμοῦ ΓϚ.

Α. Β.

Μετὰ Οχοζίαν ὄγδοος ἐβασίλευσε τοῦ Ισραὴλ ΙΩΡΑΜ ἀδελφὸς αὐτοῦ ἔτη ιβ.

ὁμοῦ ϞΗ.

Α. Β. Αζαὴλ υἱοῦ Αδελ βασιλέως Συρίας πολιορκοῦντος εἰς Σαμάρειαν ἐπὶ Ιωρὰμ ἀδελφοῦ Οχοζίου βασιλέως Ισραὴλ, λιμὸς βαρὺς γέγονεν ἐπὶ ἔτη ἑπτὰ, ὡς κεφαλὴν ὄνου ν σίκλων πιπράσκεσθαι.

Γ. Δ. Ε.

Γέμπτῳ ἔτει τοῦ Ιωρὰμ βασιλέως Ισραὴλ Ηλίας ὁ προφήτης σὺν τῷ Ελισσαίῳ ἐπὶ τὸν Ιορδάνην προελθὼν τῇ μηλωτῇ πατάξας τὸ ὕδωρ διέσχισεν ἔνθεν καὶ ἔνθεν. καὶ διῆλθον ἀμφότεροι διὰ ξηρᾶς.

Ϛ. Προεφήτευον Αμὼς, καὶ Ελισσαῖος.

Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ.

Μετὰ Ιωρὰμ ἔνατος ἐβασίλευσε τοῦ Ισραὴλ Ιοὺ υἱὸς Ναμεσσεὶ ἔτη κη. ὁμοῦ ΡΚϚ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. Ϛ.

Ελισσαῖος προφήτης θεσπίζει τῷ Ιωάχαζ περὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ, καὶ κακῶν, ὧν ἐπάξει τῷ Ισραὴλ βασιλεῦσιν.

Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ.

Ιωδαὲ παρ' Εβραίοις ἀρχιερεὺς ἐγνωρίζετο.

ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ.

Ιοὺ ὁ βασιλεὺς Ισραὴλ προσεκύνησε τὰς δαμάλεις τὰς χρυσᾶς, ἃς ἐποίησεν Ιεροβοὰμ ἐν Βεθὴλ, καὶ ἐν Δὰν τῇ νῦν λεγομένῃ Πανεάδι.

ΙΕ. ΙϚ. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ.

Αζαὴλ βασιλεὺς Συρίας ἐπόρθησε τὸν Ισραήλ.

ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. ΚϚ. ΚΖ. ΚΗ.

Θ. Προεφήτευσαν Αμὼς καὶ Ελισσαῖος.

Ι. Ιωναδὰβ υἱὸς Ρηχὰβ ἐγνωρίζετο.

Μετὰ Ιωρὰμ ὄγδοος ἐβασίλευσε τῶν δύο φυλῶν Ιούδα καὶ Μανασσῆ ΟΧΟΖΙΑΣ υἱὸς αὐτοῦ ἔτος ἕν. ὁμοῦ ΔΧϚ.

Α. Προεφήτευσεν Ελισσαῖος, καὶ Αβδιοὺ. Ιοὺ ἀναιρεῖ τὸν Ιωρὰμ, καὶ τὸν Οχοζίαν, καὶ υἱοὺς Αχαὰβ, καὶ τὴν Ιεζάβελ.

Μετὰ Οχοζίαν ἐβασίλευσε τοῦ Ιούδα καὶ Μανασσῆ ἡ μήτηρ αὐτοῦ ΓΟΘΟΛΙΑ γυνὴ Ιωρὰμ ἔτη ϛ. ὁμοῦ ,ΔΧΙΒ.

Α. Β. Γοθολία μήτηρ Οχοζίου, θυγάτηρ Αχαὰβ ἐφόνευσε τὰ τέκνα τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Οχοζίου.

Γ. Γοθολία καθαιρεῖ τὸν οἶκον τοῦ θεοῦ τοῦ ἐν Ιερουσαλὴμ, καὶ ἐλάτρευσε τοῖς Βααλείμ.

Δ. Ιωναδὰβ υἱὸς Ρηχὰβ ἐγνωρίζετο. καὶ Ελισσαῖος ἐπροφήτευεν.

Εβραίων ἀρχιερεὺς Σαδὼκ.

Ε. Ελισσαῖος ἐπροφήτευε, καὶ Αβδιοὺ, καὶ Ιοὺ, καὶ Οζιήλ.

Ϛ. Ιωσάβεε γυνὴ Ιωδαὲ τοῦ ἀρχιερέως, ἀδελφὴ Οχοζίου ἔκλεψεν Ιωὰς τὸν υἱὸν Οχοζίου τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς, καὶ τούτῳ περιέθηκεν Ιωδαὲ ὁ ἀρχιερεὺς τὸ βασίλειον, ἀνελὼν τὴν Γοθολίαν.

Μετὰ Γοθολίαν ἐβασίλευσε τῶν δύο φυλῶν Ιούδα καὶ Μανασσῆ Ιωὰς υἱὸς Οχοζίου ἔτη μ. ὁμοῦ ,ΔΧΜΒ.

Ιωδαὲ παρ' Εβραίοις ἀρχιερεὺς ἐγνωρίζετο, μόνος μετὰ Μωσέα βιώσας ἔτη ρλ.

Α. Β. Γ. Δ. Ιωὰς ὢν ἀνῳκοδόμησε τὸν οἶκον τοῦ θεοῦ Ιερουσαλὴμ ἐρημωθέντα ὑπὸ Γοθολίας.

Ε. Ϛ. Ελισσαῖος καὶ Ζαχαρίας υἱὸς Ιωδαὲ τοῦ ἀρχιερέως ὁ τὸ ἀρέσκον, προφητεύων, καὶ Οζιὴλ καὶ Ελεάζαρ.

Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ.

Ζαχαρίας ὁ προφήτης υἱὸς Ιωδαὲ τοῦ ἀρχιερέως ἀνῃρέθη ὑπὸ Ιούδα, ιβ ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ μεταξὺ τοῦ θυσιαστηρίου.

ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. ΙϚ. ΙΖ.

Αζαὴλ βασιλεὺς Συρίας ἐπιστρατεύσας τῷ Ιωὰζ ἀνεῖλε πλεῖστον ὄχλον τοῦ λαοῦ κατὰ τὸ ῥῆμα Ελισσαίου τοῦ προφήτου.

ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ.

Αζαὴλ ἐπιβὰς τῇ Ιερουσαλὴμ ἔμελλεν αὐτὴν πολιορκεῖν. Γνοὺς δὲ Ιωὰς, ὅτι ἐπολέμησε τὸν Ισραὴλ, ἔλαβε πάντα τὰ ἅγια, καὶ τὸ χρυσίον, καὶ ἀπέστειλε τῷ Αζαὴλ, καὶ λαβὼν ἀνεχώρησε.

ΚΒ.

Μετὰ Ιοὺ δὲ Ιωάχαζ ἐβασίλευσε τοῦ Ισραὴλ ΙΩΑΧΑΖ ἔτη ιζ. ὁμοῦ ,ΡΜΓ.

Α. Β. Αζαὴλ βασιλεὺς Συρίας ἠβουλήθη ἐπιστρατεῦσαι τῷ Ιωὰς βασιλεῖ Ιούδα, καὶ ἐπιστρατεύσας τῷ Ιωαχὰζ βασιλεῖ Ισραὴλ ἐν πρώτοις ἐξέθλιψεν αὐτὸν πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς αὐτοῦ.

Γ. Δ. Ε.

Ελισσαῖος ὁ προφήτης μετήλλαξε τὸν βίον προφητεύσας ἔτη μ.

Ϛ. Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. ΙϚ. ΙΖ.

Εν τῷ τάφῳ Ελισσαίου τοῦ προφήτου ῥιφεὶς ἐν τοῖς ὀστέοις αὐτοῦ νεκρός τις ἀπὸ τῶν μονοζώνων τῶν Μωαβιτῶν ἀνέζησε θεοῦ βουλήσει.

Μετὰ Ιωαχὰζ τῷ ια ἐβασίλευσε τοῦ Ισραὴλ ΙΩΑΣ υἱὸς αὐτοῦ ἔτη ιϚ. ὁμοῦ ΡΝΘ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε.

Ιωὰς βασιλεὺς Ισραὴλ ἐτροπώσατο τὸν Αμεσίαν βασιλέα Ιούδα, καὶ καθεῖλε τοῦ τείχους Ιερουσαλὴμ τρεῖς πήχεις, καὶ σκυλεύσας τὴν Ιερουσαλὴμ ἀνεχώρησεν εἰς Σαμάρειαν.

Ϛ. Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. ΙϚ.

ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. ΚϚ. ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ. Λ. ΛΑ. ΛΒ. ΛΓ. ΛΔ. ΛΕ. ΛϚ. ΛΖ. ΛΗ. ΛΘ. Μ.

Μετὰ Ιωὰς ἐβασίλευσε τῆς Ιούδα ΑΜΕΣΙΑΣ υἱὸς αὐτοῦ ἔτη κθ.

ὁμοῦ ,ΔΧΓΑ.

Α. Αμεσίας βασιλεὺς Ιούδα κε ὢν ἐτῶν ἐπιστρατεύσας τοῖς ἐξ Ισραὴλ, καὶ τοῖς υἱοῖς Σηεὶρ ἐτροπώσατο αὐτούς. καὶ λαβὼν τοὺς θεοὺς αὐτῶν ἤγαγεν εἰς Ιερουσαλήμ.

Β. Γ. Δ. Ε. Ϛ.

Αζαὴλ βασιλεὺς Συρίας ἀπέθανε, καὶ ἀντὶ αὐτοῦ ἐβασίλευσεν ὁ υἱὸς Αδέρ.

Ζ. Ιωνᾶς ὁ προφήτης υἱὸς Αμαθὶ ὑπὸ τοῦ κήτους καταποθεὶς, καὶ τρισὶν ἡμέραις ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτοῦ φυλαχθεὶς ἀπεπλύθη θεοῦ βουλήσει.

Ιστορεῖ δὲ Ιώσηππος ἐν ἐνάτῳ τῆς Αρχαιολογίας τὸν Ιωνᾶν καταποθέντα ἀπὸ τοῦ κήτους ἐν τῷ Ευξείνῳ πόντῳ μετὰ τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας ἐκβρασθῆναι ζῶντα.

Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ.

Ιωὰς βασιλεὺς Ισραὴλ συμβαλὼν Αμεσίᾳ εἰς πόλεμον αἰχμάλωτον αἱρεῖ τὸν Αμεσίαν, καὶ τοῦ τείχους Ιερουσαλὴμ καθεῖλεν ω πήχεις.

ΙΔ. ΙΕ. ΙϚ. ΙΖ. ΙΗ.

Προεφήτευον Ωσηὲ, Αμὼς, Ιωνᾶς καὶ Ναούμ.

ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. ΚϚ. ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ.

Αμεσίας βασιλεὺς Ιούδα ἀνῃρέθη ἀπὸ τῶν ἰδίων εἰς Λαχείς.

Μετὰ Αμεσίαν βασιλεὺς ιβ τῶν δύο φυλῶν Ιούδα καὶ Βενιαμὶν ΟΖΙΑΣ, ὁ καὶ ΑΖΑΡΙΑΣ, υἱὸς αὐτοῦ ἔτη νβ.

ὁμοῦ ,ΔΨΛΓ.

Α. Οζίας, ὁ καὶ Αζαρίας, υἱὸς Αμεσίου, καὶ Τελεχίας ὢν ἐτῶν ιϚ ἐβασίλευσεν.

Β. Γ. Δ. Ε. Ϛ. Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ.

Προεφήτευον Ωσηὲ υἱὸς Βεχρεὶ, Αμὼς καὶ Ιωνᾶς ὁ τοῦ Αμαθεὶ ἐκ Γόφερ.

ΙΔ. Οζίας βασιλεὺς Ιούδα πολεμῶν καθεῖλε τὰ τείχη Γὲθ, καὶ Αζώτου, καὶ Ιαμνίας. ἐπολέμησε δὲ καὶ τοὺς κατοικοῦντας Γέραν.

ΙΕ. ΙϚ. Οζίας, ὁ καὶ Αζαρίας, εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ θεοῦ θυμιάσαι. κωλυθεὶς δὲ ὑπὸ Αζαρίου τοῦ ἱερέως, καὶ μὴ βουλόμενος ἀναχωρῆσαι ἐλεπρώθη ὅλος παραχρῆμα, ὄντος ἀρχιερέως Αζαρίου.

ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ.

Πρῶτος Αμὼς ὁ προφήτης τὰ περὶ τοῦ Ισραὴλ αἰχμαλωσίας θεσπίζει πρὸ δύο ἐτῶν τοῦ σεισμοῦ.

ΚϚ. ΚΖ.

ὁ σεισμὸς μέγας γέγονεν ἐν Ἱερουσαλὴμ καὶ ὅλῃ τῇ Ἰουδαίᾳ, Ὀζίου τοῦ καὶ Ἀζαρίου βασιλέως εἰσελθόντος εἰς τὸ ἁγίασμα τοῦ θυσιαστηρίου, καὶ λεπρωθέντος αὐτοῦ διεχύθη ἡ πέτρα τοῦ θυσιαστηρίου, τοῦ σεισμοῦ γινομένου.

ΚΗ. ΚΘ. Λ. ΛΑ. ΛΒ. ΛΓ. ΛΔ. ΛΕ. Λϛ. ΛΖ. ΛΗ. ΛΘ. Μ. ΜΑ. ΜΒ. ΜΓ. ΜΔ.

Τούτῳ τῷ ἔτει Ἡσαΐας υἱὸς Ἀμὼς ἤρξατο προφητεύειν, καὶ Ὠσηὲ υἱὸς Βεηρεὶ, καὶ Ναούμ.

Μϛ. ΜΖ. ΜΗ. ΜΘ. Ν. ΝΑ.

ΝΑ ἔτει Ὀζίου τοῦ καὶ Ἀζαρίου, βασιλέως Ἰούδα, πρώτη Ὀλυμπιὰς ἐτέθη ὑπὸ Ἰφίτου, καθ' ἣν προεφήτευον Ἡσαΐας υἱὸς Ἀμὼς, Ὠσηὲ ὁ τοῦ Βεηρεὶ, Ἰωὴλ ὁ τοῦ Βαθουὴλ, Ὠδὴδ, καὶ Μιχαίας ὁ Μωρασθίτης.

Η πρώτη Ὀλυμπιὰς ἤχθη παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, ἥτις ἐστὶ πενταετηρίς.

ΠΡΩΤΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΝΒ. καὶ οὗτος Ὀζίας, ὁ καὶ Ἀζαρίας, ποιήσας τὸ εὐθὲς ἐνώπιον Κυρίου ἐτελεύτησεν.

Τὴν πρώτην Ὀλυμπιάδα ὁ Ἀφρικανὸς κατὰ Ἰωαθὰμ Ἑβραίων τοῦ Ἰούδα βασιλέα συνάγει. καὶ ὁ ἡμέτερος „δὲ κανὼν κατὰ τὸ αὐτὸν παρίστησι. Γράφει γὰρ ὁ Ἀφρικανὸς ὧδε πρὸς λέξιν, Αἰσχύλος ὁ Ἀγαμήστορος „ἦρξεν Ἀθηναίων διὰ βίου ἔτη κγ. ἐφ' οὗ Ἰωαθὰμ ἐβασίλευσεν ἐν Ἱερουσαλήμ. καὶ ὁ ἡμέτερος δὲ κανὼν ἐπὶ τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος τὸν Ἰωαθὰμ βασιλέα Ἰούδα συνείληφε.

Μετὰ Ἰωᾶς ιβ ἐβασίλευσε τοῦ Ἰσραὴλ Ἱεροβοὰμ υἱὸς αὐτοῦ ἔτη μα.

ὁμοῦ Σ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. ϛ. Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. Ιϛ. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. Κϛ. ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ. Λ. ΛΑ. ΛΒ. ΛΓ. ΛΔ. ΛΕ. Λϛ. ΛΖ. ΛΗ. ΛΘ. Μ. ΜΑ.

Μετὰ Ἱεροβοὰμ ιβ ἐβασίλευσεν τοῦ Ἰσραὴλ ΜΑΝΑΗΜ ἔτη ιβ.

ὁμοῦ ΣΙΒ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε.

Φοὺλ βασιλεὺς Ἀσσυρίων ἐπιβὰς τῇ Σαμαρείᾳ λαβὼν παρὰ Μαναὴμ τοῦ βασιλέως Ἰσραὴλ α τάλαντα ἀργυρίου ἀνεχώρησε.

Μετὰ Μαναὴμ ιδ ἐβασίλευσεν τοῦ Ἰσραὴλ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Φακεσίας ἔτη ιβ.

ὁμοῦ ΣΚΔ.

Ἑβραίων τοῦ Ἰσραὴλ ιδ ΖΑΧΑΡΙΑΣ μῆνας ϛ. Μεθ' ὃν ιε ΣΕΛΟΥΜ μῆνα α. Μεθ' ὃν ΦΑΚΕΣΙΑΣ. υἱὸς Μαναὴμ ἔτη ιϛ.

** Β. Γ. Δ. Ε. ϛ. Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ.

Μετὰ Ὀζίαν, τὸν καὶ Ἀζαρίαν, ἐβασίλευσε τῶν δύο φυλῶν Ἰούδα καὶ Βενιαμὶν ΙΩΑΘΑΜ υἱὸς αὐτοῦ ἔτη ιϛ.

ὁμοῦ ,ΔΥΜΘ.

Α. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Α. Ἡσαΐας θείας ὁράσεως ἠξιώθη.

Β. Ἦν ἀρχιερεὺς Οὐρίας.

Προεφήτευον Ἡσαΐας, Ὠσηὲ, Ἰωνᾶς, καὶ Μιχαίας ὁ Μωρασθίτης, Ἰωὴλ ὁ τοῦ Βαθουὴλ, καὶ Ὠδήδ.

Γ. Β ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Τούτῳ τῷ ἔτει ἐγεννήθησαν Ῥῶμος καὶ Ῥῶμος οἱ κτίσαντες Ῥώμην.

Δ. Ε. ϛ. Γ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ζ. Ἰωαθὰμ τὰς ἐν τῷ ναῷ στοὰς ἵδρυσεν. ἡ ἀνατολικὴ γὰρ μόνη στοὰ ὑπὸ Σαλομῶντος ἱδρύθη.

Η. Θ. Προεφήτευον Ναούμ. Τὰ δὲ ὑπ' αὐτοῦ προφητευθέντα περὶ τῆς Νινευὶ συνέβη μετὰ ἔτη ρμδ.

Δ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ι. ΙΑ. Ἰωαθὰμ πλεῖστα ᾠκοδόμησεν ἐν Ἱερουσαλήμ.

ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. Ιϛ.

Ε. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Οὗτος Φακεσίας ἐπιβουλευθεὶς ὑπὸ Φακεὲ υἱοῦ Ῥωμελίου τοῦ τριστάτου αὐτοῦ ἀπέθανεν. καὶ ἐβασίλευσεν ἀντ' αὐτοῦ ΦΑΚΕΕ υἱὸς Ῥωμελίου ιε τοῦ Ἰσραὴλ ἔτη λ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. ϛ. Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. Ιϛ. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. Κϛ. ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ. Λ.

Ἐν ταῖς ἡμέραις Φακεὲ ἀνέβη Θεγλὰθ Φαλάσαρ βασιλεὺς Ἀσσυρίων καὶ ἔλαβε τὴν Αἰὼν, καὶ τὴν Βεθμαλχὰ, καὶ τὴν Αἰνὼν, καὶ τὴν Κενὲζ, καὶ τὴν Ἀδὼρ, καὶ τὴν Γαλαὰδ, καὶ τὴν Γαδδὶ, καὶ τὴν Γαλιλαίαν πᾶσαν, καὶ τὴν γῆν Νεφθαλείμ, καὶ ἀπῴ-

καὶ ἀπῴκισεν αὐτοὺς εἰς Ἀσσυρίους. εἶτα μετὰ ταῦτα πολεμήσας Φακεὲ υἱὸς Ρομελίου ἅμα τῷ Ραασσὼν βασιλεῖ Ἀσσυρίας κατὰ τῆς Ἱερουσαλὴμ, ἔλαβεν αὐτήν.

Τὸν Φακεὲ ἐπάταξεν ΩΣΗΕ υἱὸς Δαλὴ, καὶ ἐβασίλευσεν ἀντ' αὐτοῦ ἐν Σαμαρείᾳ ἔτη θ.

ὁμοῦ ΣΞΓ.

Α. Ωσηὲ τὸ πονηρὸν ἐνώπιον Κυρίου παρὰ πάντας ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἐποίησεν, καὶ εἰδώλοις ἐδούλευσεν οἰκοδομῶν
* αὐτοῖς οἴκους. καὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ διῆγεν ἐν πυρὶ κατὰ τὸ βδέλυγμα τῶν ἐθνῶν. καὶ ἔθυε, καὶ ἐθυμία ἐν τοῖς ὑψηλοῖς, καὶ ἐν τοῖς βουνοῖς, καὶ ὑποκάτω παντὸς ξύλου πυκάζοντος.

Β. Γ. Δ. Ε.

Καὶ ἐπὶ Ωσηὲ ἀνέβη Σαλμανάσαρ βασιλεὺς Ἀσσυρίων, καὶ ἐγένετο αὐτῷ Ωσηὲ δοῦλος, τοῦτ' ἔστι συντελεστής.

Ϛ. Ζ. Ωσηὲ βασιλεὺς Ἰσραὴλ ἀπέστειλε πρὸς Ἀδραμέλεχ τὸν Αἰθίοπα εἰς βοήθειαν ἑαυτοῦ.

Η. Θ. Τούτῳ τῷ ἐννάτῳ ἔτει τῆς βασιλείας Ωσηὲ υἱοῦ Δαλὴ πρώτη αἰχμαλωσία γέγονε τοῦ Ἰσραὴλ τῶν δέκα φυλῶν βασιλευομένων μὲν ἐν Σαμαρείᾳ, νῦν δὲ μετοικισθέντων εἰς ὄρη Μήδων, καὶ Χαλδαίων ἐπιστρατεύσαντος αὐτὴν Σαλμανάσαρ τοῦ τῶν Χαλδαίων βασιλέως, ὃς καὶ αὐτὸν τὸν Ωσηὲ υἱὸν Δαλὴ βασιλέα τοῦ Ἰσραὴλ δέσμιον λαβὼν ἀπῆλθεν.

Ἐβασίλευσαν δὲ ἐν Σαμαρείᾳ ἔτεσι διακοσίοις ἑξήκοντα τρισί. Μετῳκίσθησαν δὲ αἱ δέκα φυλαὶ τοῦ Ἰσραὴλ ἐκ τῆς Ἰουδαίας ἀφ' οὗ μὲν οἱ πρόγονοι αὐτῶν ἐξῆλθον ἐξ Αἰγύπτου μετὰ ἔτη ͵Αλβ. ἀφ' οὗ δὲ τὴν χώραν Σαμαρείας κατεῖχον, στρατηγήσαντος αὐτῶν Ἰησοῦ υἱοῦ Ναυῆ, εἰσὶν ωγβ. ἀφ' οὗ ἀποστάντες Ροβοὰμ τοῦ ἐκγόνου Δαβὶδ ἐβασίλευσαν ὑπὸ Ἱεροβοὰμ δούλου γενομένου Σολομῶντος, εἰσὶν ἔτη σξβ, καὶ μῆνες ϛ. ἅ τινα συντελεῖται, ἤγουν καταλήγει, εἰς τὸ τέταρτον ἔτος Ἐζεκίου βασιλέως Ἰούδα, καθ' ὃν καὶ τὸ πάσχα σεσημείωται γενέσθαι λαμπρῶς καὶ φιλοτίμως ἀπὸ Σολομῶντος. οἱ καὶ μετοικισθέντες Χουθαῖοι ἐκλήθησαν, τὴν τῆς χώρας, ἐν ᾗ κατῳκίσθησαν, προσηγορίαν λαβόντες, διὰ τὸ τῆς Χούθας οὕτω καλουμένης χώρας τόπου μετατεθῆναι. Ἔστι δὲ αὕτη ἡ Χούθας χώρα ἐν τῇ Περσίδι, καὶ ποταμὸς τοῦτο ἔχων ὄνομα. καὶ μετοικισθέντες εἰς Σαμάρειαν ἕκαστος καθ' ἔθνος ἴδιον εἶχε θεόν. Ὕστερον δὲ Σαμαρεῖς ἐκλήθησαν, τὴν τῆς χώρας, ἐν ᾗ κατῳκίσθησαν, προσηγορίαν λαβόντες.

Τούτῳ τῷ ἔτει Σίβυλλα ἡ Ἐρυθραία ἐν Αἰγύπτῳ ἐγνωρίζετο. Γεγόνασι δὲ καὶ ἄλλαι ια Σίβυλλαι, ἡ Ἑβραία, ἡ Περσὶς, ἡ Δελφὶς, ἡ Ἀδάη, ἡ Κιμμερία, ἡ Σαμία, ἡ Ροφία, ἡ Κυμαία, ἡ Λιβύη, ἡ Τρωὰς, ἡ Φρυγία, ἡ Τιβυρτία. Ἡ Ἐρυθραία ἡ προγεγραμμένη ἦν ἀπὸ πολίχνης Ἐρυθρίας καλουμένης ἀντικρὺ Χίου, ἣ καὶ ἐπώνυμος οὖσα. ἧς καὶ στήλη ἐστὶν ἐν τῇ Ἐρυθρίᾳ ἄχρι τοῦ νῦν, κατὰ τὴν στερεὰν ἀντικρὺ Χίου.

Μετὰ Ἰωαθὰμ ἐβασίλευσε τῶν δύο φυλῶν Ἰούδα, καὶ Βενιαμὶν ΑΧΑΣ υἱὸς αὐτοῦ, ἔτη ιϛ.

ὁμοῦ ΔΨΞΕ.

Α. Ραασσὼν υἱὸς Ἀρὰμ, καὶ Φακεὲ υἱὸς Ρομελίου περιεκάθησαν τῇ Ἱερουσαλὴμ πρώτῳ ἔτει τοῦ Ἀχὰζ βασιλέως Ἰούδα. καὶ οὐκ ἴσχυσαν αὐτὴν λαβεῖν.

Β. Οὐρίας ἀρχιερεὺς ἐγνωρίζετο, καὶ Ζαχαρίας υἱὸς Βαραχίου. περὶ ὧν εἶπεν ὁ θεὸς τῷ Ἠσαΐᾳ, Μάρτυράς μοι. καὶ τὰ λοιπά.

Ϛ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Γ. Δ. Ε. Ϛ.

Ἀχὰζ βασιλεὺς Ἰούδα καὶ Βενιαμὶν ἀπέστειλεν ἀγγέλους πρὸς Θιλὰδ Φάλσαρ βασιλέα Ἀσσυρίων, προτρέπων αὐτὸν, καὶ λέγων, ὁ δοῦλος σοῦ, καὶ υἱὸς σοῦ ἐγὼ, βοήθησόν μοι, καὶ ἀνάβηθι, καὶ ῥῦσαί με ἐκ χειρὸς Συρίας, καὶ ἐκ χειρὸς βασιλέως Ἰσραὴλ, ὅτι ἐπανέστησαν κατ' ἐμοῦ.

Ζ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ζ. Τούτῳ τῷ ἑβδόμῳ ἔτει τοῦ Ἀχὰζ οἱ Ἰδουμαῖοι συμβαλόντες αὐτῷ, πολλοὺς αἰχμαλώτους ἔλαβον.

Η. Θ. Ι. Τούτῳ τῷ ἔτει ἀνέβη Σαλμανάσαρ εἰς Σαμάρειαν.

Τούτῳ τῷ δεκάτῳ ἔτει τοῦ Ἀχὰζ, καὶ τετάρτῳ ἔτει ἑβδόμης Ὀλυμπιάδος εἰκοστὸν τέταρτον τῆς οἰκείας ἡλικίας ἄγοντες ἐνιαυτὸν Ρῶμος καὶ Ρῆμος κτίζουσι τὴν Ρώμην, ὅθεν μετεκλήθησαν οἱ Ρωμαῖοι. οἵ τινες καὶ τὰ ὅπλα τοῦ Ἡρακλέους ἀπέθεντο ἐν τῇ παρ' αὐτῶν κλιθείσῃ πόλει Ρώμῃ, (ἥ τις πρώην ἐκαλεῖτο κώμη Βαλεντία.) ἐν τῷ Βοαρίου φόρῳ. οἱ δὲ αὐτοὶ δύο ἀδελφοὶ ἀνενεώσαντο τὸ λεγόμενον Παλλάντιον τὸν βασιλικὸν οἶκον τοῦ Πάλλαντος. Ἔκτισαν δὲ καὶ ναὸν μέγαν τῷ Διῒ, ὅν τινα ἐκάλεσαν Καπιτώλιον Ρωμαϊστὶ, ὅ ἐστιν ἡ κεφαλὴ τῆς πόλεως. ἀγαγόντες δὲ καὶ τὸ Παλλάδιον ξόανον ἀπὸ πόλεως Σίλβης ἀπέθεντο αὐτὸ ἐν τῇ ..... Οἵ τινες ἀδελφοὶ ἐν τῷ βασιλεύειν αὐτοὺς, εἰς ἔχθραν ἦλθον πρὸς ἀλλήλους. καὶ ἐφονεύθη ὑπὸ Ρώμου Ρῆμος ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ. καὶ ἐβασίλευσε μόνος Ρῶμος. διότι δὲ ἐφόνευσεν τὸν ἴδιον ἀδελφὸν, ἐσείετο πᾶσα ἡ πόλις Ρώμη.

Η. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΑ. ΙΒ. Τούτῳ τῷ ἔτει Ἠσαΐας τὴν κατὰ Βαβυλῶνος ὅρασιν εἶδεν.

ΙΓ. ΙΔ. Ἀχὰζ ὁ βασιλεὺς Ἰούδα ἕτερον θυσιαστήριον προσέταξεν Οὐρίᾳ τῷ ἱερεῖ ποιῆσαι ὅμοιον τοῦ ἐν Δαμασκῷ, εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.

Θ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΕ. ΙϚ. Τούτῳ τῷ ιϛ ἔτει τῆς ἑαυτοῦ βασιλείας Ἀχὰζ καθεῖλε τὴν θάλασσαν τὴν χαλκῆν ἀπὸ τῶν μόσχων, τὴν

ὑπὸ

ὑπὸ Σολομῶνος γενομένην. καὶ ἐπὶ τούτου ἦν ἀρχιερεὺς ὁ λεχθεὶς Ουρίας.

Μετὰ Αχαζ ἐβασίλευσε τῶν δύο φυλῶν τοῦ Ιούδα Εζεκίας υἱὸς αὐτοῦ ἔτη κθ. ὁμοῦ ,ΔΨϞΔ.

Α. Οὗτος ὁ Εζεκίας ἐν πάσαις ταῖς ἐντολαῖς τοῦ θεοῦ πορευθεὶς, καὶ τὰ ὑψηλὰ καθελὼν, καὶ τὰς στήλας συντρίψας, καὶ τὸν ὄφιν, ὃν ἐκρέμασε Μωϋσῆς, καθεῖλεν. αὐτῷ γὰρ ἐθυσίαζον πολλοί. ἀλλὰ καὶ βιβλίον Σολομῶνος, ὥς φασιν Εβραῖοι, ἰαμάτων παντὸς πάθους ἐγκεκολαμμένον εἰς τοῖχον θυρῶν τοῦ ναοῦ, ἐξέκοψεν.

Επὶ τούτου προεφήτευον Ησαΐας, Ωσηὲ, Ιωὴλ, Μιχαίας, Αμὼς, Ιωνᾶς, καὶ Ναούμ.

Οὗτος ὁ Εζεκίας λατρεύσας τῷ θεῷ ἀνεκτήσατο τὴν Ιερουσαλὴμ, καὶ τὴν Ιουδαίαν, καὶ ᾠκοδόμησε τὸ κατεσκαμμένον τεῖχος τῆς Ιερουσαλήμ. καὶ τὴν πηγὴν τοῦ Σιλωὰμ ἀπέστρεψεν ἔσω τῶν τειχῶν.

Ι ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Β. Γ. Δ. Απὸ Σολομῶνος τοῦ βασιλέως οὐκ ἀχθέντος τοῦ πάσχα νῦν ἐπὶ Εζεκίου ἐπετελέσθη λαμπρῶς καὶ φιλοτίμως, ὅτι καὶ οἱ ἐξ Ιερουσαλὴμ μέτοικοι γεγόνασι.

Ε. Τούτῳ τῷ ἔτει Θαλῆς ὁ Μιλήσιος φιλόσοφος ἐν Τενέδῳ ἀπέθανεν.

ϛ. ΙΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. Αρχιερεὺς Σοβνᾶς ἐγνωρίζετο, ὃν διεδέξατο Ελιακεὶμ ὁ τοῦ Χελκίου, προδόντος Σοβνᾶ τὸν λαὸν, καὶ αὐτομολήσαντος πρὸς Σενναχηρεὶμ βασιλέα τῆς Συρίας.

ΙΔ. Τούτῳ τῷ ιδ ἔτει τῆς βασιλείας Εζεκίου ἀνέβη Σενναχηρεὶμ βασιλεὺς Ασσυρίων ἐπὶ τὰς πόλεις τῆς Ιουδαίας τὰς ὀχυρὰς, καὶ ἔλαβεν αὐτάς. ἐπιβαλὼν δὲ τῷ Εζεκίᾳ ἀργυρίου τάλαντα τ, καὶ χρυσίου τάλαντα λ, καὶ ταῦτα λαβὼν παρ' αὐτοῦ ἐπ πρὸσεκάθητο συμπάσαις ταῖς παρεμβολαῖς αὐτοῦ ταῖς ἐν Ιερουσαλὴμ, βουλόμενος καὶ αὐτὴν καὶ πολιορκῆσαι, ὡς καὶ τὰς ἄλλας. Ακούσας δὲ ὁ Σενναχηρεὶμ, ὅτι Θαρθᾶς βασιλεὺς Αἰθιόπων ἐξῆλθε πολιορκῆσαι αὐτὸν, ἀπέστειλε πρὸς Εζεκίαν λέγων, Μή σε ἀπατάτω ὁ θεός σου, ἐφ' ᾧ σὺ πέποιθας λέγων, οὐ μὴ παραδοθῇ Ιερουσαλὴμ εἰς χεῖρας βασιλέως Ασσυρίων. οὐκ ἤκουσας ἃ πεποιήκασι βασιλεῖς Ασσυρίων πάσῃ τῇ γῇ, ὡς ἀπώλεσαν αὐτήν; καὶ σὺ ῥυσθήσῃ; Τοῦ δὲ Εζεκίου γνησίως τὸν θεὸν ἐπικαλεσαμένου, καὶ τοῦ θεοῦ ἐπακούσαντος αὐτὸν, ἐξελθὼν ἄγγελος Κυρίου ἀνεῖλεν ἐκ τῆς παρεμβολῆς τῶν Ασσυρίων ἐν μιᾷ νυκτὶ ρπε χιλιάδας. ἀναστάντες δὲ τὸ πρωῒ εὗρον πάντα τὰ σώματα νεκρά. καὶ οὕτω διεσώθη ὅ, τε λαὸς καὶ Ιερουσαλήμ. καὶ ὑποστρέψας Σενναχηρεὶμ ᾤκησεν ἐν Νινευΐ. ἐν δὲ τῷ προσκυνεῖν αὐτὸν τὸν πατριάρχην αὐτοῦ, Αδραμέλεχ, καὶ Σαράσαρ υἱοὶ αὐτοῦ ἐπάταξαν αὐτὸν ἐν μαχαίραις.

Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἀρρωστήσαντι τῷ Εζεκίᾳ, καὶ μέλλοντι τελευτᾶν προσδωρεῖται ὁ θεὸς διὰ Ησαΐου τοῦ προφήτου ἔτη ζωῆς ιε δι' ἀναποδισμοῦ φωστῆρος ἡμερινοῦ δέκα ἀναβαθμήσεις γενομένου.

ΙΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΕ. Ιϛ. ΙΖ. ΙΗ. Προεφήτευον Ησαΐας, Ωσηὲ, καὶ Μιχαίας.

ΙΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΙΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. Κϛ. Ιϛ ΟΛΥΜΠΙΑΣ. ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ.

Μετὰ Εζεκίαν ἐβασίλευσεν ΜΑΝΑΣΣΗΣ υἱὸς αὐτοῦ ἔτη νε. ὁμοῦ ,ΔΩΜΘ.

Α. ΙΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Β. Γ. Τούτῳ τῷ ἔτει Μανασσοῦ, καὶ ιζ Ολυμπιάδος, ἀπέθανεν Ρῶμος ἐν τῷ βουλευτηρίῳ Ρώμης κατὰ μέλος διαιρεθεὶς, ἄρξας ἔτη λη. Μεθ' ὃν γέγονε δεύτερος βασιλεὺς ἐν Ρώμῃ ΝΟΥΜΜΑΣ ΠΟΜΠΗΛΙΟΣ ἔτη μγ.

Δ. Ε. ΙΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ϛ. Νουμμᾶς Πομπήλιος τετάρτῳ ἔτει τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐν Ρώμῃ κτίζει τὸ Καπιτώλιον ἐκ θεμελίων.

Ζ. Νουμμᾶς Πομπήλιος κογγιάριον ἔδωκεν ἐν Ρώμῃ ἀσσάρια ξύλινα, καὶ ὀστράκινα.

Η. Θ. ΙΘ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. Κ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΔ. ΙΕ. Ιϛ. Εβραίων ἀρχιερεὺς Σελλούμ.

ΙΖ. ΚΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ.

Ησαΐας ὁ προφήτης πρισθεὶς ὑπὸ Μανασσοῦ ἐλεγχομένου ὑπ' αὐτοῦ ἐπὶ εἰδώλων σεβάσμασι μετήλλαξε τὸν βίον προφητεύσας ἔτη Ϟ. καὶ ἔθαψαν αὐτὸν ὑποκάτω δρυὸς Ρωγήλ.

ΚΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΒ. Τὸν Μανασσῆν βασιλέα Ιούδα οἱ ἄρχοντες τῆς δυνάμεως βασιλέως Ασσυρίων αἰχμάλωτον ἔλαβον, καὶ κατήγαγον εἰς Βαβυλῶνα.

ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. ΚΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Κϛ. ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ. ΚΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Λ. ΛΑ. ΛΒ. ΛΓ. ΚΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΛΔ. ΛΕ. Λϛ.

Μανασσῆς ἐν τῇ αἰχμαλωσίᾳ ὢν ἐπέστρεψε πρὸς τὸν θεὸν τῶν πατέρων αὐτοῦ, καὶ ἀποκατεστάθη εἰς τὴν βασιλείαν αὐτοῦ.

ΛΖ. Κϛ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΛΗ. ΛΘ. Μ. ΜΑ. ΜΒ. ΜΓ. ΜΔ. ΚΖ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Τούτῳ τῷ ἔτει Νουμᾶς Πομπίλιος Ῥωμαίων βασιλεὺς καταστήματι πλεῖστα. Ἐν Ῥώμῃ τρίτος ἐβασίλευσε ΤΟΥΛΛΟΣ, ὁ καὶ ΣΤΗΛΙΟΣ, ἔτη λγ.

ΜΕ. ΚΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Μϛ. ΜΖ. ΜΗ. ΜΘ. ΚΘ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ν. ΝΑ. ΝΒ. ΝΓ. Λ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΝΔ. ΝΕ.

Μετὰ Μανασσῆν ἐβασίλευσεν Αμὼν υἱὸς αὐτοῦ ἔτη β. ὁμοῦ ,ΔΩΝΑ.

Α. Β. ΛΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Μετὰ Αμὼν ἐβασίλευσεν ΙΩΣΙΑΣ υἱὸς αὐτοῦ ἔτη λα. ὁμοῦ ,ΔΩΠΒ.

Α. Οὗτος Ιωσίας, πρὶν γεννηθῆναι αὐτὸν, προεφητεύθη γενέσθαι, ὡς ἐν τῇ τρίτῃ τῶν βασιλειῶν γέγραπται, ὑπὸ Σαμαίου τοῦ προφήτου ἐν βασιλείᾳ Ιεροβοὰμ βασιλέως Ισραήλ.

Οὗτος Ιωσίας ἔσχε τρεῖς υἱοὺς, Ιωάχας τὸν ὑπὸ τοῦ Ιερεμίου Σελλὴμ προσαγορευόμενον, καὶ τὸν Ιωακεὶμ τὸν καὶ Ελιακεὶμ, καὶ τὸν Ματθανίαν, τὸν καὶ Σεδεκίαν.

Σοφωνίας ὁ τοῦ Χουσὶ υἱὸς Γοδολίου ἐν ἡμέραις Ιωσίου υἱοῦ Αμὼς βασιλέως Ιούδα προεφήτευσε.

Β. Γ. Δ. ΛΒ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ε. ϛ. Ζ. προεφήτευε Σοφωνίας, Αμβακοὺμ, καὶ Ναούμ.

Η. ΛΓ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΛΔ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ιερεμίας υἱὸς Χελκίου τοῦ ἱερέως κατοικῶν ἐν Αμαθὼθ ἐν γῇ Βενιαμὶν ἤρξατο προφητεύειν τρισκαιδεκάτῳ ἔτει βασιλείας Ιωσίου υἱοῦ Αμὼς βασιλέως Ιούδα. ὁ αὐτὸς δὲ καὶ ἐν ἡμέραις Ελιακεὶμ, τοῦ καὶ Ιωακεὶμ, υἱοῦ Ιωσίου βασιλέως Ιούδα, καὶ ἕως συντελείας ια ἔτους Σεδεκίου, τοῦ καὶ Ιεχωνίου βασιλέως Ιούδα, προφητεύει ἐπὶ ἔτη μβ. ὁ αὐτὸς δὲ καὶ μετὰ τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ λαοῦ, καὶ τὴν ἐρήμωσιν τοῦ ἐν Ιεροσολύμοις ναοῦ. ἐφ' οὗ ψευδοπροφήτης Ανανίας, ὁ τοῦ Χαναναίου.

ΙΔ. ΙΕ. Ολδὰ γυνὴ Σελλὴμ τοῦ ἱματιοφύλακος τοῦ ἱερέως, καὶ Σοφωνίας, καὶ Οδολλάμ.

Ιϛ. Τέταρτον ἔτος τῆς προφητείας Ιερεμίου. Εντεῦθεν ἐπὶ τὸ πρῶτον ἔτος Κύρου τοῦ Περσῶν βασιλέως, ἔτη ἑβδομήκοντα. ΛΕ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΖ. ΙΗ. Τούτῳ τῷ ἔτει τὸ πάσχα νομίμως γέγονεν. ἀφ' οὗ γὰρ Ιησοῦς ὁ τοῦ Ναυῆ ἐτελεύτησεν, οὐκ ἐφύλαξεν ὁ λαὸς τὸ πάσχα νομίμως, εἰ μὴ νῦν.

ΙΘ. Κ. ΚΑ. Λϛ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Τούτῳ τῷ ἔτει Τοῦλλος, ὁ καὶ Στήλιος, ἐν Ῥώμῃ, τῆς οἰκίας αὐτοῦ κεραυνωθείσης, συγκατεφλέχθη αὐτῇ, καὶ ἀπέθανεν. καὶ ἐβασίλευσεν ἐν Ῥώμῃ τέταρτος ΑΓΚΟΣ ΜΑΡΚΟΣ ἔτη κδ.

ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΛΖ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΕ. Κϛ. ΚΖ. ΚΗ.

Προφητεύουσιν Ελιασελλὴμ ὁ τοῦ ἱματιοφύλακος ἱερέως, καὶ Σοφωνίας, καὶ Ιερεμίας, καὶ Οδολλὰμ, καὶ Βαρούχ. ἦν δὲ ψευδοπροφήτης Ανανίας ὁ λορδός. (γρ. ὁ κυρτός.)

ΛΗ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΘ. Εβραίων ἀρχιερεὺς Αζαρίας.

Λ. ΛΑ. Ιωσίας βασιλεὺς Ιούδα συμβαλὼν Νεχαὼ τῷ καὶ Νεχεψὼ ἀναιρεῖται ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἐποίησεν ὁ λαὸς βασιλέα ἕνα τῶν υἱῶν αὐτοῦ. Καί μοι θαυμάζειν ἔπεισι πῶς συνέδραμον οἱ χρόνοι κατὰ τὸν προκείμενον κανόνα, ὡς ἀντιπρόσωπον τοῦ Ιωσίου τὸν τῶν Αιγυπτίων βασιλέα Νεχαὼ τὸν καὶ Ψαμμίτιχον *. ἐν καὶ ἡ θεία γραφὴ τοῦ Ιερεμίου Φαραὼ Νεχαὼ ὀνομάζει.

Μετὰ Ιωσίαν ἐβασίλευσε τῆς Ιουδαίας ΙΩΑΧΑΣ, ὁ καὶ ΣΕΛΛΗΜ, υἱὸς αὐτοῦ μῆνας γ.

ὁμοῦ ,ΔΩΠΒ, μῆνας γ.

ὁ αὐτὸς Φαραὼ Νεχαὼ βασιλεὺς Αιγύπτου τὸν Ιωαχὰζ, τὸν καὶ Σελλὴμ, υἱὸν Ιωσίου τετάρτῳ μηνὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ αἰχμάλωτον ἔλαβεν δήσας αὐτὸν δεσμοῖς χαλκοῖς. καὶ κατήγαγεν εἰς Αἴγυπτον, καὶ πολὺ πλῆθος τοῦ λαοῦ, ἐν οἷς καὶ Ιερεμίας ὁ προφήτης συγκατέβη μετ' αὐτῶν εἰς Αἴγυπτον. τὸν δὲ ἀδελφὸν αὐτοῦ Αχὰζ τοῦ καὶ Σελλὴμ Ιεχωνίαν, τὸν καὶ Ιωακεὶμ, καθίστησιν ἡγεῖσθαι τῶν ὑπολελειμμένων Ιουδαίων ἐν Ιερουσαλὴμ. Φόρον τε ἐπιθεὶς αὐτῷ ἀργυρίου τάλαντα ρ ἀνεχώρησε τῆς Ιουδαίας.

Μετὰ Ιωαχὰζ τὸν καὶ Σελλὴμ ἐβασίλευσε τῆς Ιουδαίας ΙΕΧΩΝΙΑΣ, ὁ καὶ ΙΩΑΚΕΙΜ, ἀδελφὸς αὐτοῦ ἐν Ιερουσαλὴμ ἔτη ιβ. ὁμοῦ ,ΔΩϘΔ, μῆνας γ.

Α. Εν ἀρχῇ τῆς βασιλείας Ιεχωνίου, τοῦ καὶ Ιωακεὶμ, ἐγένετο λόγος Κυρίου πρὸς Ιερεμίαν λέγων οὕτως. ἔσται Ιερουσαλὴμ, ὡς ἡ Σηλώμ. καὶ τὰ λοιπά.

Προεφήτευον Ουρίας υἱὸς Σαμαίου, Ιερεμίας, καὶ Βουζὶ, καὶ Βαρούχ ἐν Καριαθαρεὶμ, καὶ Εζεκιήλ.

ΛΘ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Β. Γ. Ουρίαν τὸν προφήτην Ιεχωνίας ἀνεῖλεν μὴ φέρων αὐτοῦ τὴν παῤῥησίαν.

Δ. Τούτῳ τῷ τετάρτῳ ἔτει Ιεχωνίου υἱοῦ Ιωσίου βασιλέως Ιούδα, ἦλθεν Ναβουχοδονόσορ βασιλεὺς Βαβυλῶνος εἰς Ιερουσαλὴμ, καὶ ἐπολιόρκησεν αὐτήν. καὶ ἔδωκε Κύριος ἐν χειρὶ αὐτοῦ Ιεχωνίαν, τὸν καὶ Ιωακεὶμ, βασιλέα Ιούδα, καὶ ἀπὸ μέρους τῶν σκευῶν οἴκου τοῦ θεοῦ αὐτοῦ, καὶ τὰ σκεύη εἰσήνεγκεν εἰς τὸν οἶκον θησαυροῦ τοῦ θεοῦ αὐτοῦ. καὶ εἶπεν ὁ βασιλεὺς Ασφανὲζ τῷ ἀρχιευνούχῳ αὐτοῦ, εἰσαγαγεῖν ἀπὸ τῶν υἱῶν τῆς αἰχμαλωσίας Ισραήλ. καὶ τὰ λοιπά.

Ε. Ναβουχοδονόσορ Β.

Ιερεμίας ὁ προφήτης ῥίπτεται εἰς λάκκον βορβόρου ὑπὸ Μελχίου υἱοῦ Ιωακείμ. Αβδεμέλεχ δὲ ὁ Αιθίοψ εὐνοῦχος τοῦ αὐτοῦ Ιωακεὶμ ἀκούσας τοῦτο ἐλάλησε τῷ βασιλεῖ, μάτην βεβλῆσθαι τὸν ἱερέα ἐν τῷ λάκκῳ. καὶ ἐπιτραπεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως, λαβὼν λ ἄνδρας ἀνήγαγεν αὐτὸν ἐκ τοῦ λάκκου τοῦ βορβόρου.

Εν τῷ ἔτει τῷ δευτέρῳ τῆς βασιλείας Ναβουχοδονόσορ, ἐνυπνιάσθη Ναβουχοδονόσορ ἐνύπνιον, καὶ ἐξέστη τὸ πνεῦμα αὐτοῦ. καὶ τὰ λοιπὰ ἐν τῇ προφητείᾳ Δανιήλ.

Μ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ϛ. Ναβουχοδονόσορ Γ.

Ζ. Ναβουχοδονόσορ Δ.

Η. Ναβουχοδονόσορ Ε.

Θ. Ναβουχοδονόσορ ϛ.

ΜΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ι. Ναβουχοδονόσορ Ζ.

Τούτῳ τῷ δεκάτῳ ἔτει Ιεχωνίου, τοῦ καὶ Ιωακεὶμ, Ναβουχοδονόσορ βασιλεὺς Βαβυλῶνος ἑβδόμῳ ἔτει τῆς αὐτοῦ βασιλείας τὴν Ιουδαίαν χειρωσάμενος, ͵γκγ τῶν Ιουδαίων αἰχμαλώτους λαβὼν, καὶ τῶν ἱερῶν σκευῶν τῶν ἐν τῷ νεῷ τὰ πλεῖστα λαβὼν, φόρον τε Ιεχωνίᾳ, τῷ καὶ Ιωακεὶμ, ἐπιτάξας τελεῖν, ἀργυρίου τάλαντα ͵γ, καὶ χρυσίου τάλαντα ι, ἀνεχώρησεν.

Απὸ ιϛ ἔτους Φακεὲ υἱοῦ Ρωμελίου βασιλέως Ισραὴλ, ἤγουν δευτέρου ἔτους καὶ αὐτοῦ τῆς βασιλείας Ιωάθαμ βασιλέως τῶν δύο φυλῶν, Ιούδα καὶ Βενιαμὶν, ἐπὶ τὸ παρὸν δέκατον ἔτος Ιεχωνίου, τοῦ καὶ Ιωακεὶμ, πληροῦνται ἔτη ρι. ὅπερ Ιεζεκιὴλ διὰ τῶν ρι ἡμερῶν ἐπὶ τὸ πλευρὸν ἀνακλίσεως καὶ κοιμήσεως ὑπὲρ τοῦ οἴκου Ισραὴλ προαινιγμίας εἰρηκέναι λέγεται. Εχει οὖν τὸ ἀκριβὲς τῆς ψήφου ἡ κατάληψις οὕτως·

Φακεὲ ἐν Σαμαρείᾳ	ἔτη ιδ.
Οσηὲ ἐν Σαμαρείᾳ.	ἔτη θ.
Εζεκίας	ἔτη κθ.
Μανασσῆς	ἔτη νε.
Αμὼν	ἔτη β.
Ιωσίας	ἔτη λα.
Ιωάχαζ, ὁ καὶ Σελλὴμ	μῆνας γ.
Ιεχωνίας, ὁ καὶ Ιωακεὶμ,	ἔτη ι.

Απὸ οὖν πεντεκαιδεκάτου ἔτους Φακεὲ υἱοῦ Ρωμελίου, ἐπὶ τὸ παρὸν ι ἔτος Ιεχωνίου, τοῦ καὶ Ιωακεὶμ, εἰσὶν ἔτη, ὡς προείρηται, ρι.

ΙΑ. Ναβουχοδονόσορ Η.

ΙΒ. Ναβουχοδονόσορ Θ.

Τούτῳ τῷ ἔτει Ιερεμίας ἐκ προσώπου τοῦ θεοῦ προφητεύων λέγει Ιεχωνίᾳ τῷ καὶ Ιωακεὶμ, παραδοθείσῃ εἰς χεῖρας Ναβουχοδονόσορ βασιλέως Βαβυλῶνος, σὺ, καὶ ἡ μήτηρ σου ἡ τεκοῦσά σε, καὶ ἐκεῖ ἀποθανεῖσθε. ὃ καὶ γέγονεν εὐθύ. Ναβουχοδονόσορ γὰρ ἀπὸ Μαρεὼν τῆς Αιγύπτου ἕως τοῦ ποταμοῦ Ευφράτου, πάντα ὅσα ἦν βασιλείας Αιγύπτου, ἀποσπάσας, τῇ γῇ Βαβυλωνίων προσκτησάμενος, ἐλθὼν πάλιν εἰς Ιερουσαλὴμ, Ιεχωνίαν τὸν καὶ Ιωακεὶμ, τῷ μηνὶ τῷ τρίτῳ, δωδεκάτῳ ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ δήσας αὐτὸν [Ναβουχοδονόσορ] ἐν πέδαις χαλκαῖς, ἐννάτῳ ἔτει τῆς ἑαυτοῦ βασιλείας, αἰχμάλωτον ἔλαβεν, καὶ πλεῖστον μέρος τοῦ λαοῦ ἀπῆξεν εἰς Βαβυλῶνα, καὶ, ὡς ἐβούλετο, ἐχρῆτο αὐτοῖς κατὰ τὴν προφητείαν Ιερεμίου. ἐν οἷς καὶ τὸν Δανιὴλ, καὶ σὺν αὐτῷ τρεῖς παῖδας, καὶ τὸν Εζεκιὴλ ἤγαγεν αἰχμαλώτους. πλὴν βασιλεύσας ἔτη ιβ ὁ αὐτὸς Ιεχωνίας, ὁ καὶ Ιωακεὶμ, ἀπέθανεν. καὶ βασιλεύει μετ' αὐτὸν ΙΩΑΚΕΙΜ υἱὸς αὐτοῦ ἔγγονος Ιωσίου, ὅν τινα ἡ βίβλος τῶν Παραλειπομένων, καὶ τὸ εὐαγγέλιον Ιεχωνίαν ὀνομάζει, ὅστις τρίμηνον ἐβασίλευσεν.

Μετὰ Ιεχωνίαν, τὸν καὶ Ιωακεὶμ, ἐβασίλευσεν ΙΕΧΩΝΙΑΣ ἔγγονος Ιωσίου μῆνας γ.

ὁμοῦ ͵ΔΩϘΔ, μῆνας τρεῖς.

Επὶ τούτου πάλιν ἀνέβη Ναβουχοδονόσορ τρίτῳ μηνὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἐν Ιερουσαλὴμ, καὶ ἦλθεν ἡ πόλις ἐν περιοχῇ. καὶ ἐξῆλθεν Ιεχωνίας, αὐτὸς, καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ, καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ πρὸς τὸν βασιλέα Βαβυλῶνος, καὶ ἔλαβεν αὐτοὺς Ναβουχοδονόσορ τῷ ἐννάτῳ ἔτει τῆς αὐτοῦ βασιλείας. Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν ὁ βασιλεὺς τῶν Ασσυρίων, καὶ ἐξήνεγκε σὺν θησαυροὺς τοῦ ναοῦ, καὶ τοῦ βασιλέως. καὶ συνέκοψεν τὰ σκεύη, ἃ ἐποίησεν Σολομών. καὶ ἀπῴκισεν τὴν Ιερουσαλὴμ, καὶ πάντας σὺν ἄρχοντας, καὶ πάντας σὺν δυνατοὺς ἰσχύϊ, καὶ ὅλον τὸν λαὸν ι ζ χιλιάδας αἰχμαλώτους.

Ναβουχοδονόσορ Ι.

Ἐβασίλευσε μετ' αὐτὸν ΣΕΔΕΚΙΑΣ, ὁ καὶ ΜΑΘΑΝΙΑΣ, υἱὸς αὐτοῦ ια. ὁμοῦ ͵ΔΤΛΕ, μηνῶας ἓξ.

Ναβουχοδονόσορ ΙΑ.

Α. ΜΒ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Β. Τούτῳ τῷ ἔτει Ἄγκος Μάρκος τελευτᾷ ἐν Ῥώμῃ καθεστώς. καὶ ἐβασίλευσεν ἀντ' αὐτοῦ ΑΓΚΙΟΣ ΤΑΡΚΥΝΙΟΣ, ὁ καὶ ΠΡΙΣΚΟΣ, ἐν αὐτῇ τῇ Ῥώμῃ ἔτη λη.

Γ. Ναβουχοδονόσορ ΙΒ.

Ἐπὶ τῆς Ἰουδαίας προεφήτευον Ἱερεμίας, καὶ Βαρούχ.

Δ. Ναβουχοδονόσορ ΙΓ.

Τούτῳ τῷ ἔτει Ματθανίας, ὁ καὶ Σεδεκίας, ἀπέστειλε πρὸς Ἱερεμίαν τὸν Πασχὼρ υἱὸν Μελχίου καὶ Σοφονίαν υἱὸν Μαδαασαίου τοῦ ἱερέως ἐπερωτῆσαι περὶ Ναβουχοδονόσορ ἐπελθόντος αὐτῷ καὶ τῇ Ἰουδαίᾳ, εἰ ποιήσει Κύριος ἔλεος μετ' αὐτῶν. καὶ εἶπεν αὐτοῖς Ἱερεμίας ἐκ προσώπου Κυρίου, ὅτι πολεμήσει Κύριος τὴν πόλιν, καὶ τοὺς κατοικοῦντας ἐν αὐτῇ ἐν χειρὶ ἐκτεταμένῃ, καὶ ἐν βραχίονι ὑψηλῷ μετὰ θυμοῦ, καὶ ὀργῆς, καὶ παροξυσμοῦ μεγάλου. καὶ μετὰ ταῦτα τὸν Ματθανίαν, τὸν καὶ Σεδεκίαν, βασιλέα Ἰούδα, καὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ, καὶ τὸν λαὸν τὸν καταλειφθέντα ἐν τῇ πόλει ἀπὸ τοῦ θανάτου καὶ τῆς μαχαίρας, καὶ τοῦ λιμοῦ παραδώσει ἐν χειρὶ Ναβουχοδονόσορ βασιλέως Βαβυλῶνος, καὶ κατακόψουσιν αὐτοὺς ἐν στόματι μαχαίρας, καὶ οὐ φείσομαι ἐπ' αὐτοῖς, καὶ οὐκ οἰκτειρῶ αὐτούς. καὶ ἀπέστειλε Ματθανίας, ὁ καὶ Σεδεκίας, τοῖς ἐν Βαβυλῶνι ἃ ἔμαθεν ἐκ προφητείας Ἱερεμίου περὶ τῶν ο ἐτῶν τῆς αἰχμαλωσίας. Ἀνανίας δὲ ὁ ψευδοπροφήτης ἐνιστάμενος ταῖς Ἱερεμίου προφητείαις τῷ αὐτῷ τετάρτῳ ἔτει τελευτᾷ.

Τούτῳ τῷ τετάρτῳ ἔτει Ματθανίου, τοῦ καὶ Σεδεκίου, καὶ πέμπτῳ ἔτει τῆς αἰχμαλωσίας Ἐλιακεὶμ τοῦ καὶ Ἰωακεὶμ, εἰκοστὸν ἔνατον ἔτος τυγχάνει, μεθ' ὃ τὸ πάσχα γέγονε νομίμως κατὰ τὸ ὀκτωκαιδέκατον ἔτος τοῦ Ἰωσίου.

Τούτῳ τῷ τετάρτῳ ἔτει Ἐζεκιὴλ ὁ τοῦ Βουζεὶ τοῦ ἱερέως υἱὸς, τετάρτῳ μηνὶ, πέμπτῃ τοῦ μηνὸς, ἤρξατο προφητεύειν ἐν Βαβυλῶνι ἐπὶ τοῦ Χοβάρ· μεθ' οὗ ἦσαν προφητεύοντες Ναοὺμ, Μαλαχίας, καὶ Δανιήλ.

Προεφήτευεν Βαρούχ ἐν Αἰγύπτῳ.

Ε. Ναβουχοδονόσορ ΙΔ.

Ϛ. Ναβουχοδονόσορ ΙΕ.

ΜΓ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Τούτῳ τῷ ἔτει ὁ βασιλεὺς Ματθανίας, ὁ καὶ Σεδεκίας, καὶ οἱ λοιποὶ ἔνδοξοι αὐτοῦ, καὶ οἱ ἱερεῖς ἐμίαναν τὸν οἶκον Κυρίου τὸν ἐν Ἱερουσαλὴμ ἐν τοῖς εἰδώλοις τῶν ἐθνῶν.

Ζ. Ναβουχοδονόσορ ΙϚ.

Ἑβραίων ἀρχιερεὺς Σαραίας ὁ πατὴρ Ἰωσεδὲκ ἐγνωρίζετο.

Η. Ναβουχοδονόσορ ΙΖ.

Θ. Ναβουχοδονόσορ ΙΗ.

Τούτῳ τῷ ἐνάτῳ ἔτει Σεδεκίου, τοῦ καὶ Ἰεχωνίου βασιλέως Ἰούδα, ἐν τῷ μηνὶ τῷ δεκάτῳ Ναβουχοδονόσορ μετὰ δυνάμεως πολλῆς ὅσης αὐτοῦ εἰς Ἱερουσαλὴμ παραγενόμενος ἐν τῷ ὀγδόῳ καὶ δεκάτῳ ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἐπολιόρκησεν αὐτὴν, καὶ ἔλαβεν δὲ αὐτῆς αἰχμαλώτους Ἰουδαίους ωλβ, καὶ ἀπήγαγεν εἰς Βαβυλῶνα. ἐν ᾧ καιρῷ καὶ τὴν εἰκόνα τὴν ἑαυτοῦ χρυσῆν ἔστησεν εἰς τὸ ὑπὸ πάντων ἐκεῖσε προσκυνεῖσθαι αὐτήν. καὶ ἦν τὸ ὕψος αὐτῆς πηχῶν ἑξήκοντα, εὖρος αὐτῆς πηχῶν ἕξ. καὶ τὰ λοιπά.

Τὰ περὶ Σεδρὰκ, Μισὰκ, Ἀβδεναγὼ τούτῳ τῷ ἔτει ἐγένοντο.

ΜΔ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ι. Ναβουχοδονόσορ ΙΘ.

Τούτῳ τῷ δεκάτῳ ἔτει, Ματθανίου τοῦ καὶ Σεδεκίου, ὁ λόγος ὁ γενόμενος πρὸς Ἱερεμίαν παρὰ Κυρίου, ἐν ᾧ καιρῷ ἐφυλάττετο τῇ αὐλῇ τῆς φυλακῆς τοῦ βασιλέως Ἰούδα, ἐν ᾗ κατέκλεισεν αὐτὸν Ματθανίας, ὁ καὶ Σεδεκίας, λέγων, Οὕτως εἶπε Κύριος, Ἰδοὺ ἐγὼ δίδωμι τὴν πόλιν ταύτην ἐν χειρὶ βασιλέως Βαβυλῶνος, καὶ τὰ λοιπά.

ΙΑ. Ναβουχοδονόσορ Κ.

Τούτῳ τῷ ἔτει, ἐνάτῃ τοῦ τετάρτου μηνὸς, ἐρράγη ἡ πόλις Ἱερουσαλὴμ, καὶ εἰσῆλθον πάντες οἱ ἡγεμόνες Ναβουχοδονόσορ καὶ ἔφυγεν Ματθανίας, ὁ καὶ Σεδεκίας, καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ νυκτὸς εἰς κῆπον αὐτοῦ. καὶ ἠθέλησαν φυγεῖν, καὶ κατεδίωκον οἱ Χαλδαῖοι ὀπίσω τοῦ βασιλέως, καὶ κατέλαβον αὐτὸν, καὶ πᾶσα ἡ δύναμις αὐτοῦ διεσπάρη, καὶ ἔσφαξαν τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ ὁρῶντος αὐτοῦ. καὶ αὐτὸν ἐξετύφλωσεν, καὶ ἀπήγαγεν αὐτὸν εἰς Βαβυλῶνα.

Καὶ ἐν τῷ μηνὶ τῷ πέμπτῳ, ἐνάτῃ τοῦ μηνὸς (οὗτος ιθ ἐνιαυτὸς Ναβουχοδονόσορ) ἦλθεν Ναβουζάρδαν ὁ ἀρχιμάγειρος αὐτοῦ εἰς Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἐνέπρησε τὸν ναὸν Κυρίου διαρκέσαντα ἔτεσιν υκι, καὶ τὸν οἶκον τοῦ βασιλέως Σεδεκίου (τοῦ καὶ Ἰεχωνίου) καὶ αὐτὸν ἐνέπρησεν, καὶ πάσας τὰς οἰκίας τῆς πόλεως, καὶ τὸ τεῖχος Ἱερουσαλὴμ κύκλῳ καθεῖλε πᾶσα ἡ δύναμις Χαλδαίων ἡ μετὰ Ναβουζάρδαν τοῦ ἀρχιμαγείρου. καὶ τὰ λοιπά.

Μέχρι Ματθανίου, τοῦ καὶ Σεδεκίου, καταλήγουσιν οἱ ἐκ τῆς φυλῆς Ἰούδα βασιλεῖς διαγενόμενοι ἐπὶ ὅλοις ἔτεσιν υνθ. Τὰ ο ἔτη τῆς αἰχμαλωσίας τῶν Ἰουδαίων τὰ προφητευθέντα ὑπὸ Ἱερεμίου τοῦ προφήτου, καθὼς ἡ δευτέρα τῶν Παραλειπομένων καὶ ἡ τοῦ Ἔσδρα διδάσκει γραφὴ, τὴν ἀρχὴν ἔχει μετὰ τὸ ια ἔτος Ματθανίου, τοῦ καὶ Σεδεκίου. καὶ συμπληροῦνται εἰς τὸ δεύτερον ἔτος Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου βασιλέως Περσῶν.

ΙΟΥΔΑΙΩΝ ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑ.

Α. Ναβουχοδονόσορ ΚΑ.

Πρῶτον ἔτος τῆς ἀρχῆς ἀφανισμοῦ τοῦ ναοῦ, καὶ αἰχμαλωσίας τοῦ Ἰουδαίων ἔθνους, πλὴν ὀλίγων, οἳ δὲ εἰς Αἴγυπτον κατέβησαν πρὸς Οὐαφρῆν βασιλέα Αἰγύπτου μετὰ τὰς εἰς αὐτοὺς γενομένας μερικὰς αἰχμαλωσίας, καθ' ἣν ὁ τῶν Χαλδαίων καὶ Βαβυλωνίων βασιλεὺς Ναβουχοδονόσορ ἐπιστρατεύσας πολιορκήσας τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ τὸν Σεδεκίαν ἐκτυφλώσας αἰχμάλωτον ἔλαβε. Ναβουζαρδὰν δὲ ὁ ἀρχιμάγειρος μηνὶ πέμπτῳ. δεκάτῃ τοῦ μηνὸς τόν τε ναὸν πυρπολεῖ διαρκέσαντα ἀπὸ πρώτης οἰκοδομῆς Σολομῶντος ἔτεσι υμβ. συνᾴδει δὲ ἡμῖν ὁ Κλήμης καὶ αὐτὸς ἐν τῷ πρώτῳ Στρωματεῖ φάσκων. ἐπὶ τῆς μδ Ὀλυμπιάδος τὴν εἰς Βαβυλῶνα αἰχμαλωσίαν τοῦ Ἰουδαίων λαοῦ γενέσθαι, βασιλεύοντος μὲν Αἰγυπτίων Οὐαφρῆ ἄρχοντος δὲ Ἀθήνησιν Φιλίππου. συνάγεσθαι τε τὰ ο ἔτη τῆς ἐρημίας τοῦ ναοῦ ἐπὶ τὸ δεύτερον ἔτος Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.

Δανιὴλ ἐν Βαβυλῶνι προεφήτευεν, ἐκεῖσέ τε καὶ Ἀνανίας, καὶ Ἀζαρίας, καὶ Μισαὴλ ἐγνωρίζετο.

Β. Ναβουχοδονόσορ ΚΒ.

ΜΕ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Γ. Ναβουχοδονόσορ ΚΓ.

Τούτῳ τῷ κγ ἔτει Ναβουχοδονόσορ, καὶ τρίτῳ τῆς αἰχμαλωσίας, ἀπῴκισε Ναβουζαρδὰν πάλιν ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ Ἰουδαίους ψμ. πᾶσαι δὲ ψυχαὶ Ἰουδαίων ἀπῳκίσθησαν ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ εἰς Βαβυλῶνα Δ καὶ Χ.

Μετὰ Ναβουχοδονόσορ διεδέξατο τὴν Χαλδαίων ἀρχὴν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Εὐειλὰδ Μαρωχὰδ ἔτη ζ. ὁμοῦ ,ΔϠΙΕ.

Δ. Εὐειλ Α.

Τούτῳ τῷ ἔτει ἐξέβαλεν Εὐειλὰδ Μαροδὰχ ὁ υἱὸς Ναβουχοδονόσορ Ἰωακεὶμ, τὸν καὶ Ἰεχωνίαν, ἐκ τῆς οἰκίας τῆς φυλακῆς, ἧς ἐφυλάττετο, καὶ ἐλάλησεν αὐτῷ χρηστὰ, καὶ ἔδωκεν τὸν θρόνον αὐτοῦ ἐπάνω τῶν θρόνων τῶν βασιλέων τῶν μετ' αὐτοῦ ἐν Βαβυλῶνι.

Ε. Εὐειλ Β.

Ϛ. Εὐειλ Γ.

ΜϚ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ζ. Εὐειλ Δ.

Η. Εὐειλ Ε.

Θ. Εὐειλ Ϛ.

Ι. Εὐειλ Ζ.

ΜΖ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Μετὰ Εὐειλὰδ Μαροδὰχ βασιλεύει Χαλδαίων ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Βαλτάσαρ ἔτη δ. ὁμοῦ ,ΔϠΙΘ.

ΙΑ. Βαλτάσαρ Α.

ΙΒ. Βαλτάσαρ Β.

ΙΓ. Βαλτάσαρ Γ.

Ἔτος κ προφητείας Ἰεζεκιὴλ, καὶ λ προφητείας Δανιὴλ ἐν Βαβυλῶνι.

ΙΔ Βαλτάσαρ Δ.

Βαλτάσαρ ὁ βασιλεὺς ἐποίησε δεῖπνον μέγα τοῖς μεγιστᾶσιν αὐτοῦ ἀνδράσι α κατέναντι τῶν χιλίων πίνων Βαλτάσαρ εἶπεν ἐν τῇ γεύσει τοῦ οἴνου ἐξενεγκεῖν τὰ χρυσᾶ καὶ τὰ ἀργυρᾶ, ἃ ἐξήνεγκε Ναβουχοδονόσορ ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐκ τοῦ ναοῦ τοῦ ἐν Ἱερουσαλὴμ. καὶ τὰ λοιπά.

ΜΗ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Μετὰ Βαλτάσαρ βασιλεύει Χαλδαίων Δαρεῖος ὁ Μῆδος ἔτη γ. ὁμοῦ ,ΔϠΚΒ.

ΙΕ. Δαρεῖος Α.

Οὗτος Δαρεῖος κατέστησεν ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ σατράπας ρκ, καὶ τούτων ἐπάνω τακτικοὺς γ. ὧν εἷς ἐτύγχανε Δανιὴλ ὁ προφήτης. συσκευῇ δὲ καὶ διαβολῇ τῶν αὐτῶν καὶ τακτικῶν πεισθεὶς ὁ Δαρεῖος ἔβαλε τὸν Δανιὴλ εἰς λάκκον λεόντων, καὶ οὐκ ἐφθάρη, διὰ τὴν εἰς τὸν θεὸν μετὰ πεποιθήσεως προσκυνήσιν αὐτοῦ. καὶ εἶπεν ἄγγελος Κυρίου τῷ Ἀμβακοὺμ, ἀπένεγκε τὸ ἄριστον. καὶ τὰ λοιπά

Τῷ αὐτῷ πρώτῳ ἔτει ἐνύπνιον εἶδε Δανιὴλ, ὃς ἐπεκλήθη Βαλτάζαρ τὸ τῶν τεσσάρων θηρίων.

ΙϚ. Δαρεῖος Β.

ΙΖ. Δαρεῖος Γ.

Μετὰ Δαρεῖον τὸν Μῆδον ἐβασίλευσεν Δαρεῖος υἱὸς Ἀσουήρου ἀπὸ τοῦ σπέρματος Μήδων ἔτη ιγ.

ὁμοῦ ,ΔϠΛΕ.

Τινές φασι τουτονὶ τὸν Δαρεῖον καὶ Ἀσυάγην ἐπικεκλῆσθαι.

ΙΗ. Δαρεῖος, ὁ καὶ Ἀσυάγης, Α.

Ζ ἔτος προφητείας Ἱερεμίου ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ.

ΜΘ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΘ. Δαρεῖος, ὁ Ἀσυάγης, Β.

ΞΑ ἔτος προφητείας Ἱερεμίου ἐν τῇ Αἰγύπτῳ.

Κ. Δαρεῖος ὁ Ἀστυάγης Γ.
ΚΑ. Δαρεῖος ὁ Ἀστυάγης Δ.
ΚΒ. Δαρεῖος ὁ Ἀστυάγης Ε.

Ν. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΓ. Δαρεῖος ὁ Ἀστυάγης Ϛ.
ΚΔ. Δαρεῖος ὁ Ἀστυάγης Ζ.
ΚΕ. Δαρεῖος ὁ Ἀστυάγης Η.
ΚϚ. Δαρεῖος ὁ Ἀστυάγης Θ.

ΝΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΖ. Δαρεῖος ὁ Ἀστυάγης Ι.
ΚΗ. Δαρεῖος ὁ Ἀστυάγης ΙΑ.
ΚΘ. Δαρεῖος ὁ Ἀστυάγης ΙΒ.

Κῦρος τὸν Ἀστυάγην καθελὼν τὴν Μήδων καθεῖλεν βασιλείαν γεγονυῖαν ἐν ἔτεσι σνθ.

ΝΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Περσῶν ἐβασίλευσεν πρῶτος ΚΥΡΟΣ ὁ Πέρσης ἔτη Λ. ὁμοῦ ,ΔϠΞΕ.

ΛΑ. Κῦρος Α.

Κῦρος ἀνῆκε τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ Ιουδαίων ἔθνους πορεύεσθαι εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα. καθ' ὃν ἐπανελθόντες ἀπὸ Βαβυλῶνος ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας Ιουδαίων τὸ θυσιαστήριον ἤγειραν, καὶ θεμελίους κατεβάλοντο τοῦ ἱεροῦ. τῶν δὲ περιοίκων ἐθνῶν ἐπιχεόντων διέμεινεν τὸ ἔργον ἀτελὲς μέχρι δευτέρου ἔτους Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου βασιλέως Περσῶν, μόνου τοῦ θυσιαστηρίου συνεστῶτος.

Προεφήτευον ἐν Περσίδι Δανιὴλ καὶ Ἰεζεκιήλ, ἐν δὲ τῇ Ἰουδαίᾳ Ἀμβακοὺμ, Ἀγγαῖος, καὶ Ζαχαρίας, καθ' οὓς ἐν Περσίδι Ἰησοῦς ὁ τοῦ Ἰωσέδεκ ἱερεὺς ἐγνωρίζετο, καὶ Ζοροβάβελ, ὁ τοῦ Σαλαθιὴλ, βασιλικοῦ γένους ὤν. οἳ καὶ ἡγήσαντο τῆς ἀπὸ Βαβυλῶνος ἐπανόδου.

Τῷ αὐτῷ πρώτῳ ἔτει Κύρου λόγος ἀπεκαλύφθη ἐν ἡμέρᾳ εἰκοστῇ τετάρτῃ τοῦ πρώτου μηνὸς τῷ Δανιὴλ ὄντι ἐν τῷ Τίγρει ποταμῷ, τὰ περὶ τῶν πέντε βασιλέων τῶν ἔτι ἀνασταθησομένων, καὶ τὰ περὶ τῆς παντελοῦς ἐρημώσεως Ἱερουσαλὴμ, καὶ τοῦ θυμιάματος, καὶ τοῦ χρίσματος τοῦ ἐν αὐτῇ, καὶ τὰ περὶ τῆς τῶν ἐθνῶν κλήσεως. ἐν ᾧ ἔτει Δανιὴλ ἐκοιμήθη προφητεύσας ἔτη ν.

ΛΒ. Κῦρος Β.
ΛΓ. Κῦρος Γ.
ΛΔ. Κῦρος Δ.

ΝΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΛΕ. Κῦρος Ε.
ΛϚ. Κῦρος Ϛ.
ΛΖ. Κῦρος Ζ.

Σιμωνίδης ἐγνωρίζετο.

ΛΗ. Κῦρος Η.

Χείλων ὁ τῶν ἑπτὰ σοφῶν ἔφορος ἐν Λακεδαιμονίᾳ ἤκμαζε.

ΝΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΛΘ. Κῦρος Θ.

Πυθαγόρας φυσικὸς φιλόσοφος ἐγνωρίζετο.

Μ. Κῦρος Ι.

Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος ἐγνωρίζετο.

ΜΑ. Κῦρος ΙΑ.
ΜΒ. Κῦρος ΙΒ.

ΝΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΜΓ. Κῦρος ΙΓ.
ΜΔ. Κῦρος ΙΔ.

Κροῖσος ἐπὶ Κῦρον ἐστράτευσε.

ΜΕ. Κῦρος ΙΕ.

Κῦρος τὴν Λυδῶν βασιλείαν καθεῖλεν. καὶ Κροῖσον αἰχμαλώτισεν, ὁ δὲ αὐτὸς καὶ ἄλλας βασιλείας περιεῖλεν, Ἀσίας, Καρίας, Λυκίας, Ἰνδῶν πρὸς Βορρᾶν, καὶ Σαβακῶν, καὶ Σκυθῶν.

ΜϚ. Κῦρος ΙϚ.

Θαλῆς ὁ Ἐξαμίου Μιλήσιος πρῶτος φυσικὸς φιλόσοφος ἀπέθανεν ζήσας ἔτη ϞΑ.

ΝϚ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΜΖ. Κῦρος ΙΖ.
ΜΗ. Κῦρος ΙΗ.
ΜΘ. Κῦρος ΙΘ.

Συνάγεται ὁ πᾶς χρόνος τῆς αἰχμαλωσίας τῶν ο ἐτῶν τοῦ Ἰουδαίων ἔθνους ἀριθμούμενος κατά τινας ἀπὸ τρίτου ἔτους τῆς βασιλείας Ἐλιακεὶμ, τοῦ καὶ Ἰωακεὶμ, ἐπὶ τὸ ϐ καὶ εἰκαστὸν ἔτος Κύρου τοῦ Περσῶν βασιλέως, κατὰ δὲ ἑτέρους, ἀπὸ ἀρχῆς τῆς Ἱερεμίου προφητείας, ἡ γέγονε κατὰ τὸ ιγ ἔτος Ἰωσίου τοῦ τῶν Ἰουδαίων βασιλέως, ἐπὶ τὸ λς Ἀστυάγους. ἀπὸ δὲ τῆς προφητείας Ἱερεμίου, ἐπὶ τὸ πρῶτον ἔτος Κύρου, ἔτη γίνεται ο. ὅπερ δοκεῖ πιθανὸν εἶναι. τὸ δὲ ἀληθὲς, τῆς ἐρημίας τοῦ ἱεροῦ ἡ ἑϐδομηκονταετία ἐπὶ τὸ β ἔτος Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου περαιοῦται ἀπὸ τοῦ κ καὶ ι ἔτους Ναϐουχοδονόσορ ἀρχομένη.

Ν. Κῦρος Κ.

Θέογνις ποιητὴς ἐγνωρίζετο.

ΝΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΝΑ. Κῦρος ΚΑ.

ΝΒ. Κῦρος ΚΒ.

Φερεκύδης ἱστοριοποιὸς, ἐγνωρίζετο, καὶ Πυθαγόρας.

ΝΓ. Κῦρος ΚΓ.

ΝΔ. Κῦρος ΚΔ.

ΝΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΝΕ. Κῦρος ΚΕ.

Νϛ. Κῦρος Κϛ.

ΝΖ. Κῦρος ΚΖ.

ΝΗ. Κῦρος ΚΗ.

ΝΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΝΘ. Κῦρος ΚΘ.

Ξ. Κῦρος Λ.

Τόμυρις γυνὴ Μασσαγετῶν βασίλισσα Κῦρον ἀνεῖλεν.

Μετὰ Κῦρον Περσῶν ἐβασίλευσεν δεύτερος ΚΑΜΒΥΣΗΣ υἱὸς Κύρου ἔτη η, ὁμοῦ ,ΔΤΟΓ.

ΞΑ. Καμϐύσης Α.

Καμϐύσην φασὶ παρ' Ἑϐραίοις δεύτερον Ναϐουχοδονόσορ καλεῖσθαι, ἐφ' οὗ τὴν κατὰ Ἰουδὶθ ἱστορίαν λέγουσι γεγενῆσθαι.

ΞΒ. Καμϐύσης Β.

Ἡλίου ἔκλειψις γέγονεν.

Ξ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΞΓ. Καμϐύσης Γ.

ΞΔ. Καμϐύσης Δ.

ΞΕ. Καμϐύσης Ε.

Ξϛ. Καμϐύσης ϛ.

Καμϐύσης Αἴγυπτον κατέσχεν. ὁ αὐτὸς καὶ τὸν Ἀμμενέφιν, ὃς Μέμνων νομιζόμενος εἶναι λίθος καὶ φθεγγόμενος, τέμνει, ὑφορώμενος γοητείαν τινὰ εἶναι αὐτοῦ. ἱστορεῖ Πολύαινος Ἀθηναῖος.

ΞΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΞΖ. Καμϐύσης Ζ.

ΞΗ. Καμϐύσης Η.

Περσῶν τρίτοι ἐβασίλευσαν δύο ἀδελφοὶ Μέρδιος, καὶ Πατζάτης μῆνας ζ.

Περσῶν τέταρτος ἐβασίλευσεν ΔΑΡΕΙΟΣ Ὑστάσπου ἔτη λϛ. ὁμοῦ ,ΕΘ.

ΞΘ. Δαρεῖος Α. Β.

Ο. Ἔτους β Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου Περσῶν, καὶ Ἀσσυρίων, καὶ Αἰγυπτίων βασιλέως, ἐφ' οὗ ἅμα Ἀγγαῖος, καὶ Ζαχαρίας, καὶ ὁ ἐκ τῶν ιβ Ἄγγελος προφητεύουσιν, ἐπληρώθη τὰ ο ἔτη τῆς ἐρημίας τοῦ ἱεροῦ, καὶ μάρτυς ἐχέγγυος ὁ προφήτης Ζαχαρίας ἔτους δευτέρου Δαρείου εἰπών, Κύριε παντοκράτωρ, ἕως τίνος οὐ μὴ ἐλεήσῃς τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ τὰς πόλεις Ἰούδα, ἃς ὑπερεῖδες τοῦτο ο ἔτος; Καὶ κατὰ μὲν Κῦρον ἡ τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ Ἰουδαίων ἔθνους ἐλευθερία γίνεται, καὶ ἡ συγχώρησις τῆς τοῦ ἱεροῦ οἰκοδομῆς. εἰς ἔργον δὲ χωρεῖ καὶ τελειοῦται ὁ ναὸς κατὰ τὸ η ἔτος Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. καὶ ἱεράτευσεν Ἰησοῦς ὁ τοῦ Ἰωσεδὲκ, ἅμα Ζοροϐάϐελ τοῦ Σαλαθιὴλ, τῶν περιοίκων ἐν τῷ μεταξὺ τὴν οἰκοδομὴν ἐπισχόντων. Παρατηρητέον δὲ, ὡς μετὰ τὴν ἐπάνοδον τῆς αἰχμαλωσίας οὐκέτι βασιλεὺς μνημονεύεται τοῦ λαοῦ, ἐπειδὴ ἤγγιζεν τοῦ ἐπουρανίου βασιλέως Ἰησοῦ Χριστοῦ ἡ κατὰ σάρκα ἀνάδειξις. Συνᾴδει δὲ τούτοις καὶ ὁ Κλήμης ἐν τῷ πρώτῳ στρώματι γράφων οὕτως, Καὶ ἔμεινεν ἡ αἰχμαλωσία ἔτη ο, καταλήξασα εἰς τὸ β ἔτος Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου τοῦ Περσῶν καὶ Ἀσσυρίων γενομένου βασιλέως. ἐφ' οὗ Ἀγγαῖος καὶ Ζαχαρίας, καὶ ὁ ἐκ τῶν ιβ Ἄγγελος προφητεύουσι. κατὰ ταῦτα μὲν ὁ δηλωθεὶς ἀνήρ. περὶ δὲ τοῦ μέχρι δευτέρου ἔτους Δαρείου τὸ ο τῆς ἐρημίας τοῦ ἱεροῦ ἔτος παρατεῖναι. καὶ τὰ λοιπά.

ΞΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Γ.

Γ. Ετος Δαρείου.

Ετους τρίτου Δαρείου τοῦ Υστάσπου ὁ ἐν Ιεροσολύμοις ναὸς οἰκοδομεῖται ὑπὸ Ζοροβάβελ. πληροῦται δὲ ἐν ϛ ἔτεσιν.

Δ Δαρεῖος φόρους ἔταξεν τοῖς ὑπηκόοις πρῶτος.

Ε. Ϛ. ΞΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ζ. Αρμόδιος, καὶ Αριστογείτων Ιππαρχον, καὶ Ιππίαν Αθηναίων τυράννους ἀνεῖλον.

Η Εντεῦθεν ἀπὸ πρώτου ἔτους Κύρου ὁ τ̄ μ̄ϛ ἐτῶν χρόνος συμπληροῦται τῆς οἰκοδομῆς τοῦ ναοῦ τοῦ ἐν Ιερουσαλὴμ, ὃν ἵνα χρόνον τῷ Σωτῆρι ἔλεγον ἀποστάντες Ιουδαῖοι, μᾶλλον ἢ οὐ νοήσαντες τὸ ὑπ' αὐτοῦ εἰρημένον ἐν τῷ κατὰ Ιωάννην εὐαγγελίῳ Τεσσαράκοντα καὶ ἓξ ἔτεσιν οἰκοδομήθη ὁ ναὸς οὗτος, καὶ σὺ λέγεις, ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγερῶ αὐτόν;

Μετὰ τὴν ἐκ Βαβυλῶνος ἐπάνοδον πρῶτος μετὰ τὴν τοῦ ἱεροῦ οἰκοδομὴν ἀρχιεράσατο Ιησοῦς ὁ τοῦ Ιωσέδεκ ἅμα Ζοροβάβελ ἔτη λβ. οὗτοι πλεῖστον ἐπιτεθήκασιν τῇ τοῦ ἱεροῦ οἰκοδομῇ.

Απὸ τοῦδε τοῦ ἐνιαυτοῦ, ἐν ᾧ ὁ ἐν Ιεροσολύμοις ναὸς τέλεον ἐπληρώθη, ἕως τοῦ πεντηκοστοῦ ἔτους Υρκανοῦ Ιουδαίων ἀρχιερέως, καὶ βασιλέως ὑστάτου γενομένου ἐκ γένους ἱερατικοῦ. ἔτη τυγχάνει ῡϙ̄γ, ὁπόσαι αἱ ζ, καὶ ξβ, τοῦ Δανιὴλ προφήτου δύνανται συνάγειν ἑβδομάδες.

Θ. Ι. ΞΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΞΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΕ. Ηλίου ἔκλειψις ἐγένετο.

ΙϚ. ΙΖ. ΙΗ. ΞϚ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΞΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ελλάνικος ἱστοριογράφος, καὶ Δημόκριτος φιλόσοφος, καὶ Ηράκλειτος ὁ σκοτεινὸς, καὶ Αναξάγορας φυσικὸς φιλόσοφος ἐγνωρίζοντο.

ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. ΚϚ.

ΞΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ. Λ.

ΞΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΛΑ. ΛΒ. ΛΓ. ΛΔ.

Ο ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΛΕ. ΛϚ.

Περσῶν πέμπτος ΞΕΡΞΗΣ ὁ μέγας Δαρείου τοῦ Υστάσπου υἱὸς ἔτη κα.

Α. Β.

ΟΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Γ. Δ. Αριστείδης ἐξωστρακίσθη.

Δεύτερος ἀρχιερεὺς Ιωάκιμος υἱὸς Ιησοῦ ἔτη λ. ὁμοῦ ΞΒ.

Ε. Ϛ.

ΟΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ζ. Η. Θ. Ι.

ΟΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΑ. Πίνδαρος ἐγνωρίζετο.

ΙΒ. ΙΓ. Σοφοκλῆς τραγῳδοποιὸς πρῶτον ἐπεδείξατο.

ΙΔ.

ΟΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΕ. Ευριπίδης ἐγνωρίζετο.

ΙϚ. Εσδρας ἀρχιερεὺς παρὰ Ιουδαίοις ἐγνωρίζετο.

ΙΖ. Ηρόδοτος ἱστοριογράφος ἐγνωρίζετο.

ΙΗ. Βακχυλίδης ἤκμαζεν.

ΟΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΘ. Κ. Σωκράτης ἐγεννήθη.

ΚΑ. ΚΒ.

ΟϚ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. ΚϚ.

ΟΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΖ. ΚΗ.

Περσῶν ϛ ἐβασίλευσεν ΑΡΤΑΒΑΝΟΣ μῆνας ζ. Μεθ' ὃν ζ ΑΡΤΑΞΕΡΞΗΣ ὁ ἐπικληθεὶς Μακρόχειρ μα. ὁμοῦ ΕΟΗ.

Λ. Θεμιστοκλῆς αἷμα ταύρου πιὼν τελευτᾷ.

Μαρδοχαῖον φασί τινες ἐν τοῖς χρόνοις τούτοις γεγενῆσθαι .... οὐ γὰρ αὖ ἐσιώπησε τὰς κατ' αὐτὸν

αὐτῶν πράξεις ἡ τοῦ Ἔσδρα γραφή. ἥ τις κατὰ τὸν Ἀρταξέρξην ἱστορεῖ καὶ Ἔσδραν καὶ Νεεμίαν ἐκ Βαβυλῶνος ἀνεληλυθέναι, καὶ τὰς ἐμφερομένας πράξεις αὐτῶν γεγονέναι.

Β.

ΟΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Γ. Δ. Ε. Ϛ. ὁ ἥλιος ἐξέλιπεν.

Τρίτος ἀρχιερεὺς Ἐλιάσιβος υἱὸς Ιακίμου ἔτη μ. ὁμοῦ ϙβ.

ΟΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ζ. Η. Ἔσδρας γραμματεὺς νόμων ἱερῶν διδάσκαλος ἐγνωρίζετο.

Θ. Ι.

Π ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΑ. Ἡρόδοτος Ἁλικαρνασσεὺς ἱστοριογράφος ἐγνωρίζετο.

ΙΒ. ΙΓ. Ἐμπεδοκλῆς, καὶ Παρμενίδης φυσικοὶ φιλόσοφοι ἐγνωρίζοντο.

ΙΔ. ΙΕ. ΙϚ. ΙΖ. Κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον Νεεμίας υἱὸς Αχελλὶ ἐκ σπέρματος Ισραὴλ οἰκοδομεῖ τὴν Ιερουσαλήμ. ὢν γὰρ ἀρχιοινοχόος τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου αἰτήσας τὸν βασιλέα οἰκοδομῆσαι τὴν Ιερουσαλήμ, ἐπιτραπεὶς παρ' αὐτοῦ ἄνεισιν εἰς τὴν Ιουδαίαν σὺν δυνάμει πολλῇ. τὸ δὲ τεῖχος τῆς πόλεως ἀνεγείρας, καὶ πλατείας ἐν αὐτῇ κατασκευάζει κατὰ τὴν τοῦ Δανιὴλ προφητείαν φάσκουσαν οὕτως, ἑβδομήκοντα ἑβδομάδες συνετμήθησαν ἐπὶ τὸν λαόν σου. Καὶ τὰ λοιπά. Ἐντεῦθεν οὖν Ἀφρικανὸς ἐξαριθμεῖ τὸν ἐν τῇ αὐτῇ προφητείᾳ τῶν ἑβδομήκοντα ἑβδομάδων ἀριθμὸν συντείνοντα οὐ μόνον ἐπὶ τὴν τοῦ σωτηρίου κηρύγματος παρουσίαν, ἀλλὰ γὰρ καὶ εἰς ἔτη υϙ.

Αἱ παρὰ τῷ Δανιὴλ προφητευθεῖσαι τῶν ο ἐτῶν ἑβδομάδες τὴν ἀρχὴν ἔλαβον, καὶ συμπληροῦνται εἰς τὸ κβ ἔτος τῆς ἡγεμονίας Τιβερίου Καίσαρος, ἤγουν δ ἔτος σα Ὀλυμπιάδος. καὶ τῶν μὲν ξθ ἑβδομάδων πληρουμένων εἰς ιδ ἔτος τῆς ἡγεμονίας Τιβερίου Καίσαρος, καὶ πρῶτον ἔτος σβ Ὀλυμπιάδος, ἐν ᾧ ἡ παρουσία τοῦ σωτηρίου κηρύγματος τοῦ μεγάλου θεοῦ, καὶ σωτῆρος ἡμῶν Ιησοῦ Χριστοῦ. τῆς δὲ λοιπῆς ἑβδομάδος, ἣ τὴν ἐδυνάμωσεν διαθήκην πολλοῖς, πληρουμένης, ὡς εἴρηται, κατὰ κβ ἔτος τῆς Τιβερίου Καίσαρος μοναρχίας. Τὸ δὲ ἥμισυ τῆς ἑβδομάδος, ἐν ᾧ φησὶν ὁ προφήτης, ἀρθήσεται μου θυσία, φθάνει κατὰ τὸ ιθ ἔτος τῆς Τιβερίου μοναρχίας, ἤγουν τέταρτον ἔτος τῆς σβ Ὀλυμπιάδος, καθ' ὃ τὸν ἑκούσιον καὶ ζωοποιὸν ὑπέμεινε σταυρὸν Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς θεὸς ἡμῶν.

ΙΗ

ΠΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ. *Olymp.* LXIII.

ΠΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ. *Olymp.* LXIV.

ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ.

ΠΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ. *Olymp.* LXV.

ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. ΚϚ.

ΠΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ. *Olymp.* LXVI.

ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ. Λ.

ΠΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ. *Olymp* LXVII.

Ἀπὸ τούτου τοῦ χρόνου ἤρξαντο οἱ Ῥωμαῖοι ὕπατοι χρηματίζειν, καὶ διοικεῖν τὰ Ῥωμαϊκὰ πράγματα ἐπὶ ἔτη υϙδ. τουτέστιν ἕως δευτέρου ἔτους καὶ αὐτοῦ ϙπγ Ὀλυμπιάδος, ὑπατείας Λεπίδου καὶ Πλάγκου. ἤγουν καὶ ἐπὶ τὸ α ἔτος Γαΐου Ιουλίου, καὶ ἔχον Κλεοπάτρας.

ΟΝΟΜΑΣΙΑΙ ΤΩΝ ΕΝ ΡΩΜΗ ΥΠΑΤΩΝ.

ΛΑ. ΥΠΑΤΕΙΑ ΒΡΟΥΤΟΥ, ΚΑΙ ΚΟΛΛΑΤΙΝΟΥ. I. *Olymp.* LXVIII.

ΛΒ. ΥΠ. ΠΟΒΛΙΚΟΛΑ, καὶ ΛΟΥΚΡΗΤΙΟΥ. II.

ΛΓ. ΥΠ. ΠΟΒΛΙΚΟΛΑ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ, καὶ ΠΟΠΛΙΟΥ. III.

ΛΔ. ΥΠ. ΠΟΒΛΙΚΟΛΑ ΤΟ Γ, καὶ ΛΟΥΚΡΗΤΙΟΥ ΤΟ Β. II. *Olymp.* LXIX.

ΠϚ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΛΕ. ΥΠ. ΜΕΝΕΝΙΟΥ, καὶ ΠΟΣΤΟΥΜΙΑΝΟΥ. III.

ΛϚ. ΥΠ. ΤΡΙΚΟΣΤΟΥ, καὶ ΒΙΤΕΛΛΙΝΟΥ. IIII.

ΛΖ. ΑΡΟΥΓΚΟΥ, καὶ ΦΛΑΒΟΥ. I. *Olymp.* LXX.

ΛΗ. ΚΑΜΕΡΙΝΟΥ, καὶ ΛΟΓΓΟΥ. II.

ΠΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΛΘ. ΥΠ. ΕΛΟΥΑ, καὶ ΓΕΜΙΝΟΥ. III.

Μ. ΥΠ. ΦΛΑΒΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΣΙΦΟΥΛΟΥ. IIII.

ΜΑ. ΥΠ. ΑΤΡΑΤΙΝΟΥ, καὶ ΑΥΓΟΥΡΙΝΟΥ. I. *Olymp.* LXXI.

Περσῶν βασιλεὺς ὁ ΔΑΡΕΙΟΣ ὁ Ξέρξου ὁ ἐπικληθεὶς Νόθος ἔτη ιθ. ὁμοῦ ΕϙΖ.

Μ. ΥΠ. ΑΛΒΟΥ, καὶ ΚΕΛΗΜΟΝΤΑΝΟΥ. II.

IIII.

ΠΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Β. ΥΠ. ΣΑΒΙΝΟΥ, καὶ ΠΡΙΣΚΟΥ

Γ. ΥΠ. ΚΕΛΕΜΟΝΤΑΝΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΓΕΜΙΝΟΥ ΤΟ Β. IIII.

Δ. ΥΠ. ΑΡΟΥΓΚΟΥ, ΤΟ Β, καὶ ΒΙΤΕΛΛΙΝΟΥ ΤΟ Β. I. Ol. LXXI.

Ε. ΥΠ. ΜΑΚΡΙΝΟΥ, καὶ ΑΥΓΟΥΡΙΝΟΥ ΤΟ Β. II.

Τέταρτος ἀρχιερεὺς Ιωδαὲ υἱὸς Ελιασίβου ἔτη λς. ὁμοῦ ͵γλγ.

ΠΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ς. ΥΠ. ΑΥΓΟΥΡΙΝΟΥ ΤΟ Γ, καὶ ΑΤΡΑΤΙΝΟΥ ΤΟ Β. III.

Πλάτων ἐγεννήθη.

Ζ. ΥΠ. ΚΑΜΕΡΙΝΟΥ, καὶ ΦΑΤΟΥ. IIII.

Η. ΥΠ. ΤΟΥΛΛΟΥ, καὶ ΡΟΥΦΟΥ. I. Ol. LXXII.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων Ρωμαῖοι ἄρχοντες ἐκ ήθησαν.

Θ. ΥΠ. ΝΑΥΤΙΤΟΥ, καὶ ΡΟΥΦΟΥ ΤΟ Β. II.

Ϙ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ι. ΥΠ. ΛΟΥΣΚΟΥ, καὶ ΣΑΒΙΝΟΥ. III.

Εντεῦθεν Αφρικανὸς ἀριθμεῖ κατὰ τὴν τοῦ Δανιὴλ προφητείαν τὸν τῶν ο ἑβδομάδων ἀριθμὸν συντείνων εἰς ἔτη υμγ. καὶ εὕροι τις αὐτὰς περαιωθείσας μετὰ τὴν τοῦ Χριστοῦ ἀνάληψιν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν Νέρωνος Ρωμαίων αὐτοκράτορος, καθ' ὃν ἡ πόλις δεξαμένη πολιορκίας δευτέρω ἔτει τῷ μετ' αὐτὸν βασιλεύσαντος Ουεσπασιανοῦ, καὶ δευτέρῳ σιβ ολυμπιάδος, τὴν ἐσχάτην ἅλωσιν, ἤγουν αἰχμαλωσίαν, ὑπέμεινε.

ΙΑ. ΥΠ. ΡΟΥΤΙΛΛΙΟΥ, καὶ ΒΙΤΕΛΛΙΟΥ. IV.

ΙΒ. ΥΠ. ΦΑΒΙΟΥ, καὶ ΜΑΛΟΓΕΝΝΗΣΙΟΥ. I. Ol. LXXIV.

ΙΓ. ΥΠ. ΜΑΜΕΡΚΟΥ, καὶ ΦΑΒΙΟΥ ΤΟ Β. II.

ϘΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΔ. ΥΠ. ΦΑΒΙΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΒΟΛΙΣΙΟΥ. III.

ΙΕ. ΥΠ. ΤΕΡΤΙΛΛΟΥ, καὶ ΦΑΒΙΟΥ ΤΟ Δ. IV.

Ις. ΥΠ. ΣΑΒΙΝΟΥ, καὶ ΦΟΥΛΒΟΥ. I. Ol. LXXV.

ΙΖ. ΥΠ. ΚΗΚΙΝΝΑΤΟΥ, καὶ ΦΑΒΙΟΥ ΤΟ Ε. II.

ϘΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΗ. ΥΠ. ΡΟΥΤΗΛΙΟΥ, καὶ ΦΑΒΙΟΥ ΤΟ ς. III.

ΙΘ. ΥΠ. ΑΙΜΙΛΙΟΥ, καὶ ΕΡΚΟΥΛΙΝΟΥ. IV.

Ξέρξης ἐλθὼν εἰς τὴν Ελλάδα ἐξεπολέμησε τὰς Αθήνας ἐμπρήσας αὐτάς. καὶ τοξοβολίας πληγεὶς ὑπέστρεψεν εἰς Βαβυλῶνα, καὶ ἀπέθανεν. I. Ol. LXXV.

Περσῶν δὲ ἐβασίλευσεν ΣΟΓΔΙΑΝΟΣ ἔτη ζ. ὁμοῦ ͵ΑΡΔ.

Α. ΥΠ. ΛΕΝΑΤΟΥ, καὶ ΠΟΥΒΛΙΚΙΟΥ. I. Ol. LXXVI.

Β. ΥΠ. ΡΟΥΤΙΛΙΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΣΤΡΟΥΚΤΟΥ. II.

ϘΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Γ. ΥΠ. ΝΑΥΤΙΟΥ, καὶ ΠΟΥΒΛΙΚΟΛΑ. III.

Δ. ΥΠ. ΜΑΛΛΙΟΥ, καὶ ΦΟΥΡΙΟΥ. IV.

Ε. ΥΠ. ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΙΟΥΛΙΟΥ. I. Ol. LXXVII.

ς. ΥΠ. ΠΙΝΑΡΙΟΥ, καὶ ΦΟΥΣΟΥ. II.

ϘΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ζ. ΥΠ. ΣΑΒΙΝΟΥ, καὶ ΚΑΠΕΤΩΛΙΝΟΥ. III.

Περσῶν δέκατος ἐβασίλευσεν ΑΡΤΑΞΕΡΞΗΣ ὁ Μνήμων υἱὸς Δαρείου καὶ Παρυσάτιδος ἔτη μ. ὁλοῦ ͵ΑΡΜΔ.

Α. ΥΠ. ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΤΟ Γ, καὶ ΒΑΛΕΡΙΟΥ. IV.

Β. ΥΠ. ΚΕΛΕΜΟΝΤΑΝΟΥ, καὶ ΠΡΙΣΚΟΥ. I. Ol. LXXVIII.

Ευριπίδης πλουτεῖ, καὶ Σοφοκλῆς ἐν Αθήναις.

Γ. ΥΠ. ΚΕΛΕΜΟΝΤΑΝΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΠΡΙΣΚΟΥ ΤΟ Β. II.

ϘΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Δ. ΥΠ. ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΤΟ Δ, καὶ ΒΙΒΟΥΛΑΝΟΥ. III.

Ε. ΥΠ. ΡΕΓΙΛΛΙΑΝΟΥ, καὶ ΦΟΥΣΚΟΥ.

ς. ΥΠ. ΠΡΙΣΚΟΥ, καὶ ΦΛΑΒΟΥ. IV.

Ζ. ΥΠ. ΤΡΙΚΕΠΙΤΙΝΟΥ, καὶ ΒΕΤΟΥΡΙΝΟΥ. IV. Ol. LXXIX.

Ϙς ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Η. ΥΠ. ΓΑΛΛΟΥ, καὶ ΚΑΜΕΡΙΝΟΥ. I. Ol. LXXX.

Θ. ΥΠ. ΠΟΒΛΙΚΟΛΑ ΤΟ Β, καὶ ΣΑΒΙΝΟΥ. II.

Ι. ΥΠ. ΒΙΒΟΥΛΙΝΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΜΑΛΟΓΕΝΝΗΣΙΟΥ. III.

Ισοκράτης ὁ ῥήτωρ ἐγνωρίζετο.

ΙΑ. ΝΑΥΤΙΟΥ, καὶ ΑΤΡΑΤΙΝΟΥ. IIII.

Αθηναῖοι ἤρξαντο στοιχείοις κδ χρῆσθαι πρότερον ις χρώμενοι.

ΙΒ. ΥΠ. ΠΟΥΒΛΙΛΙΟΥ, καὶ ΙΛΑΡΙΑΝΟΥ. I. Ol. LXXXI.

ΙΓ. ΥΠ. ΜΑΞΙΜΟΥ, καὶ ΒΕΡΓΙΝΙΟΥ. II.

ΙΔ. ΥΠ. ΡΟΓΟΥ, καὶ ΒΕΤΟΥΡΙΟΥ. III.

ΙΕ. ΥΠ. ΚΑΠΕΤΟΛΙΝΟΥ, καὶ ΟΥΑΡΟΥ. IV.

Πέμπτος ἀρχιερεὺς Ιωνναῖος υἱὸς Ιωδαὲ ἔτη λβ. ὁμοῦ ϛιδ.

ϞΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙϚ. ΥΠ. ΦΗΣΤΟΥ, καὶ ΚΥΝΤΙΛΛΟΥ. I. Ol. LXXXII.

ΙΖ. ΥΠ. ΛΕΝΑΤΟΥ, καὶ ΚΑΠΕΤΟΛΙΝΟΥ ΤΟ Β. II.

ΙΗ. ΥΠ. ΒΑΡΒΑΤΟΥ, καὶ ΠΟΤΙΤΟΥ. II. Ol. LXXXIII.

ΙΘ. ΥΠ. ΑΡΜΕΝΙΟΥ, καὶ ΤΡΙΚΟΣΤΟΥ. III.

ϞΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Κ. ΥΠ. ΜΑΚΡΙΝΟΥ, καὶ ΙΟΥΛΙΟΥ. IV.

ΚΑ. ΥΠ. ΦΟΥΡΙΟΥ, καὶ ΚΑΠΕΤΩΛΙΝΟΥ ΤΟ Γ. I. Ol. LXXXIV.

Ευδοξος ἀστρολόγος ἐγνωρίζετο.

ΚΒ. ΥΠ. ΓΕΝΟΥΚΙΟΥ, καὶ ΚΟΥΡΤΙΟΥ. II.

Γαλάται (οἱ) καὶ Κελτοὶ Ρώμης ἐκράτησαν πλὴν τοῦ Καπιτωλίου.

ΚΓ. ΥΠ. ΜΑΚΡΙΝΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΚΑΠΕΤΩΛΙΝΟΥ ΤΟ Δ. IV.

Πλάτων φιλόσοφος ἤκμαζεν.

Ρ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΔ. ΥΠ. ΒΙΒΟΥΛΑΝΟΥ, καὶ ΕΛΟΥΑ. I. Ol. LXXXV.

ΚΕ. ΥΠ. ΓΑΚΕΛΛΟΥ, καὶ ΚΡΑΣΣΟΥ. II.

ΚϚ. ΥΠ. ΜΑΚΡΙΝΟΥ ΤΟ Γ, καὶ ΛΕΝΑΤΟΥ. III.

ΚΖ. ΥΠ. ΜΑΛΛΙΟΥ, καὶ ΚΑΠΕΤΩΛΙΝΟΥ ΤΟ Ε. IV.

ΡΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΗ. ΥΠ. ΜΑΚΡΙΝΟΥ ΤΟ Δ, καὶ ΦΙΔΕΝΑΤΟΥ. II. Ol. LXXXVI.

ΚΘ. ΥΠ. ΜΑΛΟΓΕΝΝΗΣΙΟΥ, καὶ ΚΡΑΣΣΟΥ. III.

Λ. ΥΠ. ΙΟΥΛΙΟΥ καὶ ΒΕΡΓΙΝΙΟΥ. IV.

ΛΑ. ΥΠ. ΚΑΠΕΤΩΛΙΝΟΥ ΤΟ Ϛ, καὶ ΚΑΜΕΡΙΝΟΥ. I. Ol. LXXXVII.

ΡΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΛΒ. ΥΠ. ΠΟΙΝΟΥ, καὶ ΜΕΛΙΤΩΝΟΣ. IV.

Καμπανῶν ἔθνος ἐν Ιταλίᾳ συνέστη. IV. Ol. LXXXV.

ΛΓ. ΥΠ. ΚΡΑΣΣΟΥ, καὶ ΤΟΥΛΛΙΟΥ. I. Ol. LXXXVIII.

ΛΔ. ΥΠ. ΤΡΙΚΙΠΙΤΙΝΟΥ, καὶ ΦΙΔΕΝΑΤΟΥ ΤΟ Β. II.

ΛΕ. ΥΠ. ΚΟΣΣΟΥ, καὶ ΠΟΙΝΟΥ ΤΟ Β. III.

Ισοκράτης ὁ Ρήτωρ ἐγνωρίζετο.

ΡΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΛϚ. ΥΠ. ΑΧΙΛΛΑ, καὶ ΜΟΥΓΙΛΑΝΟΥ. IV.

ΛΖ. ΥΠ. ΑΤΡΑΤΙΝΟΥ, καὶ ΒΙΒΟΥΛΑΝΟΥ. IV. Ol. LXXXIX.

Πλάτων καὶ Ξενοφῶν, καὶ ἄλλοι Σωκρατικοὶ ἐγνωρίζοντο.

ΛΗ. ΥΠ. ΚΑΠΕΤΟΛΙΝΟΥ ΤΟ Ζ, καὶ ΒΙΒΟΥΛΑΝΟΥ ΤΟ Β. II. Ol. XC.

ΛΘ. ΥΠ. ΜΟΥΓΙΛΑΝΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΡΟΥΤΙΛΙΟΥ. IV. Ol. XCII.

ΡΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Μ. ΥΠ. ΑΙΜΙΛΙΟΥ, καὶ ΡΟΥΣΤΙΚΟΥ.

Ξενοφῶν Ορζυλάς, καὶ Κτησίας ἐγνωρίζοντο. Καὶ Σωκράτης φιλόσοφος ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ πιὼν τὸ κώνειον ἀπέθανεν ζήσας ἔτη Ϟ.

Περσῶν ἐβασίλευσεν ΑΡΤΑΞΕΡΞΗΣ, ὁ καὶ ΩΧΟΣ, ἔτη κζ. ὁμοῦ ͵ΕΡΟΑ.

Α. ΥΠ. ΚΑΣΣΟΥ, καὶ ΜΟΥΔΙΛΛΙΝΟΥ. I. Ol. XCIII.

Β. ΥΠ. ΦΛΑΒΟΥ, καὶ ΚΑΜΕΡΙΝΟΥ.

Γ. ΥΠ. ΠΟΤΙΤΟΥ, καὶ ΚΑΠΕΤΩΛΙΝΟΥ. I. Ol. XCVII.

Δημόκριτος πλούσιος ζήσας ἔτη ϛ.

ΡΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Δ. ΥΠ. ΓΕΝΟΥΚΙΟΥ, καὶ ΚΟΥΒΙΟΥ. I. Ol. CIV.

Ε. ΥΠ. ΜΑΜΕΡΤΙΝΟΥ, καὶ ΛΑΤΕΡΑΝΟΥ.

Διογένης Ικεσίου ὁ Κυνικὸς ἐγνωρίζετο.

ϛ. ΥΠ. ΠΕΤΙΤΟΥ, καὶ ΓΑΛΒΑ. II.

Σκιπίων Ἀφρικανὸς Ρωμαίων Δικτάτωρ πορθήσας τὴν Καρχηδόνα Ἀφρικὴν μετωνόμαζεν.

Ζ. ΥΠ. ΜΑΜΕΡΤΙΝΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΣΥΛΛΑ.

Σεισμοῦ γινομένου ἐν Ἀχαΐᾳ, Ἑλίκη καὶ Βοῦρα κατεπόθησαν. ὧν καὶ θάλασσαι ἀχεῖ- I. Ol. C.
νων ἴχνη φαίνονται πλεόνων ἀπὸ Κορίνθου εἰς Πάτρας ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ μέρη.

Εὔδοξος ἀστρολόγος ἐγνωρίζετο. Ἐκλ. ἀρχιερεὺς Ιαδδοῦς ἔτη κ. ὁμοῦ ΡΓΔ.

ΡϚ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Η. ΥΠ. ΑΛΛΟΥ, καὶ ΓΕΝΟΥΚΙΟΥ. IIII.

Θ. ΥΠ. ΣΤΟΛΩΝΟΣ, καὶ ΡΕΤΙΝΟΥ. I. Ol. CV.

Ι. ΥΠ. ΛΙΒΩΝΟΣ, καὶ ΛΕΝΑΤΟΥ. II. III.

ΙΑ. ΥΠ. ΑΜΒΟΥΣΤΟΥ, καὶ ΠΡΟΚΟΥΛΟΥ. IIII.

Ισοκράτης ὁ ῥήτωρ ἐγνωρίζετο.

ΡΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΒ. ΥΠ. ΡΟΥΣΤΙΚΙΟΥ, καὶ ΚΑΡΕΤΩΛΙΝΟΥ. I. Ol. CVI.

ΙΓ. ΥΠ. ΑΜΒΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΛΕΝΑΤΟΥ. II.

ΙΔ. ΥΠ. ΠΟΤΙΤΟΥ, καὶ ΠΟΒΛΙΚΟΛΑ. III.

ΙΕ. ΥΠ. ΡΟΥΣΤΙΚΙΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΡΟΙΝΟΥ. III. Ol. CVII.

ΡΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙϚ. ΥΠ. ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ, καὶ ΛΕΝΑΤΟΥ. IIII.

ΙΖ. ΥΠ. ΚΑΜΙΛΛΟΥ, καὶ ΚΡΑΣΣΟΥ. I. Ol. CVIII.

Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ ἐγνωρίζετο.

ΙΗ. ΥΠ. ΚΟΡΒΙΝΟΥ, καὶ ΛΕΝΑΤΟΥ ΤΟ Β. II.

ΙΘ. ΥΠ. ΒΕΝΩΚΟΣ, καὶ ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΥ. III.

ΡΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Κ. ΥΠ. ΚΟΡΒΙΝΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΛΙΒΩΝΟΣ. IIII.

ΚΑ. ΥΠ. ΒΟΥΛΣΩΝΟΣ, καὶ ΚΑΜΕΡΙΝΟΥ. I. Ol. CIX.

ΚΒ. ΥΠ. ΡΟΥΤΙΛΙΟΥ, καὶ ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΥ. II.

ΚΓ. ΥΠ. ΚΟΡΒΙΝΟΥ, ΤΟ Γ, καὶ ΚΟΣΚΟΥ. III.

ΡΙ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΔ. ΥΠ. ΑΛΛΟΥ, καὶ ΡΟΥΤΙΛΙΟΥ, ΤΟ Β. IIII.

ΚΕ. ΥΠ. ΒΕΝΩΚΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΜΑΜΕΡΤΙΝΟΥ. I. Ol. CX.

ΚϚ. ΥΠ. ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΥ ΤΟ Γ, καὶ ΜΟΥΣΩΝΟΣ. II.

Πλάτων, καὶ Αἰσχύλος, καὶ Ἀριστοφάνης κωμῳδοποιοὶ ἐγνωρίζοντο, καὶ Δημοσθένης.

ΚΖ. ΥΠ. ΜΑΜΕΡΤΙΝΟΥ, καὶ ΣΙΛΩΝΟΣ. III.

ΡΙΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ἀρταξέρξης Βασιλεὺς Περσῶν κατελθὼν εἰς Αἴγυπτον ἐπολιόρκησεν αὐτήν. Τότε καταπτοηθεὶς ὁ Νεκτάναβος Βασιλεὺς πλουτηρὸς Αἰγύπτου Φαραὼ κεκλημένος, μαθὼν ὅτι ἔπαυσεν ὁ θεὸς τὴν δυναστείαν τῶν Αἰγυπτίων, ξυράμενος τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, καὶ ἀλλοιώσας ἑαυτὸν ἑτέρῳ σχήματι, ἔφυγεν διὰ τοῦ Πηλουσίου, καταλιπὼν τὸ ἴδιον Βασίλειον, καὶ εἰς τὴν Πέλλην τῆς Μακεδονίας διέτριβεν, ὅπως ἐτυράννησεν Φίλιππος ὁ Μακεδὼν Βασιλεύς.

Ἐβδομος ἀρχιερεὺς Ονείας υἱὸς Ιαδδοῦ ἔτη κα. ὁμοῦ ΣΙΕ.

ιβ ἐβασίλευσεν ἐν Πέρσαις ΑΡΣΙΟΧΟΣ ἔτη δ. ὁμοῦ ΕΡΟΕ.

Α. ΥΠ. ΚΑΜΙΛΛΟΥ, καὶ ΜΙΝΙΟΥ. IIII.

Β. ΥΠ. ΦΙΣΤΟΥ, καὶ ΛΟΓΓΟΥ. I. Ol. CXI.

Γ. ΥΠ. ΚΡΑΣΣΟΥ, καὶ ΔΟΥΛΙΟΥ. II.

Δ. ΥΠ. ΡΙΓΟΥΛΟΥ, καὶ ΚΟΡΒΙΝΟΥ. III.

ΡΙΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ιγ ἐβασίλευσεν ΔΑΡΕΙΟΣ, ὁ καὶ [Ἀλέξανδρος] ΑΡΣΑΚΗΣ ἔτη ϛ. ὁμοῦ ΕΡΓΑ.

Α. ΥΠ. ΑΛΒΙΝΟΥ, καὶ ΓΑΛΒΙΝΟΥ. IIII.

Β. ΥΠ. ΑΛΒΙΝΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΚΟΣΣΟΥ. I. Ol. CXII.

Γ. ΥΠ. ΡΟΤΙΤΟΥ, καὶ ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ. II.

Δ. ΥΠ. ΒΡΑΣΣΟΥ, καὶ ΒΕΝΩΚΟΣ. III.

ΡΙΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ε. ΥΠ. ΜΑΜΕΡΤΙΝΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΔΕΚΙΑΝΟΥ. IIII.

ϛ. ΥΠ. ΒΕΝΩΚΟΣ ΤΟ Γ, καὶ ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ. I. Ol. CXIII.

Κατίσχει Βαβυλῶνα Ἀλέξανδρος, καὶ ἡ Περσῶν Βασιλεία καταλύθη διαμείνασα III. Ol. CXII.
ἔτη σμς ἀπὸ πρώτου ἔτους Κύρου, ἕως τοῦ παρόντος ἕκτου ἔτους Δαρείου τοῦ Ἀρσάμου.

Ἀλέξανδρος λβ' ἔτος ἄγων ἀναιρεθεὶς φαρμάκῳ τελευτᾷ ἐν Βαβυλῶνι. III. Ol. CXIII.

Αἰγύπτου πρῶτος ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ Λάγου καὶ Ἀρσινόης υἱὸς ἔτη μ. ὁμοῦ ,ΕΣΚΑ.

Α. ΥΠ. ΛΕΝΤΟΥΛΟΥ, καὶ ΣΙΛΩΝΟΣ. II.

Β. ΥΠ. ΛΙΒΩΝΟΣ, καὶ ΚΟΥΡΣΩΡΟΣ. III.

ΡΙΔ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Γ. ΥΠ. ΚΑΜΙΛΛΟΥ, καὶ ΒΡΟΥΤΟΥ. IIII.

Γαπίνιος Κύρσωρ αὐτογραφεὺς κατέστη. Δροῦσος στρατηγὸς ἱππέων.

Κάμιλλος ὕπατος τὸν ἴδιον υἱὸν ἐπελέκισεν παρὰ γνώμην αὐτοῦ συμβαλόντα πόλεμον, καὶ νικήσαντα.

Δ. ΥΠ. ΛΟΓΓΟΥ, καὶ ΚΕΡΑΤΑΝΟΥ. II. Ol. CXIIII.

Ε. ΥΠ. ΚΟΥΡΣΩΡΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΣΥΛΛΟΥ. III.

Ϛ. ΥΠ. ΓΑΛΒΙΝΟΥ, καὶ ΒΑΛΒΙΝΟΥ. IIII.

ΡΙΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ζ. ΥΠ. ΚΟΥΡΣΩΡΟΣ ΤΟ Γ, καὶ ΣΙΛΩΝΟΣ. I. Ol. CXV.

Η. ΥΠ. ΠΑΠΙΝΙΟΥ, καὶ ΚΕΡΑΤΑΝΟΥ. II.

Θ. ΥΠ. ΒΕΝΩΚΟΣ, καὶ ΦΛΑΚΚΟΥ. III.

Ι. ΥΠ. ΒΑΡΒΟΥΛΟΥ, καὶ ΒΟΥΒΟΥΛΚΟΥ. IIII.

ΡΙϚ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΑ. ΥΠ. ΡΟΥΤΙΛΙΟΥ, καὶ ΛΕΝΑΤΟΥ. I. Ol. CXVI.

Ὄγδοος ἀρχιερεὺς ἐν Ἱερουσαλὴμ Ἐλεάζαρος ἔτη κ. ὁμοῦ σλ.

ΙΒ. ΥΠ. ΚΟΥΡΣΩΡΟΣ ΤΟ Δ, καὶ ΛΕΝΑΤΟΥ ΤΟ Β. II.

ΙΓ. ΥΠ. ΚΟΥΡΣΩΡΟΣ ΤΟ Ε, καὶ ΒΟΥΒΟΥΛΚΟΥ ΤΟ Β. IIII.

ΙΔ. . . . .

ΡΙΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΕ. ΥΠ. ΜΑΞΙΜΟΥ, καὶ ΜΟΥΣΩΝΟΣ. I. Ol. CXVII.

ΙϚ. ΥΠ. ΒΟΥΒΟΥΛΚΟΥ ΤΟ Δ, καὶ ΒΑΡΒΟΥΛΟΥ. II.

ΙΖ. ΥΠ. ΡΟΥΛΛΟΥ, καὶ ΡΟΥΤΙΛΙΟΥ. III.

Ἀπὸ τούτων τῶν ὑπάτων ψηφίζονται τὰ ἔτη τῶν Συρομακεδόνων, ἤγουν καὶ Ἀπαμέων εἰς τὸ Πασχάλιον. I. Ol. CXVII.

Ἐπὶ τῶν προκειμένων ὑπάτων γέγονε Μάγιστρος Βοῦβλος.

ΙΗ. ΥΠ. ΜΟΥΣΩΝΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΡΟΥΛΛΟΥ ΤΟ Β. I. Ol. CXVIII.

ΡΙΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΘ. ΥΠ. ΑΠΙΟΥ, καὶ ΒΙΟΛΕΝΤΟΣ. II.

Κ. ΥΠ. ΡΕΜΟΛΟΥ, καὶ ΑΛΒΙΝΟΥ. III.

ΚΑ. ΥΠ. ΜΕΤΕΛΛΟΥ, καὶ ΜΙΝΟΥΚΙΟΥ. IIII.

ΚΒ. ΥΠ. ΣΕΜΠΡΩΝΙΟΥ, καὶ ΦΑΒΕΡΙΟΥ. I. Ol. CXIX.

ΡΙΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΓ. ΥΠ. ΛΕΝΤΟΥΛΟΥ, καὶ ΑΒΕΝΤΗΣΙΟΥ. II.

ΚΔ. ΥΠ. ΛΕΝΤΩΝΙΟΥ, καὶ ΑΙΜΙΛΙΟΥ. III.

ΚΕ. ΥΠ. ΚΟΡΒΙΝΟΥ, καὶ ΠΑΝΣΑ. I. Ol. CXX.

ΚϚ. ΥΠ. ΠΕΤΙΤΟΥ, καὶ ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΥ. II.

ΡΚ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΖ. ΥΠ. ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ, καὶ ΜΑΞΙΜΟΥ. III.

ΚΗ. ΥΠ. ΡΟΥΛΛΟΥ, ΤΟ Γ, καὶ ΜΟΥΣΩΝΟΣ ΤΟ Γ. IIII.

Μένανδρος ὁ Κωμικὸς τελευτᾷ.

ΚΘ. ΥΠ. ΚΛΑΥΔΙΟΥ, καὶ ΒΙΟΛΕΝΤΟΣ. I. Ol. CXXI.

Λ. ΥΠ. ΡΟΥΛΛΟΥ ΤΟ Δ, καὶ ΜΟΥΣΩΝΟΣ ΤΟ Δ. II.

ΡΚΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΛΑ. ΥΠ. ΚΛΑΥΔΙΟΥ, καὶ ΒΙΟΛΕΝΤΟΣ ΤΟ Β.

ΛΒ. ΥΠ. ΡΟΥΛΛΟΥ ΤΟ Ε, καὶ ΜΟΥΣΩΝΟΣ ΤΟ Ε.

ΛΓ. ΥΠ. ΜΕΤΕΛΛΟΥ, καὶ ΡΙΓΟΥΛΟΥ. III. Ol. CXXI.

ΛΔ. ΥΠ. ΚΟΥΡΣΩΡΟΣ, καὶ ΜΑΞΙΜΟΥ. IIII. Ol. CXXI.

ΡΚΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΛΕ. ΥΠ. ΜΑΞΙΜΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΓΡΑΚΧΟΥ. I. Ol. CXXII.

ΛϚ. ΥΠ. ΜΕΤΕΛΛΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΒΟΥΛΒΟΥ. II.

ΛΖ. ΥΠ. ΜΑΞΙΜΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΜΟΥΣΩΝΟΣ ΤΟ Ϛ.

ΛΗ. ΥΠ. ΚΡΕΜΟΛΟΥ, καὶ ΑΛΒΙΝΟΥ. I. Ol. CXXIII.

ΡΚΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΛΘ. ΥΠ. ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ, καὶ ΡΟΥΤΙΛΙΟΥ. II.
Μ. ΥΠ. ΠΟΤΙΤΟΥ, καὶ ΠΕΤΙΤΟΥ. III.

Δέκατος ἀρχιερεὺς Ονίας Σίμωνος υἱὸς ἔτη λβ. ὁμοῦ σοβ.

Αἰγύπτου δεύτερος βασιλεὺς ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ Βερενίκης. καὶ Πτολεμαίου τοῦ Σωτῆρος υἱὸς ἔτη λη. ὁμοῦ ,ΕΣΝΘ.

Α. ΥΠ. ΛΕΠΙΔΟΥ, καὶ ΚΕΚΙΝΝΑ. IV.
Β. ΥΠ. ΤΑΚΙΤΟΥ, καὶ ΔΕΝΤΟΝΟΣ. I. *Ol.* CXXIV.

Πτολεμαῖος ὁ Φιλάδελφος τοὺς κατ᾽ Αἴγυπτον αἰχμαλώτους Ιουδαίους ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ γενομένους ἐλευθέρους ἀνῆκεν, ἀναθήματά τε βασιλικὰ ἐν Ιεροσολύμοις Ονίᾳ Σίμωνι τῷ ἀρχιερεῖ ἀδελφῷ Ελεαζάρου διαπεμψάμενος τὰς Ιουδαίων γραφὰς ἐκ τῆς Εβραΐων φωνῆς εἰς Ελλάδα μεταβληθῆναι ἐσπούδασε διὰ τῶν ἑβδομήκοντα δύο παρ᾽ Εβραίοις σοφῶν ἐν Φάρῳ τῇ νήσῳ Πρωτέως ἐν οβ οἴκοις αὐτοὺς ἀποκλείσας, καὶ ἐν ταῖς κατὰ τὴν Αλεξάνδρειαν κατασκευασθείσαις αὐτῷ βιβλιοθήκαις ἀπέθετο μετὰ καὶ ἄλλων πλείστων, ἀπὸ ἑκάστης πόλεως φορολογήσας, παντοίων βιβλίων. Θεασάμενος δὲ καὶ ἀπὸ Ιεροσολύμων κομισθείσας βίβλους χρυσοῖς γράμμασι γεγραμμένας, ἐθαύμαζεν. καὶ μεταγραφῆναι ποιήσας μετέπεμψεν σὺν δώροις. Ερμηνεύθησαν δὲ αἱ βίβλοι ἐν Φάρῳ τῇ νήσῳ ἐν οβ ἡμέραις. καὶ ἐθαυμάσθη, ὅτι χωρισθέντες ἀλλήλων οἱ οβ, καὶ ἑρμηνεύσαντες τὰς γραφάς, εἰσελθόντες παρὰ Πτολεμαίῳ συνέβαλον, καὶ εὗρεν ὡσαύτως ἔχειν. ὁ δὲ θεὸς ἐδοξάσθη, αἱ δὲ γραφαὶ ὄντως θεῖαι ἐγνώσθησαν, τῶν πάντων ὡσαύτως ἑρμηνευσάντων, ὡς καὶ τὰ παρόντα ἔθνη γνῶναι, ὅτι κατ᾽ ἐπίπνοιαν τοῦ θεοῦ εἰσὶν ἑρμηνευθεῖσαι αἱ γραφαὶ ἐν οβ ἡμέραις ἐν Φάρῳ τῇ νήσῳ.

ΡΚΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Γ. ΥΠ. ΔΟΛΑΒΕΛΛΑ, καὶ ΜΑΞΙΜΟΥ. II.
Δ. ΥΠ. ΛΟΥΚΙΟΥ, καὶ ΠΑΠΠΟΥ. III.
Ε. ΥΠ. ΒΑΡΒΟΥΛΟΥ, καὶ ΦΙΛΙΠΠΟΥ. IIII.
Ϛ. ΥΠ. ΛΕΒΙΤΝΟΥ, καὶ ΚΟΥΡΟΥΓΚΑΝΙΟΥ. I. *Ol.* CXXV.

ΡΚΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ζ. ΥΠ. ΚΕΒΕΡΙΩΝΟΣ, καὶ ΜΟΥΡΩΝΟΣ. II.
Η. ΥΠ. ΛΟΥΣΚΙΝΟΥ, καὶ ΠΑΠΠΟΥ ΤΟ Β. III.
Θ. ΥΠ. ΡΟΥΦΙΝΟΥ, καὶ ΒΟΥΒΟΥΛΚΟΥ. IIII.
Ι. ΥΠ. ΤΟΡΓΙΤΟΥ, καὶ ΚΛΕΡΥΙΝΟΥ. I. *Ol.* CXXVI.

ΡΚϚ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΑ. ΥΠ. ΒΕΝΑΚΟΥ, καὶ ΛΕΝΤΟΥΛΟΥ. II.
ΙΒ. ΥΠ. ΒΕΝΑΚΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΜΕΡΕΝΔΟΥ. III.
ΙΓ. ΥΠ. ΛΙΚΙΝΙΟΥ, καὶ ΚΑΜΒΙΟΥ. IIII.

Επὶ τούτων τῶν ὑπάτων ἀργυροῦν νόμισμα πρῶτον ἐν Ρώμῃ ἐκόπη.

ΙΔ. ΥΠ. ΚΟΥΡΣΟΡΟΣ, καὶ ΜΑΞΙΜΟΥ. I. *Ol.* CXXVII.

ΡΚΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΕ. ΥΠ. ΚΛΑΥΔΙΟΥ, καὶ ΚΛΕΥΙΝΑΤΟΥ. II.
ΙϚ. ΥΠ. ΓΑΛΛΟΥ, καὶ ΠΙΚΤΟΡΟΣ. IIII.
ΙΖ. ΥΠ. ΣΕΜΠΡΩΝΙΟΥ, καὶ ΡΟΥΦΟΥ. I. *Ol.* CXXVIII.
ΙΗ. ΥΠ. ΡΗΓΟΥΛΟΥ, καὶ ΛΕΙΒΩΝΟΣ. II.

ΡΚΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΘ. ΥΠ. ΦΑΒΙΟΥ ΠΙΚΤΩΡΟΣ, καὶ ΓΕΤΑ. III.
Κ. ΥΠ. ΜΑΞΙΜΟΥ, καὶ ΒΙΤΟΥΛΟΥ. IIII.
ΚΑ. ΥΠ. ΘΑΥΓΑΤΟΥ, καὶ ΦΛΑΚΚΟΥ. I. *Ol.* CXXIX.

Νικομήδης Βιθυνῶν βασιλεὺς Αστάκειαν ἐπικτίσας Νικομήδειαν ὠνόμασε.

ΚΒ. ΥΠ. ΜΑΞΙΜΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΚΡΑΣΣΟΥ. II.

ΡΚΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΓ. ΥΠ. ΑΛΒΙΝΟΥ, καὶ ΒΙΤΟΥΛΛΟΥ. III.
ΚΔ. ΥΠ. ΦΛΑΚΚΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΚΡΑΣΣΟΥ ΤΟ Β. IIII.
ΚΕ. ΥΠ. ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ, καὶ ΔΟΥΛΙΟΥ. I. *Olymp.* CXXX.
ΚϚ. ΥΠ. ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΦΛΩΡΟΥ. II.

ΡΛ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΖ. ΥΠ. ΚΑΤΑΚΕΝΟΥ, καὶ ΠΑΤΕΡΚΥΛΟΥ. III.
ΚΗ. ΥΠ. ΡΙΓΟΥΛΟΥ, καὶ ΒΛΕΣΟΥ. IIII.
ΚΘ. ΥΠ. ΒΟΥΛΣΩΝΟΣ, καὶ ΔΕΚΙΟΥ. I. *Ol.* CXXXI.
Λ. ΥΠ. ΓΕΤΙΝΟΥ, καὶ ΠΑΥΛΟΥ. II.

ΡΛΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΛΔ. ΥΠ. ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ, καὶ ΚΑΤΑΚΙΩΝΟΣ. III.

ΛΒ. ΥΠ. ΚΑΠΙΤΩΝΟΣ, καὶ ΒΛΕΣΟΥ ΤΟ Β. IIII.

Ἰουδαίων ια ἀρχιερεὺς Μανασσῆς ἔτη κϛ. ὁμοῦ ͵ϛῃ.

ΛΓ. ΥΠ. ΚΟΤΤΑ, καὶ ΓΕΜΙΝΟΥ. I. Ol. CXXXII.

ΛΔ. ΥΠ. ΜΕΤΕΛΛΟΥ, καὶ ΠΑΠΠΟΥ. II.

ΡΛΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΛΕ. ΥΠ. ΡΙΓΟΥΛΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΒΟΥΛΣΩΝΟΣ. III.

Λϛ. ΥΠ. ΠΟΥΛΧΡΟΥ, καὶ ΠΟΥΛΧΡΟΥ. IIII.

ΛΖ. ΥΠ. ΚΟΤΤΑ ΤΟ Β, καὶ ΓΕΜΙΝΟΥ ΤΟ Β. I. Ol. CXXXIII.

ΛΗ. ΥΠ. ΜΕΤΕΛΛΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΒΟΥΤΕΩΝΟΣ. II.

Αἰγύπτου τρίτος ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ, ὁ καὶ ΤΡΥΦΩΝ, ἔτη κϛ. ὁμοῦ ͵ΕΣΠΕ.

ΡΛΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Α. ΥΠ. ΚΡΑΣΣΟΥ, καὶ ΛΙΚΙΝΝΙΟΥ. III.

Β. ΥΠ. ΒΟΥΤΕΩΝΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΒΟΥΛΒΟΥ. IV.

Γ. ΥΠ. ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΥ, καὶ ΒΛΕΣΟΥ. I. Ol. CXXXIV.

Δ. ΥΠ. ΦΟΥΝΔΟΥΛΟΥ, καὶ ΓΑΛΛΟΥ. II.

ΡΛΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ε. ΥΠ. ΚΑΤΟΥΛΛΟΥ, καὶ ΑΛΒΙΝΟΥ. III.

Σέλευκος Καλλίνικος ἐν Μεσοποταμίᾳ Καλλινικόπολιν κτίζει.

ϛ. ΥΠ. ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΥ, καὶ ΚΑΤΩΝΟΣ. IIII.

Ζ. ΥΠ. ΚΕΝΤΩΝΟΣ, καὶ ΤΟΥΔΙΝΑΤΟΥ. I. Ol. CXXXV.

Η. ΥΠ. ΤΟΓΚΙΝΟΥ, καὶ ΦΑΛΚΩΝΟΣ. II.

ΡΛΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Θ. ΥΠ. ΓΡΑΚΧΟΥ, καὶ ΦΑΛΚΟΥ. III.

Ι. ΥΠ. ΚΛΑΥΔΙΟΥ, καὶ ΟΥΑΡΟΥ. I. Ol. CXXXVI.

ΙΑ. ΥΠ. ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΒΟΥΛΒΟΥ. II.

ΙΒ. ΥΠ. ΑΛΒΙΝΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΡΟΓΟΥ. III.

ΡΛϛ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΓ. ΥΠ. ΜΑΞΙΜΟΥ, καὶ ΜΑΛΧΩΝΟΣ. IIII.

ΙΔ. ΥΠ. ΛΕΠΙΔΟΥ, καὶ ΒΑΛΒΟΥΛΟΥ. I. Ol. CXXXVII.

ΙΕ. ΥΠ. ΜΑΤΩΝΟΣ, καὶ ΜΑΣΩΝΟΣ. II.

Ιϛ. ΥΠ. ΒΑΛΛΙΟΛΟΥ, καὶ ΓΕΡΟΥ. III.

ΡΛΖ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΖ. ΥΠ. ΑΛΒΙΝΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΚΕΝΤΟΥΜΑΛΟΥ. IV.

ΙΗ. ΥΠ. ΓΟΥΡΓΑ, καὶ ΜΑΞΙΜΟΥ. I. Ol. CXXXVIII.

ΙΘ. ΥΠ. ΦΛΑΚΟΥ, καὶ ΡΙΓΟΥΛΟΥ. II.

Κ. ΥΠ. ΜΑΞΙΜΟΥ, καὶ ΑΡΟΥΣΤΙΟΥ. III.

ΡΛΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΑ. ΥΠ. ΓΑΠΠΟΥ, καὶ ΡΙΓΟΥΛΟΥ ΤΟ Β. IV.

ΚΒ. ΥΠ. ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΥ, καὶ ΠΑΠΠΟΥ ΤΟ Β. I. Ol. CXXXIX.

Αἱ παρθένοι ἐν Ῥώμῃ [φθορᾶς] ἁλοῦσαι κατωρύγησαν.
Καρία, καὶ Ῥόδος ἐσείσθη, ὡς τὸν Κολοσσὸν ἐν Ῥόδῳ πεσεῖν.
Ἡ δευτέρα τῶν Μακκαβαίων βίβλος ἤρξατο συγγράφεσθαι.

ΚΓ. ΥΠ. ΦΛΑΜΙΝΙΝΟΥ, καὶ ΦΙΛΟΥ. II.

Ἐρατοσθένης ἐγνωρίζετο.

ΚΔ. ΥΠ. ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ, καὶ ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ. III.

ΡΛΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΕ. ΥΠ. ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΡΟΥΦΟΥ. IV.

Ἀρχιμήδης μηχανικὸς ἐγνωρίζετο.

Κϛ. ΥΠ. ΚΑΤΟΥΛΛΟΥ, καὶ ΦΙΛΩΝΟΣ. I. Ol. CXL.

Αἰγύπτου ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΦΙΛΟΠΑΤΩΡ, ὁ καὶ ΓΑΛΛΟΣ, Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, τοῦ καὶ Τρύφωνος υἱὸς ἔτη ιζ. ὁμοῦ ͵ΕΥΒ.

Λ. ΥΠ. ΠΑΥΛΟΥ, καὶ ΣΑΛΙΝΑΤΩΡΟΣ. II.

Ἰουδαίων ληφθέντων ὑπὸ τούτου τοῦ Πτολεμαίου, καὶ * πεντακισχιλίους ὁπλίτας ἀποβαλλομένων, καὶ αἰχμαλώτων ἀχθέντων ἐν Ἱερουσαλὴμ ἐκ προστάξεως αὐτοῦ Πτολεμαίου ἐλέφαντας πεντακοσίους, οὓς εἶχον ἐπιτηδείους [ἐν] λιβάνῳ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἐπότισαν, ὅπως ἅπαντας τοὺς Ἰουδαίους κοινῇ μοίρᾳ ἀπολέσωσιν. ἐλθούσης δὲ τῆς πρώτης ἡμέρας, καὶ προσδεξαμένων αὐτῶν, οἱ ἐλέφαντες εἰς τοὺς ἰδίους ἐνόπλους στρατιώτας τε καὶ δήμους

μυς ἐμπλήσαντες πολυτελέστατον αὐτῶν ὄχλον ἐν τῇ περιεχύσῃ αὐτοὺς μανίᾳ ἀπώλεσαν. Καὶ οὕτω διασωθέντες οἱ Ιουδαῖοι μετ' εὐχαριστίας ἐπανῆλθον εἰς τὰ ἴδια.

Β.	ΥΠ. ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ ΤΟ Γ, καὶ ΛΟΓΓΟΥ.	III.
	ΡΜ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.	
Γ.	ΥΠ. ΓΕΜΙΝΟΥ, καὶ ΦΛΑΜΙΝΙΟΥ.	IV.
Δ.	ΥΠ. ΠΑΥΛΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΒΑΡΩΝΟΣ.	I. Ol. CXLI.
Ε.	ΥΠ. ΦΑΒΙΟΥ ΜΑΞΙΜΟΥ, καὶ ΓΡΑΚΧΟΥ.	II.
Ϛ.	ΥΠ. ΦΑΒΙΟΥ ΜΑΞΙΜΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ ΤΟ Β.	III.
	ΡΜΑ.	
Ζ.	ΥΠ. ΜΑΞΙΜΟΥ, καὶ ΓΡΑΚΧΟΥ ΤΟ Β.	IV.
Η.	ΥΠ. ΠΟΥΛΧΡΟΥ, καὶ ΦΛΑΚΟΥ.	I. Ol. CXLII.
Θ.	ΥΠ. ΓΑΛΒΑ, καὶ ΚΕΝΤΟΥΜΑΛΟΥ.	II.
	Εἴδωλον τῆς Ῥέας μητρὸς θεῶν ἀπὸ Φρυγίας ἐν Ῥώμῃ ἀπηνέχθη.	I. Ol. CXLIV.
Ι.	ΥΠ. ΛΕΒΙΝΟΥ, καὶ ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ ΤΟ Γ.	III.
	ΡΜΒ.	
ΙΑ.	ΥΠ. ΦΑΒΙΟΥ, καὶ ΦΛΑΚΟΥ ΤΟ Β.	IIII.
ΙΒ.	ΥΠ. ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ ΤΟ Δ, καὶ ΚΡΙΣΠΙΝΟΥ.	I. Ol. CLXIII.
ΙΓ.	ΥΠ. ΝΕΡΩΝΟΣ, καὶ ΣΑΛΙΝΑΤΩΡΟΣ.	II.
ΙΔ.	ΥΠ. ΜΕΤΕΛΛΟΥ, καὶ ΦΙΛΩΝΟΣ.	III.
	ΡΜΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.	
ΙΕ.	ΥΠ. ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ, καὶ ΚΡΑΣΣΟΥ.	IV.
ΙϚ.	ΥΠ. ΚΕΘΗΓΟΥ, καὶ ΤΟΥΣΙΝΑΤΟΥ.	I. Ol. CXLIV.
	ιγ ἀρχιερεὺς ἐν Ιερουσαλὴμ Ονείας ἔτερος ἔτη κδ. ὁμοῦ τμδ.	
ΙΖ.	ΥΠ. ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΣΕΡΒΙΛΙΟΥ.	II.
	Αἰγύπτου ι ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΕΠΙΦΑΝΗΣ Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος, τοῦ καὶ Γάλλου, υἱὸς, ἔτη κδ.	ὁμοῦ ,ΕΤΚϚ.
Α.	ΥΠ. ΝΕΡΩΝΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΣΕΡΒΙΛΙΟΥ ΤΟ Β.	III.
	ΡΜΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.	
Β.	ΥΠ. ΛΕΝΤΟΥΛΟΥ, καὶ ΠΕΤΟΥ.	IIII.
Γ.	ΥΠ. ΓΑΛΒΑ ΤΟ Β, καὶ ΚΟΤΤΑ.	I. Ol. CLXV.
Δ.	ΥΠ. ΛΕΝΤΟΥΛΟΥ, ΤΟ Β, καὶ ΠΑΠΠΟΥΛΟΥ.	II.
Ε.	ΥΠ. ΦΛΑΜΙΝΙΝΟΥ, καὶ ΠΕΤΟΥ ΤΟ Β.	III.
	ΡΜΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.	
Ϛ.	ΥΠ. ΚΕΘΗΓΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΡΟΥΦΟΥ.	IV.
Ζ.	ΥΠ. ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ, καὶ ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ.	I. Ol. CXLVI.

Αντίοχος βασιλεὺς Συρίας φιλωθεὶς Πτολεμαίῳ τῷ Επιφανεῖ σπονδὰς πρὸς αὐτὸν ἐποιήσατο, καὶ Κλεοπάτραν τὴν αὐτοῦ θυγατέρα ἐκδίδωσι τῷ Πτολεμαίῳ εἰς γυναῖκα παραχωρήσας αὐτῷ φερνῆς ὀνόματι Συρίαν, καὶ Φοινίκην, καὶ Σαμάρειαν, καὶ Ιουδαίαν.

Η.	ΥΠ. ΦΙΣΤΟΥ, καὶ ΦΛΑΚΚΟΥ.	II.
Θ.	ΥΠ. ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ ΤΟ Γ, καὶ ΛΟΓΓΟΥ.	III.
	ΡΜϚ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.	
Ι.	ΥΠ. ΜΕΡΟΥΛΟΥ, καὶ ΕΡΜΟΥ.	IV.
ΙΑ.	ΥΠ. ΦΛΑΜΙΝΙΝΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΛΕΒΩΒΑΡΒΟΥ.	I. Ol. CXLVII.
ΙΒ.	ΥΠ. ΓΛΑΒΡΙΩΝΟΣ, καὶ ΝΑΣΙΚΟΥ.	II.
ΙΓ.	ΥΠ. ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ ΤΟ Δ, καὶ ΛΕΛΙΟΥ.	III.
	ΡΜΖ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.	
ΙΔ.	ΥΠ. ΒΟΥΛΣΩΝΟΣ, καὶ ΝΟΒΙΛΙΟΡΟΥ.	IV.
ΙΕ.	ΥΠ. ΣΑΛΙΝΑΤΟΡΟΣ, καὶ ΜΕΣΑΛΑ.	I. Ol. CXLVIII.
ΙϚ.	ΥΠ. ΛΕΠΙΔΙΟΥ, καὶ ΦΛΑΜΙΝΙΝΟΥ.	II.
ΙΖ.	ΥΠ. ΑΛΒΙΝΟΥ, καὶ ΦΙΛΙΠΠΟΥ.	III.
	ΡΜΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.	
ΙΗ.	ΥΠ. ΠΟΥΛΧΡΟΥ, καὶ ΤΟΥΣΙΝΑΤΟΥ.	IV.
ΙΘ.	ΥΠ. ΠΟΥΛΧΡΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΛΙΚΙΝΝΙΟΥ.	I Ol. CXLIX.
Κ.	ΥΠ. ΛΑΒΕΛΛΟΥ, καὶ ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ.	II.
ΚΑ.	ΥΠ. ΠΑΜΦΙΛΟΥ, καὶ ΠΟΥΛΟΥ.	III.

Σίμων τις προστάτης τοῦ ἐν Ιεροσολύμοις ἱεροῦ αἰτιολογούμενος Ονείᾳ τῷ ἀρχιερεῖ, καὶ κατὰ πάντα τρόπον διαβαλὼν

βαλὼν τὸ τῶν Ἰουδαίων ἔθνος τῷ βασιλεῖ Σελεύκῳ τῷ Νικάτορι, καὶ οὐκ ἰσχύσας αὐτὸν καχῶσαι, φυγὰς γενόμενος τὴν πατρίδα αὐτῶν παραδοῦναι ἐβουλεύσατο. Καὶ ἐλθὼν πρὸς Ἀπολλώνιον τὸν Συρίας, καὶ Φοινίκης, καὶ Κιλικίας στρατηγὸν ὑπισχνεῖται χρήματα. Καὶ τὰ λοιπά.

ΡΜΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΒ. ΥΠ. ΚΕΘΗΓΟΥ, καὶ ΠΑΜΦΙΛΟΥ ΤΟ Β. IV. Ol. CXLIX.

ΚΓ. ΑΛΒΙΝΟΥ, καὶ ΠΙΣΩΝΟΣ. I. Ol. CL.

ιδ ἀρχιερεὺς Ἰησοῦς ἔτη ις. ὁμοῦ τξ.

ΚΔ. ΥΠ. ΑΚΙΝΔΥΝΟΥ, καὶ ΦΛΑΚΚΟΥ. II.

Αἰγύπτου ς ἐβασίλευσεν ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΦΙΛΟΜΗΤΩΡ Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς υἱὸς ἔτη λε.

ὁμοῦ ΕΤΞΑ.

Α. ΥΠ. ΒΡΟΥΤΟΥ, καὶ ΒΟΥΛΣΩΝΟΣ. III.

ΡΝ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Β. ΥΠ. ΓΟΥΛΧΡΟΥ, καὶ ΓΡΑΚΧΟΥ. IV.

Γ. ΥΠ. ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ, καὶ ΠΕΤΙΝΟΥ. I. Ol. CLI.

Δ. ΥΠ. ΛΕΠΙΔΟΥ, καὶ ΣΚΕΒΟΛΟΥ. II.

Ἀριστόβουλος Ἰουδαῖος περιπατητικὸς φιλόσοφος ἐγνωρίζετο, ὃς Πτολεμαίῳ τῷ Φιλομήτορι ἐξηγήσεις τῆς Μωϋσέως γραφῆς ἀνέθηκεν.

Ε. ΥΠ. ΑΛΒΙΝΟΥ, καὶ ΒΕΝΑΤΟΥ. IV.

ΡΝΑ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ϛ. ΥΠ. ΛΕΝΑΤΟΥ, καὶ ΑΙΜΙΛΙΟΥ. I. Ol. CLII.

Ζ. ΥΠ. ΚΡΑΣΣΟΥ, καὶ ΛΟΓΓΟΥ. II.

Η. ΥΠ. ΜΑΚΡΙΝΟΥ, καὶ ΣΕΡΡΑΝΟΥ. III.

Θ. ΥΠ. ΦΙΛΙΠΠΟΥ, καὶ ΠΙΣΩΝΟΣ. IV.

ΡΝΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ι. ΥΠ. ΠΑΥΛΟΥ, καὶ ΚΡΑΣΣΟΥ. I. Ol. CLIII.

ΙΑ. ΥΠ. ΠΕΤΟΥ, καὶ ΠΕΝΝΟΥ. II.

ΙΒ. ΥΠ. ΓΑΛΛΟΥ, καὶ ΚΛΑΥΔΙΟΥ. III.

ΙΓ. ΥΠ. ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΥ, καὶ ΟΚΤΑΒΙΟΥ. IV.

ΡΝΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΔ. ΥΠ. ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΛΟΓΓΙΝΟΥ. I. Ol. CLIV.

ΙΕ. ΥΠ. ΓΡΑΚΧΟΥ, καὶ ΤΑΛΙΚΟΥ. II.

Ἀρχιερεὺς ἐν Ἱερουσαλὴμ ιε Ὀνείας, ὁ καὶ Μενέλαος ἔτη ζ. ὁμοῦ τξζ.

ΙϚ. ΥΠ. ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ ΝΑΣΙΚΑ, καὶ ΦΙΓΟΥΛΟΥ. III.

ΙΖ. ΥΠ. ΜΕΣΣΑΛΑ, καὶ ΚΑΡΒΩΝΟΣ. IV.

ΡΝΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΗ. ΥΠ. ΓΑΛΛΟΥ, καὶ ΚΕΘΗΓΟΥ. I. Ol. CLV.

ΙΘ. ΥΠ. ΔΟΛΑΒΕΛΛΑ, καὶ ΦΟΥΛΒΙΟΥ. II.

Κ. ΥΠ. ΛΕΠΙΔΟΥ, καὶ ΛΕΝΑΤΟΥ. III.

Ἰουδαίων ἡγεῖται πρῶτος Ἰούδας, ὁ καὶ Μακκαβαῖος, Ματθίου παῖς τρίτῳ ἔτει ρνδ Ὀλυμπιάδος.

Ὀνείου, τοῦ καὶ Μενελάου, ἀρχιερέως Ἰουδαίων, καὶ τὸ ἔθνος προδεδωκότος Ἀντιόχῳ τῷ Ἐπιφανεῖ ἀναιρεθέντος ὑπὸ Ἀντιόχου τοῦ Εὐπάτορος, Ἄλκιμος οὐκ ὢν ἐκ γένους ἱερατικοῦ τὴν ἱερωσύνην ἐκ περιδρομῆς διαδεξάμενος. καὶ τὰ λοιπά.

ΚΑ. ΥΠ. ΚΑΙΣΑΡΟΣ, καὶ ΟΡΕΣΤΟΥ IV.

Ἀντίοχος ὁ νέος Εὐπάτωρ ἐλθὼν εἰς Ἀντιόχειαν εὗρε Φίλιππον βασιλεύοντα, καὶ ἀνεῖλεν αὐτόν. Μετὰ δὲ ταῦτα πολεμῶν εἰς Ἱεροσόλυμα ἡττήθη ὑπὸ Ἰούδα τοῦ Μακκαβαίου στρατηγοῦ Ἰουδαίων. ὁ δὲ αὐτὸς Ἀντίοχος διὰ Ἀνδρονίκου στρατηγοῦ αὐτοῦ Ὀνείαν, τὸν καὶ Μενέλαον, ἱερέα ἀναιρεῖ. Μεθ' ὃν Ἄλκιμος οὐκ ὢν ἐκ γένους ἱερατικοῦ ἐγνωρίζετο.

ΡΝΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΒ. ΥΠ. ΛΕΝΤΟΥΛΟΥ, καὶ ΡΙΓΟΥΛΟΥ. I Ol. CLVI.

ΙϚ. ἀρχιερεὺς ἐν Ἱερουσαλὴμ Ἰούδας Μακκαβαῖος ἔτη λ. ὁμοῦ υ.

ἡ δευτέρα τῶν Μακκαβαίων τοὺς κατὰ Σέλευκον τὸν Κεραυνὸν, καὶ Ἀντίοχον τὸν Μέγαν, καὶ Σέλευκον τὸν Φιλοπάτορα, καὶ Ἀντίοχον τὸν Ἐπιφανῆ, καὶ Ἀντίοχον τὸν νέον Εὐπάτορα, καὶ ἕως πέμπτου ἔτους Δημητρίου τοῦ Σωτῆρος, καὶ Ἰούδα τοῦ Μακκαβαίου Ματταθίου παιδὸς περιέχει. Μετὰ Ἰούδαν ἡγεῖται Ἰωνάθης ἀδελφός.

ΚΓ. ΥΠ. ΝΑΣΙΚΟΥ, καὶ ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ. II.

Ἀρίσταρχος γραμματικὸς ἤκμαζεν.

ΚΔ. ΥΠ. ΟΠΙΜΙΟΥ, καὶ ΑΛΒΙΝΟΥ. III.

ΚΕ. ΥΠ. ΝΟΒΙΛΙΟΡΟΣ, καὶ ΛΑΥΣΟΥ. IV.

ΡΝϚ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚϚ. ΥΠ. ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΦΛΑΚΚΟΥ. I. *Ol.* CLVII.
ΚΖ. ΥΠ. ΛΟΥΚΟΥΛΛΟΥ, καὶ ΑΛΒΙΝΟΥ. II.
ΚΗ. ΥΠ. ΦΛΑΜΙΝΙΝΟΥ, καὶ ΒΑΛΒΟΥ. III.
ΚΘ. ΥΠ. ΚΕΝΣΩΡΙΝΟΥ, καὶ ΜΑΝΙΛΙΟΥ. IV.

ΡΝΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Λ. ΥΠ. ΑΛΒΙΝΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΠΙΣΩΝΟΣ. I. *Ol.* CLVIII.
ΛΑ. ΥΠ. ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ, καὶ ΔΡΟΥΣΟΥ. II.
ΛΒ. ΥΠ. ΛΕΝΤΟΥΛΟΥ, καὶ ΝΟΥΜΙΚΙΟΥ. III.

Σαμαρεῖται, καὶ Ἰουδαῖοι ἐν Ἀλεξανδρείᾳ παρὰ Πτολεμαίῳ τῷ Φιλομήτορι διακρίνονται περὶ τῶν παρ' ἑκατέρῳ μέρει τιμωμένων ἱερῶν. καὶ νικῶσιν Ἰουδαῖοι.

ΛΓ. ΥΠ. ΜΑΞΙΜΟΥ, καὶ ΜΑΝΙΚΙΟΥ. IV.

ΡΝΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΛΔ. ΥΠ. ΓΑΛΒΑ, καὶ ΚΟΤΤΑ. I. *Ol.* CLIX.
ΛΕ. ΥΠ. ΚΛΑΥΔΙΟΥ, καὶ ΜΕΤΕΛΛΟΥ. II.

Αἰγύπτου ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ νεώτερος δεύτερος ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ ἔτη κθ. ὁμοῦ ,ΕΤϞ.

Α. ΥΠ. ΜΕΤΕΛΛΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΜΑΞΙΜΟΥ.

Ἀλεξάνδρῳ Συρίας καὶ Ἀσίας βασιλεῖ Πτολεμαῖος ὁ νεώτερος δεύτερος Εὐεργέτης τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα πρὸς γάμον ἐκδίδωσι. III.

Β. ΥΠ. ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ, καὶ ΛΑΙΛΙΟΥ. I. *Ol.* CLX.

ΡΝΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Γ. ΥΠ. ΛΕΝΑΤΟΥ, καὶ ΠΙΣΩΝΟΣ. II.
Δ. ΥΠ. ΝΑΣΙΚΑ, καὶ ΒΡΟΥΤΤΙΟΥ. III.

Ἀλέξανδρος βασιλεὺς Συρίας καὶ Ἀσίας ἀνῃρέθη ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ ἰδίου πενθεροῦ.

Ε. ΥΠ. ΛΕΠΙΔΟΥ, καὶ ΦΛΑΜΙΝΟΥ. IV.

Δημητρίῳ τῷ μετ' Ἀλέξανδρον βασιλεύσαντι Συρίας καὶ Ἀσίας Πτολεμαῖος ὁ νεώτερος Εὐεργέτης τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα δίδωσι πρὸς γάμον τὴν καὶ Ἀλεξάνδρου πρώην γενομένην γαμετήν.

Ϛ. ΥΠ. ΦΙΛΟΥ, καὶ ΣΕΡΒΙΛΙΟΥ. I. *Ol.* CLXI.

ΡΞ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ζ. ΥΠ. ΦΛΑΚΚΟΥ, καὶ ΠΙΣΩΝΟΣ. II.
Η. ΥΠ. ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ, καὶ ΦΛΑΚΚΟΥ ΤΟ Β. III.
Θ. ΥΠ. ΣΚΕΒΟΥΛΟΥ, καὶ ΚΑΛΠΟΥΡΝΙΟΥ. IV.
Ι. ΥΠ. ΛΕΝΑΤΟΥ, καὶ ΡΟΥΤΙΛΙΟΥ. I. *Ol.* CLXII.

ΡΞΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΑ. ΥΠ. ΚΡΑΣΣΟΥ, καὶ ΦΛΑΚΟΥ. II.
ΙΒ. ΥΠ. ΛΕΝΤΟΥΛΟΥ, καὶ ΠΕΡΕΡΝΟΥ. III.
ΙΓ. ΥΠ. ΛΥΔΙΝΑΤΟΥ, καὶ ΑΝΟΥΛΛΙΝΟΥ. IV.
ΙΔ. ΥΠ. ΟΚΤΑΒΙΟΥ, καὶ ΡΟΥΦΟΥ. I. *Ol.* CLXIII.

ΡΞΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΕ. ΥΠ. ΛΟΓΓΙΝΟΥ, καὶ ΚΕΚΙΝΝΑ. II.
ΙϚ. ΥΠ. ΛΕΠΙΔΟΥ, καὶ ΟΡΕΣΤΟΥ. III.
ΙΖ. ΥΠ. ΙΥΕΟΥ, καὶ ΦΛΑΚΟΥ. IV.
ΙΗ. ΥΠ. ΛΟΓΓΙΝΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΒΟΛΒΙΝΟΥ. I. *Ol.* CLXIV.

ΡΞΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΘ. ΥΠ. ΜΕΤΕΛΛΟΥ, καὶ ΦΛΑΜΙΝΙΝΟΥ. II.

Δημήτριος ὁ Σιδήτης βασιλεὺς Συρίας ἐπελθὼν τοῖς Ἱεροσολύμοις, καὶ παραταξάμενος εἰς πολιορκίαν ἐπὶ συνθήκαις ταῖς πρὸς Ἰούδαν τὸν Μακκαβαῖον [ἀναχωρεῖ.] ἀναιρεῖται ὑπὸ στρατιωτῶν Πτολεμαίου τοῦ δευτέρου Εὐεργέτου ἐν συμποσίῳ.

Κ. ΥΠ. ΑΕΝΟΒΑΡΒΟΥ, καὶ ΦΑΙΝΙΟΥ. III.

Ἰουδαίων ις ἀρχιερεὺς Ἰωάθης Μακκαβαῖος ἔτη ιζ. ὁμοῦ υιζ.

ΚΑ. ΥΠ. ΟΠΙΝΙΟΥ, καὶ ΜΑΞΙΜΟΥ. IV.
ΚΒ. ΥΠ. ΜΑΝΙΛΙΟΥ, καὶ ΚΑΡΒΟΥ. I. *Ol.* CLXV.

ΡΞΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΓ. ΥΠ. ΜΕΤΕΛΛΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΚΟΤΤΑ. II.
ΚΔ. ΥΠ. ΚΑΤΩΝΟΣ, καὶ ΜΑΡΚΙΟΥ. III.
ΚΕ. ΥΠ. ΜΕΤΕΛΛΟΥ ΤΟ Γ, καὶ ΜΑΞΙΜΟΥ. IV.
ΚϚ. ΥΠ. ΓΕΤΑ, καὶ ΜΑΞΙΜΟΥ. I. *Ol.* CLXVI.

Ἰωνά-

Ιωνάθης ὁ Μακκαβαῖος ἀρχιερεὺς τὴν Σαμάρειαν τὴν καθ' ἡμᾶς Σεβαστὴν καλουμένην Σαμαραίων ἐκπολιορκήσας εἰς ἔδαφος καθεῖλεν. ἣν καὶ ὕστερον Ηρώδης ἀλλόφυλος βασιλεύσας Ιουδαίων ἀναστήσας Σεβαστὴν ὠνόμασεν. ὁμοῦ ΕΤΕ.

ΡΞΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΖ. ΥΠ. ΣΚΑΥΡΟΥ, καὶ ΜΕΤΕΛΛΟΥ. II.
ΚΗ. ΥΠ. ΒΑΛΒΟΥ, καὶ ΚΑΤΩΝΟΣ. III.
ΚΘ. ΥΠ. ΜΕΤΕΛΛΟΥ ΤΟ Δ, καὶ ΚΑΡΒΩΝΟΣ. IV.

Αἰγύπτου η' ἐβασίλευσεν ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΦΥΣΚΩΝ, καὶ ΣΩΤΗΡ, Κλεοπάτρας υἱὸς ἔτη ιζ. ὁμοῦ ΕΤΖ.

Λ. ΥΠ. ΒΡΟΥΤΟΥ, καὶ ΓΕΣΤΟΣ. I. *Ol.* CLXVII.

Ιωνάθης ὁ Μακκαβαῖος [καὶ] Ιουδαίων ἀρχιερεὺς διαπρεπῶς τῆς Ιουδαίας ἡγεῖτο.

ΡΞϚ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Β. ΥΠ. ΝΑΣΙΚΑΡΠΟΥ, καὶ ΒΕΣΤΙΟΥ. II.
Γ. ΥΠ. ΡΟΥΦΟΥ, καὶ ΑΛΒΙΝΟΥ. III.
Δ. ΥΠ. ΜΕΤΕΛΛΟΥ ΤΟ Ε, καὶ ΣΙΛΑΝΟΥ. IV.
Ε. ΥΠ. ΣΟΥΛΠΙΚΙΟΥ, καὶ ΣΚΑΥΡΟΥ. I. *Ol.* CLXVIII.

ΡΞΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ϛ. ΥΠ. ΛΟΓΓΙΝΟΥ, καὶ ΜΑΡΙΟΥ. II.
Ζ. ΥΠ. ΣΕΡΡΑΝΟΥ, καὶ ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ. III.
Η. ΥΠ. ΡΟΥΦΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΜΑΛΛΙΟΥ. IV.

ιη ἀρχιερεὺς ἐν Ιερουσαλὴμ Σιμὼν ἀδελφὸς Ιωνάθου τοῦ καὶ Μακκαβαίου ἔτη η. ὁμοῦ υκι.

Θ. ΥΠ. ΜΑΡΙΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΦΙΜΒΡΙΟΥ. I. *Ol.* CLXIX.

Σελευκεῖς οἱ πρὸς Αντιόχειαν τῆς Συρίας ἀπ' ἐντεῦθεν τοὺς ἑαυτῶν χρόνους ἀριθμοῦσι.

ΡΞΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ι. ΥΠ. ΜΑΞΙΜΟΥ, καὶ ΟΡΕΣΤΟΥ. II.
ΙΑ. ΥΠ. ΜΑΡΙΟΥ ΤΟ Δ, καὶ ΚΑΤΟΥΛΛΟΥ. III.
ΙΒ. ΥΠ. ΜΑΡΙΟΥ ΤΟ Ε, καὶ ΑΚΥΛΙΟΥ. IV.
ΙΓ. ΥΠ. ΜΑΡΙΟΥ ΤΟ Ϛ, καὶ ΦΛΑΚΟΥ. I. *Ol.* CLXX.

ΡΞΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΔ. ΥΠ. ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ, καὶ ΑΛΒΙΝΟΥ. II.

Ασκαλωνῖται τοὺς ἑαυτῶν χρόνους ἐντεῦθεν ἀριθμοῦσι.

ΙΕ. ΥΠ. ΜΕΤΕΛΛΟΥ, ΤΟ Ϛ. καὶ ΚΙΤΙΔΙΟΥ. III.
ΙϚ. ΥΠ. ΜΕΝΤΟΥΛΛΟΥ, καὶ ΚΡΑΣΣΟΥ. IV.

ιθ ἀρχιερεὺς Ιερουσαλὴμ Ιωνάθης κζ. ὁμοῦ υνβ.

ΙΖ. ΥΠ. ΑΕΝΟΒΑΡΒΟΥ, καὶ ΛΟΓΓΙΝΟΥ. I. *Ol.* CLXXI.

Ιωνάθης ἱερεὺς ὁμοῦ καὶ στρατηγὸς κατὰ Υρκανῶν στρατηγήσας Υρκανὸς μετωνομάσθη, ὃς καὶ πρεσβεύσας πρὸς Ρωμαίους δόγματι συγκλήτου φιλίαν πρὸς αὐτοὺς σπένδεται.

ΡΟ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Αἰγύπτου θ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ, ὁ καὶ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, υἱὸς Πτολεμαίου τοῦ δευτέρου Εὐεργέτου καὶ φιλομήτορος ἔτη ι. ὁμοῦ ΕΥΝΖ.

Α. ΥΠ. ΚΡΑΣΣΟΥ, καὶ ΣΚΕΒΟΛΑΟΥ. II.
Β. ΥΠ. ΒΑΛΒΟΥ, καὶ ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΥ. III.
Γ. ΥΠ. ΦΛΑΚΟΥ, καὶ ΕΡΕΝΝΙΟΥ. IV.
Δ. ΥΠ. ΦΟΥΛΚΟΥ, καὶ ΠΕΡΠΕΡΝΟΥ. II. *Ol.* CLXXII.

ΡΟΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ε. ΥΠ. ΦΙΛΙΠΠΟΥ, καὶ ΚΑΙΣΑΡΟΣ. II.
Ϛ. ΥΠ. ΚΑΙΣΑΡΟΣ, καὶ ΛΟΥΠΠΟΥ. III.
Ζ. ΥΠ. ΣΤΡΑΒΩΝΟΣ, καὶ ΚΑΤΩΝΟΣ. IV.
Η. ΥΠ. ΣΥΛΛΟΥ, καὶ ΡΟΥΦΟΥ. I. *Ol.* CLXXIII.

ΡΟΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Θ. ΥΠ. ΟΚΤΑΒΙΟΥ, καὶ ΚΙΝΝΑ. II.
Ι. ΥΠ. ΜΑΡΙΟΥ ΤΟ Ζ, καὶ ΚΙΝΝΑ ΤΟ Β. III.

Σαλούστιος ἐγεννήθη Καλάνδαις Οκτωβρίαις.

Πτολεμαῖος, ὁ Αλέξανδρος, υἱὸς Πτολεμαίου τοῦ δευτέρου Εὐεργέτου, καὶ Κόκκης μητρὸς ἀπεβλήθη τῆς βασιλείας, καὶ ἐσφάγη ἐν Μύροις τῆς Λυκίας.

Αἰγύπτου ι ἐβασίλευσεν ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ ΠΟΘΕΙΝΟΣ, ὁ ἀξιωθεὶς, ὁ αὐτὸς ὢν καὶ φύσκων, καὶ Σωτὴρ, υἱὸς Κλεοπάτρας, ἔτη η. ὁμοῦ ΕΥΚΕ.

Α.

Α. Ὑπ. ΚΙΝΝΑ, ΤΟ Β, καὶ ΚΑΡΒΩΝΟΣ. IV.

Β. Ὑπ. ΚΑΡΒΩΝΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΣΚΡΙΒΩΝΙΟΥ. I. Ol. CLXXIV.

ΡΟΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Γ. Ὑπ. ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ, καὶ ΝΑΡΒΩΝΟΣ. II.

Δ. Ὑπ. ΚΑΡΒΩΝΟΣ ΤΟ Γ, καὶ ΜΑΡΙΟΥ ΤΟ Β. III.

Ε. Ὑπ. ΦΟΥΣΚΟΥΛΟΥ, καὶ ΔΟΛΑΒΕΛΛΑ. IV.

ς. Ὑπ. ΣΥΛΛΟΥ, καὶ ΜΕΤΕΛΛΟΥ. I. Ol. CLXXV.

ΡΟΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ζ. Ὑπ. ΒΙΤΙΑ, καὶ ΠΟΥΛΧΡΟΥ. II.

Η. Ὑπ. ΚΛΑΥΔΙΟΥ, καὶ ΣΕΡΒΙΛΙΟΥ.

Αἰγύπτου ια βασιλεὺς ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ ΝΕΟΣ ΔΙΟΝΥΣΟΣ ΑΥΛΗΤΗΣ Πτολεμαίου Φύσκωνος τοῦ καὶ Σωτῆρος υἱός, ἀδελφὸς τῆς Κλεοπάτρας ἔτη λ. ὁμοῦ ͵ΕΤΝΕ.

Α. Ὑπ. ΛΕΠΙΔΟΥ, καὶ ΚΑΤΟΥΛΛΟΥ. III.

Β. Ὑπ. ΒΡΟΥΤΟΥ, καὶ ΜΑΜΕΡΚΟΥ. IV.

ΡΟΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Γ. Ὑπ. ΟΚΤΑΒΙΟΥ, καὶ ΚΟΥΡΙΩΝΟΣ. I. Ol. CLXXVI.

Δ. Ὑπ. ΛΟΥΚΟΥΛΛΟΥ, καὶ ΜΙΚΟΥΤΤΟΥ. III

Ε. Ὑπ. ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ, καὶ ΚΑΣΙΟΥ. IV.

ς. Ὑπ. ΓΕΝΤΙΛΛΟΥ, καὶ ΓΕΛΛΙΟΥ. I. Ol. CLXXVII.

ΡΟς ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ζ. Ὑπ. ΠΛΕΝΔΟΥΛΟΥ, καὶ ΚΡΑΣΣΟΥ. II.

Η. Ὑπ. ΠΟΜΠΗΙΟΥ, καὶ ΚΡΑΣΣΟΥ. III.

Εἰκοστὸς ἀρχιερεὺς ἐν Ἱερουσαλὴμ Ἀριστόβουλος ἔτος α. ὁμοῦ υνγ.

Οὗτος Ἀριστόβουλος υἱὸς Ἰωάννου, τοῦ καὶ Ὑρκανοῦ πρὸς τῇ ἀρχιερωσύνῃ διάδημα περιέθετο βασιλικὸν πρῶτος ἐπ' ἐνιαυτὸν ἕνα, μετὰ ἔτη φπζ ἀπὸ πρώτου ἔτους τῆς αἰχμαλωσίας.

Θ. Ὑπ. ΟΡΤΗΣΙΟΥ, καὶ ΜΕΤΕΛΛΟΥ. IV.

Εἰκοστὸς πρῶτος ἀρχιερεὺς Ἰανναῖος, ὁ καὶ Ἀλέξανδρος, βασιλεὺς ἅμα καὶ ἀρχιερεὺς ἔτη λ. ὁμοῦ τπγ, ὃς καὶ ὠμότατα προέστη. Παρατηρητέον οὖν ἐκ τούτου ὡς διέφθαρτο λοιπὸν ἡ τῆς βασιλείας Ἰούδα διαδοχή. Μετὰ γὰρ πλὴν τὴν Ζοροβάβελ (οὗτος ἐκ φυλῆς Ἰούδα) μετὰ τὴν ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας ἐπάνοδον, ἕως ἀναδείξεως Χριστοῦ, οὐκ ἦν ἡ προειρημένη διαδοχή.

Βιργίλιος ἐγεννήθη.

Ι. Ὑπ. ΜΑΡΚΙΟΥ ΡΗΓΟΥ, καὶ ΜΕΤΕΛΛΟΥ ΤΟ Β. I. Ol. CLXXVIII.

ΡΟΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΑ. Ὑπ. ΠΙΣΩΝΟΣ, καὶ ΓΛΑΒΡΙΩΝΟΣ. II.

ΙΒ. Ὑπ. ΒΟΥΛΚΑΚΙΟΥ, καὶ ΤΟΥΛΛΟΥ. III.

ΙΓ. Ὑπ. ΚΟΤΤΟΥ, καὶ ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΥ. IIII.

ΙΔ. Ὑπ. ΛΟΥΚΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ, καὶ ΡΙΓΟΥΛΟΥ. I. Ol. CLXXIX.

ΡΟΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΕ. Ὑπ. ΚΙΚΕΡΩΝΟΣ, καὶ ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ. II.

Πομπήϊος δὶς στρατηγὸς Ῥωμαίων ἐπελθὼν πολιορκεῖ μὲν τὰ Ἱεροσόλυμα μέχρι τῶν ἀδύτων, τοῦτ' ἔστι τῶν ἁγίων τοῦ ἱεροῦ προέρχεται. καὶ τὸν ναὸν συλήσας, καὶ πολλὰ παρ' αὐτοῦ ἀφελόμενος [τὸν Ἀριστόβουλον] δέσμιον ποιεῖ Ῥωμαίοις.

Ις. Ὑπ. ΣΙΛΑΝΟΥ, καὶ ΜΟΥΡΗΝΑ. III.

ΙΖ. Ὑπ. ΠΙΣΩΝΟΣ, καὶ ΜΕΣΣΑΛΑ. IIII.

Πομπήϊος ὁ μέγας ἑλὼν τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ τὸν ναὸν συλήσας, καὶ ἀφελόμενος τὰς ἁγίας γραφάς, καὶ τοὺς καθάρους, καὶ χαρακτῆρας χρυσοῦς, καὶ ἄλλα πολλὰ σκεύη, καὶ τὴν ἄμπελον τὴν χρυσῆν, καὶ τὴν κλίνην Σολομῶνος Ὑρκανῷ τῷ υἱῷ Ἀλεξάνδρου καὶ Ἀλεξάνδρας τῆς [καὶ] Σαλίνας παραδίδωσι. καὶ Ἀντίπατρον τινὰ Ἀσκαλωνίτην τῆς Παλαιστίνης ἐπιμελητὴν καθιστᾷ, τό, τε πᾶν ἔθνος Ἰουδαίων ὑπόφορον Ῥωμαίοις καταστήσας πολλοὺς αὐτῶν αἰχμαλώτους εἰς Ῥώμην ἤγαγεν τῇ συγκλήτῳ.

Ὑρκανὸς τὰ ὑπὸ Πομπηΐου καθαιρεθέντα τείχη τῆς Ἱερουσαλὴμ ἀνίστησιν.

ΙΗ. Ὑπ. ΑΦΑΝΙΟΥ, καὶ ΜΕΤΕΛΛΟΥ. I. Ol. CLXXX.

ΡΟΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΘ. Ὑπ. ΔΕΚΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ, καὶ ΒΙΒΟΥΛΑΝΟΥ. II.

Κ. Ὑπ. ΠΙΣΩΝΟΣ, καὶ ΓΑΒΙΝΟΥ. III.

Φιλαδελφεῖς ἐντεῦθεν ἀριθμοῦσι τοὺς ἑαυτῶν χρόνους.

ΚΑ. Ὑπ. ΛΕΝΤΟΥΛΛΟΥ, καὶ ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ. IV.

Πομπήϊος ὁ Μέγας Ῥωμαίων στρατηγὸς αὐτοκράτωρ προσηγορεύθη. καὶ θεμέλιοι θεάτρου ὑπ' αὐτοῦ ἐβλήθησαν ἐν Ῥώμῃ.

ΚΒ. ΥΠ. ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΦΙΛΙΠΠΟΥ. I. Ol. CLXXXI.

Ἐντεῦθεν Γαζαῖοι τοὺς ἑαυτῶν χρόνους ἀριθμοῦσι.

ΡΠ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΓ. ΥΠ. ΠΟΜΠΗΙΟΥ, καὶ ΚΡΑΣΣΟΥ. II.

ΚΔ. ΥΠ. ΑΕΝΟΒΑΡΒΟΥ, καὶ ΠΟΥΛΧΡΟΥ. III.

Κικέρων ὁ ῥήτωρ ἀπὸ ἐξορίας μετεβλήθη διὰ μηνῶν ιϛ.

Πτολεμαῖος ὁ νέος Διόνυσος, ὁ καὶ Αὐλητὴς εἰς Ῥώμην ἔφυγεν.

ΚΕ. ΥΠ. ΒΑΛΒΙΝΟΥ, καὶ ΜΕΣΣΑΛΑ. IV.

Γάϊος Ἰούλιος Καῖσαρ πρὸς Ἕλληνας ἐπολέμει.

Κϛ. ΥΠ. ΠΟΜΠΗΙΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΜΕΤΕΛΛΟΥ. I Ol. CLXXXII.

Πομπήϊος ὁ μέγας τὸ κτισθὲν ὑπ' αὐτοῦ θέατρον ἀφιέρωσεν, καὶ θεωρίας ἐπετέλεσεν ἐν αὐτῷ δι' ἐλεφάντων πενταράκοντα, καὶ ἱππέων τ, καὶ πεζῶν ω, καὶ μονομάχων χ, ἐλεφαντομαχίαν ποιήσας.

ΡΠΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΖ. ΥΠ. ΡΟΥΦΟΥ, καὶ ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ. II.

ΚΗ. ΥΠ. ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΠΑΥΛΟΥ. III.

ΚΘ. ΥΠ. ΛΕΝΤΟΥΛΟΥ, καὶ ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ. IV.

Λ. ΥΠ. ΓΑΙΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ, καὶ ΣΕΡΒΙΛΙΟΥ. I. Ol. CLXXXIII.

ΡΠΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ

Αἰγύπτου δωδεκάτη ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ νέου Διονύσου, τοῦ καὶ Αὐλητοῦ, ἔτη κβ.

ὁμοῦ ΕΥΟΖ.

Α. ΥΠ. ΚΑΛΛΙΝΟΥ, καὶ ΒΑΤΙΝΟΥ. II.

Γάϊος Ἰούλιος Καῖσαρ Γαλάτας εἰς πλεῖον νικήσας εἰς Ῥώμην ἐπανῆλθεν.

ΑΡΧΗ ΓΑΙΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ.

Β. ΥΠ. ΓΑΙΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Β ΜΟΝΟΥ. III

Γ. ΥΠ. ΓΑΙΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Γ ΜΟΝΟΥ. IV

Δ. ΥΠ. ΓΑΙΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Δ ΜΟΝΟΥ. I. Ol. CLXXXIV.

ΡΠΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ε. ΥΠ. ΠΑΝΣΑ, καὶ ΙΡΤΙΟΥ. II. Ol. CLXXXIV.

Γάϊος Ἰούλιος πρῶτος Ῥωμαίων ἠρέθη μονάρχης.

Τὰ Ῥωμαϊκὰ ἐδιοικήθη πράγματα ὑπὸ Βρούτου καὶ Κολλατίνου ἐπὶ ἔτη τϥγ, ἤγουν τοῦ παρόντος πέμπτου ἔτους Κλεοπάτρας, καὶ ἐπὶ τὸ πρῶτον ἔτος Γαΐου Ἰουλίου Καίσαρος, καὶ τῶν προκειμένων ὑπάτων.

Διὰ τί Καῖσαρ λέγεται.

Ἰούλιος Καῖσαρ ὁ Δικτάτωρ οὐκ ἐγεννήθη, ἀλλὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ τῷ ἐνάτῳ μηνὶ τελευτησάσης, ἀνέκειραν αὐτὴν, καὶ ἐξέβαλον τὸ βρέφος. διὸ καὶ Καῖσαρ λέγεται Ῥωμαϊστὶ ἡ ἀνατομή. ἀνατραφεὶς δὲ καὶ ἀνδρεῖος γενόμενος προεβλήθη Τριουμβιράτωρ μετὰ Πομπηΐου καὶ Κράσσου ὑπατευσάντων κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς προκειμένης ρπγ Ὀλυμπιάδος. ἀπὸ γὰρ τῶν τριῶν τούτων ἐδιοικεῖτο τὰ Ῥωμαϊκὰ πράγματα. ὁ δὲ Ἰούλιος Καῖσαρ ὁ Δικτάτωρ μετὰ τὸ φονευθῆναι τὸν Κράσσον παραληφθέντα ὑπὸ Περσῶν πολέμῳ ἐν τοῖς Περσικοῖς μέρεσιν, ἔμεινεν αὐτὸς πολεμῶν μετὰ τοῦ πλήθους αὐτοῦ ἐν τοῖς μέρεσι τῆς δύσεως, καὶ διαδεχθεὶς τῆς ὑπατείας ἤτοι τριουμβιρατορίας κατὰ δοκιμασίαν τῆς κοινῆς τῆς συγκλήτου Ῥώμης ὑπὸ Πομπηΐου Μάγνου τοῦ αὐτοῦ πενθεροῦ, ὁ αὐτὸς Ἰούλιος Καῖσαρ λυπηθεὶς ἐτυράννησε Ῥωμαίους. καὶ προτρεψάμενος κατὰ Ῥωμαίων πολεμίους, ἐπεστράτευσε κατὰ συγκλήτου Ῥώμης καὶ Πομπηΐου Μάγνου. καὶ γενόμενος ἐν Ῥώμῃ, καὶ παραλαβὼν αὐτὴν ἀνεῖλεν τοὺς συγκλητικοὺς αὐτῆς.

Οὗτος Γάϊος Ἰούλιος Δικτάτωρ, ὁ καὶ μονάρχης ἀναστὰς, ἐκράτησεν ἐν ὑπερηφανείᾳ καὶ τυραννίᾳ ἐπὶ ἔτη δ, καὶ μῆνας ζ, πρὸ δ Ἰδῶν Μαΐων τῆς πρώτης ἐπινεμήσεως. καὶ προσετέθη ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ ἐλευθερία αὐτῆς, ὅτι καὶ ὑπὸ Ῥωμαίους ἐγένετο, τῇ κ τοῦ Ἀρτεμισίου μηνὸς πεμφθεῖσα παρὰ τοῦ αὐτοῦ Ἰουλίου Καίσαρος. καὶ ἐκλήθη ὁ αὐτὸς Καῖσαρ Ἰούλιος Δικτάτωρ ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ, γ καὶ κ τοῦ Ἀρτεμισίου μηνὸς. Χρηματίζει οὖν τῆς μεγάλης Ἀντιοχείας εἰς τιμὴν αὐτῆς.

ϛ. Ἰνδ. α. ΥΠ. ΛΕΠΙΔΟΥ, καὶ ΠΛΑΓΚΟΥ. III.

Α. ἔτος ἀρχῆς Γαΐου Ἰουλίου Καίσαρος.

Ἀπὸ α ἔτους τοῦ Γαΐου Ἰουλίου Καίσαρος, καὶ τῶν προκειμένων ὑπάτων Λεπίδου καὶ Πλάγκου, ἤγουν δωδεκάτης καὶ αὐτῆς τοῦ Ἀρτεμισίου μηνὸς, Ἀντιοχεῖς τοὺς ἑαυτῶν χρόνους ἀριθμοῦσι. Καὶ αἱ Ἰνδικτοι δὲ χρηματίζειν ἤρξαντο ἀπὸ πρώτης καὶ αὐτῆς τοῦ Γορπιαίου μηνός.

Ζ. Ἰνδ. β. ΥΠ. ΑΝΤΩΝΙΟΥ, καὶ ΙΣΑΤΡΙΚΟΥ. IV.

Β. Γαΐου Ἰουλίου Καίσαρος.

Λαοδικεῖς ἐντεῦθεν τοὺς ἑαυτῶν χρόνους ἀριθμοῦσιν.

Ἀντώνιος

Ἀντώνιος ὁ ὕπατος ἐψηφίσατο Ἰούλιον μῆνα λέγεσθαι τὸν Κυιντίλιον, διὰ τὸ αὐτὸν ἐν αὐτῷ γεγεννῆσθαι. ὁ δὲ αὐτὸς καὶ τῷ ἐνιαυτῷ προσέθηκεν ἡμέρας ια, σκοπήσας τὸν τοῦ ἡλίου καὶ σελήνης δρόμον.

Η. Ἰνδικτ. γ. ΥΠ. ΑΛΒΙΝΟΥ, καὶ ΠΟΥΛΛΙΩΝΟΣ. I. Ol. CLXXXV.

Γ. ΓΑΙΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ.

Γάϊος Ἰούλιος Καῖσαρ τρίτῳ ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἐπεστράτευσεν κατὰ Σκηπίωνος, καὶ Ὑρκανοῦ τοῦ ἀρχιερέως. καὶ φυγαδεύσας αὐτοὺς θεωρίας ἔδωκεν ἐπὶ ἡμέρας ἕξ.

ΡΠΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ἰνδικτιῶνος δ.

Θ. Δ ΓΑΙΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ.

Σαλούστιος ἀπέθανεν πρὸ τριῶν Ἰδῶν Μαΐων.

Ι. Ἰνδ. ε. ΥΠ. ΠΟΥΛΧΡΟΥ, καὶ ΦΛΑΚΟΥ. III.

Ε ΓΑΙΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ.

Γάϊος Ἰούλιος Καῖσαρ ἀπελθὼν ἐν Ῥώμῃ ἐσφάγη ὑπὸ τοῦ δευτέρου Βρούτου, συμποιησάντων μετ' αὐτοῦ καὶ ἄλλων τινῶν συγκλητικῶν.

Μετὰ τὸ τελευτῆσαι τὸν Καίσαρα Γάϊον Ἰούλιον ἐπελέξατο ἡ σύγκλητος Ῥωμαίων τὸν Αὔγουστον Ὀκταβίον τὸν συγγενέα τοῦ Καίσαρος, καὶ τὸν Ἀντώνιον τὸν τοῦ Αὐγούστου γαμβρὸν ἐπὶ ἀδελφῇ, καὶ Λέπιδον. καὶ ἐγένοντο οἱ τρεῖς Τριουμβιράτορες, οἱ ἐδιοίκουν τὰ Ῥωμαϊκὰ πράγματα ἕως θανάτου αὐτῶν, προβαλλόμενοι ὑπάτους.

Ῥωμαίων δεύτερος ἐβασίλευσεν ΚΑΙΣΑΡ ΣΕΒΑΣΤΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ, ὁ καὶ ΟΚΤΑΒΙΟΣ, ἔτη νς, μῆνας ς, δώδεκα μὲν, ἕως οὗ ἀνῃρέθη Κλεοπάτρα, λ δὲ ἄλλα μετὰ τὴν ἐκείνης ἀναίρεσιν μοναρχήσας, κρατήσας δὲ καὶ τῆς Αἰγύπτου, ἐν οἷς ἐτέχθη κατὰ σάρκα ὁ κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς ὁ Χριστὸς ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας, τὰ δὲ λοιπὰ ιδ μετὰ ταῦτα, καθὼς ἐντεῦθεν φέρεται. ὁμοῦ ,ΕΦΚΑ.

Α. Ἰνδ. ς. ΥΠ. ΑΓΡΙΠΠΑ, καὶ ΓΑΛΛΟΥ. IIII.

Α ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ.

Δόγματι συγκλήτου τρεῖς ἄνδρες τὸν κόσμον διεμερίσαντο. α Καῖσαρ Αὔγουστος δυσμὰς σὺν τῇ Ἰταλίᾳ. β Ἀντώνιος ἑώαν σὺν τῇ Ἀσίᾳ. γ Λέπιδος τὴν Λιβύην. Ἀπὸ τούτου Σεβαστοὶ καὶ Αὔγουστοι οἱ Ῥωμαῖοι βασιλεῖς ἀνηγορεύθησαν.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων Κικέρων ῥήτωρ ἀπέθανεν Καλένδαις Μαΐαις. II. Ol. ÇLXXXIV.

Β. Ἰνδ. ζ. ΥΠ. ΠΟΒΛΙΚΟΛΑ, καὶ ΕΡΒΑ ΚΩΚΙΟΥ. I. Ol. CLXXXVI.

Ἔκλειψις ἡλίου ἐγένετο.

Ἡρώδης Ἀνάνηλόν τινα μεταπεμψάμενος ἀπὸ Βαβυλῶνος Ἰουδαίων ἀρχιερέα καθίστησι. μετ' οὐ πολὺ δὲ τοῦτον παύσας Ἀριστόβουλον τὸν ἀδελφὸν τῆς ἑαυτοῦ γυναικός, υἱὸν δὲ Ὑρκανοῦ ἐπὶ τὴν τιμὴν προάγει. ἐνιαυτοῦ δὲ διαγενομένου πάλιν τῷ Ἀνανήλῳ ἀποδίδωσι τὴν λειτουργίαν, τὸν Ἀριστόβουλον ἀνελών.

ΡΠΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Γ. Ἰνδ. η. ΥΠ. ΚΟΡΝΕΦΗΚΙΟΥ, καὶ ΠΟΜΠΗΙΟΥ. II.

Γ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ.

Δ. Ἰνδ. θ. ΥΠ. ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ, καὶ ΛΙΒΩΝΟΣ. III.

Δ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ.

Ε. Ἰνδ. ι. ΥΠ. ΟΚΤΑΒΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ, καὶ ΚΙΚΕΡΩΝΟΣ. III. Ol. CLXXXVII.

Ε ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ.

Ϛ. Ἰνδ. ια. ΥΠ. ΟΚΤΑΒΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΚΟΡΒΙΛΙΟΥ. II. Ol. CLXXXVII.

Ϛ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ.

Ἔκλειψις ἡλίου ἐγένετο.

ΡΠϚ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ζ. Ἰνδ. ιβ. ΥΠ. ΟΚΤΑΒΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Γ, καὶ ΚΡΑΣΣΟΥ. IIII.

Ζ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ.

Η. Ἰνδ. ιγ. ΥΠ. ΟΚΤΑΒΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Δ, καὶ ΚΡΑΣΣΟΥ ΤΟ Β.

Η ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ.

Ἀντίπατρος ὁ Ἀσκαλωνίτης (παῖς δὲ οὗτος ἦν Ἡρώδου τινὸς τῶν περὶ τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἱεροδούλων) Ὑρκανῷ τῷ Ἰουδαίων βασιλεῖ τὰ πλεῖστα συμπράττων * *

Η ἔτει Αὐγούστου Καίσαρος Ἡρώδης υἱὸς Ἀντιπάτρου καὶ Κύπριδος τὸ γένος ἐξ Ἀραβίας φέρουσα ὑπὸ Ῥωμαίων τὴν βασιλείαν ἐγχειρίζεται. ὃς τὸν Ὑρκανὸν ἀνελὼν οὐκέτι τοῖς ἐκ διαδοχῆς, ἀλλά τισιν ἀσήμοις τὴν ἀρχιερωσύνην ἀπένεμεν. καθ' ὃν γεννηθέντος τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἡ παρὰ Μωϋσῇ πληροῦται προφητεία ἡ φάσκουσα, Οὐκ ἐκλείψει ἄρχων ἐξ Ἰούδα, οὐδὲ ἡγούμενος ἐκ τῶν μηρῶν αὐτοῦ, ἕως ἂν ἔλθῃ ᾧ ἀπόκειται. καὶ αὐτὸς ἔσται προσδοκία ἐθνῶν. Βασιλεύει δὲ Ἡρώδης Ἰουδαίων ἔτη λζ. οὗ τῆς βασιλείας ἔτει λα ΙΗΣΟΥΣ ὁ Χριστὸς ἐν Βηθλεὲμ γεννᾶται τῆς Ἰουδαίας. μεθ' ὃν Ἀρχέλαος παῖς αὐτοῦ ἔτη θ.

μεθ' ὃν Ηρώδης Αρχελάϋ ἀδελφὸς τετράρχης ἔτη ΚΗ. ὁ καθ' ὃν πέπονθεν ὁ Κύριος ἡμῶν καὶ Σωτὴρ ὁ Χριστός.

Θ. Ινδ. ιδ. ΥΠ. ΑΕΝΟΒΑΡΒΟΥ, καὶ ΣΟΣΣΙΟΥ. I. Ol. CLXXXVII.

Θ ΑΥΓ. ΚΑΙΣΑΡΟΣ.

Ι. Ινδ. ιε ΥΠ. ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ε, καὶ ΠΟΥΛΛΙΟΥ. IV.

Ι ΑΥΓ. ΚΑΙΣΑΡΟΣ.

ΡΠΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Οκτάβιος Αυγουστος Σεβαστὸς ἀνηγορεύθη, καὶ ὁ Σεξτίλιος μὴν Αυγουστος προσηγορεύθη διὰ τὸ ἐν αὐτῷ Σεβαστὸν ἀναγορευθῆναι.

ΙΑ. Ινδ. α. ΥΠ. ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ς, καὶ ΑΓΡΙΠΠΑ. I. Ol. CLXXXVIII.

ΙΑ ΑΥΓ. ΚΑΙΣΑΡΟΣ.

ΙΒ. Ινδ. β. ΥΠ. ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ζ, καὶ ΑΓΡΙΠΠΑ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ. II.

ΙΒ ΑΥΓ. ΚΑΙΣΑΡΟΣ.

Δωδεκάτῳ ἔτει τῆς τριῶνυμβιρατρίας Αυγούστου Καίσαρος, τυραννησάντων τῶν Αιγυπτίων [τοῦ Αντωνίου] καὶ τῆς Κλεοπάτρας τῆς κτισάσης ἐν Αλεξανδρείᾳ τῇ μεγάλῃ Φάρον εἰς τὴν νῆσον τὴν λεγομένην Γρωτίως καὶ οὖσαν κατέναντι Αλεξανδρείας ὡς ἀπὸ μιλίων δ, καὶ προσχωσάσης γῇ καὶ λίθοις τὴν θάλασσαν ἐπὶ πόδας διὰ σχῆμα ποιησάσης βαδίζεσθαι ἕως αὐτῆς τῆς νήσου, καὶ τῆς Φάρου, Αὔγουστος ἐλθὼν εἰς Αἴγυπτον κρατεῖ τῆς Αἰγύπτου τῶν Πτολεμαίων καθελὼν βασιλείαν διαρκέσασαν ἔτεσι σϛς.

ΙΓ ΑΥΓ. ΚΑΙΣΑΡΟΣ.

ΙΓ. Ινδ. γ. ΥΠ. ΟΚΤΑΒΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Η, καὶ ΤΑΥΡΟΥ. III. Ol. CLXXXVIII.

Εντεῦθέν τινες ἀριθμοῦσιν τὸ πρῶτον ἔτος Αυγούστου μοναρχίας. ἥν τινα βασιλείαν Ρωμαίων οὖσαν ἡ παρὰ τῷ Δανιὴλ τῆς εἰκόνος σύγκρισις σιδηρᾶν ὀνομάζει.

ΙΔ. Ινδ. δ. ΥΠ. ΟΚΤΑΒΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Θ, καὶ ΣΙΛΑΝΟΥ.

ΡΠΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΕ. Ινδ. ε. ΥΠ. ΟΚΤΑΒΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ι, καὶ ΦΛΑΚΟΥ. I. Ol. CLXXXIX.

Ις. Ινδ. ς. ΥΠ. ΟΚΤΑΒΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ΙΑ, καὶ ΠΙΣΣΩΝΟΣ. II.

ΙΖ. Ινδ. ζ. ΥΠ. ΟΚΤΑΒΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ΙΒ, καὶ ΑΡΟΥΝΤΙΟΥ. III.

ΙΗ. Ινδ. η. ΥΠ. ΚΕΛΙΟΥ, καὶ ΤΙΒΕΡΙΟΥ. *

Αυγουστος Καῖσαρ Καλαβρίαν καὶ Γαλάτας ὑποφόρους ἐποίησεν.

Θέατρον Μαρκέλλου ἐν Ρώμῃ ἐκαύθη.

ΡΠΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΘ. Ινδ. θ. ΥΠ. ΛΟΛΛΙΟΥ, καὶ ΛΕΠΙΔΟΥ. IV.

Κ. Ινδ. ι. ΥΠ. ΑΠΟΥΛΗΙΟΥ, καὶ ΝΕΡΒΑ. I. Ol. CXC.

ΚΑ. Ινδ. ια. ΥΠ. ΣΑΤΟΡΝΙΛΟΥ, καὶ ΛΟΥΚΡΙΤΙΟΥ. II.

ΚΒ. Ινδ. ιβ. ΥΠ. ΛΕΝΤΟΥΛΟΥ, καὶ ΛΕΝΤΟΥΛΟΥ. III.

ΡϞ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΓ. Ινδ. ιγ. ΥΠ. ΛΕΝΤΟΥΛΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΚΟΡΝΗΛΙΟΥ. *

Ηρώδης ἐν Ιεροσολύμοις πλεῖστα καὶ μεγάλα ἔκτισεν. ὁ αὐτὸς ἦν καὶ τὴν πάλαι Σαμάρειαν κατερριμμένην ἐκ θεμελίων ἐγείρας εἰς τιμὴν τοῦ Σεβαστοῦ Αυγούστου Σεβαστὴν ὠνόμασεν. ἐν Πανιάδι ἦν τὸ Πάνιον κατεσκεύασεν.

ΚΔ. Ινδ. ιδ. ΥΠ. ΦΟΡΝΙΚΙΟΥ, καὶ ΣΙΛΑΝΟΥ. IV.

ΚΕ. Ινδ. ιε. ΥΠ. ΔΟΜΕΤΙΟΥ, καὶ ΑΕΝΟΒΑΡΒΟΥ. I. Ol. CXCI.

Επὶ τούτων τῶν ὑπάτων μηνὶ Σεπτεμβρίῳ, Η, ἡμέρᾳ β, Ινδ. ιε, ἐγεννήθη δέσποινα ἡμῶν ἡ Θεοτόκος ἀπὸ Ιωακεὶμ καὶ Αννης.

Κς. Ινδ. α. ΥΠ. ΛΙΒΩΝΟΣ, καὶ ΠΙΣΩΝΟΣ. II.

Ηρώδης ἐν Ιεροσολύμοις ναὸν λύσας μείζονα οἰκοδόμησε.

ΡϞΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΖ. Ινδ. β. ΥΠ. ΚΡΑΣΣΟΥ, καὶ ΛΕΝΤΟΥΛΟΥ. III.

ΚΗ. Ινδ. γ. ΥΠ. ΝΕΡΩΝΟΣ, καὶ ΚΛΑΡΟΥ. IV.

ΚΘ. Ινδ. δ. ΥΠ. ΜΕΣΣΑΛΑ, καὶ ΚΥΡΙΝΙΟΥ. I. Ol. CXCII.

Ηρώδης Καισάρειαν εἰς ὄνομα Καίσαρος Αυγούστου ἔκτισε Στράτωνος Πύργον τὸ πρὶν καλουμένην. ὁ αὐτὸς ἦν καὶ Ανθηδόνα ἐπικτίζας Αγριππιάδα ἐκάλεσεν. ἔτι δὲ καὶ Γεροσβίνην εἰς ὄνομα Αντιπάτρου τοῦ ἰδίου πατρός.

Λ. Ινδ. ε. ΥΠ. ΡΟΥΒΕΛΛΙΟΥ, καὶ ΣΑΤΟΡΝΙΝΟΥ. *

ΡϞΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΛΑ. Ινδ. ς. ΥΠ. ΜΑΞΙΜΟΥ, καὶ ΤΟΥΒΕΡΩΝΟΣ. II.

ΛΒ. Ινδ. ζ. ΥΠ. ΑΦΡΙΚΑΝΟΥ, καὶ ΜΑΞΙΜΟΥ ΤΟ Β. III.

ΛΓ. Ινδ. η. ΥΠ. ΔΡΟΥΣΟΥ, καὶ ΚΡΙΣΠΙΝΟΥ. IV.

ΛΔ. Ινδ. θ. ΥΠ. ΚΕΝΣΩΡΙΝΟΥ, καὶ ΓΑΛΛΟΥ. I. Ol. CXCIII.

ΡϞΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΛΕ.

ΛΕ. Ἰνδ. ι. ΥΠ. ΝΕΡΩΝΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ ΤΟ Β. II.

Τιβέριος ἐστράτευσεν κατὰ Βρετανῶν καὶ Ἀρμενίων.

ΛϚ. Ἰνδ. ια. ΥΠ. ΒΑΛΒΟΥ, καὶ ΒΕΤΕΡΟΥ. III.

ΛΖ. Ἰνδ. ιβ. ΥΠ. ΟΚΤΑΒΙΑΝΟΥ ΤΟ ΙΓ, καὶ ΣΤΛΛΟΥ. IV.

ΛΗ. Ἰνδ. ιγ. ΥΠ. ΣΑΒΙΝΟΥ, καὶ ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Αὔγουστος Ἰουλίαν τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα ἐφυγάδευσεν καταγνοὺς αὐτῆς μοιχείας.

ΡϞΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΛΘ. Ἰνδ. ιδ. ΥΠ. ΟΚΤΑΒΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ ΙΔ, καὶ ΣΙΛΟΥΑΝΟΥ. III. Ol. CXCIV.

Τούτῳ τῷ ,ΕΦϚ ἔτει γενέσεως κόσμου μετὰ τὸ παρελθεῖν τὸ κϚ ἔτος τῆς Αὐγούστου Καίσαρος μοναρχίας, κατὰ μῆνα τὸν ἕκτον, τοῦτ᾽ ἔστιν κατὰ τὸ ΛΘ ἔτος τῆς αὐτοῦ βασιλείας, καὶ τὰ λοιπά.

Μ. Ἰνδ. ιε. ΥΠ. ΛΕΝΤΟΥΛΟΥ, καὶ ΠΙΣΩΝΟΣ. IV.

Ἐπὶ τῶν προειρημένων ὑπάτων Λεντούλου, καὶ Πίσωνος, τῇ εἰκάδι πέμπτῃ τοῦ Δύστρου μηνὸς, κατὰ δὲ τοὺς Αἰγυπτίους Ἀδὰρ τριακάδι, πρὸ η Καλανδῶν Ἀπριλλίων, ἔτους ,ΕΦΖ γενέσεως κόσμου, ἐν τῷ πρώτῳ σεληνιακῷ μηνὶ τοῦ Ἀδάρ, δεκάτῃ τοῦ μηνὸς, ὡς προσημειοῦσιν διὰ τῆς λήψεως καὶ διατηρήσεως τοῦ προβάτου, τὴν κατὰ σάρκα σύλληψιν αὐτοῦ ὁ Κύριος καὶ δεσπότης τῶν ἁπάντων Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς θεὸς ἡμῶν οὕτω καὶ ἐπλήρωσεν ὁ κατὰ πάντα τέλειος, καὶ τελεσιουργὸς πάσης κτίσεως ἐν τῷ τελείῳ τῆς συλλήψεως.

ΜΑ. Ἰνδ. α. ΥΠ. ΓΟΥΡΛΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ, καὶ ΓΑΥΛΟΥ. I. Ol. CXCV.

ΜΒ. Ἰνδ. β. ΥΠ. ΤΟΥ ΙΝΔΙΚΙΟΥ, καὶ ΟΥΑΡΟΥ. II.

Ἡρώδης τὴν τοῦ Χριστοῦ γέννησιν πυθόμενος παρὰ τῶν Μάγων τὰ περὶ τὴν Βηθλεὲμ ἀναιρεῖ παιδία ἀπὸ διετοῦς, καὶ κατωτέρω, οἰόμενος καὶ τὸν Χριστὸν τῆς τοιαύτης τοῖς ὁμήλιξιν συναπολαῦσαι συμφορᾶς, ὄντος τοῦ Κυρίου κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν ἐν Αἰγύπτῳ μετὰ Μαρίας τῆς μητρὸς αὐτοῦ.

ΡϞΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΜΓ. Ἰνδ. γ. ΥΠ. ΛΑΜΙΟΥ, καὶ ΣΕΡΒΙΛΙΟΥ. III.

ΜΔ. Ἰνδ. δ. ΥΠ. ΜΑΓΝΟΥ, καὶ ΒΑΛΕΡΙΟΥ. I. Ol. CXCVI.

Ἡρώδης ὕστερον δεινῶς παθὼν, σκώληκας δὲ ἐκβράσας ἀπὸ τοῦ σώματος, καὶ σαπεὶς ὅλος κατέστρεψε τὸν βίον. Ἐβασίλευσεν δὲ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ἀντ᾽ αὐτοῦ Ἀρχέλαος ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἔτη Θ.

ΜΕ. Ἰνδ. ε. ΥΠ. ΛΕΠΙΔΟΥ, καὶ ΓΛΑΓΚΟΥ. II.

ΜϚ. Ἰνδ. Ϛ. ΥΠ. ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ, καὶ ΚΑΠΙΤΩΝΟΣ.

ΡϞϚ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΜΖ. Ἰνδ. ζ. ΥΠ. ΚΡΗΤΙΟΥ, καὶ ΝΕΡΒΑ. *

ΜΗ. Ἰνδ. η. ΥΠ. ΚΑΜΗΛΛΟΥ, καὶ ΚΥΝΤΙΛΙΑΝΟΥ. *

ΜΘ. Ἰνδ. θ. ΥΠ. ΚΑΜΕΡΙΝΟΥ, καὶ ΣΑΒΙΝΟΥ. I. Ol. CXCVII.

Ν. Ἰνδ. ι. ΥΠ. ΔΟΛΑΒΕΛΛΑ, καὶ ΣΙΛΑΝΟΥ. II.

ΡϞΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΝΑ. Ἰνδ. ια. ΥΠ. ΛΕΠΙΔΟΥ, καὶ ΤΑΥΡΟΥ. III.

ΝΒ. Ἰνδ. ιβ. ΥΠ. ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΣΚΗΠΙΩΝΟΣ. IV.

ΝΓ. Ἰνδ. ιγ. ΥΠ. ΦΛΑΚΟΥ, καὶ ΣΙΛΑΝΟΥ. I. Ol. CXCVIII.

Ἀποθανόντος Ἀρχελάου, βασιλεύει τῆς Ἰουδαίας Ἡρώδης ὁ τετράρχης ἀδελφὸς αὐτοῦ, υἱὸς δὲ καὶ αὐτὸς Ἡρώδου τοῦ [τετράρχου καὶ] βασιλέως τῆς Ἰουδαίας τοῦ καὶ ἀνελόντος τὰ νήπια. Βασιλεύει δὲ οὗτος Ἡρώδης ἔτη κδ.

ΝΔ. Ἰνδ. ιδ. ΥΠ. ΣΕΚΣΤΟΥ, καὶ ΣΕΚΣΤΟΥ. II.

ΡϞΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΝΕ. Ἰνδ. ιε. ΥΠ. ΠΟΜΠΗΙΟΥ, καὶ ΑΠΟΥΛΙΟΥ. II.

ΝϚ. Ἰνδ. α. ΥΠ. ΒΡΟΥΤΟΥ, καὶ ΦΛΑΚΟΥ ΤΟ Β. III.

Ῥωμαίων ἐμονάρχησεν ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ἔτη κβ. ὁμοῦ ,ΦΜΓ.

Α. Ἰνδ. β. ΥΠ. ΤΑΥΡΟΥ, καὶ ΛΙΒΩΝΟΣ. IV.

Β. Ἰνδ. γ. ΥΠ. ΚΡΑΣΣΟΥ, καὶ ΡΟΥΦΟΥ. I. Ol. CXCIX.

ΡϞΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Γ. Ἰνδ. δ. ΥΠ. ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Δ, καὶ ΡΟΥΦΟΥ ΤΟ Β. II.

Δ. Ἰνδ. ε. ΥΠ. ΜΕΣΣΑΛΑ, καὶ ΓΡΑΤΟΥ. III.

Ε. Ἰνδ. Ϛ. ΥΠ. ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Δ, καὶ ΔΡΟΥΣΟΥ. I. Ol. CC.

Ϛ. Ἰνδ. ζ. ΥΠ. ....

Σ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ζ. Ἰνδ. η. ΥΠ. ΑΓΡΙΠΠΑ, καὶ ΓΑΛΒΑ. II.

Η. Ἰνδ. θ. ΥΠ. ΠΟΥΛΛΩΝΟΣ, καὶ ΒΕΤΕΡΟΥ. III.

Θ. Ἰνδ. ι. ΥΠ. ΚΕΘΗΓΟΥ, καὶ ΒΑΡΟΥ. IV.

Ι. Ἰνδ. ια. ΥΠ. ΑΓΡΙΠΠΑ ΤΟ Β, καὶ ΛΕΝΤΟΥΛΟΥ. I. Ol. CCI.

ΣΑ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΑ. Ινδ. ιβ. ΥΠ. ΓΕΤΟΥΛΙΚΟΥ, καὶ ΣΑΒΙΝΟΥ. II.

ΙΒ. Ινδ. ιγ. ΥΠ. ΚΡΑΣΣΟΥ, καὶ ΠΙΣΩΝΟΣ. III.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων Πόντιος Πιλᾶτος ἐπίτροπος τῆς Ἰουδαίας ὑπὸ Τιβερίου ἐκπέμπεται ιβ ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ, ὡς ἱστορεῖ Ἰώσηππος.

ΙΓ. Ινδ. ιδ. ΥΠ. ΣΙΛΑΝΟΥ, καὶ ΝΕΡΟΥΑ. IV.

ΙΔ. Ινδ. ιε. ΥΠ. ΓΕΜΙΝΟΥ, καὶ ΓΕΜΙΝΟΥ. I. Ol. CCII.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων ἦν ἀρχιερεὺς ἐν Ἱεροσολύμοις Ἄννας.

ΣΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΕ. Ινδ. α. ΥΠ. ΡΟΥΦΟΥ, καὶ ΡΟΥΒΕΛΛΙΝΟΥ. II.

Ἐν ἔτει πεντεκαιδεκάτῳ τῆς ἡγεμονίας Τιβερίου Καίσαρος, ἐπιτροπεύοντος Ποντίου Πιλάτου τῆς Ἰουδαίας, τετραρχοῦντος δὲ τῆς Γαλιλαίας Ἡρώδου, Φιλίππου δὲ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ τετραρχοῦντος τῆς Ἰτουραίας καὶ Τραχωνίτιδος χώρας, καὶ Λυσανίου τῆς Ἀβιληνῆς τετραρχοῦντος, ἐπὶ ἀρχιερέως Ἄννα καὶ Καϊάφα, ἐγένετο ῥῆμα θεοῦ ἐπὶ Ἰωάννην τὸν Ζαχαρίου υἱὸν ἐν τῇ ἐρήμῳ. καὶ τὰ λοιπά Λουκᾶς.

Ἐν τῷ ,Ε πέντε καὶ φζ ἔτει γενέσεως κόσμου, καθὼς προδέδεικται, καὶ τεσσαρακοστῷ τῆς Αὐγούστου Καίσαρος βασιλείας, ἤγουν εἰκοστῷ ὀγδόῳ τῆς αὐτοῦ μοναρχίας ἐγεννήθη κατὰ σάρκα Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς θεὸς ἡμῶν. ἐν δὲ τῷ παρόντι ,ΕΦΛΣ ἔτει ἐβαπτίσθη ἐν τῷ Ἰορδάνῃ ὁ αὐτὸς Κύριος καὶ θεὸς ἡμῶν Ἰησοῦς ὁ Χριστὸς κατὰ τὸ πεντηκοστὸν ἔτος τῆς τριακοστοτετάρτης πεντηκονταετηρίδος ἀπὸ τῆς κληροδοσίας τῶν υἱῶν Ἰσραήλ. κατὰ γὰρ πεντηκονταετηρίδα, μετὰ τὸ εἰσελθεῖν εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ ἄφεσιν γενέσθαι ὁ θεῖος παρεκελεύσατο νόμος. ἣν ἤρξατο ἀριθμεῖν ἀπὸ ὀγδοηκοστοπρώτου ἔτους Μωϋσέως, μετὰ τὸ πέρας δηλονότι τῶν υλ ἐτῶν τῆς πρὸς τὸν Ἀβραὰμ κατὰ τὸ ἑβδομηκοστὸν πέμπτον ἔτος τῆς αὐτοῦ ἡλικίας, γενομένης αὐτῷ ἀπὸ τοῦ θεοῦ ἐπαγγελίας τῆς ἐν Αἰγύπτῳ δουλείας ἕνεκα, καὶ τῆς ἐκεῖθεν γενησομένης ἐλευθερίας τῶν υἱῶν Ἰσραήλ.

Ἀπὸ Ἀδὰμ εἰς τὸν Κατακλυσμὸν, ἔτη ,ΒΣΧΒ.

Ἀπὸ τοῦ Κατακλυσμοῦ, ἐπὶ τὴν ἔξοδον, ,ΑΦΟΕ.

Ἀπὸ τῆς διὰ Μωϋσέως ἐξ Αἰγύπτου πορείας, ἐπὶ τὴν πρώτην οἰκοδομὴν τοῦ ναοῦ, ἥτις ἀρχὴν ἔλαβε μετὰ τὸ τρίτον ἔτος Σολομῶνος, ἔτη χιδ.

Ἀπὸ τετάρτου ἔτους Σολομῶνος, ἤγουν τῆς πρώτης ἐπισκευῆς τοῦ ναοῦ, ἐπὶ Κῦρον βασιλέα Περσῶν, ἔτη υπ, καὶ μῆνες γ.

Ἀπὸ Κύρου βασιλέως Περσῶν, ἐπὶ Ἀλέξανδρον Μακεδόνα, ἔτη ΣΜΗ, καὶ μῆνες θ.

Ἀπὸ Ἀλεξάνδρου Μακεδόνος, ἕως τοῦ παρόντος ιε ἔτους Τιβερίου Καίσαρος, καὶ εἰς τὴν κατάρχην τοῦ σωτηρίου κηρύγματος, ἣ γέγονεν κατὰ τὸ παρὸν ἔτος ιε, ἔτη ΤΝϚ.

Ὁμοῦ ἀπὸ Ἀδὰμ, ἕως τοῦ παρόντος ἔτους πεντεκαιδεκάτου Τιβερίου Καίσαρος, ἤγουν τῆς εἰκάδος καὶ αὐτῆς τοῦ Μαρτίου μηνὸς, ἔτη ,ΕΦΛΖ πλήρης.

Μετὰ τὸ βάπτισμα ἐνδιέτριψεν ὁ Κύριος εἰς τὰς ἰάσεις ἕτερα ἔτη τρία συναναστρεφόμενος τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ. Καὶ τὰ περὶ τούτου Λουκᾶς φανεροῖ λέγων, ὅτι εἶπεν ὁ Κύριος διὰ Ἡρώδην, Πορευθέντες εἴπατε τῇ ἀλώπεκι ταύτῃ, ἰδοὺ ἐκβάλλω δαιμόνια, καὶ ἰάσεις ἐπιτελῶ σήμερον καὶ αὔριον, καὶ τῇ τρίτῃ τελειοῦμαι, διὰ τούτων τὰ τρία ἔτη σημαίνων. Τοῦτο δὲ αὐτὸ καὶ ὁ Ἰωάννης εὐαγγελιστὴς δηλοῖ ἀπὸ πάσχων εἰς πάσχα τρία ἔτη καὶ αὐτὸς ἐν ταῖς ἰάσεσιν αὐτοῦ.

Ιϛ. Ινδ. β. ΥΠ. ΟΥΕΝΝΙΚΙΟΥ, καὶ ΛΟΓΓΙΝΟΥ.

Ἐν τῷ παρόντι ,ΕΦΛΗ ἔτει γενέσεως κόσμου ἀρχὴν εἰληφότι ἀπὸ ΚΑ τοῦ κατὰ Ῥωμαίους Μαρτίου μηνὸς δεύτερον νομικὸν ἐπετέλεσε πάσχα, μετὰ τὸ βαπτισθῆναι, ὁ Κύριος. καὶ τὰ λοιπά.

ΙΖ. Ινδ. γ. ΥΠ. ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Ε ΜΟΝΟΥ. III.

Πάλιν τρίτον νομικὸν πάσχα μετὰ τὸ βαπτισθῆναι ἑορτάζει ὁ Κύριος. Τούτῳ τῷ ἐνιαυτῷ, μηνὶ Λῴῳ κθ, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ πρόδρομος καὶ βαπτιστὴς τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται ὑπὸ Ἡρώδου τοῦ βασιλέως τῆς Ἰουδαίας.

ΙΗ. Ινδ. δ. ΥΠ. ΠΕΡΣΙΚΟΥ, καὶ ΒΙΤΕΛΛΙΟΥ. II. Ol. CCIII.

Ἰησοῦς ὁ Χριστὸς ὁ τοῦ θεοῦ υἱὸς τρεῖς ἐνιαυτοὺς, καὶ ος ἡμέρας μετὰ τὸ βάπτισμα τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς τὰ σωτήρια καὶ ἐπουράνια μαθήματα παραδοὺς, κατὰ τὰς περὶ ἑαυτοῦ προφητείας ἐπὶ τὸ πάθος παρῆλθε, τῷ ιθ ἔτει τῆς Τιβερίου μοναρχίας.

ΣΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΘ. Ινδ. ε. ΥΠ. ΑΡΟΥΝΤΙΟΥ, καὶ ΑΕΝΟΒΑΡΒΟΥ. IV. Ol. CCII.

Κ. Ινδ. ϛ. ΥΠ. ΓΑΛΒΑ, καὶ ΣΥΛΛΟΥ.

Ἀγρίππας υἱὸς Ἡρώδου τοῦ βασιλέως κατήγορος Ἡρώδου τοῦ τετράρχου ἀφικόμενος ἐν Ῥώμῃ δεσμεῖται ὑπὸ Τιβερίου.

ΚΑ. Ινδ. ζ. ΥΠ. ΓΑΛΛΟΥ, καὶ ΝΟΝΝΙΑΝΟΥ. I. Ol. CCIII.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων Πόντιος Πιλᾶτος περὶ τοῦ Χριστιανῶν δόγματος ἐκοινώσατο Τιβερίῳ Καίσαρι, κἀκεῖνος

κακῶν τῇ συγκλήτῳ Ῥώμης. τῆς δὲ μὴ προσιεμένης, Τιβέριος θάνατον ἠπείλησεν τοῖς Χριστιανοῖς κατηγόροις, ὡς ἱστορεῖ Τερτυλλιανὸς ὁ Ῥωμαῖος.

ΚΒ. Ινδ. η. ΥΠ. ΛΕΛΙΑΝΟΥ, καὶ ΠΛΑΥΤΟΥ. IV.

Τετάρτῳ ἔτει τῆς εἰς οὐρανὸν ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου, Πέτρος Ἀπόστολος ἀπὸ Ἱεροσολύμων ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ τὸν λόγον τοῦ θεοῦ ἐδίδασκεν.

ΣΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ῥωμαίων τέταρτος ἐβασίλευσεν ΓΑΙΟΣ * ΓΑΛΛΟΣ * ΚΑΙΣΑΡ ἔτη δ. ὁμοῦ ΕΦΜΗ.

Α. Ινδ. θ. ΥΠ. ΠΡΟΚΟΥΛΟΥ, καὶ ΝΙΠΡΙΝΟΥ. I. Ol. CCIV.

Γάϊος Καῖσαρ ἄμα ἐβασίλευσεν, Ἡρώδην ἐξώρισεν διὰ Ἡρωδιάδα, ὥς φησιν Ἰώσηππος, καὶ Ἀγρίππαν λύσας τῶν δεσμῶν βασιλέα τῶν Ἰουδαίων κατέστησεν. Οὗτός ἐστιν Ἡρώδης ὁ Ἰάκωβον ἀνελών, ὁ εἰς τὰς πράξεις λελεγμένος, ὁ σκωληκόβρωτος γεγονώς. ὅστις ἐβασίλευσεν ἔτη ζ, Γαΐου μὲν δ, Κλαυδίου δὲ τὰ μετὰ τὸν Γάϊον ἔτη γ, ὡς ἀναγράφεται Ἰώσηππος.

Β. Ινδ. ι. ΥΠ. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ, καὶ ΑΣΠΡΕΝΑΤΟΥ. III.

Πόντιος Πιλάτος, ὁ ἐπὶ τοῦ Σωτῆρος, ποικίλαις περιπεσὼν συμφοραῖς αὐτόχειρ ἑαυτοῦ γίνεται.

Γ. Ινδ. ια. ΥΠ. ΚΛΑΥΔΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ, καὶ ΚΕΡΣΙΑΝΟΥ. II.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων Πέτρος ὁ ἅγιος Ἀπόστολος πρῶτος τὴν ἐκκλησίαν Ἀντιοχείας θεμελιοῖ.

Τῷ αὐτῷ ἔτει Μάρκος ὁ εὐαγγελιστὴς Αἰγυπτίοις καὶ Ἀλεξανδρεῦσιν ἐπιδημήσας εὐαγγελίζεται τὸν Χριστοῦ λόγον, ἐκκλησίας τε πρῶτος ἐπ' αὐτῆς Ἀλεξανδρείας συνιστᾷ, καὶ προέστη αὐτῶν ἔτη κβ.

Δ. Ινδ. ιβ. ΥΠ. ΚΛΑΥΔΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Β, ΜΟΝΟΥ.

Γάϊος Γάλλος ἐσφάγη ἐν τῷ Παλατίῳ Ῥώμης ὑπὸ τῶν ἰδίων σπαθαρίων τῶν κουβικουλαρίων εὐνούχων κατὰ γνώμην τῆς συγκλήτου ὢν ἐτῶν λθ.

ΣΕ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ῥωμαίων πέμπτος ἐβασίλευσεν ΚΛΑΥΔΙΟΣ ἔτη ιδ. ὁμοῦ ΕΦΞΒ.

Α. Ινδ. ιγ. ΥΠ. ΚΛΑΥΔΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ, καὶ ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ. I. Ol. CCV.

Τούτῳ τῷ πρώτῳ ἔτει Κλαυδίου ὁ ἅγιος Στέφανος μαρτυρεῖ. καὶ ἦν Παῦλος εὐδοκῶν τῇ ἀναιρέσει αὐτοῦ.

Β. Ινδ. ιδ. ΥΠ. ΚΛΑΥΔΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Δ, καὶ ΛΑΡΓΟΥ. II.

Τούτῳ τῷ ἔτει Παῦλος τὴν ἐκκλησίαν διώκων πηροῦται ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ ἔρχεται χειραγωγούμενος εἰς Δαμασκόν.

Γ. Ινδ. ιε. ΥΠ. ΚΛΑΥΔΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Ε, καὶ ΒΙΤΕΛΛΙΟΥ. III.

Δ. Ινδ. α. ΥΠ. ΚΡΙΣΠΟΥ, καὶ ΤΑΥΡΟΥ.

ΣΣ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ε. Ινδ. β. ΥΠ. ΟΥΕΝΝΙΚΙΟΥ, καὶ ΚΟΡΒΙΝΟΥ. IV.

Ϛ. Ινδ. γ. ΥΠ. ΑΣΙΑΤΙΚΟΥ, καὶ ΣΙΛΑΝΟΥ. I. Ol. CCVI.

Λείπει τὰ λοιπὰ τοῦ Κλαυδίου Καίσαρος, καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ Νέρωνος.

Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ.

ΝΕΡΩΝΟΣ. Α. Β. Γ. Δ. Ε. Ϛ. Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ.

ΙΓ. Ινδ. Θ. ΥΠ. ΚΑΠΙΤΩΝΟΣ, καὶ ΡΟΥΦΟΥ. III. Ol. CCXI.

Φλάβιος Ἰώσηππος συγγραφεὺς στρατηγήσας ὑπὲρ Ἰουδαίων, καὶ μέλλων εἰς τὸν πόλεμον ἀναιρεῖσθαι, θεσπίζει Οὐεσπασιανῷ περὶ τῆς Νέρωνος πλάνης, καὶ τῆς Οὐεσπασιανοῦ βασιλείας.

Κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον Λουκιανὸς παρὰ Ῥωμαίοις μέγας ἦν, καὶ ἐπαινούμενος, ὁμοίως δὲ Μουσώνιος, καὶ Πλούταρχος φιλόσοφοι ἐγνωρίζοντο.

ΙΔ. Ινδ. Ι. ΥΠ. ΙΤΑΛΙΚΟΥ, καὶ ΤΡΑΧΑΝΟΥ. IV.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων ἀφανὴς γέγονε Νέρων, καὶ πλεῖστα ἐκ συσκευῆς τῶν Ἰουδαίων, καθὸ Πιλάτῳ ἀπεκεφάλισεν ὡς εἰς ἐκδίκησιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ πλευρᾷ ὁ αὐτὸς Νέρων ὢν ἐτῶν ξθ.

Μετὰ Νέρωνα ΓΑΛΒΑΣ ἐβασίλευσεν ἐν Ἰβηρίᾳ, ΟΥΙΤΕΛΛΟΣ ἐν Γερμανίᾳ, ΟΘΩΝ ἐπὶ Ῥώμης· ἕκαστος αὐτῶν ἰδίᾳ ἐπέβη τῇ ἀρχῇ.

ΓΑΛΒΑΣ ἐβασίλευσεν μῆνας θ, καὶ ἐν μέσῃ τῇ Ῥωμαίων ἀγορᾷ ἀπετμήθη.

ΟΥΙΤΕΛΛΙΟΣ βασιλεύσας μῆνας η ἑαυτὸν διεχειρίσατο.

ΟΘΩΝ βασιλεύσας μῆνας ϛ ἐσφάγη ἐν τῷ Παλατίῳ Ῥώμης.

ΣΙΒ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ῥωμαίων ζ ἐβασίλευσεν ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΣ ἔτη θ, στέψαντος αὐτὸν τοῦ στρατοῦ.

ὁμοῦ ΕΦΠϚ.

Α. Ινδ. ια. ΥΠ. ΓΑΛΒΑ, καὶ ΤΙΤΟΥ ΡΟΥΦΙΝΟΥ. I. Ol. CCXII.

Τῷ αὐτῷ ἔτει ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ἀπόστολος, καὶ πατριάρχης Ἱεροσολύμων, ὃν ἐνεθρόνισεν ὁ ἅγιος Πέτρος εἰς τόπον ἑαυτοῦ, ἀνιὼν εἰς τὴν Ῥώμην, ἐτελεύτησε. Καὶ παρέλαβε τὸ σχῆμα τῆς ἐπισκοπῆς Ἱεροσολύμων Συμεών, ὁ καὶ Σιμών. καὶ γέγονε πατριάρχης.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων ἀπὸ θεομηνίας Νικομήδεια μητρόπολις μεγάλη τῆς Βιθυνίας . . . .

Τούτῳ τῷ ἔτει θνήσκει Ἀγρίππας ὁ βασιλεὺς, ὁ τῆς Βερενίκης, βασιλεύσας ἔτη κϛ. Καὶ λοιπὸν Οὐεσπασιανὸς καταλύει τὴν βασιλείαν τῶν ἀλλοφύλων Ἡρώδου καὶ Ἀγρίππα.

Κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν τυραννήσαντες οἱ Ἰουδαῖοι ἀνεῖλον τὸν ἑαυτῶν ἄρχοντα Κυρήνιον.

Οὐεσπασιανὸς αὐτοκράτωρ τὸν κατὰ Ἰουδαίων ἐγχειρίσας πόλεμον Τίτῳ αὐτὸς διὰ Ἀλεξανδρείας εἰς τὴν Ῥωμαίων ἀφίκετο πόλιν.

Ἰωάννης ὁ θεολόγος ἐκβὰς εἰς Ἔφεσον ἐποίησεν ἐκεῖσε ἔτη ἐννέα, καὶ ἐν τῇ ἐξορίᾳ αὐτοῦ ἐν Πάτμῳ τῇ νήσῳ ἔτη ιε. καὶ ὑποστρέψας πάλιν εἰς Ἔφεσον, καὶ γράψας τὸ Εὐαγγέλιον ἐποίησεν ἕως τῆς κοιμήσεως αὐτοῦ ἕτερα ἔτη κϛ.

Β. Ἰνδ. ιβ. ὙΠ. ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΜΟΝΟΥ. II.

Τεσσαρακοστῷ ἐνάτῳ ἔτει τῆς εἰς οὐρανοὺς ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου, Τίτος υἱὸς Οὐεσπασιανοῦ τὴν Ἰουδαίαν παρέλαβεν, καὶ τὴν Ἱερουσαλήμ. προσθεὶς εἰς πᾶσαν τὴν Παλαιστίνην τὸ ἱερὸν τῶν Ἰουδαίων κατέστρεψεν. ἐν ᾗ ἡμέρα τῆς ἑορτῆς τοῦ πάσχα, ὅτι περιέλαβε τὴν πόλιν Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἀπώλεσε ψυχῶν μυριάδας ρι, ξίφεσιν αὐτοὺς κατακόψας. καὶ ἄλλας δὲ μυριάδας ι διαπέπρακεν αἰχμαλώτων νεανίσκων καὶ παιδίων ἀρρενικῶν, καὶ παρθένων κορασίων, καθὼς Ἰώσηππος ὁ σοφώτατος χρονογράφος συνεγράψατο. ὡς γὰρ Ἑβραῖος ὑπάρχων παρῆν ἐν τῷ πολέμῳ. πάσας δὲ τὰς ὑπαρχίας τῆς Ἰουδαίας ἀπώλεσεν ὁ Τίτος. ὁ δὲ σοφώτατος Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου συνεγράψατο οὕτως ὅτι ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν Χριστὸν ἐσταύρωσαν οἱ Ἰουδαῖοι, ἐν τῇ αὐτῇ ἑορτῇ πάντες ἀπώλοντο. Καὶ τοῦτο μάλιστα γέγονεν ἄξιον τοῦ τοσοῦτον πλῆθος εὑρῆσθαι ἐν τῇ πόλει, καθότι ἐν τῇ τοῦ πάσχα ἑορτῇ πάντες συνεληλυθότες ἐτύγχανον ὥσπερ ἐν εἱρκτῇ συγκλεισθέντες. Ἔδει γὰρ ἔδει σὺν ἐν ἡμέρα τοῦ πάσχα τῷ Σωτῆρι ἐπιβεβουλευκότας μὴ ἄλλοτε τὰ ἐπίχειρα ὧν ἐτόλμησαν παθεῖν τοῦ Σωτῆρος ἐκδεδωκότος αὐτούς. ὁ δὲ Τίτος μετὰ τὴν νίκην ἀνῆλθεν ἐπὶ τὴν Ῥώμην.

Ἀρχομένου λοιπὸν τεσσαρακοστοῦ ἔτους τῆς εἰς οὐρανοὺς ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου, δευτέρῳ ἔτει Οὐεσπασιανοῦ οἱ Ἰουδαίων ἡγεμόνες τέλεον ἐπαύσαντο, τῆς ἐσχάτης ἁλώσεως αὐτοὺς καταλαβούσης.

Συνάγεται ὁ πᾶς χρόνος ἐπὶ τὸ δεύτερον ἔτος Οὐεσπασιανοῦ, καὶ τὴν ὑστάτην ἅλωσιν Ἱεροσολύμων, ἀπὸ μὲν πεντεκαιδεκάτου ἔτους αὐτοῦ Τιβερίου, καὶ τοῦ σωτηρίου κηρύγματος ἀρχῆς, ἔτη τεσσαράκοντα δύο· ἀπὸ δὲ ἕκτου ἔτους Δαρείου τοῦ Ὑστάσπους, καθ' ὃ δευτέρας οἰκοδομῆς ἔτυχεν ὁ ναὸς, ἤγουν ἀπὸ δευτέρου ἔτους καὶ αὐτοῦ ξγ Ὀλυμπιάδος, ἐπὶ τὸ παρὸν δεύτερον ἔτος Οὐεσπασιανοῦ, εἰς ἔτη φϞζ. Ἀπὸ δὲ τῆς πρώτης ἐπισκευῆς αὐτοῦ τῆς ἐπὶ Σολομῶνος γενομένης, εἰς ἔτη ,αργ.

Γ. Ἰνδ. ιγ. ὙΠ. ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΝΕΡΟΥΑ. III.

Κομμαγηνοὶ καὶ Σαμοσατεῖς ἐντεῦθεν σὺν ἑαυτῶν ἀριθμοῦσι χρόνους.

Δ. Ἰνδ. ιδ. ὙΠ. ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Γ, καὶ ΤΙΤΟΥ. IV.

ΣΙΓ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ε. Ἰνδ. ιε. ὙΠ. ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Δ, καὶ * ΤΙΤΟΥ ΤΟ Β.

Οὐεσπασιανὸς μετὰ τὴν τῶν Ἱεροσολύμων ἅλωσιν πάντας σὺν ἀπὸ γένους Δαβὶδ ἀναζητεῖσθαι προσέταξε, ὡς μὴ περιλειφθῆναί τινα παρὰ Ἰουδαίοις τῶν ἀπὸ τῆς βασιλικῆς φυλῆς. ὡς ἐκ τούτου μέγιστον Ἰουδαίοις συμβῆναι διωγμὸν πάλιν.

ϛ. Ἰνδ. α. ὙΠ. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΥ, καὶ ΜΕΣΣΑΛΙΝΟΥ. I. Ol. CCXIII.

Ζ. Ἰνδ. β. ὙΠ. ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Ε, καὶ ΤΙΤΟΥ ΤΟ Γ. II.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων [ἐν Ῥόδῳ] ὁ Κολοσσὸς ἀνεστάθη μῆκος ἔχων ποδῶν ρζ.

Η. Ἰνδ. γ. ὙΠ. ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ ϛ. καὶ ΤΙΤΟΥ ΤΟ Δ. III.

ΣΙΔ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Θ. Ἰνδ. δ. ὙΠ. ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Ζ, καὶ ΤΙΤΟΥ ΤΟ Ε. IIII.

Ἀλκίππη γυνὴ ἐν Ῥώμῃ ἐλέφαντα ἐγέννησεν, ᾧ καιρῷ φθορὰ ἀνθρώπων ἐγένετο.

Ι. Ἰνδ. ε. ὙΠ. ΤΙΤΟΥ ΤΟ ϛ, καὶ ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΥ ΤΟ Β. I. Ol. CCXIV.

Ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ νόσῳ κλιθεὶς Οὐεσπασιανὸς ὁ βασιλεὺς παρ' εὐθὺς τελευτᾷ ὢν ἐτῶν ο.

Ῥωμαίων ι ἐβασίλευσεν Τίτος ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἔτη β. ὁμοῦ ,ΕΦΠΗ.

ΙΑ. Ἰνδ. ϛ. ὙΠ. ΤΙΤΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Ζ, καὶ ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΥ ΤΟ Γ. II.

ΙΒ. Ἰνδ. ζ. ὙΠ. ΓΑΛΒΑ, καὶ ΓΟΥΑΛΙΩΝΟΣ. I. Ol. CCXV.

Ἕως τούτου τοῦ χρόνου διήρκεσαν Φίλων καὶ Ἰώσηππος ἱστορήσαντες τὴν ἅλωσιν.

ΣΙΕ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ἐπὶ

Ἐπὶ τῶν προκειμένων ὑπάτων ἐπὶ δεινῷ βληθεὶς Τίτος ἀπέθανεν ὢν ἐτῶν μβ.
Ῥωμαίων δὲ ἐβασίλευσεν Δομετιανὸς ἔτη ιϛ. ὁμοῦ ΕΧΔ.

Α. Ἰνδ. Η. ΥΠ. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Δ. καὶ ΣΑΒΙΝΟΥ. II.

Β. Ἰνδ. Θ. ΥΠ. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Ε. καὶ ΤΙΤΟΥ ΡΟΥΦΟΥ.

Δομετιανὸς εὐνουχίζειν ἄνδρας ἐκώλυσεν.

Γ. Ἰνδ. Ι. ΥΠ. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ ϛ, καὶ ΣΑΒΙΝΟΥ. III.

Δ. Ἰνδ. ια. ΥΠ. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Ζ, καὶ ΦΟΥΛΒΙΟΥ. IV.

ΣΙϚ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ε. Ἰνδ. ιβ. ΥΠ. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Η, καὶ ΔΟΛΑΒΕΛΛΑ. I. *Ol.* CCXVI.

Δομετιανὸς τὸν ἄξυλον ναὸν κατεσκεύασε.
Ἐπὶ τῶν προκειμένων ὑπάτων πενταετηρὶς ἀγὼν ἤχθη ἐν Ῥώμῃ.
Δύο μῆνες μετωνομάσθησαν, Σεπτέμβριος Γερμανικὸς, καὶ Οκτώβριος Δομετιανὸς, διὰ τὸ νίκας ἐν αὐτοῖς κατὰ Γερμανῶν ἐνεχθῆναι τῇ Ῥώμῃ.

Ϛ. Ἰνδ. ιγ. ΥΠ. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Θ, καὶ ΣΑΤΟΡΝΙΝΟΥ. III.

Ζ. Ἰνδ. ιδ. ΥΠ. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Ι, καὶ ΤΙΤΟΥ ΡΟΥΦΟΥ ΤΟ Β.

Η. Ἰνδ. ιε. ΥΠ. ΦΟΥΛΒΙΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΑΤΡΑΤΙΝΟΥ. I. *Ol.* CCXVII.

Ἡ πρώτη τῶν τῆς Ἑστίας παρθένων Κορνηλία ἐπὶ φθορᾷ κατηγορήθη. καὶ ζῶσα κατωρύγη μετὰ τῶν συνήθων αὐτῆς φίλων κατὰ τὸν νόμον.

ΣΙΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Θ. Ἰνδ. α. ΥΠ. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ ΙΑ, καὶ ΝΕΡΟΥΑ. II.

Δομετιανὸς διετάξατο ἐν ταῖς πόλεσιν ἄμπελον μὴ φυτεύεσθαι.

Ι. Ἰνδ. β. ΥΠ. ΛΑΒΡΙΩΝΟΣ, καὶ ΤΡΑΙΑΝΟΥ. III.

Τῆς Ῥωμαίων ἐκκλησίας ἡγεῖται τρίτος Κλήμης ἔτη θ, ὃς καὶ ὑπὸ Παύλου τοῦ Ἀποστόλου ἐν τῇ πρὸς Φιλιππησίους ἐπιστολῇ μνημονεύεται.

ΙΑ. Ἰνδ. γ. ΥΠ. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ ΙΒ, καὶ ΣΑΤΟΡΝΙΝΟΥ. IV. *Ol.* CCXVII.

ΙΒ. Ἰνδ. δ. ΥΠ. ΠΟΜΠΗΙΟΥ, καὶ ΚΡΙΣΠΙΝΟΥ. I. *Ol.* CCXVIII.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεὺς ἤκμαζεν περιπλεύων πανταχοῦ, καὶ ποιῶν τελέσματα εἰς τὰς πόλεις καὶ χώρας.

ΣΙΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΓ. Ἰνδ. ε. ΥΠ. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ ΙΓ, καὶ ΦΛΑΒΙΟΥ ΚΛΗΜΕΝΤΟΣ. *

Δεύτερος μετὰ τὸν Νέρωνα Δομετιανὸς Χριστιανοὺς ἐδίωξεν. Ἐπὶ αὐτοῦ δὲ καὶ ὁ Ἀπόστολος Ἰωάννης εἰς Πάτμον ἐξορίζεται, ἔνθα τὴν ἀποκάλυψιν ἑωρακέναι λέγεται, ὡς δηλοῖ Εἰρηναῖος.
Δομετιανὸς τοὺς ἀπὸ γένους Δαβὶδ ἀναιρεῖσθαι προσέταξεν, ἵνα μή τις διαμείνοι διάδοχος τῆς τῶν Ἰουδαίων βασιλικῆς φυλῆς.

ΙΔ. Ἰνδ. ϛ. ΥΠ. ΑΣΠΡΕΝΑΤΟΥ, καὶ ΛΑΤΕΡΑΝΟΥ. II.

Ἱστορεῖ ὁ Βρούττιος πολλοὺς Χριστιανοὺς κατὰ τὸ ιδ ἔτος Δομετιανοῦ μεμαρτυρηκέναι.

ΙΕ. Ἰνδ. ζ. ΥΠ. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ ΙΔ, καὶ ΚΛΗΜΕΝΤΟΣ ΤΟ Β. III.

ΙϚ. Ἰνδ. η. ΥΠ. ΟΥΑΛΕΝΤΟΣ, καὶ ΟΥΕΤΕΡΟΥ. IV.

Τούτῳ τῷ ἔτει ὁ βασιλεὺς Δομετιανὸς ἐφόνευσεν τὸν προειδότα Ἀσκληπιον, ὃς προεῖπεν αὐτῷ, ὅτι σφαζόμενος τελευτᾷ καὶ κατασκευασθεὶς ἀπὸ τῆς συγκλήτου ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Δομετιανὸς, ὡς ἤλθεν ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Διὸς θυσιάσαι, ἀφανὴς γενόμενος τελευτᾷ ὢν ἐτῶν με.

ΣΙΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ῥωμαίων δὲ ἐβασίλευσεν ΝΕΡΟΥΑΣ ἔτος α. ὁμοῦ ΕΝΕ.

Α. Ἰνδ. θ. ΥΠ. ΝΕΡΟΥΑ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ, καὶ ΤΙΤΟΥ ΡΟΥΦΟΥ ΤΟ Γ. I. *Ol.* CCXIX.

Κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον ὁ βασιλεὺς Νερουᾶς ἀνεκαλέσατο τὸν ἀπόστολον Ἰωάννην ἀπὸ Πάτμου τῆς νήσου. καὶ ἦλθεν πάλιν εἰς Ἔφεσον.

Επὶ τῆς βασιλείας Νερβᾶ ἀνεφάνη δογματίζων Μαίνης διδάσκων, καὶ ὀχλαγωγῶν.

Εν τούτῳ τῷ χρόνῳ ἐκωλύθησαν οἱ μονομάχοι, καὶ αἱ θέαι αὐτῶν, καὶ ἀντ' αὐτῶν ἐπεισήχθη ἡ τῶν κυνηγίων θέα.

Νερβᾶς νοσήσας ἐτελεύτησεν πρὸ ϛ Καλανδῶν φεβρουαρίων, ἄρξας ἔτος α.

Ρωμαίων ια ἐβασίλευσε Τραϊανὸς ἔτη ιθ. ὁμοῦ ΕΣΚΔ.

Α. Ινδ. ι. ΥΠ. ΤΡΑΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΟΝΟΥ. II.

Β. Ινδ. ια. ΥΠ. ΓΑΛΜΑ, καὶ ΣΕΝΕΚΙΩΝΟΣ. III.

Γ. Ινδ. ιβ. ΥΠ. ΤΡΑΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΠΟΝΤΙΑΝΟΥ. IV.

ΣΚ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Δ. Ινδ. ιγ. ΥΠ. ΤΡΑΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Γ, καὶ ΓΕΤΟΥ. I. Ol. CCXX.

Ιωάννην τὸν ἀπόστολον εὐαγγελιστὴν μέχρι τῶν Τραϊανοῦ χρόνων παραμεῖναι τῷ βίῳ Ειρηναῖος ἱστορεῖ. Κλήμης δὲ ὁ Αλεξανδρεὺς καὶ αὐτὸς τὰ αὐτὰ σύμφησι, καὶ περιεῖναι αὐτὸν Ασίαν καὶ τὰς πλησιοχώρους πατρίδας ἐπισκόπους καθιστῶντα καὶ κληρικούς.

Ε. Ινδ. ιδ. ΥΠ. ΣΤΡΙΑΝΟΥ, καὶ ΣΥΡΙΟΥ. II.

ϛ. Ινδ. ιε. ΥΠ. ΤΡΑΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Δ, καὶ ΜΑΞΙΜΟΥ. III.

Ζ. Ινδ. α. ΥΠ. ΣΤΡΙΑΝΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ. IV.

Διήρκεσεν ὁ θεολόγος μετὰ τὴν ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου, καὶ θεοῦ ἡμῶν ἔτη οβ. Επὶ δὲ τῶν προκειμένων ὑπάτων φασὶ τὸν ἅγιον Ιωάννην γενόμενον ἐτῶν ρ, καὶ μηνῶν ζ, κοιμηθῆναι.

Επὶ τούτων τῶν ὑπάτων διωγμὸς Χριστιανῶν ἐγένετο. καὶ πολλοὶ ἐνδόξως ἐμαρτύρησαν διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν.

Εν τούτῳ τῷ χρόνῳ Κλήμης ὁ Ρώμης ἐπίσκοπος πληροῦται.

Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον καὶ Σίμων ὁ Κανανίτης, ὁ ἐπικληθεὶς Ιούδας Ιακώβου, ὁ γενόμενος ἐπίσκοπος μετὰ Ιάκωβον τὸν ἀδελφὸν τοῦ Κυρίου ζήσας ἔτη ρκ ἐσταυρώθη.

Επὶ τούτου τοῦ Τραϊανοῦ καὶ Μάρκος ὁ εὐαγγελιστὴς καὶ ἐπίσκοπος Αλεξανδρείας γενόμενος κάλων λαβὼν, καὶ συρεὶς ἀπὸ τῶν λεγομένων Ταβουκολίων, ἕως τῶν λεγομένων Αγγέλων, ἐκεῖσε πυρὶ κατεκαύθη Φαρμουθὶ πρώτῃ. Καὶ οὕτως ἐμαρτύρησεν.

Κρήσκης κηρύξας τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ιησοῦ Χριστοῦ ἐν Γαλλίαις ἐπὶ Νέρωνος, ἀποθνήσκει, καὶ ἐκεῖσε θάπτεται.

ΣΚΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Η. Ινδ. β. ΥΠ. ΚΑΝΔΙΔΟΥ, καὶ ΚΟΥΑΔΡΑΤΟΥ. I. Ol. CCXXI.

Τραϊανοῦ κατὰ Χριστιανῶν διωγμὸν κινήσαντος, Σίμων ὁ τοῦ Κλωπᾶ τῆς ἐν τοῖς Ιεροσολύμοις ἐκκλησίας ἐπίσκοπος γενόμενος ἐμαρτύρησεν γενόμενος ἐτῶν ρκ.

Επὶ τῶν προκειμένων ὑπάτων ἡ τῶν Εβιωναίων αἵρεσις ἐγνωρίζετο πτωχὰ περὶ τοῦ Χριστοῦ δοξάζουσα, μὴ εἶναι λέγουσα τὸν Χριστὸν πρὸ αἰώνων, ἀλλ' ἐπ' ἐσχάτων, ἀξίαν τῆς αἱρέσεως αὐτῶν τὴν ὀνομασίαν εἰληφότες. Εβιωναῖοι γὰρ πτωχοὶ ἑρμηνεύονται.

Πετραῖοι καὶ Βοστρηνοὶ ἐντεῦθεν τοὺς ἑαυτῶν χρόνους ἀριθμοῦσι.

Θ. Ινδ. γ. ΥΠ. ΚΟΜΟΔΟΥ, καὶ ΚΕΡΑΤΑΝΟΥ. II.

Τότε τοῖς ὑπάτοις πολέμου χαλεποῦ ἐπιβάντος τῇ Ρωμανίᾳ ὑπὸ Περσῶν, καὶ Γότθων, καὶ ἑτέρων ἐθνῶν, Τραϊανὸς ἀπερχόμενος εἰς τὸν τούτων πόλεμον ἄφεσιν ἐχαρίσατο τῶν χρεῶν, ἄχρις ἂν ἐπιστρέψῃ.

Ι. Ινδ. δ. ΥΠ. ΣΥΡΙΑΝΟΥ, ΤΟ Γ, καὶ ΣΕΝΕΚΙΩΝΟΣ ΤΟ Β. III.

Τῆς Ιεροσολύμων ἐκκλησίας τρίτος προέστη Ιοῦστος ὁ ἐπικληθεὶς Βαρσαββᾶς, ὁ ἐκλεγεὶς ὑπὸ τῶν Αποστόλων ἀντὶ Ιούδα τοῦ προδότου, μεθ' οὗ καὶ Ματθίας ἐπελέγη ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἁγίων Αποστόλων.

ΙΑ. Ινδ. ε. ΥΠ. ΓΑΛΛΟΥ, καὶ ΒΡΑΔΟΥΑ. IV.

ΣΚΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΒ. Ινδ. ϛ. ΥΠ. ΓΑΛΜΑ, καὶ ΤΟΥΛΛΟΥ. I. Ol. CCXXII.

Μέχρι τούτων τῶν ὑπάτων οἱ συνόμιλοι τῶν ἁγίων Αποστόλων ἐπίσκοποι γεγονότες ἐγνωρίζοντο.

ΙΓ. Ινδ. ζ. ΥΠ. ΟΡΦΙΤΟΥ, καὶ ΠΡΙΣΚΙΑΝΟΥ. II.

ΙΔ. Ινδ. η. ΥΠ. ΠΙΣΩΝΟΣ, καὶ ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ. III.

ΙΕ. Ινδ. θ. ΥΠ. ΤΡΑΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Ε, καὶ ΑΦΡΙΚΑΝΟΥ. IV.

ΣΚΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ιϛ. Ινδ. ι. ΥΠ. ΠΡΙΣΚΙΑΝΟΥ, καὶ ΚΕΛΣΟΥ. I. Ol. CCXXIII.

ΙΖ. Ινδ. ια. ΥΠ. ΜΑΛΣΟΥ, καὶ ΒΟΥΛΚΙΣΚΟΥ. II.

ΙΗ. Ινδ. ιβ. ΥΠ. ΜΕΣΣΑΛΑ, καὶ ΠΟΔΩΝΟΣ. III.

ΙΘ. Ινδ. ιγ. ΥΠ. ΑΙΛΙΑΝΟΥ, καὶ ΒΕΤΕΡΟΥ. IV.

ὁ βασι-

Ὁ βασιλεὺς Τραϊανὸς ὑδρωπιάσας ἀπέθανεν ἐν Σελινοῦντι πόλει τῆς Σελευκείας ὢν ἐτῶν ξς.

ΡΚΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ῥωμαίων ιβ ἐβασίλευσεν Αἴλιος Ἀδριανὸς ἔτη κα. ὁμοῦ ,ΔΧΜΕ.

Α. Ἰνδ. ιδ. ΥΠ. ΑΠΡΩΝΙΝΟΥ, καὶ ΝΙΓΡΟΥ. I. Ol. CCXXIV.

Β. Ἰνδ. ιε. ΥΠ. ΑΙΛΙΟΥ ΑΔΡΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ, καὶ ΣΑΛΙΝΑΤΟΡΟΣ. II.

Γ. Ἰνδ. α. ΥΠ. ΑΙΛΙΟΥ ΑΔΡΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ, καὶ ΡΟΥΣΤΙΚΙΟΥ. III.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων, Ἰουδαίων στασιασάντων ἦλθεν Ἀδριανὸς εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ ἔλαβε τοὺς Ἰουδαίους αἰχμαλώτους εἰς τὴν λεγομένην Τερέβινθον, καὶ ἔστησεν πανήγυριν, καὶ πέπρακεν αὐτοὺς εἰς ταγὴν ἵππου ἕκαστον, καὶ τοὺς ὑπολειφθέντας ἔλαβεν εἰς Γάζαν, καὶ ἐκεῖ ἔστησεν πανήγυριν, καὶ ἐπώλησεν αὐτούς. Καὶ ἕως τοῦ νῦν ἡ πανήγυρις ἐκείνη λέγεται Ἀδριανή. Καὶ καθελὼν τὸν ναὸν τῶν Ἰουδαίων τὸν ἐν Ἱεροσολύμοις ἔκτισε τὰ δύο δημόσια, καὶ τὸ θέατρον, καὶ τὸ τρικάμερον, καὶ τὸ τετράνυμφον, καὶ τὸ δωδεκάπυλον, τὸ πρὶν ὀνομαζόμενον Ἀναβαθμοί, καὶ τὴν Κόδραν. Καὶ ἐμέριζεν τὴν πόλιν εἰς ἑπτὰ ἄμφοδα. καὶ ἔστησεν ἀνθρώπους ἰδίους ἀμφοδάρχας. καὶ ἑκάστῳ ἀμφοδάρχῃ ἀπένειμεν ἄμφοδον. καὶ ἕως τῆς σήμερον εἰς τὸ τοῦ ἀμφοδάρχου ὄνομα ἕκαστον ἀμφόδιον χρηματίζει. καὶ ἐπέθηκεν τὸ ὄνομα τῇ πόλει, Αἰλίαν αὐτὴν ὀνομάσας, ἐπειδὴ Αἴλιος Ἀδριανὸς ἐλέγετο.

Δ. Ἰνδ. β. ΥΠ. ΣΕΥΗΡΟΥ, καὶ ΦΟΥΛΚΟΥ. IIII.

ΣΚΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ε. Ἰνδ. γ. ΥΠ. ΣΕΥΗΡΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΑΥΓΟΥΡΙΝΟΥ. I. Ol. CCXXV.

ς. Ἰνδ. δ. ΥΠ. ΑΒΙΟΛΑ, καὶ ΠΑΝΣΑ. II.

Τούτοις τοῖς ὑπάτοις Ἀδριανὸς εἰς τὴν Αἴγυπτον παρεγένετο, καὶ κτίζει τὴν Ἀντινόου τῆς Θηβαΐδος πρὸ γ Καλανδῶν Νοεμβρίου.

Ζ. Ἰνδ. ε. ΥΠ. ΑΠΡΟΝΙΑΝΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΠΑΜΠΙΝΟΥ. III.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεὺς καταστρέφει τὸν βίον.

Ἀδριανὸς ἐν Νικομηδείᾳ καὶ Νικαίᾳ ἀγορὰς ἐποίησεν, καὶ τετραπλατείας, καὶ τὰ τείχη τὰ πρὸς τῇ Βιθυνίᾳ. ἔτι γεμὴν καὶ ἐν Κυζίκῳ ναὸν ἔκτισεν, καὶ τὴν ἐν αὐτῇ πλατείαν ἐστρώσε μαρμάροις. καὶ ἐν πολλαῖς δὲ ἄλλαις ἐπισημοτέραις πόλεσι ναοὺς διαφόρους καὶ πολλοὺς ἀνέστησεν, καὶ ἀγάλματα ποικίλα ἵδρυσεν ἐν αὐταῖς.

Η. Ἰνδ. ς. ΥΠ. ΓΛΑΒΡΙΩΝΟΣ, καὶ ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΥ. IIII.

ΣΚς ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Θ. Ἰνδ. ζ. ΥΠ. ΑΣΙΑΤΙΚΟΥ, καὶ ΑΚΥΛΙΝΟΥ. I. Ol. CCXXVI.

Ι. Ἰνδ. η. ΥΠ. ΣΕΒΗΡΟΥ ΤΟ Γ, καὶ ΑΜΦΙΓΟΥΛΟΥ. II.

Ἀδριανὸς ὁ αὐτοκράτωρ πατὴρ πατρίδος ἀνηγορεύθη, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ Σεβαστή.

ΙΑ. Ἰνδ. θ. ΥΠ. ΤΙΤΙΑΝΟΥ, καὶ ΓΑΛΛΙΚΑΝΟΥ. III.

ΙΒ. Ἰνδ. ι. ΥΠ. ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΥ, καὶ ΛΙΒΩΝΟΣ. IIII.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων σεισμοῦ γενομένου Νικομηδείας καὶ Λορίας τῆς Βιθυνίας τὰ πολλὰ κατεστράφη.

ΣΚΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΓ. Ἰνδ. ια. ΥΠ. ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ, καὶ ΚΕΛΣΟΥ. I. Ol. CCXXVII.

ΙΔ. Ἰνδ. ιβ ΥΠ. ΚΑΤΟΥΛΙΝΟΥ, καὶ ΛΙΒΩΝΟΣ ΤΟ Β. II.

Ὁ ἐν Ῥόδῳ κολοσσὸς ἐπὶ τῆς ἀρχῆς Ἀδριανοῦ πρῶτον ἐκινήθη.

ΙΕ. Ἰνδ. ιγ. ΥΠ. ΠΟΝΤΙΑΝΟΥ, καὶ ΡΟΥΦΟΥ. III.

Ις. Ἰνδ. ιδ. ΥΠ. ΑΥΓΟΥΡΙΝΟΥ, καὶ ΟΥΑΡΟΥ. IIII.

Ἀκύλας ἐγνωρίζετο, ὃς ἦν πενθερὸς Ἀδριανοῦ τοῦ βασιλέως. ἦν δὲ Ἕλλην, ὡς Ἀδριανὸς, ἀπὸ Σινώπης τοῦ Πόντου ὁρμώμενος. ὕστερον δὲ ἐβαπτίσθη πεισθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων. ἦν δὲ καὶ ἀστρονόμος. καὶ ἐγκαλούμενος περὶ τούτου ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας, καὶ μὴ πεισθεὶς μετέπεσε τὰ τῶν Χριστιανῶν ἀθετήσας προσηλυτεύει τοῖς Ἰουδαίοις, καὶ περιτέμνεται Ἰουδαῖος. Καὶ ἐμπόνως μαθὼν τὴν αὐτῶν διάλεκτον, καὶ τὰ στοιχεῖα, ἑρμηνείαν ἑαυτῷ ἡρμήνευσεν οὐκ ὀρθῷ λογισμῷ, ἀλλ' ὅπως διαστρέψῃ τινὰ τῶν ῥητῶν. Ταῦτα ἱστορεῖ Ἐπιφάνιος ὁ Κύπριος εἰς τὸν λόγον αὐτοῦ τὸν περὶ σταθμῶν καὶ μέτρων.

ΣΚΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΖ. Ἰνδ. ιε. ΥΠ. ΤΙΒΕΡΙΟΥ, καὶ ΣΙΣΙΝΝΟΥ. I. Ol. CCXXVIII.

ΙΗ. Ἰνδ. α. ΥΠ. ΣΕΒΗΡΟΥ, καὶ ΟΥΑΡΟΥ. II.

Τούτῳ τῷ ἔτει Ἀπελλῆς καὶ Ἀρίστων, ὧν μέμνηται Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ αὐτοῦ ἱστορίᾳ, ἐπιδίδωσιν ἀπολογίας σύνταξιν περὶ τῆς καθ' ἡμᾶς θεοσεβείας Ἀδριανῷ τῷ βασιλεῖ.

ΙΘ. Ἰνδ. β. ΥΠ. ΠΟΝΤΙΑΝΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΑΚΥΛΙΝΟΥ. III.

Κ. Ἰνδ. γ. ΥΠ. ΚΟΜΟΔΟΥ, καὶ ΠΟΝΤΙΑΝΟΥ ΤΟ Γ. IIII.

ΣΚΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΑ. Ἰνδ. δ. ΥΠ. ΑΙΛΙΑΝΟΥ, καὶ ΒΑΛΒΙΝΟΥ. I. Ol. CCXXIX.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων Αἴλιος Ἀδριανὸς νοσήσας ὀλίγας ἡμέρας ἐτελεύτησεν ὢν ἐτῶν ξζ.
Ῥωμαίων ιγ´ ἐβασίλευσεν Αἴλιος Ἀντωνῖνος ὁ Εὐσεβὴς ἔτη κγ. ὁμοῦ ,ΕΧΞΗ.

Α. Ἰνδ. ε. ΥΠ. ΚΑΜΕΡΙΝΟΥ, καὶ ΝΙΓΡΟΥ. II.
Β. Ἰνδ. ϛ. ΥΠ. ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ, καὶ ΠΡΑΙ-ΣΕΝΤΟΣ. III.

Κέρδων τῆς κατὰ Μαρκίωνα πλάνης ἀρχηγὸς ποτὲ μὲν σιωπῶν τοῖς ἐν Ῥώμῃ Χριστιανοῖς, ποτὲ δὲ παρὰ διδάσκων, καὶ λέγων, ὁ ἄλλος ἐστὶν ὁ ὑπὸ τοῦ νόμου κηρυττόμενος Θεὸς ὁ μὴ ὢν πατὴρ τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὸν μὲν γνωρίζεσθαι, τὸν δὲ ἄγνωστον εἶναι, καὶ τὸν μὲν δίκαιον, τὸν δὲ ἀγαθὸν ὑπάρχειν, ὡς ἀπὸ τῶν κατὰ Σίμωνα τὸν Μάγον ἔχων τὰς ἀφορμάς. ὃς ἐν τοῖς κατὰ τοῦτο διάδοχον ἔσχε Μαρκίωνα Ποντικόν.

Γ. Ἰνδ. ζ. ΥΠ. ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΜΑΡ-ΚΟΥ ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΥ ΒΙΡΟΥ ΥΙΟΥ ΑΥΤΟΥ. IIII.

ΣΛ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Δ. Ἰνδ. η. ΥΠ. ΣΕΒΗΡΟΥ ΤΟ Δ, καὶ ΣΙΛΑΝΟΥ. I. Ol. CCXXX.
Ε. Ἰνδ. θ. ΥΠ. ΡΟΥΦΙΝΟΥ, καὶ ΚΟΥΑΔΡΑΤΟΥ. II.
Ϛ. Ἰνδ. ι. ΥΠ. ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΥ, καὶ ΗΡΩΔΟΥ. III.
Ζ. Ἰνδ. ια. ΥΠ. ΑΒΙΟΛΑ, καὶ ΜΑΞΙΜΟΥ. IIII.

ΣΛΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Η. Ἰνδ. ιβ. ΥΠ. ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Γ, καὶ ΑΥ-ΡΗΛΙΑΝΟΥ ΤΟ Β. I. Ol. CCXXXI.
Θ. Ἰνδ. ιγ. ΥΠ. ΣΕΒΗΡΟΥ ΤΟ Ε, καὶ ΒΗΡΙΝΟΥ. II.
Ι. Ἰνδ. ιδ. ΥΠ. ΛΑΡΓΟΥ, καὶ ΜΕΣΣΑΛΙΝΟΥ. III.

Τούτοις τοῖς ὑπάτοις ἄφεσις ἐγένετο τῶν χρεωφειλετῶν παρὰ Ἀντωνίνου Εὐσεβοῦς. καὶ οἱ ταμιακοὶ χάρται δωρεὰν ἐκαύθησαν.

ΙΑ. Ἰνδ. ιε. ΥΠ. ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ. IIII.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων Ἀφρικανὸς πληροῦται.

ΣΛΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΒ. Ἰνδ. α. ΥΠ. ΟΡΦΙΤΟΥ, καὶ ΠΡΙΣΚΟΥ. I. Ol. CCXXXII.
ΙΓ. Ἰνδ. β. ΥΠ. ΓΛΑΒΡΙΩΝΟΣ, καὶ ΒΕΤΕΡΟΥ. II.
ΙΔ. Ἰνδ. γ. ΥΠ. ΚΟΝΔΙΑΝΟΥ, καὶ ΜΑΞΙΜΟΥ. III.
ΙΕ. Ἰνδ. δ. ΥΠ. ΓΛΑΒΡΙΩΝΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΙΟΥΜΙΛΙΟΥ. IIII.

ΣΛΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙϚ. Ἰνδ. ε. ΥΠ. ΠΡΑΙΣΕΝΤΟΣ, καὶ ΡΟΥΦΙΝΟΥ. I. Ol. CCXXXIII.
ΙΖ. Ἰνδ. ϛ. ΥΠ. ΚΟΜΑΤΟΥ, καὶ ΛΑΤΕΡΑΝΟΥ. II.
ΙΗ. Ἰνδ. ζ. ΥΠ. ΣΕΒΗΡΟΥ ΤΟ Ϛ, καὶ ΣΑΒΙΝΙΑΝΟΥ. III.
ΙΘ. Ἰνδ. η. ΥΠ. ΣΙΛΒΑΝΟΥ, καὶ ΑΥΓΟΥΡΙΝΟΥ. IIII.

ΣΛΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Κ. Ἰνδ. θ. ΥΠ. ΒΑΡΒΑΡΟΥ, καὶ ΡΙΓΟΥΛΟΥ. I. Ol. CCXXXIV.
ΚΑ. Ἰνδ. ι. ΥΠ. ΤΕΡΤΥΛΛΟΥ, καὶ ΣΑΚΕΡΔΟΤΟΥ. II.

Πολύκαρπος Σμύρνης ἐπίσκοπος αὐτὸ θαυμάσιος, καὶ τῶν Ἀποστόλων ...... ἀκουστής, ἀλλὰ καὶ ὑπ᾽ αὐτῶν ἐπίσκοπος κατασταθείς, ἔτι περιὼν ἐν τῷ βίῳ, γενόμενος ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Ἀνικήτου ἐπισκόπου διὰ ζήτημα περὶ τῆς τοῦ πάσχα ἑορτῆς πολλοὺς τῶν ἀπὸ Οὐαλεντίνου καὶ Μαρκίωνος αἱρετικῶν τῷ τοῦ Χριστοῦ ὑγιεῖ λόγῳ ἐπέστρεψεν. ὃς καὶ Μαρκίωνι ποτὲ εἰς ὄψιν αὐτοῦ ἐλθόντι, καὶ φήσαντι, Ἐπιγινώσκεις ἡμᾶς; ἀπεκρίθη, ἐπιγινώσκω σε τὸν πρωτότοκον τοῦ Σατανᾶ, ὡς ἱστορεῖ Εἰρηναῖος.

ΚΒ. Ἰνδ. ια. ΥΠ. ΚΥΝΤΙΛΛΟΥ, καὶ ΠΡΙΣΚΟΥ. III.
ΚΓ. Ἰνδ. ιβ. ΥΠ. ΒΡΑΔΟΥΑ καὶ ΟΥΙΡΟΥ. IIII.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων ἐσφάγη Αἴλιος Ἀντωνῖνος ἐν Πραικονήσῳ ὢν ἐτῶν ξζ.
Ῥωμαίων ιδ´ ἐβασίλευσεν ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ, ὁ καὶ ΟΥΙΡΟΣ, υἱὸς Ἀντωνίνου τοῦ Εὐσεβοῦς, καὶ ΛΟΥΚΙΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΚΟΜΟΔΟΣ ἀδελφὸς αὐτοῦ, ἔτη ιθ. ὁμοῦ ,ΕΧΠΖ.

ΡΛΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Α. Ἰνδ. ιγ. ΥΠ. ΜΑΡΚΟΥ ΑΥΡΗΛΙΟΥ ΟΥΙΡΟΥ, καὶ ΛΟΥ-ΚΙΟΥ ΚΟΜΟΔΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ. I. Ol. CCXXXV.
Β. Ἰνδ. ιδ. ΥΠ. ΜΑΡΚΟΥ ΑΥΡΗΛΙΟΥ ΟΥΙΡΟΥ, καὶ ΛΟΥ-ΚΙΟΥ ΚΟΜΟΔΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Β. II.
Γ. Ἰνδ. ιε. ΥΠ. ΡΟΥΣΤΙΚΙΟΥ, καὶ ΑΚΥΛΙΝΟΥ. *
Δ. Ἰνδ. α. ΥΠ. ΑΙΛΙΑΝΟΥ, καὶ ΠΑΣΤΟΡΟΣ. III.

Ἔτους ρλγ τῆς εἰς οὐρανοὺς ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου μεγίστων τὴν Ἀσίαν ἀναστατωσάντων διωγμῶν, πολλοὶ ἐμαρτύρησαν, ἐν οἷς Πολύκαρπος Σμύρνης ἐπίσκοπος, καὶ τοῦ Ἀποστόλου Ἰωάννου μαθητής, καὶ ὑπ᾽ αὐτοῦ κατασταθεὶς ἐπίσκο-

ἐπίσκοπος, συλληφθεὶς ἐπὶ ἀνθυπάτου Κοδράτου ὑπὸ Ἡρώδου εἰρηνάρχου υἱοῦ ὄντος Νικήτου, καὶ πολλὰ ὑπομείνας διὰ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν τῇ πρὸ ζ Καλανδῶν Ἀπριλλίων τῷ μεγάλῳ σαββάτῳ, ὥραν η, ὑπὸ Κεντυρίωνος τὴν τῶν ἐπισυναχθέντων Ἰουδαίων καὶ ἐθνικῶν φιλονεικίαν θεασαμένου, τεθεὶς ὑπ᾽ αὐτῶν ἐν μέσῳ ἐκάη ζῶν ὢν ἐτῶν πζ. οὕτω γὰρ καὶ ἀπεκαλύφθη αὐτῷ, πλευθῆναι αὐτὸν ζῶντα καιόμενον. περὶ δὲ τῶν ἐτῶν αὐτοῦ εἶπε τῷ ἀνθυπάτῳ εἰπόντι αὐτῷ, Βλασφήμησον τὸν Χριστόν. ὁ δὲ εἶπεν, πς ἔτη δουλεύω τῷ Χριστῷ, καὶ οὐδέν με ἠδίκησεν. καὶ πῶς δύναμαι βλασφημῆσαι τὸν σώσαντά με βασιλέα; Τούτῳ καὶ φωνὴ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐδόθη ἐν τῷ σταδίῳ Σμυρναίων εἰσιόντι, ἴσχυε Πολύκαρπε, καὶ ἀνδρίζου. καὶ τὸν μὲν εἰπόντα οὐδεὶς τῶν ἄλλων ἴδεν, τὴν δὲ φωνὴν πολλοὶ καὶ τῶν ἡμετέρων ἤκουσαν. Σὺν τῷ ἁγίῳ δὲ Πολυκάρπῳ καὶ ἄλλοι ιβ ἀπὸ Φιλαδελφίας μαρτυροῦσιν ἐν Σμύρνῃ, καὶ ἐν Περγάμῳ δὲ ἕτεροι. ἐν οἷς ἦν καὶ Παπίας, καὶ ἄλλοι πολλοί. ὧν καὶ ἔγγραφα φέρονται τὰ μαρτύρια. πλεῖστοι δὲ καὶ κατὰ Γαλλίαν καὶ Γαλατίαν διαπρεπῶς ἐμαρτύρησαν.

ΡΛϚ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ε. Ἰνδ. β. ΥΠ. ΜΑΚΡΙΝΟΥ, καὶ ΚΕΛΣΟΥ. IIII.

Ϛ. Ἰνδ. γ. ΥΠ. ΟΡΦΙΤΟΥ, καὶ ΠΟΥΔΕΝΤΟΣ. I. Ol. CCXXXVI.

Ἰουστῖνος φιλόσοφος τοῦ καθ᾽ ἡμᾶς λόγου δεύτερον ὑπὲρ τῶν καθ᾽ ἡμᾶς δογμάτων βιβλίον ἀναδοὺς Μάρκῳ Αὐρηλίῳ καὶ Ἀντωνίνῳ Βήρῳ τοῖς αὐτοκράτορσι, θείῳ καταικοσμεῖται οὐ μετ᾽ οὐ πολὺ στεφάνῳ τῷ τοῦ μαρτυρίου, Κρίσκεντος αὐτὸν ὑποβάλλοντος.

Ζ. Ἰνδ. δ. ΥΠ. ΠΟΥΔΕΝΤΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΠΟΥΛΛΙΩΝΟΣ. II.

Η. Ἰνδ. ε. ΥΠ. ΜΑΡΚΟΥ ΑΥΡΗΛΙΟΥ ΟΥΙΡΟΥ ΤΟ Γ, καὶ ΚΟΥΑΔΡΑΤΟΥ. III.

ΣΛΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Θ. Ἰνδ. Ϛ. ΥΠ. ΑΠΡΩΝΙΑΝΟΥ, καὶ ΠΑΥΛΟΥ. IV.

Λούκιος Αὐρήλιος Κόμοδος ἀπέθανεν ἐν Ἀλτίνῳ ἄρξας ἔτη θ.

Ἐπὶ τῶν προκειμένων ὑπάτων Μάρκος Αὐρήλιος Ἀντωνῖνος Κόμοδον τὸν ἑαυτοῦ υἱὸν κοινωνὸν ἐποιήσατο τῆς αὐτοῦ βασιλείας.

Ι. Ἰνδ. ζ. ΥΠ. ΠΡΙΣΚΟΥ, καὶ ΑΠΟΛΙΝΑΡΙΟΥ. I. Ol. CCXXXVII.

Μελίτων Ἀσιανὸς τῆς Σάρδεων πόλεως ἐπίσκοπος, καὶ Ἀπολινάριος Ἱεραπόλεως ἐπίσκοπος, καὶ ἄλλοι πολλοὶ τοῦ καθ᾽ ἡμᾶς λόγου βιβλίον ἀπολογίας Μάρκῳ Αὐρηλίῳ Ἀντωνίνῳ ἀπέδωκαν Ἰουστίνου πλανηθέντος, καὶ ἄλλων πολλῶν. ἐντευχθεὶς δὲ καὶ ὑφ᾽ ἑτέρων ὁ αὐτὸς βασιλεὺς ἐπὶ τῆς Ἀσίας παντοίαις ὕβρεσι πρὸς τῶν ἐπιχωρίων καταπονουμένων τοιαύτης ἠξίωσε τὸ κοινὸν διατάξεως, Αὐτοκράτωρ Καῖσαρ Μάρκος καὶ τὰ λοιπά.

ΙΑ. Ἰνδ. η. ΥΠ. ΚΕΘΗΓΟΥ, καὶ ΚΛΑΡΟΥ. II.

ΙΒ. Ἰνδ. θ. ΥΠ. ΣΕΒΗΡΟΥ, καὶ ΕΡΕΝΝΙΑΝΟΥ. III.

ἡ τῶν Ἐγκρατιτῶν αἵρεσις ἀνεφύετο ξένην καὶ φθοροποιὸν [καὶ] ψευδοδοξίαν εἰσάγουσα ἐν βίῳ Τατιανὸν ἀρχηγὸν ἔσχε. οὗτος δὲ τῶν μαθητῶν Ἰουστίνου γεγονώς, ἕως μὲν ἔζη Ἰουστῖνος, οὐδ᾽ ὅλως ἐτόλμα ἐνδείξασθαι παραφθορὰν τῆς ὑγιοῦς κατὰ Χριστὸν πίστεως. ἀποθανόντος δὲ αὐτοῦ, ἤρξατο κενοῖς λόγοις καταπεποιθὼς δογματίζειν ἀγαμίαν, ὡς καὶ οἱ πρὸ αὐτοῦ Σατορνῖνος καὶ Μαρκίων.

Ἀντωνῖνος αὐτοκράτωρ πυκνῶς τοῖς πολεμίοις ἐπέκειτο, αὐτός τε παρών, καὶ σὺν πολεμάρχους ἀποστέλλων. καὶ Περτίνακι καὶ τοῖς σὺν αὐτῷ δίψει πιεζομένοις ὄμβρος ἐκ θεοῦ ἐγένετο. καὶ τοῖς ἀντιπαρατασσομένοις Γερμανικοῖς καὶ Σαρμάταις σκηπτὸς ἐπέπεσεν, πολλούς τε αὐτῶν διέφθειρεν. λέγονται δὲ καὶ ὡς ἐπιστολαὶ φέρονται Μάρκου τοῦ βασιλέως, ἐν αἷς μαρτυρεῖ μέλλοντα τὸν στρατὸν αὐτοῦ διαφθείρεσθαι ταῖς τῶν Χριστιανῶν εὐχαῖς διασεσῶσθαι.

ΣΛΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΓ. Ἰνδ. ι. ΥΠ. ΟΡΦΗΤΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΜΑΞΙΜΟΥ. IV.

ΙΔ. Ἰνδ. ια. ΥΠ. ΣΕΒΗΡΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΠΟΜΠΗΙΑΝΟΥ. I. Ol. CCXXXVIII.

Δεύτερος μετὰ τὸν προκείμενον Τατιανὸν Σεβῆρός τις κρατήσας τὴν αὐτὴν αἵρεσιν Σεβηριανῶν προσηγορίας γέγονεν αἴτιος. χρώμενοι τούτων καὶ νόμῳ καὶ προφήταις καὶ εὐαγγελίοις, ἰδίως ἑρμηνεύοντες τῶν ἱερῶν γραφῶν τὰ νοήματα, βλασφημοῦντες Παῦλον τὸν Ἀπόστολον, ἀθετοῦντες αὐτοῦ τὰς ἐπιστολάς, μὴ δὲ τὰς πράξεις τῶν ἀποστόλων καταδεχόμενοι. ὁ μέντοι γε πρότερος αὐτῶν Τατιανὸς συνάφειάν τινα καὶ συναγωγὴν οὐκ οἶδ᾽ ὅπως τῶν εὐαγγελίων ποιησάμενος τὸ διὰ τεσσάρων τοῦτο προσωνόμασεν. ὃ παρά τισιν εἰσέτι καὶ νῦν φέρεται. Τοῦ δὲ Ἀποστόλου φασὶν αὐτὸν τολμῆσαί τινας [αὐτοῦ] μεταφράσαι φωνάς, ὡς ἐπιδιορθούμενον αὐτῶν τὴν τῆς φράσεως σύνταξιν. καταλέλοιπεν δὲ οὗτος πολύ τι πλῆθος συγγραμμάτων, ὧν μάλιστα παρὰ πολλοῖς μνημονεύεται διαβόητος αὐτοῦ λόγος ὁ πρὸς Ἕλληνας, ἐν ᾧ καὶ τῶν ἀνέκαθεν χρόνων μνημονεύσας, τῶν παρ᾽ Ἕλλησιν εὐδοκίμων ἁπάντων Μωσέα τε καὶ τοὺς Ἑβραίων προφήτας ἀπέφηνε προγενεστέρους. ὃς δὴ καὶ δοκεῖ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ πάντων κάλλιον τε καὶ ὠφελιμώτατος ὑπάρχειν.

ΙΕ. Ἰνδ. ιβ. ΥΠ. ΓΑΛΛΟΥ, καὶ ΦΛΑΚΚΟΥ. II.

ΙϚ. Ἰνδ. ιγ. ΥΠ. ΟΡΦΗΤΟΥ ΤΟ Γ, καὶ ΡΟΥΦΟΥ. III.

Ποθεινὸς

Ποθεινὸς ὁ τῆς Λουγδούνου ἐπίσκοπος ὑπὲρ τὰ Ϟ ἔτη τῆς ἡλικίας γενόμενος συρόμενος ἐπὶ τὸ βῆμα, καὶ πολλὰ παθὼν ἀνήκεστα τῷ τοῦ μαρτυρίου δρόμῳ ἐτελειώθη. ἀλλὰ καὶ Ἄτταλος τοὔνομα, πολλὰ πολλῷ τῷ χρόνῳ πεπονθὼς ἐν εἱρκτῇ τυγχάνων θείας ὀπτασίας ἐν νυκτὶ ἀξιοῦται.

ΣΛΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΖ. Ινδ. ιδ. ΥΠ. ΠΩΛΛΙΩΝΟΣ, καὶ ΑΠΡΟΥ. IV.

Ἐπὶ τούτων τῶν Ὑπάτων νόμος ἐτέθη, ὥστε δὲ ἀδιαθέτου κληρονομεῖν τὸν πατέρα τὰ τέκνα, καὶ τῷ ἀχαρίστῳ δὲ παιδὶ τὸ τετραούγκιον δίδοσθαι τῆς πατρῴας περιουσίας.

ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς ὑπετάξατο ἔθνος Γερμανῶν.

ΙΗ. Ινδ. ιε. ΥΠ. ΚΟΜΟΔΟΥ, καὶ ΚΥΝΤΙΛΛΟΥ. I. Ol. CCXXXIX.

ΙΘ. Ινδ. α. ΥΠ. ΟΡΦΗΤΟΥ ΤΟ Δ, καὶ ΡΟΥΦΟΥ ΤΟ Β. II.

Σμύρνα τῆς Ἀσίας ἀπὸ σεισμῶν κατερρίφη.

Ἀντωνῖνος, ὁ καὶ Οὐῆρος, νοσήσας ἀπέθανεν ἐν Παννονίαις πρὸ ὀκτὼ Καλανδῶν Ἀπριλλίων, ἄρξας ἔτη ιθ.

Ῥωμαίων ιε ἐβασίλευσεν ΚΟΜΟΔΟΣ ἔτη ιβ ἐμοῦ ,ΕΧϞ.

Κ. Ινδ. β. ΥΠ. ΚΟΜΟΔΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΒΗΡΟΥ. III.

Οὗτος ὁ Κόμοδος ἐπὶ τῆς αὐτοῦ κρατήσεως παύει τὸν διωγμὸν τῆς ἐκκλησίας.

Ἐπὶ τούτου Ἡγήσιππος πλεῖστα περὶ τῶν Ἀποστόλων μεγάλως συγγραψάμενος, ὡς ἱστορεῖ Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου.

ΣΜ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Β. Ινδ. γ. ΥΠ. ΠΡΑΙΣΕΝΤΟΣ, καὶ ΓΟΡΔΙΑΝΟΥ. IV.

Γ. Ινδ. δ. ΥΠ. ΚΟΜΟΔΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Γ, καὶ ΒΗΡΟΥ ΤΟ Β. I. Ol. CCXL.

Εἰρηναῖος ἐπίσκοπος πόλεως Λουγδούνου τῆς Γαλλίας διέπρεπεν.

Ἐπὶ τῶν προκειμένων ὑπάτων κτήτωρ τις ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ ὀνόματι Ἀρτάβανος φιλοτίμως ἔρριψεν ἐν τῇ καλουμένῃ Δάφνῃ τοῖς δήμοις καλάμια σκυτόμια πολλὰ ἄρτων διαιωνιζόντων καὶ * ἐκέλευσεν τοὺς ἄρτους πολιτικοὺς διὰ τὸ τῇ ἰδίᾳ πόλει τούτους δωρήσασθαι. καὶ ἠφόρισεν ἐκ τῶν ἰδίων αὐτοῦ χωρίων προσόδους ἀναλογούσας εἰς λόγον τῶν αὐτῶν πολιτικῶν ἄρτων. καὶ ἀνήγειραν αὐτῷ στήλην μαρμαρίνην ἐπιγράψαντες, ΑΡΤΑΒΑΝΕΙ ΑΙΩΝΙΑ Η ΜΝΗΜΗ.

Δ. Ινδ. ε. ΥΠ. ΜΑΜΕΡΤΙΝΟΥ, καὶ ΡΟΥΦΟΥ, ΤΟ ΤΡΙΤΟΝ. II.

Ἡ κατὰ Φρύγας ἄθεος ψευδοπροφητεία Μοντανοῦ, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ παραπληγῶν γυναικῶν αὐτοῦ Πρισκίλλας, καὶ Μαξιμίλλας συνέστη, ἔτι δὲ καὶ Ἀλκιβιάδου, καὶ Θεοδότου. καθ' ὧν συνεγράψατο ὁ ἐν ὁσίᾳ τῇ μνήμῃ Ἀπολινάριος Ἱεραπόλεως ἐπίσκοπος, καὶ Μιλτιάδης συγγραφεὺς, καὶ ἄλλοι πολλοὶ, ἐν οἷς καὶ Σαραπίων Ἀντιοχείας ἐπίσκοπος.

Ε. Ινδ. ϛ. ΥΠ. ΚΟΜΟΔΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Δ, καὶ ΒΙΚΤΟΡΙΝΟΥ. III.

Τὸ ἐν Νικαίᾳ Ἀπολλώνιον ἔξω τειχῶν ἐγένετο ἐφισταμένου τὸ ἔργον Βακτυάτου, καὶ Σεβήρου Βιθυνίας ἡγεμονεύοντος.

ΣΜΑ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ϛ. Ινδ. ζ. ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ, καὶ ΑΙΛΙΑΝΟΥ. IV.

Ἐπὶ τῶν προκειμένων ὑπάτων Θεοδοτίων τις τοῦ Πόντου ἀπὸ τῆς διαδοχῆς Μαρκίωνος τοῦ αἱρεσιάρχου τοῦ ἀπ' αὐτῆς Σινώπης ὁρμωμένου, καὶ αὐτὸς μηνίων τῇ αὐτῇ αἱρέσει, καὶ εἰς Ἰουδαϊσμὸν ἐκκλίνας, καὶ τὰ αὐτῶν στοιχεῖα καὶ γλῶσσαν μαθὼν ἰδίως καὶ αὐτὸς ἐξέδωκεν τὰ πλεῖστα τοῖς οβ ἑρμηνευταῖς ἀπᾴδοντα, ὡς καὶ ἱστορεῖ περὶ τούτου Ἐπιφάνιος ὁ Κύπριος.

Ζ. Ινδ. η. ΥΠ. ΜΑΤΕΡΝΟΥ, καὶ ΒΡΑΔΟΥΑ. I. Ol. CCXLI.

Η. Ινδ. θ. ΥΠ. ΚΟΜΟΔΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ ΕΚΤΟΝ, καὶ ΓΛΑΥΡΙΟΝΟΣ. II.

Θ. Ινδ. ι. ΥΠ. ΚΡΙΣΠΙΝΟΥ, καὶ ΑΙΛΙΑΝΟΥ. III.

Τοῦ Κολοσσοῦ Ῥόδου τὴν κεφαλὴν ἀφελὼν Κόμοδος ἰδίαν ἐπέθηκεν εἰκόνα.

Ὠριγένης ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐγεννήθη.

Τούτῳ τῷ ἔτει ἐν τῷ Καπιτωλίῳ Ῥώμης σκηπτὸς ἔπεσεν, καὶ σφοδρὸς ἐμπρησμὸς γέγονεν, καὶ τὰς βιβλιοθήκας, καὶ ὅλα τὰ μέρη Ῥώμης αὐτῆς * διέφλεξεν.

Θερμαὶ Κομοδιαναὶ ἐν Ῥώμῃ ἀφιερώθησαν.

ΣΜΒ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ι. Ινδ. ια. ΥΠ. ΦΟΥΣΚΑΝΟΥ, καὶ ΣΙΛΑΝΟΥ. IV.

ΙΑ. Ινδ. ιβ. ΥΠ. ΚΟΜΟΔΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Ϛ, καὶ ΣΕΠΤΙΜΙΑΝΟΥ. II. Ol. CCXLII.

ΙΒ. Ινδ. ιγ. ΥΠ. ΚΟΜΟΔΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Ζ, καὶ ΠΕΡΤΙΝΑΚΟΣ. II.

Κόμοδος αἰφνίδιον ἐτελεύτησεν ἀποπνιγεὶς ἐν οἰκίᾳ Βεστιανοῦ συγγενοῦς αὐτοῦ, καὶ Ἀβαλιανῆς τῆς ὑπατίσσης ἐν

Ρώμη πρὸ ᾱ Καλανδῶν Ιανουαρίων ἄρξας ἔτη ιβ.

Ρωμαίων ις ἐβασίλευσεν ΛΟΥΚΙΟΣ ΠΕΡΤΙΝΑΞ μῆνας β̄. ὁμοῦ ΕΧϞΘ. μῆνες β̄.

Περτίναξ δὲ .... τῇ συγκλήτῳ Ρωμαίων τὴν γυναῖκα αὐτοῦ Σεβαστὴν ὀνομάσαι, καὶ τὸν υἱὸν Καίσαρα ἀποδεῖξαι ἀντεῖπε, φάσκων ἱκανὸν, ὅτι βεβιασμένος πάρεστιν ἐπὶ τὴν ἀρχήν.

Περτίναξ ὁ καὶ * ΛΟΥΚΙΟΣ ἐσφάγη ἀπὸ τῶν στρατιωτῶν, ὡς * ὑπάρχων.

Ρωμαίων ἐβασίλευσεν ΔΙΔΙΟΣ ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ, ὁ καὶ ΣΙΛΒΙΟΣ, μῆνας ζ̄. ὁμοῦ ΕΨ.

Α. Ινδ. ιδ. ΥΠ. ΦΛΑΚΟΥ, καὶ ΚΛΑΡΟΥ. I. Ol. CCXLIII.

Καὶ οὗτος Δίδιος ἐσφάγη ἀπὸ κουβικουλαρίου εἰς τὴν πηγὴν τοῦ Γαλατίου Ρώμης ἔσω, ὡς προσεῖχε τοῖς ἰχθύσιν, ἐκ συσκευῆς τῶν μετ' αὐτοῦ, ὢν ἐτῶν ξ̄.

ΣΜΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ρωμαίων ιη ἐβασίλευσεν ΛΕΥΚΙΟΣ ΣΕΠΤΗΜΙΟΣ ΣΕΒΗΡΟΣ ἀπὸ τῆς συγκλήτου Ρώμης ψηφισθεὶς ἔτη ιη. ὁμοῦ ΕΨΙΘ.

Α. Ινδ. ῑε. ΥΠ. ΣΕΒΗΡΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ, καὶ ΣΑΒΙΝΟΥ. II.

Β. Ινδ. ᾱ. ΥΠ. ΤΕΡΤΥΛΛΟΥ, καὶ ΚΛΗΜΕΝΤΟΣ. III.

Γ. Ινδ. β̄. ΥΠ. ΛΑΤΕΡΑΝΟΥ, καὶ ΡΟΥΦΙΝΟΥ. I. Ol. CCXLIV.

Δ. Ινδ. γ̄. ΥΠ. ΔΕΞΤΡΟΥ, καὶ ΠΡΙΣΚΟΥ. I. Ol. CCXLIII.

Ελθὼν ἀπὸ Ρώμης μετὰ χρόνους πολλοὺς ὁ Σεβῆρος τούτῳ τῷ χρόνῳ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἐπὶ τὸ Βυζάντιον, καὶ ἐνεργῶς τὴν τοποθεσίαν τῆς πόλεως καλὴν, ἀνήγειρε τὴν Βυζου πόλιν, καὶ ἔκτισεν ἐν αὐτῇ τὸ δημόσιον λουτρὸν τὸ λεγόμενον Ζεύξιππον.

ΣΜΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ε. Ινδ. δ̄. ΥΠ. ΣΑΤΟΡΝΙΝΟΥ, καὶ ΓΑΛΛΟΥ. I. Ol. CCXLIV.

Ϛ. Ινδ. ε̄. ΥΠ. ΑΝΟΥΛΛΙΟΥ, καὶ ΦΡΟΝΤΩΝΟΣ. III.

Ζ. Ινδ. Ϛ̄. ΥΠ. ΣΕΒΗΡΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Β̄, καὶ ΒΙΚΤΩΡΙΝΟΥ. IV.

Η. Ινδ. ζ̄. ΥΠ. ΜΩΚΙΑΝΟΥ, καὶ ΦΑΒΙΑΝΟΥ. I. Ol. CCXLV.

Επὶ τούτων τῶν ὑπάτων διωγμὸς ἐγένετο τῶν Χριστιανῶν καὶ πολλοὶ ἐμαρτύρησαν.

ΣΜΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Θ. Ινδ. η̄. ΥΠ. ΣΕΒΗΡΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Γ̄, καὶ ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ. II.

Εν τοῖς χρόνοις τούτοις Σύμμαχος τις Σαμαρείτης τῶν παρ' αὐτοῖς σοφῶν μὴ τιμηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἔθνους, νοσήσας φιλαρχίαν, καὶ ἀγανακτήσας κατὰ τῆς ἰδίας φυλῆς προσέρχεται Ιουδαίοις, καὶ προσηλυτεύει, καὶ περιτέμνεται δευτέραν περιτομήν. οὗτος τοίνυν πρὸς διαστροφὴν τῶν παρὰ Σαμαρείταις ἑρμηνειῶν ἑρμηνεύσας, τὴν γ̄ ἐξέδωκεν ἑρμηνείαν. Ταῦτα Επιφάνιος ὁ Κύπριος περὶ τῶν τριῶν ἑρμηνευτῶν, Ακύλα, καὶ Συμμάχου, καὶ Θεοδοτίωνος ἔθηκεν.

Ι. Ινδ. θ̄. ΥΠ. ΠΛΑΥΤΙΑΝΟΥ, καὶ ΓΕΤΑ. III.

Πλαυτιανὸς ὁ ὕπατος ἐσφάγη πρὸ ια Καλανδῶν Φεβρουαρίων.

ΙΑ. Ινδ. ῑ. ΥΠ. ΧΙΛΩΝΟΣ, καὶ ΛΙΒΩΝΟΣ. IV

ΙΒ. Ινδ. ια ΥΠ. ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ ΤΟ Β̄, καὶ ΓΕΤΑ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ. I. Ol. CCXLVI.

Τούτοις τοῖς ὑπάτοις Σεβῆρος ἐν Αλεξανδρείᾳ γενόμενος διωγμὸν κατὰ Χριστιανῶν ἐποιήσατο. καὶ πολλοὶ ἐμαρτύρησαν ἀπὸ Αλεξανδρείας, καὶ Αυγουσταμνικῆς, καὶ ἕως Θηβαΐδος.

Τούτοις τοῖς χρόνοις ἐν Αλεξανδρείᾳ τὸ Σεβηριανὸν ἐκτίσθη γυμνάσιον, καὶ τὸ ἔκτισε ἱερὸν μέγα τὸ καλούμενον Πάνθεον.

ΣΜϚ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΓ. Ινδ. ιβ. ΥΠ. ΑΛΒΙΝΟΥ, καὶ ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΥ. II.

ΙΔ. Ινδ. ιγ. ΥΠ. ΑΠΡΟΥ, καὶ ΜΑΞΙΜΟΥ. III.

ΙΕ. Ινδ. ιδ. ΥΠ. ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ ΤΟ Γ̄, καὶ ΓΕΤΑ ΤΟ Γ̄. IV.

ΙϚ. Ινδ. ιε. ΥΠ. ΠΟΜΠΗΙΑΝΟΥ, καὶ ΑΥΤΟΥ. I. Ol. CCXLVII.

ΣΜΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΖ. Ινδ. ᾱ. ΥΠ. ΦΑΥΣΤΙΝΟΥ, καὶ ΡΟΥΦΙΝΟΥ. II.

ΙΗ. Ινδ. β̄. ΥΠ. ΓΕΝΤΙΑΝΟΥ, καὶ ΒΑΣΣΟΥ. III.

ΙΘ. Ινδ. γ̄. ΥΠ. ΑΠΡΟΥ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ, καὶ ΑΠΡΟΥ. IV.

Τούτοις τοῖς ὑπάτοις ἐτελεύτησε Σεβῆρος εἰς τὸ Βαρβαρικὸν ὢν ἐτῶν ξ̄ε.

Ρωμαίων ἐβασίλευσεν ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ ΚΑΡΑΚΑΛΛΟΣ υἱὸς Σεβήρου ἔτη ζ̄. ὁμοῦ ΕΨΚϚ.

Α. Ινδ. δ̄. ΥΠ. ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Δ̄, καὶ ΑΛΒΙΝΟΥ. I. Ol. CCXLVIII.

ΣΜΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Β. Ινδ. ε̄. ΥΠ. ΜΕΣΣΑΛΑ, καὶ ΚΕΡΕΑΛΙΟΥ. III.

Γ. Ινδ. ϛ. ΥΠ. ΛΕΝΤΟΥΛΟΥ, καὶ ΚΕΡΕΑΛΙΟΥ. III.
Δ. Ινδ. ζ. ΥΠ. ΣΑΒΙΝΟΥ, ΤΟ Β, καὶ ΑΝΟΥΛΛΙΝΟΥ. IV.
Ε. Ινδ. η. ΥΠ. ΠΡΑΙΣΕΝΤΟΣ, καὶ ΕΞΤΡΙΚΑΤΟΥ. I. Ol. CCXLIX.

ΣΜΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ϛ. Ινδ. θ. ΥΠ. ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ε, καὶ ΑΔΟΥΕΝΤΟΣ. II.
Ζ. Ινδ. ι. ΥΠ. ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ϛ, καὶ ΣΑΚΕΡΔΩΤΟΥ. IV.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων Ἀντωνῖνος Καράκαλλος κατὰ Περσῶν ἀνελθὼν εἰς τὸν πόλεμον ἐσφάγη μέσον Αἰδέσης καὶ Καρρῶν, ὢν ἐτῶν ξ.

Ῥωμαίων κ' ἐβασίλευσεν ΜΑΚΡΙΝΟΣ ἔτος α. ὁμοῦ ͵ΕΨΚΖ.

Α. Ινδ. ια. ΥΠ. ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ, καὶ ΚΩΜΑΖΟΝΤΟΣ. IV.

Μακρῖνος ἐσφάγη ἐν * Ἀρχελαισιων ἐτῶν νβ.

Ῥωμαίων κα ἐβασίλευσεν ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ ΗΛΙΟΓΑΒΑΛΟΣ ἔτη δ. ὁμοῦ ͵ΕΨΛΑ.

Α. Ινδ. ιβ. ΥΠ. ΓΡΑΤΟΥ, καὶ ΣΕΛΕΥΚΟΥ. I. Ol. CCL.

ΣΝ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Β. Ινδ. ιγ. ΥΠ. ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Β, καὶ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ. II.
Γ. Ινδ. ιδ. ΥΠ. ΜΑΞΙΜΟΥ, καὶ ΑΙΛΙΑΝΟΥ. III.

Διανυκτέρευσις ἡμερῶν τριῶν ἐν Ῥώμῃ γέγονεν, καὶ σεισμοὶ σφοδροὶ ἐν αὐτῇ ἐγένοντο πρὸ τῶν Ἰδῶν Σεπτεμβρίων, καὶ πρὸ ι Καλανδῶν Ὀκτωβρίων.

Παλαιστίνης Νικόπολις, ἡ πρότερον Ἐμμαοῦς, ἐκτίσθη πόλις, πρεσβεύοντος ὑπὲρ αὐτῆς καὶ προϊσταμένου Ἰουλίου Ἀφρικανοῦ τοῦ τὰ Χρονικὰ συγγράψαντος.

Δ. Ινδ. ιε. ΥΠ. ΦΛΑΒΙΑΝΟΥ, καὶ ΚΡΙΣΠΙΝΟΥ.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων ἐσφάγη Ἀντωνῖνος Ἡλιογάβαλος Αὔγουστος ἐν Ῥώμῃ ὑπὸ ἰδίου αὐτοῦ συγγενοῦς ὢν ἐτῶν λϛ.

Ῥωμαίων κβ ἐβασίλευσεν ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΑΜΑΙΑΣ ἔτη ιγ. ὁμοῦ ͵ΕΨΜΔ.

Α. Ινδ. α. ΥΠ. ΦΟΥΣΚΙΑΝΟΥ, καὶ ΔΕΞΤΡΟΥ. I. Ol. CCLI.

ΣΝΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Β. Ινδ. β. ΥΠ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ, καὶ ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ. II.
Γ. Ινδ. γ. ΥΠ. ΑΛΒΙΝΟΥ, καὶ ΜΑΞΙΜΟΥ ΤΟ Β. III.
Δ. Ινδ. δ. ΥΠ. ΜΟΔΕΣΤΟΥ, καὶ ΠΡΟΒΟΥ. IV.
Ε. Ινδ. ε. ΥΠ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΤΟ Γ, καὶ ΔΙΩΝΟΣ. I. Ol. CCLII.

ΣΝΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ϛ. Ινδ. ϛ. ΥΠ. ΑΓΡΕΚΟΛΑ, καὶ ΚΛΗΜΕΝΤΟΣ. II.
Ζ. Ινδ. ζ. ΥΠ. ΠΟΜΠΗΙΑΝΟΥ, καὶ ΠΕΛΙΓΝΙΑΝΟΥ. III.
Η. Ινδ. η. ΥΠ. ΛΟΥΠΟΥ, καὶ ΜΑΞΙΜΟΥ ΤΟ ΤΡΙΤΟΝ. IV.
Θ. Ινδ. θ. ΥΠ. ΜΑΞΙΜΟΥ ΤΟ Δ, καὶ ΠΑΤΕΡΝΟΥ. I. Ol. CCLIII.

ΣΝΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ι. Ινδ. ι. ΥΠ. ΜΑΞΙΜΟΥ ΤΟ Ε, καὶ ΟΥΡΒΑΝΟΥ. II.
ΙΑ. Ινδ. ια. ΥΠ. ΣΕΒΗΡΟΥ, καὶ ΚΥΝΤΙΑΝΟΥ. III.
ΙΒ. Ινδ. ιβ. ΥΠ. ΜΑΞΙΜΟΥ ΤΟ ϛ, καὶ ΑΦΡΙΚΑΝΟΥ. IIII.
ΙΓ. Ινδ. ιγ. ΥΠ. ΠΕΡΠΕΤΟΥ, καὶ ΚΟΡΝΗΛΙΟΥ. I. Ol. CCLIV.

Ἔτους σι τῆς εἰς οὐρανοὺς ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου ὁ ἅγιος Κυπριανὸς ἐμαρτύρησεν.

Ἐπὶ τῶν προκειμένων ὑπάτων ἐσφάγη ὑπὸ τοῦ στρατοῦ Ἀλέξανδρος Αὔγουστος, ὥς ἐστιν ὑπὸ τὸν παπυλεῶνα, ἐν Μογοντιακῷ, ὢν ἐτῶν λ. τὴν δὲ μητέρα αὐτοῦ Μαμαίαν ὁμοῦ μετ' αὐτοῦ ἔπνιξαν ἐν σχοινίῳ εἰς τὸν παπυλιῶνα ἔσω.

Ῥωμαίων κγ ἐβασίλευσεν ΜΑΞΙΜΙΝΟΣ Αὔγουστος ἀναγορευθεὶς ὑπὸ τοῦ στρατοῦ, ἔτη γ. ὁμοῦ ͵ΕΨΜΖ.

ΣΝΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Α. Ινδ. ιδ. ΥΠ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΥ, καὶ ΠΟΝΤΙΑΝΟΥ. II.
Β. Ινδ. ιε. ΥΠ. ΓΟΡΔΙΑΝΟΥ, καὶ ΑΒΙΟΛΑ. III.
Γ. Ινδ. α. ΥΠ. ΑΛΒΙΝΟΥ, καὶ ΒΕΝΕΣΤΡΟΥ. IV.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων ἐπελθόντες οἱ στρατιῶται ἔσφαξαν Μαξιμῖνον Αὔγουστον εἰς Ἀκυλίαν ὄντα ἐτῶν ξε. καὶ ἐβασίλευσε ΒΑΛΒΙΝΟΣ μῆνας γ, καὶ ἐσφάγη. καὶ ἐβασίλευσεν ΠΟΥΠΛΙΟΣ ἡμέρας ἑκατόν. καὶ ἐσφάγη.

Ῥωμαίων κδ ἐβασίλευσεν ΓΟΡΔΙΑΝΟΣ Ἐπιφανὴς ἔτη ϛ. ὁμοῦ ͵ΕΨΝΓ.

Α. Ινδ. β. ΥΠ. ΓΟΡΔΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Β, καὶ ΠΟΜΠΗΙΑΝΟΥ. I. Ol. CCLV.

ΣΝΕ.

ΣΝΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Β. Ινδ. γ. ΥΠ. ΑΤΤΙΚΟΥ, καὶ ΠΡΑΙΣΕΝΤΑΤΟΥ. II.

Γ. Ινδ. δ. ΥΠ. ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΥ, καὶ ΠΑΠΠΟΥ. III.

Γορδιανὸς Αὔγουστος ἐποίησεν ἀριθμὸν τῶν λεγομένων Κανδιδάτων, ἐπάρας αὐτοὺς κατ' ἐκλογὴν ὡς πλείους καὶ εὐσθενεῖς καὶ μεγάλης ὄντας θέας, ἀπὸ τοῦ τάγματος τῶν λεγομένων Σχολαρίων, καλέσας τὴν σχολὴν τοῦ αὐτοῦ ἀριθμοῦ εἰς τὸ ἴδιον ἐπώνυμον Σενιόρων. οὗτοι εἰσιν οἱ ἕκτης σχολῆς.

Δ. Ινδ. ε. ΥΠ. ΠΕΡΕΓΡΙΝΟΥ, καὶ ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΥ. IV.

Ε. Ινδ. ς. ΥΠ. ΦΙΛΙΠΠΟΥ, καὶ ΤΑΤΙΑΝΟΥ. I. Ol. CCLVI.

ΣΝϚ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ϛ. Ινδ. ζ. ΥΠ. ΠΡΑΙΣΕΝΤΟΥ, καὶ ΑΛΒΙΝΟΥ. II.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων νόσῳ βληθεὶς Γορδιανὸς ὁ Ἰούνιορ τελευτᾷ ὢν ἐτῶν ςθ.

Ῥωμαίων κε' ἐβασίλευσεν ΦΙΛΙΠΠΟΣ ὁ Ἰούνιορ ἅμα Φιλίππῳ τῷ υἱῷ αὐτοῦ ἔτη ς.

ὁμοῦ ,ΕΥΝΘ.

Α. Ινδ. η. ΥΠ. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Β, καὶ ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΥΙΟΥ ΑΥΤΟΥ. III.

Β. Ινδ. θ. ΥΠ. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Γ, καὶ ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΑΥΤΟΥ ΤΟ Β. IV.

Γ. Ινδ. ι. ΥΠ. ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΥ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ, καὶ ΑΚΥΛΙΝΟΥ. I. Ol. CCLVII.

ΣΝΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ. II.

Δ. Ινδ. ια. ΥΠ. ΔΕΚΙΟΥ, καὶ ΓΡΑΤΙΑΝΟΥ. III.

ὁ βασιλεὺς Φίλιππος ἅμα τῷ υἱῷ αὐτοῦ Φιλίππῳ ἀριθμὸν συνεστήσατο τῶν λεγομένων Κανδιδάτων ἐπάραντες κατ' ἐπιλογὴν νεανίσκους ἄνδρας ἀπὸ τῶν Σχολαρίων, καλέσαντες τὴν σχολὴν τὴν παρ' αὐτῶν συστάντος τάγματος εἰς τὸ ἐπώνυμον Φιλίππου τοῦ πατρὸς Ἰουνιόρων. οὗτοι εἰσιν οἱ τῆς ζ σχολῆς.

Ε. Ινδ. ιβ. ΥΠ. ΓΑΛΛΟΥ, καὶ ΒΟΛΟΥΣΙΑΝΟΥ IV.

Ϛ. Ινδ. ιγ. ΥΠ. ΒΟΛΟΥΣΙΑΝΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΜΑΞΙΜΟΥ. I. Ol. CCLVIII.

Φίλιππος ὁ Ἰούνιορ πολλοὺς συμβαλὼν πολέμους εὐτυχῶς ἔπραξεν. καὶ ὡς πολεμεῖ τοῖς Γήπεσιν, ἐκονδύλησεν ὁ ἵππος αὐτοῦ, καὶ συμπεσὼν αὐτῷ μηρόθλαστος ἐγένετο. καὶ ἐλθὼν ἐν τῇ Ῥώμῃ ἐξ αὐτοῦ τοῦ κλάσματος τελευτᾷ ὢν ἐτῶν με.

Ῥωμαίων κς' ἐβασίλευσεν ΔΕΚΙΟΣ ἔτος α.

ὁμοῦ ΕΨΞ.

Α. Ινδ. ιδ. ΥΠ. ΔΕΚΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ, καὶ ΔΕΚΙΟΥ ΥΙΟΥ ΑΥΤΟΥ. II. Ol. CCLVIII.

Ἐν ἀρχῇ βασιλείας Δεκίου, διωγμοῦ κατὰ Χριστιανῶν γενομένου, Φλαβιανὸς Ῥωμαίων ἐπίσκοπος ἐμαρτύρησεν. μεθ' ὃν Κορνήλιος τὴν ἐπισκοπὴν διαδέχεται τρισὶν ἔτεσιν. Ὁμοίως δὲ καὶ Βαβύλας τῆς Ἀντιοχέων ἐπίσκοπος τῷ τοῦ μαρτυρίου δρόμῳ ἐτελειώθη. Ὁμοίως δὲ καὶ ὁ τῆς Ἱεροσολύμων ἐκκλησίας ἐπίσκοπος Ἀλέξανδρος ἐν Καισαρείᾳ τῆς Παλαιστίνης ἡγεμονικοῖς παραστὰς δικαστηρίοις, καὶ ἐπὶ δευτέρᾳ διαπρέψας ὁμολογίᾳ λιπαρῷ γήρει, καὶ σεμνῇ πολιτείᾳ ἐτελειώθη τοῦ μαρτυρίου δρόμῳ.

ὁ αὐτὸς Δέκιος βασιλεὺς ἤγαγεν ἀπὸ τῆς Ἀφρικῆς λέοντας φοβεροὺς καὶ λεαίνας, καὶ ἀπέλυσεν εἰς τὸ λίμιτον ἀνατολῆς ἀπὸ Ἀραβίας καὶ Παλαιστίνης, ἕως τοῦ Κιρκισίου κάστρου, πρὸς τὸ ποιῆσαι γενεὰν, διὰ τοὺς βαρβάρους Σαρακηνούς. Ὁμοίως δὲ ἀπὸ τῆς ξηρᾶς Λιβύης ἤγαγεν ἑρπετὰ ἰοβόλα καὶ φοβερὰ ἀρρενοθήλεα, καὶ ἀπέλυσεν εἰς τὸ τῆς Αἰγύπτου λίμιτον διὰ τοὺς Νομάδας καὶ Βλέμμυας βαρβάρους. καὶ διὰ τοῦτο γράφουσιν αὐτὴν ἐστάναι μεταξὺ λεόντων καὶ ἀσπίδων.

Ἐξελθὼν δὲ ὁ αὐτὸς Δέκιος εἰς πόλεμον κατὰ Φράγγων, ὡς ἀπέρχεται, ἐσφάγη, μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ ἀπό τινος τῶν ἐξάρχων ἐν Ἀβυρτῷ, ὢν ἐτῶν ξ.

ΣΝΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ῥωμαίων κζ' ἐβασίλευσεν ΓΑΙΟΣ ΓΑΛΛΟΣ ἔτη γ

ὁμοῦ ,ΕΨΞΓ.

Α. Ινδ. ιε. ΥΠ. ΟΥΑΛΕΡΙΑΝΟΥ, καὶ ΓΑΛΛΙΗΝΟΥ. II. Ol. CCLVIII.

Β. Ινδ. α. ΥΠ. ΟΥΑΛΕΡΙΑΝΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΓΑΛΛΙΗΝΟΥ ΤΟ Β. III.

Γ. Ινδ. β. ΥΠ. ΜΑΞΙΜΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΓΛΑΒΡΙΩΝΟΣ. IV.

Ἐτελεύτησε Γάϊος Γάλλος ὢν ἐτῶν ξβ.

Ῥωμαίων κη' ἐβασίλευσεν ΟΥΑΛΕΡΙΑΝΟΣ Αὔγουστος ἔτη ιδ.

ὁμοῦ ,ΕΨΟΖ.

Α. Ινδ. γ. ΥΠ. ΟΥΑΛΕΡΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Γ, καὶ ΓΑΛΛΙΗΝΟΥ ΤΟ Γ. I. Ol. CCLIX.

Διονύσιος Ἀλεξανδρείας ἐπίσκοπος πολλῶν ὑποπεσόντων αὐτῷ τῶν ἐν τῷ διωγμῷ Δεκίου, ὀρέγων χεῖρα μετανοίας ἐξευμενίζεσθαι τὸν Θεὸν, πολλοῖς τῶν ἐπισκόπων περὶ αὐτῶν γράφει. ἐν οἷς ἀρθεὶς ὑπερηφανείᾳ Ναυάτος τῆς Ῥωμαίων ἐκκλησίας πρεσβύτερος ἔλεγε, μὴ δεῖν αὐτοὺς δεχθῆναι, ὡς μηκέτι οὔσης αὐτοῖς σωτηρίας ἐλπίδος,

ἐλπίδας, μηδὲ εἰ πάντα τὰ εἰς ἐπιστροφὴν γνήσια ἐπιτελοῖεν. ἰδίας αἱρέσεως τῶν κατὰ λογισμὸν φυσιωθέντων, καὶ καθαροὺς ἑαυτοὺς ἀποφηνάντων ἀρχηγὸς καθίσταται. ἐφ' ᾧ συνόδου μεγίστης ἐν Ῥώμῃ συγκροτηθείσης ξ μὲν τὸν ἀριθμὸν ἐπισκόπων, πλειόνων δὲ ἔτι μᾶλλον πρεσβυτέρων, καὶ διακόνων, ἰδίως δὲ κατὰ τὰς λοιπὰς ἐπαρχίας περὶ τοῦ πρακτέου ἐπισκεψαμένων, δόγμα γέγονεν τοῖς πᾶσιν, τὸν μὲν Ναύατον ἅμα τοῖς σὺν αὐτῷ ἐπαρθεῖσι, καὶ τοὺς συνευδοκεῖν τῇ εἰς ἀδελφοὺς ἀπανθρωποτάτῃ γνώμῃ τοῦ ἀνδρὸς προαιρουμένους ἐν ἀλλοτρίοις τῆς ἐκκλησίας ἡγεῖσθαι· τοὺς δὲ τῇ συμφορᾷ περιπεπτωκότας τῶν ἀδελφῶν ἰᾶσθαι, καὶ θεραπεύειν τοῖς τῆς μετανοίας φαρμάκοις. Περὶ τούτων καὶ Κορνήλιος Ῥωμαίων ἐπίσκοπος πρὸς τὸν τῆς Ἀντιοχέων ἐκκλησίας ἐπίσκοπον Φάβιον ἔγραψε, δηλῶν αὐτῷ τὰ τῆς συνόδου Ῥωμαίων, καὶ τὰ δόξαντα τοῖς κατὰ τὴν Ἰταλίαν, καὶ Ἀφρικήν, καὶ τὰς κατ' αὐτόθι χώρας. Καὶ ἄλλοι δὲ πλείους πρὸς πλείονας πολλὰ περὶ τῆς ἀπονοίας Ναυάτου, καὶ τῆς μετανοίας τῶν ἐν τῷ διωγμῷ καταπεσόντων ἔγραψαν.

ΣΝΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Β. Ινδ. δ. ΥΠ. ΤΟΥΣΚΟΥ, καὶ ΒΑΣΣΟΥ. II.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων ὁ ἅγιος Κυπριανὸς ἐμαρτύρησεν πρὸ ιη Καλανδῶν Ὀκτωβρίου.

Γ. Ινδ. ε. ΥΠ. ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΥ ΤΟ Γ, καὶ ΒΟΛΟΥΣΙΑΝΟΥ ΤΟ Β. III.

Δ. Ινδ. ϛ. ΥΠ. ΣΕΚΟΥΛΑΡΙΟΥ, καὶ ΔΟΝΑΤΟΥ. IV.

Ε. Ινδ. ζ. ΥΠ. ΓΑΛΛΙΗΝΟΥ ΤΟ Δ, καὶ ΒΟΛΟΥΣΙΑΝΟΥ ΤΟ Γ. I. Ol. CCLX.

ΣΞ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ϛ. Ινδ. η. ΥΠ. ΓΑΛΛΙΗΝΟΥ ΤΟ Ε, καὶ ΦΑΥΣΤΙΝΙΑΝΟΥ. II.

Ζ. Ινδ. θ. ΥΠ. ΑΛΒΙΝΟΥ, καὶ ΔΕΞΣΤΡΟΥ. III.

Η. Ινδ. ι. ΥΠ. ΓΑΛΛΙΗΝΟΥ ΤΟ ϛ, καὶ ΣΑΤΟΡΝΙΝΟΥ. IIII.

Θ. Ινδ. ια. ΥΠ. ΟΥΑΛΕΡΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Δ, καὶ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ. I. Ol. CCLXI.

ΣΞΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ι. Ινδ. ιβ. ΥΠ. ΟΥΑΛΕΡΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Ε, καὶ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΤΟ Β. II.

ΙΑ. Ινδ. ιγ. ΥΠ. ΓΑΛΛΙΗΝΟΥ ΤΟ Ζ, καὶ ΣΑΒΙΑΝΟΥ. *

ΙΒ. Ινδ. ιδ. ΥΠ. ΠΑΤΕΡΝΟΥ, καὶ ΑΡΚΕΣΙΛΑΟΥ. III.

ΙΓ. Ινδ. ιε. ΥΠ. ΠΑΤΕΡΝΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΜΑΡΚΙΑΝΟΥ. IV.

ΣΞΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΔ. Ινδ. α. ΥΠ. ΚΛΑΥΔΙΟΥ, καὶ ΠΑΤΕΡΝΟΥ ΤΟ Γ. I. Ol. CCLXII.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων Οὐαλεριανὸς Αὔγουστος ἐσφάγη ὑπὸ Περσῶν ἐπαναστάντων αὐτῷ, ὢν ἐτῶν ξα.
Ῥωμαίων κθ ἐβασίλευσεν ΚΛΑΥΔΙΟΣ ἔτη β. ὁμοῦ ,ΕΨΟΘ.

Α. Ινδ. β. ΥΠ. ΑΝΤΙΟΧΙΑΝΟΥ, καὶ ΟΡΦΙΤΟΥ. II.

Β. Ινδ. γ. ΥΠ. ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΥ, καὶ ΒΑΣΣΟΥ. III.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων ὑπὸ Κλαυδίου ἐνικήθησαν Γότθοι, καὶ παρέλαβε τὸ Σέρμιον.
Κλαύδιος τελευτᾷ ἐν Σιρμίῳ ὢν ἐτῶν νϛ.
Ῥωμαίων β καὶ λ ἐβασίλευσεν ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΣ ἔτη ϛ. ὁμοῦ ,ΕΨΠΕ.

Α. Ινδ. δ. ΥΠ. ΚΥΙΕΤΟΥ, καὶ ΒΡΑΔΟΥΜΑΝΟΥ. IV.

ΣΞΓ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Β. Ινδ. ε. ΥΠ. ΤΑΚΙΤΟΥ, καὶ ΠΛΑΚΙΔΙΑΝΟΥ. I. Ol. CCLXIII.

Τούτοις τοῖς ὑπάτοις Αὐρηλιανὸς Αὔγουστος ἤρξατο τὰ τείχη Ῥώμης ἀνανεοῦν. ἦν γὰρ τῷ χρόνῳ φθαρέντα.

Γ. Ινδ. ϛ. ΥΠ. ΚΥΙΕΤΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΒΟΥΔΟΥΜΙΑΝΟΥ. *

Δ. Ινδ. ζ. ΥΠ. ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΚΑΠΕΤΩΛΙΝΟΥ. II.

Ε. Ινδ. η. ΥΠ. ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Γ, καὶ ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ. III.

ΣΞΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ϛ. Ινδ. θ. ΥΠ. ΤΑΚΕΙΤΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΥ. IV.

Αὐρηλιανὸς Αὔγουστος τελευτᾷ ὢν ἐτῶν οϛ, καὶ ἐβασίλευσεν ΦΛΩΡΙΑΝΟΣ ἡμέρας Ϙζ. καὶ ἐσφάγη.
Κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον ἀνεφάνη τις Μανιχαῖος ὀνόματι Κέρδων δογματίζων καὶ παρασυνάγων.
Ῥωμαίων λα ἐβασίλευσεν ΠΡΟΒΟΣ ἔτη ϛ. ὁμοῦ ,ΕΨϘΑ.

Α. Ινδ. ι. ΥΠ. ΠΡΟΒΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ, καὶ ΠΑΥΛΙΝΟΥ. *

Β. Ινδ. ια. ΥΠ. ΠΡΟΒΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΛΟΥΠΠΟΥ. I. Ol. CCLXIV.

Γ. Ινδ. ιβ. ΥΠ. ΠΡΟΒΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Γ, καὶ ΠΑΤΕΡΝΟΥ. II.

ΣΞΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Δ. Ἰνδ. ιγ. ΥΠ. ΜΕΣΣΑΛΑ, καὶ ΓΡΑΤΟΥ. III.

Ε. Ἰνδ. ιδ. ΥΠ. ΠΡΟΒΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Δ, καὶ ΤΙΒΕΡΙΑΝΟΥ. IV.

ϛ. Ἰνδ. ιε. ΥΠ. ΠΡΟΒΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ε, καὶ ΒΙΚΤΩΡΙΝΟΥ. I. Ol. CCLXV.

Ἐσφάγη Πρόβος Αὔγουστος ἐν Σιρμίῳ ὢν ἐτῶν ν.

Ῥωμαίων λβ ἐβασίλευσεν ΚΑΡΟΣ ἅμα τοῖς υἱοῖς αὐτοῦ, ΚΑΡΙΝΩ, καὶ ΝΟΥΜΕΡΙΑΝΩ ἔτη γ.

ὁμοῦ ͵ΕΨϞΔ.

Α. Ἰνδ. α. ΥΠ. ΚΑΡΟΥ, καὶ ΚΑΡΙΝΟΥ. II.

ΣΞϚ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Β. Ἰνδ. β. ΥΠ. ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΥ, καὶ ΒΑΣΣΟΥ. III.

Γ. Ἰνδ. γ. ΥΠ. ΚΑΡΙΝΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΝΟΥΜΕΡΙΑΝΟΥ. *

Ἔτους σπε τῆς εἰς οὐρανοὺς ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου ἐγένετο διωγμὸς Χριστιανῶν, καὶ πολλοὶ ἐμαρτύρησαν· ἐν οἷς ἐμαρτύρησεν καὶ ὁ ἅγιος Γεώργιος, καὶ ὁ ἅγιος Βαβυλᾶς. οὗτος δὲ ἦν ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης. καὶ ἐκεῖ κατεφθάσεν Καρῖνος ὁ βασιλεὺς ἀπιὼν πολεμῆσαι κατὰ Περσῶν μετὰ τοῦ θείου αὐτοῦ Κάρου, ὅστις Κάρος ἐκεραυνώθη ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ. Καρῖνος δὲ ἡττηθεὶς ἔφυγεν εἰς Κάρρας τὴν πόλιν, καὶ παραφασσεύσαντες οἱ Πέρσαι ἔλαβον αὐτὸν αἰχμάλωτον, καὶ εὐθέως αὐτὸν ἐφόνευσαν. καὶ ἐκδείραντες αὐτὸν ἐποιήσαντο δέρμα αὐτοῦ σάκκον, καὶ σμυρνίσαντες ἐφύλαξαν εἰς ἰδίαν δόξαν. Τελευτᾷ δὲ οὗτος Καρῖνος ὢν ἐτῶν λϛ. καὶ μετὰ θάνατον αὐτοῦ Νουμεριανὸς ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ἐπεστράτευσε κατὰ Περσῶν εἰς ἐκδίκησιν τοῦ ἰδίου ἀδελφοῦ Καρίνου καὶ περιεγένετο αὐτῶν δυνατῶς. εἶτα σφάζεται Νουμεριανὸς ἐν Περίνθῳ τῆς Θρᾴκης τῆς νῦν καλουμένης Ἡρακλείας ὑπὸ Ἄπρου ὑπάρχου.

Ῥωμαίων λγ ἐβασίλευσεν ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΣ ἔτη κ. ὁμοῦ ͵ΕΩΙΔ.

Διοκλητιανὸς ἀναγορευθεὶς πρὸ ιε Καλανδῶν Ὀκτωβρίων ἐν Χαλκηδόνι εἰσῆλθεν ἐν Νικομηδείᾳ πρὸ ε Καλανδῶν Ὀκτωβρίων μετὰ τῆς πορφυρίδος. καὶ Καλάνδαις Ἰανουαρίαις προῆλθεν ὕπατος.

Δ. Ἰνδ. δ. ΥΠ. ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Β, καὶ ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΥ. IV.

Ἀπὸ τούτων τῶν ὑπάτων τίθενται τὰ Διοκλητιανοῦ ἔτη εἰς τὸ πασχάλιον.

Ε. Ἰνδ. ε. ΥΠ. ΜΑΞΙΜΟΥ, καὶ ΑΚΥΛΙΝΟΥ. I. Ol. CCLXVI.

ΣΞΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Γ. Ἰνδ. ϛ. ΥΠ. ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Γ, καὶ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΥ ΕΡΚΟΥΛΙΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ. II.

Τούτῳ τῷ ἔτει Διοκλητιανὸς εἰς τῆς ἑαυτοῦ βασιλείας κοινωνίαν ἔδειξε Μαξιμιανὸν Ἑρκούλιον, ἀρχομένου τρίτου ἔτους τῆς αὐτοῦ βασιλείας παραχειμάσας ἐν Νικομηδείᾳ.

Δ. Ἰνδ. ζ. ΥΠ. ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΥ ΕΡΚΟΥΛΙΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. III.

Ε. Ἰνδ. η. ΥΠ. ΒΑΣΣΟΥ, καὶ ΚΥΝΤΙΑΝΟΥ. IV.

ϛ. Ἰνδ. θ. ΥΠ. ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Δ, ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΥ ΕΡΚΟΥΛΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ γ. I. Ol. CCLXVII.

ΣΞΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ζ. Ἰνδ. ι. ΥΠ. ΤΙΒΕΡΙΑΝΟΥ, καὶ ΔΙΩΝΟΣ. II.

Η. Ἰνδ. ια. ΥΠ. ΑΝΝΙΒΑΛΙΑΝΟΥ, καὶ ΑΣΚΛΗΠΙΟΔΟΤΟΥ. III.

Θ. Ἰνδ. ιβ ΥΠ. ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ε καὶ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΥ ΕΡΚΟΥΛΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Δ. IV.

Τούτῳ τῷ ἔτει Μαξιμῖνος Ἰόβιος ὁ ἐπιφανέστατος Καῖσαρ εἰς τὴν ἀρχὴν ἐπεβη, καὶ Κωνστάντιος ἐν Νικομηδείᾳ πρὸ ιβ Καλανδῶν Ἰουνίων.

Ι. Ἰνδ. ιγ ΥΠ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ, καὶ ΜΑΞΙΜΙΝΟΥ ΙΟΒΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ. I. Ol. CCLXVIII.

ΣΞΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΑ. Ἰνδ. ιδ. ΥΠ. ΤΟΥΣΚΟΥ, καὶ ΑΚΟΥΛΛΙΝΟΥ. II.

Ἔτους σξζ τῆς εἰς οὐρανοὺς ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου, καὶ τῶν προκειμένων ὑπάτων, ἐμαρτύρησεν ὁ ἅγιος Μηνᾶς ἐν Κοτυαείῳ Φρυγίας Σαλουταρίας, Ἀθὺρ ιε, πρὸ ιγ Ἰδῶν Νοεμβρίων.

ΙΒ. Ινδ. ιε. ΥΠ. ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ς, καὶ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Β. III.

ΙΓ. Ινδ. α. ΥΠ. ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΥ ΕΡΚΟΥΛΙΟΥ ΤΟ Ε, καὶ ΜΑΞΙΜΙΝΟΥ ΙΩΒΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Β. IV.

Πέρσαι κατὰ κράτος ἐνικήθησαν ὑπὸ Κωνσταντίου, καὶ Μαξιμίνου Ιωβίου.

Ετους σζθ τῆς εἰς οὐρανοὺς ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου, καὶ τῶν προκειμένων ὑπάτων, ἐμαρτύρησεν ὁ ἅγιος Γελάσινος ἐν τῇ Ηλιουπολιτῶν πόλει τῆς Λιβανησίας.

ΙΔ. Ινδ. β. ΥΠ. ΑΝΙΚΙΟΥ ΦΑΥΣΤΟΥ, καὶ ΣΕΒΗΡΟΥ ΓΑΛΛΟΥ. I. *Ol.* CCLXIX.

ΣΟ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΕ. Ινδ. γ. ΥΠ. ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ζ, καὶ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ς. II.

Ις Ινδ. δ. ΥΠ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Γ, καὶ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΥ ΙΩΒΙΟΥ ΤΟ Γ. III.

Τῆς Αλεξανδρέων ἐκκλησίας ις ἡγεῖται Πέτρος ἔτη ιβ εὐπρεπέστερον δὲ ἀσκήσει ἑαυτὸν ἄγων τοῦ κοινοῦ τῶν ἐκκλησιῶν οὐκ ἀφανῶς ἐπιμελόμενος θ ἔτει τοῦ διωγμοῦ, καὶ ις τῆς Διοκλητιανοῦ βασιλείας τὴν κεφαλὴν ἀποτμηθεὶς τῷ τοῦ μαρτυρίου ἐκοσμήθη στεφάνῳ μετὰ καὶ τῶν ἄλλων ἀναριθμήτων ἐν πολλαῖς μαρτυρησάντων πόλεσι.

ΙΖ. Ινδ. ε. ΥΠ. ΤΙΤΙΑΝΟΥ, καὶ ΝΕΠΟΤΙΑΝΟΥ. IV.

ΙΗ. Ινδ. ς. ΥΠ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Δ, καὶ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΥ ΙΩΒΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Δ. I. *Ol.* CCLXX.

Τούτῳ τῷ ἔτει ὁ καστρήσιος ἄρτος ἐν Αλεξανδρείᾳ ὑπὸ Διοκλητιανοῦ ἐδωρήθη.

ΣΟΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΘ. Ινδ. ζ. ΥΠ. ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Η, καὶ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΥ ΕΡΚΟΥΛΙΟΥ. II.

Ετους ιθ Διοκλητιανοῦ βασιλείας μὲν * Αὐγούστῳ ζ, Δύστρῳ κι (λέγοιτο δ' ἂν οὗτος Μάρτιος κατὰ Ρωμαίους) ἐν ἡμέρᾳ τῆς ἑορτῆς τοῦ πάσχα ἥπλωτο πανταχόσε βασιλικὰ γράμματα, τὰς μὲν ἐκκλησίας εἰς ἔδαφος φέρειν, τὰς δὲ θείας γραφὰς ἀφανεῖς πυρὶ γενέσθαι προστάττοντα, καὶ τῆς τιμῆς, καὶ ἀξίας ἐπιλελημμένους, ἀτίμους, τοὺς δὲ ἐν οἰκετίαις, εἰ ἐπιμένοιεν τῇ τοῦ χριστιανισμοῦ προθέσει, ἐλευθερίας ὑστερεῖσθαι προαγορεύοντα. μετ' οὐ πολὺ δὲ ἑτέρων ἐφοιτησάντων γραμμάτων προσετάττετο τοὺς τῶν ἐκκλησιῶν προέδρους, καὶ πάντας τοὺς κατὰ πάντα τόπον πρῶτον μὲν δεσμοῖς παραδίδοσθαι, εἶτα ὕστερον πάσῃ μηχανῇ θύειν ἀναγκάζεσθαι. ὡς πολλοὺς ἐκ τούτου ποικίλως διαθλήσαντας πληρωθῆναι, πολλοὺς δὲ χαυνωθέντας καταπεσεῖν ἀπὸ δειλίας τὴν ψυχὴν προεναρκήσαντας.

Λ. Ινδ. η. ΥΠ. ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Θ. καὶ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΥ ΕΡΚΟΥΛΙΟΥ ΤΟ Η. III.

Μαξιμιανὸς Ερκούλιος συνεβασίλευσεν Διοκλητιανῷ, καὶ ἔδωκεν ὑπατείας Η. Εβασίλευσε δὲ ὁ αὐτὸς Μαξιμιανὸς ἔτη ιη. καὶ ἅμα Διοκλητιανῷ ἐποίησαν δύο Καίσαρας δύο. ὁ μὲν Διοκλητιανὸς τὸν ἴδιον γαμβρὸν Γαλέριον Μαξιμιανόν. εἶχεν γὰρ τὴν Διοκλητιανοῦ παῖδα Βαλερίαν εἰς γάμον ὁ δὲ Ερκούλιος Μαξιμιανὸς καὶ αὐτὸς ἐποίησε Καίσαρα τὸν ἴδιον γαμβρόν. ὁ γὰρ Κωνστάντιος ἔγημε Θεοδώραν τὴν πρόγονον Μαξιμιανοῦ Ερκουλίου. ἐξ ἧς ἔσχε τέκνα Δελμάτιον Κωνστάντιον, καὶ Αννιβαλιανόν. ὁ γὰρ Κωνσταντῖνος ὁ μετὰ Διοκλητιανόν, καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ βασιλεύσας ἐξ ἑτέρας τινὸς μίξεως ὑπῆρχεν αὐτῷ Κωνσταντίῳ παῖς ἀπὸ Ελένης. ὡς εἴρηται οὖν, ἅμα ἐβασίλευον Διοκλητιανὸς Ρώμης, ὁ Ερκούλιος Μαξιμῖνος τῶν Κελτῶν. ὕστερον δὲ Διοκλητιανὸς, καὶ ὁ Ερκούλιος Μαξιμιανὸς ἐν ζωῇ ἀποθέμενοι τὰ σκῆπτρα τοῖς ἰδίοις Καίσαρσι δεδώκασι τὴν βασιλείαν. ὁ δὲ Διοκλητιανὸς Γαλερίῳ Μαξιμιανῷ Κελτῶν δὲ βασιλεύσας Κωνστάντιος ἐπὶ ἔτη ιγ ἀπέθανεν. καὶ διεδέξατο αὐτὸν ὁ παῖς αὐτοῦ Κωνσταντῖνος ὁ νόθος ἐξ Ελένης αὐτῷ γενόμενος. οἱ γὰρ ἀπὸ Θεοδώρας αὐτῷ τεχθέντες μικροὶ ὑπῆρχον. Γαλέριος δὲ Μαξιμιανὸς βασιλεὺς Ρώμης δύο Καίσαρας ἐποίησεν, Μαξιμῖνον μὲν ἐν ἀνατολῇ, ἐν δὲ Ιταλίᾳ Σεβῆρον. Ρωμαῖοι δὲ αὐθεντήσαντες ἔστησαν βασιλέα Μαξέντιον τὸν υἱὸν Ερκουλίου Μαξιμιανοῦ. καὶ ὁ Γαλέριος Μαξιμιανὸς Σεβῆρον ἀπέστειλεν τὸν Καίσαρα, ἵνα Μαξέντιον ἀνέλῃ. καὶ ἀνῃρέθη Σεβῆρος ἐν πολέμῳ. καὶ βασιλεύσας ἔτη ις Γαλέριος τελευτῶν ἐποίησεν βασιλέα Λικίνιον ἐν ἀνατολῇ. Τέσσαρες οὖν βασιλεῖς ηὑρέθησαν, Κωνσταντῖνος Κελτῶν, Ρώμης Μαξέντιος υἱὸς Ερκουλίου Μαξιμιανοῦ, ἀνατολῆς Λικίνιος, καὶ Μαξιμῖνος ἔτι Καῖσαρ μείνας. Αλλὰ τὸν Μαξέντιον ἀνεῖλε Κωνσταντῖνος πολέμῳ, καὶ οὕτω μόνος τῆς δύσεως ἐβασίλευσεν. Καὶ Μαξιμῖνος δὲ στρατεύσας κατὰ Λικινίου σπονδὰς ἐποιήσατο πρὸς αὐτὸν, ὥστε τὸν Λικίνιον παραχωρῆσαι τῆς βασιλείας. Καὶ οὕτω μονοκράτωρ γενόμενος Κωνσταντῖνος ἔκτισε τὸ Βυζάντιον, χρησμὸν εἰληφὼς, ὅτι ἀπόλλυσθαι μέλλει ἡ βασιλεία Ρώμης * Χριστιανὸς ἐγένετο. ἐβασίλευσε δὲ ἔτη λα, μῆνας ι. καὶ ἔσχε παῖδας Κωνστάντιον, Κώνσταν, καὶ Κωνσταντῖνον. ἀλλὰ Κωνσταντῖνον μὲν ἀνεῖλον οἱ Κώνστα στρατιῶται. καὶ αὐτὸν δὲ Κώνσταν Μαγνέντιος τις τύραννος ἀνεῖλεν. Μόνος οὖν Κωνστάντιος ἐβασίλευσεν. καὶ ἐποίησε Καίσαρα Γάλλον τὸν υἱὸν αὐτοῦ Κωνσταντίου ἀδελφοῦ Δελματίου τοῦ υἱοῦ Θεοδώρας τοῦ αὐτοῦ θείου, ποιήσας αὐτὸν Καίσαρα εἰς ἀνατολήν.

Ρωμαίων

Ῥωμαίων λδ´ ἐβασίλευσεν ὁ θειότατος, καὶ πιστότατος ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, ὁ μέγας, ὁ υἱὸς Κωνσταντίου, πρὸ ιη´ Καλανδῶν Αὐγούστου, ἔτη λα´, καὶ μῆνας ι´. ἐμοῦ ,ΕΩΜϚ.

Α. Ινδ. θ. ΥΠ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Ε, καὶ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΥ ΙΩΒΙΟΥ ΤΟ Ε. IV.

Ἀρξάμενος Κωνσταντῖνος τῆς βασιλείας ἀπὸ τῶν δυτικῶν μερῶν εἶχεν συμβασιλεύοντας αὐτῷ τοὺς προειρημένους, Κωνστάντιον, Γαλέριον, Μαξιμῖνον, καὶ Φλάβιον Οὐαλέριον Σεβῆρον, καὶ Μαξέντιον. Καὶ τὸν μὲν Κωνστάντιον, καὶ Σεβῆρον, ἕως διετοῦς τῆς βασιλείας αὐτοῦ, τὸν δὲ Μαξέντιον, ἕως ζ´ ἔτους τῆς βασιλείας αὐτοῦ, τὸν δὲ Γαλέριον Οὐαλέριον Μαξιμῖνον, ἕως ἐνναετοῦς τῆς βασιλείας αὐτοῦ.

Β. Ινδ. ι. ΥΠ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Ϛ, καὶ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΥ ΙΩΒΙΟΥ ΤΟ Ϛ. I. Ol. CCLXXI.

Κωνστάντιος πατὴρ Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου βασιλέως ἐτελεύτησεν βασιλεύσας ἔτη ιβ´. καὶ Μαξέντιος ἀνηγορεύθη.

ΣΟΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Γ. Ινδ. ια. ΥΠ. ΙΟΒΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΑΥΓ. ΜΟΝΟΥ. II.

Μαξιμιανὸς Ἰώβιος ἐτελεύτησεν βασιλεύσας ἔτη ιδ´.

Λικίννιος ἀνηγορεύθη εἰς Καρνοῦντα πρὸ γ´ Ἰδῶν Νοεμβρίων.

Δ. Ινδ. ιβ. ΥΠ. ΓΑΛΙΝΔΕΚΑΤΟΥ, καὶ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΥ ΓΑΛΕΡΙΟΥ ΤΟ Ζ. *

Ε. Ινδ. ιγ. ΥΠ. ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΥ ΕΡΚΟΥΛΙΟΥ ΤΟ Η, καὶ ΓΑΛΕΡΙΟΥ ΜΑΞΙΜΟΥ. *

Ἐφ᾽ ὅλης τῆς οἰκουμένης διαλάμποντες οἱ μεγαλοπρεπέστατοι τοῦ Χριστοῦ μάρτυρες τοὺς μὲν ἁπανταχοῦ τῆς ἀνδρείας αὐτῶν ἐπόπτας εἰκότως κατεπλήξαντο, τῆς δὲ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀληθῶς ἀπορρήτου δυνάμεως ἐμφανῆ δι᾽ ἑαυτῶν τὰ τεκμήρια παρεστήσαντο.

Ϛ. Ινδ. ιδ. ΥΠ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Β, καὶ ΛΙΚΙΝΝΙΟΥ. III. Ol. CCLXXII.

Κωνσταντίνου βασιλέως ἐκ βασιλέων, εὐσεβοῦς τε, καὶ τὰ πάντα σωφρονεστάτου παιδὸς Κωνσταντίου πρὸς τοῦ παμβασιλέως θεοῦ, καὶ τοῦ μονογενοῦς αὐτοῦ υἱοῦ Κυρίου δὲ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τὴν πεποίθησιν ἐσχηκότος, καὶ κινήσαντος κατὰ τῶν δυσσεβεστάτων τυράννων Μαξιμίνου Γαλερίου, καὶ Μαξεντίου, ὤφθη αὐτῷ κατ᾽ αὐτῶν ἀπερχομένῳ πολεμῆσαι φωτοειδῶς ἐν τῷ οὐρανῷ τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ μέσον καὶ ὑποκάτω διὰ φωτοειδῶν γραμμάτων Ῥωμαϊκῶν ταῦτα, ΕΝ ΤΟΥΤΩ ΝΙΚΑ. καὶ φανερώτατα τότε μὲν ἐπὶ Ῥώμης Μαξέντιος πνιγεὶς εἰς τὸν Τίβεριν ποταμὸν, εἰς τὴν γέφυραν Μυλουβίου, βασιλεύσας ἔτη Ϛ. Γαλέριος δὲ ὁ Μαξιμῖνος ἡττηθεὶς ὑπὸ Λικιννίου ἐν Κιλικίᾳ φυγὰς ὤλετο, βασιλεύσας ἔτη θ´, πλεῖω στρατὸν ἑαυτοῦ ἀναλώσας, οἷα τύραννος τὶς ὢν, καὶ ἀγροῖκος.

ΣΟΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ζ. Ινδ. ιε. ΥΠ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Γ, καὶ ΛΙΚΙΝΝΙΟΥ ΤΟ Β. IV.

Κωνσταντῖνος νικητὴς Σεβαστὸς, Αὔγουστος πρῶτος τῶν ἐπὶ Ῥώμης καταδυναστευομένων Χριστιανῶν κηδόμενος σωτηρίας, λαβὼν τὸν * τὸν ἐπουράνιον σύμμαχον δι᾽ εὐχῶν ἐπικαλεσάμενος πρόεισι πανστρατιᾷ Ῥωμαίοις τὰ τῆς ἐκ προγόνων ἐλευθερίας προμνώμενος. οἱ δὲ καὶ μετὰ πάσης χαρᾶς καὶ θυμηδίας ἅμα κομιδῇ νηπίοις καὶ γυναιξὶ τῶν τε ἀπὸ συγκλήτου βουλῆς, καὶ τῶν ἄλλων διασημοτάτων σὺν παντὶ δήμῳ Ῥωμαίων φαιδροῖς ὄμμασιν, αὐταῖς ψυχαῖς, οἷα λυτρωτὴν, πατέρα τε, καὶ εὐεργέτην μετ᾽ εὐφημιῶν, καὶ πλείστης χαρᾶς αὐτὸν ὑπεδέξαντο.

Γαλέριος Μαξιμιανὸς νόσῳ χαλεπωτάτῃ ληφθεὶς ἐπ᾽ ἀναπλῆς τοῦ φάρυγγος, καὶ τοῦ σώματος αὐτοῦ διαρέοντος, σκώληκάς τε ἐκβράσαντος, ὑπὸ μυρίων ἀνδρῶν περιοδευόμενος, καὶ μηδ᾽ ὅλως ὠφεληθεὶς νόμους ἐξέπεμψεν, ἀνεθῆναι μὲν Χριστιανοὺς μὴ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐκκλησίας οἰκοδομεῖν.

ΙΝΔΙΚΤΙΩΝΩΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΝΩΝ ΕΝΤΕΥΘΕΝ ΑΡΧΗ.

Η. Ινδ. α. ΥΠ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Δ, καὶ ΛΙΚΙΝΝΙΟΥ ΤΟ Γ. I. Ol. CCLXXIII.

Τῆς ἐν τῷ Βυζαντίῳ ἐκκλησίας ἡγεῖται πρῶτος Μητροφάνης ἔτη ι´.

Θ. Ινδ. β. ΥΠ. ΒΟΛΟΥΣΙΑΝΟΥ, καὶ ΑΝΙΑΝΟΥ. II.

Ι. Ινδ. γ. ΥΠ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ε, καὶ ΛΙΚΙΝΝΙΟΥ ΤΟ Δ. III.

ΣΟΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΑ. Ινδ. δ. ΥΠ. ΣΑΒΙΝΟΥ, καὶ ΡΟΥΦΙΝΟΥ. IV.

Κωνσταντῖνος ὁ Αὔγουστος τὸν ἴδιον υἱὸν Κωνσταντῖνον ἀνηγόρευσε Καίσαρα. Γαλέριος δὲ Μαξιμιανὸς τούτοις τοῖς ὑπάτοις ὕδρωπι δεινῷ παθὼν ἐν Σαλώναις ἀπέθανεν.

ΙΒ. Ινδ. ε. ΥΠ. ΓΑΛΛΙΚΑΝΟΥ, καὶ ΣΥΜΜΑΧΟΥ. I. Ol. CCLXXIV.

Κωνσταντῖνος Αὔγουστος Κώνσταντα, Κωνσταντῖνον, καὶ Κρίσπον τοὺς ἑαυτοῦ υἱοὺς Καίσαρας ἀνηγόρευσεν Καλάνδαις Μαρτίαις.

ΙΓ. Ινδ. ς. ΥΠ. ΛΙΚΙΝΙΟΥ ΤΟ Ε, καὶ ΚΡΙΣΠΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ. II.

ΙΔ. Ινδ. ζ. ΥΠ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ς, καὶ ΛΙΚΙΝΙΟΥ ΤΟ Ε. III.

Φωτὸς οὐρανίου κατὰ τὴν οἰκουμένην ἅπασαν ταῖς τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ καταυγάζοντος ἐκκλησίαις, εἰς πάντα τόπον τῶν πρὸς τῶν τυράννων ἠρειπωμένων οἴκων ἐκ βάθρων εἰς ὕψος ἄπειρον τελεσθέντων, οὐ μόνον ἐγκαίνια ἐγένοντο, ἀλλὰ καὶ βασιλεῖς συνεχέσι ταῖς ὑπὲρ Χριστιανῶν νομοθεσίαις ἐχρήσαντο.

ΣΟΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΕ. Ινδ. η. ΥΠ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ζ, καὶ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ. IV.

Ις. Ινδ. θ. ΥΠ. ΚΡΙΣΠΟΥ ΤΟ Β, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΟ Β. I. Ol. CCLXXV.

ΙΖ. Ινδ. ι. ΥΠ. ΠΡΟΒΙΑΝΟΥ, καὶ ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ. II.

ΙΗ. Ινδ. ια. ΥΠ. ΣΕΒΗΡΟΥ, καὶ ΡΟΥΦΙΝΟΥ. III.

Τῆς ἐν Βυζαντίῳ ἐκκλησίας ἡγεῖται δεύτερος Ἀλέξανδρος ἔτη ζ.

ΣΟϚ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΘ. Ινδ. ιβ. ΥΠ. ΚΡΙΣΠΟΥ ΤΟ Γ, καὶ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΟ Β. IV.

Προλαβὼν ὁ τῶν οἰκείων ψυχῶν ποιητὴς καὶ φειδωλὸς σωτὴρ τοῖς πᾶσιν ἐλλάμψας Κωνσταντῖνον ἅμα παιδὶ Κρίσπῳ παρασκευάζει κυκλωθῆναι ἅπερ κατεῖχεν μέρη Λικίνιος. Κάκιστος στενωθεὶς πανταχόθεν τοιοῦτον ἀπηνέγκατο τέλος σφαγεὶς οἷόνπερ αὐτὸς εἶδε καὶ ἤκουσε συμβὰν τοῖς πρὸ αὐτοῦ μικρὸν τυραννήσασι.

Κ. Ινδ. ιγ. ΥΠ. ΠΑΥΛΙΝΟΥ, καὶ ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ. I. Ol. CCLXXVI.

Ἔτους τκε τῆς εἰς οὐρανοὺς ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου, καὶ κ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ Εὐσεβοῦς ὁ αὐτὸς ἀοίδιμος βασιλεὺς εἰς ἄκρον τὴν εὐσέβειαν θεόθεν ἐμπιστευθεὶς, κατὰ τὸ παρὸν κ ἔτος τῆς αὐτοῦ βασιλείας μηνὶ Δεσίῳ ιθ, τῶν ἁγίων πατέρων σύνοδον ἐν Νικαίᾳ γενέσθαι παρεσκεύασεν, καὶ τὸ τῆς ἀμωμήτου πίστεως ἐκτεθῆναι σύμβολον. διὸ καὶ νικητὴν αὐτὸν κατὰ πάντων ἐποίησεν ὁ δεσπότης τῶν ὅλων θεὸς ταῖς εὐχαῖς τῶν συνελθόντων ἐν τῇ αὐτῇ συνόδῳ ἁγίων καὶ μακαρίων πατέρων. Ἄρειος γὰρ παρατραπεὶς τὸν νοῦν, τὴν ἄρρητον καὶ ἀδιαίρετον τοῦ τοῦ πατρὸς καὶ υἱοῦ θεότητος ἑνότητα διιστᾶν καὶ διακρίνειν ὁ κατάρατος οὐκ ἔφριξεν.

Κωνσταντῖνος ὁ εὐσεβέστατος Κώνσταντα τὸν ἑαυτοῦ υἱὸν Καίσαρα ὄντα ἀνηγόρευσεν Αὔγουστον πρὸ ς Ἰδῶν Νοεμβρίων, καὶ εἰκοσαετηρίδα τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἦξεν, καὶ ἔδωκεν ἐν τῇ ὥρᾳ Βικεννάλια.

Κωνσταντῖνος νικητὴς Αὔγουστος τὸν τῶν Ἀδριανοπολιτῶν πόλεμον θραύσας πρὸ ι Καλανδῶν Ἰουλίων, καὶ τὸν Καρχηδονίων * πόλεμον κτήσας, πρὸ ιδ Καλανδῶν Ὀκτωβρίων Κρίσπον τὸν ἴδιον υἱὸν Καίσαρα ὄντα καὶ διαβληθέντα αὐτῷ ἀνεῖλεν.

Τῷ αὐτῷ ἔτει Κωνσταντῖνος μοναρχήσας βασιλεὺς τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς πάσης πάντα τὰ εἴδωλα πανταχοῦ κατέστρεψεν, καὶ πάντα αὐτῶν ἀφείλετο τὰ χρήματα, καὶ τὰ κτήματα, καὶ πάσας τὰς ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἐτίμησεν καὶ πάντας τοὺς Χριστιανούς. κατ᾽ αὐτὸν δὲ τὸν καιρὸν κατὰ τῶν πολεμίων τῆς τῶν Χριστιανῶν πίστεως στρατεύσας ὑπηγάγετο τῇ εὐχῇ τὴν νίκην. Διὸ καὶ Κυριακὰ πρὸς ἐπιστροφὴν τῶν ἐθνῶν κατὰ τόπους εἰς τιμὴν τοῦ ἐπιπάντων σωτῆρος Χριστοῦ τοῦ θεοῦ ἡμῶν πεποίηκεν.

Ὁμοῦ ἀπὸ γενέσεως Κόσμου, ἕως τῆς εἰκοσαετηρίδος Κωνσταντίνου, ἔτη Ε[illegible]ΚΓ.

ΚΑ. Ινδ. ιδ. ΥΠ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Θ, καὶ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Δ. II.

ΚΒ. Ινδ. ιε. ΥΠ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Ε, καὶ ΜΑΞΙΜΟΥ. III.

Δρέπανον ἐπικτίσας ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ἐν Βιθυνίᾳ εἰς τιμὴν τοῦ ἐκεῖσε μαρτυρήσαντος Λουκιανοῦ Ἑλενόπολιν διὰ τὴν μητέρα ἐκάλεσεν.

ΣΟΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΓ. Ινδ. α. ΥΠ. ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ, καὶ ΙΟΥΣΤΟΥ. IV.

Κωνσταντῖνος ὁ εὐσεβὴς τὸν Δανούβιον πολλάκις ἐπέρασεν, καὶ γέφυραν αὐτῷ λιθίνην ἐποίησεν.

ΚΔ. Ινδ. β. ΥΠ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ι, καὶ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ. I. Ol. CCLXXVII.

ΚΕ. Ινδ. γ. ΥΠ. ΓΑΛΛΙΚΑΝΟΥ, καὶ ΣΥΜΜΑΧΟΥ. II.

Ἔτους ΤΛ τῆς εἰς οὐρανοὺς ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου, καὶ κε τῆς ἑαυτοῦ βασιλείας Κωνσταντῖνος ὁ εὐσεβέστατος πατὴρ Κωνσταντίνου νέου Αὐγούστου, καὶ Κωνσταντίου, καὶ Κώνσταντος Καισάρων πόλιν μεγίστην, λαμπράν, καὶ εὐδαίμονα κτίσας, συγκλήτῳ τιμήσας Κωνσταντινούπολιν κέκληκε πρὸ πέντε Ἰδῶν Μαΐων, ἡμέρᾳ δευτέρᾳ τῆς ἑβδομάδος, Ἰνδικτιῶνος τρίτης, τὸ πρότερον καλουμένην Βυζάντιον, Ῥώμην αὐτὴν δευτέραν χρηματίζειν ἀναγορεύσας, ἐπιτελέσας ἱππικὸν ἀγῶνα, πρῶτος φορέσας [πρώτως] διάδημα διὰ μαργαριτῶν καὶ ἑτέρων τιμίων λίθων. καὶ ἐποίησεν ἑορτὴν μεγάλην, κελεύσας διὰ θείου αὐτοῦ τύπου τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐπι-

λεῖσθαι

λεῖσθαι τὸ γενέθλιον τῆς πόλεως αὐτοῦ, καὶ ἀνοίγειν τῇ ια τοῦ αὐτοῦ Ἀρτεμησίου μηνὸς τὸ δημόσιον λουτρὸν Ζευξίππον πλησίον ὄντα τοῦ ἱππικοῦ, καὶ τῆς ῥηγίας τοῦ παλατίου.

Εἰσὶν ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης, ἕως οὗ Κωνσταντινούπολις ἀνεκαινίσθη, ἔτη ͵απ.

Τούτῳ τῷ ἔτει Ἀλέξανδρος ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρείας ἐτελεύτησεν πρὸ ιδ Καλανδῶν Μαΐων, Φαρμουθὶ κβ. καὶ ἐχειροτονήθη ἀντ' αὐτοῦ ἐπίσκοπος Ἀθανάσιος ὁ μέγας πατήρ.

ΚϚ. Ινδ. δ. ΥΠ. ΒΑΣΣΟΥ, καὶ ΑΒΛΑΒΙΟΥ. III.

ΣΟΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΖ. Ινδ. ε. ΥΠ. ΠΑΚΑΤΙΑΝΟΥ, καὶ ΙΛΑΡΙΑΝΟΥ. IV.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων ἤρξατο ἀναλίσκεσθαι τοῖς πολίταις Κωνσταντινουπόλεως ὁ ἄρτος ἀπὸ ιη Μαΐου.

ΚΗ. Ινδ. ϛ. ΥΠ. ΔΑΛΜΑΤΟΥ, καὶ ΑΝΙΚΙΟΥ ΠΑΥΛΙΝΟΥ. I. Ol. CCLXXVIII.

Τούτοις τοῖς ὑπάτοις γέγονε τὰ Ἐγκαίνια τῆς Ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου σταυροῦ τῆς οἰκοδομηθείσης ὑπὸ Κωνσταντίνου ἐπὶ Μακαρίου ἐπισκόπου, μηνὶ Σεπτεμβρίῳ ζ. Ἐντεῦθεν ἤρξατο ἡ Σταυροφάνεια.

* *

ΚΘ. Ινδ. ζ. ΥΠ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ ϛ, καὶ ΑΛΒΙΝΟΥ. III.

Κωνσταντίνου τοῦ εὐσεβοῦς ἤχθη τριακονταετηρὶς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ῥώμῃ πάνυ φιλοτίμως πρὸ η Καλανδῶν Αὐγούστων. καὶ Κώνσταντα τὸν υἱὸν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Δαλματίου τοῦ Καίσαρος Καίσαρα ἀνηγόρευσεν πρὸ η Καλανδῶν Ὀκτωβρίων. ἦν δὲ Δαλμάτιος ὁ υἱὸς Δαλματίου τοῦ ἀδελφοῦ Κωνσταντίνου τοῦ εὐσεβοῦς στρατηγὸς Ῥωμαίων, καὶ ὕπατος πρὸ τοῦ αὐτὸν ἀναγορευθῆναι Καίσαρα καὶ Ἀννιβαλιανὸν ῥῆγα προχειρισάμενος ἐνέδυσε κοκκηρὰν χλαμύδα, καὶ κατὰ Καισάρειαν τῆς Καππαδοκίας ἀπέστειλεν.

Λ. Ινδ. η. ΥΠ. * * *

ΣΟΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΛΑ. Ινδ. θ. ΥΠ. ΝΕΠΟΤΙΑΝΟΥ, καὶ ΦΑΚΟΥΝΔΟΥ. IV.

ΛΒ. Ινδ. ι. ΥΠ. ΦΙΛΙΚΙΑΝΟΥ, καὶ ΤΑΤΙΑΝΟΥ. I. Ol. CCLXXIX.

Πέρσαι πόλεμον ἐδήλωσαν πρὸς Ῥωμαίους. καὶ ἐπιβὰς Κωνσταντῖνος λβ ἐνιαυτῷ τῆς αὐτοῦ βασιλείας, ὁρμήσας ἐπὶ τὴν ἀνατολὴν, κατὰ Περσῶν ἐλθὼν ἕως Νικομηδείας, ἐνδόξως καὶ εὐσεβῶς μετήλλαξε τὸν βίον ἐν προαστείῳ τῆς αὐτῆς πόλεως, μηνὶ Ἀρτεμισίῳ ια καταξιωθεὶς τοῦ σωτηριώδους βαπτίσματος ὑπὸ Εὐσεβίου ἐπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, βασιλεύσας ἔτη λα, καὶ μῆνας ι. καὶ κατέλιπε Καίσαρας τοὺς τρεῖς υἱοὺς αὐτοῦ, Κωνσταντῖνον Καίσαρα βασιλεύοντα τῶν κατὰ Γαλλιλαίαν [Γαλλίαν] μερῶν ἔχοντα τῆς βασιλείας ἔτος κ, καὶ Κωνστάντιον τὸν μετ' αὐτὸν Καίσαρα ἐν τοῖς κατὰ τὴν Ἰταλίαν μέρεσιν ἔτος ἄγοντα τῆς βασιλείας ια, καὶ Κώνσταντα μετ' αὐτὸν Καίσαρα ἐν τοῖς κατὰ τὴν Ἰταλίαν μέρεσι διάγοντα, τῆς βασιλείας ἔτος ἄγοντα τρίτον, καὶ Δαλμάτιον Καίσαρα υἱὸν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ ἔτος ἄγοντα καὶ αὐτὸν τρίτον.

Ὁ τρισμακάριος Κωνσταντῖνος ἀνεπαύσατο μηνὶ Μαΐῳ κβ πρὸ ια Καλανδῶν Ἰουνίων ἐν αὐτῇ τῇ ἁγίᾳ πεντηκοστῇ.

Σαπώρης ὁ Περσῶν βασιλεὺς ἐπῆλθεν τῇ Μεσοποταμίᾳ πορθήσων τὴν Νίσιβιν, καὶ περικαθίσας αὐτὴν ἡμέρας ξγ, καὶ μὴ κατισχύσας αὐτῆς, ἀνεχώρησεν.

Ῥωμαίων λε ἐβασίλευσαν μετὰ θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτῶν Κωνσταντίνου Κωνσταντῖνος ὁ νέος, καὶ Κώνστας, καὶ Κωνστάντιος ἔτη κδ. ὁμοῦ ΕΩΟ.

Καὶ ὁ μὲν νέος Κωνσταντῖνος ἐβασίλευσεν ἐν Κωνσταντίνου πόλει ἔτος α. Κώνστας δὲ ἐν Ῥώμῃ ἔτη ιβ. καὶ μετὰ τὴν αὐτοῦ Κώνστα τελευτὴν τὰ λοιπὰ ιβ ἔτη ἐβασίλευσεν ἐν Ῥώμῃ Κωνστάντιος ὁ αὐτῶν ἀδελφὸς ὤν. Τὸ κατὰ μέρος ἐστὶν οὕτως.

Α. Ινδ. ια. ΥΠ. ΟΥΡΒΟΥ, καὶ ΠΟΛΕΜΙΟΥ. II.

Β. Ινδ. ιβ. ΥΠ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΝΕΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Δ, καὶ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΥ ΑΥ. Ζ. III.

ΣΠ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Γ. Ινδ. ιγ. ΥΠ. ΑΚΙΝΔΥΝΟΥ, καὶ ΠΡΟΚΛΟΥ. IV.

Δ. Ινδ. ιδ. ΥΠ. ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΟΥ, καὶ ΠΡΟΒΙΝΟΥ. I. Ol. CCLXXX.

Ε. Ινδ. ιε. ΥΠ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ε, καὶ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΣ ΑΥΓ. ΤΟ Β. II.

Ϛ. Ινδ. α. ΥΠ. ΠΛΑΚΙΤΟΥ, καὶ ΡΩΜΥΛΟΥ. III.

ΣΠΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ζ. Ινδ. β. ΥΠ. ΛΕΟΝΤΙΟΥ, καὶ ΣΑΛΛΟΥΣΤΙΝΟΥ. IV.

Η. Ινδ. γ. ΥΠ. ΑΜΑΝΤΙΟΥ, καὶ ΑΛΒΙΝΟΥ. I. Ol. CCLXXXI.

Θ. Ινδ. δ. ΥΠ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ϛ, καὶ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΣ ΑΥΓ. ΤΟ Γ. II.

Ι. Ινδ. ε. ΥΠ. ΡΟΥΦΙΝΟΥ, καὶ ΕΥΣΕΒΙΟΥ. III.

ΣΠΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΑ. Ινδ. ϛ. ΥΠ. ΦΙΛΙΠΠΟΥ, καὶ ΣΑΛΙΑ. IV.

ΙΒ. Ινδ. ζ. ΥΠ. ΛΙΜΕΝΙΟΥ, καὶ ΚΑΤΟΥΛΛΙΝΟΥ. I. Ol. CCLXXXII.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων ἀπεκτάνθη Κώνστας ἐν Γαλλίαις ὑπὸ Μαγνεντίου ἄρξας ἔτη ιβ. Καὶ ἐπήρθη Μαγνέντιος πρὸ ια Καλανδῶν Φεβρουαρίων, καὶ Βετρανίων εἰς τὸ Σίρμιον Καλάνδαις Μαρτίαις. Καὶ Νεποτιανὸς αὐτῷ τῷ ἔτει ἐπήρθη ἐν Ῥώμῃ πρὸ τριῶν Νωνῶν Ἰουνίων, καὶ πόλεμος μέγας ἐγένετο μετὰ ταῦτα μεταξὺ Ῥωμαίων καὶ Μαγνεντιανῶν.

ΙΓ. Ινδ. η. ΥΠ. ΣΕΡΓΙΟΥ, καὶ ΝΗΓΡΙΝΙΑΝΟΥ. II.

ΙΔ. Ινδ. θ. ΥΠ. ΣΕΡΓΙΟΥ, καὶ ΝΗΓΡΙΝΙΑΝΟΥ. III.

Κωνστάντιος Αὔγουστος μόνος βασιλεύων Γάλλον ἀνεψιὸν αὐτοῦ κοινωνὸν τῆς αὐτοῦ βασιλείας Καίσαρα ἀνηγόρευσεν μετονομάσας αὐτὸν Κωνστάντιον, Ἰδοῖς Μαρτίαις, καὶ ἐν τῇ κατὰ τὴν ἀνατολὴν Ἀντιοχείᾳ ἀπέστειλε, τῶν Περσῶν ἐπικειμένων.

Τὸ σημεῖον τοῦ Χριστοῦ ὤφθη ἐν Ἱεροσολύμοις κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον.

ΣΠΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΕ. Ινδ. ι. ΥΠ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ζ, καὶ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΣ ΚΑΙΣΑΡΟΣ. IV.

ΙϚ. Ινδ. ια. ΥΠ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Η, καὶ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΣ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Β. I. Ol. CCLXXXIII.

ΙΖ. Ινδ. ιβ. ΥΠ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Θ, καὶ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΣ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Γ. II.

Ἐν τούτῳ τῷ ἔτει Μαγνέντιος πάλιν συμβαλὼν ἐν Μόντῳ Σελεύκῳ ἡττηθεὶς ἔφυγε μόνος ἐν Γαλλίαις εἰς Λουγδούνων πόλιν, καὶ ὅτι τὸν ἀδελφὸν ἔσφαξεν, τότε καὶ ἑαυτὸν ἀνεῖλεν πρὸ τεσσάρων Ἰδῶν Αὐγούστων.

ΙΗ. Ινδ. ιγ. ΥΠ. ΑΡΒΗΤΙΩΝΟΣ, καὶ ΛΟΛΛΙΑΝΟΥ. III.

Τούτῳ τῷ ἔτει Γάλλος, ὁ καὶ Κωνστάντιος, Καῖσαρ ὤν, ἐκ διαβολῆς ὡς παρὰ γνώμην Κωνσταντίου τοῦ Αὐγούστου ἀποκτείνας ἔπαρχον πραιτωρίων καὶ κυαίστωρα, μεταστειλεὶς ἀπὸ τῆς Ἀντιοχείας ὑπὸ Κωνσταντίου τοῦ Αὐγούστου ἐν Ἴστρῳ τῇ νήσῳ ἀνῃρέθη. Καὶ Ἰουλιανὸν τὸν ἀδελφὸν τοῦ αὐτοῦ Γάλλου, τοῦ καὶ Κωνσταντίου, πορφύραν ἐνέδυσεν, καὶ Καίσαρα προεχειρίσατο πρὸ η Ἰδῶν, Ὀκτωβρίων, δοὺς αὐτῷ πρὸς γάμον Κωνστάντιος ὁ Αὔγουστος τὴν ἑαυτοῦ ἀδελφὴν Ἑλένην, καὶ ἀπέστειλεν αὐτὸν ἐν Γαλλίαις.

ΣΠΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΘ. Ινδ. ιδ. ΥΠ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ι, καὶ ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ. IV.

Κ. Ινδ. ιε. ΥΠ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ΙΑ, καὶ ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Β. I. Ol. CCLXXXIV.

Κωνστάντιος Αὔγουστος εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἀκοσιετηρίδα μετὰ πολλῆς φαντασίας καὶ παραδόξεως εἰσῆλθεν ἐν Ῥώμῃ. συνεισῆλθεν δὲ αὐτῷ καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ Εὐσεβία ἡ βασίλισσα. καὶ ἐποίησαν ἡμέρας ιδ ἐν τῇ Ῥώμῃ.

ΚΑ. Ινδ. α. ΥΠ. ΔΑΤΙΑΝΟΥ, καὶ ΚΕΡΕΑΛΙΟΥ. II.

ΚΒ. Ινδ. β. ΥΠ. ΕΥΣΕΒΙΟΥ, καὶ ΥΠΑΤΙΟΥ. III.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων, μηνὶ Ὑπερβερεταίῳ, μέγας γέγονε καὶ σφοδρὸς σεισμὸς ἐν Νικομηδείᾳ περὶ ὥραν γ νυκτερινήν. Καὶ ἡ πόλις κατέπεσεν, καὶ διεφθάρη. ἐν οἷς καὶ συναπώλετο ὁ τῆς αὐτῆς πόλεως ἐπίσκοπος Κεκρόπιος τοὔνομα.

Γρατιανὸς υἱὸς Οὐαλεντινιανοῦ ἐγεννήθη πρὸ ι Καλανδῶν Ἰουνίων. Καὶ αὐτῷ τῷ ἔτει ἐν πρώτοις προσῆλθεν ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἔπαρχος Ῥώμης Ὀνωρᾶτος πρὸ γ Ἰδῶν Σεπτεμβρίων.

ΣΠΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΓ. Ινδ. γ. ΥΠ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ΙΒ, καὶ ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Γ. IV.

Τούτῳ τῷ ἔτει, μηνὶ Περιτίῳ ιε, καθιερώθη ἡ μεγάλη Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως.

Μακεδόνιος Κωνσταντινουπόλεως ἐπίσκοπος καθῃρέθη ἐπὶ πολλοῖς ἰδίοις αὐτοῦ ἐγκλήμασι. καὶ κατέστη ἀντ' αὐτοῦ Εὐδόξιος τῆς αὐτῆς Ἐκκλησίας ἐπίσκοπος ἐνθρονισθεὶς, μηνὶ Αὐδυναίῳ κζ, παρουσίᾳ ἐπισκόπων οβ, Μαρκιανοῦ, Γεωργίου, Σεβήρα, Οὐρανίου, καὶ τῶν λοιπῶν.

ΚΔ. Ινδ. δ. ΥΠ. ΤΑΥΡΟΥ, καὶ ΦΛΩΡΕΝΤΙΟΥ. I. Ol. CCLXXXV.

Ἀρχῇ τετάρτης Ἰνδικτιῶνος, διὰ τὴν ἀπαγγελθεῖσαν αὐτῷ ἀταξίαν Ἰουλιανοῦ Καίσαρος, ἐλθὼν εἰς Μόψου κρήνας * πρόσπιμον ἡ ἀπὸ Ταρσοῦ Κιλικίας, καὶ πρότερος εἰληφὼς τὸ ἅγιον βάπτισμα παρὰ Εὐζωΐου Ἐπισκόπου Ἀντιοχείας μεταστελέντος ἐν τῇ αὐτῇ μονῇ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Κωνσταντίου, μετήλλαξε τὸν βίον ὁ αὐτὸς Κωνστάντιος Αὔγουστος, μηνὶ Δίῳ γ, ἔτους Ἀντιοχείας υ, Ἰνδικτιῶνος ε, εἰρήνης τῶν Ἐκκλησιῶν ἐπιλαβομένης ἔτους ν, τῶν προειρημένων ὑπάτων Ταύρου καὶ Φλωρεντίου.

Ῥωμαίων λς ἐβασίλευσεν ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ ὁ Παραβάτης ἀνεψιὸς μὲν Κωνσταντίνου, ἀδελφὸς δὲ Γάλλου, τοῦ καὶ Κωνσταντίου, τοῦ Αὐγούστου ἔτη β. ὁμοῦ ͵ΕΩΟΒ.

Λ. Ινδ. ε. ΥΠ. ΜΑΜΕΡΤΙΝΟΥ, καὶ ΝΕΒΗΤΤΑ. II.

Μετὰ

Μετὰ τὴν τελευτὴν Κωνσταντίου τοῦ Αὐγούστου ἡ ἀρχὴ τῶν Ἐκκλησιῶν διεκόπη, εἰσελθόντος Ἰουλιανοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει, μηνὶ Ἀπελλαίῳ ια.

Β. Ἰνδ. ϛ. ὙΠ. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Δ, καὶ ΣΑΛΟΥΣΤΙΟΥ. III.

Τῷ αὐτῷ χρόνῳ ἰδὼν Ἰουλιανὸς ἐν ὁράματι ἰνὰ τέλειον ἄνδρα ἐνδεδυμένον ὑπάτου σχῆμα, καὶ εἰσελθόντα πρὸς αὐτὸν εἰς τὸν παπυλεῶνα πεπηγμένον πλησίον τῆς πόλεως Κτησιφῶντος ἐν κώμῃ λεγομένῃ Ῥασία κροῦσαι αὐτὸν λόγχῃ. καὶ ἐξυπνισθεὶς ἔκραξεν. καὶ ἀνέστησαν οἱ κουβικουλάριοι εὐνοῦχοι, καὶ οἱ σπαθάριοι, καὶ στρατὸς ὁ φυλάττων τὸν παπυλεῶνα. καὶ εἰσῆλθον πρὸς αὐτὸν μετὰ λαμπάδων βασιλικῶν. καὶ περισχηκὼς Ἰουλιανὸς ἑαυτὸν σφαγὴν κατὰ τῆς μασχάλης ἔχοντα, ἐπηρώτησεν τοὺς παρεστῶτας, πῶς λέγεται ἡ κώμη, ὅπου ἐστὶν ὁ παπυλεὼν μου πεπηγμένος; καὶ εἶπον αὐτῷ, Ῥασία. Καὶ ἀνέκραξεν εὐθέως Ἰουλιανὸς, ὦ ἥλιε, ἀπώλεσας Ἰουλιανόν. καὶ ἐκχυθεὶς παρέδωκε τὴν ψυχὴν ὥρᾳ νυκτερινῇ ϛ, μηνὶ Δεσίῳ, πρὸ ϛ Καλανδῶν Ἰουλίων. καὶ εὐθέως ὁ στρατὸς πρὸ τοῦ γνῶναι τοὺς πολεμίους Πέρσας, ἀπῆλθεν ἐν τῷ παπυλεῶνι Ἰοβιανοῦ κόμητος δομεστίκων, καὶ στρατηλάτου τὴν ἀξίαν, καὶ ἀγνοοῦντος αὐτοῦ τὰ τῆς τελευτῆς Ἰουλιανοῦ, ἤγαγον αὐτὸν εἰς τὸν βασιλικὸν παπυλεῶνα, ὡς τοῦ βασιλέως Ἰουλιανοῦ ζητήσαντος αὐτόν. καὶ ἐπειδὴ εἰσῆλθεν εἰς τὸν παπυλεῶνα, συνέχοντες αὐτὸν ἀνηγόρευσαν βασιλέα, μηνὶ τῷ αὐτῷ Δεσίῳ, πρὸ ϛ Καλανδῶν Ἰουλίων, πρὸ τοῦ διαφαῦσαι. τὸ δὲ πλῆθος τοῦ στρατοῦ τὸ ὂν εἰς Κτησιφῶντα καὶ ἀπὸ πολλοῦ διαστήματος ἀπληκευκὸς οὐκ ἔγνω τὰ συμβάντα, ἕως ἀναπλῆς ἡλίου. Τελευτᾷ οὖν ὁ αὐτὸς Ἰουλιανὸς ὢν ἐτῶν λϛ.

ΣΠϚ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ῥωμαίων, λζ ἐβασίλευσεν ΙΩΒΙΑΝΟΣ μῆνας ι, ἡμέρας η. ὁμοῦ ͵ΕΩΟΓ.

Γ. Ἰνδ. ζ. ὙΠ. ΙΩΒΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. καὶ ΒΑΡΡΩΝΙΑΝΟΥ. IV.

Τούτῳ τῷ ἔτει ἐτελεύτησεν Ἰωβιανὸς Αὔγουστος εἰς Δάδασταναν, μηνὶ Περιτίῳ, πρὸ ιβ Καλανδῶν Μαρτίων.

Ῥωμαίων λη ἐβασίλευσεν ὁ θειότατος ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΣ ἔτη ιδ. ὁμοῦ ͵ΕΩΠΖ.

Τούτῳ τῷ ἔτει ἐπήρθη ΟΥΑΛΗΣ Αὔγουστος ὁ ἀδελφὸς Οὐαλεντινιανοῦ Αὐγούστου εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐν τῷ Ἑβδόμῳ ὑπὸ Οὐαλεντινιανοῦ Αὐγούστου, μηνὶ Δύστρῳ, πρὸ δ Καλανδῶν Ἀπριλλίων.

Οὗτος Οὐάλης ὁ ἀδελφὸς Οὐαλεντινιανοῦ ἦν Ἀρειανὸς, καὶ εἶχε γυναῖκα Δομινίκην, ἐξ ἧς ἔσχεν υἱὸν ὀνόματι Γαλάτην, καὶ θυγατέρας δύο, Ἀναστασίαν καὶ Καρῶσαν. καὶ ἔκτισε δύο δημόσια ἐν Κωνσταντινουπόλει πρὸς τὰ αὐτῶν ὀνόματα Ἀναστασιανὰς καὶ Καρωσιανάς.

Δ. Ἰνδ. η. ὙΠ. ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΥ, καὶ ΟΥΑΛΕΝΤΟΣ. I. *Ol.* CCLXXXVI.

Τούτῳ τῷ ἔτει θάλασσα ἐκ τῶν ἰδίων ὅρων ἐξῆλθεν, μηνὶ Πανέμῳ, πρὸ ιβ Καλανδῶν Σεπτεμβρίων.

Ε. Ἰνδ. θ. ὙΠ. ΓΡΑΤΙΑΝΟΥ ἘΠΙΦΑΝΕΣΤΑΤΟΥ, καὶ ΔΑΓΑΛΑΙΦΟΥ. II.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων ἐγεννήθη Οὐαλεντινιανὸς Αὔγουστος, μηνὶ Αὐδυναίῳ, πρὸ η Καλανδῶν Φευρουαρίων. καὶ τῷ αὐτῷ ἔτει Προκόπιος αὐτάρτης εἰς Φρυγίην Σαλουταρίαν ἐν τῷ πεδίῳ Νακωλίας ὑπὸ Οὐαλεντινιανοῦ Αὐγούστου καταχεθεὶς ἀνῃρέθη, μηνὶ Δεσίῳ, πρὸ ιβ Καλανδῶν Ἰουλίων.

Γ. Ἰνδ. ι. ὙΠ. ΛΟΥΠΙΚΙΝΟΥ, καὶ ΙΩΒΙΑΝΟΥ. III.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων ὁ θεὸς χάλαζαν ἔβρεξεν ἐν Κωνσταντινουπόλει εἰς τύπον λίθων, μηνὶ Δεσίῳ, πρὸ δ Νωνῶν Ἰουλίων. καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ἔτει ἐπήρθη Γρατιανὸς Αὔγουστος ἐν Γαλλίαις ὑπὸ Οὐαλεντινιανοῦ Αὐγούστου πατρὸς αὐτοῦ, μηνὶ Λῴῳ, πρὸ δ Καλανδῶν Σεπτεμβρίων.

ΣΠΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Δ. Ἰνδ. ια. ὙΠ. ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Β, καὶ ΟΥΑΛΕΝΤΟΣ ΑΥΓ. ΤΟ Β. IV.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων σεισμὸς ἐγένετο εἰς τὴν πόλιν Νικαίας, ὥστε αὐτὴν καταστραφῆναι, μηνὶ Γορπιαίῳ, πρὸ ε Ἰδῶν Ὀκτωβρίων.

Ε. Ἰνδ. ιβ. ὙΠ. ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Β, καὶ ΟΥΙΚΤΟΡΟΣ. I. *Ol.* CCLXXXVII.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων ὁ θειότατος βασιλεὺς Οὐαλεντινιανὸς πολλοὺς συγκλητικοὺς καὶ ἄρχοντας ἐπαρχιῶν ἐφόνευσεν ἀδικοῦντας, καὶ κλέπτοντας, καὶ παραδικάζοντας. καὶ τὸν πραιπόσιτον τοῦ Παλατίου αὐτοῦ Ῥόδανον ὀνόματι, ἄνδρα δυνατὸν καὶ εὔπορον, καὶ διοικοῦντα τὸ Παλάτιον, ὡς πρῶτον ὄντα ἀρχιευνοῦχον, καὶ ἐν μεγάλῃ τιμῇ ὄντα ἐποίησε ζωόκαυστον εἰς τὴν σφενδόνα τοῦ ἱππικοῦ φρυγάνοις, ὡς θεωρῇ τὸ ἱππικόν. ὁμοίως καὶ τὴν δέσποιναν Μαρίναν τὴν αὐτοῦ γυναῖκα ἀγοράσασαν προάστειον παρ᾽ ὅσον ἦν ἄξιον, ἔχον πρόσοδον, καὶ ὡς Αὐγοῦσταν τιμηθεῖσαν ἔπεμψεν ὁ βασιλεὺς, καὶ διετιμήσατο τὸ προάστειον ὁρκώσας αὐτοὺς διατιμησαμένους. καὶ μαθὼν, ὅτι πλείονος τιμῆς πολὺ ἦν ἄξιον τῆς ἀγορασθείσης, ἠγανάκτησε κατὰ τῆς βασιλίσσης, καὶ ἐξώρισεν αὐτὴν τῆς πόλεως, ἀναδοὺς τῇ πωλησάσῃ γυναικὶ τὸ προάστειον.

ϛ. Ἰνδ. ια. ὙΠ. ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Δ, καὶ ΟΥΑΛΕΝΤΟΣ ΑΥΓ. ΤΟ Γ. II.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων καθιερώθη ἡ Ἐκκλησία τῶν ἁγίων Ἀποστόλων ἐν Κωνσταντινουπόλει, μηνὶ Ξανθικῷ, πρὸ πέντε Ἰδῶν Ἀπριλλίων.

Ζ. Ινδ. ιδ. ΥΠ. ΓΡΑΤΙΑΝΟΥ, ΤΟ Β, καὶ ΠΡΟΒΟΥ. III.

ΣΠΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Η. Ινδ. ιε. ΥΠ. ΜΟΔΕΣΤΟΥ, καὶ ΑΡΙΝΘΕΟΥ. IV.

Θ. Ινδ. α. ΥΠ. ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ε, καὶ ΟΥΑΛΕΝΤΟΣ ΑΥΓ. ΤΟ Δ. I. Ol. CCLXXXVIII.

Ι. Ινδ. β. ΥΠ. ΓΡΑΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Γ, καὶ ΑΙΚΥΤΙΟΥ. II.

ΙΑ. Ινδ. γ. ΥΠ. ΓΡΑΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Δ, καὶ ΑΙΚΥΤΙΟΥ ΤΟ Β. III.

ΣΠΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΒ. Ινδ. δ. ΥΠ. ΟΥΑΛΕΝΤΟΣ ΑΥΓ. ΤΟ Ε, καὶ ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ. IV.

ΙΓ. Ινδ. ε. ΥΠ. ΓΡΑΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Ε, καὶ ΜΕΡΟΒΑΥΔΟΥ. I. Ol. CCLXXXIX.

ΙΔ. Ινδ. ς. ΥΠ. ΟΥΑΛΕΝΤΟΣ ΑΥΓ. ΤΟ Ζ, καὶ ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Β. II.

Επὶ τούτων τῶν ὑπάτων νόσῳ βληθεὶς ὁ βασιλεὺς Ουαλεντινιανὸς τελευτᾷ ἐν Καστελίῳ Βεργιτιῶνι ὢν ἐτῶν νε.

Επὶ τῶν αὐτῶν ὑπάτων Γρατιανὸς Αὔγουστος ἀνεκαλέσατο τὴν οἰκείαν μητέρα Μαρίναν τὴν δέσποιναν.

Ρωμαίων λθ ἐβασίλευσαν ΓΡΑΤΙΑΝΟΣ, καὶ ΟΥΑΛΗΣ, καὶ ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ ὁ μέγας ἔτη ιε.

Ε ΛΓ.

Επήρθη ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ Αυγουστος ἐν Σιρμίῳ ὑπὸ Γρατιανοῦ Αυγούστου τοῦ αὐτοῦ γυναικαδελφοῦ, μηνὶ Αυδυναίῳ, πρὸ ιδ Καλανδῶν Φεβρουαρίων. καὶ εἰσῆλθεν ἐν Κωνσταντινουπόλει μηνὶ Δίῳ, πρὸ η Καλανδῶν Δεκεμβρίων.

Α. Ινδ. ζ. ΥΠ. ΑΥΣΟΝΙΟΥ, καὶ ΟΛΥΒΡΙΟΥ. III.

Επὶ τούτων τῶν ὑπάτων Θεοδόσιος ὁ βασιλεὺς ἔδωκε τὰς Εκκλησίας τοῖς ὀρθοδόξοις πανταχοῦ ποιήσας αὐτὰς, καὶ διώξας ἐξ αὐτῶν τοὺς λεγομένους Ἀρειανούς. τότε δὲ ναοὺς τῶν Ελλήνων κατέστρεψεν ἕως ἐδάφους.

ΣϞ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Β. Ινδ. η. ΥΠ. ΓΡΑΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ς, καὶ ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ IV.

Επὶ τούτων τῶν ὑπάτων Γρατιανὸς Αυγουστος υἱὸς Ουαλεντινιανοῦ τοῦ μεγάλου ποιήσας τὰ πλῆθα ἔμεινεν ἐπὶ πολὺν χρόνον νεοπλουθήμενος. καὶ ἐν τῷ ἀνέρχεσθαι αὐτὸν εἰς τὸ ἱππικὸν Κωνσταντινουπόλεως θεωρῆσαι διὰ τοῦ κοχλίου κατὰ τὴν θύραν τοῦ λεγομένου Δεκίμου, παρεσκεύαζεν αὐτὸν ἡ Ιουστῖνα ἡ μητρυιὰ αὐτοῦ, ὡς Χριστιανὸν ὄντα, σφαγῆναι. ἦν γὰρ ἐκείνη Αρειανή.

Γ. Ινδ. θ ΥΠ. ΣΥΑΓΡΙΟΥ, καὶ ΕΥΧΕΡΙΟΥ. I. Ol. CCXC.

Τῷ τριακοσιοστῷ να ἔτει τῆς εἰς οὐρανοὺς ἀναλήψεως συνηθροίσθη σύνοδος ἁγίων [πατέρων] καὶ μακαρίων πατέρων ρν ἐν Κωνσταντινουπόλει, καὶ αὐτοὶ τὸ τῆς ὀρθοδοξίας ἐκρατύνωσαν σύμβολον, καταλαβόντες Μακεδόνιον καὶ αὐτὸν ὁμοίως Αρείῳ φθονωθέντα τὴν διάνοιαν [ὃς] τοῦ ἁγίου πνεύματος τῷ πατρὶ καὶ τῷ υἱῷ συναϊδιότητος τὸ ἀκατάληπτον καὶ ἄρρητον κλέος ὑπὸ χρόνον πίπτειν ὁ δυσσεβὴς οὐ κατηνάγκαζεν.

Δ. Ινδ. ι. ΥΠ. ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ, καὶ ΕΥΑΓΡΙΟΥ ΤΟ Β. II.

Ε. Ινδ. ια. ΥΠ. ΜΕΡΟΒΟΥΔΟΥ, καὶ ΣΑΤΟΡΝΙΝΟΥ.

Επὶ τούτων τῶν ὑπάτων Αρκάδιος Αυγουστος ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐν τῷ Τριβουναλίῳ τοῦ Εβδόμου ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Θεοδοσίου τοῦ Αυγούστου ἀνηγορεύθη, μηνὶ Αυδυναίῳ, πρὸ ιδ Καλανδῶν Φεβρουαρίων. καὶ τῷ αὐτῷ ἔτει εἰσῆλθεν τὸ σκήνωμα Κωνσταντίας τῆς θυγατρὸς Κωνσταντίνου Αυγούστου ἐν Κωνσταντινουπόλει, μηνὶ Γορπιαίῳ, πρὸ μιᾶς Καλανδῶν Σεπτεμβρίων. καὶ κατετέθη μηνὶ Απελλαίῳ, Καλάνδαις Δεκεμβρίαις.

ΣϞΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ς. Ινδ. ιβ. ΥΠ. ΡΙΧΟΜΗΡΟΥ, καὶ ΚΛΕΑΡΧΟΥ. IV.

Επὶ τούτων τῶν ὑπάτων εἰσῆλθε πρεσβευτὴς Περσῶν. καὶ αὐτῷ τῷ ἔτει ἐγεννήθη Ονώριος ἀδελφὸς γνήσιος Αρκαδίου Αυγούστου μηνὶ Γορπιαίῳ, πρὸ πέντε Ιδῶν Σεπτεμβρίων.

Ζ. Ινδ. ιγ. ΥΠ. ΑΡΚΑΔΙΟΥ ΑΥΓ. καὶ ΒΑΥΤΩΝΟΣ. I. Ol. CCXCI.

Θεοδόσιος ὁ Αὔγουστος ἔσχεν πρὸ τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ Γάλλαν θυγατέρα Ουαλεντινιανοῦ τοῦ μεγάλου. Εκ ταύτης ἔσχεν θυγατέρα ὁμώνυμον τῇ μητρὶ Γάλλαν, τὴν καὶ Πλακιδίαν. Εἰσελθοῦσα ἐν Κωνσταντινουπόλει μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Θεοδοσίου κτίζει τὸν οἶκον τῆς Πλακιδίας. ἔσχεν δὲ δευτέραν γαμετὴν Θεοδόσιος Φλάκιλλαν ὀρθόδοξον. ἐξ ἧς ἔσχεν Αρκάδιον καὶ Ονώριον. καὶ αὕτη Φλάκιλλα κτίζει Φλακιλλιανὸν τὸ Παλάτιον.

Η. Ινδ. ιδ. ΥΠ. ΟΝΩΡΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ, καὶ ΕΥΟΔΙΟΥ. II.

Θ. Ινδ. ιε. ΥΠ. ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΥ ΤΟ Δ, καὶ ΕΥΤΡΟΠΙΟΥ. III.

ΣϞΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ι. Ινδ. α. ΥΠ. ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Β, καὶ ΚΥΝΗΓΙΟΥ. IIII.

ΙΑ. Ινδ. β. ΥΠ. ΤΙΜΑΣΙΟΥ, καὶ ΠΡΟΜΩΤΟΥ. I. Ol. CCXCII.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων εἰσῆλθεν Θεοδόσιος ὁ βασιλεὺς ἐν Ῥώμῃ μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ονωρίου. καὶ ἔστεψεν αὐτὸν ἐκεῖ εἰς βασιλέα. καὶ ἐβασίλευσεν ἐκεῖ ὁ Ονώριος ἔτη ιδ.

ΙΒ. Ινδ. γ. ΥΠ. ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΥ ΤΟ Δ, καὶ ΝΕΩΤΕΡΙΝΟΥ. II.

ΙΓ. Ινδ. δ. ΥΠ. ΤΑΤΙΑΝΟΥ, καὶ ΣΥΜΜΑΧΟΥ. III.

ΣϞΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΔ. Ινδ. ε. ΥΠ. ΑΡΚΑΔΙΟΥ ΤΟ Β. IV.

ΙΕ. Ινδ. ϛ. ΥΠ. ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΤΟ Γ, καὶ ΑΒΟΥΝΔΑΝΤΙΟΥ. I. Ol. CCXCIII.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων ἀπεκεφαλίσθη Πρόκλος ἀπὸ ἐπάρχων μηνὶ Ἀπελλαίῳ, πρὸ η Ἰδῶν Δεκεμβρίων, ἐν Συκαῖς. καὶ αὐτῷ τῷ ἔτει ἐνεκαινίσθη ὁ Θεοδοσιανὸς φόρος.

Ιϛ. Ινδ. ζ. ΥΠ. ΑΡΚΑΔΙΟΥ ΤΟ Γ, καὶ ΟΝΩΡΙΟΥ ΤΟ Β. II.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων ἐστάθη μέγας ἀνδριὰς Θεοδοσίου Αὐγούστου ἐν τῷ Θεοδοσιακῷ φόρῳ, μηνὶ Λώῳ, Καλάνδαις Αὐγούσταις. καὶ αὐτῷ τῷ ἔτει Διογένης ὁ . . . . τύραννος ἀπεκεφαλίσθη ἐν Ἰταλίᾳ.

Τούτῳ τῷ ἔτει ἐτελεύτησεν Θεοδόσιος Αὔγουστος ἐν Μεδιολάνῳ μηνὶ Αὐδυναίῳ, πρὸ ιϛ Καλανδῶν Φεβρουαρίων, ὢν ἐτῶν ξε.

Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν ΑΡΚΑΔΙΟΣ ἐλθὼν ἀπὸ Ῥώμης, ἐάσας ἐν αὐτῇ τῇ Ῥώμῃ Ονώριον τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ. Ἐβασίλευσεν δὲ ὁ μὲν Ἀρκάδιος ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὁ δὲ ΟΝΩΡΙΟΣ ἐν Ῥώμῃ, ἔτη ιδ.

ὁμοῦ ,ΕΩΙΖ.

Λ. Ινδ. η. ΥΠ. ΟΛΥΒΡΙΟΥ, καὶ ΠΡΟΒΙΝΟΥ. III.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων γάμους ἐπετέλεσεν Ἀρκάδιος Αὔγουστος, μηνὶ Ξανθικῷ, πρὸ ε Καλανδῶν Μαΐων. καὶ ἐν τῷ αὐτῷ ἔτει εἰσῆλθε τὸ σκήνωμα τοῦ μεγάλου Θεοδοσίου ἐν Κωνσταντινουπόλει, μηνὶ Δίῳ, πρὸ ε Ἰδῶν Νοεμβρίων. καὶ ἀνῃρέθη Ῥουφῖνος ἔπαρχος πραιτωρίων ἐν τῷ Ἑβδόμῳ ὑπὸ τοῦ ἐξερκίτου.

ΣϞΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Β. Ινδ. θ. ΥΠ. ΑΡΚΑΔΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Δ, καὶ ΟΝΩΡΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Γ. IV.

Οὗτος Ἀρκάδιος υἱὸς Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου ἔσχεν γυναῖκα Εὐδοξίαν. ἐξ ἧς τίκτεται Θεοδόσιος ὁ νέος. ἔσχεν δὲ καὶ θυγατέρας Πουλχερίαν, καὶ Ἀρκαδίαν, καὶ Μαρίναν. καὶ ἐκ τούτων αἱ μὲν δύο, τοῦτ' ἔστιν Ἀρκαδία, ἔκτισε τὰ δημόσια Ἀρκαδιανάς, Μαρίνα δὲ τὸν οἶκον ἔκτισε τὸν Μαρίνης. καὶ Πουλχερία πλουταῖον ἔγημε Μαρκιανόν. ἡ δὲ Ἀρκαδία ἔκτισε καὶ τὸν οἶκον τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου ἐπίκλην τὰ Ἀρκαδίας.

Εἰσὶν, ἀφ' οὗ ἐτελειώθησαν οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι Πέτρος καὶ Παῦλος, μέχρι τῶν προκειμένων ὑπάτων, ἤγουν κη καὶ αὐτῆς τοῦ Ἰουνίου μηνὸς, ἔτη τλε πλήρεις.

Γ. Ινδ. ι. ΥΠ. ΚΑΙΣΑΡΕΙΟΥ, καὶ ΑΤΤΙΚΟΥ. I. Ol. CCXCIV.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων ἐγεννήθη Φλακίλλα ἐπιφανεστάτη νέα, μηνὶ Δεσίῳ πρὸ ιε Καλανδῶν Ἰουλίων.

Δ. Ινδ. ια. ΥΠ. ΟΝΩΡΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Δ, καὶ ΕΥΤΥΧΙΑΝΟΥ. II.

Ε. Ινδ. ιβ. ΥΠ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΜΟΝΟΥ. III.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων ἐγεννήθη Πουλχερία ἐπιφανεστάτη, μηνὶ Αὐδυναίῳ, πρὸ ιδ Καλανδῶν Φεβρουαρίων.

ΣϞΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ϛ. Ινδ. ιγ. ΥΠ. ΣΤΕΛΙΧΩΝΟΣ, καὶ ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΥ. IV.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων ἡ ἐπιφανεστάτη Εὐδοξία ἐπήρθη Αὐγοῦστα, μηνὶ Αὐδυναίῳ, πρὸ ε Ἰδῶν Ἰανουαρίων. καὶ ἐγεννήθη Ἀρκαδία ἐπιφανεστάτη, μηνὶ Ξανθικῷ, πρὸ γ Νωνῶν Ἀπριλλίων.

Καὶ αὐτῷ τῷ ἔτει ἐσφάγησαν Γότθοι πολλοὶ ἐν τῷ Λαιμομακελλίῳ. καὶ ἐκάη ἡ Ἐκκλησία τῶν Γότθων σὺν πολλῷ πλήθει Χριστιανῶν, μηνὶ Πανέμῳ, πρὸ δ Ἰδῶν Ἰουλίων καὶ κατεποντίσθησαν Γότθοι ἐν τῇ θαλάσσῃ τῶν στενῶν ἐν Χερσονήσῳ, μηνὶ Ἀπελλαίῳ, πρὸ ι Καλανδῶν Ἰανουαρίων.

Ζ. Ινδ. ιδ. ΥΠ. ΒΙΚΕΝΤΙΟΥ, καὶ ΦΛΑΒΙΟΥ. I. Ol. CCXCV.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων ἐπόμπευσεν ἡ κεφαλὴ Γαϊνᾶ Γότθου, μηνὶ Αὐδυναίῳ, πρὸ γ Νωνῶν Ἰανουαρίων. καὶ αὐτῷ τῷ ἔτει ἐγεννήθη ἐπιφανέστατος υἱὸς Ἀρκαδίου Αὐγούστου μηνὶ Ξανθικῷ, δ Ἰδῶν Ἀπριλλίων. καὶ αὐτῷ τῷ ἔτει ἐπάγη ἡ θάλασσα ἐπὶ ἡμέρας κ σχήματι κρυστάλλου.

Η. Ινδ. ιε. ΥΠ. ΑΡΚΑΔΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ε, καὶ ΟΝΩΡΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ε. II.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων ἐπήρθη Θεοδόσιος νέος Αὔγουστος ἐν Κωνσταντινουπόλει εἰς τὸ Ἕβδομον ἐν τῷ Τριβουναλίῳ ὑπὸ Ἀρκαδίου τοῦ πατρὸς, μηνὶ Αὐδυναίῳ, πρὸ δ . . . . Ἰανουαρίων.

Θ. Ινδ. α. ΥΠ. ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΝΕΟΥ ΑΥΓ., καὶ ΡΟΜΟΡΙΔΟΥ. III.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων ἐγεννήθη Μαρίνα ἐπιφανεστάτη, μηνὶ Περιτίῳ, πρὸ δ Ἰδῶν Φεβρουαρίων.

ΣϞϚ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ι. Ινδ. β. ΥΠ. ΟΝΩΡΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ϛ, καὶ ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΟΥ. IV.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων ἐξεώθη Ἰωάννης ἐπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, καὶ αἰφνιδίως ἐκάη ἡ μεγάλη Ἐκκλησία σὺν τῷ Σενάτῳ ἀπὸ τῶν κρατούντων αὐτῆς τῶν λεγομένων Ξυλοκερκητῶν, ἡμέρᾳ δευτέρᾳ, ὥρᾳ ϛ. καὶ ἐχειροτονήθη Ἀρσάκιος ἐπίσκοπος ἐν τοῖς Ἀποστόλοις, μηνὶ Δεσίῳ, πρὸ ϛ Καλανδῶν Ἰουλίων, ἡμέρᾳ δευτέρᾳ.

Τούτῳ τῷ ἔτει ὁ θεὸς χάλαζαν ἔβρεξεν ἐν Κωνσταντινουπόλει εἰς τύπον λίθου, μεγέθους καρύων, μηνὶ Ὑπερβερεταίῳ, ἡμέρᾳ παρ. ὥραν ὀγδόην. καὶ ἐτελεύτησεν Εὐδοξία Αὐγοῦστα μηνὶ τῷ αὐτῷ Ὑπερβερεταίῳ, πρὸ α Νωνῶν Ὀκτωβρίων, ἡμέρᾳ ϛ. καὶ ἐτέθη ἐν τοῖς ἁγίοις Ἀποστόλοις, μηνὶ Ὑπερβερεταίῳ, πρὸ δ Ἰδῶν Ὀκτωβρίων, ἡμέρᾳ δ.

ΙΑ. Ινδ. γ. ΥΠ. ΣΤΕΛΙΧΩΝΟΣ, καὶ ΑΝΘΗΜΙΟΥ. I. Ol. CCXCVI.

ΙΒ. Ινδ. δ. ΥΠ. ΑΡΚΑΔΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ϛ, καὶ ΠΡΟΒΟΥ. II.

ΙΓ. Ινδ. ε. ΥΠ. ΟΝΩΡΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ζ, καὶ ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΝΕΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Β. IIII.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων ἐπετελέσθη Κυινκεννάλια Θεοδοσίου νέου Αὐγούστου ἐν Κωνσταντινουπόλει, μηνὶ Αὐδυναίῳ, πρὸ γ Ἰδῶν Ἰανουαρίων. καὶ αὐτῷ τῷ ἔτει ἐγένετο βροχὴ μεγάλη σὺν βρονταῖς καὶ ἀστραπαῖς, καὶ σεισμὸς, μηνὶ Ξανθικῷ, Καλάνδαις Ἀπριλλίαις .... ὥστε ἀνασκευασθῆναι τὰς κεράμους τὰς χαλκᾶς τοῦ Φόρου Θεοδοσίου ἐπὶ Καινούπολιν, καὶ τὸ σιγνόχειστον τοῦ Καπιτωλίου πεσεῖν, καὶ πολλὰ πλοῖα ἀπολέσθαι καὶ ἐκρυφῆναι σκηνώματα οὐκ ὀλίγα ἐν τῷ Ἑβδόμῳ.

Τῷ αὐτῷ ἐνιαυτῷ ἀνῳκοδομήθη ἡ ἀναβάθρα τοῦ ἱππικοῦ ἡ ἐπὶ τὴν στοάν.

Ἐπὶ τῆς παρούσης ὑπατείας ἐκάη τὸ Πραιτώριον Μοναξίου ἐπάρχου πόλεως ἀπὸ τοῦ δήμου Κωνσταντινουπόλεως διὰ τὴν ἔνδειαν τοῦ ἄρτου. ἐσύρη ἡ καρούχα αὐτοῦ ἀπὸ τῆς πρώτης Ρεγεῶνος, ἕως τῶν Δομνίνου Ἐμβόλων. καὶ ὑπήντησαν αὐτοῖς οἱ δύο στρατηλάται, Οὐαρανᾶς ὁ ὕπατος, καὶ Ἀρσάκιος, καὶ Συνέσιος, καὶ ὁ κόμης τῶν λαργιτιώνων. καὶ παρεκάλεσαν αὐτοὺς λέγοντες, Ὑποστρέψατε, καὶ ἡμεῖς ποιοῦμεν, ὡς θέλετε.

ΛΕΙΠΕΙ ΙΔ, ΙΕ, Ιϛ ΑΡΚΑΔΙΟΥ ἔτη Α. Β. Γ. Δ ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ. IV.

Ε. Ινδ. ια. ΥΠ. ΛΟΥΚΙΟΥ ΜΟΝΟΥ. I. Ol. CCXCVIII.

ϛ. Ινδ. ιβ. ΥΠ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΥ, καὶ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΣ. II.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων Πουλχερία ἀδελφὴ Θεοδοσίου Αὐγούστου ἐπιφανεστάτη ἀνηγορεύθη, μηνὶ Πανέμῳ, πρὸ δ Νωνῶν Ἰουλίων.

Ζ. Ινδ. ιγ. ΥΠ. ΟΝΩΡΙΟΥ Ι, καὶ ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΝΕΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ϛ. III.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων Κυινκεννάλια Θεοδόσιος νέος Αὔγουστος ἐπετέλεσεν ἐν Κωνσταντινουπόλει, μηνὶ Αὐδυναίῳ, πρὸ γ Ἰδῶν Ἰανουαρίων καὶ ἐδηλώθη θανάτους Θερμαντίας γαμετῆς τοῦ δεσπότου Ὀνωρίου τοῦ Αὐγούστου, μηνὶ Πανέμῳ, τῇ πρὸ γ Καλανδῶν Αὐγούστου, ἡμέρᾳ παρ. καὶ αὐτῷ τῷ ἔτει, μηνὶ Γορπιαίῳ, τῇ πρὸ η Καλανδῶν Ὀκτωβρίων, ἡμέρᾳ παρ. ἐδηλώθη ἀνῃρῆσθαι Ἀταούλφον βάρβαρον ἐν τοῖς ἄνω μέρεσιν ὑπὸ τοῦ δεσπότου Ὀνωρίου. καὶ γενομένης λυχναψίας τῇ ἑξῆς ἱππικὸν ἤχθη, ὡς καὶ πομπὴν εἰσελθεῖν.

Τῷ αὐτῷ ἔτει ἐπετελέσθη τὰ Ἐγκαίνια τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, μηνὶ Γορπιαίῳ, πρὸ ϛ Ἰδῶν Ὀκτωβρίων, ἡμέρᾳ κυριακῇ καὶ ἐκομίσθη ἐν τῇ Κωνσταντινουπόλει διὰ τῆς Χαλκηδονησίας Σκάλας λείψανα Ἰωσὴφ τοῦ υἱοῦ Ἰακώβου, καὶ Ζαχαρίου τοῦ πατρὸς τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ, μηνὶ Γορπιαίῳ, πρὸ ϛ Νωνῶν Σεπτεμβρίων, ἡμέρᾳ σαββάτῳ, βασταζόντων τὰ αὐτὰ λείψανα ἐν γλωσσοκόμοις δυσὶν Ἀττικοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, καὶ Μωσέως Ἐπισκόπου Ἀντάραδου Φοινίκης, καθεζομένων αὐτῶν ἐν βουρριχαλίοις. ἅτινα ἀπετέθησαν ἐν τῇ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ, προπέμποντος Οὔρσου Ἐπάρχου πόλεως, καὶ πάσης συγκλήτου. καὶ ἀφιερώθη ἀνδριὰς χρυσοῦς ἐν τῇ * συγκλήτῳ τοῦ δεσπότου Θεοδοσίου νέου Αὐγούστου ὑπὸ Αὐρηλιανοῦ δὶς Ἐπάρχου πραιτωρίων καὶ πατρικίου.

ΣϞΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Η. Ινδ. ιδ. ΥΠ. ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΝΕΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ζ, καὶ ΠΑΛΛΑΔΙΟΥ. IV.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων ἐκ τοῦ πορφυροῦ κίονος, ἐν ᾧ ἑστήκει Κωνσταντῖνος ὁ μέγας βασιλεὺς ἀπὸ τοῦ κατωτέρου λίθου ἀπέπεσεν λίθος μέγας νυκτὸς, μηνὶ Δύστρῳ, τῇ πρὸ ε Καλανδῶν Ἀπριλλίων, ἐπιφωσκούσης ἡμέρας τρίτης. καὶ αὐτῷ τῷ ἔτει ἐδέθησαν οἱ πάντες σφόνδυλοι τοῦ αὐτοῦ κίονος. καὶ ἀπετελέσθη θέατρον, θεωρήσαντος Οὔρσου Ἐπάρχου πόλεως, ὑπὲρ τῶν ἐπινικίων τῶν κατὰ Ἄτταλον τὸν τύραννον, μηνὶ Δεσίῳ, τῇ πρὸ δ Καλανδῶν Ἰουλίων, ἡμέρᾳ δ. καὶ ἤχθη καὶ ἱππικὸν περὶ τῶν αὐτῶν ἐπινικίων, μηνὶ Πανέμῳ, Νώναις Ἰουλίαις. καὶ αὐτῷ τῷ ἔτει εἰσῆλθεν ὁ δεσπότης Θεοδόσιος νέος ἀπὸ Ἡρακλείας εἰς Κωνσταντινούπολιν, μηνὶ Γορπιαίῳ, πρὸ α Καλανδῶν Ὀκτωβρίων, ἡμέρᾳ σαββάτῳ, κομισάμενος τὸν χρυσοῦν στέφανον ἐν τῷ Θεοδοσιακῷ Φόρῳ ὑπὸ Οὔρσου Ἐπάρχου πόλεως, καὶ τῆς συγκλήτου.

Θ. Ινδ. ιε. ΥΠ. ΟΝΩΡΙΟΥ ΤΟ ΙΑ, καὶ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΥ ΤΟ Β. I. Ol. CCXCIX.

Ἐπὶ

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων σεισμὸς ἐγένετο μέγας, ἑσπέρας, ἡμέρᾳ πρώτῃ [παρῃ,] μηνὶ Ξανθικῷ πρὸ ιβ Καλανδῶν Μαΐων. ἦν δὲ κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν τὸ πάθος τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ι. Ἰνδ. α. ΥΠ. ΟΝΩΡΙΟΥ ΤΟ ΙΒ, καὶ ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΝΕΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Η. II.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων γέγονεν ἔκλειψις ἡλίου, μηνὶ Πανέμῳ, πρὸ ιδ Καλανδῶν Αὐγούστων, ἡμέρᾳ παρῃ, ὥραν η.

ΙΑ. Ἰνδ. β. ΥΠ. ΜΟΝΑΞΙΟΥ, καὶ ΠΛΙΝΘΑ. III.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων ἡμέρᾳ κυριακῇ ἀπελθόντος Αἐτίου Ἐπάρχου πόλεως μετὰ τοῦ σχήματος ἐν τῇ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ, μηνὶ Περιτίῳ, πρὸ ζ Καλανδῶν Μαρτίων ἐπὶ τῷ δέξασθαι αὐτὸν ἀπελθεῖν, κληθέντα ἐν τῷ Παλατίῳ, Κυριακός τις γέρων, βαλὼν μάχαιραν μεγάλην, εἰς χάρτην ὡσανεὶ λίβελλον αὐτῷ προσφέρων, ἔκρουσεν αὐτῷ κατὰ τοῦ δεξιοῦ μέρους τοῦ στήθους, ὥστε τὸ πινάκιον αὐτοῦ, καὶ τὸ πόρπιν τρηθῆναι.

Τ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΒ. Ἰνδ. γ. ΥΠ. ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΝΕΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Η, καὶ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΥ ΤΟ Γ. IV.

Ὅτι προέκοψε τὴν ἡλικίαν Θεοδόσιος νέος Αὔγουστος, ἀνεγίνωσκεν ἐν τῷ Παλατίῳ ἐν ζωῇ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. καὶ μετὰ τελευτὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἀνεγίνωσκεν αὐτῷ νεώτερός τις ὀνόματι Παυλῖνος υἱὸς Κόμητος δομεστίκων. ἐφίλει δὲ αὐτὸν Θεοδόσιος.

ΙΓ. Ἰνδ. δ. ΥΠ. ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ, καὶ ΑΓΡΕΚΟΛΑ. I. Ol. CCC.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων ἐνεβλήθη τὸ ὕδωρ τῆς Κιστέρνης τῆς Δεσποίνης Πουλχερίας Αὐγούστης, μηνὶ Περιτίῳ, πρὸ α Ἰδῶν Φεβρουαρίων, παρόντος τοῦ δεσπότου Θεοδοσίου Αὐγούστου.

Τούτῳ τῷ ἔτει γάμους ἐπετέλεσε Θεοδόσιος Αὔγουστος λαβὼν γυναῖκα Ἀθηναΐδα, τὴν καὶ Εὐδοκίαν, μηνὶ Δεσίῳ, πρὸ ζ Ἰδῶν Ἰουνίων. ὁμοίως καὶ θέατρον τοῦ αὐτοῦ ἱππικοῦ. καὶ ἔσχεν ἐξ αὐτῆς Ἀθηναΐδος, τῆς καὶ Εὐδοκίας, θυγατέρα Εὐδοξίαν ὀνόματι.

Τούτῳ τῷ ἔτει ἀφιερώθη ἀνδριὰς Ἀρκαδίου ἕως ἐπάνω τοῦ κοχλίου τοῦ κίονος ἐν τῷ Ἀρκαδιακῷ φόρῳ, ἐν τῷ καλουμένῳ Ξηρολόφῳ, μηνὶ Πανέμῳ, πρὸ ς Ἰδῶν Ἰουλίων, ἡμέρᾳ σαββάτῳ.

Τῷ αὐτῷ ἔτει ἐδηλώθη νίκη κατὰ Περσῶν, μηνὶ Γορπιαίῳ, πρὸ η Ἰδῶν Σεπτεμβρίων, ἡμέρᾳ γ.

ΙΔ. Ἰνδ. ε. ΥΠ. ΟΝΩΡΙΟΥ ΤΟ ΙΓ, καὶ ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ι. II.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων ἐφάνη ἐν τῷ οὐρανῷ ἀστὴρ πέμπων ἀκτῖνα πάνυ ἐπιμήκη λευκήν, μηνὶ Δύστρῳ, ὡς ἐπὶ νύκτας ι, μετὰ ἀλεκτρυόνα. καὶ αὐτῷ τῷ ἔτει ἐγένετο σεισμός.

ΙΕ. Ἰνδ. ς. ΥΠ. ΑΣΚΛΗΠΙΟΔΟΤΟΥ, καὶ ΜΑΡΙΑΝΟΥ. III.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων ἀνηγορεύθη Εὐδοκία Αὐγούστα μηνὶ Αὐδυναίῳ, πρὸ δ Νωνῶν Ἰανουαρίων. καὶ πολλοὶ σεισμοὶ ἐγένοντο, ἡμέρᾳ δευτέρᾳ, ὥραν δεκάτην, μηνὶ Ξανθικῷ, πρὸ ζ Ἰδῶν Ἀπριλλίων.

ΤΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ις. Ἰνδ. ζ. ΥΠ. ΚΑΣΤΙΝΟΥ, καὶ ΒΙΚΤΩΡΟΣ. IV.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων ἐπήρθη ὑπὸ Θεοδοσίου νέου Οὐαλεντινιανὸς νέος Αὔγουστος μηνὶ Ὑπερβερεταίῳ, πρὸ ι Καλανδῶν Νοεμβρίων.

ΙΖ. Ἰνδ. η. ΥΠ. ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ΙΒ, καὶ ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ. I. Ol. CCCI.

ΙΗ. Ἰνδ. θ. ΥΠ. ....

ΙΘ. Ἰνδ. ι. ΥΠ. ΙΕΡΙΟΥ, καὶ ΑΡΔΑΒΟΥΡΙΟΥ. III.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων ἐνεκαινίσθη τὸ δημόσιον τὸ ποτὲ μὲν Κωνσταντινιαναί, νῦν δὲ Θεοδοσιαναί, πλείστου σπουδασμένου αὐτοῦ Ἱερίου τοῦ δὶς Ἐπάρχου, καὶ .... ὑπάρχων, μηνὶ Ὑπερβερεταίῳ, πρὸ ι Νωνῶν Ὀκτωβρίων.

ΤΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Κ. Ἰνδ. ια. ΥΠ. ΦΙΛΗΚΟΣ, καὶ ΤΑΥΡΟΥ. IV.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων Οὐάνδαλοι εἰσῆλθον εἰς Ἀφρικήν.

ΚΑ. Ἰνδ. ιβ. ΥΠ. ΦΛΩΡΕΝΤΙΟΥ, καὶ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ. I. Ol. CCCII.

ΚΒ. Ἰνδ. ιγ. ΥΠ. ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ..... ΔΕΚΑΤΟΝ, καὶ ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΥ ΝΕΟΥ ΑΥΓ. II.

ΚΓ. Ἰνδ. ιδ. ΥΠ. ΑΝΤΙΟΧΟΥ, καὶ ΒΑΣΣΟΥ. III.

Ἐν ἔτει ΥΑ τῆς εἰς οὐρανοὺς ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου, καὶ τῆς Θεοδοσίου νέου Αὐγούστου βασιλείας ἔτους ΚΓ, καὶ τῶν προκειμένων ὑπάτων, ἐγένετο ἡ τρίτη Σύνοδος ἐν Ἐφέσῳ τῶν σ ἁγίων καὶ μακαρίων πατέρων κατὰ Νεστορίου τοῦ δυσσεβοῦς.

ΤΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΔ. Ἰνδ. ιε. ΥΠ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΥ, καὶ ΑΕΤΙΟΥ. IV.

ΚΕ. Ἰνδ. α. ΥΠ. ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ΙΔ, καὶ ΜΑΞΙΜΟΥ. I. Ol. CCCIII.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων ἐγένετο πυρκαϊὰ μεγάλη ἀπὸ τοῦ νεωρίου. καὶ ἐκάησαν τὰ ὅρια, καὶ τὸ δημόσιον ὁ Ἀχιλλεύς, μηνὶ Λῴῳ, πρὸ ιβ Καλανδῶν Σεπτεμβρίων.

ΚϚ. Ινδ. β. ΥΠ. ΑΡΕΟΒΙΝΟΥ, καὶ ΑΣΠΑΡΟΣ. II.

ΚΖ. Ινδ. γ. ΥΠ. ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΤΟ ΙΕ, καὶ ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΥ. III.

ΤΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΗ. Ινδ. δ. ΥΠ. ΙΣΙΔΩΡΟΥ, καὶ ΣΕΝΑΤΟΡΟΣ. IV.

ΚΘ. Ινδ. ε. ΥΠ. ΑΕΤΙΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΣΙΓΙΣΒΟΥΛΔΟΥ. I. *Ol.* CCCIV.

Επὶ τούτων τῶν ὑπάτων εἰσῆλθεν ἐν Κωνσταντινουπόλει Ουαλεντινιανὸς νέος Αὔγουστος μηνὶ Υπερβερεταίῳ, πρὸ ιβ Καλανδῶν Νοεμβρίων, καὶ ἀπετέλεσε τοὺς αὐτοῦ γάμους, λαβὼν Ευδοξίαν τὴν θυγατέρα Θεοδοσίου καὶ Ευδοκίας Αὐγούστων, μηνὶ Υπερβερεταίῳ, πρὸ δ Καλανδῶν Νοεμβρίων, καὶ ἔσχεν ἐξ αὐτῆς δύο θυγατέρας, Ευδοκίαν, καὶ Πλακιδίαν.

Λ. Ινδ. ς. ΥΠ. ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ΙϚ, καὶ ΦΑΥΣΤΟΥ. II.

ΛΑ. Ινδ. ζ. ΥΠ. ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ΙΖ, καὶ ΦΙΣΤΟΥ. III.

Εν τούτῳ τῷ ἔτει ἐκέλευσε Θεοδόσιος Αὔγουστος τὰ τείχη κύκλῳ γενέσθαι ἐν ὅλῳ τῷ παραθαλασσίῳ Κωνσταντινουπόλεως. καὶ αὐτῷ τῷ ἔτει εἰσῆλθεν εἰς Καρταγένην Ζινζίριχος ὁ βασιλεὺς τῶν Ουανδάλων, μηνὶ Υπερβερεταίῳ. καὶ αὐτῷ τῷ ἔτει πειρᾶται τὴν Σικελίαν ἐρημῶσαι.

ΤΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΛΒ. Ινδ. η. ΥΠ. ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ε, καὶ ΑΝΑΤΟΛΙΟΥ. IV.

ΛΓ. Ινδ. θ. ΥΠ. ΚΥΡΟΥ ΜΟΝΟΥ. I. *Ol.* CCCV.

Επὶ τούτων ἐσφάγη Ιωάννης Ουάνδαλος ἐν τῇ Θρᾴκῃ.

ΛΔ. Ινδ. ι. ΥΠ. ΕΥΔΟΞΙΟΥ, καὶ ΔΙΟΣΚΟΡΟΥ. II.

Επὶ τούτων τῶν ὑπάτων ἐπέρασαν οἱ Οὖννοι, καὶ τὸ Ιλλυρικὸν ἠρήμωσαν Ατίλας καὶ Βλίδας.

ΛΕ. Ινδ. ια. ΥΠ. ΜΑΞΙΜΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΠΑΤΕΡΝΟΥ. III.

Επὶ τούτων τῶν ὑπάτων ἐνεκαινίσθη τὸ δημόσιον λουτρὸν, ὁ Αχιλλεὺς, μηνὶ Αυδυναίῳ, πρὸ γ Ιδῶν Ιανουαρίων. καὶ εἰσῆλθεν Θεοδόσιος Αὔγουστος ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀπὸ τῆς ἐξπεδίτου τῆς Ασίας, μηνὶ Λῴῳ, πρὸ ἐξ Καλανδῶν Σεπτεμβρίων.

ΛϚ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΛϚ. Ινδ. ιβ ΥΠ. ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ΙΗ, καὶ ΑΛΒΙΝΟΥ. IV.

Εν τούτῳ τῷ ἔτει προϊόντος τοῦ βασιλέως Θεοδοσίου εἰς ἐκκλησίαν τῇ ἑορτῇ τῶν ἁγίων Θεοφανίων, συνέβη τὸν Μάγιστρον Παυλῖνον ἀρρωστῆσαι ἐκ τοῦ ποδὸς, καὶ μεῖναι ἀπρόϊτον, καὶ ἐξκουσεύσαι. καὶ προσήνεγκεν πένης τις τῷ βασιλεῖ Θεοδοσίῳ μῆλον Φρύγιον παμμεγεθὲς εἰς πᾶσαν ὑπερβολήν. καὶ ἐξενίσθη ὁ βασιλεὺς, καὶ πᾶσα ἡ σύγκλητος. καὶ εὐθέως ὁ βασιλεὺς δέδωκεν τῷ πένητι νομίσματα ρν, καὶ ἔπεμψεν τὸ μῆλον τῇ Αὐγούστῃ Ευδοκίᾳ. καὶ ἡ Αὐγούστη ἔπεμψεν αὐτὸ Παυλίνῳ τῷ Μαγίστρῳ, καὶ φίλῳ τοῦ βασιλέως. ὁ δὲ αὐτὸς Μάγιστρος ἀγνοῶν ὅτι ὁ βασιλεὺς ἔπεμψεν αὐτὸ τῇ Αὐγούστῃ, αὐτὸς πάλιν ἔπεμψεν αὐτὸ τῷ βασιλεῖ Θεοδοσίῳ, ὡς εἰσέρχεται ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας. καὶ ἐδέξατο ὁ βασιλεὺς δίχα τῆς Αὐγούστης. καὶ ἀποκρύψας αὐτὸ, καλέσας τὴν Αὐγούστην ἐπηρώτησεν αὐτὴν, ποῦ τὸ μῆλον, ὃ ἔπεμψά σοι. ἡ δὲ εἶπεν, ὅτι ἔφαγον αὐτό. καὶ ὥρκωσεν αὐτὴν κατὰ τῆς ἑαυτοῦ σωτηρίας εἰ ἔφαγεν, ἢ τινι ἔπεμψεν αὐτό. κἀκείνη ἐπωμόσατο, ὅτι οὐδενὶ αὐτὸ ἔπεμψεν, ἀλλ' αὐτὸ ἔφαγεν. καὶ ἐκέλευσεν, καὶ ἠνέχθη τὸ μῆλον. καὶ ἔδειξεν αὐτό. καὶ ἐγένετο μεταξὺ αὐτῶν λύπη, καὶ ἀποχωρισμός. καὶ λοιπὸν ὑπενόησεν τὸν αὐτὸν Παυλῖνον ὁ βασιλεὺς, καὶ ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀποκτανθῆναι. καὶ λυπηθεῖσα ἡ αὐτὴ δέσποινα Ευδοκία ὡς ὑβρισθεῖσα (ἐγνώσθη γὰρ πανταχοῦ, ὅτι δι' αὐτὴν ἐσφάγη ὁ Παυλῖνος, ὡς ὢν εὔμορφος νεώτερος) ᾐτήσατο τὸν βασιλέα Θεοδόσιον ἡ Αὐγούστα Ευδοκία ἀπελθεῖν εὐχῆς χάριν εἰς τοὺς ἁγίους τόπους. καὶ παρέσχεν αὐτῇ. καὶ ἀπῆρσα Κωνσταντινουπόλεως ἐπὶ τὰ Ιεροσόλυμα εὔξασθαι, εἰσελθοῦσα ἐν τῇ Αντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ εἶπεν ἐν τῷ βουλευτηρίῳ λόγον ἐγκωμιαστικὸν εἰς τὴν αὐτὴν Αντιόχειαν καθημένη ἔσωθεν τοῦ δίφρου ὁλοχρύσου ὄντος καὶ διαλίθου βασιλικοῦ. καὶ ἔκραξαν αὐτῇ οἱ τῆς πόλεως. καὶ ἀνετέθη αὐτῇ ἔσω ἐν τῷ βουλευτηρίῳ εἰκὼν ἔγχρυσος. καὶ εἰς τὸ λεγόμενον Μουσεῖον στήλην χαλκῆν ἔστησαν αὐτῇ. αἵτινες ἕως τοῦ νῦν ἵστανται. καὶ φιλοτιμησαμένη τῇ τῶν Αντιοχέων πόλει τῆς Συρίας χρήματα λόγῳ σιτωνικοῦ, ὥρμησεν ἐπὶ τοὺς ἁγίους τόπους, καὶ ἔκτισεν εἰς Ιεροσόλυμα πολλά. καὶ τὸ τεῖχος ἅπαν ἀνενέωσεν τῆς Ιερουσαλὴμ, εἰποῦσα, ὅτι δι' ἐμὲ εἶπε Δαβὶδ ὁ προφήτης, ὅτι καὶ ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου οἰκοδομηθείτω τὰ τείχη Ιερουσαλήμ. καὶ μείνασα εἰς τὴν αὐτὴν Ιερουσαλὴμ, καὶ κτίσασα μνῆμα ἑαυτῆς ἐκεῖσε βασιλικὸν, τελευτᾷ. καὶ ἀπετέθη ἐκεῖ ἐν Ιερουσαλήμ. Εν δὲ τῷ μέλλειν τελευτᾶν αὐτὴν ἐπωμόσατο μὴ συγγινώσκειν τῇ κατηγορίᾳ τῇ γινομένῃ κατ' αὐτῆς ἕνεκεν Παυλίνου.

ΛΖ. Ινδ. ιγ. ΥΠ. ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ϛ, καὶ ΝΥΜΟΥ. I. *Ol.* CCCVI.

ΛΗ. Ινδ. ιδ. ΥΠ. ΛΕΟΝΤΙΝΟΥ ΤΟ Γ, καὶ ΣΥΜΜΑΧΟΥ. II.

ΛΘ. Ινδ. ιε. ΥΠ. ΑΡΔΑΒΟΥΡΙΟΥ, καὶ ΑΛΥΠΙΟΥ. III.

Επὶ

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων Μαρκιανούπολις περιελήφθη· καὶ ἐσφάγη Ἀναγίσκλος στρατηλάτης Θρᾴκης. καὶ αὐτῷ τῷ ἔτει ἐγένοντο σεισμοὶ μεγάλοι, ὥστε τὰ τείχη πεσεῖν. ἐκράτησαν γὰρ ἐπὶ χρόνον, ὥστε μὴ τολμᾶν τινὰ ἐν οἴκῳ μένειν, ἀλλ' ἔφυγον ἔξω τῆς πόλεως πάντες λιτανεύοντες ἡμέρας καὶ νυκτός. γέγονε γὰρ ἀπειλὴ μεγάλη, οἷα οὐ γέγονεν ἀπ' ἀρχῆς· τινὲς δὲ ἔλεγον καὶ πῦρ ἐν τῷ οὐρανῷ τεθεᾶσθαι. ὅθεν καὶ ἡ ἀνάμνησις κατ' ἔτος ἐπιτελεῖται μέχρι νῦν τῆς λιτανείας ὑπὲρ τῆς τοῦ φιλανθρώπου θεοῦ μακροθυμίας ἐν τῷ Τριβούγχῳ, πρὸ η̄ Ἰδῶν Νοεμβρίων. Ἐν γὰρ τῇ τοσαύτῃ ἀπειλῇ οὐκ ἐθανάτωσε τινά.

ΤΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Μ. Ἰνδ. ᾱ. ΥΠ. ΖΗΝΩΝΟΣ, καὶ ΠΟΣΤΟΥΜΙΑΝΟΥ. IV.

ΜΑ. Ἰνδ. β̄. ΥΠ. ΠΡΩΤΟΓΕΝΟΥΣ, καὶ ΑΣΤΕΡΙΟΥ. I. Ol. CCCVII.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων ἐτελεύτησεν Μαρίνα Αὐγοῦστα γυνὴ Οὐαλεντινιανοῦ Αὐγούστου, μηνὶ Λῴῳ, πρὸ γ̄ Νωνῶν Αὐγούστων.

ΜΒ. Ἰνδ. γ̄. ΥΠ. ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ζ̄, καὶ ΑΒΙΗΝΟΥ. II.

Τούτοις τοῖς ὑπάτοις ἡ ἐν Ἐφέσῳ β̄ σύνοδος ἐγένετο. καὶ καθῃρέθησαν ὑπὸ Διοσκόρου ἐπισκόπου Ἀλεξανδρείας Δόμνος ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας, καὶ Φλαβιανὸς ἐπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, καὶ Ἴβας, καὶ Θεόδωρος, καὶ ἄλλοι πλείονες.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας Θεοδοσίου, καὶ Οὐαλεντινιανοῦ Αὐγούστων ἐπεστράτευσεν κατὰ Ῥώμης, καὶ Κωνσταντινουπόλεως Ἀττίλας ὁ ἐκ τοῦ γένους τῶν Γηπαίδων Οὔννων, ἔχων πλῆθος μυριάδας πολλῶν. καὶ ἐδήλωσεν διὰ Γότθου ἑνὸς πρεσβευτοῦ Οὐαλεντινιανῷ βασιλεῖ Ῥώμης, Ἐκέλευσέ σοι δι' ἐμοῦ ὁ δεσπότης μου καὶ δεσπότης σου Ἀττίλας, ἵνα εὐτρεπίσῃς αὐτῷ παλάτιον. ὁμοίως δὲ καὶ Θεοδοσίῳ βασιλεῖ τὰ αὐτὰ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐδήλωσεν δι' ἑνὸς Γότθου πρεσβευτοῦ. καὶ ἀκηκοὼς Ἀέτιος ὁ πρῶτος συγκλητικὸς Ῥώμης τὴν ὑπερβάλλουσαν τόλμαν τῆς ἀπονενοημένης ἀποκρίσεως Ἀττίλα, ἀπῆλθε πρὸς Ἀλλάριχον εἰς τὰς Γαλλίας ὄντα ἐχθρὸν Ῥώμης διὰ Ὀνώριον, καὶ προετρέψατο ἅμα αὐτὸς αὐτῷ κατὰ Ἀττίλα, ἐπειδὴ ἀπώλεσεν πολλὰς τῆς Ῥώμης. καὶ ἐξαίφνης ἐπιρρίψαντες αὐτῷ, ὡς ἦν ἠπληκευσάμενος πλησίον τοῦ Δανουβίου ποταμοῦ, ἔκοψαν αὐτοῦ χιλιάδας πολλάς. εἰς δὲ τὴν συμβολὴν ὁ Ἀλλάριχος πληγὴν λαβὼν ἀπὸ σαγίττας τελευτᾷ. ὡσαύτως δὲ ὁ Ἀττίλας τελευτᾷ καταφορᾷ αἵματος διὰ τῶν ῥινῶν ἐνεχθεὶς νυκτὸς μετὰ Οὐννας παλλακίδος αὐτοῦ καθεύδων. ἥτις κόρη καὶ ὑπενοήθη ὅτι αὐτὴ ἀνεῖλεν αὐτόν. περὶ οὗ πολέμου συνεγράψατο ὁ σοφώτατος Πρίσκος ὁ Θρᾷξ. λέγει, ὅτι Κῦρος προεβλήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει ἔπαρχος πραιτωρίων, καὶ ἔπαρχος πόλεως. καὶ προειρημένος ἔπαρχος πραιτωρίων εἰς τὴν καροῦχαν τοῦ ἐπάρχου τῆς πόλεως. ἐκράτησεν γὰρ τὰς δύο ἀρχὰς ἐπὶ χρόνους τέσσαρας, διότι καθαρὸς ἦν πάνυ. καὶ αὐτὸς ἐποίησε τὰ ἑσπερινὰ φῶτα ἅπτεσθαι εἰς τὰ ἐργαστήρια. ὁμοίως καὶ τὰ νυκτερινά. καὶ ἔκραξαν αὐτῷ τὰ μέρη εἰς τὸ ἱππικὸν ὅλην τὴν ἡμέραν, καὶ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΕΚΤΙΣΕΝ, ΚΥΡΟΣ ΑΝΕΝΕΩΣΕΝ. καὶ ἐχόλωσεν αὐτῷ βασιλεύς, ὅτι ταῦτα ἔκραξαν, καὶ διεδέξατο αὐτὸν δημοσίως, καὶ ἐποίησεν αὐτὸν κληρικόν. καὶ ἔπεμψεν αὐτὸν ἐπίσκοπον εἰς Σμύρναν τῆς Ἀσίας (ἦσαν γὰρ οἱ τῆς πόλεως ἐκείνης ἤδη τέσσαρας ἐπισκόπους φονεύσαντες) καὶ ἵνα καὶ αὐτὸν Κῦρον ἀνέλωσιν. φθάσαντος δὲ αὐτοῦ τὴν πόλιν ἐν τοῖς ἁγίοις γενεθλίοις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὑπονοήσαντες οἱ τῆς πόλεως Σμύρνης, ὅτι ὡς Ἕλληνα αὐτὸν ὁ βασιλεὺς ἐκεῖ ἐπίσκοπον ἐποίησεν, ᾔτησαν αὐτὸν προσφωνῆσαι. ὅστις ἀναγκασθεὶς ὑπ' αὐτῶν ἀνέβη προσομιλῆσαι. καὶ κατὰ τὸ δοῦναι εἰρήνην, ἤρξατο λέγειν οὕτως, Ἀδελφοί, ἡ γέννησις τοῦ θεοῦ, καὶ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ σιωπῇ τιμάσθω, ὅτι ἀκοῇ μόνον συνελήφθη ἐν τῇ ἁγίᾳ παρθένῳ. λόγος γὰρ ἦν. αὐτῷ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. ἀμήν. καὶ εὐφημηθεὶς κατῆλθεν. καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ ἕως θανάτου αὐτοῦ.

Τούτῳ τῷ ἔτει ἔπαθε Κωνσταντινούπολις ἀπὸ σεισμοῦ, μηνὶ Αὐδυναίῳ ς̄, καὶ η̄ νυκτὸς ἀπὸ τῶν λεγομένων Τρωαδησίων Ἐμβόλων, ἕως τοῦ χαλκοῦ τετραπύλου ἐπὶ χρόνον, ὥστε μὴ τολμᾶν ἐν οἴκῳ τινὰ μένειν. ἀλλ' ἔφυγον ἔξω τῆς πόλεως πάντες λιτανεύοντες ἡμέρας, καὶ νυκτός. καὶ ὁ βασιλεὺς ἐλιτάνευσε μετὰ τῆς συγκλήτου, καὶ τοῦ ὄχλου, καὶ τοῦ κλήρου ἀνυπόδετος ἡμέρας πολλάς. Γέγονε γὰρ ἀπειλὴ μεγάλη, οἷα οὐ γέγονεν ἀπ' ἀρχῆς. τινὲς δὲ ἔλεγον καὶ πῦρ ἐν οὐρανῷ τεθεᾶσθαι, ὅθεν καὶ ἡ μνήμη κατ' ἔτος ἐπιτελεῖται τῆς λιτανείας μέχρι καὶ νῦν ἐν τῷ Κάμπῳ ὑπὲρ τῆς τοῦ φιλανθρώπου θεοῦ μακροθυμίας. ἐν γὰρ τοσαύτῃ ὀργῇ οὐδεὶς ἐθανατώθη.

Τούτῳ τῷ ἔτει ἐξῆλθεν Θεοδόσιος Αὔγουστος ἱππασθῆναι. καὶ ἐν τῷ ἱππάζεσθαι αὐτὸν συνέπεσεν ἐκ τοῦ ἵππου, καὶ πληγεὶς τὸν σφόνδυλον αὐτοῦ εἰσῆλθεν λεκτικίῳ ἀπὸ Λευκοῦ ποταμοῦ. καὶ καλέσας τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ τὴν δέσποιναν Πουλχερίαν εἶπεν αὐτῇ διὰ Μαρκιανὸν τὸν ἀπὸ τριβούνων. καὶ τότε πάλιν αὐτὸς ὁ βασιλεὺς Θεοδόσιος εἶπεν Μαρκιανῷ ἐπὶ Ἀσπαρος, καὶ τῶν λοιπῶν συγκλητικῶν πάντων, Ὠκ ἐφάνη μοι, ὡς δεῖ σε γενέσθαι βασιλέα μετ' ἐμέ. καὶ μεθ' ἡμέρας τελευτᾷ ὁ αὐτὸς Θεοδόσιος ὢν ἐτῶν ν̄α.

Καὶ αὐτῷ τῷ ἔτει ἐσφάγη Χρυσάφης ὁ σπαθάριος εἰς τὴν πόρτην Μελανθιάδος. καὶ αὐτῷ τῷ ἔτει ἐστέφθη Μαρκιανὸς Αὔγουστος ἀπὸ τοῦ Κερκεσίου ἐν τῷ Ἑβδόμῳ, μηνὶ Λῴῳ, πρὸ η̄ Καλανδῶν Σεπτεμβρίων, ἡμέρᾳ ε̄. μόνος δὲ ἐβασίλευσεν. ἔγημεν τὴν ἀδελφὴν Θεοδοσίου τοῦ νέου βασιλέως τὴν δέσποιναν Πουλχερίαν παρθένον οὖσαν ἐτῶν ν̄δ.

Ῥωμαίων μβʹ ἐβασίλευσεν ΜΑΡΚΙΑΝΟΣ ἔτη ζʹ. ὁμοῦ Ε͵ϡΞϚ.

Αʹ. Ἰνδ. δʹ. ΥΠ. ΜΑΡΚΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. καὶ ΑΔΕΛΦΙΟΥ. III.

Πουλχερία γυνὴ Μαρκιανοῦ τοῦ βασιλέως τῶν ἁγίων τεσσαράκοντα τῶν ἐν Σεβαστίᾳ μαρτυρησάντων κατ' ὀπτασίαν εὑρίσκει τὰ λείψανα κατακρυπτόμενα εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἁγίου Θύρσου ὀπίσω τοῦ ἄμβωνος. καὶ οἰκοδομήσαντο αὐτῷ οἶκον ἔξω τῶν τειχῶν τῶν Τρωαδησίων Καισάριος ὕπατος καὶ ὕπαρχος.

ΤΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Βʹ. Ἰνδ. εʹ. ΥΠ. ΣΦΩΡΑΚΙΟΥ, καὶ ΕΡΚΟΥΛΑΝΟΥ. IV.

Ἔτους υκβʹ τῆς εἰς οὐρανοὺς ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου γέγονεν ἡ τετάρτη σύνοδος ἐν Χαλκηδόνι τῶν χλʹ ἁγίων πατέρων κατὰ τῶν μιαρῶν Εὐτυχοῦς καὶ Διοσκόρου ἐπισκόπου Ἀλεξανδρείας, τῶν καὶ καθαιρεθέντων.

Γʹ. Ἰνδ. ϛʹ. ΥΠ. ΒΙΝΚΟΜΑΛΟΥ, καὶ ΟΠΙΛΙΩΝΟΣ. I. *Ol.* CCCVIII.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων ἐτελεύτησεν ἡ δέσποινα Πουλχερία.

Ἐπὶ τῶν προκειμένων ὑπάτων Βινκομάλου, καὶ Ὀπιλίωνος, βασιλευόντων Οὐαλεντινιανοῦ, καὶ Μαρκιανοῦ Αὐγούστων, μηνὶ Περιτίῳ, πρὸ ιβʹ Καλανδῶν Μαρτίων, τῇ μέσῃ ἑβδομάδι τῶν νηστειῶν, ἔτους Συρομακεδόνων [ϡξδʹ.] ϡξγʹ. Ἀντιοχέων φαʹ, καὶ υκεʹ ἔτους, ἀφ' οὗ ἀπετμήθη ὁ ἅγιος πρόδρομος προφήτης καὶ βαπτιστὴς Ἰωάννης, ηὑρέθη ἡ τιμία αὐτοῦ κεφαλὴ ἐν τῇ Ἐμεσίων πόλει.

Δʹ. Ἰνδ. ζʹ. ΥΠ. ΑΕΤΙΟΥ, καὶ ΣΤΟΥΔΙΟΥ. II.

Τούτῳ τῷ ἔτει, βασιλεύοντος Ἀνθεμίου ἐν Ῥώμῃ, ἐκτίσθη ὑπ' αὐτοῦ ὁ οἶκος τοῦ ἁγίου Θωμᾶ πλησίον τοῦ Βοραιδίου ἐπιλεγομένου τῶν Ἀπολλίου.

Εʹ. Ἰνδ. ηʹ. ΥΠ. ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Η, καὶ ΑΝΘΗΜΙΟΥ. III.

Τούτῳ τῷ ἔτει ἐσφάγη Οὐαλεντινιανὸς Αὔγουστος ἐν Ῥώμῃ μέσον δύο δαφνῶν. καὶ ἐπήρθη Μάξιμος, καὶ ἐσφάγη καὶ αὐτὸς τῷ αὐτῷ ἔτει. καὶ εἰσῆλθεν Ζινζίριχος βασιλεὺς τῶν Ἀφρῶν εἰς Ῥώμην, καὶ περιέλαβεν Εὐδοξίαν τὴν γυναῖκα Οὐαλεντινιανοῦ, καὶ τὰς δύο αὐτῆς θυγατέρας, Πλακιδίαν, καὶ Ὀνωρίαν. ἃς μετ' ὀλίγον ἀγοράζει ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας Λέων ὁ βασιλεύς. τὴν δὲ Ὀνωρίαν νύμφην ἐκράτησεν ὁ Ζινζίριχος εἰς Ὀνώριχον υἱὸν αὐτοῦ.

ΤΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ϛʹ. Ἰνδ. θʹ ΥΠ. ΟΥΑΡΑΝΟΥ, καὶ ΙΩΑΝΝΟΥ. IV.

Ὁ βασιλεὺς Μαρκιανὸς ἐφίλει τὸ Βένετον μέρος οὐ μόνον ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἀλλὰ καὶ πανταχοῦ ἐς ταραχῆς γενομένης ὑπὸ τῶν τοῦ Πρασίνου μέρους διάταξιν αὐτοῦ θείαν ἐξεφώνησε, μὴ πολιτεύεσθαι Πρασίνους, μήτε στρατεύεσθαι ἔτη γʹ.

Ζʹ. Ἰνδ. ιʹ. ΥΠ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ, καὶ ΡΟΥΦΟΥ. I. *Ol.* CCCIX.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων ἐτελεύτησεν Μαρκιανὸς Αὔγουστος ὢν ἐτῶν ξεʹ. καὶ ἐπήρθη ΛΕΩΝ ὁ μέγας βασιλεὺς ὑπὸ τοῦ ἐξερκίτου, μηνὶ Περιτίῳ, πρὸ ζʹ Ἰδῶν Φεβρουαρίων. καὶ ἐβασίλευσεν ἔτη ιζʹ.

ὁμοῦ Ε͵ϡΠΒ.

Αʹ. Ἰνδ. ιαʹ ΥΠ. ΛΕΟΝΤΟΣ ΑΥΓ. καὶ ΜΑΙΟΥΡΟΥ. II.

Βʹ. Ἰνδ. ιβʹ ΥΠ. ΡΕΚΙΜΙΡΟΥ, καὶ ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ. III.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων προήχθη ὁ ἔπαρχος πόλεως Θεοδόσιος, καὶ ἔκτισεν τὸ Αὐγουστεῖον ἐκ πλαγίων τῆς μεγάλης ἐκκλησίας. Τούτῳ δὲ τῷ ἐνιαυτῷ ἤρξατο Ἄσπαρ ὁ στρατηλάτης κτίζειν τὴν μεγίστην κιστέρναν πλησίον τοῦ παλαιοῦ τείχους.

ΤΙ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Γʹ. Ἰνδ. ιγʹ. ΥΠ. ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ, καὶ ΜΑΓΝΟΥ. IV.

Δʹ. Ἰνδ. ιδʹ. ΥΠ. ΔΑΓΑΛΑΙΦΟΥ, καὶ ΣΕΥΗΡΙΑΝΟΥ. I. *Ol.* CCCX.

Εʹ. Ἰνδ. ιεʹ. ΥΠ. ΛΕΟΝΤΟΣ ΑΥΓ. ΤΟ Β, καὶ ΣΕΡΠΕΝΤΙΟΥ. II.

Ϛʹ. Ἰνδ. αʹ. ΥΠ. ΒΙΒΙΑΝΟΥ, καὶ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ. III.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων λεῖψις γέγονε τοῦ ἄρτου, ὥστε πραθῆναι τὸν ἕνα ἄρτον φόλεων τριῶν

ΤΙΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ζʹ. Ἰνδ. βʹ. ΥΠ. ΡΟΥΣΤΙΚΙΟΥ, καὶ ΟΛΥΒΡΙΟΥ. IV.

Τούτῳ τῷ ἔτει ἐτελεύτα ὁ ἅγιος Συμεὼν ὁ Στυλίτης, ὄντος τότε κόμητος ἀνατολῆς Ἀρδαβουρίου τοῦ πατρικίου υἱοῦ Ἄσπαρος τοῦ στρατηλάτου. καὶ κράξαντων τῶν Ἀντιοχέων, καὶ αἰτησάντων τὸ σῶμα τοῦ δικαίου, ἔπεμψεν ὁ αὐτὸς Ἀρδαβούριος Γοτθικὴν βοήθειαν, καὶ ἤνεγκε τὸ λείψανον τοῦ ἁγίου Συμεῶνος ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ καὶ ἐκτίσθη αὐτῷ μαρτύριον οἶκος μέγας.

Ὀλύβριος πεμφθεὶς ἐν Ῥώμῃ ὑπὸ Λέοντος βασιλέως, καὶ βιασθεὶς ὑπὸ τῶν ἐκεῖσε Ῥωμαίων ἐκεῖσε χειροτονεῖται βασιλεύς. καὶ ἔσχεν γυναῖκα Πλακιδίαν, τὴν καὶ ἀγορασθεῖσαν, ἤγουν ἀναρυσθεῖσαν ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας. Οὗτος κτίζει τὴν ἁγίαν Εὐφημίαν τὰ Ὀλυβρίου. καὶ γεννᾷ ἐξ αὐτῆς Ὀλύβριος Ἰουλιανὴν τὴν γενομένην γυναῖκα Ἀρεοβίνδου τοῦ μεγάλου, τοῦ μονομαχήσαντος ἐν Περσίδι. ἐξ ὧν γεννᾶται Ὀλύβριος ὁ μικρός.

Η. Ινδ. γ. ΥΠ. ΒΑΣΙΛΙΣΚΟΥ, καὶ ΑΡΜΕΝΑΡΙΧΟΥ. I. Ol. CCCXI.

Επὶ τούτων τῶν ὑπάτων Μηνᾶς νυκτέπαρχος ὤν, κατηγορηθεὶς ἐπὶ φαύλοις πράγμασιν ἠρωτήθη ἐν τῷ ἱππικῷ ἀπὸ τῆς συγκλήτου. καὶ κατὰ κέλευσιν τοῦ βασιλέως ἐπὶ τῆς * βασιλείας τὰ ἱππικοῦ καμπτοῦ παιδίον αὐτὸν ἐσκέλλησεν; καὶ ἔρριψεν ἐπὶ πρόσωπον. καὶ λαβὼν αὐτὸν ὁ δῆμος ἤρξαντο σύρειν. ἰδόντες δὲ οἱ ἄρχοντες τὸ γενόμενον, φοβηθέντες ἀνεχώρησαν, καὶ ἔσυραν ἐκεῖνον, ἕως τῶν οἴκων τοῦ Στουδίου. καὶ λαβὼν εἷς Γότθος λίθον ἔδωκεν αὐτὸν κατὰ τῆς ἀκοῆς, καὶ ἐθανάτωσεν αὐτόν. καὶ ἐσύρη ἀπὸ τοῦ δήμου τὸ σκήνωμα αὐτοῦ ἕως θαλάσσης. μεθ' ἡμέρας δὲ τριάκοντα ἐκάησαν τῆς πόλεως ἀπὸ θεομηνίας ῥεγεῶνες η, μηνὶ Γορπιαίῳ, Σεπτεμβρίου β, ἡμέρᾳ δ, Ινδικτιῶνος γ. ἐν τῇ συνάξει τοῦ ἁγίου Μαμᾶ.

Θ. Ινδ. δ. ΥΠ. ΛΕΟΝΤΟΣ ΑΥΓ. ΤΟ Γ ΜΟΝΟΥ. II.

Ι. Ινδ. ε. ΥΠ. ΠΟΥΣΑΙΟΥ, καὶ ΙΩΑΝΝΟΥ. III.

Επὶ τούτων τῶν ὑπάτων κατηγορήθη Ισοκάσιος ὁ φιλόσοφος, καὶ κυαίστωρ, ὡς Ἕλλην, ὅστις κατήγετο μὲν ἐκ γένους τῆς Κιλικίας, ἦν δὲ κτήτωρ Αντιοχείας τῆς μεγάλης, καὶ οἰκήτωρ, ὅστις διήνυσεν ἀρχὰς πολλὰς μετὰ δόξης. ἦν δὲ σφόδρα λογικός. καὶ συσχεθεὶς κατὰ κέλευσιν τοῦ βασιλέως διὰ τὴν τότε γενομένην ἀταξίαν ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἀποζωσθεὶς τῆς ἀξίας αὐτοῦ παρεπέμφθη ἐν Χαλκηδόνι, πέραν τῆς Κωνσταντινουπόλεως τῷ ἄρχοντι Βιθυνίας Θεοφίλῳ, ὅστις καὶ τὰς φωνὰς αὐτοῦ ἔλαβεν. Ιάκωβος δὲ ὁ Κίλιξ ἀρχιητρὸς ὢν τῆς πόλεως, ὁ λεγόμενος Ψυχριστὸς, παρεκάλεσε τὸν βασιλέα. ἐφίλει γὰρ αὐτὸς ὁ Λέων αὐτὸν Ψυχριστὸν, καὶ πᾶσα ἡ σύγκλητος, καὶ ἡ πόλις, ὡς ἄριστον ἰατρὸν, καὶ φιλόσοφον. ᾧ τινι οἱ συγκλητικοὶ καὶ εἰκόνας αὐτοῦ ἔθεσαν ἐν τῷ Ζευξίππῳ. οὗτος ἐδυσώπησε τὸν βασιλέα αἰτῶν αὐτὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει τὸν Ισοκάσιον διαγνωσθῆναι παρὰ τῆς συγκλήτου, καὶ τοῦ ἐπάρχου τῶν πραιτωρίων, καὶ μὴ παρὰ ἄρχοντι ἐπαρχίας, ἐπειδὴ κυαιστορίου εἶχεν ἀξίαν. καὶ πεισθεὶς ὁ βασιλεὺς Λέων ἐκέλευσεν ἐνεχθῆναι τὸν Ισοκάσιον ἀπὸ Χαλκηδόνος. καὶ εἰς τὸ Ζεύξιππον περιενεχθεὶς διηταζετο ἀπὸ τοῦ ἐπάρχου τῶν πραιτωρίων, καὶ ὑπάτου Πουσαίου. καὶ διελάλησεν ὁ αὐτὸς Πουσαῖος κατὰ τοῦ Ισοκασίου, εἰσελθόντος περιδήλου, γυμνοῦ, δεδεμένου ὀπισθάγκωνα, ταῦτα. Ὁρᾷς ἑαυτὸν Ισοκάσιε ἐν ποίῳ σχήματι καθέστηκας; καὶ ἀποκριθεὶς Ισοκάσιος εἶπεν· ὁρῶ, καὶ οὐ ξενίζομαι. ἄνθρωπος γὰρ ὢν ἀνθρωπίναις περιέπεσα συμφοραῖς. ἀλλὰ δίκην δίκασον ἐπ' ἐμοὶ, ὡς ἐδίκαζες σὺν ἐμοί. καὶ ἀκούσας τοῦ Ισοκασίου ὁ δῆμος τῶν Βυζαντίων ὁ ἑστὼς, καὶ θεωρῶν εὐφήμησε τὸν βασιλέα Λέοντα πολλά. καὶ ἀποσπάσαντες τὸν αὐτὸν Ισοκάσιον ἀπήγαγον αὐτὸν ἀπὸ τοῦ Ζευξίππου εἰς τὴν μεγάλην ἐκκλησίαν. καὶ κατηχηθεὶς ἐφωτίσθη, καὶ ἐπέμφθη εἰς τὴν χώραν αὐτοῦ.

Ὁ αὐτὸς θειότατος βασιλεὺς τὰς κυριακὰς ἀπράκτους ἐκέλευσε γίνεσθαι, ἐκφωνήσας περὶ τούτου θεῖον αὐτοῦ νόμον, ἵνα μήτε αὐλὸς, ἢ κιθάρα, ἢ ἄλλο τι μουσικὸν λέγειν ἐν κυριακῇ, ἀλλὰ πάντα ἀργεῖν. καὶ πᾶς ἄνθρωπος ἠνέσχετο.

Τούτῳ τῷ ἔτει τυραννίδα μελετήσας τὶς Ασπαρ ὁ πατρίκιος, ὡς πρῶτος τῆς συγκλήτου, ἐφονεύθη ἐν τῷ παλατίῳ ἔσω, καὶ Αρδαβούριος, καὶ Πατρίκιος οἱ υἱοὶ αὐτοῦ ἐν Κομβέντῳ καὶ αὐτοὺς συγκλητικοὺς ὄντας, κατακόψας τὰ σώματα αὐτῶν. Καὶ ἐγένετο ἐν Κωνσταντινουπόλει ταραχή. εἶχον γὰρ πλῆθος Γότθων, καὶ κόμητας, καὶ ἄλλους παῖδας προσμένοντας αὐτοῖς. ὅθεν εἷς Γότθος τῶν διαφερόντων αὐτῷ Ασπαρι ὀνόματι Οστρυς κόμης εἰσῆλθεν εἰς τὸ παλάτιον πεζεύων μετὰ ἄλλων Γότθων. καὶ συμβολῆς μετὰ τῶν Εξκουβιτόρων καὶ Οστρυ κόμητος γενομένης, πολλοὶ ἐκόπησαν. καὶ μισθωθεὶς ἰδὼν ὅτι ἡττήθη, καὶ ἔφυγεν λαβὼν τὴν παλλακίδα Ασπαρος θεωρεῖσαν τὴν οὖσαν καὶ εὔπορον Γότθαν, ἥτις ἔφιππος ἅμα αὐτῷ ἐξῆλθεν ἐπὶ Θρᾴκην. Καὶ ἐπαιδεύσαν τὰ χωρία. περὶ οὗ ἔκραζαν οἱ Βυζάντιοι, Νεκροῦ φίλος οὐδεὶς, εἰ μὴ μόνος Οστρυς.

Ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Λέων διωγμὸν μέγαν ἐποίησε τοῖς τοῦ δόγματος τῶν Αρειανῶν Εξουκιονιτῶν, καὶ διατάξας πανταχοῦ ἔπεμψεν μὴ ἔχειν αὐτοὺς ἐκκλησίας, καὶ ὅλως συνάγεσθαι.

Τῷ αὐτῷ ἔτει ἐφάνη ἐν τῷ οὐρανῷ σημεῖον μέγιστον ἀπό τινων λεγόμενον σάλπιγξ, ἀπό τινων δὲ λογχίας, καὶ ἀπό τινων δοκίς. ἐφάνη ἐπὶ ἡμέρας τινάς.

Τούτῳ τῷ ἔτει ἐβασίλευσεν Ανθήμιος, καὶ ἀπῆλθεν εἰς Ῥώμην. καὶ εἰσῆλθεν τὰ λαβρᾶτα αὐτοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει διὰ Φερεντίου ἐπάρχου πόλεως.

ΤΙΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΑ. Ινδ. ς. ΥΠ. ΑΝΘΗΜΙΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Β ΜΟΝΟΥ. IV.

Οὗτος Ανθήμιος δομεστικὸς τοῦ οἴκου τοῦ Αποστόλου, τὰ λεγόμενα Ανθημίου πλησίον τῶν Βορραΐδου.

Επὶ τούτου τοῦ προκειμένου ὑπάτου Δινζίριχος υἱὸς Αττίλα ἐσφάγη ὑπὸ Αναγάστου τοῦ στρατηλάτου Θρᾴκης. καὶ εἰσῆλθεν ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἱππικοῦ ἀγομένου, καὶ ἐπόμπευσεν διὰ τῆς μέσης, καὶ ἀπηνέχθη εἰς τὸ Ξυλόκιρκον, καὶ ἐπάγη ἐν ξύλῳ. καὶ ἐξῆλθε πᾶσα ἡ πόλις εἰς θέαν αὐτῆς ἐπὶ ἡμέρας ἱκανάς.

ΙΒ. Ινδ. ζ. ΥΠ. ΖΗΝΩΝΟΣ, καὶ ΜΑΡΚΙΑΝΟΥ. I. Ol. CCCXII.

Τούτῳ τῷ ἔτει ἔβρεξεν ἐν Κωνσταντινουπόλει κονίαν ἀντὶ βροχῆς. ἐπὶ παλαιστὴν ὕψους ἐτέθη εἰς τοὺς κεράμους ἡ κονία. καὶ πάντες ἔτρεμον λιτανεύοντες, καὶ λέγοντες, ὅτι πῦρ καὶ ἐσβέσθη, καὶ ηὑρέθη κόνις τοῦ θεοῦ φιλανθρωπευσαμένου, μηνὶ Δίῳ, Νοεμβρίου ια.

Τούτῳ τῷ ἔτει ἐγένετο ἐμπρησμὸς μέγας ἐν Κωνσταντινουπόλει, οἷος οὐδέποτε. ἐκάη γὰρ ἀπὸ θαλάσσης, ἕως θαλάσσης. καὶ φοβηθεὶς Λέων ὁ βασιλεὺς ἐξῆλθεν πέραν εἰς τὸν ἅγιον Μάμαντα. καὶ ἐποίησεν ἐκεῖ πρόκεσσον μῆνας ἕξ. καὶ ἔκτισεν ἐκεῖ λιμενάριον. καὶ ἔμβολον, ὅστις οὕτω καλεῖται ὁ τόπος, Νέος ἔμβολος.

ΙΓ. Ινδ. η. ΥΠ. ΓΟΡΔΙΑΝΟΥ, καὶ ΣΕΒΗΡΟΥ. II.

ΙΔ. Ινδ. θ. ΥΠ. ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟ Δ, καὶ ΠΡΟΒΙΑΝΟΥ. III.

ΤΙΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΕ. Ινδ. ι. ΥΠ. ΜΑΡΚΙΑΝΟΥ, καὶ ΦΗΣΤΟΥ. IV.

ΙϚ. Ινδ. ια. ΥΠ. ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟ Ε ΜΟΝΟΥ. I. *Ol.* CCCXIII.

Μετὰ τὴν τελευτὴν Λέοντος τοῦ μεγάλου Ῥωμαίων μγ' ἐβασίλευσεν ΛΕΩΝ ΝΕΟΣ Αὔγουστος ἔτος α'.

ὁμοῦ ,ΕϠΠΓ.

Οὗτος Λέων ὑποβληθεὶς ὑπὸ τῆς ἰδίας αὐτοῦ μητρὸς τῆς ἐπιφανεστάτης Ἀριάδνης, ὡς προσκυνῇ αὐτὸν ὡς βασιλέα Ζήνων ὁ στρατηλάτης καὶ πατρίκιος ὁ αὐτοῦ πάππος, ἐπέθηκεν στέφανον βασιλικὸν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ αὐτοῦ Ζήνωνος. καὶ ἐβασίλευσεν Ζήνων ὁ Κοδισσεὺς ὁ Ἴσαυρος μετὰ τοῦ ἰδίου ..... Λέοντος ὀλίγον χρόνον. καὶ τῷ ια' μηνὶ τῆς αὐτοῦ ὑπατείας ἀρρωστήσας Λέων νέος μηνὶ Δίῳ, τῷ καὶ Νοεμβρίῳ, ἐτελεύτησεν ὢν ἐτῶν ιζ', καὶ καθὼς Νεστοριανὸς ὁ σοφώτατος χρονογράφος ἕως Λέοντος νέου συνεγράψατο.

Ινδ. ιβ. ....

Ῥωμαίων μδ' ἐβασίλευσεν ΖΗΝΩΝ Αὔγουστος ἔτη ιζ'. ὁμοῦ ς.

Α. Ινδ. ιγ. ΥΠ. ΖΗΝΩΝΟΣ ΑΥΓ. ΤΟ Β ΜΟΝΟΥ. II.

ΤΙΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Β. Ινδ. ιδ. ΥΠ. ΒΑΣΙΛΙΣΚΟΥ, καὶ ΑΡΜΑΤΟΥ. IV.

Γ. Ινδ. ιε. ΥΠ. ΒΑΣΙΛΙΣΚΟΥ, καὶ ΑΡΜΑΤΟΥ. I. *Ol.* CCCXIV.

Ζήνων ὁ βασιλεὺς αἰτηθεὶς πρᾶγμα παρὰ τῆς πενθερᾶς αὐτοῦ Βηρίνης, καὶ μὴ παρασχών, κατεσκευάσθη παρ' αὐτῆς καὶ φοβηθεὶς μὴ σφαγῇ ὑπό τινος τῶν τοῦ παλατίου (σὺν αὐτῷ γὰρ ᾤκει ἐν τῷ Παλατίῳ καὶ ἡ πενθερὰ αὐτοῦ Βηρίνα) ποιήσας πρόκενσον ἐν Χαλκηδόνι ἐκεῖθεν ἔφυγεν βερέδοις, καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν Ἰσαυρίαν, ὡς ἦν βασιλεύς. ὅντινα κατέλαβε φυγοῦσα τὴν ἰδίαν αὐτῆς μητέρα λάθρα ἡ βασίλισσα Ἀριάδνη εἰς τὴν Ἰσαυρίαν, καὶ διῆγεν ἐκεῖσε ἅμα τῷ ἰδίῳ ἀνδρί. καὶ μετὰ τὸ φυγεῖν Ζήνωνα τὸν βασιλέα, καὶ Ἀριάδνην τὴν Αὐγοῦσταν, εὐθέως προεχειρίσατο ἡ δέσποινα Βηρίνη βασιλέα στέψασα Βασιλίσκον τὸν ἴδιον αὐτῆς ἀδελφόν. καὶ ἐβασίλευσεν ὁ αὐτὸς ΒΑΣΙΛΙΣΚΟΣ ἔτη δύο, ἅτινα συναριθμοῦνται σὺν τοῖς πρώτοις, καὶ τοῖς μετὰ ταῦτα Ζήνωνος ἔτεσιν. ὁ δὲ Βασιλίσκος ἅμα ἐβασίλευσεν, καὶ ἔστεψε τὸν ἑαυτοῦ υἱὸν Μάρκον εἰς βασιλέα. καὶ ἐβασίλευσαν οἱ δύο ἅμα.

Δ. Ινδ. α. ΥΠ. ΙΛΛΟΥ ΜΟΝΟΥ. II.

Τούτῳ τῷ ἔτει ἐπανῆλθε Ζήνων ὁ βασιλεὺς μετὰ ὄχλου πολλοῦ ἐκ τῆς Ἰσαυρίας. ὁ δὲ Βασιλίσκος μαθὼν τὴν τοῦ βασιλέως Ζήνωνος ἐπάνοδον ἔπεμψεν Ἀρμᾶτον τὸν στρατηλάτην τοῦ πραισέντου μετὰ πάσης, ἧς εἶχεν, βοηθείας τοῦ στρατοῦ εἰς τὴν Θρᾴκην, καὶ εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ τὸ Παλάτιον, ὁρκώσας αὐτὸν εἰς τὸ ἅγιον βάπτισμα μὴ προδοῦναι. καὶ λαβὼν τὸ ἄπειρον πλῆθος τοῦ στρατοῦ ὁ Ἀρμᾶτος ἐπέρασεν. καὶ τοῦτο προμαθὼν Ζήνων ὁ βασιλεὺς ἔπεμψεν πρὸς αὐτὸν Ἀρμᾶτον, ἐπαγγειλάμενος αὐτῷ πολλά, καὶ τὴν στρατηλασίαν καὶ πραισέντου ἕως τῆς αὐτοῦ ζωῆς, καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Καίσαρα. καὶ προτραπεὶς Ἀρμᾶτος ὑπὸ Ζήνωνος τοῦ βασιλέως προέδωκεν, εὑρεθεὶς εἰς τὸ μέρος Ζήνωνος τοῦ βασιλέως, καὶ οὐχ ὑπήντησεν Ζήνωνι ἐρχομένῳ, ἀλλὰ δι' ἄλλης ὁδοῦ ἔδοξεν ἀπιέναι. ὁ δὲ βασιλεὺς Ζήνων μετὰ τῆς αὐτοῦ βοηθείας διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς Ἰσαυρίας ἐξορμήσας ἐπέρασεν ἀπὸ τῶν λεγομένων πυλῶν, καὶ εἰσῆλθεν ἐν Κωνσταντινουπόλει εἰς τὸ Παλάτιον μετὰ τῶν ἰδίων. καὶ ἐδέχθη ἀπὸ τῶν στρατευμάτων καὶ τῆς συγκλήτου. ἀκούσας δὲ ἐξαίφνης Βασιλίσκος ὁ βασιλεύς, ὅτι Ζήνων ὁ βασιλεὺς εἰς τὸ Παλάτιον ὥρμησεν, καὶ εἰσῆλθεν, καὶ ὅτι ἐδέξαντο αὐτὸν πάντες, καὶ Βηρίνα ἡ δέσποινα ἡ αὐτοῦ πενθερά, λαβὼν Βασιλίσκος τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ τὰ τέκνα, ἔφυγεν εἰς τὴν μεγάλην ἐκκλησίαν Κωνσταντινουπόλεως, εἰς τὸ μέγα φωτιστήριον. ὁ δὲ θειότατος Ζήνων παρασχὼν τὸ βῆλον τοῦ ἱππικοῦ, ἀνελθὼν ἐθεώρησεν. καὶ ἐδέχθη ὑπὸ τῶν τῆς πόλεως. καὶ εὐθέως πέμψας ὁ βασιλεὺς εἰς τὴν μεγάλην ἐκκλησίαν ἐπῆρεν παρὰ Βασιλίσκου, καὶ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτῶν, τὰ τῆς βασιλείας ἅπαντα. καὶ ἐξέβαλεν αὐτόν, καὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ, καὶ τὴν γυναῖκα λαβόντας λόγον, ὅτι οὐκ ἀποκεφαλίζονται, καὶ ἔπεμψεν αὐτοὺς καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ εἰς Λίμνας τὸ κάστρον. καὶ ἀνοικοδομήθη ἡ θύρα, καὶ ὁ αὐτὸς Ζήνων βασιλεὺς εἰς τὴν Καππαδοκίαν. καὶ ἐβλήθησαν εἰς ἕνα πύργον * τοῦ φυλάττεσθαι ὁ πύργος καὶ τὸ κάστρον αὐτὸ ὑπὸ στρατιωτῶν καὶ Ἰσαύρων πλῆθος πολλοῦ. καὶ λιμοκτονηθεὶς ὁ αὐτὸς Βασιλίσκος, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν ἀπέδωκαν τὰς ψυχάς. καὶ ἐτάφησαν ἐκεῖ εἰς τὸν αὐτὸν πύργον Λιμνῶν.

Ε. Ινδ. β. ΥΠ. ΖΗΝΩΝΟΣ ΑΥΓ. ΜΟΝΟΥ. III.

ΤΙΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ϛ. Ινδ. γ. ΥΠ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΜΟΝΟΥ. IV.

Ζ. Ινδ. δ. ΥΠ. ΠΛΑΚΙΤΑ ΜΟΝΟΥ. I. *Ol.* CCCXV.

Η. Ινδ. ε. ΥΠ. ΤΡΟΚΟΝΔΟΥ, καὶ ΣΕΒΗΡΙΑΝΟΥ. II.

Θ. Ινδ. ς. ΥΠ. ΦΑΥΣΤΟΥ ΜΟΝΟΥ. III.

ΤΙϚ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ι. Ινδ. ζ. ΥΠ. ΘΕΟΔΩΡΙΧΟΥ, καὶ ΒΕΝΑΝΤΙΟΥ. IV.

Τούτῳ τῷ ἔτει Ζήνων ὁ βασιλεὺς ἐποίησε Καίσαρα τὸν υἱὸν Ἀρμάτου τοῦ στρατηλάτου πραισέντου, Βασιλίσκον ὀνόματι.

ὀνόματι καὶ συνεκάθισεν αὐτῷ εἰς τὸ θεωρεῖν. καὶ ἰδὼν τοὺς ἡνιόχους ὁ βασιλεύς, καὶ ὁ Καῖσαρ. ὁ δὲ βασιλεὺς Ζήνων λογισάμενος, ὅτι ἐπιώρκησεν Ἀρμάτος ὁ στρατηλάτης τῶν πραισέντων ὁ πατὴρ τοῦ Καίσαρος ὀμόσας εἰς τὸ ἅγιον βάπτισμα Βασιλίσκῳ μὴ προδοῦναι αὐτόν, καὶ ὅτι πρὸς στρατιώτας παρ' ἐμοῦ προέδωκεν αὐτὸν καὶ ἀπέθανεν, πῶς τῇ ἐμῇ βασιλείᾳ πιστὰ φυλάξει; μικρὸν γὰρ ἐὰν ἀνδρειωθῇ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ Καῖσαρ; πάντως κἀμὲ παραβαίνει. ἐγὼ δὲ οὐ παρέβην αὐτόν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν ἐποίησα ἐπὶ τέλους μεῖναι στρατηλάτην, καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Καίσαρα ἐποίησα. καὶ ἐκέλευσεν ὁ βασιλεὺς Ζήνων σφαγῆναι Ἀρμάτον τὸν ἀπὸ ὑπάτων, καὶ στρατηλάτην, ὡς ἐπίορκον. καὶ ἐσφάγη εἰς τὸν Κοχλίαν τοῦ Παλατίου μετὰ τὸ δόκιμον, ὡς ἀνέρχεται εἰς τὸ ἱππικὸν θεωρῆσαι ὁ αὐτὸς Ἀρμάτος. καὶ μετὰ τὸ φονευθῆναι Ἀρμάτον, τότε καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Βασιλίσκον τὸν Καίσαρα νεώτερον ὄντα ἐπίσκοπον ἐχειροτόνησεν εἰς Κύζικον τὴν μητρόπολιν Ἑλλησπόντου, ἐπειδὴ ἦν φορέσας πορφύραν βασιλικήν, ὡς Καῖσαρ, δημεύσας πᾶσαν τὴν οὐσίαν τοῦ αὐτοῦ Ἀρμάτου.

Ἐν τοῖς χρόνοις τούτοις πρόφασιν λαβόντες οἱ ἐκ τοῦ ἔθνους τῶν Σαμαρειτῶν ἐν Παλαιστίνῃ ἐτυράννησαν, καὶ ἔστεψαν λήσταρχον ὀνόματι Ἰουστασὰν Σαμαρείτην. καὶ εἰσῆλθεν ἐν Καισαρείᾳ, καὶ ἐθεώρησεν ἱππικόν, καὶ πολλοὺς ἐφόνευσεν ἡγεμονεύων τῆς Παλαιστίνης. ἔκαυσεν δὲ καὶ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Προκοπίου ὁ αὐτὸς Ἰουστασᾶς ἐπὶ Τιμοθέου ἐπισκόπου Καισαρείας. καὶ εὐθέως ὁ δοὺξ Παλαιστίνης Ἀσκληπιάδης ἦλθεν μετὰ τῆς ἑαυτοῦ βοηθείας, ὡς ληστοδιώκτης, ὁ ἀξιωματικὸς Καισαρείας μετὰ τῶν Ἀρκαδιακῶν. καὶ ὁρμήσας κατ' αὐτοῦ Ὀυισασᾶ συνέβαλεν αὐτῷ καὶ ἀπεκεφαλίσθη ὁ αὐτὸς Ἰουστασᾶς. καὶ ἐπέμφθη ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ μετὰ τοῦ διαδήματος αὐτοῦ τῷ βασιλεῖ Ζήνωνι. ὁ δὲ βασιλεὺς Ζήνων εὐθέως ἐποίησε τὴν συναγωγὴν αὐτῶν τὴν οὖσαν εἰς τὸ Γαργαρίδου εὐκτήριον, οἶκον μέγαν τῆς δεσποίνης ἡμῶν τῆς θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, ἀνανεώσας καὶ τὸν οἶκον ἁγίου Προκοπίου, ποιήσας διάταξιν μὴ στρατεύεσθαι Σαμαρείτην, δημεύσας τοὺς εὐπόρους αὐτῶν. καὶ ἐγένετο φόβος, καὶ εἰρήνη.

ΙΑ. Ἰνδ. η. ΥΠ. ΣΥΜΜΑΧΟΥ ΜΟΝΟΥ. I. Ol CCCXVI.

Τούτῳ τῷ ἔτει Θευδερίχου τοῦ γενομένου ῥηγὸς Ῥώμης προσῆλθεν μία γυνὴ συγκλητικὴ Ῥώμης ὀνόματι Ἰουβεναλία διδάσκουσα αὐτόν, ὅτι τρία ἔτη ἔχω δικαζομένη μετὰ τοῦ πατρικίου Φιρμου, καὶ εὐλύτησόν με. καὶ ἐνεγκὼν τοὺς δικολόγους αὐτῶν ἀμφοτέρων μερῶν, εἶπεν αὐτοῖς, ὅτι εἰ μὴ διὰ τὴν αὔριον δώσετε αὐτοῖς ὅρον, καὶ ἀπαλλάξετε αὐτούς, ἀποκεφαλίσω ὑμᾶς. καὶ καθίσαντες ἀπὸ τῶν δύο ἡμερῶν εἶπον τὰ δοκοῦντα τοῖς νόμοις, δεδωκότες αὐτοῖς ὅρον καὶ ἀπήλλαξαν αὐτούς. καὶ ἅψασα κηροὺς ἡ Ἰουβεναλία προσῆλθεν αὐτῷ εὐχαριστοῦσα, ὅτι εὐλυτρώθη ἡ δίκη αὐτῆς. καὶ ἠγανάκτησεν ὁ αὐτὸς ῥὴξ κατὰ τῶν δικολόγων, καὶ ἀνενεγκὼν αὐτοὺς εἶπεν αὐτοῖς, διὰ τί ὃ ἐποιήσατε εἰς δύο ἡμέρας, καὶ ἀπηλλάξατε αὐτούς, εἰς τρία ἔτη οὐκ ἐποιήσατε; καὶ ἀπεκεφάλισε τοὺς δύο δικολόγους ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν. καὶ ἐγένετο φόβος. καὶ ἐποίησε διάταξιν περὶ ἑκάστου νόμου. καὶ ἐξελθὼν ἀπὸ Ῥώμης ᾤκησεν τὴν Ῥάβενναν πόλιν παραθαλασσίαν, ἕως θανάτου αὐτοῦ. καὶ μετὰ θάνατον αὐτοῦ ἐγένετο ῥὴξ Ῥώμης ὁ ἐκ γένους αὐτοῦ Ἀλλάριχος. ἦν δὲ Ἀρειανὸς τῷ δόγματι, ὅ ἐστιν Ἐξωκιονίτης.

ΙΒ. Ἰνδ. θ. ΥΠ. ΛΟΓΓΙΝΟΥ, καὶ ΔΕΚΙΟΥ. II.

ΙΓ. Ἰνδ. ι. ΥΠ. ΒΟΗΘΕΙΟΥ ΜΟΝΟΥ. III.

Τούτῳ τῷ ἔτει ἔπαθεν ἀπὸ θεομηνίας σεισμοῦ Κωνσταντινούπολις τὸ δεύτερον αὐτῆς πάθος, μηνὶ Γορπιαίῳ, Σεπτεμβρίῳ κϛ, ἐπ' ὀλίγον διάστημα, ἕως τοῦ Ταύρου.

ΤΙΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΔ. Ἰνδ. ια. ΥΠ. ΔΥΝΑΜΙΟΥ, καὶ ΣΙΦΙΔΙΟΥ. IV

ΙΕ. Ἰνδ. ιβ. ΥΠ. ΕΥΣΕΒΙΟΥ, καὶ ΠΡΟΒΙΝΟΥ. I. Ol CCCXVII.

Ιϛ. Ἰνδ. ιγ. ΥΠ. ΛΟΓΓΙΝΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΦΑΥΣΤΟΥ ΤΟ Β. II.

Λέγει, ὅτι Ζήνων ὁ βασιλεὺς ἐρωτήσας Μαυριανὸν τὸν σοφώτατον κόμητα, ὅστις καὶ πολλὰ αὐτῷ προέλεγεν (ἦν γὰρ μυστικά τινα εἰδὼς ὁ αὐτὸς Μαυριανὸς) τίς μετ' αὐτὸν Ζήνωνα βασιλεύσει; καὶ ἔμαθεν παρ' αὐτοῦ, ὅτι τὴν βασιλείαν αὐτοῦ, καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ διαδέχεται τις ἀπὸ σιλεντιαρίων. καὶ ταῦτα ἀκούσας ὁ βασιλεὺς Ζήνων συνέσχεν τὸν πατρίκιον Πελάγιον τὸν ἀπὸ σιλεντιαρίων πληρώσαντα, καὶ ἐλθόντα εἰς τὴν τοῦ πατρικίου ἀξίαν, ἄνδρα σοφόν. καὶ δημεύσας αὐτὸν ἐκέλευσεν φυλάττεσθαι. ὃν τινα οἱ φυλάσσοντες Ἐξκουβίτορες ἔπνιξαν ἀγχόνῃ κατὰ κέλευσιν τοῦ βασιλέως Ζήνωνος. καὶ ἀκούσας ὁ ἔπαρχος τῶν πραιτωρίων Ἀρκάδιος ἐλοιδόρησε τὸν βασιλέα Ζήνωνα διὰ τὸν πατρίκιον Πελάγιον, ὅτι ἐφονεύθη. καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὰς ἀκοὰς Ζήνωνος τοῦ βασιλέως. καὶ ἐκέλευσεν εἰσερχόμενον αὐτὸν Ἀρκάδιον εἰς τὸ παλάτιον σφαγῆναι. ὁ δὲ ἔπαρχος τῶν πραιτωρίων Ἀρκάδιος μαθὼν τοῦτο, καὶ ὅτι μετεστάλη ἀπὸ τοῦ βασιλέως, ὡς παρήρχετο διὰ τῆς μεγάλης ἐκκλησίας, ἐποίησεν ἑαυτὸν βουλόμενον εὔξασθαι, καὶ κατελθὼν ἐκ τοῦ ὀχήματος εἰσῆλθεν εἰς τὴν μεγάλην ἐκκλησίαν Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἔμεινεν ἐκεῖσε ἔσω. καὶ ἐρρύσθη πικροῦ θανάτου.

ΙΖ. Ἰνδ. ιδ. ΥΠ. ΟΛΥΒΡΙΟΥ ΜΟΝΟΥ. III.

ΤΙΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Τούτῳ τῷ ἔτει, μηνὶ Ξανθικῷ, τῷ καὶ Ἀπριλλίῳ, δυσεντερίᾳ ληφθεὶς Ζήνων τελευτᾷ ὢν ἐτῶν ξϛ, καὶ ἡμερῶν ἐννέα.

Ῥωμαίων μγ ἐβασίλευσεν ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ὁ Δίκορος ὁ ἐκ τῆς νέας Ἠπείρου ἐπαρχίας ἀπὸ σιλεντιαρίων, ἐπὶ τῆς ὑπατείας Ὀλυβρίου τοῦ νέου Ἀρεοβίνδου, στεφθεὶς μηνὶ Ξανθικῷ, τῷ καὶ Ἀπριλλίῳ, τῇ ε τῆς μεγάλης ἑβδομάδος.

Ἰνδικτιῶ-

Ινδικτιῶνος ιδ, ἔτους χρηματίζοντος κατὰ Αντιόχειαν τὴν μεγάλην ζλ καὶ φ. καὶ ἔγημε τὴν δέσποιναν τὴν Αριάδνην, τὴν Ζήνωνος τοῦ πρὸ αὐτοῦ βασιλέως γενομένην γαμετήν. ἐβασίλευσεν ὁ αὐτὸς Αναστάσιος ἔτη κζ.

ὁμοῦ ,ςΚΖ.

Α. Ινδ. ιε. ΥΠ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ, καὶ ΡΟΥΦΟΥ. IV.

Β. Ινδ. α. ΥΠ. ΕΥΣΕΒΙΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΑΛΒΙΝΟΥ. I. Ol. CCCXVIII.

Γ. Ινδ. β. ΥΠ. ΑΣΤΕΡΙΟΥ, καὶ ΠΡΑΙΣΙΔΙΟΥ. II.

Δ. Ινδ. γ. ΥΠ. ΒΕΑΤΟΡΟΣ ΜΟΝΟΥ. III.

ΤΙΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ε. Ινδ. δ. ΥΠ. ΠΑΥΛΙΝΟΥ ΜΟΝΟΥ. IV.

Ϛ. Ινδ. ε. ΥΠ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Β ΜΟΝΟΥ. I. Ol. CCCXIX.

Ζ. Ινδ. ϛ. ΥΠ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΣΚΥΘΟΠΟΛΙΤΟΥ, καὶ ΠΑΥΛΙΝΟΥ. II.

Επὶ τούτων τῶν ὑπάτων ἱππικοῦ ἀγομένου ἐτείχισε τὸ Δωρειχῶ οἶκα τῆς Μεσοποταμίας μέγα πάνυ καὶ ὀχυρὸν, κείμενον μέσον τῶν ὅρων Ρωμαίων καὶ Περσῶν, καὶ ἐποίησεν ἐν αὐτῷ δημόσια λουτρὰ β, καὶ ἐκκλησίας, καὶ ἐμβόλους, καὶ ὅρεια εἰς ἀποθέτας σίτου, καὶ Κιστέρνας ὑδάτων. τὸ δὲ αὐτὸ χωρίον διὰ τοῦτο λέγεται κληθῆναι Δώρας ὑπὸ Αλεξάνδρου Μακεδόνος, διότι Δαρεῖον τὸν βασιλέα Περσῶν ὁ αὐτὸς Αλέξανδρος ἐκεῖ δόρατι ἔκρουσεν. ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα ἔχει μέχρι νῦν.

Η. Ινδ. ζ. ΥΠ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΥΡΤΟΥ ΜΟΝΟΥ. III.

ΤΚ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Θ. Ινδ. η. ΥΠ. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ, καὶ ΥΠΑΤΙΟΥ. IV.

Ι. Ινδ. θ. ΥΠ. ΠΟΜΠΗΙΟΥ, καὶ ΑΒΙΗΝΟΥ. I. Ol. CCCXX.

ΙΑ. Ινδ. ι. ΥΠ. ΠΡΟΒΟΥ, καὶ ΑΒΙΗΝΟΥ ΤΟ Β. II.

ΙΒ. Ινδ. ια. ΥΠ. ΔΕΞΙΚΡΑΤΟΥ, καὶ ΒΟΛΟΥΣΙΑΝΟΥ. III.

ΤΚΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΓ. Ινδ. ιβ. ΥΠ. ΚΕΘΗΓΟΥ ΜΟΝΟΥ. IV.

ΙΔ. Ινδ. ιγ. ΥΠ. ΣΑΒΙΝΙΑΝΟΥ, καὶ ΘΕΟΔΩΡΟΥ. I. Ol. CCCXXI.

ΙΕ. Ινδ. ιδ. ΥΠ. ΑΡΕΟΒΙΝΔΟΥ, καὶ ΜΕΣΣΑΛΑ. II.

ΙϚ. Ινδ. ιε. ΥΠ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Γ, καὶ ΒΕΝΑΝΤΙΟΥ. III.

Ιουλιάνας τῆς ἐπιφανεστάτης Πατρικίας ἔκραζον διὰ τὸν αὐτῆς ἄνδρα Αρεόβινδον βασιλέα τῇ Ρωμανίᾳ. καὶ ἔφυγεν ὁ Αρεόβινδος πέραν. κατὰ λοιπὸν ὁ βασιλεὺς Αναστάσιος ἀνῆλθεν εἰς τὸ ἱππικόν. καὶ διὰ προσφωνήσεως αὐτοῦ καὶ μετεχειρίσατο τὸ πλῆθος τῆς πόλεως.

Τούτῳ τῷ ἔτει ἐκτίσθη τὸ μακρὸν τεῖχος τὸ λεγόμενον Αναστασιανόν.

ΤΚΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. ΚϚ.

ΚΖ. Ινδ. ια. ΥΠ. ΜΑΓΝΟΥ ΜΟΝΟΥ. II. Ol. CCCXXII.

Επὶ τούτων τῶν ὑπάτων εἶδεν ὁ βασιλεὺς Αναστάσιος ἐν ὁράματι, ὅτι ἔστη ἐναντίον αὐτοῦ ἀνήρ τις τέλειος λαβὼν χερσὶν βαστάζων κώδικα γεγραμμένον, καὶ ἀναπτύξας φύλλα τοῦ κωδικίου πέντε, ἀναγνοὺς τὸ βασιλέως ὄνομα εἶπεν αὐτῷ, Ιδε, διὰ τὴν ἀπληστίαν σου ἀπαλείφω ιδ. καὶ τῷ ἰδίῳ δακτύλῳ ἀπήλειψεν. καὶ διυπνισθεὶς, καὶ καταπτραγεὶς ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Αναστάσιος, προσκαλεσάμενος Αμάντιον τὸν Κουβικουλάριον καὶ Πραιπόσιτον εἶπεν αὐτῷ τὴν τοῦ ὁράματος δύναμιν. ὅστις Αμάντιος εἶπεν αὐτῷ, Εἰς τὸν αἰῶνα ζῆθι βασιλεῦ. κἀγὼ γὰρ ἐθεασάμην ταύτῃ τῇ νυκτὶ, ὅτι, ὡς ἵσταμαι ἐναντίον τοῦ ὑμετέρου κράτους, ὄπισθεν μου ἐλθὼν χοῖρος μέγας δραξάμενος τῷ στόματι τὴν ἀρχὴν τῆς χλαμύδος μου, καὶ τινάξας κατήγαγέ με εἰς τὸ ἔδαφος, καὶ ἀνήλισκέ με κατεσθίων καὶ πατῶν. καὶ προσκαλεσάμενος ὁ βασιλεὺς Πρόκλον τὸν Ασιανὸν, τὸν φιλόσοφον, καὶ ὀνειροκρίτην, εἶπεν αὐτῷ τὸ ὅραμα. ὁμοίως δὲ καὶ Αμάντιος ὁ δὲ ἐσαφήνισεν αὐτοῖς τὴν εἰπὼν δύναμιν. καὶ μετ᾽ ὀλίγον χρόνον πλειόνων. καὶ μετ᾽ ὀλίγον ἀρρωστήσας ὁ βασιλεὺς Αναστάσιος ἔκειτο. καὶ ἀστραπῆς γενομένης, καὶ βροντῆς μεγάλης, πάνυ θροηθεὶς ἀπέδωκε τὸ πνεῦμα ὢν ἐνιαυτῶν Ϙ, καὶ μηνῶν ε.

Μετὰ τὴν βασιλείαν Αναστασίου τοῦ Δικόρου ἐβασίλευσεν ὁ θειότατος Ιουστῖνος ὁ Βενδαρίτης, ὁ Θρᾷξ, ἐπὶ τῆς ὑπατίας Μάγνου, μηνὶ Πανέμῳ, τῷ καὶ Ιουλίῳ, θ. Ινδ. ια, χρηματίζοντος κατ᾽ αὐτοὺς Αντιοχέως τῆς Συρίας ἔτους ξξφ ὃν τινα ὁ στρατὸς τῶν φυλαττόντων τὸ Παλάτιον Εξκουβιτόρων ἅμα τῷ δήμῳ στέψαντες ἐποίησαν τὸν βασιλέα. ἦν γὰρ κόμης Εξκουβιτόρων. καὶ ἐβασίλευσεν ἔτη θ. ὁμοῦ ,ςΛϚ.

Α. Ινδ. ιβ. ΥΠ. ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ ΑΥΓ. καὶ ΕΥΘΕΡΙΧΟΥ. III.

Οὗτος Ιουστῖνος, ἅμα ἐβασίλευσεν, ἀνεῖλεν Αμάντιον τὸν Πραιπόσιτον αὐτοῦ, καὶ Ανδρέαν τὸν Κουβικουλάριον τὸν τοῦ ῥηθέντος Αμαντίου δομέστικον, ὃν ἠβούλετο ποιῆσαι βασιλέα ὁ αὐτὸς Αμάντιος δεδωκὼς αὐτῷ Ιουστίνῳ χρήματα ῥογεῦσαι, ἵνα γένηται Θεόκριτος βασιλεύς. καὶ ἐρόγευσεν. ὁ δὲ στρατὸς, καὶ ὁ δῆμος, λαβόντες οὐκ εἵλοντο Θεόκριτον ποιῆσαι βασιλέα. μετὰ τὸ βασιλεῦσαι αὐτὸν, ὡς τυραννήσας καὶ βουληθέντας ἐπιβουλεῦσαι τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ, ἐφόνευσεν αὐτούς. Εσφάγησαν δὲ εἰς τὸ Παλάτιον ἔσω.

Ο δὲ αὐτὸς βασιλεὺς ἀνεκαλέσατο τὸν Πατρίκιον Απίωνα, καὶ Διογενιανὸν ἀπὸ στρατηλατῶν, καὶ Φιλόξενον, καὶ

αὐτὸν

αὐτὸν ὑπὸ στρατηλατῶν πεμφθέντας εἰς ὑπουργίαν παρὰ τοῦ αὐτοῦ βασιλέως. καὶ ἐποίησεν Ἀπίωνα μὲν ἔπαρχον πραιτωρίων, Διογενιανὸν δὲ ἀπὸ στρατηλατῶν ἀνατολῆς. καὶ Φιλόξενον μετὰ χρόνον ἐποίησεν ὕπατον.

Τῷ αὐτῷ ἔτει ἀνῆλθεν εἰς πέρυσι ἐν τῇ ἀνατολῇ ἀστὴρ φοβερὸς ὀνόματι κομήτης, ὃς εἶχεν ἀκτῖνα πέμπουσαν ἐπὶ τὸ κάτω. ὃν τινὰ ἔλεγον τινὲς Πωγωνίαν εἶναι, καὶ ἐφοβοῦντο οἱ ἄνθρωποι.

ΤΚΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Β. Ινδ. ιγ. ΥΠ. ΒΕΤΑΛΙΑΝΟΥ, καὶ ΡΟΥΣΤΙΚΙΟΥ. IV.
Γ. Ινδ. ιδ. ΥΠ. ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΥ, καὶ ΟΥΑΛΕΡΙΟΥ. I. Ol. CCCXXV.
Δ. Ινδ. ιε. ΥΠ. ΣΥΜΜΑΧΟΥ, καὶ ΒΟΗΘΙΟΥ. II.

Ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ Τζάθιος ὁ υἱὸς Ζαμνάξου τοῦ Λαζῶν βασιλέως, ἤδη μόνον ἐπελθόντος ὁ πατὴρ αὐτοῦ Χαμνάξης, εὐθέως ἀνῆλθεν ἐν Κωνσταντινουπόλει πρὸς τὸν θειότατον βασιλέα Ἰουστῖνον. καὶ ἑαυτὸν ἐκδεδωκὼς παρεκάλεσεν ἀναγορευθῆναι αὐτὸν βασιλέα Λαζῶν ὑπὸ τοῦ Ῥωμαίων βασιλέως γενόμενον Χριστιανόν, καὶ μὴ πρὸς συνήθειαν ὑπὸ τοῦ Περσῶν βασιλέως προχειριζόμενον ἀναγκασθῆναι αὐτόν, ὡς ἀεὶ ὑποκείμενον καὶ παρ' αὐτοῦ προχειριζόμενον βασιλέα, καὶ τὰς θυσίας ποιῆσαι καὶ πάντα τὰ Περσικὰ σεβάσματα. ἦν δὲ κατ' αὐτὸν τὸν καιρὸν βασιλεὺς Περσῶν Καβάδης, καὶ παρὰ Πέρσαις ἐκρατεῖτο ὥστε βασιλέως Λαζῶν τελευτῶντος, ἄλλον βασιλέα στέφεσθαι τούτοις ὑπὸ τοῦ κατὰ καιρὸν βασιλέως Περσῶν τοῦ ἔθνους μέντοι τῶν Λαζῶν ὑπάρχοντα. καὶ δεχθεὶς ὁ Τζάθιος παρὰ τοῦ αὐτοῦ βασιλέως Ἰουστίνου, ἐφωτίσθη, καὶ Χριστιανὸς γενόμενος ἔγημε γυναῖκα Ῥωμαίαν ἔκγονον Νόμου τοῦ πατρικίου τοῦ ἀπὸ κουροπαλατῶν Οὐαλεριανήν. ἣν τινὰ εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ χώραν λαβὼν ἀπηνέχθη προχειρισθεὶς καὶ στεφθεὶς βασιλεὺς Λαζῶν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Ἰουστίνου βασιλέως, φορέσας στέφανον Ῥωμαϊκὸν καὶ χλαμύδην ἄσπρον ὁλοσηρικὴν ἔχουσαν ἀντὶ πορφυροῦ χρυσοῦν βασιλικὸν ταβλίον, ἐν ᾧ ὑπῆρχεν ἐν μέσῳ στηθάριον ἀληθινὸν μικρὸν τοῦ βασιλικοῦ χαρακτῆρος Ἰουστίνου. καὶ στιχάριον ἄσπρον παραγαύδιν καὶ αὐτὸ ἔχον χρυσᾶ πλουμία βασιλικά, ὡσαύτως φέροντα τὸν χαρακτῆρα τοῦ αὐτοῦ βασιλέως Ἰουστίνου. τὰ γὰρ τζαγγία αὐτοῦ ἦν ἀπὸ τῆς χώρας αὐτοῦ ῥουσαῖα Περσικῷ σχήματι ἔχοντα μαργαρίτας. ὁμοίως δὲ καὶ ἡ ζώνη αὐτοῦ ὑπῆρχεν διὰ μαργαριτῶν. ἔλαβεν δὲ παρὰ τοῦ βασιλέως Ἰουστίνου δῶρα πολλὰ καὶ αὐτός, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ Οὐαλεριανή, ὡς ἅπαξ ἀναγκασθεῖσα, ἤτοι τραπεῖσα, γαμηθῆναι αὐτῷ εἰς ἄλλα βασίλεια. Καὶ γνοὺς τοῦτο Καβάδης βασιλεὺς Περσῶν ἐδήλωσεν διὰ πρεσβευτοῦ τῷ βασιλεῖ Ἰουστίνῳ ταῦτα, ὅτι, φιλίας καὶ εἰρήνης μεταξὺ ἡμῶν λαλουμένης καὶ γινομένης, τὰ ἐχθρῶν πράττεις. ἰδοὺ γὰρ τὸν ὑποκείμενόν μοι βασιλέα Λαζῶν αὐτὸς προεχειρίσω μὴ ὄντα ὑπὸ τὴν Ῥωμαίων διοίκησιν, ἀλλ' ὑπὸ τὴν Περσῶν τάξιν ἐξ αἰῶνος. καὶ πρὸς ταῦτα ἀντεδήλωσεν αὐτῷ ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Ἰουστῖνος τοῦτο, Ἡμεῖς τινὰ τῶν ὑποκειμένων τῇ σῇ βασιλείᾳ οὔτε προσελαβόμεθα, οὔτε προετρεψάμεθα, ἀλλ' ἐλθών τις ὀνόματι Τζάθιος εἰς τὰ ἡμέτερα βασίλεια ἐδεήθη προσπεσὼν ἡμῖν ῥυσθῆναι μυσαροῦ τινος καὶ Ἑλληνικοῦ δόγματος, καὶ ἀσεβῶν θυσιῶν, καὶ πλάνης δαιμόνων ἀδίκων, καὶ Χριστιανὸς γενέσθαι ἀξιούμενος τῇ δυνάμει τοῦ αἰωνίου καὶ ἐπουρανίου θεοῦ καὶ δημιουργοῦ τῶν ἁπάντων, καὶ κωλῦσαι τὸν βουλόμενον εἰς τὸ βέλτιον ἐλθεῖν, καὶ γνῶναι θεὸν ἀληθινὸν οὐκ ἐνεδέχετο. ὅθεν Χριστιανὸν αὐτὸν γενόμενον, καὶ ἀξιωθέντα τῶν ἐπουρανίων μυστηρίων εἰς τὴν ἰδίαν ἀπελύσαμεν χώραν. καὶ ἐγένετο λοιπὸν ἔχθρα μεταξὺ Ῥωμαίων, καὶ Περσῶν. καὶ προετρέψατο Καβάδης βασιλεὺς Περσῶν τῷ αὐτῷ χρόνῳ ῥῆγα τῶν Οὔννων ὀνόματι Ζιλγβί. περὶ οὗ ἀκούσας ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Ἰουστῖνος, καὶ ὡς πρώην αὐτὸς αὐτὸν ἦν προτρεψάμενος πρὸς βοήθειαν Ῥωμαίων, πέμψας αὐτῷ δῶρα πολλὰ καὶ σύνταξιν λαβὼν μεθ' ὅρκων παρ' αὐτοῦ. ἐλυπήθη σφόδρα.

Ὁ αὐτὸς Οὖννος προτραπεὶς παρὰ τῶν Περσῶν ἀπῆλθεν πρὸς Καβάδην βασιλέα Περσῶν κατὰ Ῥωμαίων, μετὰ χιλιάδων κ' ὀφείλων Ῥωμαίοις πολεμῆσαι. ὁ δὲ θειότατος Ἰουστῖνος ἐδήλωσεν διὰ πρεσβευτοῦ Καβάδῃ τῷ Περσῶν βασιλεῖ μετὰ φιλικῆς αὐτοῦ ἀποκρίσεως ὡς ἐπ' ἄλλῳ τινὶ γράψας τὸν τοῦ αὐτοῦ Τζιάγβιρος ῥηγὸς τῶν Οὔννων παραβασίαν καὶ ἐπιορκίαν. καὶ ὅτι παρὰ Ῥωμαίων ἐκομίσατο χρήματα κατὰ Περσῶν, ὀφείλων αὐτοὺς προδοῦναι καὶ τῷ καιρῷ τῆς συμβολῆς εἰς τὸ μέρος τῶν Ῥωμαίων συμμαχεῖν. καὶ ὅτι δεῖ ἡμᾶς ἀδελφοὺς ὄντας εἰς φιλίαν λαλεῖν, καὶ μὴ ἀπὸ τῶν κοινῶν τούτων παίζεσθαι. καὶ γνοὺς τοῦτο Καβάδης βασιλεὺς Περσῶν ἐπηρώτησεν τὸν Ζίλγβιν, εἰρηκὼς αὐτῷ, ὅτι δῶρα ἔλαβες παρὰ Ῥωμαίων προτραπεὶς κατὰ Περσῶν. καὶ εἶπεν ὁ Ζίλγβις, ὅτι, Ναί. καὶ ὀργισθεὶς ὁ Καβάδης ἐφόνευσεν αὐτόν, καὶ πολλοὺς τοῦ ὄχλου αὐτοῦ νυκτὸς ἀνεῖλε πέμψας κατ' αὐτῶν πλῆθος πολύ, ἀγνοούντων τῶν Οὔννων, ὅτι ἀπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν ἐπέμφθη κατ' αὐτῶν πλῆθος, ἀλλ' ὡς ἀπὸ ἄλλης χώρας τινῶν, φησίν, ἐπελθόντων τοῖς Οὔννοις καὶ τῷ ῥηγὶ αὐτῶν. οἱ δὲ λοιποὶ τῶν Οὔννων οἱ ὑπολειφθέντες ἔφυγον, καὶ ἔδοξε λοιπὸν ὁ Καβάδης λαλεῖν, φησίν, περὶ πάντων εἰρήνης, ἤτοι φιλίας δηλώσας διὰ Βρόου πρεσβυτέρου τῷ βασιλεῖ Ῥωμαίων Ἰουστίνῳ.

Ε. Ινδ. α. ΥΠ. ΜΑΞΙΜΙΝΟΥ ΜΟΝΟΥ. III.

ΤΚϚ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ς. Ινδ. β. ΥΠ. ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΟΠΗΛΙΩΝΟΣ. IV.
Ζ. Ινδ. γ. ΥΠ. ΦΙΛΟΞΕΝΟΥ, καὶ ΠΡΟΒΟΥ. I. Ol. CCCXXVI.
Η. Ινδ. δ. ΥΠ. ΟΛΥΒΡΙΟΥ ΜΟΝΟΥ. II.
Θ. Ινδ. ε. ΥΠ. ΜΑΒΟΡΤΙΟΥ ΡΩΜΑΙΟΥ ΜΟΝΟΥ. III.

Μετὰ τὸ διελθεῖν τὸ ὄγδοον ἔτος, καὶ μῆνας ζ', ἡμέρας ι' τῆς βασιλείας Ἰουστίνου τοῦ θειοτάτου, συνεβασίλευσεν αὐ-

σεν αὐτῷ ὁ εὐσεβέστατος Ἰουστινιανὸς, ὁ αὐτοῦ συγγενὴς, ὁ μεγαλόψυχος εἰς ὑπερβολὴν μετὰ τῆς γαμετῆς αὐτοῦ Θεοδώρας ἀναγορευθεὶς, καὶ ἐστέφθη ὑπὸ τοῦ θειοτάτου Ἰουστίνου τοῦ αὐτοῦ θείου, μηνὶ Ξανθικῷ, κατὰ Ῥωμαίους Ἀπριλλίῳ α΄, Ἰνδικτιῶνος ε΄, τοῦ ϛοφ΄ ἔτους Ἀντιοχείας τῆς Συρίας, ὑπατείας τοῦ προκειμένου Μαβορτίου Ῥωμαίου. ὅστις βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς μεγάλην ἐποίησεν κατάστασιν ἐν Κωνσταντινουπόλει, καὶ ἐν ἑκάστῃ πόλει, πέμψας θείας σάκρας, ὥστε τιμωρηθῆναι τοὺς ἀταξίας ἢ φόνους ποιοῦντας, καὶ μὴ ἵνα λιθοβολεῖν, ἢ φονεύειν, ἀλλὰ καὶ θεωρεῖν εὐτάκτως, καὶ φόβον ἔδειξε πολὺν, καὶ εἰρήνην εἰς πάσας τὰς ἐπαρχίας. Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ συνέβη ἀσθενήσαντα τὸν βασιλέα Ἰουστῖνον ἐκ τοῦ ἕλκους, οὗ εἶχεν ἐν τῷ ποδὶ αὐτοῦ, ἐξ ἧς ἔλαβε σαγίτας ἐν τῷ πολέμῳ, τελευτῆσαι, μηνὶ Λώῳ, κατὰ Ῥωμαίους Αὐγούστου πρώτῃ, ἡμέρᾳ κυριακῇ, ὥρᾳ γ΄ τῆς παρούσης ε΄ ἐπινεμήσεως. πληρώσας ἐτῶν οζ΄.

Καὶ λοιπὸν ἐβασίλευσε μονάρχης Ῥωμαίων ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ Αὔγουστος ἔτη λη΄, μῆνας ια΄.

ὁμοῦ ϛΟΕ.

Ψηφίζεται δὲ ὁ χρόνος τῆς αὐτοῦ βασιλείας, ἀφ᾽ οὗπερ ἀνηγορεύθη βασιλεὺς, τοῦτ᾽ ἔστιν ἀπὸ μηνὸς Ξανθικοῦ, κατὰ Ῥωμαίους Ἀπριλλίου α΄, Ἰνδ. ε΄.

ΤΚΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Α. Ἰνδ. ϛ΄. ΥΠ. ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Γ. ΜΟΝΟΥ. IV.

Ὁ βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς αὐτοῦ βασιλείας, μηνὶ Αὐδυναίῳ, κατὰ Ῥωμαίους Ἰανουαρίῳ α΄, ἕκτης ἐπινεμήσεως, τοσαῦτα ἔρριψεν χρήματα, καὶ παρέσχε πᾶσιν, ὡς οὐδεὶς βασιλεὺς ἐπὶ προσυπατεύων.

Τῷ αὐτῷ ἔτει Πέρσαι ἐπολέμησαν Τζάθιον τὸν Λαζῶν βασιλέα, ὡς προσφυγόντα Ῥωμαίοις. καὶ λοιπὸν ὁ αὐτὸς Τζάθιος ἔπεμψε, καὶ ἐδεήθη τοῦ βασιλέως Ἰουστινιανοῦ, καὶ τῆς Ῥωμαίων βασιλείας. καὶ ἔπεμψεν αὐτῷ πλῆθος στρατηλάτας τρεῖς, Βελισάριον, καὶ Κήρυκον, καὶ Εἰρηναῖον τὸν Πενταδίας. καὶ συνεκρούσαν πόλεμον. καὶ πολλοὶ ἔπεσον τοῦ Ῥωμαίων στρατοῦ. καὶ ἠγανάκτησε κατὰ τῶν στρατηλατῶν ὁ βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς, ὅτι φθονοῦντες ἀλλήλοις προεδίδουν ἀλλήλους, καὶ ἐγνώριζον κατ᾽ ἀλλήλων τῷ βασιλεῖ. καὶ ἐδιεδέξατο αὐτοὺς, Πέτρου τοῦ στρατηλάτου τοῦ ἀπὸ νοταρίων τοῦ βασιλέως καταλθέντος, καὶ ἀποκινήσαντος αὐτοὺς, καὶ λαβόντος τὰ ἐξπεδίτα παρ᾽ αὐτῶν, καὶ συμβαλὼν τοῖς Πέρσαις μετὰ τῶν Λαζῶν πολλοὺς κατέκοψεν Πέρσας.

Ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ ὁ βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς ἀνένωσε τὸ προάστειον Συκαῖς πρώην λεγόμενον, κείμενον κατέναντι τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ τὸ θέατρον αὐτῶν Συκῶν, καὶ τὰ τείχη, δεδωκὼς δίκαιον πόλεως, μετονομάσας αὐτὰς Ἰουστινιανούπολιν. ἔκτισε δὲ καὶ τὴν γέφυραν, δι᾽ ἧς δύναται τις τὴν πορείαν ποιῆσαι ἀπὸ τῆς ἀντιπέραν εἰς τὴν παντευδαίμονα.

Ὁ αὐτὸς βασιλεὺς ἀνεπλήρωσε καὶ τὸ δημόσιον λουτρὸν, ὃ ἦν πρώην ἀρξάμενος κτίζειν ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἀναστάσιος ὁ βασιλεὺς, τὸ ἐν τοῖς Λαγιαθαίου. Ἐποίησε δὲ ὁ αὐτὸς βασιλεὺς καὶ τὸ μεσίαυλον τῆς βασιλικῆς Ἴλλου κιστέρναν μεγάλην, βουλόμενος βαλεῖν τὸ Ἀδριάνειον ὕδωρ τοῦ ἀγωγοῦ εἰς αὐτὴν, ὅνπερ ἀγωγὸν ἀνενέωσεν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς κατασκευασθέντα πρώην ὑπὸ Ἀδριανοῦ τοῦ βασιλέως τοῖς Βυζαντίοις εἰς τὸ ὑδρεύεσθαι. πρὸ τοῦ ὑδρεύεσθαι τὸ Βυζάντιον.

Β. Ἰνδ. ζ΄. ΥΠ. ΔΕΚΙΟΥ ΜΟΝΟΥ. I. Ol. CCCXXVII.

Τούτῳ τῷ ἔτει ὁ Ἰουστινιανὸς κῶδιξ ἀνεπληρώθη, καὶ ἐκελεύσθη αὐθεντεῖσθαι ἀπὸ τῆς πρὸ ιγ΄ Καλανδῶν Ἀπριλλίων τῆς ἐνεστώσης ζ΄ ἐπινεμήσεως.

Τούτῳ τῷ ἔτει κατὰ θεοῦ φιλανθρωπίαν γέγονε τὸ μέγα θανατικόν.

Γ. Ἰνδ. η΄. ΥΠ. ΛΑΜΠΑΔΙΟΥ, καὶ ΟΡΕΣΤΟΥ. II.

Τούτῳ τῷ ἔτει Σαμαριτῶν στασιασάντων καὶ ποιησάντων ἑαυτοῖς βασιλέα καὶ Καίσαρα, ἐπέμφθη Εἰρηναῖος ὁ Πενταδίας στρατηλάτης, καὶ ἐθανάτωσε πολλούς. Καὶ ἦν τις ....

ΛΕΙΠΕΙ ΠΟΛΛΑ.

ΤΚΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Δ. Ἰνδ. θ΄. ΥΠ. ΛΑΜΠΑΔΙΟΥ, καὶ ΟΡΕΣΤΟΥ ΤΟ Β. III.

Ε. Ἰνδ. ι΄. ΥΠ. ΛΑΜΠΑΔΙΟΥ, καὶ ΟΡΕΣΤΟΥ ΤΟ Γ. IV.

Ϛ. Ἰνδ. ια΄. ΥΠ. ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Δ ΜΟΝΟΥ. I. Ol. CCCXXVIII.

Τούτῳ τῷ ἔτει, μηνὶ Δίῳ, κατὰ Ῥωμαίους Νοεμβρίῳ, τῆς ιβ΄ Ἰνδικτιῶνος, γέγονεν σεισμὸς μέγας ἀβλαβὴς ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἑσπέρας βαθείας, ὥστε πᾶσαν τὴν πόλιν συναχθῆναι εἰς τὸν φόρον Κωνσταντίνου, καὶ λιτανεύειν, καὶ λέγειν, Ἅγιος ὁ θεὸς, Ἅγιος ἰσχυρὸς, Ἅγιος ἀθάνατος, ὁ σταυρωθεὶς δι᾽ ἡμᾶς, ἐλέησον ἡμᾶς. καὶ ἔμειναν πᾶσαν τὴν νύκτα ἀγρυπνοῦντες καὶ εὐχόμενοι. Πρωΐας δὲ γενομένης ὁ πᾶς δῆμος τῶν λιτανευόντων ἐξεβόησεν, Νικᾷ ἡ τύχη τῶν Χριστιανῶν. ὁ σταυρωθεὶς σῶσον ἡμᾶς, καὶ τὴν πόλιν.

ΛΕΙΠΕΙ.

Ζ. Ἰνδ. ιβ΄. ΥΠ. ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ε, καὶ ΠΑΥΛΙΝΟΥ. II.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων ὁ Ἰουστινιανὸς κῶδιξ ἀνενεώθη, προστεθεισῶν αὐτῷ καὶ τῶν μετ᾽ αὐτὸν διατάξεων. καὶ ἐκελεύσθη τῆς προτέρας ἐκδόσεως σχολαζούσης αὐθεντεῖσθαι ἀπὸ τῆς πρὸ δ΄ Καλανδῶν Ἰανουαρίων, Ἰνδικτιῶνος ιγ΄.

Η. Ἰνδ. ιγ΄. ΥΠ. ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΥ ΜΟΝΟΥ. III.

ΤΚΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Θ. Ινδ. δ. ΥΠ. ΒΙΛΙΣΑΡΙΟΥ ΜΟΝΟΥ. IV.
Ι. Ινδ. ε. ΥΠ. ΒΙΛΙΣΑΡΙΟΥ ΤΟ . ΜΟΝΟΥ. I. Ol. CCCXXIX.
ΙΑ. Ινδ. α. ΥΠ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΟΝΟΥ. II.
ΙΒ. Ινδ. β. ΥΠ. ΑΠΙΩΝΟΣ ΥΙΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΙΟΥ ΜΟΝΟΥ. III.

ΤΛ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΓ. Ινδ. γ. ΥΠ. ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ ΝΕΟΥ ΜΟΝΟΥ. IV.
ΙΔ. Ινδ. δ. ΥΠ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΜΟΝΟΥ. I. Ol. CCCXXX.
ΙΕ. Ινδ. ε. μετὰ ὑπ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΜΟΝΟΥ. II.
ΙϚ. Ινδ. ϛ. μετὰ ὑπ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ Β. ΜΟΝΟΥ. III.

ΤΛΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΖ. Ινδ. ζ. μετὰ ὑπ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ Γ. ΜΟΝΟΥ. IV.
ΙΗ. Ινδ. η. μετὰ ὑπ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ Δ. ΜΟΝΟΥ. I. Ol. CCCXXXI.
ΙΘ. Ινδ. θ. μετὰ ὑπ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ Ε. ΜΟΝΟΥ. II.
Κ. Ινδ. ι. μετὰ ὑπ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ Ϛ. ΜΟΝΟΥ. III.

ΤΛΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΑ. Ινδ. ια. μετὰ ὑπ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ Ζ. ΜΟΝΟΥ. IV.
ΚΒ. Ινδ. ιβ. μετὰ ὑπ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ Η. ΜΟΝΟΥ. I. Ol. CCCXXXII.
ΚΓ. Ινδ. ιγ. μετὰ ὑπ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ Θ. ΜΟΝΟΥ. II.
ΚΔ. Ινδ. ιδ. μετὰ ὑπ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ Ι. ΜΟΝΟΥ. III.

ΤΛΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΕ. Ινδ. ιε. μετὰ ὑπ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ ΕΝΔΕΚΑΤΟΝ ΜΟΝΟΥ. IV.

Τούτῳ τῷ κε ἔτει τῆς Ἰουστινιανοῦ βασιλείας μετὰ τὴν ὑπατείαν Φιλοχρίστου Βασιλείου τὸ ια μόνου γέγονεν ἡ ε σύνοδος ἐν Κωνσταντινουπόλει κατὰ τῶν δυσσεβῶν, καὶ μυσαρῶν, καὶ ἀλλοτρίων τοῦ χριστιανισμοῦ Ἑλληνικῶν δογμάτων Ὠριγένους, καὶ Διδύμου, καὶ Εὐαγρίου τῶν θεομάχων, καὶ Θεοδώρου τοῦ δυσσεβοῦς, καὶ τῶν Ἰουδαϊκῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων, καὶ τῆς ἀκαθάρτου ἐπιστολῆς τῆς πρὸς Μάριν τὸν Πέρσην Ἴβα λεγομένης, καὶ τῶν μωρῶν συγγραμμάτων Θεοδωρήτου τῶν κατὰ τῶν ιβ κεφαλαίων Κυρίλλου τοῦ ἁγιωτάτου πατρὸς ἡμῶν καὶ διδασκάλου.

ΚϚ. Ινδ. α. μετὰ ὑπ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ ΙΒ. ΜΟΝΟΥ. I. Ol. CCCXXXIII.
ΚΖ. Ινδ. β. μετὰ ὑπ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ ΙΓ. ΜΟΝΟΥ. II.
ΚΗ. Ινδ. γ. μετὰ ὑπ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ ΙΔ. ΜΟΝΟΥ. III.

ΤΛΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΘ. Ινδ. δ. μετὰ ὑπ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ ΙΕ. ΜΟΝΟΥ. IV.
Λ. Ινδ. ε. μετὰ ὑπ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ ΙϚ. ΜΟΝΟΥ. I. Ol. CCCXXXIV.
ΛΑ. Ινδ. ϛ. μετὰ ὑπ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ ΙΖ. ΜΟΝΟΥ. II.
ΛΒ. Ινδ. ζ. μετὰ ὑπ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ ΙΗ. ΜΟΝΟΥ. III.

ΤΛΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΛΓ. Ινδ. η. μετὰ ὑπ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ ΙΘ. ΜΟΝΟΥ. IV.
ΛΔ. Ινδ. θ. μετὰ ὑπ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ Κ. ΜΟΝΟΥ. I. Ol. CCCXXXV.
ΛΕ. Ινδ. ι. μετὰ ὑπ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ ΚΑ. ΜΟΝΟΥ. II.

Τούτῳ τῷ λε ἔτει τῆς Ἰουστινιανοῦ βασιλείας, καὶ μετὰ ὑπατείαν Βασιλείου τὸ εἰκοστὸν πρῶτον, τῇ εἰκοστῇ Μαρτίου μηνός, Ἰνδικτιῶνος ι, καὶ τρίτῳ ἔτει τῆς ὀλυμπιάδος, ἐπληρώθη τὰ φλβ ἔτη τοῦ ἑορταστικοῦ κύκλου τοῦ ἁγίου καὶ ζωοποιοῦ σταυροῦ, ἀφ' οὗ τὸν ὑπὲρ ἡμῶν ἑκούσιον καὶ ζωοποιὸν κατεδέξατο θάνατον Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς θεὸς ἡμῶν, καὶ ἡμεῖς οἱ Χριστιανοὶ ἑορτάζειν ἠρξάμεθα τὴν ἁγίαν αὐτοῦ ἀνάστασιν. Καὶ ἄρχεται ἡ δευτέρα περίοδος ἑορταστικοῦ κύκλου τῶν φλβ ἐνιαυτῶν ἀπὸ κα καὶ αὐτῆς τοῦ Μαρτίου μηνὸς τῆς ἐνεστώσης ἐπινεμήσεως, καθ' ἣν ἡ ἰσημερία γνωρίζεται.

ΛϚ. Ινδ. ια. μετὰ ὑπ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ ΚΒ ΜΟΝΟΥ. III.

Τούτῳ τῷ λϛ ἔτει τῆς Ἰουστινιανοῦ βασιλείας, μηνὶ Ἀπελλαίῳ, κατὰ Ῥωμαίους Δεκεμβρίῳ κδ, ἡμέρᾳ α, τῆς ιβ Ἰνδικτιῶνος, ἡ τῶν Ἐγκαινίων τῆς ἁγίας τοῦ θεοῦ μεγάλης ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως τὸ δεύτερον ἀπετελέσθη ἑορτή.

ΤΛϚ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΛΖ. Ινδ. ιβ. μετὰ ὑπ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ ΚΓ. ΜΟΝΟΥ. IV.
ΛΗ. Ινδ. ιγ. μετὰ ὑπ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ ΚΔ. ΜΟΝΟΥ. I. Ol. CCCXXXVI.
ΛΘ. Ινδ. ιδ. μετὰ ὑπ. ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ ΝΕΟΥ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ. II.

Τούτῳ τῷ ἔτει, τῇ ιδ τοῦ Νοεμβρίου μηνός, Ἰνδικτιῶνος ιδ, ἐτελεύτησεν Ἰουστινιανός.

Καὶ ἐβασίλευσεν ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ ΝΕΟΣ Αὔγουστος ἔτη ια, μῆνας η. ὁμοῦ ,ϚΠΖ.

Ην δὲ ἡ ἰδέα Ἰουστινιανοῦ τοῦ βασιλέως κονδοειδής, εὔστηθος, λευκός, ὀλιγόθριξ, ἀναφαλάς, στρογγυλόοψ, εὔμορφος, ἀνθηροπρόσωπος, ὑπόγελων, μιξοπόλιος τὴν κάραν, τὸ γένειον ξηρόν, ὡς οἱ Ρωμαῖοι, εὔρινος, ὑπόλευκος.

Α. Ινδ. ιε. μετὰ ὑπ. ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ ΝΕΟΥ ΜΟΝΟΥ. III.

ΤΛΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Β. Ινδ. α. μετὰ ὑπ. ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ ΝΕΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Β. ΜΟΝΟΥ. IV.
Γ. Ινδ. β. μετὰ ὑπ. ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ ΝΕΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Γ. ΜΟΝΟΥ. I. Ol. CCCXXXVII.
Δ. Ινδ. γ. μετὰ ὑπ. ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ ΝΕΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Δ. ΜΟΝΟΥ. II.
Ε. Ινδ. δ. μετὰ ὑπ. ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ ΝΕΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ε. ΜΟΝΟΥ. III.

ΤΛΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ς. Ινδ. ε. μετὰ ὑπ. ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ ΝΕΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ς. ΜΟΝΟΥ. IV.
Ζ. Ινδ. ς. μετὰ ὑπ. ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ ΝΕΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ζ. ΜΟΝΟΥ. I. Ol. CCCXXXVIII.
Η. Ινδ. ζ. μετὰ ὑπ. ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ ΝΕΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Η. ΜΟΝΟΥ. II.

Τούτῳ τῷ η ἔτει τῆς αὐτοῦ βασιλείας, μηνὶ Σεπτεμβρίῳ ζ, τῆς η Ινδικτιῶνος ἠσθένησεν Ἰουστῖνος Αὔγουστος, καὶ ἐποίησεν Τιβέριον Καίσαρα μετονομάσας αὐτὸν Κωνσταντῖνον. Καὶ διετέλεσε σὺν αὐτῷ Καῖσαρ ὢν ἔτη δ.

Θ. Ινδ. η. μετὰ ὑπ. ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ ΝΕΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Θ. ΜΟΝΟΥ. III.

ΤΛΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ι. Ινδ. θ. μετὰ ὑπ. ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ ΝΕΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ι. ΜΟΝΟΥ. IV.
ΙΑ. Ινδ. ι. μετὰ ὑπ. ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ ΝΕΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ΙΑ. ΜΟΝΟΥ. I. Ol. CCCXXXIX.
ΙΒ. Ινδ. ια. μετὰ ὑπ. ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ ΝΕΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ΙΒ. ΜΟΝΟΥ. II.

Τούτῳ τῷ ιβ ἔτει τῆς Ἰουστίνου βασιλείας, μηνὶ Σεπτεμβρίῳ κς, τῆς ιβ Ινδικτιῶνος ἐστέφθη ὑπ' αὐτοῦ Τιβέριος νέος Κωνσταντῖνος, καὶ τῇ ε τοῦ μετ' αὐτὸν Ὀκτωβρίου μηνὸς τελευτᾷ Ἰουστῖνος Αὔγουστος.

Καὶ ἐμονάρχησεν ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ἄλλα ἔτη δ. ὁμοῦ ςϞΑ.

Α. Ινδ. ιβ. ΥΠ. ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Α. III.

ΤΜ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Β. Ινδ. ιγ. μετὰ ὑπ. ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΝΕΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ. IV.
Γ. Ινδ. ιδ. μετὰ ὑπ. ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΝΕΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΟ Β. ΜΟΝΟΥ. I Ol. CCCXL.
Δ. Ινδ. ιε. μετὰ ὑπ. ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΝΕΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΟ Γ. ΜΟΝΟΥ. II.

Τούτῳ τῷ δ ἔτει τῆς αὐτοῦ μοναρχίας ἠσθένησε Τιβέριος Καῖσαρ. καὶ τῇ ε τοῦ Αὐγούστου μηνὸς τῆς παρούσης ιε Ινδικτιῶνος ἐγένετο Καῖσαρ Μαυρίκιος Τιβέριος. καὶ τῇ δεκάτῃ τρίτῃ τοῦ Αὐγούστου μηνὸς ἐστέφθη βασιλεύς, δεθείσης αὐτῷ παρὰ Τιβερίου νέου Κωνσταντίνου τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Κωνσταντίνης εἰς γυναῖκα. καὶ τῇ ιδ τοῦ Αὐγούστου μηνὸς τελευτᾷ Τιβέριος νέος Κωνσταντῖνος ἐν προκένσῳ τοῦ Ἑβδόμου. καὶ ἐνεχθέντος τοῦ λειψάνου
* αὐτοῦ πλοίῳ ἐν Κωνσταντινουπόλει, τῇ ἑξῆς ἡμέρᾳ ἐκηδεύθη. καὶ ἀπετέθη τὸ σῶμα αὐτοῦ εἰς τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους.

Εἶτα ἐβασίλευσεν ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ ἔτη κ. ὁμοῦ ,ςΡΙΑ.

Α. Ινδ. α. ΕΝΙΑΥΤΟΣ ΑΝΥΠΑΤΟΣ. III.

Καὶ ἐκ κοινοῦ δόγματος ἐγράφη, μετὰ ὑπατείαν Τιβερίου Κωνσταντίνου τοῦ τῆς θείας λήξεως, ἔτους δ.

ΤΜΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Β. Ινδ. β. μετὰ ὑπ. ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΑΥΓ. ΜΟΝΟΥ. IV.
Γ. Ινδ. γ. μετὰ ὑπ. ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΑΥΓ. ΜΟΝΟΥ. I. Ol. CCCXLI.
Δ. Ινδ. δ. μετὰ ὑπ. ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Β. ΜΟΝΟΥ. II.
Ε. Ινδ. ε. μετὰ ὑπ. ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Γ. ΜΟΝΟΥ. III.

ΤΜΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ς. Ινδ. ς. μετὰ ὑπ. ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Δ. ΜΟΝΟΥ. IV.
Ζ. Ινδ. ζ. μετὰ ὑπ. ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ε. ΜΟΝΟΥ. I. Ol. CCCXLII.
Η. Ινδ. η. μετὰ ὑπ. ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ς. ΜΟΝΟΥ. II.

Τούτῳ τῷ ἐνιαυτῷ, τῇ πασχαλίᾳ ἑορτῇ Μαυρίκιος Τιβέριος ἔστεψε Θεοδόσιον τὸν ἴδιον υἱὸν εἰς βασιλέα, οὐ μήν τι ἐξάγη εἰς συμβόλαια, ἢ ἄλλο τι ἐπράχθη ἐπ' αὐτῷ τῶν εἰς γνώρισμα βασιλέως, ἀλλ' ἢ μόνον ἐστέφθη.

Θ. Ινδ. θ. μετὰ ὑπ. ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΤΟ Ζ. III.

Τούτῳ τῷ ἐνιαυτῷ Χοσρόης ὁ Περσῶν βασιλεὺς ἦλθε πρὸς Ῥωμαίους ἀνταρσίαν ὑπομείνας ἀπὸ Βαράμ τοῦ αὐτοῦ συμφυλέτου. καὶ διὰ συμμαχίας Ῥωμαϊκῆς ἀποκατέστη εἰς τὴν ἑαυτοῦ βασιλείαν.

ΤΜΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ι. Ινδ. ι. μετὰ ὑπ. ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΤΟ Η. IV.

Τούτῳ τῷ ἐνιαυτῷ Ἀναστάσιος πατριάρχης Ἀντιοχείας ἐπανῆλθεν ἐν Ἀντιοχείᾳ μετὰ τελευτὴν Γρηγορίου τοῦ Πατριάρχου γενομένου, τοῦ καὶ διαδεξαμένου πρὸ τούτου τὸν αὐτὸν Ἀναστάσιον.

ΙΑ. Ινδ. ια. μετὰ ὑπ. ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΤΟ Θ. I. Ol. CCCXLIII.
ΙΒ. Ινδ. ιβ. μετὰ ὑπ. ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΤΟ Ι. II.

Τῆς

Τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας Κυριακὸς πρεσβύτερος οἰκονόμος τῆς αὐτῆς Ἐκκλησίας ἡγεῖται ἔτη ιβ.

ΙΓ.	Ινδ. ιγ. μετὰ ΥΠ. ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΤΟ ΙΑ.	III.

ΤΜΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΔ.	Ινδ. ιδ. μετὰ ΥΠ. ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΤΟ ΙΒ.	IV.
ΙΕ.	Ινδ. ιε. μετὰ ΥΠ. ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΤΟ ΙΓ.	I. Ol. CCCXLIV.
Ιϛ.	Ινδ. α. μετὰ ΥΠ. ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΤΟ ΙΔ.	II.
ΙΖ.	Ινδ. β. μετὰ ΥΠ. ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΤΟ ΙΕ.	III.

ΤΜΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΗ.	Ινδ. γ. μετὰ ΥΠ. ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΤΟ Ιϛ.	IV.
ΙΘ.	Ινδ. δ. μετὰ ΥΠ. ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΤΟ ΙΖ.	I. Ol. CCCXLV.
Κ	Ινδ. ε. μετὰ ΥΠ. ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΤΟ ΙΗ.	II.

Τούτῳ τῷ ἐνιαυτῷ, μηνὶ Φεβρουαρίῳ, γέγονεν ὁ γάμος Θεοδοσίου τοῦ υἱοῦ Μαυρικίου ἐπὶ ἡμέρας ἑπτά, ἀπὸ θ καὶ αὐτῆς, ἕως ιε τοῦ αὐτοῦ Φεβρουαρίου μηνός. καὶ τῇ ϛ τοῦ Ἰουλίου μηνός, τῆς αὐτῆς ε Ἰνδικτιῶνος, ἠδίκτου προτεθέντος ἐγράφη τῷ λοιπῷ μέρει τοῦ χρόνου τούτου, μέχρι δηλονότι Ἰανουαρίου τῆς ϛ Ἰνδικτιῶνος οὕτως, καὶ ὑπατείας τοῦ αὐτοῦ εὐσεβεστάτου ἡμῶν δεσπότου τὸ δεύτερον. καὶ τῷ Νοεμβρίῳ μηνὶ τῆς αὐτῆς καὶ Ἰνδικτιῶνος ἐπανάστασις γέγονε Μαυρικίῳ παρὰ Φωκᾶ στρατιώτου μετὰ τοῦ στρατοῦ. καὶ Μαυρίκιος μὲν Τιβέριος σὺν τῇ γυναικὶ Κωνσταντίνῃ, καὶ παισὶν θ, τοῦτ' ἔστι ϛ μὲν ἄρρεσι, Θεοδοσίῳ, Τιβερίῳ, Πέτρῳ, Παύλῳ, Ἰουστίνῳ, καὶ Ἰουστινιανῷ, καὶ τρισὶ θηλείαις, Ἀναστασίᾳ, Θεοκτίστῃ, Κλεοπάτρᾳ, φεύγουσι τῇ κβ τοῦ Δίου μηνός, κατὰ Ῥωμαίους Νοεμβρίου, τῇ νυκτὶ τῇ ἐπὶ κγ. ....

ΤΕΛΟΣ.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ.

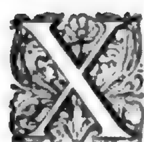

Χρονογραφία σύντομος ἀπὸ Ἀδάμ, μέχρι χρόνων Μιχαὴλ, καὶ Θεοφίλου υἱοῦ αὐτοῦ, ἔχουσα οὕτως,
Ἀδὰμ γενόμενος ἐτῶν σλ γεννᾷ τὸν Σήθ. καὶ ἐπέζησεν ὁ αὐτὸς Ἀδὰμ ἔτη ψ.
Σὴθ γενόμενος ἐτῶν σε ἐγέννησε τὸν Ἐνώς.
Ἐνὼς γενόμενος ἐτῶν ρϞ ἐγέννησε τὸν Καϊνᾶν.
Καϊνᾶν γενόμενος ἐτῶν ρο ἐγέννησε τὸν Μαλελεήλ.
Μαλελεὴλ γενόμενος ἐτῶν ρξε γεννᾷ τὸν Ἰάρεδ.
Ἐνὼχ γενόμενος ἐτῶν ρυ γεννᾷ τὸν Μαθουσάλα.
Μαθουσάλα γενόμενος ἐτῶν ρπζ γεννᾷ τὸν Λάμεχ.
Λάμεχ γενόμενος ἐτῶν ρπη γεννᾷ τὸν Νῶε.
Νῶε γενόμενος ἐτῶν φ γεννᾷ τὸν Σὴμ, τὸν Χὰμ, τὸν Ἰάφεθ. καὶ ἐπέζησε μέχρι τοῦ κατακλυσμοῦ ἔτη ρ
Ἔτει χ Νῶε ὁ κατακλυσμὸς ἐγένετο. ὁμοῦ τὰ πάντα ἀπὸ Ἀδὰμ, ἕως τοῦ κατακλυσμοῦ κατὰ τοὺς ο ἔτη ͵βσμβ. ὡς καὶ ἡ ἀλήθεια ἐπιμαρτυρεῖ, καὶ αἱ ἀνέκαθεν πίστεις τῆς ἐκκλησίας ἐπικρατήσασαι παραδόσεις.
Μετὰ τὸν κατακλυσμὸν Σὴμ υἱὸς Νῶε γενόμενος ἐτῶν ρ γεννᾷ τὸν Ἀρφαξάδ.
Ἀρφαξὰδ δὲ γενόμενος ἐτῶν ρλε γεννᾷ τὸν Καϊνᾶν.
Καϊνᾶν γενόμενος ἐτῶν ρλγ γεννᾷ τὸν Σάλα.
Σάλα γενόμενος ἐτῶν ρλγ γεννᾷ τὸν Ἔβερ.
Ἔβερ γενόμενος ἐτῶν ρλγ γεννᾷ τὸν Φάλεκ.
Φάλεκ γενόμενος ἐτῶν ρλγ γεννᾷ τὸν Ῥαγαῦ. Ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις Φάλεκ διεμερίσθησαν. Διὸ καὶ σημαίνει τὸ Φάλεκ ὄνομα τῇ Ἑβραίων φωνῇ μερισμός. καὶ οὕτως περὶ τοῦ πατρὸς πλανᾶται. Ἐπὶ τούτου ἡ πυργοποιΐα συνέστη. καὶ ἀπὸ μιᾶς τῆς πάλαι διαλέκτου πολυφωνία γέγονεν. καὶ ἡ καθ' ἕκαστον ἔθνος τῶν γλωσσῶν διαφωνία, φησὶν ἡ θεία γραφή.
Μετὰ δὲ Φάλεκ Ῥαγαῦ γενόμενος ἐτῶν ρλε γεννᾷ τὸν Σεροὺχ.
Σεροὺχ γενόμενος ἐτῶν ρλη γεννᾷ τὸν Ναχώρ.
Ναχὼρ γενόμενος ἐτῶν οθ γεννᾷ τὸν Θάραν.
Θάρας γενόμενος ἐτῶν ο γεννᾷ τὸν Ἀβραάμ.
Ἀπὸ Ἀδὰμ, ἕως Ἀβραὰμ, κατὰ τοὺς ο, ἔτη ͵Γτπδ. Ἀπὸ δὲ τοῦ κατακλυσμοῦ, ἕως Ἀβραὰμ, ἔτη ͵α.....
Ἀβραὰμ ἑβδομηκοστὸν πέμπτον ἔτος ἄγων θείου χαρίσματος ἀξιοῦται, καὶ τῆς πρὸς αὐτὸν γενομένης ἐπαγγελίας,
„ἀφ' ἧς, ἐπὶ τὴν διὰ Μωϋσέως ἐξ Αἰγύπτου πορείαν, γίνονται ἔτη υλ, ὡς καὶ ὁ Ἀπόστολος μαρτυρεῖ λέγων,
„διαθήκην προκεκυρωμένην ὑπὸ τοῦ θεοῦ εἰς Χριστὸν ὁ μετὰ ἔτη τετρακόσια καὶ τριάκοντα γεγονὼς νόμος
„οὐκ ἀκυροῖ εἰς τὸ καταργῆσαι τὴν ἐπαγγελίαν. καὶ αὐτὸς ἐν Ἐξόδῳ ...... Μωϋσῆς, ἐν οἷς φησίν. ἡ δὲ
„κατοίκησις τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ, ἣν κατῴκησαν ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ ἐν γῇ Χαναὰν, αὐτοὶ, καὶ οἱ πατέρες αὐτῶν,
„ἔτη υλ. καὶ κατὰ μέρος δὲ οὕτως ἔχει.
Ἀβραὰμ γενόμενος ἐτῶν ρ γεννᾷ τὸν Ἰσαάκ.
Ἰσαὰκ γενόμενος ἐτῶν ξ γεννᾷ τὸν Ἰακώβ.
Ἰακὼβ γενόμενος ἐτῶν πζ γεννᾷ τὸν Λευί.
Λευὶ γενόμενος ἐτῶν ξ γεννᾷ τὸν Ἀμράμ.
Ἀμρὰμ γενόμενος ἐτῶν οι γεννᾷ τὸν Μωϋσέα.
Μωϋσῆς γενόμενος ἐτῶν π ἐξάγει τὸν λαὸν ἐξ Αἰγύπτου.
Συνάγεται οὖν τὰ πάντα ἀπὸ μὲν πρώτου ἔτους Ἀβραὰμ, ἐπὶ τὴν ἐξ Αἰγύπτου πορείαν, ἔτη φβ. ἀπὸ δὲ τοῦ κατακλυσμοῦ, ἔτη ͵αφλ. ἀπὸ δὲ Ἀδὰμ κατὰ τοὺς ο, ἔτη ͵αχπδ. κατὰ δὲ ἄλλους......
Μετὰ δὲ ταῦτα καθηγεῖται τοῦ λαοῦ Μωϋσῆς ἐπὶ τῆς ἐρήμου ἔτη μ.
Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ ἔτη κζ.
Πρεσβύτεροι ἔτη κγ.
Ἀλλόφυλοι ἔτη η.

Γοθονιὴλ ἐκ φυλῆς Ἰούδα ἔτη μ.
Ἀλλόφυλοι ἔτη ιη. μῆνας ς.
Ἀὼδ ἐκ φυλῆς Ἐφραῒμ ἔτη π.
Ἀλλόφυλοι ἔτη......
Δεβώρα, καὶ Βαρὰκ ἔτη μ.
Μαδιηναῖοι ἔτη ζ.
Γεδεὼν ἔτη μ.
Ἀβιμέλεχ ἔτη γ.
Θωλᾶς ἔτη κγ.
Ἰαὴρ ἔτη κβ.
Ἀμμανῖται ἔτη ιη.
Ἰεφθάε ἔτη ς.
Ἐσβὼν ἔτη ζ.
Ἐγλὼν ἔτη γ.
Λαμβδὼν ἔτη η.
Ἀλλόφυλοι ἔτη κ.
Σαμψὼν ἔτη κ.
Σαμουὴλ ἔτη ς.
Σαοὺλ ἔτη μ.
Δαυὶδ ἐβασίλευσεν ἔτη μ.
ὁμοῦ τὰ πάντα ἀπὸ Ἐξόδου υἱῶν Ἰσραὴλ, ἕως Δαυὶδ τοῦ βασιλέως, ἔτη χλ.
Σολομὼν ἔτη μ.
Ῥοβοὰμ ἔτη ιζ.
Ἀβιὰ ἔτη γ.
Ἀσὰ ἔτη μ.
Ἰωσαφὰτ ἔτη κε. Ἐπὶ τούτου προεφήτευον Μιχαίας, Ἠλίας, καὶ Ἐλισσαῖος.
Ἰωρὰμ ἔτη......
Ὀχοζίας ἔτος α.
Γοθολία μήτηρ Ὀχοζίου ἔτη ζ.
Ἰωὰς ἔτη ις.
Ἀμεσίας ἔτη κθ.
Ἀζαρία, ὁ καὶ Ὀζίας ἔτη νβ. Ἐπὶ τούτου ἐπροφήτευον Ὠσηὲ, Ἀμὼς, Ἰωνᾶς, Ἰωήλ.
Ἰωαθὰμ ἔτη ιζ.
Ἀχὰζ ἔτη ιε.
Ἐζεκίας ἔτη κθ.
Μανασσῆς ἔτη νε. Ἐπὶ τούτου τὸ Βυζάντιον ἐκτίσθη, ἔτει ιβ.
Ἀμὼς ἔτη ιβ.
Ἰωσίας ἔτη λα, καὶ ἀναρχίας ἔτη λ κατὰ τοὺς ο. κατὰ δὲ τὸ Ἑβραϊκὸν ἔτη η. Ἐπὶ τούτων προεφήτευσαν Ἱερεμίας, Σοφονίας, καὶ Βαρούχ.
Ἰωαχὰζ μῆνας γ.
Ἐλιακεὶμ ἔτη ιβ.
Ἰεχονίας μῆνας γ.
Σεδεκίας ἔτη ια. Τοῦτον ἐκτυφλώσας Ναβουχοδονόσορ ὁ βασιλεὺς αἰχμάλωτον ἦρεν. καὶ ὁ ναὸς πυρπολεῖται μετὰ μῆνας ε ὑπὸ Ναβουζαρδὰν, διαρκέσας, ἀφ' οὗ ἐκτίσθη, ἔτη υλβ.
ὁμοῦ τὰ πάντα ἀπὸ ἀρχῆς βασιλείας Σολομῶντος, ἕως αἰχμαλωσίας, ἔτη υμη. μετὰ δὲ τὴν αἰχμαλωσίαν τῶν Ἰουδαίων, τὴν εἰς Βαβυλῶνα, καὶ ἐρημίαν τόπου, ἔτη ο. ἃ συμπληροῦνται κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος Δαρείου τοῦ Περσῶν βασιλέως, ὅς τόν τε λαὸν ἀνῆκε τῆς αἰχμαλωσίας, καὶ τὸν ἐν Ἱεροσολύμοις ναὸν ἀνήγειρεν.

ΠΕΡΣΩΝ ΒΑΣΙΛΕΙΣ.

Πρῶτος Περσῶν βασιλεὺς Κῦρος ἔτη λ.
Καμβύσης ἔτη β.
Δαρεῖος ὁ υἱὸς Ὑστάσπου ἔτη λς. Τούτου ἔτει β, ὡς ἤδη εἴρηται, ὁ ἐν Ἱεροσολύμοις ἀνενεώθη ναός. Γίνονται οὖν τὰ λοιπὰ Δαρείου τοῦ Περσῶν βασιλέως ἔτη λδ.
Ξέρξης Δαρείου ἔτη κη.
Ἀρταβάνης ἔτος α, μῆνας ζ.
Ἀρταξέρξης ὁ Μακρόχειρ ἔτη μα. Τὰ κατὰ τὴν Ἐσθὴρ, καὶ τὸν Μαρδοχαῖον ἐπὶ τούτου φασίν.
Ξέρξης ἄλλος μῆνας β.
Σογδιάνης μῆνας ζ.

Δαρεῖος

Δαρεῖος ἄλλος ἔτη ιθ.

Αρταξέρξης Μνήμων ἔτη μα.

Αρταξέρξης, ὁ καὶ Αχος, ἔτη κζ.

Αρσης Ωχου ἔτη δ.

Δαρεῖος Αρσάμου ἔτη ς. Τοῦτον ἀνελὼν Αλέξανδρος ὁ Μακεδόνων βασιλεὺς, καὶ καθελὼν τὴν τῶν Περσῶν ἀρχὴν ἐβασίλευσεν ἔτη ς, πρὸ τοῦ καθελεῖν Δαρεῖον, βασιλεύσας, φασὶν, ἔτη ιβ. καὶ ἐτελεύτησεν ἐν Βαβυλῶνι, ὥς φασιν, ἐτῶν λβ. ὡς δὲ ἄλλοι εἶπον, λς. ἐβασίλευσεν οὖν ἔτη ιη. ὑπέταξεν οὖν βαρβάρων ἔθνη κβ, καὶ φῦλα τῶν Ελλήνων ιγ. καὶ ἐτελεύτησε βασιλεύων ἐν Περσίδι. Ομοῦ τὰ πάντα ἀπὸ Αδαμ, ἕως τελευτῆς Αλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνων, ἔτη ,Ερξζ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ, ΚΑΙ ΑΙΓΥΠΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΣ.

Μετὰ δὲ τὴν Αλεξάνδρου τελευτὴν, Αιγύπτου καὶ Αλεξανδρείας ἐβασίλευσε πρῶτος

Πτολεμαῖος ὁ Λάγου ἔτη μ.

Πτολεμαῖος ὁ Φιλάδελφος ἔτη λη. Επὶ τούτου αἱ παρ' Εβραίοις ἱεραὶ βίβλοι εἰς τὴν Ελλάδα φωνὴν μετεβλήθησαν, καὶ ἐν ταῖς κατ' Αλεξάνδρειαν ἀπετέθησαν βιβλιοθήκαις ἐπὶ Ελεάζαρ ἀρχιερέως.

Πτολεμαῖος ὁ Ευεργέτης ἔτη κε.

Πτολεμαῖος ὁ Φιλοπάτωρ ἔτη ιζ.

Πτολεμαῖος ὁ Επιφανὴς [Αντίοχος] ἔτη κς. Τὰ κατὰ τοὺς Μακκαβαίους ἐπὶ τούτου γεγένηται.

Πτολεμαῖος ὁ Φιλομήτωρ ἔτη λε.

Πτολεμαῖος ὁ νεώτερος ἔτη κθ.

Πτολεμαῖος ὁ Φύσκων ἔτη ιζ, μῆνας ς.

Πτολεμαῖος Αλέξανδρος ἔτη ι.

Πτολεμαῖος ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ἔτη η.

Πτολεμαῖος, ὁ καὶ Διονύσιος, ἔτη λ.

Κλεοπάτρα Πτολεμαίου ἔτη κβ. Τῷ τρίτῳ ἔτει ταύτης ἐμονάρχησε Ρωμαίων Γάϊος Ιούλιος Καῖσαρ. ἀφ' οὗ Καίσαρες οἱ ἔκτοτε βασιλεῖς προσηγορεύθησαν. οὗτος ἐβασίλευσεν ἔτη δ, μῆνας ζ.

ΡΩΜΑΙΩΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΕΣ.

Μετὰ Ιούλιον, Ρωμαίων ἐβασίλευσεν Καῖσαρ Σεβαστὸς Οκταύιος Αὔγουστος ἔτη νς, καὶ μῆνας ς. Εντεῦθεν οἱ Αντιοχεῖς τοὺς χρόνους αὐτῶν ἀριθμοῦσιν. Οὗτος τῷ ι ἔτει τῆς ἑαυτοῦ βασιλείας Κλεοπάτραν ἑλὼν καθεῖλε τὴν Πτολεμαίων ἀρχὴν, οἳ ἐβασίλευσαν Αιγύπτου ἔτη σϞς. Γίνονται οὖν ὁμοῦ τὰ πάντα ἀπὸ Αδαμ, ἕως ἀρχῆς βασιλείας Αυγούστου, κατὰ τοὺς ἀκριβεῖς χρονογράφους, ἔτη ,Ευνζ. Αυγουστος οὖν, ὡς εἴρηται, ἐβασίλευσεν ἔτη νς, μῆνας ς. τῷ δὲ μβ. τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐγεννήθη [τῷ] κατὰ σάρκα ἐκ τῆς ἁγίας παρθένου καὶ θεοτόκου Μαρίας ὁ Κύριος ἡμῶν ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ, ὁ πρὸ αἰώνων θεὸς, ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ιουδαίας πρὸ ὀκτὼ Καλανδῶν Ιανουαρίων, ὅ ἐστι Χοιὰκ [illegible], τουτ' ἐστι Δεκεμβρίῳ κε. Κυρηνίου δὲ ὑπὸ τῆς συγκλήτου βουλῆς ἀποσταλεὶς εἰς τὴν Ιουδαίαν ἀπογραφὰς ἐποιήσατο τῶν οὐσιῶν, καὶ τῶν οἰκητόρων. Γίνονται ὁμοῦ τὰ πάντα ἀπὸ Αδαμ, ἕως τῆς ἐνσάρκου ἐπιδημίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ σωτῆρος Ιησοῦ Χριστοῦ κατὰ πᾶσαν ἀκρίβειαν ἔτη ,Εφ.

Μετὰ Αυγουστον, Ρωμαίων τρίτος ἐβασίλευσεν Τιβέριος ἔτη κγ. τῷ δὲ ιε ἔτει τῆς αὐτοῦ βασιλείας, τῆς σωτηρίου καὶ εὐαγγελικῆς διδασκαλίας ἄρχεται ὁ Κύριος ἡμῶν Ιησοῦς Χριστός. τῷ δὲ ιη ἔτει ἔπαθεν ἐν Ιερουσαλὴμ ὑπὲρ ἡμῶν τὸ σωτήριον πάθος πρὸ ὀκτὼ Καλανδῶν Απριλλίων, Φαμενὼθ κθ, ὅ ἐστι Μαρτίῳ κε. Γίνονται οὖν ὁμοῦ ἀπὸ Αδαμ, ἕως τοῦ σωτηρίου πάθους, καὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, καὶ θεοῦ, καὶ σωτῆρος ἡμῶν Ιησοῦ Χριστοῦ, ἔτη ,Εφλγ. Μετὰ δὲ Τιβέριον,

Γάϊος ἔτη γ, μῆνας ι. καὶ ἐσφάγη ἐν τῷ παλατίῳ.

Κλαύδιος ἔτη ιγ, μῆνα α. ἐσφάγη ἐν Ρώμῃ.

Νέρων ἔτη ιγ, μῆνας η. Φυγὼν ζῶντα ἑαυτὸν ἔχωσεν. Νέρωνος τούτου πρώτου διωγμὸν κινήσαντος κατὰ τῶν ἁγίων, Πέτρος, καὶ Παῦλος ἐν Ρώμῃ ἐμαρτύρησαν, καὶ Ιάκωβος ὁ ἀδελφὸς τοῦ Κυρίου, ὃν ἐκάλουν πάντες δίκαιον, ὑπὸ Ιουδαίων ἐν Ιεροσολύμοις ἐλιθάσθη.

Γάλβας......

Οθων μῆνας γ. ἑαυτὸν ἀνεῖλεν.

Ουιτέλλιος μῆνας η.

Ουεσπασιανὸς ἔτη ϑ, μῆνας ια, ἡμέρας κβ. Απέθανεν ἐν κήποις Σαλλουστιανοῖς ἐν δὲ τῷ β ἔτει τῆς αὐτοῦ βασιλείας γέγονεν ἡ ἅλωσις τῆς Ιερουσαλὴμ ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ μετὰ ἔτη λε τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀναλήψεως.

Τίτος ἔτη β, καὶ μῆνας β. ἐσφάγη ἐν τῷ παλατίῳ.

Δομετιανὸς ἔτη ιε, μῆνας ε. τούτου διωγμὸν κινήσαντος, Ιωάννης ὁ Απόστολος Πάτμον οἰκεῖν τὴν νῆσον διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν ἐδόθη. Μετὰ δὲ τὴν Δομετιανοῦ τελευτὴν ἐπάνεισιν ἀπὸ τῆς νήσου, καὶ παρέμεινεν ἐν Εφέσῳ μέχρι τῆς Τραϊανοῦ βασιλείας.

Νερουᾶς ἔτος ἕν, μῆνας δ.

Τραϊανὸς ἔτη ϑ, μῆνας ς. ἐπὶ τούτου Ιγνάτιος ὁ θεοφόρος ἐν Ρώμῃ ἐμαρτύρησε θηρίοις βορὰ παραδοθείς.

Αδριανὸς

Ἀδριανὸς ἔτη κα. Ἀπεγένετο ἐν Βαΐαις ὑδρωπιάσας. Καθελὼν Ἱεροσόλυμα Αἰλίαν τὴν πόλιν ὠνόμασεν.

Τίτος Ἀντωνῖνος, ὁ ἐπικληθεὶς Εὐσεβὴς, σὺν τοῖς παισὶν, Αὐρηλίῳ Οὐήρῳ, καὶ Λουκίῳ, ἔτη κβ, μῆνας γ.

Μάρκος Αὐρήλιος υἱὸς αὐτοῦ θ. Ἐπὶ τούτου Ἰουστῖνος ὁ φιλόσοφος ἐμαρτύρησεν.

Ἀντωνῖνος Βῆρος ἔτη ιβ.

Κόμοδος ἔτη ιγ.

Αἴλιος Περτίναξ μῆνας ϛ. ἐσφάγη ἐν τῷ παλατίῳ.

Σευῆρος ἔτη ιη. Ἐπὶ τῆς τούτου βασιλείας Λεωνίδης ὁ πατὴρ Ὠριγένους τοῦ κακόφρονος ἐμαρτύρησεν. καὶ Ἱππόλυτος ὁ Ῥωμαῖος συγγραφεὺς ἤκμαζεν, καὶ Γρηγόριος ὁ θαυματουργὸς, καὶ Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεύς.

Ἀντωνῖνος υἱὸς Σευήρου ἔτη ζ ἐσφάγη μεταξὺ Βαΐων καὶ Ἐδέσσης.

Μακρῖνος ἔτος α. ἐσφάγη.

Ἀντωνῖνος ὁ Γάβαλος ἔτη δ ἐσφάγη ἐν Ῥώμῃ.

Ἀλέξανδρος ὁ Μαμμαίας ἔτη ιγ. ἐσφάγη ἐν Μογοντιακῷ.

Μαξιμῖνος ἔτη γ. ἐσφάγη ἐν Ἀκυλίᾳ.

Γορδιανὸς ἔτη ϛ ἤγξεν ἑαυτὸν ἐν Ἀφρικῇ.

Φίλιππος ἔτη ζ. ἐσφάγη ἐν κήποις Τιβεριανοῖς.

Δέκιος ἔτος ἓν, μῆνας ια ἐσφάγη ἐν τῷ φόρῳ. Ἐπὶ τούτου ὁ ἅγιος Βαβυλᾶς ἐν Ἀντιοχείᾳ ἐμαρτύρησεν. καὶ ἄλλοι δὲ κατὰ πᾶσαν χώραν. καὶ οἱ ἑπτὰ παῖδες ἐν Ἐφέσῳ.

Γάλλος, καὶ Βουλουσιανὸς ἔτος α, μῆνας δ.

Βαλεριανὸς, καὶ Γαλιανὸς, ἔτη ιε. ὁ μὲν οὖν Βαλεριανὸς ἐσφάγη ἐν Περσίδι, ὁ δὲ Γαλιανὸς ἐν Μεδιολάνῳ.

Κλαύδιος ἔτος α, μῆνας ϛ. ἐν Καινοφρουρίῳ ἐσφάγη.

Τάκιτος μῆνας ἕξ. ἐσφάγη ἐν Πόντῳ, ἐφ' οὗ ὁ ἅγιος Χαρίτων ὡμολόγησεν.

Πρόβος ἔτη ϛ, μῆνας δ. ἐσφάγη ἐν Σιρμίῳ.

Κᾶρος ἅμα τοῖς παισὶ, Καρίνῳ, καὶ Νουμεριανῷ, ἔτη β. καὶ ὁ μὲν Κᾶρος ἐν Μεσοποταμίᾳ τελευτᾷ. ὁ δὲ Καρῖνος ἐσφάγη ἐν πόλει Νουμερίᾳ τῆς Θρᾴκης.

Διοκλητιανὸς, καὶ Μαξιμιανὸς ἔτη κ. ἐπὶ τούτου ὁ ἅγιος Πέτρος Ἀλεξανδρείας ἐμαρτυρήθη, καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἐπὶ πᾶσαν ἐπαρχίαν.

Κωνσταντῖνος ὁ μέγας ἔτη λα. τῷ κ ἔτει τῆς αὐτοῦ βασιλείας γέγονεν ἡ πρώτη ἁγία σύνοδος τῶν τιη ἁγίων πατέρων τῶν ἐν Νικαίᾳ τῆς Βιθυνίας, ἔτει τιη ἀπὸ τῆς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐνανθρωπήσεως. ἀπὸ δὲ τοῦ τιμίου πάθους, καὶ τῆς ἐνδόξου ἀναστάσεως αὐτοῦ, ἔτει σπ. Γίνονται οὖν πάντα ἀπὸ Ἀδὰμ, ἕως Κωνσταντίνου μεγάλου ͵εωλε. Τελευτᾷ δὲ Κωνσταντῖνος ἐτῶν ξε, ὥς φασι, βασιλεύσας ἔτη λα, καταλιπὼν υἱοὺς τρεῖς, Κώνσταν, καὶ Κωνσταντῖνον, καὶ Κωνστάντιον. καὶ ἐν μὲν τῇ πρεσβυτέρᾳ Ῥώμῃ Κώνσταν βασιλέα, ἐν δὲ τῇ νέᾳ Ῥώμῃ Κωνσταντῖνον. Οὗτος ἐποίησεν ὑπατείας δύο. Οὗτοι μετὰ Κωνσταντῖνον ἐβασίλευσαν ἔτη κδ.

Ἰουλιανὸς ἔτη β, μῆνας ..... ἐσφάγη ἐν Περσίδι.

Ἰοβιανὸς μῆνας θ.

Οὐαλεντινιανὸς ὁ μέγας, καὶ Οὐάλης ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ἔτη ι, μῆνας θ. ἐπὶ Οὐάλεντος ἐμαρτύρησεν ὁ ἅγιος Δωρόθεος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ θηρίοις βορὰ παραδοθεὶς ἐν κυνηγίῳ ὑπὸ Ἀρειανῶν.

Γρατιανὸς, καὶ Οὐαλεντινιανὸς ὁ νέος υἱοὶ Οὐαλεντινιανοῦ, καὶ σὺν αὐτοῖς Θεοδόσιος ὁ μέγας, ἔτη ιϛ, καὶ μ. γ. Ἔτει δευτέρῳ τῆς τούτου βασιλείας ἡ δευτέρα σύνοδος τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ρν ἁγίων πατέρων γέγονεν.

Ἀρκάδιος, καὶ Ὀνώριος υἱοὶ αὐτοῦ ἔτη ιγ, καὶ μῆνας γ.

Θεοδόσιος ὁ νέος ἔτη μβ, μῆνας ϛ. ἐφ' οὗ ἡ ἐν Ἐφέσῳ τρίτη σύνοδος τῶν σ ἁγίων πατέρων γέγονεν, καὶ ἡ δευτέρα ἡ λῃστρικὴ, ἧς ἐξῆρχεν ὁ δυσσεβὴς Διόσκορος.

Μαρκιανὸς, καὶ Οὐαλεντινιανὸς ἔτη ϛ. ἐφ' οὗ ἡ ἐν Χαλκηδόνι ἁγία σύνοδος τῶν χλ πατέρων ἁγίων ἐγένετο.

Λέων ὁ μέγας ἔτη ιϛ.

Λέων ὁ μικρὸς συμβασιλεύσας τῷ πατρὶ ἔτος ἓν τελευτᾷ.

Ζήνων ἔτη ιζ, μετὰ τοῦ τυράννου Βασιλίσκου δύο.

Ἀναστάσιος ἔτη κϛ. μ. δ.

Ἰουστινιανὸς ὁ μέγας ἔτη λη, ἡμέρας ζ. ἐφ' οὗ ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει γέγονεν ἁγία σύνοδος.

Ἰουστῖνος ὁ ἀνεψιὸς Ἰουστινιανοῦ ἔτη ιβ, μῆνας ια, ἡμέρας κ. τῷ ἑβδόμῳ ἔτει τῆς τούτου βασιλείας ἐπληρώθη κύκλος εἷς τοῦ ἁγίου Πάσχα ἐτῶν φλβ, ἐξότε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐσταυρώθη. Ἰνδ. ϛ. ἔτους ἀπὸ κτίσεως κόσμου ͵ϛξε.

Τιβέριος ἔτη δ.

Μαυρίκιος ἔτη κ, μῆνας δ. ἐσφάγη.

Φωκᾶς ἔτη η. ἐσφάγη.

Ἡράκλειος ἔτη λα μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. τῷ τρίτῳ ἔτει τῆς αὐτοῦ βασιλείας ὁ Πέρσης Χοσρόης πλεῖστα τῆς Ῥωμαίων περιέλαβε βασιλείας, ἐπόρθησέν τε τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ τοὺς σεβασμίους τόπους ἐνέπρησεν, καὶ πλήθη λαῶν ᾐχμαλώτισεν σὺν τῷ Πατριάρχῃ Ζαχαρίᾳ, καὶ τοῖς τιμίοις ξύλοις. καὶ εἰς Περσίδα κατήγαγεν. ἔτει δὲ αὐτοῦ

αὐτοῦ ιδ Χοσρόης ὁ Πέρσης ἀνῃρέθη, καὶ ἡ αἰχμαλωσία ἀνεκλήθη. καὶ ὁ ζωοποιὸς σταυρὸς τοῖς ἰδίοις τόποις ἀποκατέστη ἀνεγερθεὶς εἰσιν. Τότε καὶ οἱ Σαρακηνοὶ ἤρξαντο τοῦ παντὸς τῆς ἐρημώσεως τῷ ,ςρκζ ἔτει, Ινδ. ζ.

Κωνσταντῖνος ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἔτη κη. οὗτος ἐν Σικελίᾳ ἀνῃρέθη. ἐφ' οὗ τὸ πλεῖστον μέρος τῆς πολιτείας ὑπὸ Σαρακηνῶν ἠρημώθη.

Κωνσταντῖνος ἔκγονος Ηρακλείου ἔτη ιζ. ἐφ' οὗ τὸ Βυζάντιον ὑπὸ Σαρακηνῶν ἐπολιορκήθη. καὶ ἡ ϛ σύνοδος τῷ ιγ ἔτει αὐτοῦ γέγονεν ἐν Κωνσταντινουπόλει. καὶ κατὰ Σαρακηνῶν ἠνδραγάθησεν, κωλύσας αὐτοὺς τῆς κατὰ Ῥωμαίων ἐφόδου, καὶ πτοήσας αὐτοὺς ἱκανῶς.

Ιουστινιανὸς ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἔτη ι.

Λεόντιος ἔτη ι.

Τιβέριος, καὶ Αψίμαρος ἔτη ζ.

Ιουστινιανὸς τὸ β, ἔτη ϛ.

Φιλιππικὸς, καὶ Βαρδάνης ἔτη β.

Θεοδόσιος ἔτος ἕν.

Λέων ὁ Ισαυρος ἔτη κε, μῆνας γ, ἡμέρας ιδ.

Κωνσταντῖνος ὁ υἱὸς αὐτοῦ σὺν τῇ μητρὶ αὐτοῦ Ειρήνῃ ἔτη ι, μῆνας β, ἡμέρας β. τούτου ἔτει ὀγδόῳ γέγονεν ἡ ἐν Νικαίᾳ τὸ δεύτερον σύνοδος τῶν ἁγίων πατέρων.

Κωνσταντῖνος ἔτη ϛ, μῆνας ἐννέα, ἡμέρας η.

Ειρήνη ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἔτη ε, μῆνας β.

Νικηφόρος ἔτη η, μῆνας θ. ἐσφάγη ἐν Βουλγαρίᾳ.

Σταυράκιος ὁ υἱὸς αὐτοῦ μῆνας β.

Μιχαὴλ γαμβρὸς αὐτοῦ ἔτος α, μῆνας δ, ἡμέρας ια.

Λέων Αρμένιος ἔτη ζ, μῆνας ε, ἡμέρας ιε. ἐσφάγη ἐν τῷ Παλατίῳ ἐν τῷ ναῷ τῆς παναγίας θεοτόκου.

Μιχαὴλ ἄλλος ἔτη η, μῆνας θ.

Θεόφιλος ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἔτη ιβ, μ. γ, ἡμέρας κ.

Θεοδώρα ἅμα τῷ υἱῷ Μιχαὴλ ἔτη ιδ, μῆνα α, ἡμέρας κβ.

Μιχαὴλ μόνος ἔτη ια, μῆ. α, ἡμέ. θ. ἐσφάγη ἐν τῷ Παλατίῳ τοῦ ἁγίου Μάμαντος.

Βασίλειος.

συνάγονται τὰ ἔτη οὕτως, ὡς ὑποτέτακται.

ἀπὸ Αδὰμ, ἕως τοῦ κατακλυσμοῦ, ,βσμβ.

ἀπὸ δὲ τοῦ κατακλυσμοῦ, ἕως πύργου Νεβρώθ, ἔτη φκε.

ἀπὸ δὲ τοῦ πύργου, ἕως τῶν Διχοτμημάτων Αβραὰμ, ἔτη υκε.

ἀπὸ δὲ τῶν Διχοτμημάτων, ἕως τοῦ πλοὺς Αβραὰμ, ἔτη ος.

ὁμοῦ ἔτη ,γοξη.

ἀπὸ δὲ τοῦ Αβραὰμ, ἕως τῆς Εξόδου τῶν υἱῶν Ισραὴλ, ἔτη υλ.

ἀπὸ δὲ τῆς Εξόδου, ἕως τῆς οἰκοδομῆς οἴκου Κυρίου, ἔτη ϡνζ.

ἀπὸ δὲ τῆς οἰκοδομῆς τοῦ ναοῦ, ἕως τῆς αἰχμαλωσίας, ἔτη υκε.

ὁμοῦ ἔτη ,δωπ.

ἀπὸ δὲ τῆς αἰχμαλωσίας, ἕως Αλεξάνδρου, ἔτη τιη.

ἀπὸ δὲ τοῦ Αλεξάνδρου, ἕως τῶν χρόνων Ιησοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ἔτη τγ.

ὁμοῦ ἔτη ,εφ.

ἀπὸ δὲ τῆς παρουσίας Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ θεοῦ ἡμῶν, ἕως Κωνσταντίνου τοῦ πρώτου Χριστιανῶν βασιλέως, ἔτη τιη.

ἀπὸ δὲ τοῦ μακαρίου Κωνσταντίνου, ἕως Θεοφίλου, Ινδ. ε, ἔτη φλ.

ὁμοῦ ἔτη ,ςτν.

ΓΕΝΕΑΛΟΓΙΑ ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ.

Ουαλεντινιανὸς βασιλεύς. οὗτος γυναῖκα Γρατιανὸν βασιλέα, καὶ Γάλλαν γυναῖκα Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου. Τούτου ἑτέρα γυνὴ Πλακιδία. ἐξ ὧν,

ΑΡΚΑΔΙΟΣ καὶ ΟΝΩΡΙΟΣ

ἐξ οὗ ἐξ οὗ

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ μικρὸς [μικρὸς] Πουλχερία, Πλακιδία, Ευδοκία.

ἐξ οὗ

ΕΥΔΟΚΙΑ γυνὴ Ουαλεντινιανοῦ. οὗτος Ουαλεντινιανὸς ἐξάδελφος ὢν Θεοδοσίου τοῦ νέου ἔλαβε γυναῖκα θυγατέρα τῆς Ευδοξίας, ἣν αἰχμαλωτίζει Γιζέριχος ὁ τῶν Ουανδάλων Ρήξ.

ΠΛΑΚΙΔΙΑ γυνὴ Ολυβρίου βασιλέως Ρώμης.

ΠΛΑΚΙΔΙΑ ἡ κτίσασα τὸν ἅγιον Πολύευκτον, γυνὴ Αρεοβίνδου. ἐκ τούτων ἐτέχθη Ολύβριος ἀνὴρ Ειρήνης θυγατρὸς Μάγνας ἀδελφῆς Αναστασίου βασιλέως. ἐξ ὧν ἐγεννήθη Πρόβα. καὶ ἐκ τούτων Ιουλιάνα γυνὴ Αναστασίου. Πρόβα γυνὴ Γεωργίου Αρεοβίνδου, καὶ Πλακιδία γυνὴ Ιωάννου τοῦ ἐπίκλην Μυστάκωνος.

ΚΑΙ ΟΣΑΙ ΓΕΓΟΝΑΣΙ ΑΥΓΟΥΣΤΑΙ ΡΩΜΑΙΩΝ.

α Θεοδώρα, καὶ Ελένη γυναῖκες Κωνσταντίου τοῦ μεγάλου.
β Ευσεβία Κωνσταντίου.
γ Ελένη θυγάτηρ Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου, Ιουλιανοῦ τοῦ παραβάτου.
δ Χαριτὼ Ιοβιανοῦ. ε Σεβήρα καὶ Ιοῦστα γυναῖκες Οὐαλεντινιανοῦ.
ς Δομνίκα Οὐάλεντος. ζ Γάλλα, καὶ Πλακίλλα γυναῖκες Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου. η Ευδοξία Αρκαδίου. θ Ευδοκία Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ.
ι Πουλχερία Μαρκιανοῦ. ια Βηρίνα Λέοντος τοῦ μεγάλου.
ιβ Αριάδνη Ζήνωνος. ιγ Αριάδνη αὐτὴ Αναστασίου.
ιδ Ευφημία Ιουστίνου πρώτου. ιε Θεοδώρα Ιουστινιανοῦ τοῦ μεγάλου.
ις Σοφία Ιουστίνου. ιζ Αναστασία Τιβερίου. ιη Κωνσταντία Μαυρικίου.
ιθ Λεοντία Φωκᾶ. κ Φλαυία Ευδοκία Μαρτίνα Ηρακλείου Κωνσταντίνου Ηρακλεωνᾶ, Κωνσταντίνου, Ιουστινιανοῦ, Λεοντίου, Αψιμάρου, Φιλιππικοῦ, Θεοδοσίου, Ιουστινιανοῦ, Αρτεμίου.
Μαρία Λέοντος πρώτου τοῦ Ισαύρου. Ειρήνη ἡ Κωνσταντίνου. Μαρία, καὶ Ευδοκία. Ειρήνη ἡ Αθηναία Λέοντος τοῦ β τοῦ Χαζάρου. Μαρία, καὶ Θεοδότη Κωνσταντίνου Θεοφανὼ Σπαυρακίου. Προκοπία Μιχαήλ. Θεοδώρα Θεοφίλου. Ευδοκία Μιχαήλ. Ευδοκία Βασιλείου. Θεοφανὼ Λέοντος τοῦ νέου.

Οἱ βασιλεῖς τῶν ι φυλῶν τοῦ Ισραὴλ ἐν Σαμαρείᾳ ἀπὸ τῶν χρόνων Ροβοὰμ υἱοῦ Σολομῶντος βασιλέως Ιούδα, ἕως τῆς μετοικεσίας τῶν ι φυλῶν εἰς Ασσυρίους, ἐπὶ Εζεκίου βασιλέως.

α Ιεροβοάμ, ὁ δοῦλος Σολομῶντος ἐχρίσθη ὑπὸ τοῦ προφήτου διὰ τὸ τὸν κύριον αὐτοῦ Σολομῶντα ἐκκλῖναι εἰς ἀλλοφύλους γυναῖκας, καὶ λατρεῦσαι τούτων θεοῖς, ἔτη β.
β Ναδὰβ ἔτος ἕν. γ Βαασὰ ἔτη κδ. Οὗτος ἐξωλόθρευσε τὸν οἶκον Ιεροβοάμ.
δ Ηλίας υἱὸς αὐτοῦ ἔτη β.
ε Ζαμβρὶ δοῦλος αὐτοῦ ἀποκτείνας αὐτὸν μῆνας ζ.
ς Αμβρὶ ἔτη ιβ.
ζ Αχαὰβ ὁ υἱὸς αὐτοῦ, ἐφ' οὗ Ηλίας ὁ προφήτης ἔκλεισε τὸν οὐρανόν, καὶ τοὺς ἱερεῖς τοῦ Βαὰλ τῆς αἰσχύνης ἀπέκτεινεν, ἔτη κβ.
η Οχοζίας υἱὸς αὐτοῦ ἔτη β.
θ Ιωρὰβ ἀδελφὸς αὐτοῦ, ὃν ἀνεῖλεν Ιηοὺ κατὰ τὸ ῥῆμα Κυρίου, ἐφ' οὗ Ελισσαῖε.
ι Ιηοὺ, ὃς ἐξωλόθρευσε τὸν οἶκον Αχαὰβ κατὰ τὴν προφητείαν Ηλίου, ἔτη κη.
ια Ιωαχὰζ, ὃν Αζαὴλ ὁ βασιλεὺς Συρίας ἐπόρθησεν, ἔτη ζ.
ιβ Ιωὰς, ἐφ' οὗ Ελισσαῖος ὁ προφήτης νίκην κατὰ Ασσυρίων προεμήνυσε, καὶ ἐθαυματούργει, ἔτη ις.
ιγ Ιεροβοὰμ, ἐφ' οὗ Ιωνᾶς ὁ προφήτης, ἔτη μα.
ιδ Ζαχαρίας, ἐφ' οὗ ἐπληρώθη ἡ προφητεία Ελισσαίου. ὑπέσχετο γὰρ ὁ θεὸς δι' αὐτοῦ τῷ Ιηοῦ, ἀνθ' ὧν εἰργάσατο εἰς τὸν οἶκον Αχαὰβ φόνον, μέχρι δ γενεᾶς τοὺς ἐξ αὐτοῦ κρατήσειν τῆς βασιλείας τοῦ Ισραήλ, μῆνας β.
ιε Σελλοὺμ ἀποκτείνας Ζαχαρίαν ἔτη ις.
ις Φακεΐας υἱὸς αὐτοῦ ἔτη ι.
ιζ Φακεὲ υἱὸς Ρωμελίου, ἐφ' οὗ Ησαΐας, καὶ Ναοὺμ οἱ προφῆται, ἔτη θ.
ιη Ωσηὲ υἱὸς Ηλὰ ἀποκτείνας τὸν Φακεέ. ἐπὶ αὐτοῦ Σαλμανάσαρ ὁ τῶν Ασσυρίων βασιλεὺς ᾐχμαλώτευσε πᾶσαν τὴν Σαμάρειαν, καὶ τὴν αὐτῆς βασιλέα, καὶ πᾶσαν τὴν γῆν Ισραὴλ, δίχα τῆς Ιερουσαλὴμ, καὶ τῶν δύο φυλῶν Ιούδα καὶ Βενιαμὶν, πάντας τοὺς Ισραὴλ αἰχμαλώτους εἰς γῆν Ασσυρίων, βασιλεύοντος τοῦ Ιούδα ἐν Ιερουσαλὴμ Εζεκίου. τοὺς δὲ λεγομένους Χουθαίους ἀναγαγὼν ὁ Ασσύριος ἐκ τῆς γῆς ἀνεκάθισεν ἐν τῇ γῇ Ισραὴλ, ἔν τε γῇ Σαμαρείᾳ, καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς πόλεσι ταῖς παρ' αὐτοῦ ἐρημωθείσαις. ἀνθ' ὧν παρέλαβεν καὶ μετῴκισεν εἰς τὴν γῆν αὐτοῦ Ισραηλιτῶν. ἐκεῖνοι δὲ τὴν γῆν Ισραὴλ οἰκήσαντες τοῖς ἰδίοις ἐλάτρευσαν θεοῖς. ὀργισθεὶς δὲ ὁ θεὸς λέοντας ἐπέμψεν κατεσθίειν αὐτούς. Τοῦτο δὲ μαθὼν ὁ μετοικίσας αὐτοὺς βασιλεὺς ἀπέστειλεν αὐτοῖς αἰχμαλώτων ἱερέων τοῦ Ισραὴλ τὴν λατρείαν τοῦ θεοῦ Ισραὴλ, καὶ τὸν νόμον ἐκδιδάσκοντα. Τὰ παρὰ τοῦ Μωσέως ἐν μόνα παραλαβόντες ἐλάτρευον καὶ τῷ θεῷ, τῶν εἰδώλων οὐκ ἀποστάντες. ἀπὸ τούτων εἰσὶν οἱ νῦν Σαμαρεῖται τὴν πεντάτευχον μόνην τοῦ Μωσέως δεχόμενοι, καὶ μὴ συγχρώμενοι τοῖς Ιουδαίοις.

ΚΑΙ ΟΣΟΙ ΑΡΧΙΕΡΕΙΣ ΕΓΕΝΟΝΤΟ ΕΝ ΤΩ ΙΣΡΑΗΛ.

α Ααρὼν ἕβδομος ὢν ἀπὸ Αβραὰμ δύο υἱοὺς κατέλιπεν, Ελεάζαρον, καὶ Ιθάμαρ.
β Ελεάζαρ, ἐφ' οὗ ἀπεβίω Μωϋσῆς, καὶ ἡ κληροδοσία τῆς γῆς διὰ Ιησοῦ, καὶ ἡ σκηνὴ τοῦ μαρτυρίου ἐπάγη ἐν τῇ ἐρήμῳ.
γ Φινεὲς υἱὸς Ελεάζαρ μετὰ πάντων πρεσβυτέρων κρίνας, Αβιοὺ, Βοχεὶ, Οζεί.
δ Ηλὶ ἐκ τοῦ Ιθάμαρ. ε Αχίτωφ, ἐφ' οὗ Σαμουήλ.
ς Αβιάθαρ ὁ μετὰ τοῦ Δαβίδ. ζ Σαδὼκ ἐκ τοῦ οἴκου Ελεάζαρ.

Αχιμὰ

η Αχιμὰς Αζαρίου Σαμαείας.
θ Αζαρίας ὁ διὰ ζῆλον θεοῦ ἀναιρεθείς.
ι Αζαρίας ὁ τὸν Οζίαν τῆς εἰς τὰ ἅγια εἰσόδου κωλύσας.
ια Ουρίας ὁ ἐπὶ τοῦ Ησαΐα πιστός.
ιβ Σομνᾶς ὁ πονηρὸς καὶ ἄσωτος ἐπὶ Εζεκίου βασιλέως.
ιγ Ελιακεὶμ Μεσσελὴμ.
ιδ Χελκίας ὁ ἐπὶ Ιωσίου βασιλέως.
ιε Σαραίας ὁ ἐπὶ τῆς αἰχμαλωσίας Βαβυλῶνος, ὃν ἀνεῖλε Ναβουχοδονόσορ.
ιϛ Ιωσεδὲκ, ὃν Ιεζεκιὴλ Σαδοὺκ ὀνομάζει. οὗτος ἦν ἐν Βαβυλῶνι ἐν τῇ αἰχμαλωσίᾳ.
ιζ Ιησοῦς ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ ἐπανελθὼν, καὶ τὸν ναὸν οἰκοδομήσας μετὰ Ζοροβάβελ.
ιη Ιωακείμ. ιθ Ελιασοὺν.
κ Ιωδαὲ, ἐφ' οὗ Νεεμίας ᾠκοδόμησεν τὴν Ιερουσαλὴμ, καὶ τὰ τείχη περιεποιήσατο.
κα Ιωνάν. κβ Ιαδδοὺ ὁ ἐπὶ Αλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνων βασιλέως.
κγ Ονίας Σίμων. κδ Σίμων ὁ θεοφιλής.
κε Ελεάζαρ. ἐφ' οὗ ἑρμηνεύθησαν αἱ θεῖαι γραφαὶ ἐπὶ Πτολεμαίου.
κϛ Μανασσῆς. κζ Ονίας.
κη Σίμων υἱὸς αὐτοῦ, οὗ μνημονεύει Ιησοῦς υἱὸς Σιρὰχ ἐν τῇ Σοφίᾳ αὐτοῦ.
κθ Οἱ Σίμωνος υἱοὶ τρεῖς Ονίας, Ιάσων, καὶ Μενέλαος. οὗτοι δὲ ἀλλήλοις ἀντιπεσόμενοι ὑπ' ἀλλήλων διωλώλασιν. ἐφ' οὗ καὶ Αντίοχος τὰ κακὰ διεπράξατο, ἀνελὼν τὸν Μενέλαον.
λ Αλκιμος ἀλλογενὴς κατεστάθη ὑπὸ Αντιόχου ἀντὶ Μενελάου.
λα Ιούδας ὁ Μακκαβαῖος, καὶ Ιωνάθης, καὶ Σίμων οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ.
λβ Ιωάννης υἱὸς Σίμωνος τοῦ Μακκαβαίου.
λγ Ιωάννης, ὁ καὶ Ιανναῖος, καὶ Υρκανός. τοῦτον ἀδελφὸς αὐτοῦ διέωσεν. Πομπήϊος δὲ ὁ Ρωμαίων στρατηγὸς προσφυγόντα αὐτῷ τὸν Υρκανὸν ἀποκαθίστησιν. ἐφ' οὗ Ιουδαῖοι γεγόνασιν ὑποτελεῖς Ρωμαίων.
Αριστόβουλος μὲν οὖν δέσμιος ἀπεπέμφθη εἰς Ρώμην ὑπὸ Πομπηΐου. Υρκανὸς δὲ ἠχμαλωτίσθη ὑπὸ Πάρθων. Αντίγονος Αριστοβούλου καὶ αὐτὸς ἀνῃρέθη.
λδ Ανάνηλος ἀλλογενὴς ὁ κατασταθεὶς ὑπὸ Ηρώδου.
λε Αριστόβουλος υἱὸς Υρκανοῦ, ὃν ἀνεῖλεν Ηρώδης, γαμβρὸς Ανανήλου.
λϛ Ανάνηλος πάλιν τὸ δεύτερον κατασταθεὶς ὑπὸ Ηρώδου.
λζ Σίμων Βοηθοῦ πενθερὸς Ηρώδου. λη Ματθίας Θεοφίλου.
λθ Ιωάζαρ πενθερίδης Ηρώδου ἐφ' οὗ Χριστὸς ἐγεννήθη.
Ελεάζαρ, Ιησοῦς, Σιαὴ, Ιωάζαρ, Ανᾶνος. ἐφ' οὗ ὁ Χριστὸς φανερωθεὶς ἤρξατο τοῦ κηρύγματος, καὶ τῶν σημείων. Τὸν δὲ Ανᾶνον Γρᾶτος ὁ Ρωμαῖος παύσας καθίστησιν ἄλλον Ισμάηλον.
Ελεάζαρ υἱὸς Ανάνου. Σίμων.
Καϊάφας, ὁ καὶ Ιωσὴφ γαμβρὸς τοῦ Ανάνου ἐπὶ ἐνιαυτὸν δὲ ἕνα μόνον οἶτε ἀρχιερεῖς ἐγένοντο παρὰ τῶν ὑπὸ Ρωμαίοις, κρατούντων τοῦ ἔθνους, ὡς παρ' αὐτοῖς γενομένης τῆς ἀρχιερωσύνης. ὁ τοίνυν Καϊάφας ἀρχιερεὺς τοῦ ἐνιαυτοῦ γέγονεν, ἐν ᾧ τὸ πάθος τοῦ Χριστοῦ. τοῦτον μεθίστησι δὲ Μετέλιος στρατηλάτης Ρωμαίων.
Ιωνάθης Ανάνου. Θεόφιλος ἀδελφὸς αὐτοῦ.
Σίμων. Ιωνάθην υἱὸς Ανάνου τὸ δεύτερον.
Ιωνάθης Αἰλωνέων, ὁ καὶ Ιώσηππος, ὑπὸ Νέρωνος κατασταθείς.
Ανανίας ὁ ἀνελὼν Ιάκωβον τὸν ἀδελφὸν τοῦ Κυρίου, ᾧ Παῦλος εἶπεν τύπτειν σε μέλλει ὁ θεὸς τοῖχε κεκονιαμένε. Τοῦτον δὲ ὁ δεύτερος Αγρίππας μεθίστησιν. ἐν δὲ τῇ πολιορκίᾳ τῆς Ιερουσαλὴμ ἀνῃρέθη ὑπὸ τῶν ὁμοεθνῶν.
Ιησοῦς ὁ τοῦ Δαμναίου. Ιησοῦς ὁ τοῦ Γαμαλιήλ.
Ματθίας, ἐφ' οὗ ὁ ὑπὸ Ρωμαίων πόλεμος ἤρχθη.
Φινεὲς ὁ πολιορκουμένης τῆς πόλεως Ιερουσαλὴμ ὑπὸ Ρωμαίων προβληθεὶς παρών. ἐφ' οὗ Τίτος ἑλὼν τὴν πόλιν, καὶ τὸν ναὸν ἐνέπρησεν.
Ομοῦ νε.

ΚΑΙ ΟΣΟΙ ΓΕΓΟΝΑΣΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΑΙ ΕΙΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ ΑΠΟ ΧΡΙΣΤΟΥ.

α Ιάκωβος ὁ ἀδελφὸς τοῦ Κυρίου ἔτη κϛ.
β Συμεὼν ὁ Κλεόπα ἀδελφὸς αὐτοῦ, καὶ μάρτυρ ἔτη κγ.
γ Ιοῦστος ἔτη ϛ. δ Ζαχαρίας ἔτη δ. ε Τωβίας ἔτη δ.
ϛ Βενιαμὶν ἔτη β. ζ Ιωάννης ἔτη β. η Ματθαῖος ἔτη β.
θ Φίλιππος ἔτος α. ι Σενεκᾶς ἔτη δ. ια Ιοῦστος ἔτη δ.
ιβ Λευὶς ἔτη β. ιγ Εφραὶμ ἔτη β. ιδ Ιωσὴφ ἔτη β.
ιε Ιούδας ἔτη β. ιϛ Μάρκος ἔτη η. ιζ Κασσιανὸς ἔτη η.
ιη Πούπλιος ἔτη ε. ιθ Μάξιμος ἔτη δ. κ Ιουλιανὸς ἔτη β.

κα Γαϊανὸς ἔτη γ. κβ Σύμμαχος ἔτη β. κγ Γάϊος ἔτη γ.
κδ Ἰουλιανὸς ἔτη δ. κε Ἠλίας ἔτη β. κς Καπίτων ἔτη δ.
κζ Μάξιμος ἔτη δ. κη Ἀντωνῖνος ἔτη ε. κθ Οὐάλης ἔτη γ.
λ Δουλιχιανὸς ἔτη β. λα Νάρκισσος ἔτη δ. λβ Δῖος ἔτη η.
λγ Γερμανίων ἔτη δ. λδ Γορδίας ἔτη ε. λε Νάρκισσος ὁ δεύτερος μάρτυς ἔτη ι.
λς Ἀλέξανδρος μάρτυς ἔτη ιε. λζ Μαζαβάνης ἔτη θ. λη Ὑμέναιος ἔτη κγ.
λθ Ζάβδας ἔτη ε. μ Ἑρμων ἔτη θ.
Μέχρι τούτων οἱ ἐκ τῶν Ἑλλήνων βασιλεῖς, καὶ παρ᾽ αὐτῶν διωγμοί.

ΚΑΙ ΟΣΟΙ ΕΠΙΣΚΟΠΟΙ ΜΕΤΑ ΤΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΑΙ ΤΟΥΣ ΒΑΣΙΛΕΙΣ.

μα Μακάριος ὁ ἐν τῇ συνόδῳ ἔτη κ. μβ Μαξιμιανὸς ἔτη ς.
μγ Κύριλλος ὁ ἐξωσθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀρειανῶν. ἀντ᾽ αὐτοῦ γεγόνασι τρεῖς, Ἀρσένιος, Ἡράκλειος, καὶ Ἰλάριος. καὶ πάλιν ἀνακληθεὶς ἐπὶ Γρατιανοῦ ἐν τῇ δευτέρᾳ συνόδῳ εὑρέθη ἐν Κωνσταντινουπόλει ὁσίων ἔτη ξβ.
μδ Ἰωάννης ἔτη ις. με Πραΰλιος ἔτη κς.
μς Ἰουβενάλιος ὁ ἐν ταῖς δυσὶ συνόδοις Ἐφέσου, καὶ ἕως Χαλκηδ. ἔτη λη.
μζ Θεοδόσιος ὁ ἐκβληθεὶς ὑπὸ Μαρκιανοῦ. καὶ πάλιν Ἰουβενάλιος ....
μη Ἀναστάσιος ἔτη ιη. μθ Μαρτύριος ἔτη η.
ν Σαλλούστιος, ἀφ᾽ οὗ ἀπέσχισεν ὁ Ῥώμης ἐπίσκοπος διὰ τὸ ἑνωτικὸν Ζήνωνος, ἔτη η.
να Ἠλίας ὁ ἐκβληθεὶς ὑπὸ Ἀναστασίου βασιλέως ἔτη κγ.
νβ Ἰωάννης ἔτη ια. νγ Πέτρος ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ βασιλέως ἔτη κ.
νδ Μακάριος ὁ ἐκβληθεὶς ἔτη β. νε Εὐτύχιος ἔτος α.
νς Μακάριος πάλιν ἔτη δ. νζ Ἰωάννης ἔτη κβ. νη Ἀμὼς ἔτη η.
νθ Ἰσάκιος ἔτη η. ξ Ζαχαρίας περὶ τῆς αἰχμαλωσίας ἔτη κβ.
ξα Μόδεστος ἔτος α. ξβ Σωφρόνιος.

ΟΙ ΕΝ ΡΩΜΗ ΕΠΙΣΚΟΠΕΥΣΑΝΤΕΣ ΑΠΟ ΧΡΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ.

α Πέτρος ἀπόστολος ἔτη β. β Λίνος ἔτη ιβ. γ Ἀνέγκλητος ἔτη β.
δ Κλήμης ἔτη θ. ε Εὐάρεστος ἔτη θ. ς Ἀλέξανδρος ἔτη ιβ.
ζ Ξύστος ἔτη θ. η Τελεσφόρος μάρτυρ ἔτη ι. θ Ὑγῖνος ἔτη δ.
ι Πίος ἔτη ιε. ια Ἀνίκητος ἔτη ια. ιβ Σωτήριχος ἔτη θ.
ιγ Ἐλεύθεριος ἔτη ιε. ιδ Βίκτωρ ὁ ἐν τῇ συνόδῳ Παλαιστίνης περὶ τοῦ Πάσχα ἡμέρας συναχθείσῃ, ἔτη ιβ.
ιε Ζεφυρῖνος ἔτη ιθ. ις Κάλλιστος ἔτη η. ιζ Οὐρβιανὸς ἔτη ζ.
ιη Ποντιανὸς ἔτη γ. ιθ Ἀντίρως μῆνα α. κ Φλαβιανὸς μάρτυρ ἐπὶ Δεκίου ἔτη ιε.
κα Κορνήλιος ὁ καθελὼν Ναύατον τὸν τῆς μετανοίας ἀναιρέτην ἔτη γ.
κβ Λουκιανὸς ἔτη β. κγ Στέφανος ἔτη θ. κδ Ξύστος ἔτη β.
κε Διονύσιος ἔτη η. κς Φῆλιξ ὁμολογητὴς ὑπὸ Βαλεριανοῦ ἔτη ε. κζ Εὐτυχιανὸς μῆνας η.
κη Γάϊος ἔτη ιε. κθ Μαρκελλιανὸς ἔτη β.
Μέχρι τούτων Ἑλλήνων βασιλεῖς καὶ διωκται.

ΚΑΙ ΟΣΟΙ ΜΕΤΑ ΤΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΑΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΑΝ ΡΩΜΗΣ.

λ Εὐσέβιος ἔτη δ. λα Μιλτιάδης ἔτη δ.
λβ Σίλβεστρος, ἐφ᾽ οὗ ἡ ἐν Νικαίᾳ σύνοδος ἐγένετο ἔτη κη.
λγ Μάρκος ἔτη ιβ. λδ Ἰούλιος ἔτη ιε.
λε Λιβέριος ὁ ἐξορισθεὶς ὑπὸ Κωνσταντίου Ἀρειανοῦ ἔτη ς.
λς Φῆλιξ ἔτος α. λζ Σιρίκιος ἔτη ιε. λη Ἀναστάσιος ἔτη γ.
λθ Ἰννοκέντιος ἔτη ιε. μ Ζώσιμος ἔτη η. μα Βονιφάτιος ἔτη δ.
μβ Κελεστῖνος, ἐφ᾽ οὗ ἡ ἐν Ἐφέσῳ σύνοδος, ἔτη κα. μγ Ἰλάριος ἔτη ς.
μδ Σιμπλίκιος ὁ κατὰ Μαρτυρίου Νεστοριανοῦ ἐπιστείλας πρὸς Ἀντιοχεῖς ἔτη ιδ.
με Ξύστος ἔτη η. μς Λέων, ἐφ᾽ οὗ ἐν Χαλκηδόνι σύνοδος, ἔτη κα.
μζ Φῆλιξ ὁ ἀποσχίσας διὰ τὸ ἑνωτικὸν Ζήνωνος ἔτη θ. μη Γελάσιος ἔτη ε.
μθ Ἀναστάσιος ἔτη β. ν Σύμμαχος, καὶ ἅμα αὐτῷ Λαυρέντιος ἔτη ιδ.
να Ὁρμίσδας ὁ ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ ἐντάξας τὴν ἐν Χαλκηδόνι σύνοδον τοῖς διπτύχοις ἔτη ι.
νβ Ἰωάννης ἔτη γ. νγ Φῆλιξ ὁ ἀγαπητὸς Ἰουστινιανοῦ τοῦ βασιλέως ἔτη δ.
νδ Βονιφάτιος ἔτη β. νε Ἰωάννης ἔτη γ. νς Ἀγαπητὸς ἔτος α.
νζ Σιλβέριος ἔτη ιη. νη Βιγίλιος ἔτη ε. νθ Πελάγιος ἔτη η.
ξ Ἰωάννης ἔτη ε. ξα Βενέδικτος ἔτη ς. ξβ Πελάγιος ἄλλος ἔτη ι.
ξγ Γρηγόριος ἔτη ιβ. ξδ Σαβῖνος ἔτη ς. ξε Βονιφάτιος ἄλλος ἔτη .

ΚΑΙ

ΚΑΙ ΟΣΟΙ ΕΠΙΣΚΟΠΟΙ ΕΝ ΒΥΖΑΝΤΙΩ ΑΠΟ ΧΡΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ.

α Ανδρέας ὁ Απόστολος ἐν Βυζαντίῳ τὸν λόγον κηρύξας εὐκτήριον οἶκον πέραν ἐν Αργυροπόλει δειμάμενος χειροτονεῖ ἐπίσκοπον τῆς αὐτῆς πόλεως Στάχυν, οὗ μέμνηται Παῦλος ἐν τῇ πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολῇ.

β Στάχυς ὁ αὐτὸς ἔτη ις. γ Ονήσιμος ἔτη ιδ. δ Πολύκαρπος ἔτη ιζ.

ε Ελεύθερος ἔτη ζ. ς Φῆλιξ ἔτη ι. ζ Πολύκαρπος ἔτη ιζ.

η Αθηνόδωρος ἔτη δ. Οὗτος ἔπρον οἶκον κτίσας ἐν τοποθεσίᾳ λεγομένῃ Ελαίᾳ ἐκεῖ τὰς συνάξεις ἐποίει. * * * ιβ Ευζώϊος ἔτη ις.

ιγ Λαυρέντιος ἔτη ια μῆνας ς.

ιδ Αλύπιος ἔτη ιγ.

ιε Περτίναξ ὑπατικὸς τῆς ἐν Ρώμῃ συγκλήτου ἔτη ιθ. Οὗτος ἔπραν ἐκκλησίαν ἀνέστησεν ἐν παραθαλασσίῳ τῷ ἐπιλεγομένῳ Συκαῖς, Ειρήνην τὸν οἶκον ἐπονομάσας.

ις Ολυμπιανὸς ἔτη ια. ιζ Μάρκος ἔτη ιγ.

ιη Κυριακὸς ἔτη ις. ιθ Καστῖνος ἔτη ζ. Οὗτος ἐν Βυζαντίῳ ἐν τόπῳ ἐπιλεγομένῳ Πετρίῳ εὐκτήριον τῆς ἁγίας Ευφημίας ἤγειρεν τῇ μαρτυρησάσῃ.

κ Τίτος ἔτη λε, μῆνας ς. κα Δομέτιος ὁ ἀδελφὸς Πρόβου τοῦ βασιλέως ἔτη κα, μῆνας ς.

κβ Πρόβος υἱὸς τοῦ αὐτοῦ Δομετίου ἔτη ιβ.

Οὗτοι πάντες ἐπισκόπευσαν πρὸ τῆς τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου ἀναδείξεως ἐν τῷ Βυζαντίῳ. αὐτοῦ γὰρ παραγενομένου ἐν τῷ Βυζαντίῳ διὰ τὸν πρὸς Λικίνιον πόλεμον, εὗρον ἐπίσκοπον Μητροφάνην.

κγ Μητροφάνης υἱὸς τοῦ προγεγραμμένου Δομετίου, ἀδελφὸς δὲ Πρόβου, καὶ ἀδελφόπαις Πρόβου τοῦ βασιλέως ἔτη ι.

κδ Αλέξανδρος ἔζησεν ἔτη ϙη, καὶ ἐπισκόπευσεν ἔτη κγ.

κε Παῦλος ὁμολογητὴς ἔτη γ ἐκβληθεὶς ὑπὸ Κωνσταντίου.

κς Ευσέβιος Αρειανὸς αὐτεπίχθη ὁ πρότερον Βηρύτου, ἔπειτα Νικομηδείας, ἔτη ιβ.

κζ Μακεδόνιος πρεσβύτερος τῆς ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, ὁ πνευματομάχος, ἔτη β.

κη Ευδόξιος Αρειανὸς πρότερον Γερμανικίας, ἔπειτα Αντιοχείας, ἔτη ι.

κθ Δημόφιλος Αρειανὸς, ὁ πρότερον Βεροίας τῆς Θράκης, ἔτη ια, μῆνας ι.

λ Ευάγριος ὀρθόδοξος χειροτονηθεὶς ὑπὸ Ευσταθίου Αντιοχείας παρευθὺ, καὶ ἐξωρίσθη ὑπὸ Ουάλεντος.

λα Γρηγόριος ὁ Ναζιανζοῦ παρῄτησε τῆς ἐκκλησίας ἔτη ιβ, καὶ ἐπανῆλθε πρὸς τὰ οἰκεῖα.

λβ Νεκτάριος ἀξιωματικὸς, ὃς ὑπὸ τῶν ρν πατέρων ἅμα καὶ βαπτίζεται καὶ χειροτονεῖται, ἔτη ις, μῆνας γ.

λγ Ιωάννης πρεσβύτερος Αντιοχείας ὁ Χρυσόστομος ἔτη ι, μῆνας ς. Τούτου ἐξορισθέντος, λδ Αρσάκιος πρεσβύτερος ἀδελφὸς Νεκταρίου ἔτη β.

λε Ατικὸς πρεσβύτερος Κωνσταντινουπόλεως ἔτη κ.

λς Σισίννιος πρεσβύτερος τῆς αὐτῆς ἐκκλησίας ἔτη β.

λζ Νεστόριος, ὁ ἀνθρωπολάτρης, τῆς Αντιοχείας πρεσβύτερος, ἀδελφὸς Νεκταρίου, ἔτη γ, μῆνας β. Τούτου ἐξορισθέντος ἐν Οάσει, λη Μαξιμιανὸς πρεσβύτερος Κωνσταντινουπόλεως ἔτη β, μῆνας ι.

λθ Πρόκλος ὑπὸ Σισιννίου χειροτονηθεὶς ἐπίσκοπος ἦν Κυζίκου, καὶ μὴ δεχθεὶς ἐσχόλαζεν. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον Μαξιμιανοῦ χειροτονεῖται ἀπὸ μετατίθεται, κειμένου τοῦ λειψάνου αὐτοῦ ἔτη ιβ, μῆνας γ.

μ Φλαυιανὸς πρεσβύτερος Κωνσταντινουπόλεως ἔτη α, μῆνας ι. Τούτου διωχθέντος ὑπὸ Διοσκόρου ἐν τῇ λῃστρικῇ συνόδῳ Εφέσου.

μα Ανατόλιος πρεσβύτης καὶ ἀποκρισιάριος Αλεξανδρείας ἔτη η, μῆνας η.

μβ Γεννάδιος πρεσβύτερος Κωνσταντινουπόλεως ἔτη ιγ, μῆνας β.

μγ Ακάκιος πρεσβύτερος, καὶ ὀρφανοτρόφος, αἱρετικὸς, ἔτη ζ, μῆνας θ.

μδ Φραΐτας πρεσβύτερος τῆς ἁγίας Θέκλης Συκῶν μῆνας γ, ἡμέρ. ιζ.

με Ευφήμιος πρεσβύτερος Κωνσταντινουπόλεως, καὶ πτωχοτρόφος Νεαπόλεως ἔτη ς. Τούτου ἐκβληθέντος ὑπὸ Αναστασίου βασιλέως.

μς Μακεδόνιος πρεσβύτερος Κωνσταντινουπόλεως, καὶ σκευοφύλαξ ἔτη ς.

μζ Τιμόθεος πρεσβύτερος Κωνσταντινουπόλεως, καὶ σκευοφύλαξ ἔτη ς, μῆνας η.

μη Ιωάννης ὁ Καππαδοκίας πρεσβύτερος, καὶ σύγκελλος αὐτοῦ, ἔτος α, μῆνας ι.

μθ Επιφάνιος πρεσβύτερος Κωνσταντινουπόλεως ἐπὶ Ιουστίνου ἔτη ις, μῆνας γ.

ν Ανθιμος Τραπεζοῦντος ἐπίσκοπος μῆνας γ. Τούτου καθαιρεθέντος ὑπὸ τῆς κατὰ Σεβήρου συνελθούσης συνόδου.

να Μηνᾶς πρεσβύτερος, καὶ ξενοδόχος τοῦ Σαμψὼ ἔτη ις, μῆνας ς.

νβ Ευτύχιος πρεσβύτερος, καὶ μοναχὸς τοῦ ἐν Αμασίᾳ μοναστηρίου, ἔτη ιβ, μῆνας β.

Τούτου ἐκβληθέντος ὑπὸ Ιουστινιανοῦ τῷ λη τῆς αὐτοῦ βασιλείας, διὰ τὸ τὸ ὑπ' αὐτοῦ γεγονότα ἔδικτον μὴ καταδέξασθαι.

νγ Ιωάννης ὁ ἀπὸ σχολαστικῶν ἔτη β, μῆνας ζ.
νδ Εὐτύχιος πάλιν ὑπὸ Ιουστίνου ἀποκατέστη, καὶ ἐποίησεν ἔτη δ, καὶ μῆνας ς.
νε Ιωάννης ὁ νηστευτὴς Κωνσταντινουπόλεως ἐπὶ Τιβερίου, ἔτη ιγ, μῆνας ε.
νς Κυριακὸς πρεσβύτερος τῆς αὐτῆς ἐκκλησίας, καὶ οἰκονόμος ἔτη ια.
νζ Θωμᾶς διάκονος τῆς αὐτῆς ἐκκλησίας, καὶ σακελλάριος, ἔτη γ, μῆνας ε.
νη Σέργιος διάκονος τῆς αὐτῆς ἐκκλησίας ἔτη κη, ἡμέρας κα.
νθ Πύρρος πρεσβύτερος τῆς αὐτῆς μοναχὸς, καὶ ἄρχων τῶν μοναστηρίων, καὶ ἡγούμενος Χρυσοπόλεως. στάσεως δὲ γενομένης αὐτῷ, παρῃτήσατο ἔτη β, μῆνας θ, ἡμέρας θ.
ξ Παῦλος πρεσβύτερος τῆς αὐτῆς ἐκκλησίας, καὶ οἰκονόμος ἔτη β, ἡμέρας κς.
ξα Πύρρος πάλιν ἀποκατέστη μῆνας δ, ἡμέρας κγ.
ξβ Πέτρος πρεσβύτερος τῆς αὐτῆς ἐκκλησίας ἔτη β, μῆνας ζ.
ξγ Θωμᾶς διάκονος τῆς αὐτῆς ἐκκλησίας β, μῆνας ζ.
ξδ Ιωάννης πρεσβύτερος, καὶ σκευοφύλαξ τῆς ἁγίας ἐκκλησίας ἔτη ε, μῆν. θ.
ξε Κωνσταντῖνος διάκονος τῆς αὐτῆς ἐκκλησίας, σκευοφύλαξ, καὶ οἰκονόμος, ἔτος ἕν, μῆνας ὀκτὼ, ἡμέρας ζ.
ξς Θεόδωρος πρεσβύτερος τῆς αὐτῆς ἐκκλησίας, σύγκελλος, καὶ σκευοφύλαξ, ἔτη β, μῆνας γ.
ξζ Γεώργιος πρεσβύτερος, σύγκελλος, καὶ σκευοφύλαξ ἔτη γ, μῆνας γ. Θεόδωρος ἀποκατέστη ἔτος α, μῆνας γ.
ξη Παῦλος ἀπὸ λαϊκῶν ἀσηκρῆτις ἔτη ς, μῆνας η.
ξθ Καλλίνικος πρεσβύτερος, σκευοφύλαξ Βλαχερνῶν ἔτη ιβ· ἐτυφλώθη ὑπὸ Ιουστινιανοῦ τοῦ ῥινοκοπημένου.
ο Κῦρος πρεσβύτερος καὶ μοναχὸς ἀπὸ τῆς νήσου Αμαστρίδος ἔτη ς, καὶ ἐξεβλήθη ὑπὸ Φιλιππικοῦ.
οα Ιωάννης διάκονος καὶ χαρτουλάριος τοῦ οἰκονομίου ἔτη γ.
οβ Γερμανὸς ἐπίσκοπος Κυζίκου, καὶ ὁμολογητὴς, ἔτη ιε. καὶ ἐξεβλήθη ὑπὸ τοῦ ἀσεβοῦς Λέοντος τοῦ Ισαύρου.
ογ Αναστάσιος πρεσβύτερος, καὶ σύγκελλος, αἱρετικὸς ἔτη κα.
οδ Κωνσταντῖνος μοναχὸς, καὶ ἐπίσκοπος τοῦ Συλλαίου ἔτη ιβ. καὶ ἀπεκεφαλίσθη.
οε Νικήτας πρεσβύτερος τῶν ἁγίων ἀποστόλων, καὶ ἄρχων τῶν μοναστηρίων, ὁ εὐνοῦχος, ἔτη ιε.
ος Παῦλος ὁ Κύπριος διάκονος ἔτη ε, μῆνας η.
οζ Ταράσιος ἀσηκρῆτις ἔτη κα, ἡμέρας β.
οη Νικηφόρος ἀσηκρῆτις μοναχὸς γεγονὼς ἔτη θ. καὶ ἐξεβλήθη ὑπὸ τοῦ ἀσεβοῦς Λέοντος τοῦ Αρμενίου.
οθ Θεόδοτος ὁ Κασσιτηρᾶς ἔτη ιε.
π Αντώνιος ἔτη ιε, ὁ τοῦ Συλλαίου
πα Ιωάννης πρεσβύτερος, καὶ σύγκελλος ὁ ἑαυτῷ ἐπιβουλεύσας ἔτη θ.
πβ Μεθόδιος ὀρθόδοξος, καὶ ὁμολογητὴς, ἔτη δ, μῆνας γ.
πγ Ιγνάτιος ὁ εὐνοῦχος ἔτη ια, μῆνας ε.
πδ Φώτιος ἔτη.

ΟΣΟΙ ΕΠΙΣΚΟΠΟΙ ΑΠΟ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ.

α Μάρκος ὁ εὐαγγελιστὴς ἔτη β
β Ανιανὸς ἔτη κβ.
γ Αβίλιος ἔτη ιβ.
δ Κέρδων ἔτη ι.
ε Πρίαμος ἔτη ιβ.
ς Ιουστῖνος ἔτη ι.
ζ Ευμένης ἔτη ι.
η Μαρκιανὸς ἔτη ιγ.
θ Κελαδίων ἔτη ι.
ι Αγριππῖνος ἔτη ιδ.
ια Ιουλιανὸς ἔτη ιε.
ιβ Δημήτριος ἔτη ια.
ιγ Ηρακλᾶς ἔτη μγ.
ιδ Διονύσιος ὁ ἐπὶ Βαλεριανοῦ βασιλέως ἐξορισθεὶς ἔτη ιζ.
ιε Μαξιμιανὸς ἔτη η.
ις Θεωνᾶς ἔτη ιθ.
ιζ Πέτρος μάρτυς ἔτη ια.

Μέχρι τούτων οἱ τῶν Ελλήνων βασιλεῖς καὶ διῶκται.

ΚΑΙ ΟΣΟΙ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΜΕΓΑΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ ΕΠΕΣΚΟΠΕΥΣΑΝ ΕΙΣΙΝ ΟΥΤΟΙ.

ιη Αχιλλᾶς ἔτος α.
ιθ Αλέξανδρος, ὁ καὶ ἐν τῇ πρώτῃ συνόδῳ, ἔτη κγ.
κ Αθανάσιος μάρτυς ὁ πολλάκις ἐξορισθεὶς ὑπὸ Αρειανῶν. ἀνθ' ὧν γέγονεν Γρηγόριος Αρειανὸς, ἔτη .....
κα Αθανάσιος πάλιν τὸ δεύτερον. Τούτου ἐξορισθέντος ὑπὸ Κωνσταντίου,
κβ Γεώργιος Καππαδόκης Αρειανὸς ἔτη .....
Αθανάσιος τὸ τρίτον ὁμοίως, καὶ τὸ τέταρτον, καὶ τὸ πέμπτον ἐπισκοπεύσας ὁμοῦ τὰ πάντα ἔτη μς.
κγ Πέτρος ὁ ἐξορισθεὶς ὑπὸ Οὐάλεντος ἔτος α.
κδ Λούκιος Αρειανὸς ἔτη ε.
κε Πέτρος τὸ δεύτερον ἔτος α.
κς Τιμόθεος ὁ ἐν τῇ δευτέρᾳ συνόδῳ, ἔτη η. *
κζ Θεόφιλος ἔτη κη.

κη Κύ-

κη Κύριλλος ὁ ἐν τῇ Ἐφέσου πρώτῃ συνόδῳ κατὰ Νεστορίου τοῦ ἀσεβοῦς ἔτη λβ.
κθ Διόσκορος ὁ ἐν τῇ λῃστρικῇ συνόδῳ τὸ δεύτερον Ἐφέσου ἔτη ι. Καὶ καθῃρέθη ὑπὸ τῆς τετάρτης ἐν Χαλκηδόνι συνόδου.
λ Προτέριος ὀρθόδοξος ὁ ἐν τῇ θείᾳ κολυμβήθρᾳ σφαγεὶς ἔτη ς.
λα Τιμόθεος Αἴλουρος ἔτη β. λβ Τιμόθεος ὁ λευκὸς ἔτη ια.
λγ Πέτρος ὁ Μογγὸς ἔτος α. λδ Ιωάννης ἐκβληθεὶς ἔτη γ.
λε Πέτρος τὸ δεύτερον ἔτη ς. λς Ἀθανάσιος ὁ αἱρετικὸς ἔτη ζ.
λζ Ιωάννης ἔτη θ. λη Ιωάννης ἄλλος ἔτη ια. λθ Διόσκορος ἔτη γ.
μ Τιμόθεος, ὁ ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ τοῦ βασιλέως, ἔτη ιζ. μα Γαϊανὸς ἔτη ζ.
μβ Θεοδόσιος ἔτη β. μγ Παῦλος ἔτη β. μδ Ζωΐλος ἔτη ζ.
με Ἀπολλινάριος ἔτη ιθ. μς Ιωάννης ἔτη ια.
μζ Εὐλόγιος ἔτη ιζ. [Εὐλόγιος, Antholog. IV. XXII.] μη Θεόδωρος ὁ Σκρίβων ἔτη β.
μθ Ιωάννης ὁ Κύπριος ὁ ἐλεήμων ἔτη ι.
ν Γεώργιος ἔτη ια. να Πέτρος ἔτη ι.

ΚΑΙ ΟΣΟΙ ΕΝ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑ ΕΠΕΣΚΟΠΕΥΣΑΝ ΑΠΟ ΧΡΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ.

α Πέτρος ὁ ἀπόστολος ἔτη ια. β Εὐόδιος ἔτη κγ.
γ Ιγνάτιος ὁ θεοφόρος, ὁ ἐπὶ Τραϊανοῦ μαρτυρήσας ἐν Ῥώμῃ, ἔτη δ.
δ Ἥρων ἔτη κ. ε Κορνήλιος ἔτη ιγ. ς Ἕρως ἔτη κς.
ζ Θεόφιλος ἔτη ιγ. η Μαξιμιανὸς ἔτη ιγ. θ Σαραπίων ἔτη κε.
ι Ἀσκληπιάδης ἔτη θ. ια Φιλητὸς ἔτη η. ιβ Ζεβινος ἔτη ς.
ιγ Βαβυλᾶς, ὁ ἐπὶ Δεκίου μαρτυρήσας, ἔτη ιγ. ιδ Φλαύιος ἔτη θ.
ιε Δημητριανὸς ἔτη δ. ις Παῦλος ὁ Σαμοσατέων ἔτη η.
ιζ Δόμνος ἔτη β. ιη Τιμαῖος ἔτη ι. ιθ Κύριλλος ἔτη ιε.
κ Τύραννος ἔτη ιγ.
Μέχρι τούτων εἰσὶν ἐκ τῶν Ἑλλήνων βασιλέων, καὶ Χριστοῦ διωκτῶν.

ΚΑΙ ΟΣΟΙ ΜΕΤΑ ΤΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΑΙ ΤΟΥΣ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΑΙ, ΕΙΣΙΝ ΟΥΤΟΙ.

κα Βιτάλιος ἔτη ς. κβ Φιλογόνιος ἔτη ε. κγ Παῦλος ἔτη ε.
κδ Εὐστάθιος, ὁ ἐν τῇ συνόδῳ τῇ πρώτῃ, καὶ μάρτυς, καὶ κορυφαῖος τῶν ἐν Νικαίᾳ πατέρων, ὁ ἐκβληθεὶς ὑπὸ Ἀρειανῶν, ἔτη ιη.
Μεθ' ὃν Ἀρειανοὶ ς. κε Εὐλάλιος ἔτη γ. κς Εὐφρόνιος ἔτη η.
κζ Φλάκιλλος, ἐφ' οὗ τὰ ἐγκαίνια τῆς μεγάλης ἐκκλησίας Ἀντιοχείας, ἔτη ιβ.
κη Στέφανος ἔτη γ. κθ Λεόντιος ἔτη η. λ Εὐδόξιος ἔτη β.
λα Ἀνιανὸς ἔτη δ. λβ Μελέτιος ὁ ὁμολογητὴς, ὁ καὶ ὑπὸ Οὐάλεντος ἐκβληθεὶς, ἔτη κε.
λγ Εὐζώϊος Ἀρειανὸς ἔτη ε.
λδ Μελέτιος πάλιν, ὅτε καὶ συνῆλθον ἐν τῇ δευτέρᾳ συνόδῳ Κωνσταντινουπόλεως.
λε Φλαβιανὸς ἔτη κβ. λς Πορφύριος ἔτη λ. λζ Ἀλέξανδρος ἔτη ε.
λη Θεόδοτος ἔτη δ. λθ Ιωάννης, ὁ ἐν τῇ τρίτῃ συνόδῳ Ἐφέσου, ἔτη ιη.
μ Δόμνος, ὁ ἐν τῇ λῃστρικῇ τὸ δεύτερον Ἐφέσου, ἔτη η.
μα Μάξιμος, ὁ ἐν τετάρτῃ συνόδῳ ἐν Χαλκηδόνι, ὃς ἐξεβλήθη διὰ πταῖσμα, ἔτη δ.
μβ Βασίλειος ἔτη β. μγ Ἀκάκιος, ἐφ' οὗ ἡ πόλις πέπτωκεν, ἔτος α, μῆνας δ.
μδ Μαρτύριος ἔτη ιγ. με Ιουλιανὸς ἔτη ιε.
μς Πέτρος ὁ Γναφεὺς, ὁ καὶ ὑπὸ Ζήνωνος ἐκβληθεὶς, ἔτη γ.
μζ Ιωάννης ὁ μετὰ τρίμηνον ἐκβληθείς. μη Στέφανος ἔτη γ.
μθ Στέφανος ἄλλος ἔτος α. ν Καλανδίων ἔτη δ.
να Πέτρος πάλιν ὁ Γναφεὺς ἔτη γ. νβ Παλλάδιος ἔτη ι.
νγ Φλαβιανὸς, ὁ ἐκβληθεὶς ὑπὸ Ἀναστασίου, ἔτη ζ.
νδ Παῦλος ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἔτη ι.
νε Εὐφράσιος, ὁ ἐν τῇ πτώσει τῆς πόλεως χωσθεὶς, ἔτη ε.
νς Ἐφραίμιος, ὁ ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ, ἔτη ιη.
νζ Δόμνος ἔτη ιδ.
νη Ἀναστάσιος ἔτη ια.
νθ Γρηγόριος ἔτη κδ.
ξ Ἀναστάσιος τὸ δεύτερον ἔτη ς.
ξα Ἀναστάσιος ἕτερος ἔτη θ.

ΚΑΙ ΟΣΑΙ ΕΙΣΙ ΘΕΙΑΙ ΓΡΑΦΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΟΜΕΝΑΙ,

καὶ κεκανονισμέναι, καὶ ἡ τούτων στιχομετρία οὕτως·

α Γένεσις στίχων ͵ατ.
β Ἔξοδος στίχων ͵βω.
γ Λευϊτικὸς στίχων ͵βϡ.
δ Ἀριθμοὶ στίχων ͵αφλ.
ε Δευτερονόμιον στίχων ͵γϙ.
ϛ Ἰησοῦς στίχων ͵βϙ.
ζ Κριταὶ καὶ Ῥοὺθ στίχων ͵βυ.
η Βασιλειῶν πρώτης καὶ δευτέρας στίχοι ͵ασμ.
θ Βασιλειῶν τρίτη καὶ τετάρτη στίχων ͵βιθ.
ι Παραλειπόμενα α καὶ β στίχων ͵εφ.
ια Ἔσδρας α καὶ β στίχων ͵εφ.
ιβ Βίβλος Ψαλμῶν στίχων ͵εϙ.
ιγ Παροιμίαι Σολομῶντος στίχων ͵αϡ.
ιδ Ἐκκλησιαστὴς στίχων ζφ.
ιε Ἆσμα ᾀσμάτων στίχων σπ.
ιϛ Ἰὼβ στίχων ͵αω.
ιζ Ἡσαΐας ὁ προφήτης στίχων ͵γω.
ιη Ἱερεμίας προφήτης στίχων δ.
ιθ Βαροὺχ στίχων ϡ.
κ Ἰεζεκιὴλ στίχων δ.
κα Δανιὴλ στίχων β.
κβ Οἱ ιβ προφῆται στίχων ͵γ.

Ὁμοῦ τῆς παλαιᾶς διαθήκης βιβλία κβ.

ΕΙΣΙΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ ΤΑΥΤΑ.

α Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον στίχοι ͵βφ.
β Εὐαγγέλιον κατὰ Μάρκον στίχοι ͵β.
γ Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν στίχων ͵βχ.
δ Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην στίχων ͵βτ.
ε Πράξεις Ἀποστόλων στίχων ͵βω.
ϛ Παύλου ἐπιστολαὶ ιδ στίχων ͵ετ.
ζ Καθολικαὶ ζ. Ἰακώβου α, Πέτρου β, Ἰωάννου γ, Ἰούδα α.

Ὁμοῦ τῆς νέας βιβλία κϛ.

ΚΑΙ ΟΣΑΙ ΑΝΤΙΛΕΓΟΝΤΑΙ ΑΥΤΑΙ ΕΙΣΙ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΑΣ.

α Μακκαβαϊκὰ τρία στίχων ͵βτ.
β Σοφία Σολομῶντος στίχων ͵αϙ.
γ Σοφία υἱοῦ τοῦ Σιρὰχ στίχων ͵βω.
δ Ψαλμοὶ καὶ ᾠδαὶ Σολομῶντος στίχων ͵βϙ.
ε Ἐσθὴρ ͵γν.
ϛ καὶ Ἰουδὶθ στίχων ͵αϡ.
ζ Σωσάννα στίχων, φ.
η Τωβὶτ καὶ Τωβίας στίχων ͵εϙ.

*

ΚΑΙ ΟΣΑ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΑΝΤΙΛΕΓΟΝΤΑΙ.

α Ἐνὼχ στίχων ͵δω.
β Πατριάρχαι στίχων ͵εϙ.
γ Προσευχὴ Ἰωσὴφ στίχων ͵αϙ.
δ Διαθήκη Μωϋσέως στίχων ͵αϙ.
ε Ἀνάληψις Μωϋσέως στίχων αυ.
ϛ Ἀβραὰμ στίχων ͵γτ.
ζ Ἐλδὰδ καὶ Μωδὰδ στίχων υ.
η Ἠλίας προφήτης στίχων τις.
θ Σοφονίου προφητεία στίχων χ.
ι Ζαχαρίου τοῦ πατρὸς Ἰωάννου στίχοι φ.
ια Βαρούχ, Ἀμβακούμ, Ἐζεκιὴλ καὶ Δανιὴλ ψευδεπίγραφα.

ΚΑΙ ΟΣΑ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΙΣΙΝ ΑΠΟΚΡΥΦΑ.

α Περίοδοι Πέτρου στίχων ͵βϡν.
β Περίοδος Ἰωάννου στίχων ͵γχ.
γ Περίοδος Θωμᾶ στίχων ͵αχ.
δ Εὐαγγέλιον κατὰ Θωμᾶν στίχων ͵ατ.
ε Διδαχὴ ἀποστόλων στίχων σ.
ϛ Κλήμεντος λβ στίχων ͵βχ.
ζ Ἰγνατίου, Πολυκάρπου, Ποιμένος, καὶ Ἑρμᾶ.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΑΣ

Νικηφόρου Πατριάρχου.

ΙΣΤΟΡΙΩΝ ΣΥΝΑΓΩΓΗ.

ΟΛΥΜΠΙΑΔΩΝ ΑΝΑΓΡΑΦΗ.

NOTA. *Quæ in his Collectaneis historiarum proximis aliquot paginis alio charactere aut Notis expressa sunt, ea in Exemplari adjecta erant manu Scaligeri. Quædam præterea ab eodem leviter interpolata, & quædam penitus sublata memineris. Quæ illa, diligens ac studiosus lector, factâ collatione novæ hujus editionis cum priore, facile deprehendet.*

ΟΛ. Ᾱ. Κόροιβος Ἠλεῖος στάδιον.
ΟΛ. Α. Αἰσχύλου ἄρχοντος Ἀθηναίων ἔτος ιβ. Νι-
,, κάνδρου τοῦ Χαρίλλου Λακεδαιμονίων βασι-
λέως ἔτος λδ.
Β.
Γ.
Δ.
ΟΛ. Β̄. Ἀντίμαχος Ἠλεῖος στάδιον.
Α.
Β. Ῥωμύλος καὶ Ῥῆμος ἐγεννήθησαν.
Γ.
Δ.
ΟΛ. Γ̄. Ἀνδροκλῆς Μεσσήνιος στάδιον.
Α. Ἄβαρις δὲ Ὑπερβορέων πρεσβευτὴς εἰς τὴν
Ἑλλάδα ἦλθε.
Β.
Γ.
Δ.
ΟΛ. Δ̄. Πολυχάρης Μεσσήνιος στάδιον.
Α.
Β.
Γ.
Δ.
ΟΛ. Ē. Αἰσχίνης Ἠλεῖος Μεσσήνιος στάδιον.
Α.
Β.
Γ.
,, Δ. Ἔτος πρῶτον Χάροπος κατά τινας.
ΟΛ. ϛ̄. Οἰβώτας Οἰνίου Δυμαῖος στάδιον.
Ἔδοξε τοῖς Πελοποννησίοις μαντεύσασθαι, εἰ στέμ-
ματα περιθῶσι τοῖς νικῶσι. καὶ πέμπουσι τὸν
βασιλέα Ἴφιτον εἰς θεοῦ.
Α.
Β.
Γ. ΑΛΚΜΑΙΩΝ. Κατά τινας Ῥώμης κτίσις.
Δ.
ΟΛ. Ζ̄. Δαϊκλῆς Μεσσήνιος στάδιον. καὶ πρῶτος
μῆλον ἐστεφανώθη.
Α. ΧΑΡΟΨ. Ἀρχόντων Ἀθήνησι δεκαετία.
Ῥώμη ἐκτίσθη ὑπὸ Ῥώμου καὶ Ῥωμύλου.
Β.
Γ.
Δ.
ΟΛ. Η̄. Ἀνολυμπιάς. Πισαῖοι τὸν ἀγῶνα ἔθεσαν ἅμα
Φείδωνι τῷ Ἀργείων τυράννῳ τῷ ἐν Ἕλλησι μά-
λιστα ὑβρίσαντι. Ἀντικλῆς Μεσσήνιος στάδιον.
Α.
,, Β. Ἐντεῦθεν τὰ Ναβονασάρου τοῦ Χαλδαίων βα-
,, σιλέως ἔτη ἀριθμεῖται. Ἔτος πρῶτον Αἰσιμή-
,, δους κατά τινας.
Γ.
Δ.
ΟΛ. Θ̄. Ξενοδόκος, ἤτοι Ξενοκλῆς, Μεσσήνιος στάδιον.
Α. Ἀρκτῖνος Τήλεω τοῦ Ναύτεω ἀπόγονος Μιλή-
σιος ἐγνωρίζετο.
Β. Ἀρχὴ πρώτου Λακεδαιμονίων καὶ Μεσσηνίων
,, πολέμου κατά τινας. Τὴν Ἀμφείαν πόλισμα
,, πρὸς τῇ Λακωνικῇ ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ ἔνθ' οἱ Λα-
,, κεδαιμόνιοι αἱροῦσι.
Γ. ΑΙΣΙΜΗΔΗΣ τοῦ Αἰσχύλου.
Δ.
ΟΛ. Ī. Δωτάδης Μεσσήνιος στάδιον.
Α.
Β.
Γ.
,, Δ. Ἔτος πρῶτον Κλειδίκου κατά τινας.
ΟΛ. ΙΑ. Λεωχάρης Μεσσήνιος στάδιον.
,, Α. Ἡσίοδος κατά τινας ἤκμαζε.
Β.
Γ.
Δ.
ΟΛ. ΙΒ. Ὀξύθεμις Κορωναῖος στάδιον.
Α. ΚΛΕΙΔΙΚΟΣ.
Β.
Γ.
Δ.
ΟΛ. ΙΓ. Διοκλῆς Κορίνθιος στάδιον.
Α.

Β.
Γ.
Δ.

ΟΛ. ΙΔ. Δάσμων Κορίνθιος στάδιον. Προσετέθη δίαυλος. Υπήνος Πισαῖος πρῶτος δίαυλον.
Α. Ἰθώμης ἅλωσις ὑπὸ Λακεδαιμονίων. Τέλος Μεσσηνιακοῦ πολέμου. Ἀριστομένης βασιλεὺς Μεσσηνίων ἐτελεύτησε. Θάσος ἐκτίσθη.
Β.
Γ. ΙΠΠΟΜΕΝΗΣ. Μαρδοκεμπάδου τοῦ Χαλδαίων βασιλέως ἔτος πρῶτον. Ἔκλειψις σελήνης.
Δ.

ΟΛ. ΙΕ. Ὄρσιππος Μεγαρεὺς στάδιον. Προσετέθη δόλιχος καὶ γυμνοὶ ἔδραμον. Λάμπις Λακεδαιμόνιος πρῶτος πένταθλον. Εὐρύβατος Λακεδαιμόνιος πρῶτος πάλην. Ἄκανθος δίαυλον.
Α. Ὀλυμπιάσι πρῶτος γυμνὸς ἔδραμεν Ἄκανθος ὁ Λακεδαιμόνιος. Θάσος ἐκτίσθη. Ἀρχίλοχος ἤκμαζε κατὰ Διονύσιον. Σύβαρις ἐκτίσθη.
Β.
Γ.
Δ.

ΟΛ. Ιϛ. Πυθαγόρας Λάκων στάδιον.
Α. Ἡλίου ἔκλειψις. Ῥωμύλος ἠφανίσθη.
Β.
Γ. Πομπίλιος Νουμᾶς εἰς τὴν βασιλείαν ὑπὸ Ῥωμαίων ἐκλήθη.
Δ.

ΟΛ. ΙΖ. Πώλος Ἐπιδαύριος στάδιον.
Α. ΛΕΟΚΡΑΤΗΣ. Τούτου ἔτους ἐνισταμένου ἐν Βιθυνίᾳ τὴν Ἀστακὸν ᾤκισαν Μεγαρέων ἄποικοι ἀπὸ ἑνὸς τῶν λεγομένων Σπαρτῶν, καὶ γηγενῶν τῶν ἀπογόνων τῶν ἐν Θήβαις Ἀστακοῦ τὴν κλῆσιν. ἱστορεῖ Μέμνων.
Β.
Γ. Μύσκελος Κρότωνα ἔκτισε.
Δ.

ΟΛ. ΙΗ. Τέλλις Σικυώνιος στάδιον. Πένταθλον, καὶ πάλη προσετέθη. Λάμπις πεντάθλῳ, Εὐρύβατος πάλη, ἄμφω Λακεδαιμόνιοι ἐνίκησαν.
Α. Γύγης τὴν Λυδῶν βασιλείαν διεδέξατο. Οὗτος πρῶτος ὠνομάσθη τύραννος. ἱστορεῖ Εὐφορίων ἐν τῷ περὶ Ἀλευαδῶν. Ἀρχίλοχος ἐγνωρίζετο κατὰ Ξάνθον τὸν Λυδόν.
Β.
Γ.
Δ.

ΟΛ. ΙΘ. Μένων Μεγαρεὺς στάδιον.
Α.
Β.
Γ. ΛΥΑΝΔΡΟΣ. Ἀρχίλοχος ἤκμαζε.
Δ.

ΟΛ. Κ. Ἀθηράδας Λάκων στάδιον.
Α.
Β.
Γ.
Δ.

ΟΛ. ΚΑ. Πανταλκῆς Ἀθηναῖος στάδιον.
Α.
Β.
Γ.
Δ.

ΟΛ. ΚΒ. Πανταλκῆς Ἀθηναῖος τὸ δεύτερον στάδιον.
Α. ΕΡΥΞΙΑΣ ἔσχατος Μεδοντιδῶν.
Β.
Γ.
Δ.

ΟΛ. ΚΓ. Πυγμῆς ἆθλα ἀπεδόθησαν. Ἰκάριος Ὑπερησιεὺς στάδιον. Ὀνόμαστος Σμυρναῖος πρῶτος πυγμῇ, ὃς καὶ τῇ πυγμῇ νόμους ἔθετο.
Α.
Β.
Γ.
Δ. ΤΛΗΣΙΑΣ. ἀρχὴ τοῦ δευτέρου Μεσσηνιακοῦ πολέμου.

ΟΛ. ΚΔ. Κλεοπτόλεμος Λάκων στάδιον.
Α.
Β.
Γ. ΚΡΕΩΝ. πρῶτος ἐνιαύσιος ἄρχων Ἀθήνησι.
Δ.

ΟΛ. ΚΕ. Θάλπις Λάκων στάδιον. ἵππων τελείων δρόμος προσετέθη. Παγώνδας Θηβαῖος ἅρματι τελείῳ πρῶτος.
Α. Ἀνακρέων ὁ λυρικὸς ἤκμαζε κατά τινας.
Β.
Γ.
Δ.

ΟΛ. Κϛ. Καλλισθένης Λάκων στάδιον. Φιλόμβροτος Λάκων πένταθλος τρισὶν Ὀλυμπιάσιν ἐνίκησε. Κιθαρῳδῶν ἀγών. Ἕως ὧδε τὴν προστασίαν εἶχον τοῦ τε ἱεροῦ, τοῦ τε ἀγῶνος οἱ Ἠλεῖοι. οἱ δὲ Πισαῖοι τὴν οἰκείαν ἀπολαβόντες αὐτοὶ συνετέλεσαν τὸν ἀγῶνα, ὁρῶντες εὐδοκιμοῦντα.
Α. Τὰ Κάρνεια ἀγὼν πρῶτον ἐτέθη ἐν Σπάρτῃ.
Β. ΛΕΩΣΤΡΑΤΟΣ. Τύλλος Ὁστίλιος μετὰ Νουμᾶν Πομπίλιον Ῥώμης ἐβασίλευσε.
Γ.
Δ. Κατὰ τὴν Ἰταλίαν Ἱππώνιον ἐκτίσθη.

ΟΛ. ΚΖ. Εὐρύβος Ἀθηναῖος στάδιον. ὁ ἀγὼν πρῶτος στεφανίτης ἐγένετο κατά τινας.
Α. Ἀλκμὰν ὁ λυρικὸς ἐγνωρίζετο, Ἄρδυος Σαδυάττου πατρὸς τῶν Λυδῶν βασιλεύοντος.
Β.
Γ.
Δ. ΠΕΙΣΙΣΤΡΑΤΟΣ.

ΟΛ. ΚΗ. Χάρμις Λάκων στάδιον, ὃς σύκοις ξηροῖς ἤσκει. ὡς δὲ ἄλλοι, Χίονις Λάκων. ταύτην ἦξαν Πισαῖοι, Ἠλείων διὰ τὸν πρὸς Δυμαίους πόλεμον ἀσχολουμένων παγκρατιαστής τε ἀνὴρ καὶ ἵππος κέλης προσετέθη. τοῦτ᾽ ἐσελθόντας ἐπὶ τὸ παγκράτιον ὁ Λύγδαμις συγκατηργάσατο Συρακούσιος.

Α. ΛΥ-

Α. ΑΥΤΟΣΘΕΝΗΣ. Εἴρα Μεσσηνίων ὑπὸ Λακεδαιμονίων καὶ Μεσσηνίων ἑάλω. ὁ πόλεμος ὁ δεύτερος τῶν Λακεδαιμονίων καὶ Μεσσηνίων τέλος ἔσχεν. οἱ ἐκ τῆς ἁλώσεως τῆς Εἴρας σωζόμενοι Μεσσήνιοι Κυλλήνην ἀνέκτισαν, τῆς ἀποικίας σφίσιν ἡγουμένου Ἀριστομένους.

Β.

Γ.

,, Δ. Ναυμαχία Κορινθίων πρὸς Κορκυραίους ,, πασῶν παλαιοτάτη.

ΟΛ. ΚΘ. Ξενοφῶν ὁ Κορίνθιος στάδιον. ὡς δὲ ἄλλοι, Χίονις Λάκων τὸ δεύτερον, οὗ τὸ ἅλμα ποδῶν ἦν νβ.

Α. ΑΡΧΙΜΗΔΗΣ. Πάλιν ἀπὸ Λακεδαιμονίων Μεσσήνιοι ἀπέστησαν. Περίανδρος ἐν Κορίνθῳ ἐγεννήθη ὁ μετὰ ταῦτα τῆς πατρίδος τυραννήσας. Ἀρίων Μηθυμναῖος Κυκλέως υἱὸς τὸν ἐν Σικελίᾳ νικήσας ἀγῶνα, ἐπὶ δελφῖνος εἰς Ταίναρον τῆς Λακωνίας ἐσώθη.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. Λ. Χίονις Λάκων στάδιον τὸ δεύτερον. Πισαῖοι Ἠλείων ἀποστάντες ταύτην τε ἦξαν, καὶ τὰς ἑξῆς κβ.

Α. Μεσσήνιοι τὴν ἐν Σικελίᾳ Ζάγκλην ἐποικήσαντες Μεσσήνην ἐπωνόμασαν. Φιγάλεια τῆς Ἀρκαδίας ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων ἑάλω.

Β. ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΛΑ. Χίονις Λάκων στάδιον τὸ τρίτον. Κραυξίδας Κρανώνιος κέλητι πρῶτος. Ἄβδηρα ὑπὸ Τηίων ἐκτίσθη.

Α. Κατά τινας τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ἐν Κορίνθῳ Κυψέλου τυραννίδος, ἔτεσιν υμζ ὕστερον τῆς ,, Ἡρακλειδῶν καθόδου. τὴν πόλιν Ἄβδηρα χρόνῳ ,, ἐρημωθεῖσαν καὶ ἐρριμμένην οἱ Κλαζομένιοι ,, ἀνέκτισαν.

Β.

Γ. Κατὰ τὴν Σικελίαν ἡ Σελινοῦς ἐκτίσθη.

Δ.

ΟΛ. ΛΒ. Κρατῖνος Μεγαρεὺς στάδιον, ὅτι καὶ πυγμὴν Κομαῖος τρίτος ἀδελφῶν ἀγωνισάμενος ἐνίκα.

Α. Πιττακὸς γέγονε κατὰ τούτους τοὺς χρόνους. Ὀρσίππου δὲ Λακεδαιμονίου ἀγωνιζομένου, λυθὲν τὸ περίζωμα αἴτιον αὐτῷ ἥττης [λύπης] ἐγένετο, διὸ καὶ νόμος ἐτέθη γυμνοὺς τρέχειν.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΛΓ. Γύγις Λάκων στάδιον. προσετέθη παγκράτιον. Λύγδαμις Συρακούσιος πρῶτος παγκράτιον ἐνίκησε κατά τινας, ὃς στάδιον διεμέτρησε τοῖς ἑαυτοῦ ποσί, μόνος ἑξακοσίοις παραθέσεις ποιησάμενος. προσετέθη δὲ ..... καὶ ἐνίκα Κραξυλίδας Θεσσαλός.

Α. Γείσανδρος Γείσωνος, καὶ Ἀριστείχμας, Καμειρεὺς ἀπὸ Ῥόδου, ὁ τὴν Ἡράκλειαν ποιήσας ἐν βιβλίοις β, ἐγνωρίζετο.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΛΔ. Στόμας * Ἀθηναῖος στάδιον. Ἀνολυμπιάς. ταύτην Ὀλυμπιάδα ἀντὶ Ἠλείων ἦξαν Πισαῖοι, καὶ βασιλεὺς αὐτῶν Πανταλέων ὁ Ὀμφαλίωνος.

Α.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΛΕ. Σφαῖρος Λάκων στάδιον. ἐ δίαυλον Κύλων Ἀθηναῖος ὁ ἐπιθέμενος τυραννίδι.

Α. ΔΑΜΑΣΙΑΣ. Θαλῆς ἐγεννήθη. Σφαῖρος Λακεδαιμόνιος ἐγνωρίζετο. Τυρταῖος Ἀρ- ,, χεμβρότου Λάκων ἐλεγειοποιὸς ἐγνωρίζετο. ,,

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΛϚ. Φρύνων Ἀθηναῖος στάδιον, ὃς Πιττακῷ μονομαχῶν ἀνῃρέθη.

Α.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΛΖ. Εὐρυκλείδης Λάκων στάδιον. δρόμου καὶ πάλης ἐτέθη παισὶν ἆθλα. Ἱπποσθένης Λακεδαιμόνιος παῖς πρῶτος πάλη. ὃς διαλιπὼν μίαν, τὰς ἑξῆς πέντε Ὀλυμπιάδας ἀνδρῶν πάλην ἐνίκησε. Πολυνείκης Ἠλεῖος παῖς πρῶτος δρόμῳ.

Α. Στησίχορος λυρικὸς ἐγεννήθη. Μίμνερμος Λιγυρτιάδου Κολοφώνιος, ἢ Σμυρναῖος, ἢ Ἀστυπαλαιεύς, ὁ ἐπίκλην Λιγυαστάδης ἐλε- ,, γειοποιὸς ἐγνωρίζετο. ,,

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΛΗ. Ὀλυνθεὺς Λάκων στάδιον. προσετέθη παίδων πένταθλος. καὶ ἠγωνίσαντο τότε μόνον, ἐνίκα Εὐτελίδας Λακεδαιμόνιος παῖς.

Α.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΛΘ. Ῥίψολκος Λάκων στάδιον.

Α. ΔΡΑΚΩΝ. Δράκων τοὺς νόμους ἔθετο τοῖς Ἀθηναίοις γηραιὸς ὤν. Περίανδρος, Κυψέλου πατρὸς ἀποθανόντος, τὴν Κορινθίων ἀρχὴν διεδέξατο.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. Μ. Ὀλυνθεὺς Λάκων στάδιον τὸ δεύτερον.

Α. Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος ἐγνωρίσθη.

Β.

Γ. Αἴσωπος κατά τινας γράφει τὰ αὐτῷ συμβάντα ἐν Δελφοῖς ἐν βιβλίοις β.

Δ.

ΟΛ. ΜΑ. Κλεωνίδας ὁ Θηβαῖος στάδιον. προσετέθη παίδων πυγμή, καὶ ἐνίκα Φιλήτας παῖς Συβαρίτης.

Α. Βάττος Λακεδαιμόνιος Κυρήνην ἐν Λιβύῃ κτίζει.

Β. ΗΝΙΟΧΙΔΗΣ. Ταρκυΐνιος Πρίσκος τὴν Ῥώμης βασιλείαν παρέλαβεν.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΜΒ. Λυκώτας Λάκων στάδιον.

Α. Σαπφὼ, καὶ Ἤριννα αἱ ποιήτριαι ἐγνωρίζοντο. Πιττακὸς ὁ Μιτυληναῖος Μελάγχρον τὸν Μιτυληναίων τύραννον ἀνεῖλε.

Β.

Γ. Ἀναξίμανδρος Μιλήσιος φιλόσοφος ἐγνωρίσθη.

Δ.

ΟΛ. ΜΓ. Κλέων Ἐπιδαύριος στάδιον.

Α.

Β. Περὶ τῆς Ἀχιλλίτιδος χώρας μαχομένων Ἀθηναίων καὶ Μιτυληναίων, Πιττακὸς ὁ Μιτυληναῖος τῶν ἑαυτοῦ πολιτῶν στρατηγῶν συνέθετο μονομαχῆσαι πρὸς Φρύνωνα στρατηγὸν Ἀθηναίων παγκρατιαστὴν Ὀλυμπιονίκην. καὶ δίκτυον ἔχων ὑπὸ τὴν ἀσπίδα, λαθραίως περιέβαλε τὸν Φρύνωνα, καὶ κτείνας αὐτὸν περιεσώσατο τὸ χωρίον.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΜΔ. Γέλων Λάκων στάδιον.

Α.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΜΕ. Ἀντικράτης Ἐπιδαύριος στάδιον.

Α. Τὸ Κυλώνιον ἄγος. Καμαρίνα κατὰ Σικελίαν ἐκτίσθη. οἱ Φωκαεῖς Μασσαλίαν ἔκτισαν. ἡ τῶν Σαλαμινίων ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων πρὸς τοὺς Μεγαρέας ἀπόστασις. Φερεκύδης Βάβιος Σύριος ἐπήχθη, ὃν πρῶτον συγγραφὴν διενεγκεῖν πεζῷ λόγῳ τινὲς ἱστοροῦσιν.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΜΣ. Χρυσόμαχος Λάκων στάδιον, καὶ Πολυμήστωρ Μιλήσιος παίδων στάδιον, ὃς αἰπολῶν λαγὼν κατέλαβε.

Α. Ἐπιμενίδης τὰς Ἀθήνας καθαίρει. Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος εἰς Ἑλλάδα ἀποδήμησεν.

Β. ΦΙΛΟΜΒΡΟΤΟΣ.

Γ. ΣΟΛΩΝ. Σόλων Ἀθηναίοις ἐνομοθέτησε, καὶ τοὺς Δράκοντος νόμους ἀνεῖλε, πλὴν τῶν φονικῶν, ἅπαντας, διὰ τὴν χαλεπότητα καὶ τὸ μέγεθος τῶν ἐπιτιμίων.

Δ.

ΟΛ. ΜΖ. Εὐρυκλῆς Λάκων στάδιον.

Α. ΕΥΚΡΑΤΗΣ. Ἀνάχαρσις Ἀθήνησιν ἐπιδημεῖ.

Β.

Γ.

Δ. Οὐάφρης τὴν Αἰγυπτίων ἀρχὴν παρέλαβεν.

ΟΛ. ΜΗ. Γλαυκίας (ἐνίοις δὲ Γλύκων) ὁ Κροτωνιάτης στάδιον. Πυθαγόρας Σάμιος παίδων πυγμὴν, ὃς πρῶτος ἐντέχνως πυκτεύσας κομήτης, καὶ ἁλουργίδα φορῶν, εἶτα ἐκκριθεὶς ἐκ τῶν παίδων, καὶ χλευασθεὶς αὐτίκα προσέβη τοὺς ἄνδρας, καὶ ἐνίκησε.

Α. ΦΑΙΝΙΠΠΟΣ.

Β.

Γ. Ἀμφικτυόνες ἆθλα Πυθίοις ἔθεσαν κιθαρῳδίας, καὶ προσέτι αὐλῳδίας ἀγώνισμα. καὶ ἔνθεν αἱ Πυθιάδες ἀριθμοῦνται. ἔκλειψις ἡλίου, ἣν Θαλῆς συμβησομένην προειρήκει.

Δ. Περίανδρος ὁ Κυψέλου Κορινθίων τύραννος ἐτελεύτησε.

ΟΛ. ΜΘ. Λυκῖνος Κροτωνιάτης στάδιον.

Α. Τὰ Ἴσθμια ἀπὸ τῶν χρόνων Κυψέλου τοῦ Κορινθίων τυράννου παρημελημένα ἀνήχθη. Σόλων μανίαν πλάττων τοὺς Μεγαρέας κατεστρατήγησε.

Β. Ἐντεῦθεν Ἀντίλοχος τῆς τῶν ἱστορῶν πραγματείας ἄρχεται.

Γ.

Δ.

ΟΛ. Ν. Ἐπιτελίδης Λάκων στάδιον. Ἀγωνοθέται δύο ὑπ' Ἠλείων κατεστάθησαν κληρωτοί. οἱ ἑπτὰ σοφοὶ ὠνομάσθησαν.

Α. Ὀνομάκριτος ὁ Ἀθηναῖος ποιητὴς, οὗ τὰ εἰς Ὀρφέα φερόμενα ποιήματα λέγεται εἶναι, ἤκμαζεν. Οἱ Πεισιστρατίδαι τῶν Ἀθηναίων ἐτυράννουν. Ἀριστέας Δημοχάριδος, ἢ Καϋστροβίου, Προικοννήσιος, ἐποποιὸς, ὁ τὰ Ἀριμάσπεια καλούμενα ἔπη πεποιηκὼς, ἐγνωρίζετο.

Β.

Γ.

Δ. ΑΡΧΕΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Σέρβιος Τύλλιος τὴν Ῥωμαίων διεδέξατο βασιλείαν.

ΟΛ. ΝΑ. Ἐρατοσθένης Κροτωνιάτης στάδιον.

Α.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΝΒ. Ἄγις Ἠλεῖος στάδιον.

Α. Ἀνακρέων ὁ λυρικὸς ἤκμαζε. Φάλαρις τῆς Σικελίας ὅλης τυραννεῖ.

Β.

Γ. ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ. Πιττακὸς Μιτυληναῖος ἐτελεύτησε.

Δ.

ΟΛ. ΝΓ. Ἀγνων Πεπαρήθιος στάδιον.

,,Α. ἡ πρώτη Νεμεὰς ἤχθη.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΝΔ. Ἱπποστράτης Κροτωνιάτης στάδιον.

Α. Ἴβυκος ὁ λυρικὸς εἰς Σάμον ἦλθεν βασιλεύοντος τῶν Λυδῶν Κροίσου. Αἴσωπος ὁ λογοποιὸς ὑπὸ Δελφῶν κατεκρημνίσθη ἀπὸ τῆς Φαιδριάδων καλουμένων πετρῶν. Ἀρραχίων Φιγαλεὺς παγκρατιαστὴς πρὸς τὸν καταλειπόμενον ἔτι τῶν ἀνταγωνιστῶν ἐμάχετο ὑπὲρ τοῦ κοτίνου. ὁ μὲν προέλαβεν, ὅστις δὴ ὁ ἀνταγωνιζόμενος, καὶ τοῖς ποσὶ τὸν Ἀρραχίωνα εἶχεν ἐζωκὼς, καὶ τὸν τράχηλον ἐπίεζεν ἅμα αὐτοῦ ταῖς χερσίν. ὁ δὲ Ἀρραχίων ἐκκλᾶ τὸν ἐν τῷ ποδὶ τοῦ ἀνταγωνιζομένου δάκτυλον. καὶ Ἀρραχίων τε τὴν ψυχὴν ἀφίησιν ἀγχόμενος, καὶ ὁ ἄγχων τὸν Ἀρραχίωνα ὑπὸ τοῦ δακτύλου τῆς ὀδύνης κατὰ τὸν καιρὸν ἀπαγορεύει τὸν αὐτόν. Ἠλεῖοι δὲ ἀνηγόρευσαν νικῶντα, καὶ ἐστεφάνωσαν, Ἀρραχίωνα. Ἀναξιμένης Εὐρυστράτου Μιλήσιος φιλόσοφος μαθητὴς καὶ διάδοχος Ἀναξιμάνδρου τοῦ Μιλησίου, ὡς δέ τινες Παρμενίδου, ἐγνωρίζετο.

Β.

Γ. ΙΠΠΟΚΛΕΙΔΗΣ. Παναθήναια ἐτέθη.

Δ.

ΟΛ. ΝΕ. Ἱππόστρατος Κροτωνιάτης τὸ δεύτερον στάδιον.

,,Α. Κῦρος Περσῶν βασιλεύει.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΝϚ. Φαῖδρος Φαρσάλιος στάδιον.

Α. ΕΥΘΥΔΗΜΟΣ. Χίλων πρῶτος ἔφορος ἐν Λακεδαίμονι κατέστη. Στησίχορος ὁ λυρικὸς ἐτελεύτησε. Σιμωνίδης ὁ Λεωπρεπίως τῆς ἐν Κέῳ τῇ νήσῳ πόλεως λυρικὸς ἐγεννήθη κατά τινας, ὃς ἐπεκλήθη Μελικέρτης διὰ τὸ ἡδύ. καὶ τὴν μνημονικὴν δὲ τέχνην εὗρεν. προσεξεῦρε δὲ καὶ τὰ μακρὰ τῶν στοιχείων, καὶ διπλᾶ, καὶ τῇ λύρᾳ τὸν τρίτον φθόγγον.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΝΖ. Λάδρομος Λάκων στάδιον.

Α. Καμαρίνα ἡ ἐν Σικελίᾳ πορθεῖται κρατησάντων τῶν Συρακουσίων.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΝΗ. Διόγνητος Κροτωνιάτης στάδιον.

ΕΡΞΙΚΛΕΙΔΗΣ. Λᾶσος Χαρβίνου Ἑρμιονεὺς πόλεως τῆς Ἀχαΐας πρῶτος περὶ μουσικῆς λόγον ἔγραψε, καὶ διθύραμβον εἰς ἀγῶνα εἰσήγαγε, καὶ τοὺς ἐριστικοὺς εἰσηγήσατο λόγους. Τινὲς δὲ τοῦτον συναριθμοῦσι τοῖς ἑπτὰ σοφοῖς ἀντὶ Περιάνδρου. Κῦρος Σάρδεις εἷλε. Θυρεατικὸς πόλεμος Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων. Θαλῆς ἐτελεύτησεν. Ἐν Τεγέᾳ τὸ Ὀρέστου ὀστοῦν κατὰ χρησμὸν ὑπὸ Λακεδαιμονίων εὑρέθη.

Β. Ἀναξίμανδρος ὁ Μιλήσιος φιλόσοφος ἐγνωρίζετο ὢν ἐτῶν ξδ.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΝΘ. Ἀρχίλοχος Κερκυραῖος στάδιον. Πραξιδάμας Αἰγινήτης πυγμήν.

Α. Κροῖσος ἐτελεύτησεν. Φερεκύδης ὁ Σύριος ἐγνωρίζετο. Φωκυλίδης ἤκμαζε.

Β.

Γ. Πρῶτος ὁ Σωγένης Αἰγινητῶν ἐνίκησε τοὺς ἐν πεντάθλῳ τὴν ιδ Νεμεάδα.

Δ.

ΟΛ. Ξ. Ἀπελλαῖος Ἠλεῖος στάδιον.

Α. Πυθαγόρας ὁ Σάμιος, καὶ Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος ἤκμαζον. Ἱππῶναξ ἐγνωρίζετο.

,,Β. Αἰσχύλος τραγῳδοποιὸς ἐγεννήθη.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΞΑ. Ἀγάθαρχος Κερκυραῖος στάδιον. Ῥηξίβιος Ὀπούντιος παγκράτιον.

Α. Θέσπις πρῶτον δρᾶμα ἐδίδαξε.

Β.

Γ.

Δ. ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ. Ταρκυίνιος ὁ Σούπερβος τὴν Ῥωμαίων δυναστείαν κατεῖχε.

ΟΛ. ΞΒ. Ἐρυξίδας Χαλκιδεὺς στάδιον. Μίλων Κροτωνιάτης πάλην, ὃς νικᾷ Ὀλύμπια ἑξάκις, Πύθια ἑξάκις, Ἴσθμια δεκάκις, Νέμεα ἐννεάκις.

Α. Πυθαγόρας ἤκμαζε, καὶ Σιμωνίδης ὁ λυρικὸς κατά τινας γέγονε. καὶ παρέτεινε μέχρι οη Ὀλυμπιάδος, βιοὺς ἔτη πθ. Καὶ γέγραπται αὐτῷ Δωρίδι διαλέκτῳ ἡ Καμβύσου, καὶ Δαρείου βασιλεία, καὶ Ξέρξου ναυμαχία δι' ἐλεγείας, ἡ ἐν Σαλαμῖνι. μελικᾶς θρῆνοι, Παιᾶνες, ἐγκώμια, ἐπιγράμματα, καὶ ἄλλα.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΞΓ. Γαρμυλίδης Καμαριναῖος στάδιον.

Α. Θεαγένης ὁ Ῥηγῖνος χρονογράφος ἤκμαζεν. Ἀναξιμένης ὁ Μιλήσιος φιλόσοφος ἐγεννήθη.

Β. Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος φιλόσοφος ἤδη ἐτῶν ἑβδομήκοντα δύο γεγονὼς ἐγνωρίζετο ἐν τῇ Ἑλλάδι.

Γ. Ἄμασις ὁ τῶν Αἰγυπτίων βασιλεὺς τὸν βίον κατέστρεψε βασιλεύσας ἔτη νε. Καμβύσης τὴν Αἴγυπτον παρεστήσατο.

Δ.

ΟΛ. ΞΔ. Εὔανδρος Θεσσαλεὺς στάδιον.

Α. ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ. Οἱ κατὰ τὴν Ἰταλίαν Κυμαῖοι πολλὰς Τυρρηνῶν, καὶ Ὀπικῶν μυριάδας ἐνίκησαν.

Β. Η σελήνη ἐξέλειψεν ζ ἔτει Καμβύσου.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΞΕ. Ἀπολλᾶς Ταραντῖνος στάδιον. Τῶν ὁπλιτῶν ὁ δρόμος ἐδοκιμάσθη. σὺν δραμόντας ἀσπίσι πρῶτος Δημάρατος ἐκράτησεν Ἡραιεύς.

Α. Πίνδαρος ἐγεννήθη. Ἑκαταῖος Ἡγησάνδρου Μιλήσιος ἱστορικὸς Πρωταγόρου ἀκουστὴς ἐγνωρίζετο, ὅστις πρῶτος ἱστορίαν πεζῶς ἐξήνεγκε. Τότε καὶ Διονύσιος ἦν ὁ Μιλήσιος ἱστοριογράφος. Μελανιππίδης Κρίτωνος Μήλιος διθυραμβοποιὸς ἤκμαζε.

Β.

Γ.

Δ. Οἱ Πεισιστρατίδαι Ἀθηνῶν ἐξεώσθησαν.

ΟΛ. ΞϚ. Ἰσχυρος Ἱμεραῖος στάδιον. Κλεοσθένης Ἐπιδάμνιος ἅρματι.

Α.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΞΖ. Φανᾶς Πελληνεὺς, ἤτοι Πελληνεὺς, πρῶτος ἐτρίασσεν στάδιον, δίαυλον, ὅπλον.

Α. Φρύνιχος Ἀθηναῖος τραγικὸς ἐνίκησε.

Β.

Γ. Οἱ Κροτωνιᾶται, Μίλωνος τοῦ ἀθλητοῦ στρατηγοῦντος, ἐπιφανεστάτῃ μάχῃ τοὺς Συβαρίτας ἐνίκησαν, καὶ τὴν πόλιν αὐτῶν διαρπάσαντες παντελῶς ἔρημον ἐποίησαν.

Δ.

ΟΛ. ΞΗ. Ἰσχόμαχος ὁ Κροτωνιάτης στάδιον. οἱ Φειδώλου παῖδες κέλητι.

Α. ΙΣΑΓΟΡΑΣ. Πρῶτοι ὕπατοι ἐν Ῥώμῃ κατέστησαν, βασιλέων καταλυθέντων.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΞΘ. Ἰσχόμαχος Κροτωνιάτης τὸ δεύτερον. Θέτταλος Κορίνθιος πεντάθλῳ, καὶ σταδίῳ.

Α. ΑΚΕΣΤΟΡΙΔΗΣ. Ἡράκλειτος Ἐφέσιος ὁ Σκοτεινὸς ἐπικαλούμενος ἐγνωρίζετο. Κύναιθος Χῖος πρῶτος Συρακούσαις ἐρραψῴδησε τὰ Ὁμήρου ἔπη, ὡς Ἱπποστράτος φησί.

Β.

Γ. Η σελήνη ἐξέλειψεν ἔτει κ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. Ἱπποκλῆς Θετταλὸς τὴν β Πυθιάδα ἐνίκησε διαυλοδρόμῳ.

Δ.

ΟΛ. Ο. Νικίας ὁ Λοκρὸς ἐξ Ὀποῦντος στάδιον. Τῆς ἀπήνης δρόμος ἐτέθη. Θερσίας ὁ Θεσσαλὸς ἀπήνῃ πρῶτος.

Α. ΜΥΡΟΣ. Ζήνων Ἐλεάτης ἤκμαζεν. αἱ Λατίνων πόλεις ἀπὸ τῆς φιλίας τῶν Ῥωμαίων ἀπέστησαν. Ἀριστόδημος ὁ ἐπίκλην μαλακὸς τὸ Ἰταλιώτης Κύμης τυραννεῖ. Ἀναξαγόρας Κλαζομένιος φιλόσοφος ἐγεννήθη. Πρατίνας Πυρρωνίδου, ἢ Ἐγκωμίου, Φλιάσιος, ποιητὴς τραγῳδίας ἀντηγωνίζετο Αἰσχύλῳ, καὶ Χοιρίλῳ.

Β.

Γ.

Δ. Λεωτυχίδης βασιλεύει Σπάρτης ἔτη κβ.

ΟΛ. ΟΑ Τισικράτης Κροτωνιάτης στάδιον. δρόμος κάλπης εἰσήχθη. Πάταικος Ἀχαιὸς ἐκ Δύμης πρῶτος κάλπῃ. Πυθαγόρας κέλητι. Ἐξαίνετος Ἐμπεδοκλέους Ἀκραγαντίνου υἱὸς πάλῃ. ὁ αὐτὸς κέλητι.

Α. ΙΠΠΑΡΧΟΣ. Ἑλλάνικος Λέσβιος ἱστορικὸς ἐγεννήθη.

Β. ΦΙΛΙΠΠΟΣ. Σοφοκλῆς ὁ τραγῳδοποιὸς ἐγεννήθη.

Γ. Ξενοκράτης Ἀκραγαντῖνος τὴν κδ Πυθιάδα ἵπποις ἐνίκησε. Μίδας Ἀκραγαντῖνος αὐλητὴς, ἀγωνιζομένου αὐτοῦ, ἀνακλασθείσης τῆς γλωσσίδος ἀκουσίως, καὶ προσκολληθείσης τῷ οὐρανίσκῳ, μόνοις τοῖς καλάμοις τρόπῳ σύριγγος ηὔλησεν. οἱ δὲ θεαταὶ ξενισθέντες τῷ ἤχῳ ἐτέρφθησαν. καὶ οὕτως ἐνίκησεν.

Δ. ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ. Ἀναξίλας Ῥηγίνων καὶ Ζάγκλης δυναστεύει ἔτη ιη.

ΟΛ. ΟΒ. Τισικράτης Κροτωνιάτης στάδιον τὸ β. Κλεομήδης Ἀστυπαλαιεὺς Ἴκκον πυκτεύων ἄνδρα Ἐπιδαύριον αὐτὸν ἀπέκτεινεν ἐν τῇ μάχῃ, καταγνωσθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν Ἑλλανοδικῶν ἄδικα εἰργάσθαι. καὶ ἀφῃρημένος τὴν νίκην ἔκφρων ἐγένετο ὑπὸ τῆς λύπης. Ἱπποκλέας Θεσσαλὸς διαυλόδρομον.

Α. ΔΙΟΓΝΗΤΟΣ. Η ἐν Μαραθῶνι μάχη.

Β. ΥΒΡΙΛΙΔΗΣ. Γέλων ὁ Δεινομένους Συρακουσῶν ἐκράτησεν μετὰ Ἱπποκράτην τὸν ἀδελφόν.

Γ. Μίδας Ἀκραγαντῖνος αὐλητὴς ἐνίκησε τὴν κε Πυθιάδα.

Δ.

ΟΛ. ΟΓ. Ἄστυλος Κροτωνιάτης στάδιον. Γέλων Δεινομένους Γελῷος ἅρματι. Ἱπποκλέας Κροτωνιάτης διαυλόδρομον τὸ β. Ἱέρων Αἰτναῖος Συρακούσιος κέλητι. Ἔφαρμοστος Ὀπούντιος πάλῃ, τούτου προειρημένου αὐτῷ πάλαι ὑπὸ τῆς Πυθίας.

Α. ΑΓΧΙΣΗΣ. Χιωνίδης ὁ κωμικὸς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ἤκμαζεν. Δεινόλοχος Συρακούσιος, ἢ Ἀκραγαντῖνος, υἱὸς Ἐπιχάρμου, ὡς δέ τινες, μαθητὴς, ἐγνωρίζετο. Ἐδίδαξε δράματα ιδ Δωρίδι διαλέκτῳ.

Β.

Γ. Σι-

Γ. Σοφοκλῆς ἐγεννήθη κατά τινας. Ἐπίχαρμος κωμῳδοποιὸς Συρακούσιος, ὡς δὲ ἄλλοι, Κῷος, ἐγνωρίζετο ἐν Συρακούσαις διδάσκων. Ἀθήνησι δὲ Εὐαίτης, καὶ Εὐξενίδης ἐπεδείκνυντο. Ἱέρων Αἰτναῖος Συρακούσιος τὴν κς Πυθιάδα ἐνίκησε κέλητι.

Δ.

ΟΛ. ΟΔ. Ἄσυλλος Συρακούσιος στάδιον. Ἀγησίδαμος Λοκρὸς Ἐπιζεφύριος παῖς πυγμῇ. Εὔθυμος Ἀσυκλέος Λοκρὸς Ἐπιζεφύριος ἀνδρῶν πυγμήν.

Α. ΛΕΩΣΤΡΑΤΟΣ.

Β. ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ. Θήρων Ἀκραγαντίνων δυναστεύει.

Δ.

Γ. ΑΦΕΨΙΩΝ. Σωκράτης ἐγεννήθη κατά τινας. Φερεκύδης Λέριος ἱστορικὸς ἤκμαζεν.

ΟΛ. ΟΕ. Ἀστυλος Συρακούσιος στάδιον.

,, Α. ΚΑΛΛΙΑΣ. Χάρων Λαμψακηνὸς, υἱὸς ,, Πυθοκλέους, ἱστορικὸς ἐγνωρίζετο. Διάβασις Ξέρξου εἰς Ἑλλάδα. Ξέρξης εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐμβαλὼν τὴν μὲν χώραν ἐδῄωσε, τὰς δὲ Ἀθήνας κατέσκαψεν, καὶ σὺν ναοὺς ἐνέπρησεν. Ἡ ἐπὶ Σαλαμῖνι ναυμαχία. Εὐριπίδης ἐγεννήθη. Γέλων Συρακουσίων τύραννος σὺν Καρχηδονίους καρτερᾷ ναυμαχίᾳ καταγωνισάμενος τοῦ ἀνθρωποθυτεῖν αὐτοὺς ἔπαυσε. Χάρων Λαμψακηνὸς υἱὸς Πυθοκλέους ἱστορικὸς ἐγνωρίζετο. Φρῦνις κιθαρῳδὸς Μιτυληναῖος πρῶτος δόξας κιθαρῳδῆσαι παρ' Ἀθηναίοις Παναθήναια ἐνίκησε.

Β. ΞΑΝΘΙΠΠΟΣ. Ἡ περὶ Πλαταιὰς μάχη, καὶ ἡ περὶ Μυκάλην κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν.

Γ. ΤΙΜΟΣΘΕΝΗΣ. Ἀθηναῖοι τὸν Πειραιέα καὶ τὴν πόλιν τειχίζουσι. Μεγακλῆς Ἀθηναῖος τὴν κη Πυθιάδα ἐνίκησε τεθρίππῳ, Τελεσικράτης δὲ Κυρηναῖος ὁπλίτῃ, Θρασύδαιος Θηβαῖος παῖς σταδίῳ ἄνδρας, Ἱέρων Αἰτναῖος Συρακούσιος κέλητι. Ἐν Ἄργει Χρυσὶς ἱέρεια τῆς Ἥρας ἱεράθη. Θεμιστοκλῆς ἐνίκησε χορηγῶν τραγῳδοῖς, Φρυνίχου διδάσκοντος.

Δ. ΑΔΕΙΜΑΝΤΟΣ. Ἀθηναῖοι τὸν Πειραιᾶ τειχίζουσιν. Ἱέρων, Γέλωνος ἀδελφοῦ τελευτήσαντος, τὴν Συρακουσίων δυναστείαν παραλαμβάνει. Παυσανίας Λακεδαιμόνιος προδοσίας ἑάλω.

ΟΛ. Ος. Σκάμανδρος Μιτυληναῖος στάδιον. Ἀσωπίχος Ὀρχομένιος παῖς Κλεοδάμου στάδιον. Εὔθυμος Ἀσυκλέους Λοκρὸς Ἐπιζεφύριος πάλην τὸ β.

Α. ΦΑΙΔΩΝ. Ἱέρων τὴν Κατάνην ἐπικτίσας Αἴτνην μετωνόμασε. Λεωτυχίδας ὁ τῶν Λακεδαιμονίων βασιλεὺς ἐτελεύτησεν ἄρξας ἔτη κβ. ἐτελεύτησε καὶ Ἀναξίλας Ῥηγίνων καὶ Ζαγκλαίων τυραννήσας ἔτη ιη.

Β. ΔΡΟΜΟΚΛΕΙΔΗΣ.

Γ. ΑΚΕΣΤΟΡΙΔΗΣ. Οἱ Τυῤῥηνοὶ ὑπὸ Κυμαίων ἡττηθέντες δεινῶς ἐταπεινώθησαν. Ἱέρων Αἰτναῖος Συρακούσιος τὴν κθ Πυθιάδα ἐνίκησεν ἅρματι.

Δ. ΜΕΝΩΝ. Πόλεμος Ταραντίνοις πρὸς Ἰαπυγίους. Αἰσχύλος τραγῳδοῖς ἐνίκα Φινεῖ, Πέρσαις, Γλαύκῳ Ποτνιεῖ, Προμηθεῖ.

ΟΛ. ΟΖ. Δάτης, ἤτοι Δάνδης, Ἀργεῖος στάδιον. Ἐργοτέλης Κρὴς πόλεως Γνωσσοῦ δολιχόδρομον. Θήρων Ἀκραγαντῖνος ἅρματι. Εὔθυμος Ἀσυκλέους Λοκρὸς Ἐπιζεφύριος πάλην τὸ τρίτον.

Α. ΧΑΡΗΣ. Ἴκκος ὁ Ταραντῖνος ἰατρὸς ἐγνωρίζετο, οὗ μέμνηται Πλάτων ἐν Πρωταγόρᾳ. Θήρων ὁ Ἀκραγαντίνων δυνάστης ἐτελεύτησε. Ῥωμαίοις πρὸς Οὐειεντανοὺς ἐνστάντος πολέμου περὶ τὴν Κρεμέραν, Ῥωμαίων ἡττηθέντων, οἱ τριακόσιοι Φάβιοι συγγενεῖς ἀλλήλων ὄντες ἔπεσον. Δημόκριτος ἐγεννήθη κατά τινας.

Β. ΠΡΑΞΙΕΡΓΟΣ, ἤτοι ΠΡΗΞΟΥΡΓΟΣ. Ἠλεῖοι πλείους, καὶ μικρὰς πόλεις οἰκοῦντες εἰς μίαν συνῳκίσθησαν τὴν ὀνομαζομένην Ἦλιν. Θεμιστοκλῆς ἐξωστρακίσθη. Μίκυθος δυνάστης Ῥηγίου καὶ Ζάγκλης πόλιν ἔκτισε Τάξουντα.

Γ. ΔΗΜΟΤΙΩΝ. Δημόκριτος ἐγεννήθη κατὰ Θράσυλλον. Κίμων τὰς πόλεις ἐν τῇ Ἀσίᾳ ταῖς Περσικαῖς φρουραῖς κατεχομένας ἠλευθέρωσε. Κίμων σὺν Πέρσας ἐπ' Εὐρυμέδοντι ποταμῷ πεζομαχίᾳ καὶ ναυμαχίᾳ λαμπρῶς ἐνίκησε. Τελεσικράτης Κυρηναῖος τὴν λ Πυθιάδα ἐνίκησε στάδιον.

Δ. ΦΑΙΔΩΝ. Σωκράτης ἐγεννήθη. Σεισμοῦ ἐν Σπάρτῃ γενομένου μεγάλου, αἱ οἰκίαι ἐκ θεμελίων ἔπεσον, καὶ τῶν Λακεδαιμονίων πλείους δισμυρίων διεφθάρησαν.

ΟΛ. ΟΗ. Παρμενίδης Ποσειδωνιάτης στάδιον.

Α. ΘΕΑΓΕΝΙΔΗΣ. Ἀργεῖοι τῶν Μυκηναίων μάχῃ κρατήσαντες τὰς Μυκήνας κατέσκαψαν. Κατά τινας Ἱέρων ὁ Συρακούσιος ἐτελεύτησε. Πανύασις Πολυάρχου Ἁλικαρνασσεὺς ποιητὴς ἐγνωρίζετο.

Β. ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΟΣ. Ἱέρων ὁ τῶν Συρακουσῶν βασιλεὺς τελευτᾷ ἐν Κατάνῃ, τὴν δὲ βασιλείαν παραλαμβάνει ὁ ἀδελφὸς Θρασύβουλος.

Γ. ΛΥΣΑΝΙΑΣ. Ἀρκεσίλαος Κυρηναῖος τὴν λα Πυθιάδα ἐνίκησεν ἅρματι. Θρασύβουλος τῆς Συρακουσίων ἀρχῆς ἐξέπεσεν. ἐν τῇ Ῥώμῃ κατεστάθησαν πρῶτον δήμαρχοι τέτταρες.

Δ. Ἀρτάβανος τὸν Ξέρξην ἀναιρεῖ.

ΟΛ. ΟΘ. Ξενοφῶν Κορίνθιος στάδιον. Φερίας Αἰγινήτης παίδων πάλην.

Α. ΑΡΧΙΔΗΜΙΔΗΣ. Παρμενίδης ὁ Φιλόσοφος

φος

φος ἤκμαζεν. Ἀρταξέρξης βασιλεὺς Περσῶν ἔτη μ. Ἀθηναῖοι σὺν Θασίους καὶ Αἰγινήτας ἀποστάντας ἐχειρώσαντο. Ἀθηναῖοι εἰς Ἀμφίπολιν οἰκήτορας πέμπουσι. Τὸ περὶ ι ἐτῶν ἀπήνη, τοῦτ' ἔστιν ἅρματι δὲ ἡμιόνων ζευχθέντι, ἀγωνίζεσθαι ὑπὸ Ἀσανδράστου ἐπιτηδευθὲν, ἐν τῷδε τῷ ἔτει διελύθη.

Β. ΤΛΗΠΟΛΕΜΟΣ. Αἰγύπτιοι Περσῶν ἀποστάντες Ἴναρον βασιλέα κατέστησαν.

Γ. ΚΟΝΩΝ. Πίνδαρος ἐτελεύτησεν. Ἡττα Περσῶν ἐν Αἰγύπτῳ ὑπὸ Ἀθηναίων συμμαχούντων Ἰνάρῳ.

Δ. ΕΥΙΠΠΟΣ. Τὴν Καμαρίναν Γελῷοι κατοικίζουσι.

ΟΛ. ΠΑ. Τορύμβας Θετταλὸς στάδιον. οἱ δὲ Τορύλλας. Ἀρκεσίλαος Κυρηναῖος ἅρματι. Ἀλκιμέδων παῖς πάλη. Ἀμησινᾶς Βαρκαῖος ἀνδρῶν πάλην, ὃς βουκολῶν ταύρῳ ἐγυμνάζετο, ὃν καὶ εἰς Πῖσαν ἀγαγὼν συνεγυμνάσθη.

Α. ΦΡΑΣΙΚΛΕΙΔΗΣ. Οἰβώτᾳ ἀνδρὶ Δυμαίῳ σταδίου ἀνελομένῳ νίκην Ὀλυμπιάδι ἕκτῃ εἰκὼν κατὰ μάντευμα ἐκ Δελφῶν ἀνετέθη. Δημόκριτος Ἀβδηρίτης ἐγεννήθη κατὰ Ἀπολλόδωρον ἐν τοῖς Χρονικοῖς.

Β. ΦΙΛΟΚΛΗΣ. Ἀθηναῖοι Κορινθίους, Ἐπιδαυρείους, καὶ Πελοποννησίους, εἶτα καὶ Αἰγινήτας νικῶσιν. ἐδιδάχθη τὸ δρᾶμα Αἰσχύλου Ἀγαμέμνων. πρῶτος Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι, Χοηφόροις, Εὐμενίσι, Πρωτεῖ σατυρικῷ. Ἐχορήγει Ξενοκλῆς Ἀφιδναῖος.

Γ. ΒΙΩΝ Λυσίας ὁ ῥήτωρ ἐγεννήθη. Μεγαρέων καὶ Ἀθηναίων πόλεμος περὶ ὁμόρου χώρας. Θρασύδαιος Θηβαῖος τοὺς ἐνίκησε τὴν λγ Πυθιάδα σταδίῳ ἄνδρας.

Δ. ΜΝΗΣΙΘΕΙΔΗΣ. Λυσίας ὁ Κεφάλου ῥήτωρ Συρακουσίων ὢν γενέων Ἀθήνησιν ἐγεννήθη κατὰ Διονύσιον. Θηβαῖοι ὑπὸ Μυρωνίδου Ἀθηναίων στρατηγοῦ λαμπρᾷ μάχῃ ἐνικήθησαν.

ΟΛ. ΠΑ. Πολύμναστος Κυρηναῖος στάδιον.

Α. ΚΑΛΛΙΑΣ.

Β. ΣΩΣΙΣΤΡΑΤΟΣ. Ἀθηναίοις, καὶ Πελοποννησίοις πεντατεῖς ἐγένοντο σπονδαί. Πυρὸς δὲ Αἴτνης ῥαγέντος, Φιλόνομος καὶ Καλλίας οἱ Καταναῖοι τοὺς πατέρας αὐτῶν ἀβλαβεῖς διὰ μέσης τῆς φλογὸς ἐκόμισαν.

Γ. ΑΡΙΣΤΩΝ. ὁ παρὰ Συρακουσίοις πεταλισμὸς παραπλήσιος τῷ τῶν Ἀθηναίων ὀστρακισμῷ εἰσήχθη ἅμα, καὶ μετ' ὀλίγον κατελύθη.

Δ. ΛΥΣΙΚΡΑΤΗΣ. Θετταλὸς συναγαγὼν σὺν ὑπολοίπους τῶν Συβαριτῶν τὴν Σύβαριν ᾤκισε.

ΟΛ. ΠΒ. Λύκος Θετταλὸς ἀπὸ Λαρίσης στάδιον. Ψαῦμις Καμαριναῖος τεθρίππῳ, ἀπήνῃ, καὶ κέλητι.

Α. ΧΑΙΡΕΦΑΝΗΣ. Ἴων Χῖος τραγικὸς, καὶ λυρικὸς, καὶ φιλόσοφος υἱὸς Ὀρθομένους, ἐπίκλησιν δὲ Ξούθου, ἤρξατο τὰς τραγῳδίας διδάσκειν. Ἡ ἐν Σικελίᾳ Καμαρίνα, Ἱπποκράτους τοῦ Γελῴων τυράννου ἀναιρεθέντος, ἀνακτίζεται.

Β. ΑΝΤΙΔΟΤΟΣ. Σύβαρις ὑπὸ Θετταλῶν ἀνακτίζεται πρόσθεν ὑπὸ Κροτωνιατῶν ἀνασκαφεῖσα.

Γ. ΕΥΘΥΔΗΜΟΣ. Κίμων Ἀθηναίων στρατηγὸς σὺν Πέρσαις ναυμαχίᾳ νικᾷ περὶ τὴν Κύπρον.

Δ. ΠΕΔΙΕΥΣ. Τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ τοῖς συμμάχοις συνθῆκαι πρὸς τοὺς Πέρσας ἐγένοντο.

ΟΛ. ΠΓ. Κρίσων Ἱμεραῖος στάδιον.

Α. ΦΙΛΙΣΚΟΣ. Μεγαρεῖς Ἀθηναίων ἀπέστησαν. Θετταλοὶ οἱ τὴν Σύβαριν συνοικίσαντες ἕκτῳ ἔτει ὑπὸ Κροτωνιατῶν διέπεσον.

Β. ΤΙΜΑΡΧΙΔΗΣ. Ἀθηναῖοι ὑπὸ τῶν Βοιωτῶν ἡττῶνται περὶ Χαιρώνειαν.

Γ. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΣ. Εὔβοια Ἀθηναίων ἀπέστη, ἣν τὸ δεύτερον Λακεδαιμόνιοι περιεσπάσαντο. Λακεδαιμονίων, καὶ Ἀθηναίων σπονδαὶ τριακονταετεῖς ἐγένοντο, Καλλίου, καὶ Χάρητος συνθεμένων. Κατὰ τὴν Ἰταλίαν ἡ τῶν Θουρίων πόλις πάλιν ἐκτίσθη.

ΛΥΣΙΜΑΧΙΔΗΣ. Ἀθηναῖοι τὴν Εὔβοιαν ἀνακτησάμενοι, καὶ τοὺς Ἑστιαεῖς ἐκβαλόντες, ἀποικίαν εἰσέπεμψαν.

ΟΛ. ΠΔ. Κρίσων Ἱμεραῖος στάδιον τὸ β. Κάλπης, καὶ ἀπήνης δρόμος ἐν Ὀλυμπίᾳ κηρύγματι ἀπηγορεύθη.

Α. ΠΡΑΞΙΤΕΛΗΣ. Μέλισσος Σάμιος, ὁ φιλόσοφος, Πρωταγόρας, καὶ Ἐμπεδοκλῆς ἤκμαζον. Λυσίας ὁ ῥήτωρ ἐτῶν γεγονὼς ιε ᾤχετο εἰς Σύβαριν ἀποικίαν τὴν ὕστερον Θουρίους ἐπονομασθεῖσαν. Ἐν τῇ Ῥώμῃ δέκα ἄνδρες κατεστάθησαν νομογράφοι.

Β. ΛΥΣΑΝΙΑΣ. Ἀθηναῖοι, καὶ ἡ ἄλλη Ἑλλὰς στέλλουσιν ἀποίκους εἰς Θουρίους.

Γ. ΔΙΦΙΛΟΣ. Ἐν τῇ Ῥώμῃ πρῶτον ἀπεδείχθησαν χιλίαρχοι μετὰ ἀνθυπάτου ἐξουσίας. Αἱ δώδεκα δέλτοι τῶν νόμων ἐν τῇ Ῥώμῃ συνετελέσθησαν.

Δ. ΤΙΜΟΚΛΗΣ. Μιλήσιοι Ἀθηναίων ἀπέστησαν. Πρῶτος πάντων Περικλῆς μηχαναῖς τοῖς νομιζομένοις κριοῖς, καὶ χελώναις ἐχρήσατο πολιορκῶν τὴν Σάμον, Ἀρτέμωνος τοῦ Κλαζομενίου κατασκευάσαντος. Μιλησίων „ γὰρ καὶ Σαμίων μαχομένων, Ἀθηναῖοι πα- „ ρακληθέντες ὑπὸ Μιλησίων εἰς συμμα- „ χίαν, ἐπεστράτευσαν κατὰ τῶν Σαμίων, Πε- „ ρικλέους ἡγουμένου τοῦ Ξανθίππου. κακῶς „ δὲ διατεθέντες Σάμιοι ἐπεχείρησαν πρὸς „ τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν ἀπελθεῖν. καὶ δὴ τοῦτο „ μαθόντες Ἀθηναῖοι τριήρεις πολεμικὰς „ κατ' αὐτῶν κατεσκεύασαν Περικλέους εἰση- „ γησα-

,, γησαμένου αὐτοῖς. τοῦτο δὲ μαθόντες Σάμιοι ,, μηχανήν τινα κατεσκεύασαν κατ᾽ αὐτήν, ,, ἣν μαθόντες Ἀθηναῖοι ὑπό τινος Κα- ,, ρυστίωνος, ἐφυλάξαντο. καὶ Σαμίους μὲν κα- ,, κῶς διέθηκαν. τὸν δὲ Καρυστίωνα ἐτίμησαν ,, σφόδρα μετὰ τοῦ γένους, καὶ τῆς αὐτῶν πολιτείας ,, ἠξίωσαν.

ΟΛ. ΠΕ. Κρίσων Ἱμεραῖος στάδιον τὸ γ.

Α. ΜΥΡΙΧΙΔΗΣ. Ἱέρων κατά τινας τῆς Συρα- κουσίων ἀρχῆς κρατεῖ μετὰ τὴν Γέλωνος τοῦ ἀδελφοῦ τελευτήν. Κατὰ τὴν Σικελίαν ἡ Καμαρίνα ὑπὸ τῶν Συρακουσίων πορθηθεῖσα ἀνακτίζεται. Ψήφισμα τοῦ μὴ κωμῳδεῖν ἐγρά- φη, τὸ μετὰ ταῦτα ἐπὶ Εὐθυμένους ἄρχοντος διαλυθέν.

Β. ΓΛΑΥΚΙΔΗΣ. Ἀρχὴ τοῦ Κορινθιακοῦ πο- λέμου.

Γ. ΘΕΟΔΩΡΟΣ. ὁ πρὸς Ἀναίαν Ἀθηναίων πόλεμος, ἐν ᾧ Σοφοκλῆς ὁ τραγῳδοποιὸς στρατηγὸς ᾑρέθη. Κατὰ τὴν Ἰταλίαν τὸ ἔθνος τῶν Καμπανῶν συνίστη. Κατὰ τὴν Ἀσίαν οἱ τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου βασιλεύσαντες, ὀνομα- σθέντες δὲ Ἀρχαιανακτίδαι ἦρξαν ἔτη μβ. διεδέξατο δὲ τὴν ἀρχὴν Σπάρτακος, καὶ ἦρξεν ἔτη ζ.

Δ. ΕΥΘΥΜΕΝΗΣ. Ἀχαρνεῖς Ἀριστοφάνους ἐδιδάχθησαν ἐν Ληναίοις. Ἀθηναῖοι τὴν Ἀμφίπολιν συνῴκισαν. Τὸ ψήφισμα τοῦ μὴ κωμῳδεῖν γράφειν ἐπὶ Μυριχίδου ἐλύ- θη. Τὰ προπύλαια τῆς ἀκροπόλεως οἰκο- δομεῖν ἤρξαντο Ἀθηναῖοι, Μνησικλέους ἀρ- χιτεκτονοῦντος, ὡς Φιλόχορος ἐν τῇ τετάρ- τῃ. ἐν ἔτεσι μὲν πέντε παντελῶς ἐξεποιήθη, τάλαντα δὲ ἀνηλώθη δισχίλια δώδεκα πέντε δὲ πύλας ἐποίησαν, δι᾽ ὧν εἰς τὴν ἀκρόπολιν εἰσίασιν, ὡς Ἡλιόδωρος ἐν πρώτῳ περὶ τῆς Ἀθή- νησιν ἀκροπόλεως.

ΟΛ. Πς. Θεόπομπος Θεσσαλὸς στάδιον.

Α. ΝΑΥΣΙΜΑΧΟΣ. Μυρρινούσιος. οἱ δὲ ΛΥΣΙ- ΜΑΧΟΣ. Ἰσοκράτης ῥήτωρ ἐγεννήθη. Φρύνι- χος Ἀθηναῖος κωμικὸς τῶν ἐπιδευτέρων τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ἐδίδαξε τὸ πρῶτον.

Β. ΑΝΤΙΛΟΧΙΔΗΣ. ἡ Ποτίδαια τῶν Ἀθηναίων ἀπέστη. Ῥωμαῖοι ἐς Ἀρδέαν ἀποίκους ἀπέ- στειλαν.

Γ. ΧΑΡΗΣ. Ἀρχίδαμος Λακεδαιμονίων βασιλεὺς ἐτελεύτησεν. Ἆγις βασιλεὺς Σπάρτης.

Δ. ΑΨΕΥΔΗΣ. Μέτων ὁ Παυσανίου Λευκο- νοιεὺς ἡλιοτρόπιον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἔθηκε, καὶ τὴν ὀνομαζομένην ἐννεαδεκαετηρίδα ἐξέ- θηκεν. Ὁ δὲ αὐτὸς καὶ τὰς τροπὰς θερινὰς ἐν τῷ παρόντι ἔτει ἐτήρησεν. Σπάρτακος ὁ Βοσπόρου βασιλεὺς ἐτελεύτησεν. διεδέξατο τὴν ἀρχὴν Σέλευκος.

ΟΛ. ΠΖ. Σώφρων Ἀμβρακιώτης στάδιον. Δωριεὺς Διαγόρου Ῥόδιος παγκράτιον.

Α. ΠΥΘΟΔΩΡΟΣ. Ἐν τῇ Ῥώμῃ Σπόριος Μέ- λιος ἐπιθέμενος τυραννίδι ἀνῃρέθη. Ἀρι- στομένης κωμικὸς τῶν ἐπιδευτέρων τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ἐγνωρίζετο. Αἱ Φοίνισσαι Εὐρι- πίδου ἐδιδάχθησαν. πρῶτος Εὐφορίων, δεύ- τερος Σοφοκλῆς, τρίτος Εὐριπίδης. τὸ ἄγαλμα τὸ χρυσοῦν Ἀθηνᾶς ἐστάθη εἰς τὸν νεὼν τὸν μέγαν ἔχον χρυσίου σταθμὸν ταλάντων μδ, Περικλέους ἐπιστατοῦντος, Φειδίου δὲ ποιήσαντος. ἱστορεῖ Φιλόχορος.

Β. ΕΥΘΥΔΗΜΟΣ. Ἀρχὴ τοῦ Πελοποννη- σιακοῦ πολέμου, ὃν Θουκυδίδης Ὀλόρου συνε- γράψατο.

Γ. ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ. Εὔπολις τὰ αὐτοῦ δρά- ματα ἐδίδαξε.

Δ. ΕΠΑΜΕΙΝΩΝ. Πλάτων ἐγεννήθη. Ἀθηναῖοι τὴν Ποτίδαιαν πολιορκοῦντες μόλις αὐτῆς ἐκράτησαν ὑποσπόνδους σὺν τοῖς πολίταις ἀπελ- θεῖν ἀφέντες. τρίτον ἔτος Πελοποννησια- κοῦ πολέμου. Περικλῆς ἀποθνήσκει. Τελευ- τήσαντος Περδίκκα, τὴν Μακεδόνων βασι- λείαν Ἀρχέλαος διαδέχεται.

ΟΛ. ΠΗ. Σύμμαχος Μεσσήνιος ἀπὸ Σικελίας στάδιον. Μεγακλῆς Ἀθηναῖος τεθρίππῳ. Δωριεὺς Διαγόρου Ῥόδιος παγκράτιον τὸ β.

Α. ΔΙΟΤΙΜΟΣ. Ἀναξαγόρας Κλαζομένιος φι- λόσοφος ἐτελεύτησε. Πλάτων γεννᾶται κατά τινας. Ἀριστοφάνης πρῶτον ἐδίδαξε διὰ Καλ- λιστράτου.

Β. ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ. Λεοντῖνοι ὑπὸ Συρακουσίων πολεμούμενοι διὰ Γοργίου τοῦ ῥήτορος πρὸς τοὺς Ἀθηναίους διαπρεσβεύονται. Λέσβιοι ἀπέστησαν ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων. Πλαταιεῖς τοῖς Λακεδαιμονίοις ἑαυτοὺς παραδιδόασι.

Γ. ΕΥΘΥΔΗΜΟΣ οἱ δὲ ΕΥΘΥΝΟΣ. Ἱππόνι- ,, κος Ἀθηναίων στρατηγὸς παραταξάμενος μετὰ Νικίου πρὸς τοὺς Ταναγραίους παραβοηθοῦν- τας τῶν Βοιωτῶν νενίκηκε. Δῆλος καθαίρεται. Σεισμῶν, γενομένων κατὰ πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος, ἡ θάλασσα τὴν ἐπὶ Λο- ,, κροῖς τοῖς Ὀπουντίοις νῆσον ὀνομαζομένην ,, Ἀταλάντην ἐπέκλυσε. Λακεδαιμόνιοι τὴν ,, Τραχῖνα καλουμένην ᾤκισαν, καὶ μετωνό- μασαν Ἡράκλειαν. Ἀρκεσίλαος Κυρηναῖος ἐνίκησε τὴν λα Πυθιάδα ἅρματι.

Δ. ΣΤΡΑΤΟΚΛΗΣ. Ἔκλειψις σελήνης Βοη- δρομιῶνος. πέμπτῃ ἱσταμένου Κλέων στρατη- ,, γὸς ἐχειροτονήθη. ἥλιος ἐξέλειψεν Ἀνθε- ,, στηριῶνος ἕκτῃ ἐπὶ δέκα. Ἱππεῖς Ἀριστο- ,, φάνους ἐδιδάχθησαν δι᾽ αὐτοῦ ποιητοῦ δημο- σίᾳ εἰς Λήναια.

ΟΛ. ΠΘ. Σύμμαχος Μεσσήνιος τὸ β. Δωριεὺς Δια- γόρου Ῥόδιος παγκράτιον τὸ τρίτον. Ἑλλά- νικος ὁ Ἀλκαινέτου παῖς πυγμῇ.

Α. ΙΣΑΡΧΟΣ. Ἐνιαύσιοι σπονδαὶ Ἀθηναίων καὶ Λακεδαιμονίων, μηνὸς Ἐλαφηβολιῶνος. Αἱ πρῶται Νεφέλαι Ἀριστοφάνους ἐδιδάχθησαν

ἐν ἄστει Κρατῖνος νικᾷ Πυτίνῃ. Ἀμειψίας τὸ δρᾶμα Κοννὸν διδάσκει. ἡ τῶν Ἀθηναίων περὶ Δήλιον ἧττα. Δημοσθένης τῶν Ἀθηναίων στρατηγὸς τὴν Πύλον ἐτείχισε.

Β. ΑΜΥΝΙΑΣ. Αἱ δεύτεραι Νεφέλαι Ἀριστοφάνους ἐδιδάχθησαν. τῷ αὐτῷ καὶ Σφῆκες Ὀλυμπίων ἐν τῇ πόλει, καὶ τὸ δεύτερον ἐς Λήναια. ὁ νεὼς τῆς Ἥρας ἐν Ἄργει κατεκαύθη, Χρυσίδος τῆς ἱερείας λύχνον θείσης ἡμμένον πρὸς τὰ στέμματα, ἔκπυ, καὶ πεντηκοστὸν ἔτος αὐτῆς Χρυσίδος ἱερωμένης.

Γ. ΑΛΚΑΙΟΣ. Εὔπολις τοὺς Κόλακας ἐδίδαξε. Βρασίδας ὁ Λάκων περὶ Ἀμφίπολιν ἀριστεύσας, καὶ πολλοὺς τῶν ἀντιταττομένων Ἀθηναίων ἀνελών, ἡρωϊκῶς κατέστρεψε τὸν βίον. Σπονδαὶ πεντηκονταετεῖς Ἀθηναίων, καὶ Λακεδαιμονίων.

Δ. ΑΡΙΣΤΙΩΝ. Εὔπολις τὸν Αὐτόλυκον ἐδίδαξε. Φερεκράτης τοὺς Ἀργείους ἐδίδαξε.

ΟΛ. Ϟ. Ὑπερβίος Συρακούσιος στάδιον. Θέαντος παῖς πυγμῇ. Ἀνδροσθένης Ἀρκὰς παγκράτιον τὸ πρῶτον. οἱ Λακεδαιμόνιοι τοῦ ἱεροῦ ὑπὸ Ἠλείων εἴρχθησαν, ὥστε μὴ θύειν, μήτε ἀγωνίζεσθαι οὐκ ἐκτίνοντες τὴν δίκην αὐτοῖς, ἣν ἐν τῷ Ὀλυμπιακῷ νόμῳ Ἠλεῖοι καταδικάσαντο αὐτῶν.

Α. ΑΣΤΥΦΙΛΟΣ. Ἀθηναῖοι Δηλίοις ἀπέδοσαν τὴν νῆσον κατὰ χρησμόν. καὶ κατῆλθον ἐς τὴν πατρίδα οἱ τὸ Ἀτραμύττιον οἰκοῦντες Δήλιοι. ὁ τῶν Λακεδαιμονίων πρὸς τοὺς Ἀθηναίους πόλεμος ἀναζωπυρεῖται. σπονδὰς ἐποιήσαντο ἑκατὸν Ἀθηναῖοι ἔτη, καὶ Ἀργεῖοι, καὶ Μαντινεῖς, καὶ Ἠλεῖοι.

Β. ΑΡΧΙΑΣ. Πόλεμος Λακεδαιμονίων πρὸς Ἀργείους διὰ τὸ ἐς Τροιζηνίους Λακεδαιμονίων συμμάχους ὑπὸ τῶν Ἀργείων παρανενομημένα. Λακεδαιμόνιοι τὰς πρὸς Ἀθηναίους σπονδὰς λύσαντες Ἀθηναίοις ἐπολέμησαν. αἱ διαψηφίσεις, ἤτοι αἱ τῶν ἐν δήμοις ἐξετάσεις, εἰσήχθησαν, ὡς Ἀνδροτίων ἐν τῇ Ἀτθίδι, καὶ Φιλόχορος ἐν ἕκτῳ τῆς Ἀτθίδος.

Γ. ΑΝΤΙΦΩΝ. Ἀργεῖοι, καὶ Λακεδαιμόνιοι διαπρεσβευσάμενοι πρὸς ἀλλήλους εἰρήνην ἐποιήσαντο, καὶ συμμαχίαν συνέθεντο. Ἀθηναῖοι τὴν Μῆλον ἐκπολιορκήσαντες πάντας τοὺς ἐν αὐτῇ παῖδας, καὶ γυναῖκας ἡβηδὸν ἀπέσφαξαν.

Δ. ΕΥΦΗΜΟΣ. Ἀγάθων ὁ τραγῳδοποιὸς στεφανοῦται Ληναίοις. Πλάτων τῆς ἡλικίας τεσσαρεσκαιδέκατον ἔτος.

ΟΛ. ϞΑ. Ἐξαίνετος Ἀκραγαντῖνος στάδιον. Εὐαγόρας Ἠλεῖος συνωρίδι τελείᾳ πρῶτος.

Α. ΑΡΙΣΤΟΜΝΗΣΤΟΣ. Ξενοκράτης ὁ φιλόσοφος ἐγεννήθη. Ἄρχιππος Ἀθηναῖος κωμικὸς ἀρχαῖος ἐνίκησεν ἅπαξ. Ἀντηγωνίσαντο ἀλλήλοις Ξενοκλῆς, καὶ Εὐριπίδης. καὶ πρῶτός γε ἦν Ξενοκλῆς Οἰδίποδι, καὶ Λυκάονι, καὶ Βάκχαις, καὶ Ἀθάμαντι σατυρικῷ. Τούτου δεύτερος Εὐριπίδης ἦν Ἀλεξάνδρῳ, καὶ Παλαμήδει, καὶ Τρωσί, καὶ Σισύφῳ σατυρικῷ.

Β. ΧΑΒΡΙΑΣ. Πλειστώναξ Λακεδαιμονίων βασιλεύει ἔτη η. Ὄρνιθες Ἀριστοφάνους ἐδιδάχθησαν ἐν ἄστει. Ἀθηναῖοι πόλεμον ψηφίζονται κατὰ Συρακουσίων. Ἀλκιβιάδης διὰ τὴν κατάστασιν τῶν Ἑρμῶν φυγὼν ἐς Σπάρτην Λακεδαιμονίους πείθει ἐπιθέσθαι Ἀθηναίοις. Ἀθηναῖοι τῷ ἀνελόντι Διαγόραν τὸν ἄθεον τάλαντον ἐπικηρύξαντο. Ἱμεραίων πόλις ὑπὸ Καρχηδονίων χειρωθεῖσα, καὶ κατασκαφεῖσα διέμεινεν ἀοίκητος.

Γ. ΠΕΙΣΑΝΔΡΟΣ. οἱ Λακεδαιμόνιοι ὑπὸ Ἀλκιβιάδου παροξυνθέντες τὰς πρὸς Ἀθηναίους σπονδὰς ἔλυσαν.

Δ. ΚΛΕΟΚΡΙΤΟΣ. οἱ δὲ ΚΛΕΑΡΧΟΣ. οἱ Λακεδαιμόνιοι, Ἄγιδος ἡγουμένου, καὶ Ἀλκιβιάδου, καταλαβόμενοι χωρίον ἰσχυρὸν Δεκέλειαν, φρούριον ἐποίησαν κατὰ τῆς Ἀττικῆς. ὅθεν ὁ πόλεμος Δεκελεικὸς προσηγορεύθη. Ἔκλειψις σελήνης. ἧττα τῶν Ἀθηναίων ἐν Σικελίᾳ, καὶ τῶν στρατηγῶν, Δημοσθένους, καὶ Νικίου φόνος.

ΟΛ. ϞΒ. Ἐξαίνετος Ἀκραγαντῖνος στάδιον τὸ β.

Α. ΚΑΛΛΙΑΣ. Λυσίας ὁ ῥήτωρ ὢν ἐτῶν μζ ὑπὸ τῶν Θουρίων καταστασιασθεὶς ὡς ἀττικίζων παραγίνεται αὖθις εἰς Ἀθήνας. Ἀθήνησιν ὁ δῆμος παρεχώρησεν ἑκουσίως τῆς δημοκρατίας, καὶ ἑλόμενος ἄνδρας τετρακοσίους τούτοις τὴν διοίκησιν ἐπέτρεψε τῶν κοινῶν. Διοκλῆς ὁ τῶν Συρακουσίων νομοθέτης ἐγνωρίζετο.

Β. ΘΕΟΠΟΜΠΟΣ. Ἀθηναῖοι τὴν τῶν τετρακοσίων ὀλιγαρχίαν κατέλυσαν. Λακεδαιμονίων πρεσβευσαμένων περὶ εἰρήνης, ἀπιστήσαντες Ἀθηναῖοι οὐ προσήκαντο. ἱστορεῖ Φιλόχορος. Ἐνταῦθα Θουκυδίδης τὴν ἱστορίαν κατέστρεψε περιλαβὼν κβ ἐτῶν χρόνον ἐν βιβλίοις ὀκτώ. τινὲς δὲ διαιροῦσιν εἰς ἐννέα. Ξενοφῶν δέ, καὶ Θεόπομπος ἀφ᾽ ὧν ἀπέλιπε Θουκυδίδης τὴν ἀρχὴν πεποίηνται. Καὶ Ξενοφῶν μὲν περιέλαβε χρόνον ἐτῶν μη, Θεόπομπος δὲ τὰς Ἑλληνικὰς πράξεις διελθὼν ἐπ᾽ ἔτη ἑπτακαίδεκα καταλήγει τὴν ἱστορίαν εἰς τὴν περὶ Κνίδον ναυμαχίαν ἐν βιβλίοις ιβ.

Γ. ΓΛΑΥΚΙΠΠΟΣ. Ἐδιδάχθη τὸ Σοφοκλέους δρᾶμα Φιλοκτήτης. πρῶτος ἦν Σοφοκλῆς. Λακεδαιμόνιοι πεζομαχίᾳ, καὶ ναυμαχίᾳ ἡττηθέντες ὑπὸ Ἀθηναίων περὶ Κύζικον δεινῶς ἐπεπτώκησαν.

Δ. ΔΙΟΚΛΗΣ. Εὐριπίδης τὸν Ὀρέστην ἐδίδαξε. Κατὰ τὴν Σικελίαν Σελινοῦς ὑπὸ Καρχηδονίων ἑάλω, καὶ διηρπάσθη, καὶ τὰ τείχη περιῃρέθη. Ἱμεραίαν ἐν τῇ Σικελίᾳ οἱ Καρχηδόνιοι εἰς ἔδαφος κατέσκαψαν. Λακεδαιμόνιοι τῆς Πύλου ἐγκρατεῖς ἐγένοντο ιε ἔτη τῶν Ἀθηναίων αὐτὴν κατεσχηκότων, ἀφ᾽ οὗ Δημοσθένης αὐτὴν ἐτείχισε.

ΟΛ. ϞΓ.

ΟΛ. ϟγ. Εὐβάτος Κυρηναῖος στάδιον. Δρόμος ἐκ δύο ἵππων τελείων συνωρὶς κληθεῖσα προσετέθη. Εὐαγόρας δὲ ἐνίκησεν Ἠλεῖος, παγκράτιον δὲ Πολυδάμας Σκοτουσαῖος ὑπερμεγέθης, ὃς ἐν Πέρσαις παρὰ Ὤχῳ γενόμενος λέοντας ἀνῄρει, καὶ ὡπλισμένους γυμνὸς κατηγωνίσατο. Ἦν δὲ καὶ ἅρματα ἐλαυνόμενα κατὰ κράτος.

Α. ΕΥΚΤΗΜΩΝ. Ἆγις Λακεδαιμονίων βασιλεὺς ἐτελεύτησεν. Ἀλκιβιάδους εἰς Ἀθήνας κάθοδος. Πλειστώνακτος τοῦ Λακεδαιμονίων βασιλέως τελευτήσαντος, Παυσανίας τὴν βασιλείαν διαδεξάμενος ἦρξεν ἔτη ιδ. οἱ κατὰ τὴν Ῥόδον νῆσον κατοικοῦντες Ἰάλυσον, καὶ Λίνδον, καὶ Κάμειρον μετῳκίσθησαν εἰς μίαν πόλιν τὴν νῦν καλουμένην Ῥόδον. Θεόπομπος ὁ Χῖος συγγραφεὺς ἐγνωρίζετο. Ἀντιφάνης Δημοφάνους, οἱ δὲ Στεφάνου, καὶ μητρὸς Οἰνόης, Κιανός, ὡς δέ τινες, Σμυρναῖος, κατὰ δὲ Διονύσιον, Ῥόδιος, κωμικὸς τῆς μέσης κωμῳδίας ἐγνωρίζετο.

Β. ΑΝΤΙΓΕΝΗΣ.

Γ. ΚΑΛΛΙΑΣ. Διαψηφισμὸς κατὰ τῶν περὶ Ἐρασινίδην στρατηγῶν, ὅτι τοὺς ἐν Ἀργινούσαις ἐν τῇ ναυμαχίᾳ ἀπολομένους οὐκ ἀνείλοντο. Σοφοκλῆς, καὶ Εὐριπίδης οἱ τραγῳδοποιοὶ ἐτελεύτησαν. Ἀρχέλαος Μακεδόνων βασιλεύει. Βάτραχοι Ἀριστοφάνους ἐδιδάχθησαν. ἡ Ἀκραγαντίνων πόλις ὑπὸ Καρχηδονίων κατεσκάφη. Διονύσιος ὁ πρεσβύτερος τῇ Συρακουσίων τυραννίδι ἐπανίσταται.

Δ. ΑΛΕΞΙΑΣ. Διονύσιος τῶν Συρακουσῶν κυριεύει. ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος τέλος ἔσχε. Δαρεῖος τελευτᾷ ἄρξας Περσῶν ἔτη ιθ. Ἀρταξέρξης υἱὸς τὴν βασιλείαν διαδέχεται. Ἀντίμαχος ποιητὴς ἤκμαζεν. Ἀθηναῖοι τοὺς μετοίκους ἐπολιτογράφησαν. ἡ περὶ Ἀργινούσας λαμπροτάτη Ἀθηναίων νίκη. Λύσις πολέμου τοῖς Καρχηδονίοις πρὸς Διονύσιον συστάντος ἔτεσιν ψοζ τῆς Ἰλίου ἁλώσεως. Κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον Καλλίας τις Ἀθηναῖος τὴν τῆς κινναβάρεως ἐργασίαν πρῶτος εὗρε.

ΟΛ. ϟδ. Κροκίνας Λαρισσαῖος στάδιον. ὡς δὲ ἄλλοι, Λασθένης ὁ Θηβαῖος.

Α. ΑΝΑΡΧΙΑ ΑΘΗΝΗΣΙ. ἥλιος ἐξέλειψεν. Οἱ λ τύραννοι Ἀθήνησι κατέστησαν. Φαρνάβαζος ὁ Δαρείου τοῦ βασιλέως σατράπης Ἀλκιβιάδην τὸν Ἀθηναῖον συλλαβὼν ἀπέκτεινε. Δημόκριτος ἐτελεύτησε ζήσας ἔτη ϟ. ὡς δὲ ἄλλοι, ρδ.

Β. ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ. Ῥωμαῖοι πρῶτον ψηφίζονται τοῖς στρατιώταις καθ᾽ ἕκαστον ἐνιαυτὸν εἰς ἐφόδια διδόναι χρήματα.

Γ. ΜΙΚΙΩΝ.

Δ. ΕΓΑΙΝΕΤΟΣ, ἤτοι ΞΥΝΑΙΝΕΤΟΣ. Ἀνάβασις Κύρου, ἣν Ξενοφῶν Γρύλλου Ἀθηναῖος συνεγράψατο. Ῥόδιοι ἐκ τῆς Τριπόλεως εἰς μίαν συνῆλθον πόλιν ρνζ ἔτει. Θρασύβουλος ὁ Τυριεὺς ὀνομαζόμενος κατέλαβε τὴν Φυλήν, τὴν Μουνυχίαν, καὶ τὸν Πειραιᾶ. Τῶν λ τυράννων καταλυθέντων, οἱ Ἀθηναῖοι τὴν πάτριον πολιτείαν ἀνεκομίσαντο, καὶ τοῖς ἰδίοις νομίμοις ἐπολιτεύσαντο.

ΟΛ. ϟε. Μίνως Ἀθηναῖος στάδιον.

Α. ΛΑΧΗΣ. Σωκράτης πιὼν κώνειον ἐτελεύτησε. Ψαμμίτιχος τῶν Αἰγυπτίων βασιλεὺς Ταμὼν τὸν σατράπην αὐτῷ προσφυγόντα ἀποσφάττει. Ἀρχέλαος ὁ βασιλεὺς Μακεδόνων πληγεὶς ἀκουσίως ὑπὸ Κρατέρου ἐρωμένου ἐτελεύτησε βασιλεύσας ἔτη ζ. Τὸν δὲ αὐτοῦ υἱὸν Ὀρέστην παῖδα ὄντα τὴν τοῦ πατρὸς βασιλείαν διαδεξάμενον Ἀέροπος ἐπίτροπος αὐτοῦ ἀνελὼν βασιλεύει ἀντὶ αὐτοῦ ἔτη ἕξ.

Β. ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗΣ. Ἀστυδάμας ὁ τραγῳδοποιὸς πρῶτον δρᾶμα ἐδίδαξεν. ἔζησε δὲ ἔτη ἑξήκοντα.

Γ. ΙΘΥΚΛΗΣ. Κτησίας ὁ συγγραφεὺς ἰατρὸς Κνίδιος, υἱὸς Κτησιόχου τὴν τῶν Περ- ,, σικῶν ἱστορίαν εἰς τοῦτον τὸν ἐνιαυτὸν κατέστρεψεν, ἀρξάμενος ἀπὸ Νίνου καὶ Σεμιράμεως. ἤκμαζον κατὰ τοῦτον τὸν ἐνιαυτὸν ἐπισημότατοι διθυραμβοποιοὶ Φιλόξενος, Τιμόθεος Μιλήσιος, Τελέστης Σελινούντιος, Πολύειδος, ὃς καὶ ζωγραφικῆς καὶ μουσικῆς εἶχεν ἐμπειρίαν.

Δ. ΛΥΣΙΑΔΗΣ. ὁ Συρακουσίων τύραννος τοῖς Καρχηδονίοις πόλεμον ἐπικηρύττει. Διονύσιος τὴν Μοτύην εἷλεν. Ἐν ταῖς Ἀθήναις Σοφοκλῆς ὁ Σοφοκλέους τραγῳδίαν διδάσκειν ἤρξατο, καὶ νίκας ἔσχε δυοκαίδεκα.

ΟΛ. ϟϛ. Εὐπόλεμος Ἠλεῖος στάδιον. Οἱ δὲ Εὔπολις. Προσετέθη σαλπιγκτής, καὶ ἐνίκα Τίμαιος Ἠλεῖος. προσετέθη καὶ κῆρυξ, καὶ ἐνίκα Κράτης Ἠλεῖος.

Α. ΦΟΡΜΙΩΝ. Οἱ Καρχηδόνιοι τὴν Μεσσήνην εἰς ἔδαφος κατέσκαψαν, ὥστε ἄγνωστον εἶναι ὅπου ποτὲ τὴν πόλιν οἰκηθῆναι συνέβαινεν. Οἱ Καρχηδόνιοι κατὰ τὴν Σικελίαν νόσῳ καὶ πολέμῳ κακουχούμενοι δεινῶς ἀπήλλαξαν. Λακεδαιμόνιοι πρὸς Νεφρέα Αἰγυπτίων βασιλέα πρεσβεύονται.

,, Β. ΔΙΟΦΑΝΙΟΣ. Ἀθήνησι τὸ θεωρικὸν ,, ἐγένετο δραχμή. Τὸ ἐν Τεγέᾳ Ἀθηνᾶς τῆς Ἀλέας ἱερὸν ἐκαύθη. Παυσανίας Μακεδόνων ἄρχει ἐνιαυτὸν α. Λακεδαιμόνιοι τὴν θαλαττοκρατίαν ἀπέβαλον. Θεόπομπος ὁ Χῖος τὴν τῶν Ἑλληνικῶν σύνταξιν κατέστρεψεν εἰς τοῦτον τὸν ἐνιαυτόν, εἰς τὴν περὶ Κνίδον ναυμαχίαν, γράψας βίβλους ιβ, καὶ ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς περὶ Κυνὸς σῆμα ναυμαχίας, εἰς ἣν

Θουκυδίδης κατέληξε πραγματείαν. ἔγραψε δὲ χρόνον ἐτῶν ιζ.

Γ. ΕΥΒΟΥΛΙΔΗΣ. Περὶ τῆς Ἰσθμίων θέσεως διαφορᾶς γενομένης, οἱ τῶν Κορινθίων φυγάδες τὸν ἀγῶνα ἔθεσαν. Ἀρχὴ τοῦ Κορινθιακοῦ πολέμου διαπολέσαντος ἔτη η. Παυσανίας Λακεδαιμονίων βασιλεὺς ἐγκαλούμενος ὑπὸ τῶν πολιτῶν ἔφυγεν, ἄρξας ἔτη ιδ. τὴν δὲ βασιλείαν διαδεξάμενος ὁ υἱὸς Ἀγησίπολις ἦρξε τὸν ἴσον τῷ πατρὶ χρόνον. Παυσανίας ὁ τῶν Μακεδόνων βασιλεὺς ἐτελεύτησεν ἀναιρεθεὶς δόλῳ ὑπὸ Ἀμύντου, ἄρξας ἐνιαυτόν. τὴν δὲ βασιλείαν κατασχὼν Ἀμύντας ἦρξεν ἔτη κδ.

Δ. ΔΗΜΟΣΤΡΑΤΟΣ. Ἀμύντας ὁ Φιλίππου πατὴρ ὑπὸ τῶν Ἰλλυριῶν τῆς ἀρχῆς ἐξέπεσεν, ἣν ὕστερον ἀνεκτήσατο ὑπὸ Θετταλῶν καταχθείς. Σάτυρος ὁ Σπαρτάκου υἱός, βασιλεὺς δὲ Βοσπόρου, ἐτελεύτησεν ἄρξας ἔτη ιδ. τὴν δὲ βασιλείαν διεδέξατο ὁ υἱὸς Λεύκων ἐπ' ἔτη μ.

ΟΛ. ϞΖ. Τερειναῖος Ἠλεῖος, ὡς δὲ ἄλλοι, Φορμίων Ἁλικαρνασσεύς, στάδιον.

Α. ΦΙΛΟΚΛΗΣ. Οἱ Γαλάται ἐπικείμενοι τῇ Μακεδονίᾳ ἐληλατοῦσιν αὐτήν.

Α. ΝΙΚΟΤΕΛΗΣ. Εὐαγόρας τῆς κατὰ Κύπρον Σαλαμῖνος βασιλεύς, Ἀβδαίμονα τὸν τύραννον ἐκβαλών.

Γ. ΔΗΜΟΣΤΡΑΤΟΣ.

Δ. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΣ. Κελτῶν διάβασις τῶν Ἄλπεων. Πλοῦτος Ἀριστοφάνους ἐδιδάχθη.

ΟΛ. ϞΗ. Σώσιππος Ἀθηναῖος στάδιον. Ἐξ Ζᾶνες ἐκ χαλκοῦ ἐποιήθησαν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀπὸ χρημάτων τῆς ἐπιβληθείσης τοῖς πύκταις ζημίαις ὑβρίσασιν εἰς τὸν ἀγῶνα. Ἀριστόδημος Ἠλεῖος πάλην, οὐ μέσον οὐδεὶς ἔλαβεν.

Α. ΑΠΥΡΓΙΩΝ. οἱ δὲ ΠΥΡΡΙΩΝ. Ξενοφῶν ἤκμαζε σὺν τοῖς ἄλλοις Σωκρατικοῖς. Κελτικὴ ἔφοδος εἰς τὴν Ῥώμην.

Β. ΘΕΟΔΟΤΟΣ. Οἱ Ῥηγῖνοι κατὰ τὴν Ἰταλίαν ἕνδεκα μῆνας πολιορκούμενοι παρέδωκαν ἑαυτοὺς Διονυσίῳ τῷ Συρακουσίων τυράννῳ. Οἱ Κελτοὶ τὰς Ἄλπεις διέβησαν, ὡς Διοδώρῳ δοκεῖ. εἰρήνη Ἀρταξέρξῃ πρὸς τοὺς Ἕλληνας. Καλλισθένης ὁ ἱστοριογράφος τὴν τῶν Ἑλληνικῶν σύνταξιν ἀπὸ τῆς κατὰ τοῦτον τὸν ἐνιαυτὸν γενομένης εἰρήνης τοῖς Ἕλλησι πρὸς Ἀρταξέρξην τὸν τῶν Περσῶν βασιλέα τὴν ἱστορίαν ἤρξατο γράφειν. διελθὼν δὲ τριακονταετῆ χρόνον ἔγραψε μὲν βίβλους δέκα, τὴν δὲ τελευταίαν κατέπαυσε τῆς συντάξεως εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Φιλομήλου τοῦ Φωκέως κατάληψιν τοῦ ἐν Δελφοῖς ἱεροῦ.

Γ. ΜΥΣΤΙΧΙΔΗΣ. Εὐαγόρας λάθρα τῆς Κύπρου διέπλευσεν ὡς τὸν Αἰγυπτίων βασιλέα.

Δ. ΔΕΞΙΘΕΟΣ. Εὐαγόρας διέστη πασῶν τῶν κατὰ τὴν Κύπρον πόλεων, μόνης δὲ τῆς Σαλαμῖνος βασιλεύειν συνεχωρήθη, ὥστε τελεῖν τῷ Περσῶν βασιλεῖ κατ' ἐνιαυτὸν φόρον ὡρισμένον. Οἱ Μαντινεῖς ὑπὸ τῶν Μακεδόνων ἐκπολιορκηθέντες ἠναγκάσθησαν τὴν ἰδίαν πατρίδα κατασκάψαι, ὡς δὲ τὰς κώμας μετοικίσαι.

ΟΛ. ϞΘ. Δίκων Συρακούσιος στάδιον. Πώλων ἅρμα προσετέθη. Λακεδαιμόνιος δὲ Συβαριάδης πρῶτος τὸν στέφανον τῶν πώλων ἔσχε τοῦ ἅρματος. Σωτάδης Κρὴς δόλιχον.

Α. ΔΙΟΤΡΕΦΗΣ. Ἀριστοτέλης ἐγεννήθη κατὰ τὸν Ἀπολλόδωρον.

Β. ΦΑΝΟΣΤΡΑΤΟΣ. Ἀμύντας ὁ τῶν Μακεδόνων βασιλεὺς τὴν ἰδίαν βασιλείαν ἀνεκτήσατο. Ἔκλειψις σελήνης Ποσειδεῶνος, καὶ πάλιν Σκιρροφοριῶνος.

Γ. ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ. οἱ δὲ ΕΥΑΝΔΡΟΣ. ἔκλειψις σελήνης Ποσειδεῶνος. οἱ Λακεδαιμόνιοι τὴν ἐν Θήβαις Καδμείαν κατέλαβον.

Δ. ΔΗΜΟΦΙΛΟΣ. Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ ἐγεννήθη τρίτῳ ἔτει μετὰ Ἀριστοτέλη.

ΟΛ. Ρ. Διονυσόδωρος Ταραντῖνος στάδιον. Σωτάδης Κρὴς δόλιχον. νικήσας τὸ δεύτερον, λαβὼν χρήματα παρὰ τοῦ Ἐφεσίων κοινοῦ, Ἐφεσίοις εἰσεποίησεν αὐτόν. καὶ αὐτὸν ἐπὶ τῷ ἔργῳ φυγῇ ζημιοῦσιν οἱ Κρῆτες.

Α. ΠΥΘΕΑΣ. Ἀγησίπολις Λακεδαιμονίων βασιλεὺς ἐτελεύτησε νόσῳ ἄρξας ἔτη ιδ. Κλεόμβροτος ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ διεδέξατο ἐπ' ἔτη θ. οἱ Λακεδαιμόνιοι τὴν Ὄλυνθον ἐκ πολιορκίας ἑλόντες πάσης τῆς Ἑλλάδος κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν τὴν ἡγεμονίαν εἶχον. Καρκῖνος Ἀκραγαντῖνος τραγικὸς ἐγνωρίζετο.

Β. ΝΙΚΩΝ. Οἱ Λίβυες, οἵ τε τὴν Σαρδὼ κατοικοῦντες ἀπὸ Καρχηδονίων ἀπέστησαν. οἱ Καρχηδόνιοι τὴν Σαρδὼ ἀνεκτήσαντο. Μαύσωλος ὁ τῆς Καρίας δυνάστης ἐτελεύτησε.

Γ. ΝΑΥΣΙΝΙΚΟΣ. ἀρχὴ τοῦ Βοιωτικοῦ πολέμου τοῦ Λακεδαιμονίοις καὶ Βοιωτίοις συστάντος οἱ Θηβαῖοι τὴν Καδμείαν ἀνέλαβον, τοὺς αὐτὴν κατέχοντας Λακεδαιμονίους πολιορκίᾳ παραστησάμενοι. οἱ Ἀθηναῖοι διῃρέθησαν κατὰ συμμορίας. ἱστορεῖ Φιλόχορος ἐν τῇ πέμπτῃ Ἀτθίδος.

Δ. ΚΑΛΛΙΑΣ. αἱ ὑπὸ Λακεδαιμονίους τεταγμέναι πόλεις ἀπ' αὐτῶν ἀπέστησαν. Ἀθηναῖοι ὑπὸ Λακεδαιμονίων παρασπονδηθέντες ἔκριναν αὐτοῖς πολεμεῖν. Χαβρίας Ἀθηναίων στρατηγὸς τοὺς Λακεδαιμονίους περὶ Νάξον ἐπιφανεστάτῃ ναυμαχίᾳ ἐνίκησεν. ἐν τῇ Ῥώμῃ Μάρκος Μάλλιος τυραννίδι ἐπιθέμενος ἀναιρεῖται.

ΟΛ. ΡΑ. Δάμων Θούριος στάδιον τὸ πρῶτον.

Α. ΧΑΡΙΑΝΔΡΟΣ. Χαβρίας ναύαρχος Ἀθη-

Ἀθηναίων σὺν Ἀβδηρίταις τῆς τῶν βαρβάρων δουλείας ἐξελόμενος μετ' ὀλίγον ὑπό τινων ἐδολοφονήθη. Ἑρμείας ὁ Μηθυμναῖος συγγραφεὺς τὴν τῶν Σικελικῶν σύνταξιν εἰς τοῦτον τὸν ἐνιαυτὸν κατέστρεψε γράψας βίβλους δέκα, ὡς δέ τινες διαιροῦσι, δώδεκα. Ἀναξανδρίδης Ἀναξάνδρου Ῥόδιος ἐκ Καμείρου, κατὰ δέ τινας Κολοφώνιος, κωμικὸς ἐγνωρίζετο. ἔγραψε δράματα ξε. ἐνίκησε δὲ ι. καὶ πρῶτος οὗτος ἔρωτας, καὶ παρθένων φθορὰς εἰσήγαγεν. Εὔβουλος Κήτιος Ἀθηναῖος υἱὸς Εὐφράνορος κωμικὸς ἤκμαζεν μεθόριος τῆς μέσης κωμῳδίας καὶ παλαιᾶς.

Β. ΙΠΠΟΔΑΜΟΣ. πᾶσαι αἱ Ἑλληνίδες πόλεις. πλὴν τῆς τῶν Θηβαίων, σπονδὰς ἀλλήλαις ἐποιήσαντο παρακλήσει Ἀρταξέρξου τοῦ Περσῶν βασιλέως.

Γ. ΣΩΚΡΑΤΙΔΗΣ. ἡ τῶν Περσῶν εἰς Αἴγυπτον στρατεία ἄπρακτον τέλος ἔσχεν. οἱ Λακεδαιμόνιοι τὰς Πλαταιὰς κατέσκαψαν, καὶ τὰς Θεσπιὰς ἐξεπόρθησαν. Κατὰ τὴν Κύπρον Νικοκλῆς ὁ εὐνοῦχος ἐδολοφόνησεν Εὐαγόραν τὸν βασιλέα, καὶ τῆς τῶν Σαλαμινίων βασιλείας ἐκυρίευσε. Κατὰ τὴν Ἰταλίαν Ῥωμαῖοι σὺν Πραινεστίνους παρατάξει νικήσαντες σὺν πλείστους τῶν ἀντιταξαμένων κατέκοψαν. Φιλόχορος Κύκνου Ἀθηναῖος πραγματείαν συνεστήσατο περὶ τῶν Ἀθήνησιν ἀρξάντων, ἀπὸ Σωκρατίδου, καὶ μέχρι Ἀπολλοδώρου.

Δ. ΑΣΤΕΙΟΣ. Καθ' ὅλην Πελοπόννησον συνέβη κατακλυσμοὺς καὶ σεισμοὺς γενέσθαι, ὥστε αὐτάνδρους δύο πόλεις ἀφανισθῆναι Βοῦραν, καὶ Ἑλίκην. Κλεομένης βασιλεύει Σπάρτης ἔτη ξ.

ΟΛ. ΡΒ. Δάμων Θούριος στάδιον τὸ δεύτερον.

Α. ΑΛΚΙΣΘΕΝΗΣ. Πάλιν Ἀρταξέρξου παρακαλοῦντος, αἱ Ἑλληνίδες πόλεις κοινὴν εἰρήνην συνέθεντο, πλὴν Θηβαίων. Λαμπὰς ὤφθη κατὰ τὸν οὐρανὸν ἐπὶ πολλὰς νύκτας τοιαύτην ἔχουσα λαμπρότητα καὶ δύναμιν τοῦ φωτὸς, ὥστε ἐπὶ τῆς γῆς σκιὰς ποιεῖν παραπλησίως τῇ σελήνῃ.

Β. ΦΡΑΣΙΚΛΕΙΔΗΣ. Ἡ περὶ Λεῦκτρα μάχη, ἐν ᾗ Κλεόμβροτος ὁ Λακεδαιμονίων βασιλεὺς ἀνῃρέθη. Ἡ Μεγάλη πόλις ἐν Ἀρκαδίᾳ συνῳκίσθη. Ἀλέξανδρος ὁ Φεραίων τύραννος τὴν Σκοτουσσαίων πόλιν σπονδαῖς καταλαβὼν σὺν πολίταις εἰς τὸ θέατρον συνειλεγμένους ἅπαντας κατηκόντισεν, περιστήσας ἐν κύκλῳ πελταστὰς καὶ τοξόταις. καὶ τὸ ἄλλο ὅσον ἐν ἡλικίᾳ κατεφόνευσε, γυναῖκας δὲ ἀπέδοτο, καὶ παῖδας μισθὸν εἶναι τὰ χρήματα τοῖς ξένοις.

Γ. ΔΙΣΚΙΝΗΤΟΣ. Οἱ Μεσσήνιοι κατελθόντες τὴν ἰθύμαν ἀνεσώσαντο. Στάσις ἐν Ἄργει, καὶ φόνος ὁ λεγόμενος Σκυταλισμός. Ἰάσων ὁ Φερῶν τύραννος ἐτελεύτησεν δολοφονηθείς. Δοῦρις ὁ Σάμιος ὁ ἱστοριογράφος τῆς τῶν Ἑλληνικῶν ἱστορίας ἐντεῦθεν ἐποιήσατο τὴν ἀρχήν. Ἀμύντας Θετταλοῦ βασιλεύων Μακεδονίας ἐτελεύτησε βασιλεύσας ἔτη κδ, ἀπολιπὼν τρεῖς υἱοὺς, Ἀλέξανδρον, καὶ Περδίκκαν, καὶ Φίλιππον. Οἱ Μεσσήνιοι κατῆλθον εἰς Πελοπόννησον, καὶ ἀνεσώσαντο τὴν ἑαυτῶν ἑπτὰ καὶ ὀγδοήκοντα, καὶ διακοσίοις ἔτεσιν ὕστερον μετὰ Εἴρας ἅλωσιν.

Δ. ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΟΣ. Πολύδωρος ὁ Φεραῖος ὁ τῶν Θετταλῶν ἄρξας ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ ἀδελφοῦ ἀνῃρέθη φαρμάκῳ, ὃς τὴν αὐτὴν διαδεξάμενος ἦρξε παρανόμως καὶ ὠμῶς ἐπ' ἔτη ἕνδεκα. Ἐπαμινώνδας τὴν Μεσσήνην ἀνακτίζει.

ΟΛ. ΡΓ. Πυθόστρατος Ἀθηναῖος στάδιον. δώδεκα Ἑλλανοδίκαι κατεστάθησαν εἷς ἀφ' ἑκάστης φυλῆς.

Α. ΝΑΥΣΙΓΕΝΗΣ. Πτολεμαῖος ὁ Ἀλωρίτης, ὁ Ἀμύντου υἱὸς, Ἀλέξανδρον τὸν ἀδελφὸν ἐδολοφόνησεν, καὶ ἐβασίλευσε τῆς Μακεδονίας ἔτη γ. Ἀριστοτέλης ὀκτωκαιδεκαέτης ὢν ἄγων ἦλθεν εἰς Ἀθήνας, καὶ συσταθεὶς Πλάτωνι χρόνον εἰκοσαετῆ διέτριψε σὺν αὐτῷ. Ἡ Μεγάλη πόλις ἐν Ἀρκαδίᾳ κτίζεται ὑπὸ τῶν ὀνομαζομένων Μαιναλίων καὶ Παρρασίων Ἀρκάδων. Διονύσιος εἰς ἀρρωστίαν ἐμπεσὼν ἐτελεύτησεν τυραννήσας ἔτη λη, ὀλίγον πρὸ τοῦ Ἀθήνησι διδάξας τραγῳδίαν καὶ νικήσας. Εὔδοξος Κνίδιος ἤκμαζε. Θεοδέκτης Ἀριστάνδρου Φασηλίτης ἐκ Λυκίας ῥήτωρ ἅμα καὶ τραγῳδοποιὸς, καὶ Ναυκράτης Ἐρυθραῖος, καὶ Ἰσοκράτης ὁ ῥήτωρ, καὶ Θεόπομπος εἶπον ἐπιτάφιον ἐπὶ Μαυσώλῳ, Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς αὐτοῦ προτρεψαμένης. καὶ ἐνίκησεν ὁ Πολυδέκτης.

Β. ΠΟΛΥΖΗΛΟΣ.

Γ. ΚΗΦΙΣΟΔΩΡΟΣ. Κῷοι μετῴκησαν εἰς τὴν νῦν οἰκουμένην πόλιν, καὶ κατεσκεύασαν αὐτὴν ἀξιόλογον. Ὁ Βοιωτικὸς πόλεμος τέλος ἔσχε, τοῦ Ἀρταξέρξου εἰς εἰρήνην σὺν Λακεδαιμονίους, καὶ σὺν Θηβαίους προσκαλεσαμένου. Ἄνδρες κατὰ παιδείαν ἀξιομνημόνευτοι, Ἰσοκράτης τε ὁ ῥήτωρ, καὶ οἱ τούτου γνώριμοι μαθηταὶ, καὶ Ἀριστοτέλης ὁ φιλόσοφος, ἔτι Ἀναξιμένης ὁ Λαμψακηνὸς, καὶ Πλάτων ὁ Ἀθηναῖος, ἔτι δὲ τῶν Πυθαγορικῶν φιλοσόφων οἱ τελευταῖοι, Ξενοφῶν τε ἐσχατόγηρως ὤν, Ἀρίστιππός τε καὶ Ἀντισθένης. πρὸς δὲ τούτοις Αἰσχίνης ὁ Σφήττιος ὁ Σωκρατικός.

Δ. ΧΙΩΝ. Κατὰ τὴν Μακεδονίαν Πτολεμαῖος ὁ Ἀλωρίτης ἐδολοφονήθη ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ

δελφοῦ Περδίκκα βασιλεύσας ἔτη τρία. τὴν δὲ ἀρχὴν διαδεξάμενος ὁ Περδίκκας ἐβασίλευσεν ἔτη πέντε.

ΟΛ. ΡΔ. Ανολυμπιάς. Ολυμπιὰς ὑπὸ Πισατῶν καὶ Αρκάδων ἤχθη, καθ᾽ ἣν ἐνίκα στάδιον Ευβώτας Κυρηναῖος, ἢ Φωκίδης Αθηναῖος. Σώστρατος Σικυώνιος ἐπίκλην Ακροχερσίτης παγκράτιον. Οκτὼ Ελλανοδίκαι εἰς ἐξ ἑκάστης φυλῆς κατεστάθησαν, τὰς λοιπὰς τέσσαρας Αρκάδων πολέμῳ ἀποτεμομένων.

Α. ΤΙΜΟΚΡΑΤΗΣ. Δημοσθένης ἔτος ἄγων ιζ ἄρχεται δημοσίους λόγους γράφειν. Οἱ Θηβαῖοι Ορχομενὸν καταχόντες, τοὺς μὲν ἄνδρας ἀνεῖλον ἅπαντας, τὰς δὲ γυναῖκας, καὶ τοὺς παῖδας ἐξηνδραπόδισαν. Ηλίου ἔκλειψις. Πελοπίδας ὁ Θηβαίων στρατηγὸς κατὰ Αλεξάνδρου Φεραίων τυράννου μαχόμενος τὴν μὲν νίκην παρεσκεύασε, τὸν δὲ βίον ἀπέβαλε. Κλέαρχος Ηρακλείας τῆς ἐν Πόντῳ τυραννεῖ ἐπ᾽ ἔτη δώδεκα.

Β. ΧΑΡΙΚΛΕΙΔΗΣ. Η περὶ Μαντίνειαν μάχη. Επαμινώνδου τοῦ Θηβαίου θάνατος, ἐφ᾽ ὃν Ξενοφῶν τὴν τῶν ἑλληνικῶν σύνταξιν κατέστρεψεν. Αναξιμένης δὲ ὁ Λαμψακηνὸς τὴν πρώτην τῶν ἑλληνικῶν ἀνεγράψατο, ἀρξάμενος ἀπὸ θεογονίας, καὶ ἀπὸ τοῦ πρώτου γένους τῶν ἀνθρώπων, κατέστρεψε δὲ εἰς τὴν ἐν Μαντινείᾳ μάχην, καὶ τὴν Επαμινώνδου τελευτήν. περιέλαβε δὲ πάσας σχεδὸν τὰς τε τῶν Ελλήνων καὶ τῶν βαρβάρων πράξεις ἐν βίβλοις δώδεκα. Φίλιστος δὲ τὰ περὶ Διονύσιον τὸν νεώτερον ὧδε κατέστροφε, διελθὼν ἔτη πέντε ἐν βιβλίοις δυσί.

Γ. ΜΟΛΩΝ. Ταχὼς Αἰγυπτίων βασιλεὺς διὰ τῆς Αραβίας ἀνέβη πρὸς τὸν βασιλέα Αρταξέρξην. Αρταξέρξης ἐτελεύτησε βασιλεύσας ἔτη μγ. Αγησίλαος ὁ Σπάρτης βασιλεὺς ἀπὸ Αἰγύπτου εἰς τὴν πατρίδα ἐπανιὼν διὰ Κυρήνης, ἐτελεύτησε.

Δ. ΝΙΚΟΦΗΜΟΣ. Διονυσόδωρος, καὶ Αναξις οἱ Βοιωτοὶ συγγραφεῖς τῶν Ελληνικῶν ἱστοριῶν εἰς τοῦτον τὸν ἐνιαυτὸν κατεστρόφασι τὰς συντάξεις.

ΟΛ. ΡΕ. Πῶρος Κυρηναῖος στάδιον. Εννέα Ελλανοδίκαι κατεστάθησαν.

ΚΑΛΛΙΔΗΜΙΔΗΣ. Ξενοφῶν ὁ Γρύλλου κατέστροφε τὸν βίον. Φίλιππος Αμύντου διεδέξατο τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν ἐπ᾽ ἔτη κδ. Θάσιοι ᾤκισαν τὰς καλουμένας Κρηνίδας, ἃς μετὰ ταῦτα ὁ βασιλεὺς Φίλιππος πληρώσας οἰκητόρων Φιλίππους ὀνόμασε. Θεόπομπος ὁ Χῖος τὴν ἀρχὴν τῶν περὶ Φίλιππον ἱστοριῶν ἐντεῦθεν ποιησάμενος γέγραφε βίβλους ὀκτὼ πρὸς ταῖς πεντήκοντα, ἐξ ὧν πέντε διαφωνοῦσι.

Β. ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΣ. ὁ βασιλεὺς Φίλιππος τοὺς Ιλλυριοὺς ἐνίκησε.

Γ. ΚΗΦΙΣΟΔΟΤΟΣ. Δίων Ιππαρίνου υἱὸς ἐκ τῆς Σικελίας ἔφυγεν. ὁ πόλεμος τῶν Αθηναίων πρὸς τοὺς συμμάχους ὁ καλούμενος συμμαχικός. Φίλιππος τὴν Αμφίπολιν ἐξεπολιόρκησεν, καὶ τὴν Ποτίδαιαν, καὶ τὴν πόλιν Κρηνίδας οἰκητόρων πλήθει ἐπαυξήσας Φιλίππους ὠνόμασε. καὶ νόμισμα χρυσοῦν ἔκοψε τὸ ἀπ᾽ ἐκείνου προσαγορευθὲν Φιλίππειον.

Δ. ΑΓΑΘΟΚΛΗΣ. Αλέξανδρος Φιλίππου ἐκ τῆς Ολυμπιάδος ἐγεννήθη. Οἱ Φωκεῖς καταλαμβάνουσι τὸ ἐν Δελφοῖς ἱερόν. Δίων εἰς Σικελίαν κατέπλευσεν καταλύσων τὴν Διονυσίου τοῦ νεωτέρου τυραννίδα. Αλέξανδρος ὁ τῶν Φερῶν τύραννος ὑπὸ τῆς ἰδίας γυναικὸς Θήβης, καὶ τῶν ταύτης ἀδελφῶν, ἐδολοφονήθη. Δημόφιλος ὁ Εφόρου τοῦ ἱστοριογράφου υἱὸς τὸν παραλειφθέντα πόλεμον τοῦ πατρὸς, ὀνομασθέντα δὲ ἱερὸν, συντεταγμένος ἐντεῦθεν ἤρκται ἀπὸ τῆς καταλήψεως τοῦ ἐν Δελφοῖς ἱεροῦ, καὶ τῆς συλήσεως τοῦ μαντείου ὑπὸ Φιλομήλου τοῦ Φωκέως. Καλλισθένης δὲ τὴν τῶν Ελληνικῶν πραγμάτων ἱστορίαν γέγραφεν ἐν βιβλίοις δέκα, καὶ κατέστροφεν εἰς τὴν κατάληψιν τοῦ ἱεροῦ. Δίυλλος δὲ ὁ Αθηναῖος ἦρκται τῆς ἱστορίας ἀπὸ τῆς ἱεροσυλήσεως, καὶ γέγραφε βίβλους κζ.

ΟΛ. ΡϚ. Πῶρος Μαλιεὺς στάδιον. δέκα Ελλανοδίκαι κατέστησαν.

Α. ΕΛΠΙΝΟΥΣ. Αλέξανδρος ὁ μέγας κατὰ τινας ἐγεννήθη. τέλος τοῦ συμμαχικοῦ πολέμου. ὁ ἱερὸς πόλεμος συνέστη. Ηρόστρατος τὸ ἐν Εφέσῳ ἱερὸν Αρτέμιδος κατέφλεξε.

Β. ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΣ. Δημοσθένης γράφει πρῶτον τῶν ἐν δικαστηρίῳ κατασκευασθέντων ἀγώνων τὸν κατὰ Ανδροτίωνος, καὶ πάλιν τὸν περὶ τῶν ἀτελειῶν.

Γ. ΔΙΟΤΙΜΟΣ. ὁ λόγος Δημοσθένους περὶ
„ συμμοριῶν. Τιμόθεος Μενεσθεῖ συστρα-
„ τηγῶν ἐπὶ τῇ στρατηγίᾳ τὰς εὐθύνας ὑπέ-
„ χων ἑάλω. Φιλόμηλος ὁ Φωκεύς, ὁ τὸ ἐν Δελφοῖς ἱερὸν καταλαβὼν, ἑαυτὸν κατεκρήμνισε. Φίλιππος Μεθώνην ἐπολιόρκησε. Λεύκων ὁ τοῦ Βοσπόρου βασιλεὺς ἐτελεύτησεν ἄρξας ἔτη μ. τὴν δὲ ἀρχὴν διαδεξάμενος ὁ παῖς Σπάρτακος ἐβασίλευσεν ἔτη ε.

Δ. ΘΕΟΔΗΜΟΣ. οἱ δὲ ΕΥΘΥΔΗΜΟΣ. ὁ κατὰ Τιμοκράτους λόγος Δημοσθένους, καὶ ὁ δημηγορικὸς περὶ τῆς Μεγαλοπολιτῶν βοηθείας. ἡ εἰς Πύλας Αθηναίων ἔξοδος. Φίλιππος Μεθώνην ἐκπολιορκήσας, καὶ διαρπάσας κατέσκαψεν, ὅτι εἰς τὸν ὀφθαλμὸν πληγεὶς τὴν ὅρασιν διεφθάρη. Μαύσωλος ὁ Καρίας δυνάστης ἐτελεύτησεν ἄρξας ἔτη κδ. τὴν

δὲ

δὲ διαδεξαμένη Ἀρτεμισία ἡ ἀδελφὴ καὶ γυνὴ ἦρξεν ἔτη δύο. Κλέαρχος ὁ Ἡρακλείας τύραννος, Διονυσίων ὄντων, ἐπὶ θέαν βαδίζων ἀνῃρέθη, ἄρξας ἔτη ιβ. τὴν δὲ ἀρχὴν διαδεξάμενος ὁ υἱὸς Τιμόθεος ἐβασίλευσεν ἔτη ιε. Κατὰ τὴν Σικελίαν Ἱππαρῖνος ἀνακτησάμενος τὴν πατρῴαν δυναστείαν ἦρξεν ἔτη δύο.

ΟΛ. ΡΖ. Σμικρίνας Ταραντῖνος στάδιον.

Α. ΑΡΙΣΤΟΔΗΜΟΣ. ὁ κατὰ Ἀριστοκράτους Δημοσθένους λόγος. Εἰς Σάμον κληροῦχοι ἀπεστάλησαν ὑπὸ Ἀθηναίων ὡς Φιλόχορος ἐν ταῖς ἱστορίαις λέγει. Αἱ Φεραὶ παρεδόθησαν Φιλίππῳ.

Β. ΘΕΣΣΑΛΟΣ. οἱ δὲ ΘΕΕΛΛΟΣ. Ἡ περὶ Ῥοδίων Δημοσθένους δημηγορία, ἐν ᾗ πείθει τοὺς Ἀθηναίους καταλῦσαι τὴν ὀλιγαρχίαν αὐτῶν, καὶ τὸν δῆμον ἐλευθερῶσαι. Ὦχος τὴν Αἴγυπτον, καὶ Κύπρον, καὶ Φοινίκην ἀνεκτήσατο. Οἱ Σιδώνιοι ὁρῶντες τὴν ἑαυτῶν πόλιν, καὶ τὰ τείχη ὑπὸ τοῦ Περσικοῦ στρατοῦ κατειλημμένα, συγκλείσαντες ἑαυτοὺς, καὶ τὰ τέκνα, καὶ γυναῖκας εἰς τὰς οἰκίας, ἐνέπρησαν, ὥστε ὅλην τὴν πόλιν πυρὶ ἀφανισθῆναι, καὶ τοὺς ὑπὸ τοῦ πυρὸς διαφθαρέντας γεγονέναι ὑπὲρ τετρακισμυρίους. Ἀρτεμισία ἡ Καρίας δυναστεύσασα μετήλλαξεν. Τὴν δὲ βασιλείαν διαδεξάμενος Ἰδριεὺς ὁ ἀδελφὸς ἦρξεν ἔτη ζ.

Γ. ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ. Νεκτανεβὼς βασιλεὺς Αἰγύπτου ἀπογνοὺς τὴν βασιλείαν, τὰ πλεῖστα τῶν χρημάτων ἀναλαβὼν ἔφυγεν εἰς Αἰθιοπίαν. Ἀρταξέρξης πᾶσαν τὴν Αἴγυπτον παρέλαβε.

Δ. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΣ. Περγασῆθεν. Σπάρτακος ὁ τοῦ Πόντου βασιλεὺς ἐτελεύτησεν ἄρξας ἔτη ε. τὴν δὲ βασιλείαν διαδεξάμενος ὁ ἀδελφὸς Παρυσάδης ἦρξεν ἔτη λη. Φιλόχορος ἐν ϛ βίβλῳ τῆς Ἀτθίδος· Ὀλυνθίοις πολεμουμένοις ὑπὸ Φιλίππου, καὶ πρέσβεις Ἀθήναζε πέμψασιν, οἱ Ἀθηναῖοι συμμαχίαν τε ἐποιήσαντο, καὶ βοήθειαν ἔπεμψαν, πελταστὰς μὲν δισχιλίους, τριήρεις δὲ τριάκοντα τὰς μετὰ Χάρητος, ἃς καὶ συνεπλήρωσαν. πάλιν. Περὶ δὲ τὸν αὐτὸν χρόνον Χαλκιδέων τῶν ἐπὶ Θράκης θλιβομένων τῷ πολέμῳ, καὶ πρεσβευσαμένων Ἀθήναζε, Χαρίδημον αὐτοῖς ἔπεμψαν οἱ Ἀθηναῖοι τὸν ἐν Ἑλλησπόντῳ στρατηγόν. ὃς ἔχων ὀκτωκαίδεκα τριήρεις, καὶ πελταστὰς τετρακισχιλίους, ἱππεῖς δὲ πεντήκοντα, καὶ ἑκατὸν, ἦλθεν εἰς τε Παλλήνην, καὶ τὴν Βοττιαίαν μετ' Ὀλυνθίων, καὶ τὴν χώραν ἐπόρθησεν. καὶ μετ' ὀλίγα. Πάλιν δὲ τῶν Ὀλυνθίων πρέσβεις ἀποστειλάντων εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ δεομένων μὴ περιιδεῖν αὐτοὺς καταπολεμηθέντας, ἀλλὰ πρὸς τοῖς ὑπάρχουσαις δυνάμεσι πέμψαι βοήθειαν μὴ ξενικὴν, ἀλλὰ αὐτῶν Ἀθηναίων, ἔπεμψεν αὐτοῖς ὁ δῆμος τριήρεις μὲν ἑτέρας ἑπτακαίδεκα, τῶν δὲ πολιτῶν ὁπλίτας δισχιλίους, καὶ ἱππέας τριακοσίους ἐν ναυσὶν ἱππηγοῖς, στρατηγὸν δὲ Χάρητα τοῦ στόλου παντός. ὁ κατὰ Μειδίου λόγος Δημοσθένους.

ΟΛ. ΡΗ. Πολυκλῆς Κυρηναῖος στάδιον. Οἱ Ἑλλανοδίκαι ἐπανῆλθον αὖθις ἐς ἀνδρῶν δέκα ἀριθμόν.

Α. ΘΕΟΦΙΛΟΣ. Οἱ δὲ Φίλιππος κρατεῖ τῶν Ὀλυνθίων πόλεως. Πλάτων μετὰ δύο καὶ ὀγδοήκοντα ἡλικίας ἔτη τελευτήσαντος, Σπεύσιππος τὴν σχολὴν διαδέχεται. Ἀριστοτέλης ἀπῆρε πρὸς Ἑρμείαν Ἀταρνέως τύραννον, καὶ τριετῆ χρόνον παρ' αὐτῷ τρίβει. Φίλιππος ἐπέθηκε πέρας τῷ πολέμῳ Φωκικῷ τε καὶ ἱερῷ κληθέντι. αἱ Φωκέων πόλεις ἐς ἔδαφος κατεβλήθησαν. οἱ Φωκεῖς ἀφῃρέθησαν μετεῖναι σφίσιν ἱεροῦ τοῦ ἐν Δελφοῖς, καὶ συνόδου τῆς εἰς τὸ Ἑλληνικόν. καὶ τὰς ψήφους αὐτῶν Μακεδόσιν ἔδοσαν οἱ Ἀμφικτύονες.

Β. ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ. ὁ τοῦ Ἰσοκράτους περὶ ἀντιδόσεως λόγος. ἡ ἕκτη τῶν Δημοσθένους δημηγοριῶν κατὰ Φιλίππου, ἧς ἡ ἀρχή. Ἃ μὲν, ἡμεῖς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι. Μετὰ τὴν Ὀλυνθίων ἅλωσιν συνθῆκαι Φιλίππῳ πρὸς Ἀθηναίους ἐγένοντο περὶ φιλίας καὶ συμμαχίας. αὗται διέμειναν ἑπταετῆ χρόνον, ἄχρι Νικομάχου ἄρχοντος.

Γ. ΑΡΧΙΑΣ. Δημηγορία Δημοσθένους κατὰ Φιλίππου. ὁρῶ μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὰ παρόντα πράγματα. ὁ Φωκικὸς, ἤτοι ἱερὸς πόλεμος τὸ πλεῖστον ἔσχε διαμείνας ἔτη δέκα.

Δ. ΕΥΒΟΥΛΟΣ Ἀριστοτέλης εἰς Μιτυλήνην ἐχωρίσθη. Τιμολέων Κορίνθιος ὑπὸ τῶν πολιτῶν στρατηγὸς ἐπὶ Συρακούσας προεχειρίσθη. Ἱκέτης τῶν Συρακουσῶν κρατεῖ.

ΟΛ. ΡΘ. Ἀριστόλοχος Ἀθηναῖος στάδιον.

Α. ΛΥΚΙΣΚΟΣ. Κατὰ τὴν Καρίαν Ἰδριεὺς ὁ δυνάστης τῶν Καρῶν ἐτελεύτησεν ἄρξας ἔτη ζ. τὴν δὲ ἀρχὴν διαδεξαμένη Ἄδα ἡ ἀδελφὴ καὶ γυνὴ ἐδυνάστευσεν ἔτη δ. Τιμολέων κρατεῖ τῶν Συρακουσῶν. ἡ ἑβδόμη τῶν Δημοσθένους Φιλιππικῶν, ὅταν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, λόγοι γίνωνται.

Β. ΠΥΘΟΔΟΤΟΣ. Ἀριστοτέλης ἐκ τῆς Μιτυλήνης ἐπὶ Φίλιππον ἧκεν, καὶ διέτριψε χρόνον ὀκταετῆ παρ' αὐτῷ καθηγούμενος Ἀλεξάνδρου. Ὀγδόη τῶν Δημοσθένους Φιλιππικῶν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, οὐκ ἔστιν ὅπως. Διοπείθης τῶν Ἀθηναίων ἐστρατήγει περὶ Ἑλλήσποντον, ὡς ἱστορεῖ Φιλόχορος. Τιμολέων Συρακουσίοις νομοθετῶν τὴν κατ' ἐνιαυτὸν ἀρχὴν κατέστησε τὴν καλουμένην Ἀμφιπολίαν Διὸς Ὀλυμπίου. Διονύσιος ἀποθέμενος

θέμενος τὴν τυραννίδα ἀπῆλθεν εἰς Κόριν-
θον ὑπόσπονδος, ἔχων τὰ ἴδια χρήματα.
ὁ κατὰ τοῦ Αἰσχίνου λόγος Δημοσθένους. Θεό-
πομπος ὁ Χῖος, ὁ συγγραφεὺς, ἐν τῇ τῶν Φι-
λιππικῶν ἱστορίᾳ κατέταξε τρεῖς βίβλους
περιεχούσας Σικελικὰς πράξεις, ἀρξάμενος
δὲ ἀπὸ τῆς Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου τυραννί-
δος διῆλθε χρόνον ἐτῶν πεντήκοντα, καὶ κα-
τέστρεψεν εἰς τὴν ἔκπτωσιν Διονυσίου τοῦ νεω-
τέρου. εἰσὶ δὲ αἱ βίβλοι τρεῖς ἀπὸ τῆς μιᾶς
τεσσαρακοστῆς, ἄχρι τῆς τρίτης καὶ τεσσαρα-
κοστῆς.

Γ. ΣΩΣΙΓΕΝΗΣ. ἐνάτη δημηγορία Φιλιπ-
,, πική. Ἔδει μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοὺς
,, λέγοντας. ἡ δεκάτη Φιλιππική. Πολλῶν,
,, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, λόγων. Ἐπίκουρος
ἐγεννήθη Γαμηλιῶνος εἰκάδι. Ἀρύββας ὁ τῶν
Μολοττῶν βασιλεὺς ἐτελεύτησεν ἄρξας ἔτη
δέκα, ἀπολιπὼν υἱὸν τὸν Πύρρου πατέρα Αἰακί-
δην. τὴν δὲ ἀρχὴν διεδέξατο Ἀλέξανδρος
ὁ ἀδελφὸς Ὀλυμπιάδος, συνεργήσαντος
Φιλίππου τοῦ Μακεδόνων βασιλέως. Μέναν-
δρος Διοπείθους Κηφισιεὺς ἐγεννήθη.

Δ. ΝΙΚΟΜΑΧΟΣ. Ἐνδεκάτη τῶν Δημοσθένους
,, Φιλιππικῶν. Καὶ σπουδαῖα νομίζων. Φίλιπ-
πος τὴν Πέρινθον, καὶ τὸ Βυζάντιον πολιορ-
κεῖ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον. Πιζόδωρος ὁ νεώ-
τερος τῶν ἀδελφῶν ἐξέβαλεν ἐκ τῆς δυνα-
στείας Ἄδαν, καὶ ἐδυνάστευσεν ἔτη πέντε, ἕως
ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρου διάβασιν εἰς τὴν Ἀ-
σίαν. Ἔφορος ὁ Κυμαῖος τὴν ἱστορίαν ἐν-
θάδε κατέστροφεν εἰς τὴν Περίνθου πολιορκίαν.
περιείληφε δὲ τῇ γραφῇ πράξεις τάς τε τῶν
Ἑλλήνων, καὶ βαρβάρων, ἀρξάμενος ἀπὸ
τῆς τῶν Ἡρακλειδῶν καθόδου. χρόνον δὲ περιέ-
λαβε σχεδὸν ἑπτακοσίων καὶ πεντήκοντα ἐτῶν.
καὶ βίβλους γέγραφε τριάκοντα, προοίμιον ἑ-
κάστῃ προθείς. Δίυλλος δὲ ὁ Ἀθηναῖος τῆς
δευτέρας συντάξεως ἀρχὴν πεποίηται τῆς
Ἐφόρου ἱστορίας τὴν τελευτὴν, καὶ τὰς ἑξῆς
πράξεις συνείρει, τάς τε τῶν Ἑλλήνων, καὶ τῶν
βαρβάρων, μέχρι τῆς Φιλίππου τελευτῆς.

ΟΛ. ΡΙ. Ἀντικλῆς Ἀθηναῖος στάδιον.

Α. ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ Ἀλλαιβύς. Ἐπὶ τούτου
,, Φίλιππος τὸ μὲν πρῶτον ἀναπλεύσας Πε-
,, ρίνθῳ προσέβαλεν. ἀποτυχὼν δὲ ἐντεῦθεν,
,, Βυζάντιον ἐπολιόρκει, καὶ μηχανήματα προ-
,, σῆγεν. ἱστορεῖ Φιλόχορος ἐν ϛ Ἀτθίδος. αἱ
σπονδαὶ αἱ πρὸς Φίλιππον, καὶ Ἀθηναίους
διελύθησαν, Ἀθηναίων μὲν Φίλιππον αἰτιω-
μένων ἄρχεσθαι τοῦ πολέμου, Φιλίππου δὲ Ἀ-
θηναίοις ἀντεγκαλοῦντος, ἡ τελευταία
,, τῶν Δημοσθένους Φιλιππικῶν. ὅτι μὲν, ὦ ἄν-
,, δρες Ἀθηναῖοι, Φίλιππος οὐκ ἐποιήσατο.
Ἀνάξαρχος Ἀβδηρίτης ὁ φιλόσοφος ἐγνω-
ρίζετο. Ἐξετασμοῦ τῶν Ἀθηναίων γινομένου
ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Φαληρέως, εὑρέθησαν Ἀ-
θηναῖοι μὲν δισμύριοι, οἰκετῶν δὲ μυριά-
δες μ̄.

,, Β. ΛΥΣΙΜΑΧΙΔΗΣ Ἀχαρνεύς. Ἐπὶ τούτου
,, τὰ μὲν ἔργα τὰ περὶ τοὺς νεωσοίκους, καὶ τὴν
,, σκευοθήκην ἀνεβάλοντο διὰ τὸν πόλεμον τὸν
,, πρὸς Φίλιππον, τὰ δὲ χρήματα ἐψηφίσαντο
,, πάντα εἶναι στρατιωτικὰ, Δημοσθένους γρά-
,, ψαντος, ἱστορεῖ Φιλόχορος ἐν ϛ Ἀτθίδος.
Σπεύσιππον τὸν φιλόσοφον τελευτήσαντα
διεδέξατο Ξενοκράτης ἐπ' ἔτη κε.

Γ. ΧΑΙΡΩΝΙΔΑΣ. Φίλιππος τὴν Ἐλάτειαν
παρὰ τὰς σπονδὰς καταλαβόμενος τοὺς
Ἀθηναίους παρατάξει μακρᾷ περὶ τὴν Χαι-
ρώνειαν ἐνίκησεν. Ἰσοκράτης ὁ ῥήτωρ ἐτελεύ-
τησεν ὀλίγαις ἡμέραις ὕστερον τῆς ἐν Χαιρω-
νείᾳ μάχης. δυοῖν δέοντα βεβιωκὼς ἑκατὸν
ἔτη. Ἀρχίδαμος ὁ Λακεδαιμονίων βασι-
λεὺς συναγωνιζόμενος τοῖς Ταραντίνοις
κατὰ τῶν Λευκανῶν ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, τῇ αὐτῇ
ἡμέρᾳ, ἐν ᾗ τὴν περὶ Χαιρώνειαν μάχην γε-
νέσθαι συνέβη, γενναίως μαχόμενος ἀνῃρέθη
βεβασιλευκὼς Λακεδαιμονίων ἔτη κγ. τὴν δὲ
βασιλείαν διαδεξάμενος ὁ υἱὸς Ἆγις ἦρξεν
ἔτη θ. Τιμόθεος ὁ τῆς Ἡρακλείας τῆς ἐν Πόν-
τῳ τύραννος ἐτελεύτησε δυναστεύσας ἔτη
ιε. τὴν δὲ τυραννίδα διαδεξάμενος ὁ ἀδελ-
φὸς Διονύσιος ἦρξεν ἔτη δυσὶ πλείω τῶν τριά-
κοντα.

Δ. ΦΡΥΝΙΧΟΣ. Τιμολέων Κορίνθιος ἐτε-
λεύτησε στρατηγήσας Συρακουσίων ἔτη η. Ἀ-
ριοβαρζάνης ἐτελεύτησε βασιλεύσας ἔτη κϛ.
τὴν δὲ βασιλείαν διαδεξάμενος Μιθριδάτης
ἦρξεν ἔτη λε.

ΟΛ. ΡΙΑ. Ἀνολυμπιάς. Κλεόμαντις Κλειτόριος
στάδιον. Ξενόδαμος Ἀντικυρεὺς παγκρά-
τιον.

Α. ΠΥΘΟΔΗΜΟΣ. οἱ δὲ ΠΥΘΟΔΩΡΟΣ. Φί-
λιππος ὁ Μακεδὼν ἀναιρεῖται ὑπὸ Παυ-
σανίου βασιλεύσας ἔτη κδ. Σωσικλῆς Συρα-
κούσιος τραγικὸς τῶν τῆς Πλειάδος εἷς ἐτελεύ-
τησεν. Ἱππαρχία Μητροκλέους τοῦ κυνικοῦ
ἀδελφὴ Μαρωνῖτις φιλόσοφος ἤκμαζεν.
Φανίας Ἐρέσιος φιλόσοφος περιπατητικὸς
Ἀριστοτέλους μαθητὴς ἐγνωρίζετο.

Β. ΕΥΑΙΝΕΤΟΣ. Ἀριστοτέλης μετὰ τὴν Φι-
λίππου τελευτὴν ἀφικόμενος εἰς Ἀθήνας
ἐσχόλαζεν ἐν Λυκείῳ χρόνον ἐτῶν δώδεκα.
Ἀλέξανδρος διαδεξάμενος τὴν βασιλείαν
τοὺς Ἰλλυριοὺς, Παίονας, Θρᾶκας νικήσας τὰ
νεωτερίζοντα τῶν ἐθνῶν ἀνεκτήσατο, καὶ τὰς
Θήβας κατασκάψας διαμενούσας ἐπ' ἔτη
σχεδὸν ὀκτακόσια ἀπὸ τοῦ γενομένου ἐπὶ τῶν
κοράκων χρησμοῦ, καὶ φόβον τοῖς Ἕλλη-
σιν ἐπιστήσας στρατηγὸς αὐτοκράτωρ τῆς
Ἑλλάδος ᾑρέθη. Ἀλεξάνδρου εἰς τὴν Ἀσίαν διά-
βασις.

Γ. ΚΤΗΣΙΚΛΗΣ. Ἀλέξανδρος διαβὰς

εἰς

εἰς τὴν Ἀσίαν τοὺς Σατράπας βασιλέως ἐνίκησε περὶ τὸν ἐν Φρυγίᾳ Γρανικὸν ποταμόν.

Δ. ΝΙΚΟΚΡΑΤΗΣ. Ἡ ἐν Ἰσσῷ τῆς Κιλικίας μάχη Ἀλεξάνδρου πρὸς τοὺς περὶ Δαρεῖον.

ΟΛ. ΡΙΒ. Γρύλλος Χαλκιδεὺς στάδιον. Πάλιν ἐξ Ζᾶνες χάλκειοι ἐποιήθησαν, ὅτι δὴ Κάλιππος μετ' Εὔπολιν τὸν Θεσσαλὸν Κάλιππος Ἀθηναῖος ἀθλήσας πένταθλον χρήμασι τοὺς ἀνταγωνιστὰς ἐξωνήσατο.

Α. ΝΙΚΗΡΑΤΟΣ. οἱ δὲ ΑΝΙΚΗΤΟΣ. Ἀλέξανδρος τὴν Τύρον ἑπτὰ μῆνας πολιορκήσας κατὰ κράτος αἱρεῖ, παραπλησίως καὶ τὴν Γάζαν εἷλε διμήνῳ πολιορκίᾳ. Ἀλεξάνδρεια κατὰ τὴν Αἴγυπτον κτίζεται, ὥς τινες.

Β. ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ. Ἀλέξανδρος τὴν ἐν Αἰγύπτῳ Ἀλεξάνδρειαν κτίζει. σελήνης ἔκλειψις. ἡ πρὸς Ἄρβηλα μάχη. καὶ Δαρείου ἧττα. ἐντεῦθεν αἱ Καλίππου Κυζικηνοῦ περίοδοι ἄρχονται.

Γ. ΑΡΙΣΤΟΦΩΝ. ὁ περὶ στεφάνου λόγος Δημοσθένους. Ἆγις ὁ Λακεδαιμονίων βασιλεὺς παραταξάμενος πρὸς Ἀντίπατρον ἀνῃρέθη.

Δ. ΚΗΦΙΣΣΟΦΩΝ. Ἀλέξανδρος τοὺς Ὑρκανοὺς καὶ τοὺς Μάρδους παρεστήσατο.

ΟΛ. ΡΙΓ. Κλίτων Μακεδὼν στάδιον. Ἀγεὺς Ἀργεῖος δολιχὸν, ὃς ἐν Ἄργει τὴν ἑαυτοῦ νίκην αὐθήμερον ἀνήγγειλεν.

Α. ΕΥΘΥΚΡΙΤΟΣ. οἱ δὲ ΕΥΘΥΚΡΑΤΗΣ. Κράτης Θηβαῖος ὁ φιλόσοφος ἤκμαζε. Βῆσσος ὁ τὸν Δαρεῖον ἀνελὼν τῷ Δαρείου ἀδελφῷ ὑπὸ Ἀλεξάνδρου παραδοθεὶς μετὰ πάσης αἰκίας τὸ σῶμα κατὰ λεπτὸν κατεκόπη.

Β. ΗΓΗΜΩΝ. Ἀλέξανδρος πέτραν τὴν λεγομένην Ἄορνιν εἷλε, καὶ τὸν Ἰνδὸν ποταμὸν κατὰ στρατιὰν διεβίβασε. Ταξίλης ὁ Ἰνδὸς ἑαυτὸν Ἀλεξάνδρῳ παρέδωκεν. Ἅρπαλος τῶν ἐν Βαβυλῶνι θησαυρῶν τὴν φυλακὴν πεπιστευμένος, συσκευασάμενος ἀργύριον πολὺ, εἰς τὴν Ἀττικὴν κατέπλευσε.

Γ. ΧΡΕΜΗΣ. Ἀλέξανδρος παραταξάμενος τὸν Πῶρον νικᾷ. Ἀλέξανδρος κατὰ τὴν Ἰνδίαν πόλιν Βουκεφάλαν ἔκτισεν ἀπὸ τοῦ τελευτήσαντος ἵππου κατὰ τὴν πρὸς Πῶρον μάχην προσονομάσας αὐτήν. Καλανὸς ὁ φιλόσοφος Ἰνδὸς πυρὰν ἀναβὰς ἑαυτὸν κατέφλεξε.

Δ. ΑΝΤΙΚΛΗΣ. Ἀλέξανδρος τὴν πρεσβυτέραν τῶν Δαρείου θυγατέρων Στάτειραν ἔγημεν. Ἀλέξανδρος τὸ Κοσσαίων ἔθνος πρότερον ἀνάλωτον ἐχειρώσατο.

ΟΛ. ΡΙΔ. Μικίνας Ῥόδιος στάδιον.

Α. ΗΓΗΣΙΑΣ. Ὑπογύων ὄντων τῶν Ὀλυμπίων, Ἀλέξανδρος διεκήρυξε τοὺς φυγάδας τῶν Ἑλλήνων εἰς ἰδίας ἕκαστον πατρίδας, πλὴν τῶν ἐναγῶν, καὶ τῶν ἱεροσύλων, κατελθεῖν. Ἀλέξανδρος ἐν Βαβυλῶνι ἐτελεύτησε βασιλεύσας ἔτη ιβ', καὶ μῆνας ζ'. Διογένης ὁ κύων τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐτελεύτησε. Σωσικλῆς Συρακούσιος τραγικὸς τῶν τῆς Πλειάδος εἷς ἐγνωρίζετο. Οἱ δὲ τελευτῆσαι φασίν.

Β. ΚΗΦΙΣΟΔΩΡΟΣ. Φίλιππος ὁ Ἀλεξάνδρου ἀδελφὸς ὁ μετονομασμένος Ἀρριδαῖος τὴν Ἀλεξάνδρου βασιλείαν διαδέχεται. Λυσιμάχῳ ἐδόθη Θράκη, καὶ τὰ συνορίζοντα τῶν ἐθνῶν παρὰ τὴν Ποντικὴν θάλασσαν, ἡ δὲ Μακεδονία Ἀντιπάτρῳ. Ἀθηναῖοι πρὸς Ἀντίπατρον ἐκίνησαν πόλεμον τὸν λεγόμενον Λαμιακόν. Ἀντίπατρος, τῶν Ἀθηναίων τὰ καθ' ἑαυτοὺς ἐπιτρεψάντων αὐτῷ, τὴν πολιτείαν μετέστησεν ἐκ τῆς δημοκρατίας, καὶ προσέταξεν ἀπὸ τιμήσεως εἶναι τὸ πολίτευμα. Περδίκκας Σαμίους κατήγαγεν εἰς τὴν πατρίδα πεφευγότας ἐπ' ἔτη πλείω τῶν τεσσαράκοντα. Κυρηναῖοι νικηθέντες ὑπὸ Ὀφέλλα, παραδιδόντες ἑαυτοὺς Πτολεμαίῳ τῷ Λάγου ὑπὸ τὴν αὐτοῦ βασιλείαν ὑπετάγησαν τῆς ἐλευθερίας ἀποστερηθέντες. Κατὰ τὴν Ἰταλίαν τὸ πολίτευμα Ῥωμαϊκὸν Καμπανοῖς ἐδόθη.

Γ. ΦΙΛΟΚΛΗΣ. οἱ δὲ ΔΙΟΚΛΗΣ. Ἀριστοτέλης ἀπάρας εἰς Χαλκίδα ἐτελεύτησεν ἐτῶν τριῶν που καὶ ἑξήκοντα. τὴν δὲ σχολὴν διεδέξατο Θεόφραστος Ἐρέσιος, οὕτως διὰ τὸ τῆς φράσεως θεσπέσιον μετωνομασμένος, πρόσθε Τύρταμος λεγόμενος. Κατὰ δὲ τὴν Ἀσίαν Εὐμένης λαμπρᾷ μάχῃ τοὺς Ἀντίπατρον ἐνίκησεν, ἀναιρεθέντων Κρατεροῦ, καὶ Νεοπτολέμου τῶν μετὰ Ἀντιπάτρου ἡγεμόνων. Κατὰ τὴν Αἴγυπτον Περδίκκας ὑπὸ τῶν ἰδίων στρατιωτῶν ἐν τῇ αὐτοῦ σκηνῇ ἀπεσφάγη. Κατὰ τὴν Ἀσίαν οἱ Μακεδόνες ἐπιμελητὴν τῶν βασιλέων εἵλοντο τὸν Ἀντίπατρον αὐτοκράτορα. Ἀντίπατρος Ἀντίγονον τῆς βασιλικῆς δυνάμεως στρατηγὸν ἀπέδειξε. Μένανδρος ἔφηβος ὢν πρῶτον δρᾶμα ἐδίδαξε.

Δ. ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ. Δείναρχος Κορίνθιος ὁ ῥήτωρ υἱὸς Σωστράτου εἰς Ἀθήνας παραγίνεται. Δημοσθένης ἐτελεύτησε. Δημάδης ὁ ῥήτωρ πεμφθεὶς πρεσβευτὴς ὑπὸ τοῦ δήμου πρὸς Ἀντίπατρον, μετὰ Δημέα υἱοῦ συμπρεσβευτοῦ, προστάξει Ἀντιπάτρου ἐθανατώθη. Ἀντίπατρος ἐτελεύτησε. Πτολεμαῖος ὁ Λάγου πάσης τῆς Συρίας ἐκυρίευσε διὰ Νικάνορος στρατηγοῦ.

ΟΛ. ΡΙΕ. Δαμασίας Ἀμφιπολίτης στάδιον.

Α. ΝΕΑΙΧΜΟΣ.

Β. ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ.

Γ. ΑΡΧΙΠΠΟΣ. Ἀθήνησι Φωκίων, καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ δήμου καταδικασθέντες κώνειον πιόντες τὸν βίον κατέλυσαν. Ἀθηναῖοι πρὸς Κάσσανδρον εἰρήνην συνθέμενοι ἐπιμελητὴν τῆς πόλεως εἵλοντο Δημήτριον

θέμενος τὴν τυραννίδα ἀπῆλθεν εἰς Κόρινθον ὑπόσπονδος, ἔχων τὰ ἴδια χρήματα. ὁ κατὰ τοῦ Αἰσχίνου λόγος Δημοσθένους. Θεόπομπος ὁ Χῖος, ὁ συγγραφεὺς, ἐν τῇ τῶν Φιλιππικῶν ἱστορίᾳ κατέταξε τρεῖς βίβλους περιεχούσας Σικελικὰς πράξεις, ἀρξάμενος δὲ ἀπὸ τῆς Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου τυραννίδος διῆλθε χρόνον ἐτῶν πεντήκοντα, καὶ κατέστρεψεν εἰς τὴν ἔκπλωσιν Διονυσίου τοῦ νεωτέρου. εἰσὶ δὲ αἱ βίβλοι τρεῖς ἀπὸ τῆς μιᾶς τεσσαρακοστῆς, ἄχρι τῆς τρίτης καὶ τεσσαρακοστῆς.

Γ. ΣΩΣΙΓΕΝΗΣ. ἐννάτη δημηγορία Φιλιππική. ,, Εὐθυμῶ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοὺς ,, λέγοντας. ἡ δεκάτη Φιλιππική. Πολλῶν, ,, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, λόγων. Ἐπίκουρος ἐγεννήθη Γαμηλιῶνος εἰκάδι. Ἀρύμβας ὁ τῶν Μολοττῶν βασιλεὺς ἐτελεύτησεν ἄρξας ἔτη δέκα, ἀπολιπὼν υἱὸν τὸν Πύρρου πατέρα Αἰακίδην. τὴν δὲ ἀρχὴν διεδέξατο Ἀλέξανδρος ὁ ἀδελφὸς Ὀλυμπιάδος, συνεργήσαντος Φιλίππου τοῦ Μακεδόνων βασιλέως. Μένανδρος Διοπείθους Κηφισιεὺς ἐγεννήθη.

Δ. ΝΙΚΟΜΑΧΟΣ. Ἑνδεκάτη τῶν Δημοσθένους ,, Φιλιππικῶν. Καὶ σπουδαῖα νομίζων. Φίλιππος τὴν Πέρινθον, καὶ τὸ Βυζάντιον πολιορκεῖ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον. Πιξώδαρος ὁ νεώτερος τῶν ἀδελφῶν ἐξέβαλεν ἐκ τῆς δυναστείας Ἄδαν, καὶ ἐδυνάστευσεν ἔτη πέντε, ἕως ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρου διάβασιν εἰς τὴν Ἀσίαν. Ἔφορος ὁ Κυμαῖος τὴν ἱστορίαν ἐνθάδε κατέστροφεν εἰς τὴν Περίνθου πολιορκίαν. περιείληφε δὲ τῇ γραφῇ πράξεις τάς τε τῶν Ἑλλήνων, καὶ βαρβάρων, ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς τῶν Ἡρακλειδῶν καθόδου. χρόνον δὲ περιέλαβε σχεδὸν ἑπτακοσίων καὶ πεντήκοντα ἐτῶν. καὶ βίβλους γέγραφε τριάκοντα, προοίμιον ἑκάστῃ προθείς. Δίυλλος δὲ ὁ Ἀθηναῖος τῆς δευτέρας συντάξεως ἀρχὴν πεποίηται τὴν Ἐφόρου ἱστορίας τὴν τελευτὴν, καὶ τὰς ἑξῆς πράξεις συνείρει, τάς τε τῶν Ἑλλήνων, καὶ τῶν βαρβάρων, μέχρι τῆς Φιλίππου τελευτῆς.

ΟΛ. ΡΙ. Ἀντικλῆς Ἀθηναῖος στάδιον.

Α. ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ Ἀλλαιεύς. Ἐπὶ τούτου ,, Φίλιππος τὸ μὲν πρῶτον ἀναπλεύσας Πε- ,, ρίνθῳ προσέβαλεν. ἀποτυχὼν δὲ ἐντεῦθεν, ,, Βυζάντιον ἐπολιόρκει, καὶ μηχανήματα προ- ,, σῆγεν. ἱστορεῖ Φιλόχορος ἐν ϛ Ἀτθίδος. αἱ σπονδαὶ αἱ πρὸς Φίλιππον, καὶ Ἀθηναίους διελύθησαν, Ἀθηναίων μὲν Φίλιππον αἰτιωμένων ἄρχεσθαι τοῦ πολέμου, Φιλίππου δὲ Ἀθηναίοις ἀντεγκαλοῦντος, ἡ τελευταία ,, τῶν Δημοσθένους Φιλιππικῶν. ὅτι μὲν, ὦ ἄν- ,, δρες Ἀθηναῖοι, Φίλιππος οὐκ ἐποίησατο. Ἀνάξαρχος Ἀβδηρίτης ὁ φιλόσοφος ἐγνωρίζετο. Ἐξετασμοῦ τῶν Ἀθηναίων γενομένου ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Φαληρέως, εὑρέθησαν Ἀθηναῖοι μὲν δισμύριοι, οἰκετῶν δὲ μυριάδες μ.

,, Β. ΛΥΣΙΜΑΧΙΔΗΣ Ἀχαρνεύς. Ἐπὶ τούτου ,, τὰ μὲν ἔργα τὰ περὶ τοὺς νεωσοίκους, καὶ τὴν ,, σκευοθήκην ἀνεβάλοντο διὰ τὸν πόλεμον τὸν ,, πρὸς Φίλιππον, τὰ δὲ χρήματα ἐψηφίσαντο ,, πάντα εἶναι στρατιωτικὰ, Δημοσθένους γρά- ,, ψαντος, ἱστορεῖ Φιλόχορος ἐν ϛ Ἀτθίδος. Σπεύσιππον τὸν φιλόσοφον τελευτήσαντα διεδέξατο Ξενοκράτης ἐπ' ἔτη κε.

Γ. ΧΑΙΡΩΝΙΔΑΣ. Φίλιππος τὴν Ἐλάτειαν παρὰ τὰς σπονδὰς καταλαβόμενος τοὺς Ἀθηναίους παραταξάμενος μακρᾷ περὶ τὴν Χαιρώνειαν ἐνίκησεν. Ἰσοκράτης ὁ ῥήτωρ ἐτελεύτησεν ὀλίγαις ἡμέραις ὕστερον τῆς ἐν Χαιρωνείᾳ μάχης, δυοῖν δέοντα βεβιωκὼς ἑκατὸν ἔτη. Ἀρχίδαμος ὁ Λακεδαιμονίων βασιλεὺς συναγωνιζόμενος τοῖς Ταραντίνοις κατὰ τῶν Λευκανῶν ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἐν ᾗ τὴν περὶ Χαιρώνειαν μάχην γενέσθαι συνέβη, γενναίως μαχόμενος ἀνῃρέθη βεβασιλευκὼς Λακεδαιμονίων ἔτη κγ. τὴν δὲ βασιλείαν διαδεξάμενος ὁ υἱὸς Ἆγις ἦρξεν ἔτη θ. Τιμόθεος ὁ τῆς Ἡρακλείας τῆς ἐν Πόντῳ τύραννος ἐτελεύτησε δυναστεύσας ἔτη ιε. τὴν δὲ τυραννίδα διαδεξάμενος ὁ ἀδελφὸς Διονύσιος ἦρξεν ἔτη δυσὶ πλείω τῶν τριάκοντα.

Δ. ΦΡΥΝΙΧΟΣ. Τιμολέων Κορίνθιος ἐτελεύτησε στρατηγήσας Συρακουσίων ἔτη η. Ἀριοβαρζάνης ἐτελεύτησε βασιλεύσας ἔτη κϛ. τὴν δὲ βασιλείαν διαδεξάμενος Μιθριδάτης ἦρξεν ἔτη λε.

ΟΛ. ΡΙΑ. Ἀνολυμπιάς. Κλεόμαντις Κλειτόριος στάδιον. Ξενόδαμος Ἀντικυρεὺς παγκράτιον.

Α. ΠΥΘΟΔΗΜΟΣ. οἱ δὲ ΠΥΘΟΔΩΡΟΣ. Φίλιππος ὁ Μακεδὼν ἀναιρεῖται ὑπὸ Παυσανίου βασιλεύσας ἔτη κδ. Σωσικλῆς Συρακούσιος τραγικὸς τῶν τῆς Πλειάδος εἷς ἐτελεύτησεν. Ἱππαρχία Μητροκλέους τοῦ κυνικοῦ ἀδελφὴ Μαρωνῖτις φιλόσοφος ἤκμαζεν. Φανίας Ἐρέσιος φιλόσοφος περιπατητικὸς Ἀριστοτέλους μαθητὴς ἐγνωρίζετο.

Β. ΕΥΑΙΝΕΤΟΣ. Ἀριστοτέλης μετὰ τὴν Φιλίππου τελευτὴν ἀφικόμενος εἰς Ἀθήνας ἐσχόλαζεν ἐν Λυκείῳ χρόνον ἐτῶν δώδεκα. Ἀλέξανδρος διαδεξάμενος τὴν βασιλείαν τοὺς Ἰλλυριοὺς, Παίονας, Θρᾷκας νικήσας τὰ νεωτερίζοντα τῶν ἐθνῶν ἀνεκτήσατο, καὶ τὰς Θήβας κατασκάψας διαμενούσας ἐπ' ἔτη σχεδὸν ὀκτακόσια ἀπὸ τοῦ γενομένου ἐπὶ τῶν κοράκων χρησμοῦ, καὶ φόβον τοῖς Ἕλλησιν ἐπιστήσας στρατηγὸς αὐτοκράτωρ τῆς Ἑλλάδος ᾑρέθη. Ἀλεξάνδρου εἰς τὴν Ἀσίαν διάβασις.

Γ. ΚΤΗΣΙΚΛΗΣ. Ἀλέξανδρος διαβὰς

εἰς τὴν Ἀσίαν τοὺς Σατράπας βασιλέως ἐνίκησε περὶ τὸν ἐν Φρυγίᾳ Γρανικὸν ποταμόν.

Δ. ΝΙΚΟΚΡΑΤΗΣ. Ἡ ἐν Ἰσσῷ τῆς Κιλικίας μάχη Ἀλεξάνδρου πρὸς τοὺς περὶ Δαρεῖον.

ΟΛ. ΡΙΒ. Γρύλλος Χαλκιδεὺς στάδιον. Πάλιν ἐξ Ζᾶνες χάλκεοι ἐπεστήθησαν, ὅτι Διόπρος μετὰ Εὔπωλον τὸν Θεσσαλὸν Κάλιππος Ἀθηναῖος ἀθλήσας πένταθλον χρήμασι τοὺς ἀνταγωνιστὰς ἐξωνήσατο.

Α. ΝΙΚΗΡΑΤΟΣ. οἱ δὲ ΑΝΙΚΗΤΟΣ. Ἀλέξανδρος τὴν Τύρον ἑπτὰ μῆνας πολιορκήσας κατὰ κράτος αἱρεῖ, παραπλησίως καὶ τὴν Γάζαν εἷλε διμήνῳ πολιορκίᾳ. Ἀλεξάνδρεια κατὰ τὴν Αἴγυπτον κτίζεται, ὥς τινες.

Β. ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ. Ἀλέξανδρος τὴν ἐν Αἰγύπτῳ Ἀλεξάνδρειαν κτίζει. σελήνης ἔκλειψις. ἡ πρὸς Ἄρβηλα μάχη. καὶ Δαρείου ἧττα. ἐντεῦθεν αἱ Καλίππου Κυζικηνοῦ περίοδοι ἄρχονται.

Γ. ΑΡΙΣΤΟΦΩΝ. ὁ περὶ στεφάνου λόγος Δημοσθένους. Ἆγις ὁ Λακεδαιμονίων βασιλεὺς παραταξάμενος πρὸς Ἀντίπατρον ἀνῃρέθη.

Δ. ΚΗΦΙΣΣΟΦΩΝ. Ἀλέξανδρος τοὺς Τρικανοὺς καὶ τοὺς Μάρδους παρεστήσατο.

ΟΛ. ΡΙΓ. Κλίτων Μακεδὼν στάδιον. Ἀγεὺς Ἀργεῖος δόλιχον, ὃς ἐν Ἄργει τὴν ἑαυτοῦ νίκην αὐθήμερον ἀνήγγειλεν.

Α. ΕΥΘΥΚΡΙΤΟΣ. Οἱ δὲ ΕΥΘΥΚΡΑΤΗΣ. Κράτης Θηβαῖος ὁ φιλόσοφος ἤκμαζε. Βῆσσος ὁ τὸν Δαρεῖον ἀνελὼν τῷ Δαρείου ἀδελφῷ ὑπὸ Ἀλεξάνδρου παραδοθεὶς μετὰ πάσης αἰκίας τὸ σῶμα κατὰ λεπτὸν κατεκόπη.

Β. ΗΓΗΜΩΝ. Ἀλέξανδρος πέτραν τὴν λεγομένην Ἄορνιν εἷλε, καὶ τὸν Ἰνδὸν ποταμὸν τὴν στρατιὰν διεβίβασε. Ταξίλης ὁ Ἰνδὸς ἑαυτὸν Ἀλεξάνδρῳ παρέδωκεν. Ἅρπαλος τῶν ἐν Βαβυλῶνι θησαυρῶν τὴν φυλακὴν πεπιστευμένος, συσκευασάμενος ἀργύριον πολύ, εἰς τὴν Ἀττικὴν κατέπλευσε.

Γ. ΧΡΕΜΗΣ. Ἀλέξανδρος παραταξάμενος τὸν Πῶρον νικᾷ. Ἀλέξανδρος κατὰ τὴν Ἰνδίαν πόλιν Βουκεφάλαν ἔκτισεν ἀπὸ τοῦ τελευτήσαντος ἵππου κατὰ τὴν πρὸς Πῶρον μάχην προσονομάσας αὐτήν. Καλανὸς ὁ φιλόσοφος Ἰνδὸς πυρὰν ἀναβὰς ἑαυτὸν κατέφλεξε.

Δ. ΑΝΤΙΚΛΗΣ. Ἀλέξανδρος τὴν πρεσβυτέραν τῶν Δαρείου θυγατέρων Στάτειραν ἔγημεν. Ἀλέξανδρος τὸ Κοσσαίων ἔθνος πρότερον ἀνάλωτον ἐχειρώσατο.

ΟΛ. ΡΙΔ. Μικίνας Ῥόδιος στάδιον.

Α. ΗΓΗΣΙΑΣ. Ὑπογύων ὄντων τῶν Ὀλυμπίων, Ἀλέξανδρος διεκηρύξατο τοὺς φυγάδας τῶν Ἑλλήνων εἰς ἰδίας ἑκάστους πατρίδας, πλὴν τῶν ἐναγῶν, καὶ τῶν ἱεροσύλων, κατελθεῖν. Ἀλέξανδρος ἐν Βαβυλῶνι ἐτελεύτησε βασιλεύσας ἔτη ιβ, καὶ μῆνας ζ. Διογένης ὁ κύων τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐτελεύτησε. Σωσικλῆς Συρακούσιος τραγικὸς τῶν τῆς Πλειάδος εἷς ἐγνωρίζετο. οἱ δὲ τελευτῆσαι φασίν.

Β. ΚΗΦΙΣΟΔΩΡΟΣ. Φίλιππος ὁ Ἀλεξάνδρου ἀδελφὸς ὁ μετωνομασμένος Ἀρριδαῖος τὴν Ἀλεξάνδρου βασιλείαν διαδέχεται. Λυσιμάχῳ ἐδόθη Θρᾴκη, καὶ τὰ συνορίζοντα τῶν ἐθνῶν παρὰ τὴν Ποντικὴν θάλασσαν, ἡ δὲ Μακεδονία Ἀντιπάτρῳ. Ἀθηναῖοι πρὸς Ἀντίπατρον ἐκίνησαν πόλεμον τὸν λεγόμενον Λαμιακόν. Ἀντίπατρος, τῶν Ἀθηναίων τὰ καθ' ἑαυτοὺς ἐπιτρεψάντων αὐτῷ, τὴν πολιτείαν μετέστησεν ἐκ τῆς δημοκρατίας, καὶ προσέταξεν ἀπὸ τιμήσεως εἶναι τὸ πολίτευμα. Περδίκκας Σαμίους κατήγαγεν εἰς τὴν πατρίδα πεφευγότας ἐπ' ἔτη πλείω τῶν τεσσαράκοντα. Κυρηναῖοι νικηθέντες ὑπὸ Ὀφέλλα, παραδιδόντες ἑαυτοὺς Πτολεμαίῳ τῷ Λάγου ὑπὸ τὴν αὐτοῦ βασιλείαν ὑπετάγησαν τῆς ἐλευθερίας ἀποστερηθέντες. Κατὰ τὴν Ἰταλίαν τὸ πολίτευμα Ῥωμαϊκὸν Καμπανοῖς ἐδόθη.

Γ. ΦΙΛΟΚΛΗΣ. οἱ δὲ ΔΙΟΚΛΗΣ. Ἀριστοτέλης ἀπάρας εἰς Χαλκίδα ἐτελεύτησεν ἐτῶν τριῶν που καὶ ἑξήκοντα. τὴν δὲ σχολὴν διεδέξατο Θεόφραστος Ἐρέσιος, οὕτως διὰ τὸ τῆς φράσεως θεσπέσιον μετωνομασμένος, πρόσθε Τύρταμος λεγόμενος. Κατὰ δὲ τὴν Ἀσίαν Εὐμένης λαμπρᾷ μάχῃ τὸν Ἀντίπατρον ἐνίκησεν, ἀναιρεθέντων Κρατεροῦ, καὶ Νεοπτολέμου τῶν μετὰ Ἀντιπάτρου ἡγεμόνων. Κατὰ τὴν Αἴγυπτον Περδίκκας ὑπὸ τῶν ἰδίων στρατιωτῶν ἐν τῇ αὐτοῦ σκηνῇ ἀποσφάζῃ. Κατὰ τὴν Ἀσίαν οἱ Μακεδόνες ἐπιμελητὴν τῶν βασιλέων εἵλοντο τὸν Ἀντίπατρον αὐτοκράτορα. Ἀντίπατρος Ἀντίγονον τῆς βασιλικῆς δυνάμεως στρατηγὸν ἀπέδειξε. Μένανδρος ἔφηβος ὢν πρῶτον δρᾶμα ἐδίδαξε.

Δ. ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ. Δείναρχος Κορίνθιος ὁ ῥήτωρ υἱὸς Σωστράτου εἰς Ἀθήνας παραγίνεται. Δημοσθένης ἐτελεύτησε. Δημάδης ὁ ῥήτωρ πεμφθεὶς πρεσβευτὴς ὑπὸ τοῦ δήμου πρὸς Ἀντίπατρον, μετὰ Δημέα υἱοῦ συμπρεσβευτοῦ, προστάξει Ἀντιπάτρου ἐθανατώθη. Ἀντίπατρος ἐτελεύτησε. Πτολεμαῖος ὁ Λάγου πάσης τῆς Συρίας ἐκυρίευσε διὰ Νικάνορος στρατηγοῦ.

ΟΛ. ΡΙΕ. Δαμασίας Ἀμφιπολίτης στάδιον.

Α. ΝΕΑΙΧΜΟΣ.

Β. ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ.

Γ. ΑΡΧΙΠΠΟΣ. Ἀθήνησι Φωκίων, καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ δήμου καταδικασθέντες κώνειον πιόντες τὸν βίον κατέλυσαν. Ἀθηναῖοι πρὸς Κάσσανδρον εἰρήνην συνθέμενοι ἐπιμελητὴν τῆς πόλεως εἵλοντο Δημήτριον Φαλη-

Φαληρέα. Ὀλυμπιὰς κατηγμένη ἐπὶ τὴν βασιλείαν Φίλιππον Ἀρριδαῖον βασιλέα, καὶ τὴν τούτου γυναῖκα Εὐρυδίκην αἰχμαλώτους εἰς φυλακὴν κατακλεισμένη δεινῶς ᾐκίσατο, καὶ μετὰ ταῦτα καὶ ἄμφω ἀνεῖλεν. Ξενοκράτους τελευτήσαντος, τὴν σχολὴν διεδέξατο Πολέμων. Οἱ Ῥωμαῖοι προσέθηκαν δύο φυλὰς ταῖς προϋπαρχούσαις, τήν τε Φαλερίναν, καὶ τὴν Οὐφεντίναν.

Δ. ΔΗΜΟΓΕΝΗΣ. Ἀγαθοκλῆς Συρακούσιος κεραμεὺς ἐγένετο τῆς πατρίδος τύραννος μετὰ ωξς΄ ἔτη τῆς Ἰλίου ἁλώσεως.

ΟΛ. ΡΙϚ. Δημοσθένης Λάκων στάδιον.

Α. ΔΗΜΟΚΛΕΙΔΗΣ. Ἀντίγονος, προδιδομένου ὑπὸ τῶν ἰδίων στρατιωτῶν Εὐμένους, ἀνεῖλε τὸν ἄνδρα. Τρίτος κατακλυσμὸς κατὰ τὴν Ῥόδον μονονουχὶ τὴν πόλιν ἀνέτρεψε, καὶ πολλὰ σώματα καὶ οἰκίας διέφθειρε. Κάσανδρος τὴν Ὀλυμπιάδα παραδιδοὺς τοῖς τῶν ὑπ' αὐτῆς ἀνῃρημένων συγγενέσι κατέσφαξε, καὶ ἔτι καὶ τὰς ὑπ' Ἀλεξάνδρου κατασκαφείσας Θήβας ἀνέστησεν, εἰκοστῷ ἔτει ὕστερον τῆς κατασκαφῆς. Πολέμων τὴν Ξενοκράτους σχολὴν διαδέχεται.

Β. ΠΡΑΞΙΒΟΥΛΟΣ. Θεόφραστος τὸ περὶ λίθων βιβλίον ἔγραφε.

Γ. ΝΙΚΟΔΩΡΟΣ.

Δ. ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ.

ΟΛ. ΡΙΖ. Παρμένων Μιτυληναῖος στάδιον.

Α. ΠΟΛΕΜΩΝ. Ἐπίκουρος σχολὴν συνεστήσατο ἐν Μιτυλήνῃ, καὶ Λαμψάκῳ ἐπ' ἔτη ε΄. Πτολεμαῖος τοὺς Κυρηναίους ἀποστάντας πολιορκίᾳ παραστησάμενος ἐκόλασε. Πτολεμαῖος ἐκ τῆς Αἰγύπτου μετὰ δυνάμεως εἰς τὴν Κύπρον διάρας ἐπὶ τοὺς ἀπειθοῦντας τῶν βασιλέων, καὶ αὐτοὺς πάντας ἐκποδὼν ποιησάμενος τῆς νήσου στρατηγὸν κατέλιπε Νικοκρέοντα. Πτολεμαῖος μετὰ Σελεύκου Δημήτριον τὸν Ἀντιγόνου υἱὸν παρατάξει νικήσας, καὶ φυγεῖν ἀναγκάσας τῆς Γάζης διὰ ἐφόδου κυριεύει. Σέλευκος ἀνεκτήσατο τὴν Βαβυλωνίαν. ὁ Ῥωμαίων δῆμος ἀποικίαν ἀπέστειλεν εἰς τὴν Ποντίαν νῆσον.

Β ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ. Κάσανδρος Ἀλέξανδρον τὸν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου υἱὸν, καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ Ῥωξάνην ἀνεῖλε διὰ Γλαυκίου τοῦ ἀμφοῖν τὴν φυλακὴν πεπιστευμένου. Ῥωμαῖοι εἰς Ἰντεράμναν πόλιν ἀποίκους ἀπέστειλαν.

Γ. ΙΕΡΟΜΝΗΜΩΝ. Ἀγαθοκλῆς ὁ Συρακουσίων τύραννος διάρας εἰς Λιβύην τὸν πόλεμον εἰς τὴν ἤπειρον ἐκ τῆς νήσου μετέθηκεν. Ἔκλειψις ἡλίου φοβερωτάτη. Κατὰ τὴν Λιβύην Ἀγαθοκλῆς τοὺς Καρχηδονίους παρατάξει νικήσας εἰς πολιορκίαν συνέκλεισε. Νικοκλῆς ὁ Παφίων βασιλεὺς, Πτολεμαίου κελεύσαντος, ἑαυτὸν τοῦ ζῆν ἐξάγειν ἠναγκάσθη. Ἀξιοθέα δὲ ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ ἀποσφάξασα πρότερον τὰς ἰδίας θυγατέρας παρθένους, εἶτα καὶ αὐτὴ ἑαυτὴν αὐτοχειρίᾳ ἐπανεῖλεν. Εὔμηλος, καὶ Πρύτανις περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου τῷ αὐτῶν ἀδελφῷ ἀμφισβητοῦσι παραλαβόντι αὐτὴν παρὰ τοῦ πατρὸς Παρυσάδου βασιλεύσαντος τῶν Κιμμερίων ἔτη λη΄. Εὔμηλος δὲ, τῶν δύο ἀδελφῶν τεθνηκότων, τῆς βασιλείας ἐγκρατὴς γίνεται.

Δ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ὁ Φαληρεύς. Πολυσπέρχων κατῆγαγεν ἐπὶ τὴν πατρῴαν βασιλείαν Ἡρακλέα τὸν Ἀλεξάνδρου καὶ Βαρσίνης υἱόν. ὃν καὶ μετέπειτα ἐδολοφόνησε προτρεψαμένου τοῦ Κασάνδρου. Λυσίμαχος ἐν τῇ Χερρονήσῳ πόλιν κτίσας ἀφ' ἑαυτοῦ Λυσιμάχειαν ὠνόμασε. Κλεομένης ὁ Λακεδαιμονίων βασιλεὺς ἐτελεύτησεν ἄρξας ἔτη ξ΄, μῆνας ι΄. Ἀρεὺς δὲ ὁ υἱὸς τὸν πατέρα διαδεξάμενος ἐβασίλευσεν ἔτη μδ΄. Οἱ Συρακούσιοι Ἀμίλκαν τὸν Καρχηδονίων στρατηγὸν ἐζώγρησαν, καὶ ὀλίγῳ πλήθει δώδεκα μυριάδας πεζῶν, καὶ πεντακισχιλίους ἱππεῖς ἐνίκησαν. Κατὰ τὴν Ἰταλίαν Ἄππιος Κλαύδιος ὁ τιμητὴς τὸ καλούμενον Ἄππιον ὕδωρ κατήγαγε, καὶ τὴν ὑπ' αὐτοῦ λεγομένην Ἀππίαν ὁδὸν λίθοις κατέστρωσε.

ΟΛ. ΡΙΗ. Ἀνδρομένης Κορίνθιος, ὡς δὲ ἄλλοι, Ἀπολλωνίδης Τεγεάτης, στάδιον. Ἀντήνωρ Ἀθηναῖος, ἢ Μιλήσιος, παγκράτιον, ἀκονιτὶ, περιοδονίκης, ἄληπτος ἐν ταῖς τρισὶν ἡλικίαις.

Α. ΧΑΡΙΝΟΣ. Πτολεμαῖος ὁ Λάγου εἰς τὴν Πελοπόννησον ἔπλευσεν. Βωμίλκαν ἐπιθέμενον τυραννίδι οἱ Καρχηδόνιοι αἰκίσαντες ἀνεῖλεν. Ἐπίκουρος γράφει τὰς πρὸς Πολύαινον ἐπιστολάς.

Β. ΑΝΑΞΙΚΡΑΤΗΣ. Φιλόχορος ἐν τῇ ὀγδόῃ Ἀτθίδος. Τοῦ γὰρ Ἀναξικράτους, ἄρχοντος εὐθὺ μὲν ἡ τῶν Μεγαρέων πόλις, εἵλω. ὁ δὲ Δημήτριος ὁ κατελθὼν ἐκ τῶν Μεγάρων κατεσκεύαζε τὰ πρὸς τὴν Μουνυχίαν. καὶ τὰ τείχη κατασκάψας ἀπέδωκε τῷ δήμῳ ὕστερον δὲ εἰσηγγέλθησαν πολλοὶ τῶν πολιτῶν, ἐν οἷς καὶ Δημήτριος ὁ Φαληρεύς. τῶν δὲ εἰσαγγελθέντων τοὺς μὲν οὐχ ὑπομείναντας τὴν κρίσιν ἀνεθανάτωσαν τῇ ψήφῳ, τοὺς δὲ ὑπακούσαντας ἀπέλυσαν. Δείναρχος ὁ ῥήτωρ ἐξελθὼν Ἀθήνηθεν εἰς Χαλκίδα τῆς Εὐβοίας παραγίνεται, καὶ Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς ἐπιμελητὴς τῆς πόλεως γεγενημένος ὑπὸ Κασάνδρου, πρεσβευτὴς ὑπὸ τοῦ δήμου πεμφθεὶς πρὸς Δημήτριον Ἀντιγόνου υἱὸν περὶ τῆς αὐτονομίας, καὶ τῆς ἰδίας ἀσφαλείας, ἔτυχε παραπομπῆς, καὶ τὰ κατὰ τὰς Ἀθήνας ἀπογινώσκων ἔφυγεν εἰς Θήβας, ὕστερον δὲ πρὸς Πτολεμαῖον εἰς Αἴγυπτον, ἔτη δέκα τῆς πόλεως ἐπιστατήσας. Δημήτριος

τὴν

τὴν Μουνυχίαν κατασκάψας ὁλόκληρον τῷ δήμῳ τὴν Ἀθηναίων αὐτονομίαν ἀποκατέστησε μετ' ἔτη ιε ὕστερον τοῦ καταλυθῆναι τὸν δῆμον ὑπὸ Ἀντιπάτρου ἐν Λαμιακῷ πολέμῳ. Κατὰ τὴν Ἀσίαν Ἀντίγονος πόλιν ἔκτισε περὶ τὸν Ὀρόντην ποταμὸν Ἀντιγονίαν ἀφ' ἑαυτοῦ ὀνομάσας. Δημητρίου Πτολεμαῖον ναυμαχίᾳ νικήσαντος, ὁ πατὴρ Ἀντίγονος διάδημα περιθέμενος τὸ λοιπὸν ἐχρημάτισε βασιλεὺς συγχωρήσας καὶ τῷ υἱῷ Δημητρίῳ τῆς αὐτῆς τυγχάνειν προσηγορίας καὶ τιμῆς. ὁμοίως καὶ Πτολεμαῖος καὶ ἀνέλαβε τὸ διάδημα, καὶ ἀνέγραψεν ἑαυτὸν βασιλέα. παραπλησίως καὶ οἱ λοιποὶ δυνάσται πάντες. Κατὰ τὴν Λιβύην Ἀγαθοκλῆς διημέρησεν, Ἰτύκην, καὶ ἄλλας πόλεις ἐκπολιορκήσας.

Γ. ΚΟΡΟΙΒΟΣ. Φιλόχορος ἐν τῇ ἕκτῃ Ἀτθίδος. „Τοῦ δὲ ἐνιαυτοῦ τούτου διελθόντος, ἑτέρου δ' εἰσιόντος, ἐν ἀκροπόλει σημεῖον ἐγένετο τοιοῦτο. Κύων εἰς τὸν τῆς Πολιάδος νεὼν εἰσελθοῦσα, καὶ δῦσα εἰς τὸ Πανδρόσιον, ἐπὶ τὸν βωμὸν ἀναβᾶσα τοῦ Ἑρκείου Διὸς τὸν ὑπὸ τῇ ἐλαίᾳ κατέκειτο. πάτριον δέ ἐστι τοῖς Ἀθηναίοις, κύνα μὴ ἀναβαίνειν εἰς ἀκρόπολιν. περὶ τὸν αὐτὸν δὲ χρόνον καὶ ἐν τῷ ἱερῷ μεθ' ἡλίου τ' ὑπερέχοντος, καὶ οὔσης αἰθρίας, ἀστὴρ ἐπί τινα χρόνον ἐγένετο ἐκφανής. ἡμεῖς δὲ ἐρωτηθέντες ὑπέρ τε τοῦ σημείου, καὶ τοῦ φαντάσματος, εἰς ὃ φέρει, φυγάδων κάθοδον ἔφαμεν προσημαίνειν ἀμφότερα, καὶ ταύτην οὐκ ἐκ μεταβολῆς πραγμάτων ἐσομένην, ἀλλὰ ἐν τῇ καθεστώσῃ πολιτείᾳ. καὶ τὴν κρίσιν ἐπιτελεσθῆναι συνέβη. Διονύσιος ὁ τῆς Ἡρακλείας τῆς ἐν Πόντῳ τύραννος ἐτελεύτησεν ἄρξας ἔτη λβ. τὴν δὲ δυναστείαν διαδεξάμενοι υἱοὶ Σάθρας, καὶ Κλέαρχος ἦρξαν ἔτη ιζ.

Δ. ΞΕΝΙΠΠΟΣ. οἱ δὲ ΞΕΝΙΑΣ. Πόλεμος Ἀντιγόνου πρὸς Ῥοδίους.

ΟΛ. ΡΙΘ. Ἀνδρομένης Κορίνθιος στάδιον.

Α. ΦΕΡΕΚΛΗΣ. Δημήτριος ἐνιαύσιον χρόνον τοὺς Ῥοδίους πολιορκήσας τέλος αὐτοῖς σπένδεται. Εὐμήλου τοῦ Βοσπόρου βασιλέως τελευτήσαντος, ὁ υἱὸς αὐτοῦ τὴν ἀρχὴν διαδεξάμενος ἐβασίλευσεν ἔτη κ.

Β. ΛΕΩΣΤΡΑΤΟΣ.

Γ. ΝΙΚΟΚΛΗΣ Ἱέρων τοῦ Ἱεροκλέους Συρακουσίων τυραννεῖ.

Δ. ΚΑΛΛΙΑΡΧΟΣ.

ΟΛ. ΡΚ. Πυθαγόρας Μάγνης στάδιον. πάλην Κερᾶς Ἀργεῖος, ὃς χηλὰς ἀπέσπα βοός.

Α. ΗΓΕΜΑΧΟΣ. Ἀρκεσίλαος ὁ φιλόσοφος ἤκμαζε.

Β. ΕΥΚΤΗΜΩΝ.

Γ. ΜΝΗΣΙΔΗΜΟΣ.

Δ. ΑΝΤΙΦΑΤΗΣ.

ΟΛ. ΡΚΑ. Πυθαγόρας στάδιον τὸ δεύτερον.

Α. ΝΙΚΙΑΣ.

Β. ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΟΣ.

Γ. ΟΛΥΜΠΙΟΔΩΡΟΣ.

Δ. ΦΙΛΙΠΠΟΣ.

ΟΛ. ΡΚΒ. Ἀντίγονος Μακεδὼν στάδιον.

Α.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΡΚΓ. Ἀντίγονος Μακεδὼν στάδιον τὸ δεύτερον.

Α. Θεοφράστου τοῦ φιλοσόφου τελευτήσαντος, τὴν σχολὴν διαδέχεται Στράτων Λαμψακηνός.

Β. ΦΙΛΙΠΠΟΣ. Μένανδρος Διοπείθους Κηφισιεὺς κωμῳδοποιὸς ἐτελεύτησεν ἐτῶν ν, καὶ Ποσείδιππος Κασσανδρεὺς υἱὸς Κυνίσκου κωμικὸς ἐδίδαξε.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΡΚΔ. Φιλόμηλος Φαρσάλιος στάδιον.

Α. Φιλέταιρος ὁ θλιβίας Περγάμου βασιλεὺς ἐπ' ἔτη κ.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΡΚΕ. Λάδας Αἰγιεὺς στάδιον.

Α. ΓΟΡΓΙΑΣ. Χρύσιππος ὁ φιλόσοφος ἐγεννήθη.

Β. ΑΝΑΞΙΚΡΑΤΗΣ. ἡ τῶν Κελτῶν εἰς Ἑλλάδα στρατεία τε καὶ ἀπώλεια.

Γ. ΔΗΜΟΚΛΗΣ. Τῶν Κελτῶν εἰς τὴν Ἀσίαν διάβασις.

Δ.

ΟΛ. ΡΚϚ. Ἰδαῖος, ἢ Νικάτωρ, Κυρηναῖος στάδιον.

Α. Ἐρατοσθένης Κυρηναῖος Ἀγλαοῦ ἐγεννήθη. Εὐφορίων ὁ Χαλκιδεὺς φιλόσοφος, καὶ ποιητὴς ἐγεννήθη. Πύῤῥος ὑπὸ Ῥωμαίων ἡττήθη.

Β.

Γ.

Δ. Ῥωμαῖοι εἰς Ἀρίμινον καὶ Βενέβεντον ἀποικίας ἀπέστειλαν.

ΟΛ. ΡΚΖ. Περιγένης Ἀλεξανδρεὺς στάδιον.

Α. Τὴν Στράτωνος σχολὴν Λύκων διεδέξατο.

Β. ΠΥΘΑΡΑΤΟΣ. Πτολεμαῖος ὁ Εὐεργέτης τὴν Αἰγυπτίων βασιλείαν παραλαμβάνει. Καλλίμαχος Βάττου καὶ Μενέτμας ἤκμαζεν. Ἐπίκουρος ἐτελεύτησε γεγονὼς ἔτη οβ. Ἀντίλοχος ὁ τὰς ἱστορίας πραγματευσάμενος ἀπὸ τῆς Πυθαγόρου ἡλικίας, ἐπὶ τὴν Ἐπικούρου τελευτὴν, ἔτη φέρει τὰ πάντα τιβ. Ἐν τῇ Ῥώμῃ ἀργυροῦν νόμισμα πρῶτον κατεκόπη.

Γ.

Δ. Ἀρεὺς ὁ Λακεδαιμονίων βασιλεὺς ἐτελεύτησε.

ΟΛ. ΡΚΗ. Σέλευκος Μακεδὼν στάδιον. Βελιστίχη

γυνὴ ἀπὸ τῆς Μακεδονίας τῆς ἐπὶ θαλάσσῃ συνωρίδι πωλικῇ ἐνίκησε.

Α. Ἀρσάκης ὁ Παρθυαῖος κρατήσας τῆς ἀρχῆς, καὶ τοὺς Μακεδόνας ἐκβαλὼν Πάρθοις τὴν βασιλείαν παραδέδωκεν. ἔνθεν Ἀρσακίδαι ἐκλήθησαν οἱ Περσῶν βασιλεῖς.

Β.

Γ. Ἀρχὴ τοῦ πρώτου Ῥωμαίων καὶ Καρχηδονίων πολέμου. ἐνταῦθα τὴν τῶν Ῥωμαϊκῶν ἀρχαιολογιῶν πραγματείαν κατέστρεψε Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσεύς.

Δ.

ΟΛ. ΡΚΘ. Φιλῖνος Κῷος στάδιον.

Α. Βασιλεὺς Νικομήδης εἰς λαμπρὰν εὐδαιμονίαν ἀρθεὶς πόλιν ἑαυτῷ ὁμώνυμον ἀνεγείρει ἀντικρὺς Ἀστακοῦ.

Β.

„ Γ. Μεγακλῆς Ἀθηναῖος τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν τὰ
„ Πύθια ἐνίκησεν.

Δ. Φιλεταίρου τοῦ Θλιβίου τελευτήσαντος, διεδέξατο τὴν βασιλείαν Περγάμου Εὐμένης Φιλεταίρου ἀδελφιδοῦς δὲ Εὐμένους ἐπὶ ἔτη κβ.

ΟΛ. ΡΛ. Φιλῖνος Κῷος στάδιον τὸ δεύτερον.

Α. Περσαῖος Δημητρίου Κιττιεὺς φιλόσοφος Ζήνωνος γνώριμος ἤκμαζε.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΡΛΑ. Ἀμμώνιος Ἀλεξανδρεὺς στάδιον. Τληπόλεμος Λύκιος κέλητι πωλικῷ πρῶτος ἐνίκησε.

Α. Ῥωμαῖοι τὴν Λιπάραν τῶν Καρχηδονίων ἀφελόμενοι τοὺς ἐκγόνους Τιμασιθέου τοῦ πάλαι Λιπαραίων δυναστεύσαντος τῶν εἰσφορῶν ἀτελεῖς ἀφῆκαν. Ξάνθιππος Λακεδαιμόνιος Καρχηδονίων στρατηγὸς Ῥωμαίοις συμβαλὼν, λαμπρὰν κατ᾽ αὐτῶν νίκην ἀπήνεγκε τρεῖς μυριάδας αὐτῶν κτείνας καὶ τὸν ὕπατον Ῥήγουλον αἰχμάλωτον λαβών.

Γ. Σκιπίων ὕπατος Ῥωμαίων κατὰ Καρχηδονίων περὶ Λιπάραν πολεμῶν δεινῶς ἐπταισε.

Δ. Ῥωμαῖοι ἐν ταῖς Σύρτεσι τὸν στόλον ἀπέβαλον.

ΟΛ. ΡΛΒ. Ξενοφάνης Αἰτωλὸς στάδιον.

Α. Ἀτίλιος Ῥήγουλος ὁ Ῥωμαίων ὕπατος ἐλεεινῶς μετὰ πάσης αἰκίας ὑπὸ τῶν Καρχηδονίων βασανισθεὶς διεφθάρη. Καρχηδόνιοι περὶ Πάνορμον τῆς Σικελίας ὑπὸ Ῥωμαίων ἡττήθησαν. Ἀσδρούβα αὐτῶν στρατηγοῦντος. Τότε καὶ Ἀρβάκης ὁ Πάρθος κατά τινας τῶν Μακεδόνων ἀπέστη.

Β. Μέτελλος ὁ Ῥωμαίων ὕπατος κατὰ Καρχηδονίων πρῶτος ἐθριάμβευσε.

Γ. Ῥωμαίων σκάφη ϙγ. ὑπὸ Καρχηδονίων ἑάλω.

Δ. Ῥωμαῖοι εἰς Βρεντέσιον ἀποίκους ἀπέστειλαν.

ΟΛ. ΡΛΓ. Σιμύλος Νεαπολίτης στάδιον.

Α. „ Ἀννίβας ἐγεννήθη. Πάρθοι κατά τινας Μακεδόνων ἀπέστησαν, καὶ πρῶτος ἐβασίλευσεν Ἀρσάκης, ὅθεν Ἀρσακίδαι.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΡΛΔ. Ἀλκίδας Λάκων στάδιον.

Α.

Β. Λουτάτιος ὁ Ῥωμαίων ὕπατος τοὺς Καρχηδονίους καταναυμάχησε.

Γ. Ῥωμαῖοι πρὸς Καρχηδονίους σπεισάμενοι τὸν πόλεμον διέλυσαν.

Δ. Βίων Βορυσθενίτης ὁ φιλόσοφος ἐτελεύτησε.

ΟΛ. ΡΛΕ. Ἐράτων Αἰτωλὸς στάδιον. πυγμὴν Κλεόξενος Ἀλεξανδρεὺς, περιοδονίκης, ἀτραυμάτιστος.

Α.

Β. Εὐμένους τελευτήσαντος, τὴν Περγάμου ἀρχὴν διεδέξατο Ἄτταλος Φιλεταίρου ἀδελφιδοῦς δὲ Ἀττάλου, ἔτη μγ.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΡΛϚ. Πυθοκλῆς Σικυώνιος στάδιον.

Α.

Β. Μάνλιος ὁ Ῥωμαίων ὕπατος κατὰ Σαρδώων ἐθριάμβευσε.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΡΛΖ. Μενεσθεὺς Βαρκυλίτης στάδιον.

Α. Γλύκων φιλόσοφος τελευτᾷ ἐτῶν γεγονὼς οδ. ἐν τῇ Ῥώμῃ πρῶτος ἀπολύει τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα Σπόριος Καρβίλιος ἀναγκαζόμενος ὑπὸ τῶν τιμητῶν ὀμνύναι τέκνων ἕνεκα γυναικὶ μὴ συνοικεῖν.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΡΛΗ. Δημήτριος Ἀλεξανδρεὺς στάδιον. Πένταθλον παίδων ἐτέθη. οὗ τὸν κότινον ἔλαβεν Εὐτελίδης παῖς Λακεδαιμόνιος, εὐθὺς δὲ οὐκέτι ἀρεστὰ Ἠλείοις ἦν πένταθλους ἀγωνίζεσθαι παῖδας.

Α.

Β.

Γ.

Δ. Ῥωμαῖοι Κελτῶν τέτταρας μυριάδας ἀνεῖλον.

ΟΛ. ΡΛΘ. Ἰολαΐδας Ἀργεῖος στάδιον.

Α.

Β. Γαλατῶν ἧττα ὑπὸ Ῥωμαίων.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΡΜ. Ζώπυρος Συρακούσιος στάδιον.

Α. Κατὰ τὴν Ἑλλάδα ἀρχὴ τοῦ συμμαχικοῦ πολέμου. Ῥωμαῖοι Λεύκιον Αἰμίλιον ἐξαπέστειλαν μετὰ δυνάμεως ἐπὶ τοὺς κατὰ τὴν Ἰλλυρίδα

εἶδα πράξεις. Κατὰ τὴν Ἰβηρίαν Ἀννίβας μετὰ τῆς δυνάμεως ἀναζεύξας ἐκ τῆς καινῆς πόλεως τὴν πορείαν ἐποιήσατο ἐπὶ τὴν Ζάκυνθον, ἣν κατὰ κράτος εἷλε.

Β. Δορίμαχος ὁ τῶν Αἰτωλῶν στρατηγὸς ἐμβαλὼν εἰς τοὺς ἄνω τόπους τῆς Ἠπείρου τὸ περὶ Δωδώνη ἱερὸν πορθεῖ, καὶ τὴν ἱερὰν οἰκίαν κατασκάπτει. Ἀννίβας ἐνάρχεται πορείας τῆς εἰς Ἰταλίαν, καὶ διαβάσεως τῶν Ἄλπεων.

Γ. Φίλιππος ὁ τῶν Μακεδόνων βασιλεὺς Θήβας τὰς Φθιώτιδας κατὰ κράτος ἑλὼν τοὺς μὲν οἰκήτορας ἐξηνδραπόδισε, Μακεδόνας δὲ εἰσοικίσας, Φιλιππούπολιν ἀντὶ Θηβῶν προσωνόμασεν. Νέμεα ἤχθη. Ἀρχὴ τοῦ Καρχηδονίων πρὸς Ῥωμαίους δευτέρου πολέμου.

Δ. Ἡ περὶ Θρασυμένην λίμνην τῶν Ῥωμαίων ἧττα.

ΟΛ. ΡΜΑ. Δωρόθεος Ῥόδιος στάδιον.

Α. ἡ περὶ Κάννας Ῥωμαίων ἧττα.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΡΜΒ. Κράτης Ἀλεξανδρεὺς στάδιον. Κάπρος Ἠλεῖος πάλην, καὶ παγκράτιον ἐνίκα μεθ' Ἡρακλέα. καὶ ἀναγράφεται δεύτερος ἀφ' Ἡρακλέους.

Α. αἱ Συράκουσαι ὑπὸ Μαρκέλλου ἑάλωσαν. Ἀρχιμήδης ὁ μηχανικὸς ἀναιρεῖται.

Β. ἡ Καπύη κατὰ κράτος ὑπὸ Ῥωμαίων ἑάλω.

Γ. Κατὰ τὴν Ἰβηρίαν Σκιπίων Ἀφρικανὸς τὴν νέαν Καρχηδόνα ἐξεπολιόρκησε.

Δ. Φάβιος Τάραντα δόλῳ κρατεῖ.

ΟΛ. ΡΜΓ. Ἡράκλειτος Σάμιος στάδιον.

Α. Μάρκελλος μαχόμενος ἀνῃρέθη.

Β. ἐν Ῥώμῃ χρυσοῦν νόμισμα πρῶτον ἐκόπη. Ῥωμαῖοι πέντε μυριάδας Καρχηδονίων πρὸς τοῖς ἑξακισχιλίοις μετὰ τοῦ αὐτῶν στρατηγοῦ Ἀσδρούβα κατέκοψαν.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΡΜΔ. Ἡρακλείδης Σαλαμίνιος στάδιον.

Α. Ἥλιος ἐξέλειψε.

Β. Σύφαξ ὁ τῶν Νομάδων βασιλεὺς ὑπὸ Σκιπίωνος αἰχμάλωτος αἱρεῖται.

Γ. Ἀννίβας περὶ Ζάμαν Λιβύης ὑπὸ Σκιπίωνος ἡττᾶται.

Δ. Ἔκλειψις σελήνης δίς. Σκιπίων κατὰ Καρχηδονίων καὶ Σύφακος ἐθριάμβευσε.

ΟΛ. ΡΜΕ. Πυῤῥίας Αἰτωλὸς στάδιον. παίδων πυγμὴν Μόσχος Κολοφώνιος. Μόνος παιδικὴν περίοδον. προσετέθη παίδων παγκράτιον, καὶ ἐνίκα Φαίδιμος Ἀλεξανδρεύς.

Α. Ἔκλειψις σελήνης. ἀρχὴ πολέμου τοῖς Ῥωμαίοις πρὸς Φίλιππον τὸν Μακεδόνων βασιλέα συστάντος. Ἀριστοφάνης Βυζάντιος γραμματικὸς, υἱὸς Ἀπελλοῦ, μαθητὴς Καλλιμάχου, καὶ Ζηνοδότου, ἐγνωρίζετο.

Β.

Γ.

Δ. Ἧττα Φιλίππου περὶ Κυνὸς κεφαλάς.

ΟΛ. ΡΜϚ. Μικίων Βοιώτιος στάδιον.

Α. Ἐρατοσθένης Κυρηναῖος ἐτελεύτησεν. Ἀττάλου τοῦ Περγάμου βασιλέως τελευτήσαντος, τὴν ἀρχὴν διεδέξατο Εὐμένης Ἀττάλου ἐπ' ἔτη λθ. Ῥωμαῖοι πρὸς Φίλιππον στεφανωθέντες πάντας τοὺς Ἕλληνας ἐλευθέρους ἀνηγόρευσαν.

Β.

Γ. Κοΐντος Φλαμινῖνος κατὰ Φιλίππου, καὶ τῶν Μακεδόνων λαμπρότατον θρίαμβον ἤγαγε.

Δ. Ἀρχὴ πολέμου Αἰτωλικοῦ τοῦ Ῥωμαίοις πρὸς Ἀντίοχον τὸν μέγαν καὶ Αἰτωλοὺς συστάντος.

ΟΛ. ΡΜΖ. Ἀγέμαχος Κυζικηνὸς στάδιον. πάλην Κλεόστρατος Ῥόδιος, ὃς τραχηλίζων ἀπελάμβανεν.

Α. ἡ περὶ Θερμοπύλας μάχη, καὶ Ῥωμαίων κατὰ Ἀντιόχου νίκη.

Β. ἥλιος ἐξέλειψε.

Γ. ἡ περὶ Μαγνησίαν μάχη, καθ' ἣν Ἀντίοχος ὁ Μέγας ὑπὸ Σκιπίωνος Ἀσιατικοῦ ἐπισφαλῶς ἔπταισε περὶ πέντε μυριάδας μαχίμων ἀνδρῶν ἀποβαλών.

Δ. Σκιπίων Ἀσιατικὸς κατὰ Ἀντιόχου ἐθριάμβευσεν.

ΟΛ. ΡΜΗ. Ἀκεσίλαος Μεγαλοπολίτης στάδιον.

Α.

Β.

Γ.

Δ. Ἀννίβας κατὰ τὴν Βιθυνίαν φάρμακον πιὼν ἐτελεύτησε. Σκιπίων Ἀφρικανὸς τὸν βίον μετήλλαξε γεγονὼς ἐτῶν νδ. Σκιπίων Ἀφρικανὸς ὁ νεώτερος ἐγεννήθη.

ΟΛ. ΡΜΘ. Ἱππόστρατος Σελευκεὺς στάδιον.

Α.

Β. Εἰς Βονωνίαν Ῥωμαῖοι ἀποίκους ἔστειλαν.

Γ. Κατά τινας Ἀννίβας ἐτελεύτησε.

Δ.

ΟΛ. ΡΝ. Ὀνησίκριτος Σαλαμίνιος στάδιον.

Α.

Β. Φιλίππου τοῦ Μακεδόνων βασιλέως τελευτήσαντος, τὴν βασιλείαν Περσεὺς ὁ υἱὸς διεδέξατο.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΡΝΑ. Θύμηλος Ἀσπένδιος στάδιον.

Α.

Β. Ἔκλειψις σελήνης ἑβδόμῳ ἔτει Φιλομήτορος. Ἀντίοχος ὁ Ἐπιφανὴς τοῦ ἀδελφοῦ Σελεύκου ἀποθανόντος τὴν ἀρχὴν διεδέξατο.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΡΝΒ. Δημόκριτος Μεγαρεὺς στάδιον.

Α. ἀρχὴ τοῦ δευτέρου Μακεδονικοῦ πολέμου τοῦ Ρωμαίοις πρὸς τὸν βασιλέα Περσέα συστάντος.

Β. ἡ πρώτη Αντιόχου τοῦ Επιφανοῦς εἰς Αἴγυπτον εἰσβολή.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΡΝΓ. Αρίστανδρος Λέσβιος στάδιον.

Α. Εκλειψις σελήνης, ὁ πρὸς Περσέα τῶν Ρωμαίων πόλεμος τέλος ἔσχε, τοῦ Περσέως ὑπὸ Ρωμαίων παραταξει νικηθέντος περὶ Πύδναν τῆς Μακεδονίας, καὶ αἰχμαλώτου ἀχθέντος ὑπὸ Παύλου Αἰμιλίου.

Β. Αἰμίλιος Παῦλος κατὰ Περσέως ἐθριάμβευσε.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΡΝΔ. Λεωνίδας Ρόδιος τριαστὴς στάδιον.

Α. ὁ βασιλεὺς Περσεὺς ἐν τῇ φυλακῇ ἐτελεύτησε.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΡΝΕ. Λεωνίδας Ρόδιος στάδιον τὸ δεύτερον.

Α. Αἰμίλιος Παῦλος ἀνὴρ ἀξιολογώτατος ἐτελεύτησε.

Β. πρῶτον ὡρολόγιον ἐν Ρώμῃ κατεστάθη.

Γ.

Δ. Ευμένης Ατταλου ἀδελφὸς ἐπίτροπος Περγάμου βασιλεύει ἐπ' ἔτη κα.

ΟΛ. ΡΝϚ. Λεωνίδας Ρόδιος στάδιον τὸ τρίτον. Τρίτος ἀφ' Ηρακλέους πάλην ὁμοῦ, καὶ παγκράτιον.

Α. Αρίσταρχος γραμματικὸς ἐγνωρίζετο.

Β.

Γ.

Δ. ἀρχὴ τοῦ Ρωμαίων πρὸς Κελτίβηρας πολέμου.

ΟΛ. ΡΝΖ. Λεωνίδας Ρόδιος στάδιον τὸ τέταρτον. μόνος δὲ καὶ πρῶτος ἐπὶ τέσσαρας Ολυμπιάδας στεφάνους Ολυμπιακοὺς ἔσχε δώδεκα.

Β.

Γ.

Δ. Κόρινθος ὑπὸ Λευκίου Μουμμίου κατεσκάφη ἔχουσα ἀπὸ κτίσεως ἔτη ϡνβ. Αρχὴ τοῦ τρίτου Ρωμαίων πρὸς Καρχηδονίους πολέμου. Μάρκιος Πόρκιος Κάτων ἐτελεύτησε.

ΟΛ. ΡΝΗ. Ορθων Συρακούσιος στάδιον.

Α. Ο τρίτος Μακεδονικὸς Ρωμαίων πρὸς Ανδρίσκον τὸν Ψευδοφίλιππον πόλεμος. Μασσινίσσης βασιλεὺς Νομάδων, ὁ φιλορωμαῖος ἐτελεύτησε.

Β.

Γ. Καρχηδὼν ἔχουσα ἀπὸ κτίσεως ἔτη ψλζ, ὡς δὲ ἄλλοι, χξζ, ὑπὸ Σκιπίωνος Αφρικανοῦ τοῦ νεωτέρου κατεσκάφη τῆς τοῦ Ακράγαντος ἁλώσεως ὕστερον ἔτεσι σξ. Κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν, ὥς τισι δοκεῖ, Κόρινθος ὑπὸ Μουμμίου κατεσκάφη. Αρχὴ τοῦ κατὰ τὴν Λυσιτανίαν Ρωμαίων πρὸς Οὐιρίατθον πολέμου.

Δ. Λεύκιος Μόμμιος κατὰ τῶν Αχαιῶν, καὶ τῶν Κορινθίων ἐθριάμβευσε.

ΟΛ. ΡΝΘ. Αλκιμος Κυζικηνὸς στάδιον.

Α.

Β.

Γ. Κόϊντος Μέτελλος ἐν Ιβηρίᾳ πόλεις συχνὰς πολιορκίᾳ παρεστήσατο.

Δ.

ΟΛ. ΡΞ. Διόδωρος Σικυώνιος στάδιον. ὡς δὲ ἄλλοι, Ανώδωκος.

Α. ΑΝΤΙΘΕΟΣ πάλην. Κατά τινας Μόμμιος τὴν Κόρινθον καθεῖλε. Κατὰ τὴν Λυσιτανίαν Οὐιρίατθος ἐδολοφονήθη.

Β.

Γ.

Δ. Ρωμαίων μυριάδες τρεῖς περὶ Νουμαντίαν ἀνῃρέθησαν. Μαγκῖνος ὁ ὕπατος αἰσχίστας σπονδὰς πρὸς τοὺς πολεμίους ποιησάμενος ἐπονειδίστως ἀπήλλαξεν. Ατταλος ὁ φιλομήτωρ Περγάμου βασιλεύει ἐπ' ἔτη ε.

ΟΛ. ΡΞΑ. Αντίπατρος Ηπειρώτης στάδιον.

Α. Κατὰ τὴν Σικελίαν, ῥαγέντος ὄρους Αἰτναίου, πῦρ ἐξῆλθεν. ἡ τῶν Ρωμαίων βουλὴ τοῖς αἰσχρῶς πολεμίοις σπεισάμενον Μαγκῖνον τοῖς Νουμαντίνοις παραδοθῆναι ἐψηφίσατο.

Β. Κατὰ τὴν Σικελίαν ὁ δουλικὸς πόλεμος.

Δ. Εν τῇ Ρώμῃ. Τιβερίου Γράκχου φόνος. Κατὰ τὴν Ιβηρίαν Νουμαντῖνοι ὑπὸ Σκιπίωνος Αφρικανοῦ εἰς πολιορκίαν συγκλεισθέντες, πάντων τῶν πρὸς τροφὴν ἐπιτηδείων ἐκλελοιπότων, τέλος εἰς ἀνθρωποφαγίαν ἐτράπησαν. ὁ βασιλεὺς Ατταλος τελευτῶν τὸν δῆμον Ρωμαίων τῆς αὐτοῦ βασιλείας κληρονόμον ἐν ταῖς διαθήκαις κατέστησε.

ΟΛ. ΡΞΒ. Δάμων Δελφὸς στάδιον.

Α. Σκιπίων κατὰ τῶν Νουμαντίνων ἐθριάμβευσε ιδ ἔτεσιν ὕστερον τῆς Καρχηδονίων πανδήμου καταστροφῆς. Αριστόνικος τις τὴν πρὸς Ατταλου ἀγχιστείαν ψευσάμενος ἑαυτὸν τῆς Ασίας βασιλέα ἀπέδειξεν.

Γ. Αριστόνικος ὁ Ψευδάτταλος ὑπὸ Περπέρνα ὑπάτου δεσμώτης ἀχθεὶς ἐν τῇ φυλακῇ βρόχῳ τὸν βίον κατέστρεψε, βουλῆς ψηφισαμένης. Η Ασία τοῦ Ρωμαίων δήμου ἐπαρχία ἐγένετο. δύο ἥλιοι ἐφαντάσθησαν. Σκιπίων ὁ Αφρικανὸς ἐξαίφνης ἐξ ἀφανοῦς αἰτίας ἐτελεύτησε βιοὺς ἔτη νϛ.

Δ. Εκλειψις σελήνης, καὶ ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Καρνεάδης ὁ φιλόσοφος, τὸν βίον μετήλλαξε.

ΟΛ. ΡΞΓ. Τιμόθεος Τραλλιανὸς στάδιον.

Α.

Β.

Γ.

Δ. ΙΑ-

Δ. ΙΑΣΩΝ. Ρωμαίων πρὸς Αλλόβριγας πόλεμ☉.

ΟΛ. ΡΞΔ. Βοιωτὸς Σικυώνι☉ στάδιον.

Α. Ρωμαῖοι τὴν Καρχηδόνα ἀνακτίσαντες ἀποίκους εἰς αὐτὴν ἔστειλαν. Σωσίβι☉ Συρακούσιος, ἢ Αθηναῖ☉, μᾶλλον ἢ Αλεξανδρεὺς, τῆ Τροϊκῆς Αλεξανδρείας τῆ τῆ Πλειάδ☉ εἷς ἤκμαζε.

Β.

Γ. Λαμπρὰ νίκη Ρωμαίων κατὰ Αρβέρνων, καὶ Αλλοβρίγων ἐθνῶν Κελτικῶν.

Δ. Εν τῇ Ρώμῃ Γαΐος Γράκχος δήμαρχος, Τιβερίου ἢ ἀδελφὸς, ἀνῃρέθη.

ΟΛ. ΡΞΕ. Ακουσίλαος Κυρηναῖος στάδιον.

Α. Κοΐντος Μάρτιος Ρὴξ ὕπατος ἀποίκους εἰς Ναρβῶνα κατήγαγε.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΡΞς. Χρυσόγονος Νικαεὺς στάδιον.

Α.

Β.

Γ. Κατὰ Θρακίαν Γαΐος Γόρκιος Κάτων πρὸς Σκορδίσκους πολεμῶν ἐδυστύχησε.

Δ. Κίμβροι, καὶ Τεύτονες τὰς Αλπεις ὑπερβάντες τὸν Ρωμαίων στρατὸν διέφθειραν.

ΟΛ. ΡΞΖ. Χρυσόγον☉ ὁ Νικαεὺς στάδιον τὸ δεύτερον.

Α. Μάρκος Λίβιος τοὺς Σκορδίσκους ἐνίκησε.

Β. Αρχὴ τοῦ Ρωμαίων πρὸς Ιουγόρθαν τῆ Νομάδων βασιλέα πολέμου.

Γ.

Δ. Πάλιν οἱ Τεύτονες τοὺς Ρωμαίους ἐνίκησαν.

ΟΛ. ΡΞΗ. Νικόμαχος Φιλαδελφεὺς στάδιον.

Α.

Β. Μάριος τὸν Ιουγόρθαν καταπολεμήσας, τῆ μητροπόλεως τῆ Νομάδων Κίρτης ἐκυρίευσε.

Γ. Κικέρων ἐγεννήθη. Γν. Πομπήϊος ἐγεννήθη.

Δ. Οἱ ἀνθύπατοι Μάλλιος, καὶ Καιπίων Κίμβροις διαπολεμοῦντες κακῶς ἀπηλλάττουσιν. ὁ ὕπατος Σκαῦρος ὑπὸ Κίμβρων ἡττηθεὶς, καὶ τὴν δύναμιν ἀπολωλεκὼς τοῖς πολεμίοις ὑποχείριος ἐγένετο.

ΟΛ. ΡΞΘ. Νικόδημος Λακεδαιμόνιος στάδιον.

Α.

Β.

Γ. Γαΐος Μάριος Τεύτονας καὶ Αμβρωνας ἐπιφανεστάτῃ μάχῃ ἐν τῇ Μασσαλιώτιδι χώρα κατεπολέμησε.

Δ. Κατὰ τὴν Σικελίαν ὁ ὕπατος Ακύλλιος τὸν τῶν δραπετῶν στρατηγὸν Αθηνίωνα καθελὼν πέρας τῷ δουλικῷ πολέμῳ ἐπέθηκε. Πάλιν Τευτόνων, καὶ Κίμβρων μυριάδας Μάριος λαμπροτάτῃ παρατάξει νικήσας διέφθειρε.

ΟΛ. ΡΟ. Σιμμίας Σελευκεὺς ἀπὸ Τίγριος στάδιον.

Α. Εν τῇ Ρώμῃ στάσις ὑπὸ δημάρχου Σατορνίνου ἐκινήθη. Γαΐος Ιούλιος Καῖσαρ ὁ μετὰ ταῦτα αὐτοκρατορήσας ἐγεννήθη.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΡΟΑ. Γαρμηνίσκος Κερκυραῖος στάδιον.

Α.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΡΟΒ. Εὔδαμος Κῷ☉ στάδιον. Πρωτοφάνης Μάγνης πάλην, καὶ παγκράτιον τέταρτος ἀφ' Ηρακλέους.

Α.

Β. Πόλεμος Ρωμαίοις πρὸς Ιταλιώτας, καὶ ἀσυγγένειας συνέστη ὁ καλούμενος συμμαχικός.

Γ. Πόλεμος Ρωμαίων πρὸς Μαρσοὺς. Ρουτίλιος ὁ ὕπατος πρὸς Μαρσοὺς πολεμῶν ἀνῃρέθη.

Δ. Γόρκιος Κάτων Πελίγνους, καὶ Ουεστίνους παρεστήσατο, καὶ κατὰ Αισκλάνων ἐθριάμβευσε.

ΟΛ. ΡΟΓ. Γαρμηνίσκος Κερκυραῖος στάδιον τὸ δεύτερον.

Α. Ο ἐμφύλιος πόλεμος Σύλλου πρὸς Μάριον. Ο βασιλεὺς Μιθριδάτης πάντας τοὺς ἐν Ασίᾳ Ρωμαίους ἀφ' ἑνὸς συνθήματ☉ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἀναιρεθῆναι προσέταξε. Σύλλας εἰς τὴν Ρώμην μετὰ δυνάμεως παραγίνεται.

Β. Προγραφὴ, καὶ φόν☉ τῶν πολιτῶν ἐν Ρώμῃ. Οκτάβιος ὁ ὕπατος τὸν συνύπατον Κίνναν ἐκ τῆς πόλεως ἐξήλασε. Κίννας ὁ ὕπατος τὴν πατρίδα πολεμεῖ.

Γ. Σύλλας τὰς Αθήνας ἐξεπολιόρκησε, μηνὸς Ανθεστηριῶνος. Κρίσπος Σαλούστιος ἱστοριογράφος ἐγεννήθη.

Δ. Ιλιον ὑπὸ Σύλλου ἑάλω ἔτεσι ωρ ὕστερον τῆ ὑπὸ Ελλήνων ἁλώσεως.

ΟΛ. ΡΟΔ. . . . .

Α. Εν Ρώμῃ τὸ Καπιτώλιον ἐνεπρήσθη.

Β.

Γ. Σύλλας Δικτάτωρ ἀναγορευθεὶς τῇ ἐξουσίᾳ τυραννικῶς κατὰ τῶν πολιτῶν κατεχρήσατο.

Δ. Πομπήϊος κατὰ τοῦ Ιάρβα τοῦ Νομάδων βασιλέως ἐθριάμβευσε, καὶ Μέγας ὑπὸ Σύλλα προσηγορεύθη.

ΟΛ. ΡΟΕ. Επαίνετος Αργεῖος παίδων στάδιον. ἄνδρες γὰρ οὐκ ἠγωνίσαντο, Σύλλα πάντας εἰς Ρώμην μεταπεμψαμένου.

Α. Τὴν Μιτυληναίων πόλιν Ρωμαῖοι ἐξεπολιόρκησαν. Κατὰ τὴν Ιβηρίαν Σερτώριος τοῖς Ρωμαίοις ἐπανίσταται. Σύλλας τὴν αὐτοκράτορα ἐξουσίαν δημοσίᾳ ἐν τῇ Ρωμαίων ἀγορᾷ ἀπέθετο.

Β. Συλ-

Β. Σύλλας ἐν Κύμῃ τῆς Καμπανίας ἐτελεύτησε.

Γ. Ἀπολλώνιος Μόλων ὁ Ῥόδιος σοφιστὴς ἐγνωρίζετο.

Δ. Πομπήϊος μετὰ δυνάμεως κατὰ Σερτωρίου ὑπὸ τῆς βουλῆς ἀποστέλλεται.

ΟΛ. ΡΟϚ. Δίων Κυπαρισσιεὺς στάδιον.

Α. Ἡ περὶ Σούκρωνα Ῥωμαίων πρὸς Σερτώριον μάχη.

Β.

Γ. Λεύκιος Λούκουλλος ὕπατος κατὰ τοῦ βασιλέως Μιθριδάτου πολεμεῖ.

Δ. Πόλεμος Σπαρτάκου τοῦ μονομάχων στρατηγοῦ. Λύκιος Λούκουλλος περὶ Κύζικον τὸ Μιθριδάτου στρατόπεδον λιμῷ, καὶ φόνῳ ἠφάνισε.

ΟΛ. ΡΟΖ. Εκατόμνος Μιλήσιος στάδιον, καὶ δίαυλον, καὶ ὁπλίτην τρίς. Υψικλῆς Σικυώνιος δολιχόν. Γάϊος Ῥωμαῖος δολιχόν. Ακριτωνυμίδας Κῷος πένταθλον, Ισίδωρος Αλεξανδρεὺς πάλην, Απλωτος περίοδον, Ατυανᾶς Ιπποκράτους Ατραμυττεὺς παῖς πὺξ, Σφοδρίας Σικυώνιος παγκράτιον, Σωσιγένης Ασιανὸς παίδων στάδιον, Απολλοφάνης Κυπαρισσιεὺς παίδων πάλην. Σωτήριχος Ηλεῖος παίδων πὺξ, Κάλας Ηλεῖος παίδων παγκράτιον, Εκατόμνος Μιλήσιος ὁπλίτην, Αριστόλοχος ὁ Ηλεῖος τέθριππον. Αγήμονος Ηλείου κέλης. Ελλανίκου Ηλείου συνωρίς. τοῦ αὐτοῦ πωλικὴ συνωρίς. Κλειτίου Ηλείου πωλικὸς κέλης.

Α. Σπάρτακος τὸν ὕπατον Γέλλιον παρατάξει ἐνίκησε. Λεύκολλος Αμισὸν ἐπολιόρκει, καὶ Μουρίναν ἐπὶ τῆς πολιορκίας καταλιπὼν μετὰ δυοῖν ταγμάτων, αὐτὸς μετὰ τριῶν ἄλλων προῆγεν ἐπὶ Καβείρων, ὅπου διεχείμασε. καὶ Αδριανὸν ἐπέταξε πολεμῆσαι Μιθριδάτῃ. καὶ πολεμήσας ἐνίκησε. Σεισμοῦ ἐν Ῥώμῃ γενομένου πολλὰ ταύτης συνέπεσε.

Β. Κράσσος στρατηγὸς τῷ Σπαρτάκου πολέμῳ τρία ἔτη διαρκέσαντι τέλος ἐπέθηκε. Μιθριδάτης ὑπὸ Ῥωμαίων ἡττηθεὶς, καὶ τῆς αὐτοῦ ἀπογνοὺς εἰς τὸν Τιγράνην Αρμενίας βασιλέα προσέφυγε.

Γ. Ῥωμαίων ἀπετιμήθησαν μυριάδες ἐνενήκοντα καὶ μία. Σινατρούκην τὸν Πάρθων βασιλέα τελευτήσαντα διεδέξατο Φραάτης ὁ ἐπικληθεὶς Θεός. Φαῖδρον τὸν Επικούρειον διεδέξατο Πάτρων. Οὐιργίλιος Μάρων ὁ ποιητὴς γεννᾶται εἰδοῖς Οκτωβρίαις.

Δ. Τιγράνης, καὶ Μιθριδάτης ἀθροίσαντες πεζοὺς μὲν τέσσαρας μυριάδας, ἱππέων δὲ τρεῖς, καὶ τὸν Ιταλικὸν αὐτοὺς τάξαντες τρόπον ἐπολέμησαν Λουκόλλῳ, καὶ νικᾷ Λεύκολλος. καὶ πεντακισχίλιοι μὲν τῶν μετὰ Τιγράνους ἔπεσον, πλείους δὲ τούτων ᾐχμαλωτίσθησαν χωρὶς τοῦ ἄλλου σύγκλυδος ὄχλου. Τὸ Καπιτώλιον ἐν Ῥώμῃ ὑπὸ Πομπηΐου ἀνακτισθὲν καθιερώθη. Μέτελλος ἐπὶ τὸν Κρητικὸν πόλεμον ὁρμήσας, τρία τάγματα ἔχων ἦλθεν εἰς τὴν νῆσον, καὶ μάχῃ νικήσας τὸν Λασθένη αὐτοκράτωρ ἀνηγορεύθη, καὶ τὰς χώρας κατέσχε τῶν Κρητῶν. Αθηνόδωρος πειράτης ἐξανδραποδισάμενος Δηλίους τὰ τῶν λεγομένων θεῶν ξόανα διελυμήνατο. Γάϊος Τριάριος ἐτείχισε τὴν Δῆλον.

ΟΛ. ΡΟΗ. Διοκλῆς Υπαιπηνὸς στάδιον. Επὶ τῆς αὐτῆς ἡμέρας Στράτων Αλεξανδρεὺς παγκράτιον, καὶ πάλην ἐνίκησε πέμπτος ἀφ᾽ Ηρακλέους, ὃς Νεμέα τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ παίδων, καὶ ἀγενείων τέσσαρας στεφάνους ἔσχεν. Τέλος ἀπὸ Εὐπόλου Φιλόστρατος τὴν νίκην ἐξωνήσατο, τὸν ἀνταγωνιστὴν Εὔδηλον χρήμασι πείσας.

Α. Ῥωμαῖοι πρὸς Κρῆτας πολεμοῦσι. Λούκολλος τὸν περὶ Τιγράνην, καὶ Μιθριδάτην τὸ δεύτερον νικήσας τὴν Νίσιβιν πολιορκῶν κατὰ κράτος εἷλε.

Β. Πομπήϊος τῶν πειρατῶν ἐκράτησε. Μιθριδάτης τὸν τοῦ Λουκόλλου ὑποστρατηγὸν λαμπρᾷ παρατάξει ἐνίκησεν. ἡ Κρήτη τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ ὑπετάγη.

Γ. Τοῦ Λουκόλλου εἰς Ῥώμην ἀνακληθέντος, Πομπήϊος τοῦ Μιθριδατικοῦ πολέμου στρατηγὸς αὐτοκράτωρ ὑπὸ δήμου αἱρεθεὶς στέλλεται. Πομπηΐου τὸν Μιθριδάτην νυκτερινῇ μάχῃ νικήσαντος, ὁ Τιγράνης τὴν μητρόπολιν Αρμενίας Αρτάξατα ἅμα καὶ ἑαυτὸν τῷ Πομπηΐῳ παραδίδωσι. Πομπήϊος τῷ Τιγράνῃ τῆς μὲν Αρμενίας πάσης ἐξεχώρησε, τὴν δὲ Συρίαν τοῖς Ῥωμαίοις ὑποχείριον ἐποίησε.

Δ. Ὁράτιος ὁ ποιητὴς ἐγεννήθη.

ΟΛ. ΡΟΘ. Ανδρέας Λακεδαιμόνιος στάδιον.

Α.

Β. Τὰ περὶ Κατιλίναν, καὶ τὸν ὕπατον Κικέρωνα. Ῥωμαῖοι Βιθυνίαν, Καππαδοκίαν, Κιλικίαν, Συρίαν, Φοινικίαν, καὶ τὴν μεταξὺ δύο ποταμῶν τῇ αὐτῶν ἀρχῇ ὑπέταξαν. Πομπήϊος τὰ Ιεροσόλυμα ἐκπολιορκήσας τὸ Ιουδαίων ἔθνος τοῖς Ῥωμαίοις ὑποφόρον ἐποίησεν. Οκτάβιος ὁ μετὰ ταῦτα ἐπικληθεὶς Αὔγουστος ἐγεννήθη.

Γ.

Δ. Ἡ Συρία τοῖς Ῥωμαίων νόμοις διοικεῖται, καὶ εἰς τὰς τῶν Ῥωμαίων ὑπαρχίας τελεῖ.

ΟΛ. ΡΠ. Ανδρόμαχος Αμβρακιώτης στάδιον.

Α. ΗΡΩΔΗΣ. αἱ πρῶται πράξεις πολέμου τοῦ Κελτικοῦ πρὸς Ῥωμαίους συστάντος, Ιουλίου Καίσαρος στρατηγοῦντος. Διόδωρος ὁ Σικελιώτης τῆς ἱστορικῆς βιβλιοθήκης συγγραφεὺς παρέβαλεν εἰς Αἴγυπτον ἱστορίας χάριν.

Β.

Γ. Κι-

Γ. Κικέρων εἰς τὴν Ἑλλάδα φεύγει.

Δ. Γαβίνιος Ἀλέξανδρον τὸν Ἰουδαίων βασιλέα μάχῃ ἐνίκησε. Πτολεμαῖος ὁ αὐλητὴς τῆς Αἰγύπτου βασιλείας ἐξωσθεὶς εἰς Ῥώμην παραγίνεται. Κικέρων ἐκ τῆς ἐξορίας ἀνακαλεῖται.

ΟΛ. ΡΠΑ. Λάμαχος Ταυρομενίτης στάδιον.

Α. Ἀριστόβουλος ὁ τῶν Ἰουδαίων βασιλεὺς μετὰ Ἀντιγόνου τοῦ υἱοῦ τῆς Ῥώμης λάθρα ἐξελθὼν, καὶ πρὸς Γαβίνιον ἐν Παλαιστίνῃ παραταξάμενος, καὶ ἡττηθεὶς εἰς Ῥώμην δεσμώτης μετὰ τοῦ παιδὸς ἀναπέμπεται. Ἐν Ταῤῥακίνῃ τῆς Ἰταλίας παιδίον ἐκ δούλης γενόμενον τῇ ἐνάτῃ καὶ πεντεκαιδεκάτῃ τῆς γενέσεως ἡμέρα τὸν προσαγορεύσαντα ἀντιπροσηγόρευσεν. ἱστορεῖ Φλέγων.

Β. Ἰούλιος Καῖσαρ τὸν Ῥῆνον γεφυρώσας εἰς τοὺς Γερμανοὺς διέβη. Πτολεμαῖος ὁ αὐλητὴς ὑπὸ Γαβινίου εἰς τὴν βασιλείαν ἀποκαθίσταται.

Γ. Κράσσος κατὰ τὴν Συρίαν τὰ ἱερὰ ἐσύλησε. Κράσσος ὑπὸ Παρθυαίων πανστρατιᾷ ἡττηθεὶς ἀνῃρέθη.

Δ.

ΟΛ. ΡΠΒ. Ἀνθεστίων Ἀργεῖος στάδιον. Μαρίων Μαρίωνος Ἀλεξανδρεὺς πάλην, καὶ παγκράτιον ἕκτος ἀφ' Ἡρακλέους.

Α.

Β.

Γ. Πάρθοι τῆς πάσης Συρίας ὑπὸ Κασσίου ἐξεβλήθησαν.

Δ. Πόλεμος ἐμφύλιος Καίσαρος, καὶ Πομπηΐου.

ΟΛ. ΡΠΓ. Θεόδωρος Μεσσήνιος στάδιον. Ἰούλιος Καῖσαρ ἐμονάρχησε Ῥωμαίων.

Α. ἡ κατὰ τὴν Φαρσαλίαν Πομπηΐου ἧττα. Καῖσαρ τοῖς Ἀλεξανδρεῦσι πολεμεῖ. Ἐντεῦθεν ἀριθμοῦνται τῆς Καίσαρος αὐταρχίας χρόνοι, καὶ ὁ τῶν Ἀντιοχέων χρηματισμὸς ἄρχεται.

Β. Φαρνάκης ὁ Πόντου βασιλεὺς ὑπὸ Καίσαρος ἡττήθη. Κλεοπάτρα ἦλθεν ἐς τὸ ἄστυ μετὰ τοῦ ἀνδρὸς, καὶ εἰς τοῦ Καίσαρος ἐσῳκίσθη. Κατὰ τὴν Ἰβηρίαν Καῖσαρ ΓΝ. Πομπήϊον τὸν νεώτερον περὶ τὴν πόλιν Μοῦνδαν ἐνίκησε.

Γ. ἕως ὧδε ἡ Διοδώρου τοῦ Σικελιώτου ἱστορικὴ βιβλιοθήκη περιέχουσα χρόνον ἐτῶν ͵αρλη ἐν βιβλίοις μ. ὁ κατὰ τὴν Λιβύην Καίσαρος πόλεμος πρὸς Σκιπίωνα καὶ Ἰούβαν. Καῖσαρ τέτταρας λαμπροὺς θριάμβους κατήγαγε. Καῖσαρ τὸν ἐνιαυτὸν διωρθώσατο.

Δ. Καῖσαρ τὴν Ἰβηρίαν παραστησάμενος τέλος τοῖς ἐμφυλίοις ἐπέθηκε.

ΟΛ. ΡΠΔ. Θεόδωρος Μεσσήνιος στάδιον τὸ δεύτερον.

Α. Καῖσαρ τὴν Κόρινθον ὑπὸ Μομμίου ἀνάστατον γενομένην, καὶ τὴν Καρχηδόνα ἐσῴκισε. Καῖσαρ ὑπὸ Βρούτου, καὶ τῶν συνωμοτῶν ἀναιρεῖται.

Β. Κικέρων ὁ ῥήτωρ ἀναιρεῖται.

Γ. ἡ ἐν Φιλίπποις μάχη Βροῦτος, καὶ Κάσσιος ὑπὸ Ὀκταβίου ἡττηθέντες αὐτοχειρίᾳ ἑαυτοὺς διεχειρίσαντο. Ἐν Ταρσῷ τῆς Κιλικίας Ἀντώνιος ἔρωτι Κλεοπάτρης ἁλίσκεται.

Δ. Ὀκτάβιος Περουσίαν πόλιν ἐκπολιορκήσας κατέκαυσε. Πάρθοι εἰς τὴν Συρίαν εἰσβάλλοντες πάντα πυρπολοῦσι.

ΟΛ. ΡΠΕ. Ἀρίστων Θούριος στάδιον.

Α. Ἡρώδης Ἀντιπάτρου Ἰδουμαίου υἱὸς τοὺς ἐν Ὀλυμπιάσιν ἀγῶνας καταλυομένους ἀπορίᾳ χρημάτων ὁρῶν, καὶ τὸ μόνον λείψανον τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ὑπόμνημα, οὐ μόνον ἀγωνοθέτης ἧς ἐπέτυχε πενταετηρίδος εἰς Ῥώμην παραπλέων ἐγένετο, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ διηνεκὲς πόρους χρημάτων ὑπέδειξεν, ὡς μηδέ ποτε ἀγωνοθετοῦσαν τὴν μνήμην αὐτοῦ ἀπολιπεῖν ἐν τῇ Ῥώμῃ. Ἡρώδης ὑπὸ τῆς συγκλήτου βασιλεὺς Ἰουδαίων ἀνηγορεύθη. Φουλβία Ἀντωνίου γαμετὴ ἐν Σικυῶνι ἐτελεύτησε. Νόμος ὁ λεγόμενος Φαλκίδιος ὑπὸ τοῦ Πουβλίου Φαλκιδίου δημαρχοῦντος ἐτέθη, ὥστε τινὰ τὸ τέταρτον τῆς καταλειφθείσης οἱ οὐσίας, ἄντε τοῦ βαρύνηται, λαβόντα, τὸ λοιπὸν ἀφεῖναι.

Β.

Γ. Οὐεντίδιος Πάκορον τὸν Πάρθων βασιλέα ἐνίκησε.

Δ. Ἡρώδης καὶ Σόσσιος τὰ Ἱεροσόλυμα πολιορκίᾳ παρεστήσαντο.

ΟΛ. ΡΠϚ. Σκάμανδρος Ἀλεξανδρεὺς στάδιον.

Α. Ἀντώνιος πρὸς Πάρθους πολεμῶν ἠτύχησε.

Β.

Γ.

Δ. Ἀντώνιος Ἀρμενίας βασιλέα Ἀρταουάσδην αἰχμαλωτίσας τῶν αὐτοῦ θησαυρῶν ἐκυρίευσε.

ΟΛ. ΡΠΖ. Σώπατρος Ἀργεῖος στάδιον.

Α. Ὀκτάβιος Καῖσαρ τοὺς Δαλμάτας κατεπολέμησεν. Ἀντώνιος φανερῶς τὸν Ὀκτάβιον πολεμεῖ. Κατὰ τὴν Ἰουδαίαν σεισμοῦ γενομένου μυρίους διαφθαρῆναι συνέβη.

Β. Ἐμφύλιος πόλεμος κατελύθη ὑπὸ τοῦ Σεβαστοῦ Καίσαρος μεσούσης τῆς ρπζ Ὀλυμπιάδος, Ἀντωνίου καὶ Κλεοπάτρας κατὰ τὸ Ἄκτιον ναυμαχίᾳ καταπολεμηθέντων. Διονύσιος Ἁλικαρνασσεὺς ὁ συγγραφεὺς κατέπλευσεν εἰς τὴν Ἰταλίαν.

Γ. Ἀντώνιος ἑαυτὸν ἀπέσφαξε.

Δ. Ὀκτάβιος Καῖσαρ κατὰ τῆς Αἰγύπτου ἐθριάμβευσε.

ΟΛ. ΡΠΗ. . . . .

Α. Ὀκτάβιος Κανταβροὺς πολεμεῖ.

Β. Ὀκτάβιος ὑπὸ τῆς συγκλήτου Αὔγουστος προσηγορεύθη.

Γ. Κράσσος τὴν Θρακίαν Ῥωμαίοις ὑπέταξατο.

Δ.

ΟΛ. ΡΠΘ. Ἀσκληπιάδης Σιδώνιος στάδιον.

Α. Ἐν Ῥώμῃ τὸ δίπυλον Ἰάνου ἐκλείσθη.

Β.

Γ. Καῖσαρ τὰς σημαίας, ἃς Κράσσος ὑπὸ τῶν Πάρθων ἦν ἀφῃρημένος, ἀνέλαβε.

Δ.

ΟΛ. ΡϞ. Αὐφίδιος Πατρεὺς στάδιον.

Α.

Β. Βιργίλιος ἐτελεύτησε.

Γ.

Δ. Αὔγουστος τὰ Σεκουλάρια σίμπλια ἐπετέλεσε.

ΟΛ. ΡϞΑ. Διόδοτος Τυανεὺς στάδιον.

Α.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΡϞΒ. Διοφάνης Αἰολεὺς στάδιον. Σώσανδρος, καὶ Δαμόνικος πατέρες πυκτῶν διαφθαρέντες εἰς τὸν ἀγῶνα, καὶ ὑπὲρ νίκης τῶν παίδων ἐπὶ χρημάτων συνθέμενοι ἐζημιώθησαν. ἀπὸ ταύτης ζημίας ἀγάλματα ἐποιήθη.

Α. Καισάρεια Στράτωνος ὑπὸ Ἡρώδου ἐτελειώθη. καὶ πενταετηρικὸς ἀγὼν ἐν αὐτῇ καθεστάθη.

Β. Κλαύδιος ὁ μετὰ ταῦτα αὐταρχήσας ἐγεννήθη.

Γ.

Δ. Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασεὺς τὴν Ῥωμαίων ἀρχαιολογίας πραγματείαν συνεστήσατο.

ΟΛ. ΡϞΓ. Ἀρτεμίδωρος Θυατειρηνὸς στάδιον.

Α.

Β. Ἰουλία ἡ Αὐγούστου θυγάτηρ ἀσελγαίνουσα εἰς Πανδατερίαν τὴν πρὸς τῇ Καμπανίᾳ νῆσον ὑπερωρίσθη.

Γ. Ἡρώδου τοῦ Ἰουδαίων βασιλέως τελευτήσαντος, Ἀρχέλαος Ἱεροσολύμων ἐθνάρχης ὑπὸ Αὐγούστου καθίσταται.

Δ.

ΟΛ. ΡϞΔ. Δαμάρατος Ἐφέσιος στάδιον.

Α. Κυντίλιος Οὔαρος μετὰ Σατορνῖνον τὴν Συρίας ἡγεμονίαν διεδέξατο.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΡϞΕ. Δημάρατος Ἐφέσιος στάδιον τὸ β.

Α. Τιβέριος Γερμανοὺς κατεπολέμησε.

Β. Πάλιν Τιβέριος Γερμανοὺς ἐνίκησε.

Γ.

Δ. Αὔγουστος Τιβέριον υἱοθέτησε.

ΟΛ. ΡϞϚ. Παμμένης Μάγνης ἀπὸ Μαιάνδρου στάδιον.

Α. Ἀρχελάου τοῦ Ἰουδαίων ἐθνάρχου εἰς Βίενναν τῆς Γαλατίας ἐξορισθέντος, Κυρίνιος ἀνὴρ τῶν εἰς τὴν βουλὴν συντελούντων ὑπὸ Αὐγούστου εἰς Ἰουδαίαν ἐπέμφθη δικαιοδότης τοῦ ἔθνους, καὶ τιμητὴς τῶν οὐσιῶν γενησόμενος.

Β.

Γ. Βάτων Παννονίας βασιλεὺς ὑποχείριος Τιβερίῳ γίνεται.

Δ

ΟΛ. ΡϞΖ. Ἀσιατικὸς Ἁλικαρνασεὺς στάδιον.

Α. ἡ τῶν Ῥωμαϊκῶν στρατοπέδων κατὰ τὴν Γερμανίαν μετὰ τοῦ αὐτῶν στρατηγοῦ Κυντιλίου Οὐάρου πανωλεθρία.

Β.

Γ.

Δ. Τιβέριος κατὰ τῶν Γερμανῶν, Ἰλλυριῶν, καὶ Παννονίων ἐθριάμβευσε. Γαῖος Καλιγόλας ἐγεννήθη.

ΟΛ. ΡϞΗ. Διοφάνης Πριηνεὺς στάδιον. Ἀριστέας Στρατονικεὺς, ἢ Μαιάνδριος, πάλην, καὶ παγκράτιον ἕβδομος ἀφ᾽ Ἡρακλέους.

Α. Αὔγουστος ἐτελεύτησε. Τὰ στρατόπεδα ἐν Παννονίαις στασιάζει. ἡ σελήνη ἐξέλειψεν. ἡ βουλὴ τὸν Αὔγουστον ἀθανατίσασα θιασώτας οἱ, καὶ ἱερὰ κατέστησεν.

Β. Γερμανικὸς ὁ υἱὸς Δρούσου μετὰ στρατιᾶς εἰς Γερμανίαν στέλλεται.

Γ. Βιτέλλιος ὁ μοναρχήσας ἐγεννήθη.

Δ. Οἱ μαθηματικοὶ, καὶ οἱ γόητες τῆς Ἰταλίας ἐκηρύττοντο.

ΟΛ. ΡϞΘ. Αἰσχίνης Μιλήσιος ὁ Γλαυκίας στάδιον. ἀπεδόθη τῶν ἵππων ὁ δρόμος πάλαι κωλυθεὶς, καὶ ἐνίκα Τιβερίου Καίσαρος τέθριππον.

Α. Τιβέριος Ἀρχέλαον τῆς Καππαδοκῶν βασιλείας κατέπαυσε, καὶ ἡ Καππαδοκία τῶν Ῥωμαίων ἐπαρχία γενομένη ἱππεῖ ἐπετράπη. Γερμανικὸς Καῖσαρ κατὰ Χερούσκων ἐθριάμβευσε. Κατὰ τὴν Κελτικὴν Γερμανικὸς τοὺς βαρβάρους κατὰ τὸ καρτερὸν νικήσας, πάντα ὅσα τῶν σὺν τῷ Οὐάρῳ πεσόντων συνέλεξέ τε καὶ ἔθαψε, καὶ τὰ στρατιωτικὰ ἀνεκτήσατο.

Β. Δώδεκα πόλεις κατὰ τὴν Ἀσίαν σεισμῷ κατεβλήθησαν.

Γ.

Δ.

ΟΛ. Σ. Πολέμων Πετραῖος στάδιον.

Α. Τιβέριος εἰς τὴν Καμπανίαν ἀνεχώρησε.

Β.

Γ.

Δ. ὁ κατὰ Λιβύην πόλεμος διὰ Δολοβέλλου τοῦ Τακφαρίναν καταπολεμήσαντος τέλος ἔσχεν.

ΟΛ. ΣΑ. Δαμασίας Κυδωνιάτης στάδιον.

Α. Σαραπίων Ἀλεξανδρεὺς παγκρατιαστὴς ὑπὸ Ἑλλανοδικῶν ἐζημιώθη ἐπὶ δειλίᾳ.

Β. Πάλιν Τιβέριος εἰς τὴν Καμπανίαν ἀνεχώρησε. Κατὰ τὴν Ἰταλίαν ἐν τῇ Φιδηνάτων πόλει τοῦ ἀμφιθεάτρου πεσόντος πέντε μυριάδες ἀνθρώπων διεφθάρησαν.

Γ. Ἰουλία Αὐγούστου ἔκγονος διὰ μοιχείαν εἰς νησίδιον ὑπὸ τοῦ πάππου ἐξορισθεῖσα εἰκοστῷ τῆς ἐξορίας ἔτει ἐτελεύτησε.

Δ.

ΟΛ. ΣΒ. Ἑρμογένης Περγαμηνὸς στάδιον.

Α. Τιβέριος διετάξατο μὴ ἀποθνήσκειν ἐντὸς δέκα ἡμερῶν τῶν καταψηφισθέντων τινὰ ὑπὸ τῆς βουλῆς. Λιβία, ἡ καὶ Ἰουλία, Τιβερίου μήτηρ ἐτελεύτησεν.

Β. Τιβέριος ὀρχηστὰς τῆς Ῥώμης ἐξήλασε, καὶ μηδαμῇ τῇ τέχνῃ χρῆσθαι προσέταξε.

Γ. Σηϊανὸς Δροῦσον, καὶ Λιβίλλαν τὴν αὐτοῦ γαμετὴν φαρμάκῳ ἀνεῖλε. Σηϊανὸς τυραννίδι ἐπιθέμενος πανοικεὶ ἐξωλοθρεύθη.

Δ. ΧΡΙΣΤΟΥ ΠΑΘΟΣ ΣΩΤΗΡΙΟΝ.

ΟΛ. ΣΓ. Ἀπολλώνιος Ἐπιδαύριος στάδιον.

Α. Τιβέριος ποτὲ, τὸ πρᾶγμα τὸ κατὰ τὰ δανείσματα ἐμετρίασε, καὶ δισχιλίας καὶ πεντακοσίας μυριάδας τῷ δημοσίῳ ἔδωκεν, ὥστε αὐτὰς ὑπ' ἀνδρῶν βουλευτῶν ἀτόκεὶ τοῖς δεομένοις εἰς τρία ἔτη ἐκδανεισθῆναι. Ἀσίνιον Γάλλον τῇ πατρῴᾳ παῤῥησίᾳ ἀκαίρως χρησάμενον ὁ Τιβέριος ἀνεῖλε.

Β. ἐν τῇ Ῥώμῃ οἱ ὕπατοι τὴν τοῦ Τιβερίου ἀρχῆς δεκετηρίδα δευτέραν ἑώρτασαν.

Γ. ὁ Τίβερις πολλὰ τῆς πόλεως ἐπέκλυσεν, ὥστε πλευσθῆναι, καὶ πυρὶ πολὺ πλείω περὶ τε τὸν ἱππόδρομον καὶ περὶ τὸ Ἀβεντῖνον διεφθάρη. ὁ Φοίνιξ ὄρνεον ἐν Αἰγύπτῳ ὤφθη.

Δ.

ΟΛ. ΣΔ. Σαραπίων Ἀλεξανδρεὺς στάδιον. Στράτης Αργιάτης πάλην, καὶ παγκράτιον ὄγδοος ἀφ' Ἡρακλέους, ἐπὶ παραβραβευόντων Ἀργείων συνδυναμένους.

Α. Τιβέριος ἐν Μισηνῷ τῆς Καμπανίας νόσῳ μετήλλαξεν. ὁ Καλιγόλας Ἀντιόχῳ τε τοῦ Ἀντιόχου τὴν Κομμαγηνὴν, ἣν ὁ πατὴρ αὐτοῦ εἶχε, καὶ προσέτι καὶ τὰ παραθαλάσσια τῆς Κιλικίας δοὺς, καὶ Ἀγρίππαν τὸν τοῦ Ἡρώδου ἔκγονον λύσας τε (ὑπὸ γὰρ τοῦ Τιβερίου ἐδέδετο) καὶ τῇ τοῦ πάππου ἀρχῇ προστάξας, τὸν ἀδελφὸν, ἢ καὶ τὸν υἱὸν οὐχ ὅτι τῶν πατρῴων ἀπεστέρησεν, ἀλλὰ καὶ κατέσφαξε. Γάϊος Αὐγούστου ἡρῷον ὡσίωσε. Γάϊος ἔγημε Λολλίαν Παυλίναν, αὐτὸν τὸν ἄνδρα αὐτῆς Μέμμιον Ῥηγοῦλον ἐγγυῆσαι οἱ τὴν γυναῖκα ἀναγκάσας, μὴ καὶ ἀνέγγυον αὐτὴν παρὰ τοὺς νόμους λάβῃ.

Β.

Γ. Γάϊος τὰς ἀρχαιρεσίας τῷ τε δήμῳ, καὶ τῷ πλήθει ἀπεδίδωκε, καὶ τὸ τέλος τῆς ἑκατοστῆς κατέλυσε. Γάϊος τὸ μεταξὺ τῶν Πουτιόλων τε καὶ Βαύλων ἐγεφύρωσε. Γάϊος τὰς ἰδίας ἀδελφὰς μοιχεύσας εἶτα εἰς τὰς Ποντίας νήσους κατέθετο.

Δ. Γάϊος ὑπὸ Χαιρέου ἀναιρεῖται.

ΟΛ. ΣΕ. Εὐβουλίδας Λαοδικεὺς στάδιον.

Α. Κλαύδιος τοὺς Ἰουδαίους οὕτω πλεονάσαντας, ὥστε χαλεπὸν εἶναι ἄνευ ταραχῆς αὐτοὺς τῆς πόλεως ἐξελάσαι, τῷ πατρίῳ νόμῳ συναθροίζεσθαι ἐκώλυσε. Κλαύδιος τῷ Ἀγρίππᾳ τῷ Παλαιστίνῳ συμπράξαντί οἱ τὴν ἡγεμονίαν τήν τε ἀρχὴν προσεπηύξησε, καὶ τιμὰς ὑπατικὰς ἔνειμε τῷ τε ἀδελφῷ αὐτοῦ Ἡρώδῃ, τὸ, τε στρατηγικὸν ἀξίωμα, καὶ δυναστείαν τινὰ ἔδωκε. Γάλβας ὁ Σουλπίκιος Χάττους ἐκράτησε. καὶ Πούπλιος Γαβίνιος * Μαυρουσίους νικήσας τά, τε ἄλλα εὐδοκίμησε, καὶ ἀετὸν στρατιωτικὸν, ὃς μόνος ἔτι παρ' αὐτοῖς ἐκ τῆς τοῦ Οὐάρου συμφορᾶς ἦν, ἐκομίσατο.

Β. Κλαύδιος τοὺς Λυκίους στασιάσαντας, ὡς καὶ Ῥωμαίων τινὰς ἀποκτεῖναι, ἐδουλώσατό τε, καὶ ἐς τὸν τῆς Παμφυλίας νομὸν ἐσέγραψεν.

Γ. Κλαύδιος τὴν Βρεττανίαν διὰ Πλαυτίου παρεστήσατο. καὶ δὴ καὶ Βρεττανικὸς αὐτός τε, καὶ ὁ υἱὸς ἐκλήθησαν.

Δ. Κλαύδιος τὰ Βρεττανικὰ ἐπινίκια κατήγαγε. Κλαύδιος Μάρκῳ Ἰουλίῳ Κοττίῳ τὴν πατρῴαν ἀρχὴν, ἣν ἐπὶ τῶν Ἄλπεων τῶν ὁμωνύμων εἶχε, προσεπηύξησε, βασιλέα αὐτὸν τότε πρῶτον ὀνομάσας. Κλαύδιος τῶν Ῥοδίων τὴν ἐλευθερίαν ἀφείλετο, ὅτι Ῥωμαίων τινὰς ἀνεσκολόπισαν.

ΟΛ. Σϛ. Οὐαλέριος Μιτυληναῖος στάδιον.

Α. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΣ. Ἀνδρόγυνος ἐγεννήθη. Ἥλιος ἐξέλειπε.

Β. Παρὰ τῇ Θήρᾳ τῇ νήσῳ ἀνεφάνη νησίδιόν τι οὐκ ὂν πρότερον.

Γ. Δομίτιος Κορβούλων διετάφρευσε πᾶν τὸ μεταξὺ τοῦ τε Ῥήνου, καὶ τοῦ Μόσου σταδίους ἑβδομήκοντα καὶ ἑκατὸν μάλιστα, ἵνα μὴ οἱ ποταμοὶ ἐν τῇ τοῦ Ὠκεανοῦ πλημμυρίδι ἀναῤῥέοντες πελαγίζωσιν.

Δ. Μεσσαλίνης, καὶ τοῦ αὐτὴν μοιχεύσαντος Σιλίου φόνος.

ΟΛ. ΣΖ. Ἀθηνόδωρος Αἰγιεὺς στάδιον.

Α. ΔΕΙΝΟΦΙΛΟΣ. ἐν Ῥώμῃ θεράπαινα ἀπεκύησε πίθηκον. Κλαύδιος τὴν ἀδελφιδῆν Ἀγριππίναν ἔγημε τὴν τοῦ Δομιτίου τοῦ Νέρωνος μητέρα. Σενέκας Νέρωνι διδάσκαλος ἐδόθη. Κλαύδιος τὸν Ἀγριππίνης υἱὸν Νέρωνα εἰσεποιήσατο.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΣΗ. Ἀθηνόδωρος Αἰγιεὺς στάδιον τὸ δεύτερον.

Α. ΔΙΟΝΥΣΟΔΩΡΟΣ. Ἐν Μηκανίᾳ πόλει τῆς Ἰταλίας, ἐν Ἀγριππίνης τῆς Σεβαστῆς ἐπαύλει, ἀνδρόγυνος ἐγεννήθη.

Β. Ἀστὴρ κομήτης ἐφαντάσθη. Κλαύδιος ὑπὸ τῆς Ἀγριππίνης ἐπιβουλευθεὶς φαρμάκῳ μετήλλαξε.

Γ.

Δ. ΚΟΝΩΝ. Ἐν Γερμανίᾳ ἐν τῷ στρατῷ τῶν Ῥωμαίων, ὃς ἦν ὑπὸ Τίτῳ Κουρτιλίῳ Μαγκίᾳ, δοῦλος στρατιώτου ἔτεκεν.

ΟΛ. ΣΘ. Καλλικλῆς Σιδώνιος στάδιον.

Α.

Β. Κορβούλων τὰ Αρτάξατα τῆς Αρμενίας μητρόπολιν ἀκονιτὶ καταλαβὼν κατέσκαψεν. οὐ ὀλίγοις ὕστερον ἔπεσι Τηριδάτης ἀνοικοδομήσας Νερωνίδα ἐκάλεσε. Κορβούλων Τιγρανόκερτα ἔλαβε ἐθελούσια. καὶ τὸν Ουολογαισον καίτοι φοβερὸν ὄντα εἰς διαλλαγὰς τῷ Ρωμαίων ἀξιώματι ἁρμοζούσας κατήγαγε.

Γ. Νέρων τὴν μητέρα Αγριππῖναν ἀπέκτεινεν. ἥλιος σύμπας ἐξέλειψεν, ὥστε καὶ ἀστέρας ὀφθῆναι. κατὰ τῆς Νέρωνος τραπέζης σκηπτὸς ἔπεσε.

Δ.

ΟΛ. ΣΙ. Αθηνόδωρος Αἰγιεὺς στάδιον τὸ τρίτον.

Α. ΘΡΑΣΥΛΛΟΣ. παιδίον τετρακέφαλον ἐγεννήθη. Εν Βρεττανίᾳ δύο πόλεις ἐξεπορθήθησαν, καὶ μυριάδες ὀκτὼ τῶν τε Ρωμαίων, καὶ τῶν συμμάχων αὐτῶν ἀνῃρέθησαν. καὶ ἡ νῆσος τῶν Ρωμαίων ἠλλοτριώθη.

Β. Νέρων τὴν γαμετὴν Οκταβίαν ἀπέκτεινε.

Γ. Νέρων Ρώμην ἐνέπρησε.

Δ.

ΟΛ. ΣΙΑ. Ξενόδαμος Αντικυρεὺς ἐν ἀνδράσι παγκράτιον. ταύτην τὴν Ολυμπιάδα ἀναβαλλέσθαι εἰς τὴν αὐτοῦ εἰς τὴν Ελλάδα παρουσίαν προσέταξεν ὁ Νέρων. αὕτη δὲ ἐν τοῖς Ηλείων γράμμασι παρεῖται μόνη πασῶν ἡ Ολυμπιάς.

Α. ΔΗΜΟΣΤΡΑΤΟΣ. ἐπὶ Ρώμης Κορνηλίου Γαλλικανοῦ ἡ γυνὴ παιδίον ἔτεκεν κεφαλὴν ἔχον Ανούβιδος. Σενέκας τὰς φλέβας ἐκτεμὼν ἐτελεύτησεν. ἀστὴρ κομήτης ἐφάνη.

Β. Θρασέας, καὶ Σωρανὸς ὑπὸ Νέρωνος ἐθανατώθησαν. Μουσώνιος ὁ φιλόσοφος ἐξωρίσθη. Νέρων ἐν τοῖς τραγῳδοῖς ἠγωνίσατο. Τηριδάτης Αρμενίων βασιλεὺς εἰς τὴν Ιταλίαν παρεγένετο. ᾧ Νέρων τῆς Αρμενίας διάδημα ἐπέθηκεν. Ουίνδεξ, καὶ Γάλβας ἀπὸ Νέρωνος ἀπέστησαν.

Γ. ἡ σια Ολυμπιὰς ἤχθη. Τρύφων Φιλαδελφεὺς στάδιον ἐνίκα, Νέρων δὲ κηρύκων ἀγῶνα ἐστεφανοῦτο τραγῳδοὺς, κιθαρῳδοὺς, ἅρμα πωλικὸν, καὶ τὸ τέλειον, καὶ δεκάπωλον. Νέρων Ανναῖον Κορνοῦτον ἐπὶ παιδείᾳ εὐδοκιμοῦντα ἐς νῆσον ἐνέβαλεν.

Δ. Νέρων ἑαυτὸν διεχρήσατο. Γάλβας αὐτοκράτωρ ἀπεδείχθη. Εν Ρώμῃ ἡμίονος ἔτεκεν. Εν ταῖς Συρακούσαις γυνὴ τῶν οὐκ ἀφανῶν τέρας ἀπεκύησεν, οἷον οὔπω ἐμαθήθη. τρεῖς γὰρ τῷ βρέφει κεφαλαὶ ἦσαν ἐξ οἰκείας ἑκάστη δέρης. τὰ δ᾽ ἐπ᾽ αὐτῷ ἑνὸς πάντα.

ΟΛ. ΣΙΒ. Πολίτης Κεραμίτης στάδιον. Αρτεμίδωρος Τραλλιανὸς παγκράτιον.

Α. Κατὰ τὴν Γερμανίαν οἱ στρατιῶται τῷ Γάλβᾳ ἐπανίστανται αὐτοκράτορα Βιτέλλιον προστησάμενοι. Γάλβας τὸν Πείσωνα νεανίσκον εὐγενῆ Καίσαρα ἀπέδειξεν. Οθων Σίλβιος παρὰ τῶν στρατιωτῶν τὴν ἀρχὴν ἐπρίατο. Γάλβας ἐν τῇ ἀγορᾷ κατεκόπη ἄρξας μῆνας θ. Μάχης πρὸς τῇ Κρεμώνῃ γενομένης τοῖς περὶ Βιτέλλιον περὶ σὺν περὶ Οθωνα, ἔπεσον ἑκατέρωθεν μυριάδες ἀνδρῶν τέσσαρες. Οθων ἑαυτὸν διεχρήσατο ἄρξας ἡμέρας ἐνενήκοντα. Βιτέλλιος ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν κατεκόπη. τὸ Καπιτώλιον ἐνεπρήσθη.

Β. Τὰ Ιεροσόλυμα ὑπὸ Τίτου κατεσκάφη. Τοὺς Ιουδαίους, καὶ σὺν τὰ πάτρια αὐτῶν ἔθη φυλάσσοντας ἐπέχθη τῷ Καπιτωλίῳ Διὶ κατ᾽ ἔτος δίδραχμον ἀποφέρειν. Ουεσπασιανὸς τὸ Καπιτώλιον ἀνακτίζειν ἤρξατο.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΣΙΓ. Ρόδων Κυμαῖος, ἢ Θεόδοτος, στάδιον.

Α.

Β. Τὸ τῆς Ειρήνης τέμενος καθιερώθη, ὅ, τε Κολοσσὸς ἐν τῇ ἱερᾷ ὁδῷ ἱδρύθη ἔχων ὕψος ἑκατὸν ποδῶν, ἔχων τε καὶ εἶδος τοῦ Νέρωνος. οἱ δὲ τὸ τοῦ Τίτου.

Γ.

Δ. Αδριανὸς ὁ μετὰ ταῦτα αὐταρχήσας ἐγεννήθη.

ΟΛ. ΣΙΔ. Στράτων Αλεξανδρεὺς στάδιον.

Α.

Β.

Γ. Αστὴρ κομήτης ἐπὶ πολὺ ἐφαντάσθη. Ουεσπασιανὸς νοσήσας μετήλλαξεν ἐν τοῖς ὕδασι τῶν Σαβίνων τοῖς Κουτιλίοις ὀνομαζομένοις, μοναρχήσας ἔτη ι. Τίτος ὁ αὐτοῦ υἱὸς τὴν ἀρχὴν διεδέξατο ἐπ᾽ ἔτη β, μῆνας β, ἡμέρας κβ. Γναῖος Ιούλιος Αγρικόλας πᾶσαν κύκλῳ τὴν Βρεττανίαν κατέδραμε, καὶ πρῶτος τῶν Ρωμαίων ἔγνω τοῦτο, ὅτι ἡ Βρεττανία νῆσός ἐστι, καὶ πάντῃ περίρρυτος. Εκ τοῦ Βεσβίου ὄρους πῦρ ἄφατον ἀναρραγὲν πᾶσαν τὴν περίχωρον διέφθειρε, καὶ δύο πόλεις ὅλας, τό, τε Ηρκουλάνεον, καὶ σὺν Πομπηΐους, ἐν θεάτρῳ τοῦ ὁμίλου αὐτῆς καθημένου, κατέχωσε.

Δ. Πῦρ πολλὰ πάνυ τῆς Ρώμης, τοῦ Τίτου πρὸς τὸ πάθημα τὸ ἐν τῇ Καμπανίᾳ γενόμενον ἐκδημήσαντος, ἐπενείματο. Τίτος τὸ θέατρον τὸ κυνηγετικὸν, τό, τε βαλανεῖον τὸ ἐπώνυμον αὐτοῦ ἱέρωσεν.

ΟΛ. ΣΙΕ. Ερμογένης Ξάνθιος στάδιον.

Α. Τίτος μετήλλαξεν ἐν τοῖς ὕδασιν, ἐν οἷς ὁ πατὴρ αὐτοῦ. Δομετιανὸς ὁ ἀδελφὸς τὴν ἀρχὴν διεδέξατο.

Β.

Γ. ΑΝΑΡΧΙΑ ΑΘΗΝΗΣΙ. Γυνὴ ἀπὸ πόλεως Τριδέντου τῆς Ιταλίας ἀπεκύησεν ὄφεις ἐσφαιρωμένους. Δομετιανὸς ἀπηγόρευσε μηδένα ἐν τῇ Ρωμαίων ἀρχῇ ἐκτεμνέσθαι.

Δ.

ΟΛ. ΣΙϚ. Ἀπολλοφάνης, ὁ καὶ Πάππης, Θαρσεὺς στάδιον.

Α.

Β. Δομετιανὸς τὸν ἀγῶνα Καπιτωλῖνον ἐνεστήσατο ρϛδ´ ἔτεσιν ὕστερον τῆς περὶ Ἄκτιον νίκης.

Γ.

Δ. Δομετιανὸς τὰ Σεκουλάρια ἐπετέλεσε.

ΟΛ. ΣΙΖ. Ἑρμογένης Ξάνθιος στάδιον τὸ δεύτερον.

Α.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΣΙΗ. Ἀπολλώνιος, ἢ Ἡλιόδωρος, Ἀλεξανδρεὺς στάδιον. Ἀπολλώνιος πύκτης ἐπίκλησιν Ραντις Ἀλεξανδρεὺς πρῶτος Αἰγυπτίων ὑπὸ Ἠλείων ἐζημιώθη εἰς τὸν ἀγῶνα ἐξυβρίσας, καὶ ἥκων οὐ κατὰ προθεσμίαν τῶν πυκτῶν. Ἡρακλείδῃ Ἀλεξανδρεῖ πύκτῃ τὸν κότινον Ἠλεῖοι παρῆκαν ἀκονιτί.

Α.

Β. Ἰώσηππος τὰς ἀρχαιολογίας Ἰουδαϊκὰς συνεγράψατο.

Γ. ἡ ὁδὸς ἡ ἀπὸ Σινοέσσης εἰς Ποτιόλους ἀγυαίοις λίθοις ἐστορέσθη. Δομετιανὸς Φλάβιον Κλήμεντα ὑπατεύοντα, καίπερ ἀνεψιὸν ὄντα, καὶ γυναῖκα καὶ αὐτὴν συγγενῆ ἑαυτοῦ Φλαβίαν Δομιτίλλαν ἔχοντα κατέσφαξεν, τὴν δὲ Δομιτίλλαν, ἐπενεχθέντος αὐτῇ ἐγκλήματος Ἰουδαϊσμοῦ, εἰς Πανδατερίαν ἐξώρισεν.

Δ. Δομετιανὸς ἀποσφαγῇ ἄρξας ἔτη ιε´, ἡμέρας ε´. Νερούας Κοκκήιος αὐτοκράτωρ ἀπεδείχθη. εἰκόνες Δομετιανοῦ συνεχωνεύθησαν, καὶ ἁψῖδες αἱ αὐτῷ πεποιημέναι καθῃρέθησαν.

ΟΛ. ΣΙΘ. Στέφανος Καππάδοξ στάδιον

Α. Νερούας ἐνομοθέτησε μήτε τινὰ εὐνουχίζειν, μήτε τὴν ἀδελφιδῆν γαμεῖν.

Β. Νερούας τὸν Τραϊανὸν υἱοθετήσας Καίσαρα ἀπέδειξε. Νερούας ἀπήλλαξεν ἄρξας ἔτος α´, μῆνας δ´.

Γ.

Δ. Ἀγρίππας ὁ ἕβδομος μὲν ἀπὸ τῆς οἰκίας Ἡρώδου, ὕστατος δὲ ἐν τοῖς Ἰουδαίων βασιλεῦσιν ἐτελεύτησεν. ἐνταῦθα λήγει τὸ Ἰούστου τοῦ Τιβεριέως Χρονικὸν ἀρξάμενον ἀπὸ Μωσέως.

ΟΛ. ΣΚ. Ἀχιλλεὺς Ἀλεξανδρεὺς στάδιον.

Α. Τραϊανὸς κατὰ τοῦ Δεκεβάλου νικητήρια ἤγαγε, καὶ Δακικὸς ἐπωνομάσθη.

Β. Τραϊανὸς τὸν Ἴστρον ἐπιφανεστάτῃ γεφύρᾳ ἔζευξε, καὶ τὴν Δακίαν τῇ Ρωμαίων ἐξουσίᾳ ὑποτάξας ἐπαρχίαν ἐποίησε. Πάλμας τῆς Συρίας ἄρχων τὴν Ἀραβίαν τὴν πρὸς τῇ Πέτρᾳ ἐχειρώσατο, καὶ Ρωμαίων ὑπήκοον ἐποιήσατο.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΣΚΑ. Θεωνᾶς, ὁ καὶ Σμάραγδος, Ἀλεξανδρεὺς στάδιον.

Α.

Β. Λεύκιος Οὐαλέριος Λευκίου υἱὸς ὢν ἐτῶν ιγ´ ποιητῶν Ρωμαίων ἀγῶνα ἐνίκησε Καπιτωλείοις, λύστρῳ ϛ´.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΣΚΒ. Κάλλιστος Σιδήτης στάδιον.

Α.

Β.

Γ.

Δ. ΑΔΡΙΑΝΟΣ ὁ μετὰ ταῦτα αὐτοκράτωρ γεγονὼς. Ἐν Ρώμῃ γυνή τις δικέφαλον ἀπεκύησεν ἔμβρυον, ὃ ὑποθήκαις τῶν θυοσκόπων εἰς Τίβεριν ποταμὸν ἐνεβλήθη.

ΟΛ. ΣΚΓ. Εὔστολος Σιδήτης στάδιον.

Α.

Β. Τραϊανὸς πᾶσαν τὴν Ἀρμενίων χώραν εἷλε.

Γ. Τραϊανοῦ χειμάζοντος ἐν τῇ Ἀντιοχείᾳ, σεισμὸς ἐξαίσιος γίνεται, ὑφ᾽ οὗ αἵ τε ἄλλαι πόλεις ἔκαμον, καὶ ἡ Ἀντιόχεια μάλιστα ἐδυστύχησε. καὶ παμπόλλους ἡ τῶν οἰκοδομημάτων πτῶσις διέφθειρεν, ἐν οἷς καὶ ὁ Πέδων ὕπατος ἐγένετο.

Δ. ΜΑΚΡΙΝΟΣ. Τραϊανὸς εἰς τὴν Μεσοποταμίαν ἐστράτευσε. Τραϊανὸς τὴν Ἀδιαβηνὴν παρεστήσατο. τὴν Κτησιφῶντα παραλαβὼν Τραϊανὸς τοῦ Ἀγαρηνοῦ μάτην ἀποπειράσας ἐντεῦθεν ἀπῆλθε. Λούσιος ὑπὸ Τραϊανοῦ πεμφθεὶς Ἰουδαίους κατεστρέψατο. Τραϊανὸς εἰς Σελινοῦντα τῆς Κιλικίας ἐλθὼν ὑδρωπιάσας ἐτελεύτησεν αὐταρχήσας ἔτη ιθ´, μῆνας ϛ´. τὰ δὲ ὀστᾶ αὐτοῦ ἐν τῷ κίονι αὐτοῦ κατετέθη. Ἀδριανὸς τὴν ἀρχὴν παρέλαβεν.

ΟΛ. ΣΚΔ. Ἰσαρίων Ἀλεξανδρεὺς στάδιον.

Α. Ἀδριανὸς ἐλθὼν εἰς τὴν Ρώμην ἀφῆκε τὰ ὀφειλόμενα τῷ τε βασιλικῷ, καὶ τῷ δημοσίῳ τῷ τῶν Ρωμαίων, ἑκκαιδεκαετῆ ὁρίσας χρόνον, ἀφ᾽ οὗ τε, καὶ μέχρις οὗ τοῦτο ἔμελλε.

Β.

Γ. Ἀδριανὸς πόλιν ἐν τῇ Μυσίᾳ οἰκίσας Ἀδριανοῦ θήρας αὐτὴν ὠνόμασεν.

Δ.

ΟΛ. ΣΚΕ. Ἀριστέας Μιλήσιος στάδιον.

Α. Εὐφράτης ὁ φιλόσοφος ἀπέθανεν ἐθελοντὴς, ἐπιτρέποντος αὐτῷ Ἀδριανοῦ κώνειον καὶ διὰ τὸ γῆρας, καὶ διὰ τὴν νόσον, πιεῖν.

Β.

Γ.

Δ. ἔκλειψις σελήνης.

ΟΛ. ΣΚϚ. Διονύσιος Σαμ… Ἀλεξανδρεὺς στάδιον. Δίδας, καὶ Σαραπάμμων Αἰγύπτιοι ἐκ τοῦ νομοῦ Ἀρσινοΐτου πύκται ἐζημιώθησαν εἰς τὸν ἀγῶνα ἐξυβρίσαντες, καὶ ὑπὲρ αὐτῆς νίκης ἐπὶ λήμματος συνθέμενοι. ἀπὸ τῆς ζημίας ἀγάλματα Διὸς ἐποιήθησαν.

Δ. Αδριανὸς Αθήνησι διάγων ἐπώπτευσε τὰ μυστήρια.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΣΚΖ. Διονύσιος Σαιμμύμης Αλεξανδρεὺς στάδιον τὸ β.

Α. Αδριανὸς ἐν τῇ Αἰγύπτῳ Αντινόου ὀνομασμένην ᾠκοδόμησε πόλιν. ὁ δὲ Αντίνοος παιδικά τε αὐτοῦ ἐγεγόνει, καὶ ἐν τῇ Αἰγύπτῳ ἐτελεύτησε.

Β. Αδριανὸς Απολλόδωρον τὸν ἀρχιτέκτονα ἀπέκτεινεν, ὅτι τὸν ναὸν Αφροδίτης, καὶ Ρώμης ὑπ' αὐτοῦ κατεσκευασμένον ἀπεδοκίμασε.

Γ. Αδριανὸς τό, τε Ολυμπίειον τὸ ἐν ταῖς Αθήναις, ἐν ᾧ καὶ αὐτὸς ἵδρυται, ἐξεποίησε, καὶ δράκοντα ἐς αὐτὸ Ινδίας κομισθέντα ἀνέθηκε. τά τε Διονύσια ἐν τῇ ἐσθῆτι τῇ ἐπιχωρίῳ λαμπρῶς ἐπετέλεσε. τόντε σηκὸν τὸν ἑαυτοῦ τὸ Πανελλήνιον ὀνομασμένον οἰκοδομήσασθαι τοῖς Ελλησιν ἐπέτρεψε, καὶ ἀγῶνα ἐπ' αὐτῷ κατεστήσατο, χρήματά τε πολλὰ, καὶ σῖτον ἐπετήσιον.

Δ. Αδριανὸς εἰς τὰ Ιεροσόλυμα πόλιν αὐτὶ τῆς κατασκαφείσης ᾤκισατο, ἣν καὶ Αἰλίαν Καπιτωλίαν ὠνόμασεν, ἐς τὸν τοῦ ναοῦ τοῦ Θεοῦ τόπον ναὸν τῷ Διῒ ἕτερον ἀντεγείρας.

ΟΛ. ΣΚΗ. Λουκᾶς Αλεξανδρεὺς στάδιον.

Α. Ιουδαία πᾶσα κεκίνηται. ἔκλειψις σελήνης.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΣΚΘ. Επίδαυρος, ὁ καὶ Αμμώνιος, Αλεξανδρεὺς στάδιον.

Α. Φίλων Βύβλιος Γραμματικὸς ὢν ἐτῶν οη ἐγνωρίζετο ἐπὶ ὑπάτου Σεβήρου τοῦ Ερεννίου χρηματίσαντος.

Β.

Γ.

Δ. Μέχρι τούτου Φλέγων Τραλλιανὸς ἀπελεύθερος Αδριανοῦ Καίσαρος ἔγραψεν Ολυμπιάδας ἐν βιβλίοις ις.

ΟΛ. ΣΛ. Δίδυμος Αλεξανδρεὺς στάδιον.

Α. Εμβῆς πατὴρ τοῦ τῶν Παιανιστῶν τάξεως ἐτιμήθη προτομῇ μαρμαρίνῃ τῇ ΙΑ Παχών.

Β.

Γ. Συνόδῳ ξυστικῇ τῶν περὶ τὸν Ηρακλέα ἀθλητῶν ἱερονικῶν στεφανιτῶν τόπος καὶ οἴκημα ἐδόθη πρὸς Θέρμαις Τραϊαναῖς.

Δ. Αυτοκράτωρ Σεπτίμιος Σευῆρος γεννᾶται.

ΟΛ. ΣΛΑ. Κρανιὸς Σικυώνιος στάδιον.

Α.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΣΛΒ. Ατιλικὸς Σαρδιανὸς στάδιον. Σωκράτης πάλην, καὶ παγκράτιον ἀπογραψάμενος ὑπὸ Ηλείων παρεβραβεύθη ὑπὸ Διονυσίου Σελευκέως.

Α.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΣΛΓ. Δημήτριος Χῖος στάδιον.

Α.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΣΛΔ. Ηρᾶς Χῖος στάδιον.

Α.

Β.

Γ. Αντωνεῖνος Ευσεβὴς τέθνηκε.

Δ.

ΟΛ. ΣΛΕ. Μνασίβουλος Ελατεὺς στάδιον.

Α.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΣΛϛ. Ανθύλλης Αλεξανδρεὺς στάδιον.

Α.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΣΛΖ. Ευδαίμων Αλεξανδρεὺς στάδιον.

Α.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΣΛΗ. Αγαθόπους Αἰγινήτης στάδιον.

Δ. νόμος ἐν Ρώμῃ ἐτέθη, ὥστε τῶν ἀδιαθέτου κληρονομεῖν μητέρα τὰ τέκνα, καὶ τῷ ἀχαρίστῳ δὲ παιδὶ τὸ τετραούγκιον δίδοσθαι τῆς πατρῴας περιουσίας.

ΟΛ. ΣΛΘ. Αγαθόπους Αἰγινήτης στάδιον τὸ δεύτερον.

Α.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΣΜ. Αιουδί, ὁ καὶ Φειδὺς, Αλεξανδρεὺς στάδιον. Μ. Αυρήλιος Δημητρίου Αλεξανδρεὺς παγκράτιον.

Α. οἱ Αντιοχεῖς Αρταβάνῳ τῷ πολίτῃ αὐτῶν στήλην μαρμαρίνην ἀνέστησαν τῶν πολιτικῶν ἄρτων ἕνεκα ὑπ' αὐτοῦ τοῖς Αντιοχεῦσιν ἐκ τῶν ἰδίων προσόδων κεχορηγημένων.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΣΜΑ. Ηρων Αλεξανδρεὺς στάδιον.

Α.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ.

ΟΛ. ΣΜΒ. Μάγνος Κυρηναῖος στάδιον.
Α.
Β.
Γ. Κόμοδος ὑπὸ τῶν ἰδίων στρατιωτῶν διεφθάρη.
Δ.

ΟΛ. ΣΜΓ. Ισίδωρος Αλεξανδρεὺς στάδιον.
Α.
Β. Βάτων Φίλωνος τῶν ἀλειφομένων προστατήσας χρυσῷ στεφάνῳ ἐστεφανώθη Καπιτωλείοις ἐν Ρώμῃ, λύστρῳ κη.
Γ.
Δ.

ΟΛ. ΣΜΔ. Ισίδωρος Αλεξανδρεὺς στάδιον τὸ δεύτερον.
Α.
Β.
Γ.
Δ.

ΟΛ. ΣΜΕ. Αλέξανδρος Αλεξανδρεὺς στάδιον.
Α.
Β.
Γ. Σηκλαρίων ἀγών.
Δ.

ΟΛ. ΣΜϚ. Επινίκιος Κυζικηνὸς, ὁ καὶ Κυνᾶς, στάδιον.
Α.
Β.
Γ.
Δ.

ΟΛ. ΣΜΖ. Σατορνῖλος Κρὴς Γορτυνίος στάδιον.
Α.
Β.
Γ.
Δ.

ΟΛ. ΣΜΗ. Ηλιόδωρος, ὁ καὶ Τρωσιδάμας, Αλεξανδρεὺς στάδιον.
Α.
Β.
Γ.
Δ.

ΟΛ. ΣΜΘ. Ηλιόδωρος, ὁ καὶ Τρωσιδάμας, Αλεξανδρεὺς στάδιον τὸ δεύτερον.
Α.
Β.
Γ.
Δ.

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΩΝ ΑΝΑΓΡΑΦΗ.

Α.	Ολυμπ.
Αγάθαρχος Κερκυραῖος στάδιον.	ξα.
Αγαθόπους Αιγινήτης στάδιον.	σλη. σλθ.
Αγίμαχος Κυζικηνὸς στάδιον.	ρμζ.
Αγεὺς Αργεῖος δόλιχον.	ργ.
Αγησίδαμος Λοκρὸς Επιζεφύριος παίδων πυγμήν.	οδ.
Αγις Ηλεῖος στάδιον.	νβ.
Αγνων Πεπαρήθιος στάδιον.	νγ.
Αεθάλης Αλεξανδρεὺς στάδιον.	σλϛ.
Αθηνόδωρος Αιγιεὺς στάδιον.	οζ. ση. σι.
Αθηράδας Λάκων στάδιον.	κ.
Αισχίνης Ηλεῖος στάδιον.	ι.
Αισχίνης Μιλήσιος ὁ Γλαυκίας στάδιον.	σθ.
Ακανθος Λάκων δόλιχον.	ιε.
Ακεσίλαος Μεγαλοπολίτης στάδιον.	ρμη.
Ακουχᾶς Ταραντῖνος στάδιον.	ξε.
Ακουσίλαος Κυρηναῖος στάδιον.	ρξε.
Αλέξανδρος Αλεξανδρεὺς στάδιον.	σμε.
Αλκίδας Λάκων στάδιον.	ρλδ.
Αλκιμος Κυζικηνὸς στάδιον.	ρνθ.
Αμισηνᾶς Βαρκαῖος στάδιον.	π.
Αμμώνιος Αλεξανδρεὺς στάδιον.	ρλα.
Ανδρέας Λακεδαιμόνιος στάδιον.	ροθ.
Ανδροκλος Μεσσήνιος στάδιον.	γ.
Ανδρόμαχος Αμβρακιώτης στάδιον.	ρπ.
Ανδροσθένης Κορίνθιος στάδιον.	ριθ.
Ανδροσθένης Αρκὰς παγκράτιον τὸ πρῶτον.	ϙ.
Ανθεστίων (Αυπεσίων) Αργεῖος στάδιον.	ρπβ.

Ανθ.

	Ὀλυμπ.
Ἀνοῦβι, ὁ καὶ Φαιδὺς, Ἀλεξανδρεὺς στάδιον.	σμ.
Ἀντήνωρ Ἀθηναῖος, ἢ Μιλήσιος, παγκράτιον, περίοδον.	ριη.
Ἀντίγονος Μακεδὼν στάδιον.	ρκβ, ρκγ.
Ἀντικλῆς Ἀθηναῖος στάδιον.	ρι.
Ἀντικλῆς Μεσσήνιος στάδιον.	η.
Ἀντικλῆς Μεσσήνιος ἕτερος στάδιον.	ρι.
Ἀντικράτης Ἐπιδαύριος στάδιον.	με.
Ἀντίμαχος Ἠλεῖος στάδιον.	β.
Ἀντίπατρος Ἠπειρώτης στάδιον.	ρξα.
Ἀνώδοκος Κυζικηνὸς στάδιον.	ρξ.
Ἀπελλαῖος Ἠλεῖος στάδιον.	ξ.
Ἀπολλοφάνης, ὁ καὶ Πάπης, Ταρσεὺς στάδιον.	σις.
Ἀπολλωνίδης Τεγεάτης στάδιον.	ριη.
Ἀπολλώνιος Ἀλεξανδρεὺς, ἢ Ἡλιόδωρος, στάδιον.	σιη.
Ἀπολλώνιος Ἐπιδαύριος στάδιον.	σγ.
Ἀρίστανδρος Λέσβιος στάδιον.	ρνγ.
Ἀριστέας Μιλήσιος στάδιον.	σκε.
Ἀριστέας Στρατονικεὺς πάλην ὁμοῦ, καὶ παγκράτιον.	ρϟη.
Ἀριστόδημος Ἠλεῖος πάλην.	ϟη.
Ἀριστόλοχος Ἀθηναῖος στάδιον.	ρθ.
Ἀρίστων Θούριος στάδιον.	ρπε.
Ἀρκεσίλαος Πολυμνήστου παῖς Κυρηναῖος ἅρματι.	π.
Ἀρριχίων Φιγαλεὺς παγκράτιον.	νδ.
Ἀρτεμίδωρος Θυατείριος στάδιον.	ρϟγ.
Ἀρτεμίδωρος Τραλλιανὸς παγκράτιον.	σιβ.
Ἀρχίλοχος Κερκυραῖος στάδιον.	νθ.
Ἀσιατικὸς Ἁλικαρνασσεὺς στάδιον.	ρϟζ.
Ἀσκληπιάδης Σιδώνιος στάδιον.	ρπθ.
Ἀστύλος Κροτωνιάτης στάδιον, καὶ δίαυλον.	ογ. οδ. οε.
Ἀσυχος Συρακούσιος στάδιον.	οε.
Ἀσωπίχος Κλεοδάμου Ὀρχομένιος παῖς στάδιον.	οϛ.
Ἀττικὸς Σαρδιανὸς στάδιον.	σλβ.
Μ. Αὐρήλιος Δημητρίου Ἀλεξανδρεὺς παγκράτιον.	σμ.
Αὐφίδιος Πατρεὺς στάδιον.	ρϟ.
Ἀχιλλεὺς Ἀλεξανδρεὺς στάδιον.	σκ.

B.

Βελιστίχη γυνὴ ἀπὸ Μακεδονίας συνωρίδι πωλικῇ.	ρκη.
Βοιωτὸς Σικυώνιος στάδιον.	ρξδ.

Γ.

Γέλων Δεινομένους Γελῷος ἅρματι.	ογ.
Γέλων Λάκων στάδιον.	μδ.
Γλαυκίας, ἤτοι Γλύκων, Κροτωνιάτης στάδιον.	μη.
Γρύλλος Χαλκιδεὺς στάδιον.	ριβ.
Γύγης Λάκων στάδιον.	λγ.

Δ.

Δαϊκλῆς Μεσσήνιος στάδιον.	ζ.
Δαμασίας Ἀμφιπολίτης στάδιον.	ριε.
Δαμασίας Κυδωνιάτης στάδιον.	σα.
Δαμάρητος Ἡρακλείτης ὅπλῳ.	ξε. ξϛ.
Δάμων Δελφὸς στάδιον.	ρξβ.
Δάμων Θούριος στάδιον.	ρα. ρβ.
Δάσμων Κορίνθιος στάδιον.	ιδ.

Δάτης,

	Ολυμπ.
Δάτης, ἤτοι Δάνδης, Αργεῖος στάδιον.	οζ.
Δεινομένης [Δεινοσθένης] Λάκων στάδιον.	ρις.
Δημάρατος Εφέσιος στάδιον.	ρϟδ. ρϟε.
Δημήτριος Αλεξανδρεὺς στάδιον.	ρλη.
Δημήτριος Χῖος στάδιον.	σλγ.
Δημόκριτος Μεγαρεὺς στάδιον.	ρνβ.
Δίδυμος Αλεξανδρεὺς στάδιον.	σλ.
Δίκων Καλλιβρότου Συρακούσιος στάδιον.	ϟθ.
Διόγνητος Κροτωνιάτης στάδιον.	νη.
Διόδοτος Τυανεὺς στάδιον.	ρϟα.
Διοκλῆς Κορίνθιος στάδιον.	ιγ.
Διοκλῆς Μεσσήνιος, ἤτοι Δαϊκλῆς, στάδιον.	ζ.
Διοκλῆς Υπαιπηνὸς στάδιον.	ροη.
Διονύσιος Αλεξανδρεὺς στάδιον.	σξβ.
Διονύσιος Οσαμμωμὺς Αλεξανδρεὺς στάδιον.	σκς. σκζ.
Διονυσόδωρος Ταραντῖνος στάδιον.	ρ.
Διοφάνης Αἰολεὺς στάδιον.	ρϟβ.
Διοφάνης Πρυσαεὺς στάδιον.	ρϟη.
Δίων Κυπαρισσεὺς στάδιον.	ρος.
Δωριεὺς Διαγόρου Ρόδιος παγκράτιον.	πζ. πη. πθ.
Δωρόθεος Ρόδιος στάδιον.	ρμα.
Δωτάδης Μεσσήνιος στάδιον.	ι.
E.	
Εκατόμνως Ηλεῖος στάδιον.	ροζ.
Ελλάνικος Αλκαινέτου παῖς πυγμήν.	πθ.
Εξαίνετος Ακραγαντῖνος στάδιον.	ϟα. ϟβ.
Επαίνετος Αργεῖος παῖς στάδιον.	ροι.
Επίδαυρος, ὁ καὶ Αμμώνιος, Αλεξανδρεὺς, στάδιον.	σκθ.
Επίνικος Κυζικηνὸς, ὁ καὶ Κυνᾶς, στάδιον.	σμς.
Επιτελίδας Λάκων στάδιον.	ν.
Ερατοσθένης Κροτωνιάτης στάδιον.	να.
Εράτων Αἰτωλὸς στάδιον.	ρλε.
Εργοτέλης Φιλάνορος Κρὴς, πόλεως Γνωσσοῦ, Ιμεραῖος δὲ ἀναγορευθεὶς, δολιχόδρομον.	οζ.
Ερμογένης, ὁ ἐπίκλην Ιππος, Ξάνθιος στάδιον.	σιε. σιζ.
Ερμογένης Περγαμηνὸς στάδιον.	σβ.
Ερυξίας Χαλκιδεὺς στάδιον.	ξβ.
Ευαγόρας Ηλεῖος συνωρίδι πλείᾳ πρῶτος.	ϟα. ϟβ.
Ευανδρος Θεσσαλεὺς στάδιον.	ξδ.
Ευβάτης Κυρηναῖος στάδιον.	ϟγ.
Ευβουλίδας Λαοδικεὺς στάδιον.	σι.
Ευβώτας Κυρηναῖος στάδιον.	ρδ.
Ευδαίμων Αλεξανδρεὺς στάδιον.	σλζ.
Ευδαμος Κῷος στάδιον.	ροβ.
Ευθυμος Αστυκλέους Λοκρὸς Επιζεφύριος ἀνδρῶν πυγμήν.	οδ. ος. οζ.
Ευπόλεμος Ηλεῖος στάδιον.	ϟς.
Ευπολις Ηλεῖος στάδιον.	ϟς.
Ευρύβατος Λάκων πάλην.	ιη.
Ευρύβατος Λάκων τεθρίππῳ πωλικῷ.	ϟθ.
Ευρυβος Αθηναῖος στάδιον.	κζ.
Ευρυκλείδας Λάκων στάδιον.	λζ.
Ευρυκλῆς Λάκων στάδιον.	μζ.
Ευρύλας Χαλκιδεὺς στάδιον.	ριβ.
Ευστολος Σιδήτης στάδιον.	σκγ.
Ευτελίδας Λάκων παῖς πένταθλον, καὶ πάλην.	λη.
Εφάρμοστος Οπούντιος πάλην.	ογ.

	Ολυμπ.

Ζ.

Ζώπυρος Συρακούσιος ϛάδιον.	ρμ.

Η.

Ηλιόδωρος Αλεξανδρεὺς ϛάδιον.	σιϛ.
Ηλιόδωρος, ὁ καὶ Τρωσιδάμας, Αλεξανδρεὺς ϛάδιον.	σμη. σμθ.
Ηρακλειδης Αλεξανδρεὺς πύκτης τον ϛέφανον παρὰ τῶν Ηλείων ἔχεν ἀκονιτί.	σιη.
Ηρακλείδης Σαλαμίνιος ϛάδιον.	ρμδ.
Ηρακλειτος Σάμιος ϛάδιον.	ρμγ.
Ηρᾶς Χῖος ϛαδιον.	σλδ.
Ηρων Αλεξανδρεὺς ϛάδιον.	σμα.

Θ.

Θάλπιος Λάκων ϛάδιον.	κε.
Θεαντος παῖς πυγμήν.	ϙ.
Θεόδοτος Κυμαῖος ϛάδιον.	οϛ.
Θεόδωρος Μεσσήνιος ϛαδιον.	ρπγ. ρπδ.
Θεόπομπος Θετταλὸς ϛάδιον.	πϛ.
Θερσίας Θεσσαλος πρῶτος ἀπήνη.	ο.
Θέτταλος Κορίνθιος πένταθλον, καὶ ϛάδιον.	ξθ.
Θεωνᾶς, ὁ καὶ Σμάραγδος, Αλεξανδρεὺς ϛάδιον.	σκα.
Θήρων Ακραγαντῖνος αρματι.	οζ.
Θύμηλος Ασπένδιος ϛαδιον.	ρνα.

Ι.

Ιδαῖος Κυρηναῖος ϛάδιον.	ρκϛ.
Ικάριος Υπερήσιος ϛάδιον.	κγ.
Ιελαΐδας Αργεῖος ϛάδιον.	ρλθ.
Ιπποκλέας Θετταλὸς διαυλόδρομον.	οα. ογ.
Ιπποσθένης Λάκων παίδων πάλην.	λζ.
Ιπποσθενης Λακων ἀνδρῶν πάλην.	μγ.
Ιππόστρατος Κροτωνιάτης ϛάδιον.	νδ. νε.
Ιππόστρατος Σελευκεὺς ϛάδιον.	ρμθ.
Ισαρίων Αλεξανδρεὺς ϛαδιον.	σκδ.
Ισίδωρος Αλεξανδρεὺς ϛάδιον.	σμγ. σμδ.
Ισχόμαχος Κροτωνιάτης ϛάδιον.	ξη. ξθ.
Ισχυρος Ιμεραῖος ϛαδιον.	ξϛ.

Κ.

Καλλικλῆς Σιδώνιος ϛάδιον.	σθ.
Καλλισθένης Λάκων ϛάδιον.	κϛ.
Κάλλιστος Σιδήτης ϛάδιον.	σκβ.
Κάπρος Πυθαγόρου Ηλεῖος πάλην, καὶ παγκράτιον.	ρμβ.
Κερᾶς Αργεῖος πάλην.	ρκ.
Κλεόμαντις Κλειτόριος ϛάδιον.	ρια.
Κλεόξενος Αλεξανδρεὺς περιοδονίκης πυγμήν.	ρλε.
Κλεοπτόλεμος Λάκων ϛάδιον.	κδ.
Κλεοσθένης Επιδάμνιος ἅρματι.	ξϛ.
Κλεόστρατος Ρόδιος πάλην.	ρμζ.
Κλέων Επιδαύριος ϛάδιον,	μγ.
Κλεώνδας Θηβαῖος ϛάδιον.	μα.
Κλίτων Μακεδὼν ϛάδιον.	ριγ.
Κομαῖος πυγμήν.	λβ.
Κόροιβος Ηλεῖος ϛάδιον.	α.
Κραναὸς Σικυώνιος ϛάδιον.	σλα.

Κρα-

	Ολυμπ.
Κραξίλλας [Κραυξίδας] Θεσσαλὸς πώλοις Κρανώνιος κέλητι.	λγ.
Κράτης Αλεξανδρεὺς στάδιον.	ρμβ.
Κράτης Ηλεῖος κήρυκα ἀγῶνα.	ϟϛ.
Κρατῖνος Μεγαρεὺς στάδιον.	λβ.
Κρίσων Ιμεραῖος στάδιον.	πβ. πδ. πε.
Κροκίνας Λαρισσαῖος στάδιον.	ϟδ.
Κύλων Αθηναῖος δίαυλον.	λε.

Λ.

Λάδας Αιγεὺς στάδιον, καὶ δολιχόν.	ρκε.
Λάδρομος Λάκων στάδιον.	νζ.
Λάμαχος Ταυρομενίτης στάδιον.	ρπα.
Λάμπις Λάκων πένταθλον.	ιη.
Λασθένης Θηβαῖος στάδιον.	ϟδ.
Λεωνίδας Ρόδιος τετρακὶς στάδιον.	ρνδ. ρνε. ρνϛ. ρνζ.
Λεωνίδας Ρόδιος πάλην ὁμοῦ, καὶ παγκράτιον.	ρνϛ.
Λεωχάρης Μεσσήνιος στάδιον.	ιε.
Λυκᾶς Αλεξανδρεὺς στάδιον.	σκη.
Λύγδαμις Συρακούσιος παγκράτιον.	λγ.
Λυκῖνος Κροτωνιάτης στάδιον.	μθ.
Λύκος Λαρισσαῖος στάδιον.	πβ.
Λυκώτας Λάκων στάδιον.	μβ.

Μ.

Μάγνος Κυρηναῖος στάδιον.	σμβ.
Μαρίων Μαρίωνος Αλεξανδρεὺς πάλην ὁμοῦ, καὶ παγκράτιον.	ρπβ.
Μεγακλῆς Αθηναῖος τεθρίππῳ.	πη.
Μενεσθεὺς Βαρκυλίτης στάδιον.	ρλζ.
Μένων Αθηναῖος στάδιον.	ϟε.
Μικίων Βοιώτιος στάδιον.	ρμϛ.
Μικίννας Ρόδιος στάδιον.	ριδ.
Μικρίνας, ἤτοι Σμικρίνας, Ταραντῖνος στάδιον.	ρζ.
Μίλων Κροτωνιάτης πάλην.	ξβ.
Μίνως, ἤτοι Μένων, Μεγαρεὺς στάδιον.	ιθ.
Μίνως Μεγαρεὺς στάδιον.	ϟε.
Μνασίβουλος Ελατεὺς στάδιον.	σλε.
Μόσχος Κολοφώνιος παιδικὴν πυγμήν.	ρμε.
Μόσχος Κολοφώνιος μόνος παιδικὴν περίοδον.	ρμε.

Ν.

Νικάτωρ Κυρηναῖος στάδιον.	ρκϛ.
Νικίας Οπούντιος στάδιον.	ο.
Νικόδημος Λακεδαιμόνιος στάδιον.	ρξθ.
Νικόμαχος Φιλαδελφεὺς στάδιον.	ρξη.

Ξ.

Ξενόδαμος Αντικυρεὺς παγκράτιον ἐν ἀνδράσι.	σια.
Ξενοκλῆς, ἤτοι Ξενόδοκος, Μεσσήνιος στάδιον.	ϡ.
Ξενοφάνης στάδιον.	ρλβ.
Ξενοφῶν Κορίνθιος στάδιον.	οθ.

Ο.

Οιβώτας Δυμαῖος στάδιον.	ϛ.
Ολυνθεὺς Λάκων στάδιον.	λη. μ.
Ονησίκριτος Σαλαμίνιος στάδιον.	ρν.
Ονόμαστος Σμυρναῖος πυγμῇ.	κγ.
Οξύθεμις Κορωναῖος στάδιον.	ιβ.

	Ὀλυμπ.
Ὀρβων Συρακούσιος στάδιον.	ρνη.
Ὀρσιππος Μεγαρεὺς στάδιον.	ι.
Οὐαλέριος Μιτυληναῖος στάδιον.	σϛ.

Π.

Παμμένης Μάγνης ἀπὸ Μαιάνδρου στάδιον.	ρϟϛ.
Πανζακλῆς Ἀθηναῖος στάδιον.	κα. κβ.
Παρμενίδης Καμαριναῖος στάδιον.	ξγ.
Παρμενίδης, ἤτοι Παρμενίων, Μιτυληναῖος στάδιον.	ριζ.
Παρμενίδης Ποσειδωνιάτης στάδιον.	οη.
Παρμενίσκος Κερκυραῖος στάδιον.	ροα. ρογ.
Πάταικος Ἀχαιὸς πόλεως Δύμης κάλπῃ.	ο.
Πάτων Θηβαῖος τεθρίππῳ.	κε.
Περιγένης Ἀλεξανδρεὺς στάδιον.	ρκζ.
Πολέμων Πετραῖος στάδιον.	σ.
Πολίτης Κεραμίτης στάδιον.	σιβ.
Πολυδάμας Νικίου Σκοτουσαῖος παγκράτιον.	ϟγ.
Πολυκλῆς Κυρηναῖος στάδιον.	ρη.
Πολυμήστωρ Μιλήσιος παίδων στάδιον.	μϛ.
Πολύμναστος Κυρηναῖος στάδιον.	πα.
Πολυνείκης Ἠλεῖος παίδων στάδιον.	λζ.
Πολυχάρης Μεσσήνιος στάδιον.	δ.
Πραξιδάμας Αἰγινήτης πυγμῇ.	νθ.
Πρωτοφάνης Μάγνης πάλην ὁμοῦ, καὶ παγκράτιον.	ροβ.
Πυθαγόρας Λάκων στάδιον.	ιϛ.
Πυθαγόρας Μάγνης στάδιον.	ρκ. ρκα.
Πυθαγόρας Σάμιος παίδων πυγμῇ.	μη.
Πυθοκλῆς Σικυώνιος στάδιον.	ρλϛ.
Πυθόστρατος Ἐφέσιος στάδιον.	ργ.
Πυρρίας Αἰτωλὸς στάδιον.	ρμε.
Πῶλος Ἐπιδαύριος στάδιον.	ιζ.
Πῶρος, ἤτοι Παῦρος, Κυρηναῖος στάδιον.	ρε.
Πῶρος Μαλιεὺς στάδιον.	ρϛ.

Ρ.

Ῥηξίλλος Ὀπούντιος παγκράτιον.	ξα.
Ῥίψολκος Λάκων στάδιον.	λθ.
Ῥόδων Κυμαῖος. στάδιον.	σιγ.

Σ.

Σαραπίων Ἀλεξανδρεὺς στάδιον.	σδ.
Σατορνῖλος Κρὴς Γορτύνιος στάδιον.	σμζ.
Σέλευκος Μακεδὼν στάδιον.	ρκη.
Σιμμίας Σελευκεὺς ἀπὸ Τίγριος στάδιον.	ρο.
Σιμύλος Νεαπολίτης στάδιον.	ρλγ.
Σκάμανδρος Ἀλεξανδρεὺς στάδιον.	ρπϛ.
Σκαμάνδριος Μιτυληναῖος στάδιον.	οϛ.
Σμικρίνας Ταραντῖνος στάδιον.	ρζ.
Στέφανος Καππάδοξ στάδιον.	σιθ.
* Στόμας Ἀθηναῖος στάδιον.	λδ.
Στρατόνικος [Στράτων] Κορράγου Ἀλεξανδρεὺς πάλην ὁμοῦ, καὶ παγκράτιον.	ροη.
* Στράτης Ἀργιάτης πάλην ὁμοῦ, καὶ παγκράτιον.	σδ.
Στράτων Ἀλεξανδρεὺς στάδιον.	σιδ.
Συβαριάδης Λάκων πώλων ἅρματι.	ϟθ.
Σύμμαχος Μεσσήνιος στάδιον.	πη.

	Ὀλυμπ.
Σφαῖρος Λάκων στάδιον.	λα.
Σωκράτης πάλην ὁμοῦ, καὶ παγκράτιον.	σλβ.
Σώπατρος Ἀργεῖος στάδιον.	ρπζ.
Σώσιππος Ἀθηναῖος στάδιον.	ϟη.
Σώστρατος Σικυώνιος ἐπίκλην Ἀκροχερσίτης, ἢ Ἀκροχειριστὴς, παγκράτιον.	ρδ.
Σωτάδης Κρὴς δόλιχον.	ϟθ.
Σώφρων Ἀμβρακιώτης στάδιον.	πζ.

Τ.

Τέλλις Σικυώνιος στάδιον.	ιγ.
Τερμναῖος Ἠλεῖος στάδιον.	ϟζ.
Τιμαῖος Ἠλεῖος σαλπιγκτήν.	ϟϛ.
Τιμόθεος Τραλλιανὸς στάδιον.	ρξγ.
Τισικράτης Κροτωνιάτης στάδιον.	οα. οβ.
Τληπόλεμος Λύκιος κέλητι πωλικῷ πρῶτος.	ρλα.
Τορύμμας Θετταλὸς στάδιον.	π.
Τρύφων Φιλαδελφεὺς στάδιον ἔτι τρίτῳ Ὀλυμπ.	σια.

Υ.

Ὑπέρβιος Συρακούσιος στάδιον.	ϟ.
Ὑπηνὸς Ἠλεῖος δίαυλον.	ιδ.

Φ.

Φαίδιμος Ἀλεξανδρεὺς τῆς Τρωάδος παίδων παγκράτιον.	ρμε.
Φαῖδρος Φαρσάλιος στάδιον.	νϛ.
Φαίδων Ἀλεξανδρεὺς ἐκ τῆς Τρωάδος παίδων παγκράτιον.	ρμε.
Φάνας Πελληνεὺς στάδιον, δίαυλον, ὅπλον, δόλιχον.	ξζ.
Φερίας Αἰγινήτης παίδων πάλην.	οθ.
Φιλῖνος Ἡγεπόλιδος Κῷος στάδιον.	ρκθ. ρλ.
Φιλόμβροτος Λάκων πένταθλον.	κϛ. κζ. κη.
Φιλόμηλος Φαρσάλιος στάδιον.	ρκδ.
Φιλώτας, ἤτοι Φιλητᾶς, Συβαρίτης παίδων πυγμήν.	μα.
Φορμίων Ἁλικαρνασσεὺς στάδιον.	ϟζ.
Φρυνίων Ἀθηναῖος στάδιον.	λϛ.
Φωκίδης Ἀθηναῖος στάδιον, ὡς δὲ ἄλλοι, πάλην.	ρδ.

Χ.

Χάρμης Λάκων στάδιον.	κη.
Χίονις Λάκων στάδιον.	κθ. λ. λα.
Χρυσόγονος Νικαιεὺς στάδιον.	ρξϛ. ρξζ.
Χρυσόμαχος Λάκων στάδιον.	μϛ.

Ψ.

Ψαῦμις Καμαριναῖος τεθρίππῳ, ἀπήνῃ, καὶ κέλητι.	πβ.

Ἀναγραφὴ τῶν πάλην ὁμοῦ, καὶ παγκράτιον νικησάντων.

	Ὀλυμπ.
α Ἡρακλῆς.	
β Κάπρος Ἠλεῖος	ρμβ.
γ Λεωνίδης Ῥόδιος	ρνϛ.
δ Πρωτοφάνης Μάγνης	ροβ.
ε Στρατόνικος, ἢ Στράτων, Κοράγου Ἀλεξανδρεὺς	ροη. ροθ.

ϛ Μαρίων Μαρίωνος Ἀλεξανδρεὺς ρπβ.
ζ Ἀριστέας Στρατονικεύς, ἢ Μαιανδρεύς. ρϟη.
η Στράτων Αἰγιεύς. σδ.
θ Σωκράτης πάλην, καὶ παγκράτιον ἀπογραψάμενος ὑπὸ Ἠλείων, παρεβραβεύθη ὑπὸ Διονυσίου Σελευκέως σλβ.
ι Αὐρήλιος ἐπὶ Σεβήρου μόνος ἐν τοῖς κατὰ Ῥώμην ἀγῶσι πάλην ὁμοῦ, καὶ παγκράτιον ἐνίκησε.

Ἐπειδὴ πολλοὺς τῶν ἐνδόξων ἀθλητῶν ἡ παραπεμφθεῖσα τῶν Ὀλυμπιάδων ἀναγραφὴ ἀμνημονεύτους καταλέλοιπεν, ὀλίγους ἐκ πολλῶν ἐροῦμεν. Καὶ Τίτορμος μὲν ὁ κατὰ τοὺς καιροὺς ἀκμάσας Μίλωνος τοῦ ἀθλητοῦ ἀθλητὴς μὲν οὐκ ἐγένετο, βουκόλος δέ. πειραθεὶς δὲ τούτου τὴν ῥώμην ὁ Μίλων ἀνέκραγε τοῦτο δὴ τὸ εἰς παροιμίαν ἐλθόν. ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς. Γλαῦκος δὲ ὁ Καρύστιος πύκτης ἦν, τὴν ἀλκὴν ἀνυπόστατος, καὶ Κλεομήδης ὁ Ἀστυπαλαιεὺς, εἰς ὃν ὁ χρησμός· Ὕστατος Ἡρώων Κλεομήδης Ἀστυπαλαιεύς. ἀθλητὴς δὲ πύκτης καὶ Ἀρειος ὁ Αἰγύπτιος. Στράτων δὲ ὁ Κορράγου Ὀλυμπιάσιν ἐνίκησε πάλην ὁμοῦ, καὶ παγκράτιον, καὶ τῇ ἑξῆς Ὀλυμπιάδι. ὁμοίως καὶ ἐν Νεμέᾳ δὲ, καὶ Πυθοῖ, καὶ Ἰσθμοῖ. Εὔθυμος ὁ Λοκρὸς πύκτης ἦν, διὰ ῥώμην σώματος εἰς ὑπερβολὴν θαυμαζόμενος. Ευρυδάμας ὁ Κυρηναῖος πύκτης ἐξεκρούσθη μὲν ὑπὸ τοῦ ἀνταγωνιστοῦ τοὺς ὀδόντας, ἐνίκησε δὲ καταπιὼν αὐτοὺς, ἵνα μὴ αἴσθηται ὁ ἀντίπαλος. Διώξιππος ὁ Ἀθηναῖος ἀθλητὴς ἐπίδειξιν ποιούμενος Ἀλεξάνδρῳ τῷ βασιλεῖ τῆς ἰδίας ἀλκῆς, τὴν ἐσθῆτα ἀποδὺς, καὶ προχειρισάμενος ῥόπαλον, Μακεδόνα τινὰ τῶν ἐπιφανῶν μετὰ πανοπλίας αὐτῷ ἐπιόντα, καὶ τὸ δόρυ ἐπικραδαίνοντα γυμνὸς κατέβαλεν ἐκ προκλήσεως. Κλειτόμαχος ὁ Θηβαῖος πύκτης θαυμάζεται μὲν ἐπὶ σωφροσύνης ἀσκήσει. οὐ δὲ γὰρ μέχρι ψιλῆς ἀκοῆς ἀφροδισίων ἠνείχετο, ἐρωτικῶν δὲ λόγων ἐν συμποσίοις ἐμβαλλομένων, ἢ ἀλλαχοῦ, εὐθὺς ἀναστάμενος ἀπηλλάττετο. ἐποίει δὲ τοῦτο, ἵνα μὴ ἡττηθέντι αὐτῷ ποτε τῶν ἀφροδισίων ἡ ῥώμης ἀκμὴ ταχὺ μαρανθείη. Φαΰλλου τοῦ ἐκ Κρότωνος ἀθλητοῦ πεντήκοντα καὶ δύο ποδῶν εἶναι τὸ πήδημα λέγεται. οὗτος μόνος ἀπὸ τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῶν Μηδικῶν ἰδιοστόλῳ τριήρει τοῖς Ἕλλησιν ἐβοήθησεν. Μελαγκόμας ὁ πύκτης κάλλιστός τε καὶ μέγιστος ἦν. οὗ δὲ τὸν Τίτον φασὶν ἐρασθῆναι τὸν αὐτοκράτορα. οὗτος οὐδένα πώποτε τρώσας, οὐδὲ πατάξας μόνῃ τῇ τῶν χειρῶν ἀνατάσει πάντας ἀπέκτεινε τοὺς ἀντιπάλους. Αὐρήλιος Ἕλιξ ὁ ἀθλητὴς ἐπὶ Σεβήρου τοῦ αὐτοκράτορος γεγονὼς τοσοῦτο τῶν ἀνταγωνιστῶν ὑπερῆρεν, ὥστε πάλην ὁμοῦ καὶ παγκράτιον ἀγωνίσασθαι ἔν γε τῇ Ῥώμῃ. Οἱ γὰρ Ἠλεῖοι φθονήσαντες αὐτῷ * οὐδὲ ἐκάλεσαν εἰς τὸ στάδιον παλαιστὴν οὐδένα. καὶ ἐνίκησεν ἑκάτερον. ὃ μηδεὶς ἄλλος ἐπεποιήκει ἐν τοῖς κατὰ τὴν Ῥώμην δηλονότι ἀγῶσι. καὶ ἵνα τοὺς πολλοὺς παρῶ, ἀρκεσθήσομαι μόνῳ Νικοφῶντι τῷ Μιλησίῳ, εἰς ὃν τὸ ἐπίγραμμα·

Ταύρου βαθὺν τένοντα, καὶ σιδαρέους
Ἄτλαντος ὤμους, καὶ κόμαν Ἡρακλέους,
σεμνάν θ' ὑπήναν, καὶ λέοντος ὄμματα
Μιλησίου γίγαντος οὐδ' Ὀλύμπιος
Ζεὺς ἀτρόμητος εἶδεν, ἄνδρας ἡνίκα
πυγμὰν ἐνίκα Νικοφῶν Ὀλυμπίᾳ.

Ἐγένετο δὲ καὶ ἐπὶ τῶν Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου καιρῶν ὁ ἐκ Φιλαδελφείας τῆς Λυδῶν παλαιστὴς Φιλούμενος ὄνομα. οὗτος χαλκοῦν ἀνδριάντα λέγεται πατάξας εἰς βάθος ἐνιζῆσαι βιάσασθαι τὸν χαλκὸν, ἐφ' ᾧ ἀνδριάντος τετυχηκέναι, καὶ ἐπ' αὐτῷ ἐπιγράμματος. οὗ τὸ ἀκροτελεύτιον.

χαλκὸς ἐμῆς χειρὸς πολλὸν ἐλαφρότερος. καὶ Μεταγένης ὁ Θάσιος μυρίας πυκτεύσιν ἀνείλετο νίκας. ἦν γὰρ τὴν ῥώμην ἀπρόσμαχος.

ΒΑΣΙΛΕΩΝ

ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΑΙΓΥΠΤΙΩΝ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑΙ ΚΑΤΑ ΤΗΝ

δευτέραν ἔκδοσιν Ἀφρικανοῦ ἐκ τῶν τόμων Μανεθῶ τοῦ ἱερέως Αἰγυπτίου.

ΠΡΩΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ ΘΕΙΝΙΤΩΝ, ΒΑΣΙΛΕΩΝ Η.

Μετὰ νέκυας τοὺς ἡμιθέους πρώτη δυναστεία καταριθμεῖται βασιλέων η.

Α Μιώνης Θεινίτης ἐβασίλευσεν ἔτη ξβ.
ὃς ὑπὸ ἱπποποτάμου ἁρπαγεὶς διεφθάρη.

Β Ἀθῶθις υἱὸς ἔτη νζ.
ὁ τὰ ἐν Μέμφει βασίλεια οἰκοδομήσας. οὗ φέρονται βίβλοι ἀνατομικαί. ἰατρὸς γὰρ ἦν.

Γ Κενκένης υἱὸς ἔτη λα.

Δ Ουενέφης υἱὸς ἔτη κγ.
ἐφ' οὗ λιμὸς τὴν Αἴγυπτον κατέσχε μέγας. οὗτος τὰς περὶ Κοχώμην ἤγειρε πυραμίδας.

Ε Σαφαῖδος υἱὸς ἔτη κ.

ς Μιέβιδος υἱὸς ἔτη κς.

Ζ Σέμεμψις υἱὸς ἔτη ιη.
ἐφ' οὗ φθορὰ μεγίστη κατέσχε τὴν Αἴγυπτον.

Η Βιηνέχης υἱὸς ἔτη κς.

Ὁμοῦ ἔτη ΣΝΓ [ΣΞΓ] τὰ τῆς πρώτης δυναστείας. ΣΞΓ.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ ΘΕΙΝΙΤΩΝ, ΒΑΣΙΛΕΩΝ Θ.

Α Βοηθὸς ἔτη λη.
ἐφ' οὗ χάσμα κατὰ Βούβαστιν ἐγένετο, καὶ ἀπώλοντο πολλοί.

Β Καιέχως ἔτη λθ.
ἐφ' οὗ οἱ βόες Ἆπις ἐν Μέμφει, καὶ Μνευὶς [Μνεῦις] ἐν Ἡλίου πόλει, καὶ ὁ Μενδήσιος τράγος ἐνομίσθησαν εἶναι θεοί.

Γ Βίνωθρις ἔτη μζ.
ἐφ' οὗ ἐκρίθη τὰς γυναῖκας βασιλείας γέρας ἔχειν.

Δ Τλὰς ἔτη ιζ.

Ε Σεθένης ἔτη μα.

ς Χαίρης ἔτη ιζ.

Ζ Νεφερχέρης ἔτη κε.
ἐφ' οὗ μυθεύεται τὸν Νεῖλον μέλιτι κεκραμένον ἡμέρας ια ῥυῆναι.

Η Σέσωχρις ἔτη μη.
ὃς εἶχεν ὕψος πηχῶν ε, πλάτος γ.

Θ Κενέρης ἔτη λ.

Ὁμοῦ τῆς δευτέρας δυναστείας ἔτη ΤΒ. ΦΞΕ.

Ὁμοῦ τῆς πρώτης καὶ δευτέρας μετὰ τὸν κατακλυσμὸν ἔτη ΦΝΕ [ΦΞΕ].

ΤΡΙΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ ΜΕΜΦΙΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ Θ.

Α Νεχερόφης ἔτη κη.
ἐφ' οὗ Λίβυες ἀπέστησαν Αἰγυπτίων, καὶ τῆς σελήνης παρὰ λόγον αὐξηθείσης διὰ δέος αὐτοὺς παρέδοσαν.

Β Τόσορθρος ἔτη κθ.
οὗτος Ἀσκλήπιος Αἰγυπτίοις κατὰ τὴν ἰατρικὴν νενόμισται. καὶ τὴν διὰ ξεστῶν λίθων οἰκοδομὴν εὕρατο. ἀλλὰ καὶ γραφῆς ἐπεμελήθη.

Γ Τύρις ἔτη ζ.

Δ Μέσωχρις ἔτη ιζ.

Ε Σώϋφις ἔτη ις.

ς Τοσέρτασις ἔτη ιθ.

Ζ Ἄχης ἔτη μβ.

Η Σήφουρις ἔτη λ.

Θ Κερφέρης ἔτη κς.

Ὁμοῦ τῆς τρίτης δυναστείας ἔτη ΣΙΔ. ΣΙΔ.

τῶν δὲ τριῶν δυναστειῶν ἔτη ΨΞΘ. [ΨΟΘ] ΨΟΘ.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ ΜΕΜΦΙΤΩΝ ΣΥΓΓΕΝΕΙΑΣ ΕΤΕΡΑΣ, ΒΑΣΙΛΕΩΝ Η.

Α Σῶρις ἔτη κθ.

Β Σοῦφις ἔτη ξγ.
ὃς τὴν μεγίστην ἤγειρε πυραμίδα, ἥν φησιν Ἡρόδοτος ὑπὸ Χέοπος γεγονέναι. οὗτος δὲ καὶ ὑπερόπτης εἰς θεοὺς ἐγένετο, καὶ τὴν ἱερὰν συνέγραψε βίβλον, ἣν ὡς μέγα χρῆμα ἐν Αἰγύπτῳ γενόμενος ἐκτησάμην.

Γ Σοῦφις ἔτη ξς.

Δ Μενχέρης ἔτη ξγ.

Ε Ῥατοίσης ἔτη κε.

ς Βιχέρις ἔτη κβ.

Ζ Σεβερχέρης ἔτη ζ.

Η Θαμφθὶς ἔτη θ.

Ὁμοῦ ἔτη ΣΟΔ [ΣΙΙΔ] ΣΙΙΔ.

Ὁμοῦ τῶν δ δυναστειῶν τῶν μετὰ τὸν κατακλυσμὸν ἔτη ͵αμς [͵αξγ] ͵ΑΞΓ.

Θ Μεθ' ὃν Σέσωχρις ἔτη μη.
ὃς λέγεται γεγονέναι ὕψος ἔχων πηχῶν ε, παλαιστῶν γ, * τὸ μέγεθος θ. Ἐπὶ δὲ τῶν θ οὐδὲν ἀξιομνημόνευτον ὑπῆρχεν. οἳ καὶ ἐβασίλευσαν ἔτεσι ΣΓΖ [ΤΑΒ] ΤΑΒ.

Ὁμοῦ τῶν τεττάρων δυναστειῶν ͵ΑΡΙΑ.

ΠΕΜΠΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ ΕΞ ΕΛΕΦΑΝΤΙΝΩΝ, ΒΑΣΙΛΕΩΝ Θ.

Α Ουσερχέρης ἔτη κη.

Β Σέφρης ἔτη ιγ.

Γ Νερχεφέρης ἔτη κ.

Δ Σίσιχις ἔτη ζ.

Ε Ἐχέ-

Ε Εχέρης ἔτη κ.
ς Ραθωρις ἔτη μζ.
Ζ Μερχέρης ἔτη θ.
Η Ταχέρης ἔτη μδ.
Θ Οὖνος ἔτη λγ.

Ομοῦ ἔτη ΣΜΗ [ΣΙΕ] ΣΙΕ.
σὺν τοῖς προτεταγμένοις ,α μς ἔτεσι τῶν δ δυναστειῶν ,ΑΣϞΔ [,ΑΤΚϚ.]

ΕΚΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ ΜΕΜΦΙΤΩΝ, ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΕΞ.

Α Οθώης ἔτη λ.
ὃς ὑπὸ τῶν ἰδίων δορυφόρων ἀνῃρέθη.
Β. Φιὸς ἔτη γ.
Γ. Μεθουσοῦφις ἔτη ζ.
Δ Φίωψ ἑξαέτης ἀρξάμενος βασιλεύειν ἐγένετο μέχρις ἐτῶν ρ.
Ε Μενθεσοῦφις ἔτος α.
ς Νίτωκρις γεννικωτάτη, καὶ εὐμορφοτάτη τῶν κατ᾽ αὐτὴν γενομένη, ξανθὴ τὴν χροιὰν, ἡ τὴν τρίτην ἤγειρε πυραμίδα, ἐβασίλευσεν ἔτη ιβ.

Ομοῦ ἔτη ΣΓ [ΡΝΓ] ΡΝΓ.
Γίνονται σὺν τοῖς προτεταγμένοις ,αςϞδ ἔτεσι τῶν ε δυναστειῶν ἔτη ,αυϞζ [,αυοθ] ,ΑΥΟΘ.

ΕΒΔΟΜΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ ΜΕΜΦΙΤΩΝ, βασιλέων ο, οἳ ἐβασίλευσαν ἡμέρας ο.

ΟΓΔΟΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ ΜΕΜΦΙΤΩΝ, βασιλέων κζ, οἳ ἐβασίλευσαν ἔτη ΡΜϚ.

Γίνονται οὖν σὺν τοῖς προτεταγμένοις ἔτη ,αχλθ [,αχκε] ,ΑΧΚΕ.

ΕΝΝΑΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ ΗΡΑΚΛΕΟΠΟΛΙΤΩΝ, βασιλέων ιθ, οἳ ἐβασίλευσαν ἔτη ΥΘ.

ὧν ὁ πρῶτος Αχθόης δεινότατος τῶν πρὸ αὐτοῦ γενόμενος τοῖς ἐν πάσῃ Αἰγύπτῳ κακὰ εἰργάσατο. ὕστερον δὲ μανίᾳ περιέπεσε, καὶ ὑπὸ κροκοδείλου διεφθάρη.

Ομοῦ τῶν ἐννέα δυναστειῶν ἔτη ,ΒΛΔ.

ΔΕΚΑΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ ΗΡΑΚΛΕΟΠΟΛΙΤΩΝ, βασιλέων ιθ, οἳ ἐβασίλευσαν ἔτη ΡΠΕ ἔτη ΡΠΕ.

Ομοῦ τῶν δέκα δυναστειῶν ἔτη ,ΒΣΙΘ.

ΕΝΔΕΚΑΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ ΔΙΟΣΠΟΛΙΤΩΝ, βασιλέων ις, οἳ ἐβασίλευσαν ἔτη μγ.

Μεθ᾽ οὓς Αμμενέμης ἔτη ις.
ΝΘ.

Μέχρι τοῦδε τὸν πρῶτον τόμον κατάγει ὁ Χεμμανεθῶ. Ομοῦ βασιλεῖς ρϞβ [σιγ] ἔτη ,ϐτη [,ϐσοη.] ,ΒΣΟΗ.

ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΤΟΜΟΥ ΜΑΝΕΘΩ.

ΔΩΔΕΚΑΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ ΔΙΟΣΠΟΛΙΤΩΝ, βασιλέων ζ.

Α Γεσωνγώσης Αμμενέμου υἱὸς ἔτη μς.
Β Αμμανέμης ἔτη λη.
Ος ὑπὸ τῶν ἰδίων εὐνούχων ἀνῃρέθη.
Γ Σέσωστρις ἔτη μη.
Ος ἅπασαν ἐχειρώσατο τὴν Ασίαν ἐν ἐνιαυτοῖς θ, καὶ τῆς Ευρώπης τὰ μέχρι Θρᾴκης, πανταχόσε μνημόσυνα ἐγείρας τῆς τῶν ἐθνῶν κατασχέσεως, ἐπὶ μὲν τοῖς γενναίοις, ἀνδρῶν, ἐπὶ δὲ τοῖς ἀγεννέσι, γυναικῶν μόρια ταῖς στήλαις ἐγχαράττων, ὡς ὑπὸ Αἰγυπτίων μετὰ Οσιριν πρῶτον νομισθῆναι.
Δ Λαχάρης ἔτη η.
ὃς τὸν ἐν Αρσινοΐτῃ Λαβύρινθον ἑαυτῷ τάφον κατεσκεύασεν.
Ε Αμμέρης ἔτη η.
ς Αμμενέμης ἔτη η.
Ζ Σκεμιόφρις ἀδελφὴ ἔτη δ.

Ομοῦ ἔτη ξ. ΡΞ.
Τῶν ιβ δυναστειῶν ὁμοῦ ἔτη ,ΒΥΛΠ.

ΤΡΙΣΚΑΙΔΕΚΑΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ Διοσπολιτῶν, βασιλέων ξ. οἳ ἐβασίλευσαν ἔτη υνγ, ὁμοῦ ,ΒΩϞΑ.

ΤΕΣΣΑΡΕΣΚΑΙΔΕΚΑΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ Ξοϊτῶν, βασιλέων ος, οἳ ἐβασίλευσαν ἔτη ρπδ. ὁμοῦ ΓΟΕ.

ΠΕΝΤΕΚΑΙΔΕΚΑΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ Ποιμένων, ἦσαν δὲ Φοίνικες ξένοι, βασιλεῖς ἓξ, οἳ Μέμφιν εἷλον, ὧν

Α Σαΐτης ἐβασίλευσεν ἔτη ιθ.
ἀφ᾽ οὗ καὶ ὁ Σαΐτης νόμος. οἳ καὶ ἐν τῷ Σεθροΐτῃ νομῷ πόλιν ἔκτισαν, ἀφ᾽ ἧς ὁρμώμενοι Αἰγυπτίους ἐχειρώσαντο.
Β Ανὼν ἔτη μδ.
Γ Παχνὰν ἔτη ξα.
Δ Σταὰν ἔτη η.
Ε Αρχλῆς ἔτη μθ.
ς Αφωβις ἔτη ξα.

Ομοῦ ἔτη ΣΜΔ [ΣΜΒ] ΣΜΒ.
Ομοῦ τῶν ιε δυναστειῶν ἔτη ,ΓΤΙΖ.

ΕΚΚΑΙΔΕΚΑΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ. 1.
Ποιμένες ἄλλοι, βασιλεῖς λβ, οἳ ἐβασίλευσαν ἔτη ΦΙΗ. ΦΙΗ.

Ομοῦ τῶν ις δυναστειῶν ἔτη ,ΓΩΛΕ. CXCI.

ΕΠΤΑΚΑΙΔΕΚΑΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ Ποιμένες ἄλλοι, βασιλεῖς λγ, καὶ Θηβαῖοι Διοσπολῖται μγ.

Ομοῦ ποιμένες, καὶ οἱ Θηβαῖοι ἐβασίλευσαν ἔτη ρνα. ΡΝΑ.
Ομοῦ τῶν ιζ δυναστειῶν ἔτη ,Γ͵ΔϚ.

ΟΚΤΩΚΑΙΔΕΚΑΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ Διοσπολιτῶν, βασιλέων ις.

Α Αμῶς [Αμωσις] ἔτη κε. CCXCIV.

Β. Χεβρὼς

CCCXIX. Β Χεβρὼς ἔτη ιγ.
CCCXXXIII. Γ Ἀμένωφθις ἔτη κδ.
Δ Ἄμερσις ἔτη κβ.
CCCLIII. Ε Μίσφρις ἔτη ιγ.
CCCLXV. Ϛ Μισφραγμούθωσις ἔτη κϚ.
CCCXCI. Ζ Θούθμωσις ἔτη θ.
CCCC. Η Ἀμένωφις ἔτη λα.
Ibid. οὗτός ἐστιν ὁ Μέμνων εἶναι νομιζόμενος, καὶ φθεγγόμενος λίθος.
CCCCXXXI. Θ Ὧρος ἔτη λζ.
Ι Ἀχέῤῥης ἔτη λβ.
ΙΑ Ῥαθῶς ἔτη Ϛ.
ΙΒ Χεβρῆς ἔτη ιβ.
ΙΓ Ἀχέῤῥης ἔτη ιβ.
ΙΔ Ἀμερσῆς ἔτη ε.
DXXXIII. ΙΕ Ῥαμμεσῆς ἔτος ἕν.
DCII. ΙϚ Ἀμμενώφ ἔτη ιθ.
Ὁμοῦ ἔτη ΣΞΓ [ΣΠΖ] ΣΠΖ.
Ὁμοῦ τῶν ιη δυναστειῶν ἔτη ,ΑΣΟΓ.

ΕΝΝΕΑΚΑΙΔΕΚΑΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ
Διοσπολιτῶν, βασιλέων ζ [Ϛ.]

DCXLII. Α Σεθὼς ἔτη να.
DCXCVII. Β Ῥαψάκης ἔτη ξα.
DCCLXIII. Γ Ἀμμενεφθῆς ἔτη κ.
Δ Ῥαμεσσῆς ἔτη ξ.
DCCCIII. Ε Ἀμμενεμῆς ἔτη ε.
DCCCXXVIII. Ϛ Θούωρις ὁ παρ' Ὁμήρῳ καλούμενος Πόλυβος, Ἀλκάνδρας ἀνὴρ, ἐφ' οὗ τὸ Ἴλιον ἑάλω, ἔτη Ϛ.
Ὁμοῦ ἔτη ΣΘ [ΣΓ] ΣΓ.
Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τόμου Μανεθῶ βασιλεῖς ϞϚ [CΛϚ] ἔτη ,Ϛρκα [,Ϛχκη.]
Ὁμοῦ τῶν ιθ δυναστειῶν ἔτη ,ΑΥΟϚ.

ΤΡΙΤΟΣ ΤΟΜΟΣ ΜΑΝΕΘΩ.

DCCCXXXVI. ΕΙΚΟΣΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ ΔΙΟΣΠΟΛΙΤΩΝ βασιλέων ιβ, οἳ ἐβασίλευσαν ἔτη ρκε.
Ὁμοῦ τῶν κ δυναστειῶν ἔτη ,ΑΧΛ.

ΠΡΩΤΗ ΚΑΙ ΕΙΚΟΣΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ Τανιτῶν βασιλέων ζ.

MXIV. Α Σμερδῆς ἔτη κϚ.
MXL. Β Ψουσέννης ἔτη μβ.
MLXXXI. Γ Νεφελχέρης ἔτη δ.
MLXXXV. Δ Ἀμενώφθις ἔτη θ.
MXCIV. Ε Ὀσόχων ἔτη Ϛ.
MC. Ϛ Ψινάχης ἔτη θ.
MCIX. Ζ Σουσέννης ἔτη ιδ.
Ὁμοῦ ἔτη ρλ [ρι] ΡΙ.
Ὁμοῦ τῶν κα δυναστειῶν ,ΑΨΙΑ.

ΕΙΚΟΣΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ
Βουβαστιτῶν, βασιλέων θ.

MCXLIV. Α Σέσογχις ἔτη κα.
MCLXV. Β Ὀυσόρθων ἔτη ιε.
ἄλλοι τρεῖς Γ, Δ, Ε, ἔτη κε.
MCLXXX. Ϛ Τακέλλωθις ἔτη ιγ.
ἄλλοι τρεῖς Ζ, Η, Θ, ἔτη μβ.
Ὁμοῦ ἔτη ρις. ΡΙϚ.
Ὁμοῦ τῶν κβ δυναστειῶν ἔτη ,ΑΩΚΖ.

ΤΡΙΤΗ καὶ ΕΙΚΟΣΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ
Τανιτῶν, βασιλέων δ.

Α Πετουβάστης ἔτη μ. MCXCIII.
ἐφ' οὗ Ὀλυμπιὰς ἤχθη πρώτη.
Β Ὀσορχῶν ἔτη η. MCCXVIII.
ὃν Ἡρακλέα Αἰγύπτιοι καλοῦσι.
Γ Ψαμμοῦς ἔτη ι. MCCXXXVII.
Δ Ζητ* ἔτη λα.
Ὁμοῦ ἔτη πθ ΠΘ.
Ὁμοῦ τῶν κγ δυναστειῶν ἔτη ,ΑΛΙϚ.

ΕΙΚΟΣΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ
Βόκχορις Σαΐτης, ἐφ' οὗ ἀρνίον ἐφθέγξατο. ἔτη μδ.
Ὁμοῦ τῶν κδ δυναστειῶν ἔτη ,ΑΛΞ.

ΕΙΚΟΣΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ. MCCXXVII.
Αἰθιόπων, βασιλέων γ.

Α Σαβάκων, ὃς αἰχμάλωτον Βόκχοριν ἑλὼν ἔκαυσε ζῶντα, καὶ ἐβασίλευσεν MCCLXXXIII.
ἔτη η.
Β Σεβιχὼς υἱὸς ἔτη ιδ. MCCXCV.
Γ Τάρκος ἔτη η. [ιη.] MCCCVII.
Ὁμοῦ ἔτη μ Μ.
Ὁμοῦ τῶν κε δυναστειῶν ἔτη ,Ε.

ΕΚΤΗ καὶ ΕΙΚΟΣΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ
Σαϊτῶν, βασιλέων θ.

Α Στεφινάτης ἔτη ζ. MCCCXXXIX.
Β Νεχεψὼς ἔτη Ϛ. MCCCXLVI.
Γ Νεχαὼ ἔτη η. MCCCLII.
Δ Ψαμμίτιχος ἔτη νδ. MCCCLX.
Ε Νεχαὼ δεύτερος ἔτη Ϛ. MCCCCIV.
Οὗτος εἷλε τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ Ἰωαχὰς τὸν βασιλέα αἰχμάλωτον εἰς Αἴγυπτον ἀπήγαγεν.
Ϛ Ψάμμουθις ἕτερος ἔτη Ϛ. MCCCCX.
Ζ Οὐάφρις ἔτη ιθ. MCCCCXXII.
ᾧ προσέφυγον, ἁλούσης ὑπὸ Ἀσσυρίων Ἱερουσαλὴμ, οἱ τῶν Ἰουδαίων ὑπόλοιποι. MCCCCXXVI.
Η Ἄμωσις ἔτη μδ. MCCCCLII.
Θ Ψαμμεχερίτης μῆνας Ϛ.
Ὁμοῦ ἔτη ρν, μῆνες Ϛ. ΡΝ.
Ὁμοῦ τῶν κϚ δυναστειῶν ἔτη ,ΕΡΝ.

ΕΒΔΟΜΗ ΚΑΙ ΕΙΚΟΣΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ Περσῶν, βασιλέων η.

Α Καμβύσης ἔτει ε [γ] τῆς ἑαυτοῦ βασιλείας Περσῶν ἐβασίλευσεν Αἰγύπτου ἔτη Ϛ. MCCCCXCI.
Β Δαρεῖος Ὑστάσπου ἔτη λϚ. MCCCCXCVI.
Γ Ξέρξης ὁ μέγας ἔτη κα. MDXXXII.
Δ Ἀρτάβανος μῆνας ζ. MDLII.
Ε Ἀρταξέρξης ἔτη μα. MDLIII.
Ϛ Ξέρξης μῆνας β. MDXCII.
Ζ Σογδιανὸς μῆνας ζ. MDXCII.
Η Δαρεῖος Ξέρξου ἔτη ιθ. MDXCIII.
Ὁμοῦ ἔτη ΡΚΔ, μῆνες δ.
Ὁμοῦ τῶν κζ δυναστειῶν ἔτη ,ΕΣΟΔ.

ΕΙΚΟΣΤΗ ΟΓΔΟΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ.

MDCIIII. Αμυρταῖος Σαΐτης ἔτη ς.

Ὁμοῦ τῶν κη δυναστειῶν ἔτη ,ΕΣΠ.

ΕΙΚΟΣΤΗ ΕΝΝΑΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ

Μενδησίων, βασιλέων δ.

MDCX. Α Νεχερίτης ἔτη ς.

MDCXVI. Β Αχωρις ἔτη ιγ.

MDCXXVIII. Γ Ψάμμουθις ἔτος α.

MDCXXVIIII. Δ Νεφερίτης μῆνας δ.

Ὁμοῦ ἔτη κ. Κ.

Ὁμοῦ τῶν κθ δυναστειῶν ἔτη ,ΕΤ.

ΤΡΙΑΚΟΣΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ ΣΕΒΕΝΝΙΤΩΝ, βασιλέων γ.

MDCXXIX. Α. Νεκτανέβης ἔτη ιη.

MDCXLVIII. Β. Τέως ἔτη β.

MDCL. Γ Νεκτανεβος ἔτη ιη.

Εως ὧδε Μανεθῶς τὰς λα δυναστείας Αἰγύπτου περιέγραψεν ἐκ ἱερῶν βιβλίων. τὰ δὲ μετὰ ταῦτα ἐξ ἑλληνικῶν συγγραφέων.

Ὁμοῦ ἔτη λη ΛΗ.

Ὁμοῦ τῶν λ δυναστειῶν ἔτη ,ΕΤΛΗ.

ΠΡΩΤΗ καὶ ΤΡΙΑΚΟΣΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ Περσῶν, βασιλέων γ.

MDCLXVII. Α Ὦχος εἰκοστῷ ἔτει τῆς αὐτοῦ βασιλείας Περσῶν, κρατεῖ Αἰγύπτου. ἔτη ς.

MDCLXXVIII. Β Μεθ' ὃν Αρσης Ὤχου ἔτη δ.

MDCLXXXII. Γ Μεθ' ὃν Δαρεῖος ἔτη ς.

ὃν Ἀλέξανδρος καθεῖλεν.

Ὁμοῦ ἔτη ις ΙϚ.

Τὰ τῶν λα δυναστειῶν ὁμοῦ πάντα ἔτη ,ΕΤΝΔ.

Ταῦτα τοῦ τρίτου τόμου Μανεθῶ.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ, ΗΤΟΙ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ, ΤΩΝ ΥΣΚ, ΤΟΥΤ' ΕΣΤΙ Ποιμένων, ἐκ τοῦ Ἰωσήππου παρὰ Μανεθῶ.

Α Σάλατις ἔτη ιθ.

Β Βηὼν ἔτη μδ.

Γ Απαχνὰς ἔτη λς, μῆνας ζ.

Δ Αποφις ἔτη ξα.

Ε Ιανίας ἔτη ν, μῆνα α.

Ϛ Ασσις μθ, μῆνας β.

Τούτους τοὺς προκατωνομασμένους βασιλέας τοὺς τῶν Ποιμένων καλουμένων, καὶ τοὺς ἐξ αὐτῶν γενομένους κρατῆσαι τῆς Αἰγύπτου φησὶν ὁ Μανεθῶς ἔτη πρὸς τοῖς πεντακοσίοις ἕνδεκα.

Η ΜΕΤΑ ΤΟΥΣ ΠΟΙΜΕΝΑΣ ΤΩΝ ἐκ τῆς Θηβαΐδος, καὶ τῆς ἄλλης Αἰγύπτου βασιλέων δυναστεία.

ΦΛΑΒΙΟΣ ΙΩΣΗΠΠΟΣ. Ἐν τινι βίβλῳ τῶν Αἰγυπτιακῶν Μανέθων τοῦτό φησιν, Ἔθνος τοὺς καλουμένους Ποιμένας αἰχμαλώτους ἐν ταῖς ἱεραῖς αὐτῶν βίβλοις γεγράφθαι, λέγων ὀρθῶς. Καὶ γὰρ τοῖς ἀνωτάτω προγόνοις ἡμῶν τὸ ποιμαίνειν πάτριον ἦν, καὶ νομαδικὸν ἔχοντες τὸν βίον οὕτως ἐκαλοῦντο Ποιμένες. Αἰχμάλωτοί τε πάλιν οὐκ ἀλόγως ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ἀνεγράφησαν, ἐπειδήπερ ὁ πρόγονος ἡμῶν Ἰώσηππος ἑαυτὸν ἔφη πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Αἰγυπτίων αἰχμάλωτον εἶναι.

ΕΚ ΤΩΝ ΜΑΝΕΘΩΝΟΣ.

Μετὰ δυναστείαν Ποιμένων, μετὰ τὸ ἐξελθεῖν Αἰγύπτου τὸν λαὸν τῶν Ποιμένων εἰς Ἱεροσόλυμα, ὁ ἐκβαλὼν αὐτοὺς ἐξ Αἰγύπτου βασιλεύς.

Α Θέθμωσις [Ἄμωσις] ἐβασίλευσεν μετὰ ταῦτα ἔτη εἰκοσίπεντε, καὶ μῆνας τέσσαρας. CCXCIIII.

Β Χεβρὼν υἱὸς αὐτοῦ ἔτη δέκα τρία. CCCXIX.

Γ Αμένωφις ἔτη εἴκοσι, μῆνας ἑπτά. CCCXXXII.

Δ Αμεσσις τούτου ἀδελφὴ ἔτη εἰκοσιέν, μῆνας ἐννέα.

Ε Μήφρης ταύτης υἱὸς ἔτη δώδεκα, μῆνας ἐννέα. CCCLIII.

Ϛ Μηφραμούθωσις τούτου υἱὸς ἔτη εἴκοσι πέντε, μῆνας δέκα. CCCLXV.

Ζ Θμῶσις τούτου υἱὸς ἔτη ἐννέα, καὶ μῆνας ὀκτώ. CCCXCI.

Η Αμένωφις τούτου υἱὸς ἔτη τριάκοντα, μῆνας δέκα. CCCC.

Θ Ὧρος τοῦδε υἱὸς ἔτη τριάκοντα ἕξ, καὶ μῆνας πέντε. CCCCXXXI.

Ι Ακεγχερὴς θυγάτηρ τούτου ἔτη δώδεκα, μῆνα ἕνα. CCCCLXIX.

ΙΑ Ραθωτις τῆσδε ἀδελφὸς ἔτη ἐννέα.

ΙΒ Ακεγχήρης τούτου υἱὸς ἔτη δώδεκα, μῆνας πέντε.

ΙΓ Ακεγχήρης ἕτερος τοῦδε υἱὸς ἔτη δώδεκα, μῆνας τρεῖς. DXIIII.

ΙΔ Αρμαῖς τούτου παῖς ἔτη τέσσαρα, μῆνα ἕνα. DXXIX.

ΙΕ Ραμέσσης τούτου παῖς ἔτος ἕν, μῆνας τέσσαρας.

ΙϚ Αρμέσσης Μιαμοῦν τούτου παῖς ἔτη ἑξήκοντα ἕξ, μῆνας δύο. DXXXIIII.

ΙΖ Αμένωφις τούτου υἱὸς ἔτη δέκα ἐννέα. DCII.

ΙΗ Σέθωσις, ὁ καὶ Ραμέσσης, καὶ Αἴγυπτος, τούτου παῖς.

ΙΘ Αρμαῖς, ὁ καὶ Δαναός. Τοῦτον ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Σέσωθις ἱππικήν, καὶ ναυτικὴν ἔχων δύναμιν, ἐπίτροπον τῆς Αἰγύπτου κατέστησε. καὶ πᾶσαν μὲν αὐτῷ τὴν ἄλλην βασιλικὴν περιέθηκεν ἐξουσίαν. μόνον ἐνετείλατο διάδημα μὴ φορεῖν, μηδὲ τὴν βασιλίδα μητέρα τε τῶν τέκνων ἀδικεῖν, ἀπέχεσθαι δὲ καὶ τῶν ἄλλων βασιλικῶν παλλακίδων. αὐτὸς δὲ ἐπὶ Κύπρον, καὶ Φοινίκην, καὶ πάλιν Ἀσσυρίους τε, καὶ Μήδους στρατεύσας ἅπαντας τοὺς μὲν δόρατι, τοὺς δὲ ἀμαχητί, φόβῳ δὲ τῆς πολλῆς δυνάμεως, ὑποχειρίους ἔλαβε. καὶ μέγα φρονήσας ἐπὶ ταῖς εὐπραγίαις ἔτι καὶ θαρσαλεώτερον ἐπορεύετο τὰς πρὸς ἀνατολὰς πόλεις DXLII.

τι καὶ χώρας ἀναστρεψάμενος. χρόνου τε ἱκανοῦ γεγονότος, Ἀρμαῒς ὁ καταλειφθεὶς ἐν Αἰγύπτῳ πάντα τοὔμπαλιν οἷς ἀδελφὸς παρῄνει μὴ ποιεῖν, ἀδεῶς ἔπραττεν. καὶ γὰρ τὴν βασιλίδα βιαίως ἔσχεν, καὶ ταῖς ἄλλαις παλλακίσιν ἀφειδῶς διετέλει χρώμενος. πειθόμενος ὑπὸ τῶν φίλων διάδημα ἐφόρει, καὶ ἀντῆρε τῷ ἀδελφῷ. ὁ δὲ τεταγμένος ἐπὶ τῶν ἱερέων τῆς Αἰγύπτου γράψας βιβλίον ἔπεμψε τῷ Σεσώθει δηλῶν αὐτῷ πάντα, καὶ ὅτι ἀντῆρεν αὐτῷ ἀδελφός. Παραχρῆμα οὖν ὑπέστρεψεν εἰς Πηλούσιον, καὶ ἐκράτησε τῆς ἰδίας βασιλείας. ἡ δὲ χώρα ἐκλήθη ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος Αἴγυπτος. Ἕως τοῦδε τὰ Μανέθωνος.

ΠΑΛΙΝ ΠΕΡΙ ΑΙΓΥΠΤΙΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΔΙΟΔΩΡΟΥ τοῦ Σικελιώτου.

Μὴν, ἤτοι Μηνᾶς, πρῶτος ἦρξατο τῶν Αἰγυπτίων.

Ἑξῆς δὲ ἄρξαι λέγεται τοῦ προειρημένου βασιλέως σὺν ἀπογόνους δύο πρὸς τοῖς πεντήκοντα σὺν ἅπαντας ἔτη πλείω τῶν χιλίων καὶ τετρακοσίων.

Βούσιρις.

Εἶτα ὀκτὼ αὐτῷ ἀπόγονοι. ὧν ὑπὸ μὲν Αἰγυπτίων καλουμένην Διόσπολιν, ὑπὸ δὲ Ἑλλήνων Θήβας τούτου τοῦ βασιλέως τῶν ἀπογόνων ὄγδοος ἀπὸ τοῦ πατρὸς προσαγορευθεὶς Οὐχορεὺς ἔκτισε, καὶ τὴν Μέμφιν ἐπιφανεστάτην τῶν κατ' Αἴγυπτον, ὅπου σχιζόμενος ὁ Νεῖλος εἰς πλείονα μέρη ποιεῖ τὸ καλούμενον ἀπὸ τοῦ σχήματος Δέλτα.

Δώδεκα γενεαὶ βασιλέων.

Μύρις.

Ἑπτὰ γενεαὶ βασιλέων.

Σεσώσις, ὁ ὑπ' ἄλλοι, Σέσωστρις, ἔτη λγ, ὁ πρῶτον σὺν Ἄραβας, εἶτα πᾶσαν τὴν Ἀσίαν, καὶ τὴν Ἰνδικὴν καταστρεψάμενος, καὶ πᾶσαν τὴν Αἴγυπτον εἰς λϛ νομοὺς διελών, καὶ πᾶσι νομάρχας ἐπιστήσας.

Σεσώσις δεύτερος ὁ τοῦ προειρημένου υἱός.

Πολλοὶ βασιλεῖς μετὰ τοῦτον.

Ἄμασις, ὁ καταχρατηθεὶς ὑπὸ Ἀκτισάνου Αἰθίοπος.

Ἀκτισάνης Αἰθίοψ.

Μένδης Αἰγύπτιος, ὁ καὶ Μάρρος, ὁ τάφον ἑαυτῷ κατασκευάσας τὸν ὀνομαζόμενον Λαβύρινθον.

Ἀναρχία πέντε γενεῶν.

Κέτνα, ὁ καὶ Πρωτεύς.

Ῥέμφις.

Γενεαὶ ἑπτὰ βασιλεῖς ἀργοί, ἐν οἷς ὁ Νειλεύς, ἀφ' οὗ ὁ ποταμός, ὁ πρότερον Αἴγυπτος καλούμενος.

Ὄγδοος βασιλεὺς Χέμμις, ἤτοι Χέοπης, ὁ τὴν μεγίστην τῶν τριῶν Πυραμίδων κατασκευάσας.

Κεφρὴν ὁ τοῦ προειρημένου ἀδελφὸς ἔτη νϛ. οἱ δὲ ὅτι Χάβρυης ὁ προειρημένου υἱός, ὁ τῆς δευτέρας Πυραμίδος κτίστης.

Μυκερῖνος ὁ τοῦ Χέμμιος υἱὸς τοῦ τὴν προτέραν Πυραμίδα ποιήσαντος. ὃς ἐπιβαλόμενος τρίτην Πυραμίδα κατασκευάζειν πρότερον ἐτελεύτησεν τοῦ τὸ ἔργον λαβεῖν συντέλειαν.

Τνέφαχθος.

Βόκχορις ὁ σοφὸς Τνεφάχθου υἱός.

Πολλῶν χρόνων διάστημα.

Σάβακων Αἰθίοψ ἀπέδωκε τὴν βασιλείαν τοῖς Αἰγυπτίοις.

Ἀναρχία ἐτῶν δύο.

Οἱ δώδεκα ἡγεμόνες ἔτη ιε.

Ψαμμίτιχος, ὁ Σαΐτης εἷς τῶν ιβ ἡγεμόνων.

Τέτταρες γενεαί.

Ἀπρίης ἔτη κβ. στραγγαληθεὶς ὑπὸ Ἀμάσιος ἀπέθανεν.

Ἄμασις ἔτη νε.

Αἰθίοπας μὲν οὖν ἄρξαι τέσσαρας οὐ κατὰ τὸ ἑξῆς· ἀλλὰ ἐκ διαστήματος, ἔτη πάντα βραχὺ λείποντας τῶν ἓξ καὶ τριάκοντα.

Πέρσας δὲ ἡγήσασθαι, Καμβύσου τοῦ βασιλέως τοῖς ὅπλοις καταστρεψαμένου τὸ ἔθνος πέντε πρὸς τοῖς ἑκατὸν, καὶ τριάκοντα ἔτεσι σὺν ταῖς τῶν Αἰγυπτίων ἀποστάσεσιν, ἃς ἐποιήσαντο, φέρειν οὐ δυνάμενοι τὴν τραχύτητα τῆς ἐπιστασίας, καὶ τὴν εἰς τοὺς ἐγχωρίους θεοὺς ἀσέβειαν.

Ἐσχάτους δὲ Μακεδόνας ἄρξαι, καὶ σὺν ἀπὸ Μακεδόνων ἓξ ἔτη πρὸς διακοσίοις, καὶ ἑβδομήκοντα μέχρι τῆς κατὰ Διόδωρον ἡλικίας.

Δικαίαρχος ἐν πρώτῳ. Μετὰ τῆς Ἴσιδος, καὶ Ὀσίριδος Ὧρον, βασιλεὺς γέγονε Σεσόγχωσις. ὥστε γίνεσθαι ἀπὸ τῆς Σεσογχώσιδος βασιλείας, μέχρι τῆς Ὀλυμπιάδος, ἔτη δισχίλια, φ. ἀπὸ δὲ τῆς Νείλου βασιλείας, μέχρι τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος, ἔτη υμϛ. ὡς εἶναι τὰ πάντα ὁμοῦ ἔτη δισχίλια ἐνακόσια λϛ.

ΗΡΟΔΟΤΟΥ ΠΕΡΙ ΑΥΤΩΝ.

Μὴν πρῶτος ἦρξε τῶν Αἰγυπτίων. οὗτος ἔκτισε τὴν Μέμφιν.

Τϛ βασιλεῖς. ἐν οἷς Αἰθίοπες ιη. οἱ λοιποὶ πάντες Αἰγύπτιοι, καὶ μία γυνὴ ἐπιχώριος Νίτωκρις.

Μοῖρις ὁ τὴν ἐπώνυμον λίμνην ὀρύξας, καὶ τὰ προπύλαια Ἡφαίστου κατασκευάσας.

Σέσωστρις, ὁ περιβόητος, ὁ τὴν Ἀσίαν πᾶσαν ἑαυτῷ ὑποτάξας.

Φερῶν, ὁ τοῦ Σεσώστριος.

Πρωτεύς.

Ῥαμψίνιτος.

Χέοψ, ὁ μίαν τῶν Πυραμίδων σκευάσας, ἔτη ν.

Χεφρὴν ἀδελφὸς τοῦ προειρημένου Χέοπος, ὁ τὴν δευτέραν Πυραμίδα ποιήσας, ἔτη νς.

Μυκερῖνος Χέοπος υἱὸς, ὁ τὴν τρίτην οἰκοδομήσας Πυραμίδα.

Ἀσυχις.

Ἀνυσις, ὁ τυφλός. ἐπὶ τούτου Σαβακῶς δυνάμει πολλῇ ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον ἐστράτευσεν.

Σαβακῶς Αἰθίοψ, τοῦ Ἀνύσιος εἰς τὰ ἕλη καταφυγόντος, ἔτη ν.

Πάλιν Ἀνυσις ὁ τυφλὸς, τοῦ Σαβακῶ εἰς τὴν Αἰθιοπίαν ἀνελθόντος.

Σεθῶς ἱερεὺς Ἡφαίστου. Ἐπὶ τούτου Σαναχάριβος βασιλεὺς Ἀραβίων εἰς τὴν Αἴγυπτον ἐπεστράτευσεν. Ἀπὸ τοῦ Μηνὸς τοῦ πρώτου Αἰγυπτίων βασιλεύσαντος, ἐπὶ τοῦ Σεθών, εἰσὶ γενεαὶ ἀνθρώπων τμα.

Δυόδεκα βασιλεῖς, εἰς δυόδεκα μέρη διῃρημένης τῆς Αἰγύπτου.

Ψαμμίτιχος εἰς τῶν δώδεκα ἔτη νδ, καὶ ἐν κθ ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ Ἄζωτον τῆς Συρίας ἐξεπολιόρκησε.

Νεχὼς Ψαμμιτίχου υἱὸς, ὁ πρῶτος ἐπιχειρήσας διώρυχι τῇ εἰς τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν φερούσῃ, ἔτη ις.

Ψάμμις Νεχῶ υἱὸς ἔτη ς.

Ἀπρίης ὁ Ψάμμιος κε.

Ἄμασις ἐκ δημότου βασιλεὺς ἔτη μδ.

ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΑΣΣΥΡΙΩΝ ΔΙΑΔΟΧΗ
ἐκ τοῦ Ἀφρικανοῦ.

	Α	Βῆλος	νε.	νε.
vi	Β	Νῖνος	νβ.	ρζ.
xi.	Γ	Σεμίραμις.	μβ.	ρμθ.
IIII.	Δ	Νινύας Ζάμης	λη.	ρπζ.
XCI.	Ε	Ἄρειος	λ.	σιζ.
CXXI.	ς	Ἀράλιος	μ.	σνζ.
CLXI.	Ζ	Ξέρξης	λ.	σπζ.
CXCI.	Η	Ἀρμαμίθρης	λη.	τκε.
CCXXIX.	Θ	Βήλωχος	λε.	τξ.
CCLXIV.	Ι	Βαλαῖος	νβ.	υιβ.
CCCXVI.	ΙΑ	Σέθως [Ἀλτάδας Εὐσεβίῳ]	λβ.	υμδ.
CCCXLVIII.	ΙΒ	Μάμυθος	λ.	υοδ.
CCCLXVIII.	ΙΓ	Ἀσχάλιος [Μαγχάλιος]	κη.	φβ.
CCCCVII.	ΙΔ	Σφαῖρος	κβ	φκδ.
CCCCXXVIII.	ΙΕ	Μάμυλος	λ.	φνδ.
CCCCLVIII.	Ις	Σπαρθαῖος	μβ.	φϞς.
CCCCXCVIII.	ΙΖ	Ἀσκατάδης	λη.	χλδ.
DXXXVIII.	ΙΗ	Ἀμυντης	με.	χοθ.
DLXXXIII.	ΙΘ	Βήλοχος	κε.	ψδ.
DCVIII.	Κ	Βαλατόρης [Βελλεπαράρης]	λ.	ψλδ.
DCXXXVIII.	ΚΑ	Λαμπρίδης	λ.	ψξδ.
DCLXX.	ΚΒ	Σωσάρης	κ.	ψπδ.
DCXC.	ΚΓ	Λαμπραής	λ.	ωιδ.
DCCXIX.	ΚΔ	Πανύας	με.	ωνθ.
DCCLXV.	ΚΕ	Σωσαρμος	μβ.	ϡα.
DCCLXXXIII.	Κς	Μιθραῖος	κζ.	ϡκη.
DCCCXI.	ΚΖ	Τεύταμος ὁ καὶ Τευτάνης	λβ.	ϡξ.
DCCCXLIII.	ΚΗ	Τευταῖος	μδ.	͵αδ.
	ΚΘ	Ἀραβηλος	μβ.	͵αμς.
	Λ	Χάλαος	με.	͵αϞα.
	ΛΑ	Ἄναβος	λη.	͵αρκθ.
	ΛΒ	Βάβιος	λζ.	͵αρξς.
DCCCLXXXIII.	ΛΓ	Θιναῖος	λ.	͵αρϞς.
DCCCCXIII.	ΛΔ	Δέρκυλος	μ.	͵ασλς.
DCCCCLIII.	ΛΕ	Εὐπάκμης	λη.	͵ασοδ.
DCCCCXCI.	Λς	Λαοσθένης	με.	͵ατιθ.
MXXVI.	ΛΖ	Πυριτιάδης	λ.	͵ατμθ.
MLXVI.	ΛΗ	Ὀφραταῖος	κα.	͵ατο.
MLXXXVI.	ΛΘ	Ἐφαχερῆς [Ὀφρατένης]	νβ.	͵αυκβ.
MCXXXVI.	Μ	Ἀκραγανης [Ὀκραζάπης]	μβ.	͵αυξδ.
MCLXXVIII.	ΜΑ	Θῶνος Κονκόλερος, ὁ καὶ Ἕλλησι Σαρδανάπαλος.	κ.	͵αυπδ.

Ἐκ περὶ Ἀσσυρίων.

Νίνος. οὗτος νβ ἔτη τῶν Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν. Τοῦτον πρῶτόν φασιν ἁπάσης τῆς Ἀσίας, πλὴν Ἰνδῶν, κεκρατηκέναι. οὗ Νίνος ἐπώνυμος πόλις, ἣ Νινευὶ παρ' Ἑβραίοις ὠνόμασται. Καθ' ὃν Ζωροάστρης ὁ Μάγος Βακτρίων ἐβασίλευσε. Τοῦτον καὶ Κρόνον ὀνομάζουσιν, καὶ Νινύαν αὐτοῦ υἱόν. ὡς δὲ Ἀφρικανός φησι, καὶ ἕτερον υἱὸν ἔσχεν ὁ Κρόνος τὸν Ἄφρον, ἐξ οὗ Ἄφροι.

Σεμίραμις ἡ γυνὴ τοῦ Νίνου. αὕτη διὰ τὰ ῥεύματα τοῖς ποταμοῖς περιέβαλε στόμια.

Νινύας ὁ Νίνου, καὶ Σεμιράμιδος. Βηλοῦχος ὄγδοος τῆς Ἀσσυρίων δυναστείας. CCXXVIII.

*　*　*

Τεύταμος εἰκοστὸς ἀπὸ Νίνου. Ἐπὶ τούτου φασὶ τοὺς μετ' Ἀγαμέμνονος ἐπὶ Τροίαν στρατεῦσαι. DCCCXI.

*　*

Σαρδανάπαλος. οὗτος ἔσχατος γεγονὼς Ἀσσυρίων βασιλεὺς ὑπερῆρεν ἅπαντας τοὺς πρὸ αὐτοῦ τρυφῇ, καὶ ῥαθυμίᾳ. Ἀγχίαλον, καὶ Ταρσὸν ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ MCLXXXIV.
ἐδείματο. Τέλος ὑπὸ Ἀρβάκου τοῦ Μήδου νικηθεὶς μεγάλην πυρὰν ποιήσας τόν τε χρυσὸν, καὶ τὸν ἄργυρον ἅπαντα, πρὸς δὲ τούτοις τὴν βασιλικὴν ἐσθῆτα ἅπασαν ἐπὶ ταύτην ἐσώρευσε. καὶ τὰς παλλακίδας, καὶ τοὺς εὐνούχους συγκλείσας εἰς τὸν ἐν μέσῃ τῇ πυρᾷ κατεσκευασμένον οἶκον, ἅμα τούτοις ἅπασιν ἑαυτόν τε, καὶ τὰ βασίλεια κατέκαυσεν. εἶτα ἡ τῶν MCLXXXIV.
Ἀσσυ-

Ἀσσυρίων βασιλεία εἰς τοὺς Μήδους μετῳκίσθη.

ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΣΙΚΥΩΝΙΩΝ ΔΙΑΔΟΧΗ.

I. Α ΑΙΓΙΑΛΕΥΣ. πρῶτος Σικυωνίων πεντήκοντα δύο ἔτη ἦρξεν, οὗ ἄπαιδος
I. ἀποθανόντος, ἡ χώρα ἅπασα Αἰγιάλεια ἐκλήθη. Μεθ' ὃν ἄλλοι κϛ, ἕως τοῦ καλουμένου Ζευξίππου, οἳ ἔτος ἓν καὶ τριάκοντα ἐβασίλευσεν ἐν αὐτοῖς. καὶ
DCCCLXXXIX. κατέσχεν αὐτῶν ἡ βασιλεία ἔτη ἐννακόσια, καὶ ὀγδοήκοντα.
I. Α ΑΙΓΙΑΛΕΥΣ αὐτόχθων. ἀφ' οὗ Πελοπόννησος ὅσοι ἔτι καὶ νῦν καλεῖται Αἰγιαλός. ὁ αὐτὸς δὲ Αἰγιάλειαν ᾤκισε πρῶτος ἐν τῷ πεδίῳ πόλιν.
I. Β ΕΥΡΩΨ ὁ τοῦ Αἰγιαλέως.
XXV. Γ ΤΕΛΧΙΝ ὁ τοῦ Εὔρωπος.
XLV. Δ ΑΠΙΣ ὁ τοῦ Τελχῖνος. Οὗτος ἐς τοσόνδε ηὐξήθη δυνάμεως, πρὶν ἢ Πέλοπα ἐς Ὀλυμπίαν ἀφικέσθαι, ὡς τὴν ἐντὸς Ἰσθμοῦ χώραν Ἀπίαν ἀπ' ἐκείνου καλεῖσθαι.
VI. Ἐπὶ τούτου ἦν Κρὴς ὁ γηγενής, ἀφ' οὗ Κρήτη. Ἀπολλόδωρος δέ φησιν, ὅτι εἰς τυραννίδα τὴν ἑαυτοῦ μεταστήσας δύναμιν, καὶ βίαιος ὢν τύραννος, ὀνομάσας ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν Πελοπόννησον Ἀπίαν, ὑπὸ Θελξίονος, καὶ Τελχῖνος ἐπιβουλευθεὶς ἄπαις ἀπέθανε, καὶ νομισθεὶς θεὸς ἐκλήθη Σάραπις.
LXIX. Ε ΘΕΛΞΙΩΝ ὁ τοῦ Ἄπιδος.
CXXI. Ϛ ΑΙΓΥΡΟΣ ὁ τοῦ Θελξίονος.
CLV. Ζ ΘΟΥΡΙΜΑΧΟΣ ὁ τοῦ Αἰγύρου. οὗτος ἦν σύγχρονος Ἰνάχῳ.
CC. Η ΛΕΥΚΙΠΠΟΣ ὁ τοῦ Θουριμάχου. Τούτου ἄρσενες παῖδες οὐκ ἐγένοντο, θυγάτηρ δὲ Καλχινία. ταύτῃ τῇ Καλχινίᾳ Ποσειδῶνα συγγενέσθαι φασί, καὶ τὸν τεχθέντα ὑπ' αὐτῆς ἔθρεψεν ὁ Λεύκιππος, καὶ τελευτῶν παρέδωκεν οἱ τὴν ἀρχήν. ὄνομα δὲ ἦν Πέρατος τῷ παιδί. Ἐπὶ Λευκίππου Θεσσαλὸς ἦρξε πεδίου μεγάλου, ὃ ἀπ' αὐτοῦ Θεσσαλία ὠνομάσθη. οὗ Αἵμων. οὗ Αἱμών. ὅθεν Αἱμονίες μοῖρα Θεσσαλική, οὗ, καὶ Λαρίσσης γυναικὸς Ἄργης, Πελασγός, καὶ Φθῖος, καὶ Ἀχαιός. ἄρχων δὲ ὁ Πελασγὸς μοίρας τῆς χώρας Πελασγικὸν Ἄργος ὠνόμασε, καὶ πόλιν Λάρισσαν. Θανόντος δὲ αὐτοῦ, ἄρξαντες οἱ ῥηθέντες ἀδελφοὶ μοῖραν τῆς γῆς Φθίαν καὶ Ἀχαΐαν ἐκάλεσαν. οἰκεῖ δὲ αὐτόθι καὶ Δευκαλίων, οὗ υἱὸς
DCXIX. Ἕλλην, ὃς Ἕλληνας τοὺς ἐκεῖ, τοὺς πρότερον καλουμένους Γραικούς, ἐκάλεσεν.
CCCXCVI. ἀφ' οὗ πάλιν Ἀχαιοὶ οἱ Ἕλληνες ὠνομάσθησαν. Πάλιν κατὰ τοὺς τοῦ Λευκίππου καιροὺς Ὤγυγος ἔκτισε τὴν Ἐλευσῖνα. CCXXXVI.

Θ ΜΕΣΣΑΠΟΣ. Κατὰ τοῦτον Τελχῖνες λέγονται ἐλθεῖν ἐκ Κρήτης ἐς Κύπρον CCLIII.
πρῶτον, εἶτα ἐς Ῥόδον. Ἐκαλεῖτο δὲ ἡ Ῥόδος πρότερον Ὀφιοῦσσα, καὶ Σταδία, εἶτα CCLXXVI.
Τελχινὶς ἀπὸ τῶν οἰκησάντων Τελχίνων τὴν νῆσον.

Ι ΠΕΡΑΤΟΣ ὁ τῆς Καλχινίας τοῦ Θουριμάχου. Κατὰ τοῦτον ὁ Προμηθεὺς ἦν, CCC.
ὃς πλάσσειν ἀνθρώπους ἐμυθεύετο. Σοφὸς γὰρ ὢν εἰς παιδείαν αὐτοὺς ἀπὸ τῆς ἄγαν ἰδιωτείας μετέπλαττεν. ἱστορεῖ Ἀφρικανός. CCCXXXI.

ΙΑ ΠΛΗΜΝΑΙΟΣ ὁ τοῦ Περάτου. Τὰ CCCXLVI.
τούτῳ τικτόμενα ὑπὸ τῆς γυναικὸς αὐτίκα, ὁπότε πρῶτον κλαύσειεν, ἠφίει τὴν ψυχήν. ἐς ὃ Δημήτηρ ἔλεον ἴσχει Πλημναίου. παραγενομένη δὲ ἐς τὴν Αἰγιάλειαν, ὡς δὴ γυνὴ ξένη, Πλημναίῳ παῖδα ἀνέθρεψεν Ὀρθόπολιν. Ὀρθοπόλιδι δὲ θυγάτηρ γίνεται Χρυσόρθη. Ταύτην τεκεῖν νομίζουσιν ἐξ Ἀπόλλωνος. καὶ ὁ παῖς ὠνομάσθη Κορωνός.

ΙΒ ΟΡΘΟΠΟΛΙΣ ὁ τοῦ Περάτου. CCCXCIV.

ΙΓ ΚΟΡΩΝΟΣ ὁ τῆς Χρυσόρθης τοῦ Ὀρθοπόλιδος.

ΙΔ ΕΠΩΠΕΥΣ ἀφικόμενος ἐκ Θεσσαλίας κατέσχε τὴν ἀρχήν. Ἐπὶ τούτου DXCII.
στρατὸν σφίσι πολέμιον λέγουσι τῶν Θηβαίων ἐλθεῖν ἐς τὴν χώραν τὸ πρὸ τοῦ πάντα τὸν χρόνον διατελέσασιν ἐν εἰρήνῃ. Φέρεται δὲ, ὅτι Ὕλλου τοῦ Ἡρακλέους υἱοῦ κέρας ἔχοντος περὶ τὸ ἀριστερὸν μέρος τῆς κεφαλῆς ἐκπεφυκὸς μικρὸν, τοῦτο λάβοι ὁ Ἐπωπεὺς ἐκ μονομαχίας ἀνελὼν αὐτὸν, καὶ κομίσοι ἐν τῷ κέρατι τὸ Στυγὸς ὕδωρ, καὶ βασιλεύοι τῆς χώρας.

ΙΕ ΚΟΡΑΞ ὁ τοῦ Κορωνοῦ. οὗτος ἄπαις τέθνηκεν. Ἐπὶ τούτου Φλέγυες οἱ ἐν Φωκίδι DLXII. DLXVI.
ἄθεοι Πυρθώνιοι καλούμενοι ἐνέπρησαν τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Τότε καὶ Εὐρώπης τῆς Φοίνικος Ζεὺς ἠράσθη. ἡ δὲ DLXXII.
ἐν Κρήτῃ, συνουσιασθέντος αὐτῇ Διὸς, ἐγέννησε Μίνωα, Σαρπηδόνα, Ῥαδάμανθυν. DCXXVII.
οἱ δὲ, ὅτι Ἀστερίων ὁ Κρήτης δυνάστης ταύτην γήμας τοὺς προειρημένους παῖδας ἐκ ταύτης ἔθρεψε.

ΙϚ ΛΑΜΕΔΩΝ ὁ τοῦ Κόρακος ἀδελφὸς νεώτερος. Οὗτος ἔγημε δὲ Ἀθηνῶν γυναῖκα Φηνοῦ τὴν Κλυτίου. καὶ ὕστερον γενομένου οἱ πολέμου πρὸς Ἀρχανδρον, καὶ Ἀρχιτέλη τοὺς Ἀχαιοὺς, συμμαχήσοντα ἐπηγάγετο Σικυῶνα ἐκ τῆς Ἀττικῆς, καὶ θυγατέρα συνῴκισεν αὐτῷ Ζευξίππην.

Επὶ Λαμέδοντος Φρίξος ἀκούσας, ὅτι
ὁ πατὴρ αὐτὸν, καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Ελ-
λην μέλλοι θύειν, λαβὼν τὴν ἀδελφὴν
αὐτοῦ, καὶ ἀναβὰς ἐπὶ κριὸν χρυσόμαλλον
σὺν αὐτῇ διὰ τῆς θαλάσσης ἀφίκετο εἰς τὸν
DCXXXIV. Εὔξεινον Πόντον. τὸ δὲ ἀληθὲς, ὡς Παλαί-
φατός φησιν, οὕτως ἔχει. Αθάμας ὁ Αἰό-
λου τῆς Ελλης ἐβασίλευε τῆς Φρυγίας.
ἦν δὲ αὐτῷ ἀνὴρ ἐπίτροπος τῶν χρημά-
των, ὃν μάλιστα πιστὸν ἡγεῖτο, ὀνόματι
Κριὸς, ὃς αἰσθόμενος τὸν Αθάμαντα ἀ-
ποκτεῖναι ἐθέλοντα τὸν Φρίξον, δηλοῖ
τοῦτο τῷ Φρίξῳ. ὁ δὲ Φρίξος κατε-
σκεύασε ναῦν, καὶ ἐνέθετο ἐν αὐτῇ χρήμα-
τα πάμπολλα. Σὺν τοῖς χρήμασι γοῦν καὶ
Φρίξον, καὶ Ελλην ὁ Κριὸς ἐν ταύτῃ ἐν-
DCLXI. θεὶς ᾤχετο ἀπιών. Κατὰ τὸν αὐτὸν και-
ρὸν ἐθύετο τὰ περὶ τὸν Μελικέρτην, ἐφ' ᾧ
Γλαῦκος Ισθμια ἔθηκε. Τότε καὶ Τρὼς
τὸν Γανυμήδην σὺν ἀνδράσι πεντήκοντα
δῶρά τε καὶ θυσίας πρὸς τὸ τοῦ Διὸς ἱερὸν
DCLIV. ἐκπέμπει. Τάνταλος δὲ δόλον οἰηθεὶς,
δύναμιν ἀποστείλας ἥρπασε Γανυμήδην.
ὁ δὲ Γανυμήδης διὰ τὴν αἰσχύνην ἅμα
καὶ τὸν φόβον ἀρρωστῶν μετ' ὀλίγον ἐπ-
λεύτησε. καὶ τὰ μὲν δῶρα, τοῦΤαν-
τάλου κελεύσαντος, τῷ ἱερῷ τοῦ Διὸς
ἀπεδόθη. τὸ δὲ λείψανον αὐτοῦ ἐν τῷ ναῷ
ἔνδον ἀπετέθη. ἐντεῦθεν ἐμυθεύσαντο τὸν
Δία γενόμενον αἰετὸν διὰ τὸ τῆς ἁρπαγῆς
ὀξὺ, τὸν Γανυμήδην ἀναλαβεῖν εἰς τὸ οἰ-
νοχοεῖν αὐτῷ.

DCLXVII. ΙΖ ΣΙΚΥΩΝ τοῦ Μαραθῶνος τοῦ Ε-
πωπέως. οἱ δὲ (ἐν οἷς καὶ Ασιος)
Μητίονος τοῦ Ερεχθέως. Οἱ δὲ Πέ-
λοπος, ὡς Ιβυκος. οὗτος ἦν Λα-
μέδοντος γαμβρὸς, καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἡ γῆ
DCLXVII. Σικυωνία, καὶ Σικυὼν αὐτὴ Αἰγιάλης
DCLXXXIX. ἡ πόλις ὠνομάσθη. Κατὰ τοῦτον Ζῆθος
καὶ Αμφίων κιθάρᾳ τὸ τεῖχος τῶν
Θηβῶν ἀνήγειραν, ὥστε τοὺς λίθους αὐ-
τομάτους ἐπὶ τὸ τεῖχος ἀναβαίνειν.
Τότε καὶ Πέλοψ ὁ Λυδὸς ἐκ τῆς Ασίας
DCXCV. Οἰνόμαον τὸν Αλξίωνος τῆς Πισαίας δυ-
ναστεύοντα παύσας τῆς ἀρχῆς τὴν τε
Πισαίαν εἶχε, Ολυμπίαν ἀποτεμό-
μενος τῆς Επειοῦ χώρας ὅμορον οὖ-
σαν τῇ Πισαίᾳ, καὶ ὕστερον γενεᾷ μά-
λιστα μετὰ Ενδυμίωνα τὸν ἀγῶνα τῷ
Ολυμπίῳ Διῒ ἐποίησεν ἀξιολογώτατα
ἀνθρώπων τῶν πρὸ αὐτοῦ. Τότε καὶ τὴν
τὰ περὶ τοὺς Σπάρτους Γίγαντας, οὓς
DCXCVI. φησι Παλαίφατος, ὅτι οἱ φίλοι τοῦ
Δράκοντος βασιλέως, ὃν Κάδμος παύ-
σας τῆς ἀρχῆς μετ' αὐτὸν ἦρξε, πολεμήσαν-
τες ἀνίστανται μετὰ Κάδμου, καὶ ἡττηθέντες
ὑπ' αὐτοῦ ἁρπάσαντες τὰ χρήματα αὐ-
τοῦ ἔφυγον ὅθεν ὡρμῶντο. ἄλλοι δὲ ἄλλη
διεσπάρησαν, οἱ μὲν εἰς τὴν Αττικὴν,
οἱ δὲ εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἄλλοι δὲ εἰς
Φωκίδα. ἕτεροι δὲ εἰς Λοκρίδα. ἀφ' ὧν
χωρῶν συνερχόμενοι ἅμα ἐπολέμουν τοῖς
Θηβαίοις.

ΙΗ ΠΟΛΥΒΟΣ ὁ Ερμοῦ καὶ Χθονοφύ- DCCXII.
λης τῆς Σικυῶνος. Οὗτος Ταλαῷ
τῷ Βίαντος βασιλεύοντι Αργείων Λυ-
σιάνασσαν τὴν θυγατέρα ἔδωκε. παρὰ
τοῦτον ὁ Αδραστος φεύγων ἐξ Αργους
ἦλθεν ἐς Σικυῶνα. καὶ ὕστερον, ἀποθανόν-
τος Σικυῶνος, τὴν ἀρχὴν ἔχει. Κατὰ
τοῦτον ὁ Λάϊος ἐν Πελοποννήσῳ διαπ-
λῶν ἐπιξενοῦται Πέλοπι, καὶ τούτου παῖ-
δα Χρύσιππον ἁρματοδρομεῖν διδάσκων DCCXIV.
ἀναρπάζει.

ΙΘ ΑΔΡΑΣΤΟΣ. Οὗτος ὀλίγον χρό- DCCCIII.
νον τῶν Σικυωνίων ἄρξας κατῆλθεν ἐς
Αργος.

Κ ΙΑΝΙΣΚΟΣ ἀπόγονος Κλυτίου τοῦ Λα- DCCLII.
μέδοντι κηδεύσαντος ἐλθὼν ἐκ τῆς Αττι-
κῆς. Κατὰ τοῦτον ἦσαν οἱ ἑπτὰ ἐπὶ Θή- DCCLXXXIII.
βαις, καὶ Λαπιθῶν πρὸς Κενταύρους μά- DCCLXXII.
χη ἐγένετο. Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον Κάδ-
μος ἔχων γυναῖκα Αμαζονίδα, ᾗ ὄνομα
Σφὶγξ, ἦλθεν εἰς Θήβας, καὶ ἀποκτείνας τὸν
Δράκοντα, τὴν τούτου βασιλείαν παρέ-
λαβε, μετὰ δὲ, καὶ τὴν ἀδελφὴν τοῦ Δρά-
κοντος, ᾗ ὄνομα Αρμονία. αἰσθομένη δὲ
ἡ Σφὶγξ, ὅτι καὶ ἄλλην ἔγημε, πείσα-
σα τοὺς πολλοὺς τῶν πολιτῶν συναπᾶραι
αὐτῇ, καὶ τῶν χρημάτων τὰ πλεῖστα
διαρπάσασα, καὶ τὸν Ποδώκην κύνα,
ὃν ἧκε Κάδμος ἄγων, λαβοῦσα, μετὰ
τούτων ἀπῆρεν εἰς τὸ ὄρος τὸ λεγόμενον
Σφίγγιον, κἀντεῦθεν ἐπολέμει τῷ Κάδμῳ. DCCLVI.
Ιστορεῖ Παλαίφατος ἐν τοῖς περὶ ἀπίστων.
Κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους, ὡς καὶ αὐτὸς DCCLXXII.
Παλαίφατος ἱστόρηκεν, Ιξίονος βασιλέως
ὄντος, αἱ τὰ οἰκούμενα ἀγρίων ταύρων
ἀγέλη ἀπὸ Πηλίου ὄρους καλοῦσα ἐσίνετο
τὰ δένδρα, καὶ τοὺς καρπούς. Νεανίσκοι
δέ τινες κέλητας ἵππους ἀναβαίνοντες ἠ-
κόντιζον ἀπὸ τῶν ἵππων τοὺς ταύρους, καὶ
ἀνεῖλον αὐτούς. καὶ τὸ ὄνομα ἐντεῦθεν ἔλα-
βον οἱ Κένταυροι, ὅτι τοὺς ταύρους κατε-
κέντουν.

ΚΑ ΦΑΙΣΤΟΣ τῶν Ηρακλέους λεγόμενος DCCXCIV.
παίδων εἶναι. Οὗτος κατὰ μαντείαν με-
τῴκησεν εἰς Κρήτην.

ΚΒ ΠΟΛΥΦΕΙΔΗΣ. Κατὰ τοῦτον ὁ Ηρα- DCCCVI.
κλῆς τὸν Ολυμπιακὸν ἀγῶνα πρῶτος ἔ- DCCCVII.
θηκεν ἐπὶ Πέλοπι. καὶ ἐπὶ τούτοις νό-
σῳ λιμώδει περιπίπτει, καὶ μανεὶς εἰς πῦρ DCCCXXV.
ἑαυτὸν ῥίψας ἐτελεύτησε.

ΚΓ ΠΕ-

DCCCXXXVII. ΚΓ ΠΕΛΑΣΤΟΣ. Κατὰ τοῦτον τὰ περὶ
Ὀδυσσέως μυθολογούμενα, ὡς Τυῤῥη-
DCCCXLIII. νῶν νήσοι ἦσαν, αἳ ἐληΐζοντο περίχωρα
τῆς Σικελίας, καὶ τὸν Ἰόνιον κόλπον. ἣν δὲ
ναῦς τριήρης ταχεῖα τότε, ὄνομα Σκύλ-
λα. αὕτη ἡ τριήρης τὰ λοιπὰ τῶν πλοίων
συλλαμβάνουσα πολλάκις ἠργάζετο βρῶ-
μα. καὶ ἦν λόγος περὶ αὐτῆς πολύς.
Ταύτην τὴν ναῦν Ὀδυσσεὺς σφοδρῷ
καὶ λάβρῳ πνεύματι χρησάμενος διέ-
φυγεν. ἱστορεῖ Παλαίφατος. Τότε καὶ
Νεοπτόλεμον τὸν Ἀχιλλέως ὁ ἱερεὺς ἀπέκ-
DCCCLIV. τεινε τοῦ Ἀπόλλωνος. οἱ δὲ, ὅτι ἀνεῖλεν
αὐτὸν Ὀρέστης.

DCCCLVII. ΚΔ ΖΕΥΞΙΠΠΟΣ ὁ λεγόμενος Ἀπόλ-
DCCLXXVI. λωνος υἱὸς καὶ Νύμφης Συλλίδος.

ΚΕ ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ Ῥοπάλου τοῦ Φαισ-
τοῦ, Ἀγαμέμνονος στρατὸν ἀγαγόν-
τος ἐπ' αὐτὸν καὶ Σικυῶνα, δείσας συνε-
χώρησεν ὑπήκοος Ἀγαμέμνονος καὶ Μυ-
κηναίων εἶναι.

ΚϚ ΛΑΚΕΣΤΑΔΗΣ, Ἱππολύτου.
Τοῦτον Φάλκης ὁ Τημένου τὴν Σικυῶνα
σὺν Δωριεῦσι νύκτωρ καταλαβὼν, κα-
κὸν μὲν, ὅτι Ἡρακλείδην καὶ αὐτὸν
ὄντα, ἐποίησεν οὐδὲν, κοινωνὸν δὲ ἔσχε
τῆς ἀρχῆς. καὶ Δωριεῖς μὲν καὶ Σικυώνιοι
γεγόνασιν ἀπὸ τούτου, καὶ μοῖρα τῆς Ἀρ-
γείας.

ΑΡΓΕΙΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΔΙΑΔΟΧΗ.

CLXI. Α ΙΝΑΧΟΣ πρῶτος βασιλεύει Ἀρ-
γείων οὔπω τότε Ἀθηναίων ἔτι τὴν πό-
λιν, οὔτε τὴν προσηγορίαν ἐχόντων. ἡγεῖ-
ται δὲ Ἀργείων κατὰ τὸν πέμπτον μετὰ Σε-
μίραμιν Ἀσσυρίων βασιλέα, τὸν καὶ ρ ὕστε-
ρον ἔτεσιν αὐτῆς. ἀφ' οὗ ποταμὸς ἐν Ἄρ-
γει Ἴναχος καλεῖται. καὶ ἐν τοῖς περὶ τού-
του χρόνοις οὐδὲν ἐπίσημον παρ' Ἕλλησιν
CLX. γεγονὸς ἱστορεῖται. Τούτου θυγάτηρ Ἰὼ, ἡ
καὶ Ἀτθὶς καλουμένη, δι' ἣν καὶ ἡ Ἀττική.
δι' ἧς καὶ ὁ Βόσπορος. οὗ ἐπώνυμος πό-
λις Βόσπορος ἐν τῷ Εὐξείνῳ πόντῳ
καλουμένη. Καλοῦσι δὲ αὐτὴν Αἰγύπ-
τιοι Ἶσιν, ἣν καὶ ὡς θεὰν προσκυνοῦσιν. Ἐκ
ταύτης ὁ Ζεὺς θυγατέρα ἔσχε Λιβύην.

CCX. Β ΦΟΡΩΝΕΥΣ. Οὗτος ἁπάσης τῆς
ὕστερον Πελοποννήσου προσαγορευθείσης
CCXI. δυναστεύων ἐκ τῆς Λαοδίκης Νύμφης
Ἆπιν καὶ Νιόβην ἐγέννησεν. καὶ ἐπὶ τούτου
CCVII. μόλις τοῦ θηριώδους βίου καὶ νομάδος
CCXI. περιγραφὴ γέγονε, μετεκοσμήθησαν οἱ
ἄνθρωποι. ὁ γὰρ Φορωνεὺς τοὺς ἀνθρώ-
πους πρῶτος συνήγαγεν εἰς κοινὸν ἄστυ
σκεδασθέντας τέως, καὶ ἐφ' ἑαυτῶν ἑκάστοτε οἰ-
κοῦντας. καὶ τὸ χωρίον, εἰς ὃ πρῶτον ἠ-
θροίσθησαν, ἄστυ ὠνομάσθη Φορωνικόν.
Κατὰ τοῦτον Ὠγύγος, ἐφ' οὗ μέγας καὶ
πρῶτος ἐν τῇ Ἀττικῇ κατακλυσμός. ἀφ' CCXXI.
οὗ μέχρι πρώτης Ὀλυμπιάδος, ὁπό-
θεν Ἕλληνες ἀκριβοῦν τοὺς χρόνους ἐνό-
μιζον, ἔτη συνάγεται χίλια καὶ εἴκοσιν,
ὡς Ἀκουσίλαος ἱστορεῖ, καὶ ἡ ἐν Σικυῶνι
βασιλεία πρώτου μὲν Αἰγιαλέως, εἶτα
δὲ Εὐρώπος, εἶτα Τελχῖνος, καὶ ἡ
Κρητὸς ἐν Κρήτῃ. Ἀκουσίλαος γὰρ Φο- CCXXIX.
ρωνέα πρῶτον ἀνθρώπων γενέσθαι λέγει.
ὅθεν καὶ ὁ τῆς Φορωνίδος ποιητὴς εἶναι
αὐτὸν ἔφη πατέρα θνητῶν ἀνθρώπων.
Ἐντεῦθεν ὁ Πλάτων ἐν Τιμαίῳ κατα-
κολουθήσας Ἀκουσιλάῳ γράφει. Καί- CCXI.
„ποτε προαγαγεῖν βουληθεὶς αὐτοὺς περὶ
„τῶν ἀρχαίων εἰς λόγους τῆς τῇδε, τῇ πόλει
„τὰ ἀρχαιότατα λέγειν ἐπιχειρεῖ, περὶ
„Φορωνέως τε τοῦ πρώτου λεχθέντος, καὶ
Νιόβης, καὶ τὰ μετὰ τὸν κατακλυσμόν.

Γ. ΑΠΙΣ. Οὗτος τὴν Μέμφιν ἐν Αἰ- CCLXX.
γύπτῳ οἰκίζει, ὡς φησιν Ἀρίστιππος ἐν CCLXXIX.
πρώτῃ Ἀρκαδικῶν. Τοῦτον Ἀριστέας ὁ
Ἀργεῖος ἐπονομάζεσθαί φησι Σάραπιν, CCLXX. CCXII.
καὶ τοῦτον εἶναι, ὃν Αἰγύπτιοι σέβουσι.
Νυμφόδωρος δὲ ὁ Ἀμφιπολίτης ἐν τρί-
τῳ νομίμων Ἀσίας, τὸν ταῦρον τελευτή-
σαντα καὶ περιχυθέντα εἰς σορὸν ἀποτε-
θεῖσθαι ἐν τῷ ναῷ τοῦ τιμωμένου δαίμο-
νος, κἀντεῦθεν Σορόαπιν κληθῆναι, καὶ
Σάραπιν ὕστερον.

Δ ΑΡΓΟΣ. Οὗτος Νιόβης καὶ Διὸς, ᾗ πρώ- CCCV. CCXII.
τῃ γυναικὶ Ζεὺς θνητῇ ἐμίγη, παῖς ἐγέ-
νετο. ὡς δὲ Ἀκουσίλαός φησι, καὶ Πε-
λασγός. ἀφ' οὗ κληθῆναι τοὺς τὴν Πελο-
πόννησον οἰκοῦντας Πελασγούς. Ἡσίοδος δὲ
τὸν Πελασγὸν αὐτόχθονα φησὶν εἶναι. ὁ
δὲ Ἄργος παραλαβὼν παρὰ Φορωνέως τὴν
βασιλείαν ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν Πελοπόν-
νησον ἐκάλεσεν Ἄργος.

Ε ΚΡΙΑΣΟΣ, ὡς δέ τινες ΠΕΙ- CCCLXV.
ΡΑΣΟΣ, Ἄργου καὶ Εὐάδνης τῆς Στρυ-
μόνος.

Ϛ ΦΟΡΒΑΣ. Κατὰ τοῦτον ἦν Ἀκταῖος, CCCXXIX.
ἀφ' οὗ Ἀκταία ἡ Ἀττική, ὥς τινες φα-
σίν.

Ζ. ΤΡΙΟΠΑΣ. Κατὰ τοῦτον Προμηθεὺς CCCCLXIV.
καὶ Ἐπιμηθεὺς, καὶ ὁ διφυὴς Κέκροψ,
καὶ Ἰώ. Ἶσιν δὲ τὴν Ἰώ φασι, διὰ τὸ ἰέναι
αὐτὴν διὰ πάσης τῆς γῆς πλανωμένην.
Ταύτην δὲ Ἴστρος ἐν τοῖς περὶ Αἰγυπτίων
ἀποικίας Προμηθέως θυγατέρα φησίν.

Κατὰ

Κατὰ δὲ τὸν Ἀπολλόδωρον, Ἰὼ, τῆς Ἥ-
ρας οἶστρον αὐτῇ ἐμβαλούσης, πρῶτον ἧ-
κεν εἰς τὸν ἀπ᾽ ἐκείνης Ἰόνιον κόλπον κλη-
θέντα, ἔπειτα διὰ τῆς Ἰλλυρίδος πορευ-
θεῖσα, καὶ τὸν Αἷμον ὑπερβαλοῦσα, διέ-
βη τὸν τότε μὲν καλούμενον πόρον Θράκιον,
νῦν δὲ ἀπ᾽ ἐκείνης Βόσπορον. καὶ πολλὴν
CCCCXCI. χέρσον πλανηθεῖσα, καὶ πολλὴν διανη-
ξαμένη θάλασσαν Εὐρώπης τε καὶ Ἀσίας,
τελευταῖον ἧκεν εἰς Αἴγυπτον, ὅπου τὴν
ἀρχαίαν μορφὴν ἀπολαβοῦσα γεννᾷ
CCCCXCI. παρὰ τῷ Νείλῳ ποταμῷ Ἔπαφον παῖδα.
Τοῦτον δὲ Ἥρα δεῖται Κουρήτων ἀφανῆ
ποιῆσαι. οἱ δὲ ἠφάνισαν αὐτόν. Καὶ Ζεὺς
μὲν αἰσθόμενος κτείνει Κούρητας. Ἰὼ δὲ
ἐπὶ ζήτησιν τοῦ παιδὸς ἐτράπετο. πλα-
νωμένη δὲ κατὰ Συρίαν ἅπασαν (ἐκεῖ
γὰρ ἐμηνύετο, ὅτι τοῦ Βιβλίων βασιλέως
γυνὴ ἐτιθήνει τὸν υἱὸν) τὸν Ἔπαφον εὑ-
ροῦσα, καὶ εἰς Αἴγυπτον ἐλθοῦσα ἐγα-
μήθη Τηλεγόνῳ τῷ βασιλεύοντι τότε Αἰ-
γυπτίων. ἱδρύσατο δὲ ἄγαλμα Δήμητρος,
ἣν ἐκάλεσαν Ἶσιν Αἰγύπτιοι, καὶ τὴν Ἶσιν
ὁμοίως Ἰὼ προσηγόρευσαν. Ἔπαφος δὲ
βασιλεύων Αἰγυπτίων γαμεῖ Μέμφιν
DXXIV. τὴν Νείλου θυγατέρα. καὶ ἀπὸ ταύτης
κτίζει Μέμφιν πόλιν.

Η ΚΡΟΤΩΠΟΣ. Οὗτος διὰ τὸν φόνον
DX. Ψαμάθης τῆς αὐτοῦ θυγατρὸς κατὰ χρησ-
DXLIII. μὸν ἔλιπε τὸ Ἄργος, καὶ κτίσας πόλιν ἐν
τῇ Μεγαρίδι, καὶ Τριποδίσκιον ἐπικα-
λέσας κατῴκησε.

Θ ΣΘΕΝΕΛΑΟΣ, ὡς δὲ ἄλλοι ΣΘΕ-
DXXXVIII. ΝΕΛΑΣ, ὁ Κροτώπου. Κατὰ τοῦτον ἥ τε
τοῦ Ἀμφικτύονος βασιλεία, καὶ ἡ εἰς
Πελοπόννησον Δαναοῦ παρουσία, καὶ ἡ
ὑπὸ Δαρδάνου τῆς Δαρδανίας κτίσις, ὃν
DXLII. πρῶτον (φησὶν Ὅμηρος) — τέκετο νε-
φεληγερέτα Ζεύς. ἥ τε ἐκ Φοινίκης τῆς Εὐ-
ρώπης εἰς τὴν Κρήτην ἀνακομιδή.

Ι ΔΑΝΑΟΣ. Βήλου παῖδες ἐγένοντο
δίδυμοι ἐξ Ἀγχινόης τῆς Νείλου. Δαναὸν
μὲν οὖν Βῆλος ἐν Λιβύῃ κατῴκισεν, Αἴ-
γυπτον δὲ ἐν Ἀραβίᾳ. ὃς καὶ καταστρε-
ψάμενος τὴν μελάμβωλον χώραν,
ἀφ᾽ ἑαυτοῦ Αἴγυπτον ὠνόμασεν. Γίνονται
δὲ ἐκ πολλῶν γυναικῶν Αἰγύπτῳ μὲν
παῖδες πεντήκοντα, θυγατέρες δὲ Δαναῷ
πεντήκοντα. στασιαζόντων δὲ αὐτῶν πρὸς
ἀλλήλους περὶ τῆς ἀρχῆς, ὕστερον Δαναὸς
τοὺς Αἰγύπτου παῖδας, πλὴν ἑνὸς, ἢ
DXLII. δυοῖν, διὰ τῶν τοῦ αὐτοῦ θυγατέρων ἀνεῖλεν,
δεδοικὼς καθ᾽ ὅ,τι, καὶ ἐκ χρησμοῦ, ὅτι φο-
νευθήσεται ὑπὸ ἑνὸς αὐτῶν. καὶ ὑποθεμένης
Ἀθηνᾶς αὐτῷ, ναῦν πρῶτος κατεσκεύα-
σε τὴν κληθεῖσαν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ αὐ-
τῶν, πεντηκόντορον, ἐν ᾗ τὰς κόρας ἐνθέ-
μενος ἔφυγε. προσσχὼν δὲ Ῥόδῳ, τῆς
Λινδίας Ἀθηνᾶς ἄγαλμα ἱδρύσατο. ἐν-
τεῦθεν δὲ ἧκεν εἰς Ἄργος. καὶ τὴν βασιλείαν
παραδίδωσιν αὐτῷ Γελάνωρ ὁ τότε βα- DXLII.
σιλεύων. αὐτὸς δὲ κρατήσας τῆς χώρας
ἀφ᾽ ἑαυτοῦ τοὺς ἐνοικοῦντας Δαναοὺς ὠνό-
μασεν. ἀνύδρου δὲ τῆς χώρας ὑπαρχού-
σης, ἐπειδὴ καὶ τὰς πηγὰς ἐξήρανε Πο-
σειδῶν μηνίων Ἰνάχῳ, διότι τὴν χώραν
Ἀθηνᾶς ἐμαρτύρησεν εἶναι, τὰς θυγατέ-
ρας ὑδρευσομένας ἔπεμψεν. ὧν μιᾷ Ἀ-
μυμώνῃ Ποσειδῶν τὰς ἐν Λέρνῃ πηγὰς ἐ-
μήνυσεν. Οἱ δὲ Αἰγύπτου παῖδες ἐλθόντες
εἰς Ἄργος τῆς τε ἔχθρας παύσασθαι πα-
ρεκάλουν, καὶ τὰς θυγατέρας αὐτοῦ γα-
μεῖν ἠξίουν. Δαναὸς δὲ ἅμα μὲν ἀπι-
στῶν τοῖς αὐτῶν ἐπαγγέλμασιν, ἅμα δὲ
μνησικακῶν περὶ φυγῆς, ὡμολόγει τοὺς
γάμους, καὶ διεκλήρου τὰς κόρας. ὡς δὲ
ἐκληρώσαντο, τοὺς γάμους ἑστιάσας, ἐγ-
χειρίδια δίδωσι ταῖς θυγατράσιν. αἱ δὲ
κοιμωμένους τοὺς νυμφίους ἀπέκτειναν,
πλὴν Ὑπερμνήστρας. αὕτη δὲ τὸν Λυγκέα
διέσωσε παρθένον αὐτὴν διαφυλάξαν-
τα. Κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν Βούσιρις Ποσει- DXLVI.
δῶνος παῖς, καὶ Λυσιανάσσης τῆς Ἐ-
πάφου, Αἰγύπτου βασιλεύων, τοὺς ξέ-
νους ἔθυεν ἐπὶ βωμῷ τοῦ Διὸς κατά τι λό-
γιον. Κατὰ Δαναὸν Ἀθήνησιν ἵππους DXLIII.
ἔζευξε πρῶτος Ἐριχθόνιος.

ΙΑ ΛΥΓΚΕΥΣ Αἰγύπτου, καὶ Ἀργυ- DXCII.
φίης. Κατὰ τοῦτον τῆς κόρης ἡ ἁρπαγή, καὶ ἡ DCCXIV.
τοῦ ἐν Ἐλευσῖνι τεμένους καθίδρυσις, καὶ
ἡ Τριπτολέμου γεωργία, καὶ ἡ Κάδμου DLXXXVII.
εἰς Θήβας παρουσία. Κατὰ γάρ τινας ὁ
Κάδμος τῆς Σεμέλης πατὴρ ἐν τούτοις
τοῖς χρόνοις ὥρμησεν εἰς τὴν Βοιωτίαν,
καὶ αὐτοὺς ἀγνοοῦντας τὰ Φοινίκων γράμ-
ματα ἐδίδαξε, καὶ ἐβασίλευσεν ἐπ᾽ αὐ-
τοῖς ἔτη ξβ. καὶ γυναῖκα ἠγάγετο τὴν Ἁρ-
μονίαν, ἥτις αὐτῷ ἓξ τίκτει θυγατέρας,
Ἰνὼ, Ἀγαύην, Σεμέλην, Εὐρυνόμην, DCX.
Κλεοθὼ, καὶ Εὐρυδίκην. οὗτος καὶ Καδ-
μείαν κτίζει. ὁ δὲ Λυγκεὺς Δαναῷ πο- DCXI.
λεμήσας τῷ βασιλεῖ, καὶ τοῦτον ἀποκτεί-
νας, τήν τε βασιλείαν αὐτοῦ, καὶ τὴν
θυγατέρα Ὑπερμνήστραν παρέλαβεν. ὅτε
καὶ Σίσυφος ὁ Αἰόλου κτίσας Ἐφύραν,
τὴν νῦν λεγομένην Κόρινθον, γαμεῖ Με-
ρόπην τὴν Ἄτλαντος. DCVIII.

ΙΒ ΑΒΑΣ Λυγκέως καὶ Ὑπερμνήστρας ἔτη DCXXXIII.
κγ. Ἐπὶ τούτου Μελάμπους ὁ Ἀμυθάονος DCXLVIII.
καὶ Εἰδομένης τῆς Ἄβαντος μάντις, καὶ
τὴν

τὴν διὰ φαρμάκων καὶ καθαρμῶν θερα-
πείαν πρῶτος εὑρηκὼς τὰς Προίτου θυ-
γατέρας θεραπεύει.

DCLVII. ΙΓ ΠΡΟΙΤΟΣ ἔτη ιζ. Κατὰ τοῦτον ὁ Εὐ-
DCXLVI. μόλπου πρὸς Ἀθηναίους πόλεμος. καὶ ὁ
Πέλοψ ὁ ἀφ' αὐτοῦ Πελοπόννησον ὀνο-
DCXCV. μάσας καὶ αὐτῆς βασιλεύσας ἔτη λβ. Τὰ
κατὰ τὸν Περσέα τότε ἐγένετο, καὶ τὸν Βελλε-
DCLXXV. ροφόντην ἵππον ὑπόπτερον. Κατὰ δὲ
Παλαίφατον, Βελλεροφόντης ἀνὴρ τὸ
γένος Κορίνθιος καλὸς καὶ ἀγαθὸς
πλοῖον κατασκευάσας μακρὸν ἐληΐζετο
παραθαλάσσια χωρία. ὄνομα δὲ ἦν τῷ
πλοίῳ Πήγασος, ὡς καὶ νῦν ἕκαστον τῶν
πλοίων ὄνομα ἔχει.

DCLXXIV. ΙΔ ΑΚΡΙΣΙΟΣ ἔτη λα. Κατὰ τοῦτον Φημο-
DCL. νόη πρώτη ἐχρησμῴδησεν Ἀκρισίῳ. καὶ ἡ
Πέλοπος ἀπὸ Φρυγίας διάβασις ἐγένετο,
καὶ Ἴωνος εἰς τὰς Ἀθήνας ἄφιξις, καὶ ὁ
δεύτερος Κέκροψ, ὅ τε Περσέως, καὶ Διο-
νύσου πράξεις, Ὀρφεύς τε, καὶ Μουσαῖος.

ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΜΥΚΗΝΑΙΩΝ.

DCCXLVII. Α ΠΕΡΣΕΥΣ. Οὗτος ἰδεῖν ἐθέλων Α-
κρίσιον γονέα τῆς μητρὸς, καὶ λόγοις τε
χρηστοῖς καὶ ἔργοις δεξιωσάμενος, ἔρχεται παρ'
αὐτὸν εἰς τὴν Λάρισσαν. καὶ ὁ μὲν ἡ-
λικίᾳ τε ἀκμάζων, καὶ τοῦ δίσκου χαί-
ρων τῷ εὑρήματι ἐπεδείκνυτο εἰς ἅπαν-
DCCV. τας. Ἀκρίσιος δὲ λανθάνει κατὰ δαί-
μονα ὑποπεσὼν τοῦ δίσκου τῇ ὁρμῇ.
Καὶ Ἀκρισίῳ μὲν ἡ πρόρρησις τοῦ θεοῦ
τέλος ἔσχεν, οὐδὲ ἀπέτρεψεν τὸ χρεὼν
τὰ εἰς τὴν παῖδα, καὶ τὸν θυγατριδοῦν
παρευρήματα. Περσεὺς δὲ ὡς ἀνέστρε-
ψεν ἐς Ἄργος (ᾐσχύνετο γὰρ τοῦ φόνου
τῇ φήμῃ) Μεγαπένθη τὸν Προίτου πείθει
οἱ τὴν ἀρχὴν ἀντιδοῦναι. παραλαβὼν
δὲ αὐτὸς τὴν ἐκείνου Μυκήνας κτίζει.
Κατὰ τοῦτον τῷ τριακοστῷ δευτέρῳ ἔτει
τῆς βασιλείας αὐτοῦ Διόνυσος ὁ τοῦ Διὸς
καὶ τῆς Σεμέλης ἐκθεοῦται, ὥς φησιν Α-
πολλόδωρος ἐν τοῖς χρονικοῖς. ἀπὸ δὲ
Διονύσου, ἐπὶ Ἡρακλέα καὶ τοὺς περὶ
Ἰάσονα ἀριστεῖς τοὺς ἐν τῇ Ἀργοῖ πλεύ-
σαντας, συνάγεται ἔτη ξγ, ἀπὸ δὲ τῆς
Ἡρακλέους ἐν Ἄργει βασιλείας, ἐπὶ τὴν
Ἡρακλέους αὐτοῦ καὶ Ἀσκληπιοῦ ἀποθέω-
σιν ἔτη συνάγεται λη, κατὰ τὸν χρονο-
γράφον Ἀπολλόδωρον.

DCCIV. Β ΣΘΕΝΕΛΟΣ. Κατὰ τοῦτον τοῦ ἐν Ἐλευ-
DCCXII. σῖνι τεμένους καθίδρυσις, ὥς τινες.
DCCXII. Γ ΕΥΡΥΣΘΕΥΣ. Κατὰ τοῦτον οἱ Ἀργο-
ναῦται.
DCCLVI. Δ ΑΤΡΕΥΣ ἔτη κ.
DCCLVI. Ε ΘΥΕΣΤΗΣ ἔτη ιβ. Μίνως ἐν Κρήτῃ νο-
DCXI. μοθετεῖ.

Ϛ ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ ἔτη ιη. Κατὰ τοῦτον Ἴλιον DCCCXXI.
ἑάλω κατὰ τὸ δωδέκατον τῆς αὐτοῦ βα- DCCCXXXV
σιλείας, Δημοφῶντος τοῦ Θησέως βασι-
λεύοντος Ἀθήνησι τῷ πρώτῳ ἔτει.
Ζ ΑΙΓΙΣΘΟΣ ἔτη ἑπτά. DCCV.
Η ΟΡΕΣΤΗΣ ὁ Ἀγαμέμνονος. DCCCLXI.
Θ ΤΙΣΑΜΕΝΟΣ ὁ Ὀρέστου. DCCCLVI.
Ι ΠΕΝΘΙΛΟΣ ὁ Ὀρέστου.
ΙΑ ΚΟΜΗΤΗΣ ὁ πρεσβύτατος τῶν Τισα- DCCV.
μενοῦ παίδων. DCCV.
Κατέσχεν ἡ βασιλεία Ἑλλήνων, ἤτοι Πε-
λοποννησίων, ἔτη ἑκατὸν ἑξήκοντα τέσ-
σαρα.

ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΔΙΑΔΟΧΗ.

Α ΚΕΚΡΟΨ. Μετὰ Ὤγυγον διὰ τὴν ἀπὸ CCCCLXI.
τοῦ κατακλυσμοῦ πολλὴν φθορὰν ἀβασί-
λευτος ἔμεινεν ἡ νῦν Ἀττικὴ μέχρι Κέ-
κροπος ἔτη ρπθ. Οὗτος μετὰ τὸν κατακλυσ-
μὸν τῆς Ἀττικῆς Ἀθηνῶν ἐβασίλευσε χρό-
νους ν, καὶ τὴν γῆν πρότερον λεγομένην CCCCLXIII.
Ἀκτὴν ἀφ' ἑαυτοῦ Κεκροπίαν ὠνόμασε. CCCCLXI.
Διφυὴς δὲ ὠνομάσθη, ἢ διὰ τὸ μῆκος σώ-
ματος, ἢ ὅτι Αἰγύπτιος ὢν τὰς δύο γλώτ-
τας ἠπίστατο. Ἐπ' αὐτοῦ ἐν τῇ ἀκροπόλει CCCCLXI.
ἐλαία πρώτως ἐφύη, καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἀφ' ἑ-
αυτῆς τὴν πόλιν ἐκάλεσεν Ἀθήνας. Οὗτος CCCCLXIII.
πρῶτος βοῦν ἔθυσε, καὶ Ζῆνα προσηγόρευ-
σε θεὸν μὴ πρότερον οὕτω παρ' ἀνθρώποις
ὠνομασμένον. ἐπεί τε βωμὸν παρ' Ἀθηναί-
οις ἱδρῦσαι πρῶτος λέγεται, καὶ πάλιν πρῶ-
τος Ἀθηνᾶς ἄγαλμα συστήσασθαι, ὡς οὐδὲ
τούτων ἐκ παλαιοῦ ὑπαρχόντων. Ἔτι ἐπὶ
τούτου τὸ ἐν Δήλῳ ἱερὸν Ἀπόλλωνος Δηλίου
ὑπὸ Ἐρυσίχθονος υἱοῦ Κέκροπος ἱδρύνθη. CCCCXCVII.
Καὶ κατὰ τοῦτον γίνεται ὁ ἐπὶ Δευκαλίωνος
κατακλυσμὸς, καὶ ἡ ἐπὶ Φαέθοντος ἐκ- CCCCXC.
πύρωσις, Ἐριχθονίου γένεσις, Κόρης τε ἁρ-
παγὴ, καὶ Δήμητρος μυστήρια, Ἐλευσινίων DCXIX.
τε ἵδρυσις, Τριπτολέμου γεωργία, Εὐ- DCXI.
ρώπης ὑπὸ Διὸς ἁρπαγὴ, Ἀπόλλωνος
γένεσις, Κάδμου ἐπὶ Θήβας παρουσία. DCXCII.
Ἀπὸ Κέκροπος, ἐπὶ τὴν Ἰλίου ἅλωσιν, CCCCLX.
συνάγεται μικρῷ δέοντα ἔτη υ. Τινὲς δέ
φασιν, ὡς καὶ κατὰ τοῦτον ἡ Ἀττικὴ πρότε-
ρον Ἀκτὴ, ἀπὸ Ἴωνος τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ
Κρεούσης τῆς Ἐρεχθέως Ἰωνία ἐκλήθη, καὶ DCLXXXII.
οὕτως οἱ Ἀθηναῖοι Ἴωνες.
Β ΚΡΑΝΑΟΣ αὐτόχθων μετὰ Κέκροπα DXI.
ἐβασίλευσεν ἔτη ἐννέα. Οὗτος γήμας ἐκ
Λακεδαίμονος Πεδιάδα τὴν Μήνυτος
ἐγέννησε Κραναὴν καὶ Κραναίχμην, καὶ
Ἀτθίδα, ἧς ἀποθανούσης ἔτι παρθένου,
τὴν χώραν Ἀτθίδα ἐπωνόμασε
πρότερον λεγομένην Ἀκταίαν.

DXX. Γ ΑΜΦΙΚΤΥΩΝ. οὗτος Κραναῷ ἐπα-
ναστὰς, ὁμοῦ αὐτοῦ ἄγων τὴν θυγατέρα
παύει αὐτὸν τῆς ἀρχῆς.
D XXX. Δ ΕΡΙΧΘΟΝΙΟΣ.
D LXXX. Ε ΠΑΝΔΙΩΝ ὁ Ἐριχθονίου. Ἐπὶ τούτου
ὁ Κελεὸς τὴν Δήμητρα εἰς τὴν Ἐλευσῖ-
DCXI. να ὑπεδέξατο, καὶ Τριπτόλεμος Ἐλευ-
σίνιος τὸν σῖτον μυθεύεται σπεῖραι διὰ τῆς
οἰκουμένης, ἀναβιβάσης αὐτὸν ἐπὶ πτε-
ρωτῶν δρακόντων ὄχημα τῆς Δήμητρος.
DCXIX. Καὶ τότε Ὠρείθυιαν παρθένον ἐπὶ Ἰλισ-
σὸν ποταμὸν ἁρπάσας Βορέας συνῆλθεν
αὐτῇ.
DCXX. Ϛ ΕΡΕΧΘΕΥΣ ὁ Πανδίονος. Κατὰ τοῦ-
DCL. τον ἦν πρόμαντις ἡ Φημονόη τοῦ Ἀπόλλω-
νος πρώτη, καὶ πρώτη τὸ ἑξάμετρον ᾖδε.
DCXX Τότε καὶ Θησεὺς ἅμα Πειρίθῳ εἰς Ἤπει-
ρον συναπεδήμησεν ἐπὶ τὴν Αἰδωνέως
θυγατέρα τοῦ Μολοσσῶν βασιλέως, ὃς
τῇ γυναικὶ ὄνομα Περσεφόνην θέμενος,
Κόρην δὲ τῇ θυγατρὶ, τῷ δὲ κυνὶ Κέρ-
βερον, ἐκέλευσε τούτῳ διαμάχεσθαι τοὺς
μνωμένους τὴν παῖδα, καὶ λαβεῖν τὸν κρα-
τήσαντα. Τοὺς μέντοι περὶ τὸν Πειρίθουν
οὐ μνηστῆρας ἥκειν, ἀλλὰ ἁρπασομένους
πυνθανόμενος, συνέλαβε. καὶ τὸν μὲν
Πειρίθουν εὐθέως ἠφάνισε διὰ τοῦ κυ-
νὸς, τὸν δὲ Θησέα καθείρξας ἐφύλατ-
τεν.
DCLXX. Ζ ΚΕΚΡΟΨ δεύτερος. Κατὰ τοῦτον Ξοῦ-
θος λαβὼν τὴν Πελοπόννησον ἐκ Κρεού-
σης τῆς Ἐρεχθέως Ἀχαιὸν ἐγέννησε καὶ Ἴω-
να. ἀφ' ὧν Ἀχαιοὶ καὶ Ἴωνες καλοῦνται.
DCXCVIII. Ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις ἐκτίσθη τὸ Ἴλιον
ὑπὸ τοῦ Ἴλου. Μετὰ δὲ λβ ἔτη τοῦ κτισθῆναι
τὸ Ἴλιον, ἐκτίσθη Κύζικος μητρόπολις
Ἑλλησπόντου ὑπὸ Κυζίκου.
DCCX. Η ΠΑΝΔΙΩΝ δεύτερος ὁ Κέκροπος καὶ
Μητιαδούσης τῆς Εὐπαλάμου. Οὗτος μετὰ
DCCXXXIV. Κέκροπος βασιλεύων ὑπὸ τῶν Μητίο-
νος υἱῶν κατὰ στάσιν ἐξεβλήθη.
DCCXXXIV. Θ ΑΙΓΕΥΣ ὁ Πανδίονος καὶ Πελίας τῆς
Πύλα τοῦ Μεγαρέως. Ἐπὶ τούτου τὰ λεγό-
μενα περὶ Δαιδάλου, ὡς ἀγάλματα κα-
DCCXXXVI. τεσκεύαζε προβαινόμενα. τὸ δὲ ἀληθὲς τοιοῦ-
τον. Οἱ τότε ἀνδριαντοποιοὶ καὶ ἀγαλμα-
τοποιοὶ κατεσκεύαζον ἀνδριάντας συμ-
πεφυκότας ἔχοντας τοὺς πόδας. Δαίδα-
λος δὲ ἐποίει διαβεβηκότας τὸν ἕνα πόδα.
Οἱ δὲ ἄνθρωποι ἔλεγον ἐδοιπορεῖν τοῦτο
τὸ ἄγαλμα, ὃ εἰργάσατο Δαίδαλος,
ἀλλ' οὐχ ἑστηκὲς, ὡς καὶ νῦν λέγομεν. ἱστο-
ρεῖ Παλαίφατος, προσθεὶς, ὡς Δαίδα-
λος ὢν ἐν εἱρκτῇ, καθεὶς ἑαυτὸν διὰ
θυρίδος, καὶ σκαφίδι ἐμβὰς εἰς θάλασσαν
ἔπλεεν. αἰσθόμενος δὲ ὁ Μίνως πέμπει
πλοῖα διώξοντα. ὡς ἤσθοντο δὲ Ἴκαρός τε
καὶ Δαίδαλος διωκόμενοι, ἀνέμου λα-
βροῦ καὶ σφοδροῦ ὄντος, πετόμενοι, ἤγουν
πλέοντες ἐν τῷ πελάγει, περιτρέπονται. καὶ ὁ
μὲν Δαίδαλος σώζεται εἰς τὴν γῆν, ὁ δὲ
Ἴκαρος τελευτᾷ. Τούτοις σύγχρονα καὶ DCCLXXVI.
τὰ περὶ Μινωταύρου. Φιλόχορος δέ φη-
σι τοὺς Κρῆτας λέγειν, ὅτι φρουρὰ μὲν ἦν
ὁ Λαβύρινθος οὐδὲν ἔχων κακὸν, ἀλλ' ἢ
τὸ μὴ διαφυγεῖν τοὺς φυλαττομένους. ἀ-
γῶνα δὲ ὁ Μίνως ἐπ' Ἀνδρόγεω γυμνικὸν
ἐποίει, καὶ τοὺς παῖδας ἆθλα τοῖς νικῶ-
σιν ἐδίδου τέως ἐν τῷ Λαβυρίνθῳ φυ-
λαττομένους. ἐνίκα δὲ τοὺς προτέρους
ἀγῶνας ὁ μέγιστον παρ' αὐτῷ δυνάμενος
τότε καὶ στρατηγῶν, ὄνομα Ταῦρος, ἀνὴρ οὐκ
ἐπιεικὴς καὶ ἥμερος τὸν τρόπον, ἀλλὰ καὶ
τοῖς παισὶ τῶν Ἀθηναίων ὑπερηφάνως καὶ
χαλεπῶς προσφερόμενος. Τὸν γοῦν
ἀγῶνα τοῦ Μίνω συντελοῦντος, ἐπίδο-
ξος ὢν ἅπαντας νικήσειν ὁ Ταῦρος ἐφ-
θονεῖτο. Καὶ γὰρ ἡ δύναμις αὐτοῦ διὰ τὸν
τρόπον ἦν ἐπαχθὴς, καὶ διαβολὴν εἶ-
χεν ὡς τῇ Πασιφάῃ πλησιάζων. Διὸ καὶ
τοῦ Θησέως καὶ τὴν ἄθλησιν ἐθαύμαζε πάν-
των κρατήσαντος, ἡσθεὶς δὲ καὶ ὁ Μίνως,
μάλιστα δὲ τοῦ Ταύρου καταπαλαισθέντος
καὶ προπηλακισθέντος, ἀπέδωκε τῷ Θη-
σεῖ τοὺς παῖδας, καὶ ἀνῆκε τῇ πόλει τὸν δασ-
μόν. Ταῦτα αὐτολεξεὶ Φιλόχορος ἐν
δευτέρῳ τῆς Ἀτθίδος βιβλίῳ.
Ι ΘΗΣΕΥΣ Αἰγέως καὶ Αἴθρας. Οὗτος DCCLXXXIII.
τὴν Ἑλένην ἁρπάσας εἰς Ἀθήνας ἐκόμι-
σε. Πολυδεύκης δὲ καὶ Κάστωρ εἰς Ἀθήνας DCCLXXXVI.
ἐπιστρατεύσαντες, ἐν Ἅδου Θησέως ὄν-
τος, αἱροῦσι τὴν πόλιν, καὶ τὴν Ἑλένην
λαμβάνουσι, καὶ τὴν Θησέως μητέρα Αἴ-
θραν ἄγουσιν αἰχμάλωτον. Ἐπεὶ δὲ συν-
ήγαγε τὴν Ἀττικὴν πρότερον σποράδην
καὶ κατὰ κώμας οἰκουμένην, συνηλεγμένων DCCLXXXIX.
εἰς μίαν ἁπάντων πόλιν, μετὰ τὸ χαρί-
σασθαι τὴν δημοκρατίαν τοῖς Ἀθηναίοις,
Λύκος τις συκοφαντήσας ἐποίησεν ἐξο- DCCLXXXIII.
στρακισθῆναι τὸν ἥρωα. Τότε καὶ οἱ ἑπτὰ
ἐπὶ Θήβαις.
ΙΑ ΜΕΝΕΣΘΕΥΣ ὁ τοῦ Πετεῶ. Κατὰ τοῦ- DCCCXIII.
τον ὁ Δαίδαλος ἐκδιδράσκει τι ἐκ Κρή-
της, καὶ εἰς Ἴνυκον Σικελῶν πόλιν ἀφικνεῖ-
ται παρὰ Κώκαλον, καὶ πολέμου παρέσχε
τοῖς Σικελοῖς αἰτίαν πρὸς τοὺς Κρῆτας,
ὅτι ἐξαιτοῦντος αὐτὸν Μίνω, μὴ προεῖτο
αὐτὸν ὁ Κώκαλος. καὶ ἐς τοσοῦτο ὑπὸ
τῶν Κωκάλου θυγατέρων ἐσπουδάσθη κατὰ
τὴν τέχνην, ὡς καὶ θάνατον τῷ Μίνῳ τὰς DCCCXIII.
γυναῖκας ἐς χάριν Δαιδάλου συσκευά-
σασθαι. Κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν καὶ μετὰ ἔτη
δέκα οἱ τῶν ἀπολομένων ἐν τῷ ἐπὶ Θή- DCCCXXIV.
βας πολέμῳ παῖδες κληθέντες Ἐπίγονοι
στρα-

στρατεύειν ἐπὶ Θήβας προηροῦντο τὸν τῶν πατέρων θάνατον τιμωρήσασθαι βουλόμενοι.

DCCCXXVI. ΙΒ ΔΗΜΟΦΩΝ ὁ Θησέως. Κατὰ τοῦτον τὰ περὶ Στρυμόνα, ὡς λόγος, ἱστορικώτεροι
DCCCXLIV. ψαλτρίας τινάς, καὶ ἐπιμελείας ἀπέθεντο, αἱ τοὺς παροδεύοντας τῶν ἐφοδίων στερίσκουσαι ἐνδεεῖς εἶναι, καὶ οὕτω κακῶς πάσχειν ἠνάγκαζον.

DCCCLXIX. ΙΓ ΟΞΥΝΤΗΣ.

DCCCLXXXI. ΙΔ ΑΦΕΙΔΑΣ. Κατὰ τοῦτον ἐλύετο τὸ τοῦ Ἱκεσίου μήνιμα, καὶ τὸ εἰς τοὺς ἱκέτας παρανόμημα παρὰ τοῦ ἐν Δωδώνῃ χρησμοῦ προδηλωθέν.

DCCCLXXXII. ΙΕ ΘΥΜΟΙΤΗΣ. Οὗτος Θησειδῶν ἔσχατος ἐβασίλευσεν Ἀθηναίων ἐκ τοιαύτης αἰτίας. Ἀθηναίων περὶ Κελαινῶν, ὡς δὲ οἱ ἄλλοι φασίν, ὑπὲρ Οἰνόης χωρίου πρὸς
DCCCLXXXIX. Βοιωτοὺς πόλεμον ἀραμένων, Ξάνθιος Βοιώτιος προεκαλέσατο τὸν Ἀθηναίων βασιλέα Θυμοίτην. Καὶ οὗτος μὲν οὐκ ἐδέξατο. Μέλανθος δέ τις Ἀρκὰς τὸ γένος ἐν Ἀττικῇ ὢν, καὶ οἰκῶν, ὑπέστη τὸ μονομάχιον, καὶ καταλθόντων αὐτῶν εἰς τὸ μονομαχῆσαι, Μέλανθος δόλῳ ἀναιρεῖ τὸν Ξάνθιον. προσιόντι γὰρ αὐτῷ ἔφη, ἀδικεῖς, ὦ Ξάνθιε, μόνος φήσας παραγίνεσθαι, καὶ δεύτερος παραγινόμενος. ἐφ᾽ ᾧ στραφεὶς ὁ Ξάνθιος, ὡς θεασόμενος τὸν ἥκοντα, ἐτρώθη παρὰ Μελάνθου, καὶ ἀπώλετο. ἀφ᾽ οὗ καὶ τὴν ἑορτὴν Ἀθηναῖοι ἄγουσιν ἀπὸ τῆς ἀπάτης Μελάνθου Ἀπατούρια προσαγορεύσαντες, Διονύσῳ Μελανθίδῃ κατὰ χρησμὸν ἱερὸν ἱδρυσάμενοι.

Τοὺς ἀπὸ Μελάνθου καλουμένους δὲ Μεδοντίδας κατ᾽ ἀρχὰς μὲν ἀφείλοντο ὁ δῆμος
MCCLXIII. τῆς ἐξουσίας τὸ πολύ, καὶ ἀντὶ βασιλείας μετέστησαν εἰς ἀρχὴν ὑπεύθυνον, ὕστερον δὲ καὶ προθεσμίαν ἐτῶν δέκα ἐποίησαν αὐτοῖς τῆς ἀρχῆς. Τέλος κλήρῳ κατ᾽ ἐνιαυτὸν ἄρχοντες ᾑρέθησαν.

ΟΙ ΑΡΧΟΝΤΕΣ ΜΕΔΟΝΤΙΔΑΙ ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΜΕΧΡΙ ΒΙΟΥ.

Α ΜΕΛΑΝΘΟΣ. οὗτος γένος μὲν ἦν τῶν
DCCCCVIII. Νηλειδῶν, οἳ Πύλου Μεσσήνης ἀπὸ Ποσειδῶνος ἐβασίλευον. Τούτου ἀναστήσαντες Ἡρακλεῖδαι πολέμῳ, τὴν γῆν ἔσχον. ὁ δὲ κατὰ χρησμοὺς Ἀθήναζε ἀφικνεῖται, καὶ πολίτης γίνεται. ἦν τῶν τιμωμένων. καὶ τὴν τῶν Ἀθηναίων, ὃν τρόπον ἐν τοῖς ἄνω εἴρηται, κατίσχει. καὶ τὸ τῶν Ἐρεχθειδῶν γένος εἰς Μελανθίδας ἀπὸ τούτου μετέστη. Κατὰ τοῦτον Ὅμηρον γενέσθαι τινὲς λέγουσι.

DCCCCXXVII. Β ΚΟΔΡΟΣ ὁ Μελάνθου. Τοῦτον Πελοποννήσιοι κτείνουσιν ἐπιδόντα ἑαυτὸν θανάτῳ κατὰ τὸν χρησμὸν ὑπὲρ τῆς τῶν πολιτῶν νίκης.

Γ ΜΕΔΩΝ ὁ Κόδρου. ἀφ᾽ οὗ Μεδοντίδαι. DCCCCXLVIII.
Δ ΑΚΑΣΤΟΣ. DCCCCLXVIII.
Ε ΑΡΧΙΠΠΟΣ. MIV.
Ϛ ΘΕΡΣΙΠΠΟΣ. MXXIII.
Ζ ΦΟΡΒΑΣ. MLXIV.
Η ΜΕΓΑΚΛΗΣ. MXCV.
Θ ΔΙΟΓΕΝΝΗΤΟΣ. MCXXV.
Ι ΦΕΡΕΚΛΟΣ. MCXLIII.
ΙΑ ΑΡΙΦΡΩΝ. MCLXXII.
ΙΒ ΘΕΣΠΙΕΥΣ. MCXCII.
ΙΓ ΑΓΑΜΗΣΤΩΡ. MCCXIX.
ΙΔ ΑΙΣΧΥΛΟΣ. Κατὰ τοῦτον Ἴφιτος ὁ MCCXXXIX.
Αἵμονος, κατὰ δὲ ἄλλους, Πραξωνίδου ἑνὸς τῶν ἀπὸ Ἡρακλέους, Ἠλεῖος τὴν πρώτην Ὀλυμπιακὴν πανήγυριν ἀνῆγε μετὰ Πείσου καὶ Πέλοπος, ἐπὶ δὲ Ἡρακλέα τοὺς MCCXL.
πρώτους τὴν πανήγυριν, καὶ τὸν ἀγῶνα τὸν Ὀλυμπιάσιν ἐνστησαμένους. Μέχρι μὲν τῶν Ὀλυμπιάδων οὐδὲν ἀκριβὲς ἱστόρηται τοῖς Ἕλλησι, πάντων συγκεχυμένων, καὶ κατὰ μηδὲν τῶν πρὸ τοῦ συμφωνούντων. αἱ δὲ ἠκρίβωνται πολλοῖς, τῷ μὴ ἐκ πολλοῦ διαστήματος, διὰ τὸ τετραετίας δέ, τὰς ἀναγραφὰς αὐτῶν ποιεῖσθαι τοὺς Ἕλληνας.

ΙΕ ΑΛΚΜΑΙΩΝ. MCCXLII.

ΑΡΧΟΝΤΕΣ ΜΕΔΟΝΤΙΔΑΙ ΜΕΧΡΙ ΔΕΚΑΕΤΗΡΙΔΟΣ.

Α ΧΑΡΟΨ. Τούτου ἔτει πρώτῳ, πρώτῳ δὲ καὶ τῆς ἑβδόμης Ὀλυμπιάδος, Ῥώμυλος παρέλαβε τὴν βασιλείαν. MCCLXIV.

Β ΑΙΣΙΜΙΔΗΣ ὁ Αἰσχύλου. Κατὰ τούτου πέμπτον ἔτος, ἔτει δευτέρῳ τῆς ἐνάτης Ὀλυμπιάδος, ἣν ἐνίκα στάδιον Ξενόδοκος Μεσσήνιος, τὴν Ἀμφειαν πόλισμα πρὸς τῇ Λακωνικῇ ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ ὃν οἱ Λακεδαιμόνιοι αἱροῦσι. MCCLXXIV.

Γ ΚΛΕΙΔΙΚΟΣ, ὁ Αἰσιμίδου. MCCLXXXIV.

Δ ΙΠΠΟΜΕΝΗΣ. Τούτου ἔτους τετάρτου τῆς δεκαετοῦς ἀρχῆς ἠνυσμένου, ἔτει πρώτῳ τῆς τετάρτης καὶ δεκάτης Ὀλυμπιάδος, ἣν Δάσμων Κορίνθιος ἐνίκα στάδιον, ὁ Μεσσηνιακὸς πόλεμος ἔλαβε τὸ τέλος. MCCXCIV.

Ε ΛΕΩΚΡΑΤΗΣ. MCCCIV.
Ϛ ΑΨΑΝΔΡΟΣ. MCCCXIV.
Ζ ΕΡΥΞΙΑΣ. MCCCXXIV.

Μετὰ τοῦτον ἑξῆς οἱ ἐνιαύσιοι ἄρχοντες κατεστάθησαν.

ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΜΗΔΩΝ ΔΙΑΔΟΧΗ.

Κτησίου ἐκ τῶν βασιλικῶν διφθερῶν.

Α ΑΡΒΑΚΗΣ ὁ τὸν Σαρδανάπαλον καταπο- MCXCVIII.

λεμήσας, καὶ τὴν Ἀσσυρίων ἀρχὴν καταλύσας ἐβασίλευσεν ἔτη δυοῖν λείποντα τῶν τριάκοντα.

Β ΜΑΝΔΑΥΚΗΣ ἔτη πεντήκοντα.

MCCXXVI. Γ ΣΩΣΑΡΜΟΣ ἔτη τριάκοντα.

Δ ΑΡΤΥΚΑΣ ἔτη πεντήκοντα.

Ε ΑΡΒΙΑΝΗΣ ἔτη δύο πρὸς τοῖς εἴκοσι.

Ϛ ΑΡΣΑΙΟΣ ἔτη τεσσαράκοντα. Ἐπὶ τούτου συνέστη μέγας πόλεμος τοῖς Μήδοις πρὸς τοὺς Καδουσίους.

Ζ ΑΡΤΥΝΗΣ ἔτη δύο πρὸς τοῖς εἴκοσι.

Η ΑΣΤΙΒΑΡΝΑΣ ἔτη τεσσαράκοντα. Ἐπὶ τούτου Πάρθοι ἀποστάντες Μήδων Σάκαις τήν τε χώραν, καὶ τὴν πόλιν ἐνεχείρισαν.

MCCCCXIX. Θ ΑΠΑΝΔΑΣ, ὁ καὶ ΑΣΤΥΑΓΗΣ. Τούτου ὑπὸ Κύρου τοῦ Πέρσου καταπολεμηθέντος, μετέπεσεν ἡ βασιλεία εἰς Πέρσας.

ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ

οἰκία ἡ πρώτη, οἱ Εὐρυσθενίδαι, καὶ Ἀγιάδαι λεγόμενοι.

DCCCCXV.
DCCCCXXII. Α ΕΥΡΥΣΘΕΝΗΣ Ἀριστοδήμου υἱὸς τῶν Ἡρακλειδῶν, ἀφ' οὗ πρῶτος οἶκος βασιλέων Εὐρυσθενίδαι ἐκλήθησαν.

DCCCCLVIII. Β ΑΓΙΣ ὁ Εὐρυσθένους. Ἀπὸ τούτου οἱ Εὐρυσθενίδαι καλοῦνται καὶ Ἀγίδαι. Ἐπὶ τούτου Πατρεῖ τῷ Πρευγένους κτίζοντι ἐν Ἀχαΐᾳ πόλιν, ἣν ἵνα Πάτρας καὶ εἰς ἡμᾶς καλοῦσιν ἀπὸ τοῦ Πατρέως τούτου, συνεπελάβοντο Λακεδαιμόνιοι τοῦ οἰκισμοῦ.

DCCCCLIX. Γ ΕΧΕΣΤΡΑΤΟΣ ὁ τοῦ Ἄγιδος. Ἐπὶ τούτου Κυνουρέας ἐν τῇ ἡλικίᾳ Λακεδαιμόνιοι ποιοῦσιν ἀναστάτους, αἰτίαν ἐπενεγκόντες, ὡς τὴν Ἀργολίδα (συγγενῶν σφίσιν ὄντων Ἀργείων) λῃσταί τε ἐκ τῆς Κυνουρικῆς κακουργοῖεν, καὶ αὐτοὶ καταδρομὰς ἐκ τοῦ φανεροῦ ποιοῖντο ἐς τὴν γῆν.

DCCCCXCIV. Δ ΛΑΒΩΤΑΣ ὁ Ἐχεστράτου. Τοῦτον Ἡρόδοτος ἐν τῷ λόγῳ τῷ ἐς Κροῖσον ὑπὸ Λυκούργου τοῦ θεμένου τοὺς νόμους φησὶν ἐπιτροπευθῆναι παῖδα ὄντα. Λεωβώτην δέ οἱ τεθῆναι τὸ ὄνομα, καὶ οὐ Λαβώταν. Λακεδαιμονίοις δὲ τότε πρῶτον ἔδοξεν ἄρασθαι πρὸς Ἀργείους πόλεμον. ἐποιοῦντο δὲ ἐς αὐτοὺς ἐγκλήματα, τήν τε Κυνουρικὴν ἑλόντων αὐτῶν, ἀποτέμνεσθαι τοὺς Ἀργείους, καὶ τοὺς περιοίκους σφῶν ὑπηκόους ὄντας ἀφιστάναι.

MXXI. Ε ΔΟΡΥΣΣΟΣ ὁ Λαβώτα.

MLX. Ϛ ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ ὁ Δορύσσου. Τοῦτον, καὶ τὸν πρὸ τούτου, σφᾶς τὸ χρεὼν ἐπέλαβεν ἀμφοτέρους. Ἔθηκε δὲ καὶ Λυκοῦργος Λακεδαιμονίοις τοὺς νόμους ἐπὶ τῆς Ἀγησιλάου βασιλείας. Θεῖναι δὲ αὐτὸν λέγουσιν οἱ μὲν παρὰ τῆς Πυθίας διδαχθέντα ὑπὲρ αὐτῶν, οἱ δὲ ὡς Κρητικὰ ὄντα νόμιμα ἐπάγοιτο. Ἐπὶ τούτου καὶ Ὅμηρον γενέσθαι φασὶν ρπ ἔτη ὕστερον τῆς Ἰωνικῆς ἀποικίας.

Ζ ΑΡΧΕΛΑΟΣ ὁ Ἀγησιλάου. Ἐπὶ τούτου MCIV. Λακεδαιμόνιοι πολέμῳ κρατήσαντες πόλιν τῶν περιοικίδων ἠνδραποδίσαντο Αἴγυν, ὑποπτεύσαντες ὡς οἱ Αἰγῦται φρονοῦσι τὰ Ἀρκάδων, Χάριλλος δὲ ὁ τῆς ἑτέρας οἰκίας βασιλεὺς συνεξεῖλε καὶ αὐτὸς Ἀρχελάῳ τὴν Αἴγυν.

Η ΤΕΛΕΚΛΟΣ Ἀρχελάου. Ἐπὶ τούτου πό- MCLXIV. λεις Λακεδαιμόνιοι τῶν περιοικίδων πολέμῳ κρατήσαντες ἐξεῖλον Ἀμύκλας, καὶ Φᾶριν, καὶ Γερανθρὰς ἐχόντων ἔτι Ἀχαιῶν. Τούτων Φαρῖται καὶ Γερανθρᾶται τὴν ἔφοδον τῶν Δωριέων καταπλαγέντες ἀπελθεῖν ἐκ Πελοποννήσου συγχωροῦνται ὑπόσπονδοι. Τοὺς δὲ Ἀμυκλαιεῖς οὐκ ἐξ ἐπιδρομῆς ἐκβάλλουσιν, ἀλλὰ ἀντισχόντας τε καὶ ἐπὶ πολὺ τοῦ πολέμου καὶ ἔργα οὐκ ἄδοξα ἐπιδειξαμένους. ὁ δὲ Τήλεκλος ὑπὸ Μεσσηνίων ἀπέθανεν ἐν Ἀρτέμιδος ἱερῷ.

Θ ΑΛΚΑΜΕΝΗΣ ὁ Τηλέκλου. Ἐπὶ τούτου MCCIV. Λακεδαιμόνιοι πέμπουσιν ἐς Κρήτην Χαρμίδαν τὸν Εὔθυος στάσεις τε καταπαύσοντα τοῖς Κρησὶ, καὶ τὰ πολίσματα, ὁπόσα ἦν ἀπωτέρω θαλάσσης, καὶ ἄλλως ἀσθενῆ, ταῦτα πείσοντα ἐκλιπεῖν, τὰ δὲ ἐν ἐπικαίρῳ τοῖς παράπλουσι συνοικιοῦντα.

Ι ΠΟΛΥΔΩΡΟΣ ὁ Ἀλκαμένους. Ἐπὶ τούτου ἀποικίαν τε ἐς Ἰταλίαν Λακεδαιμόνιοι τὴν ἐς Κρότωνα ἔστειλαν, καὶ ἐς Λοκροὺς τοὺς ἐπ' ἄκρᾳ Ζεφυρίῳ. καὶ ὁ πόλεμος ὁ καλούμενος Μεσσηνιακὸς, Πολυδώρου βασιλεύοντος, μάλιστα ἐς ἀκμὴν προήχθη. ὁ δὲ Πολύδωρος ὑπὸ Πολεμάρχου ἀνδρὸς Λάκωνος ἀναιρεῖται.

ΙΑ ΕΥΡΥΚΡΑΤΗΣ ὁ Πολυδώρου. Ἐπὶ τούτου Μεσσήνιοι τε ἠνείχοντο ὑπήκοοι Λακεδαιμονίοις ὄντες, καὶ παρὰ τοῦ δήμου τῶν Ἀργείων οὐδὲν σφίσιν ἀπήντησε νεώτερον.

ΙΒ ΑΝΑΞΑΝΔΡΟΣ ὁ Εὐρυκράτους. Ἐπὶ τούτου Λακεδαιμονίων ἀφίστανται Μεσσήνιοι.

ΙΓ ΕΥΡΥΚΡΑΤΗΣ ὁ δεύτερος, ὁ Ἀναξάνδρου.

ΙΔ ΛΕΩΝ Εὐρυκράτους. Ἐπὶ τούτου Λακεδαιμόνιοι προσέπταιον ἐν τῷ πρὸς Τεγεάτας πολέμῳ τὰ πλείονα.

ΙΕ ΑΝΑΞΑΝΔΡΙΔΗΣ ὁ Λέοντος. Ἐπὶ τούτου πάλιν οἱ Τεγεᾶται γίνονται ἐπικρατέστεροι Λακεδαιμονίων πολέμῳ. καὶ οἱ Σπαρτιᾶται τὰ Ὀρέστου ὀστᾶ ἀνεζήτουν, ὁ καὶ Ἀναξανδρίδης γυναῖκάς τε ἅμα δύο ἔσχε, καὶ οἰκίας δύο ᾤκησε. καὶ ἐκ τῆς μὲν ἐπεισελθούσης Κλεομένην παῖδα ἔσχεν, καὶ ἡ προτε-

περιέεργα πῶς οὐκ ἔχων ἐν χερσί, ἐπὶ γεγενότι Κλεομένει τικτεῖ Δωριέα, καὶ αὖθις Λεωνίδαν, ἐπὶ δὲ αὐτοῖς Κλεόμβροτον.

ΙϚ ΚΛΕΟΜΕΝΗΣ. τοῦτον Δωριέως καίπερ γνώμην, καὶ πρὸς πόλεμον ἀμείνονος προέκριναν ἄκοντες Λακεδαιμόνιοι, δεδοικότες ἐκ τῶν νόμων πρεσβεῖα τὴν ἀρχὴν Κλεομένει. ὁ δὲ Κλεομένης παραταξάμενος τοὺς Ἀργείους ἐνίκησε. τῶν δὲ Ἀργείων εἰς τὸ ἄλσος Ἄργου τοῦ Νιόβης καταφυγόντων, κελεύει τοὺς εἵλωτας ἐμβαλεῖν πῦρ ἐς τὸ ἄλσος. ἐπιλαβούσης δὲ τῆς φλογὸς τὸ ἄλσος ἅπαντι ὁμοῦ ἄλσει καιομένῳ συγκατεκαύθησαν οἱ ἱκέται. καὶ σὺν Ἀθηναίοις τῶν Πεισιστρατιδῶν τυραννίδος ἠλευθέρωσε, καὶ ὕστερον ἀνδρὶ Ἀθηναίῳ Ἰσαγόρᾳ τυραννίδα συγκατεργαζόμενος, ὡς τῆς ἐλπίδος ἡμάρτανε, τὴν τε ὀργάδα καλουμένην χώραν ἐδῄωσε, καὶ τὴν τοῖν Ἐλευσινίαιν θεοῖν ἱερωμένην. τέλος διαβληθεὶς ὑπὸ Δημαράτου τοῦ τῆς ἑτέρας οἰκίας βασιλέως εἰς τὸ πλῆθος, ἔπραξεν ὅπως ὁ Δημάρατος τῆς βασιλείας παυθείη. ὕστερον δὲ τοσούτων αὐτῷ παρανενομημένων, ἐξήλασεν μανεὶς νόσον κατεκόψατο ὅλον τὸ αὐτοῦ σῶμα τῷ ἰδίῳ ξίφει. καὶ τοιοῦτο τέλος ἔσχε τοῦ βίου.

ΙΖ ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ἀναξανδρίδου, Δωριέως ἀπ᾽ ἀμφοτέρων τοκέων ἀδελφὸς ὁ ἐν τῇ ἐς Θερμοπύλας μάχῃ μετὰ τῶν τριακοσίων Λακεδαιμονίων ἡρωϊκῶς καταστρέψας τὸν βίον.

ΙΗ ΠΛΕΙΣΤΑΡΧΟΣ. Τούτου ἐπιτροπεύων Παυσανίας ὁ Κλεομβρότου μὲν υἱὸς, τοῦ δὲ Πλειστάρχου ἀνεψιὸς Μαρδόνιον περὶ Πλαταιὰς ἐνίκησε.

ΙΘ ΠΛΕΙΣΤΟΑΝΑΞ ὁ Παυσανίου.

Κ ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ ὁ Πλειστοάνακτος. Οὗτος μάχῃ μὲν ἐνίκησεν Ἀθηναίων τοὺς ἔχοντας τὸν Πειραιᾶ. Καταγνωσθεὶς δὲ ἀδικεῖν ὑπό τε τῆς γερουσίας, καὶ τῶν ἐφόρων, καὶ τοῦ τῆς ἑτέρας οἰκίας βασιλέως Ἄγιδος, ἔφυγε τὴν πατρίδα.

ΚΑ ΑΓΗΣΙΠΟΛΙΣ. Οὗτος μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ Κλεομβρότου κομιδῇ νέος ὢν, τοῦ πατρὸς Παυσανίου φυγόντος, ὑπὸ Ἀριστοδήμου ἐπετροπεύετο γένους ἀμφοῖν ἐγγύτατα ὄντος. τὴν δὲ βασιλείαν ἀναδεξάμενος, Πελοποννησίων πρῶτος ἐπολέμησεν Ἀργείοις. κωλυθεὶς δὲ ἐκ διοσημιῶν ἄπρακτος ἀνέζευξεν. προσκαθήμενος δὲ τῇ Ὀλύνθῳ μετὰ στρατιωτικοῦ πολλοῦ νόσῳ ἐτελεύτησε.

ΚΒ ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ Ἀγησιπόλιδος ἀδελφός. Ἐπὶ τούτου ἡ ἐν Λεύκτροις ἐγένετο μάχη, ἧς ἡγούμενος ἀνὴρ ἀγαθὸς γενόμενος ἔπεσε.

ΚΓ ΑΓΗΣΙΠΟΛΙΣ ὁ πρεσβύτερος τῶν Κλεομβρότου παίδων.

ΚΔ ΚΛΕΟΜΕΝΗΣ. ὁ τοῦ Ἀγησιπόλιδος ἀδελφός.

ΚΕ ΑΡΕΥΣ τοῦ Ἀκροτάτου τοῦ Κλεομένους. ὃς τῷ Κλεωνύμῳ τῷ πατραδέλφῳ εἰς ἀντιλογίαν ἀφικόμενος περὶ τῆς βασιλείας προεκρίθη ὑπὸ τῶν γερόντων. Τούτου γοῦν βασιλεύοντος, Ἀντίγονος ὁ Δημητρίου πεζῷ τε καὶ ναυσὶν ἐπ᾽ Ἀθήνας ἐστράτευσεν.

ΚϚ. ΑΚΡΟΤΑΤΟΣ Ἀρέως.

ΚΖ ΑΡΕΥΣ Ἀκροτάτου. Οὗτος ἐτελεύτησε νόσῳ.

ΚΗ ΛΕΩΝΙΔΑΣ ὁ Κλεωνύμου παντάπασι γέρων ὢν ἐγκαλούμενος ὑπὸ Κλεομβρότου τοῦ γαμβροῦ ἐπὶ προδοσίᾳ τῆς Σπάρτης ἐπαύθη τῆς ἀρχῆς.

ΚΘ ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ ὁ τοῦ Λεωνίδου γαμβρός.

Λ ΚΛΕΟΜΕΝΗΣ Λεωνίδου. Οὗτος μεστὸς φρονήματος, καὶ τυραννίδος ἐπιθυμῶν βασιλέα οἰκίας τῆς ἑτέρας Εὐδαμίδαν παῖδα ἔτι ἀνελὼν φαρμάκῳ διὰ τῶν ἐφορευόντων, ἐς Ἐπικλείδαν τὸν ἀδελφὸν μετέστησε τὴν ἀρχὴν, καὶ τὸ κράτος τῆς γερουσίας καταλύσας πατρονόμους τῷ λόγῳ κατέστησεν ἀντ᾽ αὐτῶν. Ἐπιθυμῶν δὲ μειζόνων ἐπέθετο Ἀχαιοῖς πρῶτος, καὶ συμβαλὼν αὐτοῖς, Ἀράτου τότε αὐτῶν ἡγουμένου, νικᾷ τῇ μάχῃ. οἱ δὲ Ἀχαιοὶ ἐπαγόμενοι σύμμαχον Ἀντίγονον συμβάλλουσι Κλεομένει περὶ Σελασίαν. Νικησάντων δὲ τῶν Ἀχαιῶν, ἡ Λακεδαίμων ἑάλω. Κλεομένην δὲ φεύγοντα ἐς Αἴγυπτον, καὶ τιμῆς παρὰ Πτολεμαίῳ πρώτης ἔχοντα συνέβη διεβλῆναι καταγνωσθέντα Αἰγυπτίων ἄνδρας ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ συνεστάναι. ὡς δὲ ἀποδρὰς ἐκ τοῦ δεσμωτηρίου αὖθις ἡλίσκετο, ἀπέσφαξεν ἑαυτόν. Λακεδαιμόνιοι δὲ ἄσμενοι Κλεομένους ἀπαλλαγέντες βασιλεύεσθαι οὐκέτι ἠξίωσαν. Γένους μέντοι τοῦ Εὐρυσθένους, καλουμένων δὲ Ἀγιαδῶν, Κλεομένης ὁ Λεωνίδου βασιλεὺς ὕστατος ἐγένετο ἐν Σπάρτῃ. Ἀπὸ τῆς φυγῆς τοῦ Κλεομένους ἄρχεται Πολύβιος ὁ Μεγαλοπολίτης, τὴν ἱστορίαν συγγράφων ἐν βιβλίοις μ.

ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ οἰκία ἡ ἑτέρα οἱ λεγόμενοι Προκλεῖδαι, καὶ Εὐρυπωντίδαι.

Α ΠΡΟΚΛΗΣ ὁ Ἀριστοδήμου.

Β ΣΟΟΣ Προκλέους παῖς θετός.

Γ ΕΥΡΥΠΩΝ Σόου. Τοῦτον φασὶν ἐς τοσοῦτον ἀφικέσθαι δόξης, ὡς καὶ τὴν οἰκίαν ταύτην Εὐρυπωντίδας ὄνομα ἀπ᾽ αὐτοῦ λαβεῖν, Προκλείδας ἐς ἐκεῖνον καλουμένους.

Δ ΠΡΥΤΑΝΙΣ ὁ Εὐρυπῶντος. Ἐπὶ τούτου τὸ ἔχθος τε Λακεδαιμονίοις ἤρξατο τὸ

ἐς Ἀργείους, καὶ ἐπὶ τοῦ ἐγκλήματος τούτου πρότερον Κυνουρεῦσιν ἐπολέμησαν.

Ε ΕΥΝΟΜΟΣ ὁ Πρυτάνιδος.

Ϛ ΠΟΛΥΔΕΚΤΗΣ ὁ Εὐνόμου. Ἐπὶ τούτου τοῦ Εὐνόμου ἐν εἰρήνῃ διετέλεσεν οὖσα ἡ Σπάρτη.

Ζ ΧΑΡΙΛΛΟΣ ὁ Πολυδέκτου ἐβασίλευσεν ἔτη ξδ. Οὗτος κατὰ τὴν Ἀργολίδα ἐσέβαλεν. καὶ ἔπεσον οὐ πολλοῖς ὕστερον ὑπὸ ἡγεμόνι Χαρίλλῳ γίνεται καὶ ἡ Σπαρτιατῶν ἐπὶ Τεγεάτας ἔξοδος, ὅτι οἱ Λακεδαιμόνιοι Τεγεάτας αἱρήσειν ἤλπισαν καὶ ἀποτεμεῖσθαι τῆς Ἀρκαδίας τὸ Τεγεατῶν πεδίον ὑπαύλῳ μαντεύμασι ἐπελθόντες. Κατὰ τὸ ὄγδοον τῆς Χαρίλλου βασιλείας ἔτος Ὅμηρον γνωρίζεσθαί φησι Σωσίβιος ὁ Λάκων ἐν χρόνων ἀναγραφῇ.

Η ΝΙΚΑΝΔΡΟΣ ὁ Χαρίλλου ἐβασίλευσεν ἔτη λθ. Τούτου βασιλεύοντος τὰ Μεσσηνίων ἐς Τήλεκλον τὸν τῆς ἑτέρας βασιλέα οἰκίας ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Λιμνάδος συμβάντα γίνεται. ἐσέβαλε δὲ καὶ ἐς τὴν Ἀργολίδα ὁ Νίκανδρος στρατιᾷ, καὶ τὰ πολλὰ ἐκάκωσε τῆς χώρας. Μεταχόντες δὲ Ἀσιναῖοι Λακεδαιμονίοις τοῦ ἔργου δίκην μετ' οὐ πολὺ Ἀργείοις ἀπέδοσαν σὺν μεγάλῳ πατρίδος τε ὀλέθρῳ, καὶ φυγῇ τῇ σφετέρᾳ. Τοῦ Νικάνδρου κατὰ τὸ τριακοστὸν τέταρτον ἔτος τεθῆναι τὴν πρώτην Ὀλυμπιάδα φησὶ Σωσίβιος ὁ Λάκων ἐν χρόνων ἀναγραφῇ.

Θ ΘΕΟΠΟΜΠΟΣ ὁ Νικάνδρου. Ἐπὶ τούτου Λακεδαιμονίων καὶ Μεσσηνίων ἐξήφθη τὸ ἐς ἀλλήλους μῖσος. καὶ ἦρξαν οἱ Λακεδαιμόνιοι πολέμου. καὶ τὰ πολλὰ ἡγήσατο Λακεδαιμονίοις ἐν τούτῳ τῷ πολέμῳ ὁ Θεόπομπος. Τούτου δὲ ἔτι ἔχοντος τὴν ἀρχὴν ἐν Σπάρτῃ, γίνεται καὶ ὁ περὶ τῆς Θυρεάτιδος καλουμένης χώρας Λακεδαιμονίοις ἀγὼν πρὸς Ἀργείους.

Ι ΖΕΥΞΙΔΑΜΟΣ ὁ Ἀρχιδάμου τοῦ Θεοπόμπου.

ΙΑ ΑΝΑΞΙΔΑΜΟΣ Ζευξιδάμου. Ἐπὶ τούτου Μεσσήνιοι φεύγουσιν ἐκ Πελοποννήσου πολέμῳ τὸ δεύτερον κρατηθέντες ὑπὸ Σπαρτιατῶν.

ΙΒ ΑΡΧΙΔΑΜΟΣ Ἀναξιδάμου.

ΙΓ ΑΓΑΣΙΚΛΗΣ Ἀρχιδάμου. Τούτῳ, καὶ τῷ πατρὶ αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἀμφοτέροις τὸν βίον διατελέσαι πάντα ἡσυχίᾳ καὶ πολέμων οὖσιν ἐκτός.

ΙΔ ΑΡΙΣΤΩΝ Ἀγασικλέους. Τούτῳ τεχθέντος υἱοῦ Δημαράτου ἐν μησὶν ἑπτὰ μόνοις οὐκ ἔφη αὐτοῦ εἶναι τὸν παῖδα.

ΙΕ ΔΗΜΑΡΑΤΟΣ Ἀρίστωνος. οὗτος τά τε ἄλλα εὐδοκιμῶν ἐν Σπάρτῃ, καὶ ἀπὸ τῶν Πεισιστρατιδῶν Κλεομένει συνελευθερώσας τοὺς Ἀθηναίους, διὰ τὴν τοῦ πατρὸς ἀγνωμοσύνην ἀρνησαμένου αὐτοῦ παῖδα εἶναι, καὶ διὰ τὸ μῖσος τοῦ Κλεομένους ἐπαγαγόντος αὐτὸν εἰς δικαστήριον ὡς μὴ γνήσιον Ἀρίστωνος ὄντα, καὶ διὰ τοῦτο τοῦ βασιλικοῦ γένους ἀλλότριον, ἰδιώτης ἐγένετο. καὶ φυγόντος ἐς βασιλέα Δαρεῖον, ἐπὶ πολλοὺς χρόνους τὸ γένος καὶ οἱ ἀπόγονοι διέμειναν.

ΙϚ ΛΕΩΤΥΧΙΔΗΣ. οὗτος μετέσχε μὲν Ἀθηναίοις καὶ Ἀθηναίων τῷ στρατηγῷ Ξανθίππῳ τῷ Ἀρίφρονος τοῦ ἔργου τοῦ πρὸς Μυκάλῃ. ἐστράτευσε δὲ καὶ ἐπὶ τοὺς Ἀλευάδας ἐς Θεσσαλίαν καὶ ἐξὸν οἱ νικᾶν, δῶρα λαβὼν παρὰ τῶν Ἀλευαδῶν, καὶ διὰ τοῦτο ἐν Λακεδαίμονι ὑπαγόμενος ἐς δίκην, ἔφυγεν ἐθελοντὴς ἐς Τεγέαν.

ΙΖ ΑΡΧΙΔΑΜΟΣ ὁ Ζευξιδάμου τοῦ Λεωτυχίδου. Οὗτος Ἀθηναίοις μάλιστα ἐκάκωσε τὴν χώραν. στρατιᾷ δὲ ἐσβάλλων ἐς γῆν τὴν Ἀττικὴν ἀνὰ πᾶν ἔτος διὰ παντὸς ἐπεξῄει φθείρων. Καὶ Πλαταιέων Ἀθηναίοις ὄντων εὔνων πολιορκίᾳ τὸ ἄστυ εἷλεν.

ΙΗ ΑΓΙΣ Ἀρχιδάμου. Τούτου θυγάτηρ Κυνίσκα πρώτη τε ἱπποτρόφησε γυναικῶν, καὶ νίκην ἀνείλετο Ὀλυμπικὴν πρώτη. Ἐπὶ Ἄγιδος πόλεμος Λακεδαιμονίοις πρὸς Ἠλείους συνέστη. ἐσέβαλε δὲ καὶ ἐς τὴν Ἀττικὴν συνεχῶς ὁ Ἆγις στρατιᾷ, καὶ ἐπετείχισε φρούριον Ἀθηναίοις τὸ ἐν Δεκελείᾳ.

ΙΘ ΛΕΩΤΥΧΙΔΗΣ Ἄγιδος, ὃν ὁ πατὴρ Ἆγις οὐκ ἔφησεν ἑαυτοῦ παῖδα εἶναι. καὶ τῆς βασιλείας ὑπὸ Ἀγησιλάου ἐξεβλήθη.

Κ ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ Ἀρχιδάμου, ὁ χωλὸς τὸν ἕτερον πόδα. Οὗτος ἀπεδείχθη διαβιβάσαι τε εἰς τὴν Ἀσίαν τὸν στρατόν, καὶ δυνάμεως ἡγεμὼν εἶναι τῆς πεζῆς. καί ἐστιν αὐτῷ πολλά τε εἰργασμένα καὶ μνήμης ἄξια ἐν Αἰγύπτῳ. καὶ (ἦν γὰρ ἤδη γέρων) τὸν μὲν κατὰ τὴν πορείαν ἐπέλαβεν ἡ μοῖρα, οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι κομισθέντα σφίσι τὸν νεκρὸν θάπτουσι βασιλικῶς.

ΚΑ ΑΡΧΙΔΑΜΟΣ Ἀγησιλάου. Τούτου βασιλεύοντος κατέλαβον τὸ ἱερὸν Φωκεῖς τὸ ἐν Δελφοῖς Ἀρχίδαμος δὲ διαβὰς ἐς Ἰταλίαν Ταραντίνοις βαρβάρων πόλεμον συνδιοίσων σφίσιν ὁμόρων ἀπέθανεν αὐτόθι ὑπὸ τῶν βαρβάρων.

ΚΒ ΑΓΙΣ Ἀρχιδάμου. Τοῦτον κατέλαβεν ἀποθανεῖν Μακεδόσιν ἐναντία καὶ Ἀντιπάτρῳ μαχεσάμενον.

ΚΓ ΕΥΔΑΜΙΔΑΣ Ἀρχιδάμου. Ἐπὶ τούτου οἱ Λακεδαιμόνιοι εἰρήνευσαν.

ΚΔ ΑΓΙΣ Εὐδαμίδου. Κατὰ τοῦτον ἐπιστρατεία Λακεδαιμονίων ἐγένετο ἐπὶ Ἠλείους, καὶ ἐντὸς τῆς πόλεως μάχη, καὶ Μεγαλοπόλεως πολιορκία ὑπὸ Λακεδαιμονίων, καὶ Πελλή-

νην

τὴν εἷλον διὰ ἐπιδρομῆς. ὁ δὲ Ἄγις Μαν-
τινεῦσι παραταξάμενος ἡττᾶται. τοῖς δὲ
περὶ Ἄρατον συμβαλὼν τῆς τε στρατιᾶς τὸ
πολὺ ἀπέβαλε, καὶ αὐτὸς ἐπὶ πᾶσιν
ἔπεσε.

ΚΕ ΕΥΡΥΔΑΜΙΔΑΣ. Τοῦτον Κλεομένης
ὁ Λεωνίδου παῖδα ἔτι ὄντα φαρμάκῳ ἀ-
νεῖλεν, ὡς ἅπαντες ἄνω ἐφθάσαμεν.

ΚϚ ΕΠΙΚΛΕΙΔΑΣ. Μετὰ τοῦτον βασιλευό-
μενοι ἐπαύθησαν Λακεδαιμόνιοι.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΚΟΡΙΝΘΙΩΝ.

Σίσυφος Αἰόλου.
Ὀρνυτίων Σισύφου.
Θοᾶς Ὀρνυτίωνος.
Δαμοφῶν Θόαντος.
Προπόδας Δαμοφῶντος.
Δωρίδας καὶ Ὑακίνθας Δαμοφῶντος.

Τούτων βασιλευόντων Δωριεῖς στρατεύουσιν
ἐπὶ Κόρινθον. ἡγεῖτο δὲ Ἀλήτης Ἱππότου
τοῦ Φύλαντος, τοῦ Ἀντιόχου, τοῦ Ἡρα-
κλέους. Δωρίδας μὲν οὖν καὶ Ὑακίνθας
παραδόντες τὴν βασιλείαν Ἀλήτῃ κατα-
μένουσιν αὐτοῦ. Τῶν δὲ Κορινθίων ὁ δῆ-
μος ἐξέπεσεν ὑπὸ Δωριέων κρατηθεὶς
μάχῃ.

MCCCCXV. Ἀλήτης, καὶ οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ βασιλεύουσιν,
ἐς μὲν Βάκχιν τὸν Προύμνιδος, ἐπὶ γε-
νεὰς πέντε. ἀπὸ τούτου δὲ οἱ Βακχιάδαι
καλούμενοι πέντε ἄλλας γενεὰς ἐς Τελέ-
στην τὸν Ἀριστοδήμου. Καὶ Τελέστην μὲν
κατὰ ἔχθος Ἀριεὺς καὶ Περάντας κτείνουσι,
βασιλεὺς δὲ οὐδεὶς ἔτι ἐγένετο, Πρυτάνεις
δὲ ἐκ Βακχιαδῶν ἐνιαυτὸν ἄρχοντες, ἐς ὃ
Κύψελος τυραννήσας ὁ Ἠετίωνος ἐξέβα-
λε τοὺς Βακχιάδας.

Στράβων. Οἱ Βακχιάδαι τυραννήσαντες
πλούσιοι, καὶ πολλοί, καὶ γένος λαμπροὶ δια-
κόσια ἔτη σχεδόν τι κατέσχον τὴν ἀρχήν,
καὶ τὸ ἐμπόριον ἀδεῶς ἐκαρπώσαντο. τού-
τους δὲ Κύψελος καταλύσας αὐτὸς ἐτυ-
ράννησε. καὶ μέχρι τριγονίας ὁ οἶκος αὐ-
τοῦ συνέμεινε.

ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΛΥΔΙΑΣ ΔΙΑΔΟΧΗ.

MCCXXXIX. Α ΑΡΔΥΣ.
MCCLXXV. Β ΑΛΥΑΤΤΗΣ.
MCCLXXXIX. Γ ΜΕΛΗΣ.
MCCCI. Δ ΚΑΝΔΑΥΛΗΣ.
MCCCXVIII. Ε ΓΥΓΗΣ. Ἐπὶ τούτου Μίδας λέγεται αἷ-
μα ταύρου πιὼν, ὡς Θεμιστοκλῆς ὕστερον,
ἐς τὸ χρεὼν ἀπελθεῖν. Γυμνοπαιδία ἐν
Λακεδαίμονι.
MCCCLIV. Ϛ ΑΡΔΥΣ ὁ Γύγου.

Ζ ΣΑΔΥΑΤΤΗΣ. Κατὰ τοῦτον τὰ περὶ τοῦ MCCCCXCI.
Μηθυμναίου Ἀρίονος. MCCCCXCVIII.

Η ΑΛΥΑΤΤΗΣ. Κατὰ τοῦτον Ἀστυάγης MCCCCVI.
ὁ Κυαξάρου ἐβασίλευσεν ἐν Μήδοις. Ἀ-
λυάττης, ἐπιστρατευόντων αὐτῷ τῶν Κιμ-
μερίων, ἀλκιμωτάτους κύνας αὐτοῖς
ἐπαφῆκεν, οἳ τοῖς πολεμίοις περιπλακέν-
τες τοὺς μὲν διέφθειραν, τοὺς δὲ ἐς φυ-
γὴν ἔτρεψαν.

Θ ΚΡΟΙΣΟΣ. Τοῦτον ἐπιπλεῖν νησιώ- MCCCCLV.
ταις παρασκευαζόμενον Βίας ὁ Πριηνεὺς MCCCCLXIX.
ἀπέστρεψεν. Ἐπὶ τούτου ἡ Λυδῶν βασι-
λεία ὑπὸ Κύρου τοῦ Πέρσου κατελύθη.
Ἐβασίλευσε δὲ ὁ αὐτὸς Κροῖσος ἔτη ιε.
Κατέσχεν οὖν ἡ βασιλεία Λυδῶν τὰ ὅλα
ἔτη σλβ. Μετὰ δὲ τὸ τὴν βασιλείαν Λυ-
δῶν ἀπολέσθαι, οἱ Σάμιοι θαλασσοκρα-
τοῦντες ἐβασίλευσαν τῶν μερῶν ἐκείνων.

ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΔΙΑΔΟΧΗ.

Α ΚΑΡΑΝΟΣ. Οὗτος ἐν τῇ Μακεδο- MCCIII.
νίᾳ χώρᾳ πρῶτος ἐβασίλευσεν ἔτη κη.
καὶ οἱ λοιποὶ ἄλλοι βασιλεῖς κγ, ἕως Φι-
λίππου τοῦ πατρὸς Ἀλεξάνδρου.

Β ΚΟΙΝΟΣ ἔτη ιβ. ἡ πρώτη Ὀλυμ- MCCXXXI.
πιάς. MCXL.

Γ ΘΟΥΡΙΜΑΣ ἔτη λη. Κατὰ τοῦτον Βάτ- MCCXLIII.
τος, ὁ καὶ Ἀριστοτέλης, Θηραῖος τὴν Κυ- MCCLIX.
ρήνην ἔκτισε.

Δ ΠΕΡΔΙΚΚΑΣ ἔτη να. MCCLXXXI.

Ε ΑΡΓΕΙΟΣ ἔτη λη. Κατὰ τοῦτον Γλαῦ- MCCCXXXII.
κος ὁ Χῖος τὴν κόλλησιν σιδήρου εὗρεν. MCCCXL.
ὁ δὲ βασιλεὺς Ἀργεῖος Ταυλαντίων
διὰ τῶν παρθένων κρατήσας ἱερὸν ἵδρυσε
Διονύσῳ Ψευδάνορι.

Ϛ ΦΙΛΙΠΠΟΣ. Οὗτος ἐν Αἰγαίαις MCCCLXXX.
ὑπὸ Παυσανίου τοῦ Κεράστου ὄντος ἐκ τοῦ MCCCCVIII.
τῶν Ὀρεστιδῶν γένους ἐδολοφονήθη. MCCCCXXVI.

Ζ ΑΕΡΟΠΑΣ. Κατὰ τοῦτον τιμῶντες οἱ
ἄνθρωποι τὴν εὕρεσιν τοῦ οἴνου ᾠδικὸν ἀ-
γῶνα καθίσαντο, καὶ τὸν λυμαινόμενον
τοῖς ἀμπέλοις τράγον ἆθλον [illegible]
τῆς ᾠδῆς, καὶ τοὺς ἀγωνιζομένους τρα-
γῳδοὺς ἐκάλεσαν. Ἐπιμενίδης τὰς Ἀθή- MCCCCXXVI.
νας ἐκάθηρε.

Η ΑΛΚΕΤΑΣ. Κατὰ τοῦτον οἱ ἑπτὰ σοφοί. MCCCCXXXIV.
Χείλων Δαμαγήτου Λακεδαιμόνιος πρῶ- MCCCCXXXV.
τος γέγονεν Ἔφορος κατὰ τὴν πεντηκο- MCCCCLXIII.
στὴν ἕκτην Ὀλυμπιάδα, ἐπὶ Εὐθυδήμου,
καὶ πρῶτος εἰσηγήσατο Ἐφόρους τοῖς βα-
σιλεῦσι παραζεύγνυσθαι.

Θ ΑΜΥΝΤΑΣ. Κατὰ τοῦτον ἡ Λυδῶν MCCCCLXIV.
βασιλεία ὑπὸ Κύρου τοῦ Πέρσου κατε- MCCCCLXIX.
πόθη.

Ι ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. Κατὰ τοῦτον συνέβη MDXIII.
τὴν

MDLI. τὴν περὶ Αἰγὸς ποταμοὺς λίθου πτῶσιν γενέσθαι.

MDLV. ΙΑ ΠΕΡΔΙΚΚΑΣ. Αἱ τριακοντούτεις Λακεδαιμονίων
MDLXXII. πρὸς Ἀθηναίους σπονδαί. οὗτος ἐβασίλευσεν, ὡς μὲν ὁ Ἀκάνθιος φησὶν Νικομήδης, ἔτη μα, ὡς δὲ Θεόπομπος λε, ὡς Ἀναξιμένης μ, ὡς Ἱερώνυμος κη, ὡς Μαρσύας, καὶ Φιλόχορος, κγ.

MDLXXXIV. ΙΒ ΑΡΧΕΛΑΟΣ. Παρὰ τούτῳ Εὐριπίδης
MDCIX. ἀπέθανε.

MDCVII. ΙΓ ΟΡΕΣΤΗΣ.

MDCXII. ΙΔ ΑΡΧΕΛΑΟΣ.

MDCXV. ΙΕ ΑΜΥΝΤΑΣ.

MDCXVI. Ιϛ ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ.

MDCXVII. ΙΖ ΑΜΥΝΤΑΣ.

MDCXXIII. ΙΗ ΑΡΓΕΙΟΣ.

MDCXXV. ΙΘ ΑΜΥΝΤΑΣ.

MDCXLIII. Κ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

MDCXLIV. ΚΑ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΑΛΩΡΙΤΗΣ.

MDCXLVIII. ΚΒ ΠΕΡΔΙΚΚΑΣ.

MDCLIV. ΚΓ ΦΙΛΙΠΠΟΣ.

MDCLXXXI. ΚΔ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ὁ Φιλίππου. Οὗτος διαβὰς τὸν Ἑλλήσποντον νικᾷ μὲν τοὺς Δαρείου στρατηγοὺς ἐπὶ Γρανικῷ συμβαλὼν αὐτοῖς. ἐπελθὼν δὲ τῇ Λυδίᾳ,
MDCLXXXIII. καὶ τὴν Ἰωνίαν διαλωσάμενος, καὶ τὴν Καρίαν ἐπιδραμὼν, τοῖς ἐν Παμφυλίᾳ τόποις ἐπέβαλεν. εἰς δὲ Συρίαν παραγενόμενος
MDCLXXXV. Δαμασκὸν αἱρεῖ, καὶ Σιδῶνος κρατήσας ἐπολιόρκει Τύρον. παραστησάμενος δὲ ταύτην ἐπὶ τὴν τῶν Ἱεροσολύμων πόλιν παραγίνεται. καὶ ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ ἱερὸν θύει μὲν τῷ θεῷ κατὰ τὴν τοῦ ἱερέως ὑφήγησιν, αὐτὸν δὲ τὸν ἱερέα ἀξιοπρεπῶς ἐτίμησε.

MDCXCIII. ΚΕ ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΑΡΙΔΑΙΟΣ.

MDCXCIX. Κϛ ΚΑΣΣΑΝΔΡΟΣ.

MDCCXIX. ΚΖ ΑΝΤΙΓΟΝΟΣ.

MDCCXXIII. ΚΗ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.

MDCCXXIX. ΚΘ ΠΥΡΡΟΣ.

MDCCXXV. Λ ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ. Κατὰ τοῦτον Σώστρατος
MDCCXXVII. Κνίδιος τὸν Φάρον ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἀνέθηκεν.

MDCCXXXV. ΛΑ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ.

MDCCXLIV. ΛΒ ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ.

MDCCXXXV. ΛΓ ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΣ.

MDCCXXXVI. ΛΔ ΣΩΣΘΕΝΗΣ.

MDCCXXXVIII. ΛΕ ΑΝΤΙΓΟΝΟΣ ΓΟΝΑΤΑΣ. Κατὰ
MDCCLXIX. τοῦτον Ἀρσάκης ὁ Πάρθος Μακεδόνων ἀπέστησε.

MDCCLXXIV. Λϛ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.

MDCCLXXXIV ΛΖ ΑΝΤΙΓΟΝΟΣ. Κατὰ τοῦτον ἡ Ῥόδος
MDCCXCIV. ὑπὸ σεισμοῦ κατηνέχθη, καὶ ὁ Κολοσσὸς ἔπεσεν.

MDCCXCIII. ΛΗ ΦΙΛΙΠΠΟΣ. Κατὰ τοῦτον ἀνὰ μέσον
MDCCCXVIII. Θήρας καὶ Θηρασίας ἐκπεσοῦσαι φλόγες ἐκ τοῦ πελάγους ἀνεφύσησαν κατ' ὀλίγον ἐξαιρομένην καὶ συντιθεμένην ἐκ μύδρων νῆσον ἐπέχουσαν δώδεκα σταδίων τὴν περίμετρον. Εὐμένεια κτίζεται ὑπὸ Ἀττάλου καλέσαντος αὐτὴν ἀπὸ Εὐμένους MDCCCXXVIII.
Φιλαδέλφου.

ΛΘ ΠΕΡΣΕΥΣ. Ἐπὶ τούτου τῶν Μακεδόνων βασιλέων διαδοχὴ κατελύθη. MDCCCXLI.

Ἔτι περὶ Μακεδονίας βασιλέων.

Σάτυρος ἱστορῶν τοὺς δήμους Ἀλεξανδρέων, ἀρξάμενος ἀπὸ Φιλοπάτορος, τοῦ καὶ Πτολεμαίου προσαγορευθέντος, τούτου μηνύει Διόνυσον ἀρχηγέτην γεγονέναι. Διὸ καὶ φυλὴν ὁ Πτολεμαῖος πρώτην κατέστησε Διονυσίαν. λέγει οὖν ὁ Σάτυρος οὕτως. Διονύσου, καὶ Ἀλθαίας τῆς Θεστίου γεγενῆσθαι Δηϊάνειραν. τῆς δὲ καὶ Ἡρακλέους τοῦ Διὸς Ὕλλον, τοῦ δὲ Κλεόδημον, τοῦ δὲ Ἀριστόμαχον, τοῦ δὲ Τήμενον, τοῦ δὲ Κισσὸν, τοῦ δὲ Μάρωνα, τοῦ δὲ Θέστιον, τοῦ δὲ Ἄκοον, τοῦ δὲ Ἀριστομίδαν, τοῦ δὲ Κάρανον, τοῦ δὲ Κοῖνον, τοῦ δὲ Τυρίμμαν, τοῦ δὲ Περδίκκαν, τοῦ δὲ Φίλιππον, τοῦ δὲ Ἀέροπον, τοῦ δὲ Ἀλκέταν, τοῦ δὲ Ἀμύνταν, τοῦ δὲ Βόκρον, τοῦ δὲ Μελέαγρον, τοῦ δὲ Ἀλυσινόην [Ἀρσινόην] τῆς δὲ καὶ Λάγου, Πτολεμαῖον τὸν καὶ Σωτῆρα, τοῦ δὲ καὶ Βερενίκης Πτολεμαῖον τὸν Φιλάδελφον, τοῦ δὲ καὶ Ἀρσινόης Πτολεμαῖον τὸν Εὐεργέτην, τοῦ δὲ καὶ Βερενίκης τοῦ Μάγα τοῦ ἐν Κυρήνῃ βασιλεύσαντος Πτολεμαῖον τὸν Φιλάδελφον.

Ἡ μὲν οὖν πρὸς Διόνυσον τοῖς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ βασιλεύουσι συγγένεια οὕτω περιέχει. ὅθεν καὶ ἐν τῇ Διονυσίᾳ φυλῇ δῆμοι εἰσὶ κατακεχωρισμένοι· Ἀλθῆις ἀπὸ τῆς γενομένης γυναικὸς Διονύσου, θυγατρὸς δὲ Θεστίου Ἀλθαίας. Δηϊανειρὶς ἀπὸ τῆς θυγατρὸς Διονύσου καὶ Ἀλθαίας, γυναικὸς δὲ Ἡρακλέους, ὅθεν καὶ τὰς προσωνυμίας ἔχουσιν οἱ κατ' αὐτοὺς δῆμοι. Ἀριαδνὶς ἀπὸ τῆς θυγατρὸς Μίνω, γυναικὸς δὲ Διονύσου παιδὸς Πατροφίλας τῆς μιχθείσης Διονύσῳ ἐν μορφῇ * Γρυμνιδι. Θεστὶς ἀπὸ Θεστίου τοῦ Ἀλθαίας πατρός. Θοαντὶς ἀπὸ Θόαντος παιδὸς Διονύσου. Σταφυλὶς ἀπὸ Σταφύλου υἱοῦ Διονύσου. Εὐαινὶς ἀπὸ * Εὔνου υἱοῦ Διονύσου. Μαρωνὶς ἀπὸ Μάρωνος υἱοῦ Ἀριάδνης καὶ Διονύσου. οὗτοι γὰρ πάντες υἱοὶ Διονύσου. ἀλλὰ καὶ ἕτεραι πολλαὶ ὀνομασίαι γεγόνασι, καὶ εἰσὶν ἕως τοῦ δεῦρο ἀπὸ Ἡρακλέους, Ἡρακλεῖδαι καλούμενοι, καὶ ἀπὸ Ἀπόλλωνος Ἀπολλωνίδαι, καὶ Ἀπολλώνιοι, καὶ ἀπὸ Ποσειδῶνος Ποσειδώνιοι, καὶ ἀπὸ Διὸς Δίοι, καὶ Διογένεαι.

ΒΑΣΙ-

ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΠΕΡΣΩΝ ΔΙΑΔΟΧΗ.

MCCCCLVII. Α ΚΥΡΟΣ ὁ Πέρσης καταλύσας τὴν
Μήδων καὶ Ἀσσυρίων δυναστείαν, κρα-
τήσας δὲ τῆς Ἀσίας ἁπάσης ἐβασίλευσεν
ἔτη λα. Τούτου τῷ πρώτῳ ἐνιαυτῷ οἱ
δυνάμενοι τῶν Ἑβραίων συγχωροῦνται ἀν-
ελθόντες εἰς Ἱεροσόλυμα ἀνοικίζειν, καὶ
MCCCCLXVII. τὸν ναὸν οἰκοδομηθῆναι προσέταξε. τῆς
δὲ ἐπανόδου ἡγοῦντο Ἰησοῦς ὁ τοῦ Ἰωσε-
δὲκ μεγάλου ἱερέως, καὶ Ζοροβάβελ ὁ
MCCCCLX. τοῦ Σαλαθιὴλ, καὶ προφήτης Ἀγγαῖος,
καὶ Ζαχαρίας ὁ τοῦ Ἀδδώ. καταθέμενοι
δὲ οἱ περὶ Ἰησοῦν τοῦ ναοῦ τὴν ἕδραν ἐφ'
ὅλοις τεσσαράκοντα καὶ δύο ἔτεσι τὸ
ἔργον ἐκωλύοντο συμπεραιῶσαι, μέχρις
οὗ Δαρεῖος ὁ Ὑστάσπου δευτέρῳ ἔτει τῆς
MCCCCLVII. αὐτοῦ βασιλείας τοὺς ἐμποδίζοντας
ἀνασείλας πλείαν ἐπιτρέπει τοῦ ναοῦ τὴν
κατασκευήν. Καὶ συμπληροῦται ἐν ἄλλοις
τέτρασιν ἔτεσιν, ὥστε συντελεσθῆναι
αὐτὸν ἐν ὅλοις ἔτεσι μς. Κατὰ Κῦρον
Σόλων ὁ Ἀθηναῖος ἐγνωρίζετο, καὶ οἱ
κληθέντες ἑπτὰ σοφοὶ παρ' Ἕλλησιν, ὧν
παλαιότερος οὐδεὶς παρ' αὐτοῖς φιλό-
MCCCCLXXXVII σοφος μνημονεύεται.

MCCCCXCV. Β ΚΑΜΒΥΣΗΣ ἔτη η.

Γ ΣΦΕΝΔΑΝΗΣ, καὶ ΣΜΕΡΔΙΣ
MCCCCXCVI. ἀδελφοὶ Μάγοι μῆνας ζ.

Δ ΔΑΡΕΙΟΣ ὁ Κύρου ἀπόγονος, Ὑστά-
σπου δὲ υἱὸς τοῖς Μάγοις ἐπιθέμενος, καὶ
κρατήσας ἐβασίλευσεν ἔτη ἓξ πρὸς τοῖς
τριάκοντα. Τούτου κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος
τὸν ἑβδομηκονταετῆ χρόνον τῆς ἐρημώσεως
Ἱερουσαλὴμ συμπεπεράνθαι ὁ προφήτης
MCCCCXVII. „Ζαχαρίας δηλοῖ λέγων. Κύριε παν-
„τοκράτωρ, ἕως πότε οὐ μὴ ἐλεήσεις τὴν
„Ἱερουσαλὴμ, καὶ τὰς πόλεις Ἰούδα, ἃς ὑπε-
„ρεῖδες τοῦτο ἑβδομηκοστὸν ἔτος; Κατὰ
γοῦν τὸ δεύτερον ἔτος Δαρείου ἡ συμ-
πλήρωσις τῆς ἑβδομηκονταετηρίδος πε-
ραιοῦται, ὥστε δεῖ ἅπαντος ἀρχαιότερον δεῖν
ἡμᾶς τῶν ἑβδομήκοντα ἑβδομάδων ἀπὸ
τῆς ἑξηκοστῆς καὶ ἕκτης Ὀλυμπιάδος, καὶ
ἀπὸ δευτέρου ἔτους Δαρείου, ἐν ᾧ τὰ τῆς
οἰκοδομῆς πληροῦται. Ἐπὶ τούτου προφη-
MCCCCXCVI. τεύουσιν Ἀγγαῖος, καὶ Ζαχαρίας ἔτει
δευτέρῳ. μεθ' ὃν ὁ ἐν τοῖς δώδεκα Ἄγ-
γελος.

MDXXXI. Ε ΞΕΡΞΗΣ ὁ Δαρείου υἱὸς ἐβασίλευσεν
ἔτη κ. Οὗτος Αἴγυπτον παραλαβὼν, καὶ
εἰς Ἀθήνας ἐλθὼν, ζεύξας τὸν Ἑλλήσπον-
MDXXXV. τον, ἐνέπρησεν αὐτάς. Ἐν δὲ Ῥώμῃ Ποσ-
MDXXXVI. τίλλα τις παρθένος ἐπὶ διαφθορᾷ κατα-
γνωσθεῖσα, ζῶσα κατωρύγη, καὶ νόμοι ἐν
MDXLV. Ῥώμῃ ἀπὸ Ἑλλάδος διὰ δώδεκα βι-
MDXCI. βλίων ἐπέμφθησαν. Ἐν τούτοις τοῖς χρό-
νοις ἐρράγη ἐν Σικελίᾳ τὸ Αἰτναῖον ὄρος, καὶ
ἐξῆλθε πῦρ. καὶ σεισμῶν γενομένων, ἡ πρὸς MDXCI.
Λοκροῖς Ἀταλάντη σχισθεῖσα νῆσος ἐγένετο. MDII.

Ϛ ΑΡΤΑΒΑΝΟΣ μῆνας ζ. MDLII.

Ζ ΑΡΤΑΞΕΡΞΗΣ ὁ Μακρόχειρ ἔτη μ. MDLXXXIV.
Ἐπὶ τούτου τὰ κατὰ Ἐσθὴρ καὶ Μαρδοχαῖον
καὶ Ἀμὰν ἐπράχθη. καὶ Νεεμίας ὁ ἀρχιοινο-
χόος Ἀρταξέρξου, υἱὸς δὲ Ἀρχηλαὶ τοῦ
Ἰσραηλίτου, οἰκοδομεῖ τὴν πόλιν Ἱερου-
σαλὴμ, καὶ τὸν ναὸν ἐπισκευάζει.

Η ΔΑΡΕΙΟΣ ὁ Ἀρταξέρξου, ὁ ἐπικληθεὶς MDCIII.
Νόθος, ἀνελὼν Σογδιανὸν ἐβασίλευ-
σεν ἔτη ιθ. Κατὰ τούτους τοὺς χρόνους καὶ MDCXVIII.
οἱ Ἀθηναῖοι τοῖς κδ ἑλληνικοῖς γράμμασιν MDCXXXIX.
ἐχρήσαντο, μόνοις ις οὖσιν πρότερον. Ἑλί-
κη καὶ Βοῦρα πόλεις Ἀχαΐας μεγάλοις
σεισμοῖς κατεποντώθησαν, ὧν ἔτι κατὰ θά-
λασσαν τὰ ἴχνη φαίνονται τοῖς πλέουσιν
ἀπὸ Πατρῶν ἐπὶ Κόρινθον δεξιᾷ. Γαλά-
ται, οἱ καὶ Κελτοὶ, Ῥώμης ἐκράτουν πλὴν MDCXXV.
τοῦ Καπετωλίου.

Θ ΑΡΤΑΞΕΡΞΗΣ ὁ Μνήμων, ἔτη μβ. MDCXII.
Ἐπ' αὐτοῦ Σωκράτης ὑπὸ ἀνοίας τῶν Ἀθη- MDCXVIII.
ναίων τὸ κώνειον πιὼν ἐτελεύτα. Ἀριστο-
τέλης τῷ Πλάτωνι μαθητεύει. Διονύσιος
ἐτυράννει τῶν Σικελῶν.

Ι ΑΡΤΑΞΕΡΞΗΣ ὁ ἐπικληθεὶς Ὦχος MDCLII.
ἔτη κς. Τοῦτον ἀποτομώτατον Περσῶν βα-
σιλέα καὶ φοβερώτατον ἀποκτείναντα μὲν
πολλοὺς, τέλος δὲ καὶ τὸν Ἆπιν ἀποσφάξαν-
τα, καὶ καταδειπνήσαντα μετὰ τῶν φίλων οἱ
Αἰγύπτιοι ἐκάλουν μάχαιραν, καὶ καλοῦν-
τες διετέλεσαν ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν βα-
σιλέων οὗ τρόπου τὴν σκληρότητα, καὶ κα-
κίαν ὀργάνῳ φονικῷ παρεικάζοντες.

ΙΑ ΑΡΣΗΣ Ὦχος ἔτη β.

ΙΒ ΔΑΡΕΙΟΣ Ἀρσάμου ἔτη ϛ. Ἀλεξάνδρου MDCLXXVIII.
τοῦ Μακεδόνος Πέρσαις ἐπικειμένου, Δαρεῖον MDCLXXXII.
οἱ περὶ τὸν Βῆσσον ἀναιροῦσιν ἐν Βάκτροις. καὶ MDCLXXXVII.
καταλύεται ἡ Περσῶν βασιλεία ἐφ' ὅλοις
παρατείνασα ἔτεσι τριάκοντα καὶ διακ-
οσίοις. Ἀλέξανδρος δὲ ὁ μέγας πάσης
γῆς σχεδὸν κυριεύσας ἐν Βαβυλῶνι τε- MDCXCII.
λευτᾷ τὸν βίον ἐν ἀρχῇ τῆς ἑκατοστῆς καὶ τεσ-
σαρεσκαιδεκάτης Ὀλυμπιάδος, μετὰ ἔτη
διακόσια καὶ τριάκοντα ἐκ Κύρου, ὃς ἐβα-
σίλευσε Περσῶν κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος πέμ-
πτης καὶ πεντηκοστῆς Ὀλυμπιάδος. Μετὰ δὲ
τὴν Ἀλεξάνδρου τελευτὴν διαιροῦνται τὴν
βασιλείαν οἱ Μεγιστᾶνες αὐτοῦ, ἥτις εἰς
πολλὰς ἀρχὰς διῃρέθη. καὶ βασιλεύουσι
Πτολεμαῖος μὲν ὁ Λάγου Αἰγύπτου, καὶ Ἀ-
λεξανδρείας, καὶ καθεξῆς Πτολεμαῖοι ΙΓ,
ἕως Κλεοπάτρας θυγατρὸς Διονύσου.
τῆς δὲ Ἀσίας πάσης Ἀντίγονος ἐκρά-
τει, τῆς δὲ Ἀσσυρίας, καὶ Βαβυλωνίας
καὶ Παλαιστίνης Σέλευκος ὁ Νικάτωρ

Φίλων Μηδίας, Πύθων Φρυγίας, καὶ Λυδίας, Μελέαγρος Παφλαγονίας, Εὐμένης Καππαδοκίας, Κάσανδρος Λυκίας καὶ Ἑλλησπόντου, Λυσίμαχος Θράκης, Ἀντίπατρος Ποντικῆς, Ὀξυάρτης Βακτριανῆς, Φίλιππος Δραγγιανῆς, Φραταφέρνης Παρθίας καὶ Ὑρκανίας, Τληπόλεμος Περσίδος, Ἀρκεσίλαος Μεσοποταμίας. Καὶ οὐ διέλειπον ἀεὶ μετ' ἀλλήλων ἐπανιστάμενοι, ἕως ἡ Ῥωμαίων ἀρχὴ τὰς τοπαρχίας πάσας κατέλυσε.

ΔΙΑΔΟΧΗ ΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΑΡΧΗΣ.

Ο γοῦν Ἀλέξανδρος ὁ τῶν Μακεδόνων βασιλεὺς ἕκτον ἔτος ἄγων τῆς βασιλείας Δαρεῖον τὸν Ἀρσάμου χειρωσάμενος καθεῖλε τὴν Περσῶν δυναστείαν διαρκέσασαν ἀπὸ Κύρου, μέχρι Δαρείου, ἔτη σλ. Τῆς δὲ τῶν Μακεδόνων βασιλείας καταρχούσης ἀπὸ Καράνου, ἕως Ἀλεξάνδρου, ἔτη φιη. καὶ τούτου τελευτήσαντος ἐν Βαβυλῶνι, διαδέχονται τὴν ἀρχὴν τῆς μὲν Μακεδονίας Φίλιππος, τῆς δὲ Ἀσίας Ἀντίγονος, τῆς δὲ Αἰγύπτου Πτολεμαῖος ὁ Λάγου, τῆς δὲ Συρίας Σέλευκος ὁ Νικάνωρ, ὃς καὶ πόλεις δύο ἔκτισεν εἰς τὰ μέρη Κιλικίας, καὶ ἑτέραν εἰς Συρίαν, καὶ τὴν μὲν Σελεύκειαν ἐκάλεσεν εἰς τὸ αὐτοῦ ὄνομα, τὴν δὲ Ἀντιόχειαν εἰς τὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, τὴν δὲ Λαοδίκειαν εἰς τὸ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ. καὶ οἱ μὲν τῆς Συρίας βασιλεύσαντες μετὰ Ἀλέξανδρον εἰσὶν οὗτοι.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ ΤΩΝ ΣΕΛΕΥΚΙΔΩΝ ΤΗΣ ΣΥΡΙΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑ.

MDCCIII. Α ΣΕΛΕΥΚΟΣ ὁ ΝΙΚΑΝΩΡ ὁ Ἀντιόχου πατήρ. Κατὰ τοῦτον τῆς Ἀσίας πρῶτος βασιλεὺς Ἀντίγονος γενόμενος Ἀντιγονίαν ἔκτισε τὴν πρὸς τῷ Ὀρόντῃ ποταμῷ. Ταύτην Σέλευκος ἐπικτίσας Ἀντιόχειαν ὠνόμασεν. ἡ δέ ἐστιν ἡ μεγάλη
MDCCXIII. Ἀντιόχεια. οὗτος καὶ Λαοδίκειαν ἔκτισε, καὶ Σελεύκειαν, Ἀπάμειαν, Ἔδεσσαν, Βέρροιαν, Πέλλαν. Καὶ πᾶσαν Ἀσίαν παρεσκεύασε, καὶ ἐν ταῖς νέαις πόλεσιν Ἰου-
MDCCXXVI. δαίους συνῴκισεν Ἕλλησι, καὶ πολιτείας αὐτοὺς ἠξίωσε, καὶ τοῖς ἐνοικισθεῖσιν ἰσοτίμους ἀπέδειξε Μακεδόσι, καὶ Ἕλλησιν, ὡς τὴν πολιτείαν ταύτην διαμένειν. Τότε, τελευτήσαντος Ὀνίου τοῦ ἀρχιερέως, ὁ παῖς αὐτοῦ Σίμων γίνεται διάδοχος, ὁ καὶ Δίκαιος ἐπικληθεὶς διά τε τὸ πρὸς θεὸν εὐσεβές, καὶ τὸ πρὸς τοὺς ὁμοφύλους MDCCXVII.
εὔνουν.

Β ΑΝΤΙΟΧΟΣ ὁ ΣΩΤΗΡ. Οὗτος ἔσχεν MDCCXXXVI.
ἐκ τῆς θυγατρὸς Δημητρίου, γαμετῆς δὲ Σελεύκου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Στρατονίκης, ἄρσενα υἱὸν τὸν ἐπικληθέντα Θεόν.

Γ ΑΝΤΙΟΧΟΣ ὁ ΘΕΟΣ. ἐν τούτου τοῖς MDCCLV.
χρόνοις Νικομήδης βασιλεὺς Βιθυνῶν ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ τὴν Νικομήδειαν ἔκτισε πρώην καλουμένην Ἀστακόν.

Δ ΣΕΛΕΥΚΟΣ ὁ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ. MDCCLXXI.

Ε ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. MDCCXC.

Ϛ ΑΝΤΙΟΧΟΣ ὁ ΜΕΓΑΣ. Οὗτος MDCCXCIII.
νικήσας τὸν Πτολεμαῖον τὸν Φιλοπάτορα τὴν Ἰουδαίαν προσποιεῖται. Τελευτήσαν- MDCCCVI.
τος δὲ τοῦ Φιλοπάτορος, ὁ παῖς αὐτοῦ MDCCCXIV.
μεγάλην ἐξέπεμψε δύναμιν, καὶ στρατηγὸν Σκόπαν ἐπὶ τοὺς ἐν τῇ κοίλῃ Συρίᾳ. ὃς πολλάς τε αὐτῶν πόλεις ἔλαβε, καὶ τὸ Ἰουδαϊκὸν ἔθνος (πολεμούμενον γὰρ ἦν MDCCCXIX.
αὐτῷ) προσέθετο. Μετ' οὐ πολὺ δὲ τὸν Σκόπαν Ἀντίοχος νικᾷ, συμβαλὼν αὐτῷ πρὸς ταῖς πηγαῖς τοῦ Ἰορδάνου, καὶ πολλὴν αὐτοῦ τῆς στρατιᾶς διέφθειρεν. ὕστερον δὲ Ἀντιόχου χειρωσαμένου τὰς ἐν τῇ κοίλῃ Συρίᾳ πόλεις, ἃς ὁ Σκόπας κατεσχήκει, καὶ τὴν Σαμάρειαν, ἑκουσίως MDCCCXXIII.
αὐτῷ προσέθεντο Ἰουδαῖοι. ὁ οὖν Ἀντίοχος δίκαιον ἡγησάμενος τὴν τῶν Ἰουδαίων πρὸς αὐτὸν σπουδὴν καὶ φιλοτιμίαν ἀμείψασθαι, γράφει τοῖς τε στρατηγοῖς αὐτοῦ, καὶ τοῖς φίλοις, μαρτυρῶν τε τοῖς Ἰουδαίοις ὑπὲρ ὧν εὖ πάθοι πρὸς αὐτῶν, καὶ τὰς δωρεάς, ἃς ὑπὲρ τούτων διέγνω παρασχεῖν, αὐτοῖς ἐμφανίζων. Ἤδη δὲ τὸν πρὸς Ῥωμαίους πόλεμον ἐγνωκὼς ἀποκαλύπτειν, ἐπιγαμίαις τοὺς ἐγγὺς βασιλέας προκατελάμβανε, καὶ Πτολεμαίῳ εἰς Αἰ- MDCCCXXVIII.
γυπτον ἔστελλε Κλεοπάτραν τὴν Σύραν ἐπίκλησιν, προῖκα τὴν Συρίαν τὴν κοίλην ἐπιδιδούς, ἣν αὐτὸς ἀφῄρητο τοῦ Πτολεμαίου. Μετὰ δὲ τὴν ἧτταν συνέθετο Ῥω- MDCCCXXV.
μαίοις Εὐβοϊκὰ τάλαντα ἐπιδοῦναι μυρία, καὶ πεντακισχίλια ἀντὶ τῆς εἰς τὸν πόλεμον δαπάνης. Τούτων δὲ φ μὲν παραχρῆμα, δισχίλια δὲ καὶ φ πάλιν, ἐπειδὰν ὁ δῆμος κυρώσῃ τὰς διαλύσεις, τὰ δὲ λοιπὰ τελεῖν ἐν ἔτεσι ιβ, διδόντα καθ' ἕκαστον ἔτος χίλια τάλαντα.

Ζ ΣΕΛΕΥΚΟΣ ὁ ΦΙΛΟΠΑΤΩΡ. Κατὰ MDCCCXXIX.
τοῦτον Σίμων ὁ προστάτης τοῦ ἱεροῦ κατεσταμένος ἦλθε πρὸς Ἀπολλώνιον Θρασαίου MDCCCXXXIII.
τὸν κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν κοίλης Συρίας καὶ Φοινίκης στρατηγόν, καὶ προσήγγειλε περὶ τῶν χρημάτων ἀμυθήτων γέμειν τὸ ἐν Ἱερο-

Ἱεροσολύμοις γαζοφυλάκιον. Συμμίξας
δὲ ὁ Ἀπολλώνιος τῷ βασιλεῖ περὶ τῶν μηνυ-
θέντων αὐτῷ χρημάτων ἐνεφάνιζεν. ὁ δὲ
προχειρισάμενος Ἡλιόδωρον τὸν ἐπὶ τῶν
πραγμάτων, ἀπέστειλε, δοὺς ἐντολὰς
τὴν τῶν προειρημένων χρημάτων ἐκκομι-
δὴν ποιήσασθαι. ὁ δὲ παραγενηθεὶς εἰς Ἱε-
ροσόλυμα τὸ διεγνωσμένον ἐπετέλει. με-
μαστιγωμένος δὲ ὑπὸ θεοῦ ἀνεστράπη πι-
δέουσι πρὸς τὸν βασιλέα.

MDCCCXLI. Η ΑΝΤΙΟΧΟΣ ὁ ΕΠΙΦΑΝΗΣ. Οὗτος,
ἀποθανόντος Ὀνίου τοῦ ἀρχιερέως, τῷ ἀδελ-
φῷ αὐτοῦ Ἰησοῦ τῷ μετονομασθέντι Ἰάσονι
MDCCCXLV. τὴν ἀρχιερωσύνην δίδωσιν, ἣν ἀφῃρέ-
θη, προσοργισθέντος αὐτῷ τοῦ βασιλέως,
καὶ δόντος αὐτὴν τῷ νεωτάτῳ αὐτοῦ
ἀδελφῷ Ὀνίᾳ, ἐπίκλην δὲ Μενελάῳ.
στασιάσαντος δὲ τοῦ πρότερον ἀρχιερέως
Ἰησοῦ πρὸς τὸν μετὰ ταῦτα κατασταθέντα
Μενέλαον, τὸ πλῆθος διενεμήθη εἰς ἑκα-
τέρους. ὁ δὲ Ἀντίοχος ὡρμήθη μεταστῆσαι
τὸ πᾶν ἔθνος τῆς πατρῴας θρησκείας.
MDCCCXLIX. καὶ τὸ μὲν ἱερὸν τὸ ἐν Ἱεροσολύμοις μιάνας,
Ὀλυμπίου Διὸς ναὸν, τὸ δὲ ἐν Γαριζὶν
ὄρει, Διὸς Ξενίου, οὕτως ἀξιούντων τῶν
Σαμαρέων, προσηγόρευσε. Τῷ δὲ Ἰουδαίων
ἔθνει κολάσεις ἀνηκέστους ἐπάγων
MDCCCXLIX. ἑλληνίζειν ἠνάγκασε. Κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν
καιρὸν ἦν τις οἰκῶν ἐν Μωδεεὶμ κώμῃ
τῆς Ἰουδαίας, ὄνομα Ματταθίας, ὃς
ποιήσας πολλὴν δύναμιν περὶ ἑαυτὸν τοὺς
τε βωμοὺς καθεῖλε, καὶ τοὺς ἐξαμαρτόν-
τας ἀπέκτεινεν, ὅσους λαβεῖν ὑποχειρίους
ἐδυνήθη. Τὸ δὲ ἱερὸν ἔτεσι τρισὶν ἐρημω-
θὲν Ἰούδας ὁ ἐπικληθεὶς Μακκαβαῖος,
MDCCCLIII. καθάρας τῶν ἀσεβειῶν τὴν χώραν ἀνε-
νεώσατο.

MDCCCLII. Θ ΑΝΤΙΟΧΟΣ ὁ ΕΥΠΑΤΩΡ, τοῦ Ἐπιφα-
νοῦς βασιλεύσας ἔτη δύο μόνα ὑπὸ Δη-
μητρίου διεφθάρη.

MDCCCLIV. Ι ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΕΛΕΥΚΟΣ, ἤτοι ΣΩ-
ΤΗΡ. πρὸς τοῦτον πάντες ἀπεχθῶς εἶχον
διὰ τὸ ὑπερήφανον, καὶ τὸ δυσέντευκτον
αὐτοῦ.

MDCCCLXVI. ΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ὁ τοῦ Βαλᾶ. τούτῳ Πτολε-
μαῖος ὁ Φιλομήτωρ τὴν αὐτοῦ θυγατέρα
Κλεοπάτραν συνοικίζει, φερνὴν δοὺς
MDCCCLXXIV. χρυσόν τε καὶ ἄργυρον, ὅσον εἰκὸς ἦν δοῦναι
βασιλέα.

MDCCCLXXVII. ΙΒ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ὁ Δημητρίου, ὁ ΝΙΚΑΝΩΡ.
τούτῳ πάλιν Πτολεμαῖος τὴν ἰδίαν συνοικί-
ζει θυγατέρα Κλεοπάτραν, τὴν πρὸς Ἀλέ-
ξανδρον ἐπιγαμίαν διαλυσάμενος. Οὗ-
τος ὑπὸ Πάρθων αἰχμάλωτος ἐλήφθη.

MDCCCLXXVI. ΙΓ ΑΝΤΙΟΧΟΣ ὁ ΘΕΟΣ, ὁ Ἀλεξάν-
δρου τοῦ Βαλᾶ. Τοῦτον ἐπιτολμήσας τῇ
ἀρχῇ Διόδοτος, Τρύφων δὲ ἀφ' ἑαυ-
τοῦ ὀνομασθεὶς, διέφθειρεν ἐπιτροπεύων
αὐτοῦ τέσσαρα βασιλεύσαντος ἔτη.

ΙΔ ΤΡΥΦΩΝ ὁ ΔΙΟΔΟΤΟΣ. Οὗτος κρατη-
θεὶς τῇ μάχῃ, καὶ φυγὼν εἰς Ἀπάμειαν,
καὶ κατὰ πολιορκίαν ληφθεὶς, ἐν αὐτῇ
ἐπιδιεφθάρη βασιλεύσας ἔτη τρία, κρα- MDCCCLXXIX.
τηθεὶς πάνυ πολλῷ ὑπὸ Ἀντιόχου κα-
τιόντος εἰς τὰ πατρῷα.

ΙΕ ΑΝΤΙΟΧΟΣ ὁ ΣΙΔΗΤΗΣ, ὁ καὶ Εὐ- MDCCCLXXIX.
σεβής. οὗτος εἰς τὴν Ἰουδαίαν ἐμβαλὼν
τετάρτῳ μὲν ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ, πρώ-
τῳ δὲ τῆς Ὑρκανοῦ ἀρχῆς, Ὀλυμπιάδος δὲ
ρξδ, τὸν Ὑρκανὸν εἰς αὐτὴν ἐνέκλεισε τὴν
πόλιν, τάφρον δὲ βαθεῖαν καὶ πλατεῖαν τῷ MDCCCLXXXV.
ἄστει, καὶ διπλῆν ποιούμενος ἀπετείχισε
τοὺς ἐνοικοῦντας. πρεσβευσαμένου δὲ πρὸς
αὐτὸν Ὑρκανοῦ, φιλίαν καὶ συμμαχίαν
πρὸς αὐτὸν ποιεῖται. Τότε καὶ Ἄτταλος MDCCCLXXXVI.
κληθεὶς Φιλομήτωρ, βασιλεύσας ἔτη
πέντε τελευτᾷ νόσῳ τὸν βίον. Κατέλιπε
δὲ κληρονόμους Ῥωμαίους. οἱ δὲ ἐπαρχίαν
ἀπέδειξαν τὴν χώραν, Ἀσίαν προσαγο-
ρεύσαντες ὁμώνυμον τῇ ἠπείρῳ.

ΙϚ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ὁ Δημητρίου πάλιν, Ἀρσά- MDCCCLXXXIX
κου αὐτὸν ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας ἀπολύσαν-
τος. οὗτος πονηρὸς ἦν. δι' ὃ, μισούντων αὐ-
τὸν τῶν Σύρων, καὶ πεμψάντων πρὸς Πτολε-
μαῖον τὸν Φύσκωνα πρέσβεις, ὅπως τινὰ τῶν
ἐκ τοῦ Σελεύκου γένους παραδῷ αὐτοῖς
ἀποληψόμενον τὴν βασιλείαν, τοῦ δὲ
Πτολεμαίου πέμψαντος Ἀλέξανδρον μετὰ
στρατοῦ τὸν Ζεβινᾶν λεγόμενον, καὶ μάχης
πρὸς τὸν Δημήτριον γενομένης, ὁ μὲν Δη-
μήτριος ἡττηθεὶς τῇ μάχῃ φεύγει πρὸς
Κλεοπάτραν τὴν γυναῖκα εἰς Πτολεμαΐ-
δα. καὶ μὴ δεξαμένης αὐτὸν τῆς γυναικὸς,
ἐκεῖθεν εἰς Τύρον ἀπελθὼν ἁλίσκεται, καὶ
πολλὰ παθὼν, ὑπὸ τῶν μισούντων ἀπέθανεν.

ΙΖ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ὁ Ζεβινᾶς. οὗτος φι-
λίαν ποιεῖται πρὸς Ὑρκανὸν τὸν ἀρχιερέα.
ἔπειτα πολεμήσαντος αὐτῷ τοῦ Δημητρίου
παιδὸς Ἀντιόχου Γρυποῦ, ἡττηθεὶς τῇ μάχῃ
ἐπιδιαφθείρεται.

ΙΗ ΑΝΤΙΟΧΟΣ ὁ ΣΩΤΗΡ. Οὗτος ἐν
Πάρθοις ἀπέθανε.

ΙΘ ΑΝΤΙΟΧΟΣ ὁ ΓΡΥΠΟΣ, ὁ καὶ Φι- MDCCCXCII.
λομήτωρ, Ἀντιόχου τοῦ Σωτῆρος. Οὗτος
ἀποθνήσκει ὑπὸ Ἡρακλέωνος ἐπιβουλευ-
θεὶς, βιώσας μὲν ἔτη με, βασιλεύσας δὲ
ἐννέα καὶ εἴκοσι.

Κ ΑΝΤΙΟΧΟΣ ὁ ΚΥΖΙΚΗΝΟΣ, ὁ τοῦ
Γρυποῦ ἀδελφός. Οὗτος παραγενόμενος
εἰς Συρίαν πολλοῖς ἔτεσι πρὸς τὸν ἀδελ-
φὸν πολεμῶν διετέλει.

ΚΑ ΣΕΛΕΥΚΟΣ ὁ Γρυποῦ. Οὗτος ἐπολέ- MDCCCCIII.
μει τῷ τοῦ πατρὸς ἀδελφῷ Ἀντιόχῳ, ὃς
ἐπεκαλεῖτο Κυζικηνός. νικήσας δὲ αὐτὸν

καὶ λαβὼν ἀπέκτεινε. μετ' οὐ πολὺ δὲ τοῦ Κυζικηνοῦ παῖς Ἀντίοχος, καὶ Ἀντίγονος Εὐσεβὴς καλούμενος παρὰ γεννηθέντος εἰς Ἄραδον, καὶ παρελθόντες διαδήματα πολεμοῦσι τῷ Σελεύκῳ καὶ κρατήσαντες ἐξήλασαν αὐτὸν ἐξ ἁπάσης Συρίας. ὁ δὲ φυγὼν εἰς τὴν Κιλικίαν, καὶ γενόμενος ἐν τῇ Μόψου Ἑστίᾳ πάλιν αὐτοὺς εἰσέπραττε χρήματα. ὁ δὲ τῶν Μοψουεστέων δῆμος ἀγανακτήσας ὑφῆψεν
MDCCCXXI. αὐτοῦ τὰ βασίλεια, καὶ διέφθειρεν αὐτὸν μετὰ τῶν φίλων.

ΚΒ ΑΝΤΙΟΧΟΣ ὁ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ, ὁ Σελεύκου ἀδελφός. οὗτος ἐκφέρει πόλεμον πρὸς Ἀντίοχον τοῦ Κυζικηνοῦ παῖδα βασιλεύοντα τῆς Συρίας. καὶ νικηθεὶς ἀπόλλυται μετὰ τῆς στρατιᾶς.

ΚΓ ΑΝΤΙΟΧΟΣ ὁ Κυζικηνοῦ παῖς, ὁ Ἀντίοχον τὸν Διονύσιον μάχῃ καταπολεμησάμενος.

MDCCCXXII. ΚΔ ΦΙΛΙΠΠΟΣ ὁ Ἀντιόχου ἀδελφὸς τοῦ Διονυσίου. οὗτος ἐπιθέμενος διάδημα μέρους τινὸς τῆς Συρίας ἐβασίλευσε. Πτολεμαῖος δὲ ὁ Λάθυρος τὸν τέταρτον αὐτοῦ ἀδελφὸν Δημήτριον τὸν Εὔκαιρον λεγόμενον ἐκ Κνίδου μεταπεμψάμενος καθίστησιν ἐν Δαμασκῷ βασιλέα. τούτοις τοῖς δυσὶν ἀδελφοῖς καρτερῶς ἀνθιστάμενος Ἀντίοχος ἀπέθανε. καὶ πως ἡ Ἀντιόχεια ὑπὸ Ῥωμαίων ἥλω, καὶ ἡ Συρίας ἀρχὴ κατελύθη διαρκέσασα
MDCCCXXIV. ἔτη σν.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΑ Η ΤΩΝ ΛΑΓΙΔΩΝ.

Οἱ τῆς Αἰγύπτου βασιλεύσαντες μετ' Ἀλέξανδρον εἰσὶν οἵδε.

MDCXCIII. Α ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ Λάγου, ὁ καὶ ΣΩΤΗΡ, ἔτη μ. Οὗτος ἱππικὸν ἐν τῇ Ἀλεξανδρείᾳ κατασκευάσας Λάγιον ὠνόμασεν. Ἐπὶ τούτου Μένανδρος ὁ κωμῳδοποιὸς ἐγνωρίζετο, καὶ Θεόφραστος ὁ
MDCCVI. φιλόσοφος. Σίμωνος τοῦ ἀρχιερέως τοῦ Δικαίου ἀποθανόντος, καὶ νήπιον υἱὸν καταλιπόντος τὸν κληθέντα Ὀνίαν, ὁ ἀδελ-
MDCCXIX. φὸς αὐτοῦ Ἐλεάζαρος τὴν ἀρχιερωσύνην παρέλαβεν. ὁ δὲ Πτολεμαῖος δόλῳ καὶ ἀπάτῃ παραλαβὼν τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ
MDCCXV. τὴν Ἰουδαίαν, πολλοὺς ἐξ αὐτῶν κατ' Αἴγυπτον ἐξῴκισεν.

MDCCXXIII. Β ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ ἔτη λη. Οὗτος τοὺς Ἰουδαίων νόμους εἰς
MDCCXXIV. τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν μετέβαλε διὰ τῶν ἑβδομήκοντα σοφωτάτων Ἑβραίων, καὶ ἐν ταῖς κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν βιβλιοθήκαις ἐναπέθετο, πολλούς τε τῶν Ἰουδαίων αἰχμαλώτους ἀπέλυσε, καὶ ἀναθήματα πολλὰ ἀνέθηκε τῷ θεῷ.

Γ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ Φιλαδέλφου, καὶ Ἀρσινόης υἱὸς ἔτη κϛ. MDCCLXXII.

Δ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ ΦΙΛΟΠΑΤΩΡ, ὁ τοῦ MDCCXCVII.
Εὐεργέτου καὶ Ἀγαθοκλείας υἱός, ἔτη ιζ. Οὗτος προσέταξε τοῖς ἑαυτοῦ ὑπερασπισταῖς ἐλέφαντας φ, οὓς εἶχε, ποτίσαι οἶνον λιβανωτίνην, ὅπως ἅπαντας τοὺς Ἰουδαίους δι' αὐτῶν ἀπολέσῃ εὐξαμένων δὲ ἐκείνων, οἱ ἐλέφαντες εἰς τοὺς ἰδίους στρατιώτας καὶ δήμους ἐμπηδήσαντες πλείω αὐτῶν ὄχλον ἐν τῇ περιχύσει μανίᾳ διέφθειραν. Καὶ οὕτω παραδόξως σωθέντες οἱ Ἰουδαῖοι μετὰ εὐχαριστίας εἰς τὰ ἴδια ἀπελύθησαν. κατὰ τοῦτον τὸν καιρόν, τελευτήσαντος Σίμωνος ἀρχιερέως, ὁ υἱὸς αὐτοῦ διάδοχος τῆς τιμῆς αὐτοῦ Ὀνίας γίνεται, πρὸς ὃν ὁ Λακεδαιμονίων βασιλεὺς Ἄρειος πρεσβείαν τε ἔπεμψε καὶ ἐπιστολάς. Οὗτος ὁ Ὀνίας βραχὺς ἦν τὴν διάνοιαν, καὶ χρημάτων ἥττων. Καὶ διὰ τοῦτο τὸν ὑπὲρ λαοῦ φόρον, ὃν τοῖς βασιλεῦσιν οἱ πατέρες αὐτοῦ ἐτέλουν MDCCLXX.
ἐκ τῶν ἰδίων τάλαντα εἴκοσι ἀργυρίου, μὴ δούς, εἰς ὀργὴν ἐκίνησε Πτολεμαῖον τὸν Εὐεργέτην, ὃς ἦν πατὴρ τοῦ Φιλοπάτορος. ἐκ δὲ τῆς τοιαύτης γενομένης ἀτυχίας ἐπανόρθωσις γίνεται ὑπὸ Ἰωσήπου τοῦ Τωβίου ποιησαμένου φιλίαν πρὸς Πτολεμαῖον.

Ε ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ ΕΠΙΦΑΝΗΣ, ὁ τοῦ MDCCCXIV.
Φιλοπάτορος υἱός, ἔτη κδ.

Ϛ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ ΦΙΛΟΜΗΤΩΡ, ὁ MDCCCXXVIII.
τοῦ Ἐπιφανοῦς υἱός, ἔτη λε. Οὗτος διαλύεται τὴν πρὸς Ἀλέξανδρον τῆς Συρίας βασιλεύοντα συγγένειαν. ἀποσπάσας δὲ τὴν θυγατέρα Κλεοπάτραν τῷ Δημητρίῳ δίδωσι πρὸς γάμον, καὶ καθίστησιν αὐτὸν εἰς τὴν πατρῴαν ἀρχήν. Κατὰ τοῦτον Ἀντίοχος ὁ Ἐπιφανὴς τοὺς Μακκαβαίους μὴ βουλομένους μιαροφαγεῖν ἐκόλαζεν. Καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν Ὀνίας Ὀνίου τοῦ ἀρχιερέως ἐν τῷ Ἡλιοπολίτῃ νομῷ τῆς Αἰγύπτου ᾠκοδόμησεν ἱερὸν καθ' ὁμοίωσιν τοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις. τότε καὶ τοὺς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Ἰουδαίους τε καὶ Σαμαρεῖς συνέβη στασιάσαι πρὸς ἀλλήλους, καὶ περὶ τῶν ἱερῶν ἐπ' αὐτοῦ MDCCCLXIX.
Πτολεμαίου διεκρίνοντο, τῶν μὲν Ἰουδαίων λεγόντων κατὰ τοὺς Μωϋσέως νόμους ᾠκοδομῆσθαι τὸ ἐν Ἱεροσολύμοις, τῶν δὲ Σαμαρειτῶν τὸ ἐν Γαριζίν.

Ζ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΦΙΛΟΛΟΓΟΣ, ὁ καὶ MDCCCLXXIII.
ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ ὁ δεύτερος, τοῦ Φιλομήτορος ἀδελφός, ἔτη κθ. Κατὰ τοῦτον Γουτίλιος ὁ Ῥωμαίων στρατηγὸς τὸ Ταυρομένιον

νιον ἀντιστάσαντο Ῥωμαίοις, καρτερῶς αὐ-
τὸ μὲν πολιορκήσας, καὶ εἰς ἄφατον ἀ-
νάγκην, καὶ λιμὸν τὸν ἀποσχέτας (δού-
MDCCLXXXIX. λους) συγκλείσας, ὥστε δεξαμένους ἐκ
παίδων βορᾶς διελθόντας διὰ γυναι-
κῶν μηδὲ τῆς αὐτῶν ἀλληλοφαγίας μη-
δόλως φείσασθαι.

MDCCCCII. Η ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ ΦΥΣΚΩΝ δι᾽ ὄγ-
κον τοῦ σώματος ἐπικληθεὶς, ἔτη ιζ,
μῆνας ς.

MDCCCCXIX. Θ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ ΑΛΕΞΑΣ ἔτη ι.

MDCCCCXXVIII Ι ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ ΣΩΤΗΡ ὁ δεύτε-
ρος, ὁ υἱὸς τοῦ δευτέρου Εὐεργέτου,
ἔτη κθ.

ΙΑ ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ ἔτη κη.

MDCCCCXXXVII ΙΒ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ νέος, ὁ καὶ ΔΙΟ-
ΝΥΣΟΣ, ἔτη λ.

MCCCCLXVII. ΙΓ ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ ἡ τοῦ νέου Διονύσου θυ-
γάτηρ τελευτήσαντα διαδέχεται τὸν πατέ-
ρα καὶ συμβασιλεύει αὐτῇ Πτολεμαῖος
ὁ ἀδελφὸς τοῦτον διενεχθέντα πρὸς αὐ-
τὴν ἀνελοῦσα μόνη κατεῖχε τὴν ἀρχὴν,
MDCCCLXXXVI καὶ βασιλεύει ἔτη κβ. Ὃν Αὔγουστος κα-
θελὼν, ἐν τῷ ιδ ἔτει τῆς αὐτοῦ βασιλείας
ἐκράτησε τῆς Αἰγύπτου, καταλύσας τὴν
βασιλείαν τῶν Πτολεμαίων διαρκέσασαν
ἐν ἔτεσι διακοσίοις ϙ.

ΕΒΡΑΙΩΝ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΑ.

I. ΑΒΡΑΑΜ. Νίνου τοῦ πρώτου βασιλέως
τῶν Ἀσσυρίων τεσσαρακοστὸν τρίτον ἄ-
γοντος ἔτος τῆς βασιλείας, γίνεται
Ἀβραάμ. Κατὰ δὲ αὐτοὺς χρόνους παρ᾽
I. Αἰγυπτίοις ἡ ἑκκαιδεκάτη δυναστεία,
καθ᾽ ἣν ἐβασίλευον Θηβαῖοι. ὁ δὲ Ἀ-
βραὰμ λαμβάνει παρὰ τοῦ πατρὸς γυ-
ναῖκα τὴν Σάρραν. οὗτος μόνος, τῶν
ἁπανταχοῦ τὴν ἐπὶ τὰ εἴδωλα πλά-
νην νοσούντων, τὸν ἀληθῆ θεὸν ἐπέγνω,
καὶ δημιουργὸν τῶν ὅλων ἀνεκήρυξε. Γί-
νονται δὲ ἀπὸ τοῦ διαμερισμοῦ τῆς συγ-
χύσεως, ἕως οὗ ἦλθεν Ἀβραὰμ ἐκ Με-
σοποταμίας, ἐκ πόλεως Χαῤῥὰν, καὶ
τοῦ οἴκου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, κατὰ κέλευ-
σιν Θεοῦ, εἰς γῆν Χαναὰν, ἥ ἐστι Πα-
λαιστίνη, ἔτη χις. ὑπῆρχε δὲ τότε
LXXV. ἐτῶν οε. διατρίψας δὲ εἰς Χαναὰν ἔτη
C. κε ἐγέννησε τὸν Ἰσαάκ. Καὶ μετὰ τοῦτο ἔζη-
σεν ἔτη οε. καὶ ἀπέθανε ζήσας τὰ πάντα
ἔτη ροε. τῷ δὲ πε ἔτει τούτου, λιμοῦ γε-
νομένου, κατέβη αὐτὸς εἰς Αἴγυπτον. Ἐν
CXXIX. τούτῳ τῷ ἔτει τῆς Κρήτης βασιλεύει
Ζεὺς ὁ τοῦ Κρόνου υἱὸς, καὶ Ἥρα. Γίνεται
XV. δὲ καὶ ὁ Τιτάνων πρὸς Δία πόλεμος,
καὶ Διόνυσος, οὐχ ὁ τῆς Σεμέλης, ἀλλὰ
ἄλλος πολὺ τούτου ἀρχαιότερος. τὸν
οἶνον ἐξεῦρε, καὶ ἐν τοῖς ληνοῖς ἀπέ-
θλιψεν, ἀφ᾽ ὧν Ληναῖος ὠνομάσθη.
ὡς καὶ Δήμητρα λέγεται ἐφευρεῖν τὸν
σῖτον, καὶ τὴν κριθήν. αὕτη δέ ἐστιν
ἡ παρ᾽ Αἰγυπτίοις τιμωμένη Ἶσις. ὁ
δὲ Διόνυσος παρ᾽ Αἰγυπτίοις Ὄσιρις
λέγεται. Ἐνταῦθα δὲ καὶ ἡ Μαρσύου
τοῦ Φρυγὸς ἔρις κατὰ τοὺς μύθους πρὸς
Ἀπόλλωνα διὰ τὴν κιθάραν ἐλθόντος
πρὸς Διόνυσον εἰς Νύσαν, κἀκεῖ τὸν
Μαρσύαν ἡττηθέντα ἐκδαρῆναι, ζῶντα
παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος διὰ τὴν ὀρ-
γὴν, τάς τε χορδὰς ἐκρῆξαι, καὶ τὴν
εὑρημένην ἁρμονίαν ἀφανίσαι. ὕστερον
δὲ Μούσας, καὶ Ὀρφέα ταύτην ἀνευ-
ρεῖν Λίνον. Τότε καὶ τοὺς παῖδας τοῦ Οὐ-
ρανοῦ ἀκμάσαι. ὧν τὸν μὲν Ἄτλαντα
ἐπιφανέστατον γενόμενον λαχεῖν τοὺς
παρὰ τὸν Ὠκεανὸν τόπους, καὶ πρῶτόν
φασι τὴν ἀστρολογίαν ἀκριβῶσαι, καὶ
τὸν σφαιρικὸν λόγον ἐξενεγκεῖν. ἀφ᾽ ἧς
αἰτίας δόξαι τὸν κόσμον ἐπ᾽ ὤμων τοῦ CCCLXXXIX.
Ἄτλαντος ὀχεῖσθαι. Τῷ πς ἔτει τοῦ Ἀ-
βραὰμ ἔτικεν Ἄγαρ τὸν Ἰσμαήλ. Ἐκ LXXXIX.
τούτου Ἰσμαὴλ οἱ Ἰσμαηλῖται, οἱ καὶ
Σαρακηνοὶ, ὀνομάζονται. Σαρακηνοὺς δὲ
αὐτοὺς μετωνόμασαν, ἀπαξιοῦντες κα-
λεῖσθαι δουλικῶς Ἀγαρηνοί. Πρῶτον CIX.
τῶν προφητῶν τῷ Ἀβραὰμ ὁ τοῦ θεοῦ
λόγος φανεὶς ἐν ἀνθρώπου σχήματι
τὴν τῶν ἐθνῶν κλῆσιν θεσπίζει. ἣν καθ᾽
ἡμᾶς ὁ τοῦ θεοῦ λόγος εἰς πέρας ἤ-
γαγε διὰ τῆς εἰς πάντα τὰ ἔθνη εὐαγ-
γελικῆς διδασκαλίας. Εἰς βαθὺ οὖν
γῆρας ἐλάσας Ἀβραὰμ καὶ γενόμενος
ἐτῶν ροε μετέστη πρὸς τὸν θεόν. Τοῦτον
Ἰσμαὴλ ἐν διπλῷ σπηλαίῳ μετὰ Σάῤῥας
κατέθετο.

ΙΣΑΑΚ. Τοῦ Ἰσαὰκ ὄντος χρόνων λβ, CX.
τελευτᾷ Σάῤῥα ἐτῶν οὖσα ἑκατὸν ὀκτὼ,
καὶ θάπτεται ἐν Χεβρὼν, ἥ τις νῦν Ἐλευ-
θερόπολις καλεῖται, ἐν τῷ σπηλαίῳ, ὃ
ὠνήσατο Ἀβραὰμ παρὰ Ἐφρὼν τοῦ Χετ-
ταίου τετρακοσίων δραχμῶν ἐπὶ μαρτυ-
ρίᾳ τῶν υἱῶν Χέτ. ἀφ᾽ οὗ καὶ τὰ διὰ γραμ-
μάτων συμβόλαια οἱ Ἕλληνες ὁμολο-
γοῦσι παρειληφέναι. Ἰσραὴλ δὲ τεσσα-
ράκοντα ἐτῶν γενόμενος ἔλαβε τὴν Ῥε-
βέκκαν θυγατέρα Βαθουὴλ, ὃς υἱὸς
Ναχὼρ ἦν ὄγδοος καὶ τελευταῖος. ὀκ-
τὼ γὰρ ἦσαν ἀπὸ Μελχᾶς αὐτῷ παῖδες.
Ναχὼρ δὲ ὁ πατὴρ Βαθουὴλ ἦν ἀδελ-
φὸς Ἀβραάμ. τούτου ἔσχατος υἱὸς Βα-
θουὴλ πατὴρ ἦν Ῥεβέκκας καὶ Λαβὰν τοῦ
πενθεροῦ Ἰακώβ. Ῥεβέκκα δὲ στεῖρα οὖσα

 μετ᾽ εἴκο-

μετὰ εἴκοσι ἔτη ἐγέννησε δύο ἐπὶ τὸ αὐτὸ
υἱοὺς, τὸν Ιακὼβ, καὶ τὸν Ησαῦ ἐν ξ ἔτει Ι-
σαάκ. Κελλυρίδα ποιήσασα Ρεβέκκα δί-
δωκε τῷ Ιακὼβ, καὶ εἰσήγαγε μεθ' ἑτέ-
ρων δώρων διὰ Ισαὰκ πρὸς Αβραάμ.
Κατὰ τούτους τοὺς χρόνους, οἷς Ισαὰκ ἐ-
CLX. γεννήθη, ἐν Κρήτῃ ἄρξαι Κρόνον καὶ Ρέαν
Ελληνες ἱστοροῦσιν.
CLXI. ΙΑΚΩΒ. Τῷ ογ ἔτει αὐτοῦ κατὰ τὴν ἀκρι-
CCXXXII. βῆ λόγον ἀπέδρασεν Ιακὼβ ἀπὸ προσώ-
που Ησαῦ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ. καὶ δουλεύ-
σας ἔτη ζ ἔλαβε τὴν Λείαν. καὶ μετὰ ἕτερα
CCXXXVII. ἑπτὰ ἔλαβε τὴν Ραχήλ. ἐκ μὲν οὖν τῆς
Λείας ἐγέννησε τὸν Ρουβείμ, τὸν Συμεὼν, τὸν
CCXXXVIII. Λευῒ, τὸν Ιούδαν, τὸν Ισαχὰρ, τὸν Ζαβου-
λὼν, καὶ τὴν Δίναν, ἐκ δὲ τῆς Ραχὴλ τὸν
Ιωσὴφ, ἐκ δὲ τῆς παιδίσκης Βαλλᾶς τὸν Δὰν,
καὶ τὸν Νεφθαλείμ, ἐκ δὲ τῆς Ζελφᾶς
τὸν Γὰδ, καὶ τὸν Ασήρ. εἰκοστὸν οὖν ἔτος
διατρίψας μετὰ τοῦ Λάβαν ἀπέδρα ἀπ' αὐ-
τοῦ, ὄντος τοῦ Ιωσὴφ χρόνων τριῶν. δια-
βαίνων δὲ τὸν Ιορδάνην ἀπελογήθη, καὶ
μετεκλήθη Ισραήλ. Ετι δὲ τίκτει ἡ Ραχὴλ
τῷ Ιακὼβ τὸν Βενιαμὶν, καὶ τελευτήσα-
σα θάπτεται ἐν τῷ Ευφραθᾷ, ἔνθα νῦν
ἐστὶν ἡ Βηθλεέμ. Μεταξὺ γὰρ τῆς Βηθ-
λεὲμ, καὶ τῆς Ιερουσαλὴμ, εἰς τὸν ἱππόδρο-
μον ἡ λάρναξ ἐστὶ τῆς Ραχὴλ ὑπερκει-
μένη τῆς γῆς. Επτὰ μὲν καὶ δέκα ἔτη ἐπέ-
CCCVII. ζησεν ὁ Ιακὼβ ἐν Αιγύπτῳ. τῆς δὲ ζωῆς
αὐτῷ αἱ πᾶσαι ἡμέραι εἰς μζ καὶ ἑκατὸν
ἔτη μετρηθεῖσαι.
CCCLXI. ΙΩΣΗΦ. Τελευτᾷ ἐν Αιγύπτῳ ἔτη βιώ-
σας ἑκατὸν καὶ ἔτη ι.
ΜΩΣΗΣ. Ευρηται κατὰ μὲν Ιναχον τὸν πρώ-
τως βασιλεύσαντα Αργους Ισραὴλ γενό-
μενος, ἀφ' οὗ τὸ δωδεκάφυλον τοῦ Ιου-
δαίων ἔθνους τῆς τοῦ Ισραὴλ ἐπωνυμίας
κατηξιώθη. κατὰ δὲ τὴν Σεμίραμιν ὁ Α-
βραάμ. Μωσῆς δὲ τούτων μὲν νεώτερος,
τῶν δὲ παρ' Ελλησιν ἀρχαιολογουμένων
ἁπάντων πρεσβύτερος, Ομήρου λέγω καὶ
Ησιόδου, καὶ αὐτῶν τῶν Τρωϊκῶν, καὶ ἔτι
Διοσκούρων, Ασκληπιοῦ, καὶ Διονύσου, ἡρώ-
ων τε πάντων, Ερμοῦ τε, καὶ Απόλλωνος, τῶν
τε λοιπῶν παρ' Ελλησι θεῶν. Εκ τοῦ Α-
βραὰμ, καὶ τῆς Χετούρας γυναικὸς Ιεξάν.
ἐκ τούτου Δαδάν. ἐκ τούτου Ραγουὴλ,
καὶ Ιοθὸρ, καὶ Ιοβάβ. ἐκ δὲ Ιοθὸρ Σεπ-
φόρα, ἣν ἔγημε Μωσῆς, καθὼς ἱστορεῖ Δη-
μήτριος. καὶ Μωσῆς μὲν ἀπὸ Αβραὰμ
ἕβδομος, ἡ δὲ Σεπφόρα ἕκτη. ὡς δὲ λέ-
γει ὁ Αφρικανὸς, ἐκ τοῦ Ησαῦ, ἄλλοι τε
πολλοὶ, καὶ Ραγουὴλ, γεννᾶται. Ευπόλε-
μος φησὶ τὸν Μωσέα πρῶτον σοφὸν γε-
νέσθαι, καὶ γράμματα παραδοῦναι Ιου-
δαίοις πρῶτον. παρὰ Ιουδαίων δὲ Φοί-
νικας παραλαβεῖν, Ελληνας δὲ παρὰ
Φοινίκων. νόμους δὲ πρῶτος Μωσῆς γρά-
φει τοῖς Ιουδαίοις. ἐν δὲ τοῖς τούτου χρόνοις
γέγονε τις ἀνὴρ μέγας, ὃς αὐτόχθων ὢν
ἐβασίλευσε τῆς Αττικῆς ἔτη νβ. Ονομα
τῷ ἀνδρὶ Ωγύγης. ἐπ' αὐτοῦ γέγονε κα-
τακλυσμὸς ἐν τῇ Αττικῇ μόνῃ. αὐτὸς δὲ
ἀπώλετο, καὶ ἡ χώρα πᾶσα, καὶ ἕως ἐτῶν
διακοσίων ἔρημος ἔμεινεν. τῶν δὲ Ασσυ-
ρίων ἐβασίλευσεν * Ερεχθεὺς, Αιγυπτίων
δὲ Πετισσώνιος, ὁ καὶ Φαραὼ, ὅστις εἶχε
μάγους Ιαννὴν, καὶ Ιαμβρήν. ἐπὶ δὲ τῆς
βασιλείας τούτου ἐπληθύνθη ἐν Αιγύπ-
τῳ τὸ τῶν Εβραίων γένος. καὶ τότε ἐγένετο D V.
ἡ ἔξοδος τῶν υἱῶν Ισραήλ. καὶ Μωσέως ἡ-
γουμένου κατέλιπον τὴν Αἴγυπτον οἱ Ε-
βραῖοι, τῆς Ιακώβου μεταναστάσεως εἰς αὐ-
τὴν γενομένης διακοσίοις πρὸς τοῖς δε-
καπέντε ἐνιαυτοῖς ὕστερον, μετὰ δὲ ἔτη τριά-
κοντα καὶ τετρακόσια, ἢ τὸν Αβραὰμ εἰς τὴν
Χαναναίαν ἐλθεῖν. οὗ δὴ μάρτυς ὁ Απόστο- LXXV.
λος οὕτω λέγων· Διαθήκην προκεκυρω-
μένην ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς Χριστὸν ὁ μετὰ ἔτη,
τετρακόσια καὶ τριάκοντα γεγονὼς νόμος,
οὐκ ἀκυροῖ εἰς τὸ καταργῆσαι τὴν ἐπαγ-
γελίαν. Καὶ πάλιν ὁ Μωσῆς, Η δὲ κατοί-
κησις τῶν υἱῶν Ισραὴλ, ἣν κατῴκησαν ἐν τῇ
Αιγύπτῳ, καὶ ἐν γῇ Χαναὰν, ἔτη τετρα-
κόσια. Εν δὲ τοῖς χρόνοις τούτοις τὰ δυτι-
κὰ, καὶ τὰ κατὰ Ιταλίαν μέρη ὑπὸ τῶν υἱῶν
Πίκου, τοῦ καὶ Διὸς, ἐτοπαρχοῦντο. ἐν δὲ
τοῖς Ελλησιν ὁ Προμηθεὺς καὶ Επιμηθεὺς,
Ατλας, τε, καὶ ὁ πανόπτης Αργος ἐγνωρί- CCCCXLI.
ζοντο, ὃν καὶ ἑκατόφθαλμον, διὰ τὸ ὀξυω-
πέστατον καὶ περιβλεπτικὸν εἶναι τὴν διά-
νοιαν, ἐκάλουν. Καὶ ὁ μὲν Ατλας ἀστρο-
νομικὴν ἐπῄει ἐπιστήμην. Διὸ καὶ τὸν
οὐρανὸν αὐτὸν βαστάζειν ἐμυθεύσαντο.
Ηρόδωρος δὲ λέγει τὸν Ηρακλέα μάντιν CCCLXXIX.
καὶ φυσικὸν γενόμενον παρὰ Ατλαντος
τοῦ βαρβάρου τοῦ Φρυγὸς διαδέχεσθαι
τοὺς τοῦ κόσμου κίονας, αἰνιττομένου τοῦ
μύθου τὴν τῶν οὐρανίων ἐπιστήμην μαθή-
σει διαδέξασθαι. Προμηθεὺς δὲ τότε γραμ-
ματικὴν, ὥς φασιν, ἐξεῦρεν. Οἱ δὲ
Αναξαγόρειοι ἑρμηνεύουσι νοῦν μὲν τὸν
Δία, τὴν δὲ Αθηνᾶν τέχνην. ὅθεν καὶ τὸ,
Χειρῶν δ' ὀλλυμένων ἔρρει πολύμητις
Αθήνη. Προμηθέα δὲ νοῦν ἔλεγον. * Προ- *
μήθεια γάρ ἐστιν ἀνθρώποις ὁ νοῦς. Διὸ, CCCXXXI.
καὶ μυθεύονται τοὺς ἀνθρώπους μετα-
πεπλάσθαι, δηλονότι, ἀπὸ ἰδιωτείας
εἰς γνῶσιν. Επιμηθεὺς δὲ τὴν μουσικὴν
ἐξεῦρε, καὶ Δευκαλίων δὲ τὰ περὶ τοῦ
κατακλυσμοῦ τῆς Αττικῆς ἀνετάξατο.
Μωσῆς δὲ δεήσεις μεγάλας ποιησάμε-
νος πρὸς τὸν θεὸν, εἰς τὸ διαβῆναι τὸν
Ιορδά-

Ἰορδάνην, καὶ ἰδεῖν τὴν γῆν τῆς ἐπαγ-
γελίας, οὐχ ὑπηκούσθη. ἀλλὰ εἶπεν αὐ-
τῷ ὁ θεός. Ἱκανούσθω σοί. ἀνάβηθι ἐπὶ
τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους. καὶ ἴδε τοῖς ὀφ-
θαλμοῖς σου, ὅτι οὐ διαβήσῃ τὸν Ἰορδά-
DXLV. νην. καὶ ἐτελεύτησεν ὁ Μωσῆς ἐν τῷ ὄρει
ἐκείνῳ ἐτῶν ἑκατὸν εἴκοσι. καὶ ἡγεῖται
τοῦ λαοῦ Ἰησοῦς ἔτη κζ, ζήσας τὰ πάντα ἔτη
ἑκατὸν δέκα.

ΤΩΝ ΚΡΙΤΩΝ ΙΣΡΑΗΛ ΕΠΑΝΑΛΗΨΙΣ διὰ τῶν Ἑλληνικῶν ἱστορικῶν.

Μετὰ Ἰησοῦν τὸν Ναυῆ, πρῶτος ἄρξαι τοῦ
λαοῦ λέγεται Χαλέβ.

ΧΑΛΕΒ ἔτη λ.

ΙΟΥΔΑΣ ἔτη ζ.

ΑΛΛΟΦΥΛΟΙ ἔτη ὀκτώ.

DLXXII. Μετὰ τοῦτο λαὸς εἰδώλοις λατρεύσας ἐκδί-
δοται δουλεύειν τῷ Χουσαρτὼμ βασιλεῖ
Συρίας τῆς Μεσοποταμίας ἔτη ΙΙΙ.

DLXXIII. Ἐπιστρέψαντος τοίνυν τοῦ λαοῦ πρὸς Θεόν,
ἀνίστησι πρῶτον τὸν ΓΩΘΟΝΙΗΛ κριτὴν
ἀδελφὸν νεώτερον τοῦ Χαλὲβ ἐκ φυλῆς
Ἰούδα, ὃς ἔκρινε τὸν λαὸν ἔτη μ. Ἐπὶ τούτου
γέγονε κατά τινας ὁ ἐπὶ Δευκαλίωνος
κατακλυσμὸς ἐν τῇ Ἑλλάδι.

DCXII. Καὶ πάλιν τὸ πονηρὸν ποιήσας Ἰσραὴλ πα-
ρεδόθη Αἰγλὼν βασιλεῖ Μωαβιτῶν. καὶ
ἐδούλευσεν ἔτη ιη.

DCXIII. Πάλιν αὐτοὺς ἐπιστρέψαντας ἐξαιρεῖται διὰ
τοῦ ἀμφοτεροδεξίου ΑΩΔ ἔτεσιν ὀγδοή-
κοντα. ὃς ἔσχε τὸ ἐπώνυμον τοῦτο διὰ τὸ
ὁμοίως ἐν παντὶ πράγματι τῇ εὐωνύμῳ
χρῆσθαι χειρί, καθάπερ καὶ τῇ δεξιᾷ.
Τούτου τῷ κζ ἔτει ἐβασίλευσε τῆς Ἀττικῆς
ὁ Κέκροψ. ἐν δὲ τῷ ϛ ἔτει γέγονε κατα-
κλυσμὸς ἐν Θετταλίᾳ, καὶ Αἰθιοπίᾳ. Τό-
DCLXIX. τε καὶ Τρὼς τῆς Φρυγῶν χώρας ἦρχεν ὁ Ἴλου
καὶ Γανυμήδους πατήρ.

Μετὰ δὲ Ἀὼδ γέγονε κριτὴς ΣΑΜΕΓΑΡ ἔτη
ἑπτά, πατάξας ἐκ τῶν ἀλλοφύλων ἐν ἡμέ-
ρᾳ μιᾷ ἐν τῷ τοῦ ἀρότρου ποδὶ τῶν βοῶν ἄν-
δρας ἑξακοσίους.

DCXCI. Πάλιν εἰδωλομανοῦντα τὸν Ἰσραὴλ παρέδω-
κεν ὁ Κύριος ἐν χειρὶ ΙΑΒΕΙΜ βασι-
λέως Χαναὰν ἔτη κ.

DCXCII. Μετὰ ταῦτα ΔΕΒΒΟΡΑ προφῆτις, γυνὴ
Ἀφιδὼθ, φυλῆς Ἐφραὶμ ἔκρινε τὸν
Ἰσραήλ. Διὰ ταύτης ἡγήσατο ΒΑΡΑΚ
υἱὸς Ἀβινοὰμ ἐκ φυλῆς Νεφθαλεὶμ τῆς
κατὰ Σισάρρα μάχης τοῦ ἀρχιστρατηγοῦ
Ἰαβεὶμ, καὶ ἐκράτησε πάσης τῆς δυνά-
μεως αὐτοῦ. αὐτὸς δὲ ὁ Σεισάρρα τοῖς ποσὶ
διαφυγὼν ὑπὸ Ἰαὴλ γυναικὸς Χάμερ
DCXCII. τοῦ Κιναίου ἀναιρεῖται πασσάλῳ κατὰ
τοῦ γνάθου διαπαρείς. Κατὰ τούτους τοὺς
χρόνους Κάδμος ἐν Θήβαις ἐβασί-
λευσε.

Μετὰ δὲ τὴν Δεβόρρας τελευτὴν ἐξήμαρτε DCCXXXII
πάλιν ὁ λαὸς, καὶ παρεδόθη τοῖς Μαδιη-
ναίοις ἔτη ζ.

ΓΕΔΕΩΝ δὲ αὐτοῖς ἐκ φυλῆς Μανασσῆ DCCXXXIII.
θείοις σημείοις τῆς νίκης κομισάμενος τὴν
πίστιν ἐπανίσταται, καὶ ἐν τοῖς ἀνδράσι τοῖς
λάψασι, καθὼς κύων, τῶν πολεμίων ιε μυ-
ριάδας διαχειρισάμενος ἦρξε τοῦ λαοῦ
ἔτη μ. ἐν τοῖς χρόνοις τοῦ Γεδεὼν ἦν Ὀρ-
φεὺς ὁ Θρᾷξ ὁ λυρικὸς Ὀδρύσιος, ὁ DCCXLVII.
σοφώτατος καὶ περιβόητος ποιητής, ὅστις
ἐξέθετο θεογονίας, καὶ κόσμου κτίσιν, καὶ ἀν-
θρώπων πλαστουργίαν. Τότε καὶ ἐκτίσθη
τὸ Ἴλιον ὑπὸ τοῦ Ἴλου. Μετὰ δὲ λε ἔτη τοῦ
κτισθῆναι τὸ Ἴλιον, ἐκτίσθη Κύζικος μη-
τρόπολις Ἑλλησπόντου, καὶ Ἀσίας ὑπὸ Κυ-
ζίκου. ἐκτίσθη δὲ καὶ Τύρος πρὸ τοῦ ἐν Ἱε- DCCXLIV.
ροσολύμοις ναοῦ ἔτεσι τριακοσίοις πρὸς τῷ
ἑνί. ἐγνωρίζετο δὲ ἐν χρόνοις τούτοις ὁ Ἡ-
ρακλῆς ὁ ἥρως, καὶ οἱ Ἀργοναῦται οἱ περὶ
τὸν Ἰάσονα τὸν Θεσσαλὸν, οἵτινες ἀνιόντες
τὸν ἀνάπλουν τῆς Ποντικῆς θαλάσσης ἐπο-
λεμήθησαν ὑπὸ Κυζίκου τοῦ βασιλέως τοῦ
Ἑλλησπόντου ἐξαίφνης. Καὶ συμβαλόντες
ἀλλήλοις ναυμαχίᾳ ἀπέκτειναν τὸν Κύζι-
κον. Μεμαθηκότες δὲ, ὅτι ὁ Κύζικος ὁ
σφαγεὶς ὑπ' αὐτῶν συγγενὴς αὐτῶν ὑ-
πῆρχεν, ἤτουν συγγνώμην τῆς ἀγνοίας
αὐτῶν, καὶ ἀποθεραπεύοντες τὸ θεῖον ἔκτι-
σαν ἐν αὐτῇ τῇ Κυζίκῳ ἱερόν. Ἐκεῖθεν τοί-
νυν οἱ Ἀργοναῦται ὁρμήσαντες, καὶ διὰ τοῦ
ἀνάπλου βουλόμενοι παρελθεῖν, ἐκωλύοντο
ὑπὸ Ἀμύκου στρατευομένου κατ' αὐτῶν.
Δεδιότες οὖν κόλπῳ τινὶ ἀγρίῳ καὶ ἀλ-
σώδει προσίσχουσι, κἀκεῖ εἰς πόλεμον τῷ
Ἀμύκῳ συμβάλλουσι, καὶ ἀποκτείναντες αὐ-
τὸν ἐκεῖ ἔκτισαν ἱερὸν, Σωσθένειον ὀνομά-
σαντες, διὰ τὸ αὐτοὺς ἐν τούτῳ σωθῆναι.
Μετὰ δὲ τὴν νίκην Ἀμύκου οἱ Ἀργοναῦται
μεθ' Ἡρακλέους ἐπὶ τὴν Ποντικὴν θά-
λασσαν ἐκπλεύσαντες, πόλιν ἐδείμαντο
ἐπὶ τῷ τοῦ Ἡρακλέους ὀνόματι.

ΑΒΙΜΕΛΕΧ υἱὸς Γεδεὼν ἔτη γ. Ἐπὶ τούτου DCCLXXIII.
Ἡρακλῆς μετὰ τὴν ἀπὸ Κολχίδος
μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν ἀποστροφὴν ἐν Λιβύῃ DCCLXVIII
γενόμενος, καὶ Ἀνταίῳ συμβαλὼν, δαι-
μονιώδη τινὰ καὶ μυσαρὰ φάσματα τε-
λοῦντι, καὶ νικήσας αὐτὸν, νόσῳ λοιμώδει
περιπίπτει καὶ μανεὶς, εἰς πῦρ ἑαυτὸν ῥί- DCCCXXV.
ψας, τελευτᾷ.

ΘΩΛΑ ἔτη κγ. DCCLXXVI.

ΙΑΔΕΙΡ ὁ Γαλααδίτης ἔτη κβ. DCCXCVIII.

Μετὰ τοῦτον ἐξήμαρτεν ὁ λαὸς καὶ παρεδόθη DCCCXIX.
τοῖς Ἀμμανίταις ἔτη ιη.

Ἔπειτα

DCCCXX. Ἐπεὶ τὴν πρὸς θεὸν ποιησάμενοι ἐπάνο-
δον σώζονται διὰ τοῦ ΙΕΦΘΑΕ τοῦ Γαλα-
δίτου ἔτη ϛ.

DCCCXXVI. Μετὰ τοῦτον ΑΒΕΣΣΑΝ ἔτη ζ. Κατὰ τού-
τους τοὺς χρόνους Ἴλιον ἐκτίσθη, καὶ ἡ Τροία
καὶ Ἀσκληπιὸς τὴν ἰατρικὴν ἐπιστήμην
μετῄει.

DCCCXXXII. ΕΓΛΩΝ ὁ Ζαβουλωνίτης ἔτη ι.

DCCCXXXIII. ΑΒΔΩΝ ὁ υἱὸς Σελλὴμ, ὁ Φαραθωνίτης,
ὃς ἦν πατὴρ παίδων μ, καὶ ἐκγόνων λ,
ἔκρινε τὸν Ἰσραὴλ ἔτη η. Κατὰ τοῦτον, ὡς
DCCCXXXV. ἔνιοι λέγουσιν, Ὀρφεὺς ὁ Θρᾷξ ἐγνωρίζε-
DCCCXXXIV. το, καὶ Ἴλιον ἑάλω κατὰ τὸ ιη ἔτος τῆς Ἀγα-
μέμνονος βασιλείας, Δημοφῶντος τοῦ
Θησέως βασιλεύοντος Ἀθήνησι, τῷ πρώτῳ
ἔτει, Θαργηλιῶνος μηνὸς δευτέρᾳ ἐπὶ
δέκα, ὥς φησι Διονύσιος ὁ Ἀργεῖος.
Ἀγίας δὲ, καὶ Δερκύλος ἐν τῇ τρίτῃ,
μηνὸς Πανέμου ὀγδόῃ φθίνοντος. Ἑλλά-
νικος γὰρ δωδεκάτῃ Θαργηλιῶνος μη-
νός. Καί τινες τῶν τὰ Ἀττικὰ συγγραψα-
μένων, ὀγδόῃ φθίνοντος, βασιλεύον-
τος τὸ τελευταῖον ἔτος Μενεσθέως, πλη-
θυούσης σελήνης. Νὺξ μὲν ἦν (φησὶν ὁ
τὴν μικρὰν Ἰλιάδα πεποιηκὼς) μεσάτη,
„λαμπρὰ δ' ἐπέτελλε σελάνα. Ἕτεροι δὲ
„Σκιρροφοριῶνος τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ. Καλ-
λισθένης δὲ ἐν δευτέρῳ τῶν Ἑλληνικῶν οὕτω
„γράφει· Ἑάλω δὲ ἡ Τροία Θαργηλιῶ-
„νος μηνὸς, ὡς μέν τινες ἱστορικῶν, ἱστα-
„μένου, ὡς δὲ ὁ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα, τῇ
„η φθίνοντος. Διορίζει γὰρ αὐτὸς τὴν ἅλω-
„σιν, φάσκων συμβῆναι τότε τὴν κατά-
„ληψιν, ἡνίκα, Νὺξ μὲν ἦν μεσάτη,
„λαμπρὰ δ' ἐπέτελλε σελάνα, μεσονύκτιος
„δὲ μόνον τῇ ὀγδόῃ φθίνοντος ἀνατέλλει.
„Λυσίμαχος δέ φησι, Δημοφῶντος Α-
„θήνησι βασιλεύοντος ἔτους τετάρτου, Θαρ-
„γηλιῶνος ἱσταμένου δεκάτῃ. Διονύσιος
„Ἁλικαρνασσεὺς Ἴλιον ἥλω τελευτῶντος,
„ἤδη τοῦ θέρους, [ἔαρος] ἑπτακαίδεκα πρότε-
„ρον ἡμέραις τῆς θερινῆς τροπῆς, ὀγδόῃ φθι-
„νοντος, μηνὸς Θαργηλιῶνος, ὡς Ἀθη-
„ναῖοι τοὺς χρόνους ἄγουσι.

DCCCXL. Πάλιν ὁ λαὸς παραπταίσας ἐκδίδοται ἀλλο-
φύλοις ἔτη μ.

DCCCXLI. Ἐπιστρέψαντος δὲ τοῦ λαοῦ πρὸς θεὸν, ἀνίστησι
τὸν ΣΑΜΨΩΝ τὸν τοῦ Μανωὲ υἱὸν, ἐκ φυ-
λῆς Δὰν, ὅστις καταπολεμήσας τοὺς ἀλ-
DCCCXLI. λοφύλους ἄρχει ἔτη κ. Τοῦτον κατὰ τὴν
τοῦ σώματος ἀλκὴν ἀνυπόστατον γενέσθαι
φασὶν ἐοικότα τῷ βοωμένῳ παρ' Ἕλλη-
σιν Ἡρακλεῖ.

ΣΑΜΑΝΗ ἡγήσατο τοῦ λαοῦ κατὰ τὰς Ἑβραϊ-
κὰς παραδόσεις, ἔτος α ἀναρχίας γεγο-
νυίας. Καὶ ἔπραττεν ἕκαστος ὅπερ ἐβούλετο,
οἷα εἰκὸς ἐν ἀναρχίᾳ γίνεσθαι, ἔτη μ. Εἰ-
ρήνην ἔσχεν ὁ λαὸς πρὸς τοὺς ἀλλοφύλους
ἔτη λ, Σαμανῆ ἡγουμένου.

ΗΛΕΙ ἱερεὺς ἔτη κ. ὡς δὲ τὸ Ἑβραϊκὸν, ἔτη DCCCLXX.
μ. ἐν δὲ τῷ τετάρτῳ ἔτει τῆς ἱερατείας Ἠλεὶ
ἐγεννήθη ὁ προφήτης Σαμουὴλ, καὶ τῷ ὀγ-
δόῳ ἔτει ἐδόθη ἐν τῷ ναῷ. καὶ τῷ λη ἔτει ἤρ-
ξατο κρίνειν τὸν Ἰσραήλ. Κατὰ τούτους τοὺς
χρόνους, ὥς φησι δοκεῖ, Ἰλιακὸς πόλεμος
ἐγένετο ἔτη δέκα, καὶ τὸ Ἴλιον ἥλω, καὶ ὁ
Παλαμήδης εὗρε τὰ ιϛ γράμματα τοῦ ἀλ-
φαβήτου, Α, Β, Γ, Δ, Ε, Ι, Κ, Λ, Μ,
Ν, Π, Ρ, Σ, Τ, Υ. Προσέθηκε δὲ αὐτοῖς
Κάδμος ὁ Μιλήσιος ἕτερα γράμματα
τρία Θ, Φ, Χ. διὸ καὶ πολλῷ τῷ χρόνῳ
τοῖς ἐννεακαίδεκα ἐχρῶντο. ὅθεν οἱ ἀρχαῖοι
μὴ ἔχοντες τὸ Ψ, τὴν ψαλίδα σπαλίδα
ἔλεγον, καὶ ἄλλα πολλὰ γράμματα ἄλ-
λως ἐξεφώνουν, καὶ ἔλεγον, καὶ ἔγραφον.
Πρὸς ταῦτα Σιμωνίδης ὁ Κεῖος προσέθη-
κε δύο, Η, καὶ Ω μέγα. Ἐπίχαρμος δὲ ὁ
Συρακούσιος τρία, Ζ, Ψ, Ξ. Καὶ οὕτως
ἐπληρώθησαν τὰ κδ στοιχεῖα.

ΣΑΜΟΥΗΛ διαδεξάμενος τοῦ Ἠλεὶ τὴν DCCCCI.
ἱερατείαν, καὶ τὴν ἡγεμονείαν κρατεῖ.

Γίνονται τοίνυν ἀπὸ τῆς τελευτῆς Ἰησοῦ, ἐπὶ τὴν
τελευτὴν Σαμουὴλ, ἔτη χ. ἀπὸ δὲ Νῶε,
καὶ τοῦ κατακλυσμοῦ, ἔτη ͵β, ρκ. Ἀπὸ Ἀ-
δὰμ, ἔτη ͵δ, τπβ.

ΣΑΟΥΛ ἔτη β.

Μετὰ δὲ Σαοὺλ ἐβασίλευσε ΔΑΒΙΔ ἔτη DCCCCXLI.
τεσσαράκοντα, ἑπτὰ μὲν ἔτη ζῶντος
τοῦ Σαοὺλ, μετὰ δὲ τὴν τελευτὴν τούτου,
ἔτη λγ. Προεφήτευε δὲ αὐτός τε Δαβὶδ, DCCCCXLVII.
καὶ Γὰδ, καὶ Νάθαν, καὶ Ἀσὰφ, καὶ Ἰδιθοὺμ.
ἐστρατηλάτει δὲ αὐτοῦ Ἰωάβ. ἦν δὲ ἀρχιερεὺς DCCCCXLVII.
Ἀβιάθαρ ὁ τοῦ Ἀβιμέλεχ ἐκ συγγενείας
Ἠλεί.

ΣΟΛΟΜΩΝ ἐβασίλευσε δωδεκαετὴς ὢν, DCCCCLXXXI.
καὶ κρατεῖ ἔτη μ. Αὐτὸς τὸν ἐν Ἱερουσαλὴμ DCCCCLXXXIII.
ναὸν ᾠκοδόμησεν ἔτεσι θατέρου ἑκατὸν τεσ-
σαράκοντα καὶ τρισὶ, καὶ μησὶν ὀκτὼ τῆς κτί-
σεως Τυρίους Καρχηδόνα. καὶ ἀρξάμενος
ἀπὸ τοῦ τετάρτου ἔτους τῆς αὐτοῦ βασιλείας
ἐν ἔτεσιν ἑπτὰ τελειοῖ αὐτόν. Σαδὼκ δὲ
ὁ ἀρχιερεὺς πρῶτος ἐν τῷ ναῷ, ὃν ᾠκοδό-
μησε Σολομῶν, ἱεράτευσεν, ὄγδοος ὢν DCCCCLXXXV.
ἀπὸ Ἀαρὼν τοῦ πρώτου ἀρχιερέως. Ἀπὸ τῆς
οἰκίσεως Τύρου, εἰς τὴν οἰκοδόμησιν τοῦ
ναοῦ, διεγένετο χρόνος ἐτῶν τεσσαρά- [.]CCXLIV.
κοντα καὶ διακοσίων.

Ἀποθανόντος τοῦ Σολομῶντος, Ῥοβοὰμ ὁ υἱὸς
αὐτοῦ τὴν βασιλείαν διαδέχεται. καὶ διε-
μερίσθη ἡ βασιλεία Σολομῶν. καὶ αὐτῷ M.XX.
μὲν τῷ Ῥοβοὰμ ἡ τοῦ Ἰούδα παρέμενε
φυλὴ, καὶ ἡ τοῦ Βενιαμίν. αἱ δὲ λοιπαὶ δέ-
κα φυλαὶ Ἱεροβοὰμ τὸν τοῦ Ναβὰτ προε-
στήσαντο βασιλέα. Ἦν μὲν τῷ Ῥοβοὰμ
τῆς

τῆς βασιλείας οἶκος ἐν Ἰερουσαλήμ. ἐκα-
λεῖτο δὲ τὸ ὑπ' αὐτὴν ταττόμενον πλῆ-
θος ΙΟΥΔΑ, καὶ ὁ οἶκος Δαβίδ, ἐκ
τῆς ἐπικρατεστέρας φυλῆς εἰληφὼς προ-
σηγορίαν. Τοῦ δὲ Ἱεροβοὰμ Σαμάρεια
ἡ μητρόπολις. ὁ δὲ τῆς βασιλείας οἶκος
ἦν Θαρσᾶ. ὄνομα δὲ τῷ ὑπ' αὐτὴν λαῷ
ΙΣΡΑΗΛ, διὰ τὸ πλῆθος, καὶ Ε-
ΦΡΑΕΙΜ, διὰ τὴν τῆς βασιλείας φυ-
λήν.

ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΙΟΥΔΑ ΔΙΑ-ΔΟΧΗ.

ΣΟΛΟΜΩΝ ἔτη μ.
MXXI. ΡΟΒΟΑΜ ἔτη ιζ. Ἐπὶ τούτου μερισθείσης
τῆς βασιλείας, ἐν Σαμαρείᾳ βασιλεύει
Ἱεροβοὰμ ἐκ φυλῆς Ἐφραείμ, ὁ δοῦλος
Σολομῶνος, Καὶ ἦν μὲν ἱερεὺς Ἀβιμέ-
λεχ υἱὸς Σαδώκ. Προεφήτευον δὲ Ἀχίας
MXLIV. ὁ Σιλωνίτης, καὶ Σαμέας υἱὸς Αμαμεί, καὶ
ὁ ἐξ Ἰούδα ἀπελθών, καὶ προφητεύσας ἐπὶ
τοῦ θυσιαστηρίου.
MXXXVIII. ΑΒΙΑ διαδεξάμενος τὴν τοῦ πατρὸς ἀρχὴν
βασιλεύει ἔτη τρία ἐν Ἰερουσαλήμ.
MXLI. ΑΣΑ ἔτη μα. οὗτος ἤδη γηραιὸς ὢν ἀρθρι-
MXLIV. τικῷ τοὺς πόδας ἤλγησε πάθει. Προεφή-
τευεν ἐπ' αὐτοῦ Ἰοὺ υἱὸς Ανανίου.
MLXXXII. ΙΩΣΑΦΑΤ μετὰ τοῦτον ἔτη κε. Ἐπὶ τούτου
προεφήτευσεν Ἡλίας ὁ Θεσβίτης, καὶ
Μιχαίας υἱὸς Ἰεβλᾶ, καὶ Ἀβδίας, καὶ Ἐλεά-
ζαρ, καὶ Ανανίας. Καὶ ψευδοπροφήτης
ἦν Σεδεκίας ὁ τοῦ Κανaάν.
ΙΩΡΑΜ τὸν πατέρα Ἰωσάφατ διαδεξά-
MCVII. μενος ἔτη η. Ἐπὶ τούτου οἱ ἐν Σαμαρείᾳ
κόπρον ἔφαγον περιστερᾶς, καὶ τὰ τέκνα
τὰ ἑαυτῶν. Καὶ ἀνελήφθη μὲν Ἡλίας,
MCXII. ἤρξατο δὲ προφητεύειν Ἐλισσαῖος, ὁ Σα-
φὰτ ἔτη ἑξ, ὧν ἐτῶν τεσσαράκοντα.
MCXV. ΟΧΟΖΙΑΣ ἔτος ἕν. Ἐπὶ τούτου ἐπ προ-
φητεύει Ἐλισσαῖος, καὶ σὺν αὐτῷ Ἀβδα-
δωναῖος.
MCXVI. ΓΟΘΟΛΙΑ ἡ θυγάτηρ μὲν Ζαμβρῆ τοῦ
βασιλέως Ἰσραήλ, μήτηρ δὲ Ὀζίου, ἔτη
η. Αὕτη πασῶν ἀσεβεστάτη γενομένη γυ-
ναικῶν πάντας ἀναιρεῖ τοὺς Ὀχοζίου παῖ-
δας, Ἀχαὰβ τῷ Ἰσραηλίτῃ βασιλεῖ τι-
μωρουμένη. ἐδόκει γὰρ ἐκ τοῦ γένους εἶ-
ναι τούτου. Ἰωσαβεὲδ δὲ ἡ τοῦ Ὀζίου ἀδελ-
φὴ γυνὴ τοῦ ἀρχιερέως Ἰωδαὲ κλέψασα
Ἰωὰς τὸν Ὀχοζίου υἱὸν ὀκταετῆ τυγχάνον-
τα τῷ Ἰωδαὲ προσήγαγεν. αὐτὸς δὲ χει-
ρίσας ἀνέδειξε βασιλέα, τὴν Γοθολίαν
ἀνελών. Ἐπὶ ταύτης Γοθολίας ἔτι προ-
φητεύει Ἐλισσαῖος.
MCXXIII. ΙΩΑΣ ὁ εὐσεβὴς κατ' ἀρχὰς γενόμενος
βασιλεὺς πάντα καθαιρεῖ τὰ εἴδωλα,
πλὴν τῶν μετεώρων. εἰδωλολατρεῖ δὲ ἐπὶ

τῷ τέλει, καὶ Ζαχαρίαν τὸν τοῦ Ἰωδαὲ υἱὸν
τὸν προφήτην αἰτιώμενον τὴν ἐκτροπὴν MCXXX.
καταλεύσας ἀναιρεῖ. Βασιλεύει δὲ τὰ MCLVII.
πάντα ἔτη μ. Συνάγεται ἀπὸ Σολομῶ-
νος, ἐπὶ Ἐλισσαίου τοῦ προφήτου τελευτὴν,
ἔτη, ὡς μέν τινες φασὶν, ἑκατὸν πέντε.
ὡς δὲ ἕτεροι, ἑκατὸν δύο. ὡς δὲ ἡ προ-
κειμένη δηλοῖ χρονογραφία. ἀπὸ βασι-
λέως τοῦ Σολομῶνος, ἔτη ἑκατὸν ὀγδοήκοντα
ἕν. ἀπὸ δὲ τῶν Τρωϊκῶν, ἐπὶ τὴν Ὁμή-
ρου γένεσιν, κατὰ μὲν Φιλόχορον, ἑκατὸν ὀγ- DCCCCVIII.
δοήκοντα ἔτη γίνεται, ἔτεσι μ ὕστερον τῆς Ἰω-
νικῆς ἀποικίας, Ἀγησιλάου τοῦ Δορυσσαίου
Λακεδαιμονίων βασιλεύοντος. ὥστε ἐπι-
βαλεῖν αὐτῷ Λυκοῦργον τὸν νομοθέτην ἔτι
νέον ὄντα, ἐπὶ ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀρχίπ-
που. Ἀρίσταρχος δὲ ἐν τοῖς Ἀρχιλοχείοις
ὑπομνήμασι κατὰ τὴν Ἰωνικὴν ἀποικίαν φη-
σὶ φέρεσθαι αὐτὸν, ἣ ἐγένετο μετὰ ἑκατὸν
τεσσαράκοντα ἔτη τῶν Τρωϊκῶν. Ἀπολλόδω-
ρος δὲ μετὰ ἔτη ἑκατὸν τῆς Ἰωνικῆς ἀποικίας,
ὃ γένοιτ' ἂν ὕστερον τῶν Ἰλιακῶν ἔτεσι δια-
κοσίοις τεσσαράκοντα. Εὐθυμένης δὲ ἐν τοῖς
Χρονικοῖς συνακμάσαντα Ἡσιόδῳ ἐπὶ Α-
κάστου ἐν Χίῳ γενέσθαι περὶ τὸ διακοσιοστὸν
ἔτος ὕστερον τῆς Ἰλίου ἁλώσεως. Ταύτης ἐστὶ
τῆς δόξης καὶ Ἀρχέμαχος ἐν Εὐβοϊκῶν τρί-
τῳ. ὡς εἶναι αὐτόν τι, καὶ τὸν Ἡσίοδον, Ἡλίου καὶ
Ἐλισσαίου τοῦ προφήτου νεωτέρους. Κἂν ἐπι-
δημῆσαι τις βουληθῇ τῷ γραμματικῷ Κρά-
τητι, καὶ λέγῃ περὶ τὴν Ἡρακλειδῶν κάθο-
δον Ὅμηρον γεγονέναι κατὰ ἔτη ὀγδοήκοντα
τῆς Ἰλίου ἁλώσεως, εὑρεθήσεται πάλιν Σο-
λομῶνος μεταγενέστερος, ἐφ' οὗ ἡ Μενελάου
εἰς Φοινίκην ἄφιξις, ὡς προείρηται. Ἐρατο-
σθένης δὲ μετὰ τὸ ἑκατοστὸν ἔτος τῆς Ἰλίου
ἁλώσεως τὴν Ὁμήρου ἡλικίαν φέρει. ναὶ
μὴν Θεόπομπος μὲν ἐν τῇ τεσσαρακοστῇ
τρίτῃ τῶν Φιλιππικῶν μετὰ ἔτη πεντακόσια
τῶν ἐπ' Ἴλιον στρατευσάντων γεγονέναι τὸν Ὅμη-
ρον ἱστορεῖ. Εὐφορίων δὲ ἐν τῷ περὶ Ἀλεά-
δων κατὰ Γύγην αὐτὸν τίθησι γεγονέναι,
ὃς βασιλεύειν ἤρξατο ἀπὸ τῆς ὀκτωκαιδε-
κάτης Ὀλυμπιάδος, ὃν καί φησι πρῶτον
ὀνομασθῆναι τύραννον. Σωσίβιος δὲ ὁ Λάκων
ἐν χρόνων ἀναγραφῇ κατὰ τὸ ὄγδοον ἔτος
τῆς Χαρίλλου τοῦ Πολυδέκτου βασιλείας
Ὅμηρον φέρει. Βασιλεύει μὲν οὖν Χάριλ-
λος ἔτη ἑξήκοντα τέσσαρα. Μεθ' ὃν υἱὸς
Νίκανδρος ἔτη τριάκοντα ἐννέα. Τούτου
κατὰ τὸ τριακοστὸν τέταρτον ἔτος τεθῆναί
φησι τὴν πρώτην Ὀλυμπιάδα. ὡς εἶναι
ἐνενήκοντα που ἐτῶν πρὸ τῆς τῶν Ὀλυμπιά-
δων θέσεως Ὅμηρον. Ἐπὶ τοῦ Ἰωὰς Ἰωδαὲ
θνήσκει ζήσας ἔτη ρλ. Σημειωτέον, ὅτι
τηλικοῦτον ἔτος φαίνεται μόνος βιώσας MCXXII.
τὸν χρόνον μετὰ Μωσῆν.

MCXIII. **ΑΜΑΣΙΑΣ** υἱὸς αὐτοῦ ἔτη κθ. Ἐπὶ τούτου
Σίβυλλα ἡ Κυμαία ἐγνωρίζετο.
MCXCII. ΟΣΙΑΣ, ὁ καὶ ΑΣΑΡΙΑΣ, υἱὸς Αμασίου
ἔτη νβ. Οὗτος θεοσεβὴς ἦν ἀνὴρ, ὕστερον
δὲ, τῶν ἁγίων ἐπιβῆναι πειραθεὶς λεπροῦ-
ται, καὶ ἐδίκαζεν ἀντ' αὐτοῦ ὁ υἱὸς αὐτοῦ.
Προφητεύουσι δὲ ἐπ' αὐτοῦ Αμὼς, καὶ Η-
MCCXXIII. σαίας ὁ υἱὸς αὐτοῦ, καὶ Ωσηὲ ὁ τοῦ Βηερεὶ,
καὶ Ιωνᾶς ὁ τοῦ Αμαθὶ ὁ ἐκ Γεθ Χόβερ, ὁ
κηρύξας Νινευίταις, ὁ ἐκ τοῦ κήτους περι-
MCXCVI. ελθών. Κατὰ τούτους τοὺς χρόνους Λυκοῦρ-
γος Λακεδαιμονίοις ἐνομοθέτει.
MCXLIV. ΙΟΑΘΑΜ ὁ υἱὸς Οζίου ἔτη ις. Ἐπὶ τούτου ἔτι
ὁ Ησαΐας προφητεύει, καὶ Ωσηὲ, καὶ Μι-
MCCLIV. χαίας ὁ Μωρασθίτης, καὶ Ιωὴλ ὁ τοῦ Βα-
MCCXL. θουήλ. Τούτου βασιλέως τῷ πρώτῳ ἔτει Ι-
φιτος τὰς Ολυμπιάδας ἐνέστησεν, ὅ ἐστι τε-
τραετὴς κύκλος χρόνου. Ἐν δὲ αὐτῇ τῇ πρώ-
τῃ Ολυμπιάδι, ἣν ἐνίκα στάδιον Κόροιβος
Ηλεῖος, Ρῶμος, καὶ Ρωμύλος ἐγεννήθη-
MCCXXV. σαν, οἵτινες ἐν τῇ ζ Ολυμπιάδι τὴν Ρώ-
μην ἤρξαντο κτίζειν.
MCCLX. ΑΧΑΖ ἔτη ἑκκαίδεκα. Ἐπὶ τούτου πεντεκαι-
δεκάτῳ ἔτει κατὰ Κλημεντα ὁ Ισραὴλ εἰς
MCCLXX. Βαβυλῶνα ἀπήχθη Σαλμανασάρ τε ὁ
βασιλεὺς τῶν Ασσυρίων μετῴκισε τοὺς ἐν
Σαμαρείᾳ εἰς Μήδους καὶ Βαβυλῶνα.
MCCLXXVI. ΕΖΕΧΙΑΣ τὸν πατέρα Αχὰζ διαδεξάμενος
ἐβασίλευσεν ἔτη κθ. Ἐν τῷ ϛ ἔτει τούτου
μετῳκίσθη ὑπὸ Σαλμανασὰρ, τοῦ καὶ
Ναβονασάρου, βασιλέως Ασσυρίων Σα-
μάρεια αἰχμαλωτισθεῖσα. Τούτῳ τῷ βα-
σιλεῖ πρὸς τῷ τέλει τοῦ βίου γενομένῳ δι'
ὁσιότητα ὁ Θεὸς δωρεῖται ἄλλα ἔτη βιῶ-
σαι πεντεκαίδεκα δι' ἀναποδισμοῦ τοῦ ἡ-
λίου. Μέχρι τούτου διαμένουσι προφητεύον-
τες Ησαΐας, καὶ Ωσηὲ, καὶ Μιχαίας. Λέγονται
δὲ οὗτοι κατὰ τὴν Λυκούργου τοῦ Λακεδαιμονίων
νομοθέτου ἡλικίαν γεγενέναι. Διευχίδας
γὰρ ἐν τετάρτῳ Μεγαρικῶν περὶ τὸ διακο-
σιοστὸν ἐνενηκοστὸν ἔτος ὕστερον τῆς Ιλίου
ἁλώσεως τὴν ἀκμὴν Λυκούργου φέρει.
Ησαΐας δὲ ἀπὸ τῆς Σολομῶνος βασιλείας,
ἐφ' οὗ ὁ Μενέλεως ἐς τὴν Φοινίκην ἀνήχ-
θη, διακοσιοστῷ ἔτει προφητεύων ἐπι-
φαίνεται, Μιχαίας τε σὺν αὐτῷ, καὶ Ωσηὲ,
καὶ Ιωὴλ ὁ τοῦ Βαθουήλ.
MCCCV. ΜΑΝΑΣΣΗΣ υἱὸς αὐτοῦ ἔτη νε. Καὶ ἐποίησε
τὸ πονηρὸν ἐνώπιον κυρίου.
MCCCLX. ΑΜΩΣ υἱὸς αὐτοῦ ἔτη δύο. Κατὰ τούτους
τοὺς χρόνους Μίδας ὁ Φρυγίας βασιλεὺς
ἐπλούτησεν, ὃν τινες ἔλεγον ἔχειν ὦτα
ὄνου.
MCCCLXII. ΙΩΣΙΑΣ τὸν πατέρα Αμὼς διαδεξάμενος
ὀκταετὴς ἀντιλαμβάνεται τῆς ἀρχῆς βασι-
MCCLXI. λεύσας ἔτη τριάκοντα ἕν. ἐφ' ὧν χρόνων
καὶ τὸ Βυζάντιον ὑπὸ Βύζου βασιλέως τῆς
Θράκης ἐκτίσθη, ὡς δέ τινες, ὑπὸ Μεγα- MCCXXIX.
ρέων, ὅτε καὶ ἡ Σίβυλλα Σαμωναία ἐγνω-
ρίζετο. Ιωσίας δὲ ἐπέθηκε τὰ κῶλα τῶν ἀν-
θρώπων ἐπὶ τὰ κῶλα τῶν εἰδώλων, κα-
θὼς ἐν τῷ Λευιτικῷ γέγραπται. Ἐπὶ τού-
του ὀκτωκαιδεκάτῳ ἔτει τὸ πάσχα ἤχθη,
οἷον μήτε ἀπὸ Σαμουὴλ, μήτε ἐν τῷ μεταξὺ
χρόνῳ τελεσθέν. Τότε καὶ Χελκίας ὁ ἱερεὺς
ὁ τοῦ προφήτου Ιερεμίου πατὴρ περιτυχὼν
τῷ τοῦ νόμου βιβλίῳ ἐν τῷ ἱερῷ ἀποκειμέ-
νῳ ἀναγνοὺς ἐτελεύτησεν. Τότε ἐπροφή-
τευεν Ολδα, καὶ Σοφονίας, καὶ Ιερεμίας. MCCLXXXVI.
Ἐπὶ δὲ Ιερεμίου ψευδοπροφήτης γίνεται MCCCXC.
Ανανίας ὁ τοῦ Ιωσίου. Ιωσίας παρακούσας MCCCXII.
Ιερεμίου τοῦ προφήτου ὑπὸ Νεχαὼ βασι-
λέως Αἰγύπτου ἀνῃρέθη κατὰ ποταμὸν Εὐ-
φράτην ὁρμῶντα αὐτῷ ἀπαντήσας.
ΙΩΑΧΑΣ υἱὸς αὐτοῦ, ὃς ἐποίησε τὸ πονηρὸν MCCCCIV.
ἐνώπιον Κυρίου, καὶ ληφθεὶς ὑπὸ Νε-
χαὼ βασιλέως Αἰγύπτου ἀπήχθη εἰς Αἴ-
γυπτον, ἐν ᾗ καὶ ἀπέθανε βασιλεύσας μῆ-
νας τρεῖς.
ΙΩΑΚΕΙΜ, ὁ καὶ ΕΛΙΑΚΕΙΜ. καὶ ἐποίησε MCCCIV.
τὸ πονηρὸν ἐνώπιον τοῦ Κυρίου. Καὶ ἐλθὼν
Ναβουχοδονόσορ ὁ διάδοχος Μαροδαχ, καὶ
πολιορκήσας τὴν Ιουδαίαν ὑπόφορον αὐτὴν
ἐποίησεν. ἀθετήσαντος δὲ τὴν φορολογίαν MCCCVI.
Ιωακεὶμ, ἦλθε πάλιν εἰς Ιερουσαλὴμ Να-
βουχοδονόσορ, καὶ τοῦτον χειρωσάμενος, καὶ
ἀνελὼν, καὶ ἀπὸ τοῦ τείχους ῥιφῆναι κελεύ-
σας ἄταφον ἐπὶ πολὺ κατέλιπε χρόνον
βασιλεύσαντα ἔτη ἕνδεκα.
ΙΕΧΟΝΙΑΣ υἱὸς αὐτοῦ, ὁ καὶ Ιωακεὶμ διὰ MCCCXIV.
προστάγματος Ναβουχοδονόσορ. καὶ ἐποίη-
σε τὸ πονηρὸν ἐνώπιον Θεοῦ, καὶ περὶ τοὺς
φόρους ἀγνωμονήσαντος αὐτοῦ, ἦλθεν αὖ-
θις Ναβουχοδονόσορ εἰς τὴν πόλιν Ιερου-
σαλὴμ, καὶ ἐπολιόρκει αὐτήν· πρὸς ὃν
Ιεχονίας ἦλθε σὺν μητρὶ, καὶ τέκνοις, καὶ
τοῖς ἄρχουσιν αὐτοῦ. Καὶ εἰσῆλθον οἱ Με-
γιστᾶνες Ναβουχοδονόσορ εἰς τὴν πόλιν, καὶ
ἐξήνεγκαν τοὺς θησαυροὺς Κυρίου καὶ τοῦ
βασιλέως, καὶ τὰ χρυσᾶ σκεύη, ἃ ἐποίησε
Σολομῶν ἐν ναῷ Κυρίου, τὸν δὲ Σεδεκίαν
ἀντὶ Ιεχονίου καταστήσας ἀπῴκιζεν Ιεχο-
νίαν εἰς Βαβυλῶνα, καὶ τὴν μητέρα, καὶ τοὺς
ἄρχοντας αὐτοῦ, βασιλεύσαντα μῆνας
τρεῖς. Κλήμης ἐν τῷ πρώτῳ Στρωματεῖ·
Τοῦ ἑνδεκάτου τοίνυν ἔτους πληρουμένου, MCCCCVI.
κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἑπομένου, βασιλεύον-
τος Ιωακεὶμ, ἡ αἰχμαλωσία ἐς Βαβυ-
λῶνα γίνεται ὑπὸ βασιλέως Ναβουχοδο-
νόσορ τῷ ἑβδόμῳ ἔτει, Φιλίππου δὲ Αθή-
νησιν ἄρχοντος, τῷ πρώτῳ ἔτει τῆς ὀγδόης,
καὶ τεσσαρακοστῆς Ολυμπιάδος. Καὶ ἔμει-
νεν ἡ αἰχμαλωσία ἐπὶ ἔτη ἑβδομήκοντα,
καταλήξασα εἰς τὸ δεύτερον ἔτος τοῦ Δαρείου,

τοῦ

„ τοῦ Υστάσπου τοῦ Περσῶν καὶ Ασσυρίων καὶ
„ Αἰγυπτίων γεγενημένου Βασιλέως, ἐφ' οὗ
„ Αγγαῖος καὶ Ζαχαρίας, καὶ ὁ ἐκ τῶν δώδεκα
„ Αγγελος προφητεύουσι. Καὶ ἀρχιε-
„ ρεὺς Ιησοῦς ὁ τοῦ Ιωσέδεκ.

MCCCCXVI. ΣΕΔΕΚΙΑΣ πατράδελφος αὐτοῦ. καὶ ἐποίησε τὸ πονηρὸν ἐνώπιον Κυρίου. καὶ περὶ τὴν φορολογίαν ὡσαύτως παρασπονδήσαντος αὐτοῦ, ἦλθε πάλιν Ναβουχοδονόσορ εἰς Ιερουσαλὴμ, καὶ ἐπολιόρκει αὐτὴν ἔτη δύο. παραλαβὼν δὲ τὴν πόλιν
MCCCCXXVI. ἐνέπρησε πᾶσαν. Τὸν δὲ Σεδεκίαν χειρωσάμενος, τὴν μὲν γυναῖκα, καὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ κατὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ ἀνεῖλεν, αὐτὸν δὲ ἐκτυφλώσας, καὶ δεσμοῖς κρατήσας εἰς Βαβυλῶνα αἰχμάλωτον ἀνήγαγε βασιλεύσαντα ἔτη ια. καὶ τὸ πλῆθος ἀπήχθη αἰχμάλωτον ἔτη ο. Καὶ μέχρι τούτου προφητεύων διατελεῖ Ιερεμίας. προφητεύουσι δὲ καὶ Βουζὶ, καὶ Ουρίας ὁ υἱὸς Σαμαίου, καὶ Αμβακοὺμ σὺν αὐτῷ. καὶ τέλος ἔχει τὰ τῶν Εβραϊκῶν Βασιλέων. ἐν δὲ τῷ πέμπτῳ τῆς Βασιλείας αὐτοῦ ἐν Βαβυλῶνι προφητεύει Ιεζεκιήλ. μεθ' ὃν ὁ Ναοὺμ προφήτης.

Γίνονται οὖν ἀπὸ μὲν τῆς Μωσέως γενέσεως, ἕως τῆς μετοικεσίας ταύτης, ἔτη, ὡς μέν τινες, ἐννεακόσια ἑβδομήκοντα δύο, κατὰ δὲ τὴν ἀκριβῆ χρονογραφίαν, χίλια ὀγδοήκοντα πέντε, μῆνες ἕξ. ὡς δὲ καθ' ἡμᾶς τῶν χρόνων ἀκρίβεια συνάγει, ἔτη
** ..... * τετρακόσια ὀγδοήκοντα δύο, μῆνες ἕξ, ἡμέραι δέκα.

ΟΙ ΔΕ ΚΑΘΗΓΗΣΑΜΕΝΟΙ ΑΡΧΙΕΡΕΙΣ μετὰ τὴν ἐκ Βαβυλῶνος ἐπάνοδον εἰσὶν οὗτοι.

ΙΗΣΟΥΣ ὁ τοῦ Ιωσέδεκ ὁ προστὰς τῆς τοῦ ἱεροῦ ἀνανεώσεως ἅμα Ζοροβάβελ.

ΙΑΚΕΙΜΟΣ υἱὸς Ιησοῦ.

MDLVI. ΕΛΙΑΣΙΒΟΣ υἱὸς Ιακείμου. Επὶ τούτου Εσδρας, καὶ Νεεμίας ἐκ Βαβυλῶνος ἀνελ-
MDLXXXIV. θόντες τὸ τεῖχος ἐδείμαντο τῇ πόλει.

ΙΩΔΑΕ υἱὸς Ιασίβου.

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ τοῦ Ιωδαέ. οἱ δὲ Ιωνάθαν καλοῦσιν. οὗτος Ιησοῦν τὸν ἴδιον ἀδελφὸν ἐν τῷ ἱερῷ ἐφόνευσε. τούτου τοῦ ἄγους ἕνεκα Βαγώσης ὁ στρατηγὸς τοῦ Αχου Αρταξέρξου τὸν ναὸν ἐμίανεν εἰς αὐτὸν εἰσελθὼν, καὶ φόρους ἐπέταξε τοῖς Ιουδαίοις, πρὶν ἢ τὰς καθημερινὰς ἐπιφέρειν θυσίας, ὑπὲρ ἀρνοῦ ἑκάστου τελεῖν αὐτοὺς δημοσίᾳ δραχμὰς ν.

MDCLXXXVII. ΙΑΔΔΟΥΣ. Κατὰ τοῦτον ὁ Μακεδὼν Αλέξανδρος Αλεξάνδρειαν κτίζει, ἀφικόμενός τε εἰς τὰ Ιεροσόλυμα τῷ Θεῷ προσκυνεῖ. τούτου ἀδελφὸς Μανασσῆς MDCLXXXV.
Νικασοῖ τῇ Σαναβαλλέτου τοῦ Σαμαρειτῶν ἐθνάρχου συνοικῶν, καὶ μὴ βουλόμενος αὐτῆς διαζεύγνυσθαι, τοῦ θυσιαστηρίου διὰ τοῦτο ἐκβληθεὶς, τοῦ ἐν Γαριζεὶν ναοῦ τοῦ ὑπὸ Σαναβαλλέτου οἰκοδομηθέντος ἀρχιερεὺς καθίσταται.

ΟΝΙΑΣ υἱὸς Ιαδδοῦ. Κατὰ τοῦτον Σέλευκος Βαβυλῶνος κρατήσας τὸ τῆς Ασίας περιτίθεται διάδημα ἔτει δωδεκάτῳ μετὰ τὴν Αλεξάνδρου τελευτήν. Καθ' MDCCIII.
ὃν συνάγεται ὁ πᾶς χρόνος ὁ ἀπὸ Κύρου, εἰς ἔτη διακόσια τεσσαράκοντα ὀκτώ. Εντεῦθεν τῆς Ελλήνων βασιλείας ἡ τῶν Μακκαβαίων γραφὴ καταριθμεῖσθαι ἄρχεται.

ΣΙΜΩΝ Ονίου παῖς ὁ δίκαιος ἐπικληθεὶς διά τε τὸ πρὸς θεὸν εὐσεβὲς, καὶ τὸ πρὸς τοὺς ὁμοφύλους εὔνουν.

ΕΛΕΑΖΑΡΟΣ ὁ τοῦ Σίμωνος ἀδελφός. Κατὰ τοῦτον οἱ ἑβδομήκοντα τὰς θείας ἑρμηνεύσαντες γραφὰς ταῖς κατ' Αλεξάν- MDCCXXXIII.
δρειαν βιβλιοθήκαις ἀνατεθείκασι.

ΜΑΝΑΣΣΗΣ ὁ θεῖος Ελεαζάρου.

ΟΝΙΑΣ ὁ Σίμωνος τοῦ Δικαίου κληθέντος.

ΣΙΜΩΝ Ονίου υἱός. Κατὰ τοῦτον Ιησοῦς ὁ τοῦ MDCCLXXXV.
Σιρὰχ ἐγνωρίζετο, ὁ τὴν καλουμένην Πανάρετον σοφίαν συντάξας.

ΟΝΙΑΣ Σίμωνος υἱός. Κατὰ τοῦτον Αντίοχος τοὺς Ιουδαίους πολιορκήσας ἑλληνί-
ζειν ἠνάγκασε. πρὸς τοῦτον ὁ Λακεδαι- MDCCCIX.
μονίων βασιλεὺς Αρειος πρεσβείαν τε ἔπεμψε, καὶ ἐπιστολάς.

ΙΗΣΟΥΣ ἀδελφὸς Ονίου, ὁ καὶ Ιάσων. ὃν ἱερωσύνην ἀφείλετο Αντίοχος ὁ Επιφανής.

ΑΛΚΙΜΟΣ, ὁ καὶ Ιάκειμος. οὗτος οὐκ MDCCCLVI.
ἦν τῆς ἀρχιερατικῆς γενεᾶς. τούτῳ καθαιροῦντι τὸ τεῖχος τοῦ ἁγίου πληγή τις αἰφνίδιος ἐκ τοῦ θεοῦ προσέπεσεν. ὑφ' ἧς ἄφωνός τε ἐπὶ τὴν γῆν κατηνέχθη, καὶ βασανισθεὶς ἐπὶ συχνὰς ἡμέρας, ἀπέθανεν ἀρχιερατεύσας ἔτη δ.

ΟΝΙΑΣ, ὁ καὶ Μενέλαος, Ιησοῦ ἀδελφός. οὗτος ὑπὸ Αντιόχου τοῦ Ευπάτορος, ἐν Βερροίᾳ διεφθάρη ἀρχιερατεύσας μὲν ἔτη δέκα, πονηρὸς δὲ γενόμενος καὶ ἀσεβὴς, καὶ ἵνα αὐτὸς ἄρχῃ, τὸ ἔθνος ἀναγκάσας παραβῆναι τοὺς πατρῴους νόμους.

ΙΟΥΔΑΣ ὁ ἐπικληθεὶς Μακκαβαῖος. MDCCCLIII.
οὗτος τρίτῳ ἔτει τὴν θρησκείαν τὴν πάτριον ἀνεκτήσατο Ολυμπιάδι ρνδ, καὶ πολέμους πολλοὺς ἐπιδειξάμενος, καὶ τρόπαια μεγάλα στησάμενος, καὶ τὰς χώρας

ἅπαντας

ἅπαντας ἀπελάσας σὺν Ἀντιόχῳ, καὶ τὸν
ναὸν ἐκκαθάρας, καὶ ἐλευθερώσας τὸ ἔθ-
νος, τό τε ὑπὸ Μακεδόσιν ἐξαρπάσας
αὐτὸ δουλείας, γνώμῃ παντὸς τοῦ λαοῦ, τὴν
MDCCCLVI. Ἰουδαίων τῆς ἱερωσύνην παρέλαβε. παρα-
ταξάμενος δὲ τοῖς περὶ Βακχίδην, πολ-
λοὺς κτείνας τῶν ἀντιπάλων, κατάκοπος
γενόμενος καὶ αὐτὸς ἔπεσε τὴν ἀρχιερω-
σύνην ἔτος τρίτον κατασχών.

MDCCCLIII. ΙΩΝΑΘΑΣ ἔτεσιν ἐννέα καὶ εἴκοσι. Οὗ-
MDCCCLXII. τος μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ Ἰούδα
στρατηγὸς ἀποδειχθεὶς τῶν Ἰουδαίων, πολε-
μήσας Βακχίδην ἠνάγκασε φιλίαν ποιη-
σάμενον πρὸς αὐτὸν, ἀπελθεῖν ἐκ τῆς
χώρας. Βασιλεὺς δὲ τῆς Συρίας Ἀλέξαν-
MDCCCLXVII. δρος ὁ τοῦ Ἐπιφανοῦς υἱὸς ἀπέσταλκεν
αὐτῷ δωρεὰς, στολὴν πορφυρᾶν, καὶ
στέφανον χρυσοῦν, παρακαλῶν τιμηθέν-
τα ὑπ' αὐτοῦ ὅμοιον γίνεσθαι περὶ αὐτόν.
ὁ δὲ Ἰωνάθης ὁρῶν, ὅτι πάντα αὐτῷ κατὰ
νοῦν προνοίᾳ θεοῦ χωρεῖ, πρεσβευτὰς
MDCCCLXXIII. πρὸς Ῥωμαίους ἀπέστειλεν ἀνανεώσασθαι
βουλόμενος τὴν γενομένην τῷ ἔθνει
πρὸς αὐτοὺς ἔμπροσθεν φιλίαν. τοῖς δὲ
αὐτοῦ πρεσβευταῖς ἐπέστειλεν ἀπὸ τῆς Ῥώ-
μης ἀναστρέφουσι πρὸς τοὺς Σπαρτιάτας
ἀφικέσθαι, καὶ τὴν πάλαι πρὸς αὐτοὺς
ὑπομνῆσαι φιλίαν, καὶ τὴν συγγένειαν.
MDLXXVIII. Τέλος τοῦτον ὁ Τρύφων παρασπονδή-
σας, καὶ δόλῳ λαβὼν αὐτὸν ἀπέκτεινε,
καὶ πόλεμον ἐξήνεγκε πρὸς τὸν αὐτοῦ ἀδελ-
φὸν Σίμωνα.

MDCCCLXXIX. ΣΙΜΩΝ τούτου ἀδελφὸς τῆς ἱερωσύνης καὶ ἡ-
γεμονίας διάδοχος γενόμενος, κρα-
τήσας διὰ πάσης τῶν πολεμίων, ἐν εἰ-
ρήνῃ τὸν λοιπὸν διήγαγε χρόνον, ποιησά-
MDCCCLXXXI. μενος καὶ αὐτὸς πρὸς Ῥωμαίους συμμα-
χίαν. Τελευτᾷ δὲ ἐξ ἐπιβουλῆς ἄρξας
MDCCCLXXXVI. τῶν Ἰουδαίων η τὰ πάντα ἔτη. Κατὰ τελευ-
τὴν τούτου ἕβδομον καὶ ἑβδομηκοστὸν ἔτος
ἐξαριθμεῖται τῆς κατὰ Συρίαν ἀρχῆς. ἥ τε
MDCCCLXXXIV. πρώτη καλουμένη τῶν Μακκαβαίων βί-
βλος εἰς τοῦτο τοῦ χρόνου κατέλυσε τὴν
ἱστορίαν, ὥστε συνάγεσθαι ἀπὸ πρώτου ἔ-
τους Κύρου καὶ Περσῶν βασιλείας, ἐπὶ τὸ
τέλος τῆς Μακκαβαίων γραφῆς, καὶ ἐπὶ
τὴν Σίμωνος τοῦ ἀρχιερέως τελευτὴν,
ἔτη τετρακόσια εἰκοσιπέντε.

MDCCCLXXXVII. ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ καὶ ΥΡΚΑΝΟΣ. Οὗτος διὰ
τὸ ὑποτάξαι Ὑρκανοὺς οὕτως ὠνομάσθη.
MDCCCXCII. ἀνανεώσασθαι δὲ τὴν πρὸς Ῥωμαίους φι-
MDCCCLXXXVII λίαν βουλόμενος πέμπει πρὸς αὐτοὺς
πρεσβείαν. καὶ ἡ σύγκλητος δεξα-
μένη τὰ παρ' αὐτοῦ γράμματα ποιεῖται
MDCCCXCVIII. πρὸς αὐτὸν φιλίαν. Μετὰ ταῦτα ὁ Ὑρ-
κανὸς στρατεύει ἐπὶ Σαμάρειαν πόλιν
ὀχυρωτάτην, ἣ καλεῖται νῦν Σεβαστὴ
ἀνακληθεῖσα ὑπὸ Ἡρώδου. Καὶ ταύτην
ἑλὼν ἐνιαυτῷ πολιορκήσας, οὐκ ἠρκέσθη
μόνῳ τούτῳ, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν αὐτὴν ἠφά-
νισεν, ἐπίκλυστον τοῖς χειμάρροις ποιή-
σας. Βιώσας δὲ εὐδαιμόνως, καὶ τὴν ἀρχὴν MDCCCCXII.
διοικησάμενος τὸν ἄριστον τρόπον ἔτεσιν
ἑνὶ καὶ τριάκοντα, τελευτᾷ.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ἐνιαυτόν. Οὗτος πρεσ- MDCCCCXIII.
βύτατος τῶν Ὑρκανοῦ παίδων τὴν ἀρχὴν
εἰς βασιλείαν μεταβαλεῖν δόξας διάδημα
πρῶτος ἐπιτίθεται μετὰ τὸν ἀριθμὸν ἐτῶν,
καὶ π, καὶ α, καὶ μηνῶν γ. ἀφ' οὗ τῆς ἀπὸ
Βαβυλῶνος δουλείας ἀπαλλαγεὶς ὁ λαὸς
εἰς τὴν οἰκείαν ἐπανῆλθε.

ΙΑΝΝΑΙΟΣ, ὁ καὶ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, Ἀρι- MDCCCCXIV.
στοβούλου ἀδελφὸς, βασιλεὺς ἅμα καὶ ἀρ-
χιερεὺς, ὠμῶς προστησάμενος τῶν πραγ-
μάτων ἔτεσιν ἑπτὰ καὶ εἴκοσι. εἰς ὃν συνά-
γεται τὰ πάντα ἀπὸ πρώτου ἔτους βασι-
λείας Κύρου καὶ τῆς ἀπὸ Βαβυλῶνος
ἐπανόδου, ἔτη τετρακόσια * ὀγδοήκοντα
δύο, οὗ προέστησαν ἱερεῖς, οὓς ἠγοῦμαι
ΧΡΙΣΤΟΝ ΗΓΟΥΜΕΝΟΝ ὑπὸ τῆς
προφητείας ὀνομάζεσθαι.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ, ἡ καὶ ΣΑΛΩΜΗ. Αὕτη MDCCCCXLI.
συμφορῶν ἐνέπλησε καὶ ταραχῆς, ἐξ ὧν MDCCCCXL.
ζῶσα ἐπολιτεύσατο, καὶ μετὰ τὴν τελευ-
τὴν, τὸ βασίλειον. Ταύτης γὰρ τῶν δύο MDCCCCL.
παίδων, Ἀριστοβούλου, καὶ Ὑρκανοῦ στασια-
σάντων πρὸς ἀλλήλους, ἐπιστὰς τοῖς Ἱε-
ροσολύμοις Πομπήϊος Ῥωμαίων στρα- MDCCCCXLIX.
τηγὸς ὢν αἱρεῖ μὲν πολιορκίᾳ τὴν πόλιν.
μιαίνει τε τὰ ἅγια μέχρι τῶν ἀδύτων τοῦ
ἱεροῦ προελθών. καὶ ταῦτα συμβαίνει ἔτους
πρώτου τῆς ἑκατοστῆς ἑβδομηκοστῆς ἐνάτης
Ὀλυμπιάδος, μετὰ τετρακόσια ἐνενήκον-
τα πέντε ἔτη τῆς Κύρου βασιλείας, ἥτις
ἤρξατο ἐπὶ τῆς πεντηκοστῆς πέμπτης Ὀλυμ-
πιάδος. Τότε δὲ οὖν ὁ Πομπήϊος ἑλὼν
κατὰ κράτος τὴν Ἱερουσαλὴμ τὸν προει-
ρημένον Ἀριστόβουλον ἐκπέμψας δέσμιον
ἐπὶ Ῥώμης, τῷ τούτου ἀδελφῷ Ὑρκανῷ
τὴν ἀρχιερωσύνην παραδίδωσι. Τό, τε
πᾶν ἔθνος ἐξ ἐκείνου ὑποτελὲς Ῥωμαίοις
καθίστησι.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ. Ἀλεξάνδρου καὶ υἱὸς οὗτος
τῷ ἀδελφῷ Ὑρκανῷ διενεχθεὶς περὶ βα-
σιλείας καταλύεται τὴν ἔχθραν ἐπὶ τῷ
βασιλεύειν μὲν αὐτὸς, τὸν δὲ Ὑρκανὸν
ζῆν ἀπραγμόνως τὴν ὑπάρχουσαν αὐ-
τῷ κτῆσιν καρπούμενον ἀδεῶς. Τέλος
ὑπὸ τοῦ Πομπηΐου τῆς βασιλείας ἐξωσθεὶς,
καὶ εἰς Ῥώμην δέσμιος ἀχθεὶς, εἶτα
διαφυγὼν λάθρα, καὶ πάλιν τῷ Καί-
σαρι εἰς χεῖρας δέσμιος παραδοθεὶς,
καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἀφεθεὶς, ὑπὸ τῶν τὰ Πομ-
πηΐου φρονούντων διεφθάρη.

ΥΡΚΑΝΟΣ ἐκχωρήσας πρῶτον τῆς βα-
σιλείας Ἀριστοβούλῳ τῷ ἀδελφῷ, καὶ
μόνῃ ἀρκεσθεὶς τῇ ἀρχιερωσύνῃ, εἶτα
ὑπὸ Πομπηΐου ἐθνάρχης Ἰουδαίων κα-
τασταθεὶς, πρεσβευσάμενος τοῖς Ῥωμαίοις,
φιλίαν πρὸς αὐτοὺς ποιεῖται ἑκάτω τῆς
ἀρχῆς αὐτοῦ. ἡ σύγκλητος ὑπὲρ τούτου
δόγμα, ἅμα καὶ ὁ Ἀθηναίων δῆμος
ψήφισμα αὐτῷ ἔπεμψαν.

ΑΝΤΙΓΟΝΟΣ Ἀριστοβούλου ὑπὸ Πάρθων
εἰς τὴν βασιλείαν εἰσαχθείς. οὗτος
βασιλεύσας ἔτη τρία ὑπὸ Ἀντωνίου ἐπε-
λεκίσθη. καὶ παύεται οὕτως ἡ τῶν Ἀσαμω-
ναίου ἀρχὴ μετὰ ἔτη ρκς.

Μέχρι τούτου οἱ ἀπὸ Κύρου χριστοὶ ἡγούμενοι
διαρκέσαντες ἔτη υπγ, ἅ εἰσιν ἑβδομά-
MDCCCCLXXXIIII. δες ἐτῶν ξθ, καθὼς ἔφη καὶ Δανιὴλ, τὸ, ἐν
, γνώσῃ καὶ συνήσεις. ἀπὸ ἐξόδου λόγων τοῦ
, ἀποκριθῆναι, καὶ τοῦ οἰκοδομῆσαι Ἱερουσα-
, λὴμ, ἕως Χριστοῦ ἡγουμένου, ἑβδομάδες
, ἑπτὰ, καὶ ἑβδομάδες ξβ, ἅτινα εἰσὶν ἔτη
υπγ. καὶ τοῦτο τὸ πλῆθος τοῦ Ἀσαμωναίων
γένους παρειλήφαμεν.

ΑΛΛΟΦΥΛΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΩΝ ΙΟΥΔΑΙΩΝ.

MDCCCCLXXXIII. Τῶν ἀλλοφύλων ἐπὶ Ἰουδαίων βασιλεία
ἕως τοῦ μικροῦ Ἀγρίππα, ἐκράτει χρόνους
ἑκατόν. **

ΗΡΩΔΗΣ ἔτη λζ. οὗτος Ἀντιπάτρου
τοῦ Ἀσκαλωνίτου παῖς, καὶ μητρὸς Κύπρου
Ἀραβίσσης, τοῦ Ὑρκανοῦ τελευταίου τῶν Ἰου-
δαίων βασιλέως ὑπὸ Πάρθων αἰχμα-
λωτισθέντος, τὴν βασιλείαν τῶν Ἰουδαίων
μηδὲν προσήκουσαν αὐτῷ ὑπὸ Αὐγούστου,
MDCCCCLXXXIII. καὶ τῆς συγκλήτου Ῥωμαίων παραλαμβά-
νει. κἄπειτα οἱ τούτου παῖδες μέχρι τῆς
MDCCCCLXXXIIX. ὑστάτης Ἱεροσολύμων πολιορκίας. Καθ'
ὃν καιρὸν τοῦ Χριστοῦ γενέσεως πλησιαζού-
σης, ἡ ἐκ προγόνων διαδοχὴ, ἀρχιερω-
σύνη τε, καὶ ἀρχὴ τῶν Ἰουδαίων καταλύθη,
συμπληρουμένης τῆς προφητείας Ἰακὼβ,
ΟΥΚ ΕΚΛΕΙΨΕΙ ΑΡΧΩΝ ΕΞ ΙΟΥ-
ΔΑ, ΕΩΣ ΑΝ ΕΛΘΗ Ω ΑΠΟΚΕΙ-
ΤΑΙ, ὅς ἐστιν ὁ Χριστός. Ἐπειδὴ γὰρ αὐτὸς
ὁ Ἡρώδης ἀλλόφυλος ὢν πρετιμηθεὶς
ἦρξε τῶν Ἰουδαίων, καὶ ἀρχιερέας κατέστησεν
ἀλλογενεῖς, εὐθὺς ἐπεὶ δὴ κατὰ τὴν θείαν
MDCCCCLXXXIII. πρόῤῥησιν ἡ ἐξ Ἰούδα ἀρχὴ μέχρι τότε
κρατήσασα. οἱ γὰρ ἱερεῖς προεστήκεσαν
τῶν πραγμάτων, ἄχρις οὗ Πομπήϊος τὴν
πόλιν ἑλὼν κατὰ κράτος, τὸ ἱερὸν, καὶ τὰ
ἄδυτα ἐμίανε. Καθ' ὃν καιρὸν ἐναργῶς
τῆς Χριστοῦ παρουσίας ἐνστάσης, ἐξέλιπον
οἱ τῶν Ἰουδαίων ἀρχιερεῖς καὶ ἡγούμενοι.
MDCCCCLXXXIII. Οὐκέτι γὰρ ἐκ διαδοχῆς τοῦ ἀρχιερατι-
κοῦ γένους τῶν Ἰουδαίων καὶ Ἀσαμωναίων, ὥς
φησιν Ἰώσηππος, ἱερῶντο τῷ θεῷ, ἀλλὰ
ἄσημοί τινες, οἱ μὲν ἐνιαύσιοι, οἱ δὲ ἐπ'
ὀλίγον παρὰ τῶν Ῥωμαίων τὴν ἱερωσύνην
ὠνούμενοι. Διὸ καὶ Δανιὴλ προφητεύει
λέγων. καὶ μετὰ τὰς ἑπτὰ καὶ ἑξήκοντα,
δύο ἑβδομάδας ἐξολοθρευθήσεται χρῖσ-
μα, καὶ κρίμα οὐκ ἔστι. καὶ τὰ ἑξῆς.
Ἐπὶ Ἡρώδου γὰρ πεπλήρωται ἡ προφητεία
Δανιήλ. Μέχρι γὰρ Ἡρώδου οἱ χριστοὶ ἡ-
γούμενοι ἦσαν ἀρχιερεῖς τῶν Ἰουδαίων ἀρξά-
μενοι ἀπὸ τῆς κατὰ Δαρεῖον ἀνανεώσεως τοῦ
ἱεροῦ, λήξαντες δὲ ἐπὶ Ὑρκανὸν τὸν ἀρχιε-
ρέα, ἔτη υπγ. Τὰ μεταξὺ τούτων, ὁπόσα
καὶ ἡ τοῦ Δανιὴλ προφητεία παρίστησι. Αὐ-
τίκα γοῦν παραγενόμενος εἰς τὴν ἀρ-
χὴν Ἡρώδης φυλαττόμενος τινὰ τῶν
ἐπισήμων ἀποδεικνύειν ἀρχιερέα τοῦ Θεοῦ, MDCCCCLXXXIV.
μεταπεμψάμενος ἐκ τῆς Βαβυλῶνος
ἱερέα τῶν ἀσημοτέρων Ἀνανίηλον ὀνόματι,
τούτῳ τὴν ἀρχιερωσύνην δίδωσιν, ἣν
εὐθὺς ἀφαιρεῖται αὐτόν. Ἀριστόβουλον δὲ
τῆς γυναικὸς Μαριάμμης ἀδελφὸν ἀρ-
χιερέα ἀντὶ αὐτοῦ καταστήσας, μετ' οὐ
πολὺ διαφθαρῆναι παρεσκεύασε. τὴν δὲ
ἀρχιερωσύνην Ἀνανίηλος ἐκομίσατο
πάλιν. τὴν δὲ Σαμάρειαν, ἣν ποτε Ὑρ- MDCCCCXCIX.
κανὸς ὁ ἀρχιερεὺς διέσκαψεν, ὥστε εἰς
χαράδρας μεταπεσεῖν, καλλίστῳ περι-
βόλῳ τειχισάμενος, Σεβαστὴν ἐκά- MMIV.
λεσατο. καὶ παρὰ τὰς Ἰορδάνου πηγὰς
ναὸν καθιδρύσατο. Καλεῖται δὲ Πάνιον
ὁ τόπος. καὶ τὸν καλούμενον Στράτω-
νος πύργον καλοῖς οἰκοδομήμασιν ἀνα-
στὰς, Καισάρειαν τὴν πόλιν ἐκάλεσε,
πενταετηρικοὺς ἀγῶνας ἐν αὐτῇ κατα-
στησάμενος ἐπὶ τῆς ἑκατοστῆς ἐνενηκο-
στῆς καὶ δευτέρας Ὀλυμπιάδος. Ἀνακ- MMV.
τίσας δὲ καὶ Ἀνθηδόνα τὴν παράλιον
καταῤῥιφεῖσαν ἐν πολέμοις, Ἀγρίπ-
πειον ἐκάλεσε. Φιλοπάτωρ δὲ ὢν τῷ
πατρὶ μνημεῖον, καὶ πόλιν ἔκτισεν, Ἀν-
τιπατρίδα ὀνομάσας. Ἔτι καὶ Φρού-
ριον ἐπιτειχίσας τῷ πρὸς Ἀραβίαν
ὄρει, προσηγόρευσεν Ἡρώδειον. Τέλος
δὲ ὁ μιαιφόνος πρὸς ταῖς πολλαῖς τῶν MMIX.
συγγενῶν φονοκτονίαις ἀναιρεῖ τὸν Ὑρ-
κανὸν τὸν πάλαι ἀρχιερέα παρὰ Πάρ-
θοις αἰχμάλωτον γενόμενον, καὶ τὸν τού-
του υἱὸν, καὶ τὴν τούτου ἀδελφὴν, ἑαυ-
τοῦ δὲ γυναῖκα, σὺν τε δύο οἰκείους
υἱοὺς εἰς ἄνδρας τελοῦντας, καὶ τὴν πεν-
θερὰν, ἔτι δὲ Σαλώμης τῆς ἰδίας ἀ-
δελφῆς τὸν ἄνδρα. Γήμαντος δὲ αὐ- MMXIII.
τὴν ἑτέρου, καὶ τοῦτον προστίθησι, πρὸς
δὲ καὶ σὺν ὑφηγηταῖς τῶν ἱερῶν νόμων,
καὶ σὺν τῶν πατρῴων ζηλωταῖς. Θεηλά- MMXVIII.
τῳ δὲ πληγῇ, καὶ ὕδρωπι συσχεθεὶς
σκώλη-

σκώληκας ἀπὸ τοῦ σώματος ἐξέβρασε.
MMXVIII. καὶ οὕτω δεινῶς ὀδυνώμενος τέθνηκεν
ἑβδομήκοντα ἔτη ζήσας, ἐξ ὧν ἐβασίλευ-
σε τῆς Ἰουδαίας ἔτη λζ παρανόμως. πρῶτος
γὰρ ἀλλόφυλος Ἰουδαίων ἦρξεν Ἄραψ ὢν
τὸ γένος Ἰδουμαῖος.

MMXXI. MMXXI. ΑΡΧΕΛΑΟΣ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἔτη θ. Τοῦτον
Αὔγουστος Ἰουδαίων ἐθνάρχην καθίστησι.
τοὺς δὲ ἄλλους ἀδελφοὺς αὐτοῦ [τέσσα-
ρας ὄντας] Ἡρώδην ὁμώνυμον τῷ πατρί,
καὶ Ἀντίπατρον τῷ πάππῳ, [Λυσανίαν
τε] καὶ Φίλιππον, εἰς [τέσσαρα] μέρη
διατεμὼν τὴν χώραν, καὶ ἑκάστῳ δια-
νείμας, τετράρχας ὠνόμασε, δοὺς Ἀρχε-
λάῳ τὰ περὶ Ἱεροσόλυμα ὅρια, καὶ Σα-
μαρέων τὸ ἔθνος, καὶ Σεβαστήν, καὶ Καισά-
ρειαν, καὶ Ἰόππην, καὶ Ἀντιπατρίδα, καὶ Λύ-
δαν, καὶ τὸ πεδίον. Φιλίππῳ δὲ τὰ περὶ τὴν
νῦν Πανεάδα, καὶ Βαταναίαν, καὶ Τρά-
χωνα, καὶ τὴν Ἀκραβατίνην, καὶ Γαυλα-
νῖτιν, καὶ Γάλαθα, ἔνθα ἦν Γάμαλα πό-
λις. Ἡρώδῃ δὲ τὴν Γαλιλαίαν, καὶ τὸ
ὑπὸ τὴν Γάρναν πεδίον, καὶ Νάρβαθον,
καὶ τὴν Περαίαν. [Τῷ δὲ Λυσανίᾳ τὴν
Ἰδουμαίαν, καὶ Ζιφηνήν, καὶ τὰ ταύτης
MMXXII. χωρία, καὶ Ἀβιληνήν.] Τότε λιμὸς
ἐν Ῥώμῃ γέγονεν, ὡς πραθῆναι τὸν μό-
διον χρυσίνων κζ. ὁ δὲ Ἀρχέλαος ἐνά-
τῳ ἔτει τῆς βασιλείας, τῆς οὐσίας ἀφαι-
ρεθεὶς ἀϊδίῳ φυγῇ ζημιοῦται, ἐξορισθεὶς
εἰς Βίενναν τῆς Γαλατίας τριακοστῷ καὶ
ἑβδόμῳ ἔτει μετὰ τὴν Ἀντωνίου ἐν Ἀκτίῳ
ἧτταν. Καὶ τότε Κυρήνιος ὑπὸ Καίσαρος
ἐπέμφθη τιμητὴς Συρίας, καὶ Ἰουδαίας,
καὶ ἀποδωσόμενος τὴν Ἀρχελάου οὐσίαν,
μεταπεσούσης τῆς Ἰουδαίας ἐκ βασιλείας
εἰς ἐπαρχίαν, καὶ προσθήκης τῆς Συρίας
γενομένης.

MMXXX. ΗΡΩΔΗΣ, ὁ καὶ ΑΝΤΙΠΑΣ, Ἰου-
δαίων τρίτος ἐκράτησεν ἀλλόφυλος
ὤν, υἱὸς Ἡρώδου, ἀδελφὸς Ἀρχελάου,
ἔτη κδ. ὁ γὰρ Ἀρχέλαος μετὰ θ τῆς
ἀρχῆς ἔτη εἰς Βίενναν πόλιν τῆς Γαλλίας,
ὡς προειρήκαμεν, ὑπὸ Ῥωμαίων ἐξω-
MMXLIII. ρίσθη. Ἐπὶ τούτου ὁ μὲν Φίλιππος ἀδελ-
φὸς αὐτοῦ ὁ τετράρχης πρὸς ταῖς Ἰορ-
δάνου πηγαῖς ἐν Πανεάδι πόλιν κτίζει
Καισάρειαν Φιλίππου, καὶ τῇ κάτω
Γαυλανιτικῇ Ἰουλιάδα. ὁ δὲ Ἡρώδης
αὐτὸς ἐν μὲν τῇ Γαλιλαίᾳ Τιβεριά-
δα διὰ τὸν Τιβέριον Καίσαρα, ἐν δὲ
τῇ Περαίᾳ φερώνυμον Ἰουλίας. Οὗτος
καὶ Ἰωάννην τὸν βαπτιστὴν ἀνεῖλε τῷ ιγ
μὲν ἔτει τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ, λβ δὲ τῆς Κυρίου
σαρκώσεως. Ἐπὶ τούτου καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν
ἐσταυρώθη. Καθ' ὃν καιρὸν καὶ ἐν ἄλλοις
Ἑλληνικοῖς ὑπομνήμασιν εὕρομεν ἱστορή-
ματα ταῦτα κατὰ λέξιν. Ἐγένετο ἔκλειψις, MMXLVII.
ἡλίου μεγίστη τῶν ἐγνωσμένων πρότερον. ,
καὶ νὺξ ὥρᾳ ἕκτῃ τῆς ἡμέρας ἐγένετο, ὥς ,
καὶ ἀστέρας ἐν οὐρανῷ φανῆναι. σεισμός τε ,
μέγας κατὰ Βιθυνίαν γενόμενος τὰ πολλὰ ,
τῆς Νικαίας κατέστρεψατο. Ταῦτα Φλέ- ,
γων φησί. καὶ Ἀφρικανὸς ἱστορεῖ κατ'
αὐτὴν τὴν ἡμέραν τοῦ πάθους σκότος καθ'
ὅλου τοῦ κόσμου φοβερώτατον γενέσθαι, σεισ-
μῷ τε αἱ πέτραι διερρήγνυντο, καὶ πολ-
λὰ τῆς γῆς κατερρίφη. Ὁ δὲ Ἡρώδης ἐξο-
ρισθεὶς ἐν Λουγδούνῳ τῆς Γαλλίας ἐν ἐ-
σχάτῃ πενίᾳ σὺν τῇ μοιχαλίδι Ἡρωδιάδι
θνήσκει.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ Ἡρώδου τοῦ μεγάλου υἱὸς ἔτη λζ.
ἐτελεύτησε δὲ τῷ εἰκοστῷ καὶ δευτέρῳ Τι-
βερίου ἔτει.

ΑΓΡΙΠΠΑΣ τοῦ Ἀριστοβούλου μὲν υἱός, Ἡρώδου MMLIV.
δὲ τοῦ μεγάλου υἱωνός, ἔτη ζ. Τούτῳ Γάιος MMLIII.
ὁ μετὰ Τιβέριον ἡγεμονίαν παραλαβὼν
αὐτίκα τῆς Ἰουδαίων ἀρχῆς τὸ διάδημα
περιτίθησι, βασιλέα καταστήσας αὐτὸν
τῆς τε Φιλίππου, καὶ τῆς Λυσανίου τετραρ-
χίας. πρὸς αἷς μετ' οὐ πολὺν χρόνον αὐ-
τῷ καὶ τὴν Ἡρώδου τετραρχίαν παραδίδω-
σιν. οὗτος γὰρ ζῶντος Τιβερίου κατήγορος
Ἡρώδου τοῦ τετράρχου γενόμενος παραγίνεται
πρὸς Τιβέριον. ὁ δὲ μὴ προσδεξάμενος τὴν MMLII.
κατηγορίαν εἴργνυσι τὸν Ἀγρίππαν, καὶ μετ'
αἰκίας εἶχεν ἐπὶ μῆνας ἓξ ἐν δεσμωτη-
ρίῳ, μέχρις οὗ αὐτὸς ἐτελεύτησεν.

ΑΓΡΙΠΠΑΣ υἱὸς Ἀγρίππα ὁ μικρὸς ἔτη κζ. MMLXI.

ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΗΣ ΔΕΚΑΦΥΛΟΥ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑΣ ΙΣΡΑΗΛ.

Α ΙΕΡΟΒΟΑΜ ὁ τοῦ Ναβὰτ ἔτη κβ. Ἐπὶ τούτου MXXI.
διεμερίσθη ἡ βασιλεία Σολομῶντος. MXLIII.
Β ΝΑΔΑΒ υἱὸς αὐτοῦ ἔτη β. MXLV.
Γ ΒΑΑΣΑ ἔτη κδ. MLXIX.
Δ ΕΛΑ ἔτη β.
Ε ΖΑΜΒΡΙ ἡμέρας ζ.
ϛ ΑΜΒΡΙ ἔτη ιβ. Οὗτος κτίζει τὴν Σα- MLXXI.
μάρειαν εἰς πόλιν. αὕτη δέ ἐστιν ἡ νῦν κα-
λουμένη Σεβαστή. Ἐπωνόμασε δὲ αὐτὴν
εἰς ὄνομα Σεμὰρ τοῦ κυρίου τοῦ ὄρους.
Ζ ΑΧΑΒ ἔτη κγ. Οὗτος πάντων βασι- DXCIII.
λέων πονηρότατος ἐν Ἰσραὴλ θυσιαστή-
ριον ἔστησε τῷ Βαάλ. εἶχε δὲ γυναῖκα
τὴν Ἰεζάβελ. MCV.
Η ΟΧΟΖΙΑΣ ἔτη β. MCVII.
Θ ΙΩΡΑΜ ἔτη ιβ. MCXIX.
Ι ΙΗΟΥ υἱὸς Ναμεσσὶ ἔτη εἴκοσι δύο. οὗτος
ἀνεῖλε τὸν Ἰωρὰμ, καὶ τὸν Ὀχοζίαν, καὶ τοὺς
υἱοὺς Ἀχαὰβ, καὶ τὴν Ἰεζάβελ.
ΙΑ ΙΩΑΧΑΖ υἱὸς ΙΗΟΥ ἔτη κζ. Οὗτος MCXLVII.
ἐποίησε τὸ πονηρὸν ἐνώπιον Κυρίου.
ΙΒ ΙΩΑΣ ἔτη ιϛ. MCLXIV.

ΙΓ ΙΕΡΟ-

M.LXXX. ΙΓ ΙΕΡΟΒΟΑΜ υἱὸς Ιωὰς ἔτη μα. Ἐπὶ τού-
του προεφήτευσαν Ἰωνᾶς, καὶ Ἀμώς.
MCCXXI. ΙΔ ΖΑΧΑΡΙΑΣ υἱὸς Ιεροβοὰμ μῆνας ἕξ.
M.CXXI. ΙΕ ΣΕΛΟΥΜ τὸν Ζαχαρίαν ἀνελὼν μῆνα
ἕνα.
MMCCXXII. Ις ΜΑΝΑΕΙΜ τῷ Σελοὺμ ἐπαναστὰς ἔτη
δέκα. Οὗτος, μὴ δεξαμένων αὐτὸν τῶν ἐν
Θερσᾷ, χειρωσάμενος αὐτοὺς ἀναιρεῖ, καὶ
τὰς ἐν γαστρὶ ἐχούσας διαῤῥήσσει.
MCCXXXII. ΙΖ ΦΑΚΙΑΣ υἱὸς τοῦ Μαναεὶμ ἔτη β.
M.CXXII. ΙΗ ΦΑΚΕΕ ὁ τοῦ Ρωμελίου τὸν Φακίαν ἀνε-
λὼν ἔτη Η. Ἐπὶ τούτου Τεγλὰθ Φαλα-
σὰρ ὁ Ἀσσυρίων βασιλεὺς εἰς τὴν Ιου-
δαίαν ἐπιστρατεύσας τὰ πλεῖστα τῆς γῆς
αὐτῶν σφετερίζεται.
MCCLXII. ΙΘ ΩΣΗΕ ὁ τοῦ Ιλὰ μετὰ τὸν Φακεὲ ἔτη θ. Ἐπὶ
τούτου Σαλμανασσὰρ βασιλεὺς Ἀσσυρίων
MCCLXX. ἐπιστὰς τῇ Σαμαρείᾳ αὐτήν τε ἄγει αἰχ-
μάλωτον, καὶ πάντα τὸν Ισραὴλ σὺν αὐ-
τῷ, καὶ κατοικίζει αὐτοὺς ἐν Ἀχαὲρ, καὶ
Ἀβὼρ, καὶ ἐπὶ τῷ ποταμῷ Γοζάν. ὁ δὲ
Ἀσσύριος Βαβυλωνίους ἐν Σαμαρείᾳ
πέμψας αἰσχρῶς καὶ ἀνόμως βεβιωκότας
οἰκεῖν αὐτόθι ἐκέλευσε. Τούτους εἰσέτι
Σαμαρείτας προσαγορεύουσιν. Ἑρμηνεύον-
MCCLXXI. ται δὲ Σαμαρεῖται φύλακες, διὰ τὸ ἐν
τάξει φυλάκων τετάχθαι ἐν τῇ γῇ. Διὸ
καὶ ἀλλόκοτοι τὰς προαιρέσεις. Διὰ δὲ
τὴν νόμου διδασκαλίαν βραχεῖαν ἔχουσι
τῆς θεοσεβείας ἔμφασιν.

Ἐνταῦθα τῆς Ισραηλιτικῆς βασιλείας οἱ χρό-
νοι κατέληξαν εἰς ἔτη * τριακόσια τρία,
καὶ μῆνας ἑπτὰ, ἀρξάμενοι μὲν ἀπὸ Ιε-
ροβοὰμ τοῦ Ναβὰτ, καταλήξαντες δὲ εἰς
Ωσηὲ τὸν τοῦ Ιλᾶ, καὶ τὴν ὑπὸ Σαλμανασ-
σὰρ τοῦ Ισραὴλ μετοικεσίαν ἀπὸ Σαμα-
ρείας εἰς Μήδους.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΛΑΤΙΝΩΝ.

DCCCXXXIX. ΑΙΝΕΙΑΣ πρὸς τὸν δυναστεύοντα Ιταλίας
Λατῖνον ἐφορμᾷ, καὶ κατὰ τῶν Ρουτύλων
σὺν αὐτῷ ἐκστρατεύει. ἐν ᾧ πολέμῳ Λα-
τῖνος ἀναιρεῖται. Αἰνείας δὲ στρατὸν συνα-
γηοχὼς κατὰ τῶν Ρουτύλων πολεμεῖ, καὶ τού-
τους τρεψάμενος, τὴν θυγατέρα Λατίνου
Λαουινίαν, καὶ τὴν βασιλείαν λαβὼν, πόλιν
κτίζει μεγάλην, ἣν Λαουινίαν καλέσας ἐν
αὐτῇ τὸ Παλλάδιον ἀπέθετο. Καὶ αὐτὸς
μετὰ Λατῖνον * ιθ ἔτη βασιλεύσας τελευ-
τᾷ. Ἐντεῦθεν λοιπὸν ἐκεῖ βασιλεύουσι κατὰ
διαδοχὴν οἱ Αἰνεάδαι ἔτη τλα.
DCCCXLII. ΑΣΚΑΝΙΟΣ ΙΟΥΛΟΣ υἱὸς Αἰνείου ἀπὸ
Κρεούσης Τρῳάδος τῆς πρώτης αὐτοῦ γυναι-
κὸς ἔτη λη. Οὗτος τὴν Ἄλβαν κτίσας
αὐτό τε τὸ βασίλειον, καὶ τὸ Παλλάδιον
ἀπὸ τῆς Λαουινίας εἰς Ἄλβαν μετέθηκε τὴν
DCCCXLII. κληθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ.

ΣΙΛΒΙΟΣ Αἰνείου καὶ Λαουινίας τῆς Λατίνου θυ- DCCCLXXV.
γατρὸς, ἀδελφὸς ὢν Ἀσκανίου ἑνὸς δέοντα
τριάκοντα ἔτη τὴν ἀρχὴν κατέσχε τρα- DC.CLXXIX.
φεὶς ἐν τῇ νάπῃ, οὕτως ὀνομασθεὶς, ὥσπερ
ἂν εἴ τις ἑλλάδι γλώσσῃ λέξειεν Υλαῖον.
ΑΙΝΕΙΑΣ ΣΙΛΒΙΟΣ ἔτη λα. DCCCIX.
ΛΑΤΙΝΟΣ ἓν καὶ πεντήκοντα ἔτη. DCCCCXL.
ΑΛΒΑΣ ἑνὸς δέοντα τετταράκοντα. DCCCCXC.
ΚΑΠΕΤΟΣ ἓξ ἐπὶ τοῖς εἴκοσι. MXXIX.
ΚΑΡΥΣ δυοῖν δέοντα τριάκοντα. MLIII.
ΚΑΛΠΕΤΟΣ ἔτη τρισκαίδεκα. MLXXXI.
ΤΙΒΕΡΙΝΟΣ ἔτη ὀκτώ. Τελευτῆσαι δὲ MXCIV.
τοῦτον ἐν μάχῃ παρὰ τῷ ποταμῷ γενο- MXCIII.
μένῃ λέγεται. παρενεχθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ
ῥεύματος ἐπώνυμον ἑαυτῷ κατέλιπε
τὸν ποταμὸν Ἀλβούλαν καλούμενον πρό-
τερον.
ΑΓΡΙΠΠΑΣ ἓν καὶ τετταράκοντα. MCII.
ΑΛΛΑΔΗΣ ἑνὸς δέοντα εἴκοσι. Οὗτος MCXLII.
περιφρονῶν τὰ δαιμόνια ὄμβρων, καὶ κε-
ραυνῶν εἰς τὸν οἶκον κατασκηψάντων, πα-
νοίκιος ἀπόλλυται.
ΛΟΥΕΝΤΙΝΟΣ τριάκοντα καὶ ἑπτὰ ἔτη. MCLXI.
Τούτου τῶν ἑπτὰ λόφων τὶς ἐπώνυμος ἐγέ- M.LX.
νετο τῶν συμπεπολισμένων τῇ Ρώμῃ.
ΠΡΟΚΑΣ ἔτη εἴκοσι καὶ τρία. MCXCVIII.
ΑΜΟΥΛΙΟΣ οὐ σὺν δίκῃ τὴν βασιλείαν MCCXXI.
κατασχὼν Νομίτορα πρεσβύτερον, ὃς ἦν
αὐτῷ πρεσβύτερος ἀδελφὸς, τὸν μὲν Νο- MCCXX.
μίτορα ἐφρούρει, τὴν δὲ θυγατέρα αὐτοῦ Σι-
λουΐαν, ἵνα μὴ παῖδες ἐξ αὐτῆς γένοιντο
τιμωροὶ τῆς Ἀμουλίου παρανομίας, ἀπέ-
φηνεν ἱέρειαν τῆς Ἑστίας, ἐπειδὴ νόμος
τὰς Ἑστιάσιν ἀειπαρθενεύειν. ἡ δὲ ὑπό
τινος βιασθεῖσα ἐν τῷ τεμένει, δίδυ-
μα βρέφη τίκτει, ἃ, κελεύσαντος Α-
μουλίου, λαβόντες ἐν σκάφῃ κείμενα
τῶν ὑπηρετῶν τινὲς ἔφερον ἐμβαλόν-
τες εἰς τὸν ποταμόν. Φαυστύλος δέ τις
συφορβίων βασιλικῶν ἐπιμελούμενος
αὐτὰ φέρων ὡς τὴν γυναῖκα Ἄκκαν
Λαρεντίαν ἔρχεται, καὶ αὐτῇ τρέφειν δί-
δωσιν. ἐκαλεῖτο δὲ Λοῦπα, τοῦτ' ἔστι παρ' MCCXX.
Ιταλιώταις λύκαινα, ὃ δὴ ὄνομα μετή-
νεκται ἀστείως εἰς ἐπιεικέστερον προσηγορίαν.
τὸ ζῶόν τε γὰρ ἁρπακτικὸν ἡ Λοῦπα, ἥγουν
ἡ λύκαινα, καὶ ἰταμοειδὲς ὁμοιότροποι. Τῶν
δὲ παιδίων αὐξηθέντων, καὶ τοῦ Ἀμουλίου
ὑπ' αὐτῶν ἀναιρεθέντος μετὰ τὸν ἐκεί-
νου θάνατον ἀπολαμβάνει τὴν κατὰ νόμον
δυναστείαν Νομίτωρ ὁ τῶν νεανίσκων μη-
τροπάτωρ.

ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΡΩΜΗΣ.

Α ΡΩΜΥΛΟΣ ἔτη λη. Οὗτος τὴν Ρώμην ἔκτι- MCCLXV.
σε τῇ οἰκείᾳ προσηγορίᾳ ταύτην καλέσας,
καὶ τὸ ἔθνος Ρωμαίους, πρότερον λεγομένους
Λατί-

Λατίνους, πρὸ δὲ τούτων Ἀβοριγῖνας.
οἱ δὲ Κυρίτας σφᾶς αὐτοὺς ἅμα τοῖς
MCCLXX. ἀνακραθεῖσι Σαβίνοις προσηγόρευσαν
ἀπὸ τῆς πόλεως ἐπιφανοῦς ἐν Σαβίνοις
τῶν Κυριτῶν. Τοὺς δὲ πρεσβυτέρους καὶ ἐ-
χέφρονας ὁ Ρωμύλος ἐπιλεξάμενος ἑκα-
MCCLXV. τὸν Πατρικίους, αὐτοὺς καὶ προέδρους τῶν κοι-
νῶν πραγμάτων, καὶ Σενάτωρας, καὶ Βου-
λευτὰς διὰ τὴν ἡλικίαν σὺν ἄνδρας
ὠνόμασε. Τοῦ δὲ τῶν Κωνσαλίων ἀγῶνα καὶ
θέαν πανηγυρικὴν ἐκ καταγγελίας Πο-
MCCLXVII. σειδῶνι τῷ Ἱππείῳ ἐπιτελοῦντος, αἱ θυγατέ-
ρες τῶν Σαβίνων ἡρπάγησαν. ἐν δὲ τοῖς ἁρ-
πάζουσι τὰς παρθένους τινὲς τῶν ἀφανῶν ἄ-
γοντες κόρην τῷ τε κάλλει πολὺ καὶ τῷ μεγέ-
θει διαφέρουσαν, ἐπειδὴ ἀπαντῶντες ἔνιοι τῶν
κρειττόνων ἐπεχείρουν ἀφαιρεῖσθαι, ἐβόων,
ὡς Ταλασίῳ κομίζοιεν αὐτήν, ἀνδρὶ νέῳ
μέν, εὐδοκίμῳ δὲ καὶ χρηστῷ. Τοῦτο οὖν ἀκού-
σαντες εὐφήμουν, καὶ ἐκρότουν ἐπαινοῦντες,
τὸ Ταλασίου μετὰ βοῆς τοὔνομα φθεγγό-
μενοι. ἀφ' οὗ δὴ τὸν Ταλάσιον ἄχρι νῦν,
ὡς Ἕλληνες τὸν Ὑμέναιον, ἐπᾴδουσι Ρω-
μαῖοι τοῖς γάμοις. Πέμπτῃ δὲ ἱσταμένου μη-
νός, ἣν νῦν ἡμέραν Καπρωτίνας Νώνας
καλοῦσι, θυσίαν τινὰ δημοτελῆ πρὸ τῆς
πόλεως θύων ὁ Ρωμύλος, ἐξαίφνης με-
γάλης περὶ τὸν ἀέρα τροπῆς γενομένης,
MCCCII. ἀφανὴς ἐγένετο, καὶ μήτε αὐτὸς ἔτι, μήτε
σῶμα τεθνηκότος εὑρέθη. Ἰούλιος δέ τις
Πρόκλος ἀνὴρ ἐπιφανὴς εἰς ἀγορὰν προ-
ελθών, καὶ τῶν ἁγιωτάτων ἱερῶν ἁψάμενος
διωμόσατο Ρωμύλον ἰδεῖν σὺν τοῖς ὅπλοις
εἰς οὐρανὸν ἀναφερόμενον, καὶ φωνῆς ἀκοῦ-
σαι κελεύσαντος αὐτὸν θεοκλυτεῖν, καὶ
Κυρῖνον προσαγορεύειν.

MCCCIII. ΜΕΣΟΒΑΣΙΛΕΙΑ. Μετὰ τὴν τοῦ Ρω-
μύλου τελευτὴν στασιασάντων Ρωμαίων,
MCCCII. καὶ ἀναρχίας οὔσης, ἔταξαν οἱ Πατρίκιοι
ἐν μέρει ἕκαστον τοῖς βασιλικοῖς παρασή-
μοις κοσμούμενον θύειν τε τοῖς θεοῖς τὰ νε-
νομισμένα, καὶ χρηματίζειν ἓξ μὲν ὥρας
τῆς νυκτός, ἓξ δὲ τῆς ἡμέρας κύριον ὄντα.
Τὸ δὲ σχῆμα τοῦτο τῆς ἀρχῆς ΜΕΣΟΒΑ-
ΣΙΛΕΙΑΝ Ρωμαῖοι καλοῦσι.

MCCCIV. Β ΝΟΥΜΑΣ ΠΟΜΠΙΛΙΟΣ Σαβῖ-
νος. Οὗτος πόλεμον μὲν οὐδένα πώ-
ποτε διῳκήσατο, τὰ δὲ κατὰ πόλιν εἰς τὸ ὠ-
φελιμώτερον διεκόσμει, καὶ δύο μῆνας
MCCCIV. Ἰανουάριον καὶ Φεβρουάριον προσέθηκεν. τῆς
ἀρχῆς δὲ ἐχρῶντο δέκα μησὶν ἐς ἐνιαυ-
τόν. Ἀσσάρια δὲ ἀπὸ ἀσήμου καὶ χαλκοῦ
MCCCV. πεποιημένα πρῶτος Ρωμαίοις ἐχαρί-
σατο, πρὶν διὰ σκυτίνων, καὶ ξυλίνων, καὶ
ὀστρακίνων τὴν χρείαν πληρούντων, ἅπερ
ἐκ τοῦ ἰδίου ὀνόματος νουμμία ἐκάλεσε.
Νόσῳ τελευτᾷ.

Γ ΤΥΛΛΟΣ ΟΣΤΙΛΙΟΣ ἔτη λβ. Οὗτος MCCCXLIII
τὸ τῆς Ρώμης πόλισμα εὐρύτερον κατασ- MCCCXLIII
κευάζει προστειχίσας τῇ πόλει τὸν καλού-
μενον Καίλιον λόφον. λιμένα τε καὶ γέ-
φυραν ποιήσας, κεραυνῷ βληθείς, ἅμα MCCCXLIII.
τοῖς βασιλείοις καταναλίσκεται.

Δ ΑΓΚΟΣ ΜΑΡΚΙΟΣ ἔτη κδ βασιλεύει MCCCLXXVI
Ρώμης, ὃς ἐκ θυγατρὸς Νουμᾶ Πομπι-
λίου γέγονεν. Οὗτος τὸ τῆς Ρώμης τεί-
χισμα πρὸς τοῖς εἰρημένοις πλατύνας, καὶ
τὸν λεγόμενον Ἀβεντῖνον λόφον ἐντειχίσας,
καὶ τὸν ποταμὸν Τίβεριν πρὸς ταῖς ἐκβολαῖς MCCCLXXV
τειχίσας ἀνίστησι πόλιν, ἣν Ὀστίαν ἀπὸ τῆς
θέσεως προσηγόρευσεν, ὃ σημαίνει θύραν
ἑκκαίδεκα που σημείοις ἀπέχουσαν Ρώ-
μης. Νόσῳ τελευτᾷ.

Ε ΠΡΙΣΚΟΣ ΤΑΡΚΥΝΙΟΣ Ρώμης ἐβα- MCCCXCIX
σίλευσε μετὰ τοῦτον, ὃς τὴν Ρώμην τεί-
χει μεγάλῳ ὠχύρωσε, περιγραφὴν τινὰ
μόνην τοῦ πρότερον ἐπισημηνάμενος, καὶ τὰς
ὑπονόμους τάφρους, δι' ὧν ἐπὶ τὸν Τί- MCCCXCIX
βεριν τὸ ἐκ τῶν στενωπῶν ὕδωρ ὀχετεύεται,
ἔργον ἐς τὰ μάλιστα πόλει χρήσιμον, κα-
τεσκεύασεν. Ἐπιλέξας δὲ ἄνδρας ἐκ
πάντων δημοτικῶν πατρικίους ἐποίησε καὶ
κατέταξεν εἰς τὸν τῶν βουλευτῶν ἀριθμόν.
Κατεσκεύασε δὲ καὶ τὸν μέγαν Ἱππόδρο-
μον. τῆς δὲ ἀρχῆς λθ ἔτη κρατήσας ὑπὸ
τῶν Μαρκίου παίδων τοῦ πρότερον δυναστεύ- MCCCXIV.
οντος Ρώμης ἀναιρεῖται. Ἐπὶ τούτου ἦν
Σαπφώ, ἣ καὶ δεκάτη Μουσῶν ἀνηγορεύ-
θη. Κατὰ τὸν αὐτὸν καὶ Σόλων σὺν Δρά- MCCCXXII.
κοντος νόμους ἤθετε.

Ϛ ΣΕΡΒΙΟΣ ΤΥΛΛΙΟΣ τὴν ἡγεμονίαν MCCCXXXVI
ἐκδέχεται τεχθεὶς ἐκ γυναικὸς εὐγενοῦς
μέν, αἰχμαλώτου δὲ δούλης κατὰ τὴν συμ- MCCCXXXVI
φορὰν νενομισμένης, ἥτις εἰς Ρώμην ἀχ-
θεῖσα ἔγκυος μικρὸν ὕστερον τεκοῦσα,
Σέρβιον τὸ τεχθὲν ἐπωνόμασεν, ὥσπερεὶ
εἴποι μὲν δούλειον. Οὗτος ἔτι προσέθηκε τῷ
μεγέθει τῆς πόλεως δύο λόφους, τόν τε Οὐι-
μινάλιον καλούμενον, καὶ τὸν Αἰσκυλῖνον, καὶ
τάφρον ὅτι μεγίστην περὶ τὸ τεῖχος ἤλασε.
καὶ πρῶτος ἁπάντων τὸ τῶν Ρωμαίων ἀριθ-
μήσας πλῆθος εὗρεν ὀκτὼ μυριάδας
πολιτῶν οὔσας σὺν τρισχιλίοις ἀνδράσι MCCCXXXVI
πρὸς τοῖς ἐπὶ τῶν ἀγρῶν διαιτωμένοις,
οὓς εἰς λόχους κατανείμας, καὶ τῆς οὐ-
σίας ἑκάστου τιμήματα πρὸς λόγον τῆς
δυνάμεως ἐπιθεὶς δικαιότατον ἁπάν-
των πολίτευμα καὶ πολυωφελέστατον εἰση-
γήσατο. Ταύτῃ γὰρ τῇ διακοσμήσει τάς τε
τῶν στρατειῶν καταγραφάς, καὶ τὰς τῶν εἰσ-
φορῶν συντάξεις, καὶ τὰ τιμήματα τῶν βίων
ἐπιθεῖν. Τέσσαρα γὰρ οὗτος τῶν πραγ-
μάτων εὗρεν ὄργανα, τεσσαράκοντα
δὲ ἔτη

MDCCCXXXVI. δὲ ἔτη τῆς ἀρχῆς κρατήσας διαφθείρεται
δολοφονηθεὶς ὑπὸ Ταρκυνίου Σουπέρβου.
MDCCCLXX. Ζ ΤΑΡΚΥΝΙΟΣ ΣΟΥΠΕΡΒΟΣ. Οὗτος
εὐθὺς πάντα ἐκίνησεν ἐπὶ τὸ αὐθαδέστερον,
καὶ βαρυτέραν τὴν πολιτείαν ἀπέφηνε,
σύν τε νόμους μεταθεὶς, καὶ ἄρχοντας
περιβαλλόμενος, καὶ δι᾽ αὐτῶν τὸν
δῆμον δεσμοῖς ποντίοις καὶ μεγάλοις, καὶ
κολάσεσι, καὶ ἐξορίαις αἰκιζόμενος.
MDCCCLXXIX. Αὐτὸς γὰρ ἐξεῦρε δεσμὰ, μάστιγας,
ξύλα, εἱρκτὰς, φυλακὰς, κλοιοὺς,
πέδας, ἁλύσεις, ἐξορίας, μέταλλα,
καὶ ἔτι ἄλλο κακόν. Οὗτος παρὰ Ρωμαίοις
μισηθεὶς διά τε τ᾽ ἄλλα, καὶ διὰ
τὸν ὁμώνυμον αὐτῷ Ταρκυνίον, ὃς καὶ
γυναῖκα Λατίνου Λουκρητίαν λεγομένην
εὐγενῆ παρὰ Ρωμαίοις νυκτὸς ἀπὸ στρατοπέδου
προσελθὼν πρὸς βίαν ᾔσχυνεν,
ἀπωσθεὶς ὑπὸ τῶν πολιτῶν ἀπεχώρησε σὺν
τοῖς οἰκείοις, βασιλεύσας ἔτη κδ. Κατὰ
MDCCCXCVIII. τοῦτον τὸν χρόνον Ἀριστογείτων καὶ Ἁρμόδιος
ἐπέθεντο τοῖς περὶ Ἵππαρχον καὶ Ἱππίαν
τυράννοις, καὶ τὸν μὲν Ἵππαρχον κτείνουσιν,
Ἱππίας δὲ τὴν Ἀριστογείτονος ἑταίραν
ὄνομα Λέαιναν συλλαβὼν ἐβασάνιζεν,
ἐφ᾽ ᾧτε εἰπεῖν τοὺς κοινωνήσαντας
τῆς ἐπιθέσεως. ἡ δὲ πλεῖστον ὅσον
ἀντεῖχεν. ἐκνικωμένη δὲ ὑπὸ τῶν βασάνων,
ἵνα μὴ ἐξείπῃ, αὐτὴ τὴν ἑαυτῆς
γλῶτταν ἀπεδήδοκε.

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΡΩΜΑΙΩΝ ΑΠΟ ΥΠΑΤΩΝ ΕΠΙ ΧΙΛΙΑΡΧΩΝ ΥΠΑΤΙΚΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ. ΠΑΛΙΝ ΑΠΟ ΧΙΛΙΑΡΧΩΝ ΕΠΙ ΥΠΑΤΩΝ. ΑΠΟ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΕΠΙ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΩΝ. ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΕΣ ΡΩΜΑΙΩΝ. ΜΕΤΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΝ.

MDCCCCLXIX. ΓΑΙΟΣ ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ. Οὗτος
μετὰ τὸ τέταρτον ἔτος τῆς βασιλείας
Κλεοπάτρας ὑπὸ Ρωμαίων ἀναῤῥηθεὶς
ὕπατος εἰς τὴν ἀνατολὴν σὺν πολλῇ
ἀνελθὼν δυνάμει, καὶ πολλοὺς τῶν αὐτόθι προσποιησάμενος
καὶ ὑποφόρους καταστήσας,
ἰδίους τῶν τόπων καθίστησιν ἐπιμελητάς.
MDCCCCL. Ἀντίπατρον μὲν οὖν τὸν Ἀσκαλωνίτην Παλαιστίνης
κατέστησε διοικητήν. υἱὸς δὲ ἦν Ἀντίπατρος
Ἡρώδου τοῦ ἐν νεωκόροις ἀριθμουμένου,
καὶ τοῦ αὐτόθι τοῦ Ἀπόλλωνος ἱεροδούλου,
παῖδα δὲ ὄντα ποτὲ λῃστρικῶς ἀναρπάσαντες
Ἰδουμαῖοι κατεῖχον, λύτρα ἀπ᾽ αὐτοῦ
ἀνακομίσασθαι ὑπειληφότες. Τοῦ δὲ πατρὸς
αὐτοῦ εἰς ἔσχατον πενίας ἐληλακότος ἔμεινε
παρὰ τοῖς ἁρπάσασι δουλεύων, καὶ τοῖς
MDCCCCLXX. ἐκείνων ἔθεσι τρεφόμενος, ὁ δὲ Ἰούλιος γενόμενος
εἰς τὴν Αἴγυπτον τῆς Κλεοπάτρας
κρατύνει τὴν ἀρχὴν. τῶν ἐπιθεμένων ἀναστείλας
τὰς ἐπιβουλὰς, καὶ τὰ ἐπὶ τῆς ἀνατολῆς
διοικησάμενος ἐπανῆλθεν εἰς τὴν
Ρώμην. Οὗτος καὶ Δικτάτωρ ἐκλήθη. Δικτάτωρ
δέ ἐστιν ἀρχὴ ἀνυπεύθυνος. Τότε
Καικίλιος στρατηγὸς εἰς Καμπανίαν πρὸς MDCCCCLXIX.
Μίλωνα φυγάδα νεωτερίζοντά τι ἐλθὼν
ἔπραξεν αὖ τι ταραχῶδες, εἰ ζῶντα αὐτὸν
εὑρήκει, νῦν δὲ ἐκ τῆς Καμπανίας ἐκπεσόντος
αὐτοῦ, καὶ ἐν Ἀπουλίᾳ φθαρέντος, ἔς τε
τὴν Βρεττίαν ἦλθε, καὶ ἐκεῖ, πρὶν ποιῆσαί τι
λόγου ἄξιον, ἀπώλετο. Τῷ δὲ Καίσαρι
μέλλοντι τὸν αὔλειον ἐξελθεῖν θύραν ἀπερχομένῳ
ἐπὶ τὸ βουλευτήριον εἰκὼν αὐτοῦ
ἀφεστῶσα τῷ προθύρῳ αὐτομάτως κατέπεσε.
Καὶ πρὸς τούτοις χάρτην αὐτῷ τις
ἐπέδωκε πᾶσαν τὴν κατ᾽ αὐτοῦ μελετωμένην
ἐπιβουλὴν ἔχοντα. καὶ νομίσας ἄλλο τι εἶναι
οὐκ ἐνέτυχεν, ἀλλὰ δεδωκὼς ἑτέρῳ φυλάττειν
ἐσφάγη ὑπὸ Βρούτου καὶ Κασσίου ἐν MDCCCCLXXII.
τῷ βουλευτηρίῳ, χρόνων ὑπάρχων νε.
κληρονόμον δὲ καὶ θετὸν υἱὸν κατέλιπεν Οκτάουιον
τὸν υἱὸν Ιουλίας τῆς ἰδίας ἀδελφῆς ἔτος
ἄγοντα ιθ. ὁ δὲ δῆμος τὸ σῶμα αὐτοῦ,
ὥσπερ εἶχεν, ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐπὶ πυρὰν ἐπέθηκεν.
Τοῦ δὲ Καίσαρος ἀποθανόντος, MDCCCCLXXII.
Κάσσιος εἰς τὴν Ιουδαίαν ἀναβὰς, MDCCCCLXXII.
τήν τε χώραν ἐκάκωσε, καὶ τάλαντα ὀκτακόσια
παρ᾽ αὐτῶν εἰσέπραξεν. Κατὰ
τοῦτον τὸν καιρὸν Σερουίλιος ὁ Ισαυρικὸς ὑπέργηρως MDCCCCLXXII.
ἀπέθανε.

ΟΚΤΑΟΥΙΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΚΑΙΣΑΡ. MDCCCCLXXIII.
Αὐτίκα μετὰ τὸν Ιουλίου Καίσαρος φόνον
τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἐλαττοῦσθαί τε καὶ
σβέννυσθαι, τότε δὲ ἐν τρισὶ κύκλοις MDCCCCLXXII.
φαντάζεσθαι ἐδόκει. Καὶ ἡ βουλὴ τῷ Λουκίῳ
Πλάγκῳ ἐκέλευσε τοὺς ἐκ Οὐιέννης MDCCCCXCII.
τῆς Ναρβωνησίας ὑπὸ τῶν Αλλοβρίγων
ποτὲ ἐκπεσόντας, καὶ εἰς τὸ μεταξὺ
τοῦ τε Ροδανοῦ καὶ τοῦ Ἀράριος, ᾗ συμμίγνυνται
ἀλλήλοις, ἱδρυθέντας συνοικίσαι.
καὶ οὕτως ἐκεῖνοι ὑπομείναντες τὸ
Λουγόδουνον μὲν ὀνομασθὲν νῦν δὲ Λούγδουνον
καλούμενον, ἔκτισαν. καὶ τότε ἐν
Ρώμῃ τὴν Κικέρωνος σφαγέντος κεφαλὴν MDCCCCLXXIV.
Αντώνιος ἐκέλευσεν ἐκφανέστερον
τῶν ἄλλων ἐν τῷ βήματι προτεθῆναι,
ἵνα ὅθεν κατ᾽ αὐτοῦ δημηγορῶν ἠκούετο,
ἐνταῦθα μετὰ τῆς χειρὸς τῆς δεξιᾶς, ὥσπερ
ἀποτέτμητο, ὁρῷτο. Μετὰ ταῦτα νόμος
ὁ Φαλκίδιος ὠνομασμένος ὑπὸ τοῦ MDCCCCLXXVI.
Πουβλίου Φαλκιδίου δημαρχοῦντος ἐτέθη,
ὥστε τινὰ τὸ τέταρτον τῆς καταλειφθείσης
οἱ οὐσίας, ἄνγε τῃ βαρύνηται,
λαβόντα, τὸ λοιπὸν ἀφεῖναι. Τότε MDCCCCLXXVI.
καὶ Μάξιμον τινὰ ταμιεύσειν μέλλοντα

ἐγνώρισέ τι ὁ δεσπότης, καὶ ἀπήγαγεν.
MDCCCCLXXVI. ὁ δὲ Κάσσιος ἐπὶ τούτων τῶν χρόνων Ῥο-
δίους ναυμαχίᾳ νικήσας, καὶ εἰς τὴν νῆ-
σον περαιωθεὶς ἄλλο μὲν οὐδὲν κακὸν αὐ-
τοὺς ἔδρασε, τὰς δὲ ναῦς, καὶ τὰ χρήματα,
καὶ τὰ ὅσια, καὶ τὰ ἱερά, πλὴν τοῦ ἅρ-
ματος τοῦ ἡλίου, περιεσπάσατο. Μετὰ ταῦτα
MDCCCCLXXV. Κλεοπάτρα τῇ Ἰουδαίων καὶ Ἀράβων ἐπι-
βουλεύσασα βασιλείᾳ μέρη λαβεῖν ἴσχυ-
σε παρ' Ἀντωνίου. ὁ δὲ Ὀκτάβιος τὴν
ἐκ Ἰταλίας συναθροίσας δύναμιν κά-
τεισιν ἐπὶ Ἀντώνιον. καὶ συμβολῆς γενο-
MDCCCCLXXXVII. μένης, ἡττᾶται Ἀντώνιος, καὶ φεύγει με-
τὰ τῆς Κλεοπάτρας εἰς Αἴγυπτον. καὶ ὁ
μὲν Ἀντώνιος ἑαυτὸν διεχρήσατο, ἡ δὲ
Κλεοπάτρα εὐλαβουμένη τὸν ἐν τῇ Ῥώμῃ
θρίαμβον, συσχεθεῖσα, ἀσπίδι τῷ θη-
ρίῳ ἑαυτὴν προσενεγκαμένη τελευτᾷ.
Αὔγουστος δὲ Αἴγυπτον ὑποτελῆ ἐποίη-
MD.CCCLXXXVII. σε, καὶ τῷ Γάλλῳ τῷ Κορνηλίῳ αὐτὴν ἐπέ-
τρεψε, τῷ τε Ἀπόλλωνι ἀγῶνα καθιέρω-
σεν Ἄκτια αὐτὸν προσαγορεύσας, καὶ πόλιν
MDCCCCLXXXVIII. συνῴκισε, Νικόπολιν αὐτῇ ὄνομα θείς,
ὅτι πρῶτον ὁ Καῖσαρ τὸ κράτος πᾶν μό-
MD CCCLXXXVIII. νος ἔσχεν, ὥστε καὶ τὴν ἀπαρίθμησιν τῶν
μοναρχίας αὐτοῦ ἐτῶν ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡ-
μέρας ἀκριβοῦσθαι. ὁ δὲ Κορνήλιος Γάλ-
MDCCCCXC. λος ὁ πρῶτος τὴν Αἴγυπτον ἐπιτετραμ-
μένος πολλὰ καὶ μάταια εἰς τὸν Αὔγουστον
ἀποληρήσας, πολλὰ δὲ καὶ ἐπαίτια
διαπράξας, ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου ἀτιμω-
θείς, περιαλγήσας ἐπὶ τούτοις ἑαυτὸν δι-
MDCCCCLXXXVIII. εχειρίσατο. ὁ δὲ Καῖσαρ τὸ τοῦ Αὐγούστου
ὄνομα καὶ παρὰ τῆς βουλῆς, καὶ παρὰ τοῦ
δήμου ἐπέθετο, καὶ τὸν μῆνα τὸν Σεξτίλιον
ἐπικαλούμενον, ἐν ᾧ ὕπατος πρῶτον ἐ-
γένετο, Αὔγουστον ἀντωνόμασε, τὸν θρίαμ-
βον τῆς Αἰγύπτου καταστροφῆς πομπεύσας,
MDCCCCLXXXVIII. οὗ ἦν εὐπρεπεστάτη ἡ πομπή, ἐν ᾗ καὶ ἡ
Κλεοπάτρα ἐπὶ κλίνης ἐν τῷ τοῦ θανά-
του μιμήματι παρεκομίσθη, ὡς πομπεῖον,
μετὰ τῶν ἄλλων αἰχμαλώτων, καὶ μετὰ τοῦ
Ἀλεξάνδρου τοῦ καὶ Ἡλίου, καὶ Κλεοπά-
MDCCCCXCI. τρας, τῆς καὶ Σελήνης, τῶν τέκνων αὐτῆς. πολ-
λαὶ δὲ πρεσβεῖαι πρὸς Καίσαρα ἀφίκον-
το. Καὶ δὴ καὶ οἱ Ἰνδοὶ προκηρυξάμενοι
πρότερον φιλίαν, τότε ἐσπείσαντο, δῶρα
MDCCCCXCII. πέμψαντες αὐτῷ. Ἀμύντου τελευτήσαν-
τος, ἡ Γαλατία μετὰ τῆς Λυκαονίας Ῥω-
μαῖον ἄρχοντα ἔσχε, καὶ τὰ ἐν τῷ Βοσ-
πόρῳ τῷ Κιμμερίῳ νεοχμώσαντα κατέστη,
τοῦ Ἀγρίππα ἐν Σινώπῃ ἐλθόντος, τινὰς ἐπὶ
τῶν Βοσπορείων στρατευομένους, οἱ τότε
καὶ τὰ ὅπλα κατέθεντο, καὶ τῷ Πολέμωνι
παρεδόθησαν. Πολλοὺς δὲ νόμους ἔθετο ὁ
MDCCCCXCV. Αὔγουστος. καὶ τῶν Κυζικηνῶν, ὅτι Ῥω-
μαίους τινὰς ἐν στάσει μαστιγώσαντες ἀ-
πέκτειναν, ἐδουλώσατο, καὶ τὰ αὐτὰ καὶ
τῶν Συρίων, τοὺς τε Σιδωνίους διὰ τὰς
στάσεις ἐποίησεν ἐν τῇ Συρίᾳ γενόμενος. καὶ
ἐν Σάμῳ χειμάσας τοῖς Σαμίοις ἐλευ- MDCCCCXCIX.
θερίαν μισθὸν τῆς διατριβῆς ἀντέδωκε, καὶ
ἄλλα προσδιῴκησεν, ἥτε παντόμιμος MDCCCCXCC.
ὄρχησις ἐν ἐκείνοις εἰσήχθη τοῖς χρόνοις
οὔπω πρότερον οὖσα, Πυλάδου τοῦ Κίλι-
κος, καὶ Βαθύλλου πρῶτον αὐτὴν μετελθόν- MMXII.
των. Καὶ ἡ Ἰουλία Αὐγούστου θυγάτηρ ἀσελ-
γαίνουσα εἰς Πανδαταρίαν τὴν πρὸς Καμ-
πανίᾳ νῆσον ὑπερωρίσθη, καὶ αὐτῇ καὶ
ἡ Σκριβωνία μήτηρ συνεξέπλευσεν. ἠ-
γαπᾶτο δὲ ὑπὸ Αὐγούστου Μαικήνας ἀ-
νὴρ σοφός, ὃς καὶ πρῶτος τὰ σημεῖα ἐ-
φεῦρεν. εἶχε δὲ τὸν Ἀθηνόδωρον τὸν Ἀλε- MMXX.V.
ξανδρέα σοφώτατον πάνυ. Τούτου τῷ
* δευτέρῳ ἔτει αἱ Ἰνδικτοι ἐπενοήθησαν, MDCCCCLXXXVIII.
καὶ τὸ Βίσεξτον, καὶ νόμους ἐξέθετο πολιτι-
κούς, καὶ Βιργίλιος παρὰ Ῥωμαίοις
ἐγνωρίζετο ποιητής. καὶ ἐν τῷ αὐτῷ * μβ
[μ] ἔτει ἤχθη ὁ κατ' Ἀντιόχειαν τῶν ἐτῶν
ἀριθμός. τούτου τῷ αὐτῷ ἔτει, Ἡρώδου δὲ
λγ, Κυρίνιος ὑπὸ τῆς συγκλήτου βου- MMXIV.
λῆς ἀπεσταλμένος εἰς τὴν Ἰουδαίαν, ἀπο-
γραφὰς ἐποιήσατο τῶν οὐσιῶν, καὶ τῶν οἰκη-
τόρων. ἐν δὲ τῷ αὐτῷ ἔτει ΙΗΣΟΥΣ
ὁ θεὸς ἡμῶν ἐν Βηθλεὲμ γεννᾶται. ὁμοῦ MMXV.
συνάγεται ἀπὸ Ἀβραὰμ ἔτη ϐ, ιε. Ἦν δὲ MMXVI.
τοῦτο τὸ δεύτερον καὶ τεσσαρακοστὸν ἔτος
τῆς Αὐγούστου βασιλείας. Αἰγύπτου δὲ ὑπο-
ταγῆς, καὶ τῆς τελευτῆς Ἀντωνίου καὶ Κλεο-
πάτρας, εἰς ἣν ὑστάτην ἡ κατ' Αἴγυπτον
τῶν Πτολεμαίων κατέληξε δυναστεία,
ὄγδοον ἔτος καὶ εἰκοστόν, ὁπηνίκα ὁ Σω-
τὴρ καὶ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐπὶ
τῆς τότε πρώτης ἀπογραφῆς, ἡγεμονεύον-
τος Κυρηνίου τῆς Συρίας, ἀκολούθως ταῖς
περὶ αὐτοῦ προφητείαις ἐν Βηθλεὲμ γεν-
νᾶται τῆς Ἰουδαίας. Ταύτης δὲ τῆς κατὰ
Κυρίνιον ἀπογραφῆς καὶ ὁ τῶν παρ' Ἑβραίοις
ἐπισημότατος ἱστορικῶν Φλαύιος Ἰώσηπ-
πος μνημονεύει καὶ ἄλλην ἐπισυνάπτων
ἱστορίαν περὶ τῆς τῶν Γαλιλαίων κατὰ τοὺς
αὐτοὺς ἐπιφυείσης χρόνους αἱρέσεως Ἰούδα
Γαυλανίτου, ὃς εἰς ἀποστασίαν ἐνῆγε τοὺς MMXXV.
ἐπιχωρίους, ὁ δὲ Αὔγουστος ἐν ᾧ ἔτει
Σέξτος Ἀπούλιος, καὶ Σέξτος Πομπήϊος
ὑπάτευσαν, τὸν ἀγῶνα ἐν τῇ Νεαπόλει MMXXIX.
διαφεὶς ἔπειτα ἐν Νώλῃ μετήλλαξε δεύ-
τερος μὲν Ῥωμαίων αὐτοκράτωρ γενό-
μενος, ἓξ δὲ καὶ πεντήκοντα τῆς ἀρχῆς
ἔτη ἀνύσας, πρὸς οἷς μῆνας ε, ἡμέρας
δυεῖν πλείονας. τούτου δὲ αὐτῷ τοῦ χρόνου
τεσσαρεσκαίδεκα ἔτη συνῆρξεν Ἀντώ-
νιος. ὅ, τε ἥλιος πᾶς ἐξέλιπε, καὶ τοῦ οὐ- MMXXIX.
ρανοῦ τὸ πολὺ καίεσθαι ἔδοξε.

TIBE-

MMxxx. ΤΙΒΕΡΙΟΣ ἔτη κγ. Ἐπὶ τούτου Γάϊος
MMxxx. Ἀσίνιος Γάλλος παῤῥησίᾳ ἀεί ποτε πα-
τρῴᾳ καὶ ὑπὲρ τὸ συμφέρον αὐτῷ χρώ-
MMxxxv. μενος πολλὰ μὲν δεινὰ προπαθὼν ἀπεσ-
φάγη. καὶ δὴ καὶ Ἀρχέλαος Καππα-
δοκῶν βασιλεὺς ὑπὸ Τιβερίου ἀπέθανε.
Καὶ τούτου καὶ ἡ Καππαδοκία τῶν Ῥω-
μαίων ἐγένετο, καὶ ἱππεῖ ἐπετράπη, ταῖς
τε ἐν τῇ Ἀσίᾳ πόλεσι ταῖς ὑπὸ τοῦ σει-
σμοῦ κακωθείσαις ἀνὴρ ἐστρατηγηκὼς σὺν
MMxxxix. πέντε ῥαβδούχοις προσεπέχθη, καὶ χρή-
ματα πολλὰ μὲν ἐκ τῶν φόρων ἀνείθη,
πολλὰ δὲ καὶ παρὰ Τιβερίου ἐδόθη. καὶ
Δροῦσος ὁ παῖς αὐτοῦ φαρμάκῳ διώλε-
το, τοῦ Σηϊανοῦ φάρμακόν τι αὐτῷ διά τε
τῶν ἐν τῇ θεραπείᾳ αὐτοῦ ὄντων, καὶ διὰ
τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Λιουίλλας, δεδωκότος.
Ἐν δὲ τῷ ιε ἔτει τῆς βασιλείας τούτου ὁ
MMxliv. κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐβαπτίσθη,
καὶ τοῦ εὐαγγελικοῦ κηρύγματος ἀπήρξατο.
MMxlvii. ἐν δὲ τῷ ιη ἔτει ἐσταυρώθη. Τεκμήριον δὲ
ἂν γένοιτο τοῦ κατὰ τόδε τὸ ἔτος πεπονθέ-
MMxlvii. ναι τὸν σωτῆρα ἡμῶν ἡ τοῦ κατὰ Ἰωάννην
εὐαγγελίου μαρτυρία, ἥτις μετὰ τὸ ἔτος
ιε Τιβερίου τριετῆ χρόνον τῆς διδασκα-
MMli. λίας αὐτοῦ διαγενέσθαι μαρτυρεῖ. Τοῦ δὲ
Πιλάτου τῷ Τιβερίῳ περὶ τοῦ Χριστοῦ,
καὶ τὰ περὶ ἀναστάσεως αὐτοῦ κοινωσαμένου,
ὁ Τιβέριος (καθὼς ἱστορεῖ Τερτυλλιανὸς
ἐν τῇ ὑπὲρ Χριστιανῶν ἀπολογίᾳ) κατα-
πλαγεὶς ἀνήγγελλε πάντα τῇ συγκλήτῳ,
καὶ ἠβουλήθη διὰ βασιλικοῦ τύπου ἀ-
ναγορεῦσαι αὐτὸν θεόν. ἡ δὲ σύγκλητος
οὐ προσήκατο, προϋπάρχειν νόμῳ παλαιῷ
λέγουσα, μὴ πρότερον θεοποιῆσαί τινα εἰ
μὴ ψήφῳ καὶ δόγματι παρ' αὐτῆς ἐγ-
κριθείη. ὁ δὲ τὸν μὲν νόμον τοῦτον ἐδέξατο,
ἐκέλευσε δὲ μηδένα ἐμποδίζειν τῷ Χρι-
στοῦ κηρύγματι. Καὶ μέντοι καὶ θάνατον
προσηπείλησε τοῖς κατηγορεῖν τολμῶσι
MMxlix. τοῦ κηρύγματος. ὁ δέ γε Πιλᾶτος μίσει
τῷ πρὸς Ἰουδαίους καὶ τὸν ἱερὸν θησαυρὸν
τὸν καλούμενον κορβωνᾶν πρὸς καταγω-
γὴν ὑδάτων ἐξαναλίσκων εἰς στάσιν τὸ
πλῆθος ἠρέθισε, καὶ οὐκ ὀλίγους αὐτῶν
ἀπέκτεινεν. Ἰώσηπος δὲ ἱστορεῖ κατὰ τὴν
αὐτὴν ἡμέραν τῆς τοῦ κυρίου σταυρώσεως
MMxlvii. κτύπου ἀντιλαβέσθαι πρῶτον, ἔπειτα φω-
νῆς ἀθρόας ἔνδοθεν ἀκοῦσαι ἀπὸ τοῦ ἐσω-
τάτω ἱεροῦ, ΜΕΤΑΒΑΙΝΩΜΕΝ
ΕΝΤΕΥΘΕΝ. Καὶ πάλιν ὁ αὐτός
φησι Πιλᾶτον τὸν ἡγεμόνα τὰς Καίσαρος
εἰκόνας νύκτωρ εἰς τὸ ἱερὸν, ὅπερ οὐκ ἦν
θέμις, εἰσκομίσαι, μεγίστην τε ταραχὴν
MMxlvii. θορύβου τε καὶ στάσεως ἐμβεβλῆσθαι τοῖς
Ἰουδαίοις. Τὸν δὲ Τιβέριον Γάϊος ὁ ἀδελ-
φιδοῦς ἐν τῇ νόσῳ αὐτοῦ ἱμάτια πολ-
λὰ περιθεὶς ἀπέπνιξε.

ΓΑΙΟΣ ΚΑΛΙΓΟΛΑΣ ἔτη δ. Οὗ- MMLIII.
τος τὴν τετραρχίαν Ἡρώδου Ἀγρίπ- MMLIII.
πᾳ ἐδωρήσατο. Μετὰ ταῦτα ἐκστὰς τῆς MMLIII.
ἀνθρωπίνης φύσεως ἑαυτὸν ἀπεθέωσε, καὶ
ἀνδριάντας ἑαυτοῦ κατὰ πόλιν ἐν τοῖς
ναοῖς ἐπέστελλε καθιδρύσασθαι, καὶ εἰς τὸν
τῶν Ἱεροσολύμων ναὸν, θεαπίτης νέου Γαΐου
ἱερὸν ὀνομάζεσθαι. ὁ δὲ τὰς ἀδελφὰς αὐτοῦ MMLV.
πάσας διαφθείρας, ἐς νῆσον τὰς δύο κα-
τέκλεισεν. ἡ γὰρ τρίτη προαπέθανε. καὶ MMLV.
Λολλίαν Παυλῖναν ἔγημεν, αὐτὸν τὸν ἄν-
δρα αὐτῆς Μέμμιον Ῥήγουλον ἐγγυῆσαι
οἱ τὴν γυναῖκα ἀναγκάσας, μὴ καὶ ἀ-
νέγγυον αὐτὴν παρὰ τοὺς νόμους λάβῃ.
καὶ εὐθύ γε καὶ ἐκείνην ἐξήλασε. Τότε συν-
έβη στάσις τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Ἰουδαίων
τε καὶ Ἑλλήνων, καὶ πρεσβεία ἀφ' ἑκατέ-
ρων πρὸς Γάϊον. Τῆς δὲ τῶν Ἰουδαίων MMLIII.
προεστὼς ἦν Φίλων ἀνὴρ τὰ πάντα ἔνδο-
ξος, Ἀλεξάνδρου δὲ Ἀλαβάρχου ἀδελ-
φος. ὁ δὲ Γάϊος πέμπει Πετρώνιον ἡγε- MMLV.
μόνα εἰς Συρίαν, δοὺς ἐντολὰς, συνα-
γαγόντα δύναμιν πολεμῆσαι Ἰουδαίους,
ἐὰν μὴ θέλωσι δέξασθαι αὐτοῦ τὸν ἀνδριάν-
τα. ὁ δὲ ἐπιβουλευθεὶς ὑπὸ Κασσίου MMLVI.
Χαιρέου ἀνῃρέθη, ὅτι τὸν Πιλᾶτον τοσαύταις
περιπεσεῖν κατέχει λόγος συμφοραῖς, ὡς
ἐξ ἀνάγκης φονέα τὴν ἑαυτοῦ καὶ τιμω- MMLV.
ρὸν αὐτόχειρα γενέσθαι, τῆς θείας, ὡς
ἔοικε, δίκης οὐκ εἰς μακρὰν αὐτὸν μετελ-
θούσης. ἱστοροῦσιν Ἑλλήνων οἱ τὰς Ὀλυμ-
πιάδας ἅμα τοῖς κατὰ χρόνους πεπραγ-
μένοις ἀναγράψαντες.

ΚΛΑΥΔΙΟΣ ἔτη ιγ, μῆνας θ. Οὗτος MMLVII.
ἀποδίδωσιν Ἀγρίππᾳ τὴν πατρῴαν αὐ-
τοῦ βασιλείαν ἅπασαν. Ἐπὶ τούτου Μάρ- MMLX.
κον πρῶτον ἱστοροῦσιν ἐν Αἰγύπτῳ εὐαγγέλιον
συγγεγραφέναι, καὶ ἐκκλησίαν πρῶτον MMLVIII.
ἐπ' αὐτῆς Ἀλεξανδρείας συστήσασθαι.
Τότε καὶ λιμοῦ τὴν οἰκουμένην πιέσαντος ἡ κατὰ MMLX.
τὰς Πράξεις Ἀποστόλων Ἀγάβου προφήτου MMLXV.
περὶ τοῦ μέλλειν ἔσεσθαι λιμὸν ἐφ' ὅλην
τὴν οἰκουμένην πέρας ἐλάμβανε πρόῤῥη-
σις. Ἔτι δὲ Κλαυδίου τὰ τῆς βασιλείας
διέποντος, κατὰ τὴν τοῦ πάσχα ἑορτὴν MMLXIII.
τοσαύτην ἐπὶ τῶν Ἱεροσολύμων στάσιν καὶ
ταραχὴν ἐγγενέσθαι συνέβη, ὡς μόνων
τῶν περὶ τὰς ἐξόδους τοῦ ἱεροῦ βίᾳ συνωθου-
μένων, τρεῖς μυριάδας Ἰουδαίων ἀπο-
θανεῖν πρὸς ἀλλήλων καταπατηθέντων,
γενέσθαι τε τὴν ἑορτὴν πένθος μὲν ὅλῳ
τῷ ἔθνει, θρῆνον δὲ καθ' ἑκάστην οἰκίαν.
Κλαύδιος δὲ Ἀγρίππαν Ἀγρίππου παῖ-
δα Ἰουδαίων καθιστὰς βασιλέα, Φήλικα MMLX.
τῆς χώρας ἁπάσης Σαμαρείας τε, καὶ
Γαλιλαίας, καὶ προσέτι τῆς ἐπικαλου-

μένης Γερμανίας ἐκπέμπει. Καθ' ὃν χρό-
MMXXIX. νους καὶ Αἰγύπτιος τις λῃστὴς ἐξήγαγεν
εἰς τὴν ἔρημον τοὺς Σικαρίους, οὓς με-
τῆλθε Φῆλιξ ὁ ἡγεμών. Καὶ τότε μεταξὺ
Θήρας καὶ Θηρασίας νῆσος ἀνεφυσήθη
MMXX. σταδίων λ. Ἀπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου πλὴν τῆς
ἐπὶ τὴν ἡγεμονίαν Γερμανικοῦ Κλαυδίου
Καίσαρος, ἔτη συνάγεται τξι.

MMLXXI. ΝΕΡΩΝ ἔτη ιδ. Ἐπὶ τούτου στασιάζοντας
MMLXXI. Ἰουδαίων τοὺς πρώτους ἐν Καισαρείᾳ
MMLXXII. πρὸς τοὺς Σύρους Φῆλιξ ὁ ἐπίτροπος
ἔπαυσεν. Μετὰ Φήλικα Πόρκιος Φῆστος
εἰς τὴν Ἰουδαίαν πέμπεται, καθ' ὃν δικαιο-
λογησάμενος Παῦλος δέσμιος ἐπὶ
MMLXXVII. Ῥώμης ἄγεται. Τοῦ δὲ Φήστου ἐν Ἰουδαίᾳ
ἀποθανόντος, Ἰουδαῖοι τὸν ἀδελφὸν Κυ-
ρίου Ἰάκωβον, ᾧ πρὸς τῶν Ἀποστόλων ὁ
θρόνος τῆς ἐπισκοπῆς ἐν Ἱεροσολύμοις ἐγ-
κεχείριστο, κτείνουσι, καιρὸν εἰς ἐξουσίαν
MMLXXIV. λαβόντες τὴν ἀναρχίαν. Ἐπὶ Νέρωνος
ὁ ἥλιος σύμπας ἐν μέσαις τῶν θυσιῶν τῶν
ἐπὶ τῇ Ἀγριππίνῃ κατὰ τὸ ψήφισμα γινο-
μέναις ἐξέλιπεν, ὥστε καὶ ἀστέρας ἐκφῆ-
MMLXXV. ναι. Καὶ σκηπτὸς πεσὼν τὸ δεῖπνον πᾶν εἰσ-
φερόμενον Νέρωνι κατέφλεξε, Νέρωνος
ὄγδοον ἄγοντος τῆς βασιλείας ἔτος. Μετὰ
Μάρκον τὸν Ἀπόστολον, καὶ εὐαγγελι-
MMLXXIX. στὴν, τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ παροικίας Ἀνια-
νὸς τὴν λειτουργίαν διαδέχεται. Κρα-
τουμένης δὲ ἤδη τῷ Νέρωνι τῆς ἀρχῆς,
εἰς ἀνοσίους πράξεις ἐξώκειλε, καὶ ἀλλό-
τρια τῆς βασιλείας ἐπιτηδεύσει, πράγμα-
MMLXXIX. τα κιθαρίζων, καὶ τραγῳδῶν, καὶ ὀρχούμενος
ἐπὶ τῶν θεάτρων. Καὶ πρὸς τούτοις ἐν πά-
σαις αὐτοῦ ἀθεμιτουργίαις καὶ τὸ τῆς θεομα-
χίας προσέθηκε μύσος, διώκτης πρῶ-
MMLXXXIV. τος γενόμενος τοῦ θείου λόγου. Μετὰ δὲ
MMLXXV. ταῦτα ἐπιβουλῆς κατ' αὐτοῦ μηνυθείσης
αὐτῷ, εἰς ἄκρον μανίας ἐλθὼν ἀνεῖλε
τὴν μητέρα αὐτοῦ, καὶ τὴν γυναῖκα αὐ-
τοῦ, καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ, καὶ ἄλλους
μυρίους τῷ γένει προσήκοντας, καὶ τοὺς
ἐν Ῥώμῃ ἐπισήμους, τὴν ἐξ αὐτῶν ἐπανά-
MMLXXXIII. στασιν ὑφορώμενος, καὶ Ἀνναῖον Κορνοῦτον
εὐδοκιμοῦντα τότε ἐπὶ παιδείᾳ εἰς νῆσον
ἐνέβαλεν, ἐν τε τοῖς κιθαρῳδοῖς ἠγωνί-
MMLXXXIII. ζετο, τούς τε κορυφαίους ἀνεῖλεν Ἀποστόλων
Πέτρον καὶ Παῦλον. Φῆστῳ δὲ Ἀλβῖνος,
Ἀλβίνῳ δὲ Κέστιος Φλῶρος διάδοχος
ἐπέμφθη, ὃς τοσαῦτα Ἰουδαίους διέθηκε
κακὰ, ὡς ἐπαναγκάσαι αὐτοὺς ἐφ' ὅπλα
χωρῆσαι. Τῶν δὲ Ἰουδαίων τὴν πρὸς
τοὺς Ῥωμαίους ὑποταγὴν ἠθετηκότων,
ἔπεμψεν ὁ Νέρων τὸν Οὐεσπασιανὸν, καὶ
τὸν υἱὸν αὐτοῦ εἰς Ἰουδαίαν.

ΓΑΛΒΑΣ μῆνας θ, ἡμέρας ιγ. ἦν δὲ τῶν
εὐπατριδῶν. ὃς ἔσχε παραδυναστεύοντα
τὸν Ὄθωνα, ὃς καὶ ἰδὼν τὸν Γάλβαν Λούκιον
Πείσωνα εἰς υἱοθεσίαν παραλαβόντα,
φθονήσας, καὶ τὸ στράτευμα κατ' αὐτοῦ
κινήσας ἀπέκτεινεν αὐτόν. Ἀπαιτούμενος
δὲ Ὄθων χρήματα παρὰ τῶν στρατιωτῶν, ἃ
ὑπέσχετο αὐτοῖς, ἔφη, οὐ δεῖ αὐτοκρά-
τορα ἀναγκάζεσθαι.

ΟΘΩΝ μῆνας Γ, ἡμέρας Η. ἦν δὲ γένους
ἀσήμου. Θύων δὲ πολλὰ ἐν τῷ ἱερῷ τὰ τῆς Ἀ-
φροδίτης ἄσματα τοῖς ἱεροῖς παρέμιξε. καὶ
διὰ τοῦ Οὐιτελλίου αὐτῷ ἐπαναστάντος,
ξιφιδίῳ ἑαυτὸν διεχειρίσατο εἰπών, τί,
γὰρ μακροῖς αὐλοῖσιν αὐλῆσαι μ' ἔδει; ,

ΟΥΙΤΕΛΛΙΟΣ ἔτος ἓν, γένους ἐπιφα-
νοῦς ὤν. οὗτος ἀστρολόγους καὶ ἀστρονόμους
καὶ γόητας ἐντὸς ῥητῆς ἡμέρας ἐκχωρῆ-
σαι τῆς Ἰταλίας προσέταξεν, οἱ καὶ πρό-
γραμμα ἔρριψαν προαγγέλλοντες ἐντὸς
ἡμέρας ῥητῆς ἀπαλλαγήσεσθαι αὐτὸν τοῦ
βίου. ὃ δὴ καὶ γέγονεν. ἐσφάγη γὰρ ὑπὸ
στρατιωτῶν.

ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΣ ἔτη δέκα, ἡμέ- MMLXXXV.
ρας Η. οὗτος αὐτοκράτωρ γέγονεν ἐν Πα-
λαιστίνῃ ἔτι τὰς πόλεις τῶν Ἰουδαίων πολιορ-
κῶν, ὅστις καὶ Ἰώσηπον τὸν συγγραφέα
ὑποχείριον ἐποιήσατο. Ἀνήχθη δὲ ἐν
Ῥώμῃ ἀναγορευθεὶς ὑπὸ στρατοῦ βασι-
λεὺς, καταλιπὼν Τίτον τὸν υἱὸν αὐτοῦ
τὴν Παλαιστίνην πολιορκεῖν. Τῷ πρώτῳ
ἔτει Οὐεσπασιανοῦ ὁ ναὸς τοῦ Καπιτω-
λίου ἐνεπρήσθη, καὶ τῷ πέμπτῳ οἰκοδομεῖ-
σθαι παρ' αὐτοῦ ἤρξατο. Τῷ δευτέρῳ MMLXXXVI.
ἔτει ὁ Τίτος τὴν Ἱερουσαλὴμ παραλα-
βὼν, πᾶσαν αὐτὴν, καὶ τὸν ἐν αὐτῇ ναὸν
καθηθάλωσεν ἐν πυρί. Ἰώσηπος δὲ τῷ τε MMLXXXVI.
πολέμῳ καὶ τῇ ἁλώσει ἐκείνῃ συνὼν τὸν
μὲν λαὸν εἰς τριακοσίας μυριάδας ἠ-
ριθμῆσθαί φησι σὺν νηπίοις καὶ γυναιξίν.
ἄνδρας δὲ ἑκατὸν δέκα μυριάδας ἐν τῷ
πολέμῳ τῷ πρὸς ἀλλήλους, καὶ ἐν τῷ συγ-
κλεισμῷ, ᾧ ἑαυτοὺς ἑκουσίως ἐν ὑπογείοις
τόποις συνέκλεισαν, καὶ κατέκτειναν,
διεφθάρθαι συνεγράψατο. καὶ τοὺς μὲν
ἐν ἀκμῇ τῆς ἡλικίας καὶ σώματος κάλλει
διαφέροντας τῷ θριάμβῳ Ῥώμης ἀχ-
θῆναι εἰς θηριομαχίαν, τοῦ ἄλλου δὲ πλή-
θους τῶν ὑπὲρ τὰ ιζ ἔτη τοὺς μὲν
δεσμίους εἰς τὰ κατ' Αἴγυπτον ἔργα πα-
ραπέμπεσθαι, τοὺς πλείστους δὲ εἰς τὰς
ἐπαρχίας ὑπορρίζεσθαι φθαρησομένους
ἐν θεάτροις, ἐν σιδήροις, καὶ θηρίοις, τοὺς
δὲ ἐντὸς ιζ ἐτῶν αἰχμαλώτους ἀπάγεσθαι
πραθησομένους διετάξατο. Τούτων δὲ μό-
νον τὸν ἀριθμὸν εἰς θ μυριάδας ἀνδρῶν
συνηθροῖσθαι. Τότε δὲ ἀληθῶς ἐξωλο-
θρεύθη κεῖμα καὶ χρῖσμα. καὶ ἐν συντελείᾳ
ἡ ἐρήμωσις αὐτῆς ἐδόθη. Ὁ δὲ αὐτὸς
Ἰώσηπος

Ἰώσηπος τῶν ἀθροισθέντων ἀπὸ Ἰου-
δαίας ἁπάσης ἐν ἡμέραις τῆς τοῦ πάσχα
ἑορτῆς ὥσπερ ἐν εἱρκτῇ ἀποκλεισθῆναι
εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα ἀμφὶ τριακοσίας
MMLXXXVI μυριάδας τὸ πλῆθος ἱστορεῖ. ἐχρῆν γὰρ
ἐν αἷς ἡμέραις τὸν πάντων σωτῆρα καὶ
MMLXXXVI εὐεργέτην Χριστὸν τὸν τοῦ Θεοῦ τὰ κατὰ τὸ
πάθος διατεθείνται, ταῖς αὐταῖς
ὥσπερ ἐν εἱρκτῇ κατακλεισθέντας τὸν με-
τιόντα αὐτοὺς ὄλεθρον πρὸς τῆς θείας
δίκης καταδέξασθαι. Γίνονται ἀπὸ τῆς
ἀναλήψεως Χριστοῦ, ἕως τῆς ὑπὸ Τί-
του ἁλώσεως, ἔτη μβ. Τότε δὲ λοιμὸν
κατὰ τὴν Ῥώμην φασὶ γενέσθαι τοιοῦτον,
ὡς ὑπὲρ μυρίους ἐφ' ἡμέραις πλείοσι
MMXCI. καθ' ἡμέραν ἀποθνήσκειν ὅ, τι Κολοσ-
σὸς ἐν τῇ ἱερᾷ ὁδῷ ἱδρύνθη τὸ ὕψος ἑκα-
τὸν ποδῶν. Μετὰ τὴν τῆς Ἱερουσαλὴμ ἅλω-
σιν Συμεὼν ὁ τοῦ Κλεοπᾶ τὸν θρόνον Ἱερου-
σαλὴμ διαδέχεται.
MMXCV. ΤΙΤΟΣ ἔτη β. Οὗτος εὐγλωττότατος,
MMXCV. πολεμικώτατος, καὶ μετριώτατος ἦν.
Βασιλεύοντος αὐτοῦ οὐ παρῆλθεν ἡμέρα,
ἐν ᾗ δωρεάν τι τῶν ὑπηκόων ἦν, ἢ εὐεργε-
σίαν οὐ παρεῖχε. Τούτου ἐστὶ καὶ ἀοίδιμος
ἐκείνη φωνή. Σήμερον οὐκ ἐβασίλευσα,
MMXCVI. ἐπεὶ οὐδένα εὐεργέτησα. Τῷ δευτέρῳ
ἔτει τούτου μέγας ἐμπρησμὸς ἐν Ῥώμῃ
MMXCVI. ἐγένετο. καὶ Λῖνος ἐπίσκοπος τῆς Ῥω-
μαίων ἐκκλησίας ιβ ἐνιαυτοῖς τὴν λει-
τουργίαν κατασχὼν Ἀνεγκλήτῳ ταύτην
MMXCV. παραδίδωσι. Τῷ τρίτῳ ἔτει τὸ Βέσβιον
ὄρος ἐν τῇ δύσει κατὰ κορυφῆς ῥαγὲν ἐξε-
φύσησε πῦρ τοσοῦτον, ὡς καταφλέξαι
τὴν παρακειμένην χώραν, καὶ τὰς πό-
λεις. Τὸ δὲ θέατρον τὸ κυνηγετικόν, τό,
τε βαλανεῖον τὸ ἐπώνυμον αὐτοῦ ἱερώσας
MMXCVI. μετήλλαξεν ἐν τοῖς αὐτοῖς ὕδασιν, ἐν οἷς
καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ. Τῆς συγκλήτου ψη-
MMXCVIII. φισαμένης θεὸς ἀνηγορεύθη.
MMXCVII. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣ Τίτου ἀδελφὸς ἔτη ιε.
Οὗτος πᾶν εἶδος κακίας ἐπελθὼν ἑ-
αυτὸν τελέως ἀπηθίωσε, δεσπότης τε καὶ
MMCII. θεὸς προσαγορεύεται. καὶ Ὀκτώβριον
μῆνα Δομετιανὸν ἀντωνόμασεν, ὅτι ἐν
MMCIII. αὐτῷ ἐγένετο. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Τίτος ἰσχυρῶς
περὶ τοὺς ἐκτομίας ἐσπουδάκει, ἀπηγό-
MMXCIX. ρευσεν ἐπ' ἐκείνου ὕβρει μηδένα ἔτι ἐκ-
τέμνεσθαι ἐν τῇ τῶν Ῥωμαίων ἀρχῇ. Πολλοὺς
δὲ τῶν πρώτων ἀνδρῶν κατὰ πολλὰς προ-
φάσεις φόνοις τε καὶ ὑπερορίαις ἐκ-
MMCVIII. ποδὼν ποιούμενος οὐδὲ τῶν ἀειπαρθένων
ἐφείσατο, ἀλλὰ ὡς καὶ ἀνδρωθείσας ἐτι-
μωρήσατο τάς τε γυναῖκας τῶν πρώτων τῆς
MMCIV. Ῥώμης ἐρῶν οὐκ ὀλίγους εὑρίσκων ἐν
MMCIV. δυνάμει ἐστάναι, ἀνῄρει διὰ προφά-
DMCXI. σεις. Ὁ αὐτὸς διέταξεν ἐν ταῖς πόλεσιν
ἀμπέλους μὴ φυτεύειν. Τῷ δὲ τετάρτῳ
τῆς μοναρχίας αὐτοῦ, τῆς κατὰ Ἀλεξάνδρειαν
παροικίας ὁ πρῶτος μετὰ Μάρκον Ἀνια-
νὸς δύο πρὸς τοῖς εἴκοσι ἀποπλήσας ἔτη
τελευτᾷ. Διαδέχεται δὲ αὐτὸν δεύτε-
ρος Ἀβίλιος. τῷ δὲ δωδεκάτῳ ἔτει τῆς
ἡγεμονίας αὐτοῦ, τελευτήσαντος Ἀνεγ-
κλήτου, Κλήμης τὴν ἀρχιερωσύνην τῆς MMCVIII.
Ῥώμης παρέλαβε τρίτος ταύτης χρημα-
τίσας ἐπίσκοπος. οὗτος ὁ ἔχθιστος αὐτο-
κράτωρ μετὰ τὸν Νέρωνα αὖθις τὸν κατὰ τῶν MMCX.
Χριστιανῶν διωγμὸν ἀνεκίνησε τῆς ἐκείνου
θεομαχίας διάδοχος γεγονώς, ὃς καὶ τὸν
ἀπόστολον καὶ Εὐαγγελιστὴν Ἰωάννην ἐν
Πάτμῳ τῇ νήσῳ διὰ τὸ κήρυγμα περιώ-
ρισε, καὶ τοὺς ἀπογόνους Δαβὶδ ἀναι- MCXII.
ρεῖσθαι προσέταξεν. Ἐν ἔτει πεντεκαιδεκάτῳ
αὐτοῦ μετὰ πλείστων ἑτέρων καὶ Φλαυΐαν Δο-
μετίλλαν ἐξ ἀδελφῆς γεγονυῖαν Φλαυΐου
Κλήμεντος ἑνὸς τῶν τηνικάδε ἐπὶ Ῥώ- MMCXII.
μης ὑπάτων τῆς εἰς Χριστὸν μαρτυρίας
ἕνεκεν εἰς νῆσον Ποντίαν κατὰ τιμωρίαν δέ-
δωκε. Τέλος διὰ τῶν οἰκείων συστάντων
ἐπ' αὐτὸν κτείνεται. Τούτου ἔτει τρισκαιδε-
κάτῳ τῆς ἀρχῆς Φλαύιος Ἰώσηπος κατε- MMCVIII.
σκεύασε τὴν Ἰουδαϊκὴν ἀρχαιολογίαν ἐν
βίβλοις εἴκοσι περιειλημμένην.
ΝΕΡΟΥΑΣ ἔτος ἕν, μῆνας δ, ἡμέ- MMCXIII.
ρας θ. Τούτου τὴν ἀρχὴν διαδεξαμένου,
καθαιρεθῆναι μὲν τὰς Δομετιανοῦ τιμάς, MMCXIII.
ἐπανελθεῖν δὲ ἐπὶ τὰ οἰκεῖα μετὰ καὶ τοῦ τὰς
οὐσίας ἀπολαβεῖν τοὺς ἀδίκως ἐξεληλα-
μένους ἡ Ῥωμαίων σύγκλητος βουλὴ
ψηφίζεται. Ἱστοροῦσιν οἱ γράφοντες ἤδη
τὰ κατὰ τοὺς χρόνους παραδόντες. Τότε δὴ
τὸν Ἀπόστολον Ἰωάννην ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν MMCXIII.
νῆσον φυγῆς τὴν ἐπὶ τῆς Ἐφέσου διατρι-
βὴν ἀπειληφέναι ὁ τῶν παρ' ἡμῖν ἀρχαίων
παραδίδωσι λόγος. Τῆς κατὰ Ἀλεξάν-
δρειαν παροικίας Ἀβίλιον δέκα πρὸς MMCXII.
τρισὶν ἔτεσιν ἡγησάμενον διαδέχεται Κέρ-
δων. Τρίτος οὗτος τῶν αὐτόθι μετὰ τὸν πρῶ-
τον Ἀνιανὸν προέστη.
ΤΡΑΙΑΝΟΣ ἔτη ιθ, μῆνας ϛ, ἡμέρας MMXIV.
ιε. Τούτου πρῶτον ἔτος ἦν, ἐν ᾧ Ἀβίλιον MMCXVII.
διαδέχεται Κέρδων. ὁ δὲ Τραϊανὸς τὰ
νικητήρια ἀπὸ Δακῶν ἤγαγε, καὶ Δακι-
κὸς ἐπωνομάσθη. Καὶ ἡ Δακία Ῥω-
μαίων ὑπήκοος ἐγένετο. Καὶ πόλεις ἐν αὐ-
τῇ Τραϊανὸς κατῴκισε. Καὶ τὴν Ἀδια-
βηνὴν παρεστήσατο. Διατρίβοντος αὐτοῦ
ἐν Ἀντιοχείᾳ σεισμὸς ἐξαίσιος γίνεται. MMCXVIX.
καὶ πολλαὶ μὲν ἔκαμον πόλεις, μάλιστα
δὲ ἡ Ἀντιόχεια ἐδυστύχησεν. ἀριθμοῦ δὲ
κρεῖττον πλῆθος συγκέχωστο τοῖς συμ-
πτώμασι. Καὶ οἱ κατὰ Κυρήνην Ἰουδαῖοι MMCXXI.
ἀπέστησαν, καὶ ἔκτεινον τοὺς Ἰουδαίους καὶ

Ελλίωας. Καὶ οἱ ἐν Αἰγύπτῳ. ἢ οἱ ἐν Κύ-
MMCXXI. πρῳ οὐχ ἧττον ὁμοίως διεφθείρατο. ὁ δὲ
αὐτοκράτωρ ὑποπτεύσας καὶ τοὺς ἐν
Μεσοποταμίᾳ Ἰουδαίους ἐπιθήσεσθαι τοῖς
αὐτόθι. Λουκίῳ Κοιήτῳ προσέταξεν ἐκ-
καθᾶραι αὐτούς. ὃς καὶ παραταξάμενος
πάμπολυ πλῆθος τῶν αὐτόθι φονεύει.
ἐφ' ᾧ κατορθώματι Ἰουδαίας ἡγεμὼν
ἀνεδείχθη. Τραϊανοῦ δὲ κατὰ Χριστιανῶν
MMCXXIII. διωγμὸν ἐγείραντος, Συμεὼν ὁ τοῦ Κλεοπᾶ,
ὁ δεύτερος τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις ἐκκλη-
σίας ἐπίσκοπος μαρτυρίῳ τὸν βίον ἀνε-
λύσεν. Μεθ' ὃν τρίτος Ἱεροσολύμων
MMCXXIII. ἐπίσκοπος Ἰοῦστος ἐκ περιτομῆς. Τότε καὶ
ὁ θεοφόρος Ἰγνάτιος δεύτερος τῆς κατὰ
κοίλην τὴν Συρίαν Ἀντιοχείας τυγχά-
νων ἱερεὺς συλληφθεὶς εἰς Ῥώμην ἐπέμ-
φθη δέσμιος, ἔνθα θηρίοις παραδοθεὶς
διήνυσε τὸ μαρτύριον. διαδέχεται δὲ
μετ' αὐτὸν τὴν Ἀντιοχείας ἐπισκοπὴν
MMCXXIV. Ἥρως. Τότε Πλίνιος ὁ Σεκοῦνδος ἡγού-
μενος τῆς ἐπαρχίας κατακρίνας Χριστια-
νούς τινας, καὶ τῆς ἀξίας ἐκβαλὼν, ταρα-
χθεὶς τῷ πλήθει ἠγνόει τί λοιπὸν
αὐτῷ εἴη πρακτέον. Τραϊανῷ οὖν τὸ βα-
σιλεῖ ἀνεκοινώσατο, λέγων ἔξω τοῦ μὴ βού-
λεσθαι αὐτοὺς εἰδωλολατρεῖν, οὐδὲν ἀνό-
σιον ἐν αὐτοῖς εὑρηκέναι. ἐμήνυε δὲ καὶ
τοῦτο, ἀνίστασθαι ἕωθεν τοὺς Χριστιανοὺς,
καὶ τὸν Χριστὸν θεοῦ δίκην ὑμνεῖν, καὶ
πρὸς τὸ τὴν ἐπιστήμην αὐτῶν διαφυ-
λάσσειν, κωλύεσθαι μοιχεύειν, φονεύειν,
πλεονεκτεῖν, ἀποστερεῖν, καὶ τὰ τούτοις ὅ-
μοια. Πρὸς ταῦτα ἀντέγραψε Τραϊανὸς,
τὸ τῶν Χριστιανῶν φῦλον μὴ ἐκζητεῖσθαι,
ἐμπεσὸν δὲ κολάζεσθαι. Τῶν δὲ ἐπὶ Ῥώ-
μης ἐπισκόπων ἔτει τρίτῳ Τραϊανοῦ Κλή-
μης Εὐαρέστῳ παραδοὺς τὴν λειτουργίαν
ἀναλύει τὸν βίον, τὰ πάντα προστὰς ἔτη
ἐννέα τῆς τοῦ θείου λόγου διδασκαλίας,
ὃς ὄγδοον ἱερατεύσας ἐνιαυτὸν μετήλλαξε
τὴν ζωὴν ὑπ' Ἀλεξάνδρου διαδεχθεὶς
MMCXXIV. πέμπτου γεγονότος τῶν Ῥωμαίων ἐπισκό-
που. Καὶ ὁ τῶν Ἀλεξανδρέων κατὰ τὴν
τρίτην τάξιν ἐπίσκοπος γεγονὼς Κέρδων
μεταστὰς τὸν ἐνθένδε διάδοχον ἔσχε Πρί-
μον. ὁ δὲ Τραϊανὸς ἐλθὼν ἐς Σελινοῦντα
MMCXXII. τῆς Κιλικίας, ἣ καὶ Τραϊανούπολις κέκλη-
ται, τὸν βίον κατέλυσε. Τὰ δὲ ὀστᾶ αὐτοῦ
ἐν τῷ κίονι αὐτοῦ κατετέθη.
MMCXXXIII. ΑΔΡΙΑΝΟΣ ἔτη κα. ἦν δὲ πατρὸς Ἀ-
MMCXXXIII. φρου. φιλόλογος ἐν ἑκατέρᾳ τῇ γλώσσῃ,
ἐπιτήδειος ἔν τε τῷ πεζῷ λόγῳ, καὶ τῷ
ἐμμέτρῳ, συγγενὴς καὶ θετοποιημένος τῷ
Τραϊανῷ. Οὗτος ἐλθὼν εἰς Ῥώμην ἀ-
MMCXXXIV. φῆκε τὰ ὀφειλόμενα τῷ τε βασιλικῷ, καὶ
τῷ δημοσίῳ τῷ τῶν Ῥωμαίων ἑκκαιδεκαε-
τῆ ὁρίσας χρόνον, ἀφ' οὗ τε καὶ μέχρις οὗ
τηρηθήσεσθαι τοῦτο ἔμελλεν. καὶ τότε ὁ φι-
λόσοφος Εὐφράτης ἀπέθανεν ἐθελοντὴς, MMCXXXVII.
ἐπιτρέψαντος αὐτῷ Ἀδριανοῦ κώνειον καὶ
διὰ τὸ γῆρας, καὶ διὰ τὴν νόσον πιεῖν. ὁ MMCXXXVII.
δὲ Ἀδριανὸς ἀφικόμενος εἰς τὴν Ἑλ- MMCXXXVIII.
λάδα ἐπωπτεύσε τὰ μυστήρια, τό, τε Ὀ-
λυμπίειον ἐν ταῖς Ἀθήναις, ἐν ᾧ καὶ αὐτὸς
ἵδρυται, ἐξεποίησε. καὶ τὰ Διονύσια ἐν τῇ
ἐσθῆτι τῇ ἐπιχωρίῳ λαμπρῶς ἐπετέλε-
σε, τό, τε Πανελλήνιον ὠνομασμένον οἰκο-
δομήσασθαι τοῖς Ἕλλησιν ἐπέτρεψε, καὶ ἀγῶ-
να ἐπ' αὐτῷ κατεστήσατο, χρήματά τε πολ-
λὰ, καὶ σῖτον ἐπέδωκεν. ἐν δὲ τῇ Αἰγύπτῳ MMCXXV.
καὶ τὴν Ἀντινόου ὠνομασμένην ἀνῳκο-
δόμησε πόλιν. ὁ γὰρ Ἀντίνοος ἦν μὲν ἐκ
Βιθυνίου πόλεως Βιθυνιεύς. παιδικά
τε αὐτοῦ ἐγεγόνει, καὶ ἐν τῇ Αἰγύπτῳ ἐτε-
λεύτησεν. Ἀδριανὸς δεξάμενος παρὰ MMCXLII.
Σερεννίου Γρανιανοῦ λαμπροτάτου ἡγου-
μένου γράμματα ὑπὲρ Χριστιανῶν περιέ-
χοντα, ὡς οὐ δίκαιον εἴη ἐπὶ μηδενὶ ἐγκλή-
ματι βοαῖς δήμου χαριζομένους ἀκρίτως
κτείνειν αὐτοὺς, ἀντέγραψε Μινουκίῳ Φουν-
δανῷ ἀνθυπάτῳ τῆς Ἀσίας, προστάττων
μηδένα κτείνειν ἄνευ ἐγκλήματος, καὶ
εὐλόγου κατηγορίας. Τῶν δὲ Ἰουδαίων MMCXXXVIII.
στασιασάντων, Ῥοῦφος ἔπαρχος τῆς Ἰου-
δαίας, στρατιωτικῆς αὐτῷ συμμαχίας
ὑπὸ βασιλέως πεμφθείσης, τῇ ἀπονοίᾳ
αὐτῶν χρώμενος ἀφειδῶς ἐπεξῄει, μυ-
ριάδας ἀθρόως ἀνδρῶν ὁμοῦ καὶ παίδων
καὶ γυναικῶν διαφθείρων, πολέμου τε
νόμῳ τὰς χώρας αὐτῶν ἐξανδραποδι-
ζόμενος. ἐστρατήγει δὲ Ἰουδαίων τηνικαῦ-
τα Βαρχοχεβᾶς ὄνομα, ὃς Χριστιανοὺς MMCXLIX.
μόνους εἰς τιμωρίας δεινὰς, εἰ μὴ ἀρνοῖντο
Ἰησοῦν τὸν Χριστὸν, καὶ βλασφημοῖεν,
ἐκέλευεν ἀπάγεσθαι. ἀκμάσαντος δὲ MMCL.
τοῦ πολέμου. ἔτους ὀκτωκαιδεκάτου τῆς ἡγε-
μονίας Ἀδριανοῦ κατὰ Βήθηρα πόλιν, ἥτις
ἦν ὀχυρωτάτη τῶν Ἱεροσολύμων οὐ σφόδρα
πόρρω διεστῶσα, τῆς τε ἔξωθεν πολιορ-
κίας χρονίου γενομένης, λιμῷ τε καὶ δίψει τῶν
νεωτεροποιῶν εἰς ἔσχατον ὄλεθρον περιελα-
θέντων, καὶ τοῦ τῆς ἀπονοίας αὐτοῖς αἰτίου
ἀξίαν ἐκτίσαντος δίκην, τὸ πᾶν ἔθνος
ἐξ ἐκείνου καὶ τῆς περὶ τὰ Ἱεροσόλυμα γῆς MMCLI.
πάμπαν ἐπιβαίνειν εἴργεται νόμου δόγ-
ματι, καὶ διατάξεσιν Ἀδριανοῦ, ὡς ἂν
μηδ' ἐξ ἀπόπτου θεωροῖεν τὸ πατρῷον ἔ-
δαφος, ἐγκελευσαμένου. Ἀρίστων ὁ
Πελλαῖος ἱστορεῖ. Καὶ τὰ μὲν παλαιὰ
λείψανα τῆς πόλεως, καὶ τοῦ ναοῦ καθερει-
πώσας Ἀδριανὸς κτίζει νέαν Ἱερουσαλὴμ,
ἣν δὴ καὶ Αἰλίαν προσηγόρευσε, καὶ στήσας MMCXLI.
εἴδωλον ἐν τῷ ναῷ, οἰκεῖν Ἕλληνας ἐν τῇ
πόλει

πόλει προσέταξεν. Ἔτει τρίτῳ τῆς αὐτοῦ
ἡγεμονίας Ἀλέξανδρος Ῥωμαίων ἐπίσκο-
πος τελευτᾷ δέκατον τῆς οἰκονομίας ἀπο-
MMCXI. πληρώσας ἔτος. Ξύστος δὲ τούτῳ διά-
δοχος. Καὶ τῆς Ἀλεξανδρέων δὲ παροι-
κίας ἀμφὶ τὸν αὐτὸν χρόνον Πρῖμον με-
ταλλάξαντα δωδεκάτῳ τῆς προστασίας ἔτει
διαδέχεται Ἰοῦστος. Τῶν δὲ ἐν Ἱεροσολύ-
μοις Ἐπισκόπων ὁ ἀριθμὸς εἰς πεντεκαί-
δεκα προείεσι, μέχρι τῆς κατ' Ἀδριανὸν Ἰου-
δαίων ἀποστασίας, βραχυβίων, ὡς ἔοικε,
γεγονότων πάντες δὲ ἐξ Ἰουδαίων πιστεύ-
σαντες ἦσαν. ὧν πρῶτος μὲν Ἰάκωβος ὁ
τοῦ Κυρίου λεγόμενος ἀδελφὸς, καὶ
δεύτερος Συμεὼν, καὶ τρίτος Ἰοῦστος,
Ζακχαῖος τέταρτος, Τωβίας πέμπτος,
ἕκτος Βενιαμὶν, ἕβδομος Ἰωάννης, ὄγ-
δοος Ματθίας, ἔνατος Φίλιππος, δέ-
κατος Σενεκᾶς, Ἰοῦστος ἄλλος ἑνδέκα-
τος, Λευὶς δωδέκατος, καὶ λοιπὸν
ἐξ ἐθνῶν, τῆς πόλεως οἰκισθείσης, ὡς ὁ
Ἀδριανὸς ἐχρημάτιζε, πρῶτος ταύτης
ἐπίσκοπος μετὰ τοὺς ἐκ περιτομῆς κατέ-
MMCXLIX. στη Μάρκος. Τότε ὁ Σατορνῖνος ὁ Ἀντιο-
χεὺς, καὶ Βασιλείδης ὁ Ἀλεξανδρεὺς, καὶ
Καρποκράτης αἱρέσεων διαφόρων πατέ-
ρες καὶ ἀρχηγοὶ ἐγνωρίζοντο. καὶ Ἡγήσιππος
τὴν τοῦ ἀποστολικοῦ κηρύγματος παράδο-
σιν ἐν πέντε λόγοις συνεγράψατο. Καὶ
Ἰουστῖνος ὁ φιλόσοφος, ὃς μετέπειτα καὶ
μάρτυς ἐγένετο, τότε πρὸς θεοσέβειαν ἐξ
ἑλληνικῶν σπουδασμάτων μετέθετο. Θνήσ-
κει δὲ Ἀδριανὸς φθόῃ ἐκ τῆς πολλῆς αἵ-
MMCLIII. ματος ῥύσεως, καὶ ἀπ' αὐτῆς ὑδρωπιά-
σας, μετὰ τὸ πρῶτον καὶ εἰκοστὸν ἔτος τῆς
ἀρχῆς.

MMCLIV. ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ ὁ ΕΥΣΕΒΗΣ ἔτη
MMLXIX. κβ. Κατὰ τοῦτον ὁ Πολύκαρπος ἐπὶ
Ἀνικήτου ἐπιδημήσας Ῥώμῃ πολλοὺς ἀπὸ
τῶν αἱρετικῶν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ἐκκλη-
σίαν τοῦ Θεοῦ, μίαν καὶ μόνην ταύτην
ἀλήθειαν κηρύξας ἀπὸ τῶν ἀποστόλων
παρειληφέναι. Ἐν ἔτει πρώτῳ Ἀντωνίνου,
MMCLV. Τελεσφόρου τὸν βίον ἑνδεκάτῳ τῆς λειτουρ-
γίας ἐνιαυτῷ μεταλλάξαντος, Ὑγῖνος
τὸν κλῆρον τῆς Ῥωμαίων ἐπισκοπῆς
παραλαμβάνει. ἱστορεῖ γε μὴν ὁ Εἰρηναῖος
τὸν Τελεσφόρον μαρτυρίῳ τὴν τελευτὴν
διαπρέψαι, δηλῶν ἐν ταυτῷ κατὰ τὸν δηλού-
MMCLIX. μενον Ῥωμαίων ἐπίσκοπον Ὑγῖνον, Οὐα-
λεντῖνον ἰδίας αἱρέσεως εἰσηγητὴν, καὶ Κέρ-
δωνα τῆς κατὰ Μαρκίωνα πλάνης ἀρχη-
MMCLVI. γὸν ἐπὶ τῆς Ῥώμης ἄμφω γνωρίζεσθαι.
πρὸς τούτοις καὶ ἄλλον τινὰ (Μάρκος αὐ-
τῷ ὄνομα) κατ' αὐτοὺς γενέσθαι λέγει μα-
γικῆς κυβείας ἐμπειρότατον. Τοῦ δὲ Ὑ-
γίνου μετὰ τέταρτον ἐπισκοπῆς ἔτος τε-
λευτήσαντος, Πῖος ἐπὶ Ῥώμης ἐγχειρί- MMCLVII.
ζεται τὴν λειτουργίαν. Κατά γε μὴν τὴν
Ἀλεξάνδρειαν Μάρκος ἀναδείκνυται ποι-
μὴν, Εὐμένους ἔτη τὰ πάντα δέκα πρὸς MMCLIX.
τρισὶν ἐκπλήσαντος. Τοῦ δὲ Μάρκου ἐπὶ
δέκα ἔτη τῆς λειτουργίας πονησαμένου,
Κελαδίων τῆς Ἀλεξανδρέων ἐκκλησίας MMCLXV.
τὴν λειτουργίαν παραλαμβάνει. Καὶ κατὰ
τὴν Ῥωμαίων δὲ πόλιν πεντεκαιδεκάτῳ
τῆς ἐπισκοπῆς ἐνιαυτῷ Πίου μεταλλάξαν- MMCLXIX.
τος, Ἀνίκητος τῶν ἐκεῖσε προΐσταται. Μά-
λιστα δὲ ἤκμαζεν ἐπὶ τῶν δὲ Ἰουστῖνος ἐν φι- MMCLVII.
λοσόφου σχήματι πρεσβεύων τὸν θεῖον λό-
γον, καὶ τοῖς ὑπὲρ τῆς πίστεως ἐναγωνιζό-
μενος συγγράμμασιν, ὃς καὶ πρὸς Ἕλλη-
νας ἱκανώτατα πονήσας, καὶ ἑτέρους λόγους
ὑπὲρ τῆς ἡμετέρας πίστεως ἀπολογίαν ἔ-
χοντας βασιλεῖ Ἀντωνίνῳ, καὶ τῇ Ῥωμαίων
συγκλήτῳ βουλῇ προσφωνεῖ, ὅτι καὶ ὁ
Φιλόσοφος Κρίσκης ὁ τὸν φερώνυμον τῇ MMCLXVI.
κυνικῇ προσηγορίᾳ βίον τε καὶ τρόπον
ζηλῶν ἐγνωρίζετο. ὃς ἐπιβουλὴν τῷ Ἰου-
στίνῳ κατηρτύσατο, ἐπείπερ αὐτὸν πλεο-
νάκις ἐν διαλόγοις, ἀκροατῶν παρόντων,
εὐθύνας, ὡς λίχνον καὶ ἀπατεῶνα, τὰ
νικητήρια τελευτῶν ἧς ἐπρέσβευσεν ἀ-
ληθείας διὰ τοῦ μαρτυρίου τοῦ κατ' αὐ-
τὸν ἀνεδήσατο. Κατὰ τούτους τοὺς χρόνους MMCLX.
Μεσομήδης ὁ Κρὴς, ὁ τοὺς κιθαρῳδικοὺς
νόμους συγγράψας, ἐγνωρίζετο.

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΑΝ- MMCLXXVII.
ΤΩΝΙΝΟΣ ἔτη ιθ, ὧν μετὰ Οὐήρου
τοῦ γαμβροῦ αὐτοῦ ἔτη ι, καὶ μῆνας θ.
Τοῦ Οὐολογαίσου Πάρθου πολλοὺς Ῥω- MMCLXXIX.
μαίων κατασφάξαντος, καὶ ὅλον τὸ
στρατόπεδον διαφθείραντος, καὶ φοβεροῦ
ἐπιόντος τῆς Συρίας ταῖς πόλεσιν, εἰς Ἀν-
τιόχειαν ὁ Λούκιος Κασσίῳ τὰ στρατεύ-
ματα ἔνειμεν, ὃς τῷ Οὐολογαίσῳ συμ-
βαλὼν ἥττησέ τε, καὶ μέχρι Σελευκείας ἐ-
δίωξε, καὶ ταύτην ἐνέπρησε, καὶ τὰ βασί-
λεια αὐτοῦ τὰ ἐν Κτησιφῶντι κατέσκαψε.
Μελίτων τῆς ἐν Σάρδεσιν ἐκκλησίας MMCLXXXXI.
ἐπίσκοπος κατ' αὐτὸ γνωριζόμενος τοῦ
χρόνου πεποίηται πρὸς τὸν αὐτοκράτορα
Οὐῆρον ὑπὲρ τοῦ καθ' ἡμᾶς δόγματος
χρησιμωτάτην ἀπολογίαν. ἐν τούτῳ δὲ MMCLXXXII.
καὶ ὁ, τε Πολύκαρπος μεγίστων τὴν Ἀσίαν
ἀναθορυβησάντων διωγμῶν, μαρτυρίῳ
τελευτᾷ, καὶ ὁ Πιόνιος τῶν τότε περιβόητος
μάρτυς, ὧν τὸ πλῆθος ἔτι ἐγγράφως φέ-
ρεται. Ἤδη δὲ εἰς ὄγδοον ἐλαύνοντος ἔτος
τῆς δηλουμένης ἡγεμονίας, τῆς Ῥωμαίων
ἐκκλησίας τὴν ἐπισκοπὴν Ἀνίκητον τοῖς
πᾶσιν ἕνδεκα ἔτεσιν διελθόντα Σωτὴρ
διαδέχεται. ἀλλὰ τῆς Ἀλεξανδρέων πα- MMCLXXXIV.
ροικίας Κελαδίωνος τέτταρσιν ἐπὶ δέκα
ἔτεσι

ἔτεσι προστάντος, τὴν διαδοχὴν Α-
γριππῖνος διαλαμβάνει. καὶ τῆς Ἀντιο-
χέων δὲ ἐκκλησίας Θεόφιλος ἕκτος
ἀπὸ τῶν ἀποστόλων ἐγνωρίζετο, τετάρτου
τοῦ ἐκεῖσε μετὰ Ἥρωνα καταστάντος Κορ-
MMCLXIV. νηλίου, μετὰ δὲ αὐτὸν πέμπτῳ βαθμῷ
τὴν ἐπισκοπὴν Ἔρωτος διαδεξαμένου.
ἤκμαζε δ᾽ ἐν τούτοις ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας
Ἡγήσιππός τε, καὶ Διονύσιος Κοριν-
MMCLXXXVI. θίων ἐπίσκοπος, Πίνυτός τε ἄλλος τῆς
MMCXCVIII. ἐπὶ τῆς Κρήτης ἐπίσκοπος, Φίλιππός
τε ἐπὶ τούτοις, καὶ Ἀπολλινάριος, Μυ-
στανός τε, καὶ Μόδεστος, καὶ ἐπὶ πᾶσιν Εἰ-
ρηναῖος, ὧν καὶ εἰς ἡμᾶς τῆς ἀποστολι-
κῆς παραδόσεως ἡ τῆς ὑγιοῦς πίστεως
ἔγγραφος κατῆλθεν ὀρθοδοξία. Τὸν Θεό-
φιλον ἕβδομος ἀπὸ τῶν ἀποστόλων τῆς Ἀν-
τιοχέων ἐκκλησίας διαδέχεται Μαξιμῖ-
MMCXCIII. νος. Τότε αἱρεσιάρχαι Τατιανὸς, καὶ
MMCLXXXIX. Βαρδισάνης, ἔτι καὶ Πρισκίλλα, καὶ Μαξι-
MMCLXXXVII. μίλλα αἱ προφήτιδες τῶν κατὰ Φρύγας ἐ-
MMCLXXXVIII. γνωρίζοντο. Ἐπὶ Μάρκου Ἀντωνίνου Ὀπ-
MMCLXXXIX. πιανὸς τὴν ἁλιευτικὴν συνεγράψατο. Πο-
λεμοῦντος δὲ Μάρκου Ἀντωνίνου Γερμα-
νοὺς καὶ Σαρμάτας, δίψῃ τῆς στρατιᾶς
πιεζομένης, καὶ διὰ τοῦτο κινδυνευούσης,
τῶν ἐπὶ τοῦ Μελιτινῆς οὕτω καλουμένης
λεγεῶνος Χριστιανοὺς ὄντας, γόνυ θέντας
ἐπὶ τὴν γῆν εὔξασθαι, καὶ δι᾽ εὐχῆς
ἐκτενοῦς πρὸς τὸν θεὸν γενομένης, τοὺς
μὲν πολεμίους κεραυνῷ βληθῆναι, ὄμβρῳ
δὲ τοὺς Ῥωμαίους παραμυθήσασθαι. ὅπερ
σφοδρῶς καταπλῆξαν τὸν βασιλέα, γρά-
φει τιμᾶν Χριστιανοὺς, τὴν δὲ λεγεῶνα
Κεραυνοβόλον προσαγορεῦσαι. χρήμα-
MMCXCIII. τα δὲ πολλαῖς πόλεσιν ἔδωκεν, ἐν αἷς καὶ
τῇ Σμύρνῃ δεινῶς ὑπὸ σεισμοῦ φθα-
ρείσῃ. καὶ αὐτὴν καὶ βουλευτῇ ἐστρατηγη-
κότι ἀνοικοδομῆσαι προσέταξεν. Τῶν Ῥω-
μαίων δὲ ἐπισκοπεύσαντος Σωτῆρος
MMCXCV. μεταστάντος, διαδέχεται τὴν λειτουργίαν
Ἐλεύθερος.

MMCXCVI. ΚΟΜΟΔΟΣ υἱὸς Μάρκου ἔτη ιβ, μῆ-
νας ϑ. Οὗτος πολλοὺς ἢ διὰ συκοφαν-
MMCCVI. τείας ψευδεῖς, ἢ διὰ ὑποψίας οὐκ ἀ-
ληθεῖς, ἢ διὰ πλοῦτον λαμπρὸν, ἢ διὰ
γένος εὐδόκιμον, ἢ διὰ παιδείας ὑπε-
ροχὴν, ἢ δι᾽ ἄλλην τινὰ ἀρετὴν διε-
MMCCV. χρήσατο. καὶ τοῦ κολοσσοῦ τὴν κεφαλὴν
ἀποτεμὼν, τὴν ἑαυτοῦ ἀντέθετο, ῥόπα-
λον δοὺς, λέοντά τέ τινα χαλκοῦν ὑπο-
θείς. Καὶ συνέβη πολλὰ κακὰ παθεῖν
τὴν Ῥώμην ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ. Λι-
μοῦ γὰρ γενομένου, δισχίλιοι ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ
ἐτελεύτησαν. Ἀφρικανὸς δέ φησιν ὁ χρο-
νογράφος, ὅτι ἐπὶ τούτου Κλήμης ὁ
Στρωματεὺς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐγνωρί-
ζετο. Κλήμεντος δὲ φοιτητὴς ὁ Ὠριγέ-
νης ἐγένετο. ἀλλὰ καὶ Μοντανὸς αἱρεσιάρχης
τότε ἦν, ὃς ἑαυτὸν παράκλητον ἔλεγεν εἶ-
ναι. Κομόδου τῷ πρώτῳ ἔτει τῶν κατὰ Α- MMCCV.
λεξάνδρειαν ἐκκλησιῶν Ἰουλιανὸς ἐγχει-
ρίζεται τὴν ἐπισκοπὴν, ἐπὶ δυώδεκα
ἔτεσι τὴν λειτουργίαν ἀποπλήσαντος
Ἀγριππίνου. τῆς δὲ ἐν Ἱεροσολύμοις ἐκ-
κλησίας ἐπίσκοπος ὁ παρὰ πολλοῖς εἰ-
σέτι βεβοημένος ἐγνωρίζετο Νάρκισσος
πεντεκαιδεκάτην ἄγων διαδοχὴν ἀπὸ τῆς
τῶν Ἰουδαίων κατὰ Ἀδριανὸν πολιορκίας. ἐξ
οὗ δὴ πρῶτον τὴν αὐτόθι ἐκκλησίαν ἐξ
ἐθνῶν συστῆναι μετὰ τοὺς ἐκ περιτομῆς, κα-
θηγήσασθαί τε αὐτῶν πρῶτον ἐξ ἐθνῶν MMCLXXIX.
ἐπίσκοπον Μάρκον ἐδηλώσαμεν. Μεθ᾽
ὃν ἐπισκοπεῦσαι Κασσιανὸν αἱ τῆς αὐτόθι
διαδοχαὶ περιέχουσι. καὶ μετὰ τοῦτον Πού-
βλιον, εἶτα Μάξιμον, καὶ ἐπὶ τούτοις Ἰου-
λιανὸν, ἔπειτα Γάϊον. μεθ᾽ ὃν Σύμμα-
χον, καὶ Γάϊον ἕτερον, καὶ πάλιν ἄλλον Ἰου-
λιανὸν, Καπίτωνά τε πρὸς τούτοις, καὶ
Οὐάλεντα, καὶ Δολιχιανὸν, καὶ ἐπὶ πᾶσι MMCCII.
τὸν Νάρκισσον τριακοστὸν ἀπὸ τῶν Ἀπο-
στόλων κατὰ τὴν τῶν ἑξῆς διαδοχὴν γεγενη-
μένον. Τῷ δὲ Κομόδου δεκάτῳ πρὸς τρι-
σὶν ἔτεσι τὴν Ῥωμαίων ἐπισκοπὴν λε-
λειτουργηκότα Ἐλεύθερον διαδέχεται Βίκ-
τωρ, ἐν ᾧ καὶ Ἰουλιανοῦ δέκατον ἔτος ἀ- MMCCIX.
ποπλήσαντος, τῶν κατὰ Ἀλεξάνδρειαν MMCCV.
παροικιῶν τὴν λειτουργίαν ἐγχειρίζεται
Δημήτριος, καθ᾽ ὃς καὶ τῆς Ἀντιοχέων ἐκ- MMCCV.
κλησίας ὄγδοος ἀπὸ τῶν Ἀποστόλων Σε-
ραπίων ἐπίσκοπος ἐγνωρίζετο. Καισα- MMCLII.
ρείας δὲ τῆς Παλαιστίνων ἡγεῖτο Θεόφιλος,
καὶ Νάρκισσος δὲ ὁμοίως τῆς ἐν Ἱεροσολύ-
μοις ἐκκλησίας ἔτι τότε τὴν λειτουργίαν
εἶχε. Κορίνθου δὲ τῆς καθ᾽ Ἑλλάδα κατὰ MMCCX.
τοὺς αὐτοὺς χρόνους ἐπίσκοπος ἦν Βακ-
χύλος, καὶ τῆς ἐν Ἐφέσῳ παροικίας Πολυ-
κράτης, καὶ ἄλλοι δὲ, ὡς γε εἰκὸς, ἐπὶ
τούτοις μυρίοι κατὰ τούσδε διέπρεπον. Τὸν
δὲ Κόμοδον Αἰμίλιος Λαῖτος ἔπαρχος,
καὶ Ἔκλεκτος πρόκοιτος ἀπέπνιξαν διά τινος
Ναρκίσσου λουομένου. ὅτε πῦρ ἀρθὲν ἐξ οἰ- MMCCVIII.
κίας τινὸς, καὶ εἰς τὸ Εἰρηναῖον ἐμπεσὸν τὰς MMCCVII.
ἀποθήκας τῶν Αἰγυπτίων, καὶ τῶν Ἀραβίων
φορτίων ἐπενείματο. MMCCIX.

ΠΕΡΤΙΝΑΞ ἡμέρας πζ. Οὗτος οὔτε MMCCVIII.
τὴν γυναῖκα Αὐγοῦσταν, οὔτε τὸν υἱὸν Καί-
σαρα, καίπερ ψηφισαμένης βουλῆς, ποιῆ-
σαι ἠθέλησε, μήτε τὰ τέκνα, μήτε τὴν
γυναῖκα εἰς τὸ παλάτιον εἰσαγαγὼν,
εἴασε παρὰ τῷ πάππῳ διαιτᾶσθαι. Ἐπὶ
τούτου ἦν ὁ Σύμμαχος εἰς τὴν ἑρμηνείαν τῆς
τῶν Ἑβραίων γραφῆς Ἐβιωναῖος τὴν
αἵρεσιν, καὶ Ἀφρικανὸς ὁ χρονογράφος.
Ἐπὶ

Ἐπὶ τούτου ὁ Λεωνίδης ὁ τοῦ Ὠριγένους
πατὴρ ἐμαρτύρησεν, ὥς τισι δοκεῖ. Περ-
MMCCV. τίναξ ἐσφάγη ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν.
MMCCIX. ΣΕΒΗΡΟΣ ἔτη ιζ, μῆνας η. Ἐπὶ τούτου
MMCCX. Πάνταινος ἐπὶ πολλοῖς κατορθώμασι τοῦ
κατ' Ἀλεξάνδρειαν πλείστων ἡγεῖται δι-
δασκαλείου ζώσῃ φωνῇ, καὶ διὰ συγ-
γραμμάτων τοὺς τῶν θείων δογμάτων θη-
σαυροὺς ὑπομνηματιζόμενος, καὶ ταῖς
γραφαῖς συνασκούμενος ἐπ' Ἀλεξαν-
δρείας ἐγνωρίζετο Κλήμης ὁμώνυμος τῷ
πάλαι τῆς Ῥωμαίων ἐκκλησίας ἡγησα-
μένῳ φοιτητῇ τῶν ἀποστόλων, ὃς δὴ καὶ ὀνό-
μασιν ἐν αἷς συνέταξεν ὑποτυπώσεσιν ὡς
ἂν διδασκάλου τοῦ Πανταίνου μέμνηται.
Κατ' αὐτοὺς ἐγνωρίζοντο οἱ μὲν ἐπὶ τῆς Ἀ-
MMCLXXXVII. σίας, καὶ Φρυγίας τὸν Παράκλητον Μον-
τανόν, τὰς δὲ ἐξ αὐτοῦ γυναῖκας Πρισκίλ-
λαν καὶ Μαξιμίλλαν, ὡς ἂν τοῦ Μοντα-
νοῦ προφήτιδας γενομένας αὐχοῦντες.
οἱ δὲ ἐπὶ Ῥώμης ἤκμαζον, ὧν ἡγεῖτο
Φλωρῖνος πρεσβυτερίου τῆς ἐκκλησίας
ἀποπεσών. Τότε καὶ ζητήσεως ἀνακινη-
MMCCXII. θείσης, πότερον δεῖ τῆς σελήνης τὴν τεσ-
σαρεσκαιδεκάτην ἐπὶ τῆς τοῦ σωτηρίου
πάσχα ἑορτῆς παραφυλάττειν, ἐν ᾗ
θύειν τὸ πρόβατον Ἰουδαίοις προηγόρευ-
το, σύνοδοι, καὶ συγκροτήσεις Ἐπισκόπων
ἐπὶ ταυτὸν ἐγίνοντο. πάντες τε μιᾷ γνώ-
μῃ δι' ἐπιστολῶν ἐκκλησιαστικὸν δόγμα
τοῖς πανταχόσε διετυποῦντο, ὡς ἂν μηδ'
ἄλλῃ ποτὲ τῆς Κυριακῆς ἡμέρᾳ τὸ τῆς
ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως ἀποτελοῖτο τοῦ Κυ-
ρίου μυστήριον. Τοῦ δὲ Βίκτορος ἔτεσι δέ-
κα προστάντος τῆς λειτουργίας, διάδο-
MMCCXVII. χος καθίσταται Ζεφυρῖνος ἀμφὶ τὸ ἔ-
MMCCXIX. νατον τῆς Σεβήρου βασιλείας ἔτος. Τοῦ
δὲ Σεβήρου κατὰ τὸ δέκατον αὐτοῦ ἔτος διω-
γμὸν κατὰ τῶν ἐκκλησιῶν κινοῦντος, Λεω-
νίδης ὁ λεγόμενος Ὠριγένους πατὴρ
τὴν κεφαλὴν ἀποτμηθεὶς νέον κομιδῇ
καταλείπει τὸν παῖδα. Πάνταινον Κλή-
μης διαδεξάμενος τῆς κατ' Ἀλεξάν-
δρειαν κατηχήσεως εἰς ἐκεῖνο τοῦ καιροῦ
MMCCXXII. καθηγεῖτο. Σεβῆρος ἐν Βρεττανίᾳ νική-
σας τοὺς πολεμίους, καὶ ἀπὸ θαλάσσης εἰς
θάλασσαν περιτειχίσας τὴν νῆσον, νόσῳ
τελευτᾷ.
MMCCXXVI. ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ υἱὸς Σεβήρου ἔτη ϛ. Οὗ-
τος Καράκαλλος ἐπεκλήθη, ὅτι ἰδίαν
τινὰ ἔνδυσιν βαρβαρικῶς πως συγκό-
MMCCXXIX. πτων, καὶ συῤῥάπτων εἰς μανδύης τρόπον
προεξεῦρε, καὶ αὐτός τε συνεχέστατα
αὐτὴν ἐνεδύετο, καὶ τοὺς στρατιώτας
μάλιστα ἀμφιέννυσθαι ἐκέλευσεν. Ἐπὶ
τούτου μετὰ Νάρκισσον ἀφανῆ γεγονότα
MMCCII. Δῖος ἐπίσκοπος χειροτονεῖται, ὃν

οὐ πλεῖστον προστάντα χρόνον Γερμανίων
διαδέχεται, καὶ τοῦτον Γόρδιος, καθ' ὃν
ὥσπερ ἐξ ἀναβιώσεως ἀναφανεὶς αὖθις
ὁ Νάρκισσος αὖθις ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν
ἐπὶ τὴν προστασίαν παρακαλεῖται. Τῆς
δὲ κατ' Ἀντιόχειαν ἐκκλησίας, Σερα- MMCCXXVI.
πίωνος ἀναπαυσαμένου, τὴν ἐπισκοπὴν
ἀναδέχεται Ἀσκληπιάδης ἐν ταῖς κατὰ τὸν
διωγμὸν ὁμολογίαις διαπρέψας καὶ αὐ-
τός. Ἤκμαζον κατὰ τοῦτο πλείους λόγιοι
καὶ ἐκκλησιαστικοὶ ἄνδρες, Βήρυλλος ἐ- MMCCXIIII.
πίσκοπος τῶν κατὰ Βόστραν Ἀράβων. ὡ-
σαύτως δὲ καὶ Ἱππόλυτος ἑτέρας που καὶ
αὐτὸς παροικίας.
ΜΑΡΚΙΝΟΣ ἔτος ἕν. Οὗτος αἰσχρῶς καὶ MMCCXXXIII.
ἐπονειδίστως βεβίωκε, καὶ μάγοις τε καὶ
ἀγύρταις ἐσχόλακε. Τούτου κατὰ τὸ πρῶ-
τον ἔτος ὁ Ῥωμαίων ἐπίσκοπος Ζεφυ-
ρῖνος μεταλλάττει τὸν βίον ὅλοις ὀκτωκαί-
δεκα διακατασχὼν ἔτεσι τὴν λειτουργίαν, MMCCXXXV.
μεθ' ὃν Κάλλιστος τὴν ἐπισκοπὴν ἐγχει-
ρίζεται. ὃς ἐπιβιώσας ἔτη πέντε Οὐρβανῷ
τὴν ἐκκλησίαν καταλείπει. MMCCXL.
ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ ΑΒΙΤΟΣ ἔτη δ. MMCCXXXIV.
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ἔτη ιγ. Κατὰ τοῦτον ἐπὶ MMCCXXXVIII.
τῆς Ἀντιοχέων ἐκκλησίας Ἀσκληπιάδην MMCCXXXIII.
Φίλητος διαδέχεται. Τὸν δὲ Οὐρβανὸν
ἐπισκοπεύσαντα τῆς Ῥωμαίων ἐκκλησίας
ἔτεσιν ὀκτὼ διαδέχεται Ποντιανός, τῆς δὲ MMCCXLIX.
Ἀντιοχέων μετὰ Φίλητον Ζεβῖνος. Τῷ MMCCXLIV.
δωδεκάτῳ τῆς ἡγεμονίας Δημήτριος ὁ
τῆς Ἀλεξανδρέων ἐκκλησίας ἐπίσκοπος
τελευτᾷ ἐφ' ὅλοις ἔτεσι τρισὶ καὶ τεσσα-
ράκοντα τῇ λειτουργίᾳ διαρκέσας. Δια-
δέχεται δὲ αὐτὸν ὁ Ἡρακλᾶς. διέπρεπε
δὲ ἐν τούτῳ Φιρμιλιανὸς Καισαρείας τῆς MMCCXLVI.
Καππαδοκῶν ἐπίσκοπος, καθ' οὓς ὁ
Ὠριγένης, ἐπειγούσης χρείας ἐκκλησιαστι-
κῶν ἕνεκα πραγμάτων. ἐπὶ τὴν Ἑλλά-
δα στελλόμενος τὴν διὰ Παλαιστίνης, MMCCXLVIII.
πρεσβυτερίου χειροθεσίαν ἐν Καισαρείᾳ
πρὸς τῶν τῇδε ἐπισκόπων ἀναλαμβάνει.
Ἔτος δὲ ἦν τοῦτο δέκατον τῆς Ἀλεξάνδρου
ἡγεμονίας, καθ' ὃ τὴν ἀπ' Ἀλεξανδρείας
μετανάστασιν ἐπὶ τὴν Καισάρειαν ὁ Ὠριγέ-
νης ποιησάμενος Ἡρακλᾷ τὸ τῆς κατηχή-
σεως τῆς αὐτόθι διδασκαλεῖον καταλείπει.
ΜΑΞΙΜΙΝΟΣ ἔτη τρία. Οὗτος κατὰ κό-
τον τὸν πρὸς τὸν Ἀλεξάνδρου οἶκον ἐκ πλειό- MMCCLI.
νων πιστῶν συνεστῶτα διωγμὸν ἐγείρας MMCCLII.
τοὺς τῶν ἐκκλησιῶν ἄρχοντας μόνους, ὡς αἰ-
τίους τῆς κατὰ τὸ εὐαγγέλιον διδασκα-
λίας, ἀναιρεῖσθαι προστάττει.
ΓΟΡΔΙΑΝΟΣ ἔτη ἕξ. Κατὰ τοῦτον τῆς MMCCLIV.
κατὰ Ῥώμην ἐκκλησίας Ποντιανὸν ἔτε-
σιν ἓξ ἐπισκοπεύσαντα διαδέχεται Ἀντέ- MMCCLIV.
ρως, καὶ τοῦτον Φαβιανὸς ἐπὶ μῆνα τῇ

λειτουργίαν διακονησάμενον. Τότε δὲ καὶ τοῦ
κατ' Αντιόχειαν, ἐπισκόπου Ζεβίνου τὸν
βίον μεταλλάξαντος Βαβύλας τὴν ἀρ-
χὴν διαδέχεται. ἐν τῇ Αλεξανδρείᾳ μετὰ
Δημήτριον, ἐπὶ τρισὶ καὶ τεσσαράκοντα
ἔτεσι τὴν ἐπισκοπὴν ἐκλελοιπότος Ηρα-
κλᾶ τὴν ἐπισκοπὴν παρειληφότος, τοῦ
τῶν αὐτόθι κατηχήσεως τὴν διατριβὴν
διαδέχεται Διονύσιος εἷς καὶ οὗτος τῶν Ωριγέ-
νους γνωρίμων φοιτητῶν. Εν τούτῳ καὶ Αφρι-
κανὸς ὁ τῶν ἐπιγεγραμμένων Κεστῶν συγ-
MMCCXXVII. γραφεὺς ἐγνωρίζετο, ὃς πρεσβείαν ἀνε-
δέξατο περὶ ἀναστάσεως Εμμαοῦς τῆς πό-
MMCCLX. λεως τῆς μετακληθείσης Νικοπόλεως.
MCCLX. ΦΙΛΙΠΠΟΣ ἅμα παιδὶ ΦΙΛΙΠΠΩ ἔτη ζ.
Οὗτος τὸν υἱὸν Φίλιππον κοινωνὸν τῆς βα-
σιλείας προσείλετο. Τοῦτον κατέχει λό-
γος Χριστιανὸν γεγονέναι. Οὗτος ὥρ-
μητο ἐκ Βόστρων, ὅπου καὶ πόλιν βασι-
MMCCLXIII. λεύων ἐπώνυμον ἑαυτῷ ἐδομήσατο, Φι-
λιππόπολιν ὀνομάσας αὐτήν. Τρίτον δὲ
τούτῳ ἔτος ἦν, καθ' ὃ μεταλλάξαντος
Ηρακλᾶ τὸν βίον ἐπὶ ἑκκαίδεκα ἔτεσι,
MMCCLXIV. τῆς προστασίας τῶν κατ' Αλεξάνδρειαν ἐκ-
κλησιῶν τὴν ἐπισκοπὴν Διονύσιος ὑπο-
MMCCLXVII. λαμβάνει.
MMCCLXVII. ΔΕΚΙΟΣ ἔτη δύο. Οὗτος δὴ τῆς πρὸς
Φίλιππον ἔχθρας ἕνεκα διωγμὸν κατὰ τῶν
ἐκκλησιῶν ἐγείρει, ἐν ᾧ Φαβιανοῦ ἐπὶ
Ρώμης μαρτυρίῳ τελειωθέντος, Κορ-
νήλιος τὴν ἐπισκοπὴν διαδέχεται. Επὶ
δὲ Παλαιστίνης Αλεξάνδρου τοῦ τῆς Ιεροσο-
MMCCLXVII. λύμων ἐκκλησίας ἐπισκόπου μετὰ λαμ-
MMCCLXVII. πρὰν καὶ περιφανῆ μαρτυρίαν ἐπὶ εἱρκτῆς
κοιμηθέντος, Μαζαβάνης διάδοχος τῆς
ἐν Ιεροσολύμοις ἐπισκοπῆς ἀναδείκνυ-
ται. ἐν δὲ Αντιοχείᾳ τοῦ Βαβύλα μετὰ
τὴν ὁμολογίαν ἐν δεσμωτηρίῳ με-
MMCCLXVIII. ταλλάξαντος, Φάβιος τῆς αὐτόθι προΐ-
σταται ἐκκλησίας. Τότε καὶ Νανάτος τῆς
κατὰ Ρώμην ἐκκλησίας πρεσβύτερος
αἱρεσιάρχης ἐγένετο, καὶ τῶν καλοῦντων ἑαυ-
τοὺς Καθαροὺς ἀρχηγὸς, ἀρνούμενος τοῖς ἐν
τῷ διωγμῷ ὑποκύψασι, καὶ θυσίαν τοῖς
εἰδώλοις προσαγαγοῦσιν, εἴτα ἐπιστρέφου-
σι, καὶ ἐξομολογουμένοις, τὴν μετάνοιαν.
MMCCLXVIII. Φαβίου δὲ κοιμηθέντος, Δημητριανὸς
διάδοχος ἐκείνου τῆς κατ' Αντιόχειαν ἐ-
πισκοπῆς καθίσταται.
MMCCLXVIII. ΓΑΛΛΟΣ, καὶ ΒΟΛΟΥΣΙΑΝΟΣ ἔτη δύο.
MMCCLXIX. Ωριγένης ἐν τούτῳ ἑνὸς δέοντα τῆς ζωῆς
ἑβδομήκοντα ἀποπλήσας ἔτη τελευτᾷ.
Κατὰ δὲ τὴν Ρωμαίων πόλιν Κορνηλίου
MMCCLXIX. ἔτεσιν ἀμφὶ τὰ τρία τὴν ἐπισκοπὴν
διανύσαντος, Λούκιος καθίσταται διάδο-
χος. Μησὶ δὲ οὐδ' ὅλοις ὀκτὼ τῇ
λειτουργίᾳ διακονησάμενος Στεφάνῳ
τελευτῶν μεταδίδωσι τὸν κλῆρον. Στέφα-
νον δὲ ἐπὶ δυσὶν ἀποπλήσαντα τὴν λει-
τουργίαν ἔτεσι Ξύστος διαδέχεται.
ΒΑΛΕΡΙΑΝΟΣ ἅμα παιδὶ ΓΑΛΛΙΗΝΩ ἔτη MMCCLXX.
ιε. Οὗτος κατὰ Χριστιανῶν διωγμὸν
κινήσας οὐκ εἰς μακρὰν δουλείαν τὴν
παρὰ βαρβάροις ὑπέμεινεν. ὃν διαδε-
ξάμενος ὁ παῖς Γαλλιηνὸς σωφρονέστερον MMCCLXXIV.
περὶ ἀρχὴν διατίθεται, ἀνίησί τε αὐτί- MMCCLXXV.
κα διὰ προγραμμάτων τὸν καθ' ἡμῶν
διωγμόν. Εν δὲ τοῖς Ιεροσολύμοις ἀνα- MMCCLXXII.
παυσαμένου Μαζαβάνου, τὸν θρόνον Υμέ-
ναιος, ὁ καὶ αὐτὸς ἐπὶ πλείστοις τοῖς καθ'
ἡμᾶς διαπρέψας ἔτεσι, διαδέχεται, καὶ
τῆς Ρωμαίων ἐκκλησίας ἔτεσιν ἕνδεκα
προστάντα Ξύστον ὁ κατ' Αλεξάνδρειαν MMCCLXXI.
ὁμώνυμος Διονύσιος. Εν τούτῳ δὲ καὶ Δη-
μητριανοῦ κατ' Αντιόχειαν τὸν βίον με-
ταλλάξαντος, τὴν ἐπισκοπὴν Παῦλος
ὁ ἐκ Σαμοσάτων παραλαμβάνει. Κατὰ MMCCLXXVI.
δὲ τὸ δωδέκατον ἔτος τῆς Γαλλιηνοῦ βα-
σιλείας Διονύσιος τελευτᾷ προστὰς τῆς
κατ' Αλεξάνδρειαν ἐπισκοπῆς ἔτεσιν
ἑπτακαίδεκα. Διαδέχεται δὲ αὐτὸν Μά-
ξιμος.
ΚΛΑΥΔΙΟΣ ἔτη δύο. MMCCLXXXV.
ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΣ ἔτη ς. Επὶ τούτου συγ- MMCCLXXXVII.
κροτηθείσης πλείστων ὅσων ἐπισκόπων
συνόδου, Παῦλος ὁ τῆς κατ' Αντιόχειαν MMCCLXXXIII.
αἱρέσεως ἀρχηγὸς φωραθεὶς, καὶ πρὸς
ἁπάντων ἤδη σαφῶς καταγνωσθεὶς ἑτε-
ροδοξίαν, τῆς ὑπὸ τὸν οὐρανὸν καθολι-
κῆς ἐκκλησίας ἀποκηρύττεται. οὐ σὺν
τῇ καὶ τῆς πίστεως ὀρθοδοξίᾳ τῆς ἐπισκο- MMCCLXXXII.
πῆς ἐκπεπτωκότος, Δόμνος τὴν λει-
τουργίαν τῆς κατ' Αντιόχειαν ἐκκλησίας
διεδέξατο. Αυρηλιανὸν δὲ ἤδη ἀλλοῖόν τι
περὶ ἡμῶν φρονήσαντα τισὶ βουλαῖς, ὡς
ἂν διωγμὸν ἐγείρειε καθ' ἡμῶν, ἀνακι-
νούμενον θεία μέτεισι δίκη. MMCCXCI.
ΤΑΚΙΤΟΣ μῆνας ἕξ. MMCCXCIII.
ΠΡΟΒΟΣ ἔτη ς. Εν τούτῳ τὸν ἐπὶ Ρώ- MMCCXCII.
μης ἐπίσκοπον Διονύσιον ἔτεσιν ἐννέα
διελθόντα τὴν λειτουργίαν διαδέχε-
ται Φῆλιξ. Καὶ ὁ Μάνης αἱρεσιάρχης MMCCXCII.
τὴν τοῦ λογισμοῦ παραπεποιημένην καθω-
πλίζετο. Τὸν δὲ Φήλικα τῆς Ρωμαίων MMCCXCIII.
προστάντα ἐκκλησίας ἔτεσι πέντε Ευτυ- MCMCXCVI.
χιανὸς διαδέχεται. οὐδ' ὅλοις δὲ μησὶν
οὗτος δέκα διαγενόμενος Γαΐῳ τῷ καθ' ἡ-
μᾶς καταλείπει τὸν κλῆρον. καὶ τούτου δὲ ἀμφὶ
τὰ πεντεκαίδεκα ἔτη προστάντος Μαρκελ- MMCCCX.
λῖνος καθίσταται διάδοχος, ὃν καὶ αὐτὸν ὁ διω-
γμὸς κατείληφε. καὶ τῆς Αντιοχέων ἐπισκο-
πῆς μετὰ Δόμνον ἡγήσατο. Τίμαιος, ὃν ὁ MMCCLXXXVIII
καθ' ἡμᾶς διεδέξατο Κύριλλος. μετὰ δὲ
Κύριλλον

MMCCCXVIII. Κύριλλον Τύραννος τῆς Ἀντιοχέων πα-
ροικίας τὴν ἐπισκοπὴν διεδέξατο. τῆς
MMCCCXXIV. δὲ ἐν Ἱεροσολύμοις ἐκκλησίας μετὰ τὸν
MMCCCXXVIII. Ὑμέναιον Ζάμβδας τὴν λειτουργίαν
παραλαμβάνει. Μετ᾽ οὐ πολὺ δὲ τούτου κε-
κοιμημένου, Ἕρμων ὕστατος τῶν μέχρι τοῦ
καθ᾽ ἡμᾶς διωγμοῦ τὸν εἰσέτι νῦν ἐκεῖσε
πεφυλαγμένον ἀποστολικὸν διαδέχεται
θρόνον. Καὶ ἐπ᾽ Ἀλεξανδρείας δὲ Μαξι-
μον ὀκτωκαίδεκα ἔτεσι μετὰ τὴν Διονυσίου τε-
λευτὴν ἐπισκοπεύσαντα Θεωνᾶς δια-
MMCCXCVII. δέχεται. Μετὰ δὲ Θεωνᾶν ἐννεακαίδεκα
MMCCCXVIII. ἔτεσιν ἐξυπηρετησάμενον, διαδέχεται τὴν
ἐπισκοπὴν τῶν ἐπ᾽ Ἀλεξανδρείας Πέτρος
ἐν τοῖς μάλιστα καὶ αὐτὸς διαπρέψας ἐφ᾽
MMCCXCVII. ὅλοις δυοκαίδεκα ἐνιαυτοῖς. ὁ δὲ Πρόβος
ὑπὸ τῶν ἰδίων δορυφόρων ἀναιρεῖται.

MMCCXCVII. ΚΑΡΟΣ μετὰ τῶν υἱῶν, ΚΑΡΙΝΟΥ, καὶ
ΝΟΥΜΕΡΙΑΝΟΥ ἔτη β. Οὗτος τὸ μὲν
γένος Γαλάτης ὤν, ἀνδρεῖος δὲ, καὶ τὰ πο-
MMCCXCVII. λέμια δεξιὸς κατὰ Περσῶν ἐκστρατεύσας
ἅμα τῷ ἑνὶ τῶν παίδων Νουμεριανῷ, καὶ κατα-
σχὼν Κτησιφῶντά τε, καὶ Σελεύκειαν, εἶτα
παρὰ τῷ ποταμῷ Τίγρητι ἐσκηνωμένος,
ἐκεῖ καὶ τῆς αὐτοῦ στρατιᾶς βαλλομένης τὸν χά-
ρακα, κεραυνῷ τῆς ἐκείνου σκηνῆς βλη-
θείσης, συνδιεφθάρη αὐτῇ κἀκεῖνος.
MMCCXCVIII. Νουμεριανὸς δὲ ἐκ Περσίδος ἐπανιὼν, καὶ
ὀφθαλμίᾳ περιπεσὼν παρὰ τοῦ οἰκείου
πενθεροῦ ἐπάρχοντος τοῦ στρατοπέδου τῇ αὐ-
MMCCCI. τοκρατορίᾳ ἐποφθαλμιάσαντος ἀνῃρέθη. ὁ δὲ
Καρῖνος ὑπὸ Διοκλητιανοῦ διεφθάρη.

MMCCCI. ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΣ ἔτη κ. Οὗτος Δαλμά-
της μὲν ὢν τὸ γένος, πατέρων δὲ ἀσήμων,
αὐτοκράτωρ ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν αἱρεθεὶς,
διαλεγόμενος αὐτοῖς διεβεβαίου μὴ κοι-
MMCCCI. νωνῆσαι τῷ φόνῳ τοῦ Νουμεριανοῦ. Καὶ
ἐν τῷ ταῦτα λέγειν, στραφεὶς πρὸς τὸν Ἄ-
προν ἔπαρχον ὄντα τοῦ στρατεύματος,
οὗτος, ἔφη, ὁ ἐκείνου φονεύς. Καὶ αὐτίκα
τῷ μετὰ χεῖρας ξίφει αὐτὸν ἀνεῖλεν. Ἐν δὲ
MMCCCIII τῷ δευτέρῳ ἔτει τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ κοινω-
νὸν Μαξιμιανὸν τὸν Ἑρκούλιον προσλαμ-
βάνεται, ὃς Ἀμάνδου τινὸς νεωτερίσαντος
ἐν Γαλλίαις, ἐκεῖσε γενόμενος τὸν νεωτερισ-
μὸν κατέστειλε. Καραύσιον τε τὴν Βρεττανίαν
MMCCCXV. κατεσχηκότα ἐπὶ ἐνιαυτοὺς τρεῖς ἔπαρχος
MMCCCVIII. ἀνεῖλεν ὁ Ἀσκληπιόδοτος. Τῷ ζ ἔτει αὐ-
τῶν τὴν Βούσιριν καὶ τὴν Κοπτὸν πόλεις ἐν
Θήβαις τῆς Αἰγύπτου ἀποστατησάσας τῆς
τῶν Ῥωμαίων ἀρχῆς εἰς ἔδαφος κατέσκα-
MMCCCV. ψαν. Τῷ θ ἔτει Κωνστάντιον τὸν λεγό-
μενον Χλωρὸν διὰ τὴν ὠχρότητα τοῦ προ-
σώπου αὐτοῦ, καὶ Μαξιμιανὸν Γαλέριον
Καίσαρας ἐποίησαν ποιήσαντες τὰς ἰδίας
ἑαυτῶν καταλιπόντας γαμετὰς, τὰς αὐ-
τῶν ἀγαγέσθαι θυγατέρας. Θεοδώρα ἡ τοῦ

Κωνσταντίου, καὶ Βαλερία ἡ τοῦ Γαλερίου, ἡ
τοῦ Διοκλητιανοῦ θυγάτηρ. Τῷ δεκάτῳ
αὐτοῦ ἔτει τῆς Ἀλεξανδρείας σὺν τῇ Αἰ-
γύπτῳ ὑπὸ Ἀχιλλέως ἀποστατησάσης, τῇ
προσβολῇ τῶν Ῥωμαίων πλεῖστοι ἀνῃρέθη- MMCCCXIII.
σαν. Τῷ ια ἔτει φρικτὸν διωγμὸν κατὰ MMCCCXVII.
Χριστιανῶν ἐγείραντες πολλὰς μυριάδας
μάρτυρας ἐποίησαν. Τῷ ιβ ἔτει Μαξι-
μιανὸς ὁ Ἑρκούλιος Γαλλίας, καὶ Βριτα-
νίας, Κωνστάντιος δὲ Ἀλανίας, καὶ Ἀφρι-
κῆς ἐκράτησαν. Τῷ ιγ ἔτει τοὺς ἐν στρα-
τείᾳ Χριστιανοὺς ἐξέβαλον. Τὸ ιζ ἔτει ὁ
Γαλέριος Μαξιμιανὸς κατὰ Ναρσέως τοῦ MMCCCXVII.
τῶν Περσῶν βασιλέως ἐκδραμὼν, τοῦτον MMCCCXVIII.
μὲν ἐδίωξε, τὴν δὲ γυναῖκα αὐτοῦ ἀ-
φελόμενος, καὶ πάντα τὰ αὐτοῦ, καὶ
σφαγὴν μεγάλην ποιήσας ὑπέστρεψε
πρὸς Διοκλητιανὸν, βαλάντια πεπλη-
ρωμένα, ἔχων λίθων τιμίων, καὶ μαργα-
ριτῶν, ἀφ᾽ ὧν πρῶτον Διοκλητιανὸς ἐσθῆ- MMCCCX.
τι, καὶ ὑποδήμασι λίθοις τιμίοις καὶ χρυ-
σῷ κεκοσμημένοις ἐχρήσατο. προσκυνεῖ-
σθαι τε ἑαυτὸν παρὰ τὸ ἐξ ἀρχῆς ἔθος
ἐκέλευσε, καὶ θρίαμβον ἐπετέλεσε. τότε MMCCCXXVII.
καὶ μέγας Σίλβεστρος τῆς Ῥωμαίων ἐκκλη-
σίας ἐκράτει ἐπὶ χρόνους κη. Τῷ ιη ἔτει
Θεοτέκνῳ γόητι πειθόμενος ὁ Γαλέριος
διωγμὸν κατὰ τῶν Χριστιανῶν ἤγειρεν. Τῷ ιθ
ἔτει πρόσταγμα ἐδόθη βασιλικὸν, τὰς ἐκ-
κλησίας Χριστοῦ ἐδαφίζεσθαι, καὶ τὰς θείας MMCCCXIX.
βίβλους κατακαίεσθαι, καὶ πάντα Χριστια-
νὸν ἢ θύειν τοῖς εἰδώλοις, ἢ ἐν βασάνοις
ἀνυποστάτοις ἀποθνήσκειν. Τῷ κ ἔτει
Διοκλητιανὸς, καὶ Μαξιμιανὸς ὁ Ἑρκού- MMCCCXX.
λιος ἐξ ἀπονοίας ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ τὴν βα-
σιλείαν ἀπέθεντο, καταστήσαντες ἀνθ᾽ αὐ-
τῶν βασιλεῖς, τῆς μὲν ἑῴας Γαλέριον
Μαξιμιανὸν τὸν Διοκλητιανοῦ γαμβρὸν,
τῶν ἑσπερίων δὲ Κωνστάντιον τὸν Ἑρκουλίου
γαμβρόν. Κωνστάντιος δὲ Χλωρὸς θυ-
γατριδοῦς ὢν Κλαυδίου τοῦ βασιλέως τε-
λευτᾷ ἐν Βρεττανίαις βασιλεύσας ἔτη MMCCCXXII.
δύο.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ὁ μέγας Κωνσταν- MMCCCXXIII.
τίου τοῦ Χλωροῦ υἱὸς ἔτη λα. Ἐν τούτῳ Γα- MMCCCXXI.
λέριος Μαξιμιανὸς ἐπὶ Ἰταλίαν ἐλ-
θὼν ἐχειροτόνησε Καίσαρας δύο, Μαξι-
μιανὸν μὲν τὸν ἴδιον υἱὸν κατὰ τὴν ἑῴαν,
Σεβῆρον δὲ κατὰ τὴν Ἰταλίαν. Οἱ δὲ ἐν MMCCCXXII.
Ῥώμῃ στρατιῶται ἀνηγόρευσαν Μαξέντιον
τὸν υἱὸν Μαξιμιανοῦ τοῦ Ἑρκουλίου βασι-
λέα. Τοῦ δὲ Σεβήρου τελευτήσαντος,
Λικίνιον οἱ Ῥωμαῖοι Καίσαρα ἀνηγόρευ- MMCCCXXX.
σαν Κωνσταντίνῳ χαριζόμενοι γαμβρῷ
αὐτοῦ ὄντι εἰς ἀδελφὴν αὐτοῦ Κων-
σταντίαν Κωνσταντίνου τὸν Μαξέντιον πο-
λεμοῦντος, καὶ συμβολῆς γενομένης, MMCCCXXIX.

 οἱ περὶ

οἱ περὶ Μαξέντιον ἡττήθησαν. καὶ τοῦ πλήθους ἀναιρουμένου, Μαξέντιος σὺν τοῖς λοιποῖς τῇ γεφύρᾳ ἐπέβη φεύγων, ἥ τις θείᾳ δυνάμει διαρραγεῖσα ἐν τῷ ποταμῷ πάντας καταπόντισεν. Ἐν τῷ ι ἔτει ὁ μέγας Κωνσταντῖνος σὺν Λικινίῳ Καίσαρι κατὰ τοῦ Γαλερίου ἀθροίζει πόλεμον, καὶ τοῦτον τρεψάμενος πάντας σφάττει. Τῷ ιβ ἔτει Λικίνιον διαθήκας ἀπαιτήσας τοῦ μηδὲν κατὰ Χριστιανῶν πράττειν κακὸν, βασιλέα ἀναγορεύει, καὶ ἀφορίσας
MMCCCXXXII. μοῖραν τῆς Ῥωμαίων γῆς δίδωσιν. Ἐντεῦθεν ὁ κατὰ Χριστιανῶν χάριτι θεοῦ πέπαυται διωγμός. τῷ ιδ ἔτει, καὶ ιε Λικίνιος ἤρξατο κατὰ Χριστιανῶν διωγμὸν κινεῖν, λήθην λαβὼν τῶν προγεγονυιῶν συνθηκῶν. Τοῦτον διὰ γραμμάτων νουθετῶν ὁ μέγας Κωνσταντῖνος ἀποστῆναι
MMCCCXXXV. τῆς κακίας οὐκ ἔπειθε. Τῷ ιϛ, καὶ ιζ ἔτει, καὶ ιη τὰ κατὰ Ἀρείου τοῦ δυσσεβοῦς ἐπράχθη. Καὶ ἡ ἐν Νικαίᾳ πρώτη ἁγία καὶ οἰκουμενικὴ σύνοδος τῶν τριακοσίων δέκα ὀκτὼ ἁγίων θεοφόρων πατέρων ἐγένετο, ἥτις τὸν Ἄρειον, καὶ τοὺς ὁμόφρονας αὐτοῦ ἀνεθεμάτιζεν. Ἐν τούτῳ καὶ τοὺς Ἰουδαϊκῶς τὸ πάσχα ἑορτάζοντας διὰ τοῦ Ὁσίου ἐπισκόπου Κορδούβης ἐπέστρεψε. Κωνσταντῖνος Κώνσταντα τὸν υἱὸν αὐτοῦ
MMCCCXXXIX. προβαλλόμενος Καίσαρα εἰς Γαλλίας ἀπέστειλεν.

ΕΤΙ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΩΝ ΡΩΜΑΙΩΝ ἀναγραφὴ διὰ Χρυσέρωτος τοῦ Νομενκλάτωρος τοῦ ἀπελευθέρου αὐτοκράτορος Μ. Αὐρηλίου Οὐήρου.

	ἔτη.		μῆνες.	ἡμέραι.
Γάϊος Ἰούλιος	γ.		δ	ϛ.
Αὔγουστος	νϛ		δ	α.
Τιβέριος	κβ		.	.
Γάϊος	β		η	ζ.
Κλαύδιος	ιγ		η	κδ.
Νέρων	ιγ		ϛ	κη.
Γάλβας	β	[α]	ζ	ϛ.
Ὄθων	.		γ	ε.
Οὐιτέλλιος	.		ϛ	κβ.
Οὐεσπασιανὸς	θ		ια	κβ.
Τίτος	β		.	κβ.
Δομετιανὸς	ιε		ε	ϛ.
Νερούας	α		δ	ι.
Τραϊανὸς	ιθ		θ	ιϛ.
Ἀδριανὸς	κ		ι	κη.
Ἀντωνῖνος	κβ		ζ	ϛ.
Οὐῆρος	ιθ		η	.

ὁμοῦ ἀπὸ Γαΐου Ἰουλίου, μέχρι τῆς τελευτῆς Μ. Αὐρηλίου Οὐήρου, ἔτη σκϛ, ἡμέραι ιϛ.

ΕΚ ΤΩΝ ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΟΥΣ ΚΑΝΟΝΩΝ.

Ἀπὸ Τροίας ἁλώσεως, ἐπὶ Ἡρακλειδῶν κάθοδον, ἔτη π.
Ἐντεῦθεν ἐπὶ τὴν Ἰωνίας κτίσιν, ἔτη ξ.
Ἐντεῦθεν ἐπὶ τὴν ἐπιτροπείαν τὴν Λυκούργου, ἔτη ρνθ.
Ἐντεῦθεν ἐπὶ τὸ προηγούμενον ἔτος τῶν Ὀλυμπίων, ἔτη ρη.
Ἀπὸ τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος, ἐπὶ τὴν Ξέρξου διάβασιν, ἔτη σϙζ.
Ἐντεῦθεν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἔτη μη.
Ἐντεῦθεν ἐπὶ τὴν κατάλυσιν καὶ ἧτταν Ἀθηναίων, ἔτη κζ.
Ἐντεῦθεν ἐπὶ τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην, ἔτη λδ.
Ἐντεῦθεν ἐπὶ τὴν Φιλίππου τελευτὴν, ἔτη λε.
Ἐντεῦθεν ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρου μεταλλαγὴν, ἔτη ιβ.
Ὁμοῦ ἀπὸ τῆς ἁλώσεως Τροίας, ἐπὶ τὴν πρώτην Ὀλυμπιάδα, ἔτη υζ.
Καὶ πάλιν ἀπὸ τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος, ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρου τελευτὴν, ἔτη υνγ.
Ὁμοῦ ἀπὸ τῆς ἁλώσεως Τροίας, ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρου τελευτὴν, ἔτη ωξ.

ΠΑΛΙΝ ΕΚ ΠΑΛΑΙΟΥ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΟΥ.

Ἀπὸ τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος, ἐπὶ Ῥώμης κτίσιν, ἔτη κδ.
Ἐντεῦθεν ἐπὶ τὴν βασιλέων καθαίρεσιν, ἔτη σμγ.
Ἐντεῦθεν ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρου τελευτὴν, ἔτη ρπ.
Ἐντεῦθεν ἐπὶ τὴν Αὐγούστου νίκην, ὅτε Ἀντώνιος ἀπέσφαξεν ἑαυτὸν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἔτη σϙδ.
Ἐντεῦθεν ἐπὶ τὸν ἀγῶνα, ὃν ἔθηκε Δομετιανὸς ἐν Ῥώμῃ, ἔτη ριδ.
Ἐντεῦθεν ἐπὶ τὴν Κομόδου τελευτὴν, ἔτη ἕνδεκα [ιξ]
Ὁμοῦ ἀπὸ τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος, ἐπὶ τὴν Κομόδου τελευτὴν, ἔτη Α ξζ.

ΠΑΛΙΝ ΕΞ ΕΤΕΡΟΥ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΟΥ.

Ἀπὸ τοῦ ἐπὶ Δευκαλίωνος κατακλυσμοῦ, ἐπὶ

ἐπὶ τὸν Ἴδης ἐμπρησμὸν, καὶ τὴν εὕρεσιν τοῦ σιδήρου, καὶ Ἰδαίους Δακτύλους, ἔτη ογ.
Ἐντεῦθεν ἐπὶ Γανυμήδους ἁρπαγὴν, ἔτη ξε.
Ἐντεῦθεν ἐπὶ τὴν Περσέως στρατείαν, ὅτε καὶ Γλαῦκος ἐπὶ Μελικέρτῃ τὰ Ἴσθμια ἔθηκεν. ἔτη ιε.
Ἐντεῦθεν ἐπὶ Ἰλίου κτίσιν, ἔτη λδ.
Ἐντεῦθεν ἐπὶ τὸν ἔκπλουν τῆς Ἀργοῦς, ἔτη ξδ.
Ἐντεῦθεν ἐπὶ Θησέα, καὶ Μινώταυρον, ἔτη λβ.
Ἐντεῦθεν ἐπὶ τοὺς ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, ἔτη ι.
Ἐντεῦθεν ἐπὶ τὸν Ὀλυμπιάσιν ἀγῶνα, ὃν Ἡρακλῆς ἔθηκεν ἐπὶ Πέλοπι, ἔτη γ.
Ἐντεῦθεν εἰς τὴν Ἀμαζόνων εἰς Ἀθήνας στρατείαν, καὶ τὴν Ἑλένης ὑπὸ Θησέως ἁρπαγὴν, ἔτη θ.
Ἐντεῦθεν ἐπὶ τὴν Ἡρακλέους ἀποθέωσιν, ἔτη ια.
Ἐντεῦθεν ἐπὶ τὴν Ἑλένης ὑπὸ Ἀλεξάνδρου ἁρπαγὴν, ἔτη δ.
Ἐντεῦθεν ἐπὶ Τροίας ἅλωσιν, ἔτη ι.
Ἐντεῦθεν ἐπὶ τὴν Αἰνείου κάθοδον, καὶ κτίσιν Λαουινίου, ἔτη ι.
Ἐντεῦθεν ἐπὶ Ἀσκανίου ἀρχὴν, ἔτη η.
Ἐντεῦθεν ἐπὶ τὴν Ἡρακλειδῶν κάθοδον, ἔτη ξα.
Ἐντεῦθεν ἐπὶ τὴν Ἰφίτου Ὀλυμπιάδα, ἔτη τκη.

ΤΑ ΑΠΟ ΣΑΛΜΑΝΑΣΑΡ, ΗΤΟΙ ΝΑβονασάρου, ἔτη κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν στοιχείωσιν, ἕως Κύρου, καὶ ἔπειτα Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος,

		ἔτη	ἔτη. συνηγμένα.
Α	Ναβονάσαρος, ὁ καὶ Σαλμανάσαρ ἐν τῇ γραφῇ λεγόμενος,	κθ.	κθ.
Β	Νάβιος,	η.	λγ.
Γ	Χίνζηρος καὶ Πῶρος,	ε.	λη.
Δ	Ἰλλουλαῖος	ε.	μγ.
Ε	Μαρδοκεμπάδος,	ιβ.	νε.
ς	Ἀρκεανὸς,	ε.	ξ.
Ζ	Ἀβασίλευτος,	β.	ξβ.
Η	Βήληλος,	γ.	ξε.
Θ	Ἀπαρανάδισος,	ς.	οα.
Ι	Ἡριγέβαλλος,	α.	οβ.
ΙΑ	Μεσισιμόρδακος,	δ.	ος.
ΙΒ	Ἀβασίλευτος ἄλλος,	η.	πδ.
ΙΓ	Ἰσαρίνδηνος,	ιγ.	Ϟζ.
ΙΔ	Σαοσδούχιος,	θ.	ρς.
ΙΕ	Κινηλάδανος,	ιδ.	ρκ.
Ις	Ναβοπαλάσαρος,	κα.	ρμα.
ΙΖ	Ναβουχοδονόσορος,	μγ.	ρπδ.
ΙΗ	Εὐιδαλμαροδὰχ,	ε.	ρπθ.
ΙΘ	Νηριγλήσαρος, ὁ καὶ Βαλτάσαρ,	γ.	ρϞβ.
Κ	Ναβονάδιος, ὁ καὶ Ἀστυάγης Δαρεῖος, Ἀσούηρος, καὶ Ἀρταξέρξης,	ιζ.	σθ.
ΚΑ	Κῦρος Περσῶν πρῶτος,	λα.	σμ.
ΚΒ	Καμβύσης υἱὸς Κύρου,	η	σμη.
ΚΓ	Μάγοι ἀδελφοὶ δύο, Σμέρδιος καὶ Παυζούθης μῆνας ζ.		
ΚΔ	Δαρεῖος υἱὸς Ὑστάσπου,	λς.	σπδ.
ΚΕ	Ξέρξης υἱὸς Δαρείου,	κ.	τδ.
Κς	Ἀρταξέρξης Ξέρξου ὁ Μακρόχειρ,	μγ.	τμζ.
ΚΖ	Ξέρξης υἱὸς Ἀρταξέρξου μῆνας, β.		
ΚΗ	Σογδιανὸς μῆνας ζ.		τμη.
ΚΘ	Δαρεῖος ὁ Νόθος,	ιθ.	τξζ.
Λ	Ἀρταξέρξης ὁ Μνήμων,	μ.	υζ.
ΛΑ	Ὦχος Ἀρταξέρξου υἱὸς,	ε.	τιβ.
ΛΒ	Ἄρσης ἀδελφὸς Ὤχου,	δ.	υις.
ΛΓ	Δαρεῖος τρίτος Ἀρσάμου,	ς.	υκβ.
ΛΔ	Ἀλέξανδρος Μακεδὼν,	ς.	υκη.

ΕΚ ΤΩΝ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ ΕΦΕΣΙΟΥ
περὶ τῶν ἐν Τύρῳ βεβασιλευκότων.

Α Ἀβίβαλος.
Β Εἵρωμος Ἀβιβάλου υἱὸς, λδ.
οὗτος ἐβίωσεν ἔτη πεντήκοντα τρία, καὶ ἔχωσε τὸ εὐρύχωρον, τόν τε χρυσοῦν κίονα τὸν ἐν τοῖς τοῦ Διὸς ἀνέθηκεν ἔπειτα ὕλην ξύλων ἀπελθὼν ἔκοψεν ἀπὸ τοῦ λεγομένου ὄρους Λιβάνου κέδρινα ξύλα εἰς τὰς τῶν ἱερῶν στέγας. Καθελών τε τὰ ἀρχαῖα ἱερὰ καινοὺς ναοὺς ᾠκοδόμησε, τό, τε τοῦ Ἡρακλέους, καὶ Ἀστάρτης τέμενος ἀνιέρωσε. πρῶτός τε τὴν ἔγερσιν τοῦ Ἡρακλέους ἐποιήσατο ἐν τῷ Περιτίῳ μηνὶ, εἶτα τοῖς τῆς Ἀστάρτης, ὁπότε Τιτυοῖς ἐπεστράτευσε, μὴ ἀποδιδοῦσι τοὺς φόρους. οὓς καὶ ὑποτάξας ἑαυτῷ πάλιν ἀνέστρεψεν. Ἐπὶ τούτου ἦν τις Ἀβδήμουνος παῖς νεώτερος, ὃς ἀεὶ ἐνίκα τὰ προβλήματα, ἃ ἐπέτασσε Σολομὼν ὁ Ἱεροσολύμων βασιλεύς.
Γ Βααλβάζερος αὐτοῦ υἱὸς ζ.
οὗτος ἐβίωσεν ἔτη μγ.
Δ Ἀβδάσταρτος ὁ αὐτοῦ υἱὸς θ.
οὗτος ἐβίωσεν ἔτη κθ. Τοῦτον οἱ τῆς τροφοῦ αὐτοῦ υἱοὶ τέσσαρες ἐπιβουλεύσαντες ἀπώλεσαν.
Ε υἱὸς τῆς τροφοῦ τῶν τεσσάρων πρεσβύτατος ιβ.
ς Ἄσταρτος ὁ Δελαιαστάρτου ιβ.
οὗτος ἐβίωσεν ἔτη νδ.
Ζ Ἀστάρυμος ἀδελφὸς αὐτοῦ. θ.
οὗτος ἐβίωσεν ἔτη νδ. Ἀπώλετο ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ Φέλητος.
Η Φέλης μῆνας ὀκτώ.

οὗτος ἐβίωσεν ἔτη ν. Τοῦτον ἀνεῖλεν Ειθώβαλος ὁ τῆς Ἀστάρτης ἱερεύς.

Θ Ειθώβαλος λβ.
οὗτος ἐβίωσεν ἔτη ξη.

Ι Βαδέζωρος υἱὸς αὐτοῦ ς.
οὗτος ἐβίωσεν ἔτη με.

ΙΑ Μάτγηνος υἱὸς αὐτοῦ θ.
οὗτος ἐβίωσεν ἔτη λβ.

ΙΒ Πυγμαλίων μζ.
ἐβίωσεν ἔτη νς. Ἐν τῷ ἐπ' αὐτοῦ ἑβδόμῳ ἔτει ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ Διδὼ φυγοῦσα ἐν τῇ Λιβύῃ πόλιν ᾠκοδόμησε Καρχηδόνα.

ΕΤΙ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΤΥΡΩ βεβασιλευκότων, ἐκ τῶν Φοινίκων ἀναγραφῶν.

Α Ειθώβαλος. Ἐπὶ τούτου βασιλεύοντος ἐπολιόρκησε Ναβουχοδονόσορος τὴν Τύρον.

Β Βάαλ ι.

Γ Εκνίβαλος Βασλάχου δικαστὴς μῆνας β.

ΔΙΚΑΣΤΑΙ,

Δ Χέλβης Αβδαίου μῆνας ι.

Β Αββαρος ἀρχιερεὺς μῆνας γ.

ς Μύτγονος, καὶ Γεράστρατος τοῦ Αβδηλίμου δικασταὶ ς.

Σ Βαλάτορος βασιλεὺς μεταξὺ Μυτγόνου, καὶ Γεραστράτου, α.

Η Μερβάλ μεταπεμφθεὶς ἐκ τῆς Βαβυλῶνος δ.

Θ Ειρωμος ἀδελφὸς αὐτοῦ μετάπεμπτος καὶ αὐτὸς ἐκ τῆς Βαβυλῶνος κ.

Ἐπὶ τούτου Κῦρος Περσῶν ἐβασίλευε τεσσαρεσκαιδεκάτῳ ἔτει τῆς Ειρώμου βασιλείας τὸ κράτος παραλαβών.

ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΠΕΡΓΑΜΟΥ.

Α Φιλέταιρος ὁ Θλιβίας κ.

Β Εὐμένης Φιλεταίρου ἀδελφιδοῦς δὲ Εὐμένους κβ.

Γ Ἄτταλος Φιλεταίρου ἀδελφιδοῦς δὲ Αττάλου μγ.

Δ Εὐμένης Αττάλου μθ [λθ]

Ε Εὐμένης Αττάλου ἀδελφὸς ἐπίτροπος κα.

ς Ἄτταλος ὁ Φιλομήτωρ Αττάλου ε.
ὁμοῦ ἔτη ρν.

ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΠΕΡΣΩΝ ΟΙ ΜΕΤΑ τὴν τῶν Πάρθων κατάλυσιν κρατήσαντες.

Ἐβασίλευσαν οἱ Ἀσσύριοι ἀπὸ Νίνου, καὶ Σεμιράμεως, μέχρι Μελέζου τοῦ Δελκεπάδου. Εἰς τοῦτον γὰρ τοῦ Σεμιράμεως γένους λήξαντος, Βελιταρᾶν κηπουρὸς ἐβασίλευσεν, καὶ τὸ ἐκείνου γένος ἑξῆς, μέχρι Σαρδαναπάλου, καθὰ Βίωνι, καὶ Ἀλεξάνδρῳ δοκεῖ τῷ Πολυΐστορι. Σαρδανάπαλον δὲ ἀνεῖλεν Ἀρβάκης Μῆδος, καὶ Βελεσυσὸς Βαβυλώνιος, καὶ μετήγαγον εἰς Μήδους τὴν βασιλείαν. Ἐβασίλευσαν οὖν Ἀσσύριοι ἔτη ατς. οὕτως γὰρ λέγουσι Κτησίας καὶ Διόδωρος ὁ Σικελιώτης συμφθέγγεται. τῶν δὴ Μήδων τ ἔτη βασιλευσάντων, τὸν ὕστατον βασιλέα Μήδων Ἀστυάγην Κῦρος καθεῖλεν ὁ Πέρσης, καὶ εἰς Πέρσας τὴν ἡγεμονίαν κατήγαγεν. Ἐβασίλευσαν δὲ οἱ Πέρσαι ἔτη ΣΚΗ, μέχρι Δαρείου τοῦ Ἀρσάμου. ὃν νικήσας ὁ Φιλίππου Ἀλέξανδρος Μακεδόσι τὴν Περσῶν βασιλείαν παρέδωκεν. Ἐκράτησαν δὲ τῆς Περσικῆς ἀρχῆς Μακεδόνες ἔτη σϙγ, οὓς ἐκβαλὼν Ἀρσάκης ὁ Παρθυαῖος Πάρθοις τὴν βασιλείαν Περσῶν παρέδωκεν. ἔνθεν καὶ Ἀρσακίδαι οἱ βασιλεῖς Περσῶν ὀνομάζονται. ἐβασίλευσαν δὲ Πάρθοι ἀπὸ Ἀρσάκου ἀρξάμενοι, μέχρις Ἀρταβάνου ἔτη σο. ἐβασίλευσεν δὲ Ῥώμης ὁ Μαμμαίας Ἀλέξανδρος, ἡνίκα Ἀρτάβανος ὁ Πάρθος Περσῶν ἐβασίλευσε. Μετὰ δὲ τὸν Ἀρτάβανον τὸ γένος Χοσρόου βασιλεύειν ἤρξατο. ἤρξατο δὲ οὕτως· Ἀρταξέρξης Πέρσης ἀφανής τε καὶ ἄδοξος ἀθροίσας ἄνδρας ἀτάκτους ἀνεῖλεν Ἀρτάβανον, καὶ περιέθετο κίδαριν, καὶ αὖθις Πέρσαις ἐπανήγαγε τὴν βασιλείαν. ἦν δὲ μάγος. καὶ δὴ ἐκείνου οἱ μάγοι γεγόνασι παρὰ Πέρσαις ἐπίδοξοι. Λέγουσι δὲ τὴν τοῦ Ἀρταξέρξου μητέρα συνοικῆσαι Παμβέκῳ τοὔνομα, σκυλοτόμῳ μὲν τὴν τέχνην, ἀστρολόγῳ δέ, καὶ περὶ ταῦτα ἐνησχημένῳ. Στρατιώτην δὲ ὀνόματι Σάνανον ἐκ τῆς Καδουσίων πορευόμενον χώρας ὑποδεχθῆναι εἰς τὸν οἶκον Παμβέκου. καὶ προγνῶναι δῆθεν διὰ τῆς ἀστρολογίας τὸν Πάμβεκον, ὅτι δὴ ἡ τοῦ Σανάνου γονὴ ἐπὶ μέγα εὐδαιμονίας ἀρθήσεται. μὴ ἔχων δὲ θυγατέρα, ἢ ἀδελφήν, ἢ ἄλλο πρὸς γένους γύναιον, συνακέκλεισε τὴν ἰδίαν γαμετὴν τῷ Σανάνῳ. καὶ συλλαβοῦσα ἔτικεν Ἀρταξέρξην. Ἐξ ἐκείνου τοίνυν τοῦ Ἀρταξέρξου τὸ Χοσρόου κατάγεται γένος. Ἐβασίλευσαν δὲ οὕτως·

Α Ἀρταξάρης, ὁ καὶ Ἀρταξέρξης, τῶν περ-

τῷ ἔτει τῆς βασιλείας Ἀλεξάνδρου ϛ̄
Μαμμαίας ιι.
Β Σαπώρης λα.
Γ Ορμίδας α.
Δ Ουαρραράνης Γ.
Ε Ουράκης ιζ.
ϛ Ουαρραράνης ὁ β̄. α.
Ζ Ουαραράνης ὁ γ̄ ξ̄.
Η Ναρσῆς η.
Θ Ορμίσδας ὁ β̄ ϛ.
Ι Σαβώρης ο.
τούτῳ δέδωκεν ὁ Ιοβινιανὸς τὸ Νιτζίβιον.
ΙΑ Αρταξήρης δ.
ΙΒ Σαβώρης ὑὸς αὐτοῦ ε.
ΙΓ Ουαρραράνης ια.
ΙΔ Ουαρραράνης κ.
ΙΕ Ισδιγέρδης κα.
Ιϛ Περόζης κδ.
ΙΖ Ισδιγέρδης ιζ.
ΙΗ Καβάδης ια.
οὗτος ἐξεβλήθη.
ΙΘ Ουαλεὺς δ.
Κ Καβάδης πάλιν λ.
ΚΑ Ζαμάσπης δ.
ΚΒ Ορμίσδας ιι.
ΚΓ Χοσρόης ὑὸς Καβάδου μη.
ΚΔ Χοσρόης ὁ μέγας, ὁ ἐπὶ Ηρακλείου ἀναιρεθεὶς ὑπὸ Σιρόου ὑοῦ αὐτοῦ λθ.
ΚΕ Σιρόης ὁ ὑὸς Χοσρόου μῆνας η.
Κϛ Αδεσὴρ μῆνας ζ. α.
ΚΖ Ορμίσδας ὁ διωχθεὶς ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΣΥΝΑΓΩΓΗΣ
ΙΣΤΟΡΙΩΝ.

JOSEPHI SCALIGERI

JULII CAESARIS A BURDEN FILII

IN GRÆCA

ΠΑΝΤΟΔΑΠΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

EUSEBII,

QUÆ SUPERSUNT

NOTÆ.

IN iis, quæ superius in prolegomenis Notarum ad Latina Eusebii disputavimus, non solum quod institutum Eusebii, sed etiam quæ Chronicorum illius partitio, quisve dispositus fuerit, à nobis accurate demonstratum est. Omne opus in duos libros tributum fuerat. Prior in collecta tempora, posterior in annos expansos digestus. Per collecta tempora, &, ut Græci loquuntur, ὁμάδας χρόνων, intelligendum omnia omnium nationum gesta in unum temporis intervallum conjecta. Anni expansi quid sint, appellatio ipsa perspicua non patitur dubitare. Rursum universi operis παντοδαπῆς ἱστορίας, priorem librum χρονολογίας, posteriorem Κανόνος titulo proscriptum ab auctore fuisse eadem opera indicavimus. Itaque non sunt ea iteranda. Neque vero primus Eusebius posteriorem librum suum Canonem vocavit, quum ante illum hoc Africanus fecerit: cujus verba hæc sunt: ὁ ἡμέτερος ἢ Κανὼν ἐπὶ τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος τὸν Ἰωαθὰμ βασιλέα Ἰούδα συνεπλήρωσεν. Itaque in hoc, ut & in aliis fere omnibus, Eusebius Africanum sequitur, adeo ut Chronica Eusebii nihil aliud sint, quam τὸ ἱστορικὸν Africani recoctum. Iste vero Eusebii labor, ut ita loquar, Herculeus, tanti fuit apud veteres, tantaque ejus dignitas, ut Chronologi, qui post Eusebium scripserunt, omne scriptum de temporibus aridum esse censuerint, quod non hujus fontibus irrigatum esset. Quare multis Eusebianis rationibus demonstrationes suas instruxerunt, ut doctissimi suorum temporum Anianus & Panodorus Ægyptii monachi: &, quod amplius est, quidam totum opus Eusebii, totidem verbis in sua Chronica transfuderunt: in quibus duo Georgii Monachi, alter Syncellus Tarasii Patriarchæ, alter cognomento Cedrenus. Syncellus Tarasii instituit opus suum anno Christi DCCXCII, annis XXI ante excessum Karoli magni, indictione prima ineunte: qui universam Eusebii chronologiam sine ulla verborum immutatione in suum volumen transtulit, cujus inscriptio hæc fuit: ἐκλογὴ χρονογραφίας συνταγεῖσα ὑπὸ Γεωργίου μοναχοῦ Συγκέλλου γενομένου Ταρασίου πατριάρχου. morte enim oppressus ad Diocletianum opus suum perducere tantum potuit. inde illum excepit familiaris ejus Theophanes, cujus etiam liber attextus fuit in codice regio, quo usi fuimus. Ideo Cedrenus de eo ita scribit: ὁ, τι γὰρ μοναχὸς Γεώργιος ὁ Σύγκελλος ἀπὸ καταβολῆς ἀρξάμενος κόσμου εἰς Μαξιμιανὸν καὶ Μαξιμῖνον τοὺς τυράννους κατέληξε. Quam mutilus vero ille liber ad nos pervenerit, colligere licet ex multis locis, in quibus aut quorundam meminit, aut quædam promittit, quæ tamen nusquam comparent. Accedit manifestum mutilati codicis argumentum, verba ante lemma operis ad hunc modum concepta: παρεκβολαὶ ἀπὸ τῶν Γεωργίου τοῦ Συγκέλλου Ταρασίου πατριάρχου. Sane τῶν παρεκβολῶν, id est Excerptorum, nomen satis indicat plura desiderari, quam superesse. Codex scriptus est ante plus minus annos DC. Ex eo omnia Eusebiana excerpsimus, quæ quidem deprehendere potuimus: quæ quanquam ne centesima quidem pars eorum esse videtur, quæ ab Eusebio relicta sunt, aliquod tamen justum volumen explere possunt. Quemadmodum autem Eusebius Africanum, & alios, qui ante eum huic scriptioni manum admoverunt, castigabat, quod multa adversus tam veram temporum rationem, quam historiæ fidem sciscebant, sic ipsum Eusebium Georgius iste Syncellus, ubi quid ille paulo alienius à vero dixit, aut fecit, ita exagitat, ut, ubi usus venit, raro hominem sine acerba objurgatione, aut contumelioso dicto dimittat: de quibus quædam jam dudum in Notis produximus: plura in sequentibus, ubi locus exiget, aperiemus. Georgius vero Cedrenus totum Chronographium Syncelli verbatim descripserat, & ex eo, atque aliorum Chronologorum scriptis, ingens volumen contextum σύνοψιν ἱστοριῶν vocavit. Sed ne illud quoque breviatorum manus, librorum præsentissimum venenum, effugere potuit. Plus dico. non breviatores illi, sed mutilatores fuerunt. Nam quæ habemus, non justum illius συνόψεως breviarium est, sed potius cadaver, & disjecti membra scriptoris; παρεκβολαὶ & Excerpta ex eo ingenti volumine, sine ullo ordine temporum, aut gestorum, ac delectu eorum, quæ aut omittenda, aut excipienda erant. Idiotam quidem hunc Cedrenum fuisse illius scripta clamant: sed pejus & de illo, & de

tota Chronologia meruerunt, qui eum tam crudeli genere lacerarunt. Denique totum Cedreni opus est stabulum quisquiliarum, & cento ex multis pannis sordidis, purpureis, malis, bonis, integris, laceris consutus. Ex ea farragine multa Eusebiana eruimus, quę ex Georgio Syncello ille excerpserat, & præfato Eusebii nomine producit, multa etiam, quæ, quanquam tacito Eusebii nomine, manifesto Eusebiana constat esse tum ex Syncello, tum ex aliorum fragmentorum reliquiis. Non pauca præterea apud eundem Cedrenum supersunt optimæ notæ analecta, quorum partem Eusebii, partem Africani esse non dubitamus. Sed ea, quod, quibus opinionis nostræ fidem faceremus, argumenta nobis desunt, maluimus intacta relinquere, quam incerta pro certis adferre. Cedreni vero Synopsin arbitramur non multo post ejus obitum mutilatam fuisse, atque ita ab illis librorum carnificibus, ut hodie edita est, posteritati transmissam: quin ne ea quidem, quæ breviatores collegerant, integra omnino ad nos pervenisse. Nam Leunclavius vir doctissimus in notis ad Annales Turcicos scribit aliquot Cedreni folia penes se habuisse, quæ in excusis desiderantur. Nos vero apud Syncellum paginam integram reperimus, & quædam alia, quę in editione vulgata non extare suo loco demõstrabitur.

Pag. 3. ΤΩΝ ΧΡΟΝΙΚΩΝ ΚΑΝΟΝΩΝ ΠΑΝΤΟΔΑΠΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ.] Ecclesiæ nunquam egregii scriptores defuere à prima usque origine & incunabulis Christianismi: quorum institutum fuit, primum ut pietatem alumnos fidei docerent, deinde ut eam adversus Christi hostes assererent: quorum duo genera fuerunt, Iudæi & Gentes. Utrunque genus domesticis armis debellandum fuit, Iudæi propheticis testimoniis, Gentes Poëtarum, Philosophorum, Historicorum monimentis, idque duplici argumento, doctrinæ & vetustatis. Extiterunt quidem, tum qui adversus utrosque egregiam operam navaverunt, tum, qui adversus alterutros, omnes cum summa dignitate, gloria, & fructu. Sed omnium simul opera unius Eusebii heroicus labor superavit, qui ex eorum scriptis in unum corpus contributis, & in membra digestis luculenta & omni laude majora volumina contexuit, quibus defensionem Christiani cultus instituit, viginti quidem libris ἀποδείξεων adversus Iudæos, adversus Gentes autem quindecim voluminibus προπαρασκευῆς pro doctrina, pro vetustate vero, opere κανόνων χρονικῶν παντοδαπῆς ἱστορίας: in cujus priore libro omnium regnorum, dynastiarum, nationum, Rerumpublicarum initiis discussis, omnium fabulosorum Deorum natalibus longe vetustiores esse Mosaïcas origines ostendebat. Hunc librum Hieronymus Latine vertit, Georgius Syncellus penes se habuit, Photius autem æqualis illorum temporum non vidit: certe in sua Bibliotheca non posuit. cujus capita multa, eaque longissima, atque amplissima fuerunt, & ex multorum priscorum auctorum integris paginis contexta: quorum maximam partem suspicari magis, quam definire possumus: sed de quibus certo affirmare possumus, ea suis locis aperientur.

Ibid. ὁρκίζω σε.] De hac cautione, quam ejus auctor Irenæus in fine, Eusebius autem initio operum suorum posuit, vide quæ in Latinis monuimus. Ea autem extat in libris Historiæ Ecclesiasticæ.

Ibid. ΑΕΙΠΕΙ ΠΟΛΛΑ.] De creatione hominis, καὶ περὶ τῆς ἑξαημέρου agebatur, καὶ περὶ τῆς πρωτοκτίστου ἡμέρας: quod Hebræis dicitur מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית. Adjiciebantur Phœnicum, Chaldæorum, Ægyptiorum, Græcorum veterum περὶ κοσμογονίας testimonia, quorum quædam extant in libris προπαρασκευῆς: item de primo homine, de Serpente & Eva, de Cain, & Abel, qui primus φονεὺς καὶ ἀνθρωποκτόνος fuit: de quibus illi versiculi non sunt omittendi, Ezekielis poëtę Iudęi, ut ego mihi persuasi, nisi doctioribus aliter videatur:

Ὦ πᾶσιν ἀρχὴ καὶ πέρας κακῶν Ὄφις,
Ἤ, τ', ὦ βαρὺν τίκτουσα θησαυρὸν κακῶν
Πλάνη τυφλοῦ ποδηγὸς ἀγνοίας, βίου
Χαίρουσα θρήνοις, καὶ στενάγμασι βροτῶν.
Ὑμεῖς ἀθέσμους εἰς ὕβρεις ὁμοσπόρων
Τὰς μισαδέλφους ὁπλίσαντες ὠλένας
Κάϊν μολῦναι φονίῳ πρῶτον λύθρῳ
Ἐπείσατ' ὀργὴν, κἀξ ἀκηράτων πεσεῖν
Αἰωνίων τι πρωτόπλαστον ἐς χθόνα
Ὑμεῖς ἐπικτήνασθε —

Corruptissima extant apud Epiphanium.

O prima origo cladium & meta ultima
Coluber, malorum, tuque thesauri pater
Anteambulo cæca Error ignorantiæ,
Cui pabulum hominum lacrimæ & suspiria,
Dum suscitatas odio inexpiabili
Armatis in se fratricidas dexteras
Vt primus iram sanguine inficeret Kain
Vos impulistis. Vos, ut æterno è statu
Terrena ad ima primus excideret Homo
Caussa extitistis —

Ibid. ΠΡΟ ΤΟΥ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΥ.] Duo præcipua capita hæc fuerunt, Τὰ πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ, καὶ τὰ μετὰ τὸν κατακλυσμόν. In priore tractabatur γενεαλογία πατριαρχικὴ ἀπὸ Ἀδὰμ μέχρι τοῦ κατακλυσμοῦ: idque in tribus codicibus, Græco septuaginta Seniorum, Hebraicis duobus, Iudæorum, & Samaritarum. Sequebatur castigatio denique errorum, qui in Africano, & aliis Scriptoribus. Postremo loco incunabula regnorum ante Diluvium, Chaldæorum, & aliarum orientalium nationum ex Beroso, Apollodoro, Abidyno.

Ibid. περὶ τῶν ὁ ἑρμηνευτῶν.] Hæc trium codicum inter se collatio ideo ab Eusebio instituta, ut ostenderet duabus reliquis editionibus solam codicis Hebraici Iudæorum anteferendam esse: quod quum proposuerit, non tamen sequutus est. Nam dinumeratio temporum ab Adam ad Diluvium, secundum Iudæos " colligit annos duntaxat MDCLVI. ipse autem putat MMCCXLII, quæ est septuaginta interpretum summa, in quo manifesto contra hypothesin facit; atque eo nomine à Georgio laudatur simul, & vituperatur: alterum, quod tot annos ab Adam, ad Diluvium ponit, quot ex dinumeratione septuaginta interpretum colligi possunt: alterum, quod professus se Iudæos sequi, in partes septuaginta Seniorum transit. quæ fuit maxima Eusebii ἀλογιστία, vitium illi scriptori solenne.

Ibid. 23. Μαθουσάλα γενόμενος ἐτῶν ρξζ.] Nemo paulo doctior ignorat, ἐν παιδογονίαις τῶν Πατριαρχῶν, ut loquuntur veteres, non convenire editioni Græcæ septuaginta interpretum cum lectione Hebraica Iudæorum. In Græca enim editione omnes Patriarchæ centum annis seniores filios suos gẽnuerunt, quam in Iudæorum Hebraica lectione. Georgius: τῷ ρπζ ἔτει αὐτοῦ Μαθουσάλα φέρουσι τὴν γένεσιν Λάμεχ, οἷς καὶ ὁ Ἀφρικανὸς ἀκολουθήσας τῷ β,σξβ ἔτει τοῦ κόσμου τὸν ἐπὶ Νῶε κατακλυσμὸν ἐστοιχείωσεν. ὅπερ οὐ δοκεῖ ἡμῖν ὑγιῶς ἔχειν. δοκεῖ δέ μοι ὁ Ἀφρικανὸς τῷ β,σξβ ἔτει τοῦ κόσμου τὸν κατακλυσμὸν στοιχειῶσαι, διὰ τὸ τοὺς ιδ ξθ χρόνους τῆς ζωῆς Μαθουσάλα ἀρχομένους ἀπὸ τοῦ αυπζ τοῦ κόσμου λήγειν εἰς τὸ β,συς ἔτος κόσμου ἐντὸς τῶν β,σξβ. imo quia adhuc ævo Africani

tam locus ille annorum τῆς παιδοποιΐας Μαθουσάλα nondum erat à Correctoribus contaminatus, sed totidem annos habebat, quot habet Iudaica editio. Vide infra locum Africani. Epiphanius etiam ab Adam, ad diluvium, putat annos, MMCCLXII, quot Africanus. Καὶ οὕτω περιῆλθε δεκάτη γενεὰ δι᾽ ἐτῶν „ δισχιλίων διακοσίων ἑξήκοντα δύο. Totidem Chro- „ nicon Casaub.

Ibid. 37. παρὰ τοῦ παρὰ Σαμαρείταις Ἑβραϊκοῦ.] In libris nostris de emendatione Tempor. produximus χρονογράφιον, quod ipsimet nobis communicarunt Samaritani. Id cum hoc in omnibus convenit, præterquam in annis Malæleel, Enoch, Mathusala. quod quidem discrimen vitio librariorum hic commissum.

Ibid. Μαλαλεὴλ γενόμενος ἐτῶν ξε.] Reponendum ex autographo Samaritarum οε.

Ibid. Ἐνὼχ γενόμενος ἐτῶν ξ.] In Samaritarum autographo ξε.

Ibid. Μαθουσάλα γενόμενος ἐτῶν ξζ. In Samaritico autographo οζ. & ita corrigendum. Ex hac dinumeratione, usque ad natum Noë, colliguntur anni MCCCXXVII, ad Diluvium autem, MDCCCCXLVII, minus CCCXV, quam LXX, plus CCLXXI, quam Iudæi. Unde hallucinationem Georgii Syncelli animadvertere licet, qui LXX seniorum excessum supra Samaritas colligit annorum DCCCCXXX. Samaritarum autem supra Iudæos CCCXLIX. Verba ejus: Μέχρι τοίνυν τοῦ κατακλυσμοῦ, καθὼς προείρηται, διαφωνοῦσι τὰ Ἑβραϊκὰ ἀντίγραφα πρὸς τὸ Σαμαρειτῶν ἀρχαιότατον καὶ τοῖς χαρακτῆρσι διαλλάττον, (ὃ καὶ ἀληθὲς εἶναι καὶ πρῶτον Ἑβραῖοι καθομολογοῦσιν) ἔτεσι τμθ, πρὸς δὲ τὴν τῶν ο ἔκδοσιν, τὸ μὲν Ἑβραϊκὸν ἔτεσιν φπς, τὸ δὲ Σαμαρειτῶν ϡλ. Ἀφρικανὸς δὲ πρὸς Εὐσέβιον ἀπὸ Ἀδὰμ, ἕως κατακλυσμοῦ, διαφωνεῖ ἔτη κ. Sed est hallucinatio. putat enim ab Adam, usque ad Diluvium, mendose: quum isti anni sint ad natum Noe, non ad Diluvium usque, deducti.

Pag. 4. 8. Μαθουσάλα. οὗτος μακροβιώτατος.] Ab Adam, ad natum Mathusala, secundum editionem LXX Seniorum, colliguntur anni MCCLXXXVII. Accedant anni vitæ Mathusala, DCCCCLXIX. componuntur anni MMCCLVI. De quibus deductis annis ab Adam, ad Diluvium, MMCCXLII, supersunt anni XIV, quos post diluvium vixerit Mathusala. Quod est absurdum. Eusebius, & alii, ponunt XV. Itaque merito miratur Eusebius ποῦ διεσώθη ἐν τῷ κατακλυσμῷ. Non enim Arcam ingressus fuit. Igitur huic celeberrimæ quæstioni non aliter occurrere potuerunt Hieronymus, & Augustinus, quam ut ad fontes ipsos, hoc est Iudæorum Hebraicum exemplar, confugiamus: in quo in ipso anno Diluvii eum periisse ex dinumeratione colligitur. Vide igitur alterum in quæstionibus Hebr. alterum lib. XV, cap. XI de civitate. Vide etiam caput XIII ejusdem libri.

Ibid. 9. Τινὰ δὲ τῶν ἀντιγράφων.] Huic varietati lectionis valde obluctatur Georgius: τοῦτο οὐκ εὖ ἔχειν δοκεῖ. ἔσονται γὰρ κατὰ τοῦτο τὸν λόγον αἱ ἀνὰ πάσας ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ ἱεραὶ Βίβλοι τῆς Γενέσεως διεφθαρμέναι, αἱ ϡξθ ἔτη ἱστοροῦσι τοῦ Μαθουσάλα. ἔσται δὲ καὶ Ἰάρεδ μακροβιώτερος αὐτοῦ ἔτη κγ, ϡξβ ζήσας ἔτη. ὅπερ οὐδενὶ συμπεφώνηται. διόπερ οὐ χρὴ διὰ τὸ φάναι συναπολέσθαι αὐτὸν τοῖς ἐν τῷ κατακλυσμῷ, διὰ τοῦτο τὸν μθ ἔτη μόνα βεβιωκέναι. ἀλλ᾽ οὐδὲ τῷ Ἀφρικανῷ πειθόμεθα προστιθέντι τὰ αὐτὰ κ ἔτη, καὶ ϡπθ λέγοντι τοῦ Μαθουσάλα, ἀντὶ ϡξθ. λοιπὸν οὖν κρεῖσσον εἶναι δοκεῖ ταῖς καθ᾽ ὅλην τὴν οἰκουμένην ἐπομένους ἱεραῖς Βίβλοις ϡξθ λέγειν τῆς ζωῆς Μαθουσάλα. εἰ δὲ τὸν κατακλυσμὸν ὑπερβέβηκεν ἔτεσι ιε τοῦ Θεοῦ καὶ κεῖνον ἴσως, ὡς τὸν Ἐνὼχ, περισωσαντος παραδόξως καθ᾽ οὓς οἶδε τρόπους καὶ τόπους. Sunt σκιαμαχίαι.

Ibid. ΑΦΡΙΚΑΝΟΥ.] Quæ in hoc chronographio vitiosa sunt, emendentur ex chronographo septuaginta seniorum, quod primo loco supra positum est. Nam, ut Georgius ait, Africanus collegit ab Adam, ad Diluvium, annos MMCCLXII, annis XX plusquam vulgus, quia ejus ævo adhuc intactus manebat locus de annis Mathusalæ, quando Lamechum genuit, nimirum CLXXXVII, non autem, ut postea depravatum est, CLXVII. Fasti quoque Siculi Casauboni ab Adam, ad Diluvium, putant ἔτη β͵σξβ. Georgius: Ἀπὸ Ἀδὰμ, ἕως κατακλυσμοῦ, ἔτη β͵σμβ. οὕτω δὲ καὶ Εὐσέβιος, καὶ ὁ ἀληθινὸς λόγος, καὶ τὰ πλεῖστα τῶν Μωσαϊκῶν ἀντιγράφων περιέχουσι κατὰ τὴν τῶν ο ἔκδοσιν. ὁ μέντοι Ἀφρικανὸς β͵σξβ ἐπελογίσατο ἔκ τινων σπανίων ἀντιγράφων οὕτως περιεχόντων, οἷς οὐ χρὴ πείθεσθαι. Sed fugit illum, antiquitus omnia exemplaria septuaginta interpretum ita habuisse: imo oblitus est sui, qui agnoscit quædam ita habuisse. Dixit enim τὰ πλεῖστα τῶν ἀντιγράφων. Ergo τινὰ aliter. Beda: *Septuaginta ante natum Lamech* CLXVII *ponunt annos, postea* DCCC, *&* II. *qui numerus, ut Lector facillime videbit, juxta Hebraicam veritatem* XX *annis, juxta ipsorum autem auctoritatem*, XIV *annis Diluvii tempora transit.* Hic quoque hallucinatio est. Nam secundum Hebraicam veritatem, XX annis minor est ille numerus annorum Mathusalæ, non autem XX annis transit tempora Diluvii. Mira ἀλογιστία.

Ibid. εἰσὶ τρεῖς ὁμωνυμίαι.] Seth posteri fuerunt Enoch, Mathusala, Lamech. Totidem posteros fratris ejus Cain fuisse cognomines illis ait. Sed fallitur in Mathusala. Imposuit illi septuaginta interpretum editio: quæ pro Mathusael posuit Mathusala; Ibi Scholion editionis Romanæ Genes. IV, παρὰ τοῖς ἑβδομήκοντα Μαθουσάλα κεῖται. τοῦτο δὲ πλάνη γραφική ἐστιν. ὁ γὰρ Μαθουσάλα ἐκ τῆς συνεστώσης γενεᾶς ἐστι τοῦ Σηθ. ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ Καῒν Μαθουσαλὰ καλεῖται, ὃς ἐξώρισται μετὰ τῶν λοιπῶν. Putat tantum accentu differre Scholiastes ille, quum ὁ ἀπὸ τοῦ Σὴθ vocetur Μαθουσάλα, ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ Καῒν, Μαθουσαήλ.

Ibid. ἐκ Τιμοθέου τοῦ χρονογράφου.] Hoc præstantissimum fragmentum de initio rerum, de Deo, καὶ περὶ κοσμοποιΐας extat apud Cedrenum. De Timotheo nihil in præsentia memini. Fuit & alius Ti- „ motheus Grammaticus Gazensis. „

Porro hic locus est, ubi Africanus & Eusebius de Angelis, quos ἐγρηγόρους vocant, disputabant, de quibus Genes. VI, 1, 2. Africanus: πλήθους ἀνθρώπων γενομένου ἐπὶ τῆς γῆς, ἄγγελοι τοῦ οὐρανοῦ θυγατράσιν ἀνθρώπων συνῆλθον. Zosimus Panopolites scripsit librum de Chymia, quam ipse ἰμοὺθ vocat, cujus meminit etiam Photius 197, 38. ex quo de istis Angelis producam testimonium. χρῆσις Ζωσίμου τοῦ Πανοπολίτου φιλοσόφου ἐκ τῶν πρὸς Θεοσέβειαν ἐν τῷ θ τῆς ἰμοὺθ βίβλῳ. Φάσκουσιν αἱ ἱεραὶ γραφαὶ, ἤτοι βί- „ βλοι, ὦ γύναι, ὅτι ἐστί τι δαιμόνων γένος, ὃ χρῆται „ γυναιξίν. Ἐμνημόνευσε καὶ Ἑρμῆς ἐν τοῖς φυσικοῖς. „

καὶ σχεδὸν ἅπας λόγος φανερὸς καὶ ἀπόκρυφος τούτων ἐμνημόνευσεν. τοῦτο οὖν ἔφασαν αἱ ἀρχαῖαι καὶ θεῖαι γραφαί, ὅτι ἄγγελοι ἐπεθύμησαν τῶν γυναικῶν, καὶ κατελθόντες ἐδίδαξαν αὐτὰς πάντα τὰ τῆς φύσεως ἔργα, ὧν χάριν προσκρούσαντες ἔξω τοῦ οὐρανοῦ ἔμειναν, ὅτι πάντα τὰ πονηρὰ, καὶ μηδὲν ὠφελοῦντα τὴν ψυχὴν ἐδίδαξαν τοὺς ἀνθρώπους. ἐξ αὐτῶν φάσκουσιν αἱ αὐταὶ γραφαὶ καὶ τοὺς Γίγαντας γεγενῆσθαι. ἔστιν οὖν αὐτῶν ἡ πρώτη παράδοσις ΧΗΜΑ περὶ τούτων τῶν τεχνῶν. ἐκάλεσαν δὲ ταύτην τὴν βίβλον ΧΗΜΑ. ἔνθεν καὶ ἡ τέχνη ΧΗΜΙ´Α καλεῖται. Hactenus Zosimus. Hujusmodi Angelos ἐγρηγόρους vocarunt, ut est apud Cedrenum 7, 11, 52. Et omnis angelus ἐγρήγορος dictus est. Clemens παιδαγωγοῦ β. Μακάριοι γὰρ οἱ ἐγρηγοροῦντες εἰς αὐτὸν, σφᾶς αὐτοὺς ἀπεικάζοντες ἀγγέλοις, οὓς ἐγρηγόρους καλοῦμεν. Quare ita ab illis vocarentur, ansam eis præbuit unicus Danielis locus IV, 10: ubi pro Angelo textus habet עיר ΕΙΡ, id est vigil. Scholion: τὸ δὲ Εἰρ, οὐδὲν ἕτερον, ἢ ἐγρηγορὼς, καὶ ἄγρυπνος, ἑρμηνεύεται. Aliud: ἀντὶ τοῦ Εἰρ οἱ ο ἄγγελον ἡρμήνευσαν. οἱ δὲ λοιποὶ ἐγρήγορον. Sed quia Apocryphus Enoch multa de illis, & plura, quam alii, disseruit, imo à quo omnia, quæ de Angelis veteres diverse locuti sunt, desumpta sunt, adferam locum ex primo ejus libro, tum quia omnino ad hoc argumentum facit, tum quia locus, qui in Epistola Iudæ ex Enochi opere citatur, ex illis, quæ modo producemus, excerptus est.

Ἐκ τοῦ πρώτου βιβλίου Ἐνὼχ περὶ τῶν Ἐγρηγόρων.

Καὶ ἐγένετο, ὅτε ἐπληθύνθησαν οἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων, ἐγεννήθησαν αὐτοῖς θυγατέρες ὡραῖαι. καὶ ἐπεθύμησαν αὐτὰς οἱ Ἐγρήγοροι, καὶ ἀπεπλανήθησαν ὀπίσω αὐτῶν, καὶ εἶπον πρὸς ἀλλήλους, Ἐκλεξώμεθα ἑαυτοῖς γυναῖκας ἀπὸ τῶν θυγατέρων τῶν ἀνθρώπων τῆς γῆς. καὶ εἶπε Σεμιαζᾶς ὁ ἄρχων αὐτῶν πρὸς αὐτοὺς, φοβοῦμαι, μὴ οὐ θελήσητε ποιῆσαι τὸ πρᾶγμα τοῦτο, καὶ ἔσομαι ἐγὼ μόνος ὀφειλέτης ἁμαρτίας μεγάλης. καὶ ἀπεκρίθησαν αὐτῷ πάντες, καὶ εἶπον, Ὀμόσωμεν ἅπαντες ὅρκῳ, καὶ ἀναθεματίσωμεν ἀλλήλους, τοῦ μὴ ἀποστρέψαι τὴν γνώμην ταύτην, μέχρις οὗ ἀποτελέσωμεν αὐτήν. Τότε πάντες ὤμοσαν ὁμοῦ, καὶ ἀνεθεμάτισαν ἀλλήλους. ἦσαν δὲ οὗτοι σ, οἱ καταβάντες ἐν ταῖς ἡμέραις Ἰάρεδ εἰς κορυφὴν τοῦ Ἑρμονιεὶμ ὄρους. Καὶ ἐκάλεσαν τὸ ὄρος Ἑρμὼν, καθότι ὤμοσαν, καὶ ἀνεθεμάτισαν ἀλλήλους ἐν αὐτῷ. Καὶ ταῦτα τὰ ὀνόματα τῶν ἀρχόντων αὐτῶν.

Α Σεμιαζᾶς ὁ ἄρχων αὐτῶν.	ΙΑ Φάρμαρος.
Β Ἀταρκοὺφ.	ΙΒ Ἀμαριήλ.
Γ Ἀραχιήλ.	ΙΓ Ἀναγημᾶς.
Δ Χαβαβιήλ.	ΙΔ Σαμψιήλ.
Ε Ὀραμμαμῆ.	ΙΕ Σαμιήλ.
ς Ραμιήλ.	Ις Σαρινᾶς.
Ζ Σαψίχ.	ΙΖ Εὐμιήλ.
Η Ζακιήλ.	ΙΗ Τυριήλ.
Θ Βαλκιήλ.	ΙΘ Ἰουμιήλ.
Ι Ἀζαλζήλ.	Κ Σαριήλ.

οὗτοι, καὶ οἱ λοιποὶ πάντες, ἐν τῷ α ρο ἔτει τοῦ κόσμου ἔλαβον ἑαυτοῖς γυναῖκας, καὶ ἤρξαντο μιαίνεσθαι ἐν αὐταῖς, ἕως τοῦ κατακλυσμοῦ, καὶ ἔτεκον αὐτοῖς γένη τρία. πρῶτον Γίγαντας μεγάλους. οἱ δὲ Γίγαντες ἐτέκνωσαν Ναφηλεὶμ. καὶ τοῖς Ναφηλεὶμ ἐγεννήθησαν Ἐλιούδ. καὶ ἦσαν αὐξανόμενοι κατὰ τὴν μεγαλειότητα αὐτῶν. καὶ ἐδίδαξαν ἑαυτοὺς, καὶ τὰς γυναῖκας ἑαυτῶν, φαρμακείας, καὶ ἐπαοιδίας. πρῶτος Ἐξαὴλ ὁ δέκατος τῶν ἀρχόντων ἐδίδαξεν ποιεῖν μαχαίρας, καὶ θώρακας, καὶ πᾶν σκεῦος πολεμικὸν, καὶ τὰ μέταλλα τῆς γῆς, καὶ τὸ χρυσίον πῶς ἐργάσωνται, καὶ ποιήσωσιν αὐτὰ κόσμια ταῖς γυναιξὶν, καὶ τὸν ἄργυρον. ἐδίδαξεν δὲ αὐτοὺς καὶ τὸ στίλβειν, καὶ τὸ καλλωπίζειν, καὶ τοὺς ἐκλεκτοὺς λίθους, καὶ ἐποίησαν ἑαυτοῖς οἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ ταῖς θυγατράσιν αὐτῶν. καὶ παρέβησαν, ** καὶ ἐπλάνησαν τοὺς ἁγίους. καὶ ἐγένετο ἀσέβεια πολλὴ ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἠφάνισαν τὰς ὁδοὺς αὐτῶν. Ἔτι δὲ καὶ ὁ πρώταρχος αὐτῶν Σεμιαζᾶς ἐδίδαξεν εἶναι * ὀργὰς κατὰ τοῦ νοὸς, καὶ ῥίζας βοτανῶν τῆς γῆς. ὁ δὲ ια Φαρμαρὸς ἐδίδαξε φαρμακείας, ἐπαοιδίας, σοφίας, καὶ ἐπαοιδῶν λυτήρια. ὁ θ ἐδίδαξεν ἀστροσκοπίαν. ὁ δὲ δ ἐδίδαξεν ἀστρολογίαν. ὁ η ἐδίδαξεν ἀεροσκοπίαν. ὁ δὲ τρίτος ἐδίδαξε τὰ σημεῖα τῆς γῆς. ὁ δὲ ζ ἐδίδαξεν τὰ σημεῖα τῆς σελήνης. πάντες οὗτοι ἤρξαντο ἀνακαλύπτειν τὰ μυστήρια ταῖς γυναιξὶν αὐτῶν καὶ τοῖς τέκνοις αὐτῶν. Μετὰ δὲ ταῦτα ἤρξαντο οἱ γίγαντες κατεσθίειν τὰς σάρκας τῶν ἀνθρώπων. καὶ ἤρξαντο οἱ ἄνθρωποι ἐλαττοῦσθαι ἐπὶ τῆς γῆς. οἱ δὲ λοιποὶ ἐβόησαν εἰς τὸν οὐρανὸν περὶ τῆς κακώσεως αὐτῶν, λέγοντες εἰσενεχθῆναι τὸ μνημόσυνον αὐτῶν ἐνώπιον αὐτοῦ. καὶ ἀκούσαντες οἱ δ μεγάλοι ἀρχάγγελοι, Μιχαὴλ, καὶ Ραφαὴλ, καὶ Γαβριὴλ, καὶ Οὐριὴλ παρέκυψαν ἐπὶ τὴν γῆν ἐκ τῶν ἁγίων τοῦ οὐρανοῦ. καὶ θεασάμενοι αἷμα πολὺ ἐκκεχυμένον ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ πᾶσαν ἀσέβειαν καὶ ἀνομίαν γενομένην ἐπ᾽ αὐτῆς, εἰσελθόντες εἶπον πρὸς ἀλλήλους, ὅτι τὰ πνεύματα, καὶ αἱ ψυχαὶ τῶν ἀνθρώπων στενάζουσιν ἐντυγχάνοντα καὶ λέγοντα, ὅτι εἰσαγάγετε τὴν δέησιν ἡμῶν πρὸς τὸν ὕψιστον, καὶ τὴν ἀπώλειαν ἡμῶν. καὶ προσελθόντες οἱ τέσσαρες ἀρχάγγελοι εἶπον τῷ Κυρίῳ, Σὺ εἶ Θεὸς τῶν θεῶν, καὶ κύριος τῶν κυρίων, καὶ Βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων, καὶ Θεὸς τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὁ θρόνος τῆς δόξης σου εἰς πάσας τὰς γενεὰς τῶν αἰώνων, καὶ τὸ ὄνομά σου ἅγιον, καὶ εὐλογημένον εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. σὺ γάρ εἶ ὁ ποιήσας τὰ πάντα, καὶ πάντων τὴν ἐξουσίαν ἔχων, καὶ πάντα ἐνώπιον σου φανερὰ, καὶ ἀκάλυπτα, καὶ πάντα ὁρᾷς, καὶ οὐκ ἔστιν ὃ κρυβῆναί σε δύναται. ὁρᾷς ὅσα ἐποίησεν Ἐξαὴλ, ὅσα εἰσήνεγκεν, καὶ ὅσα ἐδίδαξεν, ἀδικίας, καὶ ἁμαρτίας ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ πάντα δόλον ἐπὶ τῆς ξηρᾶς. ἐδίδαξε γὰρ τὰ μυστήρια, καὶ ἀπεκάλυψε τῷ αἰῶνι τὰ ἐν οὐρανῷ. ἐπιτηδεύουσι δὲ τὰ ἐπιτηδεύματα αὐτοῦ εἰδέναι τὰ μυστήρια. οἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων τῷ Σεμιαζᾷ τὴν ἐξουσίαν ἔδωκαν ἔχειν τῶν σὺν αὐτῷ ἅμα ὄντων, καὶ ἐπορεύθησαν πρὸς τὰς θυγατέρας τῶν ἀνθρώπων τῆς γῆς, καὶ συνεκοιμήθησαν μετ᾽ αὐτῶν καὶ ἐν ταῖς θηλείαις ἐμιάνθησαν, καὶ ἐδήλωσαν αὐταῖς πάσας τὰς ἁμαρτίας, καὶ ἐδίδαξαν αὐτὰς μίσητρα ποιεῖν. καὶ νῦν ἰδοὺ αἱ θυγατέρες τῶν ἀνθρώπων

ἔτεκον

ἔτεκον ἐξ αὐτῶν υἱοὺς Γίγαντας. Κίβδηλα ἐπὶ τῆς γῆς τῶν ἀνθρώπων ἐκκέχυται, καὶ ὅλη ἡ γῆ ἐπλήσθη ἀδικίας. καὶ νῦν ἰδοὺ τὰ πνεύματα τῶν ψυχῶν τῶν ἀποθανόντων ἀνθρώπων ἐντυγχάνουσι, καὶ μέχρι τῶν πυλῶν τοῦ οὐρανοῦ ἀνέβη ὁ στεναγμὸς αὐτῶν, καὶ οὐ δύναται ἐξελθεῖν ἀπὸ προσώπου τῶν ἐπὶ τῆς γῆς γινομένων ἀδικημάτων, καὶ σὺ αὐτὰ οἶδας πρὸ τοῦ αὐτὰ γενέσθαι. καὶ ὁρᾷς αὐτοὺς, καὶ ἐᾷς αὐτοὺς, καὶ οὐδὲν λέγεις τί δεῖ ποιῆσαι αὐτοὺς περὶ τούτου. Τότε ὁ ὕψιστος εἶπε, καὶ ὁ ἅγιος ὁ μέγας ἐλάλησε, καὶ ἔπεμψε τὸν Οὐριὴλ πρὸς τὸν υἱὸν Λάμεχ, λέγων, Πορεύου πρὸς τὸν Νῶε, καὶ εἰπὸν αὐτῷ τῷ ἐμῷ ὀνόματι, Κρύψον σεαυτὸν, καὶ δήλωσον αὐτῷ τέλος ἐπερχόμενον, ὅτι ἡ γῆ ἀπόλλυται πᾶσα. καὶ εἰπὸν αὐτῷ, ὅτι κατακλυσμὸς μέλλει γίνεσθαι πάσης τῆς γῆς ἀπολέσαι πάντα ἀπὸ προσώπου τῆς ξηρᾶς. δίδαξον τὸν δίκαιον, τί ποιήσει, τὸν υἱὸν Λάμεχ. καὶ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ εἰς ζωὴν συντηρήσει, καὶ ἐκφεύξεται δι' αἰῶνος, καὶ ἐξ αὐτοῦ φυτευθήσεται φύτευμα, καὶ σταθήσεται εἰς πάσας τὰς γενεὰς τοῦ αἰῶνος. καὶ τῷ Ραφαὴλ εἶπε, Πορεύου Ραφαὴλ, καὶ δῆσον τὸν Ἐξαὴλ, χερσὶ καὶ ποσὶ συμπόδισον αὐτὸν, καὶ ἔμβαλε αὐτὸν εἰς τὸ σκότος. καὶ ἄνοιξον τὴν ἔρημον τὴν οὖσαν ἐν τῇ ἐρήμῳ Δουδαὴλ, καὶ ἐκεῖ πορευθεὶς βάλε αὐτὸν, καὶ ὑπόθες αὐτῷ λίθους ὀξεῖς, καὶ λίθους τραχεῖς, καὶ ἐπικάλυψον αὐτῷ σκότος, καὶ οἰκησάτω ἐκεῖ εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ τὴν ὄψιν αὐτοῦ πώμασον, καὶ φῶς μὴ θεωρείτω, καὶ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως ἀπαχθήσεται εἰς τὸν ἐμπυρισμὸν τοῦ πυρός. καὶ ἴασαι τὴν γῆν, ἣν ἠφάνισαν οἱ Ἐγρήγοροι, καὶ τὴν ἴασιν τῆς γῆς δήλωσον, ἵνα ἰάσωνται τὴν πληγὴν, καὶ μὴ ἀπόλωνται πάντες οἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων ἐν τῷ μυστηρίῳ, ὃ εἶπον οἱ Ἐγρήγοροι, καὶ ἐδίδαξαν τοὺς υἱοὺς αὐτῶν, καὶ ἐρημώθη πᾶσα ἡ γῆ ἐν τοῖς ἔργοις τῆς διδασκαλίας Ἐξαήλ. καὶ ἐπ' αὐτῇ γράψον πάσας τὰς ἁμαρτίας. Καὶ πρὸς τὸν Γαβριὴλ εἶπε, Πορεύου, Γαβριὴλ, ἐπὶ τοὺς Γίγαντας, ἐπὶ τοὺς κιβδήλους, ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῆς πορνείας, καὶ ἀπόλεσον τοὺς υἱοὺς τῶν Ἐγρηγόρων ἀπὸ τῶν υἱῶν τῶν ἀνθρώπων. πέμψον αὐτοὺς εἰς ἀλλήλους ἐξ αὐτῶν εἰς αὐτοὺς ἐν πολέμῳ, ἐν ἀπωλείᾳ. καὶ μακρότης ἡμερῶν, καὶ πᾶσα ἐρώτησις οὐκ ἔστι τοῖς πατράσιν αὐτῶν, ὅτι ἐλπίζουσι ζῆσαι ζωὴν αἰώνιον, καὶ ὅτι ζήσεται ἕκαστος αὐτῶν ἔτη φ. Καὶ πρὸς τὸν Μιχαὴλ εἶπε, Πορεύου Μιχαὴλ, δῆσον Σεμιαζᾶν, καὶ τοὺς ἄλλους σὺν αὐτῷ τοὺς συμμιγέντας ταῖς θυγατράσι τῶν ἀνθρώπων τοῦ μιανθῆναι ἐν αὐταῖς ἐν τῇ ἀκαθαρσίᾳ αὐτῶν. καὶ ὅταν κατασφαγῶσιν οἱ υἱοὶ αὐτῶν, καὶ ἴδωσι τὴν ἀπώλειαν τῶν ἀγαπητῶν αὐτῶν, δῆσον αὐτοὺς ἐπὶ ο γενεὰς εἰς τὰς νάπας τῆς γῆς, μέχρι ἡμέρας τῆς κρίσεως αὐτῶν, μέχρι ἡμέρας τελειώσεως τελεσμοῦ, ἕως συντελεσθῇ κρίμα τοῦ αἰῶνος τῶν αἰώνων. τότε ἀπενεχθήσονται εἰς τὸ χάος τοῦ πυρὸς, καὶ εἰς τὴν βάσανον, καὶ εἰς τὸ δεσμωτήριον τῆς συγκλείσεως τοῦ αἰῶνος. καὶ ὃς ἂν κατακριθῇ καὶ ἀφανισθῇ, ἀπὸ τοῦ νῦν μετ' αὐτῶν δεθήσεται, μέχρι τελειώσεως γενεᾶς αὐτῶν. καὶ μεθ' ἕτερα,

Καὶ νῦν οἱ Γίγαντες γεννηθέντες ἀπὸ πνευμάτων καὶ σαρκὸς πνεύματα πονηρὰ ἐπὶ τῆς γῆς καλέσουσιν αὐτούς. ὅτι ἡ κατοίκησις αὐτῶν ἔσται ἐπὶ τῆς γῆς. πνεύματα πονηρὰ ἔσονται, τὰ πνεύματα ἐξεληλυθότα ἀπὸ τοῦ σώματος τῆς σαρκὸς αὐτῶν, διότι ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ἐγένοντο, καὶ ἐκ τῶν Ἐγρηγόρων. ἡ ἀρχὴ τῆς κτίσεως αὐτῶν, καὶ ἀρχὴ θεμελίου πνεύματα πονηρὰ ἐπὶ τῆς γῆς ἔσονται. Τὰ πνεύματα τῶν Γιγάντων νεμόμενα ἀδικοῦντα, ἀφανίζοντα, ἐμπίπτοντα, καὶ συμπαλαίοντα, καὶ ῥιπτοῦντα ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ δρόμους ποιοῦντα, καὶ μηδὲν ἐσθίοντα, ἀλλὰ ἀσιτοῦντα, καὶ φάσματα ποιοῦντα, καὶ διψῶντα, καὶ προσκόπτοντα. καὶ ἐξαναστήσονται τὰ πνεύματα ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν γυναικῶν, ὅτι ἐξ αὐτῶν ἐξεληλύθασι. καὶ ἀπὸ ἡμέρας καιροῦ σφαγῆς καὶ ἀπωλείας, καὶ θανάτου τῶν Γιγάντων, Ναφιλεὶμ οἱ ἰσχυροὶ τῆς γῆς, οἱ μεγάλοι, ὀνομαστοὶ, τὰ πνεύματα τὰ ἐκπορευόμενα ἀπὸ τῆς ψυχῆς αὐτῶν, ὡς ἐκ τῆς σαρκὸς, ἔσονται ἀφανίζοντα χωρὶς κρίσεως. οὕτως ἀφανίσουσι μέχρις ἡμέρας τῆς τελειώσεως, ἕως τῆς κρίσεως τῆς μεγάλης. ἐν ᾗ ὁ αἰὼν ὁ μέγας τελεσθήσεται. ἐφάπαξ ὁμοῦ τελεσθήσεται.

καὶ αὖθις,

Περὶ δὲ τοῦ ὄρους, ἐν ᾧ ὤμοσαν, καὶ ἀνεθεμάτισαν πρὸς τὸν πλησίον αὐτῶν, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα οὐ μὴ ἀποστῇ ἀπ' αὐτοῦ ψύχος, καὶ χιὼν, καὶ πάχνη, καὶ δρόσος οὐ μὴ καταβῇ εἰς αὐτὸ, εἰ μὴ εἰς κατάραν καταβήσεται ἐπ' αὐτὸ μέχρις ἡμέρας κρίσεως τῆς μεγάλης ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ κατακαυθήσεται, καὶ ταπεινωθήσεται. Καὶ ἔσται κατακαιόμενον καὶ τηκόμενον ὡς κηρὸς ἀπὸ πυρός. οὕτως κατακαήσεται περὶ πάντων τῶν ἔργων αὐτῶν. Καὶ νῦν ἐγὼ λέγω ὑμῖν υἱοῖς ἀνθρώπων, ὀργὴ μεγάλη καθ' ὑμῶν, κατὰ τῶν υἱῶν ὑμῶν· καὶ ἀπολοῦνται οἱ ἀγαπητοὶ ὑμῶν, καὶ ἀποθανοῦνται οἱ ἔντιμοι ὑμῶν ἀπὸ πάσης τῆς γῆς, ὅτι πᾶσαι αἱ ἡμέραι τῆς ζωῆς αὐτῶν ἀπὸ τοῦ νῦν οὐ μὴ ἔσονται πλείω τῶν ρκ ἐτῶν. Καὶ μὴ δόξητε ἔτι ζῆσαι ἐπὶ πλείονα ἔτη. οὐ γάρ ἐστιν ἐπ' αὐτοῖς πᾶσα ὁδὸς ἐκφεύξεως ἀπὸ τοῦ νῦν, διὰ τὴν ὀργὴν, ἣν ὠργίσθη ὑμῖν ὁ Βασιλεὺς πάντων τῶν αἰώνων. Μὴ νομίσητε, ὅτι ἐκφεύξεσθε ταῦτα.

Atque hæc hactenus ex primo libro Enoch commentitio: quæ omnia plus ne otii Judæis, ut confingerent, an mihi patientiæ, ut describerem, superfuerit, equidem statuere non possum. Tot enim sunt in illis, quorum piget, tædet, pudetque, ut nisi scirem Judæorum esse mentiri, neque nunc eos illas nugas desinere posse, ne digna quidem censuissem, quæ legerentur. Sed quia ex Hebraismo conversa sunt, ut etiam mediocriter Hebraice perito constare potest, & vetustissimus est liber, & à Tertulliano ex eo quædam adducuntur, quæ huc alludunt, &, quod caput est, locus, qui in Epistola Judæ de angelis " pravaricatoribus producitur, manifesto ex hoc fra- " gmento excerptus est, malui tædium describendi devorare, quam committere, ut illis benevoli lectores diutius carerent. In excerptis Theodoti apud Cle- " mentem Alexandrinum in fine Stromateon quædam " pertinent ad hoc fragmentum Enochi, ἤδη δὲ καὶ " Ἐνὼχ φησὶν τοὺς παραβάντας ἀγγέλους διδάξαι " τοὺς ἀνθρώπους ἀστρονομίαν, καὶ μαντικὴν, καὶ τὰς " ἄλλας τέχνας. Alludunt omnino ad ea, quæ in hoc " fragmento continentur. Rursus illa Πορεύου Μι- " χαὴλ, δῆσον Σεμιαζᾶν &c. omnino pertinēt ad comma " VI Epistolæ Judæ. Ἀγγέλους τε τοὺς μὴ τηρήσαντας &c. " Sed de libro Enoch, & de aliis apocryphis ita Augustinus lib. XV. cap. XXIII. de Civitat. *Omittamus igitur*

earum scripturarum fabulas, quæ apocryphæ nuncupantur, eo quod earum occulta origo non claruit Patribus, à quibus usque ad nos, auctoritas veracium scripturarum certißima & notißima succeßione pervenit. In his autem apocryphis, etsi invenitur aliqua veritas, tamen propter multa falsa nulla est canonica auctoritas. Scripsisse quidem nonnulla divina Enoch illum septimum ab Adam, negare non possumus, quum hoc in epistola canonica Iudas Apostolus dicat,&c. vide reliqua, & Isidorum in Chronico, qui ad hunc locum Augustini respicit. His plane gemina sunt, quæ Georgius dicit: Ταῦτα μὲν ἐκ τοῦ α βιβλίου Ἐνὼχ περὶ τῶν Ἐγρηγόρων, εἰ καὶ μὴ πλείως χρὴ προσέχειν ἀποκρύφοις μάλιστα τοὺς ἁπλουστέρους, διά τι τὸ περιττά τινα, καὶ ἀτελῆ τῆς ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως ἔχειν, καὶ διὰ τὸ νενοθεῦσθαι αὐτὰ ὑπὸ Ἰουδαίων καὶ αἱρετικῶν. Πλὴν καὶ ὁ μακάριος Παῦλος σπανίως ἐχρήσατο τισὶν ἐξ ἀποκρύφων χρήσεσιν, ὡς ὅταν φησὶν ἐν τῇ πρὸς Κορινθίους πρώτῃ ἐπιστολῇ, ἃ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδεν, καὶ οὖς οὐκ ἤκουσεν, καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη. Καὶ τὰ ἑξῆς. Ἠλία ἀποκρύφων. Καὶ πάλιν ἐν τῇ πρὸς Γαλάτας ἐκ τῆς Μωϋσέως ἀποκαλύψεως, Οὔτε περιτομή τί ἐστιν, οὔτε ἀκροβυστία, ἀλλὰ καινὴ κτίσις. Καὶ ἐν τῇ πρὸς Ἐφεσίους ἐκ τοῦ Ἱερεμίου λεγομένου ἀποκρύφου, Ἔγειραι ὁ καθεύδων, καὶ ἀνάστα ἐκ τῶν νεκρῶν, καὶ ἐπιφαύσει σοι ὁ Χριστός. Ταῦτα δὲ ἡμῖν εἴρηται οὐ πρὸς ἄδειαν τῶν βουλομένων ἀδιαφόρως ἐντυγχάνειν· Μὴ γένοιτο. πολλοὶ γὰρ ἐβλάβησαν ἐν πᾶσιν αὐτοῖς πιστεύοντες. ὅθεν καὶ ἡ ἁγία τοῦ θεοῦ ἐκκλησία, καὶ ὁ χορὸς τῶν θεοφόρων ἡμῶν πατέρων ἐκώλυσεν ἐντυγχάνειν αὐτοῖς ὥσπερ τῇ θείᾳ λοιπῇ γραφῇ. καὶ ἡμεῖς τὰς προγραφείσας χρήσεις ὑπὲρ τοῦ δεῖξαι μόνον τὴν τῶν Ἐγρηγόρων παράβασιν, καὶ τὴν τῶν Γιγάντων ἀσέβειαν, περὶ ἧς καὶ ὁ θεῖος Μωσῆς μέμνηται, ὅτι δι' αὐτοὺς ὁ κοσμικὸς γέγονε κατακλυσμός, παρεθέμεθα,&c. Quæ in Epistola Judæ de contentio-
„ ne Michael cum Diabolo super corpore Mosis ad-
„ ducuntur, ea omnino sunt ex Apocrypho, cui ti-
„ tulus fuit, Ἀποκάλυψις Μωϋσέως. Aliter Nicepho-
„ ro Patriarchæ Ἀνάληψις Μωσέως. Fortasse fuerunt
„ diversi libri. De locis autem Pauli ex Apocryphorum editione petitis, vide simile judicium Hieronymi Ephes. v, 4. Quia vero de Gigantibus agitur in hoc Fragmento, non est prætereunda sententia veteris cujusdam Scriptoris de iisdem: cujus hæc verba sunt: οἱ τοῦ Σὴθ, καὶ Ἐνὼχ, καὶ Ἐνὼς παῖδες υἱοὶ θεοῦ νομισθέντες, οἵ τινες ἁλόντες ἀσελγείᾳ πρὸς τὰς θυγατέρας Κάϊν εἰσῆλθον, ἐξ ὧν οἱ ἐκ τῆς κατ' ἀλλήλου μιξογαμίας γίνονται Γίγαντες, διὰ μὲν τὸ δίκαιον ἰσχυροὶ καὶ μέγιστοι, διὰ δὲ τὸ ἄδικον καὶ βέβηλον, πονηροί, καὶ κάκιστοι. Citat Suidas *μιξογαμίας*.

Pag. 5. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΡΟ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΥ.] More suo primo loco ponit testimonia ex sacris libris petita, secundo ex Historia exotica, cujus auctoritate probat etiam ante Diluvium regna fuisse. Georgius vero negat, &, ut alias, ita nunc, Eusebio propter illud iniquior est.

Ibid. 13. Χαλδαίων μὲν τῆς σοφίας.] Sed Chaldæos primos hominum regnasse non negaverit, qui Nemrod earum regionum regem fuisse ex sacris libris meminerit. Ante diluvium autem aliquos reges fuisse in monimentis Chaldæorum relatum erat. Sed, ut dixi, id Georgio absurdum videtur: neque tamen sententiam suam ullo valido argumento, præterquam pertinacia, quæ illi familiaris est, firmare potuit.

Ibid. 14. Βασιλεῦσαι δὲ σάρους ι.] Quid sit σάρος, ipse postea explicat, nimirum anni ter mille sexcenti; Νῆρος anni sexcenti: Σῶσσος anni sexaginta. Horum Chaldaicorum numeralium verborum nullus veterum meminit, præter Hesychium, qui σάρον quidem obiter tangit, reliquos duos ne nominavit quidem. Σάρος ἀριθμός τις παρὰ Βαβυλωνίοις. Saros est sextuplus ad Niron, Niros decuplus ad Soson. Jam vero tot annos regem regnare potuisse non credent, nisi humani sensus expertes. Ideo quidam, ut absurditati occurrerent, non annorum, sed dierum numeros interpretati sunt: ut Sarus sit decem Chaldaicorum annorum, exceptis quinque epagomenis, vel cxx mensium τριακονταημέρων: Nirus mensium viginti: Sosus duorum. Ita exponebant doctissimi Monachi Panodorus, & Anianus, qui eo nomine Eusebium reprehendunt, quod veros annos intellexerit, & decem reges tot millia annorum vixisse putaverit. Georgius post alia: Ἀλλὰ ὁ μὲν Βηρωσσὸς διὰ σάρων, καὶ νήρων, καὶ σώσσων ἀνεγράψατο, ὧν ὁ μὲν Σάρος γ,χ ἐτῶν, ὁ δὲ Νῆρος ἐτῶν χ, ὁ δὲ Σώσσος ξ. καὶ συνῆξε σάρους ρκ διὰ βασιλέων δέκα, ἤτοι χρόνον ἐτῶν μυριάδων μγ, καὶ β. Ταῦτα δὲ ἔτη τινὲς τῶν καθ' ἡμᾶς ἱστορικῶν ἡμέρας ἐλογίσαντο, στοχαστικῶς μεμψάμενοι τὸν Παμφίλου Εὐσέβιον, ὡς μὴ νοήσαντα τὰ ἔτη τῶν Σάρων ἡμέρας. μάτην δὲ αὐτὸν ἐν τούτῳ μέμφονται. Πῶς γὰρ τὸ μὴ ὂν εἶχε νοῆσαι πολυμαθὴς ὤν, καὶ εἰδὼς τὴν ἑλληνικὴν δόξαν, πολλοὺς αἰῶνας ὁμολογοῦσαν, ἤτοι μυριάδας ἐτῶν, παρεληλυθέναι ἀπὸ τῆς κοσμικῆς γενέσεως κατὰ τὴν παρ' αὐτοῖς μυθικὴν τοῦ ζωδιακοῦ ἐπὶ τὰ ἐναντία κίνησιν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ Κριοῦ, καὶ πάλιν εἰς αὐτὴν ἀποκατάστασιν. Nimirum τινὲς τῶν καθ' ἡμᾶς ἱστορικῶν intelliguntur Ἀνιανὸς, καὶ Πανόδωρος μονάζοντες ὁμόχρονοι, ἐπὶ Θεοφίλου τοῦ κβ ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας ἀκμάσαντες, ut idem Georgius alibi scribit. Quum igitur ex hac dinumeratione regni Chaldæorum colligantur Sari cxx: annorum vero quadringenta triginta duo millia, quæ summa omnem fidem excedit, propterea Anianus & Panodorus annos pro diebus accipiendos esse censuerunt: ut Sarus sit 36000 dierum, hoc est annorum Ægyptiacorum IX, mensium X, dierum XV: Nirus anni unius, mensium octo: Sosos mensium duorum. Ita Sari cxx erunt anni Ægyptiaci MCLXXXIII, menses VI, dies XXV. Ab Adam autem, ad Diluvium, intervallum dividitur in tempus, quo nulli reges erant, & in tempus, quo esse cœperunt, εἰς χρόνον ἀβασίλευτον, καὶ εἰς χρόνον βασιλέων. Ab Adam vero, ad exitum χρόνου ἀβασιλεύτου, putat annos MLVIII: qui cum annis χρόνου βασιλέων, usque ad Diluvium, hoc est, MCLXXXIII, mensibus VI, dieb. XXV componunt annos MMCCXLII fere, quot nempe ab Adam, ad Diluvium ex editione Septuaginta interpretum colliguntur, quæ argutissima est ratio, si quidem probari posset exitus τοῦ χρόνου ἀβασιλεύτου. Ita igitur colligunt verba eorum, quæ huc faciunt: ὁ γοῦν παρ' αὐτοῖς Σάρος λεγόμενος ἡμέραι εἰσὶ γ,χ. ὁ δὲ Νῆρος ἡμέραι χ. ὁ δὲ Σῶσος ἡμέραι ξ, καὶ ὁ μὲν Σάρος τῶν γχ ἡμερῶν ἀναλυόμενος εἰς τὰς τοῦ ἐνιαυτοῦ ἡμέρας τξε, ποιεῖ ἔτη θ, καὶ μῆνας ι, ἡμέρας ιε. ὁ δὲ Νῆρος χ ἡμέραι ποιεῖ ἔτος ἕν, καὶ μῆνας ζ, ἡμέρας κε. ὁ δὲ Σῶσος ποιεῖ μῆνας β. οἱ ρκ Σάροι ποιοῦσιν ἡμερῶν μὲν μυριάδας μγ καὶ β. Ταῦτα δὲ ἀναλυόμενα εἰς τὸν καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν ποιοῦσιν ἔτη αρπγ, καὶ μῆνας ς, ἡμέρας κε. Ταῦτα συναπτόμενα τοῖς ἀβασιλεύτοις ἔτεσιν αμη πληροῖ ἀπὸ Ἀδάμ,

ἔτει

ἕως κατακλυσμοῦ, χρόνων, ἔτη β σμβ συμφώνως τῇ ἡμετέρᾳ γραφῇ. τῶν δὲ αὐτῶν ἐτῶν ἡ ἀναμέτρησις διὰ ἑβδομάδων ἐστὶ γιγνομένη. ὡς εἶναι τὰς ἀπὸ Ἀδὰμ, ἕως Ἀλώρου, μυριάδας ε, καὶ ϛϡξζ. Vult Panodorus postulati loco sibi concedi, tempus ἐβασίλευσεν esse annorum MLVII præcise, quæ sunt ἑβδομάδες CLI, ex traditione, καὶ ἐκ τῶν ἀναγωγικῶν, atque ex allegoriis veterum Scriptorum Ecclesiasticorum: quarum Hebdomadum vestigia extant in computo Æthiopico. Hæc igitur est sententia Panodori, frustra vocari annos, qui essent dies tantum. cui districte Georgius sententiam suam opponit, verum non esse, quod quidam veterum ex apochrypho Enoch commenti sunt, ab Egregoris veteres didicisse annorum modum, & multa alia, quæ rejicit: Διὸ καὶ περὶ τῶν ἀπείρων ἐτῶν καὶ τῶν ι βασιλέων τῶν πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ, καὶ ὅσα ἄλλα ἄτοπα ἐν αὐτῇ λέλεκται, μηδέν ἐστιν ἀληθές. οὐδὲ τὴν τῶν ἐτῶν * εἰς ἀνάλυσιν ἡμερῶν, ἢ μερισμὸν ἀποδέχομαι, οὐδὲ τοὺς ταῦτα ἀλληγορήσαντας, καὶ εἰπόντας τὸν ἐνιαυτὸν ἡμέραν λογίζεσθαι τοὺς πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ, παραλαβόντας ἀπὸ τοῦ πλάρτου τῶν Ἐγρηγόρων ἀρχηγοῦ Χωραβιὴλ τὸ τοῦ ἡλίου ἀνακυκλούμενον μέρος εἶναι, μὴ γινώσκοντας, ὅτι ἐνιαυτός ἐστι δωδεκαμερὴς, καὶ δωδεκαμηνιαῖος. Sed Panodorus, & Anianus falso Eusebium objurgant, quod illos Saros in dies non resolverit, ut supra vidimus. & ita hoc persequitur Georgius: ἀμφότεροι δὲ αὐτῶν (Πανόδωρος καὶ Ἀννιανὸς) τὸν Καισαρείας Παλαιστίνης Εὐσέβιον καταμέμφονται, ὅτι μὴ δεδύνηται, ὡς αὐτοὶ, τὸν μυριαδισμὸν τῶν Χαλδαϊκῶν ἐτῶν, ἤτοι τῶν ρκ σάρων, εἰς ἡμέρας νοῆσαι, καὶ ἀναλύσεις, ἢ μερίσεις, ὡς αὐτοὶ πεποιήκασιν, ὡς προδέδεικται, ἵνα σύμφωνος εὑρεθῇ τῇ γραφῇ. ἡμεῖς δὲ αὐτὸν μᾶλλον ἀποδεχόμεθα μὴ συμβιβάσαντα τὸ ψεῦδος τῇ ἀληθείᾳ. Πολυμαθὴς γὰρ ὢν, καὶ εἰδὼς Χαλδαίους ἀπείρους αἰώνων τῆς κοσμογενείας γεγονότας, Ἕλληνας δὲ, καὶ Αἰγυπτίους ἐν εἴκοσι πέντε περιόδοις ἐτῶν λέγοντας τὴν ἀπὸ αὐξα, ἤτοι ἐν λϛ χιλιάσι καὶ ϡκε τὴν κοσμικὴν ἀποκατάστασιν, ὡς ἐν τοῖς Γενικοῖς Ἑρμοῦ, καὶ ταῖς Κυραννίσι φέρεται, τούτου χάριν περιττὸν ἡγήσατο τὰς ἀλλοτρίας δόξας ἀλληγορῆσαι, ὡς ἔοικεν. Hactenus Georgius. quæ certe non sunt pabula plebejorum ingeniorum. Ideo hæc ii soli legent, qui hæc discere à natura comparati sunt, non qui nolunt, & quidem, si velint, non possunt.

Ibid. 16. Μεθ' ὃν Ἀμίλλαρος ἐκ πόλεως Παντιβίβλου.] Infra τὰ Πανσίβιβλα, καὶ τὰ Παντίβιβλα eandem urbem esse apparet. Certe neutrius nominis ulla mentio apud veteres, quod quidem meminerim.

Ibid. 16. ἐφ' οὗ δεύτερον Ἀννήδοτον τὴν θάλασσαν ἀναδῦναι παραπλήσιον Ὠάννῃ τὴν ἰδέαν, ἡμιδαίμονα] Infra Apollodorus ex Beroso Oannen eundem cum Annedoto facit. Sane de Annedoto apud Scriptores, qui hodie supersunt, summum silentium est. Oannem semipiscem, & semihominem Helladius vetus Grammaticus Ægyptius memorat, non ὠάννην, ut Berosus, sed ὤην vocans, quod vitio librariorum accidisse puto, ut compendiose ὤης pro ὠάνης scriptum fuerit. Verba ejus extant in Bibliotheca Photii, 874, 33. aut saltem verba ipsius Photii: ὅτι μυθολογεῖ ἄνδρα τινὰ ὀνομαζόμενον Ὤην τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης ἀνελθεῖν, τὰ μὲν ἄλλα μέλη τῶν ἰχθύος ἔχοντα, κεφαλὴν δὲ, καὶ πόδας, καὶ χεῖρας ἀνδρὸς, καὶ καταδεῖξαι τὴν τε ἀστρονομίαν, καὶ τὰ γράμματα. οἱ δὲ αὐτὸν ἐκ τοῦ πρωτογόνου πεφηνέναι λέγουσιν Ὠοῦ, καὶ μαρτυρεῖν τοὔνομα. ἄνθρωπον δὲ ὄντα τὰ πάντα χθὺν δόξαι, διότι ἠμφίεστο κητώδη δοράν. Ubi fortasse Ὤου, compendiose, ἀντὶ τοῦ Ὠάνου, legitur. Εὐάνην vocat Hygenus fabula CCLXXIIII. Dædalus Eupalami filius Deorum simulacra primus fecit. Euahanes, qui in Chaldæa de mari exiisse dicitur, astrologiam interpretatus est. Idem dicit, quod Helladius, de mari in Chaldæa extitisse, & Astrologiam docuisse, sed apud Hygenum male editum est Euahdnes. יע potest concipi Ὤαν & Εὐάν, ut norunt, qui Syriace & Hebraice intelligunt; quare non interest Ὤαν, aut Εὐάν dicatur.

Ibid. δεύτερον Ἀννήδοτον.] Quid velit, explicant verba Photii: quibus aperitur alium fuisse Ὤην, sive Ὠάννην, quem πρωτόγονον vocat.

Ibid. 19. ἐφ' οὗ δ διφυεῖς] Hoc est Oanes quatuor: qui superne homines, inferne pisces erant.

Ibid. 21. ὢν χρόνος τῆς βασιλείας συνῆξε σάρους ρκ. Hoc est annorum CCCCXXXII millia, quæ est portentosa & ridicula vetustatis ostentatio, apud Ciceronem & Lactantium quadringenta septuaginta millia. Lactantius enim libro VII, cap. XIV. ita scribit: *Plato & multi alii Philosophorum, qui ignorarent originem rerum, supremumque illud tempus, quo Mundus esset effectus, multa millia sæculorum fluxisse dixerunt, ex quo hic pulcherrimus mundi extiterit ornatus, secuti fortasse Chaldæos, qui, ut Cicero tradidit in libro de divinatione primo, quadringenta septuaginta millia annorum monimentis comprehensa se habere delirant.*

Ibid. ἐκ τοῦ Ἀπολλοδώρου.] Eadem sunt cum superioribus: imo superiora, ut & hæc quoque, ex secundo libro τῶν Βαβυλωνιακῶν Berosi deprompta esse hinc discere potes. Quæ omnia hactenus ignorata beneficio horum fragmentorum nobis conservata sunt.

Ibid. 28. Κατὰ τοῦτον πάλιν φησὶ τὸν τέταρτον ἐκ τῆς ἐρυθρᾶς Ἀννήδοτον τέταρτον.] Est hallucinatio. Ait quartum Annedotum, sive Oannem ex mari extitisse sub Daone Pastore: quum Berosus, ex quo hæc accepit, non quartum, sed quatuor Annedotos apparuisse dicat, quorum etiam nomina ex Beroso prodit.

Ibid. Ἀλέξανδρος Πολυΐστωρ.] De hoc, quis fuerit, & quam multa scripserit, consule Suidam. Multa ex veteribus auctoribus excerpta in suos commentarios conjecit, quorum majorem partem non bona fide retulit: in quibus est crassus ille & belluinus error, quum ait apud Hebræos mulierem quandam Μωσὼ fuisse, quæ eam legem scripsit, qua Judæi utuntur; hoc est Mosaicam legem Judæorum non à Mose, quem nullus vel de plebe minimus, qui quidem Judæos nosset, ignorare potuit, sed ab hac muliere, dictam fuisse.

Ibid. 48. Βηρωσσὸς ἐν τῇ πρώτῃ] Tatianus: Βηρωσσὸς ἀνὴρ Βαβυλώνιος ἱερεὺς τοῦ παρ' αὐτοῖς Βήλου κατ' Ἀλέξανδρον γενόμενος Ἀντιόχῳ τῷ μετὰ Σέλευκον τρίτῳ τὴν Χαλδαίων ἱστορίαν ἐν τρισὶ βιβλίοις κατατάξας, καὶ περὶ τῶν βασιλέων ἐκτεθειμένος. & cæt. Nomen Regis tenemus, ex Tatiano sub quo Babyloniaca sua Berosus scripsit. Annum etiam Regis certo determinat Plinius lib. VII. cap. LVI. *E diverso Epigenes apud Babylonios* DCCXX *annorum observationes siderum coctilibus laterculis inscriptas docet, gravis auctor in primis: qui minimum, Berosus & Critodemus* CCCCLXXX *annorum*. Hos annos Berosi & Critodemi proculdubio à Nabonassario putandos esse constat. qui incidunt in annum XIII Antiochi Soteris,

„ teris, qui Seleuco successit, numero Eusebiano MDCC-
„ XLIX: Constanter igitur affirmamus eo anno Berosum Babyloniaca sua Antiocho obtulisse, in quibus
„ observationes vetustissimas siderum à Chaldæis
„ factas probabat ante CCCCLXXX annos, quam sua
„ Babyloniaca scriberet, qui erat annus periodi Julia-
„ næ 4446. Nomen hoc compositum est ex duabus vocibus, Chaldaica, & Hebraica בירושע, filius Oseæ. Nam Chaldæi dicunt בר quod Syri בר. Vide Thisbi Eliæ. In originibus nominum, quæ certa & explorata nobis sunt, ea non dubitamus proferre. Non enim ad omnia argumenta parati sumus, quemadmodum Aretalogi, qui Brachmanum nomen ex medio Hebraismo deducunt, aut ut Becceseleni, apud quos Brabanticus Teutonismus antiquior est Hebraismo. Talia monstra tamen nanciscuntur plausores suos.

Pag. 6. 26. εἶναι δὲ τοῦτο Χαλδαϊστὶ μὲν θαλὰθ, Ἑλληνιστὶ δὲ μεθερμηνεύεσθαι θάλασσα.] Hæc non possunt esse à Beroso. Non enim potuit magis ignorare linguam suam, quam Alexander Polyhistor Græcam. Lingua Berosi τὴν θάλασσαν vocat *Iamma*, aut *Iammo*, non Thalath, quod significat *tria*, non *mare*. Itaque sine dubio Græculi Polyhistoris παρεγχειρήματα hæc sunt.

Ibid. κατὰ δὲ ἰσόψηφον σελήνη.] ἰσόψηφα sunt, quorum literæ secundum potestatem numerorum eandem summam conficiunt tam in Græcis, quam in Hebraicis, Syriacis, & Arabicis, ubi literæ habent potestatem numerorum. At θάλασσα sunt 441. σελήνη autem 291. quomodo igitur ἰσόψηφα esse ait? Sed fortasse Chaldaice sunt ἰσόψηφα. Ne sic quidem: & quo longius à vero recedetur, eo propius ad nugas accedetur.

Ibid. 36. Αἰγύπτιοι δὲ θεῶν.] Ad finem hujus Pericopes hæc adjicit Georgius, quæ non debent præteriri: Ταῦτα μὲν Εὐσέβιος μεμφόμενος αὐτοῖς τῆς φλυαρίας εὐλόγως συνέγραψεν. ὃν ὁ Πανόδωρος οὐ καλῶς, ὡς οἶμαι, ἐν τούτῳ μέμφεται, λέγων, ὅτι ἠπόρησε διαλύσασθαι τὴν ἔννοιαν τῶν συγγραφέων, ἣν αὐτὸς καινότερόν τι δοκῶν κατορθοῦν λέγει, ἐπειδὴ ἀπὸ τῆς τοῦ Ἀδὰμ πλάσεως, μέχρι τοῦ Ἐνὼχ, ἤτοι τοῦ καθολικοῦ κοσμικοῦ ͵ασπη ἔτους οὔτε μηνὸς, οὔτε ἐνιαυτοῦ ἀριθμὸς ἡμερῶν ἐγνωρίζετο. οἱ δὲ Ἐγρήγοροι κατελθόντες ἐπὶ τοῦ καθολικοῦ κοσμικοῦ ͵αυνη, συναναστραφέντες τοῖς ἀνθρώποις ἐδίδαξαν αὐτοὺς τοὺς κύκλους τῶν δύο φωστήρων δωδεκαζωδίους εἶναι ἐκ μοιρῶν τξ. οἱ δὲ ἐπιβλέψαντες εἰς τὸν περιγειότερον, μικρότερον καὶ εὐδηλότερον, τριακονθήμερον σεληναϊκὸν κύκλον, ἐθέσπισαν εἰς ἐνιαυτὸν ἀριθμεῖσθαι, διὰ τὸ καὶ τὸν τοῦ ἡλίου κύκλον ἐν τοῖς αὐτοῖς ιβ ζῳδίοις πληροῦσθαι ἐν ἰσαρίθμοις μοίραις τξ. ὅθεν συνέβη τὰς βασιλείας τῶν βασιλευσάντων παρ᾽ αὐτοῖς Θεῶν γενεῶν ϛ ἐν δυναστείαις ϛ ἔτη ἐν σεληνιακοῖς τριακονθημέροις κύκλοις παρ᾽ αὐτοῖς ἀριθμεῖσθαι, ἃ καὶ συνῆξαν σελήνια ͵α ͵α ϡπη, ἔτη ἡλιακὰ ϡξθ. Ταῦτα δὲ συναριθμούμενα τοῖς πρὸ τούτων βασιλείας ἡλιακοῖς ͵ανη ἔτεσι συνάγουσιν ὁμάδα ἐτῶν β χζ. ὁμοίως δὲ καὶ τὰς β δυναστείας τῶν θ ἡμιθέων τῶν μηδέ ποτε γεγονότων, ὡς γεγονότων, ἔτη σιδ σπουδάζει συνιστᾶν ἀπὸ τῶν ἐνιαυσίων ὡρῶν, ἤτοι τροπῶν, ὡς γίγνεσθαι, φησὶ, σὺν ϡξθ, ͵α ϡγ ἔτη. καὶ συναπτόμενα τοῖς ἀπὸ Ἀδὰμ, μέχρι τοῦ τῶν Θεῶν βασιλείας, ͵α ϡη ἔτεσι συνάγειν ἔτη β σμβ, ἕως τοῦ κατακλυσμοῦ. Hanc objurgationem Panodori, & prœlium caprinum cum Eusebio commissum merito reprehendit post hæc Georgius: illud vero immerito, quod ab objurgatione Panodori convertit caninam declamationem in ipsum Eusebium, quem ideo reprehendit, quod putaverit reges ullos ante diluvium fuisse. Quæ autem hic colligit Panodorus de annis Ægyptiorum, idem fere est cum eo, quod supra disputaverat de Saris Chaldæorum. quemadmodum enim Saris in dies resolutis, ita hic annis ad menses Lunares redactis, eandem summam annorum colligi ab Adam, ad diluvium. Primum statuit ab Adam, ad Egregoros, nullum anni aut mensium modum apud mortales fuisse: ab Egregoris eos didicisse anno Mundi MLVIII. quod tempus prius demonstrandum, quam determinandum, erat. Deinde addit, anni appellatione menses à veteribus usurpatos esse: quot annos nominari, tot menses intelligendos: & VI Dynastiarum annos ͵α ͵α ϡπη esse annos Julianos, sive Solares ϡξθ. Sane anni Juliani DCCCCLXIX sunt menses Lunares 11985. proinde legendum σελήνια ͵α ͵α ϡπε ἔτη. hoc est μυριάδες δέκα. χίλια ἐννακόσια ὀγδοήκοντα πέντε. Anni igitur Juliani MLVIII cum DCCCCLXIX componunt annos MMXXVII. & CCXIV. Semideorum cum DCCCCLXIX conficiunt summam annorum MCLXXXIII, & cum MLVIII reddent eandem annorum summam ab Adam, ad Diluvium, MMCCXLII, tribus mensibus minus, ut in annis Chaldæorum. Hæc argutiora, quam veriora merito reprehendit Georgius. Porro præter „
11985 menses, abundant dies tres. Sed Panodorus „
sequutus est Paschalis ἀνακυκλήσεως rationes. „
Nam anni 969 sunt cycli 51. omnis cyclus habet „
syzygias 235. ideo si 51 cyclos in 235 syzygias duxeris, „
prodibit numerus idem 11985 syzygiarum, sive Lu- „
nationum Paschalium: Sed, ut vulgo notum, ennea- „
decaeteridos Julianæ supra enneadecaeterida Lu- „
narem excessus tunc ignorabatur. Nam in 17 cyclis „
fit præcessio Lunaris plusquam unius diei. inter 17, id „
est 51, fiet præcessio tridui, & amplius. „

Ibid. 36. Θεῶν καὶ ἡμιθέων.] In excerptis Latinis tam Deorum, quam Semideorum mentio extat: quæ propter imperitiam inepti interpretis huc producere non possumus. tantæ sunt sordes illius barbari, quisquis is fuit. Juvant tamen nos ea cuicuimodi sunt. quæ lector consulat licet. Nam Africani sunt, ut multa alia, quæ ibi sequioribus permixta leguntur.

Ibid. 39. ἐκ τοῦ Μανεθῶ.] Georgius ait Berosum, & Manethonem tanquam ex compacto ab eodem anno fabulosorum regum suorum initia exorsos esse. θαυμάζειν δὲ πῶς οὐκ ᾐσχύνθησαν (ὁ Βηρωσσὸς, καὶ ὁ Μανεθῶς) ἀφ᾽ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἀρχὴν θέσθαι τῆς πρωτοτύπου αὐτῶν συγγραφαῖς, &c. Hæc quanquam in dubium merito revocari possunt, propter prodigiosa vetustatis & longissimi temporis curricula, tam Chaldaica Berosi, quam Ægyptiaca Manethonis, tamen non solum retinenda sunt, sed etiam in precio habenda propter reverentiam vetustatis, tum etiam, quia medii temporis vera cum illis fabulosis continuantur.

Ibid. 40. ἐν τῇ Σηριαδικῇ γῇ.] Quæ nobis ignota. Quærant studiosi.

Ibid. 44. ἐν τῇ βίβλῳ τῆς Σώθεως.] Σῶθιν τὴν Ἰὼ Ἰνάχου vocabant Ægyptii. item Σωθιακὴν περίοδον Ἴσιος, sive Isidis, peregrinationem, quæ etiam refertur à Prometheo apud Æschylum. Videntur Ægyptii annorum suorum certissimam epocham ἀπὸ τῆς Σωθιακῆς περιόδου repetivisse, ut manifesto colligitur ex Clemente Alexandrino. neque dubito τὴν Σώθεως βίβλον τοῦ Μανεθῶ ab eodem initio regum suorum dynastias deduxisse. Apud Vettium Valentem Antioche-

tiochenum Σηθ ex libris Petosiris, non Σῶθις, dicitur.

Ibid. 48. Βασιλεῖ μεγάλῳ Πτολεμαίῳ φιλαδέλφῳ σεβαστῷ.] Videndum, an τὸ σεβαστῷ adjectum. Certe mihi suspectum.

Ibidem. Μανεθῶς ἀρχιερεὺς.] Georgius, Μανεθῶς ὁ Σεβεννύτης τῶν ἐν Αἰγύπτῳ μιαρῶν ἱερῶν ἀρχιερεὺς μετὰ Βηρωσὸν γνώμενος ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ φιλαδέλφου γράφει τῷ αὐτῷ Πτολεμαίῳ ψευδηγορῶν καὶ αὐτὸς, ὡς ὁ Βηρωσὸς, περὶ δυναστειῶν ϛ, ἤτοι Θεῶν μηδέποτε γεγονότων ζ, οἳ, φησὶ, διαγεγόνασιν ἐπ' ἔτη α ͵γ π... ὧν πρῶτος, φησὶν, Ἥφαιστος ἔτη θ ἐβασίλευσε. Ταῦτα δὲ ἔτη πάλιν τινὲς τῶν καθ' ἡμᾶς ἱστορικῶν ἀντὶ μηνῶν σεληνιακῶν λογισάμενοι, καὶ μερίσαντες τὸ τῶν ἡμερῶν πλῆθος τῶν αὐτῶν σεληνίων παρὰ τὰς τξε ἡμέρας τοῦ ἐνιαυτοῦ ψκζ. σδ. ξενόν τι δοκοῦντες κατωρθωκέναι, γελοῖον δὲ μᾶλλον εἰπεῖν ἄξιον, τὸ ψεῦδος τῇ ἀληθείᾳ συμβιβάζοντες. Ait horum Deorum dynastiæ colligi annos novies mille: quos quidam menses Lunares interpretantur. Nos scimus novem millia mensium Lunarium componere annos Arabicos 750, præcise. Quare aut mendum librarium, aut ἀλογισία est, quum colligat annos Solares, 727, dies 239. Hoc est menses Julianos 7, dies 27. Lactantius: *Quod divinis literis proditum, & per omnium scientiam publicatum quum Varro non ignoraret, argumentari nixus est, cur putarentur antiqui mille annos vicitasse. Ait enim apud Aegyptios pro annis menses haberi, ut non Sol per* XII *Signa circuitum faciat annum, sed Luna, quæ orbem illum signiferum* XXX *dierum spatio lustrat, quod argumentum perspicue falsum est.* &c.

Ibid. pag. 7. 11. ὥσπερ καὶ ἐν τοῖς Γενικοῖς τοῦ Ἑρμοῦ.] Puto in libro illo origines contentas fuisse, ut prima pars primi libri Mosis dicitur ספר תולדות βίβλος γενική. Imo per γενεὰς Manetho digessit tempora sua.

Ibid. καὶ ἐν τῇ Κυραννίσι βίβλοις.] Omnino est verbum Arabicum, quo nomine vocata impuri Muhammedis lex Κυρὰν, Αλκυρὰν. Nam multa Arabica in vetustis monimentis Ægyptiorum observavimus, ἀλ„ μένιχια, ὄασις, Σαραβαΐται, Speluncarii. Genus „ quoddam eremicolarum silvestre apud Hierony„ mum. Item μῶυ aqua. Nam & ita hodieque ab Ara„ bibus vocatur. & alia, quæ non succurrunt. Jam monuimus in originationibus Hebraicis, Syriacis, Arabicis, nihil, nisi exploratum, nos producturos, neq; κακοζηλίαν stultorum & semidoctorum imitaturos.

Ibid. 14. Πρώτη δυναστεία. Ἥφαιστος.] In Obelisco Circi Maximi apud Ammianum, Ἥφαιστος ὁ τῶν Θεῶν πατήρ.

Ibid. 15. ἔτη ψκδ.] In Excerptis barbarolatinis annos sexcentos LXXX. Mira discrepantia.

Ibid. 16. ἥλιος Ἡφαίστου.] In obelisco dicitur quoque ἥλιος Ἡφαίστου υἱός.

Ibid. ἔτη πϛ.] In Excerptis barbarolatinis ann. LXXVII. minus novem. Sed & in reliquis nunquam illis cum istis Græcis convenit.

Ibid. 24. Ἀπόλλων ἡμίθεος.] Ἀπόλλων Ἥρωνος υἱὸς dicitur in Obelisco.

Ibid. 28. Ἐκ τῶν περὶ τῶν αὐτῶν βασιλέων Αἰγύπτου.] Hoc fragmentum reperies in farragine Cedreni.

Ibid. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΥ.] Vel hæc erant finis Capitis τοῦ πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ, vel principium Capitis τοῦ μετὰ κατακλυσμὸν, vel Caput singulare inter utrunque.

Pag. 2. 8. Ἀρδάτου δὲ τελευτήσαντος.] Hæc omnia de Diluvio tam Abydenus è Babylonicis Berosi hausit, quam Alexander Polyhistor. Fragmentum Abidyni habes non solum infra, sed & in Appendice librorum de emend. temporum, & notas ad illud: quas adi.

Ibid. 10. τῶν ὀρνίθων ἵνα τὸν Σισίθρων ἀφιέναι.] Sic Abidynus: μετίει τῶν ὀρνίθων. At Moses, unde Chaldæi acceperunt, columbam dicit emissam: & ita veteres mythologi Græcorum: Plutarchus πότερα τῶν ζώων. οἱ μὲν οὖν μυθολόγοι τῷ Δευκαλίωνί φασι περιστερὰν ἐκ τῆς λάρνακος ἀφιεμένην δήλωμα γενέσθαι χειμῶνος εἴσω πάλιν ἐνδυομένην, εὐδίας δὲ ἀποπτᾶσαν.

Ibid. Ἀβιδηνὸς ἐκ τῶν Βηρωσοῦ.] Hoc nomen varie scriptum reperio. Ἀβιδηνὸς, Ἀβυδηνὸς, Ἀβιδυνός. Itaque non mirum, si non admodum curavimus quomodo scribatur.

Ibid. ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΝ.] Hic apparet multa ab Eusebio adducta veterum testimonia. Sed major pars erat ex Chronico Africani, quod pene totum in hanc priorem Chronographiæ suæ partem Eusebius transfuderat.

Pag. 9. 6. Κατὰ δὲ τὸ παρὰ Σαμαρείταις Ἑβραϊκὸν ἀριθμοῦ, τὰ πάντα ἔτη α τζ.] Manifesto mendosum. Legendum α τχζ, ex autographo Samaritarum. quanquam hanc lectionem agnoscit Eusebius, & post eum Georgius.

Ibid. Γενεαλογία τοῦ Ἀβραὰμ κατὰ τὸν Ἀφρικανόν.] Neque Africanus, neque Eusebius τὸν δεύτερον Καϊνᾶν recensent in posteritate Sem, quem præter auctoritatem Hebraici tam Judæorum, quam Samaritarum codicis editio septuaginta Seniorum posuit: quod nemo scire neque unde hauserint potuit, neque cur posuerint, hactenus caussam reddere. Extat quoque in Genealogia Messiæ apud Lucam. Quare est locus, qui valde interpretes tum veteres, tum novos torsit. Poteramus & nos omnia illorum convasare, si tanta ambitione æstuaremus, quanta ii, qui nullum librum bonum putant, nisi centonibus farctum. Hæc fuit caussa, cur toties in Eusebium stomacharetur Georgius, quem puto plusquam quinquies cum contumeliosa objurgatione hoc illi objecisse: Τοῦτον δὲ τὸν Καϊνᾶν ὁ Εὐσέβιος οὐκ ἐστοιχείωσε, τῷ Ἑβραϊκῷ ἀντιγράφῳ κακῶς ἀκολουθήσας διὸ καὶ ἐσφάλη ἔτη ρλ. ὁμοίως δὲ καὶ Ἀφρικανὸς διήμαρτε μὴ στοιχειώσας τοῦτον τὸν δεύτερον Καϊνᾶν. ὅθεν καὶ ἐν τοῖς ἀπὸ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ καὶ τῶν πρεσβυτέρων, ἕως Ἠλὶ καὶ Σαμουὴλ, ἠναγκάσθη ἐπιπροσθεῖναι χρόνους ἐγγὺς ρμ. περὶ ὧν ὁ Καισαρεὺς Εὐσέβιος οὕτω σφόδρα αὐτὸν καταμέμφεται, πλειστάκις σφαλεὶς ἐν τούτῳ, καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς, ὡς προδεδήλωται. Atqui neque Africanus, neque Eusebius soli hoc fecerunt. Exemplo enim vel eorum, vel antiquiorum Chronologi hunc Kaïnan, quem Judæi & Samaritæ ignorant, omiserunt: neque Epiphanius agnoscit hæresi Melchisedecianorum, pag. 205. Beda: *Arphaxad annorum* XXXV *genuit Sale. Hic* LXX *Interpretes una generatione, plusquam Hebraica veritas, posuere, dicentes, quod Arphaxad, quum esset annorũ* CXXXV, *genuerit Kaïnan: qui quum* CXXX *annorum fuerit, ipse genuerit Sale. quorum translationem Evangelista Lucas hoc in loco videtur esse secutus. Verum Chronographi Græcorum, quum generationum seriem ad auctoritatem Hebraicam castigassent, ablata una generatione Kainan, nec tamen numerum annorum in generationibus, quas cum eis habuere communes, ad eorum auctoritatem castigare curassent, propriam secuti auctoritatem dederunt huic ætati annorum summam minorem quidem* LXX

Translatorum editione annis CXXX, *sed Hebraica veritate* DC, *& L majorem, id est annis* DCCCCXLII. Recte hic & Africanum, & Eusebium tangit Beda, & reliquos Chronographos, qui quum Hebræos in omissione τ͂ δευτέρου Καϊνᾶν secuti sint, in annis τ͂ παιδοποιΐας ab illis dissentiunt: quæ fuit summa ἀλογιστία, quam etiam non semel cum stomacho in Eusebio Georgius insectatur. Itaque valde hic necessarius erat locus Bedæ: quem studiosis observandum relinquimus.

Ibid.22. Ἀπὸ Ἀδὰμ, ἐπὶ τελευτὴν Φαλὲκ, ἔτη τ.] Apponit Georgius, κατὰ δὲ Εὐσέβιον ϐ ͵Ατ.

Ibid.26. συνάγεται τοίνυν εἰς τὴν ἐπίβασιν τ͂ κατηγγελμένης γῆς Ἀβραὰμ, &c. ἔτη ͵Α ιε.] A diluvio, ad natum Abraham, Africani epilogismus minor annis XXVII Eusebiano, CLVII annis LXX Seniorum editione. Sed ab Adam, ad natum Abraham, Africani rationes ab Eusebianis superantur VII annis tantum, quia Africanus viginti annis majorem summam colligit ab Adam, ad Diluvium, quam Eusebius.

Ibid.28. Ἔνθεν ἀρχεῖ) τ͂ Ἑβραίων ἡ προσωνυμία.] Et hæc quoque aliorum veterum opinio fuit, Hebræos „ non ab Eber filio Sala dictos, (quod sane locum non habet) sed à verbo Hebræo, quod significat περᾶσαι, aut à præpositione עֵבֶר, vel עֲבַר πέρα. unde Hebræi, tanquam περᾶται, quod nimirum Abraham patriarcha Hebræorum transeuphratensis fuerit. Aliter Περαῖται dici possunt, ἀπὸ τ͂ Περαίας, ut περᾶται ἀπὸ τ͂ πέρα. Nam utraque regio tam ea, quæ trans Jordanem, quam quæ trans Euphratem, περαία dicebatur, & homines utriusque περαῖ). Apud Iosephum ἁλώσ. lib.11. cap. XLII. τῷ δὲ ἄρχοντι τότε τῆς Ἰδουμαίας Νίγερ ὄνομα ἦν ἐκ τῆς περὶ Ἰορδάνην περαίας. διὸ καὶ Περαΐτης ἐπεκαλεῖτο. Pseudohegesippus hunc locum Iosephi vertens inepte transeuphratensem intellexit, quum transjordanensem Iosephus intellexerit. De transeuphratensibus Ezra lib. IV, 11. Num. XXIV. 24. ubi עֵבֶר „ πέρας, ἀντὶ τῆς περαίας. „

Ibid.32. καὶ ἐπέζησεν ἔτη υ.] Hunc locum Eusebii ex Septuaginta interpretatione designat Georgius, cum Eusebio manum conserens. ἵνα δὲ τ͂ ἀντιγράφων, ὡς καὶ Εὐσέβιε, υ ἔχουσι τ͂ Ἀρφαξὰδ, μετὰ τὸ γεννῆσαι αὐτὸν Σάλα, οἷς οὐδ' ὅλως ἑπόμεθα, &c.

Ibid.33. Σαλὰ γενόμενος.] Quod τ͂ δεύτερον Καϊνᾶν omiserit Eusebius in rationibus suis, jam non semel monuimus. idque merito. neutrum enim Hebraismus tam Judæorum, quam Samaritarum, habet. Sed quod hic ponens Septuaginta chronologiam, Kaïnan omiserit, non uno nomine reprehendendus est.

Pag. 10.10. Κατὰ δὲ τὸ Σαμαρειτικὸν Ἑβραϊκόν.] Omnia conveniunt cum Samaritico autographo; quod ab ipsis Cuthæis accepimus, præter quam in annis τῆς παιδοποιΐας Arphaxad. Nam ibi sunt CXXXV, hic CXXX. quæ est menda libraria: quod etiam constat ἐκ τῆς ἀνακεφαλαιώσεως. DCCCCXLII enim annos colligit Eusebius à Diluvio, ad primum annum Abraham. At hic tantum consurgunt DCCCCXXXVII, minus quinque illis, qui annis Arphaxad vitio librarii deerant.

Ibid.20. ἔτη ͵Α μβ, ὁπόσα ἐστὶ καὶ κατὰ τὴν τ͂ ο' ἑρμηνείαν.] In chirographo Samaritanorum ab ipsis ad nos misso colliguntur ab Adam, ad primum annum Abraham, anni MMCCLXVII. de quibus deductis annis à Diluvio DCCCCXLII, anni remanent MCCCXXV ab Adam, ad Diluvium. Sed ex dinumeratione annorum ab Adam, ad Diluvium, duo anni amplius consurgunt, & fiunt anni MCCCXXVII. Quare & in collectione annorum ab Adam, ad Abraham, in chirographo legendum esset MMCCLXIX. nimirum רסטת pro רסזת. Neque dubium est ita esse. Et certe superius secundum Samaritanos colliguntur ab Adam, ad Diluvium, anni ͵ατζ. mendose, pro ͵ατκζ, quanquam ita legit Georgius: cujus hallucinationes non hic solum animadvertimus. Nam deprehenditur ex dinumeratione, quæ extat in hoc codice, colligi à diluvio, ad natalem Abrahami, annos 937. Hic sunt quinque minus, quam voluit Georgius. Porro quum Georgius mirari se profiteatur varietatem annorum τῆς παιδοποιΐας in tribus illis editionibus, minima vero sit summa annorum in Iudaica, quærens caussam hujus rei, non aliam putavit esse, quam ταχυγαμίαν, festinationem ad nuptias, ut quo citius ad ducendum uxores compellerentur, proponerent exemplum ipsorum Patriarcharum, qui admodum juvenes liberis quærendis operam dederint. Itaque propterea centenarios annorum singulis pene Patriarchis ademisse tempore τῆς παιδοποιΐας. ὁρῶν δὲ, inquit, ἐν τῇ συγκεφαλαιώσει τῆς ἑκάστων ζωῆς τ͂ περὶ τῆς παιδοποιΐας χρόνον, καὶ τ͂ μετὰ τὴν παιδοποιΐαν ἅμα συναγόμενον τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν σώζοντα κατά τε τὴν Ἑβραίων ἀνάγνωσιν, καὶ κατὰ τὴν τ͂ ο' ἑρμηνείαν, μόνα δὲ τὰ πρὸ τῆς τεκνογονίας ἔτη παρὰ τ͂ Ἰουδαίων ἀντιγράφων συνεσταλμένα, κινοῦμαι μή ποτε Ἰουδαίων ἔργον ἦν τοῦτο τολμησάντων συστεῖλαι καὶ ἐπιτεμεῖν τοὺς πρὸ τῆς παιδοποιΐας χρόνους, ἐπιτροπῇ ταχυγαμίας. & cætera quæ sunt stultissima. Sed & multo post, ut de Iudæorum Hebraico codice rejiciendo, & de laude Samaritici, non pauca vomit, quæ non referam. Sed lege Augustini de civit. lib. XV, prudentissimum, & sanctissimo ac eruditissimo scriptore dignum caput XIII, quod hujus latratoris opponas væcordiæ.

Ibid. ΜΕΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΓΗΣ.] Hujus longissimi fragmenti initium extat apud Cedrenum, pag. 10, 15. Sequenti autem pagina lacuna relicta est aliquot foliis, quæ totam κληρουχίαν posterorum Noë continebant. Post igitur verba illa, τετρακισχιλιοστὸν ἑβδομηκοστὸν, reponenda hæc; τετρακισχιλιοστὸν ἑβδομηκοστὸν ὄγδοον ἔτος, ἤτοι τῷ κγ τῆς βασιλείας Σαλομῶντος, καθ' ὃν ἐνεκαίνιζε τὸν ὑπ' αὐτοῦ κτισθέντα πολυτελῆ ναὸν, θύσας τῷ πατρῴῳ θεῷ λαμπρῶς, περὶ ὧν ἐν τοῖς ἰδίοις τόποις ἑκάστης τῶν αὐτῶν ἐτῶν γενεῶν κατὰ τὸ ἐγχωροῦν στοιχειώδη ἐπιτομῇ σὺν θεῷ λεχθήσεται. νῦν δὲ ἐπανέλθωμεν πάλιν ἐπὶ τὴν πυργοποιΐαν, καὶ τὴν σύγχυσιν τῶν οβ ἐθνῶν καὶ γλωσσῶν, αἳ συνεχύθησαν, καὶ εἴπωμεν ἃ τοῖς πολλοῖς τ͂ ἱστορικῶν προείρηται, ποῖα καὶ πόσα ἔθνη ἕκαστος τ͂ γ υἱῶν τ͂ Νῶε ἔλαχεν ἐκ τῶν διασπαρέντων οβ ἐθνῶν. χρὴ δὲ ἀναμνησθῆναι τῶν προλεχθέντων ἀνωτέρω, ὅτι ἀρξάμενοι τῷ καθολικῷ β ͵ϡλϛ ἔτει οἰκοδομεῖν τὸν πύργον, ὅπερ ἦν τῆς ζωῆς τ͂ Σὴμ φϞδ, τ͂ δὲ υἱοῦ Ἀρφαξὰδ υϞγ, καὶ τ͂ υἱοῦ τούτου Καϊνᾶν τνη, καὶ τοῦ Σαλᾶ σλ, καὶ τοῦ Ἔβερ Ϟθ, ἔμειναν οἰκοδομοῦντες ἐπ' ἔτη μ, ἕως τοῦ κοσμικοῦ β ͵ϡοϛ. ἐν τούτῳ γὰρ τῷ ἔτει διεσπάρησαν ὑπὸ τοῦ θεοῦ εἰς πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, οὕτως. quæ verba & hic quoque leguntur. sed major pars est Georgii Syncelli, non Eusebii. Deinde sequitur fragmentum, id est historia hæc τῆς κληρουχίας. τῷ β, ϡοβ ἔτει τοῦ κόσμου, &c. Hæc igitur κληρουχία aliter refertur à Iosepho, aliter ab Epiphanio, aliter à barbarolatino Chronicorum excerptore.

Major tamen pars consentit cum his Græcis: quæ inter se comparare majoris otii est, quam nostri. Arnobius in Psalmum CIV videtur ex Epiphanio hausisse ea, quæ de divisione & coloniis posteritatis Abraham ἐν ἐπιτόμῳ posuit. Non dubium tamen quædam à Georgio contaminata: quæ discutienda perito lectori relinquimus. Certe nemo negare potest hic multa cognitu digna esse. De istis coloniis etiam priscis scriptoribus Gentium suboluit, ut Histiæo Milesio, cujus infra χρηστείδιον reperies. ἐντεῦθεν, inquit, ἀπὸ τῆς ὁμογλωσσίας τὰς συνοικίας ποιησάμενοι πανταχοῦ, καὶ γῆν ἕκαστοι κατελάμβανον τὴν ἐντυχοῦσαν. Huc pertinent verba illa Philastrii: *Sunt quidã Haretici, qui de divisione orbis terræ, & partitione habitationũ recte non sentiunt, disputantes, quod Græci ceperint, aut Aegyptii, aut Persæ, describere orbem terræ universum, non beatus Noë suis filiis tribus post diluvium diviserit, dederit ac desinierit, & partierit ordine.*

Pag. 11, 3. περὶ ἐθνῶν.] Clemens Stromate primo: φαίνονται δὲ εἶναι καὶ κατὰ τὸν ἀληθῆ λόγον αἱ γενικαὶ διάλεκτοι δύο καὶ ἑβδομήκοντα, ὡς αἱ ἡμέτεραι παραδιδόασι γραφαί. Hinc Epiphanius: κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν οἱ πάντες ἑβδομήκοντα δύο ἄνδρες τὸν ἀριθμὸν ἀρχηγοὶ ἦσαν καὶ κεφαλαιῶται: Neque solis Christianis notæ hæ septuaginta duæ partes orbis, quum Ægyptiis vetustissimis etiam memoria earum retenta fuerit. Orapollo cap. XIV. lib. primi. ἐπειδὴ ἑβδομήκοντα δύο χώρας τὰς ἀρχαίας φασὶ τῆς οἰκουμένης εἶναι.

Pag. 13. 30. ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Ἰάφεθ.] Invenies hæc apud Cedrenum. De Serug autem auctore τῆς idololatrias, idem prorsus, sed aliis verbis conceptum reperies apud Suidam: quem adeas licet. Apud Bedam in Chronico εἰδωλομανία cœpisse dicitur sub Phaleg: *His temporibus*, inquit, *templa constructa, & quidam principes gentium tanquam Dii sunt adorati.* quæ extant totidem verbis in Chronico Isidori, & sunt plane eadem cum iis, quæ in tempus Serug conjiciuntur. Tamen Epiphanius ad Serug refert, sequutus sine dubio Eusebium, pag. 9. Φάλεγ δὲ γεννᾷ τὸν Ῥαγάμ. Ῥαγὰμ τὸν Σεροὺχ τὸν ἑρμηνευόμενον ἐρεθισμόν. καὶ ἤρξατο εἰς ἀνθρώπους ἡ εἰδωλολατρεία τε καὶ ὁ ἑλληνισμὸς, ὡς ἡ ἐλθοῦσα εἰς ἡμᾶς γνῶσις περιέχει. οὕπω δὲ ἐν ξοάνοις καὶ ἐν προτείαις λίθων, ἢ ξύλων, ἢ ἀργυροτεύκτων, ἢ χρυσοῦ, ἢ ἄλλης ὕλης πεποιημένων, μόνον δὲ διὰ χρωμάτων, καὶ εἰκόνων ἡ τοῦ ἀνθρώπου διάνοια ἐφ᾽ ἑαυτῇ ηὕρισκε τὴν κακίαν. Picturam antiquiorem statuaria facit. Tharram autem primum πηλουργὸν καὶ πλάστην fuisse ait. Ναχὼρ δὲ γεννᾷ τὸν Θάῤῥα. ἐντεῦθεν γέγονεν ἀνδριαντοπλαστία ἀπὸ πηλουργίας καὶ κεραμικῆς ἐπιστήμης διὰ τῆς τοῦ Θάῤῥα τούτου τέχνης. Suidas: τοῦτο δὲ διέμεινε παρ᾽ αὐτοῖς μέχρι τῶν χρόνων Θάῤῥα τοῦ πατρὸς Ἀβραάμ. ἦν γὰρ ἀγαλματοποιὸς, ἀπὸ διαφόρων ὑλῶν εἰκόνας ἐργαζόμενος, καὶ λέγων τούτους εἶναι θεοὺς, καὶ ὀφείλειν προσκυνεῖσθαι, ὡς αἰτίους ἀγαθῶν. Sed & eadem aliis verbis pag. 4, ubi περὶ ἑλληνισμοῦ. Hujus seculi homines Σκύθαι à veteribus Patribus ecclesiasticis vocantur, eorumque εἰδωλομανία σκυθισμὸς καὶ βαρβαρισμός. auctor Epiphanius. Extenditur usque ad tempora Abrahami. quanquam Epiphanio ab Adam, ad Diluvium, βαρβαρισμὸς durasse dicitur: à Diluvio, ad Abraham, σκυθισμός. Sane videntur id ex interpretatione Apostolici dicti collegisse, Col. IV. 11. οὐ βάρβαρος, οὐ Σκύθης, οὐχ Ἕλλην, οὐχ Ἰουδαῖος. Nam hinc hæreses nominat Epiphanius βαρβαρισμὸν, σκυθισμὸν, ἑλληνισμὸν, ἰουδαϊσμόν. Quin 8, 38, locus Pauli adducitur. Nam huc referendum non puto, quod de Scythis prodidit Justinus lib. II. neque vero huc pertinet.

Ibid. εἰς ταῖς ἀληθείαις.] Hos versus Sophoclis habes etiam apud Justinum, & alios, & in libris περὶ πεπρωμένης.

Pag. 14, 1. οἱ Χαλδαῖοι πρῶτοι.] Hæc, & Arabum dynastia, ab Africano primum, hinc ab Eusebio, huc translatæ.

Ibid. 3. Εὐήχοος ὁ παρ᾽ ἡμῖν Νεβρώδ.] Hinc accepit Cedrenus 9, 25. ἐκαλεῖτο δὲ ὁ Νεβρὼδ καὶ Εὐήχοος.

Ibid. Περὶ τῶν μετὰ τὸν κατακλυσμὸν Αἰγυπτίων δυναστειῶν.] Has Dynastias Ægyptiorum ex tribus Tomis Manethonis descriptas ab Africano, & ab eodem in compendium coactas in hunc librum Eusebius traduxerat: sed, quod supra monuimus, exemplo nulli imitando, ut suis rationibus consuleret, eas mutilavit, annos interpolavit. denique totidem verbis, quot Africanus, loquitur, sed non omnia, quæ Africanus proposuit, repræsentavit.

Ibid. 23. μετὰ νέκυας καὶ τοὺς ἡμιθέους.] aut, τοὺς καὶ ἡμιθέους.] In Excerptis Africani, quæ barbarolatinus scriptor convertit, hæc diserte exponebantur. Sed idiota ille, quæ intelligere desperavit, omisit: quæ putavit intelligere, ineptissime reddidit. In illis tamen vides multa extare, quæ ad hæc Ægyptiorum regna pertinent: & digna sunt quæ legantur etiam invitis solœcismis, propter ea sola, quæ in illis extant, utilia & bonæ frugis. Porro quia ad verbum ex Africano Eusebius hæc descripsit, confer Eusebiana cum Africanianis, partim ut ex altero alter emendetur, partim ut, quæ interpolavit Eusebius, à veris dignosci possint. Nam singula minima persequi eorum potius est, qui ne satis multa, quam eorum, qui ne satis utilia scribant, verentur. Porro hæ Dynastiæ sunt ex secundo, & tertio Tomo Manethonis. Primus Tomus τῇ θεῶν καὶ ἡμιθέων δυναστείᾳ dicatus erat, & præterea rerum principia continebat, atque ab eodem anno Ægyptiaca sua Manethos, à quo sua Chaldaica & Babylonica Berosus, deducebat. Nam in Epitome Africani, quam invenies in Synagoge historiæ, ita lemma conceptum est: Βασιλέων Αἰγυπτίων δυναστείαι κατὰ τὴν δευτέραν ἔκδοσιν Ἀφρικανοῦ ἐκ τῶν τόμων Μανεθῶ τοῦ ἱερέως Αἰγυπτίου. Sed in Excerptis barbarolatinis ad finem Dynastiæ τῶν ἡμιθέων ita notatum erat: *Hæc finis de primo Tomo Manethoni habens tempora annorum duo millia* C. Non interpretatus est notam C, id est σῖγμα, ducentorum annorum. Sed & in sequenti harum Dynastiarum serie mentio fit primi, secundi, & tertii Tomi. Ab initio τῶν ἡμιθέων, ad XII dynastian, primus Tomus, à XII dynastia, ad vigesimam, Tomus tertius.

Ibid. δευτέρα δυναστεία. Πρῶτος Βῶχος.] Βοηθὸς non Βῶχος legitur in Africano, & non raro apud utrunque nominum & annorum discrimen magnum occurrit vitio librariorum. quæ jam paulo ante professus sum me non persequuturum; quod ea lectoris arbitrio inter se conferenda relinquimus.

Ibid. 49. Τετάρτη δυναστεία. τὴν ἱερὰν συνέγραψε βίβλον, ἣν, ὡς μέγα χρῆμα, Αἰγύπτιοι περιέπουσι] Verba Africani immutavit Eusebius: Καὶ τὴν ἱερὰν συνέγραψε βίβλον, ἣν, ὡς μέγα χρῆμα, ἐν Αἰγύπτῳ γενόμενος ἐκτησάμην. Non dubium est, quin Ægy-

ptii

ptii ὡς μέγα χρῆμα illum librum habeant, sed falsum est hoc voluisse Africanum, qui ἑρμαίῳ loco dicit se hoc volumen nactum fuisse. Sed solennia hallucinatur Eusebius.

Ibid. ἱερὰν βίβλον.] Etiam ἱερὸν λόγον scripsit Hermes Trismegistus, cujus χρήσεις non paucas producit Stobæus in Physicis. Præterea Dialogus ille ab Apuleio Latinus factus præferebat titulum ἱεροῦ λόγου in manu scriptis.

Pag. 16. ἑπτακαιδεκάτη δυναστεία.] Quæ hic apud Eusebium est XVII Dynastia, ea apud Africanum est XV. Quare Eusebius XVI, & XVII dynastias Africani insuper habuit, in quarum loco XV, & XVI commentus est. Propterea in fine XVII dynastiæ, post illa verba: Κατὰ τούτους Αἰγυπτίων βασιλεῦσαι Ἰωσὴφ δείκνυται, Georgius ita furtum Eusebii concepit, Σημειωτέον, πῶς ὁ Εὐσέβιος πρὸς τὸν οἰκεῖον σκοπὸν τοὺς τῆς πεντεκαιδεκάτης δυναστείας παρὰ τῷ Ἀφρικανῷ φερομένους, κατὰ τὴν ἑπτακαιδεκάτην δυναστείαν γεγενῆσθαι λέγει. Ἐπεὶ γὰρ πᾶσι συμπεφώνηται, ὅτι ἐπὶ Ἀφώφεως ἦρξεν Ἰωσὴφ τῆς Αἰγύπτου, μὴ ἔχων ὅπως οἰκοῦ ἐπὶ ἄλλου τινὸς αὐτὸν παραθέσθαι, μετήγαγεν τὸν Ἀφωφὶν ἀπὸ τῆς ιε δυναστείας, εἰς τὴν ιζ κολοβώσας τὰ ἔτη αὐτοῦ ξα ὑπάρχοντα εἰς λ, τὰ δὲ τῆς ὅλης δυναστείας σπα, ργ παραθεὶς, καὶ ἀντὶ τῶν ἓξ βασιλέων δ μόνον. Nemo hoc Eusebii factum, nisi qui veri osor est, laudare possit.

Ibid. Δ μεθ' ὃν Ἀρχλῆς.] Eusebius non contentus ex XV Africani dynastia XVII facere, in reges etiam ipsos manus injecit, & pro VI, quatuor tantum posuit.

Ibid. 12. ὀκτωκαιδεκάτη δυναστεία Διοσπολιτῶν, βασιλέων ις.] Georgius ita legit: ὀκτωκαιδεκάτη δυναστεία Διοσπολιτῶν, βασιλεῖς ιδ, falso: & qui tam iniquus est Eusebio, ipse potius in se culpam commeruit, quum dicit Eusebium duos reges intercepisse. quod quidem verum est in fine antecedentis Dynastiæ. Itaque hallucinatur. Verba ejus, tum quæ huc, tum quæ ad temeratam ab Eusebio seriem dynastiarum faciunt, item causas alias, quæ Eusebium, ut hoc faceret, impulerunt, producam. Κατηνέχθησαν δύο βασιλεῖς ὁ Εὐσέβιος παρέκρυψεν (hujus temeritatis falso hic insimulat Eusebium) ἔτη δὲ προσέθηκε, πε, τμη ἀντὶ σξγ τῶν παρ' Ἀφρικανῷ. ἰδοὺ δὴ ὁ μὲν Ἀφρικανὸς βουληθεὶς κατὰ τὸ α ἔτος Μωσέως τὸν Ἄμωσιν ἐκτίθεσθαι διὰ τὴν ἔλλειψιν τῶν ρι ἐτῶν, ἣν ὑστέρησεν ἐκ τῆς ιγ γενεᾶς τοῦ δευτέρου Καϊνᾶν υἱοῦ Ἀρφαξὰδ, ὡς εἴρηται ἡμῖν, καὶ ῥηθήσεται πολλάκις, πλὴν φιλαληθέστερος ὢν Εὐσεβίου, καὶ αἰδὼς τὴν τῶν πολλῶν δόξαν οὕτω κρατοῦσαν, ὅτι ἐπὶ Ἀμώσεως Φορωνεὺς Ἀργείων ἐβασίλευσε, καὶ πρό γε τούτου Ἴναχος ὁ τούτου πατὴρ, ἐφ' οὗ Μωσῆς γεννᾶται), κατὰ τὸ μα ἔτος, ἠναγκάσθη, καίπερ οὐ συμφωνούσης τῆς ποσότητος ψήφου πλείως ταῖς ἀποδείξεσιν αὐτοῦ, πλὴν διὰ τὸ ἀληθὲς, καὶ μᾶλλον τῇ τῶν πολλῶν ἐξηκολούθησε δόξῃ. οἵ τε γὰρ ἐκ περιτομῆς πάντες, Ἰώσηππός τε, καὶ Ἰοῦστος, οἵ τε ἐξ Ἑλλήνων, Πολέμων, φησί, καὶ Ἀπίων, Ποσειδώνιος, καὶ Ἡρόδοτος τὴν ἐξ Αἰγύπτου πορείαν τοῦ Ἰσραὴλ κατὰ Φορωνέα, καὶ Ἄπιδα τοὺς Ἀργείων βασιλεῖς συνέγραψαν, Ἀμώσεως Αἰγυπτίων βασιλεύοντος, οὐ τούτου, ἀλλὰ τοῦ μετ' αὐτὸν, καὶ Μισφραγμουθώσεως καλουμένου. Διώνυμοι γὰρ καὶ τριώνυμοι πολλαχοῦ τῶν Αἰγυπτίων οἱ βασιλεῖς εὕρηνται. Ἀμέλει γοῦν καὶ ἐν τῇ θείᾳ γραφῇ κατὰ τὸ πλεῖστον Φαραὼ λέγονται, ὥσπερ ἦν τοῖς πᾶσι κοινόν τι καὶ προσηγορικὸν ὄνομα, καθάπερ ἐπὶ Ἀβραὰμ πρῶτος ἐν τοῖς λόγοις φερόμενος Φαραὼ, εἶτα μετέπειτα ἐπὶ Ἰωσὴφ, καὶ Ἰακὼβ, καὶ τῆς δουλείας τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ τῆς αὐτῶν ἐπὶ Μωϋσέως ἐξόδου, καὶ σχεδὸν σπανίως ἐστὶν εὑρεῖν κύριον αὐτῶν ὄνομα πλὴν Σουσακεὶμ, καὶ Νεχαὼ, καὶ Οὐαφρὴ, παρ' ὅλην τὴν θείαν γραφήν. εἰ γὰρ καὶ ἦσαν ὀνόματα κύρια, οὐκ ἂν τὰ πολλὰ περὶ αὐτοῦ διεφωνήθη. ἰστέον δὲ καὶ τοῦτο, τὸν Ἄμωσιν τὸν πρῶτον ἐπὶ τῆς ιη δυναστείας Αἰγύπτου βασιλεύσαντα Ἀφρικανὸς Ἀμωσὶν ὀνομάζει, ὅτι διώνυμος ἦν, Ἄμωσις αὐτὸς καὶ Τέθμωσις καλούμενος, υἱὸς Ἀσήθ. ἡμεῖς δὲ δεύτερον αὐτὸν τῆς ιη δυναστείας κατετάξαμεν ἔν τε ἄλλοις ἀντιγράφοις, καὶ ἐν τοῖς πρὸς ἔλεγχον Ἀπίωνος Ἰωσήπου δυσὶ λόγοις περὶ τῆς ἐξ Αἰγύπτου πορείας τοῦ λαοῦ οὕτως αὐτὸν εὑρόντες, καὶ πρῶτον τὸν πατέρα αὐτοῦ Ἀσὴθ, οὗ μνήμην Ἀφρικανὸς καὶ Εὐσέβιος οὐ πεποίηνται, ἐπεὶ ὁ μὲν Ἀφρικανὸς τὰς τῆς ἑκκαιδεκάτης καὶ ἑπτακαιδεκάτης δυναστείας ἀνωνύμως ἐξέδωκεν, ὁ δὲ Εὐσέβιος οὔτε τῷ Ἀφρικανῷ, οὔτε τῷ Ἰωσήπῳ, οὐδὲ ἄλλῳ τινὶ συμφωνῶν τὰ μὲν τῶν ὀνομάτων ἐκ τῆς παρὰ τῷ Ἀφρικανῷ ιε δυναστείας εἰς τὴν ιζ μετήγαγεν, τοὺς δὲ χρόνους περιέκοψε σύγχρονον Μωϋσέως δεῖξαι Κέκροπα τὸν διφυῆ βουλόμενος, μαρτυρῶν καὶ αὐτὸς ἐν τῷ τοῦ Κανόνος αὐτοῦ προλόγῳ τοὺς προλεχθέντας, Ἰώσηππον μὲν, καὶ Ἰοῦστον ἐκ περιτομῆς, Ἀφρικανὸν δὲ καὶ Κλήμεντα τὸν Στρωματέα, καὶ Τατιανὸν τὸν καθ' ἡμᾶς λόγου ἄνδρας ἐν παιδεύσει γνωρίμους πάντας κατὰ Ἴναχον καὶ Φορωνέα τὸν Ἰνάχου πρώτους Ἀργείων βασιλεῖς γενέσθαι Μωσέα, ὧν σύγχρονος ἦν Ὤγυγος αὐτόχθων πρῶτος βασιλεὺς Ἀκτῆς τῆς νῦν Ἀττικῆς. καὶ ὁ κατ' αὐτὸν Ὠγύγου πρῶτος καὶ παλαιὸς ἱστορούμενος Ἕλλησι κατακλυσμὸς κατὰ τὸ π ἔτος Μωσέως, τὸ δὲ Φορωνέως κατὰ τὸν Ἀφρικανὸν οὐδέπως ἐπὶ λέξεως γράφοντα, &c. Ex his multa sunt tam in Eusebio, quam in ejus inimico Georgio castiganda, quæ arbitrii lectorum facimus. Ostentationem enim iis relinquimus, qui nihil sine apparatu pædagogico demonstrare, nihil scribere sine contumeliosa mordacitate norunt.

Ibid. 13. Ἄμωσις ἔτη κε.] Georgius: πρὸ τοῦ Ἀμώσιος τέταρτον καὶ πλεῖστον τῆς ιζ δυναστείας Ἀφῶφιν Εὐσέβιος παρέθετο παραλόγως, καθ' ὃν πάντες ὁμολογοῦσι τὸν Ἰωσὴφ ἄρξαι Αἰγύπτου. Hæc quidem calumnia est. Tertium enim, non quartum XVII Dynastiæ Eusebius constituit, & non Ἄμωσιν, ut iste latrat, sed Ἀρχλῆν, quem Ἀρχλῆν vocat, sub quo Iosephum Ægypto præfectum fuisse dicit, non, ut Georgius, sub Amosi.

Ibidem. Ἄμωσις.] Georgius: Ἀμῶς κατὰ Ἀφρικανὸν, Ἄμωσις κατὰ Εὐσέβιον. Rursus: οἶμαι τὸν Ἀφρικανὸν ἀγνοεῖν, ὅτι ὁ παρ' αὐτῷ Ἀμῶς Ἄμωσις ἐκαλεῖτο. ὁ αὐτὸς καὶ Τέθμωσις υἱὸς Ἀσὴθ, ὡς δεδήλωται. &c. Et multa alia, in quibus non præter solitum levis.

Pag. 8. 17. 53. Αἰγυπτίων βασιλεῖς.] Est alia Regum Ægyptiorum series, præter superiores Dynastias XXXI. Vide Canones Isagogicos. Tamen non omnes ita posuerat Eusebius. Sunt autem ab Africano, & quidem procedente textu continuantur cum Regibus Dynastiarum. Sed annos eorum interpolavit Georgius. Itaque siquid in annis Regum immutatum occurret, quod ab Eusebianis rationibus discrepet: sciat candidus Lector maluisse nos ea ita relinquere, quam ad rationes Eusebii castigare. Multa enim sunt, quæ

sine

sine eorum detrimento curari non possunt. Itaque ea ita, sicut à Georgio accepimus, relinquere maluimus, quam κακῷ κακὸν ἰάσασθαι.

Pag. 18. 11. Θηβαίων βασιλεῖς.] Et hæc quoque veneranda originum Ægyptiacarum monumenta ab Africano Eusebius accepit.

Ibid. 33. linea antepenult. παρ' Αἰγυπτίοις ἐτύγχανεν ις δυναστεία.] Hanc δυναστείαν commentum fuisse Eusebium, quum Africani dynastias interpolaret, paulo ante demonstravimus.

Pag. 18. 37. Ἀσσυρίων βασιλεῖς.] Quod non solum Dynastias Africani, sed etiam Regum Assyriorum successionem quatuor regibus mutilaverit, in Notis ad Canonem Eusebianum ostendimus: quum tamen ita omnia ab Africano mutuetur, ut vix fere unquam à verbis ejus discedat.

Pag. 20. 13. ἀρχὴ τοῦ μα ἰωβηλαίου παρ' Ἑβραίοις.] Satis hanc Eusebii hallucinationem numero 11 confutavimus, qui putat Hebræis Iobelæum esse annorum quinquaginta absolutorum. Quum igitur secundum illos Abraham natus sit anno Mundi MDCCCCL, ab Adam, ad natum Abraham, fuerint πεντηκονταέτηρίδες triginta novem, & proinde annus LI Abraham fuerit quadragesimus primus Iobelæus iniens. id est annus Mundi MMI. Quare hic perperam legitur με, pro μα. Certe magna hæc fuit Eusebii hallucinatio, quum secundum Hebræos annos ab Adam putet, Iobelæum autem secundum Græcos annorum L absolutorum definiat, non autem XLIX secundum ipsos Hebræos. Vide quæ ad LI numerum notata sunt.

Ibid. 15. Κατὰ τοὺς ο τὰ πάντα ἔτη γ,ϡπδ.] Non secundum septuaginta, sed secundum te, πολυμαθέστατε Pamphili contubernalis, qui professus te septuaginta dinumerationem proponere, eam non sequeris, CXXX annis Καϊνᾶν τοῦ δευτέρου omissis. Inde toties in jus vocaris à Georgio, ut per eum neque quieto tibi esse, neque vadimonium deserere liceat, propter omissionem istius Kaïnan, quem Septuaginta in genus Sem infindentes, & centenis annis τῆς παιδοποιΐας singulorum Patriarcharum tempus ab Hebraica veritate definitum augentes auctoritatem Iudaici codicis in dubium revocarunt apud eos, qui non solum Hebraice nesciebant, sed etiam ipsum contextum Hebraicum propter odium Iudæorum suspectum habebant. Neque desunt hodie capitones, qui Hellenistarum Alexandrinorum editionem Mosaicæ veritati præferant, & eos Novatores, qui aliter sentiunt, vocent. Ita sane audivit Hieronymus etiam apud virum omni exceptione majorem Augustinum: qui tamen aliter postea sensit.

Ibid. Κατὰ τοὺς ο.] Ipse posuit annos τῆς παιδοποιΐας τοῦ Ἀρφαξὰδ CXXXV. quibus omissis, ut jam diximus, anni ab Adam, ad natum Abraham, erunt MMMCLXXIX. Sine deductione fiunt anni MMMCCCXIV. Hic sunt duæ hallucinationes Eusebii: prior, quod secundum septuaginta interpretes hanc dinumerationem dicit esse, in qua tamen omissi sunt anni τῆς παιδοποιΐας τοῦ Ἀρφαξὰδ, ut etiam animadvertit Georgius. Altera hallucinatio, quod omissione annorum Arphaxad facta, anni ab Adam, ad natum Abraham, erunt tantum MMMCLXXIX, non autem MMMCLXXXIV, ut ipse putat, ubi plus quinquennio dicit. quod quidem contigit ex discrepantia annorum τῆς παιδοποιΐας secundum Septuaginta in principio hujus libri, quæ aliter habet, ac in vulgatis Græcorum Bibliorum exemplaribus. Hoc modo una tantum fuerit hallucinatio Eusebii, quod annos à Diluvio, ad natum Abraham, omissis annis τῆς παιδοποιΐας τοῦ Ἀρφαξὰδ, tanquam ex LXX editione producat. Quinetiam omittuntur illi anni Arphaxad initio hujus libri in dinumeratione annorum à Diluvio secundum LXX.

Ibid. ἀπὸ τοῦ Ἀδάμ.] Georgius: Εὐσέβιος τῷ γ,ϡπδ ἔτει τοῦ κόσμου φησὶ τὸν Ἀβραὰμ γεννηθῆναι. σφάλλεται δὲ ὁ Εὐσέβιος ἐν τοῖς ἀπὸ Ἀδὰμ, ἕως Ἀβραὰμ, χρόνοις, τὰ ρλ ἔτη τοῦ δευτέρου Καϊνᾶν μὴ στοιχειώσας τοῦ υἱοῦ Ἀρφαξὰδ, ὃν οἱ ο ἀριθμοῦσιν, καὶ τὸ κατὰ Λουκᾶν εὐαγγέλιον, ιγ ἀπὸ Ἀδάμ. Ἀφρικανὸς ἀπὸ Ἀδὰμ, ἐπὶ τὸ πρῶτον ἔτος Ἀβραὰμ, ἔτη γ,σβ ἐπελογίσατο. σφάλλεται δὲ καὶ οὗτος περὶ τὰ αὐτὰ ρλ ἔτη τοῦ δευτέρου Καϊνᾶν υἱοῦ Ἀρφαξὰδ, ὑφαιρουμένων τῶν κ ἐτῶν Μαθουσάλα, ὁμοίως τῷ Εὐσεβίῳ. Καὶ οὕτω τῷ γ,ϡπδ ἔτει τοῦ κόσμου, τῷ ο̅θ αὐτοῦ ἔτει ὁ Ναχὼρ ἐγέννησε τὸν Θάῤῥα. Rursus quia editio Iudæorum Hebraica conjicit Noë & Abraham in idem sæculum, propterea Georgius confidentissime audet eam damnare, & illi interpretationem septuaginta Seniorum anteponere. Sed audiamus Aristarchum: ὥστε ἀνάγκη διημαρτῆσθαι ὁμολογεῖν τὴν μὲν παρὰ Ἰουδαίοις γραφὴν ἐν τοῖς ἀπὸ Ἀδὰμ καὶ ἐπὶ τὸν κατακλυσμὸν μόνοις. Τὰ γὰρ ἐπὶ τὸν κατακλυσμὸν, καὶ ἐπὶ τὸν Ἀβραὰμ, ἔτη σύμφωνα εὕρηται τῇ παρὰ τοῖς ο φερομένῃ τῶν ἐτῶν σημειώσει. Ἀντικρὺς δὲ φαίνεται διημαρτημένως ἔχειν τὸ παρὰ Ἰουδαίοις Ἑβραϊκόν. συνάγει γὰρ κατὰ τὸ αὐτὸ τοῖς χρόνοις τὸν Ἀβραὰμ καὶ τὸν Νῶε, ὅπερ οὐδεμία παρίστησιν ἱστορία. εἰ γὰρ κατὰ τὴν Ἰουδαίων γραφὴν, ἀπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ καὶ ἐπὶ Ἀβραὰμ, ἔτη τυγχάνει σϟβ, ἐξῆς δὲ Νῶε κατὰ τοὺς αὐτοὺς μετὰ τὸν κατακλυσμὸν ἔτη τν, δῆλός ἐστι παρατείνας τὴν ζωὴν μέχρι νη ἔτους Ἀβραάμ. ἔστι δὲ καὶ ἄλλως τὴν ἀτοπίαν συνιδεῖν τῶν παρ' Ἰουδαίοις ἀντιγράφων ἀπὸ τοῦ τριακονταετοῦς ἀναγράψαι τοὺς πρὸ τοῦ Ἀβραὰμ πεπαιδοποιημένους. ὅποτε οἱ μετὰ τὸν Ἀβραὰμ ἱστοροῦνται πρεσβύτεροι τῶν λ ἐτῶν ἐπὶ τὴν παιδοποιΐαν ἐλθεῖν. Πανταχόθεν τοιγαροῦν τῆς τῶν ο ἑρμηνείας ἐκ παλαιᾶς, ὡς ἔοικε, καὶ ἀδιαστρόφου Ἑβραίων γραφῆς μεταβεβλῆσθαι συνισταμένης, εἰκότως ταύτῃ καὶ ἡμεῖς κεχρήμεθα κατὰ παροῦσαν χρονογραφίαν, ὅτι μάλιστα καὶ ἡ καθ' ὅλης τῆς οἰκουμένης ἡπλωμένη Χριστοῦ ἐκκλησία ταύτῃ μόνῃ προσέχει, τοῦ τε σωτῆρος ἡμῶν Ἀποστόλων τε καὶ μαθητῶν ἀρχῆθεν ταύτῃ χρῆσθαι παραδεδωκότων. Quod Noë obierit anno Abraham LVIII, propterea rejiciendam esse Iudæorum editionem, quis mentis compos dixerit? Alterum argumentum de triginta annis παιδοποιΐας plane puerile est. Contra, quid statuendum de editione Septuaginta interpretum, quæ, præter numeros annorum τῆς παιδοποιΐας interpolatos, Matusalam superstitem diluvio facit annis XIV? Hoc enim jam antea disputavimus.

Ibid. 33. ἕως γεννήσεως Ἀβραὰμ, ἔτη γ,ϡπδ.] Arphaxad natus est anno secundo Diluvii. Secundum LXX Interpretes, à diluvio, ad natalem Abrahami, anni sunt MLXXII. Eusebius autem præterivit τὸν δεύτερον Καϊνᾶν, qui natus est secundum LXX, anno patris Arphaxad CXXXV. quo numero de MLXXII deducto, remanebunt à diluvio, ad natum Abraham, anni DCCCCXXXVII. Atqui Eusebius putat annos DCCCCXLII, quinque annis amplius. Ita secundum deductionem annorum CXXXV τῆς παιδοποιΐας τοῦ Ἀρφαξὰδ, ab Adam, ad natum Abraham, fuerint tantum anni MMMCLXXXVII. Quare est ἀλογιστία Eusebii.

Ibid. περὶ τῆς καταστροφῆς τῶν πέντε πόλεων.] In frag-

fragmento Africani est egregia lacus Asphaltitis descriptio ἐκ τῆς ἱστορίας καὶ αὐτοψίας auctoris. in quo notabis λύχνοι μὲν καιόμενοι καὶ ἐπιφέρονται. Quod & apud Hegesippum reperies lib. IV, cap. XVIII. *Lucernam accensam ferunt aquis supernatare, sine ulla conversione extincto demergi lumine.* Quod ab Africano, non à Iosepho accepit. Tertullianus in poëmate de Gomorris & Sodomis,

„ *— si denique testa*
„ *Luciferam narem insistes, qua spiritus igni est,*
„ *Velificabit apex flammæ. Si flamma perempta est,*
„ *Ibit subter aquas destructio naufraga lucis.*

Pag. 20. 19. ἔτος ὁ πρῶτος Φαραώ.] Vide Notam ad numerum Canonis CCCXLVI.

Pag. 21. 4. τοῦ κυνικοῦ λεγομένου κύκλου.] κυνικὸν κύκλον Ægyptii duplicem habebant, minorem quatuor annorum Ægyptiacorum, post quem intercalabatur dies unus: majorem annorum MCCCCLX, post quem annus ad idem punctum revertebatur Zodiaci, ut ipsi putabant, ut autem nos dicimus, ad eandem diem anni Iuliani. Quare minor cyclus Cynicus, sive circulus Canicularis, est dierum totidem, quot annorum major circulus canicularis. Nam in annis quatuor Iulianis totidem dies sunt, quot anni Ægyptiaci in annis MCCCCLX Iulianis, quibus conveniunt anni Ægyptiaci MCCCCLXI.

Pag. 22. 13. ἡ ποιμενικὴ σκηνὴ τοῦ Ἰακώβ.] Antoninum intellige hic Elagabalum, sub quo Chronica sua scribebat Africanus.

Ibid. 16. ΑΦΡΙΚΑΝΟΥ ςζ ἐτῶν.] Adversatur Georgius: ἡ δὲ γραφὴ οὐδαμῶς τοῦτο φαίνεται λέγουσα, ἄλλως τε εἰ τοῦτο δῶμεν, ἔσται ὁ Ἰωσὴφ κατὰ τὸ ϛ τοῦ Ἰακὼβ γεννηθείς. ὅπερ ἀδύνατον.

Ibid. 21. ΑΦΡΙΚΑΝΟΥ. τῶν πζ ἐτῶν.] Rursus reluctatur Georgius ab absurdo, ut supra. οὔτε τῶν Ἀφρικανοῦ πρότερον πζ ἐτῶν οὐ Ἰακὼβ λέγονται γεννηθῆναι τὸν Λευΐ, οὔτε τῶν Εὐσεβίου τῶν πε ἐτῶν. κατ' ἄμφω γάρ, ἢ τῷ ϛ, ἢ τῷ ϛ τῆς ζωῆς Ἰακὼβ, εὑρεθήσεται γεννηθεὶς ὁ Ἰωσήφ. ὅπερ ἀσύμφωνον τῇ θείᾳ γραφῇ.

Ibid. 29. ΑΦΡΙΚΑΝΟΥ. εἰς τὴν θαυμασίαν τερέβινθον, ἡ τις μέχρι νῦν εἰς τιμὴν τῶν πατριαρχῶν ὑπὸ τῶν πλησιοχώρων τιμᾶται.] Hanc Terebinthum suo ævo superfuisse negat Hegesippus lib. IV, cap. XXIV: quæ tamen adhuc tempore Africani extabat. Unde vallis Terebinthi hactenus vocatur locus ille, Peregrinis Ierosolyma voti caussa proficiscentibus notissimus. Vide quæ ad numerum Canonis MMCXXXIV notavimus. Cæterum eam Terebinthum esse, de qua agitur in editione Septuaginta Genes. XXXV, 4. palam est. Hebraice est אלה. quod diverse interpretantur Hebræi. Peregrini Ierosolymitani dicunt unam Terebinthum adhuc superesse duobus M. P. ab Ierosolymis, eamque esse hanc, de qua nunc loquimur.

Ibid. 31. ibid. ὑφ' ἣν τοὺς ἐκλεκτάς.] Quid pro illo nihili ἐκλεκτὰς substituendum sit, quærant studiosi.

Ibid. Ibid. ἐν τοῖς πανηγύρεσιν.] De Panegyri Terebinthi vide eandem Notam ad numerum MMCXXXIV. Quia vero Rhachelis idola sub hac Terebintho condidit Iacob, de ejus arca sepulchrali non omittendum quæ scribit Georgius: Ταύτης (Rachelem intelligit) ἐγὼ τὴν λάρνακα τῆς γῆς ὑπερκειμένην πολλάκις ἐκεῖσε παρελθὼν ἐπὶ Βηθλεέμ, καὶ τὴν παλαιὰν λεγομένην λαύραν ὁσίου Χαρίτωνος, ἑώρακα.

Ibid. 33. ΑΦΡΙΚΑΝΟΥ. Ἀπὸ Ἀδὰμ τοίνυν.] Confutat Georgius: Διαμαρτάνει προφανῶς ἔτη ξ. τῷ γὰρ αὐτῷ γ, ͵ϛξγ ἔτει τοῦ κόσμου ἐγεννήθη Ἰωσήφ, ὡς ἀπόκειται, &c.

Pag. 23. 9. Ἀπὸ Ἀδὰμ, ἕως πρώτου Ἀβραὰμ ἔτους γ, ͵ϛπδ ἔτη.] Georgius: Διαμαρτάνει καὶ οὗτος ἔτεσι ϛκζ.

Ibid. 24. ἔτη κδ κατὰ Ἰώσηπον.] Nihil tale apud Iosephum.

Ibid. 26. ἔτος προσέθηκε τῷ ἐνιαυτῷ τὰς ἐπαγομένας.] Vide Plutarch. περὶ Ἴσιδος καὶ Ὀσίριδος. Vide etiam lib. II. de Emend. Temp. Epagomenæ sunt septuagesima secunda pars anni veteris dierum CCCLX. ideo septuagesima secunda pars manifesto sunt V, quæ ad CCCLX accedentes constituerunt annum Ægyptiacum dierum CCCLXV, quo Ægyptii usque ad Actiacam victoriam usi sunt: à quo tempore, ad hanc usque diem, annus est dierum CCCLXV cum quadrante, & exitu anni quarti Epagomenæ sunt dierum VI.

Ibid. 42. ΑΡΓΕΙΩΝ ΒΑΣΙΛΕΙΣ.] Georgius: ἐμοὶ δοκεῖ καλῶς ὁ Ἀφρικανὸς ἐν γ λόγῳ τῆς ἱστορικῶν αὐτοῦ φάναι τὴν Ἀργείων βασιλείαν τῷ σ ἔτει τῆς Ἀσσυρίων βασιλείας ἄρξασθαι ἐπὶ Ἀρείου τοῦ ε βασιλέως Ἀσσυρίων, ἐστὶ γὰρ κατὰ τοῦτο Μωσῆς πρὸς τῷ τέλει τῆς ζωῆς Ἀβραὰμ τεχθείς, εἴγε πάντες ὁμολογοῦσι τὸ πρῶτον ἔτος Ἀβραὰμ κατὰ τὸ μδ ἔτος Νίνου τοῦ δευτέρου βασιλεύοντος μετὰ Βῆλον Ἀσσυρίων. Βῆλον γὰρ νε. Νίνον μβ. Ἀβραὰμ ρα. ἔστιν ἄρα Μωσῆς κατὰ τὸ ρα ἔτος Ἀβραάμ. ὅπερ ἀδύνατον. ὁμολογοῦσι δὲ αὐτὸν κατὰ Ἴναχον. Hoc vero collectum est à Georgio. Nam ducentesimus annus Assyriorum omnino est centesimus primus Abrahami, si ponatur Abraham natus anno XLIII Nini. Quod si Moses natus anno primo Inachi, ut sancit ipse Africanus, & alii quoque ante illum idem statuerunt, ergo Moses natus fuerit anno centesimo primo Abraham. Quod est absurdum. Alioqui nisi statuisset natalem Mosis in primo anno Inachi, tantum abest, ut erraverit, quod in CC anno Assyriorum natalem Mosis statuerit, ut potius ei vitio vertendum fuerit, quod non serius natum prodiderit. Natus enim Moses Assyriorum anno DCCLXXX, qui erat XVII Regis XXII Assyriorum Sosaris.

Ibid. Pag. 24. ΣΠΟΡΑΔΗΝ.] Ita hic liber digestus erat, ut prius τὰ χρονολογούμενα, id est rationes temporum, & Regnorum origines, caussas, progressus, & fines poneret: postea καθ' ὁμάδα temporum, puta per quinquaginta plus minus annos, reges singillatim secundum nationes dinumeraret, illis vero subjiceret τὰ σποράδην, quæcunque intra τὴν ἐκείνην ὁμάδα contigerunt. Exempli caussa. In superiore ὁμάδι habes IV Reges Assyriorum, totidem Ægyptiorum, Thebanorum quinque, & primum regem Argivorum. Hos omnes in uno tempore contigisse, & ideo ἐν τῇ αὐτῇ ὁμάδι esse debere sciendum est. Si hinc initium cœpissent regna illa omnia, præponenda essent omnia eorum χρονολογούμενα. Sed quia principia eorum jam dudum cum suis chronologumenis superius posita sunt, unius tantum regni Argivorum intra hanc ὁμάδα nascentis caussæ, καὶ τὰ χρονολογούμενα, ponuntur. Deinde post reges subjiciuntur τὰ σποράδην, id est capita brevia gestorum, quæ illi temporum ὁμάδι congruunt. τὰ σποράδην Latine possumus vertere, *Per Saturam.* Sic priscus auctor citatur apud Lactantium Pescennius Festus in libro Historiarum per saturam, quæ scripsit ad exemplum quorundam veterum, qui ejus argumenti historias reliquerunt,

τὰ

τὰ πορεὐδλω Αριςοξένε, Ιερωνύμε Ροδίε τὰ ασεγάδλω ἀπομνημονεύματα.

Ibid. 51. Κάσ☉ἐ καὶ Βῆλος.] τὸ Κάσος suspectum. De Antiochia vide Cedren. 17, 10.

Pag. 26, 18. ὡς φησιν ὁ τῶν παλαιῶν.] Locus iste quoque apud Cedrenum legitur 67, 1. Ubi multa per saturam confuse. Intellige Platonem Comicum, cujus Σοφισαί, qui hic citantur, non semel ab Athenæo in testimonium producuntur.

Ibid. 43. Οὗτ☉ὁ ὁ Αμμωᾶφθις ἐςὶν ὁ Μέμνων.] Quod Cambyses hanc statuam truncaverit, ostenditur in iis, quæ ad numerum CCCC notavimus.

Ibid. Πολύαινος ὁ Αθηναῖος.] Auctor mihi ignotus.

Pag. 29. 4. Τῷ μὲν ἔτει Κέκροπος τοῦ διφυοῦς πρώτε βασιλέως Αθηναίων ἡ δὲ Αιγύπλε πρεία τοῦ Ισραὴλ διὰ Μωσέως ἐγένετο.] Georgius: Κατὰ Ιναχον πρῶτον Αργους βασιλέα, καθ' ὃν καὶ πάντες εἶπε ἐκ τῶν ἑτέρων, εἴπε ἐκ χάλαιτ☉ὁ ἱσορικοὶ, Ιώσηππ☉ὁ, καὶ Ιȣς☉ὁ, Κλήμης ὁ ἱερὸς σρωματεὺς, Ταλιανός τε, καὶ Αφρικανὸς συνομολογοῦσι γεννηθῆναι Μωσέα, καὶ κατὰ Φορωνέα τοῦ Ινάχου παῖδα καὶ Νιόβης ἀκμάσαι, κατὰ Απιδα δὲ τὸν δὲ Αιγύπλε πρείας τοῦ Ισραὴλ ἐξηγήσασθαι, τὰς ἀποδείξεις καὶ ἐκ τῶν παρ' Ελλησι δοκίμων ἐπαγόντες ἱσορικῶν. εἷς μόν☉ὁ ὁ Καισαρεὺς καὶ ἑαυτῷ ἀντιπίπλων χρόνοις ὕστερον κατὰ Κέκροπα τὸν διφυῆ πρῶτον Αθήνησι βασιλέα μετὰ Ωγυγον, καὶ τὸν ἐπ' αὐτοῦ κατακλυσμὸν ἔφη γενέσθαι Μωσέα, καίτοι τῶν εἰρημένων ἐπιμνησθεὶς τῶν σοφωτέρων ἀνδρῶν. Quia veteres Mosem sub Inacho natum dicunt, propterea Eusebium errasse, qui longe recentiorem faciat, ratio frigidissima. Nam prius neque probatum est, neque conceditur.

Pag. 29. 23. Μετὰ Ακρίσιον, ὡς φασι.] Infra vox [πληξίππ☉ὁ] virgulis inclusa abundat, desumpta ex loco β Ιλιάδ☉ὁ, qui hic designatur, Ερμείας δὲ ἄναξ δῶκε Πέλοπι πληξίππῳ.

Pag. 31. 25. Δείναρχ☉ὁ.] Ex quatuor Dinarchis, quos apud Dionysium Halicarnassensem refert Δήμος ὁ Μάγνης ἐν τοῖς ὁμωνύμοις, an tertius illorum Δήλιος τὸ γέν☉ὁ πεπραγματευμέν☉ὁ, τοῦτο μὲν ἔπος, τοῦτο δὲ πρᾶγμα, sit iste poeta, quem innuit Eusebius, viderint eruditi. Nam sane mihi ignotus est.

Pag. 32. 9. Σαρδανάπαλος δὲ τριακοςὸς καὶ πέμπτ☉ὁ.] Ita recte in veteri exemplari Georgii. In luculenta vero editione Henrici Stephani apud Diodorum illud πέμπτ☉ὁ deest. quare reponendum. Magno enim historiæ detrimento abest. Ctesias quoque, ex quo Diodorus hanc historiam hausit, XXXV reges Assyriorum, non XXX, ediderat, nimirum quinque minus, quam Africanus, cui cum Ctesia in hoc convenit, quod apud utrunque Teutamus est XXVI rex à Nino. Quos autem omiserit Ctesias, nescimus.

Ibid. 28. τὴν ἡγεμονίαν ἐχόντων τῆς Ασίας Ασσυρίων ἔτη πλείω τῶν χιλίων] Post hæc Diodori verba subjicit Georgius: Ταῦτα ὁ Διόδωρ☉ὁ ἡμῖν παραδίδωσιν μηδ' ἄντο θαρρήσας ἀποφήνασθαι τὸν τῶν βασιλέων ἀριθμὸν, ἢ χρόνε τὴν ἀκριβῆ ποσότητα, ἀπορησίας τε αὐτῶν, καὶ ἐπὶ τίνος ἢ κατὰ Τροίας τῶν Ελλήνων ἔφοδ☉ὁ γέγονεν, ἀλλὰ πάντα φειδομένως διὰ τὸ τῶν παλαιοτέρων αὐτοῦ ἱσορικῶν ἀσύμφωνον. Μόνον δὲ ὅτι πλείω τῶν ᾳ τῶν ἐτῶν ὁ χρόν☉ὁ τῶν ἀπὸ Νίνου λϛ βασιλέων ἐςὶν, ἀπεφήνατο. καὶ ὅτι τὴν Τροίας ἅλωσιν ἐπὶ τοῦ κϛ ἀπὸ Νίνου βασιλεύσαντος Ασσυρίων φασὶ γενέσθαι μετὰ ᾳ ἔτη πλείω, ἄλλοις ἐπιγράφων τὰ λήμματα, ὡς μὴ πάντως συνειδότι ἐμοί☉ὁ. ὁ γὰρ Ταυτάνε χρόνες τῷ ἀπὸ μβ ἔτει συντρέχει τῆς Ασσυρίων ἀρχῆς, εἴκοσι καὶ ἕτερα λογιζομένου Ταυτάνε ἀπὸ Βήλου. ἐ γὰρ τὰ Βήλου τε ἔτη ἀφίλωμεν ἐκ τῶν ☉ μβ, πολλοῖς ἔτεσι κατὰ τὸν ἀκριβῆ λόγον ἐλαττωθήσεται ἐκ τῶν ᾳ πλείω χρόνον, ἢ μετὰ πλείω κατὰ Διόδωρον καὶ τὴν ἀληθῆ ἅλωσιν Τροίας.

Ibid. 30. ὅτι δὲ ἀσυμφώνως.] Sunt Georgii, non Eusebii, qui pro Eusebianis sua supposuit. Nam Diodori & Cephalionis testimonia Eusebium apposuisse ipsemet testis est Georgius, his verbis: ὁ μὲν τοι Εὐσέβι☉ὁ καίπερ πραγματείαν ἐ τυχοῦσαν συλλεξάμεν☉ὁ φιλοπόνως, καὶ ταύτῃ τὴν ἑαυτοῦ χρονικὴν συγγραφὴν τὰς τε προκειμένας χρήσεις Διοδώρου καὶ Κεφαλαίων☉ὁ, ἐν λϛ βασιλεῦσι τὴν Ασσυρίων ἀρχὴν περιέλαβεν, ἔπει δὲ ᾳ τ, τῷ Κάςορι μᾶλλον ἀκολουθήσας, ἐ καὶ μαρτυρίαν προσήγαγεν ᾳ σπ ἔτη φάσκουσαν τῶν Ασσυρίων βασιλεῖς ἄρξαι, καὶ τοῦτο διὰ τὸ συμβάλλεσθαι τῷ παραλογισμῷ αὐτοῦ κατὰ τῶν χρόνους ὧν πέπονθεν ἐν τοῖς ἀπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ, ἕως Αβραὰμ, χρόνοις, μὴ χρονολογήσας μετὰ τὸν κατακλυσμὸν Καϊνὰν υἱὸν τοῦ Αρφαξάδ. Testimonia igitur Diodori & Cephalæonis ab Eusebio producta Georgius quoque retulit, sed præmissis verbis suis, & Eusebianis omissis.

Ibid. Κεφαλαίων.] Est Κεφάλων, est & Κεφαλαίων, quorum ὁ Κεφάλων Γεργίθι☉ὁ scripsit de adventu Æneæ in Italiam, auctor vetustissimus. Dionysius Halicarnassæus lib. primo: Κεφάλων ὁ Γεργίθι☉ὁ συγγραφεὺς παλαιὸς πάνυ. alibi: ὥςε ἐςὶ Κεφάλων τε ὁ Γεργίθι☉ὁ, καὶ Ηγήσιππ☉ὁ ὁ περὶ Παλλήνης γράψας. Verrius Flaccus videtur nunquam eum legisse, sed à Dionysio accepisse. *Cephalon Gergithius, qui de adventu Aeneæ in Italiam videtur scripsisse.* Κεφαλαίων autem cujas fuerit, ne ipse quidem voluit posteritati testatum relinquere. Scripsit σύντομον ἱσορικὸν, orsus à Nino, desinens in Alexandro Magno. Opus ejus in IX libros tributum singulos Musæ unius cognomines. Homo gloriosus fuit, ut qui professus sit in libris suis exemplo Homeri patriam suam tacuisse. Scripsit opus suum in Sicilia illuc ab Hadriano relegatus. Hæc ex Photio & Suida. Sed puerilis fuit Suidæ hallucinatio illa, quod eundem facit Κεφάλωνα, & Κεφαλαίωνα. Κεφαλίων, ἢ Κεφάλων Γεργίθιος, ῥήτωρ, καὶ ἱσορικὸς, γεγονὼς ἐπ' Αδριανοῦ. ἔφυγε δὲ τὴν πατρίδα δι' ἀπέχθειαν δυνασῶν, καὶ ἐβίωσεν ἐν Σικελίᾳ. Sed ut imperitia non parva est ex duobus unum facere, ita illa major, ei attribuere patriam Gergithum, qui suam patriam ignorari affectarit. Porro tam apud Suidam, quam apud Georgium, Κεφαλίων, non Κεφαλαίων scribitur. Nos Photium sequimur.

Ibid. 48. Αγαμέμνων δὲ, καὶ Μενέλαος.] Post hoc Comma subjicit Georgius: ἕως τούτε ἡγησάμεθα τὴν ἐκ τῶν Κεφαλίων☉ὁ γραφὴν πρὸς τὴν Διοδώρου διαφωνίαν παραθέσθαι τοῖς ἀκριβῶς ἐπισῆσαι βουλομένοις. ὁ μὲν γὰρ λϛ βασιλεῖς ἀπὸ Νίνου καὶ αὐτὸς ἐξέθετο, καὶ τὴν ἅλωσιν Τροίας μετὰ ᾳ ἔτη πλείω φησὶν, ὡς τινες ἐπὶ κϛ βασιλέως Ασσυρίων Ταυτάνε. ὁ δὲ τοὺς πάντας κγ ἀπὸ Βήλου. καὶ τὴν Τροίας ἅλωσιν μετὰ ταῦτα ᾳ ἔτη. ὅπερ ἀδύνατον. ἵνα γὰρ κβ ἀπὸ Βήλου τις ὑπολάβοι τῶν Ταυτανον πρὸ τοῦ ἐσχάτε Σαρδαναπάλου, καὶ

καὶ ὅτω ἐλάττυς ὑφίσταται χρόνυς Κεφαλίων@ πρὸς τὸν Διόδωρον. καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν δὲ ἁπάντων τὸ ἄπιστον ἐνὶ τ͂ ἀμφοτέρων συνάγε), ἵνα μὴ λέγω καὶ τοῖς ἄλλοις, διὰ τὸ μᾶλλον τὸν Διόδωρον τῇ ἀληθείᾳ προσεγγίζειν πλεῖον τ͂ α τ͂ εἰρηκότα τὸν ὅλον τ͂ Ἀσσυρίων ἀρχῆς χρόνον, καὶ αὐτὸν ἀπὸ Νίνυ, ἕως Σαρδαναπάλυ. Interjectis aliquot, acriter cum Eusebio expostulat, quod propositis tribus editionibus, Græca LXX interpretum, Hebraica Iudæorum, Hebraica Samaritarum, nullam tamen earum sequitur. præterea, quod reges Assyriorum mutilaverit, ut rationes suas æquaret. Apponam verba: θαυμάσαι δὲ μεγάλως ἔπεισιν, ὅπως ὁ αὐτὸς κατά τινας κληθεὶς Φρόνιμ@ Εὐσέβι@ (δηλαδὴ κατὰ ἀντίφρασιν) ὅτω προδήλως ταῖς θείαις γραφαῖς ἀντιπεσεῖν τετόλμηκεν, ὁ πᾶσαν ἀκρίβειαν ἐπαγγειλάμεν@ κατὰ ἀληθῆ εὕρεσιν, ὥς φησιν, ἐκ τ͂ παρ' Ἑβραίοις, καὶ Σαμαρείταις, καὶ ὁ ἑρμηνευταῖς διαπεφωνημένης γραφῆς. διὰ τὸ τ͂ ἀντιγράφων ἀσύμφωνον, καὶ τριχῶς παρηλλαγμέν@ τῶν χρόνυς ἐν ὐδεμιᾷ τ͂ τριχῶς παραδόσεων τ͂ κατὰ τὸν κατακλυσμὸν Καϊνᾶν υἱῦ Ἀρφαξὰδ ἐμνήσθη. post: διημαρτηκὼς ἐτῶν ἀριθμὸς κατ' ἐλάττωσιν διακοσίων ϛ ἀπὸ Ἀδὰμ, ἕως τ͂ εἰκοσιεπτῆρίδ@ Κωνςαντίνυ τ͂ μεγάλυ. ἀντὶ γὰρ ε, ωις ἐτῶν, ε, ϡχζ συνελογίσατο. ὑκῦν πρόδηλον, ὅτι διὰ τὸν κατὰ τὸ παραλογισμὸν καὶ τῶν Ἀσσυρίων ἠλάττωσεν, καὶ τὴν ἅλωσιν Τροίας ὐκ ἀληθῶς ἐστοιχείωσεν.

Pag. 33. 13. Τότε ὁ Παλαμήδης εὗρε τὰ ις γράμματα.] Apud Cedrenum. Egregium fragmentum. Vide ad numerum MDCXVII.

Ibid. 33. Ἀδαμάντα θυγάτηρ Εὐρυσθέως.] Alibi hæc non leges, neque παρὰ Φαλίδων.

Ibid. 36. Ἴλιον ἥλω πρὸ φθινοπώρυ πρὸ ιζ ἡμερῶν τ͂ χειμερινῆς τροπῆς.] Quomodo decem & septem diebus ante brumam, si autumno? Hæc sunt emplastra Georgii. Eusebius scriptum reliquit: Ἴλιον ἥλω πρὸ ιζ ἡμερῶν τ͂ θερινῆς τροπῆς. Sic Ephorus, aut potius ex Ephoro Dionysius Halicarn. lib. primo. & nos fusius. ,, quanquam apud Dionysium fœda menda librario- ,, rum inolevit, πλευτῶντ@ θέρυς, quum Diony- ,, sius scriptum reliquerit πλευτῶντ@ ἔαρ@. cujus ,, mendæ lectorem admonuimus lib. III Canonum.

Ibid. 46. [ὡς ἡ κωμωδία.] Hæc inclusa virgulis inepte huc irrepserunt, fortasse ex numero MDCXCVI. ὀργὴ κωμωδία.

Ibid. Μενεσθεύς.] Puto hæc Eusebium ex Africano hausisse. Nam de annis Menesthei aliter sentit in Canone.

Pag. 34. 7. Τὰ μὲν Ἰησῦ τῦ Ναυῆ.] Ad finem litorum Eusebianorum ita Georgius: Ἐὰν ὖν κατὰ τὸν Ἀπόςολον τὰ τ͂ Κριτῶν υν ἔτη, καὶ τὰ ἐπὶ τ͂ ἐρήμυ μ ἔτη Μωϋσέως, Ἰησῦ τε κζ, καὶ τ͂ ιζ Ἰησῦ πρεσβυτέρων ιη, καὶ ἔτι Ἡλὶ τῦ ἱερέως κ, καὶ Σαῦλ μ, Δαυὶδ τε μ, ἔτι Σολομῶντ@ δ συναριθμήσωμεν, ἔσται ὁ πᾶς ἀπὸ τ͂ ἐξόδυ χρόν@, ἐπὶ τ͂ τῦ ναῦ κατασκευὴν, ἐτῶν χνϑ, κατὰ δὲ Εὐσέβιον χ, καὶ κατὰ Ἀφρικανὸν, ὑπὲρ τὰ ψμ. Dinumeratio annorum ab Exodo, ad conditum Templi, secundum Eusebium DC annorum superatur à rationibus Africani annis CXL. in quibus non video quomodo centum & septuaginta ad DC adjecta non potius DCCLXX faciant, quam CXL. Objicit enim Eusebius Africano, illum septuaginta addidisse de historia, XL τ͂ ἀναρχίας, XXX τ͂ εἰρήνης, & præterea C οἴκοθεν, de suo. quæ simul fiunt CLXX, non CXL.

Ibid. 15. ὁ δὲ ἱερὸς Ἀπόςολ@ τὰ υν ἔτη.] Locus est Actorum XIII, 20. qui est crux Chronologorum, ex quorum velitationibus nihil hactenus certi hauriri potuit. Melius & prudentius tacuissent. Ego sapientissime ab Eusebio dictum puto: τ͂ Ἀπόςολον ὐκ ἀκριβολογύμενον εἰπεῖν, ἀλλὰ ἐκδοχῇ κοινοτέρᾳ. ut sit numerus pro numero ex usu quotidiano, quo ὁλοσχερῶς, ὐκ ἀκριβῶς, aliquam summam enunciamus. Sic apud Demosthenem & Plautum Talentum nominari videmus, ubi non exiguus drachmarum numerus deest, aut superest. & vulgatissima est hæc numerandi κατάχρησις.

Ibid. 18. Ἀπὸ Ἀδὰμ, ἕως τέλυς τ͂ Κριτῶν, καὶ ἀρχῆς Ἡλὶ τῦ ἱερέως, ἔτη δ, μδ.] Georgius: Τὰ κατὰ Ἀφρικανὸν ἀπὸ Ἀδὰμ, ἕως τέλυς καὶ ἀρχῆς Ἡλὶ τῦ ἱερέως, ἔτη δ, σϟβ, κατὰ δὲ Εὐσέβιον τὸν Παμφίλυ δ, μδ, κατὰ δὲ τὴν ἀκριβῆ, καὶ εὐαγγελικὴν παράδοσιν, καὶ τόδε τὸ χρονογράφιον, δ, τνβ.

Ibid. 21. Κατὰ τύτυς τῦ χρόνυς Ὀρφεύς.] Vide Cedrenum 68, 30.

Ibid. 52. τ͂ Λυκίων ἀγών.] Error Eusebii Λύκια vocantis τὰ Λύκαια. Vide Notas in numerum DCCCLXXXVI.

Ibid. 54. Τότε Ῥόδ@ ἡ νῆσ@ οἰκίζε).] Tam ignota est mihi ista Rhodiensis Lacedæmoniorum colonia, quam auctor Zeuxippus, qui hic citatur.

Ibid. 51. ἐπὶ τύτυ ἡ τ͂ Ἐρεχθειδῶν.] Præpostere posita pro, Ἐπὶ τύτυ ἡ τ͂ Ἀττικῶν βασιλεία κατελύθη παρ' Ἀθηναίοις Ἐρεχθειδῶν λεγομένη, &c.

Pag. 35. 15. Μελόδων.] Bis hic legitur Μελόδων, qui tamen est Μέδων. Est error librariorum, non Eusebii.

Ibid. 18. Εὐρυσθεύς.] Ita semper Eusebio, qui Εὐρυσθένης. Idem error in Latinis Eusebii, non librariorum.

Ibid. Τότε ἐκράτει.] Fragmentum mutilatum à Cedreno.

Ibid. 26. Ἐν τοῖς χρόνοις Σαύλ.] Est ἀποσπασμάτιον apud Cedrenum.

Ibid. 31. ἐκ τ͂ Διοδώρυ.] Hoc fragmentum debemus Eusebio.

Pag. 36. 25. ἐκαλῦτο δὲ πρὸς τύτυ Ὀγυγία.] Hoc ego nuspiam legere memini. Multa enim nomina habuit, Καρχηδὼν, Ὀγυγία, Κακκάβη, Καδμεία, Οἰνῦσσα.

Ibid. 30. εἰσὶν ὖν ἀπὸ Ἀδὰμ, ἕως τ͂ ἔτυς αὐτῦ, ἔτη δ, ϡο.] Georgius de Solomone: εἰσὶν ὖν ἀπὸ Ἀδὰμ, ἕως τ͂ ἔτυς αὐτῦ, ἔτη δ, υοη, κατὰ δὲ τ͂ Ἀφρικανὸν, δ, υνζ, κατὰ δὲ Εὐσέβιον, δ, ϡο.

Ibid. 31. Ἑβραίων ἀρχιερεῖς ἡ ἀπὸ Ἀαρὼν Σαδὼκ ἐγνωρίζετο.] Georgius: Κατὰ δὲ τ͂ ἀκριβῆ λόγον ια ἐςὶν ὁ Σαδὼκ ἀπὸ Ἀαρὼν, ὅτως. α Ἀαρών. β Ἐλεάζαρ. γ Φινεές. δ Ἀβιυδ. [Ἀβισσὲ] ε Βοκκί. ϛ Ὀζεί. ζ Ἡλεί. η Ἀχιτώβ. θ Σαμυήλ. ι Ἀβιάθαρ. ια Σαδώκ. Sed septimum ab Aaron ponit Nicephorus Patriarcha. Tam ille, quam Eusebius, falluntur. recte Georgius undecimum facit ab Aaron. sed vitiose seriem interrupit post Ozzi. Ita igitur Sadoc undecimus ab Aaron deprehenditur. I Aaron. II Eleazar. III Phinees. IV Abisue. V Bokki. VI Ozzi. VII Zaraias. VIII Meraioth. IX Amarias. X Achitob. XI Sadoc. At crassus est error immiscere his Samuelem, qui erat Levita " duntaxat. Amram & Isaar ambo filii fuerunt Caath. " Ab Amram deducitur sacerdotalis stirps, ab Isaar " autem Levitarum, à quo etiam decimus octavus Sa- " muel. "

„ muel. Ergo Samuel Levita, non Sacerdos. Hierony-
„ mus in Jovinianum lib. 1: & Augustin. de quæstion.
„ veteris Testam. quæstione ultima.

Ibid. 32. Ειράμ τ Τυρίων βασιλέως θυγατέρα ἔγημεν ὁ Σολομών, ὡς Τατιανὸς ἱστορεῖ.] Hoc non extat in libro ad Gentes. Nam alia scripsit Tatianus.

Ibid. 37. Ουαφρῆς βασιλεὺς τ Αιγύπτυ.] Hæc repetit Chronicon Casauboni, sive Fasti Siculi, ut vulgo vocantur. Idem in libris de præpar. Euang. Sed falso. Nam Waphris initium posterius fuit initio Solomonis, annis CCCCXXX. Hunc ridiculum anachronismum alibi confutavimus.

Pag. 37. 18. ὅπως πλάνητιός ἐστι τ πρώτης οἰκίας.] Multæ sunt hallucinationes, multa peccata Eusebii. Nullus est auctor, qui leviore studio, & majore securitate judicii lectorum scripserit, quam hic noster. Nihil tamen ἀπιστότερον ei excidit, quam hoc, quod in manu est, novem tantum reges ex priore familia Regum Lacedæmoniorum fuisse, & una cum illis sex alios altera regia domo regnasse. Non hæc propono, ut confutentur. hoc enim Aretalogi hodierni in re manifesta facere solent: sed ideo, ut hujus scriptoris ἐπικίνδυνοι scopuli vitentur, quos imperitis, nisi prius indicati fuerint, difficile est vitare. Nam hodie quot dicta veterum Patrum, tot scita divinæ scripturæ censentur. Hinc larvæ & mendicabula Sophistarum incunabula primorum Eremicolarum ab Essenis repetiverunt, quia Eusebius id dixit: qui quum illud de Essenis scriberet, se compotem mentis non fuisse ex eo ostendit, quod alibi de Essenis, non ut monachis Christianorum, sed ut mere Iudæis loquitur. Nam erratis hujus auctoris enumerandis charta non suffecerit.

Ibid. 39. ὅτ Ζορὰχ ὁ τ Αιθίοπα.] II Paralip. XIV. 9, 9. in Bibliis Græcis Ζαρέ. In Hebr. זרח.

Pag. 38. 41. Από Ιλίυ ἁλώσεως, ἕως κτίσεως Ρώμης, γίνονται ἔτη υμδ.] Error librarius. Legendum υλβ: nisi alios auctores, quos & Ausonius, sequutus sit, qui ab urbe condita, ad consulatum suum, putat annos mille centum decem octo: quibus detractis de anno Iphiti MCLV, in quem incidit consulatus Ausonii, remanet annus Iphiti XXXVII, quo Roma condita fuerit secundum Ausonii sententiam, aut secundum scriptores, quos Ausonius sequitur. Rursus ab initio periodi Iulianæ, ad annum excidii Trojæ, sunt anni *3530*. quibus si adjeceris CCCCXLIV, pervenietur ad annum periodi Julianæ *3974*, qui est annus XXXVII Iphiti, ut supra: hoc est annus primus Olympiadis decimæ. Hic solus auctor, quantum meminisse possum, confirmat sententiam Ausonii de primis Urbis Palilibus.

Ibid. 49. Καὶ ὁ ἡμέτερος δὲ Κανών.] Non solum Eusebius Chronicon suum, sed & Africanus quoque
„ suum, Κανόνα vocavit. item Castor. Eusebius ipse
„ priore libro: ἕτεροι φασὶ μεθ Σαρδανάπαλον κρατῆσαι τ Ασσυρίων ἀρχῆς Νίνον, ὡς πυ ης Κάστωρ
„ ἐν τῷ Κανόνι αὐτῦ φησὶν ὧδε. Quod igitur Eusebius ita Chronicon suum vocaverit, exemplo Africani fecit, quem non solum sequutus est, sed totum ejus Chronicon totidem verbis in suum transtulit, extra quam ubi ab eo dissentit. Dissentit autem, quoties aliquorum auctorum testimonia ab Africano producta ipse aut truncare, aut depravare instituit, ut in Dynastiis Ægypti, & regibus Assyriæ fecit.

Ibid. ἡμέτερος ὁ Κανών.] In Chronico Latino tam in verbis Africani, quam in Eusebianis vertendis Hieronymus manifesto ostendit, se, quid esset κανὼν Αφρικανῦ, aut κανὼν Ευσεβίυ, non intellexisse, quum tamen non alio titulo utrumque Chronicon ab auctoribus suis notatum fuerit. Hoc plus satis mihi mirum videtur.

Ibid. 47. ἀπὸ χ ἐτῶν πρὸ δὲ πρώτης Ολυμπιάδος.] Hoc est numero DCXLI. quod est absurdum. Non enim tunc Hercules potuit esse. Ante hæc multa in codice Georgii de urbis Romæ incunabulis disputantur, sed quæ ad verbum desumpta ex Dionysio Halicarnassensi. Neque vero dubium est, quin Eusebius eadem Dionysiana hoc ipso loco retulerit.

Ibid. ἄλλοι δὲ ἀπὸ Αεθλίυ πηῆναι τ ἀγῶνα.] Multa hic de Olympiadibus dicuntur, quæ alibi non reperias. Quædam autem extant in fragmentis Phlegontis Tralliani ab erudito viro Gulielmo Xylandro editis: quæ cum his conferas licet.

Pag. 37, 10. εὖτ' ἂν ἐοῖ τελέθεις.] Melius apud Phlegontem: ἐς' ἂν πενταέτης ἔλθη φιλόφρων ἐνιαυτός.

Pag. 39. 16. τ δὲ ἀγῶνα πέλεκεν Ιφιτος Ηρακλείδης σὺν Λυκύργῳ συγγράφει.] Locus insignis. Quæ vocatur prima Olympias, non intelligitur prima tempore, sed dignitate. Prima non potest dici, quia XXVII Olympiades ante hanc celebratæ fuerant. Hæc autem, quæ dicitur prima, erat vicesim. a octava, quæ confertur in numerum MCCXLI, de quo detractis XXVII Olympiadibus, aut, quod idem est, annis CVIII, relinquetur numerus MCXXXIII, in quo Lycurgus cum Iphito primam Olympiadem instituerit. Sane eodem numero notatum est, *Lycurgus insignis habetur.* Sed ea Olympias non potuit celebrari, nisi remotissimo termino ἀπὸ τῦ κέντρυ θερινῦ. Longe vero ab hac sententia recedit Callimachus, qui non vicesimam octavam Olympiada, sed quartamdecimam numerari ait eam, quam Corœbus vicit stadio, quæ dicitur prima.

Pag. 45. 11. ΑΦΡΙΚΑΝΟΥ. ἐκ ἀμκοον.] Et hic quoque Africani locus insignis est, de Olympiade, sive Tetraeteride Olympia: cujus originem repetit ab Ægyptiis, recte. Inde enim suam Octaeterida hausit Eudoxus, quæ nihil aliud est, quam duæ Tetraeterides Ægyptiacæ conjunctæ, embolismo unius mensis pleni interveniente; ut omnino fuerint menses XLIX, & „
quinquagesimo mense instaurarentur ludi Olympici. „
Tzetzes cap. XXI Chiliados primæ. „
Εξετέλειτο δ' ὁ ἀγὼν πεντηκοντάμηνιαῖος. „
Tetraeteris igitur Lunaris est mensium Lunarium quadraginta novem, dierum *1446.23.1057.* hoc est, dierum MCCCCXLVII, minus una sexagesima hora, & paulo amplius. Julianum autem lustrum, quod Bisextum vocatur, est dierum MCCCCLXI. Deductis MCCCCXLVII, supersunt dies XIV, excessus Lustri Juliani supra Tetraeteridem Lunarem. Ideo Tetraeteris secunda antevertet epocham prioris diebus XIV. Exemplum: Anno Christi MDCII novilunium fuit die nona Julii. Anno MDCVI novilunium erit die XXVI Junii. à qua, ad IX Julii, intervallum est dierum XIV, sicut erat propositum. Hæc est vera Olympias, sive Tetraeteris Græca. Sed nunquam Tetraeterides anticipabant IX diem Julii, in qua erat κέντρον θερινόν. Quod ne fieret, intercalabatur mensis plenus dierum scilicet XXX. Ita anno Christi MDCII, novilunium Olympiadis embolimææ erat XXV Julii, non XXVI Junii. Quum igitur Græcorum menses populares essent omnes pleni, ideo necessario annus erat CCCLX dierum. quatuor anni MCCCCXL. Sed Tetraeteris Lunaris est dierum MCCCCXLVII. Ergo septem diebus Tetraeteris Lunaris excedit quadriennium Græcum civile. Propterea ultra CCCLX dies, bidui appendix adhibebatur fini singulorum annorum post τριακάδα Ποσειδεῶνος, quæ dicebantur ἄναρχοι ἡμέραι: quia tunc nullus erat Magistratus Athenis, quod illud biduum comitiis creandorum magi-

Ggg stratuum

ſtratum dictum eſſet. Quia vero exceſſus Tetraeteridos Lunaris eſt VII dierum, non VIII, unus annus non CCCLXII, ſed CCCLXI dierum erat. Nihilominus tamen ultimus quoq; annus habebat ſuam appendicem bidui: ſed unus menſis fiebat cavus, hoc eſt XXIX dierum tantum. Is erat Βοηδρομιών: cujus δευτέρα ἱσαμένε dicebatur τρίτη ἱσαμένε. Hæc plenius primo de Emendatione temporum à nobis demonſtrata ſunt, & in Canonibus: quorum ne minima quidem aura animos etiam doctiſſimorum afflaverat. quæ quum ſit præſtantiſſima doctrina, hactenus tamen neminem ſui amantem nacta eſt, ne familiarem quidem. Perinde enim hodie ignoratur, ac ſi nihil unquam à nobis de ea dictum eſſet. Nam qui ſe Mathematicos dicunt, ii harum rerum ſupra omnes imperitiſſimi ſunt: neque ullo ſenſu hujus tam præſtantis ſtudii tanguntur, propter inſcitiam meliorum literarum. Recte igitur colligit Africanus de doctrina Tetraeteridos: ſed peccat cum vetuſtiſſimis, qui annum lunarem nondum recte comprehenderant, eumque definiebant dierum *354*. Hor. *8. 40.* quum juxta Hipparchum, & veteres Iudæos, ſit hor. *8. 48. 40.* juxta recentiores. hor. *8. 48. 38.*

Ibid. *12.* ἡ γὰρ σελήνη κυρίως Ὀλυμπιὰς παρ' Ἕλλησι καλεῖται.] Ex eodem fonte Cedrenus: Ἰωάθαμ ὁ υἱὸς Ὀζίε ἔτη ιϛ. Ἐπὶ τούτε, τῷ πρώτῳ ἔτει Ἴφιτος τὰς Ὀλυμπιάδας ἐνέστησεν, ὅ ἐστι τετραετηρικὸς χρόνος. Παρ' Αἰγυπτίοις δὲ κυρίως Ὀλυμπιὰς ἡ σελήνη καλεῖται, διὰ τὸ κατὰ μῆνα περιπλεῖν τὸν ζωδιακὸν κύκλον, ὃν οἱ παλαιοὶ Ὄλυμπον καλοῦσι. Proculdubio ex Canone Africani. Nuſpiam tamen legimus ab Ægyptiis ita Lunam vocatam.

Ibid. *13.* αὕτη γὰρ ἀπ' Καρκίνε τὸ ἴδιον οἶκον.] Notum ex elementis Genethliaces τὸν οἶκον τῆς σελήνης εἶναι τὸν Καρκίνον, ὥσπερ τὸ ἡλίε τὸν Λέοντα.

Ibid. *16.* ἢ ἀπὸ κέντρε.] Nimirum Θερινε. Erat autem, ut vetuſtas pleraque omnis credidit, in IX die Quintilis Iuliani. Hoc millies à nobis dictum. Egregia ſunt hæc, quæ doctrinam noſtram confirmant. Nam anno primo Iphiti Luna in IX die Iulii conſtituit neomeniam primi menſis Olympici. Olympias autem prima celebrata XXIII die Iulii. Adeo vera ſunt, quæ diſputando eruimus, ut ſine ullo labore noſtro hic ultro ſeſe offerant.

Ibid. ἐν νυχθημέροις κθ, καὶ λεπτοῖς λγ. γ] Hæc ego non intelligo. Nam præter dies κθ, habet minus, quam λβ λεπτὰ ἡμερήσια.

Ibid. ἐν νυχθημέροις τξε. δ.] τὸ δ΄ eſt τὸ τεταρτημόριον, nempe ſex horæ, quæ poſt quadriennium Iulianum aggregatæ conſtituunt diem, quem vulgus Biſextum vocat.

Ibid. *17.* ὡς λείπεσθαι τὸν σεληνιακὸν ἐνιαυτὸν τοῦ ἡλιακοῦ νυχθήμερα ι, ὥρας κα. λεπτὰ κθ.] Si exceſſus Solis ſupra Lunam eſſet dierum 10. hor. 21. 29. ut ipſe vult, is quadruplatus in Tetraeteride eſſet dierum 43. hor. 13. 56. quæ detracta de Luſtro Iuliano dierum 1461 relinquunt Tetraeterida Lunarem Africani dierum 1417. hor. 10. 4. quæ deducta de vera Tetraeteride Lunari *1446. 23. 1057*, relinqueret dies *29*. hor. *13. 985*. modum menſis Lunaris, quem tamen jam definiverat dierum quidem totidem, ſed horarum, & ſcrupulorum pauciorum. quod eſt abſurdum.

Ibid. *18.* σεληνιακὸν α.] Non intellexit Africanus, aut potius mutila ſunt hæc. Nam in Tetraeteride Lunari non ſatis eſt eſſe quatuor annos Lunares. Accedere enim debet σελήνιον α, ſive unus menſis. Hoc eſt, quod aut non bene reddidit Africanus, aut librarius omiſit. Ita igitur dicendum fuit: Tetraeteris eſt dierum 1417, hor. 11. 264. & præterea σελήνιον α, nimirum dierum *29. 12. 793*. quæ ſimul componunt Tetraeterida Lunarem dierum *1446. 23. 1057*. Hoc eſt, dierum *1447*. fere.

Pag. 45. 18. ἐν δὲ Ὀλυμπιάσι β γίνονται σελήνια Ϛ ε. νυχθήμερα δὲ ͵Β Ϡ κδ.] Veriſſime, ſiquidem β pro α legatur. Duplicatæ enim Tetraeteridi ſive Olympiadi, quam diximus eſſe dierum *1447*, accedat menſis plenus civilis. fiet numerus propoſitus dierum, *2924*.

Ibid. 19. Τῶν δὲ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις Ὀλυμπιάδων.] Elidenſium proprium erat Olympiadas in faſtos referre. ſed & Athenienſes idem faciebant in Faſtis ſuorum ἀρχόντων, ut à nobis factum in noſtra collectione Olympiadum Græca.

Ibid. *20.* σταδιονῖκαι σμη.] Hæc perſpicue illuſtrantur ad numerum MMCCXXXVII. Depravati " vero ſunt numeri σμη pro σμθη, & ͵Αμθ pro ͵Α Ϛ ε."

Pag. *46. 13.* Ἀναγκαῖον δὲ οἶμαι.] Quærit quomodo factum, ut, quum conſtet Sardanapali exitium imperio Aſſyriorum finem feciſſe, tamen Scriptura aliorum regum Aſſyriæ meminerit, Teglathphalaſſari, Salmanaſſari, Sancheribi. Ratio, quam hic adfert Euſebius, frigidiſſima eſt. Nos in Canonibus veram reddimus. Fruſtum hujus Fragmenti Euſebiani reperies in quiſquiliis Cedreni 88, 54.

Ibid. *24* ἀπὸ Νίνον τὸν διαδεξάμενον τὴν βασιλείαν παρὰ Σαρδαναπάλε.] De hoc Nino ſucceſſore Sardanapali ex quorundam ſententia verba fecimus alibi. quem potius ego putarim fuiſſe ex iis, qui poſteritati Salmanaſſari, & Sancheribi ſucceſſerunt. Sub hoc Nino, ſi quidem fuit, omnino prophetavit Jonas. Mentio hujus Nini etiam extat in Excerptis Barbarolatinis.

Ibid. *29.* Τὰ ἀπὸ Ναβονασάρε.] De hoc præſtantiſſimo Canonio ſatis diſputatum in Canonibus Iſagogicis: atque ibidem quæ errata intervenerint, & quomodo ea corrigenda, à nobis eadem opera demonſtratum. In eo annus primus imperii Aſiatici Cyri init à XXII anno regni Perſarum. Itaque aſinina plane eſt inſcitia illa, quæ annum primum Cyri à Scriptura deſignatum putat ab initio regni ejus Perſici. Hæc cum riſu, ut digna ſunt, à nobis exſibilata, atque cum Dariis Aſtyagibus in inſulas Chronologorum, vel potius χρονοληρολόγων relegata. Porro vitioſe Georgius ſtatuit initium Nabonaſſari in anno Mundi ſecundum rationes Septuaginta interpretum, δ ψμς, 4764 alibi 4747. Sed ſtrenue nugatur. Nam ab Adam, ad natalē Chriſti Dionyſianum, ſunt anni 5500, ſecundum rationes LXX, quas ſequitur Georgius. A Nabonaſſari autem initio, ad primum Natalem Chriſti Dionyſianum, interſunt anni Iuliani 746, dies 303. Deductis igitur 746 annis abſolutis de epocha Chriſti 5501, relinquitur annus ab Adam 4755. Octo igitur, aut novem annis hallucinatus eſt noſter Syncellus: qui alioqui habuit non mediocrem uſum doctrinæ temporum.

Pag. *47. 40.* ΑΦΡΙΚΑΝΟΥ. Ἕως τοῦδε.] Quia in fine ait de Grato & Seleuco Coſſ. explicantur iis, quæ a I numerum MMCCXXXVI [illegible]iximus.

Ibid. *45.* ὅπερ ἦν Ἀντωνίνε καὶ Αὐγούστε.] Lege: ὅπερ ἦν Ἀντωνίνε τὸ καὶ Αὐείτε. id eſt Ἐλαγαβάλε.

Ibid. 46. ΣΠΟΡΑΔΗΝ. Ἀρκτῖνος.] In hac Miſcella trium urbium conditus refertur, quorum nulla mentio in Canone, Pandoſiæ, Metaponti, Trapezuntis.

Pag. 50. 10. Θέογνις ποιητὴς ἐγνωρίζετο Πυθαγόρου διδάσκαλος.] Duo u ima non convertit Hieronymus.

Ibid.

Ibid. 11. Πολυκράτης Σαμίων τυραννῶν ἀνεσταυ-
„ ρώθη.] Omissum ab Hieronymo. Historia apud
„ Herodot.

Ibid. 13. Λέαιναν μέτλω ἐπῆραν εἰκόνι Ἀθηναῖοι ἐτίμησαν.] Unam inter meretrices Leænam Athenienses ænea statua honorarunt. Pausanias quoq; τὴν Λέαιναν χαλκῆν Ἀθήνησιν ἑστηκέναι memorat: quum tamen Lactantius Leænæ bestiæ, cujus nomen ea mulier gerebat, simulacrum Athenienses in ejus memoriam statuisse scribat. Hoc comma, & sequens, Hieronymus omisit.

Ibid. 14. ἀγλωττον δὲ ταύτην περιζωγράφησαν.] Statuæ aliquando hiulco ore fiebant, ita ut earum lingua appareret. Sic Leænæ statua semihiante rictu posita, ut vacuum à lingua ostenderetur. Berosi quoque statua lingua inaurata ab Atheniensibus posita. auctor Pli-
„ nius. Igitur ore hiante. Epistola Hieremiæ in Apo-
„ crypho Baruch ait Deorum linguas ab artificibus ex-
„ poliri. Ergo linguæ illæ ostendebantur. γλῶσσα γὰρ
„ αὐτῶν ἐστὶ κατεξυσμένη ὑπὸ τέκτονος.

Ibid. 23. ΣΠΟΡΑΔΗΝ. Τῆς Αἰγύπτου σπειρομένης.] Omissum in Canone, ut innumera alia, quæ de indu-
„ stria Hieronymus insuper habuit. Historia mihi igno-
„ ta, quam scire plurimi fecerim.

Ibid. 33. Πυθαγόρας ὁ Σάμιος.] Iste fuit pugil inter pueros: è quorum cœtu exsibilatus mox ad viros aggregatus vicit. Epigramma in illum:

Οὗτος πυκτεύσων ἐς Ὀλύμπια παισὶν ἄνηβος
Ἤλυθε Πυθαγόρας ὁ Κράτεω Σάμιος.

Vide Laërtium. Hic locus jam ævo Hieronymi depravatus fuisse videtur. Ideo Hieronymo ob difficultatem omissus.

Ibid. 34. Ὀλυμπιάδησιν ἐκρίθη παίδων πυγμῶ.] Portentose deformatus locus. qui sane ita legendus: ὀλυμπιάσιν ἐξεκρίθη παίδων, ὡς ἁπαλός. προσβὰς σὺν ἄνδρας. Qui nomen suum dant alicui cœtui, dicuntur ἐγκρίνεσθαι. Inde ἔγκρισις τῶν ὀλυμπιάσι ἀθλητῶν, apud Philostratum. Contrarium ἐκκρίνεσθαι. Josephus in capite de Essenis 729: οἱ δὲ ἐκκριθέντες οἰκτίστῳ πολλάκις μόρῳ διαφθείρονται. Hoc Laërtius dixit ἐκριφθῆναι. loquens de hoc Pythagora. ἐκριφθῆναι τε ἐκ τῶν παίδων καὶ χλευασθέντα, αὐτίκα προσβῆναι τοὺς ἄνδρας καὶ νικῆσαι. Eusebius ait ὡς ἁπαλὸν ἐκκριθῆναι, tanquam mollem & effeminatum. propterea Κομήτης dicitur in Epigrammate.

Ibid. προσβὰς τοὺς ἄνδρας.] Legendum: προσβὰς, ut ex Laërtio discere potuisti. Adde etiam Epigramma hoc in eundem:

Πυθαγόρην τινὰ, Πυθαγόρην, ὦ ξεῖνε, κομήτην
Ἀδόμενον πύκτην εἰ κατέχεις Σάμιον,
Πυθαγόρης ἐγὼ εἰμί. τὰ δ' ἔργα μου εἴ τιν' ἔροιο
Ἠλείων, φήσεις αὐτὸν ἄπιστα λέγειν.

Ibid. 34. Κατὰ τὴν να Ὀλυμπιάδα.] Aliter Laërtius: ἐστέφθη πυκτεύσας κατὰ τὴν ὀγδόην καὶ τετταρακοστὴν ὀλυμπιάδα.

Ibid. 35. Ἀρριχίων φιγαλεύς.] Ἀρριχίων Philostrato, Ἀρραχίων Pausaniæ dicitur in Arcadicis, qui mirabilem hujus Pancratiastæ exitum refert. Quum de palmario cum antagonista suo certaret, ab eo comprehensus & humi allisus, pedibus per mutua nexis, brachio in guttur Arrhachionis immisso, jam agens animam, adversarii prius pollice pedis confracto, ab eo suffocatus animam edidit. Adversarius quoque mox impatientia doloris ex digito pedis confracto & ipse expiravit. Mortuum Arrhachiona Hellanodicæ victorem pronunciarunt, cadavere ejus coronato.

Ibid. τὸ τρίτον νικῶν.] Duas enim victorias Olympicas adeptus erat ante hanc, quæ mortuo illi contigit Olympiade LIV. Pausanias: Τῷ δὲ Ἀρραχίωνι ἐγένοντο Ὀλυμπικαὶ νῖκαι δύο μὲν Ὀλυμπιάσι [ταῖς] πρὸ τῆς πέμπτης καὶ πεντηκοστῆς [Ὀλυμπιάδος] ἐγίνετο δὲ ἐν αὐτῇ τοῦ δικαίου ἐκ τῶν Ἑλλανοδικῶν, καὶ Ἀρραχίωνος αὐτοῦ τῇ ἀρετῇ.

Ibid. πνιγεὶς ἀπέθανεν.] In aliis fragmentis φιλωθείς. Cum adversario autem διὰ τὸ παραβραβεύεσθαι conseruit manum. Παραβραβεύεσθαι dicuntur, quibus per vim aufertur palmarium. quod verbum extat in Epistola Apostoli ad Galatas. Nam qui poterat victori præripere palmarium, is erat victor. Et hoc dicebatur περιλαβεῖν τὸ βραβεῖον, περιλαβεῖν τὸν κότινον. τὸ περὶ τοῦ στεφάνου, περὶ τοῦ βραβείου συμπλέκεσθαι. ἐπὶ στεφάνῳ, ἐπὶ φοίνικι, ἐπὶ κοτίνῳ μάχεσθαι.

Ibid. Φθάσαντος ἀποπνίγεσθαι τοῦ ἀνταγωνιστοῦ Κλεομένους.] Pausanias fatetur se τοῦ ἀνταγωνιστοῦ nomen ignorasse, quum ait, ὅστις δὴ ὁ ἀνταγωνιζόμενος.

Ibid. 36. Τοῦ ποδὸς ὑπ' αὐτοῦ.] Locus mutilus, δακτύλου τοῦ κατακλασθέντος. Historiam pete ex Pausania in Arcadicis: item ex collectaneis Olympiadum nostris, Olympiade LIV. Hæc quoque omisit Hieronymus ob obscuritatem.

Ibid. 51. Κροῖσος Ἅλυν διαβὰς μεγάλην δύναμιν καταλύσει.] Simile oraculum αἰνιγματῶδες, vel potius ἀμφίβολον, Alexandro Ætolo redditum:

Γαυδοσίᾳ τριχόλωτε πολὺν ποτὶ λαὸν ὀλέσσεις.

interpretatus est de pernicie hostium, non autem suorum, ὑπήχθη δόξας τῶν πολεμίων, οὐ τῶν οἰκείων, φθορὰν δηλοῦσθαι.

Pag. 53. 10. Νάξιοι θαλασσοκράτησαν.] Omissum in Canone ab Hieronymo.

Ibid. 14. Καὶ ὁ Μηδικὸς πόλεμος ἐπαύσατο.] Hactenus hæc extant in Canone. Reliqua hujus pericopes omisit Hieronymus propter obscuritatem. Φιβάλεων ficuum mentio Aristophani Ἀχαρνεῦσιν. Erant caricæ, quæ propter præstantiam ad cæteras nationes exportabantur. Quum eas aliquando vidisset Xerxes, juravit se non prius τὰς φιβάλεις gustaturum, quam terra, quæ eas fert, potitus esset. Plutarchus Apophthegmatis: Ἀττικὰς δὲ ἰσχάδας οὐκ ἂν ἔφη φαγεῖν ὠνίους κομισθείσας, ἀλλ' ὅταν τὴν φέρουσαν κτήσηται χώραν. Hinc ergo Comici Attici ludentes, ut solet, dicebant τὸν Μηδικὸν πόλεμον διὰ φιβάλεις ἰσχάδας συστῆναι. Quia, inquam, obscurus locus visus Hieronymo, propterea ab eo omissus.

Ἐν Ἰταλίᾳ * Καικαλπῶν.] Absq; Latinis Hieronymi foret, nemo divinasset legendum Καμπανῶν.

Ibid. 24. ἐν Αἰγύπτῳ μυηθείς.] Hæc verba virgulis inclusa vereor, ne sint Panodori Monachi, Chronologi eruditi. Nam ea conveniunt iis, quæ idem Panodorus citabat ex Zosimo de Alchymia. Tamen, sive Panodori, sive Eusebii, digna erant, quæ hic locum haberent. Certissimum quidem est Democritum in Ægypto fuisse, tum aliorum, tum ipsius testimonio. Verba ejus: Τάδε λέγει Δημόκριτος. Ἐγὼ τῶν κατ' ἐμαυτὸν ἀνθρώπων γῆν πλείστην ἐπεπλανησάμην, ἱστορέων τὰ μήκιστα, καὶ ἀέρας τε καὶ γέας πλείστας εἶδον, καὶ λογίων ἀνδρῶν πλείστων ἐσήκουσα, καὶ γραμ-

μίαν συνθέσεως καὶ ἀποδείξεως οὐδεὶς κω με παρήλλαξεν, οὐδὲ οἱ Αἰγυπτίων καλεόμενοι Ἀρπεδονάπται. παρὰ τοῖσδε ἐπίπασιν ἐπ' ἔτεα ὀγδοήκοντα ἐπὶ ξείνης ἐγενήθην. Addit Clemens: ἐπῆλθε γὰρ Βαβυλῶνά τε, καὶ Περσίδα, καὶ Αἴγυπτον.

Ibid. *26.* ἐν οἷς ἦν καὶ Μαρία τις Ἑβραία σοφή.] Hoc apud alios auctores non reperies.

Ibid. καὶ Παμμένης συνέγραψε περὶ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου.] Et hæc quoque hic tantum inveniuntur.

Ibid. *41.* ὑπὸ Ὀστάνου τοῦ Μήδου.] Ostanem Persam Magum fuisse uno ore omnes scriptores, qui de eo loquuntur, prodidere. sed in Ægypto fuisse, idque temporibus Democriti, quum longe antiquior videatur, haud scio, an fidem mereat. Ab illo Ostane omnis schola Magorum apud Persas dicti sunt ὀστάναι.

Ibid. *55.* Κατὰ τοῦτον πρῶτον φασὶ γενέσθαι Δικτάτωρα Ῥωμαίοις Τιβέριον Μάρκιον.] Est inscitia, καὶ ἀνιστορησία.

Pag. *54. 8.* τὸν λεγόμενον ἱερὸν πόλεμον.] Duo sacra bella. prius hoc, cujus meminit etiam Plutarchus in Pericle. alterum sub Philippo Alexandri Magni patre. Utrunque propter templum Delphicum.

Ibid. *13.* ὡς ὑβρίσαισιν Ἀσπασίαν τὴν γαμετὴν αὐτοῦ.] Notissimi sunt versus Aristophanis Ἀχαρνεῦσι:

Πόρνην δὲ Σιμαίθαν ἰόντες Μεγάραδε
Νεανίαι κλέπτουσι μεθυσοκόταβοι.
Κᾆθ' οἱ Μεγαρῆς ὀδύναις πεφυσιγγωμένοι
Ἀντεξέκλεψαν Ἀσπασίας πόρνα δύο.
Κἀντεῦθεν ἀρχὴ τοῦ πολέμου κατερράγη
Ἕλλησι πᾶσιν ἐκ τριῶν λαικαστριῶν.

Ibid. *29.* Χοιρίλος, καὶ Φρύνικος.] Ex Latinis Hieronymi legendum Φρύνιχος.

Ibid. *46.* Τότε δὴ καὶ Πολυδάμας Σκοτουσαῖος.] Vide omnino Suidam Πολυδάμας.

Pag. *55. 2.* περὶ χαμαιλέοντος ἔπος α΄.] Ridiculum. imo ἔπεσι, ͵τλη.

Ibid. *5.* ἡνίκα καὶ Ὀλυμπιάδι μιχθείς.] Hæc fabula extat etiam apud Cedrenum, *124. 14.*

Ibid. *9.* Δαρεῖος Ἀρμοσιμος.] Ita etiam paulo post, ne quis erratum librarii putet. Nullum scriptorem vidi, in quo non legatur Δαρεῖος Ἀρσάμου, non Ἀρμοσάμου. & ita infra.

Ibid. *14.* ἐν τῷ ναῷ τῷ ὑπὸ Σαμαρειτῶν νῦν προσκυνουμένῳ.] Atqui quum illa scriberet Eusebius, dirutum erat illud templum. Quomodo igitur νῦν προσκυνούμενον? An quia Samaritæ tempore Eusebii in monte Garizim adorabant, ut hactenus adorant, ideo statim sequitur templum à Sanbelleto ibi constructum adhuc extare?

Ibid. *39.* δι' Ἀσπασίαν β΄ καὶ στήλας.] Scribendum: δι' Ἀσπασίας πόρνας β΄, καὶ στήλας. Duas enim Aspasias rapuerunt Megarenses. στήλας autem intelligit τὰ ψηφίσματα Atheniensium in Megareas, quibus aditu Athenarum, & portubus Atheniensium interdicebatur.

Ibid. *47.* ἔτει ͵αχιϛ΄ Ῥόδιοι ἐκ τῆς τριπόλεως εἰς μίαν συνῆλθον πόλιν.] Tres urbes Rhodi nominat Homerus Ἰλιάδ. β΄. Λίνδον, Ἰηλυσσόν τε, καὶ ἀργινόεντα Κάμειρον. Ex tribus illis urbibus in unam convenerunt, quæ ab Insula hactenus Rhodus appellatur. Hoc contigit Peloponnesiaco bello. Strabo: ἡ δὲ νῦν πόλις ἐκτίσθη κατὰ τὰ Πελοποννησιακὰ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἀρχιτέκτονος, ὥς φασιν, ὑφ' οὗ καὶ ὁ Πειραιεύς. Sed Eusebius confert in annum expeditionis Cyri minoris, numero MDCXVI. Improprie vero ἐκ τριπόλεως, ἀντὶ τοῦ ἐκ τριῶν πόλεων. Nam potius Rhodus ipsa vocanda τρίπολις, quod ex tribus urbibus conflata esset.

Ibid. ἔτει ͵αχιϛ.] Proculdubio est epocha Cyri ab initio imperii Persici & Olympiadis LV. Sed est biennii metachronismus. Nam si ad numerum MCCCCLVII, qui initio Cyri congruit, accedant anni CLVII, pervenietur ad numerum MDCXIV, non MDCXVI. Dicamus igitur non anno expeditionis Cyri minoris, sed biennio ante Rhodum ex tribus urbibus in unam convenisse, paulo post finem belli Peloponnesiaci.

Ibid. *48.* ὡς ἱστορεῖ Ξενοφῶν *.] Perspicuum est deesse, ὁ συγγραψάμενος.

Ibid. *49.* σαλπιγκτῶν καὶ κηρύκων ἀγών.] Certabant stantes in ea Ara, in qua nulla victima immolabatur. Pausanias: ἔστι δὲ βωμὸς ἐν τῇ Ἄλτει τῆς ἐσόδου πλησίον τῆς ἀγῶνος ἐς τὸ στάδιον. ἐπὶ τούτου θεῶν μὲν οὐδενὶ θύουσιν Ἠλεῖοι, σαλπιγκταῖς δὲ ἐφεστηκόσιν αὐτῷ, καὶ τοῖς κήρυξιν ἀγωνίζεσθαι καθέστηκε. Certamen erat, verba, commata, & versus contento spiritu, & voce editissima efferre. iique vocabantur ἐπεισόδιοι κηρύκων πόδες. Galenus: ἐὰν δὲ καὶ ὁ θώραξ ὅλος ᾖ μέγας, οὐ μόνον μεγαλοφώνους ἐργάζεται τοὺς ἀνθρώπους· ἀλλὰ καὶ πλεῖστον φωνὴν δυναμένους, ὥσπερ οἱ κήρυκες, ὅταν τὸν καλούμενον πόδα λέγωσιν. Item loquens περὶ τῆς εὐπνοΐας. δέον δὲ αὐτῆς μάλιστα αὐληταὶ, καὶ σαλπιγκταὶ ὅταν τὸν καλούμενον πόδα μέλλωσιν ἐρεῖν. Sed quamvis commata, quæcunque ad vocis certamen præferebantur, ut ἀκούετε λεώς, & si qua sunt ejusmodi, πόδες vocabantur, tamen proprie πούς ἐπεισόδιος dicebatur, quem ultimum intensa voce proferebant. Lucianus in Demonacte: ἐπαινῶν πρὸς τοὺς παρόντας τὸν ἐπεισόδιον τῶν κηρύκων πόδα, Λήγει μὲν ἀγὼν τῶν καλλίστων ἄθλων ταμίας. Καιρὸς δὲ καλεῖ μηκέτι μέλλειν. In verbis Galeni exponendis ridiculus est Mercurialis, qui ait *Dicere pedem*, nihil aliud esse, quam sono, vel cantu vehementissimo ad pedes, vel in pugna, vel in cursu agendo movendos inflammare. Quod ne Oedipus quidem intellexerit. Tamen nemo est qui de alienis erroribus magis triumphet.

Pag. *59. 9.* περὶ τῶν Μακεδόνων βασιλέων ἐκ τῶν Δεξίππου.] Hoc longissimum & præstantissimum fragmentum multa quidem præclara continet, quæ alibi non reperiuntur: longe vero ab iis discedit, ex quibus Eusebius suos Macedonicos Reges deprompsit. Sed is est mos Eusebii, etiam discrepantibus veterum de eadem re testimoniis propositis, liberum lectoris arbitrio relinquere, quid velit sequi. Et certe, ut dixi, magna discrepantia est inter Eusebium, & Dexippum de successione & annis horum Regum. Eusebius ab initio Carani, ad initium Alexandri, colligit annos CCCCLXXVII: Dexippus CCCXCVI. Differentia, anni LXXXI. Infra: τῆς δὲ Μακεδόνων βασιλείας κατασχούσης ἀπὸ Καράνου, ἕως Ἀλεξάνδρου, ἔτη ͵φιη. Adeo incertum est horum Regum tempus.

Ibid. ἐκ τῶν Δεξίππου.] Δέξιππος Ἐρέννιος sub Valeriano, Gallieno, Claudio, & Aureliano scripsit τὰ μετ' Ἀλέξανδρον ἐν λόγοις τέσσαρσιν. ex quibus sine dubio hæc desumpta sunt. Nam ἐν συντόμῳ præmisit

τοὺς

τὰς ἀπὸ Καισάρος, μέχρι πλάτης Ἀλεξάνδρου. Scripsit & ἕτερον σύνταγμα ἱστορικὸν μέχρι τῆς Κλαυδίου ἀρχῆς, ut testatur Photius.

Ibid. 43. Καὶ ἀναιρεθεὶς ὑπὸ Παυσανίου κατὰ τὴν ξʹ Ολυμπιάδα ἀρχομένην.] Legendum ρια Ολυμπιάδ.

Ibid. 45. τῆς ἀρχῆς Ἀλεξάνδρου γίνεται χρόνος, ἀπὸ μὲν ὁ Ολυμπιάδος καὶ αὐτῆς ἀρχομένης, ἔτη υκ.] Error sive Scriptoris, sive librarii. Legendum enim υμα.

Ibid. ἀπὸ δὲ Τροίας ἁλώσεως, ἔτη ω.] Error errore cumulatus. Lege, Ἀπὸ τῆς γὰρ Τροίας ἁλώσεως, μέχρι Ἀλεξάνδρου, ἔτη ωμζ.

Ibid. Ἀλέξανδρος σὺν εἰκοσιν ἄγων ἔτος.] Hæc quoque iteravit Cedrenus, 124, 40. addito etiam Dexippi nomine: ὡς γὰρ Δέξιππος ἱστορεῖ, πᾶσαν ἄσκησιν ἠσκήθη σωματικὴν Ἀριστοτέλους γνησιώτατος γεγονὼς φοιτητής, &c.

Pag. 58. 1. ἀπὸ τῆς ἀρχῆς σὺν τούτῳ οἱ πρόχειροι κανόνες.] Hæc virgulis inclusa puto esse à Georgio. Neque vero dubitandum.

Pag. 58. & 59. 1. Κατὰ τοὺς χρόνους Μακκαβαίων.] Emplastrum Georgii.

Pag. 59. 3. Αἰμίλιος γὰρ Μάρκος Ῥωμαίων ὕπατος.] Imo Λεύκιος, non Μάρκος.

Ibid. 11. καὶ τούτων γὰρ τὴν βασιλεία Ταιλίωνα.] Γελιανὸν alii.

Ibid. 30. λευκὰς καὶ τραχείας ἀσπίδας.] Legendum fortasse, Θρακίας ἀσπίδας. Sic contra in Canone perperam editum erat Thracia, Cilicia, pro Trachea Cilicia, numero MMLXXXIX.

Pag. 64. 54. ὃς ἐν Γόνασι τραφεὶς τῆς Θετταλίας Γονάτας ἐπεκλήθη.] Idem supra pag. 49, 20. Γόννοι, & Γόνα ea urbs vocata fuit. Unde οἱ πολῖται vocantur Γονάται. quod παράλογον dicit esse Stephanus. Ego quoque idem sentio.

Pag. 65. 7. πρὸς αὐτῇ σχεδὸν γεγονὼς τῇ Ῥώμῃ.] Non profecto Pyrrhus σχεδὸν ἐγένετο πρὸς αὐτῇ τῇ Ῥώμῃ, sed potius Annibal.

Ibid. στρατηγοῦντος Κορνηλίου Τερπίλλου ὃ καὶ τῶν ὑπάτων ἔχοντος ἀξίαν.] Iste Consul omni tam Fastorum Consularium, quam rerum Pyrrhi gestarum perito ignotus est.

Pag. 66. 52. Ἀστυάναξ ὁ Μιλήσιος παγκράτιον νικᾷ τὸ τρίτον.] Hujus Astyanactis mentio in Theocriteis Scholiis, Edyllio IV. sed apud Athenæum lib. X. vocatur Ἀστυδάμας. Ἀστυδάμας δὲ ὁ Μιλήσιος τρὶς ὀλύμπια νικήσας κατὰ τὸ ἑξῆς παγκράτιον, &c. Theocritus, quod alii Astyanacti Milesio, id Ægoni attribuit; omnino vide quæ ille Scholiastes de Astyanacte dicit. Invenies idem convenire Astydamanti apud Athenæum.

Pag. 67. 1. Ῥωμαῖοι Μάρσοις.] Ad numerum A, ΨΕ invenies correctum: Ομβρους καὶ Πελίγνους παρεστήσαντο.

Ibid. 4. Ῥωμαῖοι Σαυνιτῶν Ἀράβων.] Fortasse Σαυνιτῶν, καὶ Καλαβρῶν.

Ibid. 15. δεύτερος μετὰ Ἀπίωνα Ουαλέριος.] Hunc Apionem ignoramus. Ουαλέριος autem is est Q. Valerius Falto.

Ibid. 17. ἡνίκα καὶ Τύλλος ὕπατος.] Legendum Δυίλλιος.

Ibid. 23. Γαλιαρίους καλοῦντες αὐτούς.] Hoc nuspiam legere memini. Nescio, an huc faciant ea, quæ ex Hieronymo protulimus ad numerum MDCXXV, de Gallis evitandis. Sed non videtur, & sane falsum est ullos homines in bello captos, & in servitutem redactos à Romanis Gallarios dictos fuisse. De Brutianis simile habes apud Gellium.

Ibid. 26. μεθ' οὓς Ἀλκέτας, καὶ Κράτης.] Lege Ἀρκέσιλας.

Pag. 69. 4. Τότε καὶ Ἀρχιμήδης γεωμέτρης τοῖς μηχανήμασιν ἀπώσατο.] Præter Plutarchum in Marcello, vide necessario Tzetzem Chilid. λε. ubi illud πᾶ βῶ, καὶ χαριστίωνι τὰν γᾶν κινήσω πᾶσαν, pauci assequuntur. Nam machina illa, qua naves in sublime raptas in profundum dejiciebat, dicebatur χαριστίων. Erat autem instar tollenonis, sive κηλωνείου. Hoc colligitur ex veteri inscriptione, quæ in schediis Fulvii Ursini reperta est. C. CÆSIUS. C. F. OUF. PP. PONDERARIUM. S. P. P. S. F. ET. CHARISTIONEM. ÆREUM. POS. STATERAM. ET. PONDERA. QUÆ. ANTEA. RESP. EMIT. PRO. QUIB. SILVESTER. PEC. SOLVI. JUSSIT. MENSUR. LIQUARIAS. ANTEA. POSITAS. A. CÆSIO. PRISCO. IN. EODEM. CONTULIT. Instar staterae, aut tollenonis fuisse tam ex hac inscriptione, quam ex ratione mechanica, perspicue constat. Sed Carystion quidam docuit machinam ejusmodi, qua naves raperentur; qua Samios vicerunt. Unde fortasse Καρυστίων, non Χαριστίων vocanda fuerit hæc machina. Vidi Scholia Aristophan. Σφηκῶν. 320. Basil. Et collectanea Ολυμπ. ΠΔ. Δ.

Pag. 71. 17. παρὰ Ευχάλκου τοῦ Ἀραβα.] Legendum: παρὰ Μάλχου τοῦ Ἀραβα. Ioseph. lib. XIII. cap. IX. 391.

Ibid. 24. ἐξ ἧς διωχθεὶς εἰς πῦρ ἐναλλόμενος θνήσκει.] Josephus aliter XIII, 12. ὁ μὲν γὰρ Τρύφων ἐκ τῆς Δώρας φυγὼν εἰς Ἀπάμειαν, καὶ ληφθεὶς ἐν αὐτῇ πολιορκία, διεφθάρη βασιλεύσας ἔτη τρία. cui suffragatur Appianus interfectum ab Antiocho scribens. τῆς Ορθωσιάδος meminit liber 1 Maccab. de eadem re loquens, cap. XV, 37.

Ibid. 34. Σίνδαν τινὰ στρατηγόν.] Josepho; Ιδάθην.

Pag. 73, 40. Ιώσηπος ἐν ὃ ιδ λόγῳ τῆς ἀρχαιολογίας περὶ τῆς Ηρώδου ἀτιμοτήτος.] Herodem non ἄτιμον quidem recte dixeris, cujus pater, & avus magno apud reges & Romanos in honore fuerint, sed δημοτικὸν, plebejum & unum de populo, utpote in cujus majoribus nullus rex fuerit. Quare aliud est ἄτιμον, aliud δημότην, aut δημοτικὸν esse, id est privatum. Hic enim δημότης opponitur τῷ βασιλεῖ. Nam & Romæ multi ἐπιτρίδαι erant ἄτιμοι, quibus opponuntur nobiles etiam plebei. Vide vero Josephum non negasse ipsum fuisse Judæum. Nihil enim illi objicit, nisi, quod, quum esset de familia privata, tamen ad regnum pervenerit, & eos, qui de familia regia erant, de regni possessione deturbarit. Quantum vero ventilaverit Eusebius Herodis genus, ut eum proselytum faceret, & ex eo defectum sceptri Juda argueret, atque inde alia deduceret argumenta, quibus rationes suas fulciret, amplissime à nobis disputatum numero MDCCCCLXXXIII.

Pag. 74. 38. Ηρώδης ἀπελύσας τὴν Γαβινίων, τὴν ποτε Σαμάρειαν, Σεβαστὴν αὐτὴν προσηγόρευσεν.] Qua-

Quare Cuthæi, sive Samaritæ Γαβῶνιοι vocentur, di-
„ cere fortasse possem, nisi corruptus esset locus. Hæc
„ repetuntur à Cedreno, ut alia multa, 151. 49.

Ibid. 42. ἦν Ὀλυμπιὰς ξηθ', ἥτις πρὸ δ̄ Καλανδῶν Μαρτίων κατὰ Ἀντιοχεῖς κδ ἤχθη.] Subintelligendum, aut, quod verius, scribendum, ἔτει κδ ἔτει, vicesimo quarto anno Iuliano absoluto. Locus imprimis notabilis, jam temporibus Africani lustrum Iulianum vocatum fuisse Olympiadem, ut etiam vocatur ab Ausonio, quod quidem in libris de emend. Temp. ostendimus, & sane verum est, quod scribit Africanus, tum cum fuisse annum Antiochenum XXIV. Nam, ut toties in Canonibus Isagogicis, & in Canone Eusebiano monuimus, annus periodi Iulianæ 4666 est primus Antiochenus. Ergo 4689 est vigesimus quartus, cyclo Solis XIII, litera duplici FE. Itaque intercalatum fuit eo anno. Sed caveant studiosi, ne Olympiadem Iulianam cum Iphitea confundant apud Africanum, Ausonium, Socratem, & alios. Tamen videtur velle Africanus eo anno celebratam fuisse Olympiad. CLXXXIX. quod anno sequenti factum. Nam bisextum Iulianum antecedit primum annum Olympiadis mensibus sexdecim, aliquando XVII.

Ibid. 43. δι' ἧς ἐπὶ τ̄ ἰδίων ὅρων ἐστὶ ὁ ἐνιαυτός.] *Per quam [Olympiadem Iulianam] intra suos fines annus cogitur, & sistitur.* Nam dies intercalatitius, quod Bisextum dicitur, cohibet annum intra fines suos, ne in antecedentia vagetur, ut Ægyptiacus, Armeniacus, & Iezdegirdicus.

Pag. 75. 22. Διαγίγνονται δὲ ἀπὸ τ̄ Ἀλεξάνδρου τ̄ Φιλίππου τελευτῆς, ἥτις γίγνεται κατὰ τὸ ροζ τῆς τῶν ὑπάτων ἀρχῆς.] A Consulatu primo Iunii Bruti, ad mortem Alexandri, fuisse annos CLXXVII, minus dicitur annis sex. Est enim intervallum annorum CLXXXIII. Sed de hoc prochronismo Eusebii suo loco diximus. Apud eum non sex, sed quinque annorum regifugium antiquius primo Consulatu Bruti.

Ibid. Ὀλυμπιάδες οε.] Ne hoc quidem sincerum est. A prima Olympiade, ad excessum Alexandri, fluxerunt Olympiades CXIII. quibus si accedant Olympiades LXXV absolutæ, erunt Olympiades CLXXXVIII præcise: hoc est anni DCCLII, qui desinunt in numero MDCCCCXCII, decimo nono anno Augusti, ipso IX, & M. Iunio Sillano Coss. Una Olympiade plus dictum. Tunc conveniet epochæ Augustorum Actiacæ. quod accidit propter eandem anticipationem Regifugii, ob quam nunc quinquennii, nunc quadriennii turbatio committitur in Canone Eusebiano, ubi de rebus Romanis agitur. Ab obitu igitur Alexandri, ad annum Augustorum, interjectæ sunt Olympiades LXXIV, non autem LXXV.

Ibid. 22. μέχρι τ̄ Αὐγούστου καὶ Ἀντωνίου βασιλείας.] Quomodo à regno Antonii, à cujus morte anni Augustorum Actiaci putantur?

Ibid. 22. Ἀπὸ δὲ κτίσεως Ῥώμης, ὡς τὴν Αὐγούστου βασιλείαν ἔτη ψκ.] Recta ratio. nimirum ad primum annum Augustorum.

Ibid. 26. Ἐπὶ τούτου τ̄ Αὐγούστου ἀρχῆς ἡ πατρίῳ λαμβάνει βασιλεία.] Hoc Fragmentum acceptum ferimus Cedreno, qui 150, 28 diserte hoc citat ex Eusebio. neque dubium, quin habeat à Georgio Syncello. Sed ejus codicem multis partibus ab antiquariis mutilatum fuisse animadvertimus. Erat quoque in Codice Nicephori Callisti. Extat & apud Suidam, prætérito nomine Eusebii. Vise eum in Αὐγουστος. Hoc itaque fragmentum in duo membra sectum extat apud ipsum Cedrenum, & ad utrunque membrum Eusebius auctor citatur, ut dubitari non possit. Fabulæ additur apud Suidam: καὶ ἐξελθὼν ἐκ τοῦ μαντείου ὁ Αὔγουστος ἔστησεν ἐν τῷ Καπιτωλίῳ βωμὸν, ἐν ᾧ ἐπιγράψε Ῥωμαϊκοῖς γράμμασιν, ὁ βωμὸς οὗτός ἐστι τοῦ πρωτογόνου Θεοῦ. Ita nunquam defuerunt homines otiosi, qui non solum nugas somniarent, sed etiam eas scriptis suis commendarent.

Ibid. 32. ἄπιθι λοιπὸν ἐκ δόμων ἡμετέρων.] Simi- «
le in oraculo, quod Thulæ regi Ægypti datum fuit: «
ἀκέει, θνητὲ, βάδιζε ποτὶν βηλοῦ διὰ τηῶν. «

Ibid. 37. τῇ δὲ ρπη Ὀλυμπιάδι ὁ Ἀντώνιος τὴν μὲν χαριτὴν ἀπολύει διαιτίαν μετὰ τ̄ τέκνων ἐξαγαγών, &c.] Atqui Olympiade CLXXXVIII ineunte inibat annus secundus à cæde Antonii, & secundus Augustorum. Vides ἀπιτίαν.

Ibid. 45. τ̄ γὰρ Αὐγούστου Καίσαρος ἔκγονοι Κλαύδιον.] Imo Γαΐον, non Κλαύδιον, & tamen non est error librarii. Nam & ita vocat Sex. Aur. Rufus: & ex eo Iornandes. Vide quæ ad numerum MMXVI.

Ibid. 47. οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἀπὸ τοῦ ιδ ἔτους ἀριθμοῦσι τοὺς Αὐγούστου χρόνους.] Alexandrini numerant annos Augustorum à Thoth anni XIV Augusti, Romani à Kal. sequentis Ianuarii. Alii sunt Augustei anni, alii Augustorum.

Ibid. 54. Τοῦ ἐν Παρθικῇ . . . .] Deest, αἰχμαλωτισθέντος.

Pag. 76. 4. Τιμήσεως γινομένης ἐν Ῥώμῃ, ἀπεγράφησαν Ῥωμαίων μυριάδες υξ καὶ δ.] Hunc numerum constanter retinet editio Hieronymi, numero MDCCCCLXXXIX. hoc est 4164000. Sed multum discrepat numerus apud Suidam conceptus voce Αὔγουστος, quum de hoc censu loqueretur. Αὔγουστος Καῖσαρ δόξαν αὐτῷ πάντας τοὺς οἰκήτορας Ῥωμαίων κατὰ πρόσωπον ἀριθμεῖ, βουλόμενος γνῶναι πόσον ἐστὶ πλῆθος. καὶ εὑρίσκονται οἱ τὴν Ῥώμην οἰκοῦντες υι μυριάδες, καὶ χίλιοι ιζ ἄνδρες. id est 4101017.

Ibid. 19. Καὶ καταστάσας πόλεις Συρίας καὶ Παλαιστίνης ἀπέκλισεν.] Legendum ἀνέκλισεν, vel ἐπέκλισεν.

Ibid. 21 Ἰουδαίων γενεαλογίας ἐνέπρησεν.] Hoc commentum est posteriorum. neque Josephus hoc scripsit, & stultissimum est.

Ibid. 22. ἀμαρτύρως ἑαυτῷ.] Legendum ἀμαρτύρως. Volens sine testibus & sibi & illis suam nobilitatem asseri. Nam ubi scriptum nullum ipsi objicere possent de sua nobilitate, non haberent, quo ipsius obscuritatem arguere possent. Sed, ut dixi, sunt anilia commenta.

Ibid. 28. ὁμοῦ συνάγεται ἀπὸ Ἀβραὰμ, ἐπὶ τὴν Χριστοῦ γέννησιν, ἔτη Β, ιι.] Ita Eusebius ab Adam, ad Christum, putat annos 5199. & quia annus primus Christi secundum Eusebium, est numero MMXVI: secundum Dionysium, numero MMXVII, ideo annus Christi Dionysianus, ab Adam secundum Eusebium erit 5201: secundum LXX seniores, 5501: secundum Panodorum Monachum veterem Ægyptium æqualem Isidori Pelusiotæ, ab Adam, ad annum primum Christi Dionysianum, 5490. Nam annus Christi CCCXXVI est Vicennaliorum Constantini: quem Panodorus ait esse 5816 ab Adam: de quibus deductis annis Christi Dionysianis CCCXXVI, superest intervallum ab Adam, ad annum primum Christi, 5490. Verba Panodori ex procemio illius χρονογραφίας. Ἀναγκαῖον ἡγησάμην καὶ τὰ πρὸ παραδόσεως, ἕως τ̄ Ἐνώχ, ασπς ἔτη πρῶτον ἑρμηνεῦσαι, καὶ ἑξῆς ἐπὶ τὴν ἀπὸ Ἀδὰμ, ἕως τ̄ εἰκοσαετηρίδος Κωνσταντίνου, στοιχείωσιν ἑρμηνεῦσαι,

σαι, ἵνα διὰ τῶν χρηματισάντων κατ᾽ ἔθνος βασιλέων ὀνομασίας τῶν ,ε φιε ἐτῶν ἀσφαλῶς συνάξας ἐπιδείξω, ἔπειτα δὲ καὶ ἐκ τῶν ἐν ταῖς θείαις γραφαῖς γενεαλογουμένων ἀνδρῶν τῶν ἀπὸ Ἀδὰμ, ἕως τοῦ πανευφήμου δευτέρου καὶ εἰκοστοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας καὶ Αἰγύπτου καὶ τῶν δύο Λιβύων εἰδωλοκτόνου Θεοφίλου τὰς χρόνους συνάξας παραθήσομαι ἀριθμὸν ἐτῶν ,ε ϡδ, πρὸς τὸ μηδεμίαν ἀφορμὴν ἀληθείας εὑρίσκειν ἐν τῇ θείαις ἡμῶν γραφαῖς τοὺς εἰησισόφους, αἱρεσιάρχας τε καὶ ἐθνικοὺς. ὅτι οἱ μὲν ἐθνικοὶ οἰησισόφοι ἐνέμισαν πολλῶν μυριάδων ἐτῶν εἶναι τὸν κόσμον. οἱ δὲ αἱρεσιάρχαι τὸ ἀνάπαλιν, τὸν Χριστὸν τὸν χρόνων δημιουργὸν ὑπὸ χρόνον ὁμολογοῦσι, λέγοντες, ἦν ποτε ὅτε οὐκ ἦν. ἀλλ᾽ ἔτι πάντες οἰχέσθωσαν τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας, ἀκούοντες, Ἑταῖρε πῶς ἦλθες ὧδε μὴ ἔχων ἔνδυμα γάμου. Sed quum ab Adam, ad annum Christi vulgarem, collegerimus annos tantum 5490. Georgius tamen tres amplius addit, 5493. Πανόδωρος δέ τις τῶν κατ᾽ Αἴγυπτον ἐν μοναχοῖς ἱστορικὸς οὐκ ἄπειρος χρονικῆς ἀκριβείας ἐν τοῖς χρόνοις ἀκμάσας Ἀρκαδίου βασιλέως καὶ Θεοφίλου Ἀλεξανδρείας ἀρχιεπισκόπου ἀλήθειαν ἀσπασάμενος ἐν πολλοῖς ζ᾽ διήμαρτεν ἔτεσιν ἐλθὼν εἰς τὴν σωτήριον σάρκωσιν, τῷ ,ε υϞ ἔτει ταύτην συλλογισάμενος. ἡ δὲ αἰτία τοῦ σφάλματος αὐτοῦ γέγονεν οὕτως. ἐπεὶ γὰρ τὸ α ἔτος Φιλίππου τοῦ Ἀρριδαίου τοῦ μετὰ Ἀλέξανδρον Μακεδόνα βασιλεύσαντος Μακεδόνων α, καθ᾽ ὃ ἔτος καὶ ὁ Κλαύδιος Πτολεμαῖος τὴν τῶν προχείρων κανόνων ψηφοφορίαν ἐπῆξατο. (insigne delirium, Ptolemæum astrologum, qui sub Antonino Pio scripserit, æqualem Philippo Aridæo facere) Postea: Πανόδωρος δὲ τῇ μαθηματικῇ ἐξακολουθῶν ἐκδόσει τὴν μὲν ἀρχὴν τῆς Αὐγούστου βασιλείας τῷ ,ε υϞα ἔτει τοῦ κόσμου ἱστοχείωσε, τὸ δὲ πλῆθος τῷ ,ε φε, τὴν δὲ σωτήριον σάρκωσιν τῷ ,ε υϞγ, οὐ καλῶς διαγνωσάμενος. Idem alibi clarius hæc proponit. Respondet enim propositioni Panodori de anno ab Augusto emendato. Verba Panodori: κβ ἔτος ἦν Αὐγούστου, διὰ τὸ τοὺς πολλοὺς κατὰ τὸ ις ἔτος τῆς Αὐγούστου βασιλείας τὴν Ἀλεξανδρείας ἅλωσιν ἱστορεῖν, καὶ ταύτῃ τοὺς χρόνους βασιλείας ἐντεῦθεν λογίζεσθαι, μεθ᾽ ἣν ἀρξαμένην τὴν τετραετηρικὴν ἡμέραν καὶ μέχρι τοῦ νῦν οὕτω καθ᾽ Ἕλληνας, ἤτοι Ἀλεξανδρεῖς, ψηφίζεσθαι τοὺς ἀστρονομικοὺς κανόνας ἐν τῇ ἐκλείψει τῶν δύο φωστήρων, καὶ τοῖς καθ᾽ ἕκαστον μῆνα συνόδοις πανσεληνοις, τῶν τε πλανωμένων ε ἀστέρων, καὶ τῶν λοιπῶν ἀπλανῶν τὰς ἐποχὰς οὕτω λαμβάνεσθαι. Verum sane, quod ait Panodorus, XXII Augusti annum fuisse epochæ quidem Alexandriæ sive Actiacæ, quos vocant annos Augustorum, XXXVI autem à cæde Cæsaris, quo tempore edicto Augusti tribus bisextis omissis, usque ad XLIX annum Iulianum, ratio anni Solaris in integrum restituta est. Subjicit igitur his Georgius: Καὶ οὕτω μὲν ὁ Πανόδωρος συμφωνῆσαι σπουδάζων τοῖς ἔξω σοφοῖς περὶ τὴν σφαιρικὴν κίνησιν ἔτεσιν ζ διήμαρτε τοῦ ιρ ἔτους, ,ε υϞγ, ἀντὶ ,ε φ, στοιχειώσας, καίπερ ἐν ἄλλοις θαυμασμένοις παρὰ πολλοῖς. Certe quæ supra à nobis discussa sunt, vincunt Panodorum ab Adam, ad vicennalia Constantini, 5816 tantum annos potuisse: quæ quum celebrata sint anno CCCXXVI Christi Dionysiano, illis deductis de 5816, supersunt anni ab Adam, ad annum Christi Dionysianum, 5490, non 5493, ut voluit Georgius. Secundum hæc enim Constantini Magni imperium consurgeret ex anno Christi CCCIV, mortuus fuerit anno CCCXXXIV, non CCCXXXVII, ut fides historiæ exigit. Itaque hic mire hallucinatur Georgius.

Ibid. συνάγεται ἔτη β, ις.] Eusebius Christum natum scribit anno à natali Abraham 2016, ab Adam 5200. hoc est, secundum Eusebium, ab Adam, ad natalem Messiæ, anni 5199 absoluti. ut idem in " Cerei Paschalis indicato quotannis notari solet. " Quæ plane Martyrologium Romanum sequitur. *Anno à creatione Mundi, quando in principio creavit Deus cælum & terram, quinquies millesimo centesimo nonagesimo nono*, &c. Ibi Commentarius: *Ita antiqua Tabula Ecclesiarum secundum supputationem septuaginta duorum interpretum ex Eusebii Chronico*, &c. Ex Eusebii quidem Chronico verum est, sed ex septuaginta duorum interpretum rationibus, falsissimum, secundum quos annus Eusebianus 5200 est 5500: annus Christi Dionysianus secundum Eusebianam rationem ab Adam est 5201, secundum Septuaginta 5501. In Martyrologio hic error est, quod qui est Eusebio 5200, is est annus, qui antecessit Dionysianum. alter in Commentario longe absurdior, quum iste annorum epilogismus attribuatur Septuaginta interpretibus, qui est Eusebii, & quidem trecentis annis major Eusebiano. Tamen auctor Commentarii pro Septuaginta pugnat armatus. Sed opus est libro non mediocri ad confutandam illam de Christi natali Diatribam, & insignes auctoris hallucinationes.

Ibid. 35. τῷ δὲ Ἀυαυίᾳ τὴν Ἰδουμαίαν.] Hoc " Eusebii commentum confutavimus, ad numerum " MMXXI.

Ibid. 40. Τιβέριος Ἄρεσον τῆς ἀρχῆς κοινωνὸν προσλαβόμενος κατὰ μικρὸν ὡς φαρμακὸν ἀνεῖλεν.] Et puero patet legendum, κατὰ μικρὸν φαρμάκῳ ἀνεῖλεν, ex Latinis Hieronymi, & ex historia. Ideo ita emendare veriti non sumus.

Pag. 77. 1. ΙΗΣΟΥΣ ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ.] De tempore passionis Dominicæ Georgius: ἔτη δὲ τὰ πάντα ἐξ Ἀδὰμ (μέχρι τῆς ἀναστάσεως) ,ε φλγ. κατὰ δὲ Εὐσέβιον ,ε σλβ. ὅπερ ἀλλότριον πάντη τῆς ἀποστολικῆς παραδόσεως. ὁ καὶ ἐκ παραλογισμοῦ πιθανοῦ πέπονθεν πρὸς τοῖς ρλ τοῦ Καϊνὰν ἔτεσι, κατὰ τῶν ἐν τοῖς Κριταῖς ἀλλοφύλων ἔτη ξια παραλείψας, τά τε τῆς ἀναρχίας, καὶ εἰρήνης ἔτη μ, καὶ ἐπὶ τῷ Δαρείου τοῦ Ἀσυάγους ἔτη ια. Item: ὅτι μὲν ,ε φλα ἔτη, οὐχὶ δὲ ,ε φλγ ὁ Ἀφρικανὸς λέγων, δύο σφάλλεται ἔτη κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τῶν εὐαγγελίων ὑφήγησιν. His consentanea sunt illa: ὁ μὲν οὖν Ἀφρικανὸς συμφώνως τῇ ἀποστολικῇ παραδόσει τῷ ,ε φ ἔτει τὴν θείαν χρονολογήσας σάρκωσιν, περὶ τὸ πάθος καὶ τὴν σωτήριον ἀνάστασιν δυσὶν ἔτεσι διήμαρτεν, κατὰ τὰ ,ε φλα ἔτη τοῦ κόσμου ταύτην συναγαγών. Sed caussam hujus sententiæ Africani reddidimus in Notis ad Canonem, ubi ostendimus, quomodo alii eodem anno, quo baptisatus fuit, passum fuisse dicunt, alii anno sequente propter δύο ἔτη, τὸ μὲν δεκτὸν, τὸ δὲ ἀνταπόδοσιν. quæ frivola & puerilia alibi confutavimus.

Ibid. 32. ΑΦΡΙΚΑΝΟΥ, καὶ μεθ᾽ ἕτερα.] Hæc etiam disputatio de septuaginta Hebdomadibus, & de octaeteride Lunari rejicitur in libris ἀποδείξ. ejusdem Eusebii, quæ ad verbum Hieronymus vertit Commentario in Danielem. Quæ autem hic demonstrantur, (si modo hoc demonstrare est) de mensibus, & annis Luna-

Lunaribus, jamdudum à nobis diluta sunt. Reliqua melius explodere, quam confutare possumus. Neque enim ego ea assequor. neque is, qui hæc somniabat, intelligebat. Et quidem Africanus non hæc ita scripsit. quod ex ejus verbis apud Euseb. LIII. ἀποδείξ. pag. *242, 243.* perspicue colligi potest. Tribus autem verbis mens Africani aperietur, illi CCCCLXXV anni Juliani sunt Cycli Lunares præcisi XXV. & quia in cyclo Lunari septies intercalatur, septies viginti quinque menses Lunares intercalativi fiunt CLXXV, qui fiunt anni Arabici XIV, menses VII. Ergo CCCCLXXV anni Juliani, hoc est Cycli Lunares XXV, fiunt anni totidem Arabici, & præterea XIV, cum VII mensibus. Summa, anni Arabici CCCCLXXXIX, menses VII. hoc est anni Arabici CCCCXC, minus V mensibus. quod volebat Africanus, qui LXX Hebdomadas Danielis vult esse CCCCXC annos Arabicos. Sed hunc manifestum errorem ,, & puerile commentum jamdudum in lib. de Emend. Temp. confutavimus. Mira vero discrepantia disputationis hujus cum ea, quę est apud Euseb. in lib. ἀποδείξ. quanquam idem sit argumentum. Omnino hæc, ut hic extant, nemo assequitur.

Pag. 78. 10. ἀφ' οὗ χρόνου ἐπὶ Ὀλυμπιάδα σν.] Olympias CCL incipit numero MMCCXXXVII, Grato, & Seleuco Coss. quo anno τὸ ἱστορικὸν suum terminavit Africanus, ut alibi demonstratur ex ipso Africano, & Photio.

Ibid. 29. ὕπατος καὶ τὸν Ἰούλιον Κάνον.] Lege Ἴουλον Κάνιον. ut Iulus sit prænomen. Ita etiam vocatur Senecæ de Tranquill. cap. XIV, quem adi ad hujus historiæ illustrationem.

Ibid. 30. Λέγεται τινὶ τῶν ἑταίρων Αντιόχῳ.] Eum designat Seneca, nomine præterito. *Prosequebatur illum Philosophus suus.*

Ibid. 39. Ἀγρίππας Ἡρώδου παῖς.] Error plusquam puerilis. Sic alibi: Ἡρώδης ἀδελφὸς αὐτοῦ [Ἀρχελάου] ἔτη κδ. Ἀγρίππας ὁ σκωληκόβρωτος ἔτη ζ. &c. Agrippa iste erat filius Mariammes, & Aristobuli filii Herodis magni ab ipso patre Herode interfecti. At Herodes Antipas hujus Agrippæ patruus erat. Latina Hieronymi tollunt omne dubium, in quibus legitur, *Agrippa Herodis filius.* Hoc etiam confirmatur illis: Ἡρώδης δὲ ὁ τούτου πατὴρ ἐν Λουγδούνῳ τῆς Γαλλίας ἐξορισθείς. ut dubium non sit, quin Herodem Antipan intellexerit fuisse patrem Agrippę ex eo, quod successerit Herodi. Certe mira est ἀλογιστία, vel potius non mira in Eusebio.

Ibid. 48. ὁ δὲ αὐτὸς μετὰ τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ ἐκκλησίας.] Hieronymus videtur legisse μετὰ τὴν ἐν Ἀντιοχ. ἐκκλησίαν.

,, Ibid. 49. Πέτρος τὴν πρώτην Καθολικὴν ἐπιστο-
,, λὴν ἀπὸ Ῥώμης ἀπέστειλεν.] Ex illis solis verbis,
,, ἀσπάζεται ὑμᾶς ἡ ἐν Βαβυλῶνι συνεκλεκτὴ, vetu-
,, stissimi Christianorum scriptores colligebant Pe-
,, trum fuisse Romæ, quod Babylonis nomine Roma
,, intelligitur in Apocalypsi. Sed hanc falsam inter-
,, pretationem confutavimus lib. III. Canonum ad
,, epocham XII. Et certe nullo alio argumento illam
,, profectionem Petri muniunt, quam hoc Epistolæ ejus
,, testimonio. Vetustissimus error est, cujusmodi ille
,, de Christo intra eundem annum baptisato, & cru-
,, cifixo.

Pag. 79, 3. Ἀγρίππας, ὁ καὶ Ἡρώδης.] Vocabatur quidem Ἀγρίππας Ἡρώδης, ut ex Actis Apostolicis constat. Sed puerile est huic XXVI annos attribuere, qui competunt minori. Eusebii, an Georgii, παρεγχείρημα dicam, nescio. Sed librariorum potius.

Ibid. 11. ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις ἐφάνη τὸ ὄρνεον ὁ Φοῖνιξ.] Sex. Aur. Victor Andreæ Schotti in Claudio: *Hujus anno sexto, quum quatuordecim regnarit, octingentesimus urbis mire celebratus, visusque apud Aegyptum Phœnix, quam volucrem ferunt anno quinquagesimo* [quingentesimo] *ex Arabis memoratos locos advolare.* Idem Sex. Aurel. Victor vulgaris. Plinius negat sub Claudio Principe visum, libro X, cap. II. *Allatus est & in urbem Claudii Principis censura, anno urbis* MDCCC, *& in Comitio propositus, quod actis testatum est, sed quæ falsa esse nemo dubitarit.* Solinus fucus Plinii non dubitat verum esse. Sed idem, *Cornelius*, inquit, *Valerianus Phœnicem devolasse in Aegyptum tradit Q. Plautio, Sex. Papinio Coss.* & Dio: Σέξτου δὲ δὴ Παπινίου μετὰ Κυΐντου Πλαυτίου ὑπατεύοντος, &c. ἐς δέ τι καὶ τὰ Αἰγύπτια πρὸς τοὺς Ῥωμαίους προσήκει, ὁ Φοῖνιξ ἐκείνῳ τῷ ἔτει ὤφθη. Καὶ ἔδοξε πάντα ταῦτα τὸν θάνατον τῷ Τιβερίῳ προσημαίνειν. Horum Consulum annus congruit numero MMLII. Sed Corn. Tacitus Annali sexto confert in magistratum Pauli Fabii, & L. Vitellii Consulum, numero MML.

Ibid. 12. περὶ χυξ ἐτῶν φανεὶς, ὡς Δέξιππος συμφωνεῖ.] Plinius triennio amplius ex verbis Manilii Senatoris, ut ipse ait, eruditissimi, *sacrum in Arabia Soli esse, vivere annis* DCLX. postea: *cum hujus alitis vita magni conversionem anni fieri prodit idem Manilius, iterumque significationes tempestatum & siderum easdem reverti. Hoc autem circa meridiem incipere, quo die signum Arietis Sol intraverit.* Sane circuitus magni anni, quam μεγάλην ἀποκαταστάσεων κυνικὴν vocabant Ægyptii, conficitur intervallo annorum Ægyptiacorum MCCCCLXI, quem scilicet Thoth ad eandem diem Julianam revertitur. *Pomponius Mela quingentorum annorum ævo perpetuam durare.* "
Martialis *decem sæcula*, id est annos M. "

Ibid. περὶ χυξ.] Aliter apud Solinum auctorem levissimum, *Probatum est quadraginta & quingentis eum durare annis*, &c. *cum hujus vita magni anni fieri conversionem rata fides est inter auctores: quamvis plurimi eorum magnum annum non quingentis & quadraginta, sed duodecim millibus nongentis quinquaginta quatuor annis constare dicant.* Ælianus de Animal. lib. VI. cap. LVIII. quingentos annos tantum vivere. Quod autem hic dicitur DCLVII annis antea visum, si refertur ad Consulatum Q. Plautii, ac Sex. Papinii, id acciderit anno Nabonassari CXXIV, aut CXXV, circiter numerum MCCCXCV, anno ab urbe condita CXXXI. Quod non convenit iis, quæ Plinius dicit, visum P. Licinio, M. Cornelio Coss. Tria paria consulum his nominibus, sed diversis prænominibus, extant in Fastis, quæ tamen longe infra illum numerum annorum ab urbe condita sunt. Sed ut futilis fuit de illa alite credulitas, ita futilior fuerit ejus historiæ investigatio. Noluimus tamen deesse proposito nostro, ne queruli habeant, quod objicere possint.

Ibid. 32. Ἀλβῖνος Κέστιος Φλῶρος.] Cestium, qui Josepho & Tacito Gessius est, vocat Eusebius. Caussam ejus hallucinationis reddidimus ad numerum MMLXXXIV.

Pag. 66. 1. Τίτος ἐν δυσὶν ἔτεσιν παραλαβὼν "
τὴν Ἱερουσαλήμ.] Hallucinatio confundit tempus "
belli, quod administravit Titus, cum tempore ob- "
sessionis & oppugnationis Ierosolymorum. Nam is "
annus erat quidem secundus imperii Vespasiani, & "
proinde ducatus Titi, sed Ierosolyma quatuor men- "
sibus oppugnata duntaxat sunt. Quare errat. "

Pag. 80. 10. κεκράζοντες, οὐκ ἔχομεν βασιλέα, εἰ μὴ Καίσαρα, καὶ τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς, καὶ ἐπὶ τὰ

τέκνα ἡμῶν.] Hunc locum tangit Hieronymus Comment. in Danielem, cap. IX: *Quicquid enim in templo postea factum est, non fuit sacrificium Dei, sed cultus Diaboli, cunctis in commune clamantibus*, SANGUIS EIUS SUPER NOS, ET SUPER FILIOS NOSTROS, *& hoc:* NON HABEMUS REGEM, NISI CÆSAREM. *Quem locum in Chronica Eusebii, quam ante annos plurimos in Latinam linguam vertimus, diligens lector plenius edissertum poterit invenire.* Ex quibus constat & priorem hunc librum quoque ab Hieronymo conversum fuisse. Hoc autem longum fragmentum debemus Cedreno, *179, 29.* quod quum ex Georgio in illam farraginem traductum sit, tamen in Georgio non extat, ut multa alia à breviatoribus amputata.

Ibid. *28.* Ἀγρίππας ὁ ὑὸς αὐτοῦ, ὁ μικρὸς λεγόμενος, ἔτη κγ.] Quare hic XXIII tantum annos isti attribuit, in Canone vero XXVI? Deinde centum tantum annos colligit ab initio Herodis, ad excidium Ierosolymorum. Si ab eo tempore, quo rex à Senatu declaratus est, minus dicit IX annis: si ab expugnatis Ierosolymis, minus VI. Sed quod regnum Herodiadarum centum duntaxat annorum definiat, jamdudum hunc errorem castigavimus. Terminat enim excidio Ierosolymorum, quum XXX annis ultra exitium Iudæorum Agrippa minor regnarit. Ab anno igitur, quo Herodes rex à Senatu declaratus est, ad excessum Agrippæ minoris, intervallum est annorum CXXXVIII.

Ibid. *31.* Τίτος θεὸς ἀνηγορεύθη δευτέρῳ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἔτει.] Anilia, delira, ridicula, ex verbis Eusebii depravata, qui ita scripserat: Τίτος δευτέρῳ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἔτει θνήσκει θειλάτως, ὡς δὲ ἄλλως ἱστοροῦσι φαρμάκῳ Δομετιανὸς αὐτὸν ἀνεῖλεν ὁ ἀδελφὸς ἐρῶν τῆς μοναρχίας. Τῆς συγκλήτου πεισθείσης, ὥς τινες, Τίτος θεὸς ἀνηγορεύθη.

Ibid. *39.* Σεβαστὴν ἀνηγόρευσε τὴν ἰδίαν ἀδελφήν.] Perperam. legendum γυναῖκα ex Hieronymo.

Pag. *81. 43.* ἁλόντων Ἱεροσολύμων τὸ ἔσχατον, ὡς μήτε λίθον ἐπὶ λίθον ἀφεθῆναι κατὰ τὴν θείαν φάσιν.] Imo hoc prorsus est κατὰ τῆς θείας φάσεως. Dominus enim Iesus Christus de excidio Ierosolymorum sub Tito loquebatur, quæ quum solo tunc æquata fuerint, superinducto etiam aratro, finem tunc cœpit Domini vaticinium. Itaque quæ semel solo æquata fuerunt, quomodo iterum solo æquari potuerunt, quæ nulla erant? Abunde hoc delirium alibi castigavimus.

Pag. *83. 12.* Δίδιος διὰ τὸ χρήματι τὴν βασιλείαν ὠνήσασθαι.] Hæc sunt à Georgio, non ab Eusebio. Eadem habet Chronicon Casaubon.

Pag. *84. 7.* Ἱππόλυτος ἱερὸς φιλόσοφος ἐπίσκοπος Πόρτου.] Nicephorus quoque Callistus Portuensem Episcopum vocat. Sed Episcopus Portuensis alius videtur ab hoc. hic autem est is, cujus marmorea statua solio insidens ex agro Verano effossa in Bibliothecam Vaticanam translata est. Neque dubito falli, qui eundem cum Portuensi faciunt. oportet enim hunc Tiburis episcopum fuisse, quum ager Veranus viæ Tiburtinæ adjaceat. Prudentium hallucinatum fuisse de aliis Hippolytis jam indicatum ab aliis. Sed ipsi non animadverterunt Hippolytum, cujus statua effossa est, quique ἑκκαιδεκαετηρίδα Paschalem construxit, nullo modo posse eum esse, qui Portuensis Episcopus fuit. Sola ἑκκαιδεκαετηρὶς in solio ejus incisa conjecturæ locum fecit, eum esse Hippolytum, cujus Eusebius, & post eum, Hieronymus, meminere. Nam nomen solio inscriptum non est. Ejus ἑκκαιδεκαετηρίδα interpretati sumus, quæ tam antea negligebatur, quam ignorabatur.

Ibid. *15.* Ἀφρικανὸς τὴν ἐννεάβιβλον.] Alius est à Iulio Africano Chronologo. Hoc alibi à nobis demonstratum.

Ibid. *22.* Θεμιστοκλῆς φιλόσοφος ἤκμαζεν.] Et quidem eodem tempore Θεμιστοκλῆς ὁ σοφιστὴς ἤκμαζεν. Vide Eunapium in Iuliano. Puto eundem esse. Sed de Pythio nugæ. Tunc enim silebat oraculum jam à temporibus Punicis.

Pag. *85. 11.* ἐν Ἀβύρτῳ τῷ λεγομένῳ Φόρῳ Θεμβρωνίῳ.] Auctor historiæ miscellæ hæc ita vertit: *Apud Abritum, qui locus Foroterebronii dicitur.*

Pag. *87.* ΕΥΣΕΒΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΜΦΙΛΟΥ ΧΡΟΝΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ.] Non opus est repetere quæ de hac posteriore patre Eusebianorum Chronicorum disputavimus tam initio Notarum in Canonem Latinum Eusebii, quam hujus libri. Nos eodem modo Canonem digessimus, ad exemplum Latini Hieronymiani. In margine sinisteriore sunt decades annorum Abraham, & Olympiades. Sequuntur fila regnorum: postremo χωρίον ἱστορικόν. quæ omnia, ut in Latino Canone, ita in hoc Græco, observata sunt, quantum per reliquiarum Græcarum paucitatem nobis licuit. Non enim omnia nancisci potuimus, ideoque neque totum Canonem Græce damus. Accesserunt Consules, quod putidum scribarum fastidium hinc expunxit. Quod enim Eusebius Consules adhibuerit, ita à nobis probatum est, ut nemini dubium esse possit. Unum excipimus: quod non damus Consules eo ordine, quo Eusebius posuerat: sed quomodo digerendi sunt. Eusebius enim integra Olympiade consulatum primum Iunii Bruti anticipavit. Inde fœdissimi ἀναχρονισμοὶ in Fastis Cassiodori, qui Eusebium sequutus est, & in Chronico Mariani, qui Cassiodori vestigiis insistit, cujus temporibus nulli Consules in Chronico Eusebii comparebant, quum in vetustissimo Codice, Cl. V. Jac. Bongarsii, qui ante DCCCCLXXVII annos scriptus est, nulli supersint. Itaq; vetustissimæ res sunt, omissio Consulum, & neglectus prioris partis Latinæ horum Chronicorum. Sciant autem benevoli lectores, me nihil hic posuisse, quod non scriptum invenerim: multa esse, quæ sine integriore codice divinari non possunt, ut *Aegineta mare obtinent*, Αἰγινῆται θαλασσοκρατοῦσι, etiam si non invenissem scriptum, poteram tamen iisdem verbis, quibus ab Eusebio conceptum fuit, divinare. Verum hoc nobis noluimus licere, ut nihil, nisi quod scriptum reperimus, proponeremus.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.] Ita enim vocat Georgius: ὡσαύτως Εὐσέβιος ἐν τῷ προοιμίῳ τοῦ Κανόνος ὧδέ πως γράφων συμμαρτυρεῖ. Μωϋσέα γένος, &c. Itaque totum hoc principium Procemii à Georgio habemus. Hæc sunt quæ in priorem, & posteriorem partem Chronicorum Eusebii dici à nobis potuerunt. Multa aliis relinquimus, & quidem maximum spicilegium post messem, imo messe majus.

ADDENDA NOTIS IN GRÆCA EUSEBIANA.

Hæc omnia fragmenta omni laude majora superioribus diebus, jam absoluto Canone Græco Eusebiano, à præstantissimo, summaque eruditionis viro Isaac. Casaubono accepimus, ut hoc eximio beneficio etiam privatim de nobis bene mereret, qui de omnibus publice mereri non cessat: si tamen privatum benefactum vocandum est, quod non solum in nos, sed etiam in omnes literarum studiosos, atque adeo in literas ipsas, collatum est. Quanta jactura fuerit illis carere, non judicabit, nisi is, qui quanta utilitas sit illis frui, intelliget. Vere Eusebiana esse, etiam si nomen Eusebii Eclogarius in quibusdam non interjecisset, non difficile fuit illi colligere, qui aliquem usum Eusebianorum scriptorum habet.

Pag. 19. *περὶ τῶν Σικυωνίων βασιλέων.*] Hinc patet, quis fuerit dispositus hujus libri. Primum singuli singulorum regnorum reges & Dynastiæ apponebantur secundum tempus originum & initiorum monarchiarum. Subjiciebantur deinde *ὁμάδες χρόνων*, in quibus, ut alibi diximus, non omnes unius Dynastiæ principes, sed aliquot ex omnibus Dynastiis in unum sæculum conjiciebantur. Itaq; quum in his Excerptis, legatur non semel, *ὡς κατὰ καιρὸν ἀποδείξομεν*, manifesto rejicit lectorem ad ea, quæ *καθ' ὁμάδα* collecta & demonstrationibus firmata sunt. Hos autem reges ab Africano Eusebius, Africanus à Castore accepit, qui, ut Ausonius testis est, Chronologiam regum omnium ediderat: cujus exemplo Tranquillus idem fecerat, ejusque opus versibus complexus fuerat Paulinus Burdigalensis, qui postea Episcopus Nolanus fuit. Qui autem sacerdotes Cranii Apollinis hic apponuntur, & ab Hieronymo omissi sunt, iidem & in barbarolatinis excerptis extant, ubi quæ depravate leguntur, hinc emendari possunt.

Τέταρτος Πέλοψ.] Mire hæc vitiata sunt. legendum: *Τέταρτος Ἆπις ἔτη λε, ὑφ' οὗ Ἀπία ἡ Πελοπόννησος ἐκλήθη.*

Pag. 24. *περὶ τῶν Ἀργείων βασιλέων.*] Et hoc quoque à Castore Africanus, & ab eo Eusebius.

Ibid. *πρῶτος παρ' Ἀθηναίοις μνημονεύεται Ὤγυγος.*] Multa hujus περιοχῆς ἀποσπασμάτια invenies in centonibus Cedreni.

Pag. 28. *εἰκοστὸς ἕκτος Ἀρίφρων Φερεκλέους, ἐφ' οὗ ἡ Ἀσσυρίων ἀρχὴ κατελύθη. &c.*] Eadem verba extant & in Canone. Sed ut Sardanapali exitium contigerit sub Ariphrone, non potuit accidere, nisi expunctis quatuor regibus Assyriorum: ut suo loco ostensum est.

Ibid. *εἰκοστὸς ἕβδομος Αἰσχύλος Ἀγαμήστορος, ἐφ' οὗ ἔτει δωδεκάτῳ πρώτη Ὀλυμπιὰς ἤχθη.*] Ex β factum ιβ. Nam β non ιβ ἔτει Αἰσχύλου prima Olympias acta secundum Castorem. Quare expungenda nota denarii numeri.

Ibid. *ἔδοξεν αἱρεῖσθαι ἄρχοντας κατ' ἐνιαυτόν.*] De Creonte primo annuo Athenensium Prætore omissum ab Hieronymo, & multa alia, quæ sine dubio Eusebius notarat. Hoc non aliunde accidisse puto, quam ex nimia festinatione, per quam dictante Hieronymo, omnia notario assequi non licuit.

Ibid. *ὅμως δὲ ὁ Πορφύριος ἐν τῷ πρώτῳ τῆς Φιλοσόφου ἱστορίας.*] Hujus quoque operis meminerunt Excerpta barbarolatina. à Suida id opus vocatur *Φιλολόγου ἱστορίας βιβλία ε.*

Pag. 29. *ὀλίγα δ' ἀναγκαῖον περὶ τοῦ ἀγῶνος εἰπεῖν*] Vide fragmentum Phlegontis editum à Xylandro, ex quo & multa huc ab Africano traducta. Sunt enim hi *σταδιονίκαι* ad verbum ex Africano, quod quidem constat ex ultima Olympiade, quæ est ducentesima quadragesima nona, in cujus annum primum incidit consulatus Grati & Seleuci, anno ultimo Elagabali, quo Africanus opus suum Chronologicum terminavit, ut ex ejus, & præterea Photii verbis, alibi ostendimus. Neque vero mirum hic Africani nomen ab Eusebio reticeri, quum omnia Eusebii χρονολογήματα non aliunde, quam ab Africano, sine ulla verborum immutatione, desumpta sint, cujus nunquam Eusebius meminit, nisi quum ab eo diserte se dissentire profitetur.

Ibid. *Ἑλλήνων Ὀλυμπιάδες, ἀπὸ τῆς πρώτης, ἐπὶ τὴν σμζ.*] Atqui hic duæ amplius sunt, σμθ. Sed Deum immortalem, quanti refert hos *σταδιονίκας* non periisse. Omnis enim memoria rerum Græcarum horum titulis continetur: ita ut ignorata Olympiade τοῦ σταδιονίκου nomen superstes, neque Olympiadem, neq; tempus rei gestæ perire patiatur. Nam non raro Pausanias, non quota est Olympias, sed quam quidam vicit, notare solet. *τρίτῳ ἔτει τῆς Ὀλυμπιάδος, ἣν ὁ δεῖνα ἐνίκησε.* Timæus. v. scripsit, *Ὀλυμπιονίκας, ἢ χρονικὰ πραξίδια.* Neque vero quis miretur tanti Olympionicas à Græcis fieri, ut ab eis, ut Romæ à Consulibus temporum ratio in Fastis notaretur. Cicero enim in oratione pro Flacco ait, Olympia vicisse apud Græcos prope majus & gloriosius fuisse, quam Romæ triumphasse.

Ibid. *καθ' ἣν Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν Ἀντωνῖνος υἱὸς Σεβήρου.*] Verum sane, Antoninum Caracallam Olympiade CCXLVII imperasse. Ejus enim initium incurrit annum III illius Olympiadis. Sed est mira hallucinatio, quam in Eusebio non mirabitur, qui ejus alias & crassiores, & majoris momenti meminerit. Nam Africanus, à quo totidem verbis horum *σταδιονικῶν* fastos hausit, dicit se desivisse in CCXLIX Olympiade, sub Antonino. Sed ille Antoninus est Elagabalus, non Caracalla. Quare quod pro Antonino Elagabalo Antoninum Caracallam acceperit, propterea eam Olympiadem putavit esse ultimam horum Fastorum, in qua imperabat Caracalla, quæ profecto est CCXLVII Olympias. Postea oblitus sui non CCXLVII, sed CCXLIX posuit. Ubi duplex hallucinatio; prior, quod pro Antonino Elagabalo Antoninum Caracallam acceperit: altera, quod professus se in CCXLVII Olympiade desinere, in qua imperabat Caracalla, ad CCXLIX usque Olympiadem seriem extenderit, in qua imperabat Elagabalus: quia eo usque progressus est is, unde acceperit, Africanus, cujus nomen reticendo putavit se furtum occultare posse. Mira est *ἀλογιστία*. Sed quot ejusmodi in Canone animadvertere licet?

Ibid. *Πέμπτη. Αἰσχίνης Ἠλεῖος.*] Αἰσχίνην Ἠλεῖον alium agnoscit Pausanias *πένταθλον*, non *σταδιοδρόμον*.

Ibid. *ἕκτη Οἰβώλας.*] Pausaniæ *Οἰβώτας*. Ita lege.

Ibid. *ἑβδόμη. Διοκλῆς.*] Aliis *Δαϊκλῆς*.

Ibid. *ἐνάτη Ξενοκλῆς.*] Aliis *Ξενόδικος*. Pausaniæ *Ξενόδοκος*.

Ibid.

Ibid. Τεσσαρεσκαιδεκάτη. προσετέθη καὶ δίαυλον.] Legendum δίαυλος. Porro aliis dicitur Δάσμων, qui hic Δίσμων.

Ibid. καὶ ἐνίκα Ὑπήνος Ἠλεῖος.] Pausanias: Ὀλυμπιάδι δὲ ὕστερον τετάρτῃ καὶ δεκάτῃ προσετέθη σφίσι δίαυλος. Ὑπήνος δὲ ἀνὴρ Πισαῖος ἀνείλετο ἐπὶ τῷ διαύλῳ τὸν κότινον.

Ibid. Πεντεκαιδεκάτη. καὶ γυμνοὶ ἔδραμον.] Idem Eustathius 1324, 24. quanquam paulo aliter.

Ibid. Ἄκανθος Λάκων.] Pausanias ibid.

Ibid. Ὀκτωκαιδεκάτη. προσετέθη πάλη. καὶ ἐνίκα Εὐρύβατος.] Pausanias ibid.

Ibid. Λαμπίας Λάκων.] Λάμπις, non Λαμπίας Pausaniæ.

Ibid. εἰκοστὴ τρίτη. Ὀνόμαστος Σμυρναῖος.] Pausanias: Ὀνόμαστος δὲ ἐνίκησεν ἐκ Σμύρνης συντελούσης ἤδη τηνικαῦτα ἐς Ἴωνας. Apud eundem Pausaniam hujus Olympiadis σταδιονίκης non Ἰκάριος, ut hic, sed Ἴκαρος dicitur.

Pag. 40. εἰκοστὴ πέμπτη. καὶ ἐνίκα Πάτων Θηβαῖος.] Παγώνδας Pausaniæ, non Πάτων. Quod hic vocatur τέθριππον, Pausanias vocat ἵππων τελείων δρόμον.

Ibid. εἰκοστὴ ἕκτη. Κάρνεια ἐτέθη.] Omisit Hieronymus. quæ tamen est nobilissima Lacedæmoniorum ἑορτή. Celebrabantur plenilunio, ut Olympias. auctor Euripides.

Ibid. εἰκοστὴ ἑβδόμη. Εὐρυβος.] Pausaniæ Εὐρύβοτος Ἀθηναῖος, vel Εὐρύβατος.

Ibid. εἰκοστὴ ὀγδόη. Χάρμις Λάκων.] Pausaniæ Χίονις Λάκων, qui vicit Olymp. xxx.

εἰκοστὴ ἐνάτη. οὗ τὸ ἅλμα ποδῶν ἦν νβ.] Hoc prodigiosum. Nam nemo singulari saltu ultra xxvii vestigia sua saltum expedire potest. Hic vero transmittebat longitudinem lii pedum commodorum. Ampliorem saltus modum attribuit Phayllo Epigramma distichon in eum factum; nempe lv pedum:

πέντ' ἐπὶ πεντήκοντα πόδας πήδησε Φάϋλλος,
δίσκευσεν δ' ἑκατὸν πέντ' ἀπολειπομένων.

ν quanquam alii νβ tantum attribuant.

Ibid. τριακοστή. ὁ αὐτὸς (Χίονις) τὸ δεύτερον.] Pausanias Messeniacis: Ταῦτα δὲ ἐπὶ τῆς Ὀλυμπιάδος ἐπράχθη τῆς ἐνάτης εἰκοστῆς, ἣν Χίονις Λάκων τὸ δεύτερον ἐνίκα, Μιλτιάδου παρ' Ἀθηναίοις ἄρχοντος. Est μνημονικὸν σφάλμα Pausaniæ. xxix quidem Olympiada vicit primum Chionis Lacon, Archimede Athenis magistratu, trigesimam autem idem Chionis iterum, Miltiade prætore. in vicesimæ Olympiadis anno ii Miltiadem prætorem statuit idem Pausanias in Arcadicis. Quare mira est perturbatio. Quod autem xxviii Olympiadem idem Pausanias ait vicisse Χίονιν Λάκωνα, est hallucinatio. Non enim Χίονις Λάκων, sed Χάρμις Λάκων, is erat. Quare clarius hallucinatio deprehenditur illis; κατὰ τὴν ἐνάτην Ὀλυμπιάδα, καὶ εἰκοστὴν, ἣν Κορίνθιος ἐνίκα Ξενοφῶν, Ἀρχιμήδους Ἀθήνησιν ἄρχοντος. Quod autem hic dicitur non solum hanc, sed & sequentes Olympiadas xxvi à Pisæis, non ab Eleis celebratas, equidem miror à Pausania silentio præteritum. & nescio, an credere debeam, quum Olympiades, quæ ab Eleis non celebrabantur, ἀνολυμπιάδες dicerentur.

Ibid. τριακοστὴ τρίτη Κραξίλλας.] Repone Κραυξίδας ex Pausania. Sequitur: ὃς στάδιον ἐξεμέτρησε τοῖς ἰδίοις ποσί, μόνας ἑξακοσίας προσθέσεις ποιησάμενος. Stadium Olympicum sexcentis vestigiis suis, quas προσθέσεις vocat, dimetiebatur. Galli mei *Semelas* vocant. Sic apud Scholiastem Hephæstionis, " quas alii βάσεις in scandendis versibus appellant, ex " dicuntur προσθέσεις. Solus Hercules hoc faciebat. cæteris hominibus pluribus vestigiis opus erat, quod brevioribus pedibus essent, quam Hercules, ideoque breviori corporis modulo. unde ex stadio Olympico Pythagoras proceritatem Herculis ex symmetria corporis humani collegit, ut extat apud Gellium. Quare hinc lux affulget loco Pausaniæ: εἰ δὲ καὶ Ἡρακλεῖ τῷ Θηβαίῳ μέγεθος παρεστῆτο ὁ Λύγδαμις, ἐγὼ μὲν οὐκ οἶδα, λεγόμενον δ' ὑπὸ Συρακουσίων ἐστί. Hinc etiam aperitur, quare ὑπερμεγέθης dicatur. Solinus de hoc: *Nonnullos accepimus nasci concretis ossibus, eosque neque sitire, neque sudare consuesse: qualis Syracusanus fertur Lygdamis, qui tertia & trigesima Olympiade primus ex Olympico certamine pancratii coronam reportavit: cujus ossa deprehensa sunt medullam non habere.* quæ accepit ille fucus ex xviii, cap. lib. ii. Plinii, ubi tamen nomen *Lygdami* illis omissum est.

Ibid. τριακοστὴ πέμπτη. Κύλων ὁ Ἀθηναῖος.] Propterea vocatur Ὀλυμπιονίκης à Thucydide, libro primo.

Ibid. ὁ ἐπιθέμενος τυραννίδι.] Nota est descriptio hujus gesti apud Thucydiden, quod ejus Scholiastes confert in tempus pugnæ Marathoniæ. ὅτι τὰ κατὰ Κύλωνα ἐπράχθη σχεδὸν ἐπὶ τῆς ἐν Μαραθῶνι μάχης. Pugna Marathonia contigit Olympiade lxxii. & sane tunc, quum τὰ ἐν Πελοποννήσῳ Ὀλύμπια celebrarentur, hæc gesta fuisse scribit Thucydides. Sed à victoria Olympia Cylonis, ad Marathoniam pugnam, interjectæ sunt Olympiades xxxvii, hoc est anni cxlviii. Unde consequens fuerit Cylonem majorem clxx annorum, ut minimum, de occupanda arce Athenarum conjurasse. quod est absurdissimum. Multis igitur annis pugna Marathonia antiquius hoc gestum esse, necesse est. Major vero, & absurdior anachronismus, si credimus Suidæ: Κυλώνειον ἄγος. ἀπὸ Κύλωνος, ὃν καταφυγόντα ἐπὶ τὰς σεμνὰς θεὰς ἀποσπάσαντες αὐτὸν οἱ περὶ τὸν Περικλέα Ἀθηναῖοι, ἀπέκτειναν. Non enim οἱ περὶ τὸν Περικλέα, id est Pericles, sed τοῦ Περικλέους πρόγονοι πρὸς μητρὸς, hoc fecerunt. Thucydides, εἰδότες δὲ Περικλέα τὸν Ξανθίππου προσεχόμενον αὐτῷ. id est, ἔνοχον τῷ ἄγει Κυλωνείῳ, *obstrictum piaculo illi.* omnis enim posteritas eorum, qui hoc perpetra- " runt, fuerunt ἐναγεῖς. Pericles autem erat unus de " posteris. "

Ibid. τριακοστὴ ἕκτη. ὃς Πιττακῷ μονομαχῶν ἀνῃρέθη.] xxviii nimirum annis post victoriam suam, Olympiade xliii, ut habes in Canone.

Ibid. τριακοστὴ ἑβδόμη. καὶ ἐνίκα Ἱπποσθένης.] Idem etiam apud Pausaniam.

Ibid. τριακοστὴ ὀγδόη. Ἀδυπλίδας.] Pausaniæ Εὐπλίδας. Legendum igitur: ἐνίκα δ' Εὐπλίδας.

Ibid. Τεσσαρακοστὴ πρώτη. Φιλώτης * συκαρίτης.] Repone Συβαρίτης ex Pausania.

Ibid. Φιλώτας.] Aliis Φιλήτης.

Ibid. τεσσαρακοστὴ ἕκτη. ὃς αἰπόλων λαγὼν κατέλαβεν] Solinus: *Polymnestor Milesius puer, quum à matre locatus esset ad caprarios pastus, ludicro leporem consecutus est, & ob id statim productus à gregis domino, Olympiade sexta, & quadragesima, ut Bocchus auctor est, victor in stadio meruit coronam.*

Ibid. 218. τετταρακοστὴ ὀγδόη. προβὰς εἰς τοὺς ἄνδρας.] Legendum προσβὰς, ut alibi notamus. Qui vero hic Γλύκων, is aliis est Γλαυκίας.

Ibid. πεντηκοστὴ τετάρτη. ψιλωθεὶς ἀπέθανεν.] Alibi, ubi de hoc gesto agitur, legebatur ψιλλωθείς. Sed ψιλωθεὶς est recta lectio. Nam ψίλωσις τῶν τριχῶν acerrimus dolor. & vulsos illi ab adversario crines hic designari, haud obscurum est.

Pag. 41. ἑξηκοστὴ δευτέρα. ὃς νικᾷ Ολύμπια ἑξάκις.] Pausanias quoque ἑξάκις Ολύμπια νικῆσαι. ἐγένοντο δὲ τῷ Μίλωνι αἱ μὲν ἐν Ολυμπίᾳ πάλης νῖκαι, μία ἐν παισὶν ἐξ αὐτῶν. Epigramma tamen ἑπτάκι.

Μίλωνος τὸ δ' ἄγαλμα καλοῦ καλὸν, ὅς ποτε Πίσῃ
ἑπτάκι νικήσας ἐς γόνατ' οὐκ ἔπεσεν.

Ibid. ἑξηκοστὴ πέμπτη. προσετέθη ὁπλίτης.] Aliter vocatur ὅπλον Artemidoro, Heliodoro, aliis, item infra Olympiade LXVII. Pausania dicitur ὁπλιτῶν δρόμος.

Ibid. Δαμάρητος Ηρακλείδης.] Pausaniæ Δημάρατος Ηραιεύς.

Ibid. ἑξηκοστὴ ἑβδόμη. πρῶτος ἐτρίασσε δίαυλον, ὅπλον.] δίαυλος, ut vulgo notum, est à carceribus, ad metas, rursusque á metis ad carceres recurrere una contentione. τριασσεῖν δίαυλον fuerit ter idem facere, ut ἐν δολιχῷ sexies. Ab eo tempore igitur δίαυλος ter peragebatur, qui erat cursus ἡμιδολίχου. Verbum τριαστεῦσαι, quod nuspiam memini me legere, est natum in stadio Elidensi, ut multa alia suo quodque instituto imposita sunt nomina. Nam τριαστεῦσαι 1 Sam. xx. 17, 19. fictum est ab interprete Græco ex Hebraico.

Ibid. ὃς σύκοις ξηροῖς ἤσκει.] Ideo Xerophagias athletarum dixit Tertullianus.

Ibid. ἑβδομηκοστή. Νικαίσας.] Nomen nihili. Legendum Νικίας, ut in nostris collectaneis.

Ibid. ἑβδομηκοστὴ τρίτη. Αστύαλος.] Repone Αστυλος ex Pausania.

Ibid. Αστύαλος.] In nostris Collectaneis Αστυχος. Facilis lapsus ἐκ τοῦ Αστυλος εἰς τὸ Αστυχος. Repone igitur Αστυλος. Hic vocatur Syracusius. In gratiam enim Hieronis asseruit sese Syracusanum in LXXIV, & LXXV Olympiade. Quare à Crotoniatis ejus municipibus domus ejus diruta, & carcer publicus facta.

ἑβδομηκοστὴ ἑβδόμη. Δάνδης Αργεῖος.] Epigramma Simonidis:

Αργεῖος Δάνδις σταδιαδρόμος ἐνθάδε κεῖται,
Νίκαις ἱππόκροτον πατρίδ' ἐπευκλείσας
Ολυμπία δὶς, ἐν δὲ Πυθῶνι τρία.
Δύω δ' ἐν Ισθμοῖ, πεντεκαίδεκ' ἐν Νεμέᾳ
Τὰς δ' ἄλλας νίκας οὐκ εὐμαρὶς ἐστ' ἀριθμῆσαι.

Ibid. ὀγδοηκοστή. Τυρύμμας.] In exemplari Τορύμμας. In nostris collectaneis Τορύμβας.

Ibid. ἐννενηκοστὴ πρώτη. Εξάγγυτος.] Legendum Εξαίνετος.

Ibid. ἐννενηκοστὴ τρίτη. Ευκατος.] Legendum Ευβατος. Nam τὸ Ευκατος est nomen nihili.

Ibid. Πολυδάμας.] Pausaniæ Πουλυδάμας: ubi & eadem de hoc Olympionica, quæ hic, & longe plura tam apud eundem, quam apud Suidam. Vide vero Tzetzen cap. XXXVIII. Chiliados I.

Ibid. Σκοτουσαῖος.] Hoc etiam ostenditur monostichio illo: ὦ τροφὲ Πουλυδάμαντος ἀνικάτου Σκοτοῦσσα.

Ibid. ἐννενηκοστὴ πέμπτη. Μένων.] In exemplari erat vox nihili Μένος. In nostris Collectaneis Μίνως.

Ibid. ἐννενηκοστὴ ἑβδόμη. Τεριναῖος Ηλεῖος.] Diodoro & in nostris collectaneis: Φορμίων Αλικαρνασσεύς.

ἐννενηκοστὴ ὀγδόη. Σώσιππος ὁ Δελφός.] Ita emendavimus, quum in exemplari vitiose esset ἀδελφός. quanquam Diodoro est Αθηναῖος, non Δελφός.

Ibid. Αριστόδημος Ηλεῖος πάλην.] Quod etiam testatur Simonides:

Ισθμια δὶς, Νέμεα, δὶς Ολύμπια ἐστεφανώθην
οὐ πλάτει νικῶν σώματος, ἀλλὰ τέχνᾳ
Αριστόδαμος Θρασὺς, Αλεῖος πάλα.

Apud Hephæstionem, ubi hoc μικτὸν Epigramma producitur, ita legitur, sed vitiose. prior enim in Θρασὺς, quæ brevis est, producitur. Legendum Θρασίδος, non Θρασύς. Pausanias: ἀνάκειται δὲ καὶ ἐξ αὐτῆς Ηλιδος παλαιστὴς ἀνὴρ Αριστόδημος Θρασίδος.

Ibid. οὐ μέσος οὐδεὶς ἔλαβεν.] Quid sit μέσος λαβεῖν, vide ad numerum DCCLXIX, pag. 46. Aristophanes Αχαρνεῦσι. ἔχομαι μέσος. Scholia: ἀντὶ τοῦ ἤρτημαι, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀθλητῶν τῶν τὰ μέσα ληφθέντων, καὶ μὴ ἐχόντων εὐκόλως ἐκφυγεῖν τοὺς ἀντιπαλαίοντας.

Ibid. ἐννενηκοστὴ ἐννάτη. Δίκων.] Erat Καυλωνίτης ex magna Græcia. Sed pecunia corruptus asseruit sese Syracusanis. Παιδὶ μὲν ὄντι αὐτῷ, Καυλωνιάτῃ, καθάπερ γε ἦν, ὑπῆρξεν ἀναγορευθῆναι. τὸ δὲ ἀπὸ τούτου Συρακούσιον αὐτὸν ἀνηγόρευσεν ἐπὶ χρήμασι. Pausan. Epigramma ἀδέσποτον.

Ειμὶ Δίκων υἱὸς Καλλιμβρότου. αὐτὰρ ἐνίκων
Τετράκις ἐν Νεμέᾳ, δὶς Ολύμπια, πεντάκι Πυθοῖ.
Τρὶς δ' Ισθμῷ, στεφάνῳ δ' ἄστυ Συρακοσίων.

ἑκατοστὴ ἑβδόμη: Μικρίνας. Aliis Σμικρίνας. Σμικρίνης Juliano in Misopogone.

Ibid. ἑκατοστὴ τρίτη. Πυθόστρατος Εφέσιος.] Diodoro Πυθόστρατος Αθηναῖος.

Ibid. ἑκατοστὴ τετάρτη. Φωκίδης Αθηναῖος πάλην.] In nostris collectaneis στάδιον.

Ibid. ἑκατοστὴ πέμπτη. Γαῦρος.] Diodoro Πῶρος, Pausaniæ Γρῶρος.

Ibid. ἑκατοστὴ ἕκτη. ὁ αὐτὸς τὸ δεύτερον.] Decepit Africanum, aut Eusebium ὁμωνυμία. Nam prior erat Πῶρος Κυρηναῖος: iste est Πῶρος Μαλιεύς.

Pag. 42. ἑκατοστὴ δεκάτη ....] Hic defectus supplendus ex Diodoro: Ανικλῆς Αθηναῖος στάδιον.

Ib. ἑκατοστὴ δωδεκάτη. Ευρύλας.] Γρύλλος Diodoro.

Ibid. ἑκατοστὴ τρισκαιδεκάτη. Αργεύς.] Corrige Αγεύς.

Ibid. ἑκατοστὴ ἑκκαιδεκάτη. Δεμοσθένης.] Repone ex Pausania Δεινοσθένης. Apud Diodorum mendose Δεινομένης.

Ibid. ἑκατοστὴ ἑπτακαιδεκάτη. Παρμενίδης.] Diodoro Παρμενίων.

Ibid. ἑκατοστὴ ὀκτωκαιδεκάτη. Ανδρομένης Κορίνθιος.] Diodoro Απολλωνίδης Τεγεάτης.

Ibid. ἄληπτος.] Suidas: ἄληπτος, ἀκράτητος. ἀπὸ τῶν τὴν αἰτίαν, ἀφ' ἧς ἀληπτός ἐστι τοῖς ἐχθροῖς. Hesychius: ἀλήπτως, ἀκαταγωνίστως. Plinio Cæciliano *incomprehensibilis* dicitur Epistola xx. lib. primi: *ut est in disputando incomprehensibilis ac lubricus, ita eludit, ut contendat.* Quare in veteri inscriptione mendose incisum est ΑΛΕΙΠΤΟϹ, ἀντὶ τοῦ ΑΛΗΠΤΟΣ.

Ibid.

Ibid. ἑκατοςὴ εἰκοςὴ. ὃς χηλὰς ἀπέσπα βοός.] Non solum hic dictus avulsisse ungulas bubulas, sed etiam de Polydamante idem narratur. & nisi fallor me-
„ moriæ, idem de aliis legere memini. Theocritus
„ Ægoni pugili idem attribuit Ecloga IV.
„ — ἄπερ ὁ πύκτας
„ Αἴγων ὀγδώκοντα μόνος κατεδαίσατο μάζας.
„ Τηνεὶ καὶ τὸν ταῦρον ἀπ' ὤρεος, ἆγε πιάξας
„ Τᾶς ὁπλᾶς —
„ Scholion: Ταῦτα οὐκ ἐπὶ Αἴγωνι ἱςόρηται ἀλλ' ἐπὶ
„ Ἀσυάνακτι τῷ Μιλησίῳ. ἐπεὶ Θεόκριτος τὰ περὶ τοῦ Μι-
„ λησίου αὐτοῦ Ἀσυάνακτος ἱςορήματα εἰς Αἴγωνα με-
„ τήνεγκε. φασὶ γὰρ τοῦτον Ἴσθμια νικήσαντα, καὶ οἴκοι
„ παραγινόμενον ἐκ τῆς ἰδίας ἀγέλης τοῦ μεγίστου λα-
„ βέσθαι βοὸς, καὶ μὴ ἀνεῖναι, ἕως ὁ ταῦρος ἐλθ-
„ ὼν τὸ σῶμα, τῇ βίᾳ κατέλιπε τὴν ὁπλὴν ἐν τῇ
„ χειρὶ αὐτοῦ.

Pag. 220. ἑκατοςὴ τριακοςὴ πέμπτη. Ἐράτων Αἰτώλιος.] Ita erat in exemplari. Nam utroque modo dicitur, Αἰτωλὸς, Αἰτώλιος.

Ibid. ἑκατοςὴ τεσσαρακοςὴ δευτέρα. Κάρος.] Repone Κάπρος ex Pausania, & Suida in Κλειτόμαχος, quem omnino adi.

Ibid. ἑκατοςὴ τεσσαρακοςὴ πέμπτη. Φαίδιμος Ἀλεξανδρεύς] Pausaniæ Φαίδιμος Αἰολεὺς ἐκ πόλεως Τρωάδος. nimirum quia intelligitur Ἀλεξάνδρεια τῆς Τρωάδος. Igitur dicendum, Φαίδιμος Ἀλεξανδρεὺς τῆς Τρωάδος.

Ibid. ἑκατοςὴ τεσσαρακοςὴ ὀγδόη. * Κλείτος.] Legendum Κλεόστρατος ex Suida, qui hunc locum verbatim producit. Τραχηλίζων. Κλεόστρατος Ῥόδιος πάλην νικᾷ, ὃς τραχηλίζων ἀπελάμβανε. τραχηλισμὸς hic intelligitur, qui aliter ἀγκυρισμός.

Ibid. ἑκατοςὴ ἑξηκοςὴ. Ἀνάδοχος Κυζικηνός.] In nostris Collectaneis: Διόδωρος Σικυώνιος, ex Pausania.

Ibid. ἑκατοςὴ ἑβδομηκοςὴ πέμπτη. Σύλλα πάντας εἰς Ῥώμην μεταπεμψαμένου.] Appianus ἐμφυλ. α, loquens de hac Olympiade: καὶ οὐδενὸς ἐν Ὀλυμπίᾳ τότε ἀγωνίσματος, πλὴν σταδίου δρόμου. γιγνομένου. τοὺς γὰρ ἀθλητὰς, καὶ τὰ ἄλλα θεάματα πάντα ὁ Σύλλας ἐς Ῥώμην μετεκέκλητο, &c.

Pag. 44. Διακοσιοςὴ τεσσαρακοςὴ ἐνάτη. Μέχρι τούτου τὴν τῶν Ὀλυμπιάδων ἀναγραφὴν εὕρομεν.] Quum ad verbum hæc ex Africani Chronicis exceperit, deceptus verbis ipsius Africani, nullas alias Olympiadas fuisse putat, sed ducentesimam quadragesimam nonam omnium fuisse ultimam. Africanus enim scribit se terminasse opus suum Grato & Seleuco Consulibus, anno tertio Antonini Aviti, qui & Elagabalus dictus fuit; quarto autem Olympiadis CCXLIX, quemadmodum ad numerum CCXXXVII notavimus. Eusebius non animadvertens illum annum, quo illa scribebat Africanus, Olympiadis CCXLIX fuisse ultimum, neque potuisse divinare futuræ Olympiadis L τῆς σταδιονίκην, propterea putavit nullam aliam post illud tempus Olympiadem fuisse: quasi idem Olympiadum, qui & Africani Chronicorum, finis fuerit. Quæ certe non minor fuit ἀλογισία, quam illa, de qua initio horum Olympiacorum Fastorum verba fecimus. Eodem enim modo nullas alias Olympiadas fuisse existimavit post illam, in qua definit opus Chronicorum Africani, quemadmodum & non plures, quam novem Lacædemonis reges arbitratus est, propterea quod fortasse non plures apud auctorem illum, unde illos descripsit, invenerat, aut propter aliam caussam, quam penitus ignoramus. Sed quid melius errorem Eusebii confutaverit, quam horum fragmentorum eclogarius? Post ultima enim verba Eusebii: Μέχρι τούτου τὴν τῶν Ὀλυμπιάδων ἀναγραφὴν εὕρομεν: Post illa, inquam verba, subjicit Eclogarius: Καὶ ὁ μὲν Εὐσέβιος ταῦτα. ἄλλοι δὲ χρονογράφοι, καὶ Δέξιππος ὁ Ἀθηναῖος καὶ τὰς ἐφεξῆς Ὀλυμπιάδας, καὶ τοὺς ἐν αὐταῖς νικησάντων μέμνηται. ἀμέλει τὴν χρονικὴν ἱςορίαν ὁ Δέξιππος μέχρι διακοσιοςῆς ἑξηκοςῆς δευτέρας Ὀλυμπιάδος συγγράψας Διονύσιον Ἀλεξανδρέα φησὶν ἐπὶ ταύτης νικῆσαι. Opus suum historicum Dexippus, ut auctor est Photius, continuavit usque ad primum annum Claudii, cui Imp. Aurelianus successit. quod tempus congruit Olympiadi CCLXII, in qua Dexippus scribebat Dionysium Alexandrinum stadio vicisse. Ergo ad illa usq; tempora & Olympiades, & ludicra continuata adversus Eusebii sententiam, qui simul cum Chronico Africani Olympiadas finem cœpisse putavit. Quin & adhuc Iuliani Apostatæ temporibus certamina Olympica instaurabantur, quibus augendis multa Elidentibus largitus est Iulianus. Sed Eusebius Chronica tantum Africani legerat, non auctores ex quibus tum Africanus, tum Dexippus suos σταδιονίκας deprompserant.]

Pag. 51. Ἀχὰζ. ἐφ' οὗ ὁ Ἰσραὴλ αἰχμάλωτος ἀπήχθη] Hoc delirium confutavimus in Canone. Ἰσραὴλ enim αἰχμάλωτος ἀπήχθη anno sexto Ezekiæ, non sub Achaz. quæ futilitas ne in tirone quidem ferenda, atque eo minus in Episcopo.

Ibid. Ἀμὼν ἔτη ιβ.] Et hoc commentum Eusebii suo loco explosimus.

Pag. 52. Μεθ' ὃν Ἀλεξάνδρα, ἡ καὶ Σαλίνα] Unde expiscatus sit solus omnium Eusebius hanc reginam Σαλίναν dictam fuisse, quæ nunquam, nisi Σαλώμη cognominata fuit, in Canone magis nos mirari, quam caussam scire, professi sumus.

Ibid. τὰ δὲ τὰ ἀπὸ Ἀδὰμ, ἕως δευτέρου ἔτους Δαρείου, ἔτη δχο.] Legendum δχπ.

Ibid. ὁμοῦ τὰ πάντα ἀπὸ Ἀδὰμ, ἐπὶ τὸ πεντεκαιδέκατον ἔτος Τιβερίου, ἔτη * στι.] Legendum ἔτη ε,σχη.

Ibid. συνάγεται ὁ πᾶς χρόνος εἰς ἔτη * ε,φιη] Secundum LXX interpretum rationes, ab Adàm, ad annum Christi Dionysianum XXXI, putantur anni 5528. Ideo legendum ε,φκη.

Ibid. Μαναήμ. ἐφ' οὗ ἐβασίλευσεν Ἀσσυρίων Φουᾶ.] Lege Φοὺλ.

Ibid. ἐφ' οὗ αἰχμάλωτος ληφθεὶς ὁ Ἰσραὴλ ὑπὸ Σαλμανασὰρ τοῦ Ἀσσυρίων βασιλέως κατέπεσεν ἑβδόμῃ Ὀλυμπιάδι] Anno XI Achaz, secundo Olymp. VII, Oseam regē Israel captum, & una cum eo regnum decem tribuum deletum fuisse, ante confutavimus.

Ibid. ῥητέον οὖν.] Videtur repetivisse Eusebius ea, quæ multo antea de annis Ægyptiacarum originum scripserat, qui propter ingentem numerum, in menses Lunares ab Africano, Panodoro, & aliis redacti sunt. Hoc enim indicatur illis: τὴν γὰρ μυθολογικὴν, &c. Sed Eclogarius ea mutilavit. Ab ultima enim origine Semideorum Ægyptiorum seriem, ad primam Dynastiam, inde ad Persas, deinde ad Macedonas contextum historiæ deducebat, ut manifesto ex istis colligitur.

Ibid. ἀπὸ τῆς Πορφυρίου γραφῆς.] Nimirum ἐκ τῶν πέντε Πορφυρίου βιβλίων Φιλολόγου, vel Φιλοσόφου ἱςορίας. Est egregium hoc fragmentum.

Ibid. 218. πεντακοσιοστὴ ὀγδόη. Πρόβας ὡς τοὺς ἄνδρας.] Legendum πρόσβας, ut alibi notamus. Qui vero hic Γλύκων, is aliis est Γλαυκίας.

Ibid. πεντηκοστὴ τετάρτη. ψιλωθεὶς ἀπήχθετο.] Alibi, ubi de hoc gesto agitur, legebatur ψιλλωθείς. Sed ψιλωθεὶς est recta lectio. Nam ψίλωσις τῶν τριχῶν acerrimus dolor. & vulsos illi ab adversario crines hic designari, haud obscurum est.

Pag. 41. ἑξηκοστὴ δευτέρα. ὃς νικᾷ Ὀλύμπια ἑξάκις.] Pausanias quoque ἑξάκις Ὀλύμπια νικῆσαι. ἐγένοντο δὲ τῷ Μίλωνι αἱ μὲν ἐν Ὀλυμπίᾳ πάλης νῖκαι, μία ἐν παισὶν ἑξ αὐτῶν. Epigramma tamen ἑπτάκι.

Μίλωνος τόδ' ἄγαλμα καλοῦ καλὸν, ὅς ποτε Πίσῃ
ἑπτάκι νικήσας ἐς γόνατ' οὐκ ἔπεσεν.

Ibid. ἑξηκοστὴ πέμπτη. πρῶτος τότε ὁπλίτης.] Aliter vocatur ὅπλον Artemidoro, Heliodoro, aliis, item infra Olympiade LXVII. Pausania dicitur ὁ τῶν ὅπλων δρόμος.

Ibid. Δαμάρητος Ἡρακλείδης.] Pausaniæ Δημάρατος Ἡραιεύς.

Ibid. ἑξηκοστὴ ἑβδόμη. πρῶτος ἐτριάσευσε δίαυλον, ὅπλον.] δίαυλος, ut vulgo notum, est à carceribus, ad metas, rursusque à metis ad carceres recurrere una contentione. τριασεύειν δίαυλον fuerit ter idem facere: ut ἐν δολιχῷ sexies. Ab eo tempore igitur δίαυλος ter peragebatur, qui erat cursus ἡμιδολίχου. Verbum τριασεῦσαι, quod nuspiam memini me legere, est natum in stadio Elidensi, ut multa alia suo quodque in„ stituto imposita sunt nomina. Nam τριασεῦσαι 1 Sam. „ XX. 17, 19. fictum est ab interprete Græco ex He„ braico.

Ibid. ὃς σύκοις ξηροῖς ἤσκει.] Ideo Xerophagias athletarum dixit Tertullianus.

Ibid. ἑβδομηκοστὴ. Νικαίσας.] Nomen nihili. Legendum Νικίας, ut in nostris collectaneis.

Ibid. ἑβδομηκοστὴ τρίτη. Ἀστύαλος.] Repone Ἀστύλος ex Pausania.

Ibid. Ἀστύαλος.] In nostris Collectaneis Ἀστυχος. Facilis lapsus ἐκ τοῦ Ἀστύλος εἰς τὸ Ἀστυχος. Repone igitur Ἀστύλος. Hic vocatur Syracusius. In gratiam enim Hieronis asseruit sese Syracusanum in LXXIV, & LXXV Olympiade. Quare à Crotoniatis ejus municipibus domus ejus diruta, & carcer publicus facta.

„ ἑβδομηκοστὴ ἑβδόμη. Δάνδης Ἀργεῖος.] Epi„ gramma Simonidis:

„ Ἀργεῖος Δάνδις σταδιαδρόμος ἐνθάδε κεῖται,
„ Νίκαις ἱππόκροτον πατρίδ' ἐπικλεΐσας
„ Ὀλυμπία δὶς, ἐν δὲ Πυθῶνι τρία.
„ Δύω δ' ἐν Ἰσθμοῖ, πεντηκαίδεκ' ἐν Νεμέᾳ
„ Τὰς δ' ἄλλας νίκας οὐκ εὐμαρὲς ἐστ' ἀριθμῆσαι.

Ibid. ὀγδοηκοστή. Τυρύμμας.] In exemplari Τοξύμμας. In nostris collectaneis Τορύμβας.

Ibid. ἐνενηκοστὴ πρώτη. Ἐξάγνετος.] Legendum Ἐξαίνετος.

Ibid. ἐνενηκοστὴ τρίτη. Εὐκατος.] Legendum Εὔβατος. Nam τὸ Εὐκατος est nomen nihili.

Ibid. Πολυδάμας.] Pausaniæ Πουλυδάμας: ubi & eadem de hoc Olympionica, quæ hic, & longe plura „ tam apud eundem, quam apud Suidam. Vide vero „ Tzetzen cap. XXXVIII. Chiliados I.

Ibid. Σκοτουσαῖος.] Hoc etiam ostenditur monostichio illo: ὦ τροφὲ Πουλυδάμαντος ἀνικάτου Σκοτοῦσσα.

Ibid. ἐνενηκοστὴ πέμπτη. Μίνων.] In exemplari erat vox nihili Μίνος. In nostris Collectaneis Μίνως.

Ibid. ἐνενηκοστὴ ἑβδόμη. Τεριναῖος Ἠλεῖος.] Diodoro & in nostris collectaneis: Φορμίων Ἁλικαρνασσεύς.

ἐνενηκοστὴ ὀγδόη. Σώσιππος ὁ Δελφός.] Ita emendavimus, quum in exemplari vitiose esset ἀδελφός. quanquam Diodoro est Ἀθηναῖος, non Δελφός.

Ibid. Ἀριστόδημος Ἠλεῖος πάλην.] Quod etiam testatur Simonides:

Ἴσθμια δὶς, Νέμεα, δὶς Ὀλύμπια ἐστεφανώθην
οὐ πλάτει νικῶν σώματος, ἀλλὰ τέχνᾳ
Ἀριστόδαμος Θράσυς, Ἀλεῖος πάλᾳ.

Apud Hephæstionem, ubi hoc μικτὸν Epigramma producitur, ita legitur, sed vitiose. prior enim in Θράσυς, quæ brevis est, producitur. Legendum Θρασίδος, non Θράσυς. Pausanias: ἀνάκειται δὲ ἐξ αὐτῆς Ἠλεῖος παλαιστὴς ἀνὴρ Ἀριστόδημος Θρασίδος.

Ibid. οὐ μέσον οὐδεὶς ἔλαβεν.] Quid sit μέσον λαβεῖν, vide ad numerum DCCLXIX, pag. 46. Aristophanes Ἀχαρνεῦσι. ἔχομαι μέσος. Scholia: ἀντὶ τοῦ ἥττημαι, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀθλητῶν τῶν τὰ μέσα ληφθέντων, καὶ μὴ ἐχόντων εὐκόλως ἐκφυγεῖν τοὺς ἀντιπαλαίοντας.

Ibid. ἐνενηκοστὴ ἐννάτη. Δίκων.] Erat Καυλωνίτης ex magna Græcia. Sed pecunia corruptus asseruit sese Syracusanis. Παισὶ μὲν ὄντι αὐτῷ, Καυλωνιάτῃ, καθάπερ γε ἦν, ὑπῆρξεν ἀναγορευθῆναι. τὸ δὲ ἀπὸ τούτου Συρακούσιον αὐτὸν ἀνηγόρευσεν ἐπὶ χρήμασι. Pausan. Epigramma ἀδέσποτον. „

Εἰμὶ Δίκων υἱὸς Καλλιμβρότου. αὐτὰρ ἐνίκων „
Τετράκις ἐν Νεμέᾳ, δὶς Ὀλύμπια, πεντάκι Πυθοῖ. „
Τρὶς δ' Ἰσθμῷ, στεφάνῳ δ' ἄστυ Συρακοσίων. „

ἑκατοστὴ ἑβδόμη: Μικρίνας. Aliis Σμικρίνας. Σμικρίνης Juliano in Misopogone. „

Ibid. ἑκατοστὴ τρίτη. Πυθόστρατος Ἐφέσιος.] Diodoro Πυθόστρατος Ἀθηναῖος.

Ibid. ἑκατοστὴ τετάρτη. Φωκίδης Ἀθηναῖος πάλην.] In nostris collectaneis στάδιον.

Ibid. ἑκατοστὴ πέμπτη. Γαῦρος.] Diodoro Πῶρος, Pausaniæ Γνῶρος.

Ibid. ἑκατοστὴ ἕκτη. ὁ αὐτὸς τὸ δεύτερον.] Decepit Africanum, aut Eusebium ὁμωνυμία. Nam prior erat Πῶρος Κυρηναῖος: iste est Πῶρος Μαλιεύς.

Pag. 42. ἑκατοστὴ δεκάτη ....] Hic defectus supplendus ex Diodoro: Ἀνικλῆς Ἀθηναῖος στάδιον.

Ib. ἑκατοστὴ δωδεκάτη. Εὐρύλας.] Γρύλλος Diodoro.

Ibid. ἑκατοστὴ τεσσαρεσκαιδεκάτη. Ἀργεύς.] Corrige Ἀγεύς.

Ibid. ἑκατοστὴ ἑκκαιδεκάτη. Δημοσθένης.] Repone ex Pausania Δεινοσθένης. Apud Diodorum mendose Δεινομένης.

Ibid. ἑκατοστὴ ἑπτακαιδεκάτη. Παρμενίδης.] Diodoro Παρμενίων.

Ibid. ἑκατοστὴ ὀκτωκαιδεκάτη. Ἀνδρομένης Κορίνθιος.] Diodoro Ἀπολλωνίδης Τεγεάτης.

Ibid. ἄληπτος.] Suidas: ἄληπτος, ἀκράτητος. ἀπὸ τῶν τὴν αἰτίαν, ἀφ' ἧς ἄληπτός ἐστι τοῖς ἐχθροῖς. Hesychius: ἀλήπτως, ἀκαταγωνίστως. Plinio Cæci„ liano *incomprehensibilis* dicitur Epistola XX. lib. primi: „ *ut est in disputando incomprehensibilis ac lubricus, ita eludit,* „ *ut contendat*. Quare in veteri inscriptione mendose „ incisum est ΑΛΕΙΠΤΟΣ, ἀντὶ τοῦ ΑΛΗΠΤΟΣ.

Ibid.

Ibid. ἑκατοστὴ εἰκοστή. ὃς χηλὰς ἀπέσπα βοός.] Non solum hic dictus avulsisse ungulas bubulas, sed etiam de Polydamante idem narratur. & , nisi fallor memoriæ, idem de aliis legere memini. Theocritus Ægoni pugili idem attribuit Ecloga IV.

„ — ἅπερ ὁ πύκτας
„ Αἴγων ὀγδώκοντα μόνος κατεδαίσατο μάζας.
„ Τηνεὶ καὶ τὸν ταῦρον ἀπ' ὤρεος, ἄγε πιάξας
„ Τᾶς ὁπλᾶς —

„ Scholion: Ταῦτα οὐκ ἐπὶ Αἴγωνι ἱστόρηται ἀλλ' ἐπὶ Ἀσυάνακτι τῷ Μιλησίῳ. ὁ δὲ Θεόκριτος τὰ περὶ τοῦ Μιλησίου αὐτοῦ Ἀσυάνακτος ἱστορούμενα ἐς Αἴγωνα μετήνεγκε. φασὶ γὰρ τοῦτον Ἴσθμια νικήσαντα, καὶ οἴκοι παραγενόμενον ἐκ τῆς ἰδίας ἀγέλης τοῦ μεγίστου λαβέσθαι βοός, καὶ μὴ ἀνίεσθαι, ἕως ὁ ταῦρος ἐλαθρῶν τὸ σῶμα, τῇ βίᾳ κατέλιπε τὴν ὁπλὴν ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ.

Pag. 220. ἑκατοστὴ τριακοστὴ πέμπτη. Ἐράτων Αἰτώλιος.] Ita erat in exemplari. Nam utroque modo dicitur, Αἰτωλὸς, Αἰτώλιος.

Ibid. ἑκατοστὴ τεσσαρακοστὴ δευτέρα. Κάρος.] Repone Κάπρος ex Pausania, & Suida in Κλειτόμαχος, quem omnino adi.

Ibid. ἑκατοστὴ τεσσαρακοστὴ πέμπτη. Φαίδιμος Ἀλεξανδρεὺς] Pausaniæ Φαίδιμος Αἰολεὺς ἐκ πόλεως Τρωάδος. nimirum quia intelligitur Ἀλεξάνδρεια τῆς Τρωάδος. Igitur dicendum, Φαίδιμος Ἀλεξανδρεὺς τῆς Τρωάδος.

Ibid. ἑκατοστὴ τεσσαρακοστὴ ὀγδόη.* Κλείτος.] Legendum Κλεόστρατος ex Suida, qui hunc locum verbatim producit. Τραχηλίζων. Κλεόστρατος Ῥόδιος πάλη νικᾷ, ὃς τραχηλίζων ἀπελάμβανεν. τραχηλισμὸς hic intelligitur, qui aliter ἀγκυρισμός.

Ibid. ἑκατοστὴ ἑξηκοστή. Ἀνώδοκος Κυζικηνός.] In nostris Collectaneis: Διόδωρος Σικυώνιος, ex Pausania.

Ibid. ἑκατοστὴ ἑβδομηκοστὴ πέμπτη. Σύλλα πάντας εἰς Ῥώμην μεταπεμψαμένου.] Appianus ἐμφυλ. α, loquens de hac Olympiade: καὶ οὐδενὸς ἐν Ὀλυμπίᾳ τότε ἀγωνίσματος, πλὴν σταδίου δρόμου, γιγνομένου. τοὺς γὰρ ἀθλητὰς, καὶ τὰ ἄλλα θεάματα πάντα ὁ Σύλλας ἐς Ῥώμην μετεκέκλητο, &c.

Pag. 44. Διακοσιοστὴ τεσσαρακοστὴ ἐνάτη. Μέχρι τούτου τὴν τῶν Ὀλυμπιάδων ἀναγραφὴν εὕρομεν.] Quum ad verbum hæc ex Africani Chronicis exceperit, deceptus verbis ipsius Africani, nullas alias Olympiadas fuisse putat, sed ducentesimam quadragesimam nonam omnium fuisse ultimam. Africanus enim scribit se terminasse opus suum Grato & Seleuco Consulibus, anno tertio Antonini Aviti, qui & Elagabalus dictus fuit; quarto autem Olympiadis CCXLIX, quemadmodum ad numerum CCXXXVII notavimus. Eusebius non animadvertens illum annum, quo illa scribebat Africanus, Olympiadis CCXLIX fuisse ultimum, neque potuisse divinare futuræ Olympiadis L τὴν σταδιονίκην, propterea putavit nullam aliam post illud tempus Olympiadem fuisse: quasi idem Olympiadum, qui & Africani Chronicorum, finis fuerit. Quæ certe non minor fuit ἀλογία, quam illa, de qua initio horum Olympiacorum Fastorum verba fecimus. Eodem enim modo nullas alias Olympiadas fuisse existimavit post illam, in qua definit opus Chronicorum Africani, quemadmodum & non plures, quam novem Lacædemonis reges arbitratus est, propterea quod fortasse non plures apud auctorem illum, unde illos descripsit, invenerat, aut propter aliam caussam, quam penitus ignoramus. Sed quid melius errorem Eusebii confutaverit, quam horum fragmentorum eclogarius? Post ultima enim verba Eusebii: Μέχρι τούτου τὴν τῶν Ὀλυμπιάδων ἀναγραφὴν εὕρομεν: Post illa, inquam verba, subjicit Eclogarius: Καὶ ὁ μὲν Εὐσέβιος ταῦτα. ἄλλοι δὲ χρονογράφοι, καὶ Δέξιππος ὁ Ἀθηναῖος καὶ τὰς ἐφεξῆς Ὀλυμπιάδας, καὶ τοὺς ἐν αὐταῖς νικησάντων μέμνηται. ἀμέλει τὴν χρονικὴν ἱστορίαν ὁ Δέξιππος μέχρι διακοσιοστῆς ἑξηκοστῆς δευτέρας Ὀλυμπιάδος συγγράψας Διονύσιον Ἀλεξανδρέα φησὶν ἐπὶ ταύτης νικῆσαι. Opus suum historicum Dexippus, ut auctor est Photius, continuavit usque ad primum annum Claudii, cui Imp. Aurelianus successit. quod tempus congruit Olympiadi CCLXII, in qua Dexippus scribebat Dionysium Alexandrinum stadio vicisse. Ergo ad illa usq; tempora & Olympiades, & ludicra continuata adversus Eusebii sententiam, qui simul cum Chronico Africani Olympiadas finem cœpisse putavit. Quin & adhuc Iuliani Apostatæ temporibus certamina Olympica instaurabantur, quibus augendis multa Elidentibus largitus est Iulianus. Sed Eusebius Chronica tantum Africani legerat, non auctores ex quibus tum Africanus, tum Dexippus suos σταδιονίκας depromserant.

Pag. 51. Ἀχαζ. ἐφ' οὗ ὁ Ἰσραὴλ αἰχμάλωτος ἀπήχθη.] Hoc delirium confutavimus in Canone. Ἰσραὴλ enim αἰχμάλωτος ἀπήχθη anno sexto Ezekiæ, non sub Achaz. quæ futilitas ne in tirone quidem ferenda, atque eo minus in Episcopo.

Ibid. Ἀμὼν ἔτη ιβ.] Et hoc commentum Eusebii suo loco explosimus.

Pag. 52. Μεθ' ὃν Ἀλεξάνδρα, ἡ καὶ Σααλίνα] Unde expiscatus sit solus omnium Eusebius hanc reginam Σααλίναν dictam fuisse, quæ nunquam, nisi Σαλώμη cognominata fuit, in Canone magis nos mirari, quam caussam scire, professi sumus.

Ibid. ἦν δὲ τὰ ἀπὸ Ἀδὰμ, ἕως δευτέρου ἔτους Δαρείου, ἔτη δχο.] Legendum δχπ.

Ibid. ὁμοῦ τὰ πάντα ἀπὸ Ἀδὰμ, ἐπὶ τὸ πεντεκαιδέκατον ἔτος Τιβερίου, ἔτη * σπε.] Legendum ἔτη εσχη.

Ibid. συνάγεται ὁ πᾶς χρόνος εἰς ἔτη * εφιη] Secundum LXX interpretum rationes, ab Adam, ad annum Christi Dionysianum XXXI, putantur anni 5528. Ideo legendum εφκη.

Ibid. Μαναὴμ. ἐφ' οὗ ἐβασίλευσεν Ἀσσυρίων Φουᾶ.] Lege Φούλ.

Ibid. ἐφ' οὗ αἰχμάλωτος ληφθεὶς ὁ Ἰσραὴλ ὑπὸ Σαλμανασάρ τοῦ Ἀσσυρίων βασιλέως κατέπαυσεν ἐν ὀγδόῃ Ὀλυμπιάδι] Anno XI Achaz, secundo Olymp. VII, Oseam regē Israel captum, & una cum eo regnum decem tribuum deletum fuisse, ante confutavimus.

Ibid. ῥητέον οὖν.] Videtur repetivisse Eusebius ea, quæ multo antea de annis Ægyptiacarum originum scripserat, qui propter ingentem numerum, in menses Lunares ab Africano, Panodoro, & aliis redacti sunt. Hoc enim indicatur illis: τὴν γὰρ μυθολογικὴν, &c. Sed Eclogarius ea mutilavit. Ab ultima enim origine Semideorum Ægyptiorum seriem, ad primam Dynastiam, inde ad Persas, deinde ad Macedonas contextum historiæ deducebat, ut manifesto ex istis colligitur.

Ibid. ἀπὸ τῆς Πορφυρίου γραφῆς.] Nimirum ἐκ τῆς πέντε Πορφυρίου βιβλίων φιλολόγου, vel φιλοσόφου ἱστορίας. Est egregium hoc fragmentum.

Pag. 59. lin. 5. καὶ ζῶντος ἔτι τοῦ πατρὸς δύο πληροῖ τῆς βασιλείας ἔτη.] Ex Scholiaste Theocriti in Canone notavimus Ptolemæum hunc à patre in societatem regni assumptum adversus sententiam Demetrii Phalerei, qui Ptolemæo Soteri auctor fuerat, ut non hunc, sed alium ex Eurydice regni successorem designaret. Unde postea implacabile Philadelphi odium in Demetrium exarsit, quem statim post decessum Soteris patris in carcerem conjectum paucis post diebus aspidis morsus extinxit: ut Demetrius hunc Philadelphum solum regnantem pene non viderit.

„ Pag. 60. τῶν χρηματισμῶν.] Eadem hæc verba le- „ guntur, pag. 54, 12. Notabis in hoc fragmento non semel χρηματισμὸν à Porphyrio poni pro Æra. Ideo quod Hispanis erat Æra Cæsaris, id Græcis fuerit χρηματισμός. Sic χρηματισμὸς Ἀντιοχέων sæpe ab Euagrio dicitur Æra Antiochensium Juliana. pro quo male redditur à Christophorsono, *nominatio Antiochiæ*, aut *tempus, ex quo Antiochia nomen accepit.* quod est ineptissimum. Nam verum quidem est χρηματίζειν aliquando esse nominari. hic vero aliud longe est. Significat enim negotiationem, actum publicum. hoc est, ex quo negotiationum, ac contractuum aliud tempus institutum est. Propterea ὁ χρηματισμὸς τῶν Σελευκιδῶν à Judæis vocatur ἀρίθμησις τῶν συμβολαίων, Æra contractuum, χρηματισμὸς τῶν συμβολαίων. Sic infra Porphyrius, ὡς μόνον δὲ ἤρξατο μεταλλάξαντος τὸν Ἀλέξανδρον, μετὰ τὸν ἐκείνης θάνατον, τὰ συμβόλαια.

Ibid. lin. 47. Κλεοπάτραν, τὴν καὶ Τρύφαιναν.] Hæc Cleopatra, quam pater Auletes interfecit, cognomine Τρυφαίνης distinguebatur ab altera Cleopatra sorore, quæ cognominata est Ægyptiace, ut in ejus „ nummis extat, Θεὰ νεωτέρα, ultima Lagidarũ, uxor „ Antonii triumviri, quam ad Actium Augustus vicit.

Pag. 6. lin. 7. πλουτήσαντος Λυσιμάχου.] Lego Λυσανίου. de quo in Canone satis diximus.

Ibid. 11. κρατήσας Αἰγύπτου τῇ ἐπ' Ἀκτίῳ μάχῃ κατὰ τὴν ἑκατοστὴν ὀγδοηκοστὴν τετάρτην Ὀλυμπιάδα.] Quamvis in hac diatriba multa cognitu digna Porphyrius nos docuit, tamen insigni delirio sese traduxit, quod Cleopatram victam ab Augusto scribat anno primo Olympiad. CLXXXIV, quum is annus fuerit primus Augusti, Cæsare Idibus Martiis interfecto. Idem delirium infra iteratur, ne quis putet errorem librarii.

Ibid. 12. Ἀπὸ τῆς ἑκατοστῆς ἑνδεκάτης Ὀλυμπιάδος.] Illa verba Ἀρριδαῖος, ὁ καὶ Φίλιππος, delenda sunt, & pro illis reponendum Ἀλέξανδρος, ut excusum est.

Ibid. Ὀλυμπιάδος ἔτει δευτέρῳ.] In Eusebiano Canone Grypus init regnum Ὀλυμπιάδος ρξδ ἔτει δευτέρῳ.

Ibid. lin. 52. Ζαβινᾶς ἐπεκλήθη πρὸς τῶν Σύρων.] Mediocriter Syriace docti sciunt hoc verum esse. זבינא est ἀγοραστὸς, זבונא ἀγοραστής. Porphyrius, qui hæc scribebat, sciebat Syriace, utpote homo Tyrius, cujus & cognomen Syriacum, Malchos, quomodo à popularibus suis Syris vocabatur.

Pag. 229. 17. πλουτᾷ δὲ δευτέρῳ ἔτει τῆς ρνθ „ Ὀλυμπιάδος.] Mendose. Legendum, ρμ Ὀλυμ- „ πιάδος.

Hæc sunt, quæ ex opere illo eximio Chronicorum colligere potuimus: quorum quædam fortasse alio ordine ab auctore digesta fuerant: neque vero dubium est. nos autem si non eundem, aliquem tamen ordinem, partim ex serie temporum, partim ex Syncello Georgio conceptum, secuti sumus. In quibus diligentia opus fuit, in iis nobis non defuimus. In quibus ingenium exigitur, ea doctioribus tractanda relinquimus, præsertim quum in Græca ipsa Eusebiana multo plura, & meliora ab aliis dici possint, & latus campus pateat ad bene de hac historia merendum. Nam etiam relinquenda sunt, in quibus industriam suam alii exerceant: quod tantum abest, ut nobis acceptissimum futurum non sit, ut etiam hoc ultro ab iis, qui hoc præstare poterunt, exigamus. Unum tantum eos oramus, ne pravitatem hujus ævi secuti, dum suos labores commendare volunt, nostris obtrectent. Hoc scio nobis non defuturum. ea est hodierna fertilitas κακοηθείας. *Sed meminerint, quemadmodum malignorum est aliena benefacta male interpretari, ita ingenuorum hominum esse, ab omni invidia & obtrectatione calamum & linguam abstinere. Cæterum huic operi Eusebiano, propter cognationem materiæ, attexuimus, primum Chronicon* ἀνώνυμον *hominis quidem idiotæ centonem, sed ex bonis aliquando pannis consutum, præsertim ex Eusebii & Africani analectis instructum. Fastos Siculos primus omnium, aut inter primos, vocavit pater historiæ Onufrius Panvinius amicus noster, quia primum in Sicilia inventi in aliorum manus pervenerunt. Nos Casaubonianum vocavimus: quia ille à Græculo quodam acceptum & manu sua descriptum nobis communicavit, cujus viri beneficium magis, quam laudes prædicandi hic locus erat. Sed neutrum satis pro dignitate præstare possim. Quicquid igitur boni ex ea farragine hauriri poterit, hoc ingenui homines illi maximo viro acceptum ferant, quum tenuis fructus non sit, qui ex eo Chronicò colligi potest. Errores orthographicos, qui in illo extant, mutare noluimus. quod monemus, ne quis errata typographica putet. Unusquisque pro*

captu

taptu aut judicio suo ea emendare poterit. Adjecimus Chronicon Nicephori Patriarchæ nunquam antehac Græce excusum. Postremo συναγωγὴν ἱστορικὴν à nobis partim ex editis, partim ex nondum editis scriptoribus collectam, quæ non solum ad Eusebiana, sed etiam ad memoriam veteris historiæ illustrandam magno præsidio erit, si quis neque negligenter eam legere, neque nostros labores maligne interpretari volet.

TESTIMONIA VETERUM
DE
EUSEBII PAMPHILI CÆSAREÆ PALESTINÆ EPISCOPI ERRORIBUS, ET ARRIANISMO, ET EJUS RESIPISCENTIA.

SUidas: Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου προσκείμενος τῇ Ἀρειανικῇ αἱρέσει, &c.

Athanasius Apologetico posteriore. Οὐκ Εὐσέβιος ὁ ἐν Καισαρείᾳ τῆς Παλαιστίνης ἐπὶ θυσίᾳ κατηγορεῖτο ὑπὸ τῶν σὺν ἡμῖν ὁμολογητῶν;

Epiphanius Hæresi LXVIII: Κελεύει δὲ (ὁ Κωνσταντῖνος) συγκροτηθῆναι σύνοδον κατὰ τὴν Φοινίκην ἐν Τύρῳ τῇ πόλει. ἐκέλευσε δὲ δικάζειν Εὐσέβιον τὸν Καισαρείας, καὶ ἄλλους τινάς. ἦσαν δὲ προσκεκλιμένοι οὗτοι πως μᾶλλον τῇ τῶν Ἀρειανῶν χυδαιολογίᾳ. καὶ ἐκλήθησαν ἐπίσκοποι τῆς καθολικῆς, καὶ ὑπὸ Ἀθανάσιον ἀκραίμονες τινὲς ἄνδρες, καὶ μείζους, καὶ ἐν Θεῷ ἔχοντες διαφανῆ τὸν βίον. ἐν οἷς ἦν ὁ μακαρίτης Ποτάμων ὁ μέγας, ὁ τῆς Ἡρακλείας ἐπίσκοπος, καὶ ὁμολογητής, ἀλλὰ καὶ οἱ τῶν Μελετιανῶν, μάλιστα οἱ τοῦ Ἀθανασίου κατηγοροῦντες καὶ ὀρθοδοξίας. ὁ προειρημένος Ποτάμων ὁ μακαρίτης, ἐλευθεροστομῶν, ὃς οὐδὲ πώποτε ἔλαβε πρόσωπόν τινος (τὸν ὀφθαλμὸν γὰρ ἐν τῷ διωγμῷ διὰ τὴν ἀλήθειαν ἐτυφλώθη) ἑωρακὼς τὸν Εὐσέβιον καθεζόμενον, καὶ Ἀθανάσιον ἑστῶτα, καταπονηθεὶς τῇ λύπῃ, καὶ δακρύσας, οἷα γίνεται παρὰ τοῖς ἀληθέσιν, ἀπετείνατο φωνῇ μεγάλῃ Εὐσεβίῳ, λέγων, Σὺ καθέζῃ, Εὐσέβιε, καὶ Ἀθανάσιος ἀθῷος ὢν παρὰ σοῦ κρίνεται; τίς ἐνέγκοι τὰ τοιαῦτα; Λέγε δέ μοι σύ, οὐ σὺν ἐμοὶ ἦσθα ἐν τῇ φυλακῇ ἐπὶ τοῦ διωγμοῦ; κἀγὼ μὲν ὀφθαλμὸν ἀπέβαλόμην ὑπὲρ ἀληθείας. σὺ δὲ οὔτε φαίνῃ λελωβημένον τι ἔχων ἐν τῷ σώματι, οὔτε ἐμαρτύρησας, ἀλλ' ἕστηκας ζῶν μηδὲν ἠκρωτηριασμένος. Πῶς ἀνεχώρησας ἀπὸ τῆς φυλακῆς, εἰ μὴ ὅτι ὑπέσχου τοῖς τὴν ἀνάγκην τοῦ διωγμοῦ ἡμῖν ἐπενέγκασι τὸ ἀθέμιτον πρᾶξαι, ἢ ἔπραξας; Ταῦτα ἀκούσας ὁ Εὐσέβιος αἰρεται μὲν εἰς ἀγανάκτησιν, καὶ ἀναστὰς διέλυσε τὸ δικαστήριον, λέγων, ὅτι εἰ ἐνταῦθα ἤλθετε, καὶ πρὸς ἡμᾶς τὰ τοιαῦτα ἀντιλέγετε, ἄρα οὖν ἀληθεύουσιν οἱ κατήγοροι ὑμῶν. εἰ γὰρ ὧδε τυραννεῖτε, πολὺ μᾶλλον ἐν τῇ ὑμῶν πατρίδι. εἶτα ἐπεχείρησεν Εὐσέβιος, καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ. καὶ ἀποστέλλουσι δύο τινὰς τῶν ἀπὸ Παννονίων Ἐπισκόπων τὰ Ἀρείου φρονοῦντας, Οὐρσάκιόν τε, καὶ Οὐάλεντα εἴς τε τὴν Ἀλεξάνδρειαν καὶ Μαρεώτην, &c.

Ex Epistola Episcoporum Ægypti Orthodoxorum ad Synodum Tyriam: Καὶ γὰρ πάλιν οἴδατε, ὡς προείπομεν, ὡς ἐχθροί εἰσιν ἡμῶν, καὶ διὰ τί Εὐσέβιος ὁ τῆς Καισαρείας ἐχθρὸς γέγονεν ἀπὸ πέρυσι.

Athanasius Epistola ad Africanos: Ἐπίσκοποι γὰρ ἀρχαῖοι πρὸ ἐτῶν ἐγγύς που ἑκατὸν τριάκοντα τῆς μεγάλης Ῥώμης καὶ τῆς ἡμετέρας πόλεως γράφοντες ἠτιάσαντο τοὺς ποίημα λέγοντας τὸν υἱόν, καὶ μὴ ὁμοούσιον τῷ πατρί. καὶ τοῦτο ἐγίνωσκεν Εὐσέβιος ὁ γενόμενος ἐπίσκοπος τῆς Καισαρείας, πρότερον μὲν συντρέχων τῇ Ἀρειανῇ αἱρέσει, ὕστερον δὲ ὑπογράψας αὐτῇ τῇ ἐν Νικαίᾳ συνόδῳ, ἔγραψε τοῖς ἰδίοις, διαβεβαιούμενος, ὅτι καὶ τῶν παλαιῶν τινὰς λογίους καὶ ἐπιφανεῖς Ἐπισκόπους, καὶ συγγραφέας ἔγνωμεν ἐπὶ τῆς τοῦ πατρὸς καὶ υἱοῦ θεότητος τῷ τοῦ ὁμοουσίου χρησαμένους ὀνόματι.

Idem in Epistola de Synodo Nicena post alia: Καὶ ὅτι μήτε κτίσμα ἢ ποίημα, μήτε τῶν γενητῶν ἐστιν ὁ τοῦ Θεοῦ υἱός, ἀλλὰ γέννημα. καὶ τῆς τοῦ πατρὸς οὐσίας ἐστὶν ὁ Λόγος. καὶ τό γε παράδοξον Εὐσέβιος ὁ ἀπὸ Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης καίτοι πρὸ μιᾶς ἀρνούμενος, ὅμως ὕστερον ὑπογράψας ἐπέστειλε τῇ ἐκκλησίᾳ ἑαυτοῦ, λέγων εἶναι τῆς Ἐκκλησίας τὴν πίστιν, καὶ τῶν πατέρων τὴν παράδοσιν. πᾶσί τε φανερῶς ἔδειξεν, ὅτι πρότερον ἐσφάλλοντο, καὶ μάτην ἐφιλονείκουν πρὸς τὴν ἀλήθειαν. εἰ γὰρ καὶ ᾐσχύνθη τότε ταύταις ταῖς λέξεσι γράψαι, καὶ, ὡς ἤθελεν, αὐτὸς ἀπελογήσατο τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἀλλά γε ἀπὸ τῆς ἐπιστολῆς τὸ ὁμοούσιον, καὶ τὸ ἐκ τῆς οὐσίας μὴ ἀρνησάμενος φανερῶς τοῦτο σημᾶναι βούλεται, καὶ πέπονθέ τι δεινόν. ὡς γὰρ

ἀπο-

ἀπολογούμενος κατηγόρησε λοιπὸν τῶν Ἀρειανῶν, ὅτι γράψαντες, Οὐκ ἦν ὁ υἱὸς πρὶν γεννηθῆναι, οὐκ ἤθελον αὐτὸν εἶναι οὐδὲ πρὸ τῆς κατὰ σάρκα γενέσεως.

Idem de Synodo Arimini & Seleuciæ: Μάλιστα δὲ Ἀκάκιος τί ἂν εἴποι πρὸς Εὐσέβιον τὸν ἑαυτοῦ διδάσκαλον, ὃς οὐ μόνον ὑπέγραψεν ἐν τῇ κατὰ Νίκαιαν συνόδῳ, ἀλλὰ καὶ δι' ἐπιστολῆς ἐδήλωσε τοῖς ὑπ' αὐτὸν λαοῖς, ταύτην εἶναι πίστιν ἀληθῆ τὴν ὁμολογηθεῖσαν ἐν τῇ κατὰ Νίκαιαν συνόδῳ. εἰ γὰρ καὶ, ὡς ἠθέλησεν, ἀπελογήσατο διὰ τῆς ἐπιστολῆς, ἀλλά γε τὰς λέξεις οὐκ ἠρνήσατο. ἀλλὰ καὶ κατηγόρησε τῶν Ἀρειανῶν, ὅτι λέγοντες, οὐκ ἦν, πρὶν γεννηθῇ, ὁ υἱὸς, οὐδὲ πρὸ Μαρίας ἤθελον αὐτὸν εἶναι.

Ibid. οὐδὲ ἀπὸ Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης Εὐσέβιος γράφων πρὸς Εὐφρατίωνα τὸν Ἐπίσκοπον οὐκ ἐφοβήθη φανερῶς εἰπεῖν, ὅτι ὁ Χριστὸς οὐκ ἔστιν ἀληθινὸς θεός.

ΕΥΣΕΒΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΕΩΣ ΤΟΥ ΑΡΕΙΑΝΟΦΡΟΝΟΣ

ἐπιστολὴ πρὸς τοὺς τῆς παροικίας αὐτοῦ.

Τὰ περὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς πίστεως πραγματευθέντα κατὰ τὴν μεγάλην σύνοδον τὴν ἐν Νικαίᾳ συγκροτηθεῖσαν εἰκὸς μὲν ὑμᾶς, ἀγαπητοὶ, καὶ ἄλλοθεν μεμαθηκέναι, τῆς φήμης προτρέχειν εἰωθυίας τὸν περὶ τῶν πραττομένων πραγμάτων ἀκριβῆ λόγον, ἀλλ' ἵνα δὴ ἐκ τοιαύτης ἀκοῆς τὰ τῆς ἀληθείας ἑτεροίως ὑμῖν ἀπαγγέλληται, ἀναγκαίως διεπεμψάμεθα ὑμῖν πρῶτον μὲν τὴν ὑφ' ἡμῶν προτεθεῖσαν περὶ τῆς πίστεως γραφὴν, ἔπειτα τὴν δευτέραν, ἣν ταῖς ἡμετέραις φωναῖς προσθήκας ἐπιβαλόντες ἐκδεδώκασι. Τὸ μὲν οὖν παρ' ἡμῶν γράμμα ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ θεοφιλεστάτου ἡμῶν βασιλέως ἀναγνωσθὲν εὖ τε ἔχειν καὶ δοκίμως ἀποφανθὲν τοῦτον ἔχει τὸν τρόπον, καθὼς παρελάβομεν παρὰ τῶν πρὸ ἡμῶν Ἐπισκόπων, καὶ ἐν τῇ πρώτῃ κατηχήσει, καὶ ὅτε τὸ λουτρὸν ἐλαμβάνομεν καθὼς ἀπὸ τῶν θείων γραφῶν μεμαθήκαμεν. καὶ ὡς ἐν τῷ πρεσβυτερίῳ, καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἐπισκοπῇ ἐπιστεύομέν τε καὶ ἐδιδάσκομεν, οὕτω νῦν πιστεύοντες τὴν ἡμετέραν πίστιν ὑμῖν προσαναφέρομεν. ἔστι δὲ αὐτή.

Πιστεύομεν εἰς ἕνα θεὸν πατέρα παντοκράτορα τὸν τῶν ἁπάντων ὁρατῶν τε καὶ ἀοράτων ποιητήν. καὶ εἰς ἕνα κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν τοῦ Θεοῦ λόγον, θεὸν ἐκ θεοῦ, φῶς ἐκ φωτὸς, ζωὴν ἐκ ζωῆς, υἱὸν μονογενῆ. πρωτότοκον πάσης κτίσεως πρὸ πάντων τῶν αἰώνων, ἐκ τοῦ πατρὸς γεγεννημένον, δι' οὗ καὶ ἐγένετο τὰ πάντα, τὸν διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν σαρκωθέντα, καὶ ἐν ἀνθρώποις πολιτευσάμενον, καὶ παθόντα, καὶ ἀναστάντα τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ, καὶ ἀνελθόντα πρὸς τὸν πατέρα, καὶ υἱὸν ἀληθῶς υἱὸν, καὶ πνεῦμα ἅγιον, τοῦτον ἕκαστον εἶναι καὶ ὑπάρχειν πιστεύοντες, πατέρα ἀληθῶς πατέρα, καὶ υἱὸν ἀληθῶς υἱὸν, καὶ πνεῦμα ἅγιον, καθὼς καὶ ὁ „Κύριος ἡμῶν ἀποστέλλων εἰς τὸ κήρυγμα τοὺς ἑαυτοῦ μαθητὰς, εἶπε, Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα „τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος. Περὶ ὧν καὶ διαβεβαιούμεθα οὕτως ἔχειν, καὶ μέχρι θανάτου ὑπὲρ ταύτης ἐνίστασθαι τῆς πίστεως, ἀναθεματίζοντες πᾶσαν ἄθεον αἵρεσιν. Ταῦτα ἀπὸ καρδίας καὶ ψυχῆς πάντοτε πεφρονηκέναι, ἐξ οὗπερ ἴσμεν ἑαυτοὺς καὶ νῦν φρονεῖν τε καὶ λέγειν ἐξ ἀληθείας, ἐπὶ τοῦ Θεοῦ τοῦ παντοκράτορος, καὶ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μαρτυρόμεθα, δεικνῦναι ἔχοντες δι' ἀποδείξεων, καὶ πείθειν ὑμᾶς, ὅτι καὶ τοὺς παρεληλυθότας χρόνους οὕτως ἐπιστεύομέν τε, καὶ ἐκηρύττομεν. Ταύτης ὑφ' ἡμῶν ἐκτεθείσης τῆς πίστεως οὐδενὶ παρῆν ἀντιλογίας τόπος. ἀλλ' αὐτός τε πρῶτος ὁ θεοφιλέστατος ἡμῶν βασιλεὺς ὀρθότατα περιέχειν αὐτὴν ἐμαρτύρησεν. οὕτω τε καὶ αὐτὸν φρονεῖν συνωμολόγησε, καὶ ταύτῃ τοὺς πάντας συγκατατίθεσθαι, ὑπογράφειν τε τοῖς δόγμασι, καὶ συμφωνεῖν τούτοις αὐτοῖς παρεκελεύετο, ἑνὸς μόνου προσεγγραφέντος ῥήματος τοῦ ὁμοουσίου, ὃ καὶ αὐτὸ ἑρμήνευσε λέγων, ὅτι μὴ κατὰ τὰ τῶν σωμάτων πάθη λέγοιτο ὁμοούσιος, οὔτε οὖν κατὰ διαίρεσιν, οὔτε κατά τινα ἀποτομὴν ἐκ τοῦ πατρὸς ὑποστῆναι· μηδὲ γὰρ δύνασθαι τὴν ἄϋλον καὶ νοερὰν καὶ ἀσώματον φύσιν σωματικόν τι πάθος ὑφίστασθαι, θείοις δὲ καὶ ἀπορρήτοις λόγοις προσήκειν τὰ τοιαῦτα νοεῖν. καὶ ὁ μὲν σοφώτατος ἡμῶν καὶ εὐσεβέστατος βασιλεὺς τοιάδε ἐφιλοσόφει. Οἱ δὲ προφάσει τῆς τοῦ ὁμοουσίου προσθήκης τήνδε τὴν γραφὴν πεποιήκασι.

Η ΕΚ ΤΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΥΠΑΓΟΡΕΥΘΕΙΣΑ ΠΙΣΤΙΣ.

Πιστεύομεν εἰς ἕνα θεὸν πατέρα παντοκράτορα, πάντων ὁρατῶν τε καὶ ἀοράτων ποιητήν. καὶ εἰς ἕνα κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, γεννηθέντα ἐκ τοῦ πατρὸς μονογενῆ, τουτέστιν ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ πατρὸς, θεὸν ἐκ θεοῦ, φῶς ἐκ φωτὸς, θεὸν ἀληθινὸν ἐκ θεοῦ ἀληθινοῦ, γεννηθέντα, οὐ ποιηθέντα, ὁμοούσιον τῷ πατρὶ, δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο, τά τε ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ τὰ ἐν τῇ γῇ, τὸν δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθόντα, καὶ σαρκωθέντα, ἐνανθρωπήσαντα, παθόντα, καὶ ἀναστάντα τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ, ἀνελθόντα εἰς οὐρανοὺς, καὶ ἐρχόμενον κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς. Καὶ εἰς τὸ ἅγιον πνεῦμα. τοὺς δὲ λέγοντας, ἦν ποτὲ, ὅτε οὐκ ἦν, καὶ ὅτι ἐξ οὐκ ὄντων ἐγένετο, ἢ ἐξ ἑτέρας ὑποστάσεως, ἢ οὐσίας φάσκοντας εἶναι, ἢ κτιστὸν, ἢ τρεπτὸν, ἢ ἀλλοιωτὸν τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ ἀναθεματίζει ἡ καθολικὴ ἐκκλησία.

Καὶ δὴ ταύτης τῆς γραφῆς ὑπ' αὐτῶν ὑπαγορευθείσης, ὅπως εἴρηται αὐτοῖς, τὸ ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ πατρὸς, καὶ τὸ τῷ πατρὶ ὁμοούσιον οὐκ ἀνεξέταστον αὐτοῖς καταλιμπάνομεν. ἐπερωτήσεις τοιγαροῦν καὶ ἀποκρίσεις ἐντεῦθεν αἰτεῖ.

ἀνεκινεῖτο· ἐβασάνιζέ τε ὁ λόγος τὴν διάνοιαν τῶν εἰρημένων. καὶ δὴ τὸ ἐκ τῆς οὐσίας ὡμολογεῖτο πρὸς αὐτῶν δηλωτικὸν εἶναι τοῦ ἐκ μὲν τοῦ πατρὸς εἶναι, οὐ μὴν ὡς μέρος ὑπάρχειν τοῦ πατρός. ταύτῃ καὶ ἡμῖν ἐδόκει καλῶς ἔχειν συγκατατίθεσθαι τῇ διανοίᾳ, τῆς εὐσεβοῦς διδασκαλίας ὑπαγορευούσης ἐκ τοῦ πατρὸς εἶναι τὸν υἱόν, οὐ μὴν μέρος τῆς οὐσίας αὐτοῦ τυγχάνειν. διόπερ τῇ διανοίᾳ καὶ αὐτοὶ συντιθέμεθα, οὐδὲ τὴν φωνὴν τοῦ ὁμοουσίου παραιτούμενοι, τοῦ τῆς εἰρήνης σκοποῦ πρὸ ὀφθαλμῶν ἡμῖν κειμένου, καὶ τοῦ μὴ τῆς ὀρθῆς ἐκπεσεῖν διανοίας. κατὰ ταὐτὰ δὲ καὶ τὸ γεννηθέντα καὶ οὐ ποιηθέντα κατεδεξάμεθα, ἐπειδὴ τὸ ποιηθὲν κοινὸν ἔφασκον εἶναι πρόσρημα τῶν λοιπῶν κτισμάτων τῶν διὰ τοῦ υἱοῦ γενομένων, ὧν οὐδὲν ὅμοιον ἔχειν τὸν υἱόν. διὸ δὴ μὴ εἶναι αὐτὸν ποίημα τοῖς δι' αὐτοῦ γενομένοις ἐμφερές, κρείττονος δὲ ἢ κατὰ πᾶν ποίημα τυγχάνειν οὐσίας, ἣν ἐκ τοῦ πατρὸς γεγεννῆσθαι τὰ θεῖα διδάσκει λόγια, τοῦ τρόπου τῆς γεννήσεως ἀνεκφράστου καὶ ἀνεπιλογίστου πάσῃ γενητῇ φύσει τυγχάνοντος. οὕτω δὲ καὶ τὸ ὁμοούσιον εἶναι τοῦ πατρὸς τὸν υἱὸν ἐξεταζόμενος ὁ λόγος συνίστησιν οὐ κατὰ τὸν τῶν σωμάτων τρόπον, οὐδὲ τοῖς θνητοῖς ζώοις παραπλησίως, οὔτε γὰρ κατὰ διαίρεσιν τῆς οὐσίας, οὔτε κατὰ ἀποτομήν, ἀλλ' οὐδὲ κατά τι πάθος, ἢ τροπήν, ἢ ἀλλοίωσιν τῆς τοῦ πατρὸς οὐσίας τε καὶ δυνάμεως. τούτων γὰρ πάντων ἀλλοτρίαν εἶναι τὴν ἀγέννητον τοῦ πατρὸς φύσιν, παραστατικὸν δὲ εἶναι τὸ ὁμοούσιον τῷ πατρὶ τοῦ μηδεμίαν ἐμφέρειαν πρὸς τὰ γενητὰ κτίσματα τὸν υἱὸν τοῦ θεοῦ φέρειν, μόνῳ δὲ τῷ πατρὶ τῷ γεγεννηκότι κατὰ πάντα τρόπον ἀφωμοιῶσθαι, καὶ μὴ εἶναι ἐξ ἑτέρας τινὸς ὑποστάσεώς τε καὶ οὐσίας, ἀλλ' ἐκ τοῦ πατρός. ᾧ καὶ αὐτῷ τοῦτον ἑρμηνευθέντι τὸν τρόπον καλῶς ἔχειν ἐφάνη συγκατατίθεσθαι, ἐπεὶ καὶ τῶν παλαιῶν τινὰς λογίους καὶ ἐπιφανεῖς Ἐπισκόπους καὶ συγγραφέας ἔγνωμεν ἐπὶ τῆς τοῦ πατρὸς καὶ υἱοῦ θεολογίας τῷ τοῦ ὁμοουσίου χρησαμένους ὀνόματι. ταῦτα μὲν οὖν περὶ τῆς ἐκτεθείσης εἰρήσθω πίστεως, ᾗ συνεφωνήσαμεν οἱ πάντες οὐκ ἀνεξετάστως, ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀποδοθείσας διανοίας ἐπ' αὐτοῦ τοῦ θεοφιλεστάτου βασιλέως ἐξετασθείσας, καὶ τοῖς εἰρημένοις λογισμοῖς συνομολογηθείσας. καὶ τὸν ἀναθεματισμὸν δὲ τὸν μετὰ τὴν πίστιν πρὸς αὐτῶν ἐκτεθέντα ἄλυπον εἶναι ἡγησάμεθα, διὰ τὸ ἀπείργειν ἀγράφοις χρῆσθαι φωναῖς. διὸ σχεδὸν ἡ πᾶσα γέγονε σύγχυσις καὶ ἀκαταστασία τῆς Ἐκκλησίας. μηδεμιᾶς γοῦν θεοπνεύστου γραφῆς τῷ ἐξ οὐκ ὄντων, καὶ τῷ ἦν ποτε ὅτε οὐκ ἦν, καὶ τοῖς ἑξῆς ἐπιλεγομένοις κεχρημένης, οὐκ εὔλογον ἐφάνη ταῦτα λέγειν καὶ διδάσκειν. ᾧ καὶ αὐτῷ καλῶς δόξαντι συνεθέμεθα, ἐπεὶ μηδὲ ἐν τῷ πρὸ τούτου χρόνῳ τούτοις εἰώθαμεν συγχρῆσθαι τοῖς ῥήμασιν. ἔτι τὸ ἀναθεματίζειν τὸ πρὸ τοῦ γεννηθῆναι οὐκ ἦν, οὐκ ἄτοπον ἐνομίσθη, τῷ πᾶσιν ὁμολογεῖσθαι εἶναι τὸν υἱὸν τοῦ θεοῦ πρὸ τῆς κατὰ σάρκα γεννήσεως. ἤδη δὲ ὁ θεοφιλέστατος ἡμῶν βασιλεὺς τῷ λόγῳ κατεσκεύαζε, καὶ κατὰ τὴν ἔνθεον αὐτοῦ γέννησιν, τὴν πρὸ πάντων αἰώνων, εἶναι αὐτόν. ἐπεὶ καὶ πρὶν ἐνεργείᾳ γεννηθῆναι, δυνάμει ἦν ἐν τῷ πατρὶ ἀγεννήτως, ὄντος τοῦ πατρὸς ἀεὶ πατρὸς ὡς καὶ βασιλέως ἀεί, καὶ σωτῆρος ἀεί, δυνάμει πάντα ὄντος, ἀεί τε κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ ὡσαύτως ἔχοντος. ταῦτα ὑμῖν ἀναγκαίως διεπεμψάμεθα, ἀγαπητοί, τὸ κεκριμένον τῆς ἡμετέρας ἐξετάσεως φανερὸν ὑμῖν καθιστῶντες. καὶ ὡς εὐλόγως τότε μὲν καὶ μέχρις ἐσχάτης ὥρας ἐνιστάμεθα, ὅτε ἡμῖν τὰ ἑτεροίως γραφέντα προσέκοπτε. τότε δὲ ἀφιλονείκως τὰ λυποῦντα κατεδεξάμεθα, ὅτε ἡμῖν εὐγνωμόνως τῶν λόγων ἐξετάζουσι τὴν διάνοιαν ἐφάνη συντρέχειν τοῖς ὑφ' ἡμῶν αὐτῶν ἐν τῇ προεκτεθείσῃ πίστει ὡμολογημένοις.

Ex Photio. 163, 37. Ἀνεγνώσθη Εὐσεβίου τοῦ Παμφίλου ἡ εἰς Κωνσταντῖνον τὸν μέγαν βασιλέα ἐγκωμιαστικὴ τετράβιβλος, ἐν ᾗ περιέχεται ἥ τε τοῦ ἀνδρὸς ὅλη πολιτεία ἐξ αὐτῆς πρώτης ἡλικίας ἀρχομένη, καὶ ὅσαι πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν ξυντελοῦσι πράξεις, μέχρις οὗ τὸν βίον ἀπέλιπεν εἰς ἑξηκοστὸν καὶ τέταρτον παρατείναντα χρόνον. ἔστι μὲν οὖν κἀνταῦθα τὴν φράσιν ὅμοιος ἑαυτῷ, πλὴν μικρόν τι πρὸς τὸ λαμπρότερον ἐκβεβίασται αὐτῷ ὁ λόγος, καὶ λέξεις εἰς τὸ ἀνθηρότερον ἐνιαχοῦ συνελήφθησαν, τὸ μέντοι κατὰ τὴν ἑρμηνείαν ἡδονῆς καὶ χάριτος, οὐδὲν μέγα, ὥσπερ οὐδὲ ἐν τοῖς ἄλλοις, ἐμφαίνεται. Καταστρώννυσι δὲ ἐν ταύτῃ αὐτοῦ τῇ τετραβίβλῳ πάμπολλα χωρία ἐξ ὁλοκλήρου τῆς ἐκκλησιαστικῆς αὐτοῦ δεκαλόγου ἱστορίας. λέγει μὲν οὖν καὶ αὐτὸς ἐν Νικομηδείᾳ τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον βαπτίσασθαι μέχρι τότε τὸ λουτρὸν ἀναβαλλόμενον, ἅτε δὴ ἐν ἐπιθυμίᾳ ποιούμενον τοῖς Ἰορδάνου τὸ λουτρὸν ὑποδέξασθαι. τίς δὲ ὁ βαπτίσας, οὐδὲν διασαφεῖ. περὶ μέντοι γε τῆς Ἀρειανῆς αἱρέσεως οὐδὲν σαφὲς ἀπαγγέλλει, οὐδ' εἰ τῆς δόξης ἐκείνης εἴχετο, οὐδ' ὅτι μεταβέβληται, ἀλλ' οὐδ' ὅτι φαύλως ἢ ὀρθῶς ἐδόξαζεν Ἄρειος, καίπερ ἀνάγκην ἔχων ἐν μνήμῃ ταῦτα ποιήσασθαι, ἅτε δὴ μέγα μέρος ἐπισχούσης τῆς συνόδου τῶν τοῦ μεγάλου πράξεων Κωνσταντίνου. κἀκείνης πάλιν ἐξαπαιτούσης τὴν περὶ τούτων λεπτομερεστέραν ἱστορίαν. ἀλλὰ στάσιν μὲν ἐμπεσεῖν μεταξὺ Ἀρείου καὶ Ἀλεξάνδρου, τὴν αἵρεσιν δ' οὕτω λέγων καὶ ὑποκρυπτόμενος ἀποφαίνεται, ἐπί τε τῇ στάσει λίαν ἀλγῆσαι τὸν θεοφιλῆ βασιλέα, καὶ ἀγωνίσασθαι διά τε τοῦ Ὁσίου, ὃς Κουδέβρης ἐπεσκόπει, εἰς φιλίαν καὶ ὁμόνοιαν συζεῦξαι τὸ στασιάζον, τὸ πρὸς ἀλλήλους ἔριδος ἀφεμένους καὶ τῶν τοιούτων ζητήσεων. ὡς δ' οὐκ ἔπειθε, σύνοδον πανταχόθεν ἀθροῖσαι, καὶ τὴν ἐμπεσοῦσαν ἔριν εἰς εἰρήνην διαλύσασθαι. οὐ μὴν εἰς τὸ ἀκριβὲς καὶ ἐπίδηλον ἀναγράφεται. οὗτος οὖν ὥσπερ αἰσχυνομένῳ ἐοικώς, καὶ μὴ βουλομένῳ δημοσιεύειν Ἄρειον, τήν τε τῆς συνόδου ἐξενηνεγμένην κατ' αὐτοῦ ψῆφον, καὶ τῶν συνασεβησάντων αὐτῷ καὶ συνεξωσθέντων τὴν δικαίαν ἀντίπραξιν, οὐ μὴν ἀλλὰ οὐδ' ἣν θεόθεν τοὺς ὀφθαλμοὺς εἶδεν ἔνδικον Ἀρείου καταστροφήν, οὐδὲν τούτων ἄγων εἰς φῶς, τήν τε περὶ τῆς συνόδου καὶ τῶν ἐν αὐτῇ πραχθέντων ἱστορίαν παρέδραμε. διὸ καὶ περὶ τοῦ θεσπεσίου Εὐσταθίου μέλλων διηγεῖσθαι οὔτε τοῦ ὀνόματος μέμνηται, οὐδ' ὅσα περὶ αὐτὸν ἐπλημμελήθη, καὶ εἰς ἔργον ἀποβέβηκεν. ἀλλ' εἰς στάσιν καὶ ταραχὴν ἀναγαγὼν καὶ ταῦτα, γαλήνης. καὶ πάλιν ἐπιλέγει Ἐπισκόπων κατὰ τὴν Ἀντιόχειαν συνδεδραμηκότων, σπουδῇ βασιλέως καὶ συνεργίᾳ, καὶ τὸ στασιάζον καὶ ταραττόμενον εἰς τὸ εἰρηναῖον μεταβεβληκότων, ὁμοίως δὲ καὶ ἐν οἷς ὁ πολύαθλος ἐσκαιωρήθη

Ἀθανά-

ἀπολογούμενος κατηγόρησε λοιπὸν τῶν Ἀρειανῶν, ὅτι γράψαντες, Οὐκ ἦν ὁ υἱὸς πρὶν γεννηθῆναι, οὐκ ἤθελον αὐτὸν εἶναι οὐδὲ πρὸ τῆς κατὰ σάρκα γενέσεως.

Idem de Synodo Arimini & Seleuciæ: Μάλιστα δὲ Ἀκάκιος τί ἂν εἴποι πρὸς Εὐσέβιον τὸν ἑαυτοῦ διδάσκαλον, ὃς οὐ μόνον ὑπέγραψεν ἐν τῇ κατὰ Νίκαιαν συνόδῳ, ἀλλὰ καὶ δι' ἐπιστολῆς ἐδήλωσε τοῖς ὑπ' αὐτὸν λαοῖς, ταύτην εἶναι πίστιν ἀληθῆ τὴν ὁμολογηθεῖσαν ἐν τῇ κατὰ Νίκαιαν συνόδῳ. εἰ γὰρ καὶ, ὡς ἠθέλησεν, ἀπελογήσατο διὰ τῆς ἐπιστολῆς, ἀλλά γε τὰς λέξεις οὐκ ἠρνήσατο. ἀλλὰ καὶ κατηγόρησε τῶν Ἀρειανῶν, ὅτι λέγοντες, οὐκ ἦν, πρὶν γεννηθῇ, ὁ υἱὸς, οὐδὲ πρὸ Μαρίας ἤθελον αὐτὸν εἶναι.

Ibid. οὐδὲ ἀπὸ Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης Εὐσέβιος γράφων πρὸς Εὐφρατίωνα τὸν Ἐπίσκοπον οὐκ ἐφοβήθη φανερῶς εἰπεῖν, ὅτι ὁ Χριστὸς οὐκ ἔστιν ἀληθινὸς θεός.

ΕΥΣΕΒΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΕΩΣ ΤΟΥ ΑΡΕΙΑΝΟΦΡΟΝΟΣ

ἐπιστολὴ πρὸς τοὺς τῆς παροικίας αὐτοῦ.

Τὰ περὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς πίστεως πραγματευθέντα κατὰ τὴν μεγάλην σύνοδον τὴν ἐν Νικαίᾳ συγκροτηθεῖσαν εἰκὸς μὲν ὑμᾶς, ἀγαπητοὶ, καὶ ἄλλοθεν μεμαθηκέναι, τῆς φήμης προτρέχειν εἰωθυίας τὸν περὶ τῶν πραττομένων πραγμάτων ἀκριβῆ λόγον, ἀλλ' ἵνα δὴ ἐκ τοιαύτης ἀκοῆς τὰ τῆς ἀληθείας ἑτεροίως ὑμῖν ἀπαγγέλληται, ἀναγκαίως διεπεμψάμεθα ὑμῖν πρῶτον μὲν τὴν ὑφ' ἡμῶν προτεθεῖσαν περὶ τῆς πίστεως γραφὴν, ἔπειτα τὴν δευτέραν, ἣν ταῖς ἡμετέραις φωναῖς προσθήκας ἐπιβαλόντες ἐκδεδώκασι. Τὸ μὲν οὖν παρ' ἡμῶν γράμμα ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ θεοφιλεστάτου ἡμῶν βασιλέως ἀναγνωσθὲν εὖ τε ἔχειν καὶ δοκίμως ἀποφανθὲν τοῦτον ἔχει τὸν τρόπον, καθὼς παρελάβομεν παρὰ τῶν πρὸ ἡμῶν Ἐπισκόπων, καὶ ἐν τῇ πρώτῃ κατηχήσει, καὶ ὅτε τὸ λουτρὸν ἐλαμβάνομεν καθὼς ἀπὸ τῶν θείων γραφῶν μεμαθήκαμεν. καὶ ὡς ἐν τῷ πρεσβυτερίῳ, καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἐπισκοπῇ ἐπιστεύομέν τε καὶ ἐδιδάσκομεν, οὕτω νῦν πιστεύοντες τὴν ἡμετέραν πίστιν ὑμῖν προσαναφέρομεν. ἔστι δὲ αὕτη.

Πιστεύομεν εἰς ἕνα θεὸν πατέρα παντοκράτορα τὸν τῶν ἁπάντων ὁρατῶν τε καὶ ἀοράτων ποιητήν. καὶ εἰς ἕνα κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν τοῦ Θεοῦ λόγον, θεὸν ἐκ θεοῦ, φῶς ἐκ φωτὸς, ζωὴν ἐκ ζωῆς, υἱὸν μονογενῆ, πρωτότοκον πάσης κτίσεως πρὸ πάντων τῶν αἰώνων, ἐκ τοῦ πατρὸς γεγεννημένον, δι' οὗ καὶ ἐγένετο τὰ πάντα, τὸν διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν σαρκωθέντα, καὶ ἐν ἀνθρώποις πολιτευσάμενον, καὶ παθόντα, καὶ ἀναστάντα τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ, καὶ ἀνελθόντα πρὸς τὸν πατέρα, καὶ υἱὸν ἀληθῶς υἱὸν, καὶ πνεῦμα ἅγιον, τούτων ἕκαστον εἶναι καὶ ὑπάρχειν πιστεύοντες, πατέρα ἀληθῶς πατέρα, καὶ υἱὸν ἀληθῶς υἱὸν, καὶ πνεῦμα ἅγιον, καθὼς καὶ ὁ
„ Κύριος ἡμῶν ἀποστέλλων εἰς τὸ κήρυγμα τοὺς ἑαυτοῦ μαθητὰς, εἶπε, Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα
„ τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος. Περὶ ὧν καὶ διαβεβαιούμεθα οὕτως ἔχειν, καὶ οὕτως φρονεῖν, καὶ πάλαι οὕτως ἐσχηκέναι, καὶ μέχρι θανάτου ὑπὲρ ταύτης ἐνίστασθαι τῆς πίστεως, ἀναθεματίζοντες πᾶσαν ἄθεον αἵρεσιν. Ταῦτα ἀπὸ καρδίας καὶ ψυχῆς πάντοτε πεφρονηκέναι, ἐξ οὗπερ ἴσμεν ἑαυτοὺς καὶ νῦν φρονεῖν τε καὶ λέγειν ἐξ ἀληθείας, ἐπὶ τοῦ Θεοῦ τοῦ παντοκράτορος, καὶ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μαρτυρόμεθα, δεικνῦναι ἔχοντες δι' ἀποδείξεων, καὶ πείθειν ὑμᾶς, ὅτι καὶ τοὺς παρεληλυθότας χρόνους οὕτως ἐπιστεύομέν τε, καὶ ἐκηρύσσομεν. Ταύτης ὑφ' ἡμῶν ἐκτεθείσης τῆς πίστεως οὐδενὶ παρῆν ἀντιλογίας τόπος. ἀλλ' αὐτός τε πρῶτος ὁ θεοφιλέστατος ἡμῶν βασιλεὺς ὀρθότατα περιέχειν αὐτὴν ἐμαρτύρησεν. οὕτω τε καὶ αὐτὸν φρονεῖν συνωμολόγησε, καὶ ταύτῃ τοὺς πάντας συγκατατίθεσθαι, ὑπογράφειν τε τοῖς δόγμασι, καὶ συμφωνεῖν τούτοις αὐτοῖς παρεκελεύετο, ἑνὸς μόνου προσεγγραφέντος ῥήματος τοῦ ὁμοουσίου, ὃ καὶ αὐτὸ ἑρμήνευσε λέγων, ὅτι μὴ κατὰ τῶν σωμάτων πάθη λέγοιτο ὁμοούσιος, οὔτε οὖν κατὰ διαίρεσιν, οὔτε κατά τινα ἀποτομὴν ἐκ τοῦ πατρὸς ὑποστῆναι μηδὲ γὰρ δύνασθαι τὴν ἄυλον καὶ νοερὰν καὶ ἀσώματον φύσιν σωματικόν τι πάθος ὑφίστασθαι, θείοις δὲ καὶ ἀπορρήτοις λόγοις προσήκειν τὰ τοιαῦτα νοεῖν. καὶ ὁ μὲν σοφώτατος ἡμῶν καὶ εὐσεβέστατος βασιλεὺς τοιάδε ἐφιλοσόφει. Οἱ δὲ προφάσει τῆς τοῦ ὁμοουσίου προσθήκης τήνδε τὴν γραφὴν πεποιήκασι.

Η ΕΚ ΤΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΥΠΑΓΟΡΕΥΘΕΙΣΑ ΠΙΣΤΙΣ.

Πιστεύομεν εἰς ἕνα θεὸν πατέρα παντοκράτορα, πάντων ὁρατῶν τε καὶ ἀοράτων ποιητήν. καὶ εἰς ἕνα κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, γεννηθέντα ἐκ τοῦ πατρὸς μονογενῆ, τουτ' ἔστιν ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ πατρὸς, θεὸν ἐκ θεοῦ, φῶς ἐκ φωτὸς, θεὸν ἀληθινὸν ἐκ θεοῦ ἀληθινοῦ, γεννηθέντα, οὐ ποιηθέντα, ὁμοούσιον τῷ πατρὶ, δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο, τά τε ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ τὰ ἐν τῇ γῇ, τὸν δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθόντα, καὶ σαρκωθέντα, ἐνανθρωπήσαντα, παθόντα, καὶ ἀναστάντα τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ, ἀνελθόντα εἰς οὐρανοὺς, καὶ ἐρχόμενον κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς. Καὶ εἰς τὸ ἅγιον πνεῦμα. τοὺς δὲ λέγοντας, ἦν ποτὲ, ὅτε οὐκ ἦν, καὶ ὅτι ἐξ οὐκ ὄντων ἐγένετο, ἢ ἐξ ἑτέρας ὑποστάσεως, ἢ οὐσίας φάσκοντας εἶναι, ἢ κτιστὸν, ἢ τρεπτὸν, ἢ ἀλλοιωτὸν τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ ἀναθεματίζει ἡ καθολικὴ ἐκκλησία.

Καὶ δὴ ταύτης τῆς γραφῆς ὑπ' αὐτῶν ὑπαγορευθείσης, ὅπως εἴρηται αὐτοῖς, τὸ ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ πατρὸς, καὶ τὸ τῷ πατρὶ ὁμοούσιον οὐκ ἀνεξέταστον αὐτοῖς καταλιμπάνομεν. ἐπερωτήσεις τοιγαροῦν καὶ ἀποκρίσεις ἐντεῦθεν ἀνεκι-

ἀνεκινεῖτο· ἐβασάνιζέ τι ὁ λόγος τὴν διάνοιαν τῶν εἰρημένων. καὶ δὴ τὸ ἐκ τῆς οὐσίας ὡμολογεῖτο πρὸς αὐτῶν δηλωτικὸν εἶναι τοῦ ἐκ μὲν τοῦ πατρὸς εἶναι, οὐ μὴν ὡς μέρος ὑπάρχειν τοῦ πατρός. Ταύτῃ καὶ ἡμῖν ἐδόκει καλῶς ἔχειν συγκατατίθεσθαι τῇ διανοίᾳ, τῆς εὐσεβοῦς διδασκαλίας ὑπαγορευούσης ἐκ τοῦ πατρὸς εἶναι τὸν υἱόν, οὐ μὴν μέρος τῆς οὐσίας αὐτοῦ τυγχάνειν. διόπερ τῇ διανοίᾳ καὶ αὐτοὶ συντιθέμεθα, οὐδὲ τὴν φωνὴν τοῦ ὁμοουσίου παραιτούμενοι, τοῦ τῆς εἰρήνης σκοποῦ πρὸ ὀφθαλμῶν ἡμῖν κειμένου, καὶ τοῦ μὴ τῆς ὀρθῆς ἐκπεσεῖν διανοίας. Κατὰ ταὐτὰ δὲ καὶ τὸ γεννηθέντα καὶ οὐ ποιηθέντα κατεδεξάμεθα, ἐπειδὴ τὸ ποιηθὲν κοινὸν ἔφασκεν εἶναι πρόσρημα τῶν λοιπῶν κτισμάτων τῶν διὰ τοῦ υἱοῦ γενομένων, ὧν οὐδὲν ὅμοιον ἔχειν τὸν υἱόν. διὸ δὴ μὴ εἶναι αὐτὸν ποίημα τοῖς δι' αὐτοῦ γενομένοις ἐμφερές, κρείττονος δὲ ἢ κατὰ πᾶν ποίημα τυγχάνειν οὐσίας, ἣν ἐκ τοῦ πατρὸς γεγεννῆσθαι τὰ θεῖα διδάσκει λόγια, τοῦ τρόπου τῆς γεννήσεως ἀνεκφράστου καὶ ἀνεπιλογίστου πάσῃ γενητῇ φύσει τυγχάνοντος. οὕτω δὲ καὶ τὸ ὁμοούσιον εἶναι τοῦ πατρὸς τὸν υἱὸν ἐξεταζόμενος ὁ λόγος συνίστησιν οὐ κατὰ τὸν τῶν σωμάτων τρόπον, οὐδὲ τοῖς θνητοῖς ζώοις παραπλησίως, οὔτε γὰρ κατὰ διαίρεσιν τῆς οὐσίας, οὔτε κατὰ ἀποτομήν, ἀλλ' οὐδὲ κατά τι πάθος, ἢ τροπήν, ἢ ἀλλοίωσιν τῆς τοῦ πατρὸς οὐσίας τε καὶ δυνάμεως. τούτων γὰρ πάντων ἀλλοτρίαν εἶναι τὴν ἀγέννητον τοῦ πατρὸς φύσιν, παραστατικὸν δὲ εἶναι τὸ ὁμοούσιον τῷ πατρὶ τοῦ μηδεμίαν ἐμφέρειαν πρὸς τὰ γενητὰ κτίσματα τὸν υἱὸν τοῦ θεοῦ φέρειν, μόνῳ δὲ τῷ πατρὶ τῷ γεγεννηκότι κατὰ πάντα τρόπον ἀφωμοιῶσθαι, καὶ μὴ εἶναι ἐξ ἑτέρας τινὸς ὑποστάσεώς τε καὶ οὐσίας, ἀλλ' ἐκ τοῦ πατρός. ᾧ καὶ αὐτῷ τοῦτον ἑρμηνευθέντι τὸν τρόπον καλῶς ἔχειν ἐφάνη συγκατατίθεσθαι, ἐπεὶ καὶ τῶν παλαιῶν τινας λογίους καὶ ἐπιφανεῖς Ἐπισκόπους καὶ συγγραφέας ἔγνωμεν ἐπὶ τῆς τοῦ πατρὸς καὶ υἱοῦ θεολογίας τῷ τοῦ ὁμοουσίου χρησαμένους ὀνόματι. Ταῦτα μὲν οὖν περὶ τῆς ἐκτεθείσης εἰρήσθω πίστεως, ᾗ συνεφωνήσαμεν οἱ πάντες οὐκ ἀνεξετάστως, ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀποδοθείσας διανοίας ἐπ' αὐτοῦ τοῦ θεοφιλεστάτου Βασιλέως ἐξετασθείσας, καὶ τοῖς εἰρημένοις λογισμοῖς συνομολογηθείσας. καὶ τὸν ἀναθεματισμὸν δὲ τὸν μετὰ τὴν πίστιν πρὸς αὐτῶν ἐκτεθέντα ἄλυπον εἶναι ἡγησάμεθα, διὰ τὸ ἀπείργειν ἀγράφοις χρῆσθαι φωναῖς. διὸ σχεδὸν ἡ πᾶσα γέγονε σύγχυσις καὶ ἀκαταστασία τῆς Ἐκκλησίας. μηδεμιᾶς γοῦν θεοπνεύστου γραφῆς τῷ ἐξ οὐκ ὄντων, καὶ τῷ ἦν ποτὲ ὅτε οὐκ ἦν, καὶ τοῖς ἑξῆς ἐπιλεγομένοις κεχρημένης, οὐκ εὔλογον ἐφάνη ταῦτα λέγειν καὶ διδάσκειν. ᾧ καὶ αὐτῷ καλῶς δόξαντι συνεθέμεθα, ἐπεὶ μηδὲ ἐν τῷ πρὸ τούτου χρόνῳ τούτοις εἰώθαμεν συγχρῆσθαι τοῖς ῥήμασιν. ἔτι τὸ ἀναθεματίζειν τὸ πρὸ τοῦ γεννηθῆναι οὐκ ἦν, οὐκ ἄτοπον ἐνομίσθη, τῷ πᾶσιν ὁμολογεῖσθαι εἶναι τὸν υἱὸν τοῦ θεοῦ πρὸ τῆς κατὰ σάρκα γεννήσεως. ἤδη δὲ ὁ θεοφιλέστατος ἡμῶν Βασιλεὺς τῷ λόγῳ κατεσκεύαζε, καὶ κατὰ τὴν ἔνθεον αὐτοῦ γέννησιν, τὴν πρὸ πάντων αἰώνων, εἶναι αὐτόν. ἐπεὶ καὶ πρὶν ἐνεργείᾳ γεννηθῆναι, δυνάμει ἦν ἐν τῷ πατρὶ ἀγεννήτως, ὄντος τοῦ πατρὸς ἀεὶ πατρὸς ὡς καὶ βασιλέως ἀεί, καὶ σωτῆρος ἀεὶ δυνάμει πάντα ὄντος, ἀεί τε κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ ὡσαύτως ἔχοντος. Ταῦτα ὑμῖν ἀναγκαίως διεπεμψάμεθα, ἀγαπητοί, τὸ κεκριμένον τῆς ἡμετέρας ἐξετάσεως φανερὸν ὑμῖν καθιστῶντες. καὶ ὡς εὐλόγως τότε μὲν καὶ μέχρις ἐσχάτης ὥρας ἐνιστάμεθα, ὅτε ἡμῖν τὰ ἑτεροίως γραφέντα προσέκοπτε. τότε δὲ ἀφιλονείκως τὰ λυποῦντα κατεδεξάμεθα, ὅτε ἡμῖν εὐγνωμόνως τῶν λόγων ἐξετάζουσι τὴν διάνοιαν ἐφάνη συντρέχειν τοῖς ὑφ' ἡμῶν αὐτῶν ἐν τῇ προεκτεθείσῃ πίστει ὡμολογημένοις.

Ex Photio. 163, 37. Ἀνεγνώσθη Εὐσεβίου τοῦ Παμφίλου ἡ εἰς Κωνσταντῖνον τὸν μέγαν βασιλέα ἐγκωμιαστικὴ τετράβιβλος, ἐν ᾗ περιέχεται ἥ τε τοῦ ἀνδρὸς ὅλη πολιτεία ἐξ αὐτῆς πρώτης ἡλικίας ἀρχομένη, καὶ ὅσαι πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν συντελοῦσι πράξεις, μέχρις οὗ τὸν βίον ἀπέλιπεν εἰς ἑξηκοστὸν καὶ τέταρτον παραλαβόντα χρόνον. ἔστι μὲν οὖν κἀνταῦθα τὴν φράσιν ὅμοιος ἑαυτῷ, πλὴν μικρόν τι πρὸς τὸ λαμπρότερον ἐκβεβίασται αὐτῷ ὁ λόγος, καὶ λέξεις εἰς τὸ ἀνθηρότερον ἐνιαχοῦ συνειλήφθησαν, τῆς μέντοι κατὰ τὴν ἑρμηνείαν ἡδονῆς καὶ χάριτος, οὐδὲν μέγα, ὥσπερ οὐδὲ ἐν τοῖς ἄλλοις, ἐμφαίνεται. Καταστρώννυσι δὲ ἐν ταύτῃ αὐτοῦ τῇ τετραβίβλῳ πάμπολλα χωρία ἐξ ὁλοκλήρου τῆς ἐκκλησιαστικῆς αὐτοῦ δεκαλόγου ἱστορίας. λέγει μὲν οὖν καὶ αὐτὸς ἐν Νικομηδείᾳ τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον βαπτίσασθαι μέχρι τότε τὸ λουτρὸν ἀναβαλλόμενον, ἅτε δὴ ἐν ἐπιθυμίᾳ ποιούμενον τοῖς Ἰορδάνου τὸ λουτρὸν ὑποδέξασθαι. τίς δὲ ὁ βαπτίσας, οὐδὲν διασαφεῖ. περὶ μέντοι γε τῆς Ἀρειανῆς αἱρέσεως οὐδὲν σαφὲς ἀπαγγέλλει, οὐδ' εἰ τῆς δόξης ἐκείνης εἴχετο, οὐδ' ὅτι μεταβέβληται, ἀλλ' οὐδ' ὅτι φαύλως ἢ ὀρθῶς ἐδόξασεν Ἄρειος, καίπερ ἀνάγκην ἔχων ἐν μνήμῃ ταῦτα ποιήσασθαι, ἅτε δὴ μέγα μέρος ἐπεχούσης τῆς συνόδου τῶν τοῦ μεγάλου πράξεων Κωνσταντίνου. κἀκείνης πάλιν ἐξαπαιτούσης τὴν περὶ τούτων λεπτομερεστάτην ἱστορίαν. ἀλλὰ στάσιν μὲν ἐμπεσεῖν μεταξὺ Ἀρείου καὶ Ἀλεξάνδρου, τὴν αἵρεσιν δ' οὕτω λέγων καὶ ὑποκρυπτόμενος ἀποφαίνεται, ἐπί τε τῇ στάσει λίαν ἀλγῆσαι τὸν θεοφιλῆ Βασιλέα, καὶ ἀγωνίσασθαι διά τε τοῦ Ὁσίου, ὃς Κουδέβρης ἐπίσκοπος, εἰς φιλίαν καὶ ὁμόνοιαν συζεῦξαι τὸ στασιάζον, τοῦ πρὸς ἀλλήλους ἔριδος ἀφεμένους καὶ τῶν τοιούτων ζητήσεων. ὡς δ' οὐκ ἔπειθε, σύνοδον πανταχόθεν ἀθροῖσαι, καὶ τὴν ἐμπεσοῦσαν ἔριν εἰς εἰρήνην διαλύσασθαι. οὐ μὴν εἰς τὸ ἀκριβὲς καὶ ἐπίδηλον ἀναγράφεται. οὗτος οὖν ὥσπερ αἰσχυνομένῳ ἐοικώς, καὶ μὴ βουλομένῳ δημοσιεύειν Ἄρειον, πάντα τὴν συνόδου ἐξενηνεγμένην κατ' αὐτοῦ ψῆφον, καὶ τῶν συνασεβησάντων αὐτῷ καὶ συνεξωσθέντων τὴν δικαίαν εἴσπραξιν, οὐ μὴν ἀλλὰ οὐδ' ἣν θεόθεν πρὸ ὀφθαλμῶν εἶδεν ἔνδικον Ἀρείου καταστροφήν, οὐδὲν τούτων ἄγων εἰς φῶς, πάντα περὶ τῆς συνόδου καὶ τῶν ἐν αὐτῇ πραχθέντων ἱστορίαν παρέδραμε. διὸ καὶ περὶ τοῦ θεσπεσίου Εὐσταθίου μέλλων διηγεῖσθαι οὔτε τοῦ ὀνόματος μέμνηται, οὐδ' ὅσα περὶ αὐτὸν ἐτολμήθη, καὶ εἰς ἔργον ἀποβέβηκεν. ἀλλ' εἰς στάσιν καὶ ταραχὴν ἀναγαγὼν καὶ ταῦτα, γαληνίας. καὶ πάλιν ἐπιλέγει Ἐπισκόπων κατὰ τὴν Ἀντιόχειαν συνδεδραμηκότων, σπουδῇ Βασιλέως καὶ συνεργίᾳ, καὶ τὸ στασιάζον καὶ ταραττόμενον εἰς τὸ εἰρηναῖον μεταβεβληκότων, ὁμοίως δὲ καὶ ἐν οἷς ὁ πολύαθλος ἐσκαιωρήθη

Ἀθανά-

Ἀθανάσιος, εἰς ταῦτα τὴν ἱστορίαν ὁρμήσας ἐπαφεῖναι, στάσεως μὲν ἐμπλησθῆναι πάλιν καὶ ταραχῆς τὴν Ἀλεξάνδρειαν λέγεται, καὶ ταύτην πραϋνθῆναι Ἐπισκόπων παρουσίᾳ τὴν βασιλικὴν ἐχόντων συμμαχίαν. οὐδὲ τίς ἦν ὁ στασιάζων, οὐδ᾽ ἥτις ἡ στάσις, ἢ τί καὶ πράξαντες τὴν ἔριν ἐπράϋναν, οὐδ᾽ ὅλως ποιεῖται ἐπίδηλον. καὶ σχεδὸν ἐν οἷς Ἐπισκόπων πρὸς ἀλλήλους φιλονεικίαι περὶ δογμάτων, ἢ περί τινων ἄλλων διαφωνίαν γεγόνασι, τὸν αὐτὸν τῆς ἐπικρύψεως ἐν τῇ διηγήσει τύπον διαφυλάττει.

Idem 5, 9. Ἀνεγνώσθη Εὐσεβίου ἐλέγχου καὶ ἀπολογίας λόγοι δύο, καὶ ἕτεροι δύο, οἵτινες πρὸς σὺν τοῖς προτέροις δύο ἔν τισι ῥητοῖς παραλλάσσοντες ἐν τοῖς ἄλλοις τῇ τε λέξει καὶ τῇ διανοίᾳ οἱ αὐτοί εἰσιν. εἰσάγει δ᾽ ὡς ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων τινὰς ἀπορίας κατὰ τῆς ἀμωμήτου θρησκείας ἡμῶν καὶ ταύτας καλῶς, εἰ καὶ μὴ ἐν πᾶσιν, ἀπολύεται. Τὴν δὲ φράσιν οὐκ ἔστιν οὐδαμοῦ οὔτε ἡδύς, οὔτε λαμπρότητι χαίρων, πολυμαθὴς δέ ἐστιν ὁ ἀνήρ, εἰ καὶ τὴν ἀγχίνοιαν, καὶ τὸ στεῤῥὸν τοῦ ἤθους, ὡς παρὰ τὴν ἀκρίβειαν τὴν ἐν τοῖς δόγμασιν, ἐνδεέστερος. Καὶ γὰρ κἂν τούτοις ἐν πολλοῖς αὐτόν ἐστιν ἰδεῖν τὸν υἱὸν βλασφημοῦντα, καὶ δεύτερον αἴτιον καλοῦντα, καὶ ἀρχιστράτηγον, καὶ ἄλλα τινὰ τῆς Ἀρειανικῆς λύσσης βλαστήματα. δῆλον δὲ ὡς ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου οὗτος ἤνθησε, &c.

Zonaras Tom. III, 9, 6. Ἦν δὲ τότε τῶν τὰ Ἀρείου πρεσβευόντων καὶ ὁ Παμφίλου Εὐσέβιος τῆς ἐν Παλαιστίνῃ Καισαρείας τυγχάνων ἐπίσκοπος, ὃς μετέπειτα λέγεται ἀποστῆναι τῆς τοῦ Ἀρείου δόξης, καὶ ὁμογνωμονῆσαι τοῖς συναΐδιον τὸν υἱὸν καὶ ὁμοούσιον τῷ πατρὶ δογματίζουσι, καὶ δεχθῆναι παρὰ τῶν ἁγίων πατέρων εἰς κοινωνίαν. μᾶλλον μέν τοι ἐν τῷ πρακτικῷ τῆς πρώτης συνόδου καὶ ὑπερμαχῶν εὕρηται τῆς πίστεως. οὕτω μὲν οὖν ταῦτα ἱστορούμενα παρά τινων εὕρηται. ἀμφίβολα δὲ ἐκεῖνος αὐτὰ δι᾽ ὧν ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἱστορίᾳ εὕρηται συγγραψάμενος, τέθηκε. πολλαχοῦ γὰρ ἐν τῷ εἰρημένῳ συγγράμματι ἀρειανίζων καταλαμβάνεται. αὐτίκα
,, περί που τὴν ἀρχὴν τοῦ βιβλίου, τὸν Δαβὶδ εἰσαγαγὼν λέγοντα, Αὐτὸς εἶπε, καὶ ἐγενήθησαν. αὐτὸς ἐνετεί-
,, λατο, καὶ ἐκτίσθησαν, φησὶ τὸν μὲν πατέρα καὶ ποιητὴν ὡς ποιητὴν, καὶ παντηγεμόνα νομίζεσθαι βασιλικῷ
,, προστάττοντα νεύματι, τὸν δὲ τούτου δευτερεύοντα θεῖον λόγον ταῖς πατρικαῖς ὑπουργοῦντα ἐπιταγαῖς. καὶ
,, μετά τινα λέγει τοῦτον ὡσανεὶ τοῦ πατρὸς ὑπάρχοντα δύναμιν καὶ σοφίαν, καὶ τὰ δευτερεῖα τῆς κατὰ πάντων βασιλείας καὶ ἀρχῆς ἐμπεπιστευμένον, καὶ αὖθις μετ᾽ ὀλίγα, καὶ ὅτι ἐστὶν οὐσία τις προκόσμιος ζῶσα καὶ ὑφεστῶσα, ἡ τῷ θεῷ καὶ τῆς γενητῶν δημιουργίας ὑπηρετησαμένη. καὶ ὁ Σολομῶν λέγει προσώπῳ τῆς τοῦ Θεοῦ σοφίας, Κύριος ἔκτισέ με ἀρχὴν ὁδῶν αὐτοῦ, καὶ ἑξῆς. καὶ μεθ᾽ ἕτερα πλείονα φάσκει, καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις οἷα θεοῦ λόγον προόντα καὶ πρὸ αἰώνων ἁπάντων οὐσιωμένον, τὴν σεβάσμιον τιμὴν παρὰ τοῦ πατρὸς εἰληφότα προσκυνεῖσθαι ὡς ἂν θεόν. Ταῦτα καὶ ἕτερα δὴ τοῖς ἀρειανίζουσι δόγμασι δεικνύουσιν ὁμόφρονα τὸν Εὐσέβιον; εἰ μή τις φαίη πρὸ τῆς ἐπιστροφῆς αὐτῷ πονηθῆναι τούτων τὴν συγγραφήν.

Nicephorus lib. VI, cap. XXXVII. *de Eusebio Pamphili: Sed & alia varia reliquit scripta, quæ multum Ecclesiæ adserunt utilitatis. Verum enimvero si talis fuerit, in multis tamen eum apparet Arii sententiam comprobasse, ut qui filium (sicuti id ex ejus scriptis colligere licet) creaturam vocet: quamvis Socrates, qui & ipse ex Novatianis res ecclesiasticas scripsit, in secundo Tomo maximopere persuadere contendit, recte eum virum sentire, eundemque sycophantice eo nomine à nonnullis impeti. atque ut id magno animo certius comprobet in defensione sua, dicta illius quædam ambiguitatem tamen complectentia contexit: eundemq; primæ Synodo adfuisse, atque una cum aliis suffragio suo & calculo* εἰς τὸ ὁμοούσιον, *sive in consubstantiale, consensisse refert. Ego vero, si ille quidem sine scripto rectam complexus est opinionem, Socrati non refragor: sin autem ex scriptis illius, quæ legi, res sit dijudicanda, multum abest, ut sanam sinceramque ejus de fide sententiam fuisse putem.*

Idem lib. VIII, *cap.* XVIII. *Eusebius sane alter, cui Pamphili cognomen inditum, adfuit & ipse Concilio, dubiusque etiam atque etiam secum consideravit, an promulgatæ fidei professioni assentiri deberet: atque aliquantulum assensione retenta, eam tandem approbavit, & subscriptione sua confirmavit. Ecclesiæ quoque suæ quærenti professionem & definitionem eam misit, in qua vocem quoque* τοῦ ὁμοουσίου *declarat: ne cui suspectus fieret, tanquam tardius, aut neglectim, nulla adhibita cura, ei subscripsisset.*

Eod. cap. XLV. *Potissimum vero de iis Eustathius Antiochenus, & Eusebius Pamphili congressi decertarunt: atque uterque in subsistentia filium Dei, atque unum Deum in tribus subsistentiis profitebatur. Et Eustathius Eusebium incusabat, quod professionem fidei Nicenam novaret: atque hic rursum acquiescere se in decretis Nicenis dicebat.*

Hiero-

Hieronymus *Apologetico in Rufinum*: *Vir doctissimus Eusebius (doctissimum dixi, non Catholicum, ne more solito mihi & in hoc calumniam struas) per sex volumina nihil aliud agit, nisi ut Origenem suæ ostendat fidei, id est Arrianæ perfidiæ.*

Eodem: *Sex libros, ut ante jam dixi, Eusebius Cæsariensis Episcopus Arrianæ quondam signifer factionis pro Origene scripsit, latissimum & elaboratum opus: & multis testimoniis approbavit Origenem juxta se Catholicum, id est juxta nos, Arrianum esse.*

Eodem: *Laudavi Eusebium in Ecclesiastica historia, in digestione temporum, in descriptione sanctæ terræ: & hæc ipsa opuscula in Latinum vertens meæ linguæ hominibus dedi. Num ex eo Arrianus sum, quia Eusebius, qui hos libros condidit, Arrianus est?*

Idem ad Pammachium & Oceanum de erroribus Origenis: *Fortissimos libros contra Porphyrium scribit Apollinaris: Ecclesiasticam pulchre Eusebius historiam texuit. Alter eorum dimidiatam Christi introduxit œconomiam: alter impietatis Arrii apertissimus propugnator est.*

Georgius Syncellus: Τούτοις τοῖς χρόνοις ὁ μέγας καὶ θαυματουργὸς Γρηγόριος ἐν πλείστῃ τῇ κατὰ Χριστὸν φιλοσοφίας κατέλαμπεν. οὗ μνήμην ἁρμόζουσαν ὁ Καισαρείας Εὐσέβιος οὐκ οἶδα τίνος ἕνεκα καὶ περὶ Ὠριγένους τοῦ δυσσεβοῦς ἀλόγοις ἐνδιατρίψας ἐγκωμίοις οὐ πεποίηται τοῦ καθ' ὅλης τῆς οἰκουμένης διηχουμένου. *Paulo post*: νομίζω δὲ τὸν Εὐσέβιον τὸ τῆς θείας ἀρετῆς τοῦ θαυματουργοῦ, καὶ θεοφόρου Γρηγορίου μέγεθος σιωπῆσαι διὰ τὸ πανταχοῦ τῶν δογμάτων ἀκέραιον καὶ ἀλλότριον τῶν Ὠριγένους ληρημάτων, καὶ τῶν Ἀρείου βλασφημιῶν, οἷς Εὐσέβιος ἐλελώβητο.

Idem. Ὠριγένης αὐχῶν ἐπὶ λόγοις σεσοφισμένοις καὶ μύθοις ἑλληνικοῖς ἀπελείφθη τοῦ τηλικούτου στεφάνου, οὐδὲν διὰ θείας χρηστότητος, ἀλλὰ δι' ὑπερήφανον καὶ αὐτοποίητον γνώμην. ἀλλὰ ταῦτα Εὐσεβίῳ τῷ Καισαρείας οὐ δοκεῖ, ὃς μείζω πάντων ἁγίων καὶ διδασκάλων αὐτὸν ἀποδεῖξαι σπουδάζων ἐν ἕκτῳ τῆς ἐκκλησιαστικῆς αὐτοῦ ἱστορίας λόγῳ, ὁμοφρονῶν αὐτῷ, πολλοῖς ἐγκωμίοις αὐτὸν ἐνυβρίζει, μὴ εἰδὼς ἃ λέγει, ἢ περὶ ὧν διαβεβαιοῦται. πάνυ γὰρ ὀλίγων περὶ τῶν κατὰ τούσδε τοὺς χρόνους ἱερῶν καὶ μακαρίων πατέρων ἐπιμνησθεὶς, Κλήμεντος τοῦ λεγομένου Στρωματέως, Ἱππολύτου τοῦ ἱερομάρτυρος, Ἀφρικανοῦ τοῦ μεγάλου Ἀλεξανδρείας, καὶ ἄλλων, μόνου τοῦ ματαιόφρονος Ὠριγένους τὴν ἐκ παιδὸς ἀναγωγὴν ἐκθειάζει μέχρι τῆς ἐν τῷ μαρτυρίῳ λειποτακτήσεως. Φαβιανοῦ τε γὰρ τοῦ λεχθέντος ἱερομάρτυρος καὶ ἐπισκόπου Ῥώμης πέρι, καὶ Βαβυλᾶ τοῦ τῆς Ἀντιοχείας, καὶ Ἀλεξάνδρου Ἱεροσολύμων ἐν ὀλίγοις διεξῆλθε τοῖς ῥήμασιν. ἐπὶ δὲ τὸν ὁμόφρονα ἐλθὼν Ὠριγένην πλεῖστα περιεγκωμιάσας τὸν θεοκατάρατον ὧδέ πως περιΐησι φήσας, Τὰ μὲν οὖν Ὠριγένει κατὰ τὸν διωγμὸν ξυμβάντα, οἷα, καὶ ὅσα, καὶ ὁποίας ἔτυχε τελευτῆς, &c.

ΤΕΛΟΣ.

LUGDUNI BATAVORUM, Typis NICOLAI HERCULIS, Sumptibus JOANNIS JANSSONI, Bibliopolæ Amstelodamensis, 1658.

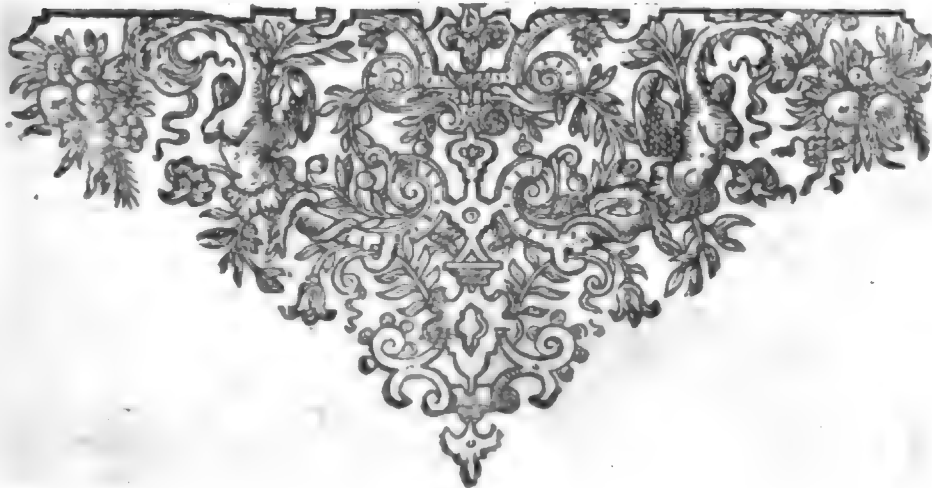

JOSEPHI SCALIGERI, JULI CÆSARIS A BURDEN FILI,

ANIMADVERSIONES IN CHRONOLOGICA EUSEBII,

Tertiâ propemodum parte auctiores atque emendatiores.

JOSEPHI SCALIGERI,

JULI CÆSARIS A BURDEN FILI,

ANIMADVERSIONES

IN

CHRONOLOGICA EUSEBII,

Tertiâ propemodum parte auctiores atque emendatiores.

Typographus Lectori.

Onendus es, Lector, *novâ hâc Editione quamplurima à divino illo Viro Animadversionibus accedere. Quod ut omnibus constaret, additamentis plerisque commata in margine paginarum adscripsimus. Interpolationes cæteras annotare, infiniti est, ne dicam supervacui, laboris.*

JOSEPHI SCALIGERI, JULI CÆSARIS A BURDEN FILI, ANIMADVERSIONES In Chronologica EUSEBI.

CONSILIUM AUCTORIS, ET FINIS SCRIPTIONIS.

Ntequam ad hæc Chronica illustranda aggredimur, fortasse à nobis quispiam illa trita exegerit, & à vulgo scriptorum usurpata, de auctoris vita, ejus operibus, & aliis id genus, quibus limina Commentariorum prætexi solent. Nos verò non negamus multa in antecessum dici posse, quæ non minus ad auctorem, quam ad ejus opus spectant, quæ neque injucunda lectu futura erant, neque legentibus infructuosa, addo etiam non aliena à Commentariorum, aut Animadversionum instituto. Quia vero ea tantum attingere decrevimus, quæ ad illustrationem & emendationem hujus operis duntaxat pertinent, reliqua autem, quæ extra hos fines sunt, ut ea, quæ de auctore dici possunt, item quæ ex immenso historiarum pelago per totum corpus operis diffusa sunt, iis relinquimus, qui ea plene & ex dignitate & cum majore otio tractare possunt. Denique quia Animadversionum modum excedere nolumus, ea tantum tangemus, sine quibus omnis opera, quæ in hoc libro collocari potest, inanis & inutilis futura est; hoc est, quod fuerit consilium auctoris, quæ finis, & quę operis dispositio. Quum igitur hostes Christiani nominis inter ea, quibus argumenta sua ad oppugnandam religionem instruebant, non mediocre telum esse putarent, vetustatem Deorum suorum, Christianismum autem χθὲς ϰ πρώην prodiisse, eoque argumento insolentius vectarentur, exorti sunt Scriptores pietate & doctrinâ præstantissimi, qui non solum vetustatem legis Mosaïcæ ex ipsorum Græcorum Commentariis asseruerunt, sed etiam antiquissimos Gentium Deos infra ætatem Mosis fuisse ostenderunt: eoque rem deduxerunt, ut hostes Christianismi adigerent ad alterutrum fatendum, aut vetustiorem quibusvis Diis Gentilium Mosem fuisse, aut falsa esse Græcorum instrumenta. Itaque hoc modo eos suo gladio jugulârunt: qua in re luculentam operam navârunt Justinus Martyr Christi, Tatianus, Clemens Alexandrinus, Athenagoras, Theophilus, & alii, quorum scripta ad nos pervenerunt. Ii omnes Inacho parem ætate Mosem ostendunt ex Apione Grammatico, & aliis, ut ipsos Deos Gentilium, ipsa templa, & oracula, ut ait Tertullianus, & sacra eorum unius Mosis scrinium sæculis vincat, in quo thesaurus collocatus est totius Iudaici sacramenti; & inde etiam Christiani. Impius quoque Porphyrius Mosem post Semiramin fuisse dicit: alii etiam quingentis annis, septem minus, ante Danaüm: Danaüm vero aliquot sæculis Inacho posteriorem, cujus æqualis fuerit Moses. Quia primam instrumentis auctoritatem summa antiquitas vindicat, instrumenta autem ipsa non à Christianis, sed à Gentibus ipsis petita sunt, neque quid ad hæc opponerent, Pagani haberent, nihil præterea superesse videbatur, nisi aut ut ingenua confessio ab ipsis exprimeretur, aut silentium pertinaciæ finem faceret. Quod certè feliciter cessit, ut & hac in parte Porphyrius manus daret. Sed Eusebius non satis putavit Gentiles premi domesticis testimoniis, nisi etiam nostris convincerentur. Nostra autem, hoc est, sacræ paginæ argumenta, accuratè perputata, magnam quidem vetustatem Mosi asserunt, ac supra omnes etiam vetustissimos Gentium Deos, sed tamen non tantam, quæ æqualis sit Inachi temporibus. Quare primus omnium Eusebius conatus est ostendere Exodum Hebræorum plusquam annis CCCXL initio Inachi posteriorem esse; quæ fuit unica aut præcipua caussa, quæ Eusebium ad hoc opus instituendum impulit. Qui enim ante eum de hac re scripserant, contenti Gentilium vernaculis testimoniis, Mosis vetustatem probare, atque ita Gentium pertinaciæ os obtundere, nihil aliud præterea fategerunt. Eusebius non satis esse putavit, nisi ex ipsius Mosis rationibus fides temporum adstrueretur. Atqui ex rationibus Mosis inferior Inachi temporibus reperietur. Hoc igitur primum in Chronologia emendandum putavit: quam primam caussam fuisse Eusebio hujus scriptionis & nos jam diximus, & ipse in procemio Canonis apertè confitetur. Reliqua verò, quæ ipse in ratione temporum innovavit, partim statim infra, partim alibi, ubi res exiget, exponentur.

OPUS ET EIUS TITULUS.

GRæcarum originum magnam ignorantiam diu fuisse, fidem fecerit sera tandem, & vix post multas Olympiadas inter Græcos mota temporum disputatio. Nam ante Herodotum Historiæ parentem, perpauci, in quibus Hecatæus Milesius, fores quidem ipsis pulsârunt, sed in vestibulo sacrarii hæserunt, intra penetralia, καὶ ἐντὸς ἀνακτόρων admitti non potuerunt. Accuratè quidem illi quæcunque vel in veteribus monimentis vel apud Poëtas, vel etiam in vulgaribus carminibus extabat priscarum rerum memoria, eam in literas referre studuerunt: sed quia designationem temporum, quæ Chronographiæ anima est, omiserunt, ii plus laboris posteritati ab omissione, quàm fructus à diligentia contulisse judicati sunt. Itaque Ephoro, Thallo, Theopompo, Castori, Eratostheni, & omnium diligentissimo Dionysio Halicarnassensi occasio præbita hujus scriptionis diligentius tractandæ, quæ quidem vocatur χρονογραφία, cujus materia tempus, partes verò χρονολογία & κανόνες. Temporis, ut alias ex Varrone diximus, intervalla tria, ἄδηλον, μυθικὸν, (quod & ἡρωικὸν,) & ἱστορικόν. Igitur prior pars, quam χρονολογικὴν vocârunt, intervalla temporum, & ἐποχὰς examinat, prisca Tabularia discutit, fontes antiquitatis recludit, priorum scriptorum aut errores tollit, aut sequius dicta emendat, aut obscura illustrat: metas & terminos intervallis ponit: incerta à certis distinguit: ubi ab historia nullum est auxilium, à Mathesi petit: totius summæ ac disputationis definita capita, & annos collectos à certo & indubitato initio, ad certam finem perducit. Denique hanc partem nemo digne tractare & exequi potest, nisi ab omni doctrina, & multa lectione paratus. ἡ κανονικὴ altera pars hujus scriptionis ea, quæ in priore parte per demonstrationes, argumentorum necessitates, historiarum testimonia, intervallorum notationes in genere collecta sunt, sigillatim & per annos expansos, ac series suas digerit, annos cum annis comparat, Archontes cum Consulibus, Reges cum Cæsaribus, externa cum vernaculis confert, neque ulla Chronographia sine illa tributione absoluta esse potest, neque ullus eorum qui Chronica cum aliqua laude tractârunt, sine illa optatam metam contingere potuerunt. Priscorum igitur Græcorum, ac maximè Africani viri eruditissimi vestigiis hærens Eusebius, opus heroïcum, & omni laude majus instituens, ut reliquam eorum dispositionem, ita & partitionem sequutus est. Priorem partem χρονογράφιον vocat Georgius Monachus Tarasii Patriarchę Syncellus, æqualis temporum Caroli Magni: alibi χρονικὴν συγγραφήν. ὁ μέντοι, inquit, Εὐσέβιος καὶ περὶ πραγματείαν εἰ τὴν τυχοῦσαν συλλεξάμενος φιλοπόνως, καὶ ταύτῃ τὴν ἑαυτοῦ χρονικὴν συγγραφὴν κατασημηνάμενος. item aliquando vocat τὸν πρῶτον λόγον. Ipse Eusebius procemio Historiæ Ecclesiasticæ simpliciter ac in genere χρονικὰ appellat. Epiphanius ἀγκυρωτῷ vocat χρονογραφίας numero plurali: Eusebius lib. x. Præparationis: item Cedrenus χρονικοὺς κανόνας. Tamen secundum Bedam titulus videretur fuisse, *Chronica vera editionis*, χρονικὰ ἀληθοῦς ἐκδόσεως. Ita enim scribit in Chronico suo, in xv. anno Tiberii: *Iuxta verò Chronica eadem, quæ ipse Eusebius de vera editione, ut sibi videbatur, composuit.* Quemadmodum enim Africanus bis Chronica sua edidit, unde posteriorem editionem vocavit δευτέραν ἔκδοσιν, ita Eusebius videtur, quum suum Chronicon bis edidisset, posteriorē editionem ἀληθῆ ἔκδοσιν vocâsse. Hanc autem partem, quemadmodum antea Africanus fecerat, à primo homine, ad vicennalia Constantini Magni deduxit: cujus adhuc multæ supersunt reliquiæ, & Marcellinus Comes non sinit dubitare, qui Chronicon Hieronymi continuavit. *Post mirandum, inquit, opus, quod à Mundi fabrica, usque in Constantinum Principem Eusebius Cæsariensis hujus sæculi originem, tempora, annos, regna, virtutesque mortalium, & variarum artium repertores, omniumque pene Provinciarum monumenta commemorans Græco edidit stilo.* Idem quoque, ut diximus, fecerat Africanus, & magnum thesaurum priscæ temporum & historiarum memoriæ in tres libros sui operis priores, (quinque autem conscripsit) congesserat. propterea Georgius Syncellus illum thesaurum χρονογραφίας ὁμάδα Ἀφρικανοῦ vocat. Atque hæc de priore libro Chronicor. Eusebii. Alteram partem χρονικὸν vocat Georgius, sed frequentius τὸν κανόνα, ut quum ait, Εὐσέβιος ἐν προοιμίῳ τοῦ κανόνος. item, ταῦτα προέθετο ἐν τῷ κανόνι αὐτοῦ. Bis quoque τὸ κατὰ πλάτος appellavit, hoc est, expansum opus, quod in hac parte anni omnes κατὰ πλάτος & expansi ponuntur, qui in priore parte καθ' ὁμάδα, καὶ ἀνακεφαλαιωδῶς comprehendebantur. Hoc melius illustratur loco Ariani Monachi vetustissimi, qui Libros quinque Africani τὰ καθ' ὁμάδα vocat, Chronicon autem Eusebii τὸ κατὰ πλάτος. De Eusebio enim verba faciens, ita scribit: εἶτα δὲ καὶ μετὰ τὸ πλῆθος τὴν Σαμψὼν τοῦ κριτοῦ, τὰ τῆς ἀναρχίας, ἤτοι τῆς εἰρήνης τοῦ λαοῦ μ' ἔτη ἐν τῷ κατὰ πλάτος ἐξέθηκεν. ὁ δὲ Ἀφρικανὸς αὐτῶν ἐμνημόνευσεν, καὶ τῇ τῆς χρονογραφίας αὐτοῦ ὁμάδι συμπληρωθείσῃ ἥνωσεν. Atque hæc quidem de partibus operis, quod bipartitum fuit. Totum verò opus quomodo vocatum fuerit, melius, quàm quomodo vocandum à nobis erit, expedivero. Nam quemadmodum in jure Cognatio & Adoptio nunc generis, nunc speciei partes funguntur, ita universum hoc opus nunc Κανόνες χρονικοὶ, nunc χρονογραφίαι, nunc χρονικὰ vocantur. Videndum igitur, an è mente auctoris fuerit, ut plurale nomen universo operi, singulare alteri ex duabus partibus conveniat. Ego ita censeo, dum aliquis meliora adferat. & propterea universum opus Chronica vocentor, pars prior Chronologia, posterior Canon, vel, ut hactenus ei nomen hæsit, Chronicon Eusebii. Potest etiam simpliciter dici prior pars, altera pars Chronicorum Eusebii, ut vocat Georgius. Ita etiam Eusebius procemio Canonis priorem libellum dixit, &, ut jam supra tetigimus, Georgius πρῶτον λόγον. Unde & alter potest dici δεύτερος λόγος. Præterea χρονικῶν κανόνων παντοδαπὴ ἱστορία totum opus quidem vocatum est, sed proprie prior pars est παντοδαπὴ ἱστορία. Nam verum est, quod diximus, generis nomen pro specie usurpatum fuisse.

DISPOSITUS UTRIUSQUE LIBRI EUSEBIANI. DIFFERENTIÆ DUÆ CODICUM SCRIPTORUM UNDE NATÆ.

QUis prioris partis dispositus, quæve œconomia fuerit, tametsi quum ad Græca pervenerimus, tunc locus erit latius eam rem tractandi, hic tamen quædam strictim tangere, non erit alienum ab instituto nostro. Quemad-

Quemadmodum igitur Eusebius in divinis commentariis προπαρασκευῆς, ut legis Iudaicæ, & inde Christianæ veritatem assereret, omnes veterum Philosophorum, Historicorum, Theologorum Ægyptiorum, Phœnicum, & Græcorum Bibliothecas reclusit, ut aut eorum vanitatem ex lege Dei argueret, aut vetustissimos Ægyptios, Chaldæos, Phœnicas, & Græcos de prophetarum Hebræorum fonte potasse, & sitim ingenii sui inde rigasse ostenderet: sic aliquot annis antea, ut vetustatem doctrinæ Mosaicæ probaret, præstantissimum Chronicorum & omnimodæ temporum historiæ opus instituerat: in cujus rei probationem spatiosius excurrenti per omnes literas orbis, & historias nationum peregrinandum fuit: Græcorum, Latinorum scripta conferenda, Asianarum, Europæarum, Libycarum nationum censuales evolvendi, & concatenationes temporum, ut ,, Tertullianus loquitur, aperiendæ, *ut hujus sæculi origi-* ,, *nem, tempora, annos, regna, virtutesque mortalium, & va-* ,, *riarum artium repertores, omniumque pene provinciarum* ,, *monumenta*, ut Marcellinus scribit, *commemoraret*. Itaque hæc prior pars verè σποράδην quidam historiarum fuit ex multiplici nationum, regnorum, urbium memoria contextus. Nullum fuit paulo vetustius regnum, imperium, Dynastia, aut regum successio, quorum quædam in priscis monimentis extaret mentio, quæ huic opulentissimo thesauro congerendo contributa non sit: ut meritò hæc prior pars παντοδαπὴ ἱστορία ab ipso auctore vocata fuerit: quanquam non inventum est Eusebii, sed Africani, cujus etiam paginas integras in priorem partem suam conjecerat Eusebius, ut suo loco videbimus. Et quidem satis est hæc de hac parte perstrinxisse. Ad alteram propero, quam & Chronicon, & Canonem vocatam proxime indicavimus. Rursus memineris, quemadmodum altera pars τὸ καθ' ὁμάδα, id est collatio temporum, dicta fuit, ita hanc dici τὸ κατὰ πλάτος, extensionem, quod in eo libro anni regnorum expansi inter se compositi comparantur, filo à natalibus Abrahami Patriarchæ deducto, qui est titulus & epocha Chronici Eusebiani. Primo loco series est annorum à nato Abrahamo per denarios collectorum. Sequentes series sunt eorum regnorum, aut nationum, quarum titulus in fronte Chronici prænotatus est, ut Hebræorum, Sicyoniorum, Argivorum, Atheniensium, Ægyptiorum. Vltima series laxior & spatiosior continet indiculos gestorum, & pericopas, sive periochas historicas: quo nomine nos illud spatium vocamus χωρίον ἱστορικόν. Hieronymo dicitur nunc *explanatio*, nunc *enodatio historiæ*, proculdubiò quia in Græco ἔκθεσις ἱστορικὴ dicta fuit. Nam & ita quoque Græci χρονολόγοι. Hic est in genere contextus & census paginæ Chronici Eusebiani triplici sererum differentia distinctæ, annorum Abrahami, regnorum, & spatii historici: hoc est, si cum Græcis nobis res esset, ἐτῶν Ἀβραάμ, στιχώσεως βασιλειῶν, ἐκθέσεως ἱστορικῆς. Hæc necessario ἐν προθεωρίας λόγῳ nobis præmittenda fuerunt, quod sine illis neque quis ordo Chronici Eusebiani fuerit, neque quid nos sequuti simus, intelligi potest. Nullum gestum in spatio historico extat, quod ad alicujus regni, nationis, aut Reip. tempora referendum non sit, tametsi sæpenumero illud gestum ad eam nationem, aut regnum pertineat. Propterea apud Marianum Scotum, qui totum Chronicon Eusebii in suum transfudit, ita legimus: SICYONIORVM. *Io Iasi filia mixtus est Iupiter.* ÆGYPTIORVM. *Hercules cognomento Desanaus in Phœnice clarus habetur.* Quid Io, aut Phœnice commune habent cum Sicyoniis? quid Europa cum Ægypto, aut Syria? Rursus: ATHENIENSIVM: *In Creta regnavit Asterius.* Item: ATHENIENSIVM: *Linus Thebaus clarus habetur.* Asterius, Linus, neuter Atheniensis fuit: neutri cum Atheniensibus ullum commercium. Quid plura? perlege totum Mariani Chronicon. Melior pars gestorum historicorum proscripta est titulo regni, aut nationis, quo raro gesti argumentum pertinet. Nimirum Africanus & Eusebius ita concepta apud auctores invenerant: Sub illo rege Atheniensium illud in Ægypto contigit: Sub illo Sicyoniorum illud in Syria. Ideò Africanus & Eusebius duorum sese obligârunt, prioris, quod omnino, quia ex instituto est, effugere non poterant, gestum ad Abrahami annum aliquem referre; alterius, quod nemo ab illis exigeret, quod non adeo necessaria res sit, ad illud regnum, aut illam nationem referre, sub qua id gestum esse ii scriptores retulerunt, unde illa accepta sunt. Prius operosum non est. E regione enim anni Abrahami notatum non potest ignorari quo referendum sit. Sub quo autem regno, aut natione illud contigisse Scriptores notaverint, id verò designare non ita expeditum fuit. Nam in spatio historico titulum nationis apponere, qui in fronte paginæ notatus fuerit, ut fecit Marianus, supervacaneum est. Marianus enim, quia in fronte nullos titulos designavit, in spatio ponere necessario tenetur. Contra Eusebio nulla incumbit necessitas titulum in spatio historico iterare, qui in fronte paginæ antea positus est. imo iteratio ridicula esset. Huic difficultati ita consultum est, si singulæ series aut fila annorum diversis coloribus inficerentur, atro, rubro, viridi, cæruleo. Itaque in spatio historico prima periochæ litera minio, aut alio colore picta, indicat illud gestum ad eam seriem pertinere, quæ eodem colore signata est. Inde est, quod adhuc quidam Codices Chronici hujus fila annorum diversis coloribus distincta habent. Penes nos est atro, rubro, viridi notatus ex dono amplissimi & Juris consultissimi Marquardi Freheri, Serenissimi Electoris Palatini Consiliarii. Sed, quæ est librariorum imperitia, quidam colores retinent, spatium omiserunt, & gestum historicum sub ejus nationis titulo ponunt, ad quam illud pertinere color archetypi indicabat. Alii contra, colorum neglecto discrimine spatium retinuerunt, meliore, ni fallor, consilio, quàm superiores. Parum enim nostra interest, ad quam nationem auctores gestum aliquod retulerint, quum numerus Abrahami, regula & index omnium annorum, id apertè demonstret. Anno Marathi Sicyoniorum regis undecimo Herculem Desanaüm claruisse in Phœnice scripserat auctor quidam, unde Eusebius excerpens non satis habet è regione anni CCCCXCVIII. Abrahami in spatio historico designare, qui respondet anno undecimo Marathi Sicyoniorum regis, nisi etiam indicet regnum, ad quod auctor, unde accepit Eusebius, illud gestum contulit. Propterea idem color debet esse literæ primę Herculis, quo notata est series annorum Marathi. Sed posteriores librarii hâc obscurâ diligentiâ damnatâ, unumquodque gestum eò conjecerunt, quò similitudo coloris indicabat: puta Herculem Desanaüm sub undecimo anno regni Marathi, non autem in spatio historico, quod non posuerunt. Alii contra spatio retento, omne gestum in illud contulerunt, nullâ ratione regni, aut nationis habitâ, ad quam id gestum auctores, unde accepit Eusebius, retulerunt. Hinc nati sunt Codices duplicis exempli. Prioris generis, qui spatium retinuerunt, plurima extant exemplaria, cujusmodi Codicum habuimus scripta, aut cum scriptis collata, tam inter se similia, ut uno dictante, à pluribus eodem tempore excepta esse videantur: in quibus à Consulatu Ausonii & Olybrii pro Chronico Consulari Prosperi subjectum est aliud ejusdem Scriptoris Chronicon sine Consulibus, & per omnia alteri dissimillimum, quod excipit Chronicon Sigeberti Monachi Gemblacensis. ut hinc constare possit hujus exempli Codices non admodum multæ vetu-

statis esse. Alterius generis exemplaria sunt melioris notæ: cujusmodi tres vidimus: primum Iacobi Bongarsii viri clarissimi, probissimi, eruditissimi, tam ab eximiis dotibus animi, quàm legationibus suis pro Christianissimo Rege in Germania celeberrimi: secundum Freherianum, cujus paulo ante meminimus: tertium ex amplissimi viri Pauli Petavii Senatoris Parisiensis archetypo descriptum, manu Jacobi Gillotii, viri amplissimi, summâ eruditione, & singulari humanitate; Senatoris Parisiensis. Horum trium eximiorum Codicum non tanta est inter se similitudo, quàm aliorum prioris exempli: sed tamen rara inter eos in situ annorum discrepantia est; in verbis quædam. neque cujus major apud me auctoritas sit, quum omnium maxima sit, temere dixerim, utpote quum interdum in omnibus recta lectio sit, quæ in reliquis depravata est. Editiones vulgares, quanquam hujus generis exemplaria sequutæ sunt, & omnia gesta non spatio historico comprehendunt, sed sub certis nationibus & regnis reponunt, tamen temeritate correctorum multum deformatæ sunt. Denique ista omissio spatii historici, item gestorum sub certis nationibus notatio non raro gesta ipsa luxarunt ab epochis suis: atque adeo alieno loco posita. Peccant sæpe *ἀναχρονισμῷ* aut in antecedentia aut in consequentia, ita ut epochæ aliter à Mariano assignatæ sint, aliter à codicibus Bongarsiano, Freheriano, & Petaviano, aliter ab editionibus: ut quid eligendum sit, vix certa ratio iniri possit. Monendus est igitur candidus lector, qui passim in notis nostris Priorum & Posteriorum codicum mentionem fieri videbit, per priores intelligi eos, qui spatium historicum habent, in calce autem post mortem Valentis, ubi desinit Hieronymus, Chronicon Prosperi, quod sine Consulibus digestum est, cujus exempli codices decem nos habuisse diximus, scriptos partim, partim cum scriptis collatos. Per posteriores libros intelligimus Bongarsianum, Freherianum, & Petavianum, in quorum anno Chronicon Prosperi Consulare in fine adjectum est. in prioribus spatium historicum fideliter servatum est à primo anno, ad MDIV. numeri Eusebiani: à quo anno deinceps, usque ad Pompei tempora, duo spatia historica digesta sunt. prius rerum Romanarum, alterum aliarum nationum, cum hac temeraria enunciatione: HÆC PER TEMPORA IN ORDINEM, NON PER ANNOS DIRIGUNTUR. quasi dicerent: *τὸ ἑξῆς καθ' ὁμάδα, οὐ μὴν κατὰ πλάτος ἱστορικόν*). nimirum quod rationem annorum, qualem antea, non habuerint, & qualem decet esse in Canonibus Chronicis. sed per universalia temporum, ut in *παντοδαπῇ ἱστορίᾳ*, in qua omnia *καθ' ὁμάδα*, non *κατὰ πλάτος*. Itaque hinc in illis libris incipit magna temporum perturbatio, qualem in tanta luxatione epocharum sequi necesse est. ex utroque genere horum Codicum Chronicon Eusebii constituimus: à primo anno numeri Eusebiani, ad primam Olympiada, prioris generis librorum contextum sequuti sumus, propterea quod spatio historico retento, minus videtur à vero aberrare: quum contra in posterioribus codicibus translatio gesti à spatio historico, ad titulum nationis, si non semper, tamen non raro anachronismo peccare solet. A prima Olympiade, ad finem usque, satis nobis posteriorum codicum tam explorata fides est, quam Priorum rejecta, quam ipsimet se fregisse monito suo probarunt, quo se non per annos, sed per tempora historias digessisse profitentur. Itaque contentus à Prima Olympiade, ad Consulatum Ausonii, totus ex posterioribus libris est. de quibus omnibus suo loco reddetur ratio, & quid, & quare, & quatenus sequuti sumus.

PR. Prioris exempli codices cum spatio historico.
POST. Posterioris exempli codices sine spatio historico.
FR. Freherianus codex luculentus, & optimæ notæ.
PET. Petavianus codex optimæ notæ.
BONG. Bongarsianus majusculis literis ante annos DCCCCLXXVII. scriptus, omnium vetustissimus & luculentissimus.

IN PROLOGUM HIERONYMI.

IN hac epistola Hieronymus occurrit sinistris hominum judiciis, qui aut si quid absone dictum legerint, non meminerint hæc de Græco in Latinum sermonem transfusa, aut si qua titubatum fuerit, nescierint hæc ex tempore & tumultuaria opera notario dictata fuisse. Utrumque autem excusationem mereri, tum quia difficile sit eandem elegantiam consequi in vertendo, quæ fuerit in vernaculo sermone, tum quia necesse sit à nobis multa peccari, quum ex tempore notario dictamus. Hæc omnia fusius persequi possemus, si non notas, sed Commentarios scribere instituissemus. Id facient, quibus visum fuerit. nos ad præcipua, & magis necessaria properamus.

Difficile est enim] In Epistola eruditissima ad Pammachium: *Vnde & ego doctus à talibus ante annos circiter viginti, & simili tunc quoq; errore deceptus, certe hoc mihi à vobis objiciendum nesciens, quum Eusebii Cæsariensis Chronicon in Latinum verterem, tali inter cætera sum usus præfatione:* DIFFICILE EST ENIM ALIENAS, &c.

Denique quid Psalterio canorius, quod in morem nostri Flacci & Græci Pindari nunc Iambo currit, nunc Alcaico personat, nunc Sapphico tumet?] Pindari poësin Iambico & Alcaico metro, aut Sapphico currere credent fortasse, qui nunquam Pindarum legerunt, aut nesciunt quid sit Iambicum, Alcaicum, Sapphicum metrum. Idem leges & in Præfatione in Iob. De psalterio magis miror, quum neque in eo, neque in Threnis ullum canticum sit metricis legibus adstrictum, sed mere soluta oratio sit, charactere poëtico animata. Quin Isaiæ & aliorum prophetarum oratio instar poëseos aliquando figurata est, quam tamen propterea poësim esse non recte dixeris. Solum Canticum Mosis extremo Deuteronomio, Proverbia Salomonis, & totus fere liber Iob quadam rythmi necessitate cohibentur, qui rythmus est instar duarum dimetriarum Iambicarum, & tinnulus accidit ad aures. Sed aliquando pauciorum sunt syllabarum, aliquando plurium, quales Græcorum *στίχοι καταληκτικοί, βραχυκατάληκτοι, ὑπέρμετροι*: non utique quod compensatio fiat *κατὰ ἰσοχρονίαν*, ut in Græcis solet: neque enim hoc exprimi potest idiomate Hebraico: sed quantum sententia postulat, rythmis nunc longior, nunc brevior est. Est enim rythmus, ut doctissimus Beda ex Marii Victorini, Augustini, & aliorum scriptis collegit, *metris consimilis verborum modulata compositio, non metrica ratione, sed numero syllabarum ad judicium aurium examinata, ut sunt,* inquit, *carmina vulgarium Poëtarum.* *Et quidem rythmus sine metro esse potest, metrum verò sine rythmo esse non potest.* Rursus idem Beda ex lib. 1. Marii Victorini, cap. de Rythmo:

Metrum

Metrum est ratio cum modulatione: Rythmus modulatio sine ratione. Plerunque tamen casu quodam invenies etiam rationem in rythmo non artifici moderatione servatam, sed sono & ipsa modulatione ducente, quem vulgares Poëtæ necesse est faciant rustice, docti faciant docte, &c. Hæc ille, quo nemo veterum melius quid sit Rythmus, explicavit, sed amplius vide apud Augustinum lib. III. de Musica. Itaque politici Græcorum versus, qui syllabarum numero, non temporum ratione constant, nihil aliud quam rythmus sunt „ qui nihil aliud est, quam, ut Cicero ait, numerus ad „ mensuram aurium cadens. Sic liber Iob, Proverbia Solomonis mere rythmus est, non metrica modulatio: in quibus ut plurimum versus sunt duæ dimetriæ Iambicæ, aliquando tres dipodiæ, aliquando mira est inæqualitas, ut ne rythmi quidem legem sequantur. Nam ut in Hebraico, Syraico, Arabico, & Abyssino idiomate ulla metri species concipi possit, nemo efficere possit, quia id natura sermonis non patitur. Itaque Præfatione in Iob nulla ratione nititur quod ait, *versus illius libri Hexametros esse, dactylo, spondeoq; currentes, & propter linguæ idioma crebro recipientes & alios pedes non earundem syllabarum, sed eorundem temporum, id est,* οὐκ ἰσοσυλλάβους, ἀλλὰ ἰσοχρόνους. Nos negamus tale quid in eo Libro extare: imo contra dicimus, ne metra quidem esse, sed metrorum instar. Itaque Librum Jobi constare Hexametro carmine non magis concesserim, quàm quod postea adjicit, eum Librum mixtum ex Hebraïsmo, Syriasmo, & Arabismo: quod miror homini Hebraïce perito excidisse. Merus enim Hebraïsmus est, quanquam pura puta poësis rythmica non metrica, generosa & mascula, & supra omnes Pindaricos modos. Neque verò putaveris genus illud rythmi, quo Proverbia, & Liber Job constant, esse simile ei, quod hodie Judæis in usu est. Nam hodierni versus Judaïci sunt planè rythmi nostri vulgares ὁμοιόπτωτοι καὶ ὁμοιοτέλευτοι: quod à nobis Christianis ante annos D plus minus didicerunt, nos autem ex Leoninis Hexametris quæ vocant, eos effinximus: quanquàm & Judæi habent aliud genus, in quo non numeri Syllabarum, sed similis desinentiæ ratio habetur. Aliquando enim versus antecedente longior est dimidio: in ὁμοιοτελεύτοις autem, καὶ ὁμοιοπτώτοις tantum conveniunt. quas desinentias in Hebraïsmo, Syriasmo, & Arabismo non est operosum reperire. Sponte enim occurrunt etiam aliud agentibus. Quare Critici Arabici, qui cola & cæsa in Alcorano designârunt, ii nunquàm ea terminant, nisi ubi occurrit verbum similiter desinens, ut finis antecedentis. Vnde factum, ut cola sive commata Alcorani sint admodum inæqualia. Quocirca Muhammedani, quum recitant, aut legunt ea, raptim percurrunt, donec ad finem pervenerint. Tunc verbum ultimum alio tono pronuntiant, nempe eodem, quo ultimum antecedentis, ut eo significent versiculum, sive comma, absolutum esse. Non enim, quod vulgo persuasum video, Alcoranum constat ullo genere metrorum, non magis quàm Epistolæ Ciceronis: sed ibi cola finiuntur, ubi similis desinentia est, etiam si sit maxima membrorum inæqualitas: quæ scias ibi terminari, ubi flosculi auro, aut minio picti videntur: qui nihil aliud sunt, quàm signa similium desinentiarum. Denique, ut eò, unde digressi sumus, redeamus, Hebraïsmus, Syriasmus, & Arabismus nullo modo ad metrorum Græcorum aut Latinorum regulam revocari possunt, etiam si cœlum mari misceatur.

Quæ omnia Pentametris & Hexametris.] Sed in Epistola ad Paulam Urbicam Tetrametra melius vocat, quæ hîc Hexametra. Nam, ut jam diximus, versus Job, & Solomonis sunt quatuor dipodiæ, aut quasi duæ Dimetriæ, sed aliquando decurtatæ, aliquando productiores, prout sententia postulat. A metro enim sententia legem accipit, à sententia rythmus. & propterea metrum nunquam excedit legem suam, rythmus excedit, quùm sententia postulat. Tantum igitur abest, ut ullum Hexametrum, aut Pentametrum in sacris Bibliis reperiatur, ut in illis ne rythmo quidem constent sui modi, sed modo brevior, modo longior sit rythmus pro captu sententiæ. Porro de his amplius vide Epistolam ad Paulam Vrbicam. sed cave ne viri auctoritas te in ipsius sententiam pertrahat tam in his, quæ de versibus Hebræorum prædicat, quàm de elementorum Hebraïcorum significatione, atque eorum syzygiis, quæ accepit ab Eusebio ipse; Eusebio autem persuasit vafer quidam Judæus, homini Christiano illudens. Denique Librum Job Pentame- „ tris & Hexametris constare, non magis credidero, „ quàm illa genera metrorum in Hebraïsmo exprimi „ posse. „

Vt Iosephus & Origenes scribunt.] Καὶ Μωσῆς ᾠδὴν εἰς τὸν θεὸν ἐγκώμιον, καὶ τῆς εὐνοίας εὐχαριστίαν περιέχουσαν ἐν ἑξαμέτρῳ τόνῳ συνέθηκε. Sed Canticum Mosis est rythmus accedens ad Tetrametrum Jambicum, non autem Hexametrum Heroïcum, ut vult Josephus. Philo Judæus scribit Essenos canere hymnos multiplici genere metrorum conscriptos. μέτρα γὰρ, inquit, καταλελοίπασι ποιηταὶ ἐπῶν τριμέτρων, προσοδίων, ὕμνων, παρασπονδείων, παραβωμίων, στασίμων, χορικῶν στροφαῖς πολυστρόφοις εὖ διαμεμετρημένων. Aut falsum hoc est: aut, si ullo genere carminis constabant, Græco Esseni sermone, ut reliqui Hellenistæ Judæi Ægyptienses, utebantur. Nam nemo, qui Philonem legerit, ignorare potest, illum Hebraïsmi imperitissimum fuisse: ideo an ullum scriptum sacrorum Bibliorum metricis legibus conceptum sit, illi non magis exploratum fuisse, quàm quâ linguâ Hyperborei uterentur.

Vt autem.] In PR. hæc ita bene continuantur. At in POST. XVIII lineæ absunt hinc usque ad illa: *Vnde præmonendum puto, &c.* quod miramur. Nam sine his quid velit Hieronymus, nemo assequi poterit. Proponit enim primò dispositionem paginæ Chronici, deinde usum. Chronici igitur, sive Canonis Eusebiani paginam triplici differentiâ distinctam esse, superius monuimus, annis Abrahami, quem numerum Eusebianum vocamus, filis Regnorum, & spatio historico. Fila Regnorum aliquando sunt plura, aliquando pauciora, quibus in fronte tituli sui prænotati sunt, Assyriorum, Sicyoniorum, Argivorum, Atheniensium, Ægyptiorum, &c. omnium ultimo loco positum spatium historicum periochas brevissimas gestorum continens. Fila Regnorum, id est lineæ annorum, quas Græci σειρὰς vocant, deorsum deductæ diversis coloribus litæ sunt. Prima linea minio, secundæ color minium atro permixtum. Hoc est literæ numerales colore composito ex minio & nigro fucatæ sunt. Tertii fili numerales partim minio puro, partim puro nigro notantur. Et reliqua, ut scribit Hieronymus. Atque hæc de dispositione. Usum etiam supra tetigimus, ut quo colore prima litera periochæ historicæ notata fuerit, ea historia ad illam seriem numerorum referenda sit, quæ eodem colore distincta fuerit. Hæc antea erant Cimmeriæ tenebræ: nunc luce clariora. Hoc unum miror, quum dicat sextam lineam eodem colore, quo secundam, litam fuisse, & octavam, ut quartam, historia, quæ colorem secundæ habuerit, in ambiguo erit, utrum ad secundam, an ad sextam referri debeat. Denique hæc omnis περιεργία meritò tam à Posterioribus neglecta est, quàm à Prioribus: quum pluris nostra referat, quo anno numeri Eusebiani celebrata fuerit prima Olympias, quàm quo anno cujuspiam regis Ægyptiorum illam notaverit quidam priscus auctor. De hoc satis supra dictum est. Et nihil nunc superest

pereſt in hoc loco obſcuro, quod lectorem currentem remorari poſſit. De uſu nihil dicimus, quum ex ejus verbis, quid velit, intelligenti conſtet.

In explanatione hiſtoriæ.] Ita vocat, quod nos χωρίον ἱστορικόν. Sic auctor Inſtitutionum Iuris, quæ nomine Caii editæ ſunt, Titulo de numero ſervorum teſtamento manumittendorum: *uſque ad illum numerum, quem explanatio continet ſuperius comprehenſa.* Explanatio eſt περιοχή. Infra enodationem hiſtoriæ dixit pro eodem. PR. retinuerunt, atque eodem ordine, quo Euſebius, paginam contexuerunt. Contra POST. τὸ χωρίον ἱστορικὸν omiſerunt, unumquodque geſtum tali compendio ſub illo titulo notârunt, ad quem illud relatum fuit à Scriptoribus, ut tædio illorum colorum defungerentur. Sed hac innovatione multa in ordine rerum & temporum turbârunt à primo anno numeri Euſebiani, ad primam Olympiadem.

Quum minor eſt numerus linearum.] Verſus annorum deorſum deſcendentes lineas vocat, quas aliquando dicit pauciores eſſe: ut, exempli gratia, prima pagina quatuor tantum habet, numerum Euſebianum, annos Aſſyriorum, Sicyoniorum, Ægyptiorum. In ſubſicivis ſpatium hiſtoricum relinquitur. Aliæ paginæ habent plures titulos, ſeptem, octo, novem, decem. Quot ſunt tituli, tot fila, ſive lineæ annorum. Ex editionibus hæc capi non poſſunt, quia ordinem ab Euſebio inſtitutum innovârunt.

Vt regnorum tramites, qui per vicinitatem nimiam pene mixti erant.] In hiſtorico ſpatio aliquando continetur longius geſtum, quàm ut unius anni ſpatio comprehendi poſſit. itaque ad inferiores annos ſæpe excurrit, ad quos tamen non pertinet: qui, quum ſequentibus geſtis dicandi eſſent, à primo geſto occupati ſunt. Ne igitur periochæ commiſcerentur, & ex diverſis una conflaretur, virgulis coloratis inter ſe diſtinguebantur eo colore litis, quibus notatæ erant lineæ annorum, ad quas referri ſingulæ periochæ debebant: *ne quis forte*, inquit, *putaret ad oculorum voluptatem eos colores quæſitos fuiſſe.* Hoc eſt, quod alibi dicit, *virgulas rebus pariter ac numeris intertextas.*

Nos aliter fecimus, ſequuti exemplum Librorum PR. in quibus ſpatium laxatur inter annum antecedentem, & ſequentem numeri Euſebiani, quotieſcunque periocha major eſt, quàm ut è regione unius anni comprehendi poſſit. Exemplum: In prima pagina Canonis inter VII. & VIII. annum numeri Euſebiani, amplum ſpatium relictum eſt tribus magnis periochis concipiendis, quæ è regione anni VII. comprehendi ipſo ſpatio hiſtorico non poterant. De reliquis idem eſto judicium.

Me eſſe & interpretis & ſcriptoris ex parte officio uſum.] Idem Præfatione in loca Hebraïca hunc locum tangit: *Semel enim, ut in temporum libro præfatus ſum, me vel interpretem eſſe, vel novi operis conditorem.*

Quam Euſebius hujus conditor Libri.] Librum vocat opus in duos libros tributum. Alio nomine potius notandum erat.

Non tam ignoraſſe, utpote eruditiſſimus.] Etiam πολυμαθῆ vocat Georgius Syncellus, quamvis illi per omnia adverſans, καὶ ὁμόσε χωρῶν. Si eruditiſſimus vocandus, quia multa legit, ſane nemo illi hanc laudem invidere poteſt. Sin autem is eruditiſſimus, qui judicium cum multa lectione conjunxit, alium potius, quàm Euſebium producere debuit.

Vſque ad Conſulatum Auguſtorum Valentis ſexies & Valentiniani iterum] Onufrius noſter III, non iterum. Eſt autem ἀκυρολογία ex idiotiſmo. Nam terminus includitur Proprie autem loquentibus continuâſſe Chronicon ſuum Hieronymus dicitur uſque ad Kal. Jan. ejus anni, quibus faſces ſumpſerunt Auſonius & Olybrius poſt Conſulatum Augg. Valentis VI. & Valentiniani junioris III. Sic ſæpenumero etiam in ſacra Scriptura terminum includi non raro notavimus. Similiter Marcellinus Comes ait, Hieronymum produxiſſe Canonem uſque ad Valentem, termino nimirum incluſo. Igitur Auſonio, & Olybrio Conſulibus hoc Chronicon ſcribebat Hieronymus, anno verò Chriſti CCCLXXXI, Euſebiano CCCLXXX, Dionyſiano CCCLXXIX, indictione VII.

IN EVSEBII LIBRVM PRIOREM CHRONICORVM.

Quod Chronicorum Canonum libros duos ſcripſerit Euſebius, quorum prior omnimodæ hiſtoriæ tempora, origines, cauſas, progreſſus: poſterior annos expanſos contineret, ſatis ſuperque à nobis dictum eſt in iis, quæ ſupra diſputavimus. Quod autem non ſolum Canonem, ſed & hunc priorem Librum Hieronymus in Latinum ſermonem converterit, tum ipſe, tum Marcellinus Comes auctor eſt. Ipſe quidem Commentario in Danielem, capite nono ita ſcribit: *Quicquid enim in Templo poſtea factum eſt, non fuit ſacrificium Dei, ſed cultus Diaboli, cunctis in commune clamantibus,* SANGUIS EIUS SUPER NOS ET FILIOS NOSTROS. *Et hoc,* NON HABEMUS REGEM, NISI CÆSAREM: *quem locum in Chronica ejuſdem Euſebii, quam ante annos plurimos in Latinam linguam vertimus, diligens Lector plenius ediſſertum poterit invenire* Hujus autem loci, quem tangit Hieronymus, Græcum fragmentum extat, in quo inter alia hoc, quod huc pertinet: Ταῦτα δὲ παθόντα πεπόνθασιν οἱ ἐχθροὶ τῆς ζωῆς αὐτῶν Ἰουδαῖοι κυρωθέντες ὑπὸ τῶν Ρωμαίων, ὡς ἀπωσάμενοι Χριστὸν τὸν βασιλέα τοῦ παντός, καὶ τὴν τῶν Ρωμαίων βασιλείαν δυσσεβῶς ἐπισπασάμενοι κράζοντες, ΟΥΚ ΕΧΟΜΕΝ ΒΑΣΙΛΕΑ ΕΙ ΜΗ ΚΑΙΣΑΡΑ. καὶ, ΤΟ ΑΙΜΑ ΑΥΤΟΥ ΕΦ' ΗΜΑΣ ΚΑΙ ΕΠΙ ΤΑ ΤΕΚΝΑ ΗΜΩΝ. Marcellinus autem: *Poſt mirandum opus, quod à mundi fabrica uſque in Conſtantinum Principem, Euſebius Cæſarienſis hujus ſæculi originem, tempora, annos, regna, virtuteſque mortalium, & variarum artium repertores, omniumque pene provinciarum monumenta commemorans Græco edidit ſtilo, noſterque Hieronymus tranſtulit in Latinum, & uſque in Valentem Cæſarem Romano adjecit eloquio.* Non ſolum hanc priorem partem ab Hieronymo Latine converſam hinc ſcimus, ſed etiam quod ejus argumentum fuerit, & quæ in ea tractabantur, ſtrictim nos docet. Ut autem hunc priorem Librum à Canone diſtinguat idem Marcellinus, in fine Chronici ſui Canonem Euſebii vocat Librum temporum. Euſebium imitatus Proſper Tiro Aquitanus, Epiſcopus Regii Lepidi, vel, ut alii malunt, Reienſium in ſecunda provincia Narbonenſi, vir ſui ſæculi eruditiſſimus à primi Hominis creatione, ad ſua tempora, hiſtoriam deduxit, omnia, quæ ex omnimoda hiſtoria Euſebii neceſſaria, ad ſuum opus inſtruendum colligens, per omnia ſeſe Euſebii imitatorem profeſſus eſt.

Adjuro te.] Hæc verba, quæ Græce concepta extant apud Euſebium in Eccleſiaſtica hiſtoria, Irenæus in fine operis ſui tanquam ſignaculum poſuit; ut iis libros ſuos adverſus falſarios muniret. Eum imitatus Euſebius non ſolum ejus exemplo, ſed etiam ipſiuſmet verbis voluit tam librariorum incuriæ, quam correctorum temeritati occurrere. Porro hæc neque in ullo PR. neque POST. extant, & tamen ea loco movere, quia in editionibus primis leguntur, nobis religio fuit. Præterea in manuſcripto Eccleſiaſticæ hiſtoriæ codice, qui penes nos eſt,

interprete

Interprete Rufino, eadem Irenæi cautio fronte operis prænotata est: ut non dubium sit Eusebium, non Chronicis tantum, sed & reliquis operibus suis eadem verba, tanquam symbolum quoddam aut legitimum carmen, præposuisse. Neque vero solus hoc fecit Irenæus, & post eum totidem verbis Eusebius, munivit & eodem carmine interpretationem suam περὶ ἀρχῶν Ὠριγένους Rufinus Presbyter, verbis quidem non per omnia iisdem, sed tamen ejusdem sententiæ: *Omnem, qui hos libros vel descripturus est, vel lecturus, in conspectu Dei Patris, & Filii, & Spiritus sancti contestor, atque convenio per futuri Regni fidem, per resurrectionis ex mortuis sacramentum, per illum, qui præparatus est Diabolo & Angelis suis, æternum ignem, si non illum locum æterna hereditate possideat, ubi est fletus & stridor dentium, & ubi ignis eorum non extinguetur, & vermis eorum non morietur: ne quis addat aliquid huic scripturæ, ne auferat, ne inserat, ne immutet: sed conferat cum exemplaribus, unde scripserit, & emendet ad literam & distinguat, & inemendatum vel non distinctum Codicem non habeat, ne sensuum difficultas, si distinctus Codex non sit, majores obscuritates legentibus generet.*

Incipiunt tempora] Hæc solus Freherianus Codex habebat, sed longe auctiora, quam editiones. Itaque si quæ in his reperiuntur, quæ editiones non habent, scito ea esse ex Freheriano. Quam multa hinc desint potius, quam quæ desint, ex Græcis, quæ supersunt, colligere potes. Præterea multa ex aliis Chronologis minorum gentium assuta sunt, non pauca, ut puto, ex Prosperi priore parte. Nam & ipse, ut diximus, duas partes Chronicorum suorum fecerat. Quædam etiam puto interpretem Hieronymum inseruisse. „Quod quum in priori editione suspicati esse mus, postea verum id esse ex „Codice Bongarsiano omnium vetustissimo deprehendimus, „in quo ante Epistolam Hieronymi hæc uncialibus literis prænotata erant: „EVSEBIVS HIERONYMVS. INCIPIT EPITOMA [DE] CHRONICON. „QVIBVS GENERATIONES ET „REGNA AB ADAM VSQVE *ad Abraham, & imperia, vel passionis domini omnes consecuti sunt, usque ad finem „Valentis & Valentiniani Imperatoris adjecimus. In nomine „patris, & filii, & spiritus sancti.* Hactenus Codex Bongarsianus. „Ex quibus non temere ab Hieronymo multa ex priore libro conjecta fuisse indicavimus, „vel potius totum librum ab Hieronymo conversum, cujus „epitome hic posita fuerit, & à librariis mutilata, interpolata, „& multis partibus vitiata. Deesse autem verba quædam in iis, „quæ protulimus, palam est. Porrò „hæc prolegomena cum distributione regionum inter „posteros Noæ invenies in secundo Tomo Lectionum „antiquarum Canisii, pag. 581. & deinceps. Quæ sunt „laciniæ hujus operis. Itaque ea perpendat Studio„sus Lector. Denique quæ hic leguntur, id, quod periit, magis deflere, quam quod superest, frui nobis præbent. Et sane parvi erant momenti, nisi essent argumentum & indicium eorum, quæ desiderantur. Nam tempora mundi, aut, ut hic vocantur, totius seculi, in illa parte tractata per hæc cognoscimus, & omnium gentium regna, ducatus, regnorum, imperiorum, Assyriorum, Chaldæorum, Romanorum, aliarumque nationum origines indidem exposita fuisse, & per has reliquias declaratur, & ex reliquiis Græcis cognoscimus: ut tantam tanti thesauri jacturam satis deplorare non possimus. Quare hæc pars, quæ χρονογραφική dicitur, τὰ ἀρχαιολογούμενα τῶν ἐθνῶν, *origines nationum* continebat. altera pars, quæ proprie κανονική, erat tantum index per annos expansos eorum, quæ in priore parte per tempora collecta, & sæculorum universalia explicabantur.

& tempora Dictatorum cum consulibus.] Consules ab Eusebio positos fuisse, constat ex ipsomet Eusebio, & ex aliis. Ex Eusebii quidem tam priore parte, quam posteriore. Prioris partis duo argumenta sunt. prius, hic locus: alterum, quod pauci Consules in calcem horum Fragmentorum rejecti fuerant: cujus rei causam suo loco reddemus. Posterioris partis duo quoque vestigia supersunt. alterum, quod ubi ad tempora Consulum perventum est, relictum est in omnibus scriptis Codicibus spatium, cum titulo frontali CONSVLVM. verbi gratia: IVD. ALEXANDR. SYRIÆ. MACED. CONSVLVM. alterum argumentum pericope Hieronymi ad XI annum Valentis Imp. QVIA SVPERIORI ANNO SARMATÆ PANNONIAS VASTAVERANT, IIDEM CONSVLES PERMANSERE. Quo argumento nullum clarius est ad asserendos Consules huic Chronico, quos audacia Correctorum hinc expunxit. Ex aliis auctoribus, Prospero, & Cassiodoro Consules per totum Canonem Eusebianum digestos fuisse cognoscimus, à Regifugio, ad vicennalia Constantini, hinc ad Consulatum Ausonii & Olybrii. Prosper enim, quum Chronicon opus instar Eusebiani institueret, illud in duas partes exemplo Eusebii divisit: in priore vetustatem & memoriam omnium temporum ex Eusebio, & aliis conquisivit, & ubi definit Hieronymus, hinc, nempe à consulatu Ausonii & Olybrii, usque ad sextum consulatum Valentiani tertii sine consulibus opus suum deduxit. In altera parte, quæ mere Canonica est, rursus à primo homine, ad consulatum Ausonii & hinc ad Consulatum sextum Valentiani tertii cum Consulibus Chronicon suum contexuit, non facturus profecto, nisi jam idem fecisset Hieronymus, neque Hieronymus, nisi id ante ab Eusebio factum esset. Cassiodorus fere Chronicon ab Ænea, ad sua tempora deducens per omnia Eusebium sequitur, iisdem periochis sine ulla verborum immutatione utitur, eosdem annos regibus Romanorum attribuit. Quare ejus Chronicon totidem verbis ab Eusebio, Hieronymo, & Prospero mutatum est cum Consulibus iisdem, quos Hieronymus posuerat. Quin etiam Victor Tunnunensis inde incipiens, ubi definit Prosper, eodem modo Consules adjungit, quemadmodum Prosper continuans Hieronymum, & Hieronymus Eusebium. Itaque qui dubitat Consules ab Eusebio adhibitos fuisse, cum & ab Eusebio dissentire necesse est, qui hic scribit se consules adhibuisse.

& quibus temporibus Historiographi.] Editiones, & Freherianus male *Historiographos.*

quod per ordinem rerum superius declaratum est.] Hinc ergo multa perierunt, quod & tacente eo satis constabat.

per Historias in hoc libro plenissime demonstrantur.] Iste liber cōtinebat in genere primum ea, quæ ante diluvium: deinde quæ post diluvium & dispersionem: postremo quæ ab Abraham, ad Vicennalia Constantini. particulatim autem gesta unius sæculi paulo plus minus colligit, quæ vocatur ὁμὰς χρόνων, ut quid quæque natio, aut Rex intra illud tempus gesserit, in unam ὁμάδα conjiciatur. ut si ab excidio Trojæ, ad Heraclidarum reditum reges & gesta colligantur, primum ponentur ordine HEBRÆORVM Judices, Labdon, Samson, Heli, Samuel: ASSYRIORVM Teutæus, Timmæus, Dercylus: SICYONIORVM Pelasgus, Zeuxippus ultimus REGVM: ATHENIENSIVM Demophon, Oxyntes, Aphidas, Thymoetes, Melanthus: LATINORVM, Æneas, Ascanius, Sylvius Posthumus, Æneas Sylvius. Hi sunt Reges, qui intra illud intervallum fuerunt, quod est LXXX. annorum. Illis subjiciuntur gesta illius sæculi σποράδην, & tumultuario: hoc est, quod

B vocatur

vocatur ὁμὰς χρόνων, hic dicitur historia, quod ex diversis gestis velut unum historiæ corpus conflatum est. Itaque post διασποράν & colonias diversorum in diversa missas, tota hæc prior pars digesta fuit per ὁμάδας χρόνων, ut oculus ipse docet tam in hac Latina parte, quam in Græca.

Quod & in libro Hygini.] Ita legitur in Freheriano. In editionibus depravata est lectio, & verum est Deorum generationes & ἀρχαιολογίας in hac parte recensitas fuisse, & Hyginum mythologum singulas historias τῶν μυθολογουμένων conscripsisse. Sed Eusebium hominem Græcum à Latino Hygino historias Deorum aut Heroum hausisse, quas poterat à Philochoro & Apollodoro habere, imo quas certum est ab illis accepisse, caussæ non est cur credam. tametsi non invitus concedam Hyginum hunc mythologon ex Græco conversum fuisse. „ Sed Græcis ignotus est, & proinde Eusebio. Quo „ magis confirmatur suspicio nostra Hieronymi hanc „ epitomen esse eorum, quæ primo loco tractabat Eu-„ sebius, sed eam epitomen ab otiosis hominibus teme-„ ratam fuisse. Multa enim habet tam à dictione Hie-„ ronymi, quam ab ejus liberali ingenio aliena. Certe „ quod in fine harum reliquiarum, sive laciniarum, po-„ situm est, arguit ex Græcis hæc interpretata esse de „ Abraham: *omnes autem vixit annos* C LXXV. *cujus tem-„ pus dinumerabimus annis expositis.* ubi *anni expositi* ad ver-„ bum sunt ἔτη ἐξηπλωμένα, & per illa intelligit Ca-„ nonem, qui digestus est per annos expositos, sive ex-„ pansos: ut prior liber per annorum collectiones, quas „ ὁμάδας χρόνων vocant.

Numeratio temporum] Aut alius auctoris sunt, aut pauca Eusebiana intermixta. quin & dictio ipsa nihil de nitore Hieronymiano redolet. Omnino multa sunt ridicula: quanquam non negamus veteris Scriptoris esse, & multa ἀλληγορούμενα in principio habere, cujusmodi non pauca apud Joh. Chrysostomum, & alios reperiuntur, ut de primo die, de Bisexto, & si qua alia, id genus.

Hic dies primus seculi] πρωτόκλιστος ἡμέρα Græcis Theologis, & Chronologis.

Non primus dierum omnium] Hæc possunt esse ab Eusebio, aut Africano, qui illum diem νοητὴν ἡμέραν vocat. Georgius Syncellus: τὴν πρώτην ἡμέραν ὁ Ἀφρικανὸς νοητὴν λέγει, διὰ τὸ ἐν αὐτῇ διοργανωθῆναι πῶς τὸ πρωτόκλιστον φῶς, καὶ κεχυμένον. Idem tangit Georgius Cedrenus.

Vnde mihi videntur Aegyptii] Ridicula tam Scripturæ expositio, quam Bisexti ratio. Centum viginti, inquit, sunt tertia pars anni. Atqui hoc modo annus fuerit tantummodo dierum CCCLX. Si dixisset centum viginti duo, nihil esset, quod objici posset. Nam hoc modo annum Bissextilem innueret, qui est dierum CCCLXVI: quorum tertia pars manifesto sunt CXXII. non, ut hic dicitur, CXX. Hæc omnia non sunt nauci, quanquam similia nescio quæ & apud Eusebium, Chrysostomum, Epiphanium, & alios veteres reperiantur.

Tertia igitur parte annuali] Horum & sequentium miseret me, atque adeo pudet. Pars annualis, inquit, nempe CXX dies, constituunt unum diem, qui in fine quarti anni absoluti adjectus Bisextum dicitur. Hoc est CXX dies. Si non est hallucinari, quid aliud sit, nescio.

Quos Hebræi quidem Embolismos] Embolismi Hebræorum sunt quæ Ægyptiis Exaltationes siderum atque stabilitates, inquit, hoc est, ut Græci vocant, ὑψώματα καὶ στηριγμοὶ τῶν πλανητῶν ἀστέρων. Quid mensibus lunaribus cum stationibus aut exaltationibus errantium? Insaniam si hæc confutem, aut si credam ab illis præstantissimis Scriptoribus Eusebio, aut Hieronymo profecta. Simile extat apud Tertullianum ad Scapulam, ubi ait Solis defectum ordinarium non potuisse contingere quod Sol esset in suo hypsomate. Itaque ea præteribimus, & hujus partis præterea nihil attingemus, si prius pauca lectorem monuerimus, nos, quantum potuimus, Græcorum prioris partis ordinem secutos fuisse, ut quemadmodum in Græcis factum est, ita & nos in Latinis ex reliquiis Canonis ὁμάδας & historias generales unius sæculi, pluriumve, aut pauciorum annorum ordinaremus, primum præpositis regibus omnium nationum, qui in illud sæculum incurrunt, deinde subjectis πρωτέραν historiarum periochis ejusdem sæculi: quæ omnia suis coloribus Eusebius, & post eum Hieronymus distinxerat, ut quæ pericopæ ad quem regem referri deberent, lector primo conjectu oculi assequi posset. Itaque quum ad Consules perventum est, non omnes unius sæculi εἰς τὴν ὁμάδα ἱστορικὴν conjecti sunt, sed ii duntaxat, quibus concolores sunt periochæ, quæ ad illos referuntur. Ut, exempli gratia, in quodam sæculo, aut quadam collectione temporum, quam ὁμάδα vocavit Eusebius, & post eum Georgius, Consules quatuor, aut quinque notati sunt minio. In spatio historicarum periocharum subjecto, pericopæ minio notatæ referuntur ad illos Consules. Itaque opus non fuit omnes Consules illius ὁμάδος referre, sed eos tantum, sub quibus illa & illa pericope contigisse dicitur, quæ eodem colore, quo ipsi Consules, primam literam fucatam habent. Hinc accidit, ut mutilator, quisquis ille fuit hujus prioris partis carnifex, quum reges omnium nationum colligeret, eos tantum Consules poneret, quos hic reperit, non autem omnes, qui in posteriore parte, hoc est in Canone, erant. Propterea de ista priore parte nihil nobis reliquit ille βιβλιοσφάγης præter mera nomina regum, & paucorum Consulum, quos in calce operis adjecit. Hæc est caussa, cur tam paucos Consules in vulgatis codicibus reperimus. Porro quemadmodum in Canone pericope refertur ad illum annum expansum alicujus regni, qui eodem colore, quo prima litera pericopæ, infectus est, ita in hac parte, pericope, sive perioche, refertur ad illum Consulem, & regem, qui concolor est ipsi periochæ. Atque hæc in genere de iis, quæ dicuntur ὁμάδες, in quas partem hanc distrinxerat Eusebius, & nos idem, quantum assequi ex Græcis, quæ supersunt, potuimus, conati sumus. Quæ desunt, partim notavimus, partim ex ipsis Græcis per te conjicere potes: quæ quidem quanto præstantiora scimus fuisse, tanto magis sitim nostram accendunt, & tanti thesauri jacturam in memoriam nostram non sine summo dolore revocant. In calce post vicennalia Constantini, ubi desinit Eusebius, & Hieronymus excipit, eundē ex ipso Hieronymo ordinem sequuti sumus, quem in superioribus Imperatoribus. Hieronymum excipit Prosper fragmento, quod ex magno ejus opere divulsum est. quod opus à fabrica mundi deducebatur, ut scribit Gennadius, eademque pene καθ' ὁμάδας, exemplo Eusebii, comprehenderat, easdem ἀρχαιολογίας, caussas, tempora, reges, Respublicas, & Magistratus. In altero Codice Freherano, in „ quo Eusebii, Cassiodori, Isidori, & aliorum Chroni-„ ca extant, ubi Hieronymus definit, & Prosperi Con-„ sulare Chronicon incipit, hæc leguntur: HACTE-„ NUS HIERONYMUS. EXPLICIT CHRO-„ NICA EUSEBII HIERONYMI. INCIPIT „ EX CHRONICIS TYRONIS PROSPERI, „ CHRONICORUM EUSEBII TEMPORIBUS, „ PRÆTERMISSIS. Ex quibus manifesto colligitur „ Tyronem Prosperum integrum Chronicon ex tem-„ poribus I. Chronicorum Eusebii contexuisse, quo-„ rum „

„rum pars fuerit illud Chronicon consulare. Quod „ profecto non aliter accipiendum, quam tempora „ Chronicorum Eusebii, quæ hic omissa sunt, nihil aliud „ fuisse, quam omnimodam historiam temporum ab „ origine mundi, instar Eusebianorum, quæ, ut puta- „ mus, brevius à Prospero concepta fuerint. Quam- „ obrem tam in omissione Eusebianorum peccatum est „ à librariis, quam eorum, quæ instar Eusebii Prosper „ collegerat. Hactenus quæ de priore parte Latina habuimus.

EUSEBII PAMPHILI CÆSAREÆ PALÆSTINÆ EPISCOPI CHRONICORVM CANONVM LIBER POSTERIOR; QVI ET CHRONICVS CANON.] Non referam iterum hunc librum vocatum fuisse χρονικὸν κανόνα, quum in superioribus plene id demonstratum sit, & ipse Eusebius in Prologo sequenti idem doceat, quum ait, χρονικὸν κανόνα σύνταξιν ἐποιησάμην. Est autem hic liber index quidam superioris, quum quæ in illo collecta fuerant, ea hic per annos expansos in unum conspectum conjecta sint. Fastidiosi vero lectores hoc solo contenti, superioris nullam rationem habuerunt. Itaque nullus fuit apud Latinos temporum conscriptor, qui testimoniis ex hoc Canone ad verbum petitis opus suum non instruxerit, Augustinus, & Orosius amici Hieronymi, deinde Cassiodorus, & Jornandes, & posterioris antiquitatis Beda, Freculfus, & Marianus. Atque adeo Marianus totum descripsit. Nam de aliis, Othone Frisingensi, Gobelino Persona, Florentio Wigorniensi, & si qui præterea ex hoc Canone testimonia totidem verbis hauserunt, melius tacendum, quam loquendum puto. Mirum est autem maculas & menda, quæ in editionibus extant, non solum eadem in Codicibus scriptis conspici, sed etiam in iis auctoribus, quos jam memoravimus testimonia ex hoc Canone petivisse, qui sunt vetustiores aliquot, qui hodie extant hujus auctoris, Codicibus. Sed de iis, ubi locus postulabit, monebimus.

PROOEMIUM] προοίμιον & πρόλογος τοῦ κανόνος dicitur Georgio Syncello: ὡσαύτως Εὐσέβιος ἐν τῷ προοιμίῳ τοῦ Κανόνος ὧδέ πως γράφων συμμαρτυρεῖ. Μωϋσῆς γένος Ἑβραῖον, &c. In hoc Eusebius consilium scriptionis suæ aperit. Quum videret ex Judæis Josephum & Justum, ex nostris Clementem, Tatianum, & Africanum Mosem Inacho æqualem facere, primus omnium errorem aperuit, & infra ætatem Inachi, &, quod amplius est, posteriorem Cecrope, sed omnibus Diis Gentilium, sacris, & mysteriis antiquiorem esse demonstrare aggressus est: in quo laudem meruit maximam, quum adversus nostros veritatem asseruit, adversus Gentes autem nihilominus Mosem vetustissimum, & ante omnium Deorum natales fuisse firmissimis argumentis comprobavit. Cæterum, quia multa reliquit in hoc procemio, multa sequius interpretatus est, multum denique sibi permisit Hieronymus, quod contingere necesse est in iis quæ dictantur, non quæ à nobis scribuntur. principium hujus procemii ex ipsis Eusebii Græcis pingui Minerva, & fidelius, quam ambitiosius, Latine redditum hic posuimus, ut quid ab Hieronymo mutatum, aut relictum sit, lector animadvertere possit. Nam sane si quis hodie ita, ut fecit Hieronymus, Græca verteret, non dico ab alienis, sed ut Actæon, à suis canibus mordicus discerperetur. Hæc igitur pauca perpendenda lectori proponimus: *Mosem genere Hebræum, qui prophetarum omnium primus de Salvatore nostro, de Christo, inquam, & de ea, quam Gentes per eum adeptæ sunt, Dei cognitione, vaticinia & oracula divina scripto tradidit, temporibus æqualem Inacho prodiderunt viri eruditione celebres, nostri quidem instituti, Clemens, Africanus, Tatianus: ex circumcisione vero Iosephus & Iustus, suo quisque ex antiqua historia prabito argumento. Inachum vero septingentis annis Iliaca antecessisse statuerunt. Ex Philosophis autem, quisquis ille fuit apparatus illius adversus nos molitor, in quarto operis, quod in nos incassum elaboravit, ante tempora Semiramidis Mosem fuisse dicit. Atqui illa annis* C L *ante Inachum Assyriis imperavit: ut consequens sit Mosem ex hujus sententia Troicis temporibus antiquiorem fuisse annis* DCCCL. *Ego autem, qui nihil prius habeo veritate, rem accuratius investigare decrevi: atque eo consilio in priore opere materias mihi quasdam comparandi studio, temporum argumenta diversa conquisivi, regna nimirum Chaldæorum, Assyriorum, Medorum, Persarum, Lydorum, Hebræorum, Aegyptiorum, Atheniensium, Argivorum, Sicyoniorum, Lacedæmoniorum, Corinthiorum, Thessalorum, Macedonum, Latinorum, qui postea Romani sunt cognominati: quæ simul sunt* XV *regna. In præsenti quidem opere temporibus in unum collatis, annorum uniuscujusque gentis numeris invicem ex adverso inter se oppositis Chronici Canonis opus confeci. Quum autem apud Hebræos diversas temporum observassem editiones, illam quidem redundantem, hanc vero deficientem, eam sequutus sum. Nihilominus & sic quoque Hebræorum progenitorem Israëlem, à quo Iudaicæ gentis duodecim Tribus Israëlis nomine censentur, Inacho, quem primum Argis regnasse Græci prodiderunt, tempore æqualem fuisse reperi: Semiramidis vero temporibus Abraham vixisse, hominem quidem natione Chaldæum, sed tamen Deo acceptissimum, qui primus propheta apud Hebræos fuisse creditur: Mosem autem, ut verum fatear, infra horum tempora extitisse, antiquiorem tamen omnibus prisca Græcorum memoriæ, Homero, inquam, Hesiodo, ipsisque Trojanis temporibus, Castoribus, Aesculapio, Libero patre, omnibus Heroibus, Mercurio, & Apolline, reliquisque Græcorum Diis, mysteriis, & initiis, atque adeo ipsis Iovis gestis, quæ à Græcis memorantur: quorum omnium historiam infra ætatem Cecropis fuisse Græci tradiderunt. Hoc autem examen temporum Mosem sæculo Cecropis fuisse adstruit, qui primus circiter* CCCL *annis ante Trojana tempora in Attica regnasse memoratur.* Hactenus ex ipsis Græcis Eusebii, quæ manifesto ostendunt Hieronymo nunc volenti, nunc aliud agenti multa excidisse præter mentem Eusebii, multa præterita fuisse. Ex Eusebianis igitur, non ex Hieronymianis, Eusebii mentem aperiemus.

ante adventum Domini Salvatoris.] Hæc aliena sunt à mente Eusebii. Eusebius dicit de Christo Mosem prophetasse. Hieronymus ante Christum scripsisse: tanquam non ἀμφὶ τοῦ σωτῆρος, sed πρὸ τοῦ σωτῆρος scripsisset. Multum differunt de Christo prophetasse, & ante Christum aliquid scripsisse. Reliqua περὶ θεογνωσίας omnino omittenda non erant, quod fecit Hieronymus.

Porro Inachus quingentis annis.] In Græcis ἑπτακοσίοις. & præterea infra paulo post, CL cum intervallo, quod est inter Inachum & Troica, conflantur DCCCL anni. de quibus detractis CL, manifesto relinquuntur DCC, non D anni. Tamen omnes manu scripti & editiones habent *quingentis*. Tatianus & post eum Clemens: εἰς τὸν χρόνον τῶν Τρωικῶν ἀπὸ Ἰνάχου, γενεαὶ μὲν εἴκοσι, καὶ πλείους ἀριθμοῦνται. Sane DCC anni sunt μία καὶ εἴκοσι γενεαί, ut merito dictum sit εἴκοσι καὶ πλείους.

ex Ethnicis vero impius ille Porphyrius.] Nominat Hieronymus, Eusebium tædet nominare tam hic, quam lib. x. προπαρασκευῆς. pag. 286, 287. ubi verba ipsius docti Sycophantæ adducuntur: quæ consulas licet: ex quibus Eusebius convincit Mosem juxta Porphyrium esse multis sæculis antiquiorem Trojano excidio. Sed castigandus prius Porphyrius, tum quod in testimonio

ab Eusebio producto dicit Abibalum ante Trojana fuisse, tum quod Semiramidem Trojanis temporibus aut paulo superiorem, aut certe æqualem facit. Utrumque enim falsum. De Semiramide quidem ibi Eusebius ἀναχρονισμὸν Porphyrii agnoscit, quum Semiramis
„ DCCC annis, secundum Eusebium, MLXVII, secundum
„ Chaldæos, Trojæ excidium antecesserit. De Abibalo fugit quoque eum ratio. Nam Abibalus fuit pater Iromi æqualis Solomonis, qui regnum Tyri adeptus est anno periodi Julianæ 3685, annis CLIV post cladem Trojanam.

Quum hæc ita se habeant.] Non pauca & quidem necessaria omisit Hieronymus. quod non mediocriter miror. Quum, inquit Eusebius, etiam Ethnici ipsi Mosem plusquam octingentis annis antiquiorem Trojano excidio faciant, & sufficiebat nobis hanc confessionem ab illis extorsisse, tamen quia mihi nihil antiquius est veritate, rem ipsam propius putans, non tantam vetustatem Mosis reperio, quantam volunt ipsi, majorem tamen, quam omnium Deorum, & sacrorum quamvis vetustissimorum. Hæc recte Eusebius, qui primus hanc nebulam discussit. At nos vetustatem Mosis non ex gentilium scriptis, sed ex ipso Mose, & sacris Bibliis deprehendimus tam accurata vestigatione, ut ne ea quidem, quæ hodie gesta sunt, certiora, aut manifestiora perhiberi possint. Moses igitur nascitur ann. CCCXCIV ante excidium Trojanum. quæ quidem maxima est vetustas, sed minor, quam putarunt Porphyrius, Clemens, Tatianus, Africanus. neque enim parva esse potest, quæ primam Olympiadem antecedit annis DCCCI.

& ob id in priori libello.] συντάξει, opere. Nam ingens volumen majus nomen meruit, quam libelli. Sed hic est mos Hieronymi, ut etiam ingentes libros ὑποκοριστικῶς libellos vocet, & suos prolixos in Esaiam, Jeremiam, Ezekielem Commentarios Com-
„ mentariolorum nomine afficiat. Sed tempore Hie-
„ ronymi scriptores opera sua, quamvis non exigua,
„ vocabant libellos, ut Vegetius quatuor volumina sua
„ de re militari, vocat libellum, in fine præfationis: *&*
„ *in hoc parvo libello, quicquid de maximis rebus semperque*
„ *necessariis requirendum credis, invenias.* parvum libel-
„ lum dicit opus in quatuor commodos libros tribu-
„ tum; quomodo Ovidius tres libros artis suæ non ali-
„ ter, quam libelli nomine afficit:
„ *Sera redundavit veteris vindicta libelli.*
„ Atqui tres sunt commodi libri.

Chaldæorum, Assyriorum.] XV regnorum, quorum ὁμάδας in priore Commentario collegerat, in hoc libro annos expansos inter se opponere instituit: de quibus regnis duo perierunt in Canone, Chaldaicum, & Thessalicum. Sed Chaldæorum regnum salvum adhuc superest in reliquiis Græcis prioris Commentarii. Thessalicum autem neutribi extat: quum tamen Græci Chronographi inter præcipua gentis suæ gesta τὰ Θετταλικὰ ponant, ut in fine Isagogicorum Canonum à nobis demonstratum est.

qui postea Romani nuncupati sunt.] Sequebatur in Græco contextu, ὁμοῦ γίνονται ιε, quæ omisit Hieronymus: quum tamen admodum necessaria sint.

ita curioso ordine coaptavi.] χρονικοῦ κανόνος σύνταξιν ἐποιησάμην. Itaque κανόνα χρονικὸν vertit curiosum ordinem, quum Chronicus Canon sit hujus libri titulus. Certe non intellexit.

sequendamque illud potius, quod exemplarium multitudo in fidem traxit.] Neque horum quicquam tale scripsit Eusebius, neque ea fuit ejus mens. sed Eusebio παρ' Ἑβραίοις est idem ac παρὰ τοῖς ἱεροῖς Βιβλίοις. Scripturam veteris instrumenti τὰ Ἑβραῖα, aut τῶν Ἑβραίων βιβλία vocat. Hoc vult: in annis τῆς παιδοποιίας veterum Patriarcharum, à quibus omnis ratio temporum historiæ sacræ deducitur, maxima est septuaginta Seniorum, Samaritarum, & Judæorum discrepantia, quum septuaginta plures annos ponant, quam Samaritæ, illi, quam Judæi. Quid faciam? qui minorem summam ponunt, eos, inquit, sequutus sum, hoc est Judæos. At hujus ne minimum quidem in versione Hieronymi extat vestigium. Hic vero valde Eusebium exagitat Georgius Syncellus: primum quod adversus priscorum sententiam tam nostrorum, Clementis, Tatiani, Africani, quam Judæorum, Josephi, & Justi, Mosem recentiorem, quam illis visum fuit, faciant. Deinde, quum Eusebius d[i]xerit, quum sint διάφοροι χρόνων παραδόσεις, τὴν μὲν πλεονάζουσαν septuaginta, & Samaritarum, τὴν δὲ ἐνδέουσαν Judæorum, hanc sequutum se fuisse: petulanter & præter decorum homini insultans, hæc subjicit: ὅτι δὲ καὶ δι' ἑτέρων τελῶν ἀπατήσειν ἑαυτόν τε καὶ τὴν ἀλήθειαν ᾤετο παραλογισάμενος, ἐντεῦθεν φανερόν. εἰπὼν γὰρ διαφόρους χρόνων ἀποδόσεις παρ' Ἑβραίοις εἰρῆσθαι, τὴν μὲν πληθύουσαν, τὴν δὲ ἐλλείπουσαν, ταύτῃ κατακολουθῆσαι, πρῶτον μὲν διαψεύδεται· τῇ γὰρ πλεοναζούσῃ τῶν δύο, τῆς τε κατὰ τὸ Ἑβραϊκὸν, τῆς τε παρὰ Σαμαρείταις, ἐκδόσει τῶν ο' κέχρηται, ὥς φησιν ἐν τῷ πρώτῳ λόγῳ. Multa alia inepta adjecit, quæ consulto omittimus. Dicit igitur in hoc peccasse, quod quum professus sit se Hebraicos numeros Judæorum sequutum fuisse, numeros tamen septuaginta sequatur in priore parte, hoc est ἐν τῇ χρονογραφίᾳ. quod quamvis verum est, tamen Eusebius intelligit se ab Abraham, ad Templi excidium, Judæos, qui breviores numeros annorum ponunt, quam septuaginta, ut in annis Judicum, & aliis, sequutum se fuisse. Alioquin verum est, Eusebium ab Adam, ad Diluvium, annos putare MMCCXLII. secundum septuaginta. Hinc ad Abraham eosdem quoque septuaginta sequutus est, præterquam in minore Kainan, quem septuaginta seniorum editio ponit, & insertus est Genealogiæ Christi apud Lucam: qua in parte contumeliosissime Eusebium accipit Georgius.

Verum ut quisque volet computet.] Nihil tale in Eusebianis. Vide Græca & Latina nostra. Sequutus, inquit, sum editionem, quæ minorem annorum numerum concipit, nimirum Judæorum Hebraicam. Tamen ne sic quidem Mosem tam vetustum reperire potui. παραλογισμὸς est, & à justa reprehensione Eusebius sese vindicare non potest. Quo enim brevior erit annorum numerus à primo homine, vel à Diluvio, eo propior erit nostris temporibus Moses, & Inachus Abrahamo antiquior. Quod si sequutus esset longiorem annorum numerum, qualem septuaginta Seniorum prodidit editio, tunc sane poterat Moses æqualis Inacho, aut antiquior, aut non multo inferior videri. Neque igitur mentem suam recte aperuit Eusebius, neque Eusebii Hieronymus. Atque adeo in una sententia duorum summorum virorum lapsum vides. nisi velimus dicere hanc Eusebii mentem fuisse: quamvis breviorem numerum sequutus sum, tamen & sic quoque Abraham vetustissimum reperi, utpote Inachi temporibus æqualem.

Semiramidem autem & Abraham contemporales fuisse manifestum est.] Neque hæc ex mente Eusebii, quæ ipse οὐδ' ὄναρ cogitavit. Nam quomodo manifestum dicit esse, quum ad Eusebium usque nullus Scriptorum id prodiderit, nec crediderit quidem? quomodo inquit manifestum, quod nondum probatum, nondum concessum est? Sed longe aliter in Græcis concipitur, & in Latinis, quæ ex Græcis expressimus. Ne sic quidem, in-

inquit, tantam vetustatem reperio: sed Abrahamum Semiramidis, Israëlem Inachi temporibus æqualem fuisse adversus omnium, qui ad hanc usque diem scripserunt, sententiam. Sed de Patriarcha Abrahamo multa omisit, quæ in Græcis leguntur: τὸν Ἀβραὰμ Χαλδαῖον μὲν τὸ γένος, ἄλλως γε ἄνδρα θεοφιλῆ, καὶ πρῶτον τῶν παρ' Ἑβραίοις προφητῶν εἶναι πιστευόμενον. Quæ certe omittenda non erant.

Namque Moyses junior.] Ista quam dissimulant mentem Eusebii! Nam continuanda sunt cum superioribus. Abrahamum quidem Semiramidi, Israëlem Inacho æqualem; Mosem, ne quid dissimulem, quanquam istis inferiorem, tamen omnibus Diis vetustiorem; Nam illud φιλαλήθως εἰπεῖν, *ne quid dissimulem, ut verum fatear*, dictum ad occurrendum eorum sententiæ, qui vetustiorem Mosem judicabant.

junior licet.] Hic more suo Georgius manum cum Eusebio stolide confert, quod adversus tot scriptorum tam Christianorum, quam Judæorum sententiam Mosem infra tempora Inachi ponit. Verba digna sunt, quæ hic quoque legantur: ὅτι μὲν οὖν αὐτὸς ἑαυτῷ τῆς ἀπιστίας τοῦ λόγου μεμαρτύρηκεν Εὐσέβιος, ἀρκεῖ πρὸς κατανόησιν πίστεως τοῖς μετεσχηκόσι παιδεύσεως ἄλλης τε καὶ τῆς ἐν ἱστορίαις παλαιαῖς ὁμολογουμένης. ἐν γὰρ αὐτῷ πρὸς ἀνατροπὴν τῶν συγγεγραμμένων ἤρκει τοῦτο καὶ μόνον, τὸ τῶν ποιούντων τηλικούτων δόξαις ἀνδρῶν φιλοσόφων ἀντειπεῖν, ἀμάρτυρον τι τὴν παρ' αὐτοῦ παρεισαγαγεῖν. τὰ γὰρ τῶν πολλῶν, μᾶλλον δὲ τῶν πάντων δόξαις ἀντισουζόμενα μόλις ἂν καὶ μετὰ πολλῆς προσδεχθεῖεν ἂν ἀποδείξεως παρὰ τοῖς εὖ εἰδόσι ταῦτα κρίνειν. Duo objicit, quod nova proferat, & quod ἀναπόδεικτα. De priore inique facit. Nam quod omnium consensu receptum est, & tempore fidem atque auctoritatem meruit, non sequitur necessario verum esse. De altero neque id jure expostulat. Nam eo magis hæc debebat demonstrare Eusebius, quo magis animis hominum hæserat de immensa vetustate Mosis: quod facit in sequentibus.

Hercule, Musæo, Lino, Chirone.] De suo addidit Hieronymus, neque per omnia auctoris sui vestigiis insistit.

quem Græcia in arce divinitatis collocavit.] Addidit hæc quoque à se Hieronymus.

quadragesimo secundo anno imperii Augusti.] Hactenus quid in iis, quæ extant, Græcis vertendis præstiterit, & quid sequutus sit Hieronymus, ex ejus Latinis discere potuimus, in reliquis, quia Græcis deficimur, nihil pronunciamus. Eruditum vero lectorem fugere non potest, majorem partem sequentium extare Græce in τῇ προπαρασκευῇ, eandemque disputationem de XLII anno Augusti, XV Tiberii, & secundo Darii ibidem ab Eusebio iterari, quorum major pars est ab Africano.

& Tiberii quintus decimus in ducentesimam primam Olympiadem incurrit.] Imo in quartum annum CCC Olymp. alioqui quadriennium deesset. & in Græcis: Τιβερίου δὲ τὸ πεντεκαιδέκατον τῶν Ῥωμαίων βασιλείας κατὰ τὸ τέταρτον τῆς σα Ὀλυμπιάδος συμπίπτει.

anni DXLVIII.] Inita ratione, uno plus dicit: nam terminum includit. Annus secundus Darii numero M CCCC XCVII. Annus XV Tiberii, MMXLIV. Intervallum DXLVII, non DXLVIII. Sed terminum inclusit numero nempe annum IV. Olymp. CCI.

invenies annos CCCCVI.] Ab excidio Ilii, ad primam Olympiadem, Eratosthenes & accurati Chronologi putant annos CCCCVII. alii CCCCVIII uno amplius, alii CCCCVI, uno minus, ut Eusebius. in Græcis tamen est υϛ mendose, pro υϛ. Causas hujus diversitatis pete ex IV de emend. Temp.

in priore opusculo digessimus.] ἐν πρώτῃ συντάξει, aut ἐν τῇ πρὸ ταύτης συντάξει. plus est quam opusculum. Falso igitur conqueritur de Eusebio Georgius Syncellus, quod rationes suas non demonstraverit. Atqui hoc quid est, nisi demonstrare? Nam quamvis hypothesis falsa sit, tamen si ea concedatur, argumenta, quæ colligit, vere demonstrant. Verum enim est, à secundo anno Darii filii Hystaspis, ad XV Tiberii, DXLVII annos interesse. Sed ut, quod molitur, efficiat, male proponit; quia falsa hypothesi utitur, secundo nempe anno Darii Hystaspidæ finiri annum septuagesimum captivitatis Babylonicæ. quod tam falsum, quam secundo Darii Hystaspidæ templi fundamenta jacta, & templum sub eodē Dario Hystaspis filio exædificatum fuisse, quum is fuerit Darius Nothus, non autem Darius Hystaspis filius. Ex hac igitur falsa hypothesi omnia falsa colliguntur: ut quod subjicit, primam Olympiadem in quinquagesimum annum Oziæ incurrere: quod non solum cum veritate pugnat, sed etiam cum ipso Eusebio, qui recte ac vere casum Sedekiæ conjicit in III annum Olymp. XLVII: ut omnino necesse sit, annum primum Iphiti Olympicum concurrere cum anno XXXVII Oziæ, non cum quinquagesimo.

simulachra reperit, aram statuit.] Clemens Protreptico: ὅθεν μοι ἐπεισι θαυμάζειν τίσι ποτὲ φαντασίαις ἀπαχθέντες οἱ πρῶτοι πεπλανημένοι δεισιδαιμονίαν ἀνθρώποις κατήγγελλον, δαίμονας ἀλιτηρίους σέβεσθαι νομοθετοῦντες, εἴτε Φορωνεὺς ἐκεῖνος ἦν, εἴτε Μέροψ, εἴτε ἄλλος τις, οἱ νεὼς καὶ βωμοὺς ἀνέστησαν αὐτοῖς. πρὸς δὲ καὶ θυσίας παραδεδόσθαι πρῶτοι μεμύθευνται. Pro Μέροψ manifesto legendum Κέκροψ. & in sequentibus, περὶ χαρμὸν μειρακίου λέων: legendum Χαρίνου.

Nam Latona Iovis conjux tunc per tetia fugit.] Hæc est omnium manuscriptorū, quos quidem viderim, lectio. Dn̄. Arnaldus Ponteacus Episcopus Vasatensis, qui huic „ Chronico emendando multum laboris, atq; industriæ „ attulit, recte & acute divinavit legendum: *Nam Latona* „ *Iovis conjux tempore Tityi fuit.* Nos ex sententia viri eru- „ ditissimi ita reposuimus. „

qui Semeleu genuit.] Καδμείη δ' ἄρα οἱ Σεμέλη, &c. Quis Græca ex Latinis concipiat; in quibus ne minimum quidem sententiæ vestigium comparet?

cum quo Apollo servivit Admeto.] Herculem Admeto serviisse nusquam me legere memini: sed Apollinem & Herculem ambos Admeti amatores fuisse scimus ex Plutarcho in Ἐρωτικῷ: Admeto autem Apollinem ideo serviisse, ut Admetum in amore suo morigerum haberet. Et tamen ita habetur apud Clementem Alexandrinum Stromateo primo, unde hoc desumptum est: καὶ οὐδὲν θαυμάσιν, ὅπου γε καὶ Ἀδμήτῳ θητεύων Ἀπόλλων σὺν Ἡρακλεῖ μέγαν εἰς ἐνιαυτόν. Unde hoc hau- „ serit Clemens, studiosis, quibus plus otii superest, in- „ vestigandum relinquimus. „

invenies annos DCCCCXLII.] Totidem verbis idem Eusebius: Κατὰ σύνοψιν, τὰ μὲν ἀπὸ τοῦ Ἀδὰμ, ἐπὶ τὸν κατακλυσμὸν, ἔτη ͵βσμβ. τὰ δὲ ἀπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ, ἐπὶ τὸ α ἔτος Ἀβραὰμ, ἔτη ϡμβ. τὰ πάντα ἔτη, ͵γρπδ. Sed castigatur à Georgio, Εὐσέβιος τῷ ͵γρπδ ἔτει τοῦ κόσμου φησὶ τὸν Ἀβραὰμ γεγεννῆσθαι. σφάλλεται ὁ Εὐσέβιος ἐν τοῖς ἀπὸ Ἀδὰμ, ἕως Ἀβραὰμ, χρόνοις, τὰ ρλ ἔτη τοῦ δευτέρου Καϊνᾶν μὴ συνάψας τοῦ υἱοῦ Ἀρφαξάδ, ὃν οἱ ο ἀριθμοῦσι, καὶ τὸ κατὰ Λουκᾶν εὐαγγέλιον, κγ ἀπὸ Ἀδάμ. Rursus: Ἀφρικανὸς ἀπὸ Ἀδὰμ, ἐπὶ τὸ πρῶτον ἔτος Ἀβραὰμ, ἔτη ͵γσβ ἐπιλογίζεται. σφάλλεται δὲ καὶ οὗτος τὰ αὐτὰ ρλ ἔτη τοῦ δευτέρου Καϊνᾶν υἱοῦ Ἀρφαξάδ, ὑφαιρούμενος τῶν ἐτῶν τοῦ Μαθουσάλα * ἀπινα προσ-

μείως

μοίως τῷ Εὐσεβίῳ. Καὶ οὕτως τῷ ͵Γρπδ ἔτει τοῦ κόσμου, τῷ ϲθ αὐτοῦ ἔτει ὁ Ναχὼρ ἐγέννησε τὸν Θάρρα. Ita omnis culpa ex omissione illius Cainan derivata est. Sed hæc non sunt nauci. Ad institutum redeamus. Orosius: *Ab Adam primo homine, usque ad Ninum magnum, ut dicunt, regem, quando natus est Abraham, anni tria millia,* CLXXXIV. Merito igitur reprehenditur à Georgio Eusebius, quod, quum minorem numerum sequi se profiteatur, tamen Septuaginta Seniores in his sequitur. Certe rationes Eusebii partim à Septuaginta Senioribus sunt, partim ab ipso Eusebio.

A Tiberii autem XV *anno, usque ad* XIV *annum Valentis.*] Hoc Comma Hieronymi esse, etiam me tacente, palam est.

omnem annorum congeriem in decadas.] Oeconomiam & digestum paginæ Canonis sui explicat, quem triplicem facit; titulorum gentium, aut regnorum, numeri annorum Abraham in decadas collecti, historiarum ex adverso annorum Abrahami positarum, quod spatium historicum vocamus. Paulo ante Titulorum meminit. *Igitur,* inquit, *consequenter in libelli fronte ponimus uno eodemque tempore Abraham, Ninum, Semiramim, Europem, Aegyptiorum Thebæos.* Ab iis titulis deducuntur fila sive σειραὶ annorum uniuscujusque regni. Numerum annorum Abraham cum annis ab Adam confusum & permixtum apponunt editiones, hoc est numeros annorum Mundi secundum Eusebium, qui ab Adam, ad Abraham, putat annos MMMCLXXXIV, ex Septuaginta Seniorum rationibus. hinc ad annum Christi Dionysianum, MMXVI, & proinde ab Adam, annos MMMMMCC præcise ex rationibus suis, & ex numero contractiore, ut ipse loquitur. Nos tantum numeros ab Adam per denarios digessimus ex omnium scriptorum Codicum auctoritate, in quibus anni ab Abraham, non ab Adam, digesti per decadas conspiciuntur. Si quis igitur, ut in editionibus vulgaribus, annos Abraham secundum Eusebium habere vult, deducat ex annis mundi 3184. Reliquum est numerus Eusebianus à natalibus Abraham, ut ipse putat. Tertia distinctio paginæ, est spatium historicum, quod his verbis tangit: *quas ex singularum gentium historiis congregantes sibi invicem fecimus esse contrarias.* ἃς ἐναντίας ἀλλήλαις ἀντιμεθώντες ἐστοιχειώσαμεν. Oppositæ quidem sunt annis Abrahami, quod omnes collocatæ sint in spatio historico, sed inter se oppositæ non sunt, nisi per colores illos, de quibus supra loquuti sumus. Ut quidem hodie in vulgatis editionibus dispositæ sunt periochæ gestorum sine spatio historico, vere inter se sunt oppositæ. Sed tunc opus non erat colore, si omnia gesta sub titulis regnorum, non in spatio historico collocata fuissent. Regna itaque eorumque fila media sunt inter numerum Eusebianum, & spatium historicum. Numerus Eusebianus sinisterior: spatium historicum dexterius.

Primus Assyriorum rex NINUS.] De hallucinationibus Eusebii quædam perstrinximus in libris de emendatione temporum; inter alia, apud Philonem de eo genere hominum, quos ipse putavit esse Monachos Ægypti, quum tamen alibi oblitus sui de Essenis tantum à Philone tractari interpretetur. Eadem inconstantia est in eo, quod dicit, vocem ex Adytis Templi auditam fuisse tempore passionis Christi, quæ diceret, MIGREMUS HINC, quum in libris demonstrationis, paulo ante excidium Templi eam à Sacerdotibus exceptam fuisse scribat, quomodo & Josephus quoque ipse, & Corn. Tacitus admonuerunt. Extiterunt tamen quidam Obtrectatores, vere stercorei homines, qui à nobis levitate quadam, & studio reprehendendi potius, quam veritatis amore, id dictum interpretati sunt. Deinde eo insaniæ provecti sunt, ut aliud etymon Essenorum quærerent, ut se Hebraismi peritos probarent, in quibus potius se & veritatis hostes & Hebraismi prorsus imperitos ostenderunt. Ecquis contineat risum, qui leget nescio quod caput cucurbitæ jurejurando affirmare Philonem Judæum non de Essæis Judæis, sed de Jessæis Christianis loqui? Talia sunt, quæ hodie venerantur homines. Ii sunt, qui veteres Patres nunquam errasse concedunt, qui nullum bonum librum se scribere posse putant, nisi in eam molem illum provexerint, ut ne ætas quidem homini ad legendum suppetat. Quid facient, quum tot commissa Eusebii legerint partim humanitus, partim consilio? Sed humanitus errata quis mavult adlatrare, quam corrigere, nisi qui omnis humanitatis expers est? Quæ vero consulto admissa sunt quis defendet, nisi ii, qui nihil antiquius habent, quam mendacium, nihil alienius, quam veritatem? Quæ igitur per hallucinationem Eusebio exciderunt, satis est, si eo nomine ea indicentur, ut corrigantur, non ut auctori optime de antiquitate Ecclesiastica merito obtrectemus, quod insolenter facit Georgius Syncellus. Quæ vero sibi licere voluit adversus & auctoritatem Scriptorum, ex quibus sua depromsit, & veri ipsius, ut ita loquar, majestatem, ea nos indicabimus ita, ut & veritati sua ratio, & homini sua dignitas constet. Postquam igitur Eusebius deprehendit non tantam esse vetustatem Mosis, quantam jactabant Josephus & Justus, & post eos, homines Christiani, Clemens, Tatianus, Africanus, incurrit obices quosdam, quos amoliri nisi aliquo audaci facto se non posse existimavit. Videbat hunc fere omnium Scriptorum consensum esse, Teutanen sive Teutamon XXVII Assyriorum regem suppetias ivisse Priamo; & tamen ab ejus initio, ad excidium Trojæ, intervallum esse annorum CCXLVI, ex dinumeratione Africani. Quomodo igitur tanto anachronismo occurreret, aliam viam non reperit, quam si quatuor reges, qui post Teutanen regnarunt, expungeret, & ita tempora Trojana regno Teutanis accommodaret. Hinc accidit, primum ut annum Nini XLIII, quo Abraham natum sibi persuasit, CCXLIII annis posteriorem faciat: deinde ut pro XLI regibus Assyriorum, XXXVII tantum publicaret: & tamen quum illos reges ab Africano acciperet, ita ut & ipsa verba Africani sine ulla immutatione usurpaverit, hos quatuor reges, tanquam apud Africanum non extarent, dissimulavit. Itaque Georgius, qui nullam occasionem exagitandi Eusebii omittit, nullam non quærit, post alia, ἔχων πρόδηλον, inquit, ὅτι διὰ τὸν ἑαυτοῦ παραλογισμὸν καὶ τῶν Ἀσσυρίων χρόνους ἠλάττωσεν, καὶ τὴν ἅλωσιν Τροίας οὐκ ἀληθῶς ἐστοιχείωσεν. *Propter hallucinationem,* (imo propter culpam in se consulto admissam) *mutilavit Assyriorum tempora, & Ilii casum in alienum tempus contulit.* Utrunque verum est. Quatuor reges prætervit, & tempus Ilii capti in tempora Teutanis contulit, quum id acciderit anno nono Thinæi XXXIII Assyriorum regis.

Cujus LXIII *imperii anno natus est Abraham.*] Abraham nascitur anno trigesimo Beluchi noni Assyriorum regis, anno XVI numeri Eusebiani. Itaque si omnia, quæ post Abraham natum contigerunt, ad numerum Eusebianum revocare vis, prius XV anni de numero sunt deducendi. Totidem enim annis veram rationem superat. Id, ut solet, ab illo ea gratia commissum, ut gesta quædam ad suas rationes applicaret, idque dupliciter, tam per imprudentiam, καὶ παραλογιστικῶς, quam consilio, quod Georgius vocaret temeritatem. Per imprudentiam, quum regibus Juda annos absolutos attribuit, qui sunt tantum currentes, ut vulgus loquitur, Abiæ triennium pro biennio, Athaliæ reginæ septennium pro sexennio, Sedekiæ undecim pro decennio. Consulto, quum duo-

duodecim annos Ammoni Manassis filio pro biennio, Josiæ triginta duos pro XXXI, adversus sacrorum librorum præscripta assignavit. quod tantum abest ut excusem, ut ultro factum damnem. Omnia constabunt suo loco & tempore. Numerus igitur Eusebianus major vero est nunc XIV, nunc XV annis, si ratio annorum Abrahami ineatur, & ad eos omnia examinentur.

Apud Aegyptios XVI Dynastia.] XVI Dynastia Ægyptiorum inivit CCCLIII annis ante numerum Eusebianum. Ut suos numeros cum Dynastiarum annis componeret, quæ immutaverit, perverterit, mutilaverit Eusebius, suis locis monebitur: quæ suo more gladiatorio animo persequitur Georgius Syncellus. Quum multæ caussæ Eusebium moverint, ut hæc innovaret, & perverteret, tum duæ, ut videtur, præcipuæ fuerunt. primum ut Pastorum Dynastiam temporibus Joseph Patriarchæ accommodaret: deinde ut Thuorim Trojanis temporibus æqualem faceret. prius, propter Apionem, & Josephum, qui Pastores Dynastiæ XVI interpretantur Israëlitas: posterius propter Manethonem, qui Thuorim eum esse ait, qui ab Homero Polybus vocatur, Alcandræ maritus. Sed utrunque mox refellemus.

Ab hoc tempore regnabant eis Thebæi annos CXC.] Ex hoc loco hæc accepit Epiphanius pag. 10. καὶ ἰδοὺ μὲν κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν Νῖνος ἐν Ἀσσυρίοις καὶ Σεμίραμις σύγχρονοι ὄντες τῷ Ἀβραάμ, Αἰγυπτίων τε ἑξκαιδεκάτη δυναστεία. ἐν Σικυῶνι δὲ τότε μόνοι ἐβασίλευσαν. τῆς βασιλείας ἀρχὴ γέγονεν Εὐρώψ. Vides ipsissima verba Eusebii, & XVIII Dynastiam, perperam pro XVI. quam solus Eusebius σύγχρονον fecit τῷ Ἀβραάμ. XVI Dynastia erat Pastorum, qui regnaverunt annos DXVIII. Item XV Dynastia erat Pastorum Phœnicum, qui regnarunt annos CCXLII. Denique XVII Dynastia erat & aliorum Pastorum, quæ regnum obtinuit annos CCLXXXVII. Ubi ergo est illa XVI Dynastia Thebanorum Eusebii, quæ obtinuit annos CXC? Ad verbum suas Dynastias ab Africano sumpsit, ut fatetur etiam Georgius, & tamen ut tempora Dynastiarum suis rationibus accommodaret, non oportebat eum tam præfracte καὶ γυμνῇ κεφαλῇ ab Africano desciscere. Et quidem mirum est Georgium, qui reprehendendo Eusebio semper imminet, aut non animadvertisse, aut præteriisse. Verba Eusebii ἐκ τῆς νομαδικῆς γραφῆς, sive ex priore libro: Ἑκκαιδεκάτη δυναστεία, Θηβαίων βασιλεῖς πέντε, οἳ καὶ ἐβασίλευσαν ἔτη ϙ. quæ omnia manifesto commentus est, πρὸς τὸν οἰκεῖον σκοπὸν πάντα ἐφαρμόζειν σπουδάζων, ἀπὸ μηχανῆς CXC annos pro DXVIII in scenam producens. De hoc facto Eusebii, quod nemo veritatis amans laudare possit, ita scribit Georgius: ὥστε ἐκ πάντων δείκνυσθαι διαμαρτάνειν ἐν τοῖς περὶ Μωσέως χρόνοις ἔτεσι πολλάκις διακοσίοις τὸν Εὐσέβιον, ὅθεν καὶ τὴν παρ' Αἰγυπτίοις τῶν λεγομένων Δυναστειῶν παρενόθευσε χρονολογίαν, καὶ τὴν παρ' Ἀσσυρίοις, &c. Regum Assyriorum & Dynastiarum Ægyptiarum tempora ab Eusebio temerata esse scribit. quod verum est. Rursus Georgius comparans ea, quæ scribit Africanus de Dynastiis Ægyptiorum, cum iis, quæ Eusebius ab eo totidem verbis accepit, hæc subjicit: ἕως μὲν τούτων τῷ Ἀφρικανῷ συμφωνῶν ὁ Εὐσέβιος ἐν τοῖς πολλοῖς φαίνεται μέχρι καὶ λέξεων αὐτῶν, διαφωνῶν δὲ ἐν τοῖς συμβαλλομένοις τῶν ἀριθμῶν λογισμῶν αὐτοῦ.

ibid. *In Græcia vero secundo imperio Sicyoniis imperavit Europs.*] Secundum regem Sicyonis Europa fuisse dicit, utpote qui primo regi Ægialeo successerit. Epiphanius, ut multa alia, aliud agens dixit Εὐρώπην esse ἀρχὴν τῆς Σικυωνίων βασιλείας in verbis, quæ proxime protulimus, quæ accepit ab Eusebio.

Ninus condidit civitatem Ninum.] Mosi Assur Ninum condidit, Genes. X, 11. Ergo idem Ninus, qui Assur. Sed urbs Hebræis dicitur נינוה, Νινύα, quo nomine vocatus filius Nini & Semiramis, qui tertius à Nino regnavit. Hebræi tamen non Νινύα eam urbem dicunt, sed נִינְוֵה Νινευὶ, aut, ut Septuaginta Seniores, Νινευΐ. Post hæc editiones habent, *Ninivem, quæ ad præsens Nisibis nuncupatur*: quæ verba neque PR. neque PET. neque omnium vetustiss. BON. habent. FR. habet. Sed ab homine inepto assuta quis ex phrasi non videt? quis nescit aliam esse Nisibin à Nino?

à quo Aegialea.] Nihil frequentius occurrit in Commentariis Græcorum, quam τὴν νῦν Πελοπόννησον prius Αἰγιάλειαν vocatam fuisse, secundo Ἀπίαν, postremo Πελοπόννησον. Itaque tritissima omittemus. Qui enim hodie nihil magis verentur, quam ne potius parum, quam recte scripsisse videantur, non dubium est, quin hic omnia Grammaticorum armaria, & Mythologorum alveolos excussissent, ut moles cresceret. Theocritus Hercule Leontophono: Ἐλπόμενοι οὐκ ἄλλον τόδε πλήμυραι Αἰγιαλήων. ubi Αἰγιαλεὺς est Peloponnesius.

VII. *Apud Hebræos, usque ad nativitatem Abrahæ, computantur anni mille nongenti quinquaginta.*] Si præcise accipiantur anni 1656 à Diluvio, & duo post Diluvium, & reliqui usque ad LXX annum Taræ patris Abraham, fient proculdubio anni 1950. sed nos Diluvium anno 1656 contigisse, & anno secundo Seth, non tertio Arphaxad natum esse colligimus. Duobus igitur annis minus concipietur numerus annorum ab Adam, ad Abraham. Caussas hujus computationis alibi reddidimus. Sed quia isti anni ὁλοσχερῶς, non ἀκριβῶς sumi possunt, unicuique de eo libera voluntas relinquenda. Porro hanc & sequentem periocham POST. non habent, neque Editiones. In omnibus PR. eas reperii, quæ genuina Eusebiana esse fidem fecerint Græca, quæ supersunt.

Ibid. *& inde usque ad Abraham* CCXCIII. Ergo erunt 1949, non 1950. Sed in Græcis ϡϛβ; quomodo ratio postulat. Ita erunt ab Adam, ad Abraham, anni MDCCCCXLVIII, ut nostræ quoque rationes postulant.

Ibid. *Et ideo quadraginta Iobelei.*] Eusebius Iobeleum, sive Iobelæum, comprehendit annis integris quinquaginta: quum, ut & mediocriter docti sciunt, Iobeleum sit septies septem anni. Sed hic Eusebio error communis cum aliis, qui ante, & post eum scripserunt. Iste vero est proprius Eusebii, qui MDCCCCL vult esse quadraginta πεντηκονταετηρίδας, quæ sunt tantum triginta novem.

Ibid. *Zoroastres magus.*] Ctesias non Zoroastren, sed Oxyarten vocat eum regem Bactrianorum, in quem expeditionem fecit Ninus. Merito dubitat Plinius, an magus sit idem cum rege Bactrianorum. Mihi magus multis sæculis posterior videtur, à quo, ad διάβασιν Xerxis, annos putat DC vetustissimus scriptor Xanthus Lydius: Laërtius, Ξάνθος δὲ ὁ Λυδὸς εἰς τὴν Ξέρξου διάβασιν ἀπὸ τοῦ Ζωροάστρου ἑξακόσιά φησιν ἔτη γεγενῆσθαι. Adjicit: τὴν δὲ γοητικὴν μαντείαν οὐδὲ ἔγνωσαν, φησὶν Ἀριστοτέλης ἐν τῷ Μαγικῷ, καὶ Δίνων ἐν τῇ πέμπτῃ τῶν ἱστοριῶν, ὃς καὶ μεθερμηνευόμενον φησὶ τὸν Ζωροάστρην ἀστροθύτην εἶναι. Vult Zoroastren lingua Persica significare astrorum Sacrificulum. Nos scimus de posteriore verbo verissimum esse, & Ster Persice esse ἄστρον, aut ἀστέρα, unde Ester dicta fuerit. de priore membro quærant peritiores Persicæ linguæ. Non enim sumus ii, quos pudet non omnia scire. Propertius vero ait Semiramidem constituisse Bactra imperii sui sedem,

„ dem, alienane fide, an poëtarum licentia, nescio.

„ *Iussit & Imperio surgere Bactra caput.*

Ibid. *adversum quem Ninus dimicavit.*] In eo prælio non solum viribus, sed etiam magicis artibus decertatum scribit Arnobius libro primo: *Ut inter Assyrios & Bactrianos, Nino quondam, Zoroastreque ductoribus non tantum ferro dimicaretur, & viribus, verum etiam magicis & Chaldæorum reconditis disciplinis, invidia hæc nostra fuit?*

propter inundationem aggeres extruxit.] Euphratis inundationem intellige. Ad verbum ex Herodoto: αὕτη μὲν ἀπεδέξατο χώματα ἀνὰ τὸ πεδίον ἐόντα ἀξιοθέητα. πρότερον δὲ ἐώθεε ὁ ποταμὸς ἀνὰ τὸ πεδίον πᾶν πελαγίζειν. In nostra συναγωγῇ legimus: αὕτη διὰ ῥεύματα τοῖς ποταμοῖς περιέβαλε στόμια. Et Cedrenus habet. ubi nove στόμια ἀντὶ τῶν χωμάτων, quum στόμιον sit primum ἐκβολὴ ποταμοῦ εἰς θάλασσαν, deinde ἀνατροπὴ τοῦ ποταμοῦ, ut diserte extat in Æthiopicis Heliodori de obsidione Syenes, ubi simul ponuntur & distinguuntur χώματα καὶ στόμια. Sed illa χώματα à Semiramide excitata, & Babylonem ab eo constructam negat Berosus. Africanus vero ἐν τρίτῃ χρονογραφιῶν scribit illos aggeres fuisse sepulcra eorum, quos Semiramis, postquam eam eorum concubitus satias cæpisset, vivos ibi infodiebat: τοῦτον (Νίνον) διεδέξατο Σεμίραμις ἡ διαβόητος, ἣ πολλαχοῦ τῆς γῆς ἤγειρε χώματα προφάσει μὲν διὰ τοὺς κατακλυσμούς. τὰ δ' ἦν ἄρα τῶν ἐρωμένων ζώντων κατορυσσομένων.

XXV. *Telchinus.*] Metaplasmus Hieronymianus, *Telchinas, Eleusina*, pro *Telchin, Eleusin.* Huc facit quod scribit Stephanus, Sicyonem prius Τελχινίαν vocatam fuisse, nimirum non aliunde, quam ab hoc Telchine.

XLV. *à quo Apia.*] Et hoc quoque unum de tritissimis Originum Græcarum, Peloponnesum Apiam ab Api vocatam, quæ primus Ægialia dicebatur. Pausanias: οὗτος ὁ Ἆπις ἐς τοσοῦτον ηὐξήθη δυνάμεως, πρὶν ἢ Πέλοπα ἐς Ὀλυμπίαν ἀφικέσθαι, ὡς τὴν ἐντὸς Ἰσθμοῦ χώραν Ἀπίαν ἀπ' ἐκείνου καλεῖσθαι. Telchinis filium faciunt Pausanias, & Eusebius. Apollodorus vero, & Rhianus Poëta Phoronei.

ἡμετέρῃ τοι, Τέκνα ἐν Φορωνέος ἦν ....
ἀρχῆθεν γενεή. τοῦ δὲ κλυτὸς ἐκγένετ' Ἆπις,
ὅς ῥ' Ἀπίην ἐφάτιζε, καὶ ἀνέρας Ἀπιδανῆας. Sed

diversum de Api refert Æschylus in Supplicibus, quod sine negligentiæ crimine omittere non possumus:

αὐτῆς δὲ χώρας Ἀπίας πέδον τόδε
πάλαι κέκληται φωτὸς ἰατροῦ χάριν.
Ἆπις γὰρ ἐλθὼν ἐκ πέρας Ναυπακτίας
ἰατρόμαντις, παῖς Ἀπόλλωνος, χθόνα
τήνδ' ἐκκαθαίρει κνωδάλων βροτοφθόρων,
ἃ δὴ παλαιῶν αἱμάτων μιάσμασι
χρανθεῖσ' ἀνῆκε γαῖα μηνιτὴ καὶ δάκη,
δρακονθ' ὅμιλον, δυσμενῆ ξυνοικίαν.
τούτων ἄκη τομαῖα καὶ λυτήρια
πράξας ἀμέμπτως Ἆπις Ἀργείᾳ χθονὶ
μνήμην ποτ' ἀντίμισθον εὕρατ' ἐν λιταῖς.

Vult Apim non Regem Sycioniorum fuisse, sed quod regionem noxiis bestiis purgâsset, in beneficii accepti memoriam Ægialenses ab eo terram Apiam vocâsse in publicis supplicationibus, quæ antea Ægialea diceretur. Αἰγιαλεῖς, Ἀπιδανεῖς, Πελοποννήσιοι iidem sunt.

LI. *Principium XLI Iobelæi.*] A primo anno Abraham patriarchæ. Iobelæa in hoc Canone digesta sunt per L annos, exemplo illius libri, qui μικρὰ γένεσις, λεπτὴ γένεσις, & λεπτογένεσιον dicebatur non postremæ apud priscos Ecclesiasticos auctoritatis opus mendaciorum multa impensa farctum, quod quia per Iobelæa digestum esset, ab eo Ἰωβηλαῖοι vocatum est auctore Epiphanio. neque aliunde accepit Africanus, & post eum Eusebius. cujus rei vestigia in Æthiopico computo licet videre. Sed tripliciter ab Eusebio hic erratum esse constat. primum, quod Iobelæa deducit à conditu rerum & primo Homine: deinde quod Iobelæum definit annis quinquaginta absolutis: postremo quod ab Hebræis ad LI annum Abrahæ ait putari annos MMMCCV, quum hoc contra ipsum faciat, qui non meminit hanc esse dinumerationem septuaginta Seniorum, non autem Hebræorum, quos ipse initio Canonis ait putare ab Adam, ad Abraham, annos MDCCCCXLIX. Itaque hic annus erit MM ab Adam ultimus πεντηκονταετηρίδος XL. non autem MMMCCXXXV. Sunt hallucinationes Eusebio familiares. Iobelæum autem non ab Adam, sed ab anno XLVIII Exodi incipere & periti sciunt, & nos in Canonibus Isagogicis satis disputavimus, qui hujus præstantissimæ antiquitatis causas & epochas aperuimus antea prorsus ignoratas, & præter alia validissima argumenta, ab Ezekiele confirmatas capite XXIX, 17. quem locum alii non capiunt, & Hieronymus miram ejus adfert interpretationem, qui non solum hic comminiscitur ὕστερον πρότερον quod est adversus tenorem illius, & sequentis Capitis, sed etiam XXV annos, quorum mentio fit initio XL Capitis, existimat ab eadem historia pendere: quum tamen XXV anni illi putandi sint ab initio Sedekiæ, & ab anno XXVI Nabopollassaris isti vero XXVII anni initium capiant à XXVI anno Iosiæ. de quibus satis dictum, quum de Iobelæis tractaremus. Is annus apud Esekielem, quum esset decimus Sedekiæ, omnino erat 907 ab Exod. 47 autem semper deducenda esse de annis Exodii ut Iobelæa investigentur, nemo quoque negat. Deductis igitur 47 de 907, supersunt ab initio primi Iobelæi, ad X annum Sedekiæ, anni 860, quæ profecto sunt XVII Iobelæa exacta, & annus vicesimus septimus Iobelæi XVIII currentis. Vide quantum vera differant à commentitiis ea, quæ argumentis nituntur, ab iis, quæ ἀναπόδεικτα. ille annus Sedekiæ congruit numero Eusebiano MCCCCXXVI Deductis 866 absolutis à primi Iobelæi initio, superest initium primi Iobelæi in numero Eusebiano DLX. Quomodo igitur Iobelæa putabuntur à primo anno Abraham, aut primo Homine, ut voluit Eusebius noster?

Ibid. *quinquagenarius annus.*] Ἰωβὴλ γὰρ παρ' αὐτοῖς ἡ πεντηκονταετηρίς. *Iobel ipsis est quinquagesimus annus.* non autem *quinquagenarius numerus.*

Ibid. *ab Adam, usque ad annum præsentem, fuerunt anni duo millia.*] ita editiones & FR. & Marian. Scotus: & ratio hoc postulat. Nam secundum Hebræos, ab Adam, ad Abraham, ponit annos MDCCCCL. Ergo præsens annus erit bis millesimus primus. At PET. MMMCLXXXIV. Pejus PR. MMCCXXXV. In Græcis etiam obrepsit hallucinatio: ὡς εἶναι ἀπὸ Ἀδὰμ κατ' αὐτοὺς ἐπὶ μα ἔτους Ἀβραὰμ, ἔτη ͵βσ. quæ profecto Eusebius ita scripserat: ὡς εἶναι ἀπὸ Ἀδὰμ κατ' αὐτοὺς ἐπὶ να ἔτους Ἀβραὰμ, ἔτη ͵β. Agitur enim de να, non μα anno Abraham, item de quinquagesimo exacto post annos MDCCCCL. Ergo fiunt anni MM. Latina hoc clamant. Ita igitur scripsit Eusebius.

LII. *Zameis.*] In Græcis Africani Νινύας Ζάμης.

Ibid. *Ninyas.*] Plane est Hebræorum נינוי quomodo Ninus urbs illa dicitur, & pronunciatur ut νινυή. unde iste rex Νινύης vel Νινύας Græcis dicitur.

LVI. *Cres indigena.*] Diodorus Ἐτεόκρητας omnium Cretæ populorum vetustissimos fuisse dicit, quorum rex fuerit Κρής. Marcianus Heracleotes ὁ περιηγητὴς ex Ephoro αὐτόχθονας asserit:

πρώτους δὲ Κρῆτας φασὶ τῆς Ἑλληνικῆς
ἄρξαι,

Ἄρξαι, θαλαττίας τι νησιώτιδας
Πόλεις κατ' ἐξοχὴν, ἃς ἤ καὶ συνῴκισε
Αὐτῶν Ἔφορος εἴρηκεν, εἶναί φησί τι
Ἐπώνυμον τὴν νῆσον ἀπὸ Κρητὸς λαβεῖν.
Τοῦ δὴ γενομένου βασιλέως αὐτόχθονος.

Sed αὐτόχθονα negat Stephanus ex Jove & Ida Nympha natum memorans.

Ibid. *quem ajunt unum Curetarum fuisse, à quibus Iupiter.*] Eustathius in Dionysium: οἱ δὲ ἀπὸ Κρητὸς λαβόντα αὐτὴν Κρήτην ὠνομάσθαι φασὶ Διός. Ἀρριανὸς δέ φησι. Κρὴς, ἀφ' οὗ Κρήτη ἐπώνυμος, ὃ τὸν Δία κρύψας ἐν ὄρει Δικταίῳ, ὅτι Κρόνος ἐμαίετο ζητῶν, ἐθέλων ἀφανίσαι αὐτόν. Apud hunc Creta hospitio exceptum Phœbum fuisse colligitur ex Tibullo, — *etiam Phœbo gratissima dona Cres tulit.* — Sed hæc incomperta sunt nobis. Nam nugantur qui de Dædalo interpretantur: qui non erat Cres, aut Cretensis. Præterea usus loquendi exigit, ut Cres apud Tibullum sit nomen proprium, non gentile.

,, Ibid. *Curetarum.*] Metaplasmus Hieronymianus, ,, pro Curetum.

LXXV. *Primus annus repromissionis.*] Abraham natus est in urbe Ur Chaldæorum, & inde à patre in oppidum Charan traductus. Genes. XI, 31. In Pseudosibyllinis:

Ἔστιν ἀνὴρ πόλεως αὐτόχθων Οὔρ Χαλδαίων,
Ἐξ ὧν δὴ γένος ἐστὶ δικαιοτάτων ἀνθρώπων.

Priorem versum non agnosces ne in editione quidem postrema Parisiensi. Quid ætatis esset Abraham, quum migravit Ur Chaldæorum, non meminit Scri,, ptura, sed quum ex oppido Charran se in terram ,, Chanaan contulit, erat LXXV annorum. Geneseos XII, 4. Pater autem Abrahami Tara obiit in Charran annos natus CCV. Genes. XI, 32. Itaque LX annis ante mortem patris migravit ex urbe Charran. Nam anno patris sui septuagesimo natus est Abraham. Hæc quum luce clariora sint, tamen nubes oboritur ex Act. VII, 4. Τότε ἐξελθὼν ἐκ γῆς Χαλδαίων κατῴκησεν ἐν Χαῤῥάν. Κἀκεῖθεν μετὰ τὸ ἀποθανεῖν τὸν πατέρα αὐτοῦ μετῴκισεν αὐτὸν εἰς τὴν γῆν ταύτην, εἰς ἣν νῦν ὑμεῖς κατοικεῖτε. Nam omnino verbis Mosis repugnare videntur. Hanc caliginem dum quidam discutere volunt, multa somnia attulerunt, quum alii velint Abraham natum ultimis temporibus patris sui, primum autem numerari ante fratres Nachor, & Aran, non quod ætate, sed pietate eos anteiret. alii alia nescio quæ longe absurdiora vaticinati sunt: quum præstaret ingenua confessione culpam defugere, quam se doctis & piis deridendos propinare. Imitemur modestiam vetustiss. Judæorum, qui ubi in nodum vindice dignum inciderunt, hoc modo defunguntur, *Elias solvet.* Putant enim Eliam, quem ante adventum Messiæ expectant, omnia dubia soluturum, & omnia prava correcturum. Georgius quidem colligit recte LX annis Abraham ante patris mortem ex Charran migrasse. sed de loco Actorum mirum quam turbet, quam ridiculus sit, quum ait mortem patris Abraham spiritualem, non corporalem fuisse, quia qui idolis serviunt, mortui sunt. quæ profecto mera deliria sunt, ut quod ipse de aliis dicit, de eo melius posse videatur, καλῶς ἐπαπορήσας, χείρως δὲ ἀπολύσας.

Ibid. *supputantur anni* CCCCXXX.] Georgius hunc locum respiciens: Εὐσέβιος τὰ υλ' ἔτη ἀπὸ τοῦ ἑβδομηκοστοῦ πέμπτου ἔτους Ἀβραὰμ, ἤτοι ἀπὸ τοῦ πρώτου ἔτους τῆς παροικίας αὐτοῦ εἰς γῆν Χαναὰν, ἕως τοῦ π' ἔτους Μωσέως, καὶ ἀπ' Αἰγύπτου πορείας τοῦ Ἰσραὴλ ἀπηριθμεῖ. & alibi se quoq; ita sentire scribit: ἡ δὲ υλ' ἐτῶν ἀπαρίθμησις τῆς ἐν γῇ Χαναὰν παροικίας τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ ἐν Αἰγύπτῳ κατὰ τὴν πρὸς Ἀβραὰμ τοῦ θεοῦ ἐπαγγελίαν κατὰ πάντας τοὺς ἑρμηνευτὰς καὶ ἱστορικοὺς ἀπὸ τοῦ ο' καὶ ε' ἔτους ἀριθμεῖται. Igitur à LXXV anno Abrahami tam veteres, quam recentiores annum primum horum CCCCXXX ordiuntur, Paulus Apostolus, Josephus, Eusebius, omnes Iudæi hodierni, omnes Magistri Iudæorum. Extiterunt tamen, qui à descensu Iacob in Ægyptum eorum initium faciunt, quod, ne quid tergiversemur, sequitur ex XII, 40, 41 Exodi. Sed quum avus Mosis Caath fuerit ex iis, qui una cum Iacob in Ægyptum descenderunt, omnino à Caath, etiam si infans in cunis fuisset, usque ad tempus Exodi, tantum intervallum intercedere non potest, ut complectatur annos CCCCXXX. Itaque hæc interpretatio non demonstratione nititur, sed auctoritate, qua modesti homines contenti esse debent, ut absurditas declinetur.

Ibid. *qua habitaverunt in Aegypto & in terra Chanaan.*] Postrema verba addita sunt in editione Septuaginta, ab interpretibus ipsis, an à Christianis, nescio. quæ si extarent in Hebraico, nullus quidem locus dubitationi relictus fuisset, sed tamen ἄπορον illud, quod jam tetigimus, declinari non potest. Quidam ex recentioribus ridicule verba hæc interpretantur ex Hebraismo, in quo relativum, sive, ut Græci Grammatici vocant, articulus potest referri tam ad habitationem, quam ad filios Israel. ἡ δὲ κατοίκησις τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ, ἣν κατῴκησαν ἐν Αἰγύπτῳ. quæ est recta interpretatio. Potest etiam exponi, ἡ δὲ κατοίκησις τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ, οἱ κατῴκησαν ἐν Αἰγύπτῳ. Hanc duplicem interpretationem patitur Hebraismus. Sed non video, quid inde οἱ σοφιστεύοντες consequantur. Nam tam hoc, quam illo modo, filii Israel manserunt in Ægypto, & illa mansio fuit CCCCXXX annorum. Ita Sophisma eluditur, quod alioquin ex multis Hebraici contextus testimoniis confutari poterat.

LXXXVIII. *deinde Saraceni dicti.*] Ammianus lib. XXII. *& Scenitas prætenditur Arabas, quos Saracenos nunc appellamus.* In XXXVII Geneseos, ubi in Hebræo ישמעאלים, Onkelos vertit ערבאי Σαρακηνοὶ, Σαρακαῖοι. Stephanus ait Σάρακα esse regionem finitimam Nabatæis, à qua τοὺς Σαρακηνοὺς dictos putat. Nos scimus νομάδας Ἀράβας ita dictos. Hoc enim *Sarak* Arabice sonat, id est furaces καὶ λῃστρικούς, quales qui Turcis dicuntur Cosaki Tartari, quales Martolossi, quales Bandolieri in Pyrenæis. Non habemus vetustiorem Ptolemæo, qui eorum meminerit, præter ,, Onkelos, qui vixit circiter excidium templi. De ,, Sara perridiculum. Hoc modo oporteret aut à Sara Saræos dictos, aut uxorem Abrahami non Saram, sed Saracam vocatam fuisse. Avellenda est opinio hæc de animis hominum.

Ibid. *Saraceni.*] Epiphanius pag. 10. καὶ οἱ τῆς παιδίσκης, Ἰσμαὴλ δὲ, ὡς ἔφην, τούτῳ ἦν ὄνομα. καταλαμβάνει δὲ οὗτος καὶ κτίζει τὴν Φαρὰν καλουμένην ἐν τῇ ἐρήμῳ. τούτῳ παῖδες γίνονται δεκαδύο τὸν ἀριθμόν. ἐξ ὧν αἱ φυλαὶ τῶν Ἀγαρηνῶν, τῶν καὶ Ἰσμαηλιτῶν, Σαρακηνῶν δὲ τανῦν καλουμένων. intelligit duodecim φυλὰς τῶν Σαρακηνῶν. unde φύλαρχοι Ἀράβων eorum Dynastæ dicti, quorum crebra mentio in historia, præsertim Procopio, & aliis illius ævi scriptoribus.

XCIX. *Sodoma & Gomorra succensa.*] Hæc extant in Editionibus, item in omnibus PR. Marianus tamen, & POST. non habent. Ex Græcis prioris libri certum est hanc pericopen ab Eusebio notatam fuisse.

CXXII. *Sicyoniorum sextus Aegydrus.*] Ita omnes PR. & POST. & Græca Αἰγυδρος. In Excerptis barbarolatinis *Egydrus.* Sed Pausaniæ Αἰγυρος, & Mariano.

CLVI. THURIMACHUS.] Augustinus lib. XVIII. cap III. de Civit. *Sane, quod prætereundum non fuit, etiam apud sepulchrum septimi sui regis Thurimachi sacrificare Sicyonios Varro refert.* Eodem libro capite III. *Apud Sicyonios Thuriaco, quem quidam Thurimachum scribunt.* Iam vivente Hieronymo Exemplaria hujus Chronici à librariis depravabantur, ut hinc & aliunde colligimus.

CLXI. *Xerxes qui & Balæus.*] Nihil tale Africanus, à quo accepit. & Balæus est decimus Assyriorum rex. Sed Augustinus Eusebium secutus idem habet libro XVIII. cap. III.

Apud Argivos.] Initium regni Argivorum caderet in annum secundum Sphæri XIV Assyriorum regis, si veritatis majorem, quam propositi sui rationem, habuisset Eusebius. Is erat annus DXXV ab initio Beli. Africanus conferebat initium regni Argivorum in annum CC Assyriorum. Sed non impune hoc illum ferre sivit Georgius: ὐ μοι δοκεῖ καλῶς, inquit, ὁ Ἀφρικανὸς ἐν τῷ λόγῳ τῷ ἱστορικῷ αὐτοῦ φάναι τὴν Ἀργείων βασιλείαν τῷ σ ἔτει τῆς Ἀσσυρίων βασιλείας ἄρξασθαι ἐπ' Ἀρείου ε βασιλέως Ἀσσυρίων. Deinde demonstrative eum confutat. Sed quomodo ducentesimus annus Assyriorum in Arium V regem competit, quum ejus initium consurgat ex CCXVII anno à Belo?

Ibid. *A patre Inacho Inachus fluvius.*] Primo Καρμάνωρ: secundo Ἁλιάκμων: postremo Ἴναχος.

Ibid. *Bospores.*] Hujus rei pleni veterum libri. sed tamen versus Æschyli ex Prometheo vincto non sunt omittendi.

Ἰσθμὸν δ' ἐπ' αὐταῖς στενοπόροις λίμνης πύλαις
Κιμμερικὸν ἥξεις, ὃν θρασυσπλάγχνως σε χρὴ
Λιποῦσαν αὐλῶν' ἐκπερᾶν Μαιωτικόν.
Ἔσται δὲ θνητοῖς εἰσαεὶ λόγος μέγας
Τῆς σῆς πορείας. Βόσπορος δ' ἐπώνυμος
Κεκλήσεται —

Ibid. *Castor.*] Iste fuit natione Galata, gener Deiotari Regis. Inter alia scripsit χρονικὰ ἀγνοήματα. Reliqua pete ex Suida. Citatur à Tatiano, Africano, Ausonio poeta, aliis.

Ibid. *usque in Sthenelantum.*] Est metaplasmus Hieronymianus, Sthenelantus pro Sthenelante, Gorgona pro Gorgone, Eleusina pro Eleusine, ut supra monuimus: & in quibusdam codicibus Telchinus pro Telchine. Propterea Augustinus libro XVIII, cap. VIII de Civit. scribit: *Et rex nonus Stenelas, sive Steneleus, sive Stenelus. Varie quippe in diversis auctoribus invenitur.* Quod igitur Eusebius, sive Castor, dicit, *usque in Sthenelantum,* terminus includitur ex idiotismo, quo tempus labens pro præterito sumitur. Nam dicendum erat, usque ad finem Sthenelanti, & initium Danai.

Anni CCCLXXXIV.] Biennio plus dicit. Ab initio enim Inachi, ad initium Danai, anni sunt CCCLXXXII.

Ibid. *Inachus.*] Clemens Alexandrinus ait ab initio Inachi, ad casum Trojæ, esse generationes plus quam XX. quod verum est. Sunt enim anni DCLXXIV. Illud vero non recte, quod & is, & Tatianus, & Africanus, & omnes, qui ante Eusebium Chronica scripserunt, exitum Israelis ex Ægypto ponunt sub Inacho. Primus omnium errorem, sed per caliginem, deprehendit Eusebius noster. quo nomine graviter cum eo expostulat Georgius Syncellus. Verba ejus præterire nefas duximus: Κατὰ Ἴναχον πρῶτον Ἀργους βασιλέα, καθ' ὃν καὶ πάντες εἴτε ἐκ τῶν ἑβδομήκοντα, εἴτε ἐκ χάριτος ἱστορικοί, Ἰώσηπος καὶ Ἰοῦστος, Κλήμης ὁ ἱερὸς στρωματεύς, Τατιανός τε καὶ Ἀφρικανὸς συνομολογοῦσι γεννηθῆναι Μωυσέα, καὶ κατὰ Φορωνέα τὸν Ἰνάχου παῖδα καὶ Νιόβης ἀκμάσαντα. κατὰ Ἄπιδα δὲ τὸν ἐξ Αἰγύπτου πορείας τοῦ Ἰσραὴλ ἡγή-
[illegible]

σασθαι, τὰς ἀποδείξεις καὶ ἐκ τῶν παρ' Ἕλλησι δοκιμωτάτων ἐπισχόντες ἱστορικῶν. εἷς μόνος ὁ Καισαρεὺς Εὐσέβιος καὶ ἑαυτῷ ἀντιπίπτων χρόνοις ὕστερον μετὰ Κέκροπα τὸν Διφυῆ πρῶτον Ἀθήνησι βασιλέα μετὰ Ὤγυγον καὶ τὸν ἐπ' αὐτοῦ κατακλυσμὸν ἔφη γενέσθαι Μωσέα, καίτοι τῶν εἰρημένων ἐπιμνησθεὶς σοφωτέρων ἀνδρῶν. Sed solennia delirat. ipse potius reprehendendus, qui quum Eusebium objurget, quod à priscis dissentiat, ipse tamen exitum Israelis non sub Inacho, ut illi, sed sub Api ponat. Tam ipse igitur, quam Eusebius, dissentiunt à veteribus, sed diversa via. Quare ergo ob unum hoc Eusebio irascitur, quod à veteribus dissentit? Iniqua est ratio.

CLXXXII. *Sarapim vocant.*] Quæ hoc faciunt lege non vulgaria apud August. de Civit. XVIII. cap. V. Clemens primo Stromateo ex Tatiano: Ἆπις τε ὁ Ἀργους βασιλεὺς Μέμφιν οἰκίζει, &c. τοῦτον δὲ Ἀριστέας ὁ Ἀργεῖος ἐπονομασθῆναι φησὶ Σάραπιν, καὶ τοῦτον εἶναι, ὃν Αἰγύπτιοι σέβουσιν. Νυμφόδωρος δὲ ὁ Ἀμφιπολίτης ἐν τρίτῳ Νομίμων Ἀσίας τὸν Ἆπιν τὸν ταῦρον τελευτήσαντα καὶ περιχυθέντα εἰς σορὸν ἀποτεθεῖσθαι τῷ ναῷ τοῦ τιμωμένου δαίμονος, κἀντεῦθεν Σορόαπιν κληθῆναι καὶ Σάραπιν συνηθείᾳ ἐπὶ τῶν ἐγχωρίων ὕστερον. Quę verba ideo adduxi, quia eadem sunt cum illis Varronis, quæ Augustinus producit capite eodem. Sed quomodo sub Inacho Apidis facta sit mentio, caussam comminisci non queo. Hæc periocha potius pertinebat ad CCXII.

CXCI. *Apud Aegyptios per septimam Dynastian regnaverunt Pastores.*] Tres Dynastiæ Pastorum fuerunt, XV, XVI, XVII. Sunt autem idem, qui Βουκόλοι dicuntur, & locus, ubi à reliquis Ægyptiis semoti degebant, Βουκόλια: quæ luculente in libro primo Æthiopicorum Heliodori describuntur. Ποιμένες autem & Βουκόλοι erant apud Ægyptios non solum fæx plebis, sed etiam execrabiles omnibus Ægyptiis tanquam καθάρματα, ut constat Genes. XLVI, 34: & alibi in Canonibus annotavimus. Propterea illis assignatæ erant paludes, tum ut haberent ubi greges & armenta sua alerent, tum ut ipsi à reliquis Ægyptiis secreti viverent, propter loca deserta & inaccessa, quorum natura freti sæpenumero in reges ipsos rebellarunt & tanquam ex arce belli quadam ex illis palustribus profecti, campestria Ægypti infestabant. eoque provecti sunt, ut etiam reges crearent, quorum ductu bellum legitimis Diospolitanis & Memphiticis regibus inferrent. Neque solum isti Bucoli priscis illis temporibus latrociniis & excursionibus Ægyptios fatigabant, sed etiam sub Romanis Cæsaribus multum molestiæ præfectis Ægypti facessebant. Quare illis à Romanis firmissimum præsidium militum impositum est, qui ab eo Bucolici dicebantur, quod ἐν τοῖς Βουκολίοις prætendebant, & pacata Ægypti ab eorum infestationibus defendebant. Eos Bucolos lingua Ægyptiaca Ὑκ vocatos fuisse scribit Manethos apud Iosephum. Quam non laudabili consilio has Dynastias temeraverit Eusebius, initio Canonis diximus. Quum enim tres Dynastiæ Pastorum fuerint, ut jam diximus, XV, XVI, XVII, ipse XVI dixit esse Thebanorum, XVII autem Pastorū, qui regnaverunt annis CIII: quum tamen XVII Pastorum regnaverit annis CLI. Itaque LXVIII annis eam mutilavit. neque tamen quod voluit, effecit. Nam XVII Pastorum Dynastia cæpit anno periodi Iulianæ 2863, numero Eusebiano CLXVI. qui est προχρονισμὸς annorum XXV. sed longe absurdior caussa est, quę eum ad hoc designandum impulit. Pastores enim hos credidit cum Iosepho fuisse Hebræos, qui cum Iacob in Ægyptum descenderunt. Quare ut hanc Dynastiam rationibus suis accommodaret, unam Dynastiam

ex-

expunxit, ut supra diximus: & rem ridiculam, absurdam, & jocularem incurrit, qui hos pastores, quos vult esse progeniem Iosephi, ante Iosephi deportationem in Ægyptum regnare cœpisse scribit. Nam secundum eum Ioseph divenditus à fratribus in Ægyptum traducitur numero CCLXVI, annis LXXVI ante hanc Dynastian. Dignum καλόρθωμα propter quod Dynastias ita mutilaret. *Reges*, inquit, *Aegyptiorum Pastores conjicimus nuncupatos propter Ioseph, & fratres ejus, qui in principio pastores descendisse in Aegyptum comprobantur.* Atqui fratres eius & Pater secundum Eusebium descenderunt in Ægyptum anno CXCI, circiter finem hujus Dynastiæ. Secundum hæc Hebræi, qui Pastores vocati regnarunt in Ægypto, prius pastores vocati fuerint, & prius regnaverint in Ægypto, quam in Ægyptum descenderunt. Non deerunt tamen, qui non solum his hallucinationibus favebunt, sed etiam, qui armati pro illis pugnabunt. nam quid pariunt hodie Nundinæ Francofurtienses, quam hæc caprina prælia? Futile Eusebii dilirium de Essenis Philonis, quod Christiani fuerint, quantum stultorum hominum assensum meruit? quanto plausu veritatis hostibus exceptum? quo furore, insania, tumultu defensum?

Ibid. *Reges Aegyptiorum Pastores.*] Iosephus in Apionem: Ἐν ἄλλῃ βίβλῳ τῶν Αἰγυπτιακῶν Μανέθων τοῦτό φησιν, ἔθνος τοὺς καλουμένους Ποιμένας αἰχμαλώτους ἐν ταῖς ἱεραῖς αὐτῶν βίβλοις γεγράφθαι λέγων ὀρθῶς. Καὶ γὰρ τοῖς ἀνωτάτω προγόνοις ἡμῶν τὸ ποιμαίνειν πάτριον ἦν, καὶ νομαδικὸν ἔχοντες τὸν βίον οὕτως ἐκαλοῦντο Ποιμένες. αἰχμάλωτοί τε πάλιν οὐκ ἀλόγως ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ἀνεγράφησαν, ἐπειδήπερ ὁ πρόγονος ἡμῶν Ἰώσηπος ἑαυτὸν ἔφη πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Αἰγυπτίων αἰχμάλωτον εἶναι. Hic Manetho, ut puto, non de Pastoribus, qui per tres Dynastias regnum obtinuerunt, loquitur, sed in genere de infima gente hominum in Ægypto. qui vere erant pastores καὶ δοῦλοι. Quatuor enim discrimina populi in Ægypto fuerunt, ἱερεῖς summo in honore habiti: μάχιμοι & ipsi quoque honoratissimi: τεχνῖται nullo quidem in honore, sed tamen liberi: ποιμένες pessimæ conditionis, & servi, à reliquo populo in loco Bucoliis degentes, de quo loco satis alibi ex Heliodoro diximus: quibus adde ex Hieronymo in vita Hilarionis: *ad ea loca, quæ vocantur Bucolia, eo quod nullus ibi Christianorum esset, sed barbara tantum & ferox natio.* Itaque reges Ægypti captos in bello illis palustribus relegabant, quorum è numero fuerunt Phœnices quintadecima Dynastia. Hoc est quod voluit Manethon, neque Iosephus assequutus est. Itaque causæ non erat cur Iosephus post futilem auctorem & cymbalum mundi Apionem Pastores Hebræos Ægypti incolas & crederet, & Eusebio persuaderet. Neque enim una Pastorum fuit Dynastia, sed tres. & si concedamus Pastores Hebræos non solum dictos, sed reges fuisse, quænam ex tribus Dynastiis illa fuerit, ratio nulla iniri potest. Præterea quum Moses scribit, ab obitu Ioseph Patriarchæ, ad Exodi tempus, misera servitute Hebræos oppressos fuisse, quomodo illi in servitute regnare potuerint, non video. Et ineptissima sunt hæc. Denique tempora non conveniunt; quum XVII Dynastia desinat CCIII annis ante Exodum, XVI autem de qua intelligebat Iosephus, quæ DXVIII annos regnavit, CCCLIV ante Exodum esse desierit. Omnino & Iosephum, & Eusebium in omnibus his fugit ratio. Apud Iosephum quidam reges Pastores referuntur, qui non extant apud Africanum. Vide ἐν τῇ συναγωγῇ.

Ibid. *Reges Aegyptiorum Pastores.*] Longe aliter concepta est hæc pericope *in PR. Aegypti XVII Dynastia: Apud Aegyptios per septimamdecimam Dynastian regnaverunt Pastores annis centum tribus. ipsi sunt Pharaones.* Sed non sunt Eusebii.

CCXI. *Phoroneus Inachi filius & Niobe.*] Apollodorus Inachi, & Melissæ Oceaninæ. Nam patrem Niobæ, non filium omnes fere veteres scribunt.

Ibid. *primus leges judiciaque constituit.*] Contra Porphyrius περὶ ἀποχῆς: Ἆπις λέγεται πρῶτος νομοθετῆσαι παρ᾽ Ἕλλησι. Sed de Phoroneo constat. Clemens Protreptico: ὁ μὲν οὖν Ἀθηναῖος τοῖς Σόλωνος ἐπίθετο νόμοις, καὶ ὁ Ἀργεῖος τοῖς Φορωνέως. Propterea dixit Tatianus: μετὰ δὲ Ἴναχον ὑπὸ Φορωνέως μόλις τοῦ θηριώδους βίου καὶ νομάδος περιεγράφη γέγονε, μεθ᾽ ἑκατὸν μνήμης οἰόν τι οἱ ἄνθρωποι.

Ibid. *Quidam hujus filium Nioben dicunt.*] Græca integriora sunt: ἐξ ἧς ποιεῖ τὸν παῖδα Ἆπιν τὸν καὶ Σέραπιν. Apollodorus: ἐκ τῆς Λαοδίκης νύμφης Ἆπιν καὶ Νιόβην ἐγέννησεν.

Ibid. *Horum temporum quasi valde antiquorum.*] Hæc ad verbum ex Clemente Alexandrino desumpta sunt ex primo Stromateo: Ἀκουσίλαος γὰρ Φορωνέα πρῶτον ἄνθρωπον γενέσθαι λέγει. ὅθεν καὶ ὁ τῆς Φορωνίδος ποιητὴς εἶναι αὐτὸν φησι, πατέρα θνητῶν ἀνθρώπων. ἐντεῦθεν ὁ Πλάτων ἐν Τιμαίῳ Ἀκουσιλάῳ γράφει, Καί ποτε προαγαγεῖν, &c.

Ibid. *quæ cuique civitati.*] τῇ τῆδε τῇ πόλει *huic civitati.* Hieronymi interpretatio procederet, si legeretur τῆδε καὶ τῆδε.

Ibid. *de Phoroneo, qui primus hoc nomine appellatus.*] περὶ Φορωνέως τε τοῦ πρώτου λεχθέντος, de Phoroneo, qui primus homo dictus est. Hoc ipse Clemens explicavit, πρῶτον ἄνθρωπον γενέσθαι. unde Poëtæ veteri dictus πατὴρ θνητῶν ἀνθρώπων. Propterea etiam ἀρχέγονος dicitur Nonno, tanquam auctor generis humani. Hieronymus censet multos Phoroneos fuisse, huncque primum omnium ita vocatum. Sed manifesto alia est mens Græcorum, Platonis.

Ibid. *Niobæ omnium prima mulierum, ut Græci perhibent. mixtus est Iupiter.*] Hygenus fabula CXLV. *Ex Phoroneo & * Cinna nati Apis & Niobe. Hanc Iupiter mortalem primum compressit. Ex ea natus est Argus, qui suo nomine Argos oppidum cognominavit.* Ad verbum ex Apollodoro. Νιόβης δὲ Διὸς, ᾗ πρώτῃ γυναικὶ Ζεὺς θνητῇ ἐμίγη, παῖς Ἄργος ἐγένετο. Inde notabile illud & non prætereundum Diodori lib. IV: Ζεὺς γὰρ πρώτῃ ἐμίγη γυναικὶ θνητῇ Νιόβῃ τῇ Φορωνέως, ἐσχάτῃ δὲ Ἀλκμήνῃ. Ταύτην δὲ ἀπὸ Νιόβης ἑκκαιδεκάτην οἱ μυθογράφοι γενεαλογοῦσι. Nonnus libro XXXII.

Οὐ πόσιν ἠγασάμην Νιόβης παρὰ γείτονι Λέρνῃ
Κούρης ἀρχεγόνοιο Φορωνίδος —

Statius Theb. IV: MITISQVE PHORONEVS. Scholion: *Hic est, qui primus Iunoni sacrificasse dicitur, ut Dardanus Iovi. Phoroneus autem Inachi filius, qui primus mortalibus regnavit: cujus filiam Niobem (quia alia Tantali est) Iupiter primus mortalem dicitur compressisse.* Sed hæc omnia collegit ex Hygeno. Nam & de Iunone, & de regno Hygenus ita: *Phoroneus Inachi filius aram Iunoni primus fecit: qui ob eam causam primus regnandi potestatem habuit.* Et sane Scholia illa in Thebaidem Statianam majorem partem sunt centones ex Servio, Hygeni Mythologicis, & Astronomico ejusdem Arateo.

CCXXVI *Thessalus Græci filius.*] Omnes fere Æmonis filium faciunt, ut Strabo, & Rhianus.

Πύρραν δή ποτε τήν γε παλαιότεροι καλέεσκον
Πύρρης Δευκαλίωνος ἀπ᾽ ἀρχαίης ἀλόχοιο.

Αἱμονίην δ' ἐξαῦθις ἀφ' Αἵμονος, ὅν ῥα Πελασγὸς
Γείνατο φέρτατον υἱόν. ὁ δ' αὖ τέκε Θεσσαλὸν Αἵμων.
Τοῦ δ' ἀπὸ Θεσσαλίην λαοὶ μετεφήμιζαντο.

Ubi habes diversas pro successione temporum Thessaliæ appellationes. Sed in primo versu legendum:

Πυῤῥαίαν πρὶν τήνγε παλαιότεροι καλέεσκον.

Strabo: καθόλου δὲ, ὅτι πρότερον ἐκαλεῖτο Πυῤῥαία ἀπὸ Πύῤῥας τῆς Δευκαλίωνος γυναικός. Stephanus non Thessalum Græci, sed contra illum hujus filium scribit. Γραικὸς ὁ Ἕλληνος, ὀξυτόνως, ὁ Θεσσαλοῦ υἱός. ἀφ' οὗ Γραικοὶ οἱ Ἕλληνες. Sic apud Lycophronem, Γραικῶν ἄρχος. Callimachus, Γραικοὶ, καὶ γαίης ἡμετέρης ἄδαεῖς. Alexander Ætolus:

Ἀλλ' ὅγε πουλυόμων πίσχυ Γραικοῖσι μέλεσθαι
Τιμόθεον. ——

Apollodorus: Ἕλληνος δὲ καὶ νύμφης Ὀρσηΐδος Δῶρος, Ξοῦθος, Αἴολος. αὐτὸς μὲν οὖν ἀφ' αὐτοῦ τοὺς καλουμένους Γραικοὺς προσηγόρευσεν Ἕλληνας. Atqui Γραῖοι prius dicti fuerunt, quod toties usurpatur à Latinis Poëtis. Postea Γραικοί. ut ab Ἀχαιοὶ, Ἀχαϊκοί. Sed una pars tantum Thessaliæ vocabatur Ἑλλὰς ab urbe Metropoli, cujus meminit Poëta:

—— εἰς Ἑλλάδα καλλιγύναικα.

Thessaliæ autem nomen non reperitur apud Homerum, quum tamen in Bœotia Thessali Herculis filii meminerit, à quo non potest videri dicta Thessalia. Vellejus eos reprehendit, qui de sæculo Iliaco loquentes, nomen Thessaliæ usurpant, quod nondum ita ea „regio vocaretur. Sed fortasse potuerunt facere „κατὰ πρόληψιν, ut,

„ —— *Lavinaque venit Littora.*

CCXXIX. *Belochus.*] Clemens Βηλοῦχον vocat: Εἰ δὲ τὰ Ἀσσυρίων πολλοῖς ἔτεσι πρεσβύτερα τῶν Ἑλληνικῶν Κτησίας λέγει, φανήσεται τῷ δευτέρῳ καὶ τεσσαρακοστῷ ἔτει τῆς Ἀσσυρίων ἀρχῆς, τῷ δὲ Βηλοῦχου τοῦ ὀγδόου δυναστείας τῷ δευτέρῳ καὶ τριακοστῷ ἡ Μωσέως κατὰ Ἄμωσιν τὸν Αἰγύπτιον, καὶ κατὰ Ἴναχον τὸν Ἀργεῖον ἐξ Αἰγύπτου κίνησις.

Ibid. *Telchines & Caryata.*] Hoc gestum Paulus Orosius libro primo, cap. 7. refert in annum MLXX ante Vrbem conditam, eodemq; modo illum sequutus Marianus Scotus: hoc est numero Eusebiano CXCIV. quod est ineptissimum. Prodigiosa autem huius loci discrepantia in omnibus scriptis & editis libris extat, etiam apud ipsum Orosium, ubi legitur: *Telchines & Carpathii perficax prælium adversus Phoroneum Regem Argivorum & Parapasios ancipiti spe sine fructu victoriæ gesserunt.* Sed illud *Parapasios* recte emendant omnes P R. in quibus clare legitur *Parrhasios.* Superest illud *Carpathii:* pro quo P E T. habet *Careatus.* F R. *Carsatis.* P R. *Cariatus.* B O N. *Chariatus.* In omnibus his extat vestigium veræ lectionis *Caryates:* ut manifesto exprimitur in Græcis Καροιᾶται, quod idem est quod Καρυᾶται per υ. Stephanus: Καρυάτης, Καρυάτος, καὶ Καρυαῖος, καὶ Καροιεύς. καὶ Καροιᾶτις μέλιττα. ut non referat utrum per υ, an per οι scribatur, ut in Eusebianis Græcis legitur. Duplices autem Καρύαι sunt, alteræ Laconicæ, alteræ Arcadicæ. Laconicæ erant sacræ Dianæ. Pausanias in Laconicis: τὸ γὰρ χωρίον Ἀρτέμιδος καὶ Νυμφῶν ἐστιν αἱ Καρύαι. καὶ ἄγαλμα ἕστηκεν Ἀρτέμιδος ἐν ὑπαίθρῳ Καρυάτιδος· χοροὺς δὲ ἐνταῦθα αἱ Λακεδαιμονίων παρθένοι κατὰ ἔθος ἱστᾶσι, καὶ ἐπιχώριος αὐταῖς καθέστηκεν ὄρχησις. Hanc celebritatem & choreas Καρυάτιδα vocat Hesychius. & manifesto tangit Statius quarto Thebaïdos accuratissimi operis:

Plaudentique habiles Caryæ resonare Dianæ.

Addit interpres vetus historiam non prætereundam: CARYÆ: *Templum in Laconia Dianæ sacrum, quod etiam Caryatium nominatum est ex hac causa: Quum luderent virgines, minitante ruina, omnis chorus in arborem nucis fugit, & in ramo ejus pependit, quam nucem Græci caryan vocant.* Notum ex Messeniacis Pausaniæ, quomodo sub Aristomene virgines Laconum Caryatidi Dianæ choros agitantes, captæ fuerunt. Et hæc de Caryis Laconiæ. Alteræ Caryæ sunt δῆμος Τεγέας in Arcadia. Pausanias in Arcadicis de Tegeatis: τοῖς δὲ ἀνθρώποις κατὰ δήμους εἶναι τὰς οἰκήσεις, Γαρεάτας, καὶ Φυλακεῖς, καὶ Καρυάτας τε, καὶ Κορυθεῖς. In eodem opere: Φεραλέων δὲ τὸ πεδίον κάτεισι μὲν ἀπὸ τῶν Καρυῶν. Post: Καρυῶν δὲ σταδίοις πέντε ἀφέστηκεν ἐπὶ ὄρεσιν καλουμένη, &c. Καροιᾶται, sive Καρυᾶται, & Παῤῥάσιοι ambo sunt populi Arcadiæ, & Phoroneus non longe illis tractibus imperavit. Non mirum ergo, si inter se bellum gesserunt. Si quis quærit quomodo Telchines & Arcades inter se societatem coire potuerunt, quum Telchines è Rhodo in Cretam migraverint, neque inde in Peloponnesum venisse ullis monumentis proditum sit: sciat eos prius ex Peloponneso ejectos Rhodum venisse, ut infra aperietur numero CCLXXVI. quod alibi non memini me legere. Nam quin *Telchines* recta sit lectio, dubitare non sinunt tum Græca Eusebiana, tum Paulus Orosius, qui statim subjicit eosdem Telchinas Rhodum obtinuisse. Sed quod ille ait Telchinas cum Phoroneo bellum ancipiti spe sine fructu victoriæ gessisse, unde ille scire hoc potuit, quum Eusebius, seu potius Hieronymus, unde accepit hoc, nihil tale prodiderint? Hoc conjicit ex numero CCLXXVI. ubi narrantur Telchines Peloponneso excidisse. Quod *Carpathii* apud eundem Orosium mendose legatur, pluribus docendum non est. Hoc dico, quod habeat aliquam speciem veri, quum Carpathii sint Rhodiis vicini, Rhodum autem Telchines obtinuerunt. Apud Vitruvium libro primo ita legimus: *Carya civitas Peloponnesi cum Persis hostibus contra Græciam consensit. Postea Græci per victoriam glorioso bello liberati, consilio Caryatibus bellum indixerunt.* Hæc Carya non potest esse, nisi illa, quæ erat in Arcadia, quum Laconica fuerit tantum templum Dianæ, non autem civitas. Vnde ex ipso Vitruvio constat Persicis temporibus potentissimam fuisse, ut quæ finitimorum bellum in se concitaverit: ne miremur multo antea, quum potentior esset, bellum Phoroneo finitimo Regi intulisse. Taceo, quod quo tempore Telchines Rhodum tenebant, Carpathus nullos incolas habebat, quæ vix tandem post tempora Minois habitari cœpta est. Auctor Diodorus libro V.

Ibid. *Ogyges in Attica Eleusinam condidit.*] Ab Ogyge conditam etiam scribebat Africanus ἐν τρίτῃ χρονογραφιῶν. εἰ δὲ, inquit, ἀναφέρει τις ἐπιλογιζόμενος ἀπὸ τοῦ πάλαι τῆς αἰχμαλωσίας ἀπολέσθαι κατὰ ἀνάλυσιν δείκνυται πολὺ διάστημα ἐπὶ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ἀπὸ Αἰγύπτου διὰ Μωσέως ἐξόδου Ἰσραήλ, ὅσον ἀπὸ τῆς πρωτευούσης πέμπτης Ὀλυμπιάδος, ἐπὶ Ὠγύγην, ὃς ἔκτισεν Ἐλευσῖνα. Non ab Ogyge, sed ab Eleusine Ogygis filio conditam scribit Pausanias: Ἐλευσῖνα δὲ ἥρωα, ἀφ' οὗ τὴν πόλιν ὀνομάζουσιν, οἱ μὲν Ἑρμοῦ παῖδα εἶναι, καὶ Δαείρας Ὠκεανοῦ θυγατρὸς λέγουσι. τοῖς δέ ἐστι πεποιημένα Ὤγυγον εἶναι πατέρα.

Ibid. *Ogyges in Attica.*] Paulus Orosius lib. I. cap. 7. videtur legisse, *in Attica regnavit, & Eleusinam condidit.* Græca quoque mutilata sunt à Georgio. Nam Eusebius scripserat, Ὤγυγος ἐν Ἀκτῇ τῇ νῦν Ἀττικῇ ἐβασίλευσε, καὶ Ἐλευσῖνα ἔκτισεν, ὅτι πατρὸς, &c.

Hæc.

Hæc procul dubio ex quodam vetere scriptore refert Georgius Cedrenus: Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις Μωσέως γέγονέ τις ἀνὴρ μέγας ἐκ τῆς φυλῆς Ἰάφεθ, ὃς αὐτόχθων ὢν ἐβασίλευσε τῆς Ἀττικῆς ἔτη λβ. ὄνομα τῷ ἀνδρὶ Ὠγύγης. ἐπ᾽ αὐτοῦ γέγονε κατακλυσμὸς ἐν τῇ Ἀττικῇ μόνῃ. αὐτός τε ἀπώλετο, καὶ ἡ χώρα πᾶσα. καὶ ἕως ἐτῶν διακοσίων ἔρημος διέμεινεν. Sed alii Thebarũ, non Atticæ, regem faciunt. Primum omnium regnasse Thebis ferunt Calydnum. unde Καλύδνου τύρσιν Thebas vocat Lycophron. Post Calydnum Ogyges. unde Ogygiæ portæ Thebis. Καλυδναῖον veteribus poëtis est ἀρχαῖον, teste Hesychio, item ὠγύγιον, haud dubie ab utroque rege, propter eorum vetustatem. Quod autem Ogyges recte hic ab Eusebio annotatus sit, fidem faciunt veteres scriptores, qui illum plus quam mille annis ante primam Olympiadem ponunt. Orosius etiam ejus diluvium mille & quadragin„ ta annis ante Vrbem conditam. Eleusina autem ἄστυρον Ἱπποθόωντος, hoc est ἄστυ Hippothoontis vo„ cavit Nicander: quod in ea etiam regnavit Hippo„ thoon à quo Ἱπποθοωντὶς φυλὴ dicta in qua Eleusina.

Ibid. *cujus temporibus apud lacum Tritonidem.*] Hæc, ut non raro solet, ad verbum describit Augustinus de Civit. XVIII. cap. VIII. *Nam temporibus Ogygii ad Lacum, qui Tritonis dicitur, virginali fertur apparuisse ætate.* Qui primi Minervam ætate Ogygis scripserunt ad Tritonem apparuisse, habebant in animo regem Bœotiæ fuisse Ogygem, & Bœotiæ fluvium quendam esse, qui Triton vocetur. Nam ad hunc fluvium natam & altam quidam volunt. Pausanias Bœoticis: ῥεῖ δὲ καὶ ποταμὸς ἐνταῦθα οὐ μέγας χείμαῤῥος. ὀνομάζουσι δὲ Τρίτωνα αὐτόν, ὅτι τὴν Ἀθηνᾶν τραφῆναι παρὰ ποταμῷ Τρίτωνι ἔχει λόγος. Nutrita autem est ab Alalcomenia Ogygii filia. unde dicta fuerit Ἀλαλκομενηΐς. De Alalcomene Ogygii filia habes apud Stephanum, & paulo ante apud eundem Pausaniam: quanquam ipse vult Minervam à viro quodam Alalcomene nutritam. Sed tamen addit quosdam putare Alacomenian Ogygii filiam, quæ Minervam nutrierit. Hanc igitur sententiam sequuti sunt ii, qui Minervam apud Tritonem tempore Ogygii extitisse ferunt: nimirum quia rex Bœotiæ fuerit Ogyges, fluvius Triton in Bœotia, nutrix Minervæ Alalcomenia Ogygii filia. Quare auctores illi, ut puto, παρὰ Τρίτωνι tantum dixerant. Eusebius τὸν Τρίτωνα in Τριτωνίδα λίμνην convertit, quia & ad lacum Tritonis in Lybia major pars fabulatorum Minervam natam scribit. Scholiastes Apollonii: Τρίτωνες τρεῖς, Βοιωτίας, Θεσσαλίας, Λιβύης. ἐν δὲ τῷ κατὰ Λιβύην ἐτέχθη ἡ Ἀθηνᾶ. Sthephanus tantum duos ponit.

CCXXXVII. *Iacob Mesopotamiam venit.*] Hic est annus Iacob LXXVII, ut apparet ex filo tituli Hebræorum. Africanus quoque: οζ ἐτῶν λέγεται ἐλθεῖν τὸν Ἰακὼβ εἰς Μεσοποταμίαν, ὡς ἐκ τῆς γραφῆς. Scholion Georgii: ἡ δὲ γραφὴ οὐδαμῶς τοῦτο φαίνεται λέγουσα. ἄλλως τε, εἰ τοῦτο δοίημεν, ἐστὶν ὁ Ἰωσὴφ κατὰ τὸ Ϟϛ, τοῦ Ἰακὼβ γεννηθεὶς, ὅπερ ἀδύνατον. Sequenti pagina injecta mentione de tentorio Jacob hæc in transcursu adjicit: ἡ τριχίνη σκηνὴ τοῦ Ἰακὼβ ἐν Ἐδέσσῃ σωζομένη κατὰ τοὺς χρόνους Ἀντωνίνου βασιλέως Ῥώμης διεφθάρη κεραυνῷ, ὥς φησιν ὁ Ἀφρικανὸς, ἕως τῶν χρόνων αὐτοῦ Ἀντωνίνου ἱστορήσας. Intelligit Antoninum Alagabalum.

& servit apud Laban annis septem.] Græca interpolatá sunt, ἔτη ζ. quanquam Marianus Scotus ait Hieronymum in suis epistolis scripsisse Jacobum apud Laban mansisse ann. XX.

CCXLVII. *Iacob genuit Levi.*] Georgius οὔτε τῷ Ἀφρικανῷ πιστευτέον πζ ἔτει τοῦ Ἰακὼβ λέγοντι γεννηθῆναι τὸν Λευὶ, οὔτε τῷ Εὐσεβίῳ λέγοντι τῷ πς ἔτει, κατ᾽ ἄμφω γὰρ ἢ τῷ Ϟϛ, ἢ τῷ Ϟι τῆς ζωῆς Ἰακὼβ εὑρεθήσεται γεννηθεὶς ὁ Ἰωσήφ. ὅπερ ἀσύμφωνον τῇ θείᾳ γραφῇ. Major pars P R. habet LXXXVII anno Iacob natum Levi. Editiones & F R. LXXXIX.

CCL. E regione hujus numeri P E T. habet: *Primo anno Ioseph nonaginta duorum annorum erat Iacob.* Sed hoc congruit numero CCLII.

CCLIV. *Mesapus.*] Augustinus lib. XVIII. cap. IV. de Civit. *Regnantibus Assyriorum decimo rege Baleo, & Sicyoniorum nono Mesapo, qui etiam Cephisus à quibusdam traditur, si tamen duorum nominum homo unus fuit, ac non potius alterum pro altero putaverunt fuisse hominem, qui in suis posuerunt scriptis alterum nomen.* Assentior illi, qui alterum pro altero nomen substitutum ait. unde jam tum non ex hoc solo loco, sed & aliis, appareat corrupta hæc Chronica fuisse Nam ridiculum est de Cephiso. Porro Pausanias hunc Mesapum non agnoscit.

CCLVI. *Hoc tempore in Sicilia Messana, quæ & Mamertina, conditur.*] Vereor, ut tanta vetustas sit hujus urbis, quæ sita est ad portum, qui prius idiomate Siculo Ζάγκλη dictus fuit. id δρέπανον, sive falcem sonat. Inde hæc urbs dicta etiam Ζάγκλη. Nicander decimo rerum Sicularum, citante Stephano:

Καί τοι καὶ Ζάγκλης ἐδάη Δρεπανήϊδος ἄστυ.

Hic portus prius à quibusdam prædonibus occupatus fuit, ducibus Cratæmene Samio, & Periere Chalcidensi, qui eum muro cinxerunt. Marcianus Heracleotes ὁ περιηγητής.

Μεγαρεῖς Σελινοῦνθ᾽ οἱ Γελῷοι δ᾽ ἔκτισαν
Ἀκράγαντα, Μεσσήνην δ᾽ Ἴωνες ἐκ Σάμου.

Messenii vero longo bello tandem à Lacedæmoniis patria ejecti & Anaxilai Rheginorum tyranni auxiliis aucti, loco potiti ex Zangla Messanam fecerunt, Olympiade XXX. Longo post tempore eam Mamertini Campana gens incoluerunt. unde Oscam vocat Silius lib. XIIII.

Incumbens Messana freto, minimumque revulsa
Discreta Italia, atq; Osco memorabilis ortu.

Osci enim gens Campana. Itaque à prioribus conditoribus Messana, à posterioribus colonis Mamertina dicta. Tantum abest, ut Jacobi Patriarchæ temporibus vel Messana, vel Mamertina dici potuerit, ut ab hoc anno ad primum ejus conditum, intersint anni MCX. Quanquam hodie amplissima, & celeberrima est urbs totius Siciliæ, & Messenæ nomen retinet, tamen Strabo scribit obtinuisse, ut Mamertina potius, quam Messana vocaretur. Cujus verba observet studiosus lector: πάντων δὲ ἐπεκράτησαν οἱ Μαμερτῖνοι παρὰ τοῖς Μεσσηνίοις, ὥστ᾽ ἐπ᾽ ἐκείνοις ὑπῆρξεν ἡ πόλις. καλοῦσι δὲ Μαμερτίνους μᾶλλον ἅπαντες αὐτοὺς, ἢ Μεσσηνίους. εὔοινος τε σφόδρα τῆς χώρας οὔσης, οὐ Μεσσήνιον καλοῦσι τὸν οἶνον, ἀλλὰ Μαμερτῖνον τοῖς ἀρίστοις ἐνάμιλλον ὄντα τῶν Ἰταλικῶν. Sane Ciceroni in Verrinis Mamertina dicitur. Plinius: *Oppidum Messana civium Romanorum, qui Mamertini vocantur.* Ita Romani coloni non Messenii, sed Mamertini dicti sunt. Ex hoc urbis istius cognomine oborta est Hieronymo hallùcinatio, cujus verba hæc sunt ex primo in Jovinianum: *Quum quinquaginta virgines Lacedæmoniorum Messenii violare tentassent, de tanto numero ad stuprum nulla consensit: sed omnes libentissime pro pudicitia occubuerunt. Quamobrem grave bellum & longissimum concitatum est, & post multum*

multum temporis Mamertia subversa est. Messenæ duæ fuerunt, ut jam vidisti, Achaica, de qua sensit Hieronymus, quæ diuturnum bellum cum Lacedæmoniis gessit, & Sicula, quæ prius *Mamertina* à prioribus colonis, à posterioribus *Messene* vocata. Hieronymus vero putat Achaicam etiam Mamertinam dictam. Ibi Erasmus notat Mamertiam Hieronymo dici omnem regionem, quæ ad oppidum Mamertum pertinet. sed vellem prius ostendisset, ubi oppidum illud Mamertum esset tam vicinum Lacedæmoniis. Nullus labor fuisset Mamertiam regionem reperire, quæ non magis in Achaia fuit, quam Mamertum, aut Νεφελοκοκκυγία Aristophanis. Non solum autem Hieronymus Mamertinam cum Messena Achaica confudit, sed contra ex una historia duas fecit. Nam quod narrat de virginibus Lacedæmoniis, idem est cum eo, quod ab Aristomene factum prodit. Eadem prorsus est historia, quæ belli Messeniaci causa fuit. Sed quia diverse à Scriptoribus prodita est, propterea putavit historias diversas esse.

CCLXI *Diluvium Aegypti.*] Optimum vetustissimi scriptoris fragmentum apud Cedrenum, longe aliter dicit. negat enim in Ægypto ullum Diluvium fuisse. ὅτι δύο κατακλυσμοὶ κατὰ τὴν Ἑλλάδα γῆν διαβεβοημένοι γεγόνασι. πρῶτος μὲν ἐπὶ Ὠγύγου ἐν τῇ Ἀττικῇ. χρόνοις δὲ ὕστερον συμβὰν ἐν Θετταλίᾳ ἐπὶ Δευκαλίωνος, βασιλεύοντος Ἀθήνησι δευτέρου Κραναοῦ αὐτόχθονος. τοῦτον δὲ κατακλυσμὸν, τὸν ἐπὶ Δευκαλίωνος δηλονότι, δοκοῦσι μεμνῆσθαι καὶ Αἰγύπτιοι, φάσκοντες τὴν χώραν αὐτῶν μὴ κατακεκλύσθαι. καὶ δικαίως φιλονεικοῦσι μὴ κατακεκλύσθαι ποτὲ τὴν Αἴγυπτον. τοπικὸς γὰρ γέγονεν οὗτος ὁ κατακλυσμός. τὸν γὰρ πρότερον, ἤτοι τὸν καθολικὸν κατακλυσμὸν οὐδὲ γινώσκουσιν. οὔπω γὰρ ἦν ὁ πατριάρχης αὐτῶν γεννηθείς. Χὰμ δὲ ὁ υἱὸς τοῦ Νῶε πατὴρ ἦν Μεστρὲμ, ἀφ' οὗ Αἰγύπτιοι. Luculentum fragmentum Scriptoris vetustissimi & doctissimi, & Christiani. Videndum, an Africani. Sed ex Græcis non dubium est, quin legendum sit in Attica, non autem in Ægypto. Accedit locuples auctor Paulus Orosius, qui post alia Eusebiana, mox hæc subjicit: *Ante annos urbis conditæ* MXL *in Achaia ferum diluvium vastatione plurima totius pene provinciæ fuit: quod quia Ogygii, qui tunc Eleusinæ conditor, & rex erat, temporibus effusum est, nomen loco, ac tempori dedit.* Editiones, & POST. habent tantum: *Diluvium, quod factum est sub Ogyge.* Si Orosio credimus, hoc diluvium contigerit numero Eusebiano CCXXIV. si Augustino, ultra CCC numerum hæc periocha ponenda fuerit. Nam hunc locum designans, ita scribit cap. 8. lib. XVIII. de Civit. *Nostri autem, qui Chronica scripserunt, prius Eusebius, post Hieronymus, qui utique præcedentes aliquos historicos in hac opinione secuti sunt; post annos amplius quam trecentos jam secundo Argivorum Phoroneo rege regnante, Ogygii Diluvium fuisse commemorant.* Sed est μνημονικὸν σφάλμα tam hujus μεταχρονισμὸς XL annorum, quam illius προχρονισμὸς XXXVI. At contra Africanus ἐν τρίτῳ χρονογραφιῶν ab Ogygis diluvio, ad primam Olympiadem numerat annos MXX. ut ex ejus rationibus hoc contigerit numero CCXXI, ut Orosio: & proinde μεταχρονισμὸς commissus sit annorum XL. Adjicit idem: ἀπ' Ὠγύγου τοίνυν ἐπὶ Κύρου, ὁπόσα ἀπὸ Μωσέως ἐπὶ τῶν αὐτῶν χρόνων, ἔτη ασλε. Ab Ogyge, ad primum annum Cyri, putari annos MCCXXXV. Annus Cyri primus numero Eusebiano MCCCCLXII. deductis MCCXXXV, remanet numerus Eusebianus CCXXII, congruens Diluvio sub Ogyge. XL igitur, aut XLI, annorum discrimen est inter rationes Africani, & Eusebii. Sed de sententia Africani super diluvio ita Georgius: ὅπερ Ἀφρικανὸς συγκρότωμοι, ἀνθ' οὗ ἐπὶ Ὠγύγου τὸν Δευκαλίωνος εἴρηκεν, ἑαυτῷ ἀντιπίπτων. quod scilicet de diluvio contrariam huic sententiam alibi extulerit.

CCLXXI. *Apis.*] Apim hunc Phoronei filium non est verisimile esse eum, qui ab Ægyptiis pro eo colebatur, quamquam multi veterum hoc prodiderint. Apollodorus libro II: Φορωνέως δὲ Ἆπις καὶ Νιόβη ... (ὕστερον Πελοποννήσου προσαγορευθείσης) δυνάστης ... ἐκ τῆς Λαοδίκης νύμφης Ἆπιν καὶ Νιόβην ἐγέννησεν. Ἆπις μὲν οὖν εἰς τυραννίδα τὴν ἑαυτοῦ μεταστήσας δύναμιν καὶ βίαιος ὢν τύραννος ὀνομάσας ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν Πελοπόννησον Ἀπίαν ὑπὸ Θελξίονος καὶ Τελχῖνος ἐπιβουλευθεὶς, ἄπαις ἀπέθανεν. Neque igitur ejus frater fuit Ægialeus, sed patruus, neque in Ægyptum profectus est. Sed omnia audet mendax Græcia. Scias autem quæ Sicyonio Api attribuenda sunt, ea Argivo huic assignari, & contra, ne mireris inconstantiam stultorum Μυθολόγων.

CCLXXVI. *Telchines.*] De Telchinibus primis Rhodi colonis non est ignota historia. unus Strabo instar omnium esto lib. XIV. ἐκαλεῖτο δ' ἡ Ῥόδος πρότερον Ὀφιοῦσσα, καὶ Σταδία, εἶτα Τελχινὶς ἀπὸ τῶν οἰκησάντων τὴν νῆσον. Ovid. VII.

Phœbeamque Rhodon, & Ialysios Telchinas.

Ibid. *Telchines victi.*] Manca est hæc interpretatio, quæ historiam nobilissimam dissimulat. Græca optime: Τελχῖνες ἐκπεσόντες Πελοποννήσου. *Telchines expulsi Peloponneso.* Quando? quum Caryatum opibus bellum Phoroneo & Parrhasiis intulerunt. A Phoroneo igitur, & Parrhasiis victi Peloponneso exciderunt. quod nuspiam legimus. Nam reliqui scriptores Telchinas ex Rhodo in Cyprum, & inde partem in Bœotiam Græciæ, partem in Cretam transfretasse. Hanc igitur historiam debemus Eusebio, cujus nulla notitia extat in Latina interpretatione. Apud Strabonem ex Cypro Rhodum migrasse dicuntur Telchines. Sed eos in Peloponneso habitasse qui prodiderit, non memini. veteres fabulatores, qui Actæonis canes in Telchinas conversos fuisse nugati sunt, meminerant eos in Bæotia fuisse.

Ibid. *quæ prius Ophiussa vocabatur.*] ὕστερον πρότερον. Nam Ophiussa dicta non est, donec à Phorbante serpentes, qui illam infestabant, interfecti sunt, numero CCCCXL. Vide animadversionem in illum locum. Chios quoque Ophiussa dicta fuit, teste Theone in Aratum.

CCLXXIX. *Memphis in Aegypto ab Ape condita.*] Hinc Epiphanius pag. 11. ἐκεῖθεν δὲ ἀρχὴν ἔσχε τὰ παρ' Ἕλλησι μυστήρια τε καὶ τελεταὶ πρότερον παρ' Αἰγυπτίοις καὶ παρὰ Φρυξὶ καὶ Φοίνιξι καὶ Βαβυλωνίοις κακῶς ἐπινενοημένα, μετενεχθέντα τε εἰς Ἑλλάδας ἀπὸ τῆς τῶν Αἰγυπτίων χώρας ὑπὸ Κάδμου καὶ αὐτοῦ τοῦ Ἰνάχου Ἄπιδος πρότερον κληθέντος καὶ οἰκοδομήσαντος τὴν Μέμφιν. De Memphi facit cum Eusebio. Sed illud novum, Inachum postea Apim vocatum. Apollodorus vero Memphim ab Epapho Ius filio conditam dicit: Ἔπαφος δὲ βασιλεύων Αἰγυπτίων γαμεῖ Μέμφιν τὴν Νείλου θυγατέρα, καὶ ἀπὸ ταύτης κτίζει Μέμφιν. Idem Hygenus fabula CCLXXV.

CCLXXXI. *Centum octaginta annorum Isaac moritur.*] Anno mundi MMCCXXIX. Deducto intervallo ab Adam ad natum Abrahaam, annis MDCCCCXLVIII, superest præsens numerus Eusebianus CCLXXXI. Ita quidem recte Eusebius omnium intervalla observat. Quadrant

drant enim optimè cum ejus numero. Sed numerus non quadrat cum veritate: quia major eſt annis xv, ut initio Canonis oſtendimus. Differentia enim periodi Julianæ & numeri Euſebiani ſunt anni 2797. Differentia periodi Julianæ & annorum Abraham, anni 2712. Utriuſque differentiæ differentia anni xv. Hoc ſemel ſatis dictum eſto.

ccxci. *Hoc anno, qui ſecundus famis fuit.*] Georgius: τῷ β ἔτει τ λιμοῦ κατῆλθον οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ιωσὴφ εἰς Αἴγυπτον. ὅπερ ἦν τοῦ μὲν Ιωσὴφ λθ ἔτος, τοῦ δὲ Ιακὼβ ρλθ.

ccxciv. *Apud Aegyptios per* xviii *Diopolitanorum Dynaſtian.*] Semper in exemplaribus erratum eſt *Diopolitanorum* pro *Dioſpolitanorum*: quum Græcis ſit ſemper cum σ, Διόσπολις. Ita vocantur Thebæ Ægyptiæ. Vetuſtiſſima Scholia Odyſſeæ: Θῆβαι πόλις Αἰγύπτου ἡ νῦν καλουμένη Διόσπολις. Diodorus quoque Διόσπολιν ſuo tempore dictam ſcribit, quæ antiquitus dicebatur Thebæ. Unde Διοσπολίτης νομός. In Græcis quoque Africani Διοσπολιτῶν ιη δυναστεία legitur, non Διοπολιτῶν.

Ibid. *Amoſis.*] Africano Αμῶς. De hoc Porphyrius περὶ ἀποχ. Κατέλυσε δὲ ἐν Ηλίου πόλει τῆς Αἰγύπτου τὸν τῆς ἀνθρωποκτονίας νόμον Αμωσις. ὡς μαρτυρεῖ Μανεθῶς ἐν τῷ περὶ ἀρχαϊσμοῦ καὶ εὐσεβείας. De Gelone ſimile narrat Scholiaſtes Pindari: Γέλων τοὺς Καρχηδονίους καρτερᾷ μάχῃ νικήσας τοῦ ἀνθρωποθυτεῖν ἔπαυσε.

ccc. *Sparta condita eſt.*] Filius Phoronei vocabatur Σπάρτων, non Σπάρτος. Proinde non Σπάρτη, ſed Σπαρτωνία urbs à conditore ſuo vocanda erat. Stephanus Σπάρτωνα Φορωνέως ἀδελφὸν, non filium, in Μυκήναις. Pauſanias negat ullum Σπάρτωνα fuiſſe Phoronei filium. Λακεδαιμονίοις γὰρ Σπάρτης μὲν γυναικὸς εἰκών ἐστιν ἐν Αμύκλαις. Σπάρτωνα δὲ Φορωνέως παῖδα θαυμάζοιεν ἂν καὶ ἀρχὴν ἀκούσαντες. Euſtathius Σπάρτην ἀπὸ Σπάρτου τοῦ Αμύκλαντος dictam vult, ſicut Stephanus, unde accepit: Σπάρτη ἀπὸ Σπάρτου τοῦ Αμύκλαντος, τοῦ Λέλεγος, τοῦ Σπάρτου. Alii ἀπὸ τῶν Σπαρτῶν Κάδμου.

ccci. *Apud Sicyonios decimus Eratus.*] Corrupte apud Georgium Ερατος. Melior pars ſcriptorum Codicum habet *Eratos*, ut ſcripſiſſe videtur Euſebius. & ita eſt in excerptis barbarolatinis. Pauſaniæ is eſt Πέρατος. Sed, quod dixi, Ερατον, non Πέρατον Euſebium ſcripſiſſe, tum Græca fidem fecerint, tum Auguſtinus libro xviii. cap. vi.

cccvi. *Argus.*] Apud Tatianum legitur Αργεῖος, ut in Excerp. barbarolatinis Argius. Apollodorus: Αργος δὲ λαβὼν παρὰ Φορωνέως τὴν βασιλείαν ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν Πελοπόννησον ἐκάλεσεν Αργος. καὶ γήμας Ευάδνην τὴν Στρυμόνος καὶ Νεαίρας ἐτέκνωσεν Ιασον, Πείρανθον, Επίδαυρον, Κρίασον, ὃς καὶ τὴν βασιλείαν παρέλαβεν. Phoroneo in regnum ſucceſſit Apis. hoc interfecto, nepos Phoronei ex filia Niobe accepit regnum ab avo. Quæro cur regno ceſſit Apidi filio, & poſtea nepoti, neque ei mortuo ſucceſſerunt ambo? Hygenus inter Phoroneum & Argum nullum regem ponit.

cccxvi. *Altadas.*] Excerpta barbarolatina *Altallus*. Africanus Σίθως. & tamen quum hos reges Aſſyriorum ab Africano deſumpſerit Euſebius, ut non ſolum Georgius teſtis eſt, ſed etiam res ipſa indicat, mirum „ unde illud nomen expiſcatus ſit. Putamus Σίθως per„ peram à librariis ſubſtitutum.

cccxix. *Chebron.*] In Græcis Africani Χεβρῶς.

cccxxxiii. *Amenophes.*] Africano Αμένωφθις.

Ibid. *ann.* xxi.] Imo xxiv Africano. Unde hæc diſcrepantia, neſcio.

Ibid. *His temporibus.*] Tota hæc Perioche eſt apud Auguſtin. libro xviii. cap. viii, deſumpta ex iii χρονογραφιῶν Africani. κατὰ δὲ τέσσαρα καὶ ἐνενήκοντα ἔτη ἦν Προμηθεὺς, ὃς πλάσσειν ἀνθρώπους ἐμυθεύετο. σοφὸς γὰρ ὢν εἰς παιδείαν αὐτοὺς ἀπὸ τῆς ἄγαν ἰδιωτείας μετέπλαττε. Recte vero additum eſt, ſecundum quoſdam. Nam quum Prometheus liberatus ſit ab Hercule, Herculis temporibus æqualis fuerit. Ideo Africanus ait cxiv annis poſt Diluvium Deucalionis eum fuiſſe: hoc eſt circiter numerum Euſebianum dxciii. Sed ne ſic quidem inciderit in tempora Herculis.

cccxlvi.] In editionibus infarcta erat hæc Pericope: *Aegyptiorum reges omnes tunc Pharaones dicebantur, non hoc proprium habentes nomen, ſed pro dignitate Reges tunc utebantur, ſicut apud nos Imperatores Auguſti appellantur. Habebat unuſquiſque Pharao proprium nomen. Hoc nos ex libris Manethonis ſacerdotis Aegyptiorum lectum poſuimus.* Planus ille, qui hæc commentus eſt, parum fidei ſibi habitum iri veritus eſt, niſi etiam Manethonis auctoritatem tam inepte mentiretur. Et merito nullus ſcriptus codex hæc habet. Hæ ſunt veterum Scripturæ interpretum conjecturæ. Cedrenus 16, 50. Ανέστη δὲ μετ' αὐτὸν βασιλεὺς ἐπ' Αἴγυπτον Φαραὼ, ὁ καὶ Ναρεχὼ καλούμενος κρατήσας ἔτη, ὥς φασι, πεντήκοντα. Ἐκ τούτου οἱ ἀπὸ τοῦ γένους αὐτοῦ καταγόμενοι βασιλεῖς Φαραὼ προσηγορεύοντο. Quæ proculdubio ſunt à quodam vetere Eccleſiaſtico Chronico, Panodori puta, aut Aniani, aut Johannis Antiocheni. In priore parte Græcorum Euſebianorum legimus, Αἰγυπτίων βασιλεὺς Ραμμεσσαμενὼς ἔτη ιθ. οὗτος πρῶτος Φαραὼ ἐν τῇ ἱερᾷ γραφῇ μνημονεύεται.

ccclxiii. *Centum decem annorum Ioſeph moritur.*] Africanus: Απὸ Αδὰμ τοίνυν, ἐπὶ τὴν τελευτὴν Ιωσὴφ, καὶ τῆσδε τῆς βίβλου, γενεαὶ μὲν κγ, ἔτη ͵γφξγ. Scholion Georgii: διαμαρτάνει προφανῶς ἔτη ρι. τῷ γὰρ αὐτῷ ͵γφξγ ἔτει τοῦ κόσμου ἐγεννήθη Ιωσὴφ, ὡς ὑπόκειται. item alibi: ὁ μέντοι Αφρικανὸς ἔτη ρθ διαμαρτάνει κατ' ἔλλειψιν. item: ὁ δὲ Ευσέβιος ἀπὸ Αδὰμ, ἕως πρώτου Αβραὰμ ἔτους, ͵γρπδ, καὶ ἀπὸ τοῦ πρώτου ἔτους Αβραὰμ, ἕως τέλους Ιωσὴφ, ἐν ᾧ καταλήγει χρόνῳ τῆς Γενέσεως ἡ βίβλος, ἤγουν τῷ ρι ἔτει τῆς ζωῆς Ιωσὴφ, ἔτη τξα ἐπελογίσατο. Γίνονται δὲ κατ' Ευσέβιον, ἀπὸ Αδὰμ, ἕως τελευτῆς Ιωσὴφ, ἔτη ͵γφμε. Διαμαρτάνει καὶ οὗτος ὑπὲρ ρκζ. Sed iſte μεμψίμοιρος καὶ φιλόμωμος nihil aliud habet, quod Euſebio & Africano objiciat, præter omiſſionem τοῦ δευτέρου Καϊνᾶν: unde cenſet corruere omnem ſtructuram temporum Euſebianam. Sed Euſebius recte obſervavit intervalla à primo anno Abraham in ſuo numero. Unum vitium intervenit, quod ipſe numerus peccat προχρονισμῷ xv annorum. Id non ſemel monuimus.

Ibid. *Fiunt autem omnes anni, quos Hebræi in Aegypto fecerunt*, ccxv.] Jacob obiit anno Abrahami cccvii, ut ſupra notatum eſt. Vixit in Ægypto annos xvii, quibus deductis de cccvii, ſuperſunt anni ccxc ab Abraham nato, ad deſcenſum Jacob in Ægyptum. Quia anni ccccxxx moræ Hebræorum in Ægypto putantur ab anno lxxv Abrahami, illis deductis, remanent anni ccxv promiſſionis, quod eſt dimidium

anno-

annorum ccccxxx, quos in Ægypto fecerunt Hebræi. Ergo reliqui totidem sunt à descensu Iacobi, ad Exodum. Stulti Iudæi cc x tantum putant. Thargum Hierosolymitanum Commate 40. cap. xii. Exodi: ומותב בני ישראל דיתיבו במצרים תלתין שמטין ואינון אשלימו ארבע מאה שנין: *Habitatio filiorum Israël, quam habitaverunt in Aegypto, triginta Semitta, & in illis compleverunt annos cccc.* Triginta Semittoth, sive Hebdomades annales, sunt anni ccx. idque colligunt ex verbo רדו Geneseos xlii. 2. quod verbum significat, Descendite, cujus literæ numerales colligunt cc x. Denique eo Judaica processit ἀκαιρολογία, ut ex alio loco id collegerint, ex Thargum Cantici cap. ii, 8. קפיץ בזכות אבהתן מאה ותשעין שנין: *Saltans in puritate avorum suorum centum nonaginta annis.* Ergo, inquiunt, supersunt anni ccx, de quadringentis. Addunt fabulæ Isaac prius vocatum fuisse ישחק per Sin sinistrum. Deinde Deum ab eo rogatum mutasse illud ש in צ. unde contigerit, ut mora Israëlidarum in Ægypto tot annorum fuerit, quot de ccc. remanent deductis xc. hoc est cc x. ש enim sunt ccc, צ xc. Quod, inquiunt, indultum fuit à Deo ut anni illi breviarentur, propter justitiam aut meritum Isaac בזכות יצחק vetustissima enim inter Judæos opinio fuit, tempora vindictæ divinæ arctari propter justos. רצה הקב״ה לקצר הקץ בזכות האבות. *Placuit Sancto, qui benedictus est, accelerare finem propter meritum Patrum.* Cujus sententiæ vestigia supersunt Matthæi xxiv, 22. Sed nugatoribus nugas suas relinquamus. Quidam tamen præpostero Hebraismi amore his fanaticis argutiolis deliniuntur.

cccLXV. *Missphragmutosis.*] Hæc quidem vis est. Duos reges expunxit, Αμερζιν καὶ Μισφριν. Georgius: ὀκτωκαιδεκάτη Δυναστεία Διοσπολιτῶν, βασιλεῖς ιδ. ὧν πρῶτος Αμμώσης ἔτη κε. Κἀνταῦθα δύο βασιλεῖς ὁ Εὐσέβιος παρέκρυψεν, ἔτη δὲ προσέθηκε πι, τμηθεὶς τὸ σξγ τοῦ παρ' Αφρικανῷ. Recte quidem in hoc Eusebium reprehendit: sed falsum cclxiii tantum annos colligi ex Dynastia xviii. Nam cclxxxvii diserte consurgunt ex dinumeratione annorum. Addit præterea multa Georgius de Africano, quem, quia omisit Cainan secundum, eo quidem nomine objurgat, cæterum Eusebio præfert, quod sub Inacho migrationem ex Ægypto ponit: ut in Excerptis Africani Latinis, in quibus legitur temporibus Inachi Mosem natum esse. Certe hanc Dynastian pessimo exemplo, neque religiosis scriptoribus imitando, deformavit Eusebius; ut eam Manetho, si reviviscat, non possit agnoscere.

ccLXXVI. *Criasus.*] Hunc Κρίασον à quibusdam etiam Πείρασον dictum scribit Pausanias; natum Argo & Euadne Strymonis filia.

Ibid. *ann.* LIV.] Excerpta Africani Barbarolatina LVI.

ccclxxvii. *In Argis prima sacerdotio.*] Omnes libri tam scripti, quam editi: *In Argis primus sacerdotio functus est Callicias Perantis filius.* Nobis primo oculorum conjectu vitium oboluit, qui sciremus Argivæ Junonis sacerdotium non viris, sed feminis mandari solitum. Itaque statim legebamus: *prima sacerdotio functa est Callithyia Piranti filia.* Conjecturam nostram confirmarunt biennio post Græca Eusebii, in quibus ita plane est, ut emendavimus, nisi quod Σπιέραντος non Πειρᾶνθος habet, qui erat frater ipsius Criasi, quanquam & Πείραντα vocat Eusebius ipse, de hac Callithyia scribens lib. III προπαρασκευῆς ex Plutarcho: Λέγεται δὲ Πείρας ὁ πρῶτος Αργολίδος Ηρας ἱερὸν ἱδρυσάμενος τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα Καλλίθυιαν ἱέρειαν καταστήσας ἐκ τῶν περὶ Τίρυνθα δένδρων ὄχνην τεμὼν εὐκτέανον Ηρας ἄγαλμα μορφῶσαι. Hanc sacerdotem Callithoën vocat Hygenus fabula CXLV, ubi perperam excusum Callirhoë. Sed Callithoën legendum esse constat ex Phoronidis auctore, cujus versus de Callithoë prima Junonis Argivæ Flaminica adducit Clemens Alexandrinus:

> Καλλιθόη κλειδοῦχος Ολυμπιάδος βασιλείης
> Ηρης Αργείης, ἣ στέμμασι καὶ θυσάνοισι
> Πρώτη ἐκόσμησεν περὶ κίονα μακρὸν ἀνάσσης.

Vocat πρώτην κλειδοῦχον Ηρης Αργείης, primam æditurnam Argivæ Junonis, quam infulis & vittis ornaverit circa columnam Deæ, id est simulacrum Deæ. Nam eo tempore Deorum simulacra erant tantum κίονες πυραμοειδεῖς, & πυραμίδι μὲν ὁ Μειλίχιος, κίονι δὲ Αρτεμις ἡ Πατρῴα ἦν εἰκασμένη in urbe Corintho: & Απόλλων Αγυιεὺς nihil aliud erat, quam κίων εἰς ὀξὺ λήγων, columna acuminata, Pyramis. Scholia Theonis in Aratum vocant Καλλιθέαν. οἱ δὲ μυθολόγοι τὸν Ηνίοχον λέγουσιν εἶναι εἴδωλον ἢ Βελλεροφόντου, ἢ Τροχίλου τοῦ Καλλιθείας παιδὸς τῆς πρώτης ἐν Αργει γενομένης ἱερείας ἅρμα πρῶτον ζεύξαντος. Si verum est, quod scribit Apollodorus, hæc Callithyia non fuerit prima Junonis sacerdos Argivæ; siquidem Io functa fuit illo sacerdotio. Ita enim de Io scribit: ταύτην, ἱερωσύνην τῆς Ηρας ἔχουσαν Ζεὺς ἔφθειρε. Apud Hesychium: Ιὼ καλλιθύεσσα ἐκαλεῖτο ἡ πρώτη ἱέρεια τῆς Αθηνᾶς. Videtur esse hæc, de qua loquimur, Καλλίθυια ἡ πρώτη ἱέρεια τῆς Ηρας, non τῆς Αθηνᾶς. Et sane est error aut Hesychii, aut scriptoris, qui hoc illi persuasit. Nam pro Ιὼ Καλλιθύεσσα legendum Ιὼ, Καλλίθυια, ut duplex illi nomen fuerit, Ιὼ, ut apud Apollodorum, Καλλίθυια, ut hic apud Eusebium. Ab hac Callithyia tempora sua putare instituerunt Argivi, quum hæc prima omnium Iunonis Argivæ sacerdos fuerit, ab annis autem earum Fastos signare solebant, illo & illo anno Callithyiæ, &c. Thucydides, initio libri II. τῷ δὲ πέμπτῳ καὶ δεκάτῳ ἔτει ἐπὶ Χρυσίδος ἐν Αργει. Glossæ: ἡ Χρυσὶς ἱέρεια ἦν ἐν Αργει. ἠρίθμουν δὲ τοὺς χρόνους οἱ Αργεῖοι ἀπὸ τῶν ἱερειῶν.

cccLXXVIII. *Mancaleus.*] Africano Αχάλιος. Utra lectio vera, nescio. Constat tamen alteram ex altera depravatam. Excerpta barbarolatina habent Macchaleus. Itaque non dubitandum est Eusebianorum codicum lectionem præferendam.

cccLXXIX. *Atlas frater Promethei.*] Atlas pater Antæi. Antæus æqualis Herculi. Itaque una generatione Herculem antecedere debet.

Ibid. *montem esse altissimum.*] Euripidi οὐρανοστεφές.

cccXCV. *Orthopolis ann.* LXIII.] Excerpta Africana barbarolatina LXV.

cccXCIX. *Syrus indigena, ex cujus vocabulo Syria nomen accepit.*] Nugaces Græculi: Σινώπη πόλις τοῦ Πόντου ὀνομασμένη ἀπὸ τῆς Ασωποῦ θυγατρὸς Σινώπης, ἣν ἁρπάσας ὁ Απόλλων, κατὰ φιλοστέφανον, ἀπὸ Βοιωτίας ἐκόμισεν εἰς τὸν Πόντον, καὶ μιγεὶς αὐτῇ ἔσχε Σύρον, ἀφ' οὗ οἱ Σύροι. Hebræi omnem regionem, quæ duobus ingentibus fluminibus irrigatur, Euphrate & Tigri, item hinc quicquid ad terminos Ægypti porrigitur, generali nomine vocant Aram, sed diversis nominibus κατὰ προσθήκην. Aram Padan est Mesopotamia: Aram Damesek, Damasci regio, quam Arabes Schem vocant. Sic Aram Rehoboth, Genes. x, 11: quod male quidem Onkelos vetus Paraphrastes, bene autem

autem interpretatur Saadia Gaon in Paraphrasi Arabica. Græci vero vetustissimi Assyriam vocarunt quicquid inter Tigrim & fines Ægypti interjectum est. Postea usus obtinuit, ut pro Assyria diceretur Syria. Hoc ita esse præter alios, diserte docet Justinus: *Imperium Assyrii, qui postea Syri dicti sunt, mille trecentis annis tenuere.* Hygenus fabula CCLXXV. *Semiramis Derceti filia in Syria Babylonem* (condidit) Hieronym. XX Esaiæ: *Quos veteres Assyrios, nunc nos vocamus Syros.* Huic decurtationi similes sunt aliæ, ut quum Σπανίαν pro Ἱσπανίαν dicunt.

CCCC. *Ammenophis.*] Ita etiam Africanus.

Ibid. *quem quidam putant Memnonem lapidem loquentem.*] — *dimidio resonant ubi Memnone chordæ.* De hoc Philostratus in vita Apollonii. Dionysius ὁ περιηγητής.

Θήβην ὠγυγίην ἑκατόμπυλον, ἔνθα γεγωνὼς
Μέμνων ἀντέλλουσαν ἑὴν ἀσπάζεται ἠῶ.

Non possum omittere quæ scribit Pausanias in Atticis, qui postquam de saxo vocali Megaris verba fecisset, de quo nos olim in Cirim, deinde subjicit: ἣν δὲ τύχῃ βαλών τις ψηφῖδι, κατὰ ταῦτα ἠχεῖ ἡ κιθάρα κρουσθεῖσα. ἐμοὶ δὲ παρέσχε μὲν καὶ τοῦτο θαυμάσαι. παρέσχε δὲ πολλῷ μάλιστα Αἰγυπτίων ὁ κολοσσὸς ἐν Θήβαις ταῖς Αἰγυπτίαις διαβᾶσι τὸν Νεῖλον πρὸς τὰς σύριγγας καλουμένας. Ἔτι γὰρ ἦν καθήμενον ἄγαλμα ἠχοῦν. Μέμνονα ὀνομάζουσιν οἱ πολλοί. Legendum, ἠχεῖον. Notum est, quicquid resonat, hoc nomine à Græcis vocari. unde & ἠχεῖα theatralia Vitruvio. Illud ἄγαλμα, inquit, nihil aliud est, quam ἠχεῖόν τι.

Ibid. *quem quidam Memnonem putant.*] Recte. Non enim omnes id dicebant. Sequitur statim apud eundem Pausaniam: ἀλλὰ γὰρ οὐ Μέμνονα οἱ Θηβαῖοι λέγουσι, Φαμένωφα δὲ εἶναι τῶν ἐγχωρίων, οὗ τοῦτο ἄγαλμα ἦν. ἤκουσα δὲ καὶ Σέσωστριν φαμένων εἶναι τοῦτο τὸ ἄγαλμα, ὃ Καμβύσης διέκοψε. καὶ νῦν ὁπόσον ἐκ κεφαλῆς ἐς μέσον σῶμα, ἐστὶν ἀπερριμμένον. τὸ δὲ λοιπὸν κάθηται τε καὶ ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν ἀνίσχοντος ἡλίου βοᾷ. καὶ τὸν ἦχον μάλιστα εἰκάσει τις κιθάρας, ἢ λύρας, ῥαγείσης χορδῆς. Quæ verba Eusebio illustrando necessaria erant, præsertim quum diversas opiniones Ægyptiorum de hac statua producat, & præterea Regem Φαμένωφα vocet, qui hic Amenophis dicitur. Reliqua de Memnone vocali pete ex Strabone libro VII, & Plinio libro XXXVI. Meminit & Lucianus, Tzetzes, ,, Philostratus imaginibus, & Cor. Tacitus. In excusis ,, sequebantur quædam nugatoria, quæ à nobis, ut alia, ,, illuc unde venerunt, ire jussimus.

CCCCII. *Aethiopes ab Indo flumine.*] Hujus Indorum in Æthiopiæ fines migrationis meminit Philostratus de vita Apollonii, lib. III. ἦν τοίνυν, ἔφη, χρόνος, ὅτε Αἰθίοπες μὲν ᾤκουν ἐνταῦθα γένος Ἰνδικόν. Αἰθιοπία δὲ οὔπω ἦν. libro VI: σοφίας δὲ ταύτης ἐγένοντο αὐτοὶ Πυθαγόρᾳ σύμβουλοι χρόνον, ὃν τὰ Ἰνδῶν ἐπῄνεσε, Ἰνδοὶ τὸ ἀρχαῖον πάλαι ὄντες. ἐπεὶ δὲ αἰδοῖ τοῦ λόγου, δι' ὃν ἐκ μιασμάτων τῆς γῆς ἀφίκεσθε δεῦρο, ἔπρος μᾶλλον ἐβούλεσθε δοκεῖν, ἢ Αἰθίοπες οἱ ἀπὸ τῶν Ἰνδῶν ἥκοντες, πάντα ὑμῖν ἐς τοῦτ' ἰδεῖν. ὅθεν ἐγυμνώθητε μὲν σκευῆς, ὅπως ἐκεῖθεν, ὥσπερ συναποδυόμενοι τὸ Αἰθίοπες εἶναι, &c. Infra aliquot paginis interjectis: σοφώτεροι μὲν ἀνθρώπων Ἰνδοί, ἄποικοι δὲ Ἰνδῶν Αἰθίοπες. An alius veterum hujus expeditionis Indorum meminerit, in præsentia non succurrit. Studiosi quærant.

Ibid. *Aethiopes ab Indo flumine.*] Ergo antequam ad loca Nili pervenissent, Æthiopes vocabantur: ut populus quidam Indiæ Æthiopes regioni, quæ ultra Ægyptum jacet, nomen dederint: quod & ex ipso Philostrato probatur, ἔπρος μᾶλλον ἐβούλεσθε, ἢ Αἰθίοπες οἱ ἀπὸ τῶν Ἰνδῶν ἥκοντες.

CCCCVIII. *Spherus annos* XX.] Totidem annos Excerpta Barbarolatina, sed Græca Africani κβ.

CCCCXXV. *Hoc anno natus Moses.*] Anno periodi Julianæ 3137, numero Eusebiano CCCCXL. Ubi est solennis παραχρονισμὸς annorum XV. Plumbeum acumen Iudæorum hariolatur natum anno Computi hodierni 2368, feria quarta, septima Adar, horis tribus ab orto Sole, auctore Magistro Hija Hispano. Atqui ipsi non negant ab Adam, ad Diluvium, esse annos 1656. quibus deductis de *2368*, remanent anni *712*, à Diluvio, ad natales Mosis. Sed Moses natus est anno 718. VI annis igitur peccant κατὰ παραχρονισμόν. Rursus annus *2368* habuit Tisri feria VII, Septembris XXIX, cyclo Solis XVI. Neomenia Adar feria VI, Februarii XXIV. Proinde septima Adar fuerit feria quinta, non quarta, ut volebat futilitas Genethliacæ Judaicæ. Atqui Moses natus est anno Judaico *2184*, cujus Tisri feria VII, Septembris XXIII, cyclo Solis XXVIII. Neomenia Adar XVIII Februarii, feria prima, neglecta Translationum observatione. proinde septima Adar feria prima, siquidem verum est, quod nobis persuadere conantur Iudæi, Mosem natum esse VII Adar, quod ex Deuteron. XXXI, 2. se hausisse dicunt. Ego verò, qui meus est stupor, nihil tale inde colligere potui. In anno natalium Mosis Iudæi deficiunt à vero annis CLXXXIV κατὰ μεταχρονισμόν.

Ibid. *Amram genuit Mosem.*] Græci, qui nunquam ρ ponunt post μ, scribunt Ἀμβράμ. Epiphanius putat esse Ἀβράμ. Propterea patrem Mosis distinguit à Patriarcha, ut illum vocet τὸν πρῶτον Ἀβράμ, hunc autem τὸν δεύτερον Ἀβράμ. De hoc in Canonibus monuimus.

CCCCXXIX. *Epidaurus condita.*] Atqui tres sunt. Prima in Parthinis, quæ hodie Raguzi, secunda in Laconia. Vulgus Græcorum μονεμβασίαν, Itali nautæ Maluasiam vocant: quam poëta ἀμπελόεσσαν dicit, vini generosissimi feracem, ut etiam ab ea Cretense vinum illi certans Maluasia hodie vocetur. Tertia in Argolide vicina Trœzeni, Templo Æsculapii nobilis. Tam certum de Argolide intelligendum esse, quam Argi filium Epidaurum ejus conditorem fuisse. Porro ab initio Argi, ad hunc annum, intersunt anni CXXIV, quod minus remotum est. Vna enim tantum generatione post Argum necessario conditam esse oportet.

CCCCXXX. *Horus ann* XXXVIII.] In Græcis Africani λζ.

CCCCXXXI. *Quidam scribunt Prometheum.*] Ut hæc ad verbum à Tatiano desumpta sunt, ita male ad epocham suam relata. Sub Triopa enim contigisse scribit Tatianus, & post eum Clemens: Κατὰ δὲ Τριόπαν Προμηθεὺς καὶ Ἄτλας, καὶ Ἐπιμηθεύς, καὶ ὁ διφυὴς Κέκροψ, καὶ Ἰώ. Qui tam vetustum Prometheum faciunt, meminerunt eum unum ex Titanibus fuisse.

Ibid. *& Io filiam Promethei.*] Ita omnes editiones, & Marianus Scotus, & libri scripti. Sed est error calami. Quia enim Promethei mentio ante facta erat, propterea per incogitantiam Io posita est filia Promethei, quæ erat filia Iasi, de qua sub Cecrope dicetur. Quum enim eam fuisse temporibus Cecropis veteres scripserint, eam una cum Cecrope, de quo hic fit mentio, locum habere putavit Eusebius. Sed aliud agens Promethei, non Iasi filiam dixit. In Etymologico quoque in voce Βόσπορος perperam legitur Io Cadmi filia: sive is auctoris, sive librariorum error fuit.

CCCCXXXVIII. *Primus regnavit in Thessalia Hæmon.*]

Vide numerum CCXXIV, & in eum nostra. Recte his temporibus assignatur Thessalus, pessime autem Thessalus Hæmonis pater dicto numero CCXXVI. Nam Hæmon est nepos Pelasgi, cujus frater Argus, pater Iasi, cujus filia Io incidit in hæc tempora. Linea generis: Inachus, Phoroneus, Niobe, Pelasgus, Thessalus, Hæmon. Aliter Pausanias Corinthiacis, Argos, Phorbas, Triopas, Iasus, Io.

CCCXL. *Hoc tempore Phorbas Rhodum obtinuit.*] Linea generis: Phorbas Rex Argivorum, Triopas, Phorbas cognominis avo, Pellem. Pausanias Achaicis. Puto nepotem, non avum fuisse, qui Rhodum occupavit. Nam certum est patrem Triopam fuisse unum τῶν Ἡλιαδῶν, qui Rhodo potiti sunt, ut extat apud Diodorum. Quod si quis objiciat hunc Triopam alium esse ab eo, qui Argis imperavit, respondeo, non novum esse ὁμωνυμίᾳ deceptos scriptores gesta inter se confundere: ut de Io Inachi, & Iasi filia contigit. & sane videtur alius esse, de quo Diodorus Siculus libro V. pag. 228. Μετὰ δὲ ταῦτα τῆς Ῥοδίας γῆς ἀνείσης ὄφεις ὑπερμεγέθεις, συνέβη πολλοὺς τῶν ἐγχωρίων ὑπὸ τῶν ὄφεων διαφθαρῆναι. διόπερ οἱ περιλειφθέντες ἔπεμψαν εἰς Δῆλον τοὺς ἐπερωτήσοντας τὸν θεὸν περὶ τῆς τῶν κακῶν ἀπαλλαγῆς. τοῦ δὲ Ἀπόλλωνος προστάξαντος αὐτοῖς παραλαβεῖν Φόρβαντα μετὰ τῶν συνακολουθησάντων αὐτῷ, καὶ μετὰ τούτων κατοικεῖν τὴν Ῥόδον (οὗτος δὲ ἦν υἱὸς μὲν Λαπίθου, διέτριβε δὲ περὶ Θετταλίαν μετὰ πλειόνων, ζητῶν χώραν εἰς κατοίκησιν) τῶν δὲ Ῥοδίων μεταπεμψαμένων αὐτὸν κατὰ τὴν μαντείαν, καὶ μεταδόντων τῆς χώρας, ὁ μὲν Φόρβας ἀνεῖλε τοὺς ὄφεις, καὶ τὴν νῆσον ἐλευθερώσας τοῦ φόβου κατῴκησεν ἐν τῇ Ῥοδίᾳ. γενόμενος δὲ καὶ τ' ἄλλα ἀνὴρ ἀγαθὸς ἔσχε τιμὰς ἡρωϊκὰς μετὰ τὴν τελευτήν. At Hyginus in asterismo Ophiuchi eum Triopæ filium facit. Cujus verba huic historiæ illustrandę pernecessaria apponam: *Polyzelus autem Rhodius hunc Phorbanta nomine demonstrat, qui Rhodiis maximo auxilio fuisse demonstratur. Nam quum eorum insulam serpentium multitudine occupatā cives Ophiussam appellassent, & in ea multitudine ferarum Draco fuisset ingenti magnitudine, qui plurimos eorum interfecisset, & patria denique deserta carere coëgisset, dicitur Phorbas Triopa filius ex Hycilla Myrmidonis filia natus eo tempestate delatus omnes feras, & Draconem interfecisse: qui quum maxime Apollini dilectus esset, locatus inter sidera dicitur interficiens Draconem laudis & memoria causa videretur. Itaque Rhodii, quotiescunque à litore longius prodeunt classes, prius sacrificant Phorbantis adventui, talis ut illus interventus inopinata virtutis accidat civibus (scientibus), qualis inscium Phorbanta futura laudis ad sidera gloria pertulit casus.*

Ibid. *Phorbas.*] Jam diximus non unum fuisse, qui hoc nomine vocatus sit. Fuit enim Phorbas Athenarum rex, Phorbas Lapithæ filius, de quo supra ex Diodoro, Phorbas Argi filius, Phorbas Triopæ filius, Phorbas rex Curetum interfectus ab Erecteo. Harpecratio: Φορβαντεῖον. Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους ὅτι τὸ Ἀθήνησι Φορβαντεῖον ὠνομάσθη ἀπὸ Φόρβαντος βασιλεύσαντος Κουρήτων καὶ ὑπ' Ἐρεχθέως ἀναιρεθέντος, δεδήλωκεν Ἄνδρων ἐν ὀγδόῃ τῶν συγγενικῶν. ἦν δὲ Ποσειδῶνος υἱὸς ὁ Φόρβας, καθά φησιν Ἑλλάνικος ἐν πρώτῳ Ἀτθίδος.

CCCCXLII. *Hercules primus fertur Antæum.*] Quomodo Hercules in hæc tempora incidere potuerit, non video; quem constat Olympicum agonem celebrasse numero Eusebiano DCCCXV.

CCCCXLVII. *Trochilus.*] Ita Marianus, BON. & PET. Reliqui omnes, tam PR. quam FR. ridiculam concipiunt lectionem, Tertullianus de spectaculis cap. IX. *Si vero Trochilus Argivus auctor est currus, primo Iunoni id opus dedicavit.* Ita emendavit summus vindex literarum Paulus Leopardus, quum antea Acrochilos legeretur. De hoc Trochilo scribit Pausanias in Atticis, quod propter inimicitias, quas cum Argivo Agenore Triopæ filio gerebat, relictis Argis, Eleusina se contulerit, ibique ducta uxore, ex ea duos filios suscepisse, τὸν Εὐβουλέα, καὶ τὸν Τριπτόλεμον. Vocat autem ἱεροφάντην, non quod Argis, sed quod Eleusine Flamen Dearum fuerit.

Ibid. *primus fertur junxisse quadrigam.*] Theon in Aratum scribit τὸν ἡνίοχον sidus esse εἴδωλον Τροχίλου τοῦ ἅρμα πρώτου ζεύξαντος. Hygenus in Astronomico vocat Orsilochum. idque videtur deesse in Panegyrico primo Corippi:

Orsilochum referunt primas junxisse quadrigas,
Et currus armasse novos, Pelopemque secundum
In soceri venisse necem ——

CCCCXLIX. *Hoc tempore Xanthus Triopa.*] Ἡλιάδαι οἱ πρῶτοι Ῥόδον κατοικήσαντες fuerunt septem fratres, Ὄχιμος, Κέρκαφος, Μάκαρ, Ἀκτὶς, Τενάγης, Τριόπας, Κάνδαλος. Hi in diversa loca colonias deduxerunt, Macar in Lesbon. Triopas in Cariam, occupato promontorio, quod ab eo Τριόπιον vocatum est. Sic alii alio. Hæc omnia contigerunt sub Cecrope Atheniensium Rege. Auctor Diodorus lib. V. Itaque si de hoc Triopa intelligendum, dupliciter dissentit à Diodoro auctor, quisquis fuit ille, unde hausit hæc Eusebius, primo quod ante Cecropem, deinde quod à Xantho Triopæ filio, quum Macar Triopæ frater Lesbon occuparit. Sed non de hoc Triopa intelligit, imo de Triopa Argivo. In eodem libro Diodori: Ξάνθος ὁ Τριόπα τῶν ἐξ Ἄργους Πελασγῶν βασιλεύων, καὶ κατασχὼν μέρος τι τῆς Λυκίας χώρας, τὸ μὲν πρῶτον ἐν αὐτῇ κατοικῶν ἐβασίλευσε τῶν συνακολουθησάντων Πελασγῶν. ὕστερον δὲ περαιωθεὶς εἰς τὴν Λέσβον οὖσαν ἔρημον, τὴν μὲν χώραν τοῖς λαοῖς ἐμέρισε, τὴν δὲ νῆσον ἀπὸ τῶν κατοικούντων αὐτὴν Πελασγίαν ὠνόμασε τὸ πρότερον καλουμένην Ἴσσαν.

CCCCLI. *Hoc tempore Cydon.*] Secundum Tegeatas Arcadiæ fortasse hoc admitti possit, qui Cydona vetustissimum faciunt, & tres fratres in Cretam venisse, Κύδωνα, Ἀρχίδιον, sive Καταίέα, καὶ Γόρτυνα. à quibus urbes Cretæ dictas fuisse. Contra Cretenses ajunt Cydonem Mercurio & Acallide Minois filia natum, Cortyna autem Rhadamanthyos filium. Itaque melius hæc periocha in tempora Minois conferretur.

CCCCLVIII. *Assyriorum Sparetus.*] POST. Sparæthus. Excerpta Africani Barbarolatina Spareus. Græca Africani Σπαρῆθος.

Ibid. *Sicyoniorum XIII Marathus.*] Georgius post Orthopolim subjicit Echyrea, & post eum Marathonium. Sed est error librariorum. Hoc constat, qui hic Marathus vocatur, cum Georgio Μαραθώνιον esse. In Excerptis Barbarolatinis Africani Marathus, ut hic. Sed is apud Pausaniam nullus comparet, Orthopolin enim apud eum excipit Coronus, non Marathus.

CCCCLXI. *Trigesimo quinto anno Moysi Cecrops.*] Hoc verum est, si excipias προχρονισμὸν annorum XV, de quo toties monui. Sed Georgius instat, ut solet, durus secutor Eusebio, διαμαρτάνει δὲ ἀληθοῦς, inquit, κατὰ τὸ λέγειν Μωϋσέα κατὰ Κέκροπα τὸν διφυῆ πρεσβύτερον πάντων τῶν παρ' Ἕλλησι, &c. Item: καὶ μάτην Εὐσέβιος Μωϋσέως τι κατεψεύδεται. Et post alia: ὥστε

ἐκ

ἐκ πάντων δείκνυσι διαμαρτάνειν ἐν τοῖς περὶ Μωϋσέως χρόνοις ἔτεσι τοὐλάχιστον διακοσίοις τὸν Εὐσέβιον, ὅθεν καὶ τὴν παρ' Αἰγυπτίοις τῶν λεγομένων δυναστῶν περιεσέβωσε χρονολογίαν, καὶ τὴν παρ' Ἀσσυρίοις, &c.

Ibid. *Primum oliva orta est.*] Plinius post Varronem: *Athenis quoque durare traditur olea in certamine edita à Minerva.* Sed vulgatissima est historia. Apollodorus: Μετὰ δὲ τοῦτον (Ποσειδῶνα) ἧκεν Ἀθηνᾶ, καὶ ποιησαμένη τῆς καταλήψεως Κέκροπα μάρτυρα, ἐφύτευσεν ἐλαίαν, ἣ νῦν ἐν τῷ Πανδροσίῳ δείκνυται. Eam olivam à Persis incensam eodem die ad duos cubitos repullulasse scribit Pausanias: cui idem honos habebatur, qui Romæ ficui Ruminali.

Ibid. *Athenæ nuncupata.*] Et hoc quoque nemo nescit. Præterea omnes veteres Scriptores sub Cecrope Athenas appellatas fuisse dicunt. Solus Justinus sub Amphictyone, qui est tertius à Cecrope.

Ibid. *Dicebatur autem Diphyes.*] Tzetzes ex eodem fonte, pagina 19.

Πρῶτος ἁπάντων Ἀττικῆς ὁ Κέκροψ βασιλεύει,
Ὁ πρῶτος ὁ καλούμενος καὶ Διφυὴς τοῖς πᾶσι,
Ἢ ὅτι μέγεθος ἀνδρῶν δύο πρὸς μῆκος εἶχεν,
Ἢ ὡς Ἑλλάδος ἔμπειρος καὶ Αἰγυπτίας γλώσσης.

Quæ sunt ipsissima verba Eusebii. Eustathius Ἰλιάδ. Σ. aliam caussam adfert ex Agallia Corcyrensi: τὰς δὴ πόλεις πάσας τὰς δύο Ἀγαλλίας τις Κερκυραῖος ἀνὴρ Ἀθήνας φησὶν εἶναι καὶ Ἐλευσῖνα, προσάγων ἔτι τὸ εἰκὸς τοῦ λόγου. γάμους γὰρ καὶ ὑμεναίους ἐν Ἀθήναις πρῶτον ἀχθῆναι ὑπὸ Κέκροπος, ὅθεν καὶ Διφυῆ τὸν Κέκροπα λέγεσθαί ὁ Χάραξ φησὶν, διότι τὸ νομίμως ἐκ δύο φύεσθαι δι' αὐτὸν ἐπέγνων οἱ ἄνθρωποι τῇ τοῦ γάμου εὑρέσει. Idem habes apud Isacium Tzetzen in Lycophronem pag. 24. qui ad hanc rem profert hæc ex Iohanne Antiocheno: Πρότερον αἱ κατ' Ἑλλάδα γυναῖκες θηλωδῶς, ὥσπερ τὰ ἄλογα, καὶ οὐ κατὰ συζυγίαν ἐμίγνυντο. οἱ γοῦν παῖδες τότε μονοφυεῖς ἦσαν. μητέρα γὰρ μόνην, πατέρα δ' οὐκ ἐπεγίνωσκον. βασιλεύσας δ' ὁ Κέκροψ τῆς Ἀττικῆς κατέπαυσε τὸ θηλῶδες τῆς μίξεως, καὶ ἀνδράσι νομίμως ἐποίησε τὰς γυναῖκας συνάπτεσθαι. ἐπεὶ γοῦν ἐκ τούτου οἱ παῖδες πατέρα καὶ μητέρα ἐγνώριζαν σὺν αἰτίοις τῆς αὐτῶν γενήσεως δύο τυγχάνοντας φύσεων, διφυὴς καὶ ὁ Κέκροψ ἐκλήθη ὡς τοῦτο ποιήσας αὐτός. Hactenus Iohannes Antiochensis. cujus ratio ridicula est. Nam si homines propter copulam fecit διφυεῖς, non propterea ipse διφυὴς dici meruit. Sed ille Iohannes Antiochensis accepit à bono scriptore, mirum ni Africano, cujus fragmentum extat in quisquiliis Cedreni 67. 18. quod consulas licet, & Suidam in voce Προμηθεὺς totidem verbis. Diodorus libro primo ait Peteon patrem Menesthei Ægyptium fuisse, regem Athenarum, & Διφυῆ quoque vocatum, atque adeo ut sit idem cum Cecrope, nihil illi defuisse præter nominis communionem. Verba adferam: Τὸν γὰρ Πέτην (Πετεῶ) τὸν πατέρα Μενεσθέως τοῦ στρατεύσαντος εἰς Τροίαν φανερῶς Αἰγύπτιον ὑπάρξαντα τυχεῖν ὕστερον Ἀθήνησι πολιτείας τε καὶ βασιλείας. διφυοῦς δὲ αὐτοῦ γεγονότος, τοὺς μὲν Ἀθηναίους μὴ δύνασθαι κατὰ τὴν ἰδίαν ὑπόστασιν ἀποδοῦναι περὶ τῆς φύσεως ταύτης τὰς ἀληθεῖς αἰτίας, ἐν μέσῳ κειμένου πᾶσιν, ὅτι δυοῖν πολιτειῶν μετασχὼν, Ἑλληνικῆς καὶ βαρβάρου, διφυὴς ὠνομάσθη, τὸ μὲν ἔχων μέρος θηρίου, τὸ δὲ ἀνθρώπου. Sed hallucinatio est, cujusmodi non paucas in tanto scriptore deprehendimus. Hoc enim ad Cecropem pertinet, non ad Peteon, quem certum est ab Ægeo Athenis pulsum in Phocide consenuisse.

Ibid. *Primus Cecrops bovem immolans Iovem appellavit.*] Jovem quidem appellasse concedit Pausanias: bovem immolasse negat: imo animalium victimas abdicasse. Ita scribit in Arcadicis: Δοκῶ ἔγωγε Κέκροπι ἡλικίαν τῷ βασιλεύσαντι Ἀθηναίων καὶ Λυκάονι εἶναι τὴν αὐτὴν, σοφίᾳ δὲ οὐχ ὁμοίως σφᾶς ἐς τὸ θεῖον γενέσθαι. ὁ μὲν γὰρ Δία τε ὠνόμασεν ὕπατον πρῶτος, καὶ ὁπόσα ἔχει ψυχὴν, τούτων μὲν ἠξίωσεν οὐδὲν θῦσαι. πέμματα δὲ ἐπιχώρια ἐπὶ τοῦ βωμοῦ καθήγισεν, ἃ πελάνους καλοῦσιν ἔτι καὶ ἐς ἡμᾶς Ἀθηναῖοι.

Ibidem. *Iovem appellavit.*] Si credimus Athanasio, primus hoc fecerit Theseus, qui non solum Jovem, sed & alios Deos appellari primus omnium sanxit, oratione contra gentes: καὶ γὰρ οἱ πάλαι παρ' Ἕλλησι διαβεβοημένοι θεοὶ Ζεὺς καὶ Ποσειδῶν, καὶ Ἀπόλλων, καὶ Ἥφαιστος, καὶ Ἑρμῆς, καὶ ἐν θηλείαις Ἥρα, καὶ Δήμητρα, καὶ Ἀθηνᾶ, καὶ Ἄρτεμις τοῦ Θησέως τοῦ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἱστορουμένου διαταγαῖς ἐκρίθησαν λέγεσθαι θεοί. Sed melius in Theologicis Athanasio assentiar, quam in his.

CCCCLXVI. *Moyses Aegyptum derelinquens in eremo philosophatur.*] Ex Iosepho pag. 52. in fine, καὶ τῶν ὁδῶν φυλαττομένων, ποιεῖται διὰ τῆς ἐρήμου τὸν δρασμόν. " Totam fabulam pete ex eodem, qui profectionis " Mosis in Arabiam fabulosam caussam, non eam, " quam Scriptura indicat, prodit. "

CCCCLXIX. *Acencheres.*] Eusebius ad verbum Dynastias ab Africano acceptas nulla necessitate alia coactus truncavit, quam ut tempora rerum Ægyptiacarum ad rationes suas accommodaret. Itaque ab hac Dynastia XVIII, ad illos reges, quos Iosephus ex Manethone refert, desultor transit. Iosephus enim post Oron ponit Ἀκεγχερὴν τὴν Ὤρου θυγατέρα, quæ regnaverit annis XII, mense uno. Eusebius totidem annos attribuit: & virum, non feminam putasse videtur. Iosepho est Ἀκέγχερης τούτου (id est Ὤρου) θυγάτηρ. Quum autem tam Africanus, quam Iosephus se à Manethone hos reges, & eorum tempora accepisse profiteantur, non dubium est, quin ex diversis Manethonis locis illa hauserint: cujus rei fidem fecerit, quod reges & anni, quos in XVIII Dynastia collocat Africanus, alii omnino sint ab iis, quos Iosephus ponit post Ὦρον. Ita Eusebio nulla religio fuit hæc contaminare, ut eo tempora regum Ægypti deduceret, ubi cum ejus rationibus paria facerent. Scito igitur Ἀκεγχερὴν feminam, non virum fuisse.

CCCCLXXI. *qui modulatam & inter se concinentem in armis saltationem.*] τὴν ἔνρυθμον ὄρχησιν. quod pertinet ad illud, quod in Catullo annotavimus περὶ κορυβαντιασμοῦ, qui morbus putabatur à Corybantibus immitti, de quo præter ea, quæ ibi ex Platone adduximus, præclare Origenes lib. III in Celsum: cujus hæc verba: ἀλλὰ καὶ ἐπὰν λέγῃ, ὅτι τοῦ παλαιοῦ λόγου παρακούσματα συμπλάττοντες, τούτοις προκαταυλοῦμεν καὶ προκατηχοῦμεν τοὺς ἀνθρώπους, ὡς οἱ τοὺς κορυβαντιζομένους περιβομβοῦντες. Nam Aretæus libro primo περὶ χρονίων παθῶν ait quendam esse morbum ἐπιληψίας, eoque laborantes ἐγείρεσθαι αὐλῷ καὶ θυμηδίῃ, idem dicens, quod Origenes. Quum hoc in Commentariolo nostro Catulliano

liano legisset Hieronymus Mercurialis Medicus celebris, sed, quod sine ulla contumelia dictum velim, homo φιλαυτότατος, tanquam ejus possessionem invasissem, dolorem suum ac zelotypiam dissimulare non potuit, quod se, qui omnia scire profitetur, homo ἀνιάτρευτος medicum tanti nominis docuissem, quid esset apud Catullum, *Solere imaginosum*: & quia negare non audet, recte id à nobis interpretatum, quod ne per somnium quidem illi in mentem venerat, tamen aliquid quærit, quo inscitiam nostram traducat. Quum omnia fecit, tandem eo venit, ut dicat, me negare illius morbi cognitionem, aut mentionem apud veteres medicos extare. Non satis fuit illi zelotypum se probare, nisi & calumniatorem ostenderet. Vbi hoc ego unquam dixi, medicis hunc morbum ignotum esse? ostendat, ubi ulla hujus tam manifestæ calumniæ in meis scriptis extet aut expressa nota, aut levis suspitio. Ego negarem hunc morbum medicis ignotum fuisse, qui scripsi veteres ejus meminisse? Hæc profecto pugnantia. Si ipse Latine intelligit, ego κορυβαντιασμοῦ nomen in hac significatione apud medicos veteres extare negavi, atque adeo nego, pernego. Et tamen homo φιλαλήθης quum super hoc reprehensionem suam instituit, ait nos perperam id negasse, quum ipsemet, inquit, libro III lectionum ex Aretæo dicat se ostendisse Corybantas esse inter genera insaniæ. Vbi primum calidissimum est mendacium. Nam neque ipse tale quid libro tertio prodidit, aut ullorum Corybantum mentionem fecit, neque uspiam apud Aretæum κορυβαντιασμοῦ nomen extat, quanquam morbum describit. Deinde inscitia maxima est, homines κορυβαντιῶντας κορύβαντας dictos putare. inscitia, inquam, Græcismi, cujusmodi magna in omnibus ejus scriptis apparet. Nam qui dicitur κορύβας, non potest dici κορυβαντιῶν, quum alterum sit imitatio rei, alterum res ipsa. Si dicerem Sullam dictatorem tyrannidem appetentem sullaturire, quod verbum extat apud Ciceronem, non magis Criticorum dentes effugerem, quam nunc effugi medici latratus propter significationem imaginosi à me primum proditam. Vides vanitatem: vides inscitiam. Deinde cujusmodi sunt, quæ deblaterat de genere morbi, quasi nostra interesset omnes insaniæ species adferre, quum illa in Catullum commentaremur. Quanti vero est illud, quod adjicit: *Fallitur Scaliger, qui Corybantiasmum putat esse ἄγρυπνον κῶμα*. Vbinam ego istius ἀγρύπνου κώματος mentionem feci? Ego dixi patentibus oculis dormire, κορυβαντιᾶν à Græcis dici, idque eo pertinere, quod phreneticis multis id contingat: phrenetici autem quidam aut sunt κορυβαντιῶντες, aut proximi illis. Tanti erat zelotypia, ut damno existimationis illi constaret. Itaque totum illud caput est præconium zelotypiæ Hieronymi Mercurialis, quo capite nihil vanius, nihil calumniosius excogitari potest. Æquos lectores judices fero. Neque id, quod in sequenti capite vomuit, ab æquiore animo, aut meliore judicio profectum. Audi, lector, & togam compone. *Non minus etiam à vero scopo aberravit, quum apud Ovidium aquam sumere, esse urinam capere, & nescio quæ alia docens, quasi de novo quodam invento magnopere gloriatur.* Mene gloriari? Hæc profecto vis est. Egone ex Scaligero Mercurialis factus sum? Non est nostrum de nugis gloriari. Hoc relinquimus hominibus futilibus, vanis, & φιλαύτοις, qui trivialibus escis convivia sua instruunt, Variarum lectionum σκινδαψοληρορράφοις. Si ullum vestigium gloriationis extat in iis, quæ de aqua sumenda conscripsi, si ego ullo verbulo explicationem meam venditavi, caussam non dico, quin homo, qualem iste me concinnare vult, futilissimus, nugacissimus, & nulli pretii sim. Itaque jam obtunso ore terga dedit calumnia. Ad interpretationem veniamus. Primum nos doceat, quid sit *urinam capere*. Nam hoc non est Latinũ, nisi de myrotheciis Mercurialis. *Scaliger ignoravit meretrices post initam Venerem loculos aqua colluere.* Quid sit *inire Venerem*, ipse me docebit, quum ad hæc respondebit. loculos autem colluere an possint, ipse viderit, qui medicus est; siquidem scit distinguere vestibulum ab interioribus ædium. Denique vult nos ignorasse, quæ ante hos quadraginta quinque annos adolescentes didicimus ex Paulo Manutio; & quæ nos non ignorasse statim in fine illius annotationis diximus, quum illud Ovidianum aliter, ac Paulus Manutius accepit, interpretaremur:

Dedecus hoc sumpta dissimulavit aqua.

Itaque in eandem sententiam ab eodem Poëta dictum interpretatur illud:

Scilicet obstabit custos, ne scribere possis,
Sumendæ detur quum tibi tempus aquæ.

Atqui est ironia. Quasi vero, inquit, non possis fallere custodem, & prætextu vesicæ levandæ ire ad secessum, ut intra hoc tempus epistolium scribas, de condicendo tempore. Oro te, Hieronyme Mercurialis, quem locum habet hic lotio illa, post *initam*, ut tu nove loqueris, *venerem*? Nam nondum convenerunt, quum procus sit domi suæ, illa à custode aut janitore intus observetur in ædibus suis. Illa ne sumeret aquam ad eluendos, ut tu loqueris, illos loculos, à quibus ille amasiolus tam remotus est, cui illa per epistolam veneris jucundæ (libenter utor tuo lepido loquendi genere) tempus condicere debet? Ante coitum, ante denique quam illa ei condicat, ea lotione utetur? Denique Scaliger peccavit, quod non utatur lotura ante initam venerem, quæ tamen non adhibetur nisi post coitum. Quid pluribus opus? Petronius *petere aquam* dixit, pro eo quod est vesicam exonerare. Et tamen in Ovidio hoc verum non est, quia ubi primum Mercurialis à Paulo Manutio & aliis monitus fuit illius moris, ad hunc morem potius illius distichi mentem obtorto collo, invita Minerva pertraxerit. Quot sunt in illis Variis Lectionibus futilia, levia, imo ustis leviora? ut quod περὶ ποδὸς τῶν κηρύκων dixit. Quæ deliria, quæ somnia protulit? De vite Theriaca contra Muretum? Theriaca est genus vitis; ergo Theriacam bibere recte dicitur, & Latine. Apud Columellam Biturica vitis est. Bituricam bibere ideo dicetur pro vino Biturigum Vibiscorum? Ut concedamus verum esse & Latinum, quid hoc ad mentem Varronis apud Nonium, in quibus hæc somniabat Victorius, sed non in bicipiti Parnasso? Longius digressus sum, benevole lector, dum hominis ad reprehendendum non satis sobrii calumniam à nobis amolimur. Tu patere æquo animo nos hæc momenta tibi & Eusebio nostro suffurari. Nam quæ homo in suo Agonistico, & in illis Lectionibus aut perperam alios reprehendendo, aut veterum locos explicando prudens imprudens effudit, suum tempus, suum locum, & otium postulant.

Ibid. *Curetes & Corybantes*] In Græcis: Οἱ ἀπὸ τῆς " Κουρητείας, νῦν Ἀκαρνανίας Κούρητες καὶ Κορύβαντες. " Quod quare prætermiserit, vel potius neglexerit, " Hieronymus, causam comminisci non possum. " Certe prætereunda non erant. Ex Strabone discere " poteris Curetas, qui trãs Acheloum habitabãt, Ἀκαρ- " νᾶνας dictos fuisse. Ideo non mirum Acarnaniam Cu- " retiam dictã prius fuisse. Locus Strabonis extat libro " x. Pausanias quoque Κουρῆτιδα, quę postea Acarnania, " dictam "

„ dictam fuisse perhibet. Idem quoque Plinius memo- „ riæ prodidit.

CCCCLXXII. *Chaldæi contra Phœnices dimicant.*] Χαλδαῖοι κατὰ Φοινίκων ἐστράτευσαν. Chaldæi in Phœnices expeditionem susceperunt. Historia nobis ignota à studiosis fortasse eruetur. Istud tempus congruit anno ultimo Lamprais XXIII Assyriorum Regis: ut inde colligi possit Assyriorum jugum à Chaldæis multo tempore ante initium Nabonassari excussum fuisse.

CCCCLXXIII. *Musicus Euctæi.*] Hic jculariter omnes PR. depravati sunt. FR. *Eutæi.* BONG. *Euthei.* PET. *Eucthei.* quod propius abest à vera lectione *Euctæi*. Sed quis sit iste Euctæus, quis pater Musicus, quæ Nympha ἀνώνυμος, quæratur: Omnia mihi suspecta. In Editionibus ineptissime, *Musæus Erecthei filius.*

CCCCLXXIX. *Deorum judicium.*] Cecropem arbitrum in hoc judicio fuisse negat Apollodorus: γινομένης δὲ ἔριδος ἀμφοῖν περὶ τῆς χώρας, Ἀθηνᾶν καὶ Ποσειδῶνα διαλύσας Ζεὺς κριτὰς ἔδωκεν, οὐχ', ὡς εἶπόν τινες, Κέκροπα, καὶ Κραναὸν, οὐδὲ Ἐρεχθέα, θεοὺς δὲ δώδεκα. καὶ τούτων δικαζόντων ἡ χώρα τῆς Ἀθηνᾶς ἐκρίθη.

CCCCLXXXI. *Aegyptiorum Achorris.*] In Græcis prioris libri Ἀθωρις. Possumus cum Euripide dicere, ἄνω ποταμῶν πηγαί. Iterum revertitur ad XVIII Dynastian.&,uno verbo dicam, neq; nominibus regum, neque annis, neque successioni ratio constat. Ipse omnia hæc commentus est.quod & conqueritur Georgius. Nam quis tam alienus à vero, ut hac in parte ei faveat?

Ibid. *ann.* VII.] In Græcis prioris libri, ἔτη λϛ. falso.

Ibidem. *Io Iasi filia.*] Ita liber PET. & BONG. Reliqui omnes *Inachi filia*. Marianus quoque recte habet *Iasi*. At Græca retinent Ἰνάχου, quod non mediocriter miramur, nisi Georgii sit παρεγχείρημα. quod non dubito. De hac Io Iasi filia jam diximus. Eam δευτέραν Ἰὼ vocat Eusebius, ut distinguatur ab altera Inachi filia numero DXXIV, in Græcis. Stephanus ait τὸ Ἄργος Ἴασον cognominatum ἀπὸ Ἰάσου τοῦ κατ' ἐνίους πατρὸς Ἰοῦς. alibi Ἴασος τὸ Ἄργος, καὶ Ἰάσιοι οἱ κατοικοῦντες.

Ibid. *quæ in bovem conversa.*] Huc faciunt pene ad verbum quæ scribit Epiphanius: ἦν δὲ κατ' ἐκεῖνο καιροῦ Ἴναχος παρ' Ἕλλησι γνωριζόμενος, οὗ θυγάτηρ Ἰὼ ἡ καὶ Ἀτθὶς καλουμένη, δι' ἣν καὶ ἡ Ἀττικὴ, ἐξ ἧς καὶ ὁ Βόσπορος, ὁ ἐπώνυμος πόλις Βόσπορος ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ καλουμένη. καλοῦσι δὲ αὐτὴν Αἰγύπτιοι Ἶσιν, ἣν καὶ ὡς θεὰν προσκυνοῦσι. ὁμώνυμος δὲ τούτῳ καὶ ποταμός ἐστιν ὁ Ἴναχος οὕτω καλούμενος. Quæ omnino ipsa Eusebii verba sunt, quibus de suo duo nova adjecit, Ἰὼ vocatam esse Ἀτθίδα, quum tamen Ἀτθὶς Κραναοῦ καὶ Πεδιάδος filia fuerit. Deinde illud quoque innovavit, quod infra adjecit, Inachum postea Ἄπιν vocatum fuisse, quum constet diversos fuisse. Alibi quoque legitur τὴν Ἰὼ ἀπὸ τοῦ ἰέναι dictam, quod totum orbem peragraverit. Inde Clementi Alexandrino περίοδος Σωθιακή, id est, πλάνη Ἰσιακή. Nam Σῶθις est Ἶσις, sive Ἰὼ, & περίοδος est πλάνη. unde περίοδος Πέτρου, peregrinatio Petri. Maximinus in Diatagmate in Christianos apud Eusebium Histor. Eccles. libro IX, pag. 102. τῆς φυλῆς ἐκείνης πλάνης καὶ περιόδου παντάπασιν ἀποστάντες. Meminimus etiam de hoc alibi à nobis aliquid dictum. Quod autem Eusebius tam longo intervallo post Inachum hic mentionem de Io iteraverit, causam ipse patefecit, quum hanc non Inachi, sed Iasi filiam dicat. At Apollodorus unam tantum fuisse putat: Ἄργου δὲ καὶ Ἰσμήνης τῆς Ἀσωποῦ παῖς Ἴασος, οὗ φασὶν Ἰὼ γενέσθαι. Κάστωρ δὲ ὁ συγγράψας τὰ χρονικὰ ἀγνοήματα, καὶ πολλοὶ τῶν τραγικῶν Ἰνάχου τὴν Ἰὼ λέγουσιν. Ἡσίοδος δὲ καὶ Ἀκουσίλαος Πειρῆνος αὐτὴν φασὶν εἶναι. Sed recte Eusebius aliam facit, ut & Pausanias Corinthiacis: Ἰὼ μὲν οὖν Ἰάσου θυγάτηρ, εἴτε ὡς Ἡρόδοτος ἔγραψεν, εἴτε, καθὸ λέγουσιν οἱ Ἕλληνες, ἐς Αἴγυπτον ἀφικνεῖται.

Ibid. *quæ nupta postea Telegono.*] Apollodorus, unde accepit Eusebius, καὶ τὸν Ἔπαφον εὑροῦσα, εἰς Αἴγυπτον ἐλθοῦσα ἐγαμήθη Τηλεγόνῳ τῷ βασιλεύοντι τότε Αἰγυπτίων. Sed dissentit ab auctore suo, quod ex Telegono Epaphum genuisse perhibet, quem Jovis omnes & Ius filium dicunt, non Telegoni & Ius. An iste sit idem cum eo, quem Protei filium facit Apollodorus, haud temere dixerim. Quædam justa suspicio est, quia Proteus regnavit in Ægypto. Sed tempora non conveniunt. Infra numero DXI Telegonus Ori Pastoris filius regnavit in Ægypto.

CCCCLXXXVI. *Cecrops in Eubœa Athenas.*] Imo Dias Abantis Alconis & Arethusæ frater has Athenas condidit, non Cecrops. undę volunt Διάδας cognominatas, ut ab Athenis Atticis distinguerentur. Alioqui Κεκροπίδες cognominatæ fuissent, si verum erat, quod hic dicitur. Ludovicus Vives vir apprimè eruditus in IX caput lib. XVIII Augustini de Civit. scribit has Athenas Chaldas vocatas fuisse. Sed aut vitium ejus Commentario à Typographis oblatum est, aut in vitiosos Eusebii codices ipse incidit. quod vero propius est.

Ibid. *quas & Diadas.*] Quarum cives dicuntur Διαδεῖς. In nummo Domitiani: ΔΙΑΔΕΩΝ ΝΕΟΚΟΡΩΝ. obscure autem dixit, *quas & Diadas*. vertendum erat *quæ & Diades.*

Ibid. *quam urbem Euboici.*] Εὐβοεῖς, Euboenses. Nam Εὐβοϊκὸς aliud est. Est enim κτητικὸν, non ἐθνικόν.

Ibid. *Orchomenon.*] Hallucinatio ab homonymia. Ἀθῆναι Εὐβοϊκαὶ cognomento Διάδες. Ἀθῆναι vero Βοιώτιαι, aut Βοιωτικαὶ alio nomine Ὀρχομενὸς dictæ. De his Stephanus: ἐκλήθη δὲ ἡ πόλις, ὥς τινες μὲν φασιν, Ἀθῆναι, ἄλλοι δὲ, Ὀρχομενὸς, ὡς οἱ Βοιωτοί. quæ sunt ipsa verba Eusebii, sed alio detorta, qui Athenas Bœoticas ab Euboicis non distinguit. Aliquot numerat Stephanus, quem vise. Porro si verum erat à conditore Diante Athenas cognominatas fuisse, non Διάδας dictas oportuit, sed Διαντίδας. Hoc enim omnino exigit analogia. Ego non dubito à promontorio Eubœæ, ad quod sitæ erant, dictas, cui nomen Δῖον, & ei cognomen oppidum apud Homerum Δῖόν τ' αἰπὺ πτολίεθρον: ut ab alterutro Διάδες dictæ sint: & propterea primam produci: quod non fuerit, si ἀπὸ τοῦ Δίαντος cognominatæ fuissent. Quare in vita Arati ita legimus, sed prius fœdissimis mendis sublatis: καὶ πάλιν Ἀθῆναι μὲν εἰσὶ τῆς Ἀττικῆς, εἰσὶ δὲ καὶ τῆς Εὐβοίας Ἀθῆναι Διάδες, ὧν μέμνηται ἐν Γλαύκῳ Ποντίῳ Αἰσχύλος. Κἄπειτ' Ἀθήνας Διάδας παρὲκ πτερῶν, ἀλλὰ ἀπὸ τῶν ἐν τῇ Ἀττικῇ οἱ πολῖται Ἀθηναῖοι. ἀπὸ δὲ τῶν ἐν Εὐβοίᾳ, Ἀθηνῖται λέγονται. Hæc vitiosissime excusa sunt. Vides primam in nomine Διάδας produci, quæ in Δίας corripitur. At promontorii prior syllaba

syllaba circumflexa, Δῖον. unde non dubitamus dictas. Itaque Stephanus mutavit sententiam in Δία. τὸ ἐθνικὸν Διεύς. καὶ τὸ θηλυκὸν Διάς. ὅθεν καὶ Διάδες Ἀθῆναι. Jam non ἀπὸ τοῦ Δίαντος, ut antea, quod absurdum erat: sed ἀπὸ τῆς Δίας. Sed ubi est illa Δία, quæ Athenis Diadibus cognomen fecit? Est Εὐβοίας tertio loco posita à Stephano. Ab ea igitur, aut à Dio promontorio, Διάδες Ἀθῆναι dictæ. Rursus in Δῖον mutat sententiam, ab eo & Διάδας Ἀθήνας dictas esse sciscit, ut & nos.

CCCCLXXXVIII. *Sicyoniorum XIV Marathus.*] Georgio Μαραθῶος. Deest in Excerptis Barbarolatinis Africani, neque agnoscitur à Pausania.

Ibid. *Cenchres ann. XVIII.*] In Græcis prioris libri ἔτη ιε.

CCCCXC. *Diluvium.*] Hæc omnia totidem verbis Tatianus sub Crotopo, non sub Triopa contigisse scribit: κατὰ δὲ Κρότωπον ἡ ἐπὶ Φαέθοντος ἐκπύρωσις, καὶ ἡ ἐπὶ Δευκαλίωνος ἐπομβρία. Idem Clemens, sed de tempore περιπλανῇ, quum ab Exodo, ad hæc gesta, interjicit generationes XL, hoc est annos MCCC amplius. quod est portentosum. Ἀπὸ δὲ τῆς Μωϋσέως στρατηγίας ἐπὶ Ἰνάχου, ἐπὶ τὸν Δευκαλίωνος κατακλυσμὸν (τὴν δευτέραν λέγω ἐπομβρίαν) καὶ ἐπὶ τὸν Φαέθοντος ἐμπρησμὸν, ἃ δὴ συμβαίνει κατὰ Κρότωπον, γενεαὶ τεσσαράκοντα ἀριθμοῦνται. Sed quum hunc locum Eusebii in animo haberet Paulus Orosius, Diluvium sub Amphictyone rege Atheniensium, non sub Cecrope, contigisse refert libro primo cap. IX. *Anno* DCCCX *ante Vrbem conditam Amphyction Athenis tertius à Cecrope regnavit, cujus temporibus aquarum illuvies majorem partem populorum Thessaliæ absumpsit, paucis per refugia montium liberatis, maxime in monte Parnasso, in cujus circuitu Deucalion tunc regno potiebatur.* Confundit gestum numeri CCCCLXVI cum hoc. Sed neutro modo procedit tempus annorum DCCCX ante Urbem conditam: ut taceam de rege Amphictyone. Nam annus DCCCX ante Urbem conditam, congruit numero Eusebiano CCCCLIIII, quo tempore nullus erat rex Atheniensium. Amphictyon vero inivit regnum Athenarum numero DXIX, annis ante Urbem conditam DCCXLV, non DCCCX, ut ipse vult.

Ibidem. *Diluvium, quod sub Deucalione.*] Augustinus lib. XVIII, cap. X. *His temporibus, ut Varro scribit, regnante Atheniensibus Cranao successore Cecropis, ut autem nostri, Eusebius & Hieronymus, adhuc eodem Cecrope permanente, Diluvium fuit, quod appellatum est Deucalionis, eo quod ipse regnabat in earum terrarum partibus ubi maxime factum est. Hoc autem Diluvium nequaquam ad Aegyptum, neque ejus vicina pervenit.* Vltima verba explicantur illis Græcis, quæ produximus numero CCLXI. Τούτου τοῦ κατακλυσμοῦ τοῦ ἐπὶ Δευκαλίωνος δηλονότι δοκοῦσι μεμνῆσθαι καὶ Αἰγύπτιοι φάσκοντες τὴν χώραν αὐτῶν μὴ κατακεκλύσθαι. Vide reliqua. Tria enim Diluvia numerantur, primum sub Ogyge, secundum sub Deucalione, tertium sub Dardano. quæ singulatim describit Nonnus libro tertio his strepeis versiculis:

Πρῶτος γὰρ κελάδοντι ἐπέβρεμε νιφετοῖο
Ὠγύγιος ἠλίβατοιο δι' ὕδατος αἰθέρα τέμνων,
Χθὼν ὅτε κεύθετο πᾶσα καταρρύτος, ἄκρα δὲ πέτρης
Θεσσαλίδος κεκάλυπτο, καὶ ὑψόθι Πυθιάς ἄκρη
Ἀγχινεφὴς νιφόεντι ῥόῳ κυμαίνετο πέτρη,
Δεύτερος ὄμβρος ἔην, ὅτε κυκλάδος ἄντυγα γαίης
Χεύματι βυσσήεντι κατέκρυφε δύσνιφον ὕδωρ,
Δευκαλίων ὅτε μοῦνος ὁμόστολος ἥλικι Πύρρῃ
Ὀλλυμένων μερόπων ἐνὶ λάρνακι κοιλάδι τέμνων
Χεῦμα παλινδίνητον ἀτεκμάρτου νιφετοῖο
Ἠέρος ὑδατόεντος ἑλιξ πρυμνήσιον ναύτης.
Καὶ τρίτατος Διὸς ὄμβρος, ὅτε χθονὸς ἔκλυσεν ἕδρην
Καὶ σκοπέλους ἔκρυψεν. Ἀθωιάδος δὲ, καὶ αὐτῆς
Ἄβροχα Σιθονίης ἐκαλύπτετο νῶτα Κολώνης.
Τῆμος ὁρῇ τότε χεῦμα διαρρήσσων νιφετοῖο
Δάρδανος ἀρχαίης ἐπεβήσατο γείτονος Ἴδης.

Ibidem. *& incendium, quod sub Phaëtonte factum est.*] Mirum res tam contrarias, diluvium & incendium, sub idem tempus concurrisse. Deinde quum ab Eusebio hæc conjiciantur in Cecropis regnum, de Phaëthonte omnino procedere non potest, qui fuit quintus à Cecrope secundum Apollodorum. Cecrops, Herse, Cephalus, Tithonus, Phaëton. Ovidius Solis & Clymenes filium dicit. Veteres, in quibus Censorinus, scribunt post immanem periodum annorum " mundum exaquescere, & post aliam totidem anno- " rum exignescere. Non igitur in idem tempus con- " currere possunt κατακλυσμὸς, καὶ ἐκπυρωσμὸς, ut " post alios scribit Eusebius noster. "

Ibid. *in Aethiopia.*] Ita diverse hanc fabulam vexant. Tamen Eridanus, in quem Phaëton cecidit, longe ab Æthiopia. Ægyptii vero quotannis rubrica greges, armenta, arbores inficiebant ineunte vere, idque se ideo facere testabantur, quod vere novo ignis totum orbem depastus sit: Epiphanius 23: ἀλλὰ καὶ προβάτου τυχόντος ἐν τῇ τῶν Αἰγυπτίων χώρᾳ ἔτι παρ' Αἰγυπτίοις τυγχάνει ἀδελφὴ ἡ παράδοσις καὶ τοῖς εἰδωλολάτραις. ἐν γὰρ τῷ καιρῷ, ὅτε τὸ πάσχα ἐγίνετο ἐκεῖσε, (ἀρχὴ δὲ αὐτὴ γίνεται τοῦ ἔαρος, ὅτε ἡ πρώτη ἰσημερία,) ἐκ μίλτου λαμβάνουσι πάντες Αἰγύπτιοι κατὰ ἀγνωσίαν, καὶ χρίουσι μὲν τὰ πρόβατα, χρίουσι δὲ καὶ τὰ δένδρα καὶ τὰς συκᾶς καὶ τὰ ἄλλα, φημίζοντες, καὶ λέγοντες, ὅτι, φασὶ, τὸ πῦρ ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ κατέφλεξέ ποτε τὴν οἰκουμένην. τὸ δὲ σχῆμα τοῦ αἵματος τὸ πυρωπὸν ἀλεξιτήριον ἐστι τῆς τοιαύτης πληγῆς καὶ τοιαύτης.

Ibid. *& multæ pestilentiæ locales.*] Paulus Orosius post ea, quæ de Diluvio: *Tunc etiam in Aethiopia pestes plurimas dirosque morbos pene usque ad desolationem exæstuasse Plato testis est.*

Ibid. *ut Plato memorat.*] In Timæo: τὸ δὲ τούτων αἴτιον τόδε. πολλαὶ καὶ κατὰ πολλὰ φθοραὶ γεγόνασιν ἀνθρώπων καὶ ἔσονται πυρὶ καὶ ὕδατι μέγισται, μυρίοις δὲ ἄλλοις ἕτεραι βραχύτεραι. τὸ γὰρ οὖν παρ' ὑμῖν λεγόμενον, ὥς ποτε Φαέθων Ἡλίου παῖς, &c.

CCCCXCVI. *à Deucalionis Hellene.*] Vide Notam ad CCXXVII.

Ibid. *Et Actæ Attica vocata.*] Ἀπὸ τῆς Ἀτθίδος τῆς Κραναοῦ. Quare sub Cranao hæc notanda erant.

Ibid. *Corinthus condita est.*] Si verum est, quod refert Apollodorus, immanis παραχρονισμὸς commissus fuerit. Nam scribit Ephyran à Sisypho conditam fuisse: Sisyphus vero duabus generationibus tantum Trojana tempora antecedit, puta sexaginta, aut septuaginta annis, circiter numerum DCCLX plus minus. Si igitur conditor Ephyræ in illa tempora incidit, longe inferiorem tempore esse oportet Corinthum, à quo Corinthus transnominata. Corinthii soli, ut notat Pausanias, origines urbis suæ ἐπιγενεαλογοῦντες Corinthum Iovis filium fuisse dicunt: quum tamen ejus genus & origo ignoretur. Vide proverbium Διὸς Κόρινθος apud Pindari Scholiasten. Velleius perhibet Aletem Corinthi conditorem esse. Sed nugatur.

Ibid.

Ibid. *Corinthus condita est.*] Hæc ad verbum, ut solet, ex Hieronymo transferens Isidorus plus dicit: *Hoc tempore in Græcia Corinthus condita, ibique pictura ars à Cleanthe reperta est.* Sed neque ullus scriptus, neque editus codex illa postrema agnoscit, & sunt à Plinio, lib. XXXIV, cap. III. de quo etiam Strabo lib. VIII.

Ibid. *Apollinis Delii templum.*] Præter Græca Eusebii extat & fragmentum apud Cedrenum 67, 16. ἐπὶ τούτου (Κέκροπος) τὸ ἐν Δήλῳ ἱερὸν Ἀπόλλωνος Δηλίου ὑπὸ Ἐρυχθονίου ἱεροῦ Κέκροπος ἱδρύθη. Quod Delos ab Erychthone occupata sit, meminit etiam Athenæus lib. IX. ὡς κατέσχεν Ἐρυσίχθων Δῆλον τὴν νῆσον.

CCCCXCVIII. *Hercules cognomento Desanaus.*] In Græcis pro Desanaus Διώδας. Unde tanta discrepantia, caussam non dispicio. Neuter mihi notus. Deinde Hercules Μέλκαρθος Phœnicibus dicebatur, teste Philone Bybliensi, non Diodas. Quare hoc valde suspectum mihi. Pro Dasanaus, Lud. Vives legit Delphinas lib. XVIII. cap. XII. de Civit.

Ibid. *A Cappadocibus & Eliensibus.*] Quid Phœnicibus cum Cappadocibus? aut quis cultum illius Herculis ex Phœnice in Cappadociam transtulit?

„Ibid. *Et Eliensibus.*] An isti Elienses in Mesopotamia, „ut Sex. Aurelio: *Nocturna vero Eliensi ad Singaram pugna.* „Omnia quidē mihi incomperta. Non magis mihi noti isti Elienses, quam Hercules Desanaus, aut Dosenaus, ut habet Marianus, aut Desinaus, ut alii codices. In Græcis pro Elienses, est Ἰλιέων, qui sunt Trojani. Apud Hesychium legimus, Δορσάνης, Ἡρακλῆς παρ' Ἰνδοῖς. Sane Dorsanes proxime abest à Dosenaus, quod legitur apud Marianum. Sed meliores codices scripti habent Desanaus, & Indi non sunt Ilienses, aut Cappadoces, & controversia non tollitur varietatis, quod Διώδας in Græcis, in Latinis Desanaus legitur.

DI. *Hoc tempore Areopagus nomen judicii constitutus.*] Manca & obscura interpretatio. Græca: Ἄρειος πάγος ἐκλήθη, καὶ δικαστήριον κατέστη. *Areopago nomen impositum est, & judiciorum locus constitutus.* Vide Augustin. lib. XVIII, cap. X. Sed ipse Ἄρειον πάγον Martis pagum interpretatur. Atqui πάγος non est Latinorum pagus, sed rupes. ut apud Æschylum -- τῷδ' ἀπανθρώπῳ πάγῳ: *huic inhumano saxo.* Quemadmodum enim Romæ Tarpeium Saxum, ita Athenis Ἄρειος πάγος, *Mavortium Saxum.* Est enim, ut scribit Stephanus, ἀκρωτήριον Ἀθήνησι, quemadmodum ἀκροκόρινθον, hoc est arcem Corinthi in edito colle structam πάγον prius vocatam fuisse scribit Stephanus. Cur autem in regnum Cecropis hoc gestum collatum sit ab Eusebio, hæc causa est, quod Mars cæso Halirrhothio primus causam capitis dixerit XII Diis judicantibus in Areopago. Hoc inter omnes scriptores convenit. Quod autem sub Cecrope acciderit, docet Servius in illud - OLEÆQVE MINERVA INVENTRIX - *Eo tempore, quo adversum Neptunum de nomine civitatis contendit: quod jam supra dictum est. Cui fabulæ hoc additur, quod postquam Minerva inventa olea Neptunum vicerit, indigne ferens Alisotheus (Halirrothius) Neptuni filius oleas cœpit excidere: cui, dum hoc facit, ferrum de manubrio decidit, & ei caput amputavit. Neptunus vero dolens filii sui obitum Martem homicidii cœpit arguere. Inde effectum est, ut Mars & Neptunus de hac re judicium apud Athenas experirentur. Unde locus, ubi Iudices sederunt,* AREOSPAGOS, *Iudices Atheniensium* AREOPAGITÆ *appellantur.* Judicium, inquit, constitutum est postquam Minerva Neptunum vicit. Hoc autem sub Cecrope contigisse constat ex numero CCCCLXXIX. Rectè ergo in tempus Cecropis hoc gestum relatum. Prius locus πάγος, id est Saxum, dicebatur. Postquam Mars ibi caussam dixit, Martis Saxum vocatum. Itaque locus Servii insignis est, quia alii omnes Halirrhothium à Marte, quod filiam ejus Alcippen attentâsset, interfectum produnt. Pausanias, item Apollodorus: Ἀγραύλου μὲν οὖν καὶ Ἄρεος Ἀλκίππη γίνεται. ταύτην βιαζόμενος Ἁλιρρόθιος ὁ Ποσειδῶνος καὶ νύμφης Εὐρύτης ὑπὸ Ἄρεως φωραθεὶς κτείνεται. Ποσειδῶν δὲ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ κρίνεται δικαζόντων τῶν δώδεκα θεῶν Ἄρη, καὶ ἀπολύεται. Locus tum vitiosus, tum mancus. Mens hæc Apollodori: Ποσειδῶνος δὲ ἐνάγοντος, ἐν Ἀρείῳ πάγῳ κρίνεται, δικαζόντων τῶν δώδεκα θεῶν, Ἄρης, καὶ ἀπολύεται. Nam deest participium ἐνάγοντος, διώκοντος, aut simile, hoc est in jus vocante. Sed ex caussa Orestis, non autem Halirrhothii, primum judicium capitis ibi disceptatum fuisse vult Æschylus in Eumenidibus: cujus versus hi plurimum ad hoc argumentum faciunt, ex persona Minervæ:

Κλύοιτ' ἂν ἤδη θεσμὸν Ἀττικὸς λεὼς
Πρώτας δίκας κρίνοντες αἵματος χυτοῦ.
Ἔσται δὲ καὶ τὸ λοιπὸν Αἰγέως στρατῷ,
Αἰεὶ δ' ἑκάστῳ τοῦτο βουλευτήριον
. . . .
Πάγον δ' Ἄρειον τόνδ' Ἀμαζόνων ἕδραν,
Σκηνάς θ' ὅτ' ἦλθον Θησέως κατὰ φθόνον
Στρατηλατοῦσαι, καὶ πόλιν νεόπτολιν
Τήνδ' ὑψίπυργον ἀντεπύργωσαν τότε.
Ἄρει δ' ἔθυον. ἔνθεν ἐστ' ἐπώνυμος
Πέτρα, πάγος τ' Ἄρειος. ---

Primum judicium capitis in caussa Orestis. Ideo vetus Scholiastes animadversione dignum judicavit: σημείωσαι, inquit, ὅτι πρώτη ἐπὶ Ὀρέστῃ γέγονε δίκη ἐν τῷ Ἀρείῳ πάγῳ. Deinde quod Amazones illum locum pro arce belli muniverunt, & Marti hostias immolarunt, ab eo Martis petram vocatam fuisse. Huc pertinent ea, quæ Harpocratio in Ἀμαζόνιον: quæ profecto observatione digna sunt. Sed quid faciemus Scholiaste Aristophanis, qui scribit Orestis judicium fuisse sub regno Pandionis? Nam antequam caussam diceret, & nemo cum eo propter cædis maternæ piaculum solemni Liberi Patris epulas communicaret, Pandion singulis convivis suum congium vini apponi jussit, & Oresti suum, ne ex ejus communione piaculum contraherent. Unde postea institutum festum, quod Χοαί, sive Congiorum solenne vocabatur. Quomodo potuit hoc sub Pandione contingere, siquidem Πανδίων ὁ δεύτερος erat proavus Demophontis, quo regnante Ilium eversum est, adhuc adolescente Oreste? Itaque in hoc argumento est ἀναχρονισμὸς trium generationum absolutarum. Sed hoc mendum corrigit Phanodemus apud Athenæum, qui hoc sub Demophonte institutū perhibet. Quum vero causam reddiderimus, cur Eusebius hoc gestum in tempus Cecropis contulerit, viderit ille, aut auctor, quicunque fuit, unde acceperit, quomodo Alcippe Cecropis ex filia Aglauro neptis rectè in hoc tempus conferatur. Sed respondebitur, nihil frequentius, quam avis adhuc superstitibus, nepotes etiam uxores duxisse, & liberos suscepisse.

Ibid. *Areopagus nomen judicii.*] Vertendum: *Areopagus vocatus est.* Antea enim Πάγος tantum vocabatur. Postquam Mars caussam in eo dixit, cœptus vocari ἄρεος Πάγος, *Martis saxum.*

DV. *Vitis inventa.*] In Græcis: ἀμπελουργία ὑπὸ Διονύσου ἐγνωρίσθη, *Vitium cultura à Libero patre prodita*

est non utique illo Semeles filio. Hunc Eusebii locum habebat in animo Augustinus lib. XVIII, cap. XII. *His temporibus Dionysium, qui etiam Liber Pater dictus est, & post mortem ejus Deus habitus, vitem ferunt ostendisse in Attica terra hospiti suo.* Probus scribit uvam à Pastore Staphylo regi Oeneo oblatam, ab Oeneo autem appositam fuisse Baccho in mensa, quum eum domi Oeneus excepisset. Bacchum vero culturam vitis Oeneum docuisse. Alii dicunt Bacchum ab Icario exceptum vitem & culturam ejus ab eo accepisse.

Ibid. *Moses octogesimum agens annum.*] Eusebius primus omnium veterum recte singula intervalla servavit, ab Abraham, ad Exodum, quum Clemens, Africanus, Tatianus, & alii rationes omnes conturbarint, & mare cœlo miscuerint, atque utinam partim sciens, partim per imprudentiam filum temporum bene ceptum non interrupisset. Peccat enim, quod toties diximus, προχρονισμῷ annorum XV, aut XIV. Iste anachronismus committitur intervallo à templi conditu, ad ejus excidium. Primum sciens prudensque Regi Ammoni XII annos pro biennio tribuit, Iosiæ XXXII pro XXXI adversus scripturæ auctoritatem. Imprudens autem Sedekiæ annos XI, pro X, Ahtaliæ septem pro sex, Regi Abiam III, pro duobus. Postremo autem unum suffuratur intervallo ab Exodo, ad conditum Templi, unde accrescit annus intervallo à Templi conditu, ad ejus excidium. Summa, anni XV ἀναχρονισμοῦ. Quare à conditu Templi putat annos CCCCXLII ad ejus excidium, quum tantum sint CCCCXXVII. Differentia, anni XV, anni scilicet illius ἀναχρονισμοῦ. quum autem bene desinat (excidium enim Templi recte collocat in anno III Olymp. XLVII) necessarium est male initium instituisse, quum illud anticipaverit annis XV. Tamen si ejus anachronismi culpam in se non admisisset, non dubium est, quin ratio illi constitisset à primo anno Abraham, ad excidium Templi, qui sunt anni MCCCCXXVII, ut quidem ipse colligit, MCCCCXII autem, ut ratio postulat. Quare Exodus debebat esse DXX, quum hic tantum sint DV. Nam ab Abraham, ad conditum Templi, addendi sunt anni XV; à conditu Templi, ad ejus excidium, sunt detrahendi, sed paulatim, singuli Regi Abiam, & Reginæ Athaliæ, decem Regi Ammoni, singuli Regibus Iosiæ, & Sedekiæ: quia labes commissa est intervallo postremo κατὰ προσθήκην. & hoc intellige de intervallis Sacræ Scripturæ. Ea enim peccant προχρονισμῷ ab Abraham, ad conditum templi: μεταχρονισμῷ à conditu, ad excidium. Intervalla autem exoticæ historiæ recte habent. Nam certum est, à prima Olympiade retro, ad excidium Trojæ, esse annos CCCCVI, & ab eadem Olympiade, ad aliud quodvis intervallum, nihil peccatum esse. propterea quod Eusebius ad exoticæ historiæ Canones sacram historiam accommodat, non autem exoticam ad sacram.

Ibid. *& dux itineris ex Aegypto.*] Contigit anno periodi Iulianæ 3217, numero Eusebiano DXX; numero aureo VI, Epacta æquabili XXVI, castigata XXVII propter bisextum, E D litera duplici, cyclo Solis XXV. Neomenia Nisan feria V, quarto Non. Aprilis. Epocha omnium aut Sacræ historiæ, aut exoticæ certissima, examinata χαρακτηρικῶς per feriam neomeniæ primæ Exodi, & per annum Sabbaticum excidii Templi, deinde ἱστορικῶς per annum primum expeditionis Syriacæ Nabuchodonosori, & tricesimum annum Nabopallassari. Hinc omnes rationes temporum Biblicæ historiæ pendent. Res tam antea ignorata, quam nunc ab omnibus partim per stuporem, partim per fastidium, aut invidiam neglecta.

Ibid. *& dux itineris ex Aegypto.*] Egressus contigit XV Aprilis, τεσσαρεσκαιδεκάτη κατὰ τὴν σελήνην. Et tunc annus Hebræorum cœpit putari ab æquinoctio veris. Exod. XII, 2. quum antea iniret ab æquinoctio autumni. Exodi XXXIV, 22. XXIII, 16. Porro de tempore hujus migrationis Epiphanius pag. 11: πέμπτη γενεᾷ κατὰ τὸν Λευὶ ἔξεισιν Ἰσραὴλ ἐκ τῆς Αἰγύπτου. Mosem vult esse quintum à Levi, quum fuerit quartus dumtaxat per patrem, Levi, Kahath, Amram, Moses: tertius per matrem, Levi „ Iochabed, Mose. Hic vero Georgius non temperat „ se à contumelia, quod Eusebius cum XLV anno Cecropis Diphyeos tempus Exodi comparaverit. Audi hominem: τῷ μεʹ ἔτει Κέκροπος τοῦ Διφυοῦς πρώτου βασιλέως Ἀθηναίων τὴν δὲ Αἰγύπτου πορείαν τοῦ Ἰσραὴλ διὰ Μωσέως φησὶν ὁ Παμφίλου ἐμβρόντητος Εὐσέβιος γενέσθαι ὅπερ (κατ' ἐκεῖνον μὲν παραλογισμὸν) τοῦ δὲ Ἀδὰμ ἔτος ἦν ‚Γ Λ ᾠθ. κατὰ δὲ Ἀώδ. Legendum ‚Γ ΧΙΙΘ. Nota civile facinus mo- „ nachi, quo Eusebium ἐμβρόντητον vocat. „

Ibid. *Aegyptiorum Acherris.*] Non potest dici quantum sibi permiserit Eusebius in hac Dynastia XVIII temeranda. Nam solum reges comminiscitur, qui neque apud Africanum, neque apud Iosephum extant, sed & annos eorum mutilat, extendit, ut illi visum est. Itaque non mirum si adeo acerbe cum eo expostulat Georgius. Tamen & ipse quoque dum Eusebium insectatur, imprudens reprehensioni sese objicit. Loquens de XVIII Dynastia, κἀν ταύτῃ, inquit, δύο βασιλεῖς ὁ Εὐσέβιος παρέκρυψεν, ἔτη δὲ προσέθηκεν πεʹ, τμγʹ, ἀντὶ σξγʹ τοῦ παρ' Ἀφρικανῷ. Dicit eum duos reges ex hac Dynastia sustulisse. Africanus XVI recenset, totidem Eusebius. Non igitur mutilavit, sed alios totidem pro veris supposuit. Præterea quod dicit apud Africanum colligi annos XVIII Dynastiæ CCLXIII, manifestum est codicum mendum, quum sint CCLXXXVII, quos Eusebius auxit annis LXI, ut explicant intervalla temporum suorum. Pergit deinde Eusebium graviter objurgans, quod non sub Amosi posuerit tempus migrationis ex Ægypto: Africanum vero, quanquam alias eum fugerit ratio, tamen melius ordini temporum consuluisse, quod Exodum Hebræorum in Amosin regem referat. ἰδοὺ δὴ ὁ μὲν Ἀφρικανὸς βουληθεὶς κατὰ τὸ πʹ ἔτος Μωσέως τὸν Ἄμωσιν ἐκθέσθαι, διὰ τὴν ἔλλειψιν τῶν ρι ἐτῶν, ἣν ὑπέστη ἐκ τῆς ιγ γενεᾶς τοῦ δευτέρου Καϊνᾶν υἱοῦ Ἀρφαξάδ, ὡς εἴρηται ἡμῖν, καὶ ῥηθήσεται πολλάκις, πλὴν φιλαληθέστερος ὢν Εὐσεβίου, καὶ εἰδὼς τὴν τῶν πολλῶν δόξαν οὕτω κρατοῦσαν, ὅτι ἐπὶ Ἀμώσεως Φορωνεὺς Ἀργείων ἐβασίλευσε, καὶ πρὸ γε τούτου Ἴναχος ὁ τούτου πατήρ, ἐφ' οὗ Μωσῆς γεννᾶται κατὰ τὸ μα ἔτος, ἠναγκάσθη, καίπερ οὐ συμφωνούσης τῆς τοιαύτης ψήφου πλείως τῆς ἀποδείξεσιν αὐτοῦ, πλὴν διὰ τὸ ἀληθὲς, καὶ μᾶλλον τῇ τῶν πολλῶν ἐξηκολούθησε δόξῃ. Denique ad tædium oggerit, omissione τοῦ δευτέρου Καϊνᾶν Eusebium hæc peccasse. Unde factum, ut sub alio rege, quam sub Amosi, migrationem Hebræorum contigisse scripserit. Atqui initium Amoseos incidit in annum periodi Julianæ 3014, CIII annis ante Exodum. Exodus vero in annum quartum Acherris decimi regis hujus XVIII Dynastiæ: Subjicit Georgius ὁ δὲ Εὐσέβιος οὔτε τῷ Ἀφρικανῷ, οὔτε τῷ Ἰωσήππῳ, οὔτε ἄλλῳ τινὶ συμφωνῶν τὰ μὲν τῶν ὀνομάτων ἐκ τῆς παρὰ τῷ Ἀφρικανῷ ιϛ δυναστείας εἰς τὴν ιζ μετήγαγε. τοὺς δὲ χρόνους περιέκοψε, σύγχρονον Μωϋσέως δεῖξαι

δεῖξαι τὸν Κέκροπα τὸν διφυῆ βουλόμενος, &c. Hæc quidem vere objicit. Sed illud delirium est, quod ait, Eusebium nomina Regum, quæ extarent in XV Dynastia apud Africanum, in XVII Dynastian transtulisse. Nam Africanus non retulit reges XV Dynastiæ, quæ fuit Pastorum, neque eorum annos κατὰ πλάτος ἐστοιχείωσε, sed καθ' ὁμάδα annos totius Dynastiæ concepit: quod & Eusebius facit in XVII Dynastia, cujus annos CCCIII tantum καθ' ὁμάδα refert, regum nominibus dissimulatis. Alia quoque deliria alibi apponit, quod alius sit Ἀμῶς, alius Ἄμωσις, & quidam rex Ἀσσὴθ, quem quum ipse apud Africanum, & Iosephum extare neget, mirum unde expiscatus sit.

Ibid. *Acherres.*] In Græcis libri prioris: ια Κεγχέρης ἔτη ις. κατὰ τοῦτον Μωϋσῆς τὴν ἐξ Αἰγύπτου πορείαν τῶν Ἰουδαίων ἡγήσατο. Scholion Georgii Syncelli: Μόνος Εὐσέβιος ἐπὶ τούτου λέγει τὴν τοῦ Ἰσραὴλ διὰ Μωσέως ἔξοδον, μηδενὸς αὐτῷ λόγου μαρτυροῦντος, ἀλλὰ καὶ πάντων ἐναντιουμένων τῶν πρὸ αὐτοῦ, ὡς μαρτυρεῖ (Παννόδωρος). Hoc unum objicit Eusebio, quod sub hoc rege Exodum Hebrçorum ponat, quum alii sub Amosi. quæ ratio non est unius assis. Sed his omissis, vide quomodo Eusebius annos hujus Dynastiæ interpolando id affectavit, ut principium Acherris præcise in tempus Exodi incideret, quasi si sub eo rege voluisset Exodum contigisse, nihil agere videretur, nisi in principio ejus regni Exodum ipsam statueret.

DVIII. *Sicyoniorum Echyreus.*] Hic quoque rex ignotus Pausaniæ.

DX. *Crotopus.*] Pausanias inter Triopam & Crotopum collocat Iasum: qui videtur Triopam regno exuisse, ut coactus fuerit in Caria novas sedes quærere.

DXI. *In Aegypto regnavit Telegonus Oris pastoris filius.*] Oris est metaplasmus Hieronymianus. Or, Oris: ut Diacon, Diaconis, & similia infinita sæculo Hieronymi, & ante tempora Diocletiani. Orus enim rectum est, non Or. Sic quidam Episcopus Origenista Or vocatur eidem Hieronymo libello ad Ctesiphontem in Pelagianos. Et sane Ὠριγένης non en hinc deductum est. Hoc modo non fuerit metaplasmus. Tamen idem est Ὦρ Ὠρὸς, (unde Ὠριγένης) quod Ὦρος Ὤρου. unde Ὡρογένης dicendum esse analogia postulat. De quo nomine Pausanias: ἐμοὶ μὲν οὖν Αἰγύπτιον φαίνεται καὶ οὐδαμῶς Ἑλληνικὸν ὄνομα Ὦρος εἶναι. Et verum est. Orus enim vere Ægyptiacum est nomen. & tale videor ex tenebris eruisse apud Dionem Chrysostomum in oratione περὶ τοῦ Ἴλιον μὴ ἁλῶναι, quum fabulas Homeri comparat ægrorum somniis: ἐν γὰρ τοῖς σπερῶ γεγραμμένοις ὀνείρασιν οἱ ἄνθρωποι τοιαύτας ὄψεις ὁρῶσιν. ubi proculdubio legendum, ἐν γὰρ τοῖς Ὤρου γεγραμμένοις ὀνείρασιν ut intelligatur liber onirocriticus Ori, ut puto, Apollinis. Nam alioquin de eo nihil aliud mihi constat, nisi quod certo certius est ita apud Dionem legendum esse. Orus autem, quem Eusebius vult Telegoni patrem fuisse, non potest esse alius ab eo, quem posuit numero CCCCXXXI, qui est nonus hujus Dynastiæ apud Africanum. Ita tempora conveniunt. ut dubium non sit, si Ori fuit filius, alium Orum esse non posse præter hunc. Sed quomodo ille Orus Pastor esse potuerit, ipse viderit, quum hæc Dynastia nullum regem Pastorem habuerit, cujusmodi tres antecedentes habuçrunt.

Ibid. *Septimus ab Inacho.*] Si septimus ab Inacho, quomodo ergo Io Inachi filia nupsit illi numero CCCCLXXXI? Sed posteriorem Io uxorem duxisse credendum est; quæ erat sexta ab Inacho. Itaque ejus filius Epaphus est septimus ab Inacho, non Telegonus. Est ἀλογιστία. Stemma: Inachus, Phoroneus, Niobe, Argus, Iasus, Io, Epaphus. Septem.

DXIV. *Aegyptiorum Cherres.*] Satis fuerit semel & iterum monuisse, ab Eusebio horum regum annos, & nomina interpolata fuisse: quem totus Areopagus absolvere non possit. & satis in eum super hac re peroravit Georgius Syncellus.

Ibid. *Hoc tempore in Creta regnavit Apteras.*] Si Pausaniæ credimus, is non Ἀπτέρας, sed Πτερᾶς vocabatur. Ita enim scribit de templo Delphico loquens: λέγεται δὲ καὶ ἕτερος λόγος, ὡς τὸν ναὸν κατεσκεύασεν ἀνὴρ Δελφός. ὄνομα δὲ αὐτῷ Πτερᾶν εἶναι. κατὰ τοῦτο οὖν γενέσθαι καὶ τῷ ναῷ τοὔνομα ἀπὸ τοῦ οἰκοδομήσαντος.

Ibid. *qui & urbem condidit.*] Subjicit Pausanias: ἀπὸ τούτου δὲ τοῦ Πτερᾶ καὶ πόλιν Κρητικὴν προσθήκῃ γράμματος Ἀπτεραίους φασὶν ὀνομάζεσθαι. Aliam rationem nominis hujus urbis pete ex Stephano & nostris Ausonianis lectionibus.

DXX. *Deucalionis filius Dionysius.*] Quis sit iste Διόνυσος ὁ Δευκαλίωνος, neminem puto scire, neque ullius extat auctor, ex quo colligi possit, Deucalioni ullum filium Dionysium fuisse. Sed si Hieronymus hæc integra vertisset, laborem quçrendi nobis imminuisset, qui priusquam in Græca incideremus, multum æstuavimus, ut hunc Dionyson Deucalionis filium è latebris erueremus. Frustra nos laborasse clamant Græca: Κατὰ Ἀμφικτύονα τὸν Δευκαλίωνος υἱὸν, τινές φασι Διόνυσον εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐλθόντα ἐπιξενωθῆναι Σημάχῳ. *Temporibus Amphictyonis filii Deucalionis ajunt Liberum patrem, quum in Atticam venisset, apud Semachum divertisse*, vel, ut Hieronymus recte vertit, *à Semacho hospitio receptum fuisse.* Non igitur Dionysus iste Deucalionis fuit filius, sed Amphictyon, sub quo Dionysus in Atticam venit. Apollodorus: Κραναὸν δὲ ἐκβαλὼν Ἀμφικτύων ἐβασίλευσε. τοῦτον μὲν ἔνιοι Δευκαλίωνος, ἔνιοι δὲ Αὐτόχθονος λέγουσιν. Hujus hallucinationis nullam aliam causam fuisse puto præter properantiam. Dictabat enim hæc, non scribebat. Absque Græcis fuisset, idem error nobis quoque hæsisset. Sed error latere potuit, quia quod debebat vertere *sub Amphictyone*, vertit, *His temporibus.* Pausanias tamen non solum sub Amphictyone in Atticam Dionyson venisse, sed ab ipso quoque Amphictyone epulo tum eum, tum alios Deos exceptos scribit in Atticis: Μετὰ δὲ τὸ τοῦ Διονύσου τέμενός ἐστιν οἴκημα ἀγάλματα ἔχον ἐκ πηλοῦ, βασιλεὺς Ἀθηναίων Ἀμφικτύων ἄλλους τε θεοὺς ἑστιῶν καὶ Διόνυσον.

Ibid. *à Semacho.*] Ita in Græcis Σημάχῳ. Stephanus: Σημαχίδαι δῆμος Ἀττικός, ἀπὸ Σημάχου, ᾧ καὶ ταῖς θυγατράσιν ἐπεξενώθη Διόνυσος. ἀφ' ὧν αἱ ἱέρειαι αὐτοῦ. ἔστι δὲ τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς. Φιλόχορος δὲ τῆς Ἐπακρίας φησὶ τὸν δῆμον. ὁ δημότης Σημαχίδης, &c. Meminit quoque Hesychius.

Ibid. *Filiæ ejus.*] Stephanus in illis, quæ supra produximus, non παρὰ Σημάχῳ, ut Græca Eusebii habent, sed παρὰ ταῖς Σημάχου θυγατράσιν ἐπιξενωθῆναι scribit.

Ibid. *Filiæ ejus.*] Non unam fuisse jam scis ex Stephano.

Capreæ pellem.] Τὴν νεβρίδα. Hoc est, traditione τῆς νεβρίδος docuit μυστήρια, καὶ τελετάς. Unde νεβρίζειν verbum τῶν μυστῶν, καὶ τῶν ἐποπτῶν. Idcirco filiæ Semachi fuerunt ab eo tempore Sacerdotes Bacchi, ut habes apud Stephanum, καὶ ἐνεβρίζον τῷ Διονύσῳ.

DXXIII. *Templum Deli.*] Vide quæ ad CCCCXLVII notavimus. Nam eadem est περιοχή. & cur hic repetitur,

titur, aut cur ibi locum habebat, si hic ponenda erat, non video. Quod Erysichthon in insula Delos fuerit, ibi ostendimus ex Athenæo. Alioquin etiam monet Pausanias: τὰ μὲν δὴ δύο (ἀγάλματα) Κρητικὰ καὶ Φαίδρας ἀναθήματα ἔλεγον αἱ γυναῖκες. τὸ δὲ δὲ χαλκοῦν Ερυσίχθονα ἐκ Δήλου κομίσαι.

DXXV. *Epaphus filius Ionis.*] PET. Ionis, & Jovis. FR. & Edit. filius *Io, & Ionis.* Sed alterum est nota variæ lectionis, quæ irrepsit in textum. Græca habent Ἰοῦς, sine mentione Jovis: quamvis verum est Διὸς καὶ Ἰοῦς παῖδα esse.

Ibid. *Memphin.*] Hygenus in CCLXXV fabula: *Epaphus Iovis filius in Aegypto Memphin (condidit).* Ubi poterat quoque legi *Ionis.* Apud Isidorum legitur Jovis lib. XV. Orig. cap. primo.

Ibid. *quum in secunda Aegypto regnaret.*] Priusquam in Græca incideremus, interpretabamur secundam Ægyptum τὴν κάτω. Ita sæpe illudunt nobis conjecturæ nostræ, ubi in mendosos codices, aut præposteras interpretationes incidimus, cujusmodi hæc est. In Græcis erat, Ἔπαφος Ἰοῦς τῆς δευτέρας, ἐβασίλευσεν Αἰγύπτου, καὶ Μέμφιν ἔκτισεν. *Epaphus Ionis posterioris filius, regnabat in Aegypto & Memphin condidit.* Sed Georgius interpolaverat. Nam alibi recte citat, scil. ἡ δευτέρα εἰς Αἴγυπτον. τὴν δευτέραν Ἰὼ, ut alibi monuimus, vocat Ἰὼ τὴν Ἰάσου, πρὸς διαστολὴν Ἰοῦς τῆς Ἰνάχου. Sic alibi Ἰὼ ἡ δευτέρα εἰς Αἴγυπτον κατά τινας, ἣ καὶ Ἶσις προσαγορευθῆναι φασί. καὶ γημαμένη Τηλεγόνῳ Ἔπαφον ἐγέννησεν. Igitur prior Io est Inachi filia, posterior Iasi: neq; ulla est δευτέρα Αἰγυπτίος, ut putavit Hieronymus.

DXXIX. *Armais.*] Duo hoc nomine à Josepho ex Manethone ponuntur. prior quartusdecimus à Tethmosi, qui regnavit annos IV, mensem unum. Alter est decimus nonus, qui & Danaus, quem hic ponit Eusebius, & cujus caussa totam XVIII Dynastian susque deque permiscuit, ut Argivorum & Danai, qui Argis imperavit, tempora in hunc Armaim convenirent. Sed falso persuasit Josepho Apion, Josephus Eusebio, Danaum esse Armaim, quum Danai initium conveniat anno XXVI Achetris decimi Regis XVIII Dynastiæ. Hoc nomine pessime de Ægyptiaca Chronologia meritus est Eusebius, ne in illum promam, quæ tam acerbe in in eundem distringit Georgius.

DXXX. *qui ab Homero Erectheus vocatur.*] in Bœotia:

Οἱ δ' ἄρ' Ἀθήνας εἶχον ἐϋκτίμενον πτολίεθρον
Δῆμον Ἐρεχθῆος μεγαλήτορος, ὅν ποτ' Ἀθήνη
Θρέψε Διὸς θυγάτηρ, τίκε δὲ ζείδωρος ἄρουρα.

Ibi Eustathius: Τινὲς δὲ αὐτὸν καὶ Ἐριχθόνιον φασὶν ὁμώνυμον τῷ παλαιῷ Τρωϊκῷ βασιλεῖ Ἐριχθονίῳ.

Ibid. *bis regnantibus fuit.*] Hæc verba omnes codices scripti, Marianus, & Editiones habent. In Græcis horum vestigium nullum. Et merito. Quid est enim Erichthonium, Erichthonio & Armai regnantibus fuisse?

Ibid. *Lacedamon condita à Lacedamone Semelæ filio.*] Nullus veterum prodidit Lacedæmona Semelæ filium fuisse. in Græcis est Λακεδαίμονος τοῦ ἐκ Μεσολεώνης. quæ lectio est remotissima à Semele, ut supra Διώδας à Desanao. Itaque tantæ discrepantiæ nescio an caussa reddi possit. Aliis Λακεδαίμων υἱὸς Διὸς καὶ Ἠλέκτρας τῆς Ἀτλαντίδος. aliis non est Electra, sed ejus soror Taygete, ut Apollodoro.

DXXXII. *Argis Stheneleus.*] Augustinus ex Varrone libro XVIII. cap. VIII. *In quibus Criasi regis conjux Melantonice, & Phorbas filius eorum, qui post patrem rex Argivorum sextus fuit, & septimi regis Triopæ filius Iasus, & rex nonus Stenelas, sive Steneleus, sive Stenelus, varie quippe in diversis auctoribus invenitur.* Hæc ego protuli, ne quis varietatem hujus nominis imitaretur. Occurrit enim non raro, ut ait Augustinus.

Ibid. *Arcas filius Iovis.*] Lycaon, Nyctimus, Callisto, Arcas. Sub Nyctimo Diluvium contigit, auctore Apollodoro. Diluvium Deucalionis CCCCXC. à quo, ad hoc tempus, anni XLII. Non male relatum est tempus. Inter Nyctimum enim & Arcada, una est generatio.

DXXXIV. *Remesses.*] Armais apud Josephum, unde hos reges deprompsit Eusebius, frater Sesothios, ipso fratre expeditionem in Asiam faciente, invasit regnum Ægypti: unde postea à fratre expulsus est. Iste Sesothis trinominis fuit, teste Manethone. Vocatus enim est Ramesses, & præterea Ægyptos. Sed Josephus hæc omnia permiscuit. Nam Sesothis Josephi est Σέσωστρις Herodoti, & Σεσόωσις Diodori. Σέσωστρις quoque dicitur Africano ex Manethonis Tomo secundo tertius rex Diospolitarum XII Dynastiæ. ut autem hæc omnia ad Argivorum tempora accommodaret Eusebius, à XVIII Dynastiæ regibus, ad illos transfuga se contulit, quos Josephus ex alio Tomo Manethonis collegit.

Ibid. *ann. LXVIII.*] Nulli anni à Josepho apponuntur. de suo largitus est. Manetho in XII Dynastia XLVIII annos tantum attribuit.

Ibid. *Aegyptus, quæ prius Aeria vocabatur.*] Stephanus: Ἀερία· Αἴγυπτος παρὰ τὴν ἀέρα. καὶ γὰρ ἠερίαν αὐτὴν φασιν. οἱ ἄνθρωποι Ἀέριοι, καὶ Ἀερίτης, ἐκ τῆς ἀέρος γλωσσικῆς. Eustathius in Dionysium: ἐκλήθη δέ ποτε κατὰ τὴν ἱστορίαν ἡ τοιαύτη χώρα καὶ Ἀερία, καὶ Ποταμία, καὶ Αἰθιοπία διὰ τοὺς ἐκεῖ Αἰθίοπας, περὶ ὧν πολλοὶ τῶν παλαιῶν ἱστοροῦσι. καὶ μὴν καὶ Ἀετία ἐκ τινὸς Ἰνδοῦ Ἀετοῦ καλουμένου. καὶ Ὠγυγία δὲ καὶ Μελάμβωλος. καὶ Ἡφαιστία. Apollodorus: Δαναὸν μὲν οὖν Βῆλος ἐν Λιβύῃ κατῴκισεν, Αἴγυπτον δὲ ἐν Ἀραβίᾳ, ὃς καὶ καταστρεψάμενος τὴν Μελαμπόδων χώραν ἀφ' ἑαυτοῦ ὠνόμασεν Αἴγυπτον. Legendum, τὴν μελάμβωλον χώραν.

Ibid. *Aeria dicebatur.*] Multæ regiones hoc nomine dictæ: Thasus insula, Ægyptus, Libya, Creta, Sicilia, Antiochia, Cyprus. Hesych.

Ibid. *Ab Aegypto tunc ibi regnante.*] Manethos: ἡ δὲ χώρα ἐκλήθη ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος Αἴγυπτος. Sed Nilus Homero est Αἴγυπτος.

DXXXVIII. *Dardanus condidit Dardaniam.*] Ex Tatiano: κατὰ Σθενέλαον ἡ ὑπὸ Δαρδάνου τῆς Δαρδανίας κτίσις.

DXLII. *Post Sthenelum.*] Multa horum traducta huc sunt ex Apollodoro: ἐντεῦθεν δ' ἧκεν εἰς Ἄργος, καὶ τὴν βασιλείαν αὐτῷ παραδίδωσιν Ἐλάνωρ (Γελάνωρ) ὁ τότε βασιλεύων. αὐτὸς δὲ κρατήσας τῆς χώρας ἀφ' ἑαυτοῦ τοὺς ἐνοικοῦντας Δαναοὺς ὠνόμασεν. ἀνύδρου δὲ οὔσης τῆς χώρας, &c.

Ibid. *quem quum Argivi imperio pepulissent.*] Historiam cum sua caussa habes apud Pausaniam Corinthiacis. Quum lupus taurum vicisset, Argivi tauro Gelanora, lupo Danaum, quod extraneus esset, comparaverunt. Vide cætera.

Ibid. *eandem aquis abundare fecit.*] Quum antea scilicet δίψιον Ἄργος vocaretur. καὶ ἀποδείξας τὰ ἐν Ἄργει ὑδρεῖα, διὰ τοῦτο ὡς σοφὸς ἐτιμήθη, inquiunt Græci. proinde Danaum ὑδροφόρον vocat Nonnus, id est, Aquilegem: quem ait scientiam librandi aquas habuisse, libro Δ.

Ἀρχεκάκου Δαναοῖο φερέσβιον ἔκρυφε τέχνην,
Ὑδροφόρου Δαναοῖο. τί γὰρ πλέον εὗρεν Ἀχαιοῖς,
Εἴ ποτε χαλκείῃ πεδοσκαφέεσσι μακέλλαις

Χάσ-

Χάσματος ὑδαίοιο χυτὸν κενεῶνα πολάψας
Δίψιον Ἄργος ἔπαυσε, κονιομένοις δὲ πολίταις
Ὑγρὰ ποδῶν ἐπίβαθρα πόρεν ξεινήιον ὕδωρ
Ἐκ βυθίων λαγόνων ὀλίγον ῥόον; ---

Ibid. *abundare fecit.*] Τὸ κατεσκεύασεν omisit interpres, διὰ τῶν Δαναΐδων. Nam filiarum ministerio eum hoc peregisse scribunt Græci. Apollodorus: ἀνύδρου δὲ τῆς χώρας οὔσης, &c. τὰς θυγατέρας ἔπεμψεν. Unde proverbium,

Ἄργος ἄνυδρον ἐὸν Δαναοὶ θέσαν Ἄργος ἔνυδρον.

Ibid. *Danaus per filias.*] Hæc in POST. & Edit. temere divulsa sunt Græca enim fidem faciunt continuationis. quæ Hieronymus ita interpretatus est, ac si Eusebius scripsisset: ἄνυδρον αὐτὸ ἐποίησε διὰ τῶν λεγομένων Δαναΐδων (αὗται δὲ αὐτῷ ἦσαν θυγατέρες ν) σὺν τοῖς υἱοῖς τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Αἰγύπτου διεχείρησαν. Sed properabat, quum hæc verteret, Hieronymus. Nam omnino illud διὰ τῶν λεγομένων Δαναΐδων continuandum cum antecedentibus propter proverbium à nobis proxime productum, & ab illa continuatione pendet mens totius periochæ.

Ibid. *Neque vero multitudo filiorum,*] Ex multis pellicibus uno patre Danao natas vult. sed contra ex una Euryope filia Nili quinquaginta filios suscepisse Ægyptum auctor Hippostratus apud Phlegontem: Ἱππόστρατος δέ φησιν ἐν τῷ περὶ Μίνω Αἰγύπτον ἐκ μιᾶς γυναικὸς τῆς Νείλου Εὐρυόπης πεντήκοντα υἱοὺς γεννῆσαι. Δαναός τε ὁμοίως πεντήκοντα θυγατέρας ἔσχεν. Quod autem Paulus Orosius libro primo, capite XI, hoc contigisse dicit anno ante Urbem conditam DCCLXXV, non est error librariorum, sed ipsius Orosii, qui in his numeris non raro hallucinari deprehenditur. Contigit enim hoc annis DCCXXII ante Urbem conditam.

Ibidem. *Quum tam innumerabiles habeant concubinas.*] Propter eandem caussam L liberorum pater fuit Priamus. Non enim ex una Hecuba. Et longe major hodie est filiorum numerus regum Muhammedanorum propter multitudinem concubinarum. Polus Venetus lib. III, cap. VI scribit in insula Ziamba se vidisse regem patrem liberorum CCCXXV ex diversis mulieribus.

Ibid. *minoresque ejus.*] καὶ οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ μετ' αὐτὸν Δαναΐδαι καλούμενοι. *Et ejus posteri, qui Danaidæ vocantur.*

DXLIII. *Erichthonius primus quadrigam.*] Poeta:

Primus Erichthonius currus & quatuor ausus
Iungere equos, rapidisque rotis insistere victor.

Ibi Philargyrus: *Varro in libro, qui Admirabilium inscribitur, Erichthonium ait primum equos quatuor junxisse ludis, qui Panathenæa appellantur.* Sed Diphilus poëta auctor Theseidos Σῆμον vocat eum, qui primus quadrigas agitavit, his Scazontibus:

Θρέψας δὲ πώλους, ὡς οἱ Μαντινεὺς Σῆμος,
Ὃς πρῶτος ἅρματ' ἤλασεν παρ' Ἀλφειῷ.

Citat Scholiastes Pindari in Olympionicis. Hoc est, quod voluit Hygenus fabulator: *Elide, quæ urbs Peloponnesi est, certamina quadrigarum primum instituta.* Atqui primum certamen quadrigarum Elide institutum à Pelope, qui multis annis infra sæculum Erichthonii fuit.

Ibid. *Erat quippe apud alias nationes.*] Sive legas in Græcis παρὰ βαρβάροις, ut Hieronymus videtur legisse, sive, παρὰ βαρβάρων, ut scriptum reperimus, eodem sententia recidit. Erit ergo παρὰ βαρβάρων, ἀπὸ κοινοῦ εὑρεθέν. Nam apud Scythas fuit Erichthonius, & primus Græcorum inde aurum Athenas attulit. Hygenus fabula CCLXXIV. Quid ergo dicemus de Troilo, qui aliquot annis antea currum à se inventum Junoni consecravit?

DXLV. *Huc usque V libri Moysis continent annos* MMMDCCXXX. At secundum rationes ipsius Mosis, qui omnibus interpretibus præscribit, sunt tantum anni MMCCCCXCII. Nam post annos septem incipit Hebdomas annalis. anni autem à conditu rerum per septem divisi relinquunt veros annos Hebdomadicos. Ab Adam enim ad primi Iobelei initium, sunt anni 2499: quæ sunt Iobelæa absoluta LI. Annus enim quadragesimus Exodi est septenarius.

Ibid. *gesta annorum* MMMDCCXXXV.] Ita omnes codices scripti, præter PET. qui uno centenario plus habet. Ita etiam Beda, qui hæc ad verbum descripsit. Nicephorus Patriarcha novem annis minus, ΓΨΚΑ. MMMXXI. Sed quum Eusebius putet ab Adam, ad natalem Abrahæ, annos 3184, accedente præsente numero DXLVI, fient iidem anni MMMDCCXXX. Ergo differentia computi LXX Seniorum & numeri Eusebiani sunt anni 3184. Rursus ex computatione LXX Seniorum ab Adam, ad primum annum Christi Dionysianũ, colliguntur anni 5500, currente numero Eusebiano MMXVI. Differentia annorum Mundi secundum LXX Interpretes, & numerum Eusebianum, anni 3484. Igitur hæc differentia alia est, ab Adam, ad excessum Mosis, alia ab excessu Mosis, ad Christum: major enim hæc posterior priore annis CCC. quia nimirum ex LXX editione ab excessu Mosis ad templum, & à capto Sedekia ad laxationem captivitatis, plures anni colliguntur, quam ex ipsa fide historiæ.

Ibid. *Iesus successit Moysi, &c. qui dux fuit annis* XXVII.] Hos annos non exprimit Scriptura. tamen ἡ ἄγραφος παράδοσις hos admisit. Georgius de hoc loco Eusebii: τὰ μὲν (ἔτη) Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ, καὶ τῶν μετ' αὐτὸν πρεσβυτέρων ἡ γραφὴ παρεσιώπησεν. ἡ δὲ ἄγραφος συνήθεια τοῦ μὲν Ἰησοῦ κζ, τῶν δὲ πρεσβυτέρων ιη παρέδωκε. καὶ οὕτω σχεδὸν πάντες ὁμοφωνοῦσιν. Εὐσέβιος δὲ μόνος ὁ Καισαρεὺς τὰ τῶν πρεσβυτέρων οὐ παρέλαβεν, &c. Reliqua alibi explicantur.

Ibid. *Principium quinquagesimi primi Iobelei secundum Hebraos.*] Duo errores. Ab Adam, ad initium primi Iobelei instituti à Mose, sunt anni, ut proxime diximus, 2499. quæ sunt Iobelea LI absoluta. Ergo secundum Hebræos proxime initurum erat quinquagesimum secundum Iobel, non, ut noster vult, quinquagesimum primum. Alter error, quod nondum iniverat Iobel, sed septem annis post mortem Mosis, octavo anno magistratus Josuæ. à quo anno, ad decimum Sedekiæ inclusive, sunt Iobelea XVII, & XXVI anni absoluti de XVIII Iobel. Ab annis enim mundi, ad primum annum γεωργίας, constituimus intervallum annorum 2499. Annus decimus Sedekiæ erat 3359 ab Adam. deductis 2499, relinquuntur anni γεωργίας 860. qui haud dubie sunt Iobelea XVII absoluta, & præterea anni XXVII de Iobel XVIII inchoato. Ezekiel cap. XXIX, 1. *Decimo anno,* id est, Sedekiæ labente. Ibidem, Commate 17. *Vigesimo septimo anno, primo mense, prima mensis:* Ex dinumeratione annorum, quæ negari non potest, annus decimus Sedekiæ est vigesimus septimus Iobelei decimi octavi. Quidam cerebrosi negant, imperiti dubitant. Negent, dubitent. τὸ γὰρ σὺ μετ' ἐμοῦ, inquit Regina Veritas, cum qua male ageretur, si tam infirmis judiciis penderet. Is locus valde torquet Iudæos, quos vera Iobelea ignorasse cõvincit trigesimus ille annus altera, Crux certitorum interpretũ in principio

cipio Ezekielis. quos alii volunt esse trigesimi Iobelei, alii putant à XVIII Iosiæ, utrique valde avii à regione veri, ut loquitur Lucretius. Qui negat Iudæos rationem Iobeleorum habuisse extra fines terræ Israël, obtunduntur hoc loco Ezekielis. Et sane hactenus Iudæi verum annum Sabbaticum observant, quanquam vera Iobelea ignorant. Annum Christi 1600 Dionysianum, qui erat Iudæorum 5361, Iudæi notarunt esse Sabbaticum: quod quidem verum est, sed quoti Iobelei quotahe bdomas sit, nesciunt. Inibat annus ab Adam 5550. Deductis per perpetuam regulam, 2499, remanent anni γεωργίας 3051, hoc est XLII Iobelea solida, anni XIII absoluti de Iobeleo inchoato LXIII. Inibat igitur annus septimus Hebdomadis secundę Iobelei sexagesimi tertii finiendi in anno Christi 1636, excipiente anno primo Iobelei LXIV in autumno dicti anni Dionysiani 1636. Fatendum ergo, quemadmodum hactenus epocha Exodi ignorata fuit, & Iobelea quoque ignorata fuisse.

Ibid. *Quinquagesimi primi Iobelei.*] Secundum Hebræos ostendimus post septē annos à morte Mosis inire LII Iobel. Sed secundum rationes Eusebii, qui Iobel putat esse L annos completos, ad mortem Mosis, debebant esse anni absoluti MMDL. Quod & ipsum ridiculum. Beda odoratus est absurditatem: de quo consule illum in Chronico, initiô magistratus Iosuæ.

DXLVI. *Transeuntes hospites crudeli scelere interficiens.*] Græca: καὶ τὰς παροδεύοντας κατέθυε ξένας. *prætereuntes immolans hospites* Nisi ita vertens, omnino, quod præcipuum in hac historia est, ignorabitur, à Busiride homines non cæsos, quod commune est sicariis, aut latronibus, sed immolatos, quæ immanitas illius propria fuit.

DLIV. *In Creta regnavit Lapis.*] In Grecis Λάπης. Erit ergo Λάπης, Λάπητος. ut Φάνης, Φάνητος, Χάρης, Χάρητος. Proinde fuerit Lapes, non Lapis. Sed quis est iste sive Lapis, sive Lapes? Quæratur ergo. quanquam frustra fore puto, quum ex iis, qui extant hodie, auctoribus, hoc erui non possit.

DLXII. *Phœnix & Cadmus.*] Non congruit tempus. Epaphus, Libya, Agenor, Phœnix cum Cadmo. Si Busiris filius Epaphi vivebat numero DXLVI, ejus quoque soror Libya iisdem temporibus fuit. At illa est avia Phœnicis. Non ergo Phœnix & Cadmus in hoc tempus conferuntur. Rursus tres generationes absolutæ sunt ab Epapho, ad Phœnicem, hoc est anni centum. Quod si Epaphus proavus Phœnicis vivebat numero DXXV, profectio Phœnicis & Cadmi competeret in numerum DCXXV. quod non abhorret ab iis, quæ Eusebius ad DCXXXI memorat. Nam tunc Cadmum potitum Thebis perhibet. Sed Eusebius habet diversos auctores, quos sequitur. Scholiastes Nemeaci x Pindari: ὁ Δαναὸς Βήλου παῖς ὢν τοῦ Ἄργους ἐβασίλευσεν. ὁ δὲ Αἴγυπτος τῆς ὁμωνύμου χώρας. ὁ δὲ Ἀγήνωρ τῆς Φοινίκης. Si verum dicit, iste Scholiastes vetustissimus, recte Eusebius in tempora Danai Phœnicem Agenoris filium contulerit. sed debuit in ultimis temporibus Danai ponere.

DLXIII. *Sicyoniorum Corax*] Pausanias ponit Epopea ante Coraca. Eusebius contra.

DLXVI. *Templum Delphis à Phlegya incensum.*] Statius I Thebaidos:

Jejunum Phlegyam subter cava saxa jacentem
Perpetuo premit accubitu ---

Vetus enarrator: *Phlegyas filius Martis, qui apud Delphos templum Apollinis incendit: cujus Vergil. meminit: Phlegyasque miserrimus omnes Admonet.* Habet à Servio in eundem locum. *Phlegyas autem Ixionis pater habuit Coronidem filiam, quam Apollo vitiavit, unde suscepit Aesculapium: quod pater dolens incendit Apollinis templum, & ejus sagittis est ad inferos trusus.* Statius --- *Phlegyam subter cava saxa jacentem Perpetuo premit accubitu.* Pausanias non ab uno, cui nomen Phlegyas fuerit, sed à gente Phlegyarum templum incensum ait, de Templo Delphico ita scribens: οὗτός τι ὁ Εὐβοεὺς λῃστὴς, καὶ ἔτεσιν ὕστερον τὸ ἔθνος τὸ Φλεγυῶν, ἔτι δὲ Πύῤῥος ὁ Ἀχιλλέως ἐπεχείρησεν αὐτῷ. Eustathius: Φλεγύαι ἔθνος ἀπὸ Φλεγύου ἀδελφοῦ Ἰξίονος ὅμορον τοῖς ἡπειρωτικοῖς Θεσπρωτοῖς, κατὰ δὲ ἑτέρους Γυρτώνην Θεσσαλικὴν ἢ Μαγνῆτιν κατῴκησαν, λῃστρικὸν δὲ καὶ ἀσεβὲς γενόμενον καὶ τὰς Θήβας ἀναστατῶσαι, καὶ τὸν ἐν Πυθοῖ ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος πρῆσαι ὑπ' ἐκείνου ταρταρωθῆναι μυθεύονται.

Ibid. *A Phlegya.*] Varronem, aut alios auctores sequutus Augustinus ait templum non Phlegya, sed à Danao incensum, lib. XVIII, cap. XII. *Tunc Apollini instituti sunt ludi Musici, ut placaretur ira ejus, quod putabant afflictas esse sterilitate Græciæ regiones, quia non defenderunt templum ejus, quod rex Danaus, quum easdem terras bello invasisset, incendit.*

DLXIX. *In Creta regnavit Asterius.*] Xanthum vocat Augustinus, & aliis quoque nominibus dictum prodit, lib. XVIII, cap. XII. *Per eos annos à rege Xantho Cretensium, cujus apud alios aliud nomen invenimus, rapta perhibetur Europa.* Hujus famulum Marnam pro Deo cultum apud Gazæos scribit Epiphanius 513. Καὶ Μαρνᾶς δοῦλος Ἀστερίου τοῦ Κρητὸς παρὰ Γαζαίοις (τιμᾶται.) Stephanus aliter de Gaza loquens: ἐκλήθη δὲ καὶ Μινώα, ὅτι Μίνως σὺν τοῖς ἀδελφοῖς Αἰακῷ καὶ Ῥαδαμάνθυϊ ἰὼν, ἐξ αὐτοῦ ταύτην ἐκάλεσεν. ἔνθεν καὶ τὸ τοῦ Κρηταίου Διὸς παρ' αὐτοῖς εἶναι, ὃ καὶ καθ' ἡμᾶς ἐκάλουν Μαρνᾶν ἑρμηνευόμενον Κρηταγενῆ, τὰς παρθένους γὰρ οὕτω Κρῆτες προσαγορεύουσι Μαρνᾶν. Multum discrepant ab iis, quæ Epiphanius retulit. De Marnæ idolo Gazensium habes plene in historia Ecclesiastica.

DLXXIII. *Post mortem Iesu subjectos tenuerunt Hebræos, alienigenæ.*] Hic intervallum statuunt veteres Ecclesiastici Chronologi, quod vocant τὰ πρεσβυτέρων ἔτη ιη ut Georgius. Nicephorus Patriarcha ΧΥ. Africanus λ. Georgius: Εὐσέβιος δὲ μόνος ὁ Καισαρεὺς τὰ τῶν πρεσβυτέρων οὐ περιέλαβεν. ὁ δὲ Ἀφρικανὸς ἔτη λ αὐτοῖς ἀπονεῖμας· ᾧ πλεῖστα καλέγκαλεῖ ὁ Εὐσέβιος ὡς μεγάλα, φησὶ, διαμαρτόντι καὶ τολμηροτάτῳ πράγματι ἐπικεχειρηκότι, πρὸς τούτοις ἄλλα ο ἔτη τε, καὶ μ τὰ τῆς ἀναρχίας, λ δὲ τὰ τῆς εἰρήνης οἴκοθεν παρεμβάλλοντι, τὰ ὅλα ϛ. Objurgationi Eusebii ita respondet: ἀλλὰ ὁ μὲν Ἀφρικανὸς περὶ τούτων ὡς διαφωνουμένων ἐν τέλει τοῦ πέμπτου λόγου καθομολογεῖ. ὁ δὲ Εὐσέβιος τὰ παρὰ τοῦ θείου ἀποστόλου ἐν ταῖς Πράξεσι, τῶν Κριτῶν ἔτη υν συστῆσαι βουληθεὶς συνεχώρησε τούτων τισί, &c.

DLXXXII. *Apud Argos sacerdotio functa est Hypermnestra.*] Hygenus scribit Hypermnestræ & Lynceo fanum factum esse. Quod si verum est, Hypermnestra Iunonis Argivæ sacerdos fuit simul, & ipsa sacerdotem habuit, siquidem ei fanum, sive ἡρῷον constitutum. fortasse mortuæ ἡρῷον constitutum fuisse intelligit. Sed & ipsam Hypermnestram templum Παλλάδι Πειθοῖ posuisse scribit Pausanias.

DLXXXIII. *Assyriorum Belochus.*] Duo sunt cognomines, nonus, & decimus nonus.

Ibid.

Ibid. *cujus filia Atossa.*] Ita habent POST. omnes vero PR. *Iossa*. Editiones *Assosa* proxime vero. Duæ Semiramides fuerunt, prior uxor Nini, posterior hæc quingentis annis; quæ à Syris specie columbæ adorabatur, quod ovo à columba excluso natam fabulantur, & Semiramim lingua Syriaca vocatam. Nos in nullis scriptis Syrorum columbam ita vocari legimus. Sed apud Hesychium ita scriptum extat. Σεμίραμις, περιστερὰ ὄρειος ἑλληνιστί. Auctor Hebræus libri יוחסין Semiramidis signum fuisse columbam. inde apud Ieremiam sub columbæ nomine Assyrios significari. Eam igitur Semiramim etiam Atossam dictam scribit Κέφαλ priscus scriptor in opusculo, cui διηγήσεως παλαιᾶς titulum fecit. Photius 222: ἡ ἐννάτη τὰ περὶ Σεμιράμεως λέγει, καὶ Σεμίραμιν οὐχὶ γυναῖκα κατὰ τοὺς ἄλλους φησὶ Νίνου γενέσθαι, ἀλλὰ θυγατέρα. καὶ λόγῳ ἐνὶ ὅσοι οἱ ἄλλοι περὶ Ἀτόσσης Ἀσσυρίας ἀναγράφουσι, ταῦτα οὗτος εἰς Σεμίραμιν ἀναφέρει. In excerptis Barbarolatinis ante regem Assyriorum Bilochum ponitur *Assosi & Semiramis*, id est, Ἄτοσσα, ἡ καὶ Σεμίραμις.

DLXXXVII. *Hoc tempore rapta Europa.*] Numero DLXXII dixit nuptam fuisse Asterio. non quod aut rapta anno DLXXXVII, aut nupta Asterio eodem tempore. Sed hæc ad hoc tempus refert Eusebius. Lycophron ait Europam à piratis traditam δάμαρτα Κρήτης Ἀστέρου στρατηλάτῃ, Asteron regem Cretæ ita vocans. Tatianus raptum Europæ conjicit in tempora Sthenelai non recte.

Ibid. *Cadmus regnat Thebis.*] Male eodem anno & Europam raptam, & Cadmum Thebis regnasse scribit. Inter utrumque gestum multa contigerunt Cadmo. Vide Nonnum, & alios.

DLXXXIX. *Melus & Paphus & Thasus, & Callista.*] In Græcis corrupte Ἀλλίσθη pro Καλλίστη. Est ea Thera insula, ut notum illo Callimachi Distichο:

> Καλλίστη τὸ πάροιθε, τὸ δ' ὕστερον οὔνομα Θήρη,
> Μήτηρ εὐίππου μητρὸς ἡμετέρης.

Sed est prochronismus plusquam annorum ccc. Nam Θήρας Αὐτεσίωνος υἱὸς avunculus Eurysthenis, & Proclis primorum Spartæ regum coloniam in insulam Callisten deduxit, & insulæ Theræ à se nomen fecit. Quin & ipsi reges Eurysthenes, & Procles illi expeditioni comites sese adjunxerunt. Ab hoc anno, ad initium Eurysthenidarum & Proclidarum, intercedunt anni cccxxxiii. Apud Pindarum, decima septima generatio à Medea deducit coloniam à Thera in Libyam duce Batto Cyrenarum conditore. Nam quarta generatio à Medea occupavit Callisten, tertia decima hinc duce Batto condidit Cyrenas: quæ colliguntur omnes generationes xvii. Sexdecim autem generationes absolutæ fiunt anni plus minus DXXX. Sed verisimile est ante Theran Autesionis filium coloniam in eam insulam deductam fuisse. Neque alia mens fuit Scriptoris, unde hoc accepit Eusebius.

Ibid. *Thasos.*] Hic Thasum collocavit propter Cadmum, cujus paulo ante mentio facta. Marcianus ὁ περιηγητής:

> Ἑξῆς Νεάπολις ἐστὶ καὶ νῆσος Θάσος,
> Ἣν βάρβαροι τὸ πρότερον ᾤκουν, ὡς λόγος,
> Ἔπειτα Φοίνικες μετὰ Κάδμου καὶ Θάσου
> Ἐκ τῆς Ἀσίας διαβάντες ἔλαβον δὴ Θάσον.
> Ἀπὸ τοῦ Θάσου καὶ τοὔνομα, ὡς καὶ νῦν ἔχει.

In Collectaneis nostris Θάσος ἐκτίσθη Olymp. xv, numero MCC XCVII. De Cadmo, & Thaso vide plura apud Apollodorum, quibus illustratur locus Marciani. Quod autem colonia in eam deducta sit Olympiade xv, eo pertinet oraculum Archilocho redditum:

> Ἄγγειλον Παρίοις Τελεσίκλεες, ὥς σε κελεύω,
> Νήσῳ ἐν Ἠερίῃ κτίζειν εὐδείελον ἄστυ.

Nam Archilochus eo tempore florebat. Ἠερία autem vocabatur, quæ postea Θάσος. Porro decem generationibus ante Herculem Thasus condita. Nam Thasus adjunxit sese comitem Cadmo investigandæ Europæ. Cadmus autem Agenoris filius, à quo, ad Herculem, sunt generationes decem. Belus Agenoris frater, Ægyptus, Lynceus, Abas, Acrisius, Danaë, Perseus, Alcæus, Amphitryo, Hercules. Non paucorum annorum videtur esse metachronismus. Nam x generationes sunt anni plus minus cccxxx. Itaque hoc modo Herculem necesse fuerit vixisse ad numerum DCCCC, & ultra. Apud Stephanum locum ita restitue: Θάσος, νῆσος πρὸς τῇ Θρᾴκῃ, ἔνθα Τηλέφασσα ἡ τῆς Εὐρώπης θνήσκει μήτηρ, ἀπὸ Θάσου. ὧν δὲ γενεαῖς Ἡρακλέους δέκα Θάσος παλαιότερος, &c.

DXCIII. *Epopeus.*] Iam indicavimus, Pausaniæ Epopea priore loco poni ante Coraca.

DXCIV. *Bithynia condita à Phœnice.*] Βιθυνία ἐκτίσθη ὑπὸ Φοίνικος, non ita feliciter Latine reddideris. Significat autem urbem, aut urbes in Bithynia conditas à Phœnice. vel: *Bithynia urbibus exculta est à Phœnice*, νῆσος ἐκτίσθη, & πόλις ἐν τῇ νήσῳ ἐκτίσθη, non uno verbo Latine reddi potest, ut Græce. Condere urbem in Italia dicam, condere Italiam non dicam. tamen feliciter Græci utrumque, κτίζειν Ἰταλίαν, καὶ κτίζειν πόλιν ἐν Ἰταλίᾳ. Itaque condere Bithyniam non dicam, sed condere urbem in Bithynia. Verterem igitur: *coloni in Bithyniam missi, ducti à Phœnice.* vel: *urbibus Bithynia instructa, exculta, habitata. urbibus Bithyniam occupare*, ut Velleius: *urbibus instruere*, ut Tertullianus: *urbibus inædificare*, ut Hircius VIII Comment. belli Gallici dixit, *castra coronis inædificare.* Itaque hac in re τὸ condere est verbum sterile: quod & Ennius nove vertit CREARE in Euhemero suo de Iove loquens: *Et sepulchrum ejus est in Creta in oppido Cnosso: & dicitur Vesta hanc urbem creavisse.* ὅν λέγει) Ἑστία κτίσαι. Item: *Pan eum deducit in montem, qui vocatur cœli Stela.* (Οὐρανοῦ στήλη) *Postquam eo ascendit, contemplatus est late terras: ibique in eo monte aram creat Cœlo.* κτίζει βωμὸν τῷ Οὐρανῷ. Sic in Sacris, & apud Theologos κτίσις est creatura, quæ aliter conditio dicitur, pro eodem. Itaque, quod jam dixi, κτίζειν Græcis tam de solo, quam de superficio dicitur. apud Latinos condere de superficio duntaxat. Bithynia est solum: urbs, quæ in illa struitur, est superficium. Bithynia igitur non conditur, sed urbs, quæ in ea excitatur.

Ibid. *Mariandyni.*] Primo Mariandyni, secundo Galatæ, tertio Buccellarii, auctore Constantino Porphyrogeneta. Est autem pars Bithyniæ, non Bithynia. Sed mirum, ex quo ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Φοίνικος, pro Mariandyna vocatam esse Bithyniam. Hoc ego crederem. si quidem ὁ κτίσας vocabatur Βιθυνός. Alioqui ἀπὸ τοῦ κτίσου, Φοινικία potius, quam Βιθυνία dicenda fuit. Sed unde in Asia Phœnix, qui habitabat in regione à se dicta Phœnice in Syria? Hæc digna sunt investigatione. μυθολόγοι scribunt Phœnicem Ægyptium fratrem Cadmi in Syriam venisse, & regionem, in qua habitavit, à se Phœnicen nominasse. Nos agnoscimus regionem, quæ antea Canaan dicebatur, ab eo nominatam

Phœnicem. Ægyptum autem fuisse negamus. Hoc enim pugnat cum Phœnicum Annalibus, quos vetustissimos Philo Bybliensis Græce conversos publicavit. Præterea nomina φοῖνιξ, & Κάδμος mera Phœnicia, sive Cananæa sunt. פנחס quo nomine Aaronis nepos, summus Sacerdos dictus est, sine ulla mutatione est φοῖνιξ, si adhibeatur vocalis distinctio פִּינְחָס quod Hebræis est פִּנְחָס Phinhas. קדמון quoque Cadmus & ipsum ex eodem fonte. Phœnix igitur natus in Phœnice Cananæorum, non in Ægypto transfretavit εἰς τὴν παραλίαν τῆς Ἀσίας. In versibus Asii Poëtæ epici dictus est Ancæus Phœnicis ex Astypalæa nepos Lelegibus Asiæ minoris imperasse, nimirum, quos subegerat avus ejus Phœnix, ut reliquam oram maritimam Asiæ minoris.

DXCVII. *Linus Thebæus.*] Non est hujus temporis, quum fuerit æqualis Herculi, à quo interfectus est magister ingrato discipulo.

DXCIX. *Idæi Dactyli.*] Non multum abludit à vetere Chronico apud Clementem, ex cujus rationibus Idæi Dactyli conjiciuntur in numerum Eusebianũ DLXXVII, annis XXII, ante hoc tempus. De Idæis Dactylis habes multa apud Strabonem, & Mythologos, Scholiastas Poëtarum, sed nuspiam plura, quam in Scholiis Apollonii vetustissimis, lib. primo in illud:

Δάκτυλοι Ἰδαῖοι Κρηταιέες ---

Ibid. *qui ferrum repererunt.*] Strabo, & alii. Vetus Chronicon apud Clementem, quod Idæ incendium tempore Idæorum Dactylorum contigisse scribit: nimirum quod Ida incensa, metallis ferri vi ignis liquefactis, hinc ferrariam didicerint Idæi Dactyli. Phoronidos quoque vetustissimus epicus poëta eorum, & fabricæ ferrariæ meminit.

Κέλμις, Δαμναμενεύς τε μέγας, καὶ ὑπέρβιος Ἄκμων,
Εὐπάλαμοι θεράποντες ὀρείης Ἀδρηστείης,
Οἳ πρῶτοι τέχνην πολυμήτιος Ἡφαίστοιο
Εὗρον ἐν οὐρείῃσι νάπαις, ἰόεντα σίδηρον
Ἔς πῦρ τ' ἤνεγκαν, καὶ ἀριπρεπὲς ἔργον ἔδειξαν.

Ait Dactylos Idæos εἰς πῦρ ἐνεγκεῖν artem ferrariam. nimirum ab incendio Idæ edocti ferrum mollire. Sed horum multis locis meminit Nonnus. In duobus tamen τοῦ Δαμναμενέως nomen corruptum est. lib. XXIII. 399. καὶ γνωτῷ τινι ἑὸν συνέσιχε. διαμναμενὴ δὲ Σκέλμις. Nam vera lectio, καὶ γνωτῷ τινι ἑὸν συνέσιχε Δαμναμενῆι Σέλμις ἀκυμάντοιο καθιππεύων ποταμοῖο. Et lib. XXVIII. 494. Δαμνεὺς μὲν πολέμιζεν. pro, Δαμναμενεὺς πολέμιζεν. Quamvis multi Dactyli à Scholiaste Apollonii & ab aliis referuntur, tamen duo præcipui eorum sunt, Κέλμις, & Δαμναμενεύς. Clemens: Κέλμις δ' αὖ καὶ Δαμναμενεὺς οἱ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων πρῶτοι σίδηρον εὗρον ἐν Κύπρῳ.

DC. *Amphion & Zethus.*] Nycteus fuit frater Lyci Thebanorum tyranni. Lycum Amphion & Zethus interfecerunt anno XX ejus tyrannidis. Ita Amphion & Zethus sunt σύγχρονοι tam Lyco, quam ejus fratri Nycteo. sed Nycteus bellum gessit cum Epopeo rege Sicyoniorum, sub quo hæc gesta dicuntur. Ergo hi duo fratres Thebani in tempus Epopeos recte conjecti sunt, qui æqualis est Nycteo, æquali istis fratribus. Scholia tamen Apollonii pag. 215. edit. Henrici Stephani perhibent Antiopem adhuc gestantem uterum ad Epopea confugisse.

DCI. *Principium quinquagesimi secundi Iobelei.*] Imo quinquagesimi tertii, ut taceam Iobelea non esse L annorum solidorum, ut ipse vult. Hoc satis supra confutatum numero DXLV. Consule animadversionem in illum annum.

DCII. *Aegyptiorum Menophes.*] Apud Africanum duo postremi Reges XVIII Dynastiæ sunt, Rammeses, & Ammenoph. Rammeses unum annum regnavit, Ammenoph ann. XIX. Eusebius πλημμελέστατα πράγματι ἐπιχειρήσας (ut in eum dicam, quod ipse in Africanum) ut hunc Rammesem eundem faceret cum Rammese, qui Ægyptus cognominatus est, pro uno anno, LXVIII illi attribuit, Ammenophi autem pro XIX ann, XL. Ita nihil pensi habuit historiam interpolare, dummodo κατὰ συστολὴν καὶ διαστολὴν, ut lorum quoddam, eam ad suas rationes accommodaret.

DCV. *Ea, quæ de Demetra.*] Apollodorus lib. II, de Io Inachi: ἱδρύσαντο δὲ ἄγαλμα Δήμητρος, ἣν ἐκάλεσαν Ἶσιν Αἰγύπτιοι, καὶ τὴν Ἰὼ Ἶσιν ὁμοίως προσηγόρευσαν. Clemens, unde hæc hausit Eusebius: Λέων δὲ ὁ τὰ περὶ τῶν κατ' Αἴγυπτον θεῶν πραγματευσάμενος τὴν Ἶσιν ὑπὸ Ἑλλήνων Δήμητρα καλεῖσθαι φησί.

DCVIII. *Belleparus.*] Excerpta Barbarolatina *Belleroparus*. Africanus Βαλατόρης.

Ibid. *ann.* XXX.] Excerpta Barbarolatina ann. XXXIV.

Ibid. *Ephyra, quæ nunc Corinthus, à Sisypho condita.*] Apollodorus, unde Eusebius: Σίσυφος δὲ Αἰόλου κτίσας Ἐφύραν τὴν νῦν λεγομένην Κόρινθον γαμεῖ Μερόπην τὴν Ἄτλαντος. Duo vero fuerunt Sisyphi: prior Æoli filius conditor, ut ajunt, & rex Ephyræ, quæ postea Corinthus dicta. Ab hoc Sisypho, ad Aleten Heraclidan, qui Sisyphidas regno Corinthi evertit, sunt generationes sex, id est anni CC. Itaque iste Sisyphus accommodandus erat numero DCCXV, plus minus. Nam hic locum non habet. Alter Sisyphus fuit latro, insessor viarum Corinthi, qui Anticliam matrem Ulyssis quum ad Laërtem deduceretur, compressisse fertur. unde natus sit Ulysses circiter numerum DCCXC plus minus. quo nomine poëtis dicitur Sisyphides.

DCX. *Harmonia rapta à Cadmo*] Athenæus lib. XIV. « Εὐήμερος ὁ Κῷος ἐν τῷ τρίτῳ τῆς ἱερᾶς ἀναγραφῆς τοῦτ' ἱστορεῖ, ὡς Σιδωνίων λεγόντων τοῦτο ὅτι Κάδμος μάγειρος ὢν τοῦ βασιλέως, καὶ παραλαβὼν τὴν Ἁρμονίαν αὐλητρίδα καὶ αὐτὴν οὖσαν τοῦ βασιλέως, ἔφυγε σὺν αὐτῇ. »

DCXI. *Minos filius Europæ.*] Post Tatianum Clemens Minoa locat sub tempora Lyncei. Ζάλευκός τε ὁ Λοκρὸς πρῶτος ἱστόρηται νόμους θέσθαι. οἱ δὲ Μίνω τὸν Διὸς ἐπὶ Λυγκέως. οὗτος μετὰ Δαναὸν γίνεται (βασιλεὺς Ἄργους) Tatianus autem: Μίνως μὲν γὰρ ὁ πάσης προὔχειν νομισθεὶς σοφίας ἀγχινοίας τε καὶ νομοθεσίας ἐπὶ Λυγκέως τοῦ μετὰ Δαναὸν βασιλεύσαντος γέγονεν, ἑνδεκάτῃ γενεᾷ μετὰ Ἴναχον.

Ibid. *Cadmea condita est.*] Καδμεία fuit arx Thebarum, ut Λάρισσα τοῦ Ἄργους, Βύρσα τῆς Καρχηδόνος, ἀκροκόρινθος Κορίνθου, Capitolium Romæ.

Ibid. *& Side in Cilicia.*] Hallucinatio duplex. primum quod nulla Side est in Cilicia, sed in Pamphylia in qua naves suas fabricabant Cilices. Deinde quod duæ mulieres Sidæ fuerunt: altera filia Mentauri, uxor Moli, à qua dicta urbs Pamphyliæ: altera Danai filia, uxor Orionis, à qua Side urbs Bœotiæ, de qua hic intelligendum esse duo convincunt, tempus, & locus. Tempus, quod Side est σύγχρονος τῷ Λυγκεῖ, ut pote filia Danai. locus quia Cadmia, de qua prius loquebatur, est in Bœotia: ut has duas eodem tempore, eodem loco conditas fuisse auctor is scripserit, unde hæc deprompsit Eusebius.

Ibid.

Ibid. *Eleusine Celeus regnavit.*] Ex Apollodoro, qui libro tertio scribit sub Pandione Celeum Eleusinis regnum tenuisse. Ἐριχθονίου δὲ ἀποθανόντος καὶ ταφέντος ἐν τῷ αὐτῷ τεμένει τῆς Ἀθηνᾶς Πανδίων ἐβασίλευσεν. ἐφ' οὗ Δημήτηρ καὶ Διόνυσος εἰς τὴν Ἀττικὴν ἦλθον. ἀλλὰ Δημήτραν μὲν Κελεὸς εἰς τὴν Ἐλευσῖνα ὑπεδέξατο, Διόνυσον δὲ Ἰκάριος. Nonnus Eleusina vocat πόλιν Κελεοῖο. Contra Virgilius & Ovidius pauperem senem Celeum fuisse scribunt, non regem. Sane Servius regem Eleusinis agnoscit.

Ibid. *distribuisse frumenta.*] Primus omnium locus, in quo frumentum ab eo satum est, dictus fuit Ἀρόη, postea Πάτραι τῆς Ἀχαΐας. Auctor Etymologici: Ἀρόη κώμη πάλαι τῆς Ἀχαΐας, νῦν δὲ πόλις ἡ καλουμένη Πάτραι, περὶ ἧς καὶ λόγιον ἐκ Σιβύλλης ἐξέπεσε τρίμετρον, οἷον, Ἀρόη τρίπυργος ἔσσετ' εὐδαίμων πόλις. ὅτι Τριπτόλεμος ὁ Κελεοῦ ὑπὸ τῆς Δήμητρος κελευσθεὶς διδάσκειν τοὺς ἀνθρώπους τὴν γεωργίαν τοῦ σίτου ἐν αὐτῇ πρῶτον ἤροσέ τε καὶ ἔσπειρε, τὸ συμφυὲς τῆς γῆς καταμαθών. παρὰ τὸ ἀρόσαι οὖν Ἀρόη προσηγορεύθη. οὕτως εὗρον ἐν Ἐπιγράμμασι τῶν πρώτων. Vide etiam Pausaniam in Achaicis περὶ τῆς Ἀρόης.

Ibid. *Est figura, quæ possit recipi.*] Græcis hoc diceretur: εὐσχήμων ὁ λόγος. Terentio & Ciceroni: *Honesta oratio est.* Sed longe abest à mente Eusebii. ὑπονοῆσαι δὲ πτερωτὸν ὄφιν εἶναι τὴν ναῦν, ἔχειν δέ τι καὶ τοῦ σχήματος. *suspicatos homines navem alatum serpentem fuisse: & quidem aliquid ejus figuræ habuisse.* Dicit enim homines, quum viderent primo navem, suspicatos fuisse alatum serpentem esse. alatum propter vela, vel potius remigium: serpentem, propter figuram longam. Erat enim μακρὰ ναῦς. quemadmodum meminimus navigium longum Anguillam à nostris Aquitanis dictum fuisse à figura. His & multis aliis in hoc opere satis ostendit Hieronymus se hæc prius dictasse, quam cogitasse.

DCXIII. *qui copulantur temporibus Aod.*] Eusebium objurgat Anianus Monachus Ægyptius, qui sub Arcadio florebat, quod Iudicum annos cum annis Allophylorum, qui Israëlem oppresserunt, conjungat, ut propterea Aod Iudicem omisisse videatur, quod ejus annos cum illis LXXX. per quos Israëlitæ Allophylis subjecti fuerunt, commisceat. Post quædam hæc subjicit: Τοῦτον τὸν Καϊνᾶν οὐκ ἐγενεαλόγησεν ὁ Εὐσέβιος τεκνώσαντα ἐν τῷ ρλ' ἔτει τῆς ζωῆς αὐτοῦ τὸν Σαλά. ἔτι καὶ Αὠδον τὸν κριτὴν οὐκ ἐστοιχείωσεν κεῖναντα τὸν Ἰσραὴλ ἔτη π'. εἰ δὲ ὁ ἑρμηνευτὴς ἐνδέκατον κριτὴν αὐτὸν ἔταξεν. ἔτι δὲ καὶ τὰ τῆς ἐπικρατήσεως τῶν ἐν τοῖς κριταῖς ἀφορισθέντων βασιλευόντων δὲ ἀλλοφύλων ἔτη ρια' οὐκ ἐψηφίσατο λογισάμενος ἐν τοῖς κριταῖς λελογισμένα αὐτόν. εἰ δὲ ὁ ἑρμηνευτὴς ὀνόματι ἑρμηνεύσας αὐτοὺς κρατήσαντας τοῦ Ἰσραὴλ ἔτη ρια'. τοὺς ιγ' κριτὰς κρίναντας Ἰσραὴλ ἔτη σϟθ'. ὡς εἶναι καὶ ὅλον τὸ τῶν κριτῶν βασίλειον ἐτῶν υι'. ἔτι δὲ καὶ μετὰ τὴν πλάνην Σαμψὼν τοῦ κριτοῦ, τῆς ἀναρχίας, ἤτοι τῆς εἰρήνης τοῦ λαοῦ, μ' ἔτη ἐν τῷ κατὰ πλάτος οὐκ ἔθηκεν. ὁ δὲ Ἀφρικανὸς αὐτῶν ἐμνημόνευσεν, καὶ τῇ τοῦ χρονογράφου αὐτοῦ ἐμφάσει συμψηφισάμενος ἤνωσεν. Subjicit statim Georgius: Ταῦτα Ἀνιανὸς ἐπὶ λέξεως φησὶ μεμφόμενος Εὐσέβιον τὸν Παμφίλου δικαίως περὶ ὑπερλήψεως τῶν σϟ ἐτῶν. συνᾴδει δὲ αὐτῷ καὶ Πανόδωρος περὶ τούτων ἐγκαλεῖ. Denique objurgatur Eusebius, quod ab Exodo, ad conditum Templum, CCCCLXXX annos colligat, ita præcipiente scriptura: quod intervallum ut incolume servet, opus est multos annos Allophylorum cum annis Iudicum comprehendere, ut etiam hodie & Iudæi, & peritiores homines ex nostris fecerunt. Itaque tam Georgius, quam Anianus cum Pannodoro potius in hoc castigandi sunt, quam Eusebius.

DCXIX. *Achaia ab Achæo condita.*] Non magis potest condi Achaia, quam Bithynia: quod supra tetigimus. Non enim opus est regiones condere, sed urbes in regionibus. Xuthus Hellenis filius Thessalia expulsus Peloponnesum occupavit: & ex Creusa Erechthei filia Achæum suscepit & Iona, à quibus Achaia dicta in Peloponneso, & Ionia in Acte. Itaque huic gesto locus erat post Erechthea simul cum Ionis ævo & gestis.

Ibid. *Erechthei filiam.*] Integriora sunt Græca. Quidam libri rejiciunt hanc periochen in IX annum Erechthei. quod fortasse melius: quanquam Eusebius non raro his prolepsibus utitur.

Ibid. *& sub hoc Mysteria cœperunt.*] Sub Erechtheo scilicet: in quem expeditionem fecit Eumolpus Thrax mysteriorum repertor. Homerus hymno in Cererem, qui hodie non extat, scribebat eodem tempore Triptolemum, Dioclen, Eumolpum, & Celeum Eleusinos regem didicisse mysteria à Cerere:

> Δεῖξε Τριπτολέμῳ τε, Διοκλεῖ τε πληξίππῳ,
> Εὐμόλπου τε βίῃ, Κελεῷ θ' ἡγήτορι λαῶν
> Δρησμοσύνην ἱερῶν, καὶ ἐπέφραδεν ὄργια πᾶσι.

Sed tres fuerunt Eumolpi: Primus iste Thrax, de quo in superioribus versibus: item tertius, & quintus ab hoc. Ab hoc postremo mysteria minuscula inventa scribunt. Acesodorus vetustissimus scriptor in Scholiis Oedipi Colonei: Καλεῖσθαι δὲ τὴν Ἐλευσῖνα ἱερὰ πρῶτον μὲν σὺν αὐτόχθονας, εἶτα Θρᾷκας τοὺς μετ' Εὐμόλπου παραγενομένους πρὸς βοήθειαν εἰς τὸν κατ' Ἐρεχθέως πόλεμον. Τινὲς δέ φασι καὶ τὸν Εὐμολπον εὑρεῖν τὴν μύησιν τὴν συντελουμένην κατ' ἐνιαυτὸν ἐν Ἐλευσῖνι Δήμητρι καὶ Κόρῃ. Ἀνδροτίων μὲν οὖν γράφει οὐ τὸν Εὐμολπον εὑρεῖν τὴν μύησιν, ἀλλ' ἀπὸ τούτου Εὐμολπον πέμπτον γεγονότα. Εὐμόλπου γὰρ γενέσθαι Κήρυκα. τοῦ δὲ Εὐμολπον. τοῦ δὲ Ἀντίφημον. τοῦ δὲ Μουσαῖον τὸν ποιητήν. τοῦ δὲ Εὐμολπον τὸν καταδείξαντα τὴν μύησιν, καὶ ἱεροφάντην γεγονότα. In his notandum μύησιν τὴν κατ' ἐνιαυτὸν συντελουμένην esse minuscula mysteria, quum majuscula anno quinto celebrarentur. Eumolpidas vero τῶν πλειστῶν ἐξάρχους fuisse nemo paulo eruditior ignorat. Sophocles, οὗ πότνιαι σεμναὶ τιθηνοῦνται τέλη θνατοῖσιν, ὧν καὶ χρυσέα κλῂς ἐπὶ γλώσσᾳ βέβακεν προσπόλων Εὐμολπιδᾶν. Quum igitur duæ fuerint de origine mysteriorum opiniones, prior mysteriorum inventum ad primum Eumolpum referens, altera ad Eumolpum ab eo quintum, priorem sequutus est Eusebius. Scholia tamen Phœnissarum Euripidis aliter de Eumolpo pronunciant, eumque unum agnoscit.

Ibid. *Fabula Proserpinæ.*] Magnus anachronismus. Nam quantum hinc distat sæculum Thesei?

Ibid. *Fabula Proserpinæ.*] Non absimilia ex veteri scriptore fortasse Africano, refert Cedrenus 66, 30. Vise locum. Eusebius vero hic Tatianum sequitur, qui in tempora Lyncei τὴν Κόρης ἁρπαγὴν confert.

Ibid. *Aidoneus, id est Orcus.*] Tzetzes:

> --- καὶ δὴ ποτε μολόντες
> Εἰς χώραν γῆς τῶν Μολοσσῶν, ὧν βασιλεὺς ἦν
> Ἄδης.

Ibid. *Pirithoum devoravit.*] Sic Tzetzes, qui pene hæc ad verbum refert:

Καὶ

> Κατασχεθέντων δὲ αὐτῶν Πειρίθους μὲν ἐβρώθη
> Τῷ τρικεφάλῳ τῷ κυνὶ, Θησεὺς δὲ εἱρκτῇ κρατεῖται.

Nam quid secutus sit Hieronymus, quum Græca ita concipiantur? ὃ τὸν Πειρίθουν ὕστερον διεχρήσατο. Certum est enim eum ὃς, non ὃ, legisse. sed quod διεχρήσατο verterit, devoravit, fortasse ita fuit apud Eusebium, mutaverit autem Georgius. Sed hoc est divinare.

Ibid. *& obid quasi ab inferis receptus.*] Tzetzes:

> Ὁ δ' Ἡρακλῆς ὡς πρὸς αὐτὸν ἦλθε ποτὲ τὸν Ἅδην
> Τὸν Εὐρυσθέως προσταγαῖς ἀπαγαγεῖν τὸν κύνα,
> Καὶ τὸν Θησέα τῶν δεσμῶν ἀπέλυσεν εὐθέως,
> Ἔνθεν ἐκεῖνον ἔφασαν ἀναδραμεῖν ἐξ ᾅδου.

DCXXII, *Pelops.*] Immanis anachronismus. Neque enim his temporibus esse potuit, quum pater ejus Tantalus referatur numero DCLIV.

DCXXVIII. *Sicyoniorum Laomedon.*] Ita omnes scripti, & editi, & Excerpta Barbarolatina, & Græca. Tamen Λαμέδων, non Λαομέδων dicitur Pausaniæ, sextus decimus ab Ægialeo, qui hic est XVIII.

DCXXX. *Ea, quæ de Perseo.*] Hic locum non habet Perseus, si quidem nepos fuit Acrisii, qui XLIII annis post hoc tempus regnare cœpit.

DCXXXI. *expulso Cadmo.*] Nycteus sub Epopeo rege Sicyoniorum erat tutor Labdaci Cadmi ex filio Polydoro nepotis. Quare ante Epopea necesse est hæc contigisse: & magnum anachronismum commissum fuisse. Horum anachronismorum culpa non in Eusebium, sed in auctores, quos sequitur, conferenda est. Inde evenit, ut idem gestum pluribus locis ab eo referatur pro diversitate auctorum, quos sequitur.

DCXXXIV. *Argivorum Abas.*] Hinc Pindarus Pythico VIII Argos vocat Ἄβαντος ἀγυιάς. Scholion: Ἄβαντος δὲ ἀγυιὰς τὸ Ἄργος φησὶν, ὅτι ὁ Ἄβας ὁ Λυγκέως Ταλαοῦ πατὴρ (ἐξ οὗ ὁ Ἄδραστος) ᾤκισε τὸ Ἄργος. εἶτα μετέστη εἰς Εὔβοιαν. ὅτι δὲ Λυγκέως Ἄβας, ἐξ ἐκείνου δῆλον.

> Σφαγὰς δὲ Δαναοῦ παρθένων Λυγκεὺς φυγὼν
> Ἄβαντα φύει διάδοχον τυραννίδος.

DCXXXIV. *Secundum quorundam opinionem hac ætate Phrixus.*] Horum opinio recta, & rationi consentanea. Deucalion, Hellen, Æolus, Athamas, Phrixus. Generatio quinta à Deucalione, hoc est anni CXXXV circiter post numerum CCCCXCVI. Tempus convenit. Sed in Græcis est, κατὰ τούτους, id est *tempore horum regum*, sive *Heroum*. Hieronymus, *Secundum quosdam*, longe à sententia.

Ibid. *Fuit autem ei navis parata fugienti.*] In Græcis: καὶ ἐτύχησε πλοίου. *& navigium nactus est.* Ut infra de Dædalo: πλοίου λαβόμενος. quod idem est. At Hieronymus vertit, tanquam legerit ἐτύχησε πλοῖον. Et ne sic quidem procederet. Legendum enim esset, καὶ ἔτυχε πλοῖον.

Ibid. *cujus insigne aries erat.*] παράσημον, quod erat in prora: & ibi statuebatur Deus, Heros, bestia, aut aliud quid, unde nomen habebat navis. In XXVIII cap. Actorum Apostolicorum; ἐν πλοίῳ παρασήμῳ Διοσκούροις. nimirum τὸ παράσημον τοῦ πλοίου ἐν τῇ πρώρᾳ εἶχε τοὺς Διοσκούρους. Glossa Juvenalis: PEGASUS. *Trierarchi filius, ex cujus Liburnæ parasia nomen accepit.* Videtur accipere *parasiam* pro *parasemo*, si locus mendo vacat, & Liburna ea habuit παράσημον Pegasum. At Tutela statuebatur in puppe; quæ differebat à parasemo dupliciter, tum quod illius locus semper erat in prora, hujus autem in puppe: tum quod Tutela semper erat Deus, aut Dea. παράσημον erat Deus, aut Heros, aut animal, aut aliud quid. Denique navis à parasemo, non à Tutela nomen habebat. Ovidius:

> *Est mihi, sitque precor, flavæ tutela Minervæ*
> *Navis, & à picta Casside nomen habet.*

Nimirum Cassis erat τὸ παράσημον, & ab ea Navis vocabatur Cassis. Minerva autem, cujus erat tutela, destituta erat in puppi, aut in Aplustri. In primo Iliados, στῦται γὰρ νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα. Scholion: ἐπειδὴ ἐπὶ τῶν ἀκροστολίων ἦσαν ἀγάλματα καὶ εἰκόνες τῶν θεῶν. Hesychius: Πάταικοι. θεοὶ, Φοίνικες οὓς ἱστῶσι κατὰ τὰς πρύμνας τῶν νεῶν. Persius: *Ingentes de puppe Dei* — Glossa vetus: *Navium tutelam dicit, quam in puppibus habent, vel pingunt.* Plutarchus: πυνθανόμενος τοῦ τε ναυκλήρου τοὔνομα καὶ τοῦ κυβερνήτου, καὶ τῆς νεὼς τὸ παράσημον. Nam ἀπὸ τοῦ παρασήμου nomen habebat, ut illa, in qua Paulus Apostolus navigabat, vocabatur Castores. Scio equidem de Tutela navium multos scripsisse. sed tum eos video non bene hæc distinguere: tum etiam Grammaticos τὸ παράσημον cum Tutela confundere. Græci παράσημον exprimunt, Tutelam autem non habent, quo exponant. Locus autem in "prora, ubi ponebatur nomen navis, dicitur πτυχὶς "Polluci, πτύχη Scholiastæ Apollonii Rhodii, qui "Apollonium Alexandrinum Grammaticum ideo re- "prehendit, quod ἀκροστόλιον male interpretatus sit. "Ἀπολλώνιος ἐν τῇ λέξεσιν ἀποδέδωκεν ἄφλαστον "τὸ ἀκροστόλιον, οὐκ εὖ, ἐπειδὴ τὸ ἀκροστόλιον ἐστὶ "τοῦ στόλου· στόλος δὲ λέγεται τὸ ἐξέχον τῆς πτύχης, καὶ "διῆκον ἄχρι τοῦ πρώρας ξύλον. πτύχη δὲ λέγεται, "ὅπου τὸ τῆς νεὼς ἐπιγράφεται ὄνομα. Ergo nomen "non in puppi, sed in prora inscribebatur. Itaque "Centaurus in V Æneidos dicta fuit ab animali, quod "proræ impositum erat, ut Capricornus in veteri in- "scriptione Romana: "

D. M. "
L. ANNIO. SEVERO. MIL. "
CLASSIS. PR. MISENESIS "
EX. CAPRICORNO. TRIERE. "

Capricornus scilicet vocabatur ab animali, quod in "prora destitutum erat. "

Ibid. *Palæphatus affirmat Arietem vocatũ nutritorem ejus.*] Nutritorem Phrixi Arietem vocatum scribit Scholiastes Apollonii lib. IV: Διονύσιος ὁ Μιτυληναῖος ἄνθρωπόν φησι γενέσθαι παιδαγωγὸν τοῦ Φρίξου ὀνόματι Κριόν. Est enim τροφεὺς, sive nutritor, idem, qui pædagogus: quem infima vetustas *Bajulum* vocat, ut apud Gregorium Turonensem & alios. Scholia Ajacis μαστιγοφόρου. Παιδαγωγὸς καὶ παιδοτρίβης ὁ λεγόμενος βαίουλος. ut apud Comicum, *quem ego parvulum gestavi.* Inde enim *Bajulus*, & *Bajula*. Unde Italis hodie *Balia*. Dicitur & *Pappas*. Juvenalis: *Discipuli custos præmordet Acœnonetus.* Glossa vetus: *Eunuchus pædagogus, proprium pappatis.* Nam pappas est nutritor, sive bajulus. Juvenalis: — *timidus prægustet pocula pappas*: qui scilicet alumnum vocabat Dominulum suum. Digestis de legatis lib. XXXII. l. 41. §. 4. *Publio Mævio Dominulo meo.*

Ibid. *Palæphatus.*] Palæphati nomen habebat in animo, locum vero alius auctoris. Est σφάλμα μνημονικόν. Nam Palæphatus non τροφέα, sed ἐπίτροπον τῶν χρημάτων vocat. Ἀθάμας ὁ Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος ἐβασίλευσε τῆς Φρυγίας. ἦν δὲ αὐτῷ ἀνὴρ ἐπίτροπος τῶν χρημάτων, ὃν μάλιστα πιστὸν ἡγεῖτο, ὀνόματι

ἐνέμαξε Κρίος. Multum differt Dispensator à pædagogo, aut bajulo. In Aldino exemplari Palæphati excusum est Ἀθάμας ὁ σόλος τῶν Ἑλλήνων. Unde joculariter interpres vertit: *Athamas Græcorum exercitus profectus erat.* Saltem classem debuisset vertere.

DCXXXVII. *Lamprides ann.* XXXII.] Ita etiam Excerpta Barbarolatina. Sed Græca Africani ἔτη λ.

DCXLII. *Aegyptii per nonamdecimam Dynastiam.*] Sic major pars PR. Sed quidam eorum habent, *Post* XVIII *Dynastiam.* Aliter Edit. & POST. & Marianus. Hanc quoque XIX Dynastiam non majore fide tractavit, quam superiorem. Ut enim tempora Thuoris regis Trojano excidio congruerent, de hac Dynastia unum regem, & novem annos expunxit.

Ibid. *Suo imperatore uti cœperunt.*] Fortasse in Græcis fuerat αὐτοκρατορεύοντες ἤρξαντο. An non & aliæ Dynastiæ suos αὐτοκράτορας, aut βασιλεῖς habuerunt?
„ Ego hæc non capio, & POST. lectionem præfero,
„ quæ habet Ægypti XIX *Dynastia, quorum primus Se-*
„ *thus ann.* LV.

Ibid. *Sethus ann.* LV.] Ita BONG. & omnes PR. & Græca prioris libri Eusebiana, Σεθῶς ἔτη νε. Sed omnes Edit. POST. & Marianus male Zethus.

DCXLVI. *Bellum, quod sub Eumolpo.*] Apollodorus: καὶ πολέμου ἐνστάντος πρὸς Ἀθηναίους, καὶ Ἐλευσινίους, ἐπικληθεὶς (ὁ Εὔμολπος) ὑπὸ Ἐλευσινίων μετὰ πολλῆς συνεμάχει Θρακῶν δυνάμεως. Pausanias Atticis meminit, item alibi. Meminerunt & alii. Clemens sub Proeto contigisse ait: κατὰ δὲ Προῖτον ὁ Εὐμόλπου πρὸς Ἀθηναίους πόλεμος. Accsodorus apud Scholiasten Oedipodis Colonei: Θρᾶκας τοὺς μετὰ Εὐμόλπου παραγενομένους πρὸς βοήθειαν εἰς τὸν κατ' Ἐρεχθέως πόλεμον. Vide Etymologicum in Βενδρόμια, item in Ἐσχαλιῶτις. Si bellum susceptum fuit in Erechtheum, non dubium, quin ad tempora Erechthei conferendum sit. Ion Xuthi filius electus fuit πολέ-
„ μαρχος illius expeditionis adversus Thracas. Ti-
„ resias apud Euripidem Φοινίσσαις dicit bellum Eu-
„ molpi tum fuisse, quum septem ad Thebas pugna-
„ rent, qui est maximus hiatus temporis, & me tacente
„ vetus Scholion hoc arguit. Τέσσαρσι γενεαῖς τοῦ Θη-
„ βαϊκοῦ πολέμου πρεσβύτερός ἐστιν ὁ πρὸς Ἐρεχθέα πό-
„ λεμος. Ἐρεχθέως μὲν γὰρ Πανδίων, οὗ Αἰγεύς, οὗ Θησεύς,
„ ὁ τοῦ ἐν Καδμείᾳ πεσόντων σώματα ἀνελόμενος, &c.
„ Quare peccat Euripides μεταχρονισμῷ τεσσάρων
„ γενεῶν, ut Virgilius προχρονισμῷ trecentorum an-
„ norum, quæ sunt γενεαὶ novem, dum Æneæ tempus in
„ primordia Karthaginis conjicit. Cæterum Græcorum partem postremam omisit Hieronymus. ἀφ' οὗ οἱ Εὐμολπίδαι Ἀθήνησι. vide quæ ad numerum DCXIX.

DCXLVIII. *Melampus.*] Melius hæc ad regnum Proeti referrentur, cujus filias à furore curavit Melampus. Nam homines tunc floruisse Chronologi dicunt, quum aliquod eorum gestum referunt.

DCLXIX. *In Dardania.*] Majorem partem omisit Hieronymus. Consulas Græca.

DCL. *Apud Pythium.*] Ita omnes scripti, quos vidimus. In Græcis Πυθοῖ id est in urbe Pythone, aut in urbe Pytho. ἡ Πυθώ. Male editiones Pythiam: Hoc solo nomine τὴν Πυθοῖ Ἀπόλλωνος ἱέρειαν dictam fuisse nemo ignorat. Sed Hieronymus semper, quod Græce est Πυθοῖ, *apud Pythium* vertere solet. Vide numerum DCCXXXV.

Ibid. *Vates prima Phemonoë.*] Propterea πρόμαντις πρώτη dicta est Pausaniæ. μεγίστη δὲ καὶ παρὰ πλείστων ἐς Φημονόην δόξα ἐστίν, ὡς πρόμαντις γένοιτο [ἡ Φημονόη] τοῦ θεοῦ πρώτη, καὶ πρώτη τὸ ἑξάμετρον ᾖδεν. Notum vero primum Hexametrum, quod primo afflatu effudisse dicitur: συμφέρετε πτερά τ' οἰωνοί, κηρόν τε μέλισσαι. Non convenit inter Scriptores de temporibus Phemonoës. Hic statuitur Phemonoë sub Abante Argivorum rege: aliis sub Acrisio. Clemens: καὶ ἐὰν τις ἢ μὴν λέγῃ Φημονόην πρώτην χρησμῳδῆσαι Ἀκρισίῳ, ἀλλὰ ἴσω, ὅτι μετὰ Φημονόην ἔτεσιν ὕστερον εἴκοσι ἐπῆλθεν ὁ περὶ Ὀρφέα, καὶ Μουσαῖον καὶ Λίνον τὸν Ἡρακλέους διδάσκαλον.

Ibid. *hexametris versibus.*] Idque Hexametrum primum fuisse, quod supra retulimus, cujus generis inventrix fuerit ipsa. Eustathius in prolegomenis: μάλιστα δὲ σὺν ἐν ἑξαμέτρῳ τινὶ ἡρωΐζοντας, ὧν κατάρξαι λέγεταί τις Φημονόη γυνή, προφῆτις Ἀπόλλωνος. Alii dicunt non heroi carminis auctorem fuisse, sed primam heroo carmine vaticinatam, in quibus est Eusebius noster, & Clemens. Carminis vero heroici inventum ad feminas quidem, sed vetustiores refert Clemens Alexandrinus: ἔτι φασὶ τὸ ἡρῷον φανῆναι τὴν γυναῖκα Ἰκασίαν, οἱ δὲ Σίμμιαν μίαν τῶν Τιτανίδων εὑρεῖν.

DCLII. *Phrygas rexit Tantalus, qui prius Maones vocabantur.*] Ex his verbis Hieronymi suspicio incessere posset, tunc primum vocatos Mæonas, quum illis imperare cœpit Tantalus. Sane Græca nihil aliud ostendunt, quam imperasse Phrygibus, qui & Mæones quoque vocentur. Sed aut Eusebius, aut auctor, unde hæc habuit, frustra Phrygiæ attribuit, quod est Lydiæ. Lydia enim, non autem Phrygia, dicta fuit Mæonia à Mæone fluvio. Itaque est hallucinatio.

DCLIV. *Ob raptum Ganymedis.*] Aliam rationem rapti Ganymedis habes in Quisquiliis Cedreni à 98, 55, usque ad 99, 19. (quæ & apud Suidam leguntur) ex bono auctore, fortasse Africano, nisi quibusdam verbis à mutilatore incrustata essent. Paulus Orosius lib. primo, cap. XII. hanc periochen adumbravit: *Non mihi nunc enumerare opus est Tantali & Pelopis facta turpia, & fabulas turpiores: quorum Tantalus rex Phrygiorum Ganymedem Trois Dardaniorum regis filium quum flagitiosissime rapuisset, majore conserti certaminis fœditate continuit, sicut Phanocles poëta confirmat, qui maximum bellum excitatum ob hoc fuisse commemorat,* &c. Est paraphrasis verborum Eusebii, ex cujus fide hæc recitat, non quod Phanoclem Poëtam unquam legerit, ne Eusebius quidem ipse, sed potius auctor, à quo Eusebius desumpsit.

Ibid. *Trois patri Ganymedis, & Tantalo.*] Alii non Troi, sed Ilo Ganymedis fratri. Scholia Lycophronis pag. 60. ἕτερος δέ τις ἱστορικὸς οὕτω λέγει, τὸν τόπον (Γείσυντα) κληθῆναι ἀπὸ τοῦ πολλοὺς ἐκεῖ πεσεῖν ἐν τῇ συμβολῇ τοῦ πολέμου, ὃ ὅτε διὰ τὴν ἁρπαγὴν Γανυμήδους ἐμάχοντο Τάνταλος ὁ ἐραστὴς Γανυμήδους, καὶ Ἶλος ὁ ἀδελφός.

Ibid. *raptrix Aquila.*] Epiphanius ait raptum à Iove & conjectum in navem, cujus insigne fuerit Aquila: μηδέποτε ἀετὸς γενόμενος, ἀλλὰ ἐν πλοίῳ παρασήμῳ Ἀετῷ ὀνομαζομένῳ διὰ τὸ πάχος, Τροίαν παραπλεύσας, καὶ τὸν υἱὸν τοῦ βασιλέως Τρώων Γανυμήδην ἁρπάσας τὴν φθορὰν ἀπειργάσατο.

Ibid. *ut scribit Phanocles.*] Nimirum in poëmate, cui titulum fecerat Ἔρωτες, ἢ καλοί. Argumentum erat τὰ παιδικὰ, παῖδες ἐρώμενοι, παῖδες ἡρπαγμένοι, & ejusmodi ἑλληνικῆς λαγνείας παροψήματα. Omnino huc referenda ex Plutarcho lib. IV, cap. V. συμπόσ. καὶ Φανοκλῆς ἐρωτικὸς ἀνὴρ ὧδέ πως πεποίηκεν,

Εἰδὼς θεῖον Ἄδωνιν ὀρειφοίτης Διόνυσος
Ἥρπαζεν, ἠγαθέην Κύπρον ἐποιχόμενος.

quod distichon quis negare audeat non longe abfuisse ab eo loco, quem in animo habebat Eusebius? Itaque mirifice hæc Eusebiana hoc Plutarchi testimonio illustrantur. Extant etiam Elegia aliquot apud Stobæum de Orpheo pæderaste à mulieribus discerpto. Ex eodem quoque tanquam aurum ex sterquilinio illud est elegion:

Ἀλλὰ τὸ μοιράων νῆμ' ἄλλυτον οὐδέ τῃ ἐστὶν
Ἐκφυγέειν, ὅσσοι γῆν ἐπιφερβόμεθα.
Parcarum non quimus inexuperabile filum,
Munere quot terræ vescimur, effugere.

Ibid. *Frustra igitur Iovis fabula.*] Μάτην ἄρα τοῦ Διὸς ὡς ἀετοῦ τὴν ἁρπασάμενος ὁ μῦθος καταψεύδεται. *Falso igitur fabula insimulat Iovem tanquam Aquilam illum rapuisse.* Vult dicere διὰ τὸ ὀξὺ τῆς ἁρπαγῆς Iovem Aquilam vocatum.

Ibid. *Iovis fabula & raptrix Aquila.*] Apud Cedrenum: ἐντεῦθεν ἐμυθεύσαντο τὸν Δία γενόμενον ἀετὸν, διὰ τὸ τῆς ἁρπαγῆς ὀξὺ, τὸν Γανυμήδην ἀναλαβεῖν „ εἰς τὸ οἰνοχοεῖν αὐτῷ. quæ procul dubio sunt Afri„cani. Sed diversas hujus rei opiniones habes apud Eustathium Ἰλιάδ. Υ. τινὲς δέ φασιν ὑπὸ τοῦ Ταντάλου αὐτὸν ἁρπαγῆναι, καὶ ἐν κυνηγεσίῳ πεσεῖν, καὶ ταφῆναι ἐν τῷ Μυσίῳ Ὀλύμπῳ. οἱ δὲ ἱστοροῦσιν ὑπὸ τοῦ Μίνωος ἁρπαγῆναι, καὶ τὸν τῆς ἁρπαγῆς τόπον Ἁρπάγιον κληθῆναι. φασὶ δὲ καὶ ὅτι βιαζόμενος κατεκρήμνισεν ἑαυτόν. τῷ δὲ πατρὶ ἐπέμφθη πλάσμα, ὅτι θύελλα καὶ νέφος ὑφήρπασεν αὐτὸν οἰνοχόον τῷ Διΐ.

Ibid. *Tityus convixit Tantalo.*] συνεχρόνιζεν. *æqualis tempore fuit, contemporaneus fuit.* Est argumentum Clementis Alexandrini ex primo Stromateo. Latona fuit temporibus Tantali. Nam Tityus, qui contemporaneus fuit Tantalo, fuit contemporaneus Latonæ, ut pote cui vim inferre voluerit. Sed prius probandum erat Clementi τὸ Τιτυὸν συγχρονίσαι τῷ Ταντάλῳ, quod ἀναπόδεικτον reliquit. Pelasgus, Lycaon, Orchomenos, Elara, Tityus. Orchomeni autem soror Callisto mater Arcados. Arcas itaque & Callisto erant ἀνεψιάδαι, ex fratre & sorore prognati. Erant igitur σύγχρονοι Elara mater Tityi, & Arcas. Sed Arcas erat numero DXXII. à quo, ad hoc tempus, nimirum ad numerum DCLIV, intercedunt anni CXXII. Tantum temporis à matre Elara, ad Tityon fluxisse neque concedimus, neque verum est. Non igitur his temporibus vixit Tantalus: aut, si vixit, non fuit æqualis Tityo. Atqui tempora congruunt Tantalo. non igitur Tityo. Quod autem legitur hic *Tityo*, id in POST. est *Tityoni.* quæ si vera est lectio, non solum mirus fuerit metaplasmus, Τιτύων ἀντὶ τοῦ Τιτυὸς, sed etiam ἀλογισία, ut eodem loco, qui paulo ante Τιτυὸς, idem Τιτυὼν vocetur.

Ibid. *qui cum Hercule servivit Admeto.*] Hæc in proœmio Eusebii, ubi ejusdem fabulæ injicitur mentio, tetigimus, ubi produximus verba Clementis, unde hæc deprompsit Eusebius: quæ sunt ex quodam vetere Poëta, qui non multum ab his aberant:

Ἀδμήτῳ δ' ἄναξ θητεῦσε Φοῖβος Ἀπόλλων
Ζωόν τι καὶ Ἡρακλῆι κρατερῷ μέγαν εἰς ἐνιαυτόν.

Sed Herculem cum Apolline Admeto servivisse tantum abest, ut uspiam legerim, ut ne unquam Admeto servivisse meminerim. Quærant igitur studiosi, quod ingenue fatemur nos ignorare.

DCLXI. *sub quo celebrata sunt Isthmia.*] Ita etiam Græca ἐφ' οὗ, *cujus temporibus*, vel, ut Hieronymus, *sub quo.* Sed est error Eusebii procul dubio, qui ἐφ' οὗ scripsit, pro ἐφ' ᾧ. *propter quem:* Nam explodat, si dicam sub Melicerta ludos Isthmia celebratos, qui eo mortuo propter eum instituti. Clemens: Γλαῦκος ἐπὶ Μελικέρτῃ Ἴσθμια ἔθηκεν. Certo certius est auctorem, unde hausit Eusebius, ἐφ' ᾧ, non ἐφ' οὗ scripsisse. Sed epocha vera priorum Isthmiorum Glauci convenit numero DCLVII, anno primo Proeti Argivorum regis, ut extat in optimo Chronico, quod in calcem Canonum Isagogicorum rejecimus. Glaucus vero Sisyphi filius, qui primus Isthmia celebravit, fuit pater Bellerophontis, qui erat sub Proeto, ut in hoc tempus recte hæc conferantur. Itaque propius absunt à vera epocha PR. quam POST. qui assignant num. DCLXV.

DCLXVIII. *à quo Sicyonii nuncupati sunt.*] In Excerptis Barbarolatinis: *Sicyoniorum, qui nunc Elladii vocantur.* quorum Græca sunt in Farragine Cedreni: εἰς Σικυωνίτας τοὺς Ἑλλαδικοὺς μετεπλάσθησαν. Suidas: Σικυὼν ἡ νῦν Ἑλλὰς καλουμένη. Hoc alibi me legere non memini. Alibi Cedrenus 99, 10. βασιλεία Ἑλλαδέων, ἤτοι Πελοποννησίων. Scio quidem sub Romanis Ἀχαΐας nomine τὴν Ἑλλάδα intelligi. Sed hoc nihil ad hunc locum.

Ibid. *Hoc tempore Pelops.*] Recte Pelops cum Sicyone comparatur: quia quidam Pelopis filium Sicyonem esse dixerunt, in quibus Ibycus, auctor Pausanias.

DCLXXI. *Erecthei frater Perseus.*] Erechthei fratrem fuisse Perseum neque verum est, neque extat in Græcis Eusebianis. Unde habeat Hieronymus, quærendum. Nam ita habent omnes scripti & editi Codices: ut omnis suspicio mendi absit. Sed manifesta luxatio „ commissa est. Nam legendum *Cecrops secundus Erechthei frater ann.* XL. Sed ne sic quidem historiæ consu„litur. Nam Cecrops ὁ δεύτερος erat πρεσβύτατος „ τῶν Ἐρεχθέως παίδων. Si Cecrops iste erat maximus „ natu filiorum Erechthei, quomodo ejus frater potuit „ esse? Itaque quod remedium huic incommodo pare„tur, non video, præsertim quum omnes veteres libri „ constantissimè hanc lectionem retineant. „

Ibid. *Gorgona.*] Metaplasmus Hieronymianus. Γοργὼν Γοργόνος Hieronymo est Gorgona. At Γοργὼ Γοργοῦς eidem est Gorguns Gorguntis, miro metaplasmo, in fine lib. I. in Iovinianum: *Cleobulinam, Gorguntem, Timocliam.* Pro eo quod hic est *mentis inopes;* quidam codices melius meo judicio, habent *impotes.* Petavian. *impotentes.*

DCLXXV. *sive, ut Palephatus scribit.*] Cujus verba hæc: Βελλεροφόντης ἦν φρύγιος ἀνὴρ τὸ γένος Κορίνθιος, καλὸς καὶ ἀγαθὸς, ὃς πλοῖον κατασκευάσας μακρὸν ἐλῄζετο τὰ παραθαλάσσια χωρία. ὄνομα δὲ ἦν τῷ πλοίῳ Πήγασος, ὡς καὶ νῦν ἕκαστον τῶν πλοίων ὄνομα ἔχει. Μᾶλλον δὲ δοκεῖ πλοίῳ, ἢ ἵππῳ ὄνομα εἶναι Πήγασος. Intelligit τὸ παράσημον τῆς νεὼς habuisse Pegasum, unde navis vocata fuerit. A figuris enim, quæ proræ imponuntur, & dicuntur παράσημα, naves ipsas vocari solitas supra ostendimus ad numerum DCXXXIV. Quod quum ita sit, si Pegasus non est equus, quid igitur erat illud, quod proræ impositum nomen navi dedit? Oportet enim Pegasum, aut hominē, aut bestiam, aut aliud quid esse, quod παράσημον navis constitueret. Ita Liburna illa Trierarchi patris Pegasi Jurisconsulti habebat παράσημον equum alatum nomine Pegasum: unde non solum Liburna Pegasus dicta fuit à parasemo suo, sed & filius Trierarchi clarissimus Jurisconsultus, & honoribus omnibus splendidissimè functus Pegasus vocatus fuit. Si igitur parasemon navis Bellerophontis non habebat equum alatū Pegasum, quæro quid proræ impo-

impositũ fuerit, q̃uod Pegasus diceretur, & à quo ipsum quoque navigium eodem nomine appellatum fuit.

Ibid. *Bellerophontis navis.*] Isaacius Tzetzes in Lycophrona: καλεῖται δὲ οὐκ ἦν ἵππος, οὐ γάρ ἐστιν ὅπως τις ἐπτερωμένον ἵππον εὑρήσει. ἀλλὰ πλοίῳ ἐμβάς, οὗ πτερὰ τυγχάνει τὰ λαίφη. Iohannes ejus frater in versibus politicis:

Καὶ ἵππος δὲ ὁ Πήγασος ὁ τοῦ Βελλεροφόντου,
Ὃν περ οἱ μῦθοι πλάττουσι τῶν πτερωτῶν ὑπάρχειν,
Μεθ' οὗ περ κατηγωνίσατο τὰ τρόπαια ἐκεῖνα,
Τριήρης ἦν ὁλκὰς κοῦφη, λαίφη πτερὰ λαχοῦσα,
Καὶ δι' ὑδάτων τρέχουσα θαλάσσης πηγαζόντων.

Ridicula vero ἐτυμολογία, dictum Πήγασον διὰ τὴν θάλασσαν πηγάζουσαν. ὕδωρ πηγάζον scio quid sit, θάλασσαν πηγάζουσαν qui dicere possimus, non video.

DCLXXIX. *His temporibus Cyrene.*] Condita est decima septima generatione à Medea, ut alibi diximus ex Pindaro. At nondum Medea erat. Ridiculum ergo. Hæc omnia, quæ de eadem re bis, ter, quater repetuntur ab Eusebio, sunt ex diversis auctoribus. Non enim ea est culpa Eusebii: tantum abest: ut potius eo nomine illi plurimum debeamus, quod quę sparsa erant apud auctores, cum suis epochis signata in hunc Canonem suum conjecerit. Neque aliter debent facere, qui Canones Chronicos scribunt. Hoc unum non laudo, quod nomina auctorum, unde excerpsit, non apposuit.

DCLXXXII. *Ion vir fortis.*] Tatianus quoque τὴν δεύτερον Κέκροπα καὶ τὴν Ἴωνος εἰς τὰς Ἀθήνας ἄφιξιν in tempora Acrisii regis Argivorum confert. neque aliter potuit, quum Ion fuerit Erechthei nepos ex filia Creusa.

Ibid. *vir fortis.*] Πολέμαρχος. Certe non idem est vir fortis & πολέμαρχος. & qui alterutrum fuerit, alterum esse necessario non statim sequitur. Vertendum erat, *imperator*. Creatus enim fuit ab Atheniensibus imperator, quum summa belli administrandi tradita illi fuit, quod cum Atheniensibus Eleusinii sub Eumolpo gesserunt. Pausanias Corinthiacis: ἐκλήθησαν δὲ αὐτοὶ ὑπὸ Ἐλευσινίων ὑπὸ Ἴωνος, ὅτε Ἴων Ἀθηναίοις ὁ Ξούθου πολέμαρχος τοῦ πρὸς Ἐλευσινίους ἡρέθη πολέμου. Sed hæc debebant potius rejici in numerum DCXLVI, quando bellum sub Eumolpo gestum fuit. Tunc enim Ἴων creatus πολέμαρχος.

,, Ibid. *Ion vir fortis*] Vertendum erat: *Ion dux belli*
,, *creatus Athenienses Ionas à se nominavit.*

Ibid. *Athenienses Iones vocavit.*] Vide omnino Harpocrationem in Ἀπόλλων πατρῷος.

DCLXXXV. *Hoc tempore gesta Persei.*] Perseus, quum fuerit Acrisii ex Danaë filia nepos, non habet hic locum, sed minimum XL annis ab hoc numero. Tamen respondebitur, sub Proeto, cui successit Acrisius, Bellerophontem ab uxore Proeti attentatæ pudicitiæ insimulatum fuisse. Ne hoc quidem liberat Græcos inconstantiæ crimine, qui jam adultum sub Proeto Persea faciunt, qui non debuit nasci nisi sub Acrisio.

,, DCLXXXVI. *Dionysius, qui & Liber pater*] Non dici-
,, tur Διονύσιος, sed Διόνυσος. Nam alterum est no-
,, men proprium virile. & tamen omnes Codices ha-
,, bent *Dionysius*, non *Dionysus*. Doctos quoque nostri
,, ævi eodem in errore esse video, qui Liberum patrem
,, Dionysion, non Dionyson vocant. Corrigēdus error.

Ibid. *Nysam urbem.*] Quot urbes huic cognomines fuerint, pete ex Stephano, Hesychio, & aliis. Omnes illæ Liberum patrem sibi vindicant, & à se denominatum volunt. Mirum vero τοῦ Διονύσου ἔτυμον protulit Nonnus, quod scilicet Iupiter in femore insutum gestans ea parte claudicaret propter oneris gravitatem. Claudum autem lingua Syracusana νῦσον vocari. Unde Διόνυσον dictum, quasi Iovis claudicationem.

Πατρῴην ἐπέθηκεν ἐπωνυμίην τοκέεσσι
Κικλήσκων Διόνυσον, ἐπεὶ ποδὶ φόρτον ἀείρων
Ἧε χωλαίνων Κρονίδης βεβριθότι μηρῷ,
Νῦσος ὅτι γλώσσῃ Συρηκοσίδι χωλὸς ἀκούει.

Quæ ridenda magis, an confutanda sint, nescio. Quur enim potius Syracusana lingua, quam alia, præsertim quum de tot urbibus, quæ Nysæ vocantur, nulla ejus nominis fuerit in Sicilia? Neque minus ridiculi Grammatici: Διόνυσος, quasi Διόνυσος, ἐπειδὴ βασιλεὺς ἐγένετο Νύσης. Δεῦνον γὰρ τὸν βασιλέα λέγουσιν οἱ Ἰνδοί, ὡς Ἰόβας. Tzetzes:

Κατὰ Ἰνδοὺς γὰρ Διόνυσος δεῦνος καὶ ἄναξ Νύσης.

DCLXXXIX. *Fuerunt autem duro corde, & ut ita dixerim, saxei.*] οὐκ εὐλόγως ὑπολαμβάνειν ἠλιθίους τινὰς ἀνθρώπους. λιθίνους pro ἠλιθίους legit Hieronymus. Ne- „
que dubitamus eam veram lectionem esse. „

DCXCIV. *Navi, cujus insigne fuit Taurus.*] Parasemon erat Taurus in prora destitutus. Unde navis vocabatur Taurus: siquidem à parasemo suo naves nomen nanciscebantur. Non mirum ergo, si à Tauro rapta dicatur. Omisit vero Hieronymus Græca, ὡς Ἡρόδοτος φησίν. Herodotus ait, quod à Phœnicibus rapta fuerit Io, propterea Græcos hanc injuriam ulturos Europam rapuisse. Item dixit Lycophron, atque adeo navigio avectam, cujus insigne fuerit Taurus:

Αὖθις γὰρ ὕβριν τὴν βαρεῖαν ἁρπαγῆς
Κούρητες ἀνθύποινον Ἰδαῖοι κάπροι
Ζητοῦντες αἰχμάλωτον ἤμπρευσαν πόριν
Ἐν ταυρομόρφῳ τράμπιδος τυπώματι
Σαραπτίαν Δικταῖον εἰς ἀνάκτορον
Δάμαρτα Κρήτης Ἀστέρῳ στρατηλάτῃ.

Similiter Taurentum Massiliotarum ita dictum, quod, qui illud condiderunt, navi avecti fuerant, cujus insigne erat Taurus. Stephanus: Ἀπολλόδωρος ἐν πρώτῃ γεωγραφουμένων φησίν, ὅτι ταυροφόρος ἦν ἡ ναῦς οἱ διακομίσαντες σὺν τὴν πόλιν κτίσαντες, οἱ ἀπορριφέντες ἀπὸ τοῦ στόλου τῶν Φωκαίων, καὶ προσενεχθέντες αὐτόθι ἀπὸ ἐπισήμου τῆς νεὼς τὴν πόλιν ὠνόμασαν. Ideo hæc produximus, ut nobis viam sternant ad ea, quæ alibi de Trieribus dicemus.

DCXCVI. *Pelops.*] Tatianus quoque τὴν Πέλοπος διάβασιν ἀπὸ Φρυγίας in Acrisii tempora contulit.

DCXCVII. *Aegyptiorum Ramses.*] Ita omnes scripti, & Editiones. Tamen Græca Eusebii Ῥάψης. Græca Africani Ῥαψάκης: quo nomine vocabatur magister militiæ Sennacheribi Assyriorum Regis. Isaiæ XXXVI.

Ibid. *ann.* LXVI.] In Græcis Africani ξα.

Ibid. *Ex, quæ de Spartis.*] Quia paulo ante, DCXCIII Cadmum posuerat, consentaneum, ut Spartos paulo post subjiciat.

Ibid. *ex omni parte consluctus.*] Omnes PR. *consluitori*, BONG. *consluttus*. PR. Edit. & PET. *confluentes*. Marianus, *consluctus*, nos putamus, *consluctus*. quia substantivum nomen esse oportet, ut antecedens. Sed ne sic quidem mihi satisfacio, vel potius ipse Hieronymus, qui sententiam quidem Eusebii reddidit, sed multum à verborum tenore discessit, ut & ipse Eusebius à verbis Palæphati: quem consulas licet. Fortasse *confluentes* non est aspernandum. ut confluentes dicuntur ἡ συμβολὴ τῶν ποταμῶν, *Confluentes fluviorum*.

Ibid. *Midas.*] Non est tam vetustus. Propterea alibi ponitur numeris MCCLXXX, MCCCXX.

 Ibid

Ibid. *Ilium ab Ilo condita.*] Optimum Chronicon apud Clementem assignat VI annis antea, numero DCX[illegible]. At FR. & Edit. pessime numero DCCIX. Secundum illud eximium Chronicon Ilium conditum fuerit anno, quo Olympia Pelopis celebrata fuerunt, numero DCCI. ut optime habet PET. Cod.

DCCV. *Perseus Acrisio.*] In reliquiis prioris libri Perseo primo Mycenarum regi attribuuntur anni VIII, totidem filio ejus Sthenelo. Hic vero post octo annos ab imperio Argivorum Mycenas translato consurgit initium Eurysthei Stheneli filii Persei nepotis. Aut igitur ne unum quidem annum regnavit Perseus, & proinde in reliquiis prioris libri perperam illi octo anni attribuuntur, aut, quod non dubito, simul cum filio Sthenelo octo illos annos regnavit. Porro in veteribus libris hic relictum erat spatium vacuum octo annorum, neque annis Stheneli digestis, neque nomine ipsius apposito: quæ nos suo loco restituimus.

DCCXIII. *Eurystheus ann. XLIII.*] Initium Eurysthei numero DCCXIII. initium Atrei DCCLVI. Intervallum, anni XLIII. Tot igitur annos illi assignamus. Termini enim nos in ordinem redigunt, ut neque plus, neque minus annorum illi attribuamus. Inepte igitur omnes editi & scripti, & Marianus annos XLV Eurystheo dant. Quare oportet vetustissimum mendum esse.

DCCXIV. *Laius Chrysippum rapuit.*] Apollodorus: ὁ δὲ (Λάϊος) ἐν Πελοποννήσῳ διατελῶν ἐπιξενοῦται Πέλοπι, καὶ τούτου παῖδα Χρύσιππον ἁρματοδρομεῖν διδάσκων ἐρασθεὶς ἀναρπάζει. Notissima est historia. Alii in puteum à fratribus projectum dicunt Hippodamiæ matris instinctu. Tzetzes in versibus politicis:

Ἀτρεύς, Θυέστης ἀδελφοί, καὶ τινες ἄλλοι πλείους,
Παῖδες οἱ πάντες Πέλοπος, καὶ τῆς Ἱπποδαμείας,
Χρύσιππος τούτοις ἀδελφὸς δὲ Ἀξιόχης νόθος
Ὅν περ φθονοῦντες τῷ πατρὶ τιμώμενον ἀμέτρως,
Ἱπποδαμείας ταῖς βουλαῖς Ἀτρεύς τε καὶ Θυέστης
Εἰς φρέαρ ἀποπνίγουσιν. ὅπερ μαθὼν ὁ Πέλοψ
Ἀπ' ὀφθαλμῶν τίθησι πάντας αὐτοῦ τοὺς παῖδας.
Ὁ δὲ χρησμὸς τὸν Λάϊον φησὶ τοῦτον ἁρπάσαι.

Oraculum, quod in mente habebat Tzetzes, quum hæc scriberet, in quo Chrysippi à Laio rapti mentionem fieri monet, apponemus:

Λάϊε Λαβδακίδη, παίδων γένος ὄλβιον αἰτεῖς,
Δώσω τοι φίλον υἱόν. ἀτὰρ πεπρωμένον ἐστὶ
Σοῦ παιδὸς χείρεσσι λιπεῖν φάος. ὡς γὰρ ἔνευσε
Ζεὺς Κρονίδης Πέλοπος στυγεραῖς ἀραῖσι πιθήσας,
Οὗ φίλον ἥρπασας υἱόν. ὁ δ' ηὔξατο σοὶ τάδε πάντα.

Ibid. *Templum in Eleusina ædificatum.*] Tatiano sub Lynceo Rege ἡ τεμένους ἐν Ἐλευσῖνι καθίδρυσις. Ab initio Lyncei, ad hunc annum, intervallum est annorum CXXII. Sed tunc vivebat Eumolpus Thrax. hoc vero tempore Eumolpus ab illo Thrace quintus. & hunc abnepotem Mysteriorum Eleusiniorum auctorem supra docuimus: & proinde sequitur & Eleusinium fanum ab eo conditum. neque de hoc dubitandum: præsertim quum alii primum illum Thraca, alii hunc postremum mysteria docuisse scribant. Tres autem Eumolpos fuisse eodem loco diximus.

DCCXX. *Dinarchus poëta.*] Hunc Dinarchum poëtam
„ ego non magis agnosco, quam Liberum patrem, præ-
„ lio cum Perse commisso, ab eo interfectum fuisse.
„ Hoc alibi non leges. Et certe Kephallion historicus
„ libro priore hujus operis Eusebiani scribit Persea
„ metu Bacchi fugisse. καὶ ἀφικνεῖται Περσεὺς ὁ Δανάης
„ εἰς τὴν χώραν αὐτοῦ ναῦς ἄγων ρ. ἔφευγε δὲ ὁ Περ-
„ σεὺς Διονυσον τὸν Σεμέλης υἱέα. Qui adeo Bacchum
„ metuebat, ut fuga sese ab eo abduceret, qui po-
„ tuit, aut ausus fuit cum eo congredi? & quod
„ minus est, eum interficere?

Ibid. *juxta Apollinem aureum.*] Ἐς δὲ τοῦ ναοῦ τὸ ἐσωτάτω παρίασί τε ἐς αὐτὸ ὀλίγοι καὶ χρυσοῦν Ἀπόλλωνος ἕτερον ἄγαλμα ἀνάκειται. Pausanias. quem tamen miror illud Bacchi sepulcrum omisisse. Græca prioris libri plura concipiunt: παρὰ τὸν Ἀπόλλωνα τὸν χρυσοῦν, ἔνθα καὶ τὸ ὅπλον ἀνάκειται Αὐγούστου Καίσαρος καὶ Νέρωνος ἡ κιθάρα. Quin autem Diodorus ex his Philochori de Baccho eadem descripserit, non dubitabit, qui alterius verba cum illius verbis contenderit ex lib. quarto: καὶ τὸν μὲν ἐκ Σεμέλης γενόμενον ἐν τοῖς νεωτέροις χρόνοις φασὶ τῷ σώματι γενέσθαι τρυφερὸν καὶ παντελῶς ἁπαλὸν, εὐπρεπείᾳ δὲ πολὺ τῶν ἄλλων διενεγκεῖν, καὶ πρὸς τὰς ἀφροδισιακὰς ἡδονὰς εὐκατάφορον γεγονέναι. κατὰ δὲ τὰς στρατείας γυναικῶν πλῆθος περιάγεσθαι καθωπλισμένων λόγχαις τεθυρσωμέναις. Itaque illa Philochori, quæ omisit Hieronymus, διά τε ἄλλας αἰσχρὰς αἰτίας, expressa sunt ex illis, καὶ πρὸς τὰς ἀφροδισιακὰς ἡδονὰς εὐκατάφορον.

Ibid. *ad arma viris feminas allegebat.*] Μιξόθηλυν στρατὸν ὥπλιζεν. *Miscellum ex viris & feminis exercitum armabat. Feminas promiscuam cum viris ad militiam conscribebat.*

Ibid. *allegebat.*] Ita PET. sed FRE. *allegabat*. Edit. „
& PR. & BON. *alligabat*. *legere* est exercitum con- „
scribere. „

DCCXXX. *Miletus condita.*] Tempore Sarpedonis, & Minois. Strabo & Apollodorus. Aut tempus convenit, aut parvus dictu anachronismus est.

DCCXXXII. *Europa Agenoris filia, ut in quibusdam legimus, rapitur.*] Hoc gestum non uno in loco in hoc Canone legitur, propter diversos, qui eam rem diverse prodiderunt, scriptores. & sic judicandum de aliis, quæ bis aut ter iterantur, ne quis putet per imprudentium hæc Eusebio excidisse.

DCCXXXV. *Pandion fugit à Metionidibus passus insidias.*] Paulus Orosius: *Prætermitto Pandionis Atheniensium regis flebilem fugam.* Metionidibus vero metaplasmus Hieronymi, & aliorum ejus ævi pro Metionidis. οἱ Μητιονίδαι. Pausanias de hac re: καὶ δὴ καὶ Πανδίων ἐβασίλευσεν ὁ τοῦ Ἐριχθονίου καὶ ὁ Κέκροπος τοῦ δευτέρου. τούτους οἱ Μητιονίδαι τῆς ἀρχῆς ἐξελαύνουσι. Idem reperies apud Apollodorum.

Ibid. *Philammon.*] In omnibus PR. ita reperio: *Philammon Delphius nobilis habetur, qui primus apud Delphos Pythiorum ludos constituit. Vel ita: Apud Pythium chorum constituit.* Itaque duplex lectio in unam periochen conjecta est. Sed posterior vera est, eamque retinuimus auctoribus POST. & Mariano, & Edit. Nam prior falsa est. Non enim Philammon Pythiorum ludos instituit primus. Imo ridiculum.

Ibid. *Apud Pythium.*] Πυθοῖ. Ita solet vertere, ut numero DCL. Sed Πυθὼ non est Pythius, neque Pythium. Veteres Græci Πυθὼ & Δελφοὺς pro una urbe accipiunt. Apud Ptolemæum legimus: Φωκίδος, Πυθία, Δελφοί. Πυθίαν fortasse vocat τὴν Πυθὼ, quod nullus alius scriptor. Sed sine dubio sunt diversæ. Nam constat Delphos esse eandem urbem, quam Πυθώ.

Ibid. *chorum constituit.*] Plutarchus de Musica: Φιλάμμωνα χοροὺς πρῶτον περὶ τὸ ἐν Δελφοῖς ἱερὸν στῆσαι. Explicat Pausanias: ἀρχαιότατον δὲ ἀγώνισμα γενέσθαι μνημονεύουσι, καὶ ἐφ' ᾧ πρῶτον ἆθλα ἔθεσαν. ᾆσαι ὕμνον ἐς τὸν θεόν. καὶ ᾖσε καὶ ἐνίκησεν ᾄδων Χρυσόθεμις

ἐκ Κρήτης, ὃ δὴ λέγεται ὁ πατὴρ Καρμάνωρ καθῆραι Ἀπόλλωνα. Χρυσόθεμιδος ὕστερον Φιλάμμωνά τε ᾠδῇ μνημονεύουσι νικῆσαι, καὶ ἐπ' ἐκείνῳ Θάμυριν τὸν Φιλάμμωνος.

DCCXXXVII. *Qui visus est simulacra fecisse moventia.*] Omnia ξόανα sive simulacra veteres vocabant Δαίδαλα. Auctor Pausanias, cujus ævo etiam tunc Bœotii simulacra lignea non aliter vocabant: quanquam proprie ita dicerentur τὰ αὐτοκίνητα καὶ αὐτόματα, qualis Columba Archytæ: quæ omnia ad auctorem Dædalum referebantur. Euripides, quum vellet ostendere eum, qui sapiens vulgo habebatur, frustra haberi, dicit eum perinde ac τὰ Δαίδαλα esse, quæ quum naturaliter moveri videantur, non per se hoc faciunt, sed per ea, quæ intus ab arte sunt instructa. Ita in Eurystheo:

Οὐκ ἔστιν, ὦ γεραιὲ, μὴ δείσῃς τάδε.
Τὰ Δαιδάλεια πάντα κινεῖσθαι δοκεῖ,
Βλέπειν τ' ἀγάλματ'· ὧδ' ἀνὴρ κεῖνος σοφός.

Tam lignea, quam ænea αὐτοκίνητα vocabantur Δαίδαλα. Cratinus Θρᾴτταις.

--- πάνυ κακὸν δεῦρο μασδίων. Α. τί τοῦτο
Χαλκοῦν, ἢ ξύλινον καὶ χρύσεον προσῆν;
Β. οὐδαμῶς ξύλινον ἐκεῖνο, ἀλλὰ χαλκοῦς ὢν ἀπέδρα.
Α. πότερον Δαιδάλειον ἦν. ἤ τις ἔκλεψεν αὐτόν;

Clarius τὴν αὐτοκινησίαν declarat Plato Comicus:

Οὗτος τίς εἶ; λέγε ταχύ. τί σιγᾷς; οὐκ ἐρεῖς;
Β. Ἑρμῆς ἔγωγε. Δαιδάλου φωνὴν ἔχων
Ξύλινος βαδίζων αὐτομάτως ἐλήλυθα.

Non potuit melius exprimere τὸ αὐτοκινησίας. Themistius paraphrasi prima εἰς τὸ περὶ ψυχῆς p.68. ὅλως γὰρ οἱ κινουμένην κατὰ τόπον τὴν ψυχὴν κινεῖν τὸ σῶμα ἀποφηνάμενοι παραπλήσιόν τι λέγουσι Φιλίππῳ τῷ κωμῳδιδασκάλῳ. φησὶ γὰρ ὁ Δαίδαλος παρ' αὐτῷ κινουμένην ποιῆσαι τὴν ξυλίνην Ἀφροδίτην ἐγχέας ἄργυρον χυτόν. Pindarus, quæ Dædali erant propria, eorum inventum ad Rhodios transtulit Olympico septimo:

--- αὐτὰ δὲ σφισιν ὤπασε τέχναν
Πᾶσαν ἐπιχθονίων, ὡς γλαυκῶπις ἀριστοπόνοις χερσὶ κρατεῖν.
Ἔργα δὲ ζωοῖσιν ἑρπόντεσσί θ' ὁμοῖα κέλευθοι φέρον ---

Scholia post alia: Ἀρίσταρχος δὲ τὰ κατὰ Δαίδαλον φησὶν αὐτὸν μεταφέρειν νῦν ἐπὶ τῶν κατὰ τὴν Ῥόδον τεχνιτῶν. ἔτι παιδευτικὰ κατεσκεύαζον ἔργα. Πολέμων γὰρ φησι παρὰ Χίοις μὲν τοῦ Διονύσου ἱδρῦσθαι, καὶ παρ' Ἐρυθραίοις δὲ τὸ ἕδος τῆς Ἀρτέμιδος. καὶ ὅλως πολλὴν κατεσπάσθαι λόγον ἀγαλμάτων, ὡς μὴ μενόντων, ἀλλὰ τρεπομένων ἄλλοσε πλεονάκις. Quidam παροιμιογράφοι referunt ad αὐτοκινησίαν illud proverbium, Τὰ Δαιδάλου ποιήματα. Ego puto non tantum τὰ αὐτοκίνητα, sed etiam omnia affabre facta dici Δαιδάλου ποιήματα, ut postea ostendetur.

Ibid. *Primus enim omnium pedes statuarum à se invicem separavit.*] Græci scribunt veterum simulacra τοὺς πόδας συμβεβηκότα fuisse: primum autem omnium Dædalum διαβεβηκότα fecisse. Grammatici παροιμιογράφοι, & Harpocration: Δαιδάλου ποιήματα. Ἐπὶ τῶν ἀκριβούντων τὰς τέχνας. ἐπειδὴ οἱ παλαιοὶ δημιουργοὶ συμμεμυκότα σὺν ὀφθαλμοὺς ἐποίουν. ὁ δὲ Δαίδαλος ἀνεπέτασεν αὐτοὺς, καὶ σὺν πόδας διέστησε. Tzetzes in versibus Politicis:

Τὰ δὲ Δαιδάλεια φαίνεσθαι κινεῖσθαι πεπιστευκότως.
Τοὺς ἀνδριάντας πρότερον πρὸ χρόνων τοῦ Δαιδάλου
Ἐδημιούργουν ἄχειρας, ἄποδας, ἀομμάτους.
Πρῶτος δ' ὁ Δαίδαλος αὐτοὺς διεῖλε χεῖρας, πόδας,
Δακτύλους διηρμόσατο, καὶ βλέφαρα, καὶ τ' ἄλλα.
Ὅθεν ὁ μῦθος πέπλακε κινεῖσθαι τὰ Δαιδάλου.

quæ ad verbum Eusebianis facem allucent. Mira vero ratio. Non enim quod distincta crura, pedes, & manus habebant, propterea movebantur. Hoc magis competeret in Praxitelis, & Phidiæ signa longe expolitiora, quam illa Dædalea. sed αὐτοκίνητα revera erant, infuso in illa argento vivo, ut ex Themistio ostendimus. Inde Bacchi signum apud Chios vinculis in sede sua firmatum fuisse proditur, quia erat αὐτοκίνητον. Neque aliud habebant in animo nugacissimi Iudæi, quum ejusmodi αὐτόματα simulacra in arce Iebusæorum constituta fuisse impudenter comminiscuntur; de quibus vide Levi ben Gersom in II Samuel. v. vers. 7.8 Sinarum quoque aut aliorum nescio quorum orientalium nationum simulacra, quæ misera illa gens adorat, audio αὐτοκίνητα esse, quod non potest, nisi vivo argento infuso. Sed ut ad rem redeamus, veterum statuarum illarum rudium quædam exempla diu manserunt, in quibus neque oculi distincti, neque manus, neque pedes disjuncti. Philostratus lib. VI. de statua Memnonis: λίθου δὲ εἶναι μέλανος, συμβεβηκέναι δὲ τὼ πόδε ἄμφω κατὰ τὴν ἀγαλματοποιίαν τὴν ἐπὶ Δαιδάλου. Ubi interpres οὐδὲν ὑγιές. Apollodorus libro tertio περὶ Παλλάδος τοῦ διοπετοῦς. ἦν δὲ τῷ μεγέθει τρίπηχυ, τοῖς δὲ ποσὶ συμβεβηκός. hoc est pedibus junctis, cujusmodi erant illa vetera δείκελα. Interpres: *pedibus ita compositis, ut ambulare videretur.* quod omnino tam menti auctoris, quam historiæ ipsi contrarium. Hujus igitur distinctionis inventum omnes Dædalo attribuerunt, ut ex iis, quæ supra attulimus, colligi potest, & præterea ex Diodoro; 192: πρῶτος δὲ (Δαίδαλος) ὀμματώσας, καὶ διαβεβηκότα τὰ σκέλη ποιήσας, ἔτι δὲ τὰς χεῖρας διαπεπταμένας ποιῶν εἰκότως ἐθαυμάζετο παρὰ τοῖς ἀνθρώποις. οἱ γὰρ πρὸ τούτου (τούτου) τεχνῖται κατεσκεύαζον τὰ ἀγάλματα τοῖς μὲν ὄμμασι μεμυκότα, τὰς δὲ χεῖρας ἔχοντα καθειμένας καὶ ταῖς πλευραῖς κεκολλημένας. Et quod de Memnone dixit Philostratus, idem de omnibus vetustissimis simulacris Ægyptiorum dicas licet, quæ omnia pedibus junctis, & manibus demissis, atque ad latera adglutinatis effecta erant, cujusmodi multa reperiuntur sigilla in cadaveribus Ægyptiorum conditis, quas Mumias vocant, & nos aliquot vidimus, & penes nos habuimus. Heliodorus III Æthiopicorum: διὸ τῶν θεῶν Αἰγύπτιοι τὼ πόδε ζευγνύντες καὶ ὥσπερ ἑνοῦντες ἱστᾶσι. Sed frivola ratio est, quam reddidit. Eam vide apud illum.

Ibid. *Palæphatus memorat.*] Ejus verba: Λέγουσι περὶ Δαιδάλου, ὡς ἀγάλματα κατεσκεύαζε προϊόμενα. Τὸν δ' ἀνδριάντα δι' αὑτοῦ βαδίζειν ἀδύνατον εἶναι δοκεῖ ἔμοιγε. τὸ δ' ἀληθὲς τοιοῦτον. οἱ τότε ἀνδριαντοποιοὶ καὶ ἀγαλματοποιοὶ κατεσκεύαζον ἀνδριάντας συμπεφυκότας, (καὶ) σὺν πόδας. Δαίδαλος δὲ ἐποίει διαβεβηκότας τὸν ἕνα πόδα. οἱ δὲ ἄνθρωποι ἔλεγον ὁδοιπορεῖν τοῦτο τὸ ἄγαλμα, ὃ εἰργάσατο Δαίδαλος, ἀλλὰ οὐχὶ ἑστηκὸς, ὡς καὶ νῦν λέγομεν. εἰσὶ δὲ καὶ μαχόμενοι ἄνδρες γεγραμμένοι, καὶ τρέχοντες ἵπποι, καὶ χειμαζομένη ναῦς. Uno verbo plus dixit, quam reliqui. Nam ideo moveri videri simulacra, quod divisis pedibus

pedibus essent, jam nugatorium esse arguimus: imo quod non solum divisis pedibus essent, sed etiam uno extra lineam alterius promoto, hoc est vere πόδα πρὸ ποδὸς ἐρείδειν, quod est principium gradus. Sed quod addit de pictura, quamvis ibi possit gradus imaginum exprimi, tamen extra argumentum est, quod non pictorem, sed statuarium fuisse Dædalum accepimus.

Ibid. *nec non cum eodem filio.*] Scilicet idem Palæphatus eadem memorat alio capite, cujus initium: φασὶν, ὅτι Μίνως Δαίδαλον.

Ibid. *propter investigabilem fugam*] Ita omnes Codices scripti, & editi pro *ininvestigabilem* fugam, ἀνύποπτον. Sic illud Apostoli Rom. XI. 33. ἀνεξιχνίαστοι αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ, *ininvestigabiles viæ ejus.* ut citat Hieronymus Epitaphio Paulæ. Sed editiones habent *investigabiles.* quod si vitiosum non est, & hic quoque eodem modo legendum. Et ita Glossæ ἀνεξιχνίαστος, *investigabilis.* Tertullianus tamen, ut & Hieronymus, vertit *ininvestigabiles.* Alibi apud eundem Hieronymum vertitur *investigabiles*, idque non semel.

DCCXLIII. *Cyzicus hoc tempore condita.*] A Mityis scilicet. Ovidius:

Cyzicon Aemoniæ nobile gentis opus.

Pomponius Mela: *Trans amnem sedet in cervice peninsulæ Cyzicum. Nomen Cyzicus indidit, quem à Minyis imprudentibus, quum Colchos peterent, fusum acie, casumque accepimus.* De hac inopina cæde vide Cedrenum 47, 30, Apollonium Rhodium libro II. Val. Flaccum.

DCCXLIV. *Argonautæ.*] ὕστερον πρότερον, aut πρότερον ὕστερον. Nam aut Argonautæ ante numerum DCCXLIII. collocandi erant, aut Cyzicus post DCCXLIV. siquidem in ipsa expeditione ab Argonautis condita.

Ibid. *Tyrus condita ante templum Ierosolymorum* CCXL.] Secundum rationes Eusebianas convenit tempus. Conditus Templi numero DCCCCLXXXIV. Deductis DCCXLIV, remanet intervallum propositum, anni CCXL. Sed anachronismus annorum XV, de quo toties monuimus, turbat rationes Eusebii. Tyri enim conditus congruit numero DCCLIX. In omnibus PR. scriptum est annis CCXLIII, triennio amplius. quod confirma-„tur autoritate Iosephi lib. VIII: ᾠκοδομήθη ναὸς ὑπὸ „Σολομῶνος τοῦ βασιλέως ἔτει ὕστερον ρμγ, καὶ μησὶν η τῆς κτίσεως Τύρου καὶ Καρχηδόνα.

Ibid. *annis* CCXL.] Intervallum, hinc ad epocham Templi conditi Eusebianam, satis falsitatem coarguit aliorum codicum, PR. qui omnes habent, CCXLIII, & PET. qui CCXLVI, & Græca, quæ depravata sunt. BONG. Marianus, FR. & Edit. recte CCXL.

Ibid. *ut scribit Iosephus in tertio.*] Imo in quarto: ἀπὸ δὲ τῆς οἰκίσεως Τύρου εἰς τὴν οἰκοδομίαν τοῦ ναοῦ, διεγεγόνει χρόνος ἐτῶν τεσσαράκοντα καὶ διακοσίων. Tamen „ in superiore testimonio ex lib. VIII. triennio plus „ dicit, ut Editiones, & PR.

DCCXLVII. *Musæus filius Eumolpi.*] Diodoro est filius Orphei, lib. IV, de Hercule: καὶ μετέσχε τῶν ἐν Ἐλευσῖνι μυστηρίων, Μουσαίου τοῦ Ὀρφέως υἱοῦ τότε προεστηκότος τῆς τελετῆς. Tempus convenit. Huc pertinent ea Harpocrationis: περὶ δὲ Μουσαίου Ἀριστόξενος ἐν τοῖς Πραξιδαμαντείοις φησὶν, ὅτι οἱ μὲν ἐκ Θρᾴκης ἀρήμασι τἄνδρα εἶναι, οἱ δὲ αὐτόχθονα ἐξ Ἐλευσῖνος. εἰρήκασι δὲ περὶ αὐτοῦ ἄλλοι τε καὶ Γλαῦκος. Sane qui ἐκ Θρᾴκης eum faciunt, nihil aliud quam Eumolpi Thracis filium fuisse opinantur.

DCCLIII. *Sicyoniorum Inachus.*] Ita habent omnes scripti, Marianus & Editiones. Denique ita scripsit Eusebius, sed perperam. Est enim Ἰανίσκος Pausaniæ. Nam nullus rex Inachus fuit, præter Argivum illum primum Regem. Inter Polybum & Ianiscum Pausanias Adrastum posuit, male. Adrastus enim fuit σύγχρονος τοῖς ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις.

DCCLIV. *Ea quæ de Hypsipyle.*] Octo annis ab expeditione Argonautica contigisse τὸ τῶν Λημνιάδων, quando omnes viros interfecerunt, non credet, nisi qui ignorat id jam antea contigisse. A Pagasæo portu, ad Lemnon, navigatio secundo vento est unius diei, aut brevior. Quum huc appulissent Argonautę, tum regnabat Hypsipyle. Si alios auctores sequitur Eusebius, ergo post hoc tempus Argonautarum expeditionem assignare debuit, aut hoc Lemniadum gestum ante numerum DCCXLVI. Sed Argonautica contigerunt sub Theseo, non sub Ægeo. Nam Hercules unus Argonautarum erat σύγχρονος Theseo, & paucis annis ante Trojanum excidium periit: ut expeditio Argonautica pauculis annis antecesserit casum Iliacum. Quid quod Circe Medeæ amita vivebat post Iliaca? Rursus Ascalaphus Martis filius utrique expeditioni interfuit Argonauticæ, & Iliacæ; qui etiam unus ex procis Helenæ fuit antequam Menelao nuberet. Porro Ægei & Thesei initium nimis alte repetitum est. Hinc magna labes in Argonautarum collocatione consequuta est, quum ex rationibus Eusebianis ab Argonautica expeditione, ad cladem Trojanam, intersint anni LXXXIX. quod plane est absurdissimum. Hic tantus anachronismus commissus est omissione aliquot annorum in antecedentibus regibus Atheniensibus, quibus plures anni attribuendi erant. Præterea in regibus Mycenarum multum peccatum est, præsertim omissione Plisthenis patris Agamemnonis & Menelai.

DCCLVI. ATREUS ET THYESTES.] Ut tempora conveniant Trojano excidio, LXV annorum intervallum opus est: quod omne his duobus fratribus attributum est, omisso Plisthene Atrei filio Agamemnonis & Menelai patre: quos plerique Atrei filios putant, non Plisthenis, propterea quod Atridæ vocentur.

Ibid. *Si ergo inter Argonautas fuerunt Castor & Pollux.*] Ab hoc tempore, ad excidium Ilii, anni sunt LXXXIX: ut Helenam admodum anum fuisse oportuerit, si Argonautica hoc tempore contigerunt. Nam adultis Castoribus, Helenam quoque maturam viro fuisse necesse est. Quod si Argonautica hic collocentur, tempore excidii Iliaci Helena fuerit major annorum CXX. Hoc est, quod objicit Eusebius, & merito. Sed non advertit τὸ ἁμάρτημα, quod proxime attigimus, de initio Ægei & Thesei multis annis anticipato: quum de antecedentium regum annis multum decesserit, ut Ægei initium acceleraretur. Itaque qui Chronologias instituent, hanc ruinam fulcire debent. Nam inter Argonauticam expeditionem & casum Ilii, non intercedunt XX anni secundum ea, quę jam demonstravimus. Lucianus Ἀλεκτρυόνι· εἶδον γὰρ λευκὴν μὲν ἦν, „ καὶ ἐπιμήκη τὸν τράχηλον, ὡς εἰκάζειν κύκνου „ θυγατέρα εἶναι, τὰ ἄλλα δὲ πάνυ, πρεσβῦ- „ τιν, ἡλικιῶτιν σχεδὸν τῆς Ἑκάβης, ἣν γε Θη- „ σεὺς πρῶτον ἁρπάσας ἐν Ἀφίδναις, εἶχε. Κατὰ „ τὸν Ἡρακλέα γενόμενον. ὁ δὲ Ἡρακλῆς πρότε- „ ρον εἷλε Τροίαν κατὰ τοὺς πατέρας ἡμῶν τοὺς τότε „ μάλιστα, &c. „

Ibid.

Ibid. *Quæ post multos annos virgo rapitur.*] In Græcis: ἡ μήπω μετ' πολλὰ ἔτη παρθένος ἁρπάζεται, *quæ non multis post annis virgo capitur*. Sive culpa librariorum, sive, quod verisimilius, Hieronymi properantia, accidit, ut negatio in Latina interpretatione expressa non sit, omnino ridicula sententia efficitur. Nam quo remotior fuerit raptus Helenæ, eo credibilior erit. contra, quo propior his temporibus, eo remotior à Trojæ excidio, ideoque minus credibile Helenæ tempus in hujus sæculi tractum incidisse.

Ibid. *Contra Cadmum constitisse.*] Adde: In Græcis: Καδμείοις πολεμεῖν. *Cadmeis*, hoc est *Thebanis*, *bellum intulisse*. Non enim Cadmum, sed Cadmeos, infestasse tam constat, quam non est necesse pluribus confirmare.

„ Ibid. *quomodo potest eorum soror Helena credi.*] Hoc „ ἀπόρημα veteres auctores tam mythologos, quam „ historicos dubitare coëgit, utrum Helena major He„ cuba fuerit, & si fuerit, quare Hecuba, non illa, anus „ vocata. Seneca Epist. LXXXVIII: *Hoc quidem me quæ„ rere, utrum major ætate fuerit Homerus, an Hesiodus, non „ magis ad rem pertinet, quam scire, an minor Hecuba „ fuerit, quam Helena, & quare tam male tulerit ætatem.*

Ibid. *Sphingam vero.*] Metaplasmus Hieronymianus & ejus sæculi, *Sphinga*, *Gorgona*, *Telchinus*, *Eleusina*, *Salamina*.

Ibid. *scribit Palæphatus*] Verba ejus: Κάδμος ἔχων γυναῖκα Ἀμαζονίδα, ᾗ ὄνομα Σφὶγξ, ἦλθεν εἰς Θήβας (εἰς Θήβας) καὶ ἀποκτείνας τὸν Δράκοντα τὴν τούτου βασιλείαν παρέλαβε. μετὰ δὲ καὶ τὴν ἀδελφὴν Δράκοντος, ᾗ ὄνομα Ἁρμονία. ἐπιγνοῦσα δὲ ἡ Σφὶγξ, ὅτι καὶ ἄλλην ἔγημε, πείσασα σὺν πολλοὺς τῶν πολιτῶν συναπᾶραι αὐτῇ, καὶ τῶν χρημάτων τὰ πλεῖστα ἁρπάσασα, καὶ τὸν ποδώκην κύνα, ὃν ἦκε Κάδμος ἄγων, λαβοῦσα, μετὰ τούτων ἀπῆρεν εἰς τὸ λεγόμενον ὄρος Σφίγγιον, καὶ ἐντεῦθεν ἐπολέμει τῷ Κάδμῳ. De hac etiam re consulendus Pausanias Bœoticis. Sphinx vero Græcorum differt longe à Sphinge Ægyptiaca: quod illa sit capite velato, sine alis; Græca capite nudo, capillis compositis, pennata. Ægyptias multas vidimus tam marmoreas, quam in marmoribus sculptas Romæ. Græcam habes in nummis Chiorum, quorum insigne erat Sphinx, ut Carthaginiensium ἵππου προτομή, Rhodiorum rosa, Siciliæ tricrurium. Duo numismata Chiorum apud antiquarios visuntur, æreum, & argenteum. In ærei altera superficie est Sphinx alata, racemum pede sinistro anteriore tenens. in altera superficie σκαπάνη luctatorum, cum inscriptione ΛΑΜΠΡΟΣ ΧΙΟΣ. Nimirum ille Lamprus παλαιστὴς erat, & ex ligone ostendit se lucta vicisse Olympia, ut de Milone Theocritus dixit:

ὤχετ' ἔχων σκαπάναν τι καὶ εἴκατι τουτόθε μᾶλα.

In argentei nummi altera superficie est Homeri caput cum titulo ΟΜΗΡΟϹ. in altera Sphinx pinnata, & titulus ΧΙΩΝ. Apparet plane, quod diximus, Chiorum insigne Sphinga fuisse: & Græcorum omnes Sphingium figuras alatas sculpi, aut pingi solitas. Gergithii quoque Sphinga in altera parte nummi figurabant, in altera Sibyllam municipem suam. Stephanus: ἀφ' οὗ Γεργιθία χρησμολόγος Σίβυλλα, ἣ τις καὶ ἐτύπωτο ἐν τῷ νομίσματι τῶν Γεργιθίων, αὐτή τε καὶ ἡ Σφὶγξ, ὡς Φλέγων ἐν Ὀλυμπιάδων πρώτῃ. ἐν δὲ τῷ ἱερῷ τοῦ Γεργιθίου Ἀπόλλωνος Σιβύλλης φασὶν εἶναι τάφον. Ælianus de animalibus lib. XII. cap. XXXVIII. τὴν σφίγγα ἐπίπτερον γράφουσι τε καὶ πλάττουσι πᾶν ὅσον περὶ χειρουργίας σπουδαῖον, καὶ τιμώμενον. Ausonius:

Sphinx volucris pennis, pedibus fera, fronte puella.

DCCLXIII. *Ægyptiorum Amenophthes.*] In Græcis Dynastiarum Eusebianis libro priore, Ἀμένωφθις. In Græcis Africani Ἀμμενέφθης.

Ibid. *ann. XL.*] Græca Africani XX. Ita μετ' συστέλλω καὶ διαστέλλω, προστίθεσι καὶ ἀφαιρέσιν diruit, ædificat, mutat quadrata rotundis. Aliter non constarent rationes ejus, nisi ab Africano dissentiret γυμνῇ κεφαλῇ, à quo tamen omnes Dynastias verbatim accepit.

DCCLXV. *Assyriorum Sosarmus ann. XIX*] Græca Africani μβ. Hic quoque in Eusebio fidem requiro, qui XXIII annos hinc sustulit, ut rationes suas æquaret. Est pessimo exemplo ab eo factum. Sed de tempore hujus Dynastiæ ab eo mutilato satis egit Georgius.

Ibid. *Minos mare obtinuit.*] Atqui alibi diu antea Minos vivebat, ut numero DCXI. Duo Minoës fuerunt. Inde utriusque gesta inter se confunduntur. Sic de duobus Eumolpis idem judicium est, quorum alteri adscribitur, quod alterius est. Stemma ita habet. Asterius ex Europa suscipit Minoa, Rhadamanthyn, & Sarpedona. Minos ex Itone filia Lyctii Lycastum: Lycastus ex Ide Corybantis filia Μίνωα τὸν δεύτερον, ὅν τινες Διὸς υἱὸν ἀναγράφουσιν. οὗτος πρῶτος Ἑλλήνων ναυτικὴν δύναμιν ἀξιόλογον συστησάμενος ἐθαλασσοκράτησεν. Diodorus lib. IV. 183. eadem dicit, quæ Eusebius: nempe θαλασσοκρατῆσαι. Hunc locum Eusebii habebat in animo Cedrenus 100, 28. Ἐν τοῖς αὐτοῖς τῶν ἀρημένων χρόνοις Μίνως τῆς Κρήτης ὁ υἱὸς τῆς Εὐρώπης ἐβασίλευσε, καὶ θαλασσοκρατῶν Ἀθηναίοις ἐπολέμει, καὶ νόμους ἐξέθετο.

Ibid. *& Cretensibus leges dedit, ut Paradius memorat.*] Non frustra suspectum habui hoc monstrum nominis, quod non esset Græcum. Itaque joculariter me in omnes partes convertebam, ut in verum nomen aliquod reformarem. Græca Eusebii docuerunt me tam frustra fuisse in quærendo hoc nomine, quam Hieronymum in vertendo. καὶ Κρησὶ παρὰ Διὸς ἐνομοθέτει. *& Cretensibus à Iove acceptas leges dabat.* Nam nemo ignorat quid Plato & omnes veteres de Minoë scripserint, eum leges accipere solitum à Iove in antro Cretensi, ut Numam Pompilium ab Ægeria in nemore Aricino. Germanus error in Excerptis barbarolatinis: *Post Codrum autem primus filius ejus Diabeus.* πρῶτος υἱὸς αὐτοῦ διὰ βίου. hoc est ἄρχων διὰ βίου. Quid ergo? an propterea Hieronymus Hellenismi imperitus erit? propterea insultandum tanto viro, quod aliud agens, & Notario hæc dictans, perperam quædam verterit? Hoc faciunt δυσχερόσοφοι hujus ævi, qui Miscellanea sua & varias lectiones hujusmodi nugatoriis infarciunt, neque aliud tempus bene collocatum putant, nisi quod maledicendo, obtrectando, calumniando impenditur. Satis illis est minutus quidam error ad damnandum quodlibet opus alioquin numeris suis absolutissimum. Sed de hujusmodi Vitilitigatoribus non erat hic locus.

Ibidem. *Leges dedit.*] Non recte omissum est illud, κομίζων σὺν νόμους ἐξ ἄντρου τοῦ ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐνναετηρίδι. *referens leges ex antro illo, cui operam dedit in suo illo intervallo novem annorum.* quanquam videtur legendum Ἰδαίᾳ ex Porphyrio, non ἰδίᾳ. Allusum enim ad illud Homericum Ὀδυσσ. Τ.

Τοῖσι δ' ἐνὶ Κνωσσὸς μεγάλη πόλις, ἔνθα τε Μίνως
Ἐννέωρος βασίλευε Διὸς μεγάλου ὀαριστής.

Porphyrius περὶ ἀποχῆς hoc exponens: ἐννέα δι' ἐνίων

ἐννέα ἐτῶν ἀναβαίνων ἐπὶ τὸ τοῦ Διὸς ἄντρον ὁμιλεῖν ἐνομίζετο τῷ Διΐ. item: ἀνιὼν αὐτὸν εἰς τὴν Ἰδαίαν διὰ ἐννεατίας συνθεῖναι νόμους, καὶ φέροντα διαβεβαιοῦσθαι ὡς ὑπὸ τοῦ Διὸς εἶεν δεδομένοι. quæ ad verbum Eusebiana interpretantur. Eadem verba invenies in Scholiis Didymi in illum locum Homeri. Sed quid alios citem, quum hæc omnia sint à Platone in Alcibiade secundo?

Ibid. *quod Plato falsum esse convincit.*] An aliquid tale extet in libris de legibus, quos citant Græca Eusebiana, equidem non memini, quod diu est, postquam illos libros legi. Certe in Alcibiade secundo aliter sentit, ut ex superiore animadversione constare potest. Manca vero est Hieronymi interpretatio, quum ita concipienda fuerit: *quod Plato in legibus refellit.*

DCCLXVII. *Thamyris Ammonis filius.*] Hæc est omnium tam scriptorum, quam excusorum, & Mariani lectio. Sed quis unquam veterum dixit Thamyrin Ammonis, & non potius Philammonis filium? Ita sane Eusebius dixit: & Græca ejus habent Φιλάμμωνος, non Ἄμμωνος. Recte vero Thamyris in hoc tempus confertur, nempe sæculum Herculis, qui Euryton Oechaliæ regem interfecit, sub quo Thamyris vixit.

— ἔνθα τε Μοῦσαι
Ἀντόμεναι Θάμυριν τὸν Θρήϊκα παῦσαν ἀοιδῆς
Οἰχαλίηθεν ἰόντα παρ᾽ Εὐρύτου Οἰχαλιῆος.

Inde opportune subjicitur mentio Herculis in proxima periocha DCCLXVIII.

DCCLXVIII. *Hercules consummat certamina.*] Huc spectat, quod insani Græculi Alciden, sive Alcæum quod Antæum lucta vicerit, Παλαίμονα dictum fuisse nugantur, neque prius ἡρακλέα vocatum, quam certamina imperata consummasset, propterea quod mortalibus grata beneficia contulisset. Hoc enim est ἦρα φέρειν. Itaque ei oraculum, si Diis placet, in eam rem redditum est à Pythia:

Οὔτι γὰρ Ἀλκαῖος κεκλήσεαι, οὔτε Παλαίμων,
Ἡρακλέην δέ σε Φοῖβος ἐπώνυμον ἐξονομάζει.
Ἦρα γὰρ ἀνθρώποισι φέρων κλέος ἄφθιτον ἕξεις.

Sed alius est spiritus in ἦρα, alius est in Ἡρακλῆς. „ Quare puerilia sunt hæc, futilia, nugatoria, Græcu- „ lorum Grammaticorum deliria.

Ibid. *Ilium vastat.*] Desiderantur in Græcis.

Ibid. *quia solorum, quæ in terra exercentur, certaminum peritus erat.*] Apollodorus: ψαύοντα γὰρ γῆς ἰσχυρότερον συνέβη γίνεσθαι. διὸ καὶ γῆς τινὲς ἔφασαν τοῦτον εἶναι παῖδα. Vulgaria sunt, sed non illa Eusebiana, quæ non tota vertit Hieronymus: τὸν λεγόμενον γηγενῆ διὰ τὸ ἐπιστήμονα εἶναι τοῦ λεγομένου παρὰ τοῖς παλαισταῖς τρόπου χαμαὶ, ὡς ἀπὸ τῆς μητρὸς γῆς βοηθεῖσθαι δοκεῖν. *Interfecit eum, qui dicebatur Terræ filius, propterea quod peritus esset illius modi (luctæ) qui dicitur* χαμαὶ *à palæstritis, ita ut videretur à matre terra juvari.* Sed quod sit πάλαισμα illud, sive ille τρόπος ὁ λεγόμενος χαμαὶ, quæratur. Non est ἡ ἁφή. Certum quidem est designari à Philostrato in Arrichione, lib. II εἰκόνων. οἱ παγκρατιάζοντες, ὦ παῖ, κεκινδυνευμένῃ προσχρῶνται τῇ πάλῃ. δεῖ γὰρ αὐτοῖς ὑπτιασμῶν τε, ἃ μή ἐστιν ἀσφαλῆ τῷ παλαίοντι, καὶ συμπλοκῶν, ἐν αἷς περιγίνεσθαι χρὴ οἷον πίπτοντα. quod egregie describitur à Theocrito ἐν Ἡρακλίσκῳ:

Ὅσσα δ᾽ ἀπὸ σκελέων ἑδροστρόφοι Ἀργόθεν ἄνδρες
Ἀλλήλους σφάλλοντι παλαίσμασιν, ὅσσα τε πύκται
Δεινοὶ ἐν ἱμάντεσσιν, ἅ τ᾽ ἐς γαῖαν προπεσόντες
Πυγμάχοι ἐξεύροντο παλαίσματα σύμφορα τέχνᾳ.

Ubi πυγμάχοι sunt παγκρατιασταί. Ista non assecutus est Hieronymus, reliqua omisit: ὁ Ἡρακλῆς ἰσχυρὸς ὢν * μὴ προσδεηθεὶς (μηδενὸς δεηθεὶς) ζώσας (τὸν Ἀνταῖον) τοῖς ἅμμασι, καὶ μετεωρίσας διεχρήσατο. *Quem Hercules pollens viribus, neque externæ opis indigus connexum ulnarum prehensionibus, & sublimem elevatum interfecit.* Verba inclusa virgulis (τὸν Ἀνταῖον) manifestum est glossema. ἅμματα vocat, quod aliter vocabant Palæstritæ ἀγκωνισμόν. ἀγκωνίζειν est adversarium per ilia sublimem elevatum brachiorum vel ulnarum complexibus angere. De hoc loquens Apollodorus: ἀράμενος ἐγκάσι μετέωρον, θλίψας ἀπέκτεινεν. Idem prorsus, sed aliis verbis, sonant αἴρειν ἔγκασι, sublimem tollere per ilia complexu brachiorum. Nostri Galli dicunt, *par le faus du corps*, ubi sunt τὰ ἔγκατα. Interpres putavit ἀγκὰς legendum, qui verterit *ulnis*. Sed longe aliud est ἀγκὰς αἴρειν. hoc enim est ἐναγκαλίζεσθαι, ut nutrices solent infantes suos. Sic apud Philostratum in Imaginibus: συνείληφε τὸν Ἀνταῖον μέσον ἄνω κενεῶνος, ἔνθα αἱ πλευραί. quæ Apollodori locum interpretantur. Et in Arrhichione: ὅθεν τὸν Ἀρριχίωνα μέσον ἤδη ἡρηκὼς ὁ ἀντίπαλος ἀποκτεῖναι ἔγνω, καὶ τὸν μὲν πῆχυν τῇ δέρῃ ἐνέβαλεν, ἀποφράττων αὐτῷ τὸ ἆσθμα, τὰ σκέλη δὲ τοῖς βουβῶσιν ἐναρμόσας, καὶ περιδείρας ἐς ἑκατέραν ἀγκύλην ἄκρω τὼ πόδε, &c. Vide reliqua. Non dubium est, quin difficultas Hieronymum à vertendo deterruerit.

Ibid. *Hydram autem callidissimam sophistriam fuisse asserit Plato.*] In Euthydemo. Verba ejus: πολὺ γάρ που εἰμὶ φαυλότερος τοῦ Ἡρακλέους, ὃς οὐχ οἷός τε ἦν τῇ τε ὕδρᾳ διαμάχεσθαι σοφιστρίᾳ οὔσῃ, καὶ διὰ τὴν σοφίαν ἀνιείσῃ, εἰ μίαν κεφαλὴν ἀποτμηθείη τοῦ λόγου, πολλὰς ἀντὶ μιᾶς. Quod autem postremo loco in Græcis Eusebianis legitur, id non solum ridiculum est, sed etiam apud Platonem non extat, ut propter Hydram Sophistriam Hercules Ilion expugnaverit. Nam quo referenda sint illa, non video. Sed sine dubio hæc à Georgio interpolata, & transposita. Nam initio pericopes ita ponenda fuisse ex Hieronymi interpretatione colligitur. Ἡρακλῆς τοὺς ἄθλους ἐτέλει. Ἴλιον ἐπόρθησε, τὴν Ὕδραν κατεπόλεμησεν (aut aliud verbum) καὶ Ἀνταῖον ἐν τῇ Λιβύῃ, &c. Quia enim de Hydra loquitur in fine, omnino indicat de ea jam antea mentionem factam fuisse.

DCCLXXII. *Bellum Lapitharum & Centaurorum.*] Sæculo Thesei & Pirithoi hoc contigit. Sed meminisse debemus initia Ægei, & Thesei non paulo altius repetita esse, ut supra monuimus.

Ibid. *quos scribit Palephatus libro de incredibilibus, nobiles fuisse Thessalos.*] Hoc negamus, aut huic simile à Palæphato proditum, qui scribit longe ab Eusebio diversa. Eum consule capite primo, nisi mavis Tzetzen audire ejus metaphrasten:

Τίνες δ᾽ ἦσαν οἱ Κένταυροι, Παλαίφατος μὲν λέγει.
Πρὶν ἵπποις μονοκέλησιν οὐκ ἦν ἐποχεῖσθαι.
Ταύρων δ᾽ ἀγέλαι Θετταλῶν τὴν χώραν ἐπενέμοντο,
Νέοι τινὲς τῶν Θετταλῶν κέλησιν ἐπιβάντες
Τοὺς ταύρους κατηκόντιζον. ὥσπερ τινὲς ἰδόντες
Ὡς ταύρους ἀκοντίζοντας ὠνόμασαν Κενταύρους.
Ἱπποσμιγεῖς δ᾽ ἐνόμισαν ὡς πόρρωθεν ἰδόντες.
Χρὴ Κεντοταύρους τοίνυν, μηδὲ Κενταύρους λέγειν
Παλαί-

Παλαίφατι σοφώτατε. Τὰ Παλαιφάτου πάντη σοφώτατον εἰρωνικῶς vocat, deridens ejus allegorias. ut alibi de eadem re verba faciens mirum quantum insultat Palæphato:

μεγάλα δ᾽ ἀβρυνόμενος ὡς ἐν ἀλληγορίαις
Παλαίφατος φιλόσοφος ἐκ Στωϊκῶν τῶν γένος
μηδὲν δὲ λέγων οὐδαμῶς τῶν ἐπαξίων λόγου, &c.

Lege cætera pagina 170. Aliud agebat Eusebius, quum hunc locum Palæphati in animo haberet. Paulus Orosius lib. primo, cap. XIII, plus dicit, quam Eusebius, quum tamen verba Eusebiana describeret: *Iisdem diebus Lapithæ & Thessali famosis nimium certavere conflictibus. Sed Thessalos Palæphatus in libro primo incredibilium prodit ipsos à Lapithis creditos dictosq; fuisse Centauros, eo quod discurrentes in bello equites veluti unum corpus equorum & hominum viderentur.* Hæc omnia de suo Orosius, & à Grammaticis, qui ita de Centauris fabulati sunt. sed plus dicit, quam voluit Eusebius, & nihil eorum, quæ Palæphatus, qui vult Κενταύρους dictos eo quod συνταύρους ἐκέντουν. Sed & in tempore longe discedit ab Eusebio. Eusebius confert in annum Abrahami DCCLXXII, qui est CCCCXCII ante urbem conditam. Orosius vero in ann. DLX ante prima urbis Palilia. Et quidem non pauca sunt apud Orosium in ratione temporum ἀλογισήματα. Hoc gestum Lapitharum POST. Edit. & Beda in tempora Thola Iudicis rejiciunt.

Ibid. *libro de incredibilibus.*] Verum quidem est hodie unum tantum librum τῶν ἀπίστων Παλαιφάτου superesse: sed plures scripserat. Idem citatur ἐν ἑβδόμη Τρωϊκῶν Harpocrationi in Μακροκέφαλοι.

DCCLXXIII. *Abimelech.*] De hoc ita Georgius: Τοῦτον τὸν Ἀβιμέλεχ, καὶ τοὺς ὁ ἀδελφοὺς αὐτοῦ ἡ βίβλος τῶν Κριτῶν πρῶτον τοῦ Γεδεὼν υἱοὺς λέγει τρανῶς, ἔπειτα δὲ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἱεροβάαλ, ὃς συνῴκησε τῷ Γεδεὼν περὶ τὴν πόλιν αὐτοῦ, ὡς αὐτόθι γέγραπται καὶ δοκεῖ πως ἄπορον εἶναι. Ἀφελκανὸς δὲ τοῦ Ἱεροβάαλ αὐτοὺς λέγει πάντας, πλὴν Ἰωνάθου τοῦ πατρὸς. Insignis hallucinatio, vel potius deliratio. Ait in libro Iudicum Abimelech & fratres ejus dici filios Gedeonis. Hoc nemo negat. In eodem libro dici filios fratris ejus Ierubaal, hoc negamus. Nam Ierubaal non est frater Gedeonis, sed Gedeon ipse. Iud. VII, 1. Itaque IX, 1, Abimelech vocatur filius Ierubaal, qui VIII, 31, dicitur filius Gedeonis & concubinæ ejus. Quare qui Eusebium objurgare solet super iis, quæ ipse adversus auctoritatem Scripturæ commentus est, quanto justius castigandus, quod ausus sit dicere scriptum extare in libro Iudicum τὸν Ἱεροβάαλ συνοικῆσαι τῷ ἀδελφῷ Γεδεὼν περὶ τὴν πόλιν αὐτοῦ. Hujus rei ne minima quidem suspitio extat in textu Græco, aut si extaret, adversus Hebraicam veritatem esset. Tamen mirum est Africano quoque eandem suspitionem incessisse.

DCCLXXVI. *magistratum Minois fuisse Taurum.*] στρατηγὸν Eusebius. hoc est præfectum, vel magistrum militiæ. Isacius Tzetzes in Lycoph. 157. Γνωσὸς πόλις Κρήτης, ὅθεν ἦν καὶ Ταῦρος ὁ στρατηγὸς ὁ τὴν Εὐρώπην ἁρπάσας, ὁ Γνώσιος. Et pagina 165 totidem verbis, sed uberius: Ταῦρος ὁ Γνώσιος στρατηγὸς τοῦ Ἀστερίου, τοῦ καὶ Μινωταύρου, βασιλέως Κρήτης πεμφθεὶς ἀφήρπασεν αὐτὴν (Εὐρώπην) ἐκ Σαραπτίας πόλεως Φοινίκης μεταξὺ Σιδῶνος καὶ Τύρου κειμένης. Itaque idem est Taurus, qui Europen rapuit, & qui hic memoratur. Scholia Achilleidos Statianæ Taurum notarium Minois faciunt, in fine libri primi: *Nam Taurus notarius Minois fuit, quem Pasiphaë amavit, cum quo in domo Dædali concubuit.* quæ accepit à scriptore Græco, cujus verba profert Cedrenus 100, 30. Τότε καὶ Δαίδαλος, καὶ ὁ Ἴκαρος καὶ ὁ Ταῦρος ἕνεκεν τῆς Πασιφάης τῆς Μίνωος ἐθρυλλοῦντο γυναικός. Ἐκ τοῦ Ταύρου μὲν οὖν τεκεῖν αὐτὴν ὅντινα μοιχευθεῖσαν ἔτικτεν υἱὸν, ὃς Μινώταυρος ἐκλήθη. Verba vero Philochori, quæ hic designantur, extant apud Plutarchum in vita Thesei. Porro principium hujus epochæ non vertit "Hieronymus. "

Ib. *ob quod Athenienses pueri tributaria pœna.*] Non pueri sed Athenienses, liberati sunt puerorum tributo. Græca: συνέβη δὲ τοὺς παῖδας, καὶ διασωθῆναι τὴν πόλιν ἀφαιρεθῆναι τοῦ δασμοῦ. *unde contigit, ut & pueri evaserint, & urbs tributo liberata sit.* Ad verbum Philochorus, ἀπέ-" δωκε τῷ Θησεῖ τοὺς παῖδας, καὶ ἀνῆκε τῇ πόλει τὸν δασ-" μόν. Hieronymus hæc ita permiscuit, ut dissimillimam sententiam extulerit.

DCCLXXXIII. *Theseus, qui adversum Thebas dimicavit.*] Propter sepulturam Oedipodarum, quam Creon Rex Thebarum edicto vetuerat. Pausanias Atticis: ὀλίγον δὲ ἀπωτέρω τοῦ Φρέατος ἱερὸν Μετανείρας ἐστὶ, καὶ μετ᾽ αὐτὸ τάφοι τῶν ἐς Θήβας. Κρέων γὰρ, ὃς ἐδυνάστευε τότε ἐν Θήβαις, Λαοδάμαντα ἐπιτροπεύων τὸν Ἐτεοκλέους, οὐ παρῆκε τοῖς προσήκουσιν ἀνελομένοις θάψαι. ἱκετεύσαντος δὲ Ἀδράστου Θησέα, μάχης Ἀθηναίων γενομένης πρὸς Βοιωτοὺς, Θησεὺς, ὡς ἐκράτησε τῇ μάχῃ, κομίσας ἐς τὴν Ἐλευσινίαν τοὺς νεκροὺς ἐνταῦθα ἔθαψεν. Sequitur expeditio τῶν ἐπιγόνων ἐπὶ Θήβας. Post illud tempus hæc pugna Thesei cum Thebanis contigit.

DCCLXXXIV. *Androgeos Athenis interficitur.*] Interfectus est statim post Παναθήναια. Venit enim in Atticam Παναθηναίων συντελουμένων: & postea, curante Ægeo, ἐδολοφονήθη. Auctor Diodorus. τῶν δὲ Μίνωος υἱῶν Ἀνδρόγεως μὲν εἰς τὰς Ἀθήνας κατήντησε, Παναθηναίων συντελουμένων, Αἰγέως βασιλεύοντος. Hic ergo est ridiculus anachronismus. quod non sub Ægeo, sed sub ipso Theseo interfectus fuerit. Atqui supra DCCLXXVI sub Ægeo interfectus erat. recte. Hæc quamvis à diversis auctoribus desumpsit Eusebius, tamen eorum non magnum delectum videtur habuisse, qui quum videret eos auctores inter se dissentire, non monuerit lectorem absurditatis, saltem ne illi adscriberetur.

DCCLXXXVI. *Theseus Helenam.*] Theseus patre Ægeo regnante rapuit Helenam, non quum ipse regnaret. Itaque & hic ridiculus quoque anachronismus. Sed neque Apollodorus, neque alii Mythologi sibi constant. Non enim est culpa Eusebii, sed eorum, quos sequitur. Sic & neque de ætate Helenæ, quum rapta est, convenit inter Fabulatores. quorum alii virgunculam à Theseo raptam, & statim à Castoribus receptam fuisse, alii Iphigeniam ex ea Theseum suscepisse παραπλογοῦσιν. Addunt etymi nominis causam --- οὕνεκα δή μιν Ἶφι βιησαμένη Ἑλένη ὑπεγείνατο Θησεῖ; ut nugabatur Euphorion. Usque adeo nullus modus nugandi, nullus pudor horas in his perdendi fuit Græculis illis, qui nihil disertum sine mendacio esse putarunt.

Ibid. *ipso peregrinante.*] Θησέως ἀποδημοῦντος, *ipso* " *absente.* "

DCCLXXXIX. *Theseus quum Athenienses prius per regionem dispersos.*] Quo nomine institutum solenne Μετοίκια, mensis Hecatombæonis die XVI, qui mensis tum dicebatur Κρόνιος. Etiam τὰ Θησεῖα idem festum

stum

ſtum vult eſſe Scholiaſtes Pluti Ariſtophanis. Ταῖς δὲ ὀγδόαις τὰ Θησεῖα ἤγετο. ἑορτὴ δὲ αὐτῷ ἐπιτελεῖται, ἐπειδὴ αὐτὸς συνήγαγε τὴν Ἀττικὴν πρότερον σποράδην καὶ κατὰ κώμας οἰκουμένην. Charax ὁ περιηγητής. ὁ Θησεὺς τὰς ἕνδεκα πόλεις τὰς ἐν τῇ Ἀττικῇ συνοικίσας εἰς Ἀθήνας Συνοίκια ἑορτὴν κατεστήσατο. Itaque Μετοίκια & Συνοίκια eadem ſunt. Tamen, quanquam eandem cauſſam inſtitutorum Theſeorum dicit fuiſſe Suidas, putat poſt mortem Theſei introducta. Eadem etiam cauſſa τῶν Παναθηναίων. Idem: Παναθήναια Ἀθήνησιν ἑορτὴ ἐπὶ τῷ ὑπὸ Θησέως γενομένῳ συνοικισμῷ, πρῶτον ὑπὸ Ἐριχθονίου τοῦ Ἡφαίστου καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, ὕστερον δὲ ὑπὸ Θησέως συναγαγόντος τοὺς δήμους εἰς ἄστυ. Pauſanias Arcadicis: Παναθήναια δὲ κληθῆναί φασιν ἐπὶ Θησέως, ὅτι ὑπὸ Ἀθηναίων ἐτέθη συνειλεγμένων ἐς μίαν ἁπάντων πόλιν. Itaque non mirandum, quod ſcribit Diodorus, Androgeon Minois filium Athenas veniſſe regnante Ægeo, συντελουμένων τῶν Παναθηναίων, quum à Pandione antea inſtituta ob Atticos ex diverſis locis in unam urbem collectos, à Theſeo ex eadem cauſſa inſtaurata fuerint. Item Apollodorus de Ægeo: αὐτὸς δὲ ἧκεν εἰς Ἀθήνας, καὶ τὸν τῶν Παναθηναίων ἀγῶνα ἐπιτελεῖ. ἐν ᾧ ὁ Μίνωος παῖς Ἀνδρόγεως ἐνίκησε πάντας. Ex his diſcimus idem ſolenne fuiſſe Θησεῖα, Μετοίκια, Παναθήναια, eaque XVI die Hecatombæonis inſtaurari ſolita, quinto quoque anno, plenilunio, omnium Olympiadum anno tertio. idque inſtitutum numero MCCCCLII, ut ſuo loco diximus, quum antea quotannis celebrarentur. Vide igitur quæ ad numerum MCCCCLII notamus.

Ibid. *ignominioſe ejectus eſt per ſigna teſtarum.*] Ita vertit τὸν ὀστρακισμόν. De hac autem re Scholia Pluti: μετὰ τὸ χαρίσασθαι τὴν δημοκρατίαν τοῖς Ἀθηναίοις τὸν Θησέα, Λύκος τις συκοφαντήσας ἐποίησεν ἐξοστρακισθῆναι τὸν ἥρωα. Alibi non memini legere.

,, Ibid. *per ſigna teſtarum.*] Cornel. Nepos in The-
,, miſtocle vocat ſuffragia teſtarum, *Miltiades teſtarum*
,, *ſuffragiis è civitate ejectus.* In Ariſtide: *collabefactus*
,, *teſtula illa exilio decem annorum multatus eſt.*

Ibid. *eandem legem primus ipſe conſtituens.*] Theſeum auctorem ὀστρακισμοῦ fuiſſe nuſquam legi, qui meminerit: imo contra ſero tandem ab Athenienſibus inſtitutum non diu obtinuiſſe. Auctoris nomen in controverſo eſt. Ælianus Cliſthenem dicit, lib. XIII, cap. XXIV, Ποικίλης. Κλεισθένης δὲ ὁ Ἀθηναῖος τὸ δεῖν ἐξοστρακίζεσθαι πρῶτος εἰσηγησάμενος αὐτὸς ἔτυχε τῆς καταδίκης πρῶτος. Achilleus Photio 252: ὁ τὸν ὀστρακισμὸν ἐπινοήσας Ἀθήνησιν Ἀχιλλεὺς ἐκαλεῖτο υἱὸς Λύσωνος. De tempore Diodorus lib. XI. 270. τὸν ὀστρακισμὸν ἐπαγαγόντες αὐτῷ, ὃς ἐνομοθετήθη μὲν ἐν ταῖς Ἀθήναις μετὰ τὴν κατάλυσιν τῶν τυράννων τῶν περὶ Πεισίστρατον. Cui conſentaneum quod ſcribit Harpocratio: Ἵππαρχος ὁ Πεισιστράτου. ἄλλος δέ ἐστιν Ἵππαρχος ὁ Χάρμου, ὥς φησι Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Λεωκράτους. περὶ δὲ τούτου Ἀνδροτίων ἐν τῇ δευτέρᾳ φησὶν, ὅτι συγγενὴς μὲν ἦν Πεισιστράτου τοῦ τυράννου, καὶ πρῶτος ἐξωστρακίσθη, τοῦ περὶ τὸν ὀστρακισμὸν νόμου τότε πρῶτον τεθέντος. Plane eodem tempore oſtraciſmum introductum ait, quo & Diodorus: neque
,, Himerio Sophiſtæ accedendum, qui à Solone ſanci-
,, tum ſcribit apud Photium 578. Tantum abeſt τὸν Θησέα ἐξοστρακισθῆναι, ut tot ſæculis poſt ejus mortem ὀστρακισμὸς introductus fuerit, quo per decennium ii cogebantur abeſſe ab Urbe, quorum potentia & gratia, & opes ſuſpectæ erant, ſiquidem eos ſex millibus aut majore numero teſtularum damnari contigiſſet. Infra illum numerum damnati non cogebantur abire. Scholia Equitum Ariſtophanis: ἀριθμηθέντων δὲ (τῶν ὀστράκων) ᾧ πλεῖστα γένοιτο, καὶ μὴ ἐλάττω ἑξακισχιλίων, τοῦτον ἔδει ἐν δέκα ἡμέραις μεταστῆναι τῆς πόλεως. εἰ δὲ ἢ μὴ γένοιτο ἑξακισχίλια, οὐ μεθίστατο. Quæ verba conſulto poſui, ut confutaretur ſententia Iohan. Tzetzæ Grammatici, qui mille tantum teſtulis condemnari ſolitos ſcribit in verſibus Politicis pag. 255.

Εἰς ὄστρακον γὰρ γράφοντες τὸ ὄνομα ἐκείνου
Ἐρρίπτουν εἰς Κυνόσαργες. τόπος δ' Ἀθήναις
οὗτος,
Οὗ καὶ τοὺς νόθους ἔρριπτον τοῖς χρόνοις τοῖς προτέροις.
Ἐκεῖσε καὶ τὰ ὄστρακα ἐξορίων ἐρρίπτουν.
Ἂν οὖν ἡμέρᾳ τῇ ῥηθείσῃ χίλια ἰψηφίσθη,
Ἀσυμπαθῶς ἐστέλλετο πρὸς τὴν ὑπερορίαν.
Εἰ δ' ἧσαν ἀποδέοντα τὰ ὄστρακα χιλίων,
Ἐν τῇ πατρίδι μένων ἦν ἐπιτυχὼν συγγνώμης.

De millibus ergo teſtulis aut ſine auctore, aut non bono auctore dicit: ut de Cynoſarge, in quo vult eum actum celebrari ſolitũ, quum certum ſit τὸν ὀστρακισμὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ peragi ſolitum, &, ut Plutarchus in Ariſtide ſcribit; ἐν τόπῳ τινὶ τῆς ἀγορᾶς δρυφράκτοις περιπεφραγμένῳ, cui decem exitus eſſent, quod tot eſſent αἱ φυλαὶ, ut Scholiaſtes Ariſtophanis admonuit, cujuſmodi erant ſepta, quæ & ovilia, in campo Mar- "
tio, quibus ſe continebat populus, quum ſuffragia fer- "
re vellet.

DCCXCV. *Sicyoniorum Phaſtus annos octo.*] In Excerptis Barbarolatinis ann. L. Apud Georgium ἔτη ι. Sed perperam ſcriptum eſt ibi Ἥφαιστος pro Φαῖστος. Videtur etiam in hujus regis annis aliquid ſibi permiſiſſe Euſebius.

DCCCI. *Minos leges ac jura conſtituit.*] Hic locus verus Minois ſæculi videtur eſſe: & magis confirmat ſententiam noſtrã de initiis Ægei & Theſei nimis alte repetitis.

Ibid *Adraſtus.*] Virgil. VI. *Et Adraſti pallentis imago.* "
Servius: *Rex Sicyonis primo, poſt Argivorum, ſocer Tydei &* "
Polynicis. Apud Pauſaniam ante Janiſcum, quem Euſe- "
bius ridicule Inachon vocat, collocatur Adraſtus. Homerus facit regem primum Sicyonos, ſi Grammaticis credimus. καὶ Σικυῶν' ὅθ' ἄρ' Ἄδρηστος πρῶτ' ἐμβασίλευεν. Sed videndum, an ibi intelligendum ſit πρῶτα, ἀντὶ τοῦ πρότερον. Sicyone, ubi prius regnavit Adraſtus, quam ſcilicet Argis imperaret. De Adraſto, & quomodo propter filiam Polybi regis, quam duxerat uxorem, regnum aſſequutus ſit, vide omnino Scholia vetuſtiſſima in Pindarum, Nemeaco IX.

DCCCIII. *Ammenemes ann.* XXVI.] Africano ἔτη ι. Ut hic quoque videas libertatem Euſebii, ut leniore vocabulo appellem, quã quo dignus eſt, pro factis iſtis.

DCCCIV. *Philiſtus ſcribit à Zoro.*] Ita habent POST. At PR. Zioro. Græca Ἐζώρου. Appiano Ζῶρος, ut excuſi. οἰκισταὶ δὲ αὐτῆς ἐγένοντο Ζωρός τε καὶ Καρχηδών, ὡς δὲ Ῥωμαῖοι, καὶ αὐτοὶ Καρχηδόνιοι νομίζουσι, Διδὼ γυνὴ Τυρία. De Carthaginis conditu lege quæ in Appendice Operis de Emend. Temp. notavimus. Diverſe refertur tempus hujus urbis, propter diverſos conditores. Omnino prior ſedes fuit arx Βύρσα, quæ eorum lingua Βύσρα, בִּצְרָה Id ſignificat ἄκραν, arcem, ut revera erat. poſterior fuit, quam vocabant *Karthada*, id eſt Νεάπολιν apud Solinum. Et ſane partis illius urbis, quæ Νεάπολις dicebatur, meminit Diodorus.

Dicta

„ Dicta est νέαπολις ad differentiam, τῆ Καδμείας, „ quæ significat παλαίπολιν. Nam quemadmodum „ Tyrus, unde Carthaginienses oriundi, habebat „ παλαίτυρον: Ita Carthago παλαίπολιν. Hoc enim „ Καδμεία eorum lingua denotat קדמה. Quod hic diximus, verissimum est. Non enim sumus, qui omnia ex Hebraismo deducunt, etiam idioma Indicum, *Brachmanas*, & alia ejusmodi putiditatis καὶ τύφου argumenta. Vix gustarunt Hebraismum, & præceptiones Grammaticas dictant. Ubi Lexica Hebraica non suppeditant, quod volunt, implorant opem Arabismi, quem non norunt. Nos igitur scimus Phœnices Chananæorum lingua locutos à principio, quę fuit meraHebraica. Testantur id quum alia, tum reliquiæ Philonis Bybliensis, ad quas quidam nunc arrigunt aures, postquam viam ad fontem indicavimus in Appendice oneris de Emend. Temp. Qui negabit quod de Βύρσα & בצרה diximus, neque ullum gustum harum rerum habet, fruatur sua δοκησισοφία, & per me insaniat, aut ringatur, licet. Ego hujusmodi capitibus non invideo, ut sua sine rivali ament. Nos scimus vera nos dixisse, & valde imperitum, ἄμουσον καὶ ἀμαθῆ esse, ad quem harũ rerum sensus non pervenerit. Si retinemus Ἔζωρος, ut est in Græcis, merum fuerit Tyrium & Chananæum nomen אזור *balteus militaris*. Sic unus ex Tyriorum Dynastis vocatus fuit Bad-Ezor. Καρχηδὼν autem est plane כר כידון *miles* aut *centurio clipeatus*, vel *hastatus*. Nam de Neapoli, & Karchada minus versimile.

Ibid. *Carthaginem conditam.*] Appianus: Καρχηδόνα τὴν ἐν Λιβύῃ Φοίνικες ᾤκισαν ἔτεσι πεντήκοντα πρὸ ἁλώσεως Ἰλίου. Ergo numero DCCLXXXV. Postea addit à Zoro & Carchedone conditam, ut habes supra.

DCCCVII. *Sicyoniorum Polyphides.*] Hujus non meminit Pausanias, sed Tzetzes:

> Τὸν δ' Ἀγαμέμνονα τροφὸς μετὰ τοῦ Μενελάου
> ἄγει πρὸς Πολυφείδεα κρατοῦντα Σικυῶνος.

quod nescio unde habeat, quum illi auctores, qui extant, Polyphidis hujus non meminerint. Præterea tempus non convenit. Longe enim posterior hoc Polyphide fuit Agamemnon.

DCCCX. *Hercules agonem Olympicum.*] De hoc vide, quæ in Canonibus Isagogicis notavimus.

Ibid. *à quo, usque ad primam Olympiadem, supputantur anni* CCCCXXX.] Quinque annis plus dicit. Hoc enim congruit numero DCCCXV, ad quem, ab Olympiis primis Pelopis, anni sunt CXIV, hoc est Cycli Lunares sex. Rursus ab illo, quod in honorem ejusdem Pelopis, instauravit Atreus filius, anni XIX, id est Cyclus unus. Itaque hinc colligimus ipsos Græcos tunc celebrasse Olympia, quotiescunque novilunium incidebat in IX Iulii. Et sane à Pelope, usque ad multos annos infra Herculem, novilunium competebat in eam diem, quotiescunque numerus aureus erat XVI. Tunc enim epacta erat XVII, quæ congruit diei IX. Iulii. Sane hæ non sunt epulæ plebeiorum ingeniorum, & horum, qui hodie miseras chartas disperdunt fanaticis suis Chronographiis. Hæ igitur periochæ de Olympiis Pelopis, Atrei, & Herculis, quia characterem cælestem habent, utpote novilunia, non sinunt nos dubitare quibus temporibus Pelops, Atreus, & Hercules fuerunt, quum tantam scriptorum de hac re inconstantiam passim in hoc Canone Eusebiano videamus. Apud Clementẽ vero legimus à bello Thebano, ἐπὶ τὸν Ὀλυμπικὸν ἀγῶνα, ὃν Ἡρακλῆς ἔθηκεν ἐπὶ Πέλοπι, ἔτη τρία. ita ut bellum Thebanum congruat numero Eusebiano DCCCXII. Itaque error est in optimo Chronico apud eundem Clementem. ex cujus rationibus Agon Olympicus Herculis congruit numero DCCC. Nam XV. annis minus dicit. Porro apud Georgium legimus: ἐν Ὀλυμπίᾳ πρῶτον ὑφ' Ἡρακλέους ἀγῶνα ἀπὸ τοῦ πρώτου ἔτους Σαμψὼν ἀριθμῶν εὑρήσεις ἔτη υλ, ἕως πρώτης Ὀλυμπιάδος. Habebat hunc locum in animo.

Ibid. *Sub Tautane rege Assyriorum Troja capta est.*] Diodorus: Τευτάμου γὰρ βασιλεύοντος τῆς Ἀσίας, ὃς ἦν εἰκοστὸς ἀπὸ Νίνου τοῦ Σεμιράμιδος, φασὶ τοὺς μετ' Ἀγαμέμνονος Ἕλληνας ἐπὶ Τροίαν στρατεῦσαι. Sed timide hoc dixit Diodorus, ut ex sequentibus apparet. Alios enim hoc scribere dicit. Nam alioquin falsum est regnum Teutanis Assyrii in Trojana tempora incidisse. Obiit enim Teutanes annis CCV ante excidium Trojanum, annis CCXV ante conjurationem Græciæ in Aulide. Quod autem XXV regem facit, quem Africanus XXVI à Nino, caussa est, quod Africanus XLI Reges recte protulit, Diodorus XXXV tantum. Itaque Diodorus minus sex ponit, quam Africanus: quos quidem sex ante Teutamum jam ablatos esse à Diodoro hinc colligimus: nisi codex Diodori mendosus est: quod non dubitamus. Sic ibidem τριάκοντα βασιλεῖς mendose excusum pro τριάκοντα πέντε. At Eusebius ex XL. à Nino, quos memorat Africanus, IV sustulit post Teutamum; ut Teutami regis regnum in Trojana tempora incideret.

Ibid. *Bellum Amazonum contra Thebas.*] Historia docet, & Græca Eusebiana non κατὰ Θηβῶν, ut legebat Hieronymus, sed κατ' Ἀθηνῶν, legendum esse. Sic vetustissimus Criticus Dionysius Phaselites in Pindarici Pythico II pro λιπαρᾶν ἀπὸ Θηβᾶν legabat λιπαρᾶν ἀπ' Ἀθηνᾶν. & proclivis lapsus est, ut apud Palæphatum: Κάδμος ἔχων γυναῖκα Ἀμαζονίδα, ᾗ ὄνομα Σφίγξ, ἦλθεν εἰς Ἀθήνας. Legendum enim Θήβας.

DCCCXIII. *Minos in Sicilia adversum Dedalum arma corripiens à filiabus Cocali occiditur.*] Tzetzes de Dædalo:

> Τοῦτον καὶ Μίνως ἐκζητῶν ἦλθεν εἰς Σικελίαν,
> Ὑπὸ τῶν θυγατέρων δὲ θνήσκει τῶν τοῦ Κωκάλου
> Ζέμα θερμὸν περιχυθεὶς, καὶ παραυτίκα ψύξας.

Contigit hoc in urbe Cocali Regia, cui nomen erat Camicos: & sic scribe in Tzetze:

> Ὁ Δαίδαλος δ' εἰς Κάμικον σώζεται Σικελίας.

Nam κάμινον, & fornacem somniavit interpres. Vide Pausaniam, Aristotel. lib. Polit. secundo, cap. octavo, Scholia quarta Nemeaci Pindari, Ovidium Metamorph. VIII.

DCCCXVI. *Atreus Argis regnat.*] Atreo & Thyesti assignat Eusebius annos LXV. quibus subjungit Agamemnonem, omisso patre Agamemnonis Plisthene, propterea quod multi Agamemnonem & Menelaum Atrei filios faciunt, qui revera erant Plisthenis filii, Atrei nepotes. Itaque ex illis LXV annis pars attribuenda Plistheni: nisi dicamus Plisthenem ante Atreum obiisse.

Ibid. *Phædra Hippolytum amat.*] Profecto sub Theseo hoc contigit, utpote adhuc Athenis regnante. Est anachronismus non ferendus.

DCCCXX. *Iephthe in libro Iudicum.* Iudic XI, 26 De hoc loco

loco Eusebii Georgius: ὁ Ἰεφθαὲ τὰ ἀπὸ Μωσέως, ἕως αὐτοῦ, τ λέγει εἶναι τῇ βίβλῳ τῶν Κριτῶν, δηλονότι τὸ τῶν ἀλλοφύλων ἐπικρατήσεως. οὕτω γὰρ χρὴ νοεῖν, καὶ οὐχ ὡς Εὐσέβιος συναριθμῶν τοῖς τῶν Κριτῶν χρόνοις σὺν τῶν ἀλλοφύλων, καὶ μὴ λογιζόμενος αὐτοὺς ἰδίως ἑκάστους, ὡς ἡ γραφή. μετὰ δὲ τὴν τοῦ Αὐδὼν παλιν τὴν ἀλλόφυλοι Φιλιστιαῖοι ἐκράτησαν τοῦ Ἰσραὴλ ἔτη μ. Sed quod putat illos CCC annos ab eo tempore, quo Allophyli Israelitas oppresserunt, præterquam, quod non multum promovet ejus rationes, est anile delirium, quod liber Iudicum manifesto confutat.

,, Ibid. *ab ætate Mosis.*] τὰ ἀπὸ τοῦ Μωσέως. Obscure
,, dictum ab Eusebio, obscurius redditum ab Hiero-
,, nymo.

DCCCXXII. *interfectorum posteri.*] Epigoni est omnis posteritas. Sed κατ' ἐξοχὴν ita vocantur posteri eorum, qui ad Thebas occubuerunt; ut nemo, qui vel minimum Græcis imbutus fuerit, ignorat. Numero DCCLXXXIII notatur ἡ στρατεία τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας. Hic vero τῶν Ἐπιγόνων στρατεία numero DCCCXXII. Intervallum XXXIX anni. Atqui decem anni duntaxat intercedunt inter cladem τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, & expeditionem τῶν Ἐπιγόνων. Apollodorus: μετὰ δ' ἔτη δέκα οἱ τῶν ἀπολομένων παῖδες κληθέντες Ἐπίγονοι στρατεύειν ἐπὶ Θήβας προῃροῦντο τὸν τῶν πατέρων θάνατον τιμωρήσασθαι βουλόμενοι. Quare in hoc intervallo viginti novem annis plus dicit. Sed Græca mutilavit Georgius; quæ integra ad verbum extant in iis, quæ ex Apollodoro adduximus, unde Eusebius ad verbum exscripserat: οἱ τῶν ἀπολομένων παῖδες κληθέντες Ἐπίγονοι στρατεύουσιν ἐπὶ Θήβας. Ita Apollodorus: ita etiam totidem verbis Hieronymus, & ita Græca supplenda.

DCCCXXV. *Hercules in morbum.*] τὴν ἡρακλέους ἀποθέωσιν Vellejus Paterculus ait contigisse annis CXX ante Heraclidarum reditum. Hoc est XL annis ante Ilii eversionem, numero DCCXCV. Quod falsum convincit numerus DCCCXV, quo agon Olympiacus ab Hercule est instauratus.

,, Ibid. *se jecit in flammas.*] Unde locus dictus Πρήστιον.
,, auctor Scholiastes Thebaidos Statii.

Ibidem *Esebon.*] Qui factum sit, ut Esebon dicatur,
,, qui Ἀβαισσὰν in Græcis Bibliis emendatis, in aliis
,, Ἐβεσσὰν dicitur, caussam nescio. Omnes codices
tam scripti, quam editi habent, *Esebon.* Marianus quoque & Nicephorus Ἐσβὼν. ut omnes ab Eusebio hoc nomen accepisse videantur. In Clemente Alexandrino
,, vitiose editum est Ἀβαιθὰν. Hebraice אִבְצָן. Ibetzan.
,, Si in Hebraico legeretur אֶשְׁבֹּן, non אִבְצָן: tunc rectum
,, esset Ἐσβών. quomodo extat apud Theophilum in
,, Autolycum lib. III. ut hujus depravationis auctor
,, Eusebius non fuerit, sed quædam exemplaria ita ha-
,, buerint. In X. προπαρ. Ἐσβὼν, non Ἀβαισσὰν, ab ipso
,, Eusebio dicitur.

DCCCXXIX. *Thuores ann.* VII.] Africanus ἔτη ς. Propter hunc Thuorem, regum, annorum, & Dynastiarum ipsarum interpolatio commissa ab Eusebio, ut hunc regem cum temporibus Trojanis compararet. Neque vidit quantam absurditatem incurrit, quum ultimum annum hujus regis claudit cum excidio Ilii, ut præcise ibi eum statuat desiisse in humanis esse, ubi & Ilium quoque desiit esse. Atqui superfuisse Ilio Polybum, quem Thuorim esse volunt, testis Homerus ipse, qui Menelaum ab eo exceptum, & muneribus donatum canit. Alioquin bene conveniebat huic regi esse eum, quem Polybum Homerus vocat, quandoquidem eum regnasse Thebis Ægyptiis dicit, & ipse Thuoris quoque est ultimus hujus Dynastiæ, quæ Thebanorum sive Diospolitarum fuit. Sed quum sex duntaxat anni ab Africano illi attribuantur, commentum non procedit. Nam ab initio hujus regis, ad excidium Ilii, anni sunt XXXIII. Quod si XXXV, aut XXXVI anni illi assignati fuissent, nihil erat, quod huic argumento opponi posset.

DCCCXXXII. *Iudex Aelon rexit populum ann.* X. *qui non habetur apud* LXX.] Quam vere hunc Judicem apud LXX Seniores extare neget Eusebius, ipsos LXX judices fero. καὶ ἔκρινε μετ' αὐτὸν τὸν Ἰσραὴλ Αἰλὼν ὁ Ζαβουλωνίτης δέκα ἔτη. Hoccine est non extare, quod optima fide conceptum est? Sed Eusebius solennia facit. Quid dicemus de doctissimo sui ævi Beda, apud quem ita legitur: *Achialem Zabulonites annis* X. *Hic cum annis decem suis in* LXX *Interpretibus non habetur: pro quorum damno supplendo Eusebius Iosue filio Nun, Samueli, & Sauli, quorum annos Scriptura non dicit, plures annos, quam in Iosepho legebat, annotavit, quatenus ab egressu Israel ex Aegypto, usque ad ædificationem templi* CCCCLXXX *annorum summam, quam Scriptura prædicat, haberet.* An dicemus Iudicum codicem Græcum, quem hodie habemus, non esse ex LXX Seniorum interpretatione? Certe Clemens alio ordine Iudices hos posteriores recenset: Ἰεφθαὲ Γαλααδίτης ἐκ φυλῆς Μανασσῆ ἔτη ἕξ. Ἀβαιθὰν ὁ ἐκ Βηθλεὲμ φυλῆς Ἰούδα, ἔτη ἑπτά. Ἐβρὼν ὁ Ζαβουλωνίτης ἔτη ὀκτώ. Αἰγλὼν Ἐφραιμίτης ἔτη ὀκτώ. Φιλιστιεὶμ ἔτη τεσσαράκοντα. Qui vocatur Elon Zabulonites, ipsi est Ἐβρών, cui octo tantum annos tribuit. Sed est error librarii. Nã pro Ἐβρὼν legendum Ἐβδών. Et pro Ἐφραιμίτης, reponendum Φαραθωνίτης. χιασμὸς enim commissus. Et cognomentum sive nomen gentilitium alterius alteri restituendum. Scripsit igitur Clemens: Αἰγλὼν ὁ Ζαβουλωνίτης ἔτη ι. Ἐβδὼν ὁ Γαρθαμίτης ἔτη ὀκτώ. Nullum alium igitur Iudicum librum, præter hunc Græcum, quo hodie utimur, in veteri Ecclesia fuisse, vel unus Theodoritus idoneus testis erit, qui non alium agnoscit, quam hunc. quin etiam eo vetustiores Patres non alium habuisse manifesto deprehenditur. Quare trajectio illa apud Clementem, librariorum est menda. Quid autem habebat in animo ,,
Eusebius quum hæc scriberet? Nã lib. X. προπαρασκ. ,,
diserte meminit ipsius Αἰγλών. Ἐσβὼν ἔτη ζ. Αἰ- ,,
γλὼν ἔτη ι. Λαβδὼν η. Ἀβαισσὰν autem non extare in illo libro, aut μνημονικὸν Eusebii σφάλμα est, aut tale παρεγχείρημα, quale quum dicit in libro LXX Seniorum XII annos attribui Regi Iudæ Ammoni filio Iosiæ, in Hebraico autem II tantum. Hæc suo loco animadvertentur. Interea sciamus non audiendum esse Eusebium, qui Ailon negat in Græcis LXX seniorum exemplaribus extare. & magis mirandum, quod Bedæ summo & diligentissimo Scriptori idem persuaserit: qui non solum hac in re Eusebium sequitur, sed & *Labdon* dixit pro *Abdon*, ut Eusebius, & tamen *Abesan*, non *Esbon*, Eusebium sequutus posuit.

DCCCXXXIII. *Hebræorum Labdon.*] Λαβδὼν etiam habet Chronicon Casaubonianum. Augustinus XVIII. XIX. Nicephorus Λαμβδών. quum tamen in editione LXX interpretum sit recte Ἀβδών. Quare Eusebius est auctor harum deformationum: quem sequitur fere semper Nicephorus, & Chronicon Casaub. in quo etiam Ἐσβών, ut apud Eusebium, & Nicephorum legitur. Sed Africanus habebat recte Ἀβδών, non Αὐδών. Georgius: Αὐδὼν κριτὴς ἔκρινεν τὸν Ἰσραὴλ ἔτη η. Ἀφρικανὸς ἔτη κ, οὐ καλῶς.

Ibid. *Memnon & Amazones Priamo.*] Duæ expeditiones Amazonum in Troada regnante Priamo. In

priore

priore bellum intulerunt Priamo, in altera illi suppetias venerunt. Prioris mentio Ἰλιάδ. Γ. ἤματι τῷ, ὅτε ἦλθον Ἀμαζόνες ἀντιάνειραι. In eo bello Μυρίνα Ἀμαζὼν occubuit, ὅτε κατὰ τῆς Τροίας ἐστράτευσεν, ait vetustiss. Scholiastes. Alterius expeditionis meminerunt multi: Virgil. primo Æneidos: Justinus lib. secundo: Quintus Smyrnæus lib. primo.

Ibid. *Memnon.*] Hunc Trojam venisse negat Philostratus lib. VI. Περὶ δὲ τοῦ Μέμνονος τάδε ἀναγράφει Δάμις, Ὡς μὲν παῖδα γενέσθαι αὐτὸν, ἀποθανεῖν δὲ οὐκ ἐν Τροίᾳ, ὅτι μηδ' ἀφικέσθαι ἐς Τροίαν. vide reliqua.

DCCCXXXV. *Mopsus regnavit in Cilicia.*] Fortasse aliquot annis post Troica hoc contigerit. Nam post Trojæ excidium Calchas convenit cum Colophone ad Clarium oraculum, non in Cilicia. Itaque post hæc tempora Cilicia potitus videtur.

Ibid. *à quo Mopsicrene, & Mopsistia.*] Epigrammation:

Μόψου τὴν δ' ἱερᾶς κλεινὴν πόλιν, ἥν ποτε μάντις
Δείματο, τῷ πάμπαν καλλος ὑπερκρεμάσας.

Intelligit τῷ Πύραμῳ Πυράμου ἐπικειμένην fuisse.

Ibid. *Thuores Rex Aegypti ab Homero Polybus vocatur, maritus Alcandræ.*]

Φυλὼ δ' ἀργύρεον τάλαρον φέρε, τόν οἱ ἔδωκε
Ἀλκάνδρα Πολύβοιο δάμαρ, ὃς ἔναι' ἐνὶ Θήβῃς
Αἰγυπτίῃς — Ὀδυσσ. Δ.

Tempora conveniebant, si plusquam XXXIV anni illi assignati fuissent. Eusebius affectavit VII annos illi attribuere, ut præcise eodem tempore moreretur, quo Ilii excidium contingeret, & mortuus Menelaum post longam jactationem maris hospitio exciperet. Sed omissis hallucinationibus aliorum, si ullus rex Thebanorum in Ægypto Menelaum ex Ilii clade reducem hospitio excepit, is fuerit primus rex sequentis Dynastiæ XX, siquidem ille rex plusquam XXVII annos regnaverit. Nam Africanus, & eum sequutus Eusebius nomina, & annos κατὰ πλάτος non apposuerunt, sed καθ' ὁμάδα.

Ibid. *Menesthеus moritur in Melo.*] Ultimo anno Menesthei & primo Demophoontis captum Ilion scribit doctissimus Clemens Alexandrinus. Hic vero reducem ex clade Ilii Menesthea in Melo obiisse. Contra in Scholiis Lycophronis 130 legimus ita: Μενεσθεὺς εἰς Μῆλον ἐλθὼν βασιλεύει, τοῦ ἐκεῖ βασιλέως Πολυάνακτος τελευτήσαντος. Quod ridiculum. Quomodo enim spreto regno suo Atticæ alienum & nihil ad se pertinens prætulisset?

Ibid. *Colligitur omne tempus secundum Assyrios.*] Contigit hic casus Assyriorum anno MCLXXV à Belo, MCXX à Nino. Prochronismus est Eusebio annorum CC LXXXXV propter temeratam ab eo, &, ut Georgius loquitur, παρανομηθεῖσαν regum Assyriorum Chronologiam.

Ibid. *secundum Hebræos, à primo anno nativitatis Abraha.*] A nato Abraham, ad Ilii excidium, sunt anni DCCCXX. Quindecim anni sunt μεταχρονισμοῦ, de quibus toties monuimus. Memineris hæc distinguere, ut supra docuimus. In intervallis Scripturæ Eusebius peccat προχρονισμῷ XV annorum: in intervallis historiæ exoticæ, si comparentur cum intervallis scripturæ, peccat μεταχρονισμῷ totidem annorum. Re vera enim Abraham natus est numero XVI, non primo. Exodus contigit numero DXX, non DV. conditus Templi numero DCCCCXCIX, non DCCCCLXXXIV. Contra evenire necesse est, si ab Abraham nato, ad casum Trojæ, aut ad primam Olympiadem intervalla putentur. Tunc enim reperies illos XV annos esse μεταχρονισμὸν, non προχρονισμόν. Sic à nato anno Abraham, ad excidium Trojæ, putat annos DCCCCX secundum rationes suas. Sed quia est μεταχρονισμὸς XV annorum, à nato Abraham, ad excidium Ilii, fuerint anni DCCCXCV duntaxat. Denique in numero Eusebiano à primo anno ipsius numeri, ad aliud intervallum scripturæ, est προχρονισμὸς XV annorum. Contra à primo anno ipsius numeri, ad aliquod intervallum exoticæ historiæ, est μεταχρονισμὸς totidem annorum. Sed à conditu Templi Salomonici incipit variare numerus, ut suo loco disputabitur.

Ibid. *à nativitate vero Mosi.*] Jam diximus. anni illi peccant μεταχρονισμῷ comparati cum intervallo exoticæ historicæ.

Ibid. *ad vigesimum annum Menesthei, cujus Homerus meminit.*] In Bœotia:

Τῶν δ' αὖ ἡγεμόνευ' υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεύς.

Ibid. *à captivitate Trojæ, usque ad primam Olympiadem, sunt anni numero quadringenti VI.*] Uno anno minus dicit. Nam sunt anni CCCCVII. Itaque excidium Trojæ contigit anno Eusebiano DCCCXXXIV, non autem DCCCXXXV. Ratio petenda est ex caussis Tetraëteridon Atticæ, quarum indicio Ephorus, & post eum Dionysius Halicarnassensis casum Ilii divinitus eruerunt, quum à XXIII Thargelionis, ad κέντρον θερινὸν, essent XVII περιτταὶ ἡμέραι. Ex quo consequens est hunc casum congruere anno undecimo periodi Atticæ, 3531 periodi Julianæ: de quibus si deducantur per perpetuam regulam, 2697, remanebit epocha Ilii capti in numero Eusebiano DCCCCXXXIV. Itaque uno anno plus dicit. Unde consequens est, ut anno minus sit intervallum, ad primam Olympiadem. de variis sententiis super mense, aut anni tempore, quo Troja capta fuit, vide τὴν συναγωγὴν in historia Ἀβδὼν Judicis. Æschylus vult captum Ilium κατὰ τὴν Πλειάδος δύσιν.

— ἀσπιδηφόρος λεὼς
Πήδημ' ὀρούσας ἀμφὶ Πλειάδος δύσιν.

DCCCXXXVI. *de tertio tomo Manetho.*] Ita etiam Græca Eusebiana libri prioris habent, & Græca Africani. Unde colligimus tribus tomis Dynastias Ægyptiorum à Manetho Sacerdote Ægyptio explicatas fuisse. De quo in Canonibus Isagogicis.

Ibid. *Aegyptiorum XX Dynastia Diopolitanorum, ann. CLXXVIII.*] Africanus ἔτη ρκε. Eusebius annos LIII de suo largitur, ut Waphris tempora cum excidio Ierosolymitano competerent.

DCCCXXXIX. *sive, ut quidam volunt, post annos VIII, regnavit Aeneas.*] In illis, qui VIII anno post casum Ilii Æneam in Italiam venisse scripserunt, Virgilius censetur:

— nam te jam septima portat
Omnibus errantem terris & fluctibus æstas.

DCCCXL. *Lydi mare obtinuerunt.*] Tempus addunt Græca: Λυδοὶ, οἱ καὶ Μαίονες, ἐθαλασσοκράτησαν ἔτη ϟβ. Quæ autem toties in hoc Chronico de illis referuntur, qui mare obtinuerunt, sciendum est omnia a Castore Rhodio desumpta esse, qui inter alia περὶ θαλασσοκρατησάντων scripsit. Vide Suidam.

Ibid. *qui computantur temporibus Iudicum posteriorum.*] Ex Græcis debebant amplius hæc addi: *temporibus Sampson & Iudicum posteriorum.* Georgius: Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου καὶ μ ἔτη πάντα τῶν ἀλλοφύλων τοῖς πρὸ Σαμ-

Σαμψῶν@ συναριθμεῖ ἀλόγως, καὶ τ̃ μετ' αὐτὸν Κριτῶν ἔτεσι, μὴ στοιχειώσας αὐτὰ ἐν τῷ Κανόνι αὐτοῦ, μηδὲ τ̃ λοιπῶν ἀλλοφύλων, κατά ἵνα, φησὶν, Ἑβραίων παράδοσιν. παραφανῶς δὲ, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις, ἀντίκειται τῇ γραφῇ.

DCCCXLIII. *Assyriorum Teutaus* XX.] Africano μδ. Quatuor annos igitur expunxit noster.

Ibid. *Ascanius Aeneæ filius Albam urbem condidit.*] Æneas ultimo tempore regni sui Lavinium condidit. Trigesimo anno post conditum Lavinii Ascanius condidit Albam longam, auctore Dionysio. Itaque tempus Albæ conditæ competebat numero DCCCLXXI. Triginta enim illi anni significati sunt per triginta fœtus scrophæ albæ, ut omnes sciunt. quos fœtus non ad annorum, sed ad turrium numerum retulit Lycophron:

Κτίσει δὲ χώραν ἐν τόποις Βορειγόνων
Ὑπὲρ Λατίνους Δαυνίους τ' ᾠκισμένην
Πύργους τριάκοντ' ἐξαριθμήσας γονὰς
Συὸς κελαινῆς, ἣν ἀπ' Ἰδαίων λόφων
Καὶ Δαρδανείων ἐκ τόπων ναυσθλώσεται
Ἰσαριθμίων θρέπτειραν ἐν τόκοις κάπρων.

Sed tam condonandum hoc homini Græco, Romanorum Originum ignaro, quam illi auctori, quisquis is fuit, qui Eusebio persuasit Ascanium initio regni sui condidisse Albam, quum eam condiderit postquam novercale Lavinium reliquisset.

DCCCXLIV. *Ea, quæ de Vlysse.*] Hic Græca mutila sunt: quæ, ut periocha hæc illustretur, ita, ut videntur concepta fuisse, apponam. Τὰ περὶ Ὀδυσσέως μυθολογοῦμενα, πῶς τριήρη τὴν Τυῤῥηνῶν Σκύλλαν διέφυγε σὺν ξένους συλᾶν εἰωθυῖαν. *Ea, quæ de Vlysse fabula narrant, quomodo Scyllam Tyrrhenorum triremem, quæ hospites spoliare solebat, effugerit.* Tyrrheni Troicis temporibus piraticam exercebant, myoparonibus, & triremibus suis mare & oram maritimam infestantes: quarum triremium una nomine Scylla ut reliquas vincebat celeritate, ita supra omnes mercatoriis navigiis insidiabatur. Eam triremem, ut ait Palæphatus, Ulysses & celeritate navis suæ, & secundo vento usus feliciter effugit.

Ibid. *trieri Tyrrhenorum Scyllam fugerit.*] Ita habent omnes codices scripti. Editi *triremi.* quod idem est. Hieronymus vocem Græcam retinuit. sed quum τριήρει pro τριήρη legit, totam sententiam Eusebii dissimulavit. Nam Eusebius dicit Ulyssem effugisse Tyrrhenorum trierem piraticam, quæ vocabatur Scylla: Hieronymus verò Ulyssem effugisse Scyllam monstrum marinum trieri sua, sive navi, qua vehebatur. Soli Palæphato, unde hæc hausit Eusebius horum explicationem acceptam ferre debemus.

Ibid. *trieri.*] τριήρει. At τριήρη legere, & Trierem vertere debebat. Inde tenebræ obortæ huic loco. Palæphatus: ἦν δὲ ναῦς τριήρης ταχεῖα τὸ ὄνομα Σκύλλα.

Ibid. *Spoliare hospites solitam.*] Quamvis hoc nihil deterit de sententia, tamen non ita concepit illud Palæphatus: αὕτη ἡ τριήρης τὰ λοιπὰ τ̃ πλοίων συλλαμβάνουσα πολλάκις ἥρπαζε τὰ βρῶμα. *Ipsa navis alia navigia correpta devorabat*, id est spoliabat, perdebat.

Ibid. *Scribit Palæphatus incredibilium libro primo.*] Hic liber ἀπίστων Παλαιφάτου solus hodie superest de quinque. Virgilius in divino poëmatio Ciri, Palæphatum citat super eadem Scylla, sed ex alio libro, quam ex primo. Nam ait apud Palæphatum hanc Scyllam, *quod cupidos quæstu passim spoliaret amantes*, propterea in canes & monstra marina mutatam fuisse

Quæ mala multiplici juvenum quod septa caterva
Vixerat, atque animo meretrix jactata ferarum,
Infamem tali meritorum more fuisse
Docta Palæphatia testatur voce papyrus.

Duæ enim Scyllæ fuerunt. prior Tyrrhena, quam navem piraticam fuisse dixit libro primo: altera & ipsa Tyrrhena, quam, quod miseros amantes devorabat, id est quæstu spoliabat, ideo in canes mutatam fuisse fingi. quod quidem in alio de quinque libris prodiderat Palæphatus.

DCCCLIII. *Ascanius derelicto noverca suæ Lavinio.*] Propterea novercale Lavinium dicitur Juvenali. *Atque novercali sedes prælata Lavino.* Hoc, ut supra diximus, contigit annis XXX post conditum Lavinium, circiter DCCCLXX numerum Virgil. lib. primo — AB SEDE LAVINI TRANSFERT. Servius: *Verum est. Vitans enim novercalem invidiam deseruit Lavinium (quod timore Ascanii Lavinia post Aeneæ mortem ad Tyrrum paternum pastorem gravida confugit ad silvas, ibique Silvium peperit) & Albam condidit ab omine porcæ albæ repertæ, vel situ civitatis.* Græca vero horum non extant. Suspicor esse Hieronymi, qui ab excidio Trojæ in hoc Chronico se multa de historia Latina aspersisse dicit.

DCCCLVIII. *balneas Byzantinorum.*] Hieronymi " sine dubio. Λουτρὸν τῦ λεγομένυ Ζευξίππυ in urbe Byzantina multi meminere. Zonaras vocat Λουτρὸν Ζεύξιππον. Cedrenus à Jove Ζευξίππῳ, in cujus templo constructum fuit, appellatum vult. Meminerunt etiam Epigrammata Græca in Anthologia. Præter omnes luculente Petrus Gyllius Aquitanus, vir doctissimus libr. II. cap. VII Topographiæ Constantinopoleos. Ridiculum vero à rege Sicyoniorum balneas Severi dictas fuisse, quasi idem sit Sicyon, & Byzantium.

DCCCCLXI. *In Hebræorum libro inveniuntur* XL *anni.*] Georgius: κ̃ Ἀφρικανὸν Ἡλεὶ ἱερεὺς ἡγήσατο τῦ Ἰσραὴλ ἔτη κ̄ κατὰ σὺν ο̄, κατὰ δὲ τὸ Ἑβραϊκὸν, ὃ καὶ Εὐσέβι@ ἠκολούθησεν, ἔτη μ̄, καὶ οὐχ ὥστως ἐπιγράφλάνθ@.

Ibid. *Hebræi hunc credunt esse Phineem.*] Conjectura facta ex Judicum cap. xx. 28. Aliter Hieronymus Traditionibus Hebraicis super libris Regum: VENIT AUTEM VIR DEI AD ELI, 1 Samuel II, 27. Hieronymus: *Hunc virum Dei Iudæi Phinees dicunt. quem & Eliam autumant.* Ubi Solomo Scholiastes. *Quidam*, inquit, *dicunt, quod ipse est Elkana. Fortasse hic erat acceptus illis. Sed nuspiam reperimus, quod prophetiam habuerit. Possumus dicere, quod fuerit Phinees secundum modum prophetarum, quæ memorantur in libro Iudicum.* Sane ab excessu Aaronis, cui successit Eleazar pater Phinees, anni sunt plus minus CCC. Judæi tamen dicunt, עלי הכהן הגדול הקבל תורה מפי פנחס Ἡλεὶ ἀρχιερεὺς κατηχηθεὶς τ̃ διὰ σώματ@ νόμον ἀπὸ τ̃ Φινεές. Non est autem idem cum Phinees 1 Chron. IX, 19. " qui erat tantum de familiis Levitarum. Quod si fuisset idem cum illo summo sacerdote, prodigiosa fuisset " ἡ ἄπιστ@ longævitas. "

Ibid. *Eli Sacerdos.*] Georgius: Τὰ κ̃ Ἀφρικανὸν ἀπὸ Ἀδὰμ, ἕως τέλους τ̃ Κριτῶν, κ̃ ἀρχῆς Ἡλεὶ τῦ ἱερέως, ΔΣϞΒ. κατὰ δὲ Εὐσέβιον τ̃ Παμφίλου ΔΜΔ. κατὰ δὲ τὴν ἀκριβῆ καὶ εὐαγγελικὴν παράδοσιν, καὶ τόδε χρονογράφιον, ΔΤΠΒ.

DCCCLXII. *Hectoris filii.*] Non raro mirati sumus, quomodo Ilium Hectoridæ repetiverunt jam deletum & solo æquatum: quanquam Strabo scribit suo tempore Ilienses credidisse nunquam penitus deletum fuisse. Deinde qui sunt isti Antenoridæ præter posteritatem

ritatem Antenoris, qui Venetiis occupatis Patavium condidit? Denique quomodo Helenus potuit esse auctor hujus expeditionis, qui semper post excidium Trojæ in Epiro vixit, & Pyrrhi Neoptolemi liberorum tutor ibi fuit? Postremo quos Hectoridas hic intelligere debemus, omnibus liberis Hectoris, etiam puero Astyanacte, interfectis? Hæc profecto pugnant cum omni Troïcarū rerum memoria. Tamen unde hæc Eusebio? A supposititiis scriptoribus Dictye Crete, & Darete Phryge. Apud utrumq; reperies, Troja ab Antenore & Ænea prodita, regnum Trojæ à Græcis Antenori ultro oblatum, præterea Neoptolemum filios Hectoris Heleno concessisse: & alia, quæ huc faciunt: quæ inde petas licet. Apud Dionysium Halicarnassensem libro primo, Ascanius dicitur restituisse in paternum imperium σὺν Ἑκτορίδαις ὑπὸ Νεοπτολέμου δὲ Ἑλλάδος ἀφειμένους. Hoc habet aliquid commune cum historia hac, quam tangit Eusebius.

Ibid. *Heleno sibi subsidium ferente.*] Græca: Ἑλένου γνώμῃ. *Suasu Heleni, auctore Heleno*: quod posterioribus temporibus, senescente Latinitate, dictum *ex suggestu*, συμβουλεύοντος Ἑλένου. alterum esset, βοηθοῦντος, συλλαμβανομένου.

DCCCLXVI. *Secundum quosdam Heraclidarum descensus.*] Ἡρακλειδῶν κάθοδος est Heraclidarum reditus in Peloponnesum. Sic κάθοδος εἰς τὴν πατρίδα est reditus, non descensus in patriam. Semper Hieronymus κάθοδον descensum vertit, quia & ea quoque ejus verbi notio est: ut in optimo Chronologo apud Clementem Αἰνείου κάθοδος, appulsus Æneæ in Laurentum litus. Heraclidæ, mortuo Eurystheo, à quo Peloponneso pulsi fuerant, aliquoties reditum tentarunt frustra: primo, Hyllo Herculis filio eorum duce singulari certamine interfecto ab Echemo Arcadum Dynasta. Secundo idem tentantibus male cessit. Tertio voti compotes facti sunt Tisameno in Peloponneso rerum potiente. Tunc Cresphontes Messenen sorte obtinet, pulsis inde Nelei posteris: Temenos frater ejus Argos occupat. Filii gemini Aristodemi fratris amborum Eurysthenes, & Procles Sparta potiuntur: à quibus duplex familia regia apud Spartanos propagata. Duo conatus primi irriti τῆς καθόδου Ἡρακλειδῶν in caussa fuerunt, ut veteres scriptores reditum Heraclidarum in diversa tempora conjiciant: quum certum sit octoginta post Ilii excidium annis eos patriæ restitutos, imperium Peloponnesi obtinuisse. Tisameno, ut dixi, illis regionibus imperante. Aristomachus vero trium illorum fratrum Cresphontis, Temeni, Aristodemi pater erat, quartus ab Hercule, Cleodæi filius, Hylli nepos, Herculis pronepos. Itaque illi tres fratres quinti erant ab Hercule. Historia ita breviter conjici potest; Interfecto ab Heraclidis Eurystheo, & Mycenis ab Atreo occupatis, Heraclidæ bello patriam repetere decreverunt. quibus quum Atreus obviam cum ingenti exercitu iret, Hyllus quemlibet ex hostibus ad singulare certamen provocavit, ea conditione proposita, ut si Hyllus vinceret, Heraclidæ in patriam redirent, atque Eurysthei regnum, quod Atreus invaserat, obtinerent. Sin autem, ut post quinquaginta annos redirent. Hoc contigit XXX annis post Ilii excidium. Victo Hyllo Heraclidæ redierunt Tricorinthum numero Eusebiano DCCCLXV, quod apprime quadrat rationibus Eusebii. Vide omnino Diodorum libro IV, 181, 182. sine quo hæc capere non potes.

Ibid. *Heraclidarum descensus.*] Quando Hyllus interfectus est ex provocatione certaminis, triginta annis post Ilii eversionem. Diodor. Eusebius libro priore: κάθοδος Ὕλλου τοῦ πρεσβυτέρου παιδὸς Ἡρακλέους ἡγουμένου τῆς κατὰ Πελοποννησίων μάχης, ἥ τις ἐπικράτησεν ἱκανοῖς ἔτεσι μεταξὺ Πελοποννησίων καὶ Ἡρακλειδῶν.

DCCCLXVII. *Ascanius Iulium.*] Silvium Posthumum Ascanii fratrem Julio Ascanii filio in regno prælatum fuisse scribit Dionysius. Servius vero, Ascanium, quod sine liberis esset, fratrem suum, quum moreretur, regni successorem reliquisse.

DCCCLXX. *Amazones Ephesi templum incenderunt.*] Clemens Protreptico: Τοῦτο τὸ πῦρ καὶ τὸν ἐν Ἄργει νεὼν σὺν καὶ τῇ ἱερείᾳ κατέφλεξε Χρυσίδι, καὶ τὸν ἐν Ἐφέσῳ τῆς Ἀρτέμιδος δεύτερον μετὰ Ἀμαζόνας. Ex duobus incendiis templi Ephesini prius illatum est ab Amazonibus, ut colligimus ex illis Clementis verbis. Atqui Amazones templum Ephesinum construxere. Solinus: *Ephesi decus templum Dianæ Amazonum fabrica adeo magnificum, ut Xerxes, quum omnia Asiatica templa igni daret, huic uni pepercerit.* Mela: *Ibi Ephesus, & Dianæ clarißimum templum, quod Amazones Asia potitæ consecrasse traduntur.* Item Justinus, & Jornandes sub Volusiano Augusto templum Ephesiæ Dianæ à Gothis incensum ab Amazonibus constructum. Dionysius ὁ περιηγητής·

Τάων ἀμφοτέρων γε βορειοτέρην ἐσίδοιο
Παρράλιον Ἔφεσον μεγάλην πόλιν Ἰοχεαίρης,
Ἔνθα θεῇ ποτε νηὸν Ἀμαζονίδες τετύχοντο
Πρέμνῳ ἐνὶ πτελέης περιώσιον ἀνδράσι θαῦμα.

Amazones, inquit, construxerunt Templum in stipite ulmi. quod sane absurdum est. Unde Priscianus non tetigit hunc locum. si scripsisset πρέμνῳ ὑπὸ πτελέης, rectum esset. Nam simulacrum Dianæ Ephesinæ erat truncus acutus ulmeus. unde Ephesus prius vocata fuit Πτελέα, cives Πτελεαῖοι, Πτελεάται, auctore Stephano. Quare non mirum, si hunc locum Dionysii Eustathius enarrator non assecutus est. Hoc vult Dionysius: Amazones construxerunt templum in honorem trunci ulmei, hoc est simulacri Dianæ. Plinius viti- "gineum, non ulmeum truncum, Callimachus autem "fagineum fuisse perhibet.

Σοὶ καὶ Ἀμαζονίδες πολέμου ἐπιθυμήτειραι
Ἔν κοτε παρραλίῃ Ἐφέσῳ βρέτας ἱδρύσαντο
Φηγοῦ ὑπὸ πρέμνῳ. τέλεσεν δέ τοι ἱερὸν Ἱππώ.

Quæ verba haud dubie imitatus est Dionysius. Ex quibus colligitur Ἱππὼ Amazona condidisse templum, simulacrum vero consecrasse in fagino trunco. Sed Pausanias Messeniacis templum Ephesinum vetustius Amazonibus perhibet: solum autem simulacrum ab illis consecratum. Ἐφεσίαν δὲ Ἄρτεμιν πόλεις τε ὀνομάζουσιν αἱ πᾶσαι, καὶ ἄνδρες ἰδίᾳ θεῶν μάλιστα ἄγουσιν ἐν τιμῇ. τὰ δὲ αἴτια, ἐμοὶ δοκεῖν, ἐστὶν Ἀμαζόνων τε κλέος, αἳ φήμην τὸ ἄγαλμα ἔχουσιν ἱδρύσασθαι. καὶ ὅτι ἐκ παλαιοτάτου τὸ ἱερὸν τοῦτο ἐποιήθη. Disertius in Achaicis, ubi etiam Pindarus reprehenditur, quod templum Dianæ dixerit esse opus Amazonum. Πολλῷ δὲ πρεσβύτερα, ἔτι ἢ κατὰ Ἴωνας, τὰ ἐς τὴν Ἄρτεμιν τὴν Ἐφεσίαν ἐστίν. οὐ μὴν πάντα γε ἐς τὸ θεὸν ἐπύθετο, ἐμοὶ δοκεῖν, Πίνδαρος, ὃς Ἀμαζόνας τὸ ἱερὸν ἔφη τοῦτο ἱδρύσασθαι στρατευομένας ἐπὶ Ἀθήνας τε καὶ Θησέα. αἱ δὲ ἀπὸ Θερμώδοντος γυναῖκες ἔθυσαν μὲν καὶ τότε τῇ Ἐφεσίᾳ θεῷ, ἅτε ἐπιστάμεναί τε ἐκ παλαιοῦ τὸ ἱερὸν, καὶ ἡνίκα Ἡρακλέα ἔφυγον, &c. Sed vetustissima opinio erat & templum, & simulacrū "una ex cœlo decidisse, ut priscū Epigramma testatur: "

Τίς ποτ' ἀπ' οὐλύμποιο, μέλεια γε παρθενεῶνα
Τὸν πάρος οὐρανίοις ἐνδεδαῶτα δόμοις,

,, Ἐς πόλιν Ἀνδρόκλοιο θοῶν βασιλῆος Ἰώνων,
,, Τὰν δορὶ καὶ Μύσαις αἰπυτάτην Ἔφεσον.
,, Inde colligitur cur διοπετὲς simulacrum Dianæ vo-
,, cetur Actorum XIX, 35.

DCCCLXXVI. *Agon Lyciorum primus actus.*] Ita omnes scripti, editi, & Marianus: item Græca Eusebii: ὁ τῶν Λυκίων ἀγών. Nullus tamen veterum vocat Λύκια, sed Λύκαια, Pindarus, Scholia ejus vetustissima & optima, item Pausanias, & Porphyrius. Instituta scribit Pausanias à Lycaone patre Nyctimi. Sed sub Nyctimo fuit Diluvium. Igitur diluvio antiquiora sunt Lycæa, nunc vero dicuntur instituta, quia fortasse instaurata. Sic Olympias ab Iphito instituta dicitur, quum ille agon à Pelope institutus, ab Hercule & Atreo instauratus, ab Iphito in Tetraeteridas inductus fuerit. Lycæorum celebritate humano sanguine litari solitum prodidit Theophrastus apud Porphyrium περὶ ἀποχῆς, lib. II. pag. 27. ἀφ' οὗ μέχρι τοῦ νῦν οὐκ ἐν Ἀρκαδίᾳ μόνον τοῖς Λυκαίοις, οὐδ' ἐν Καρχηδόνι τῷ Κρόνῳ κοινῇ πάντες ἀνθρωποθυτοῦσιν, ἀλλὰ κατὰ περίοδον τῆς τοῦ νομίμου χάριν μνήμης ἔμφυλιον αἷμα ῥαίνουσι τοῖς βωμοῖς. Idem ergo sacrificium erat Lycæis in Arcadia, quod Latiari sacro Romæ. Et sane id non tacuit ipse Porphyrius pag. 35. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν τίς ἀγνοεῖ κατὰ τὴν μεγάλην πόλιν τῇ τοῦ Λατιαρίου Διὸς ἑορτῇ σφαζόμενον ἄνθρωπον; Tatianus: εὗρον δὲ παρὰ μὲν Ῥωμαίοις τὸν Λατιάριον Δία λύθροις ἀνθρώπων καὶ τοῖς ἀπὸ ἀνδροκτασιῶν αἵμασι τερπόμενον, Ἄρτεμιν δὲ οὐ μακρὰν τῆς μεγάλης πόλεως τὸν αὐτὸν πράξεων ἐπιτετηδευμένην τὸ εἶδος. Ubi tam Porphyrius, quam Tatianus μεγάλην πόλιν Romam intelligunt, non Megalopolin Arcadiæ, ut putavit vir eruditus Conradus Gesnerus. Nam Tatianus intelligit de nemorali sacro cruento Aricinæ Dianæ, de quo Ovid. in Fastis, & Strabo. quamvis id proprie non esset sacrum, sed vis & occupatio ejus, qui polleret viribus. Quod autem Porphyrius, Tertullianus, & alii dicunt etiam ævo suo Latiari Jovi humana victima litari, Plinius scribit sublatum illud nefarium sacrum C. Cornelio Lentulo, P. Licinio Crasso Coss. Senatusconsulto in hoc facto, ne homo immolaretur. palamque in tempus illud sacra prodigiosa celebrata; ab eo autem tempore sublata. Tempus congruit numero MDCCCCXX. Epiphanius Ἀγκυρωτῷ enumerans aliquot Joves, ubi ad secundum devenit, ὁ δὲ ἄλλος, inquit, Λατιάριος γενόμενος, δι' ὃν ὑπὲρ οἱ μονομάχοι γεγόνασιν. Non operosum est emendare Λατιάριος. Senatusconsulto cautum, ne Gallus & Galla, ut antea solebat, immolarentur. Sed in eorum locum bestiariorum sanguinem profundi indicat Tertullianus: *Ecce in illa religiosissima urbe Aeneadarum piorum, est Iupiter quidam, quem ludis suis quidam humano proluunt sanguine: sed bestiarii, inquitis.*

Ibid. *Lyciorum.*] Λύκαια, non Λύκια, ut vult Eusebius, vocanda sunt. Pausanias Arcadicis: Ἔστι δὲ ἐν τῷ Λυκαίῳ Πανός τε ἱερὸν, καὶ περὶ αὐτὸ ἄλσος δένδρων, καὶ ἱππόδρομός τε, καὶ πρὸ αὐτοῦ στάδιον. Τὸ δὲ ἀρχαῖον τῶν Λυκαίων ἦγον τὸν ἀγῶνα ἐνταῦθα. Item non longe à principio operis: Λυκάων δὲ ὁ Πελασγοῦ παῖδα εὗρεν, ἢ ὁ πατὴρ, ἢ σοφώτερα. Λυκόσουράν τε γὰρ πόλιν ᾤκισεν ἐν τῷ ὄρει τῷ Λυκαίῳ, καὶ Δία ὠνόμασε Λυκαῖον, καὶ ἀγῶνα ἔθηκε Λύκαια. Omnino Lycæorum agon videtur esse omnium vetustissimus. Pindarus Olympico VII: ὅ, τ' ἐν Ἄργει χαλκὸς ἔγνω μιν, τά τ' ἐν Ἀρκαδίᾳ ἔργα. Scholion: Τὰ ἐν Ἀρκαδίᾳ ἆθλα. τελεῖται δὲ ἐν Ἀρκαδίᾳ, τὰ Λύκαια ἀνακείμενα τῷ Λυκαίῳ Διί. Sed non uno loco τῶν Λυκαίων meminere tam Pindarus, quam ejus optima & vetustissima Scholia.

DCCCLXXX. *Aphidas.*] Interfectus à fratre naturali Thymœte.

DCCCLXXXI. *Thymœtes.*] Interfecto Aphida Thymœtes fraticida regnum invadit. Athenæus: Καὶ ὁ Λεωνίδης Δήμων ἐν τετάρτῳ Ἀτθίδος Ἀφείδαντα, φησὶ, βασιλεύοντα Ἀθηναίων Θυμοίτης ὁ νεώτερος ἀδελφὸς, νόθος ὢν, ἀποκτείνας αὐτὸς ἐβασίλευσεν.

DCCCLXXXIII. *Assyriorum XXVIII Thineus.*] Vigesimum octavum à Nino facit, qui est tricesimus tertius à Belo, expunctis quatuor regibus, Arabelo, Chalaio, Anabo, Babio, quorum omnium anni colliguntur CLXII. Atque hoc quidem pessimi exempli παρεγχείρημα ideo ab eo patratum, ut regnum Teutami in Trojana tempora conveniret. Facinus profecto neque bono viro, neque homine ecclesiastico dignum: quod me tacente, satis illi objicit Georgius Syncellus, qui hoc inultum non est passus.

DCCCLXXXIX. *Reges Sicyonii defecerunt, qui regnaverunt annis DCCCLXII.*] Præsenti anno DCCCLXXXIX accedant LII Ægialei primi regis. item XXI præteriti de regno Europis. Colliguntur DCCCCLXII, ut antea. Triennio minus est apud Augustinum lib. XVIII, cap. XIX: *Regnum Sicyoniorum consumptum est, quod per annos nongentos quinquaginta novem traditur fuisse porrectum.* A fuga Charidemi, ad primam Olympiadem, sunt anni CCCLII. Quare Excerpta Barbarolatina male concipiunt ann. CCCXXVII.

Ibid. *Castoris Chronographia.*] Utinam haberemus. Hic scriptor interfectus fuit à Deiotaro Rege Galatię, ut scriptum extat apud Suidam. Testimonium autem hoc de regibus Sicyoniorum, & alibi de Regibus Atticæ & Argivorum, petitum est ex Chronologia, cui titulum fecerat χρονικὰ ἀγνοήματα, cujus operis meminit Suidas, item Apollodorus lib. II. Κάστωρ ὁ συγγράψας τὰ χρονικὰ ἀγνοήματα. Unde illustrastratur Ausonius: *Quod Castor cunctis de regibus ambiguis.*

Ibid. *Sacerdotes Carnii.*] οἱ ἱερεῖς τοῦ Καρνείου. Sacerdotes Karnei Apollinis. de quorum sacerdotio, vel περὶ ἱερατείας αὐτῶν δὲ οὐδὲν nihil legimus apud ullum eorum, qui hodie extant, scriptorem. Nomina septem Sacerdotum, qui sacerdotium cum Dictatura obtinuerunt, supersunt in Excerptis Barbarolatinis Africani: Ἀρχέλαος, Αὐτομήδης, * Μητρόδολος, Εὐνεὺς, Θεόνομος, Ἀμφικτύων, Χαρίδημος. Sed liber prior Eusebii aliter concipit: Ἀρχέλαος, "
Αὐτομέδων, Θεόκλυτος, Εὐνεὺς, Θεόνομος, Ἀμ- "
φιχύης, Χαρίδημος. Hi dicuntur summam pote- "
statem obtinuisse annos XXVIII, hoc est minus quin- "
que, quam ponit Eusebius. Sed in priore libro ex "
Porphyrio plures anni colliguntur. "

Ibid. *Erechthidarum imperio destructo, Atticorum Principum regnum.*] In Græcis quoque Ἀττικῶν λεγομένη βασιλεία. Quæratur igitur à studiosis, an uspiam Erechthidæ vocati sint βασιλεῖς Ἀττικοί. hoc est, reges à Cecrope, ad Melanthum. Ita vero cognominati sunt, ut distinguerentur à peregrino homine Melantho. Non enim Atticus dici poterat, quum esset Pyliensis: de quo vide omnino Athenæum libro III.

Ibid. *Apaturion.*] Quod quidem per triduum celebrabatur mense Pyanepsione. Prima dies vocabatur δόρπεια,

δόρπια, quia in ea vesperi οἱ Φράτερες epulabantur. Sequens ἀνάῤῥυσις, quod in ea victimæ immolarentur. ἀναῤῥύειν enim prisco sermone est θύειν. Tertiæ nomen erat Κουρεῶτις, quod pueri puellæque nomen suum in Tabulas referri curabant. Harpocratio per quatriduum celebrari solita scribit. Hujus solennis caussas & historiam, quam hic delibavit Eusebius, habes fuse apud Scholiasten ἀρίων, καὶ Ἀχαρνέων Aristophanis, & Polyænum libro primo, item auctorem Etymologici in Ἀπατούρια. Nonnus tangit quidem hunc morem & cultum, sed aliam caussam adfert, lib. XXVII:

Αἰγείδαι σέο τύπτοντες ἐθαμίζοντο Λυαῖε
Σεῖο κασιγνήτε μελαναιγίδος, ὃς σέο πάτρην
Ῥύσατο δῃλάσας Βοιώτιον ἡγεμονῆα.
Καὶ μέλος ἀείσει ζωάγριον ἄστυ Ἐλευθοῦς
Πιστὸν ἀνευάζων ἀπατήλιον ἦμα Θυώνης.

Ope enim Bacchi hoc factum dicit, & ab aliis scriptoribus dissentit. Auctor Etymologici præterea adjicit Ἀπατηνόρει Διὶ Apaturia celebrari solita.

„ DCCCC. *Mortuo Heli sacerdote, Arca testamenti ab alienigenis possidetur.*] Imo Heli sacerdos propter arcam „ testamenti ab alienigenis possessam animi, dolore „ moritur. 1 Samuel. III, 18. Attentionem in interprete requirimus, qui per properantiam præpostere „ hæc vertit: Μετὰ τελευτὴν Ἠλεὶ τοῦ ἱερέως ἡ κιβωτὸς τῆς διαθήκης ἐν οἴκῳ Ἀμιναδὰβ ποιεῖ ἔτη κ. „ *Post mortem Eli sacerdotis Arca testamenti* XX *annos facit* „ *in domo Aminadab.* 1 Samuel. VII, 1. In Græcis ergo „ nulla mentio possessæ arcæ post mortem Heli.

DCCCCVIII. *Homerus.*] Vide omnino τὴν συναγωγὴν in Regibus Iuda, in Rege Ioas. Herodotus in vita Homeri CXXX ann. Lesbum habitatam prodit post expeditionem Græcorum & conjurationem Aulidis hoc numero Eusebiano DCCCCLV. Deinde post XX annos Κύμην cognomine Φρικωνὶν conditā numero DCCCCLXXV. Post annos duodeviginti, Smyrnam Coloniam Cumanorum deductam numero DCCCCXCIII. atque adeo tunc Homerum natum ait. Sed quod subjicit, DCXXII annos esse ab Homero nato, ad Xerxis expeditionem, est ἀλογιςία. Totidem anni sunt ab Heraclidarum reditu, non à Smyrna Colonia. Sed quæcunque vetustissimi Scriptores de Homeri ætate dixerunt, ea in unum locum contributa vise in Synagoge, ut jam monuimus.

Ibid. *ex quibus Crates ante descensum Heraclidarum.*] Plutarchus: οἱ δὲ περὶ Κράτητα πρὸ τῆς Ἡρακλειδῶν καθόδου λέγουσιν αὐτὸν γενέσθαι, ὡς οὐδὲ ὅλα ἔτη ὀγδοήκοντα ἀπέχειν τῶν Τρωϊκῶν.

Ibid. *Aristarchus Ionica migratione, sive post annos centum.*]. Ita Græca, & omnes scripti, & Editiones. Sed est error Eusebii, sive librarii. Nam Ἡρακλειδῶν κάθοδος LXXX annis post Ilii cladem. Ἰωνικὴ ἀποικία, quæ & Ἰωνικὴ κτίσις dicitur, annis LX μετὰ τὴν Ἡρακλειδῶν κάθοδον. Colliguntur ἀπὸ τῆς Ἰλίου ἁλώσεως, ἐπὶ τὴν Ἰωνικὴν κτίσιν, anni CXL. Igitur quadraginta annis minus dicit. Aristoteles ἐν τῷ τρίτῳ περὶ ποιητικῆς auctor est, Homerum natum Ionica migratione; ne hoc uni Aristarcho auctori tribuamus.

Ibid. *Apollodorus Atheniensis* CCLX *anno eversionis Ilii.*] Ita omnes scripti, & Editiones & Glossæ Iuvenalis in VII Satyram: *Fuit autem Homerus annis ante Vrbem conditam centum sexaginta: post Ilium captum ducentis sexaginta.* Manifestum mendum *centum sexaginta* pro *centum septuaginta.* qui cum CCLX componunt intervallum ab „ *Ilii excidio*, ad prima Palilia, ann. CCCCXX. Græca „ Eusebii habent ἔτη σμ, σπ. h.e. centum an. post Ionicā migrationem, quæ Philochoro, & Aristarcho sta- „ tuitur CXL an. post Troica, non LXXX, ut Crates & alii. „ Et profecto ita legendum est, ut extat apud Tatianum. Ἀπολλόδωρος δὲ μετὰ ἔτη ἑκατὸν τῆς Ἰωνικῆς ἀποικίας. Quare in Latinis Hieronymi legendum CCXL, non CCLX, ut nos olim, antequam Græca videremus, emendabamus. Delirat Tzetzes, qui Homerum LXXX annis post casum Ilii fuisse, testem adducit Apollodorum, quum ea non fuerit Apollodori sententia, sed aliorum veterum Grammaticorum, λεγόντων περὶ τὴν Ἡρακλειδῶν κάθοδον Ὅμηρον γεγονέναι μετὰ ἔτη ὀγδοήκοντα τῆς Ἰλίου ἁλώσεως. Versus Tzetzæ pag. 227.

Ὁ δ᾽ Ἀπολλόδωρός φησι τὸν Ὅμηρον ὑπάρχειν
Μετ᾽ ἔτη ὀγδοήκοντα πολέμου τοῦ τῶν Τρώων,
Ὅτε καὶ ἡ κάθοδος Ἡρακλειδῶν ὑπῆρχεν,
Εἰς τὴν Ὀλυμπιάδα δὲ τὴν πρώτην ἐκ καθόδου
Ὀκτὼ καὶ τριακόσια καὶ εἴκοσι τὰ ἔτη.

Ergo hallucinatio est hominis Apollodorum pro alio ponentis.

Ibid. *id est* CCCC *retro annis.*] Plutarchus: ἀλλὰ παρὰ τοῖς πλείστοις πεπίστευται μετὰ ἔτη ἑκατὸν τῶν Τρωϊκῶν γεγονέναι οὐ πολὺ πρὸ τῆς θέσεως τῶν Ὀλυμπίων, ἀφ᾽ ἧς ὁ κατὰ Ὀλυμπιάδα χρόνος ἀριθμεῖται. Aut est magnus error Plutarchi, aut legendum τετρακόσια, ut hic, pro ἑκατόν. quanquam valde differt lectio τῶν ἑκατόν, καὶ τῶν τετρακοσίων. Est hallucinatio, ut uno verbo dicam. Sed de Homeri sæculo vide Philostratum imaginibus in Euphorbo.

Ibid. *licet Archilochus* XXIII *Olympiadam.*] Græca: καὶ ἕτεροι κατὰ Ἀρχίλοχον. Sed quis Hieronymiana intelligat, non dicam aliorum, sed Hieronymus ipse? Græca ita aperta sunt, ut non indigeant Oedipo: alios scilicet conferre ætatem Homeri in XXIII Olympiadem, qua florebat Archilochus. quod desumptum ex Tatiano. ἕτεροι δὲ κάτω τὸν χρόνον ὑπήγαγον σὺν Ἀρχιλόχῳ γεγονέναι τὸν Ὅμηρον εἰπόντες. ὁ δὲ Ἀρχίλοχος ἤκμαζε περὶ Ὀλυμπιάδα τρίτην καὶ εἰκοστὴν κατὰ Γύγην τὸν Λυδὸν τῶν Ἰλιακῶν ἔπι πεντακοσίοις. Apud Clementem Alexandr. Archilochus vigebat κατὰ τὴν εἰκοστὴν Ὀλυμπιάδα. Qui Homerum circiter CCCC annis ponunt post Ilii excidium, propius à vero abesse videntur. Nam Homerus Troica tanquam rem vetustissimam narrat, & hominem unum illius ævi sustulisse onus, quod duodecim homines sui sæculi non ferrent: & multa alia, quæ ostendunt eum multum à Troicis, non multum à prima Olympiade abfuisse.

Ibid. *licet Archilochus* XXIII *Olympiadam.*] Herodo- „ tus pater historiæ lib. primo ex eo conjicit Archi- „ lochum floruisse sub Gyge, quia, inquit, in trime- „ stris suis meminit Gygæ illius. Quæ autem trimetra „ intelligit, sine dubio hæc sunt: „

Οὔ μοι τὰ Γύγεω τοῦ πολυχρύσου μέλει. „
Οὐδ᾽ εἷλέ πω με ζῆλος, οὐδ᾽ ἀγαίομαι, „
Θεῶν ἔργα, μεγάλης δ᾽ οὐκ ἐρῶ τυραννίδος. „
Ἀπόπροθεν γάρ ἐστιν ὀφθαλμῶν ἐμῶν. „

Gyges sane inivit regnum anno primo Olymp. XVI. „ obiit ann. III, Olymp. XXVI. At argumentum futile „ est, scriptores floruisse tempore eorum, quorum „ mentio „

„ mentio ab illis fiat: Hoc modo Homerus vixerit „ Trojanis temporibus. quin & Anacreon, qui sub Da- „ rio Hystaspida, sub Gyge fuisse diceretur, quod „ non solum ejus meminerit, sed etiam Archilochi ver- „ ba aliis versibus expresserit:

„ Οὔ μοι μέλει Γύγεω
„ Τοῦ Σαρδίων ἄνακτος,
„ Οὐδ' αἱρεῖ με χρυσὸς,
„ Οὐδὲ φθονῶ τυράννοις.

„ Quę nemo negaverit ab Archilocho desumpta esse. „ Ideo propter mentionem Gygæ Archilochum sub „ Gyge vixisse, infirmum argumentum est. Etiam „ propter mentionem Gygæ Anacreontis ætatem „ quidam veterum in xxv Olympiadem contulerunt, „ qui tamen vixit tempore Polycratis Samii, & Darii „ Hystaspidæ.

Ibid. *In alia historia reperimus.*] Videntur esse Hieronymi.

Ibid. *Larinia & Melampodis filium.*] Hic Melampus mihi ignotus est.

DCCCCXIII. *Assyriorum Dercylus.*] Novum est hunc Regem Oneum ab Augustino vocari libro XVIII. cap. XX. Unde habet Augustinus Reges Assyriorum, nisi ab Eusebio? Mirum ergo quomodo Oneus ex Dercylo factus sit. Nam quid dissimilius?

DCCCCXVI. *Eurystheus.*] Anno LXXX ab Ilio deleto Heraclidæ reversi sunt in Peloponnesum ducibus Temeno, Cresphonte, Aristodemo, ut infra dicetur numero DCCCCXVIII. Aristodemi duo gemini Eurysthenes, & Procles sortiti sunt Lacedæmona, & ibi duas familias Regum ex se propagarunt, quarum prior Eurysthenidarum, altera Proclidarum dicta fuit, ut plene habes ἐν συναγωγῇ ἱστορικῇ. Utriusque familiæ reges, eorumque anni, per quos regnarunt, ordine secundum tempora sua à Diodoro Siculo digesti fuerant, usque ad illud tempus, quo utraque familia extincta ἡ Λακεδαίμων ἀβασίλευτος πολιτεύεσθαι ἤρξατο. Eusebius novem tantum Eurysthenidas, reliquis ex eadem, & tota Proclidarum familia omissis, proposuit, quasi novem tantum Reges Lacedæmone regnarint. Nam post nonum Regem aperte monet regnum Lacedæmonis defecisse, ne quis putet injuria temporis eos Reges periisse. Nos utriusque familiæ Reges ex Pausania, & Diodoro ἐν συναγωγῇ collegimus. Anni tantum eorum regni desiderantur; quod eos Pausanias non apposuit. Consule igitur caput Regum Lacedæmonis, ut expleas lacunam, quam Eusebius reliquit; dum putat nullos alios Lacedæmone regnasse. Minora peccantur hodie in historia, quæ tamen graviter castigantur. Quod si quis eandem culpam in se admisisset, quam Eusebius, non effugisset φιλομώμους nostros, & merito.

Ibid. *Corinthiorum primus Aletes.*] Pindarus Olympico XIII: Παῖδες Ἀλάτα. Scholia: Τοῦτ' ἐστὶν οἱ Κορίνθιοι. Ἀλήτης γὰρ ἡγήσατο τῆς ἀποικίας τῆς Ἡρακλειδῶν, ὅτε οἱ Ἡρακλεῖδαι κατῆλθον εἰς Πελοπόννησον, καὶ αὐτὸς εἰς τῶν Ἡρακλειδῶν. ἦν γὰρ Ἱππότου τοῦ Φύλαντος τοῦ Ἀντιόχου τοῦ Ἡρακλέους. οὗτος ἐκράτησε Κορίνθου. διόπερ παῖδας εἶπεν Ἀλήτου τοὺς Κορινθίους, ὡς ἀπογόνους. Si hoc verum est, non soli tres fratres duces Heraclidarum fuerunt Temenus, Cresphontes, & Aristodemus, sed & Aletes quoque. At Didymus negat colonos Corinthum deduxisse, sed Corinthiorum Regem fuisse. Δίδυμος δέ φησιν, inquit idem Scholiastes, τὸν Ἀλήτην μὴ οἰκιστὴν τῆς Κορίνθου γεγονέναι, ἀλλὰ βασιλέα ἔτη τριάκοντα μετὰ τὴν τῶν Δωριέων ἄφιξιν. hoc est annis cx. post Ilii excidium obtinuisse regnum Corinthi. quod tempus congruit numero DCCCCXLV. Quomodo autem regnum obtinuerit, lege apud eundem Scholiasten ibidem. Nam digna sunt cognitu, utpote quum hanc historiam delibarit tantum Pausanias. Quod si Alete cum Dorienſibus, sive Heraclidis, in Peloponnesum venit, merito ejus initium cum initio Eurysthenidarum conjungit Eusebius.

Ibid. *Aletes.*] Velleius: *Paulo ante Aletes sextus ab Hercule, Hippotis filius Corinthum, quæ antea fuit Ephyre, claustra Peloponnesi continentem in Isthmo condidit.* Utrumque falsum, & sextum fuisse ab Hercule, qui quintus esset, & Corinthum condidisse, quam Sisyphidæ per multos annos antea obtinuerant.

DCCCCXVIII. *Heraclidarum descensus.*] Satis fuerit semel monuisse, κάθοδον hic esse reditum, non descensum, ut semper vertit Hieronymus. κάθοδος εἰς τὴν πατρίδα, est reditus in patriam, non descensus. Hoc superius monuimus, quum ageremus de reditu Heraclidarum duce Hyllo, XXX annis ab Ilii excidio. Hic vero reditus L annis ab illo priore, LXXX ab Ilii casu, numero Eusebiano DCCCCXV, non DCCCCXVIII, ut hic habetur, & omnes PR. retinent: neque DCCCCXVII, ut POST. Velleius: *Post Orestis interitum, filii ejus Penthilus, & Tisamenus regnavere triennio. Tunc fere anno octagesimo post Trojam captam, centesimo & vigesimo, quam Hercules ad Deos excesserat, Pelopis progenies, quæ omni hoc tempore, pulsis Heraclidis, Peloponnesi imperium obtinuerat, ab Herculis progenie expellitur. Duces recuperandi imperii fuere Temenus, Cresphontes, Aristodemus, quorum atavus fuerat.* Imo abavus. Tres enim illi fratres quinti ab Hercule, non sexti, ut vult codex Vellei, nisi Velleius scripserit *abavus*, non *atavus*. Nam antea dixerat Ægisthum post excidium Ilii VII annos regnasse: illo occiso Orestem LXX. post cædem Orestis ejus liberos Tisamenum & Penthilum triennium. Tertullianus libro de Pallio videtur Tetenum solum ducem Heraclidarum constituere in repetenda Peloponneso: *Sic & Herculea posteritas, qui Temeno pariter Peloponneso occupando prodierunt.* Male vulgo *producunt*. & Græcismus est Temeno pariter, ἅμα Τημένῳ. Et in XXX de Anima Temenidas pro Heraclidis dixit. Sed non solum Heraclidarum descensus hic alieno loco notatur, verum etiam importune divulsus est ab initio Regum Lacedæmonis, quorum majorem natu Εὐρυσθένη imprudenter vocat Εὐρυσθέα. Est enim error Eusebii, non librariorum, quum omnia exemplaria ita habeant, neque in Græcis Eusebii aliter legatur.

DCCCCXXIII. *Eurystheus & Procles Spartam obtinuerunt.*] Si eorum regni initium congruit numero DCCCCXV, quis dubitet eos Reges fuisse annis VIII postea? Itaque hæc superflua sunt. Sed Eusebius solet ponere rem eandem diversis locis, prout eam apud auctores reperit. Diodorus ait Ephorum continuasse historiam suam à „ reditu Heraclidarum ad annum IV Olymp. CIX, con- „ tinentem annos fere DCCL. Certe hinc ad illius O- „ lymp. annum IV. sunt anni tres amplius * *

DCCCCXXVII. *Athenienſium Codrus.*] Augustinus, & Servius falso hunc eundem faciunt cum eo Virgiliano: *Si quas aut Alconis habes laudes, aut jurgia Codri.* Uterq; enim Pastor est apud Virgilium. Idem alibi monuimus.

DCCCCXXX. *Iones profugi se Athenas contulerunt.*] Græca integriora sunt, ἐκπεσόντες ὑπὸ Ἀχαιῶν. Pausanias Achaicis: οἱ δὲ ἀπόγονοι τοῦ Ἴωνος τὸ Ἰώνων ἔσχον κράτος, ἐς ὃ ὑπ' Ἀχαιῶν ἐξέπεσον. καὶ αὐτοὶ καὶ ὁ δῆμος.

Ibid. *Se Athenas contulerunt.*] Metachronismus ingens. Hoc contigit sub Melantho, non sub Codro. Pausa-

Pausanias ibidem: Ἴωνας δὲ ἀφικομένους ἐς τὴν Ἀττικὴν Ἀθηναῖοι καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτῶν Μέλανθος συνοίκους ἐδέξαντο Ἴωνος τε ἕνεκα, καὶ ἔργων, ἃ ἔπραξε πολεμαρχῶν Ἀθηναίοις. Ergo sub Melantho, non sub Codro, hæc assignanda erant.

DCCCCXXXIX. *Incursus in Asiam Amazonum.*] Strabo libro primo: οἵ τε Κιμμέριοι, οὓς τε καὶ Τρήρωνας ὀνομάζουσιν, ἢ ἐκείνων τι ἔθνος πολλάκις ἐπιδραμοι τὰ δεξιὰ μέρη τοῦ Πόντου, καὶ τὰ συνεχῆ αὐτοῖς ποτὲ μὲν ἐπὶ Παφλαγόνας, ποτὲ δὲ καὶ Φρύγας ἐμβαλόντες, ἡνίκα Μίδαν αἷμα ταύρου πιόντα φασὶν εἰς τὸ χρεὼν ἀπελθεῖν. Si hoc contigit, quando Mida Rex tauri epoto sanguine extinctus est, hoc gestum conjiciendum erat in numerum MCCCXX: ubi & mors Midæ collocatur ab Eusebio. Ita προχρονισμὸς fuerit annorum CCCLXXXI. Paulo Orosio an hujus anachronismi incesserit suspitio, videndum, qui hoc contigisse scribit anno XXX ante Urbem conditam, id est numero MCCXXXIV, libro primo, cap. XXI. Sed est error librariorum. Nam ut Eusebius, ita ille hoc gestum continuat cum bello Codri. Itaque sentit eodem pene tempore & incursum Cimmeriorum, & bellum Peloponnesiacum contigisse. Quare sine dubio Orosius scripsit, anno CCC XXX ante Urbem conditam. Quam depravati sunt numeri annorum apud illum scriptorem post, & ante Urbem conditam, sciunt, qui ejus lectio-
,, ni operam dederunt. Porro de Cimmeriis Asiam in-
,, undantibus habes apud Arrianum citante Eustathio.
,, Vide pag. 58. *a*.

DCCCCXLVI. *Peloponnenses contra Athenas dimicant.*] Hanc periochen omnes PR. bis ponunt, primo DCCCC
,, XXXVII. ut Editiones & PR. deinde DCCCCXLVI:
,, quod proxime abest a vero. Eamque lectionem nos
,, sequimur. Est bellum, in quo animam suam hostibus devotavit Codrus, ut illi Decii Romani. Notissima est historia. Vide Justin. *II*. Orosium lib. *I*. cap. XVIII. Val. Max. lib. V. cap. VII. Pausaniam Achaicis. Augustinum XVIII. cap. XIX.

,, Ibid. *contra Athenas dimicant.*] ἐστράτευσαν ἐπ' Ἀ-
,, θήνας. Adversus Athenas expeditionem fecerunt.
,, Nam potest quis στρατεύειν, & tamen non dimicare.
,, Imo sæpe accidit. De hac τοῦ στρατεύειν præpostera
,, interpretatione Hieronymiana alibi etiam monui-
,, mus.

DCCCCLIII. *Assyriorum Eupales.*] In Græcis Africani Εὐπάκμης.

DCCCCLIX. *Pelasgi mare obtinuerunt.*] Addunt annos Græca: Πελασγοὶ ἐθαλασσοκράτησαν ἔτη πε. Sed qui Pelasgi? Plurimi enim fuerunt eodem nomine, non iisdem regionibus.

DCCCCLXI. *Magnesia in Asia condita.*] Utra? Μαγνησία ἐπὶ Μαιάνδρῳ, an Μαγνησία ὑπὸ Σιπύλῳ; Hanc puto. Nam ei mox adjungitur Myrina vicina Magnesiæ sub Sipylum. A Lacedæmoniis Magnesiam colonis occupatam scribit Velleius.

DCCCCLXXXIV. *Myrina condita.*] ἡ Αἰολὶς ab Amazonibus. Nam est & alia in Lemno. Velleius scribit Myrinam occupatam ab Æolibus, non conditam. Hieronymus non omnia vertit. Omisit enim quod præcipuum erat, ἡ παρ' ἣν ἐστι Σμύρνα λεγομένη. Nam quidam confundunt Smyrnam, quæ prius Naulochos dicebatur, cum Smyrna Æolide. Smyrna Naulochos à Tantalo prius condita, à Smyrna Amazone ampliata, & ab eadem de ejus nomine vocata fuit: quemadmodum hæc Myrina ab eadem Amazone Smyrna dicta.

DCCCCLXVI. *Cyme in Italia condita vel Cumæ.*] Ita correximus, quum tamen omnia scripta & edita exemplaria, & Marianus habeant *Mycene*. Hieronymus primum voluit reddere nomen Græcum Cyme. deinde Latinum apposuit Cumæ. Quis tam bonarum literarum imperitus, ut Hieronymum ita scripsisse neget?

Ibid. *Cumæ.*] Hic conditus Cumarum in Italia ponitur annis CXXXI post Troica. Strabo & Velleius ante Troica. Verba Velleii: *Nec multo post Chalcidenses, orti, ut prædiximus, Atticis, Hippocle & Megasthene ducibus, Cumas in Italia condiderunt. Hujus classis cursum esse directum alii columbæ antecedentis volatu ferunt, alii nocturno æris sono, qualis Cerialibus sacris cieri solet.* De Columba satis multa à nobis in Appendicem Virgilianam, ex Statio & aliis. Duæ sunt in Asia, una ἡ Αἰολὶς, ex qua patet Hesiodi, altera Φρικωνὶς, vel Φρικωνῆς. Ex Æolide coloni in Eubœam traducti Κύμην ἐν τῇ Ἰταλίᾳ condiderunt, quæ vocata est Κύμη Ὀπικὴ, item Κύμη ἐν τοῖς Ὀπικοῖς. Latini Cumas vocarunt. Hoc est, quod monet Hieronymus, Cymen, & Cumas in Italia eandem unamque urbem esse. Duces coloniæ à Strabone iidem, qui à Velleio, nominantur, Ἱπποκλῆς ὁ Κυμαῖος, καὶ Μεγασθένης ὁ Χαλκιδεύς. Corrige Strabonem obiter eodem loco: ὠνομάσθαι δέ φασι Κύμην ἀπὸ τῶν κυμάτων φασί. ῥαχιώδης γὰρ καὶ προσεχὴς ὁ πλησίον αἰγιαλός. non προσεχής. Ex rationibus Herodoti hic est προχρονισμὸς annorum IX. Nam κτίσις Κύμης Φρικωνίδος congruit numero DCCCCLXXV. Marcianus ὁ περιηγητὴς Κύμην Ὀπικὴν ait primum à Chalcidensibus, postea ab Æolibus conditam. Est hallucinatio. Semel enim condita à Chalcidensibus Cumanis, qui erant Æoles:

> Μετὰ δὲ Λατίνους ἐστὶν ἐν Ὀπικοῖς πόλις
> Τῆς λεγομένης λίμνης Ἀόρνου πλησίον
> Κύμη, πρότερον ἣν Χαλκιδεῖς ἀπῴκισαν,
> Εἶτ' Αἰολεῖς. μάλιστα τ' εὐδαιμονοῦσα
> Κατὰ τὴν Ἀσίαν Κύμη τε κειμένη πόλις.

DCCCCLXVIII. *Ephesus condita ab Androclo.*] Ita omnes PR. & PET. At FR. Androco. Edit. *ab Andronico sive Androco*. Androco propius accedit ad verum. Androclos enim est κτίστης τῆς Ἐφέσου, non autem Andronicus. Pausanias Achaicis: Κρῆσος δὲ αὐτόχθων τε καὶ Ἔφεσος (Καΰστρου δὲ τοῦ ποταμοῦ τὸν Ἔφεσον παῖδα εἶναι νομίζουσιν) οὗτοι τὸ ἱερόν εἰσιν οἱ ἱδρυσάμενοι, καὶ ἀπὸ τοῦ Ἐφέσου τὸ ὄνομα ἐστὶ τῇ πόλει. Λέλεγες δὲ τοῦ Καρικοῦ μοῖρα καὶ Λυδῶν τὸ πολὺ οἱ νεμόμενοι τὴν χώραν ἦσαν. ᾤκουν δὲ καὶ περὶ τὸ ἱερὸν ἄλλοι τε ἱκεσίας ἕνεκα, καὶ γυναῖκες τοῦ Ἀμαζόνων γένους. Ἀνδροκλος δὲ ὁ Κόδρου (οὗτος γὰρ δὴ ἀπεδέδεικτο Ἰώνων τῶν ἐς Ἔφεσον πλευσάντων βασιλεὺς) Λέλεγας μὲν Λυδοὺς τὴν ἄνω πόλιν ἔχοντας ἐξέβαλεν ἐκ τῆς χώρας. In quibus habes omnia, quæ hanc historiam spectant. Quum igitur Ephesus conditor nomen urbi dederit, non possum satis mirari quid habebat in animo Hieronymus scriptor doctissimus, quum in Proœmio Commentarii III ad Ephesios scriberet, *Ephesus in Latina lingua interpretatur voluntas sive consilium meum in ea, vel certe, Anima mea in ea.* Nam quæ lingua hæc exprimere potest? quanquam ἔφεσις est voluntas, aut appetitus. ,,
Et tamen magnas molitiones allegoriarum ex hoc etymo arcessit, & totum prologum in illa re occupatum habet. Ejusdem notæ est, quod in fine Prologi Tychicum silentem significare ait. quod tam verum, quam quod de Epheso dixit. item quod de Philemone, Apphia, Onesimo, Archippo in fine Epist. ad Philemonem.

Ibid. *ab Androclo.*] Strabo initio libri XIV. ἄρξαι δέ φησιν (ὁ Φερεκύδης) Ανδροκλον τ̃ τ̃ Ἰώνων ἀποικίας ὕστερον τ̃ Αἰολικῆς ὑὸν γνήσιον Κόδρȣ τ̃ βασιλέως Αθηνῶν. γενέσθαι δὲ τȣ̃τον Εφέσȣ κτίςην. In Epigrammate:

> Εἰς πόλιν Ανδρόκλοιο θεῶν βασίλειον Ἰώνων
> Τὰν δορὶ ἐκ Μύσης αἰπύςατον Εφεσον.

DCCCCLXXVIII. *Carthago condita est.*] Vide numerum DCCCIV.

Ibid. *à Carchedone Tyrio.*] Stephanus: Καρχηδὼν μητρόπολις Λιβύης διασημοτάτη πόλις ἀπὸ Καρχηδόν© φοίνικ©.

Ibid. *à Didone filia ejus.*] Maximus prochronismus. Nam Dido migravit Tyro annis CCXCI post excidium Trojæ. Vide Appendicem de Emend. Temp. pag. XXVII.

Ibid. *post Trojanum bellum ann.* CXXXIII. Cur ergo non appositum est hoc gestum numero DCCCCLXVIII? Tamen omnes codices huc conjiciunt hanc periochen. neque est error in intervallo. Totidem enim annos Græca continent, ἔτεσι ρλγ. Sed est jocularis hallucinatio Eusebii, cujusmodi multæ aliæ in ejus libris deprehenduntur. Josephus priore in Appionem scribit, Carthaginem conditam fuisse post templum Solomonis annis CXLIII. Hic vero pro templo Solomonis ponitur Trojanum bellum. quod tanti est, ut confutatione non indigeat. Verba Josephi ꝑ 2. Εν τȣ́τοις (φοινίκων γράμμασι) γέγραπται, ὅτι ἐν Ἱεροσολύμοις ᾠκοδομήθη ναὸς ὑπὸ Σολομῶντ©, τȣ̃ βασιλέως ἔτεσι θᾶττον ἑκατὸν τεσσαράκοντα ἢ τρισὶ, ἢ μησὶν ὀκτὼ τȣ̃ κτίσαι Τυρίȣς Καρχηδόνα.

DCCCCLXXV. *Ionica emigratio.*] Apponam quatuor nobilia intervalla inter cladem Ilii, & primam Olympiadem, quibus tanquam metis intervallum illud CCCCVII annorum veteres Chronologi, Herodotus, & alii, designant.

	Intervallum ab Ilii excidio.	*Numerus Eusebianus.*
Ηρακλειδῶν κάθοδ©	LXXX.	DCCCCXV.
οἰκισμὸς Λέσβȣ κ̃ πόλεις	CXX.	DCCCCLV.
Ἰωνικὴ ἀποικία, ἢ κτίσις Κύμης φρικώτιδ©	CXL.	DCCCCLXXV.
κτίσις Κύμης ὑπὸ Σμυρναίων	CLVIII.	DCCCCXCIII.

Ibid. *Ionica emigratio.*] CXL annis post cladem Ilii. Tempus convenit. Philostratus in Euphorbo scribit Ionicam migrationem contigisse anno CXXVII post Ilii excidium, atque tunc Homerum floruisse.

Ibid. *in qua quidam Homerum.*] Homerum nemo veterum scripsit fuisse in illis colonis, sed tempore illius Coloniæ. Itaque Græca aliam sententiam concipiunt: *Ionica migratio, & Homerus fuisse dicitur.* Hoc est, hoc tempore Ionica emigratio contigit, & Homerus quoque florebat. cujus sententiæ auctor Aristarchus supra, numero DCCCCVIII. De Ionica vero expeditione Velleius: *Subsequenti tempore magna vis Græcia juventutis abundantia virium sedes quaritans in Asiam se effudit. Nam & Iones, duce Ione, profecti Athenis nobilissimam partem regionis maritima occupavere, qua hodieque appellatur Ionia, urbesque constituere Ephesum, Miletum, &c.* Post multa: *Et mox Aeoli eadem profecti Gracia longissimisque acti erroribus, &c.* Ergo Velleius Æolicam expeditionem posteriorem facit Ionica, cui opponimus Strabonis ea verba, quæ supra adduximus: ἄρξαι δέ φησιν Ανδροκλον τῆς τ̃ Ἰώνων ἀποικίας ὕστερον τῆς Αἰολικῆς, διατριβὰς δὲ λαβεῖν καὶ χρόνȣς μακροτέρȣς. Statim reddit caussas illius longissimæ molitionis. Nam mortuo Oreste dicit Penthilum ejus filium sexaginta annis post excidium Trojanum hanc expeditionem suscepisse. Atquin ab excidio Trojæ, ad Ionicam expeditionem, sunt tantum anni CXL, omnium veterum consensu: de quibus deductis sexaginta, remanebunt octaginta anni ab expeditione Æolica, ad Ionicam. Quomodo igitur vocat LXXX annos τέτταρας γενεὰς, quum τρεῖς γενεαὶ sint C anni? Quod vero Strabo dicit intercessisse διατριβὰς καὶ μακροτέρȣς χρόνȣς, hoc plane vocat Velleius longissimos errores. *Aeolii eadem profecti Gracia longissimisque acti erroribus non minus illustres obtinuerunt locos.* In hoc utrique congruit, non in tempore; quum Strabo Æolicam expeditionem antecessisse dicat, ille contra. Ionicæ expeditionis caussa hæc fuit: Codro Melanthi filio, qui se pro patria hostibus devoverat, cæso, filii ejus Medon & Nileus de regno certabant. Medon, quo, major natu esset, regnum sibi vindicabat. Medonta, quod uno pede claudus aut truncus esset, bello & regno inhabilem perhibebat Nileus. Lis ad Pythiam defertur. Regnum Medonti oraculo adjudicatur. Nileus indignum judicans Regi debili & claudo parere, expeditionem trans mare suscipit, quæ est celeberrima illa ac veteribus decantata Ἰωνικὴ ἀποικία. Pausanias Achaicis: ȣ̃τω δὴ ὁ Νειλεὺς κ̃ οἱ λοιποὶ τ̃ Κόδρȣ παίδων ἐς ἀποικίαν ἀπεςάλησαν, ἀγαγόντες μὲν καὶ αὐτῶν Αθηναίων τὸν βȣλόμενον. τὸ δὲ πλεῖστον σφισὶν ἦσαν τ̃ ςρατεύματ© οἱ Ἴωνες. Inde Theocritus ἠλακάτη, Miletum vocat πόλιν Νείλεω. Vide Ælian. VIII, V. Variæ. Et in Codice Græco hæc legebamus: Νειλεὺς Πελοποννησίων καὶ Αθηναίων ἡγȣ́μεν© ὡς Ασίαν ἐλθὼν τ̃ Ἰωνίας ᾤκισε πόλεις, ἐκβαλὼν τȣ̀ς Κᾶρας.

DCCCCLXXXIV. *Solomon Templum adificare cæpit.*] XV annorum προχρονισμὸς, quod toties monuimus.

Ibid. *consummavitque annis octo.*] Ita Græca ad verbum. Sed POST. habent *consummavitque opus.* Lectio, quam retinuimus, ut extat in PR. vera est, quia vestigiis Græcorum Eusebii verborum insistit.

Ibid. *annis octo.*] Ita etiam Græca. Eusebius annum labentem pro absoluto posuit. Septem enim tantum annos solidos operi impendit Solomon. Quare BONG. habet anno VIII. PET. & FRE. ann. VIII.

Ibid. *annorum* CCCCLXXX, *ut regnorum liber tertius.*] Georgius Ευσεβιομάςιξ, qui nihil prius in delitiis habuit, quam Eusebium ex omni caussa exagitare, ita super hoc loco Eusebii scribit: Απορεῖ μέν τοι (Ευσέβι©) λέγων τὰ μ̃ τὴν Μωσέως τελευτὴν ἄλλως κεῖσθ̃ μέχρι Σολομῶν©, κ̃ τ̃ ȣ̃ ἱερȣ̃ ἐπισκευῆς ἐν τῷ γ τ̃ βασιλειῶν. λέγ̃ γδ. Καὶ ἐγένηθη ἐν τῷ υπ ἔτι τ̃ ἐξόδȣ τ̃ ἀπ' Αἰγύπτȣ ἤρξατ οἰκοδομεῖν Σολομῶν τὸν ναόν. Τὸ ῃ Εβραϊκόν. καὶ ἐγένηθη ἐν τῷ υ ἢ π ἔτ. πλὴν δέ, φησιν, οἱ τ̃ Ἰȣδαίων Διδάσκαλοι ἀκριβῶς συνάγεσθ̃ ἔλεγον, μόνης τ̃ τ̃ ὑζ Ισραὴλ Κριτῶν χρονοκρατίας ἀριθμȣμένης, καὶ μὴ λογιζομένης ἰδίως τ̃ τ̃ ἀλλοφύλων, ἀλλὰ τ̃ τ̃ Κριτῶν συνοψȣμένης. ὅπερ ȣ̓ συνᾴδει τῇ ἱερᾷ τ̃ Κριτῶν Βίβλῳ. Τόν γε μὴν ἱερὸν Απόςολον φησὶ υν ἔτη τ̃ Κριτῶν ȣ̓κ ἀκριβολογȣ́μενον εἰπεῖν, ἀλλὰ ἐκδοχῇ κοινοτέρᾳ. Εαν ȣ̃ν κ̃ τὸν Απόςολον τὰ τ̃ Κριτῶν υν ἔτη, κ̃ τὰ ἐπὶ τ̃ ἐρήμȣ μ ἔτη Μωϋσέως, Ἰησȣ̃ τε κζ, ἐ τ̃ μ̃ Ἰησȣ̃ν πρεσβυτέρων ιη, κ̃ ἐπὶ Ηλεὶ τȣ̃ ἱερέως κ, ἢ Σαȣ̀λ μ, Δαβὶδ τε μ, καὶ Σολομῶν© δ συνα-

συναριθμήσωμεν, ἔστιν ὁ πᾶς ἀπὸ τῆς ἐξόδου χρόνος, ἐπὶ τὴν τοῦ ναοῦ κατασκευὴν, ἐτῶν χιθ, κατὰ δὲ Εὐσέβιον χ, καὶ κατὰ Αφρικανὸν ὑπὲρ τὰ ψμ.

Ibid. *ut Regnorum liber tertius.*] 1 Regum, cap. VI. I.

„ DCCCCLXXXV. *Hebraeorum sacerdos Sadoc octavus* „ *ab Aharon.*] In posteritate Aharon duo fuere Sadoc. „ prior undecimus ab Aharon. 1 Chron. VI, 8. poste- „ rior decimus octavus ab eodem Aharon. Ibid. 12. „ Is vixit sub Davide. II Samuel. VIII. 17. Hoc au- „ tem anno DCCCC LXXXV, sacerdotio fungebatur non „ iste Sadoc, sed Azarias proavus istius Sadoc. quod „ miror. 1 Chron. VI, 10. Erat enim quintusdecimus „ ab Aharon. Quare nodus ille meliore vindice indi- „ get, quam me. Sed quod hic dicitur hunc Sadoc fuisse „ octavum ab Aharon, aut deest nota denarii numeri, „ quum fuerit octavus decimus, aut est error solennis „ auctoris.

DCCCCLXXXVII.] Georgius de Solomone: ἀπὸ δὲ Ἀδὰμ, ἕως τοῦ ἔτους αὐτοῦ, ͵Δυοη. Κατὰ δὲ τὸν Ἀ- „ φρικανὸν ͵Δυιζ. κατὰ δὲ Εὐσέβιον ͵Δρο. imo ͵Δρξθ, „ biennio minus.

DCCCCXCVI. *Homerum, atque Hesiodum.*] Sunt Hieronymi. Gellius: *Homerum ante Romam conditam vixisse Silvius Albæ regnantibus, annis post bellum Trojanum, ut Cassius in primo Annalium de Homero atque Hesiodo scriptum reliquit, plus centum atque sexaginta: ante Romam conditam, ut Cornelius in primo Chronicorum de Homero dixit, annis circiter centum & sexaginta.* Tempus convenit. Nam anni CLX cum numero DCCCCXXXV, in quo Trojæ casus, compositi conflant numerum præsentem DCCCCXCV, uno anno minus. quod est negligendum. Atque hæc ex historia Latina Cassii, vel potius ex Gellio, Hieronymus hic annotavit.

MII. *Carthago.*] Putamus esse Hieronymi. Secundum rationes Phœnicum Carthago condita fuerit numero MCXLII.

MIII. *Archippus.*] Philochorus apud Tatianum scribit Homerũ quadraginta annis post migrationẽ Jonicam, hoc est annis CLXXX post cladem Trojanam, floruisse ἐπὶ ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀρχίππου, vel, ut alii legunt, Ἀρξίππου. id est numero Eusebiano MXV. qui est annus Archippi XIII. Hunc Archippum, ut dixi, quidam Ἄρξιππον vocant, ut Tzetzes Scholiis in Hesiodum: & non XIX, ut Eusebius, sed XXXV annos illi attribuit.

MIV. *Aegyptiorum Semendis.*] Ita etiam in Græcis prioris libri. Africano Σμένδης.

Ibid. *ann. XIX.*] Dissentit primum ab Africano, qui habet κϛ, deinde à seipso, qui totidem posuit in priore libro. VII igitur annos γνωσιμαχῶν amputavit.

MXIV. *Tertio mare obtinuerunt Thraces ann. decem & novem.*] In Græcis ἔτη ιθ.

MXX. *ob reges Iudaeorum, qui ex Iuda stirpe.*] Certe Reges Iuda dicti sunt, quod in Tribu Iuda regnabant, non quod ex stirpe Iudæ essent. Neminem puto hoc probaturum. Quid dicendum est de illo toties totiesque iterato? *Regnavit in Iuda.* quód dictum, ut regnavit in Samaria. Neque hic ullam stirpem Judæ imaginari possumus, non utique magis quam stirpem Samariæ.

Ibid. *qui ex Iuda stirpe.*] Græca, ἐκ φυλῆς Ἰούδα, *ex tribu Iuda.* Nihilo tolerabilius, Iudæos dictos, quod reges eorum essent ex tribu Iuda, quam, (ut vertit Hieronymus,) quod ex stirpe Iuda. Sed quod ipsi de stirpe Iuda essent, non quod eorum reges de eadem stirpe.

MXXV. *Susakim rex Aegypti.*] Qui Hebraice dicitur Sesac. 1 Reg. cap. XIV, 25. is in Bibliis Græcis dicitur miro metaplasmo Σουσακείμ.

Ibid. *contra Iudaeos dimicans.*] Multa omisit Hieronymus, ut ex Græcis constat. Quod si Susakim rex Ægypti sub Semendi rege Ægypti spoliavit templum, consequens est, ut aut Susakim & Semendis sit unus idemque rex διώνυμος, aut duos reges eodem tempore in diversis Ægypti partibus regnasse, quod olim sæpe contigisse patet ex priore libro Eusebii. Quod si unus rex tunc erat in Ægypto, isque binominis fuit, nullus alius esse potest præter septimum XXI Dynastiæ nomine Susemnem, qui anno regni sui XIII hanc expeditionem in Iudæam fecerit.

MXXVIII. *Latinorum septimus Silvius.*] Diverse Albanorum Æneadarum regum nomina à Dionysio, Ovidio, & Eusebio concipiuntur. Nos ea aliis discutienda relinquimus.

MXXXI. *Samus condita.*] Velleius ab Ionibus conditam scribit in celeberrima illa Ἰωνικῇ ἀποικίᾳ, cujus verba antea produximus, quanquam peccat anachronismo. Unde dicta Ἰωνικὴ Σάμος πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῆς Θρηκίας Σάμου. Contra Iamblichus ab Ancæo, Sames Cephalleniæ cive, qui collectis undecunque ex Græcia colonis, urbem Samon condiderit in insula, quæ prius Melamphyllos, postea Samos ab ipsa urbe dicta. Oraculum, quod illi datum de colonia deducenda, ejusmodi fuit:

Ἀγκαῖ' εἰναλίαν νῆσον, Σάμον ἀντὶ Σάμης σε
οἰκίζειν κέλομαι. Φυλλὰς δ' ὀνομάζεται αὕτη.

Ex stirpe hujus Ancæi Pythagoræ genus deducitur.

Ibid. *& Smyrna in urbis modum ampliata.*] Fortasse in Græcis fuit ἐπολίσθη. Smyrna prius condita à Tantalo, & Naulochon vocata, mox amplificata à Smyrna Amazone, quæ & illi nomen dedit. Noster vero videtur velle ab Ionibus ampliatam. Velleius κατὰ Αἰολικὴν ἀποικίαν hoc factum dicit. Herodotus in vita Homeri CLXIX annis post conjurationem Græcorum in Aulide. quod tempus congruit numero Eusebiano DCCCCXCIV. hoc est XXXVI annis ante hunc annum. Isidorus à Theseo conditam lib. XV. cap. I. Ad quod „ fortasse alluserit Epigramma in Pisistratum IV. An- „ thologiæ: Εἰς εἰκόνας βασιλέων. Εἴπερ Ἀθηναῖοι „ Σμύρναν ἀπῳκίσαμεν. Sed Iones illi Asiatici erant „ Athenis oriundi. Malim ergo de illis intelligere. „ Smyrna vero μητρόπολις fuit Asiæ. Nummi CMΥP- „ ΝΑΙΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΝ ΔΙC ΝΕΩΚΟΡΩΝ. „ Propterea conventum vocat Hieronymus libro de „ scriptoribus Ecclesi. in Polycarpo: *Scripsit ad Philip-* „ *penses valde utilem epistolam, quæ usque hodie in Asia con-* „ *ventu legitur.* id est in urbe Smyrna, cujus Episcopus „ fuit Polycarpus ipse, quæ conventus, id est metro- „ polis Asiæ dicitur. Nam Sophronius male reddidit „ συνόδον. Quod conventus metropolim significat, „ potuisti ex Plinio discere lib. III. cap. I. & ex capite „ ... no Indicis Inscriptionum Grutterianarum, item ex „ commentario de bello Hispanico. Et apud Tertullian. „ ad Scapulam cap. III, conventus Uticensis nihil aliud „ quam Utica metropolis. „

MXLI. *Aegyptiorum Psensennes annis XLI.*] Uno anno minus, quam Africanus, apud quem ἔτη μβ.

MXLIII. *Hebraeorum Pontifex Maximus Abimelec.*] „ Unde hunc Pontificem Maximum expiscatus sit Euse- „ bius, viderit historia: certe nullus hoc nomine Pon- „ tifex Maximus fuit, ut vult noster Eusebius. In Chro- „ nico Casaub. est Ἀχιμέλεχ. Et ita sine dubio scripse- „ rat „

„ rat Eusebius. Sed ex 1 Chr. XXIV, 3 divinat fuisse
„ Pont. Maximum sub Asa. quum locus ille Chron.
„ pertineat ad ævum Davidis: quod firmatur II Sa-
„ muel. VIII, 17.

MXLV. *Thraces Bebryciam.*] Thraces duplices fuerunt, Europæi & Asiatici, ut scribebat Arrianus in Bithynicis apud Eustathium in Dionysium: ὅτι Θρᾷκες οὐ μόνον Εὐρωπαῖοι, ἀλλὰ καὶ Ἀσιανοὶ κατὰ τὴν τοῦ Ἀρριανοῦ ἱστορίαν λέγοντος, ὥσπερ Φρύγες καὶ Μυσοὶ, οὕτω δὴ καὶ Θρᾷκας ἐκ Εὐρώπης διαβῆναι εἰς Ἀσίαν μετὰ Πατάρου τινὸς ἡγεμόνος, ὅτι οἱ Κιμμέριοι τὴν Ἀσίαν κατέτρεχον, οὓς ἐκβαλόντες ἐκ Βιθυνίας οἱ Θρᾷκες ᾤκησαν αὐτοί. In quibus habes & trajectum Thracum ex Europa in Asiam, & tempus, quo illud contigit. Quod si verum est, aut alieno tempore trajectus hic ab Eusebio assignatus, aut non unus trajectus Thracum fuit. Si enim tunc trajecerunt, quando Cimmerii Asiam inundarunt, hoc contigerit numero DCCCCXXXIX. Porro FR. hanc periochen rejicit in numerum MXXXVI. In hoc vero anno notatum est: *Thraces mare obtinuerunt.*

Ibid. *Bebryciam, quæ nunc Bithynia vocatur.*] Imo Bebryces populus Europæus fuerunt; & pars Thraciæ. Strabo septimo: καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ Φρύγες (οἱ καὶ) Βρύγες εἰσὶ Θρᾴκιόν τι ἔθνος, καθάπερ καὶ οἱ Μυγδόνες καὶ οἱ Βέβρυκες. lib. 12. καὶ οἱ Βέβρυκες ἢ οἱ τούτων προεποικήσαντες τὴν Μυσίαν, Θρᾷκες ἦσαν, ὡς εἰκάζω ἐγώ. Supra Eusebius monuit quando Thraces mare obtinebant. Tunc potuerit hic trajectus contingere, quando Mysi, Thyni, Bithyni, Getæ, Maryandini, Bebryces & aliæ Thracici generis traduces in Asiam transfretarunt; ut iisdem locis testatur Strabo.

Ibid. *Bebryciam.*] Quamvis poetæ, & Solinus Bebryciam cum Bithynia confundunt, diversas tamen ex Strabone esse ostendimus, qui Bithynos alios à Bebrycibus facit; & diversis locis appellationes suas reliquerunt. Mirum vero atque animadversione dignum, quod in veteribus Scholiis in Lycophronem ab Isaacio Tzetze collectis legimus. Lycophron: Εἰς Βεβρύκων ῥήψασα ἐκβατηρίαν. Scholion: Δίων δὲ Κοκκειανὸς τοὺς Ναρ-
„ βωνησίους Βέβρυκας λέγει γράφων οὕτω. Τῶν πάλαι
„ μὲν Βεβρύκων, νῦν δὲ Ναρβωνησίων ἐπὶ τὸ Πυρηναῖον
„ ὄρος. τὸ δὲ ὄρος τοῦτο χωρίζει Ἰβηρίαν καὶ Γαλατίαν.
Bebryces esse populos Narbonensis provinciæ alibi non memini legere, præterquam apud Marcianum τὸν περιηγητήν·

— Εἶτ' Ἴβηρες οἱ τοῖς . . . .
Προσεχεῖς. ἐπάνω τούτων δὲ κεῖνται τῶν τόπων
Βέβρυκες. ἔπειτα παραθαλάττιοι κάτω
Λίγυες ἔχονται ---

„ Item apud Silium Italicum libro III, *Iamque per*
„ *& colles, & densos abiete lucos Bebrycia Pœnus fines tran-*
„ *scenderat aula. Inde ferox quæsitum armis per inhospita*
„ *rura Volcarum populatur iter, tumidique minaces Accedit*
„ *Rhodani festino milite ripas.*

Ibid. *quæ nunc Bithynia.*] Claudianus II in Eutropium:

Thyni Thraces arant, quæ nunc Bithynia fertur.

qui locus mirifice facit ad hunc Thracum trajectum: ut & illud Scholion vetus in Argonautica Apollonii lib. II. Διτταί εἰσι Βιθυνίαι. ἡ μὲν ἐπὶ τῆς Εὐρώπης, ἡ δὲ ἐπὶ τῆς Ἀσίας. καὶ ἡ μὲν ἐπὶ τῆς Εὐρώπης περὶ Σαλμυδησσὸν κεῖται ἐπὶ τῆς Θρᾴκης. ἡ δὲ ἑτέρα καθήκει ἐπὶ τὸν Βόσπορον καὶ ἐπὶ τὸ στόμα τοῦ Πόντου. Item: ἦρχεν ὁ Φινεὺς τοῦ Βοσπόρου Θρᾳκῶν πάντων τῶν ἐν Ἀσίᾳ. εἰσὶ δὲ οὗτοι Βιθυνοί τε καὶ Παφλαγόνες.'

MXLVIII.] Hic BON. & PET. in margine è regione IX anni Asa habet: *Principium sexagesimi primi Iobelæ secundum Hebræos.* Erat annus ab Adam 2996. quæ sunt LXI Iobel, & una Hebdomas absoluta. Itaque erat annus septimus LXII Iobel.

MLIII. *Capys.*] In Canonibus Isagogicis monuimus ita legendum apud Ovidium.

Ille dedit Capyi repetita vocabula Troja. Hoc est, in hoc Albano Capye repetitum esse nomen illius veteris Dardanidæ, qui & Capys dicebatur. FR. in hoc anno iterum notat: *Thraces mare obtinuerunt.*

MLXIV. *Atheniensium Phorbas.*] Pausanias hujus meminit Ἠλιακῶν β. ταύτην ἡγοῦμαι Μεγαρεῦσι τὴν νίκην Ἀθήνησιν ἄρχοντος γενέσθαι Φόρβαντος, ἄρχοντος δὲ διὰ τοῦ βίου αὐτοῦ παντός. ἐνιαύσιαι γὰρ οὐκ ἦσάν πω τότε Ἀθηναίοις αἱ ἀρχαί.

MLXVI. *Assyriorum Orphrateus annis* XX.] Unum annum expunxit. Africanus enim ἔτη κα.

MLXXXI. *Latinorum Carpentus.*] Ita habent omnes scripti, non Calpetus. & MXCIII. *Tiberinus Carpenti filius.* Sed Græca prioris libri Κάρμεντος.

MLXXXV. *Aegyptiorum Amenophis.*] Græca prioris libri, item Africani, Ἀμένωφθις.

MLXXXVI. *Assyriorum Orphratenes.*] Excidit hoc nomen Eusebio adhuc prioris Orphratei nomen in animo habenti. Ephacheres enim vocabatur, non Orphratenes.

Ibid. *ann.* L.] Et huic quoque regi biennium abstulit. Africano enim νβ ἔτη.

MLXXXVI. *Pseudoprophetæ vero erant Sedechias, Eliezer.*] Sedekias quidem Pseudopropheta I Regum, XXII, 11, 24. Eliezer vero nunc non succurrit. & suspectum est.

MC. *Aegyptiorum Psinaces.*] Ita posuimus, auctoribus POST. & Græcis tam Eusebii, quam Africani, ubi diserte est Ψινάκης. Omnes PR. & Edit. Spinaces. quod non exemplo caret. In veteribus enim inscriptionibus Spycharion pro Psycharion legi monuimus olim in Manilianis. Vide Indicem Grammaticum Inscriptionum Grutteri nostri.

MCI. *In Latina historia.*] Tota hæc periocha Hieronymi est, qui quadraginta annorum προχρονισμῷ peccat. Annus enim CXXIV ante urbem conditam, cujus infra fit mentio, convenit numero MCLX.

Ibid. *Vt testatur Apollodorus Grammaticus.*] Negamus. Apollodorus: Μετὰ ἔτη ἑκατὸν τῆς Ἰωνικῆς ἀποικίας. hoc est CCXL post casum Trojanum: proinde numero Eusebiano MLXXV. Hoc modo μεταχρονισμὸς fuerit annorum XXVI.

Ibid. *& Euphorbus testatur.*] Iste Euphorbus, ut habet Marianus, aut Euphorbius, ut omnes scripti & editi, est παραχάραγμα τοῦ Ἑλληνικοῦ κόμματος. pessimæ notæ nomen Græcum, ex depravato depravatissimum. Prius fuit Εὔφορος, deinde degeneravit in Εὔφορβος. Nam bis reperies apud Clementem Alexandrinum Εὔφορος pro Ἔφορος, & apud alios, ut Laertium in Thalete. Sic in nummo Antonini Pii ΕΥΦΥϹΙΩΝ ΔΙϹ ΝΕΟΚΟΡΩΝ. Id est ΕΦΕϹΙΩΝ. Quod Ephorus & de Homero & de Originibus priscis scripserit, satis ex solo Dionysio Halicarnassensi constare potest. Liber autem, in quo Ephorus de Homero hoc, quod hic proponitur, disseruit, vocatus est ab ipso Ephoro σύνταγμα ἐπιχώριον, in quo etiam scripsit Ἡσίοδον Ὁμήρου ἀνεψιὸν καὶ σύγχρονον fuisse."

Ibid. *ante urbem conditam ann.* CXXIV] Iam diximus hoc competere in numerum MCXL. Marianus mendose, CXXXIV.

Ibid.

Ibid. *& , ut Cornelius Nepos ait , ante Olympiadem primam annis* C.] Duo insignes errores. prior, si centum annis ante primam Olympiadem, ergo numero MCXII, ut supra, non MCI. Alter error, quod sexaginta annis minus dicit. Cornelius enim Nepos annis CLX ante Urbem conditam Homerum fuisse ait, hoc est numero Eusebiano MCIV, qui profecto proxime abest ab hoc tempore. Errores hi à librariis ne sint, an ab interprete, viderint studiosi. Ego contentus eos notasse, ad alia transeo. Omnes certe libri scripti & excusi ita habent.

MCIX. *Aegyptiorum Pseusennes ann.* XXXV.] Africano ἔτη ιϛ. Sic XXI annos de suo dat, ut rationes suas æquet. Non probo.

MCXVII. *Ionadab filius Rechab.*] II Regum. X, 15. Ierem. XXX.

MCXXIII. *qui solus post Mosem annos* CXXX *vixit.*] Paralip. primo, cap. XXIV, 15. Suidas: Ἰωδαέ. οὗτος ἱερεὺς ἦν, ὃς διὰ τὴν πολλὴν αὐτοῦ εὐσέβειαν ἐβίωσεν ἔτη ρλ.

MCXXVII. *Quinto mare obtinuerunt Phryges.*] Græca amplius habent. Supra ex Strabone colligimus Phrygas esse Thraciam gentem, quæ diu mare excursionibus infestarit.

MCXXX. *Zacharias occiditur.*] II Paralip. XXIV, 20, 21. Matthæi XXIII, 35. ubi Hieronymus: *Simpliciores fratres inter ruinas Templi & Altaris, sive in portarum exitibus, quæ Siloam ducunt, rubra saxa monstrantes Zachariæ sanguine putant esse polluta.* Itinerarium Burdigalense: *In marmore, ante Aram, sanguinem Zachariæ ibi dicas hodie fusum. Etiam parent vestigia multum, qui eum occiderunt, in totam aream, ut putes in cera fixum esse.* Tres fuerunt Zachariæ, iique omnes prophetæ, filius Iojadæ hic, filius Barachiæ penultimus XII prophetarum, pater Iohannis Baptistæ, atque ξίφει ἀναιρεθέντα ἐν τῷ ναῷ nugantur Græci in suo Menologio V Septembris, confundentes hujus historiam cum hoc filio Ioiadæ.

MCXXXII. *Lycurgum.*] Tatianus: Λυκοῦργος δὲ πολὺ μετὰ τὴν Ἰλίου γενηθεὶς ἅλωσιν πρὸ Ὀλυμπιάδων ἔτεσιν ἑκατὸν νομοθετεῖ Λακεδαιμονίοις. Tempus congruit numero MCXLI, annis novem post hunc. quæ parva dictu est differentia. Sed Clemens hæc Tatiani verba designans quinquaginta insuper annos addidit: Λυκοῦργος δὲ μετὰ πολλὰ τῆς Ἰλίου ἁλώσεως γεγονὼς ἔτη πρὸ τῶν Ὀλυμπιάδων ἔτεσιν ἑκατὸν πεντήκοντα νομοθετεῖ Λακεδαιμονίοις. Sine dubio in Tatiano desunt L anni. Tempus igitur congruit numero MXCI. Idem Clemens de Lycurgo: Διευχίδας γὰρ ἐν τετάρτῳ Μεγαρικῶν περὶ τὸ διακοσιοστὸν ἐνενηκοστὸν ἔτος ὕστερον τῆς Ἰλίου ἁλώσεως τὴν ἀκμὴν Λυκούργου φέρει. nimirum numero MCXIV. qui tantum octennio discrepat ab anno proposito. Hoc proculdubio habebat in animo Eusebius. Phlegon à Lycurgo, ad primam Olympiadem, putat annos CXVIII. Ergo florebat numero MCXXVIII. Convenit illi cum Eusebio. Apud Ælianum ποικίλ. XIII, cap. XLII Epaminondas gloriatur se Laconicam ferro & igne vastasse, quæ per D ann. intacta fuerat, nimirum à legibus Lycurgi. Dicebat hoc circa tempus, quo Messenem instauraverat, numero MDCXLVIII. Leges igitur Lycurgi acceptæ sunt, & respublica Lacedæmoniorum constituta circiter numerum MCXLVIII. quæ ratio non multum ab anno proposito discedit. Porphyrius ponit Lycurgum CVIII annis ante primam Olympiadem. Quibus de numero MCCXLI deductis, remanet numerus præsens MCXXXIII. Eusebius libro priore

MCXXXVI. *Assyriorum Ocrazapes.*] Quidam scripti Acrazapes. Africano Ἀκραγαζάνης.

MCXLII. *Aremulus Silvius.*] Iste Ἀλλάδης vocatur Dionysio.

Ibid. *præsidium Albanorum.*] Sola ea Eusebiana putamus: *qui ob impietatem fulminatus interiit.* Reliqua haud dubie sunt ab Hieronymo ex historia Latina.

MCXLIV. *Sesonchosis.*] Ita etiam aliis Græcis dictus. Sed Africano Σέσογχις.

MCXLI. Tres fuerunt Zachariæ, iique Prophetæ: filius Iojadæ hic, filius Barachiæ penultimo loco positus in libro XII Prophetarum, & pater Iohannis Baptistæ, quem ἐν τῷ ναῷ ξίφει ἀναιρεθῆναι somniant Græci in suo menologio V Septemb. confundentes hunc cum filio Ioiadæ. In PET. hæc verba extant: *Apud Hebræos Zacharias propheta à rege Ioas occiditur. Hic Zacharias Ioiade Pontificis filius fuit, qui pro veritate regi contradicens occiditur, quem Evangelista Barachiæ filium vocat, quem propter annorum prolixitatem patris, & vitæ sanctitatem Barachiam vocabant, hoc est Benedictur.* Sed nullus alius codex scriptus aut editus illa habet.

MCLVIII. *Zacharias propheta interficitur à Rege Ioas.*] Atqui supra interficiebatur numero MCXXX. Chronicon Casaubon. duodecimo anno regis Ioas. hoc est numero MCXXXIV. Sed quis scit quoto anno regis Ioas interfectus sit, quum tempus à scriptura non designetur?

MCLXI. *Aventinus Aremuli superioris filius in eo monte.*] Hieronymi ab historia Latina.

MCLXVII. *Carthaginem hac ætate.*] Hieronymus habebat in animo locum Iosephi de Carthagine à Tyriis condita CXLIII annis post Templum, quod secundum rationes Eusebii congruit numero MCXXVII. secundum veram rationem MCXLII, propter prochronismum annorum XV. Ne sic quidem ratio constat. Erit enim hoc modo metachronismus maximus. Ex annalibus Phœnicum ab initio Iromi Tyriorum regis, ad fugam Didonis, colliguntur anni CLXXVIII, qui desinunt in numero Eusebiano MCXXV. Secundum hæc, à conditu Templi, ad fugam Didonis, fuerint tantum anni CXLI, non CXLIII, ut notabat Iosephus. Servius ait Carthaginem conditam LXX annis ante prima Palilia, hoc est numero MCXCIV. Melius Trogus LXXIII annis ante primam Olympiadem, hoc est præsenti anno MCLXVII.

MCLXXI. *Sub Ariphrone Assyriorum regnum destructum.*] LXX annis ante primam Olympiadem ex rationibus Eusebianis, qui regnum Assyriorum quatuor regibus privavit, & regibus ipsis, quot voluit annos attribuit. Sed secundum rationes Ctesiæ, & Africani regnum Assyriorum finem accepit annis XCVII. ante primam Olympiadem. Excerpta barbarolatina LXVII annis ante Olympiadem. Orosius annos LXIV. fortasse totidem, ut legendum sit, LXVII. Porro PET. & BONG. habent, *qui Sardanapallus.* At neque PR. neque FRE. habent τὸ Qui. Si igitur hanc lectionem, quam publicavimus, & quam editiones habent, retineamus, constabit sententia. Regnum Assyriorum, & ipsum Sardanapalum deletum fuisse. Sed Græca Sardanapali non meminerunt; eaque lectio placuit Arnaldo Episcopo. Altera nititur omnium codicum auctoritate: alteri Græca Eusebiana favent.

MCLXXVIII. *Thonos Concoleros.*] Nusquam leges ab ullo veterum Sardanapalum ita vocatum. Certe Sardanapalus est purum putum Assyriacum שרדנפל. posterior vocula legitur etiam in medio nomine illius Assyrii Regis Teglath-phal-Esar. At Thonos Concoleros nihil spirat Assyriacum præ illo. Omnes vero libri manuscripti concipiunt per geminum ll Sardanapallum.

pallum. & videtur hoc nomen in obscœnam notam à Græcis detortum. Nam παλλὸς, idem, qui φαλλός. Unde τρίπαλλος, pro τρίφαλλος. Tibullus: *Placet Tripalle?* Varro: *Et orthopallica attulit psalteria.* Quare Cicero III de Repub. *Sardanapallus ille vitiis multo, quam nomine ipso deformior.* Obscœnum vita perinde ac nomine manifesto dicit. Ergo nomen obscœnum, ut vita. Obscœnum autem propter alterum membrum, quod cum Sardan componit integrum nomen.

„Ibid. *Tanos Concoleros.*] In priore libro Eusebii ‛‚, dicitur etiam Μακοσκόλορος.

MCLXXXIV. *Sardanapalus eodem tempore Tarsum.*] Græca Eusebii, Strabo, & alii non eodem tempore, quod non est mirum, sed ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ, una die.

Ibid. *semet incendio concremavit.*] Puto fuisse in Græcis, ἑαυτὸν ἐπὶ τῇ πυρκαϊᾷ κατέκαυσε. in succenso rogo sese cremavit.

MCXCIII. *Aegyptiorum Petubastes ann. XXV.*] Dissentit à se, qui in priore libro posuit ἔτη κα. item, quod solenne illi est, ab Africano, qui habet ἔτη μ. quod non est modicum discrimen.

MCXCVII. *à primo anno Nini supputantur* MCCLX.] Imo MCCCCXXIX. de quibus quatuor reges expunxit, quorum omnium anni colliguntur CLXII. quibus deductis de MCCCCXXIX, remanerent anni MCCLXVII. Sed Eusebius non contentus quatuor hos reges abdicare, illis, quos reliquit XXVII annos erogavit, nunc singulos, nunc binos uni plus tribuens. Hinc factum, ut MCCXL, non MCCLXVII à Nino, ad casum Sardanapali, colligantur. Ita diruens, ædificans, addens, detrahens fecit quod voluit, non quod postulabat ratio. De hoc satis egimus, quando locus & tempus exigebant. Georgius, ἡ Ἀσσυρίων βασιλεία κατέληξε διαρκέσασα ἐπὶ ασξ ἔτη. Minus dicit an. XXIII. Sed audi verba ipsius Georgii: ὁ μέν τοι Εὐσέβιος καίπερ πραγματείαν τὴν τυχοῦσαν συλλεξάμενος φιλοπόνως, καὶ ταύτῃ τὴν ἑαυτοῦ χρονικὴν συγγραφὴν κατασημειώσας, &c. ἐν λζ βασιλεῦσι τὴν Ἀσσυρίων ἀρχὴν περιέλαβεν, ἔτεσι δὲ ατ, τῷ Κάστορι μᾶλλον ἀκολουθήσας, οὗ καὶ μαρτυρίαν προσήγαγεν ασπ ἔτη φάσκουσαν τοὺς Ἀσσυρίων βασιλεῖς ἄρξαι, καὶ τοῦτο διὰ τὸ συμβάλλεσθαι τῷ παραλογισμῷ αὐτοῦ κατὰ τοὺς χρόνους, ὧν πέπονθεν ἐν τοῖς ἀπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ ἕως Ἀβραὰμ χρόνοις μὴ χρονολογήσας μετὰ τὸν κατακλυσμὸν Καϊνᾶν υἱὸν τοῦ Ἀρφαξάδ. Quod ait eum ex Castoris sententia potius, quam Africani in XXXVII regibus totum Assyriorum imperium explicasse annis MCCLXXX, quid velit, nescio, quandoquidem per omnia Africanum in regibus & eorum annis sequutus sit Eusebius, ut ipsemet Georgius non semel testatus est, his duobus exceptis, uno, quod quibusdam regibus singulos, aut binos annos plusquam Africanus attribuit, ut rationes suas æquet: altero, quod quatuor reges ex eadem caussa præterivit, καὶ τὴν Ἀσσυρίων παρεσιώπησεν ἱστορίαν, ut ejus verbis utar. Deinde quomodo sequitur Castorem in annis regum, quum Castor universum Assyriorum imperium MCCLXXX annis definiat, Eusebius MCCC, ut ipse ait, nimirum ab initio Beli; Postremo neque illud ferendum, Eusebium ideo contraxisse annos imperii Assyriorum, ut hiatum illum occultaret, quem commisit omissione annorum Cainam minoris, quum hæc non fuerit caussa illa. Nam potuit recte applicare omnes annos imperii Assyriorum, si voluisset, secundum ratiocinia sua, quæ intervallum à Diluvio, ad natum Abraham, definiunt annorum DCCCCXLII. Initium vero Beli competit præcise in CCCXII annum à Diluvio secundum ipsius computationem. Quare nullam rationem habuit illius hiatus de posteriore Cainan, quem sciens prudens omisit, sed hoc sibi proposuit, ut anni Teutami regis inciderent in Troica tempora. quod facere non potuit, nisi aliquot regum omissione. Itaque dum Georgius odio Eusebii cæcus nullum omittit tempus aut caussam homini obtrectandi, sæpenumero sibi ipse adversatur, & argumentis illum aggreditur, quæ omnino sunt contraria prioribus, quibus eum oppugnabat. Tale est illud: οὐκοῦν πρόδηλον, ὅτι διὰ τὸν ἑαυτοῦ παραλογισμὸν καὶ τοὺς Ἀσσυρίων χρόνους ἠλάττωσε, καὶ τὴν ἅλωσιν Τροίας οὐκ ἀληθῶς ἱστόρησε. Propter hallucinationem suam, inquit, in omittendis annis Cainan mutilavit tempora regum Assyriorum, & alieno loco Trojæ excidium retulit. Itane? imo ob eam caussam tempora Assyriorum imminuit, ut suo tempore Ilii casum collocaret. Tempus autem capti Ilii idem putavit, quod veteres, regnante nempe Teutamo, cujus ævum non poterat comparare cum ævo Capyos Trojani, nisi mutilatione temporis quatuor Regum Assyriæ.

Ibid. *à primo anno Nini supputantur* MCCXL.] Et à primo anno Beli MCCC, secundum ipsum Eusebium, ut ait Georgius; quomodo & Trogus. Augustin MCCCV. libro XVIII, cap. XX.

Ibid. *& interim sine principibus res agebatur.*] Expressit ex loco Herodoti: Ἀσσυρίων ἀρχόντων τῆς ἄνω Ἀσίης ἐπ' ἔτεα εἴκοσι καὶ πεντακόσια, πρῶτοι ἀπ' αὐτῶν ἤρξαντο Μῆδοι ἀπίστασθαι. καί κως οὗτοι περὶ τῆς ἐλευθερίης μαχεσάμενοι τοῖσι Ἀσσυρίοισι ἐγένοντο ἄνδρες ἀγαθοί, καὶ ἀπωσάμενοι τὴν δουλοσύνην ἠλευθερώθησαν. μετὰ δὲ τούτους καὶ τ' ἄλλα ἔθνεα ἐποίεε τωὐτὸ Μήδοισι. Ἐόντων δὲ αὐτονόμων πάντων ἀνὰ τὴν ἤπειρον, ὧδε αὖτις ἐς τυραννίδας περιῆλθον. Ἀνὴρ ἐν τοῖσι Μήδοισι ἐγένετο σοφὸς, τῷ οὔνομα ἦν Δηιόκης.

Ibid. *In medio autem tempore Chaldai pravalebant.*] Nempe anno XIX Artycæ quarti regis Medorum Chaldæi à Medis defecerunt duce Nabonassaro, qui excusso Medorum jugo Chaldæis & Babyloniæ imperavit. cujus successio ad XXI usque annum Cyri continuata est.

Ibid. *Quorum quadam separata regum successiones.*] A Nabonassaro, ad finem Nabonidi cognomento Medi, qui Darius Medes dictus est. Quod hæc non intellexerit Paulus Orosius, colligi potest ex ejus cap. II. lib. II, ubi insigniter fallitur, quod illos reges, præsertim Nabuchodonosorum, inter illustres haberi neget. Certe si legisset Strabonem, Berosum, Megasthenem, aliter sensisset. Cui persuadebit Nabonassarum, Mardokempadum, Nabopollassarum, Nabuchodonosorum non fuisse reges illustres? Sed venia illi danda, quod solum Latinum Eusebii Chronicon legerat, neque illos summos scriptores, quos nominavimus, fortasse ne de nomine quidem, aut saltem nomine tenus noverat. Nam Græci sermonis imperitus fuit, utilis alioquin auctor, & valde necessarius.

MCCIV. *Macedonum primus Caranus.*] Caranus Heraclida undecimus ab Hercule, septimus à Temeno, qui dux gentilium suorum Heraclidarum fuit, quum in Peloponnensum reverterentur. Propterea successores reges vocarunt sese Heraclidas, & eorum capita in nummis etiam hodie visuntur exuviis Leonis exemplo Herculis induta. Inde Theocritus Alexandrum Magnum, & Ptolemæum Lagiden ab eodem Heraclide ait genus deducere: hoc est, ut ego interpretor, ab uno Carano.

Ἀθά-

Ἀθανάτοι δὲ καλεῦνται θεῶν νέποδες γεγαῶτες.
Ἀμφοῖν γὰρ πρόγονος σφὶν ὁ καρτερὸς Ἡρακλείδας.
Ἀμφότεροι δ' ἀριθμεῦνται ἐς ἔσχατον Ἡρακλῆα.

ubi νέπους verbum Doricum, quod in Latina lingua recentum est, Nepos. Callimachus de Simonide:

---- ὃ γὰρ ἱρχάτιν νέμω
Τὰν μῶσαν, ὡς ὁ Κεῖος Ὑλλίχου νέπους.

Ita olim adolescentes in juvenilibus Conjectaneis emendabamus. Sed de Heraclidis regibus Macedoniæ testatur Epigramma VI Ἀνθολογ. cap. ἀπὸ κυνηγῶν, Epigrammate Τὸν πέτρον Ὀρβήλοιο. Lege.

Ibid. *Primus rex Caranus.*] Paulinus Opusculo de Regibus, citante Ausonio:

Et Caranus, Pellaa dedit qui nomina regum.

MCCX. *Hesiodus insignis habetur, ut vult Porphyrius.*] Excerpta barbarolatina citant Porphyrium in historia Philosophiæ: quæ nihil aliud erat, quam Chronologia Philosophorum, & eorum Decretorum, cujusmodi fuit Plutarchi στρωματεὺς de Placitis Philosophorum: item Eudemi historia Matheseos, Chronologia nempe eorum, qui quisque in Mathematica studia contribuisset. Ex eo libro Porphyrii puto hoc testimonium depromptum. Cyrillus in Julianum Homero Hesiodum recentiorem dicit, eumque sub Azaria Iudæorum, & Proca Silvio Albanorum rege floruisse testatur. quod profecto aut ex hoc loco Eusebii, aut unde Eusebius hausit.

MCCXIII. *Prophetabat apud Hebræos Osee, Amos, Isaias, Ionas.*] De Iona possumus dubitare. Legimus II. Reg. XIV, 25, Amasiam regem Iuda fines regni sui ad oram usque maritimam protulisse, quemadmodum antea prædixerat Ionas filius Amathi. Inde colligunt Ionam sub Amasia prophetasse. Atqui non sequitur eum vixisse sub eo rege, cujus tempore evenerit id, quod ipse prædixerit. imo prophetiæ hæc summa gloria est, multis annis, aut aliquot seculis, rem prædicere ante eventum rei. Ego non dubito eum vixisse sub Rege Ioas, cujus anno XIII cœpit regnare infamis vitæ maculis Sardanapalus, quo in obscœnum modum soluto, quis dubitet & omnem Assyriam, & Ninivem Assyriæ metropolim nunquam majore infamia turpitudinum flagrasse, ut Deus propterea prophetam suum Ionam eo destinaverit, qui illos imminentis ruinæ admoneret, nisi resipiscerent? Atqui, inquies, pœnitentiæ præclarum ediderunt testimonium, jejunio publice indicto. Hoc verum est. Ideo Deus Ninivem non abolevit, sed Ninivitis dominum mutavit, imperio ad Arbacem translato. Omnino tempora conveniunt. At tempus, quod hic assignatur ab Eusebio, congruit decimo anno Oziæ: qui est vigesimus secundus ejusdem regis juxta paralogismum Eusebii. omnino Ionas vixit sub Sardanapalo & circiter initium Arbacis.

MCCXVII. *Phidon Argivus.*] Φείδων, per ει, non Φίδων, ut apud Plutarch. in Amatoriis narrationibus. Tamen
„ Poëtæ detrito iota corripiunt. Val. Flaccus lib. VI
„ *Non Rhadalo cum fratre Phidon.* Ut apud Ausonium
„ Φιδίας. Fuit autem frater Catani. Ideo in idem tempus eum conjicit Eusebius. Imperfectam vero extulit verborum Eusebii sententiam interpres Hieronymus, *Phidon Argivus.* In Græcis Ἄργους κρατῶν, *Argorum compos factus.* ad verbum vertendum fuerat: *quum Argorum potiretur.* Eum Argorum tyrannum fuisse, præter alios Scriptores, Pausanias infra docebit.

Ibid. *mensuras & pondera primus instituit.*] Plinius: *Mensuras & pondera Phidon Argivus, aut Palamedes, ut mavult Gellius.* De Palamede vide quæ fuse notavimus in Manilianis 391. Pindarus Olympico XIII: ---πολλὰ δ' ἐν καρδίαις ἀνδρῶν ἔβαλον ὧραι πολυάνθεμοι ἀρχαῖα σοφίσματα. Scholia vetustissima: οὐ μόνον δ' ἐνδόξους διὰ τὰς νίκας τοὺς Κορινθίους αἱ ὧραι ἐποίησαν, ἀλλὰ καὶ ταῖς καρδίαις αὐτῶν ἐνέβαλον σοφίαν. Φησὶ δὲ ταῦτα, ἐπειδὴ Φείδων τις Κορίνθιος ἀνὴρ εὗρε μέτρα καὶ σταθμία. Corinthium vocat, quem omnes, & ipse quoque Scholiastes alibi Argivum dicit. Rursus Pindarus: ἱππείοις ἐν ἔντεσι μέτρα. Scholiorum est violenta interpretatio: Ἵππεια δ' ἔντεα τὰ Φειδώνια ἀκουστέον, διὰ τὴν κοιλότητα. διὰ τί δὲ αὐτὰ ἵππεια εἶπεν; ὅτι Φείδων ὁ πρῶτος κόψας Κορινθίοις τὸ μέτρον Ἀργεῖος ἦν. τὸ δὲ Ἄργος ἵππειον λέγουσιν οἱ ποιηταί. Ridicula quidem solutio, sed quæ hunc locum Eusebii diserte illustrat. Pollux libro IX. τάχα δ' ἄν τις φιλότιμος εἶναι νομίζει καὶ τὸν ἐπὶ νομίσματι λόγον ἐπιζητεῖν, εἴτε Φείδων πρῶτος ὁ Ἀργεῖος ἔγραψε (ἐχάραξε) νόμισμα, &c. Quum autem recte hujus gesti memoriam in tempus Carani conjecerit Eusebius, quia Phidon frater erat Carani, ut extat in priore libro Eusebii, oportet eum admodum senem decessisse. Nam legimus, ipsum ascitum à Pisæis anno primo Olympiadis octavæ, LIII annis post hoc tempus. Verba Pausaniæ: Πισαῖοι δὲ ἐφελκύσαντο αὐθαίρετον συμφοράν, ἀπεχθανόμενοί τε Ἠλείοις καὶ σπουδὴν ποιούμενοι τιθέναι τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα ἀντὶ Ἠλείων, εἴγε Ὀλυμπιάδι μὲν τῇ ὀγδόῃ τὸν Ἀργεῖον ἐπηγάγοντο Φείδωνα τύραννον τῶν ἐν Ἕλλησι μάλιστα ὑβρίσαντα. καὶ τὸν ἀγῶνα ἔθεσαν ὁμοῦ τῷ Φείδωνι.

Ibid. *mensuras & pondera.*] Adde & numismata. Εὐβοϊκὸν νόμισμα. quod ita vocatum ajunt Grammatici, ἐπειδὴ Φείδων ὁ Ἀργείων βασιλεὺς ἐν Εὐβοίᾳ χωρίῳ τοῦ Ἄργους πρῶτος ἔκοψε χρυσοῦν νόμισμα. ὠνόμασται δὲ τὸ χωρίον ἀπὸ Εὐβοίας τροφοῦ τῆς Ἥρας. Item: Πάντων πρῶτος Φείδων Ἀργεῖος νόμισμα ἔκοψεν ἐν Αἰγίνῃ. καὶ διὰ τὸ νόμισμα ἀναλαβὼν τοὺς ὀβελίσκους ἀνέθηκε τῇ ἐν Ἄργει Ἥρᾳ. Idem supra Pol- "
lux. Mirum in verbis Scholiastæ Olympici XIII, quæ "
supra adduximus, legi κόψας μέτρον, quum potius "
dicendum fuerit κόψας νόμισμα.

MCCXVIII. *Osorthon.*] In Africano Ὀσορχῶ. & η annis, non ϛ.

Ibid. *Lycurgi leges à Lacedæmone.*] Pauxilli temporis "
metachronismus fuerit, si fidem Thucydidis sequi- "
mur. Ille enim ab eo tempore, quo Lacedæmonii "
Lycurgi legibus uti cepere, ad finem belli Pelopon- "
nesiaci, putat an. CCCC, hoc est ad numerum MDCXII. "
ἔτη γάρ ἐστι μάλιστα τετρακόσια, καὶ ὀλίγῳ πλείω "
ἐς τὴν τελευτὴν τοῦδε τοῦ πολέμου, ἀφ' οὗ Λακεδαι- "
μόνιοι τῇ αὐτῇ πολιτείᾳ χρῶνται. CCCC igitur annis de- "
numero MDCXII deductis, remanet numerus MCCXII, "
quo antiquiorem νομοθεσίαν Lycurgi esse ait. Sed & "
numero MCXCV Lycurgus Lacedæmoniis jura com- "
ponit. Procul dubio tempus id, quod designabat Thu- "
cydides. Illa ergo ἔτη ὀλίγῳ πλείω sunt XVII. "

MCCXIX. *Agamestor ann. XX.*] vide hæc verba Hieronymi ad Damasum de prima visione Esaiæ: *Regnavit autem Ozias annis quinquaginta duobus, quo tempore apud Latinos Amulius, apud Athenienses Agamestor undecim annis imperabat.* Quæ ego non capio. Undecimus enim annus Agamestoris erat nonus Amulii, & trigesimus octavus Oziæ.

MCCXX. *Zacharias menses VI.*] ἑξάμηνον. II Reg. XV. 8. PR. male novem menses.

Ibid.

Ibid. *Sellum dies tres.*] Imo mensem, μῆνα ἡμερῶν, hoc est dies xxx. Ibid. 31. Hic dormitabat Eusebius.

Ibid. *Numitor.*] Aut nihil ab Eusebio hic, aut pauca. Reliqua ab Hieronymo ex historia Latina. Nam videntur ex scriptore Latino potius, quam Græco.

Ibid. *quæ propter pulchritudinem & rapacitatem corporis.*] In Collectaneis Græcis: ζῶόν τι γὰρ ἁρπακτικὸν ἡ λύκαινα &c.

MCCXXII. *Manahem ann. x.*] Georgius. Μαναὴμ ἔτη ιβ. Τὰ δὲ πολλὰ τῶν ἀντιγράφων ἔτη ι ἔχουσιν. Atqui nullum exemplar non habet δέκα, non δώδεκα, quod iste Eusebiomastix hariolatur.

MCCXXX. *Trieres prima navigat in Corinthum*] Imo primi omnium Corinthii triremes fabricarunt: & inde Corintho alio, non aliunde Corinthum, velificatum est. Thucydides libro primo: πρῶτοι δὲ Κορίνθιοι λέγονται ἐγγύτατα τοῦ νῦν τρόπου μεταχειρίσαι τὰ περὶ τὰς ναῦς, καὶ τριήρεις ἐν Κορίνθῳ πρῶτον τῆς Ἑλλάδος ναυπηγηθῆναι. Φαίνεται δὲ καὶ Σαμίοις Ἀμεινοκλῆς Κορίνθιος ναυπηγὸς ναῦς ποιήσας τέσσαρας. Hunc locum Thucydidis tangit etiam Plinius VII. cap. LVI. Sed à quo tempore Aminocles has naves fabricavit, ad se, Thucydides putat annos CCC. Scribebat autem circiter annum Iphiti CCCLX Itaque hic Aminocles videtur circiter XVII, aut XVIII Olympiadem has naves fabricasse. Sed ab Eusebio hoc gestum refertur numero MCCLV. hoc est anno XV à prima Olympiade. Igitur prima triremis, sive τριήρης Corinthi fabricata est, non aliunde Corinthum navigavit, ut aliud agens scribit Eusebius. Antea enim longis navibus tantum utebantur. Prima longa navis fuit ea, quæ Argonautas vexit, ut Plinius, & alii fere omnes veteres scribunt. Nos hodie id genus Galeas vocamus, & pridem illud nomen obtinuit adhuc vigente imperio Constantinopolitano. In Tacticis legimus, Γαλαίας, μονήρεια. Nostræ enim Galeæ, & veterum naves erant μονήρεις, hoc est uno versu remorum agebantur. Quemadmodum enim πύργος μονήρης, διήρης, τριήρης à numero tabulatorum dicitur, qui aliter πύργος μονόστεγος, δίστεγος, τρίστεγος, ita & ναῦς μονήρης, διήρης, τριήρης dicta, quæ totidem, ut ita loquar, tabulatis constabat, ac proinde totidem utrinque ordinibus remorum. Quum igitur differentiam navium longarum constituat numerus ordinum, primæ in usu fuerunt, quæ unum tantum remorum versum habebant. Duplex vero earum constituitur differentia, à numero remorum, & à numero ordinum. Quæ à numero remorum dicuntur, earum nomen terminatur in ορος, εἰκόσορος, τριακόντορος, τεσσαρακόντορος, πεντηκόντορος. Quæ vero à numero versuum, eæ terminantur in ηρης, μονήρης, διήρης, τριήρης, τετρήρης, πεντήρης. Vetus auctor τακτικῶν ad calcem Æliani: ἡ τριακόντορος, καὶ τεσσαρακόντορος, καὶ πεντηκόντορος λέγεται κατὰ τὸ πλῆθος τῶν κωπῶν, ἡ μονήρης, καὶ διήρης, καὶ ἐφεξῆς, κατὰ τοὺς στίχους τοὺς κατὰ τὸ ὕψος ἐπ' ἀλλήλοις. Sed scito citra εἰκόσορον nomen componi non posse. hoc est: non dicebatur quot remorum, sed quot scalmorum esset, siquidem minus haberet, quam vicenos remos. πεντεκαιδεκάσκαλμος, δωδεκάσκαλμος, ut δωδεκάσκαλμος πάκτων Straboni. Est enim σκαλμὸς, paxillus, ad quem alligatur remus. Quare alia mente ut multa, Æschylus Persis νῆες τρίσκαλμοι pro triremibus dixit: quum τρίσκαλμος ναῦς tantum dici possit, quæ trinis remis agitatur. Erat & alia differentia, ut naves quæ citra magnitudinem alicujus essent, eæ dicerentur ἡμιόλιαι. ut quæ inter magnitudinem τριακοντόρου, ea dicebatur ἡμιόλιος τριακόντορος, major quidem, quam εἰκόσορος, minor vero quam τριακόντορος. Sic quæ citra magnitudinem τριήρους, ea dicebatur τριήρης ἡμιολία. Nam τὸ ἡμιόλιον continet assem cum semisse. Ideo τριηρημιολία erat magnitudine τῆς διήρους, & præterea aliquanto amplior. Neque vero necesse erat exacte dimidium accedere, non magis quam in semitonio musico. Tonus enim bifariam non dividitur. Quare ut dicitur ἡμιόλιος πούς, sic eadem constructione ἡμιολία τριήρης, sed non eadem ratione. Nam potius dici debuerat διήρης ἡμιολία, utpote quæ magnitudine διήρους esset, aut aliquanto major. Sed usus obtinuit, ut potius vocaretur ab ea, à cujus magnitudine proxime abesset; quam ab illa, quam non solum æquabat, sed etiam aliqua parte superabat. Hæ igitur naves εἰκόσοροι, τριακόντοροι, πεντηκόντοροι solæ Græcis in usu primum fuerunt ad illud usque tempus, quod hic ab Eusebio determinatum est, earumque ἡμιόλιαι. Hujus generis inventum Sidoniorum est. Græci ante expeditionem Iasonis Colchicam id genus non tentarunt. Vnde ejusdem modi naves σιδώνιαι Græcis dicebantur. Euripides Helena:

Χώρει σὺ, καὶ ναῦν τοῖσδε πεντηκόντορον
Σιδωνίαν δὸς, κἀρετμῶν ἐπιστάτας.

Eas diximus esse, quas Græci μακρὰς ναῦς, nos Galeas vocamus: qualis Iasonia, quæ πεντηκόντορος fuit, ut ex numero Argonautarum constat. Nam ipsi Heroes fuerunt αὐτερέται, ut omnes sciunt. Vnde Sereno poëtæ Hercules dictus *semiremex Hercules*: quod remex quidem inter Argonautas esset, sed imperitus, & ei muneri ineptus. Alii plures Argonautas numerant. Ideo μείζονα πεντηκοντόρου τὴν Ἀργὼ fuisse necessarium est. Quare Theocritus in Hyla τριακοντάζυγον Ἀργὼ dixit: hoc est ἑξηκόντορον. utrinque tricenis remigibus impulsam. Earum navium, quæ pluribus remorum versibus agebantur, videtur Trieres prima fuisse. quæ dicta, ut monuimus, à numero tabulatorũ, κατὰ τοὺς στίχους τοὺς κατὰ τὸ ὕψος ἐπ' ἀλλήλοις, ut ait ille vetus scriptor τακτικῶν: *Secundum versus alium alii juxta altitudinem incumbentes.* Itaque imus ordo erat propior aquæ, supremus propior foris navis, medius inter imum & supremum. Remiges imi versus θαλαμῖται dicebantur, medii ζυγῖται, supremi θρανῖται. Eadem etiam navigia dicuntur μονόκροτα, δίκροτα, τρίκροτα. Biremis, sive διήρους, vel δικρότου formam ex veteribus marmoribus exhibet Bayfius, & fatetur eam esse veram biremem veterum, in qua superior ordo ternis, inferior binis instructus est. cujusmodi intelligendum fuisse illam "
apud Ovidium in XI: "

At juvenes, quærente moras Ceyce, reducunt "
Ordinibus geminis ad fortia pectora remos "
Aequalique ictu scindunt freta. --- "

deinde alias duas Biremis formas profert, quarum uterque ordo quaternis remis constat. Eam, ut diximus, veram biremem credit esse. Sed, (vide desultoriam sententiam) proposita etiam forma veræ triremis ex veteribus Romæ monimentis, eam negat esse Triremem. Certe si altera, ut ipse fatetur, est biremis, quæ duplici remorum versu instructa est, hæc ab eadem caussa Triremis fuerit, quæ triplici remorum versu prędita est. Et contra, si hæc non est Triremis, falso altera

Biremis

Biremis ab eo credita est. Quis putaret tanto viro tam absurdam sententiam excidisse? Caussam jocularem prætendit. quia, inquit, si θρανῖται, ζυγῖται, θαλαμῖται à triplici versu remorum dicti sunt, quomodo in διήρει erunt, quæ duos tantum versus habet, aut in πεντήρει, ἑξήρει, ἑπτήρει, quæ plures? Huic objectioni & puer occurrerit. Nam in διήρει infimi & superiores sunt tantum, nulli autem medii. Neque enim necessarium est, ut ζυγῖται adsint. sed quum sunt plures ordines duobus, semper medii sunt ζυγῖται; infimus & supremus ordo sunt semper θαλαμῖται & θρανῖται. Si major pars Romanorum prænomen, nomen, & agnomen habebant, non ideo sequitur, ut omnes habeant agnomen. Quid ergo adfert novi ad illam objectionem? Rem ridiculam ac tanto viro indignam. Dividit navem in tres partes: à prora, ad malum: à malo, ad initium ἀκροστολίων: inde ad summum aplustre. A prora, ad malum, θρανίτας vocat: hinc ad initium ἀκροστολίων ζυγίτας: inde, ad summum aplustre, θαλαμίτας. Si exemplum Aretalogorum, qui pro commentariis, Tomorum decurias edunt, sequi vellem, neque temporis, neque chartæ satis esset tam puerili commento confutando. Sed omissis ineptiis, auctor Τακτικῶν dixit κατὰ στίχους τοὺς κατὰ ὕψος ἐπ' ἀλλήλοις. non dixit κατὰ μῆκος. Quid melius ejus commentũ eluserit? στίχοι κωπῶν aliud est quam κῶπαι, & κατὰ τὸ ὕψος, quam κατὰ τὸ μῆκος. Vegetius de quinqueremibus: *quinos sortiuntur remigum gradus.* Si gradus, ergo in altum, non in longum. Virgilius:

---- triplici pubes quam Dardana versu
Impellit, triplici consurgunt ordine remi.

Sane consurgentes remorum ordines dici non possunt de longitudine. Longitudo jacet, altitudo consurgit. idem dixit Lucanus de Quadriremi, lib. III:

Quosque quater surgens extructi remigis ordo
Commovet, & terno consurgunt ordine remi.

Extructos remigum ordines non possumus accipere in porrectum. Hoc enim non est extruere. Illustris locus ille est in excerptis Memnonis apud Photium: καὶ ὀκτήρης μία ἡ λεοντοφόρος καλουμένη, ἡ μεγέθους ἕνεκα καὶ κάλλους ἥκουσα εἰς θαῦμα. ἐν ταύτῃ γὰρ ρ' μὲν ἄνδρες ἑκατόνστιχοι ἤρεττον, ὡς ω' ἐκ θατέρου μέρους γίνεσθαι, δέκα δὲ ἑκατέρων χιλίους καὶ ἑξακοσίους. Octeres dicta ab octo utrinque remigum versibus, centenis remigibus in versum: ut essent in universum bis octingenti remiges, hoc est MDC. Quid diceret hic Baysius? octingentos homines in porrectum esse? Aut quid, si non hoc? Sed illarum navium prodigiosa moles. Ad Triremes, ordinarium & usitatissimum navigium revertor. Thranitarum, id est, supremi ordinis, remos longiores esse, quam Zygitarum, & horum, quam Thalamitarum, ratio convincit. Thalamitæ enim erant propiores aquæ. inde eorum remi κολοβοὶ erant, & non longi. Lucanus in descriptione τῆς ἑξήρους, *summis longe petit æquora remis.* Intelligit θρανιτικὰς κώπας, quæ θρανίτιδες vocabantur teste Hesychio quas omnium longissimas fuisse necesse est. Itaque, οἱ θρανῖται majus stipendium percipiebant, quam Thalamitæ. Scholia Βατράχων. οἱ δὲ θαλάμακες ὀλίγον ἐλάμβανον μισθὸν, διὰ τὸ κολοβαῖς χρῆσθαι κώπαις παρὰ τὰς ἄλλας (τρεῖς) τάξεις τῶν ἐρετμῶν, ὅτι μᾶλλον ἐγγύς εἰσι τοῦ ὕδατος. ἦσαν γὰρ τρεῖς τάξεις τῶν ἐρετμῶν, καὶ ἡ μὲν κάτω θαλαμῖται, ἡ δὲ μέση ζυγῖται, ἡ δὲ ἄνω θρανῖται. Hactenus bene. Reliqua, quæ sequuntur sunt illis optimis Scholiis infarcta ex fæce sequioris seculi. Θρανίτης οὖν ὁ πρὸς τὴν πρύμναν, ζυγίτης ὁ μέσος, θαλαμίτης ὁ πρὸς πρῶραν. Ad hoc præclarum oraculum Baysius pellibus incubuit stratis somnosque petivit, unde illud somnium suum protulit de nave in porrectum trifariam dividenda. Illa quoque vox (τρεῖς) inclusa virgulis delenda. Hæc sunt quæ de Triremibus, & aliis veterum navibus in tabulata consurgentibus breviter ac pro loco ac temporis angustiis dicere potuimus. Duo sunt, quæ satis mirari non possum, quomodo singuli homines tam longos remos moliri possent, quum in nostris Galeis aliter hodie fieri videamus. Nam in illa immani Octere, cujus Memnon mentionem facit, singuli homines tantum remis adhibebantur. Et tamen quo plures erant versus, eo longiores supremi ordinis remos fuisse necesse est. Alterum, cujus non mediocris nobis incessit admiratio, est moles Hexerum, Decerum, &, ut Plinius scribit, etiam illarum, quæ ad XV, XXX, XL, & L ordines remorum constructæ sunt. Quomodo, inquam, eas in bello moliri possent? unde tam longæ arbores, quæ Thranitarum remis sufficerent? Virgilius quoque quas in pugna Actiaca egit Antonius, Cycladibus comparat. Idem etiam scribit Dio. Si verum erat, quod Baysius somniavit, remos in porrectum expansos, non in altitudinem extructos fuisse, quo major remorum numerus foret, eo expeditior fuisset Triremis bireme, Tetreres Triere, Penteres Tetrere. Atqui contrarium apparet ex Floro, libro quarto de illis Cycladibus Antonii, & Augusti in classe Actiaca: *Nobis quadringenta non amplius naves, ducenta non minus hostium. sed numerum magnitudo pensabat. Quippe à senis in novenos remorum ordinibus: ad hoc turribus atque tabulatis allevatæ castellorum & urbium specie non sine gemitu maris & labore ventorum ferebantur: quæ quidem ipsis moles exitio fuit. Cæsaris naves à triremibus in senos, non amplius, ordines creverant. Itaque habiles in omnia, quæ usus poscebat, ad impetus, & recursus, flexusque capiendos; illas graves & ad omnia præpeditas, singulas plures adortæ, missilibus simul cum rostris, ad hoc ignibus jactis, ad arbitrium dissipavere.*

Ibidem. *In Corinthum navigavit.*] Jam hoc castigavimus, & ostendimus Corintho in alias oras, non aliunde Corinthum primam triremem navigasse. Diodorus libro XIV, 419. de Dionysio seniore: ἀκούων γὰρ ὁ Διονύσιος ἐν Κορίνθῳ ναυπηγηθῆναι τριήρη πρῶτον, ἐσπευδε κατὰ τὴν Σικελίαν ὑπ' ἐκείνου πόλιν αὐξῆσαι τὸ μέγεθος τῆς τῶν νεῶν κατασκευῆς. Postea addit primam πεντήρη à Dionysio constructam, quum tamen Plinius libro VII. cap. LVI scribat, *Quinqueremem instituit Nesichthon Salaminius.* Porro hanc periochen “
omnes PR. in hunc numerum MCCXXX conferunt. “
PET. in MCCXXVIII. BONG. in MCCXXIII. FR. “
MCCXXIII. Editiones MCCX. Tanta est incon- “
stantia. “

MCCXXXI. *Macedonum Coenus.*] Ita scribendum, ut & scripti, & editi habent, non Καῖνος, ut quidam Græci. Nam Κοῖνος dictus fuit. cujus rei rationem reddit auctor Etymologici, & perperam à quibusdam Καῖνον dici scribit. Verba digna sunt, quæ & hic quoque locum habeant: Λέγεται δὲ Κοῖνος βασιλεὺς Μακεδόνων. Μαρσύας ἱστορεῖ, ὅτι Κρώπις τὸ γένος Κόλχος εἰς Μακεδονίαν ἐλθὼν διέτριβε παρὰ Καράνῳ. υἱοῦ δὲ γενομένου τῷ Καράνῳ καὶ βουληθέντι τὸν παῖδα ἀπὸ τοῦ ἰδίου πατρὸς ὀνομάζειν Κισσέα ἀνθίστατο ἡ μήτηρ καὶ αὐτὴ ἀπὸ τοῦ ἰδίου πατρὸς ὀνομασθῆναι τὸν παῖδα βουλομένη. Κρώπις δ' ἐρωτηθεὶς εἶπε μηδετέρου ὀνομάζεσθαι αὐτόν. διόπερ Κοῖνος ἐκλήθη.

ἔνιοι δ' ἁμαρτάνουσι Καῖνον αὐτὸν καλοῦντες. Quia est nomen proprium, propterea mutandus fuit accentus, ut pro Κοινὸς, diceretur Κοῖνος. Omnino Κοῖνος est nomen proprium apud Macedonas, ut ille Polemocratis filius fortissimus dux apud Arrianum de gestis Alexandri.

MCCXXXVII. *Phaceas ann. x.*] Georgius Φακαίας ἔτη ι. Ἀφρικανὸς ἔτη β. Si in ea sententia fuit Africanus, multum eum fugiebat ratio.

„ MCCXXXVII. *Bocchoris jura constituit.*] Suidas. Βόκ-„ χορις δίκαιος τοῦ δικαιοτάτου. Plutarchus sævissimum fuisse memorat, ideoque aspidem illi ab Iside immissam, qua moneretur, ut recte judicaret. Ælianus quoque omnem justitiam ab eo & æquitatis gloriam abjudicat. Tantum abest, ut jura constituisse dicat: lib. XI. cap. XI. de animalibus: Βόκχορις ὁ τῶν Αἰγυπτίων βασιλεὺς κατὰ κλέος ψευδὲς καὶ φήμην οὐδὲν λέγουσαν ὑγιὲς, οὐκ οἶδα ὅπως ἀρπάσας, δίκαιός τι εἶναι τῷ κρείττονι ἔδοξε, καὶ πρὸς τὸ θεῖον τὴν ψυχὴν κεκοσμημένος. ἦν δὲ ἄρα ἔμπαλιν πεφυκὼς ἐκεῖνος. Sed futiles caussas, cur ita crederet, adducit: quod Tauro, quem Ægyptii adorant, honorem nullum habuerit. Superstitiosissimus enim, si quis alius, est Ælianus. Cur ergo „ Bocchorin pro justo judice veteres intellexerint, „ caussæ non erat, nisi ipsum Bocchorin justum fuisse ipsis constaret.

Ibid. *Bocchoris.*] Hujus patrem Νεόχαβιν vocat Athenæus lib. X. μετρίᾳ τροφῇ κεχρῆσθαι τὸν Βόκχοριν, καὶ τὸν πατέρα αὐτοῦ Νεόχαβιν. qui tamen homo privatus fuit.

Ibid. *sub quo agnus loquutus est.*] Ælian. eodem opere, lib. XII. cap. XIII. λέγουσιν Αἰγύπτιοι, καὶ ἐμὲ μὲν ἥκιστα πείθουσι, λέγουσι δ' οὖν ἄρνα καὶ ἐκλάμπειν, καὶ δίκερων κατὰ τὸν Βόκχοριν τὸν ἀοίδιμον ἐκεῖνον γενέσθαι, καὶ ῥῆξαι φωνήν. Vide cætera.

„ MCCXXXVIII. *Corinthiorum reges defecerunt.*] Hæc „ quoque extabant in excerptis: οἱ Λακεδαιμονίων „ βασιλεῖς, καὶ οἱ Κορινθίων ἕως τούτου τοῦ χρόνου διήρ-„ κεσαν ἔτη πεντήκοντα. μεθ' οὓς οἱ ἐνιαύσιοι Πρυτάνεις, ὡς „ μὲν τινες ἐπ' Αἰσχύλου ἄρχοντος, καὶ τῆς πρώτης „ Ὀλυμπιάδος. ὡς δὲ ἕτεροι, μετὰ ταῦτα.

Ibid. *constituti sunt annui Prytanis.*] Ita POST. Edit. At PR. *annui Principes.* Πρυτάνεις Corinthi magistratus annui eligebantur ex genere Bacchiadarum, auctore Pausania, donec Periander tyrannidem Corinthi. „ invasit. Nos satis multa in Canonibus diximus. Hi „ Prytanes regia potestate erant, sed annua, ut & duo „ Suffetes Carthaginienses, quos quidam scriptores „ ideo *reges* vocant. Ea omninò tam πρυτάνεις Co-„ rinthii, quam Suffetes Carthaginienses erant βασι-„ λεῖς δι' ἔτους, non διὰ βίου. De his Prytanibus ac-„ cipe locum Senecæ cap. III. de Tranquill. ani-„ mi: *Non vis enim, nisi Consul Prytanis, aut * terix,* „ *aut suffes administrare rempublicam.* Longe à vero sunt, „ qui πρυτάνεις Atheniensium intelligunt. Quid „ enim illis cum Suffetibus, aut Consulib. Rom. com-„ mune? Sed magis eos fugit ratio, qui pro illa voce „ cui asteriscum apposuimus, legunt *Ceryx*, & ἱεροκήρυκας, qui sacra Cereris tractabant, intelligunt; „ quod mens Senecæ, & ipsa ratio satis confutat. Ego „ puto vocem peregrinam, hoc est neque Græcam, „ neque Latinam, desiderari, cujusmodi est Suffes. „ Et Topasoras apud Tripolitas. ut in Augusti num-„ mo: ΜΥΦΩΝ ΤΩΠΑΣΩΡΑΣ. Purum putum Sy-„ riacum טופסר. Qui cudi illum nummum curavit, eo significat se summum magistratum in urbe Tripolitana gessisse, qui apud Tripolitanos Syriæ Topasoras, apud Tyrios, Sidonios, & Pœnos Suffetes dicebatur. Sic nummus ejusdem Principis præfert hanc scripturam, ΚΑΙΣΑΡΕΩΝ ΣΥΑΜΒΥΠ, & in alio ejusdem ΑΣΚΑΛΩΝΙΤΩΝ ΔΟΡ. Uterq; nummus cusus in urbibus Syriæ. propterea ΣΥΑΜΒΥΠ, aut ΣΥΑΜΒΥΠΑΣ erat summus magistratus in ea urbe, ut ΔΟΡΑΣ Ascalone. Itaque locus ille Senecæ meminerat magistratus barbari, cujus eadem potestas erat, quæ Suffetum apud Tyrios. varietas lectionum in scriptis codicibus satis ostendit nondum de vera lectione constare. In illis legitur, *ceris, cetrix, terix, tenyr.* Omnino desideratur vox Barbara, non Græca. Terix תרין. Syriace est ἁρμοστής, corrector. Quod menti Senecæ valde accommodum fuerit, si quidem ita legendum esset, de quo deliberandum. „

MCCXLI. *Hic constituitur Olympias.*] Salutare fuit hoc institutum ad temporum custodiam, cujus beneficio non solum exoticæ, sed etiam Bibliacæ historiæ intervalla ad veras epochas revocavimus. Pythium consulentibus Græcis de recto sacrificiorum & solennium ritu, responsum est, bene illis cessurum, si κατὰ τὰ πάτρια καὶ κατὰ τρία sacrificarent. hoc est κατ' ἐνιαυτοὺς, κατὰ μῆνας, κατὰ ἡμέρας. Post multas annorum formas frustra tentatas, quibus putabant oraculo satisfieri, tandem elegantissimam, ut erat captus illorum temporum, rationem inierunt, ut annus esset dierum CCCLX, cum duabus appendicibus, quas veteres Athenienses ἀνάρχους ἡμέρας vocabant: ita tamen ut in quatuor annis unus mensis cavus esset. Unde accidebat, ut quatuor anni fierent dierum MCCCCLXVII. quæ fiunt syzygiæ XLIV minus scrup. 1.16.40. Ita quinti anni neomenia prima incidebat in novilunium. Aliquando etiam mensis unus intercalabatur. & tunc Tetraëteris erat dierum MCCCCLXXVII. Sic oraculo satisfactum putabant. Nam secundum annum & mensem sacrificabant, quod menses essent pleni, utpote tricenum dierum: item annus ex plenis mensibus constitutus per embolismum ad sua initia redibat, saltem proxime ad caput accedebat. Hæc caussa est, quare quinto quoque anno majores Græcorum Πανηγύρεις per quadriennia in orbem redibant. Nam Olympia in Elide, & Panathenæa „ Athenis, & Pythia Delphis, & Carnea Lacedæmone quinto quoque anno plenilunio celebrabantur. Si enim ex oraculi præcepto menses pleni omnes esse debent, & plenilunio mensis primi solenne celebrandum, hoc non potest fieri in illa anni forma, nisi quinto anno redeunte. Nos hallucinationem Pausaniæ olim castigavimus, qui scribit Herculem Olympicum agonem quinto quoque anno ideo instituisse, quod ipse & fratres ejus erant quinq; numero. Atqui non quinto anno expleto, sed ineunte, Olympias instaurabatur, quatuor solidis inter duas Olympiadas relictis. Porro hujus præstantissimæ observationis nostræ tantus fructus est, ut sine hac doctrina frustra omnis opera collocetur in ratione temporum Græcorum. Atque utinam hac tanta utilitate sua gratiam hominum promereri potuisset. quod illi hactenus non contigit. Solis adhuc nobis familiaris est, qui illam ex latebris & ruderibus venerandæ vetustatis eruimus: ab omnibus vero adhuc aut præteritur tanquam inutilis, aut ludibrio habetur, tanquam commentitia. Quæ hæc, obsecro, est hujus sæculi infelicitas, ut Artaxerxæ pii, Artaxerxæ Assueri, Darii nescio qui ex Cyropædia Xenophontis regnum obtineant, harum autem reconditarum, jucundissimarum, ac liberalibus ingeniis dignissimarum rerum nullus sensus, nullus sapor sit? Quod igitur nobis primis

scire contigit, id quoque nobis primis viam ad rationem anni Græci popularis ineundam patefecit. Ex uno enim Pindaro cognovimus plenilunio Olympiadem celebrari. Nam quod quinto anno redeunte id fieret, non opus est monitore. quod menses omnes pleni essent, non alternis cavi, ex multis auctoribus aperuimus. Superest igitur, ut his omnibus concurrentibus, annus præter duodecim plenos menses, etiam appendices duas dies haberet, præter quartum, qui appendices quidem duas habebat, sed unam ex aliquo mense eximebat, qui solus in Tetraëteride erat mensis cavus: quos nos docuerunt Cicero in Verrinis, & Plutarchus. Sed non repeto quæ in primo libro de emendatione temporum, & in Canonibus disputavimus. Mensis primus Olympicus inivit IX Julii statim post κέντρον θερινὸν, feria tertia. Olympias prima celebrata XXIII Julii, numero aureo V, Cyclo Solis Romano XVIII. Hoc nemo ante nos ne odoratus quidem erat: neque Marrucini, qui post nos Chronologica tentarunt, eo pervenissent sine Mercurio, qui digitum ad fontem intenderet: in quibus quidam homo stercoreus hoc tanquam vulgare & tritissimum obiter notat, ne videatur à nobis accepisse: cui nebuloni ludus est aliquando nobis tacito nomine obtrectare. Sed Deus meliora, quam ut mihi contingat ab ejusmodi Cercopithecis laudari potius, quam vituperari.

,,Ibid. *in qua Coræbus extitit victor.*] Athenæus lib. VIII. ,,ὁ πρῶτος τῶν τὸν Ὀλυμπίασιν ἀγῶνα ἀναδησαμένων Κόροιβος Ἠλεῖος μάγειρος ἦν.

Ibid. *Aeschyli Athenensium Iudicis.*] Nove dixit, & tamen scite, ἄρχοντος, *Iudicis.* Sic Judices Hebræorum, Gedeon, Othoniel, Samson, erant vere ἄρχοντες, quales Athenis οἱ διὰ βίου, & apud Pœnos tam Tyrios, quam Carthaginenses Suffetes, qui sunt Hebræorum שופטים *Suffetim* ab eadem origine.

Ibid. *Hanc Africanus temporibus Ioatham.*] Georgius: Εὐσέβιος δὲ τὴν α΄ ὀλυμπιάδα ἐπὶ Ἰωάθαμ συνάγει τοῦ μετὰ τὰ ἔτη βασιλεύσαντος Ἰούδα. καὶ τὸν Ἀφρικανὸν προφέρει συνᾴδοντα αὐτῷ ἐν τούτῳ. ὁ δὲ Ἀφρικανὸς μᾶλλον ἐναντιοῦται τῷ Εὐσεβίῳ κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος Ἄχαζ τὴν πρώτην ὀλυμπιάδα φάσκων ἤχθαι ἔν τε τῷ τρίτῳ καὶ ἐν τῷ τετάρτῳ λόγῳ τῶν ἱστοριῶν αὐτοῦ τεχνῶν, ἐν οἷς ὧδε γράφει, τὴν τεσσαρεσκαιδεκάτην ἐνίκα Κόροιβος στάδιον. τότε ἐβασίλευσεν Ἄχαζ ἐπὶ Ἱερουσαλὴμ ἔτος πρῶτον. εἶτα, ἐν τῷ δ΄ φησίν. ἦν ἄρα τῆς Ἄχαζ βασιλείας ἔτος, πρῶτον, ᾧ συντρέχειν ἀπεδειξάμην τὴν πρώτην, ὀλυμπιάδα. Si Africanus primam Olympiadem comparat cum primo anno Achaz, falso Eusebius anno primo Ioatham illam eum assignare scribit: & propterea jure cum eo expostulat Georgius. Quod si concedamus in primum Ioatham annum Olympiadem primam conlatam esse ab Africano, quare Eusebius dicit: *Nostra quoque supputatio iisdem temporibus eam exhibuit?* Falsum enim ab Eusebio eam primo anno Ioatham assignari, quum ad quinquagesimum annum Azariæ eam annotarit, annum vero primum Ioatham quarto anno Olymp. I. Duæ igitur manifestæ sunt hallucinationes, quum Ioatham pro Achaz apud Africanum legit, & quum dicit se primo anno Ioatham Olympiadem posuisse, quæ posita est quinquagesimo Azariæ. Quis ἀλογιστίαν non miretur?

Ibid. *Aeschylus Agamestoris filius apud Athenienses obtinuit principatum annis XXIII. qua ætate Ioatham regnabat in Ierusalem.*] Duobus tantum locis Africanus facit mentionem primi anni Achaz, cui dixerit congruere primam Olympiadem: eosque locos jam Georgius supra adduxit. Unde igitur hoc testimonium Africani expiscatus est Eusebius.

Ibidem. *Nostra quoque supputatio iisdem temporibus.*] Quia sibi persuasit primam Olympiadem cum primo anno Regis Ioatham concurrisse, ideo studiose affectavit eidem Epochæ eam assignare: quod tamen non fecit, sed alia hallucinatione rationes conturbavit; quum in quinquagesimo anno Azariæ illam statuerit. Sed quum id quoque eniteretur, ut casum Sedekiæ in III annum Olymp. XLVII conjiceret, à quo ad hunc retro, sunt anni LXXXVI, neque videret idem esse intervallum à L Azariæ, ad ultimum Sedekiæ, (minus enim est annis XIII) quomodo illos XIII annos infulserit, ut ratio conveniret, suo loco dicemus. Hoc tantum monendus est lector, tria affectasse Eusebium, primo, ut primam Olympiadem huc conjiceret, secundo, ut in tertium annum Olymp. XLVII Ierosolymorum excidium conferret, & inde LXX annos desolationis ordiretur. tertio ut LXX annus desolationis in secundum annum Darii conveniret. Hæc tria diligenter observet lector. Nam à conditu Templi, ad casum Sedekiæ, est anachronismus annorum XV. Rursus à prima Olympiade, ad eundem casum, est tantum XIII annorum anachronismus. Casus Sedekiæ pariat cum veris rationibus. Hæc infra suo loco fusius demonstrabuntur.

Ibid. *Nostra quoque supputatio*] In Græcis; καὶ ὁ ἡμέτερος δὲ κανών. id est, *Et noster quoque Canon.* Nam hic liber Canon vocatur.

Ibid. *qua ætate Ioatham.*] Pro Achaz, Ioatham posuit, quod mallem putare μνημονικὸν σφάλμα, quam παρεγχείρημα Eusebii, nisi obstaret ipse Eusebius, qui x. προπαρ. 295 diserte ait sub Achaz primam Olympiadem actam. Μεθ' ὃν Ἄχαζ ἔτη ϛ. Κατὰ τοῦτον ἡ πρώτη Ὀλυμπιὰς ἤχθη, ἣν ἐνίκα στάδιον Κόροιβος Ἠλεῖος. Sed fallitur Africanus de epocha Olympiados, quæ non in primum Achaz competit, sed XXXVII Azariæ, XIII annis ante epocham, quæ ab Eusebio assignata est, ut jam diximus.

Ibid. *quo tempore Arctinus.*] Tzetzes discipulum Homeri facit:

Ἀρκτῖνος ὁ Μιλήσιος ἦν μαθητὴς Ὁμήρου.

Miror tamen idem Suidas. Ἀρκτῖνος Τήλεω τοῦ Ναύτεω ἀπογόνου Μιλήσιος, ἐποποιός, μαθητὴς Ὁμήρου, γεγονὼς κατὰ τὴν θ΄ Ὀλυμπιάδα, μετὰ τετρακόσια ἔτη τῶν Τρωϊκῶν. Dionysius Halicarnass. lib. I. καὶ Σάτυρος ὁ τοὺς ἀρχαίους μύθους συναγαγών, καὶ ἄλλοι συχνοί, παλαιότατος δὲ, ὧν ἡμεῖς ἴσμεν, ποιητὴς Ἀρκτῖνος. Clemens dicit eum commissum fuisse cum Lesche Lesbio, ab eoque victum. Si verum est, floruerit XXX Olympiade, in quod etiam tempus eum contulit Eusebius noster. Hunc Arctinum Iambi pedis auctorem fuisse scribit Diomedes, eumque ex brevi priore, posteriore longa syllaba constituisse, quod si, qui jaculantur, ex brevi accessu in extensum passum proferuntur, ut promptiore nisu telis ictum confirment, ipsumque Arctinum id his versibus testatum fuisse,

— ὁ δ' ἴαμβος
Ἐξ ὀλίγου διαβὰς προφόρῳ ποδί, ὄφρ' οἱ γυῖα
Τεινόμενα ῥώοιτο καὶ εὐσθενὲς εἶδος ἔχῃσι.

Quod plane idem cum eo, quod Ovidius de cruribus ranarum dixit:

— utque eadem sint longis saltibus apta,
Posterior partes superat mensura priores.

Ibid. *Elii quinquennale certamen agunt, quatuor annis in medio expletis.*] Ab initio Olympicum ludicrum non celebrabatur per quadriennia, sed quando numerus aureus

aureus erat XVI. Tunc enim Epacta Juliana erat XVII, novilunium IX Julii. Hujus rei illustre exemplum habemus trina Olympia à Pelope, Atreo, & Hercule celebrata. Intervallum enim Olympiorum Pelopis & Atrei sunt quinque Enneadecaëterides. Inter Atrei autem & Herculis ludicrum, est tantum intervallum unius cycli. Neutrum intervallum est quaternarium. Itaque ab initio Olympias post quadriennium non celebrabatur: sed quoties novilunium incidebat in IX Julii, statim post κύτρον θερινόν. Hoc negari non potest. Ludicra illa trina omnem tergiversationem tollunt. Itaque quamvis tunc rationes motus Lunaris ignotæ erant, tamen mirum est, illos sine Enneadecaëteridum doctrina tam exactam noviluniorum rationem inire potuisse. A Pelope igitur, ad CCXVIII annos, Epacta XVII conveniebat in numerum aureum XVI. Quoties hoc incidebat, videntur commissi ludi Olympici. Sed secundum Aristodemum & Polybium, prima Olympias videtur celebrata anno periodi Julianæ 3830, eaque, quam Iphitus instauravit, fuisse vigesima octava. Secundum Callimachum prima Olympias celebrata anno periodi Julianæ 3886, & prima Iphiti, in qua Corœbus stadium vicit, fuit quartadecima. Hæc luculentissima sunt, & ostendunt jam ab aliquot annis Olympiadas tetraëtericas ante Iphitum institutas fuisse, tetraëtericas autem non fuisse à Pelope, ad Troïca, & infra Troïca tempora. Ab illa vero, quam instauravit Iphitus, Græci putant tempora sua, propterea quod victores stadio scribi ἐν κύρβεσιν καὶ
„ στήλαις cœperunt, quando ἀγὼν primo στεφανίτης
„ factus, ut postea gesta ignorari non potuerint. Nuspiam de Olympiados vetustate plura invenies, quam hic à nobis disputata sunt. Nam rationem quadrienniorum Olympicorum ex caussis anni Græcanici petendam esse ex iis, quæ jam diximus, scire potuisti.

Ibid. *in quibus Principes annui.*] Ἄρχοντες, id est, magistratus, sive Ἑλλανοδίκαι, qui nihil aliud erant, quam ἀγωνοθέται ludorum Olympicorum, qui erant novem numero, quum antea duo tantum crearentur. Tzetzes:

Ἑλλανοδίκας τοὺς μοι σὺ πρὶν διαλαβόντας
Τὴν Ὀλυμπίων ἑορτὴν καὶ τὸν ἀγῶνα τοῦτον.
Θέατρον Πανελλήνων γὰρ ἦν πάλαι .... Ὀλυμπία.
Οἱ τοῦ ἀγῶνος τότε δὲ τὰς κρίσεις ἐφορῶντες
Ἑλλανοδίκαι σύμπαντες ἐλέγοντο, ὡς ἔφην.
Ἦσαν Ἑλλανοδίκαι δὲ ἐκ τῶν Ἀμφικτυόνων,
Οἱ Αἰτωλοὶ δὲ μάλιστα, καὶ σὺν αὐτοῖς Ἠλεῖοι.
Ἦσαν οἱ Ἑλλανοδίκαι δὲ οἱ Αἰτωλοὶ πάντες.
Ὁ Ἡρακλῆς ὁ μέγας γὰρ ἀπαίρων ἐξ ἀνθρώπων
Τῷ Αἰτωλῷ κατέλιπεν Ὀξύλῳ τὸν ἀγῶνα
Οἰκονομεῖν, διαθεῖναι, πᾶν περὶ τούτου κρίνειν.
Ἐξ οὗ μετῆλθε τοῖς Αἰτωλοῖς τὸ ἑλλανοδικίας.

Huc vero pertinent illa ex tertio Olympico Pindari; ᾧ τινι κραίνων ἐφετμὰς Ἡρακλέος προτέρας ἀτρεκὴς Ἑλλανοδίκας γλεφάρων Αἰτωλὸς ἀνὴρ ὑψόθεν ἀμφὶ κόμαισι βάλλῃ γλαυκόχροα κόσμον ἐλαίας. Cujus rei caussas pete ex Scholio vetustissimo ad illum locum, unde ad verbum omnia fœnera-
„ tus est Tzetzes. Paulo aliter rem tractat Strabo, qui
„ Oxylum non Herculi æqualem fuisse, sed cum Hera-
„ clidis in Peloponnesum rediisse, & Olymp. agona
„ constituisse dicit cum Ætolis. Αἰτωλοὶ γὰρ συγ-
„ κατελθόντες Ἡρακλείδαις μετὰ Ὀξύλου, &c. Post:
„ καὶ δὴ καὶ ὁ ἀγὼν εὕρημα ἐστὶν ἐκείνων Ὀλυμπικός,
„ καὶ τὰς Ὀλυμπιάδας τὰς πρώτας ἐκεῖνοι συνετέλουν. Sed vereor de Amphictyonibus ut verum sit, quod adjecit Tzetzes, nempe ex Amphictyonibus τοὺς Ἑλλανοδίκας eligi. Nam Ἀμφικτύονες erant αἰσυμνῆται τῶν Πυθίων, non autem τῶν Ὀλυμπίων. Hellanodicæ vero non solum de palmario, quod βραβεῖον vocabatur, judicabant, sed etiam instar Censorum Romanorum, disciplinam severe ab athletis exigebant: ac quemadmodum Censores ex animi sententia equitem jusjurandum adigebant, an equum bene curaret, & politias summa severitate exigebant; ita etiam Hellanodicæ athletas jurare cogebant, an disciplinæ omnes numeros explevissent per decem menses ante diem certaminis. quo nomine in Curia Elidensium erat terribile numen Jupiter cognomento Ὅρκιος utraque manu fulmen tenens. Coram hoc signo Jovis non solum γυμνασταὶ καὶ ἀθληταί, sed etiam illorum patres, fratresque jurabant, nihil ab athletis eorum, quæ ad disciplinam pertinent, omissum aut neglectum fuisse. si scientes fallerent, sibi omnia mala imprecari. cujus rei gratia porculo piaculo faciebant, ad cujus cæsa & porrecta jusjurandum concipiebatur. quo peracto porcum abjiciebant, neque eo vesci fas erat. Omnia enim τόμια ὅρκια non alia victima, quam porco, fiebant. quod enim jurejurando patrato nefas esset illis vesci, & ideo projicerentur, auctor Homerus.

Ἦ καὶ ἀπὸ στομάχους κάπρου τάμε νηλέϊ χαλκῷ.
Τὸν μὲν Ταλθύβιος πολιῆς ἁλὸς ἐς μέγα λαῖτμα
Ῥῖψ' ἐπιδινήσας βόσιν ἰχθύσι —

Pausanias: τοῦ κάπρου δὲ ὅ, τι χρῆσθαι σφίσι μετὰ τῶν ἀθλητῶν τὸν ὅρκον καθέστηκεν, οὐκ ἐμνημόνευσα ἐπερέσθαι, &c. Jurabant & ipsi Hellanodicæ vicissim se nullum munus neque ab athletis, neque ab eorum affinibus, neque eorum nomine accepturos. Hoc dicebatur Athenis ἀνάκρισις, quum in candidatorum mores inquireretur, non absimilis ei, quam Θεσμοθετῶν ἀνάκρισιν vocabant. Postremo Hellanodicæ candidatos ad stadium missuri his verbis ita alloquebantur: Εἰ πεπόνηται ὑμῖν ἐπαξίως τοῦ ἐς Ὀλυμπίαν ἐλθεῖν, καὶ μηδὲν ῥᾴθυμον, μηδὲ ἀγεννὲς εἴργασθε, ἴτε θαρροῦντες. οἷς δὲ μὴ ὧδε ἤσκηται, χωρεῖτε οἷ βούλεσθε. Luculentum præceptum. Vocabatur πρόρρησις Ἠλείων.

Ibid. *Principes annui.*] Semper ἄρχοντας Hieronymus vertit Principes pro Magistratu in hoc Chronico. Ita in Actis cap. XVI. 19. εἵλκυσαν εἰς τὴν ἀγορὰν ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας. Ad Rom. XIII, 13. οἱ γὰρ ἄρχοντες οὐκ εἰσὶ φόβος τῶν ἀγαθῶν ἔργων. Utrobique Magistratum vertere debebat; ut hic.

Ibid. *Iphitus filius Praxonidis filii Aemonis primus constituit.*] ἀνῆγεν, instauravit. quod in priore libro dicitur ἀνενεώσατο. Nam non instituit, ut pote quod à Pelope institutum, ab Atreo, & Hercule, & tandem ab ipso Iphito instauratum.

Ibid. *Ab hoc tempore Græca.*] O bene quod illis veteribus Græcis in mentem venerit hoc ludicrum summa religione quinto quoque anno instaurare. Salve veneranda Olympias custos temporum, vindex veritatis historicæ, frenatrix fanaticæ Chronologorum licentiæ. Absque te foret, omnia etiamnum atro tenebrarum tegmine operirentur, quum etiam hodie inveniantur, qui noctuinis oculis ad fulgorem tuum caligent. Per te non solum ea, quæ post te, sed & quæ ante te gesta sunt, explorata sunt, Ilii excidium, Heraclidarum reditus, Ionica migratio, alia non pauca, quæ nosse tui divini beneficii est. Per te epochas sacræ historiæ deprehendimus.

dimus. Quod si fungos fatuos & Catharos audiamus, sine sacris literis tuam epocham erui non posse dicendum erit. Qua stultitia quid prodigiosius excogitari potest?

Ibid. *Nam ante hac, ut cuique visum est.*] Libere hæc vertit, quanquam eadem mens est.

Ibid. *ut cuique visum est.*] Propterea hoc intervallum μυθικὸν Græci vocarunt. Itaque Diodorus: Τῶν δὲ χρόνων τούτων περιειλημμένων ἐν ταύτῃ πραγματείᾳ, τοὺς μὲν πρὸ τῶν Τρωϊκῶν οὐ διορίζόμεθα βεβαίως, διὰ τὸ μηδὲν παράπηγμα παρειληφέναι περὶ τούτων πιστευόμενον. Ubi etiam vides, quod alii ἐποχὴν, Censorinus Titulum vocat, id παράπηγμα, hoc est terminum fixum & hærentem, à Diodoro dici. quo nomine etiam tempestatum, & ventorum vices atque ἐπισημασίας in orbem recurrentes vocabant.

Ibid. *Porro & nos in prima Olympiade Ioatham posuimus.*] In quarto anno primæ Olympiadis posuisti, non in primo, ut tibi propositum erat.

Ibid. *A captivitate Troia, usque ad primam Olympiadem, anni CCCCV.*] Ita habent omnes scripti, editi, & Beda. Tamen in prooemio putat annos CCCCVI, quod intervallum convenit numeris Eusebianis. Ilii excidium numero DCCCXXXV. Prima Olympias MCCXLI. Differentia CCCCVI. Tantum tamen consensum codicum damnare non ausi sumus. Eratosthenes annis CCCCVII, Diodorus annis CCCCVIII illud intervallum definit. Caussam harum diversitatum, quæ pendet ex notitia Tetraëteridos Græcæ, pete ex opere de Emendatione temporum. Omnes enim, qui certius rem putarunt, uno ore definiunt XXIII Thargelionos Ilium captum (unus aut alter aliam diem assignant.) Sed in configuratione Lunæ inter eos non convenit. Alii enim plenilunio, alii septima Luna, alii vicesima tertia captum scribunt: quorum omnium sententias dicto loco retulimus. Quare si Luna silente hic casus contigit, hoc fuerit anno primo Tetraëteridos: si octava Luna, secundo anno: si plenilunio, tertio: si vicesima tertia Luna, quarto. Vides utilitates hujus divinæ doctrinæ. Itaque qui volunt Ilium captum anno CCCCVIII ante primam Olympiadem, ii putant hoc contigisse plenilunio. Sed consule locum illum.

Ibid. *Lacedamoniorum reges defecerunt.*] De tot regibus duarum familiarum novem tantum prioris apposuit, quasi post nonum prioris familiæ, sequentes ejusdem & omnes alterius familiæ non fuerint in rerum natura. Quare ergo in priore libro de Alcamene loquens ita scribit? οὗτος πλαδευταῖος ἐστι τῆς πρώτης οἰκίας. τῆς δὲ δευτέρας οἰκίας κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους ἐβασίλευσαν ἓξ βασιλεῖς. Si eodem tempore alterius familiæ sex reges regnarunt, quare eos, ut & novem illos prioris, non apposuit? Quomodo excusem, nescio. Nam tametsi sex illos alterius familiæ apposuisset, non tamen omnem culpam à se amolitus esset. Omnes enim utriusque familiæ apponendi erant. In temporibus etiam & annis regni multum peccatum esse oportet, quandoquidem Nicostratus Charilli filius regnare cœperit numero MCCVIII, Charillus autem Polydectæ filius numero MCXLIV. Polydectes vero erat sextus à Procle auctore alterius familiæ. Quare hoc tempore octavus rex Nicandrus, qui aliter Nicostratus, regnabat, mortuusque est numero MCCXLVII. Tantum abest, ut sex tantum reges alterius familiæ regnaverint, quum novem prioris jam regnassent.

Ibid. *Phacee ann. XX.*] Georgius: Φακεὲ ἔτη κη, κατὰ τὸ ἀκριβῆ λόγον, ὅσί νυτὰ τὸ ἀντίγραφον κ ἔχοντα ἔτη τοῦ Φακεὲ, ὡς καὶ Ἀφρικανὸς, καὶ Εὐσέβιος, καὶ ἕτεροι. ἀλλὰ οὐ χρὴ πείθεσθαι, διὰ τὸ ἀναγκαίαν αἰτίαν. Sed qui effusis habenis in Eusebium solet ruere, dicat nobis, unde colligit Phacee XXVIII annos attribuendos esse κατὰ τὸ ἀκριβῆ λόγον. Scriptura viginti attribuit, ut Africanus, ut Eusebius. Hiccine est ἀκριβὴς λόγος auctoritati scripturæ præscribere? Sed habet, quo confugiat. Ita enim se invenisse in quodam perantiquo exemplari ex Bibliotheca Cæsareæ Cappadociæ, quo etiam usus fuerit Basilius Magnus. Ἐν ἑνὶ δὲ ἀντιγράφῳ λίαν ἠκριβωμένῳ κατά τε στιγμὴν καὶ προσῳδίαν ἐν τῇ ἐν Καισαρείᾳ τῆς Καππαδοκίας ἐλθόντι ὡς ἐμὶ βιβλιοθήκης, ἐν ᾧ καὶ ἐπεγέγραπτο, ὡς ὁ μέγας καὶ θεῖος Βασίλειος τὰ δι' ἐκείνου ἀπογράφη, ἀντιβαλὼν διωρθώσατο βιβλία. ἐν τούτῳ οὖν εὗρον κη ἔτη τῆς βασιλείας Φακεὲ, &c.

Ibid. *Sub hoc Teglath Phalassar.*] Hieronymus Commentario in Oseam, in fine: *Legamus Regum, & Paralipomenon libros: & inveniemus sub Rege Phacee, qui regnabat decem Tribubus, venisse Teglath Phalassar Regem Assyriorum, & magnam partem populi Samaria in Assyrios transtulisse: quo tempore apud Gracos secundus annus prima Olympiadis fuit: & apud Latinos (necdum Roma condita fuit) Alba vicesimo anno Amulius imperabat, quem postea Romulus regno pepulit.*

MCCXLIII. *Macedonum Tyrimmas.*] Hoc nomen rarum est. Τυρίμμας quidam, cujus filiam corruperit Ulysses, memoratur Parthenio in Eroticis.

MCCXLIV. *Remus & Romulus.*] Ergo vicesimo tertio ætatis anno Romam condiderunt, cui sententiæ repugnant ea, quæ Dionysius, & alii classici scriptores prodiderunt, Romulum XVIII, aut XIX anno ætatis Romam condidisse.

Ibidem. *Remus & Romulus.*] Hieronymus Damaso de prima visione Esaiæ: *Post cujus (Azaria) mortem Esaias prophetare hanc visionem, quam explanare nunc nitimur, vidit, id est, eo anno, quo Romulus Romani imperii conditor natus est: sicut manifestum esse poterit iis. qui voluerint legere Temporum librum, quem nos in Latinam linguam ex Graco sermone transtulimus.*

MCCL. *Eumelus poëta, qui Bugoniam.*] Varro secundo rerum rusticarum: *Sed bono animo es. non minus satis faciam tibi, quam qui Bugoniam scripsit.* Quamvis nobis non constat, quid velit Varro, tamen non obscurum est eum de hoc Eumelo sentire, qui Bugoniam scripsit. Eumelus Amphilyti filius Corinthius stirpis Bacchiadarum, vetustissimus Poëta multa scripsisse dicitur. Sed omnium, quæ illi adtribuuntur, unicum tantum προσόδιον ἐς Δῆλον ejus esse creditur: ex quo poematio hæc adducit Pausanias:

Τῷ γὰρ Ἰθωμάτᾳ καταθύμιος ἔπλετο μοῖσα
Ἁ καθαρά ...... καὶ ἐλεύθερα σάμβαλ' ἔχοισα.

Illud Solonis:

Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἀγλαὰ τέκνα.

Clemens Alexandrinus expressum dicit ex illo Eumeli:

Μναμοσύνας καὶ Ζανὸς Ὀλυμπίου ἀγλαὰ τέκνα.

Ibid. *qui Bugoniam scripsit.*] Βουγόνας & Βουγενεῖς apes dictas à poëtis fuisse produnt veteres Grammatici. Unde Βουγονίαν opus suum inscripsit Eumelus, ut ex Varrone didicimus. Hesychius: Βουγενέων, τῶν μελισσῶν. Καλλίμαχος. ἄρμενα παρὰ Δαναὰ γῆς ἀπὸ Βουγενέων. καὶ ἡ μέλισσα βουγενής, ὅτι ἐκ βοείων ὀστέων γεννᾶται. Versum Callimachi auctor Etymologici aliter legit in voce ἀρμοί; ἀρμοὶ γὰρ Δαναῶν γῆ ὡς ἀπὸ βουγενέος. Sed omnia depravate. Bianor poëta: Φεῦ βρέφος ὡς ἀδίκως εἷλε, βουγενέες, id est Apes.

Ibid.

Ibid. *Et Europiam.*] Jam diximus ex omnibus opusculis, quæ Eumelo attributa sunt, unicum προσόδιον ἐς Δῆλον ejus fuisse. Itaque Εὐρωπίαν veteres non audent illi vindicare, Pausanias, & Clemens Alexandrinus, quorum alter quidem Εὐρωπίαν vocat, Pausanias Εὐρώπην. Εὐρωπία dicta fortasse ἀπὸ τοῦ Εὐρωπος. Sed de Sicyoniorum rege intelligendum esse quo minus credam, faciunt ea, quæ ex illa poesi adducit Clemens, quæ manifesto ad Argivas res, non ad Sicyonias, pertinent. Quæ vero à Pausania proferuntur, pertinent ad Bœotica. Fortasse duæ poëses fuerint diversæ, Εὐρωπία, καὶ Εὐρώπη. Ex Europia hæc adducit Clemens:

Ὄφρα θεῷ δεκάτην ἀκροθίνιά τε κρεμάσαιμεν
Σταθμῶν ἐκ ζαθέων, καὶ κίονος ὑψηλοῖο.

Ex quibus probare nititur vetera simulacra fuisse columnas pyramidis specie, quod sane non hinc colligitur, sed ex iis, quæ ex Phoronide adducit. Nam in versibus ex Europia hoc tantum colligimus, ex antis, postibus, & columnis spolia, καὶ ἀκροθίνια suspendi solita. Sed si conjecturæ locus est, tam Εὐρώπην, quam Εὐρωπίαν dictum fuisse illud opus verisimile est. Nam veteres Græci Εὐρωπείαν, & Εὐρωπίαν dicebant, quæ postea Εὐρώπη. Euripides Θησεῖ. χθόνα πάρ' αὐτοῖς κρασπέδοις Εὐρωπίας. Sophocles αἰχμαλωτίσι. καὶ νησιώτας καὶ μακρᾶς Εὐρωπίας. Itaque mirum non est Εὐρώπην vocari à Pausania, quæ ab aliis Scriptoribus Εὐρωπία dicitur. De Europa igitur tertia orbis parte illud opus scriptum erat, aut de Europa Agenoris filia, Cadmi sorore.

Ibid. *& Arctinus, qui Aethiopidam.*] ὁ τὴν Αἰθιοπίδα γράψας ἀνώνυμος citatur Pindari Isthmiaco IV.

Ibid. *& Ilii persin.*] Ἰλίου πέρσις idem, quod Ἰλίου ἅλωσις. Λέσχεως, sive Λέσχης ὁ Αἰσχυλίνου Πυῤῥαῖος citatur à Pausania ἐν Ἰλίου Πέρσιδι. Stesichorus quoque apud eundem, item apud Harpocrationem in Καθελών. Utrobique puto legendum Ἰλίου πέρσει. Λέσχεως autem iste videtur idem, qui Λέσχης, cujus μικρὰ Ἰλιὰς adducitur apud Scholiasten Pindari, Nemeaco sexto. Apud Athenæum rursus producitur ἐκ τοῦ Ἀκάτου Ἀργείου Ἰλιουπερσίδος, puto legendum Ἰλίου πέρσιας. Legitur & Ἰλιουπερσις. Sed Hellenismus exigit Ἰλιουπερσία. Quod enim de excidio Ilii in illo opere Acati tractaretur, constat ex iis, quæ inde Athenæus producit: καὶ ἐὰν μὲν σύ τις πύθηται, τίνες ἦσαν οἱ εἰς τὸν δούρειον ἵππον ἐγκατακλεισθέντες, ἑνὸς, καὶ δευτέρου ἴσως ἐρεῖς ὄνομα. καὶ οὐδὲ ταῦτα ἐκ τῶν Στησιχόρου (σχολῇ γὰρ) ἀλλ' ἐκ τοῦ Ἀκάτου Ἀργείου Ἰλιουπερσίδος. οὗτος γὰρ παμπόλλους κατέλεξεν, &c.

MCCLIV. *Oded.*] II Chron. XV, I.

MCCLV. *Hesiodus secundum quosdam clarus habetur.*] Hesiodus florebat eo sæculo, quo Arcturus ἀκρόνυχος oriebatur in Bœotia VIII die Martii, si quid hoc ad conjecturam facit, saltem apud excellentes Astrologos, qui ex hoc parapegmate infra septuaginta plus minus annos sæculum Hesiodi deprehendere possunt.

Ibid. *Hesiodus.*] Tzetzes XXV annis recentiorem ponit:

Κατὰ τὴν εἰκοστὴν δ' ἣν τῶν Ὀλυμπιάδων
Ἡσίοδος φαινόμενος ἀκμάζων ἐν τῷ βίῳ.

Ibid. *Athenis primum Trieres navigavit Aminocleo cursum dirigente.*] Athenis est in loco, non ex loco. Nam in Græcis est Ἀθήνησι. Sed quid sit Ἀθήνησι navigare, equidem non intelligo. deinde ἐναυπηγήθη, & navigavit, longe longeque differunt. Postremo Aminocleo cursum dirigente ὑπὸ Ἀμεινοκλέους putavit Hieronymus dici, ut si diceretur Argo navigavit sub Tiphy, id est directore Tiphy. Sed neque ita Græci loquuntur, neque Aminocles fuit κυβερνήτης, sed ναυπηγός. quo magis miror Eusebium hanc historiam παρανενοηκέναι. Nam de hoc Aminocle verba Thucydidis aliter tinniunt, qui dicit Aminoclem hunc domo Corinthium, naves Samiis fabricasse quatuor. φαίνεται δὲ καὶ Σαμίοις Ἀμεινοκλῆς Κορίνθιος ναυπηγὸς ναῦς ποιήσας τέσσαρας. Dices eundem & Atheniensibus navem potuisse fabricare. Si ita vis, equidem manus do. Sed errorem tam Græci auctoris, quam interpretis non excusabis. Sed Thucydides adjicit, ex quo ab Aminocle naves quatuor fabricatæ sunt, ad finem belli Peloponnesiaci, interfluxisse annos CCC: ἔτη δ' ἐστὶ μάλιστα τριακόσια ἐς τὴν τελευτὴν τοῦδε τοῦ πολέμου, ὅτε Ἀμεινοκλῆς Σαμίοις ἦλθε. Finis belli Peloponnesiaci numero MDCXII. Deductis CCC, superest numerus MCCCXII. prochronismus LVII annorum. Hunc locum Thucydidis retulimus supra numero MCCXXX.

MCCLVII. *In Lacedæmone primus Ἔφορος.*] Ita vox Ἔφορος Græce concepta est in BONG. & PET. Quemadmodum Athenis unus ex novem magistratibus dicebatur ἐπώνυμος ἄρχων, à quo annus Athenis, ut Romæ à Consulibus, signabatur; sic ex Ephoris unus erat, qui & ἐπώνυμος dicebatur, & Fastos signabat. Centum & triginta circiter annis post Lycurgum creati sunt Ἔφοροι quinque, quot numero erant ii, qui dicebantur Βιδιαῖοι, Polydoro & Theopompo Regibus, ipso Theopompo legem ferente. Θεοπόμπου μετριάσαντος τοῖς ἄλλοις, καὶ τὴν τῶν Ἐφόρων ἀρχὴν ἐπικαταστήσαντος. Aristot. Polit. V. Primus Elatus renunciatus Ἔφορος ἐπώνυμος. Ab hoc tempore quemadmodum Athenis dicebatur, τοῦ δεῖνος ἄρχοντος τοῦ δεῖνα, ita Lacedæmone ἐφορεύοντος τοῦ δεῖνα. Tanta vero eorum erat potentia, ut ne regibus quidem ipsis assurgerent.

Ibidem. *Fuit autem sub regibus Lacedæmoniorum ann. CCCL.*] Unius tantum Ephori meminit, quum tamen essent quinque, propterea quod unius esset mentio in Fastis, qui ἐπώνυμος, dicebatur. sed numeri CCCL falsi sunt. Sublatus enim ille magistratus ab ultimis Spartæ regibus Cleomene & Agide, cæsis à Cleomene Ephoris. quod contigit non multo ante aut post initium Philippi penultimi Macedonum regis; circiter CCCCXC annis ab hac epocha. Primus ἐπώνυμος fuit Chilon unus ex septem sapientibus. Laërtius: γέγονε δὲ Ἔφορος κατὰ τὴν πεντηκοστὴν ἕκτην Ὀλυμπιάδα. Παμφίλη δέ φησι κατὰ τὴν ἕκτην, καὶ πρῶτον ἔφορον γενέσθαι ἐπὶ Εὐθυδήμου, ὥς φησι Σωσικράτης. καὶ πρῶτος εἰσηγήσατο ἐφόρους τοῖς βασιλεῦσι παραζευγνύναι. Si igitur Chilon primus fuit ἐπώνυμος numero Eusebiano MCCCCLXI, adjectis CCCL annis, consurgit numerus MDCCCXI, qui est XIII annus Philippi penultimi Macedonum regis, quo tempore desivit iste magistratus. Quare hoc modo verum dixerit Eusebius, magistratum illum obtinuisse annis CCCL. at non à præsenti anno, ut ipse vult, sed à numero, ut diximus, MCCCCLXI. Quibus animadversis non Elatus fuerit primus Ephorus, sed Chilon. Quod verissimum est.

MCCLIX.

MCCLIX. *Cinathon Lacedemonius.*] Quam Eusebius Telegoniam vocat, eæ videntur γενεαλογίαι fuisse, ut ex Pausania colligi potest, qui non semel hujus poetæ meminit. Sic Orpheus quoque videtur habuisse nescio quæ γενεαλογήματα. De quo vero Telegono ibi agebatur, quandoquidem non unus Telegonus fuerit, non magnopere scire laboro. Unum tantum moneo, eos falli, qui Theogoniam pro Telegonia legunt. Sunt autem duo Poetæ, qui propter affinitatem nominis confundi possunt, Κιναίθων ὁ Λάκων ὁ τὴν Τηλεγονίαν γράψας, & Κύναιθος ὁ Χῖος ὁ πρῶτος τὰ Ὁμήρου ῥαψῳδήσας. Cave confundas.

Ibid. *Therai Cyrenem.*] Quod Theras Autesionis filius Aristodemi liberorum tutor, paulo ante Ionicam migrationem, coloniam in insulam Callisten deduxerit, quæ ab eo postea Thera dicta fuit, & nos supra tetigimus numero DLXXXIX, & sciunt, qui Herodotum, Pausaniam, & alios legerunt. Præterea notum & illud, ex posteris horum Theræorum colonorum Polymnesti ex Phronime pellice filium, nomine Aristotelem, cognomento Βάττον à linguæ tarditate coloniam in partes Syrtis prope Jovis Ammonis oraculum deduxisse. quod luculente Herodotus, & Pindarus in Pythiis exequuntur. Hactenus inter auctores convenit. De tempore non una est sententia. Pindarus ait decima septima generatione à Medea Cyrenem conditam. Tempus Argonautarum assignatum numero DCCXL. à quo, ad annum præsentem, intervallum est anni DXIX. quæ sunt prope generationes XVI absolutæ. Itaque hoc modo convenit de tempore. Rursus Solinus longe post hoc tempus Cyrenarum conditum rejicit: cujus verba adscribam: *Major Syrtis ostentat oppidum, (Cyrenas vocant) quod Battus Lacedemonius Olympiade prima & quadragesima, Rege Marcio res Romanas tenente, anno post Trojam captam quingentesimo sexagesimo octavo condidit. quæ domus Callimachi poetæ fuit, & patria.* Insignis hic locus est. sed Lacedæmonium vocat, qui erat oriundus Lacedæmone. Porro regnum Battiadarum apud Cyrenenses duravit annos CC, ut testatur Pindari Scholiastes Pythico quarto, alternis Battis & Arcesilais succedentibus. Quod si verum est, hoc est, si Cyrene colonia deducta numero præsenti MCCLIX, illud regnum finem cœperit numero MCCCCLXI. hoc est anno III Olymp. LIV. quod si ad epocham Solini addideris annos CC, vel Olympiades L, consurget Olympias XCI, qua regnum illud defecerit, Arcesila octavo à Cyrenensibus interfecto, quadraginta annis post Olympicam victoriam. Itaque non dubium est, quin regnum Battiadarum inierit Olympiade XLI, ut voluit Solinus. Quod autem non deducta fuit ea colonia, argumento fuerit dissensio Scriptorum super tempore ejus gesti. Itaque non ab uno Batto, neque primo deducta est, sed à Batto regnum inivit Battiadarum, quorum postremus octavus ab Aristotele Batto Arcesilas à Cyrenensibus, ut paulo ante dictum est, interfectus fuit.

Ibidem. *oraculo sic jubente.*] Incertum utrum intelligat hoc,

Βάττ' ἐπὶ φωνὴν ἦλθες. ἄναξ δέ σε Φοῖβος Ἀπόλλων
Ἐς Λιβύην πέμπει μηλοτρόφον οἰκιστῆρα.

an illud,

Βάττε πρόσθε κακόν, τὸ δὲ δεύτερον ἐσθλὸν ἔρδοντα.
Ἔρχεο, λεῖψ' ἀλίαν χώραν. ἤπειρος ἀμείνων
Νήσου. πρότερον δόλον ἔμβαλε πείθει πείθων.
Στεῖραν γῆν ὅσιος μίαν πολλῶν ἀθεμίστων.
Οἷά τ' ἀνὴρ ἔρξοι, τοῖον πλοῦς αὐτὸν ἱκάνει.

Posteriore hoc oraculo præcipitur relinquere Theram tum propter sterilitatem soli, tum propter scelera incolarum.

Ibid. *cujus proprium nomen Aristoteles.*] Sic POST. " Inepte Editiones Aristæus. Callimachus in Apolli- " nem: "

— ἐκ δέ σε Θήρης
Οὖλος Ἀριστοτέλης Ἀσβυστίδι πάρθετο γαίῃ.

Pindarus: σὺν Ἀριστοτέλης ἄγαγε ναυσὶ θοαῖς. Scholia Pindari Pythico IV. Ἡρόδοτος μέν φησιν, ἐπὶ ἡ Πυθία τὸ πρῶτον Βάττον προσηγόρευσεν (Ἀριστοτέλην πρότερον λεγόμενον) τῇ Λιβύων φωνῇ. Negamus Herodoto Battum notum fuisse nomine Aristotelis. imo illud ignorasse videtur. τῷ ὄνομα ἐτέθη Βάττος, ὡς Θηραῖοί τε καὶ Κυρηναῖοι λέγουσι. ὡς μέν τοι ἐγὼ δοκέω, ἄλλο τί. Βάττον vero à Libybus regem vocari scribit idem Herodotus, alii τραυλὸν vel ψελλὸν, vel ἰσχόφωνον. Posterius verum esse oraculo probatur, Βάττ' ἐπὶ φωνὴν ἦλθες. Et regem, & ἰσχόφωνον significare notant Glossæ Hesychii: Βάττος, βασιλεύς, τύραννος. Λίβυες. τραυλόφωνος, ἰσχόφωνος. Nota μνημονικὸν σφάλμα apud Eustathium de Cyrene in Scholiis in Dionysium: ἀποικία δέ ἐστιν ἡ Κυρήνη νησιωτῶν Θηραίων τῶν ἐκ Λακεδαίμονος ἀνέκαθεν μετοικησάντων. ὁ Θήρας γὰρ ἐκεῖνος ὁ στείλας εἰς αὐτὴν ἀποικίαν, Λάκων ἄνωθεν ἦν, ὡς καὶ Πίνδαρος ἱστορεῖ. Non est inscitia, sed hallucinatio. Nam non Θήρας deduxit Cyrenem coloniam, sed in insulam Callisten, quæ ab ipso postea Thera vocata est, & ab ea incolæ Theræi, Lacedæmonios colonos deduxit. XIII generatione postea Aristoteles Battus domo Theræus Cyrenem aut condidit, aut instauravit.

MCCLXII. *Hebræorum Osee.*] Inepte in secundum annum Achaz conjicitur initium Oseæ regis Israël ultimi. Itaque necessario nonus annus Oseæ cadit in undecimum Achaz. quod est absurdissimum. Convenire enim debebat in VI Ezechiæ, quo accidit deportatio X Tribuum, siquidem melius creditur Scripturæ, quam Eusebio omnia pro arbitrio susque deque permiscenti. Neque hoc absurdum intactum reliquit Georgius: Τῷ ια' ἔτει Ἀχὰζ βασιλέως Ἰούδα τὸ θ' ἔτος Ὠσηὲ συνέταξεν Εὐσέβιος ἐν τῷ Κανόνι αὐτοῦ. ὅπερ πάντη ἀσύμφωνον.

MCCLXIII. *Athenis Principes.*] ἄρχοντες. Melius *magistratus.* Primo βασιλεῖς, post mortem Codri ἄρχοντες ut potestate, ita etiam appellatione imminuta. τῶν ἀρχόντων primi διὰ βίου, secundi δεκαετεῖς, tertii ἐνιαύσιοι. Ita tres imminutiones, ex regibus magistratus perpetuus, ex perpetuis decennales, ex decennalibus annui.

MCCLXIV. *Atheniensium Charops.*] Dionysius Halicarnassensis auctor est τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ἑβδόμης Ὀλυμπιάδος fuisse ἄρχοντος Ἀθήνησι τῆς δεκαετίας Χάροπος ἔτος πρῶτον. qui tamen est hic ultimus annus VI Olympiad.

Ibid. *construxeruntque urbem Naucratim.*] Hæc verba habent omnes PR. & Edit. & Marianus. Soli POST. non habent.

Ibid. *urbem Naucratim.*] De Naucrati urbe Athenæi patria consule Athenæum ipsum. Stephanus quoque à Milesiis conditam scribit. Ναύκρατις, πόλις Αἰγύπτου ἀπὸ Μιλησίων τότε θαλασσοκρατούντων. Καὶ Στράβων ἑπτακαιδεκάτῃ. Hæc verba sunt ipsa Eusebiana: quæ mirifice illustrantur loco Strabonis, quem indicavit Stephanus: πλεύσαντες γὰρ ἐπὶ Ψαμμιτίχου τριάκοντα ναυσὶ Μιλήσιοι κατὰ Κυαξάρην (οὗτος δ' ἦν Βασι-

βασιλεὺς τῶν Μήδων) κατέσχον εἰς τὸ στόμα τὸ Βολβίτινον, εἶτα ἐκβάντες ἐτείχισαν τὸ λεχθὲν κτίσμα. χρόνῳ δὲ ἀναπλεύσαντες εἰς τὸν Σαϊτικὸν νομὸν, καταναυμαχήσαντες Ἴναρον, πόλιν ἔκτισαν Ναύκρατιν. Sed est μέγα χάσμα ἀναχρονισμοῦ. Nam diserte Strabo ostendit sub Cyaxare Milesios appulisse ad ostium Bolbitinum, ibique munimentum construxisse: post aliquod tempus ad præfecturam Saiticam delatos Naucratim ibi condidisse. Itaque Naucratis condita est circa aut finem regni Cyaxaris, aut initium Astyagis. Qui sane est immanis anachronismus. Apollonius vero Rhodius scripsit librum, cui titulum fecit, Κτίσις Ναυκράτεως.

Ibid. *Nonnulli Romanorum.*] Quia Varro anno III sextæ Olympiadis, Cato anno I V.

MCCLXV. *Roma Palilibus.*] Hieronymi, & sequentia.

MCCLXVI. *Thales Milesius.*] Duo Thaletes Milesii fuerunt. prior κατὰ Λυκοῦργον, Ἡσίοδον, καὶ Ὅμηρον, auctore Laertio, & Strabone lib. x. alter notissimus Philosophus Examii filius sub Crœso. Neutri convenit præsens epocha. ac nescio, an ille prior fuerit patria Milesius; quem Strabo magnificat, & μελοποιὸν, καὶ νομοθετικὸν ἄνδρα vocat.

MCCLXVII. *Aradus insula condita.*] Urbibus aut habitatoribus occupata. Ipsa vero insula adeo parva erat, ut oppidum totam occuparet. Mela: *Arados etiam in Phœnice est parva, & quantum patet, tota oppidum, frequens tamen, quia etiam subter aliena tecta sedem ponere licet.* Hieronymus inde mutuatus est, XXVII in Ezekielem: *Aradum insulam, quæ tota sit civitas, & contra se positum oppidum habeat.*

Ibid. *Cyzicus condita.*] Ita POST. In PR. vitiose Gyze. Sed & Editiones habent Gyzicus.

Ibid. *Circensibus Consualibus.*] Hieronymi.

MCCLXX. *Prima captivitas Israël.*] Non mirum si hic deportatio x Tribuum collocatur, quum in XI Achaz statuat nonum annum Oseæ ultimi regis Israël. De hoc vide supra numero MCCLXII. Annis undecim descendit à vero. Largius peccat Clemens, qui non ἐνδεκάτῳ, sed πεντεκαιδεκάτῳ ἔτει βασιλείας Ἀχὰζ hoc gestum memorat, nisi forte ἐνδεκάτῳ pro πεντεκαιδεκάτῳ legendum censeas.

Ibid. *Sennacherib, qui & Salmanassar.*] Non bene hi duo in unum confunduntur, & satis constat de falso. Ineptius Georgius: Σαλμανασὰρ ὁ καὶ Ναβονίδιος. Sed non unius Eusebii hæc fuit fabula. Jam ante eum idem putavit Clemens: Δημήτριος δέ φησιν ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ βασιλέων τὴν Ἰούδα φυλὴν καὶ Βενιαμὶν καὶ Λευὶ μὴ αἰχμαλωτισθῆναι ὑπὸ Σενναχηρείμ. Hieronymus XV Esaiæ: *eo tempore, quo Sennacherib captivum duxit Israël.*

Ibid. *Sennacherib.*] Huic errori similis & ille Procopii in Esaiam, qui ait Samariam & Judæam à Nabuchodonosoro expugnatas. Τελευτῶντος μὲν γὰρ κατὰ Ἰουδαίας ὁμοῦ καὶ Σαμαρείας ἐπιστρατεύσας Ναβουχοδονόσορ εἷλε. καὶ παρέτεινον ἐπὶ ἑβδομήκοντα ἔτη αἰχμάλωτοι. Quid opus erat Samariam expugnare, quæ CLII annis antea desolata fuerat? Ea sub Nabuchodonosoro nihil movere, neque res novas moliri in Regem Chaldæorum potuit, utpote quæ à tanto tempore Regibus Assyriæ, & illis devictis, regibus Chaldæorum parebat.

Ibid. *Rege Chaldæorum.*] Non satis erat semel hallucinari, nisi alterum portentum adhibuisset, de Assyriis Chaldæos faciens. Hoc idem videtur sentire Georgius, quum eundem vult esse Salmanassarem cum Nabonido, qui temporibus Cyri regnum Chaldæorum obtinebat. His confutandis multum Aretalogi lascivissent.

Ibid. *Regnatumque est in Samaria ann.* CCC.] Georgius: διήρκεσε δὲ ἡ αὐτὴ τῶν ι φυλῶν βασιλεία ἐν Σαμαρείᾳ ἀπὸ τοῦ α βασιλέως αὐτῶν Ἱεροβοὰμ δούλου Σολομῶντος ἐν βασιλεῦσι ιη, ἔτεσι δὲ σξ. ἀπὸ γὰρ τοῦ κοσμικοῦ ἔτους ͵δφη ἀρξαμένη, εἰς τὸ ὑποτεταγμένον ͵δψοα ἔληξεν. κατὰ δὲ Ἀφρικανὸν ͵δψι. κατὰ δὲ Εὐσέβιον ͵δυπ. Εὐσέβιος δὲ ὁ Καισαρεὺς σν. ἔτη ἐπιλογίζεται, καὶ ἄλλοι σμς. Sed vide librum tertium Canonum Isagogicorum.

Ibid. *ad custodiendam regionem Iudæam.*] Judæa aliquando pro XII Tribubus sumitur, ut, *Notus in Iudæa Deus.* item: *Facta est Iudæa sanctificatio ejus.* Juda autem semper pro duabus Tribubus, Juda & Benjamin: quod & Hieronymus statim in principio in Esaiam monuit. Sed hic non est ferenda ἀκυρολογία, Judæam, pro Samaria. Nam quis Judæum vocat Samaritam? quis Samariam, Judæam? Nusquam religiosius servanda fuit distinctio Samariæ à Judæa, quam hic, ubi agitur de Samaritis. Deinde falsum est, regem Assyriorum misisse custodes ex Assyria ad tuendam Samariam. Misit enim Colonias ex iis locis, in quæ Samaritas deportaverat, in ea, unde eos deportaverat. Nam omnino regio Samaria vacua à cultoribus non erat relinquenda. II Reg. XVII, 24. Eadem ἀκυρολογία apud Epiphanium: μέτοικοι δὲ ὄντες ἀπὸ Ἀσσυρίων εἰς τὴν Ἰουδαίαν. Nam duæ Tribus adhuc incolumes supererant & regnū Juda: quæ proprie est Judæa. Quare, ut Judæam pro XII Tribubus aliquando dici concedamus, tamen ubi de Samaritis mentio est, vitanda est amphibologia. Sane in Hebræo semper est Iuda. In Scriptura bis legimus Israël pro Iuda. II Chron. XXI, 2. *Iosaphat rex Israël.* Eod. XXVIII, 19. *Achaz rex Israël.* Sed nos iis ancipitibus appellationibus abstinere oportet, ubi amphibologia vitari non potest, cujusmodi est Iudæa pro Samaria.

Ibid. *qui æmulatores legis Iudæi.*] Pentateuchum hactenus tantum retinent à tempore Ieroboam priscis & veris characteribus Hebraicis scriptum. Epiphanius: μέτοικοι δὲ ὄντες ἀπὸ Ἀσσυρίων εἰς τὴν Ἰουδαίαν (nota Ἰουδαίαν pro Σαμαρείαν) καὶ λαβόντες τὴν πεντάτευχον μόνην Μωϋσέως, οὗ βασιλέως αὐτοῖς ἀποστείλαντος ἀπὸ Βαβυλῶνος διὰ ἱερέως Ἔσδρα καλουμένου. An intelligat Esdram filium Hecaliæ celeberrimum scribam legis, quærendum amplius. Tamen non dubito, quin eum intellexerit, quid ni? qui Salmanassarem eundem cum Nabuchodonosoro facit, quos intervallum annorum ut minimum CXX à se disjungit. Longus liber de ejusmodi Epiphanii hallucinationibus contexi posset, quarum postrema non est, qua Samaritanos sectæ Hessenorum fuisse scribit. Quod vero ille attribuit Esdræ, id de Rabbi Dustai fabulantur portentosi Iudæi: סנחריב שלח לכותים רבי דוסתאי בר ינאי ללמדם תורה *Sennacherib misit Cuthais Magistrum Dusthai filium Iannai ad docendum eos legem.* Ubi vides Iudaicum esse commentum, Sennacherib & Salmanassar unum eundemque esse. Non omittendum, quod nugatores Græci de Samariæ etymo dicunt, ne forte mireris Σαμαρείτας quasi φύλακας dictos Hebraica lingua. Aiunt ergo τὴν Σαμάρειαν dictam, quasi σῆμα Ἄρεως, tumulum Martis, quod Mars in ea urbe filium suum Ascalaphum condiderit. Scholion vetus Ἰλιάδ. ο. τὸν δὲ ῥηθέντα τοῦ Ἄρεως υἱὸν Ἀσκάλαφον φασὶν εἰς Ἑβραίων μεταχομισθέντα τετάφθαι, ἀφ' οὗ καὶ Σαμάρειαν κληθῆναι, διὰ τὸ ἐκεῖ σῆμα τοῦ Ἄρεω, τοῦτ' ἔστι σῆμα τιμῆς τοῦ υἱοῦ. Epitaphium hoc fuisse fabulantur:

Σαμ

Σᾶμ' Ἄρεως ἔτυμον βεβοημένον ἑλλάδι φωνῇ,
Οὕνεκ' Ἄρης πρώτη τέκνον ἔχωσε πόλει.

Sed hunc Ascalaphum alii ex veteribus neque in Troade interfectum, ut Homerus, neque in Samaria sepultum, ut alii fanatici, sed in partes Ponti profectum, ibi Achæorum nationi nomen dedisse volunt. unde Dionysius ὁ περιηγητής.

— καὶ ἀλκήεντες Ἀχαιοί,
Τούς ποτ' ἀπὸ Ξάνθοιο καὶ Ἰδαίου Σιμόεντος
Γενεαὶ ποσφίσασαν νότιος τε καὶ Βορέαο
Ἑσπομένους μετ' ἄνακτι Ἀρηϊάδη βασιλῆϊ.

Ubi Ἀρηϊάδης βασιλεὺς est Ἀσκάλαφος υἱὸς Ἄρεος, non Agamemnon, ut strenue nugatur ibi enarrator Eustathius. Priscianus melius:

Et qui Trojana post prælia gentis Achæi
Ascalaphi regis victricia signa sequentes
Dispulsi ventis illas venere sub oras.

Ibid. *Ceninenses.*] Hæc, & duæ sequentes periochæ, sunt ab Hieronymo.

Ibid. *Samaritæ vocati sunt, quod Latina lingua exprimitur custodes.*] Si Assyriorum coloni vocati sunt custodes, ergo omnes coloni eodem jure vocari possunt custodes. Ab Eusebio accepit Epiphanius, aut uterque ab eodem alio, Ἑρμηνεύονται δὲ Σαμαρεῖται φύλακες, διὰ τὸ ἐν πόλει φυλάκων τετάχθαι ἐν τῇ γῇ. propterea & ἐγκαθέτους vocat, quod idem est, quod stationarii, vel incolæ. In Bibliis Græcis II Samuel. VIII, „ 14. καὶ ἔθετο ἐν τῇ Ἰδουμαίᾳ φρουράν. Procopius non „ φρουρὰν, sed ἐστηλωμένους legit: ἐστηλωμένους δέ φησι „ τοὺς σὺν ἐγκαθεστάμενους φρουρούς, ὡς νῦν τινες ἐγκα- „ θέτους φασίν. Leontius de Sectis: αἰχμαλωτίσας δὲ τοὺς Ἰσραηλίτας, ἀντ' αὐτῶν ἄλλους ἐκεῖσε κατέστησε πρὸς φυλακὴν τῆς χώρας, οἵ τινες ἐκλήθησαν Σαμαρεῖται, ἐπειδὴ Σαμαρείτης λέγεται ὁ φύλαξ παρ' Ἑβραίοις. Sed Epiphanius, quia ex Scriptura manifesto urgetur, dictos fuisse à Semer, à quo locum emptum urbi instruxerit, & à venditore Samariam nominaverit, Rex Israëlis Omri, addit, partim quod φύλακες essent, partim à Semer Samaritas dictos fuisse, imo à pluribus caussis, καὶ συμβέβηκε τὸ ὄνομα ἐκ διαφόρων προφάσεων καλεῖσθαι Σαμαρείτας ἐκ τε τοῦ Σωμήρ, ἔκ τε τῶν Σωμόρων, ἔκ τε τοῦ φυλάττειν τὴν γῆν, ἔκ τε τοῦ φυλάττειν παιδεύματα τοῦ νόμου. Is est mos ipsius, ut diversa etyma eidem nomini assignet: ut Jesum ab Hebræo verbo, quod σώζειν significat, item à Græco ἰάσασθαι deducit. Sed audi eundem de hac re ita scribentem: γίνεται οὖν ἐντεῦθεν ἀπὸ τοῦ χρόνου Ἰεχονίου ἡ αἰχμαλωσία ἡ εἰς Βαβυλωνίαν. Ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ αἰχμαλωσίας ἀνῆλθον οἱ πρεσβύτεροι τῷ Ναβουχοδονοσόρῳ ἐν Βαβυλῶνι παρακαλοῦντες ἀποστεῖλαί τινας τῶν ἰδίων αὐτοῦ ἐγκαθέτους εἰς τὴν Ἰσραηλιτῶν γῆν, ὅπως μὴ ἡ χώρα ὑλομανοῦσα ἐρημωθῇ. Attribuit Nabuchodonosoro, Babylonio, quod erat proprium Salmanassari Assyrii, ut non mirum sit in Babylonia eum regnasse. Jam enim illi hoc regnum attribuerat & Eusebius ipse. tamen Græca illa omnia non habent, & videntur admixta ab Hieronymo. Ipsemet fatetur à capto Ilio se multa addidisse, multa admiscuisse. Non est dubium esse ab Hieronymo, ut illa: *quod Latina lingua exprimitur custodes.* Quod etymon valde arrisit ei, ut in Epitaphio Lucinii Bætici. *Sanctam te corpore & spiritu servet ille Samarites, id est servator & custos, de quo in Psalmo scribitur: Non dormitabit, neque dormiet qui custodit Israël.* quæ est inusitata interpretatio, ut illa in Epitaphio Paulæ: *Clementiam Samaritæ, id est, custodis.*

MCCLXXIII. *Lacedemonii contra Messenios vicennale bellum habebant.*] Viginti annos absolutos bellum durasse ait. Quare recte initium ejus accommodaretur anno primo Olympiadis IX. Sed Tyrtæus εἰκοστῷ ἔτει terminatum canit. quapropter XIX annos tantum duraverit.

Εἰκοστῷ δ' οἱ μὲν κατὰ πίονα ἔργα λιπόντες
Φεῦγον Ἰθωμαίων ἐκ μεγάλων ὀρέων.

& clarius:

Ἀμφ' αὐτὴν δ' ἐμάχοντ' ἐννεακαίδεκ' ἔτη.

Finem enim hoc bellum cœpisse scribit Pausanias, anno primo quartædecimæ Olympiadis, hoc est anno LIII Iphiteo. Quare deductis XIX solidis annis de LIII, initium belli cadet in annum II Olymp. IX. Caussas ejus belli pete ex Pausania. Paulus Orosius repetit initium ejus belli anno XX ante urbem conditam: hic vero assignatur anno XXIX ante ejusdem Urbis Palilia. Ob spretas virgines, vel contumelia affectas à Messeniis hoc bellum ortum est. Unde *Messenam nocentem* vocat Manilius, ὅτι πρώτη χειρῶν ἀδίκων ἦρξαν.

Non annosa canam Messanæ bella nocentis.

MCCLXXXI. *Naxus condita.*] Strabo libro VI scribit suo sæculo non fuisse Naxon & Megara. Pausanias „ Ηλιακῶν β. Νάξου δὲ οἰκισθείσης ποτὲ ἐν Σικελίᾳ ὑπὸ „ τῶν Χαλκιδέων τῶν ἀπὸ τῷ Εὐρίπῳ τῆς πόλεως μὲν οὐδὲ „ ἐρείπια ἐλείπετο ἐς ἡμᾶς ἔτι. Frustra ergo hujus ævi „ Geographi æstuant hodiernas earum appellationes eruere conantes. Strabo: αἱ δὲ μεταξὺ Κατάνης καὶ Συρακουσῶν ἐκλελοίπασι Νάξος καὶ Μέγαρα. Post: φησὶ δὲ ταύτας Ἔφορος πρώτας κτισθῆναι πόλεις Ἑλληνίδας ἐν Σικελίᾳ καὶ τῇ γενεᾷ μετὰ τὰ Τρωϊκά. Mirum doctissimum interpretem Xylandrum non animadvertisse legendum esse δεκάτῃ γενεᾷ, hoc est CCC XXX plus minus annis, circiter numerum MCLXIV. Hic vero dicitur condita CCCCXLVI annis post Troica tempora. Et nos postea animadvertimus sententiam nostram à Marciano confirmari:

— εἶθ' Ἑλληνικὰς
Ἔσχεν πόλεις, ὥς φασιν, ἀπὸ τῶν Τρωϊκῶν
Δεκάτῃ γενεᾷ μετὰ ταῦτα, Θεοκλέους στόλον
Παρὰ Χαλκιδέων λαβόντος. ἦν δ' οὗτος γένει
Ἐκ τῶν Ἀθηνῶν. καὶ συνῆλθον, ὡς λόγος,
Ἴωνες, εἶτα Δωριεῖς οἰκήτορες.
Στάσεως δ' ἐν αὐτοῖς γενομένης, οἱ Χαλκιδεῖς
Κτίζουσι Νάξον, οἱ Μεγαρεῖς δὲ τὴν Ὕβλαν.

Plinius Naxon hanc prius *Tauromenion* vocatam asserit, quum tamen Straboni diversæ sint coloniæ. item Marciano: εἶθ' Ἱμέρα καὶ Ταυρομένιον ἐχομένη „ neque dubitamus Plinium falli. Solinus Plinium, ut solet, sequitur. *Peloritana ora habitatur Tauromenia colonia, quam prisci Naxon vocabant.* Thucydides libro VI. τὸ οἰκιστὴν τῆς Νάξου Θουκλέα vocat, ut Marcianus. Erat autem Chalcidensis ex Eubœa.

MCCLXXXIII. *Syracusa in Sicilia condita.*] Triennio post Naxon conditam hic ponitur conditus Syracusarum. Thucydides annum interponit inter utriusque natales, lib. VI: Ἑλλήνων δὲ πρῶτοι Χαλκιδεῖς ἐξ Εὐβοίας πλεύσαντες μετὰ Θουκλέους οἰκιστοῦ Νάξον ᾤκισαν. Paulo post: Συρακούσας δὲ τοῦ ἐχομένου ἔτους Ἀρχίας τῶν Ἡρακλειδῶν ἐκ Κορίνθου ᾤκισε Σικελοὺς ἐξελάσας πρῶτον ἐκ τῆς νήσου, ἐν ᾗ νῦν οὐκέτι περικλυζομένῃ ἡ πό-

ἡ πόλις ἡ ἐκτὸς ἐστι. Strabo: Τὰς δὲ Συρακούσας Ἀρχίας μὲν ἔκτισεν ἐκ Κορίνθου πλεύσας περὶ τοὺς αὐτοὺς χρόνους, οἷς ᾠκίσθησαν καὶ ἡ Νάξος καὶ τὰ Μέγαρα. Ideo apud Stephanum male vulgo editum est: Συρακοῦσαι πόλις Σικελίας μεγίστη, ὡς Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ, κτίσμα Ἀρχίου Κορινθίου ἀποικος τῆς ἐν Σικελίᾳ καὶ Νάξου ὁμόχρονος, quæ sunt nihili. Lege ergo: ἀποίκοις τοῖς ἐν Σικελίᾳ. ait eodem tempore conditas, quo primi coloni in Siciliam deducti, & Naxos condita. Scholion II Pythici Pindari: Ἀρχίας τέσσαρας πόλεις καταστρεψάμενος εἰς μίαν συνήγαγεν. εἰσὶ δὲ αὗται, Ἀχραδινὴ, Νεάπολις, Ἐπιπολαὶ, Τύχη. &: Ὀρτυγία νῆσος οὖσα πρότερον ταῖς Συρακούσαις συνήφθη. Ego censeo Syracusas maximam Europæ urbium fuisse sub Hierone, & Gelone. Theocritus eas Ἐφυραῖον ἄστυ vocat propter Archiam & colonos indidem Corinthios. Idem ἠλακάτῃ. καὶ γάρ τοι πατρὶς, ἣν ὡ ἐξ Ἐφύρας κτίσσε ποτ' Ἀρχίας. id est: Syracusæ est tibi patria. Marcianus ὁ περιηγητής.

> Τὸ δ' ἐπὶ Ζέφυρον τῆς Ἰταλίας οἱ Δωριεῖς
> Κατέσχον. Ἀρχίας δὲ τούτους παραλαβὼν
> Ὁ Κορίνθιος μετὰ Δωριέων, κατῴκισεν
> Ἀπὸ τῆς ὁμόρου λίμνης λαβούσας τοὔνομα
> Τὰς νῦν Συρακούσας παρ' αὐτοῖς καλουμένας.

„ Vide etiam Plutarch. in Narrat. Amator. Ovidius „in Metamorph.

„ *Et qua Bacchiadæ bimari gens orta Corintho*
„ *Inter inæquales posuerunt mœnia portus.*

„ Nam Archias fuit ex genere Bacchiadarum.

Ibid. *Catina.*] Hæc eodem anno condita, quo Syracusæ, Thucydidi quinto anno: Θουκλῆς δὲ, καὶ οἱ Χαλκιδεῖς ἐκ Νάξου ὁρμηθέντες ἔτει πέμπτῳ μετὰ Συρακούσας οἰκισθείσας, Λεοντίνους τε πολέμῳ τοὺς Σικελοὺς ἐξελάσαντες, οἰκίζουσι, μετ' αὐτοὺς, Κατάνην: Ridiculum hujus urbis etymon adfert Stephanus, κέκληται δὲ οὕτως, ἐπειδὴ κατέβη πρὸς τὸν Ἀμενανὸν ποταμὸν ἡ Θεοκλέους τοῦ Χαλκιδέως ναῦς, ἣν Δωριεῖς χωρὶς τοῦ ὕδατος φασίν. Quod non video quomodo constare possit. Catinam eversam postea ab Hierone instauratam novo Ætnę nomine imposito docent Scholia Pythiorum Pindari. Mirum tamen non Ætnæ, sed Catanæ nomen hodie retineri, quum fere hoc soleat accidere, ut urbes antiquitus instauratæ posterius nomen potius, quam prius hodie retineant: quanquam Ierosolyma non Ælia, sed priscum nomen retinent: „ item Messana non Mamertina, quod posterius ei no„ men fuit, hodie vocatur.

MCCLXXXIV. *Messena à Lacedæmoniis capitur.*] Si hoc bellum inivit anno primo IX Olympiadis (fuit enim vicennale) quomodo definit in anno ultimo Olympiadis undecimæ? quomodo ex vicennali factum est duo„ decennale? Nam BONG. ponit anno primo Olymp. „ XII, FRE. anno primo X Olymp. PET. anno secun„ do XI. Mira varietas.

„ Ibid. *Mare obtinent Cares.*] Nimirum iterum. Nam „ prius imperium in mare illis ademit Minos. Thucyd. „ lib. I.

MCCXCVI. *Atheniensium Hippomenes.*] Si credimus Pausaniæ, hic fuerit μεταχρονισμὸς annorum quatuor, qui annum primum Olympiadis XIV ait fuisse quartum magistratus decennalis Hippomenis. Ita enim ubi de bello Messeniaco verba facit: ὁ δὲ πόλεμος ἔλαβεν οὕτος τέλος ἔτει πρώτῳ τῆς τετάρτης καὶ δεκάτης Ὀλυμπιάδος, ἣν Δάσμων Κορίνθιος ἐνίκα στάδιον, Ἀθήνησι Μεδοντιδῶν τὴν ἀρχὴν ἔτι ἐχόντων τὴν δεκαετῆ, καὶ ἔτους Ἱππομένει τετάρτου τῆς ἀρχῆς ἡνυσμένου. Quia dicit ἡνυσμένον ἔτος, videtur illi, quintus annus inivisse Olympiadis XIV anno primo. Itaque non quadriennii, sed quinquennii metachronismus fuerit. proinde annus primus Hippomenis congruit primo Olympiadis XIII. Hic metachronismus non est parvi momenti, quum à fine τῶν Μεδοντιδῶν δεκαετῶν pendeat initium τῶν ἀρχόντων ἐπετείων, qui dicti sunt ἐπώνυμοι, quod signarent fastos, ut Ephori Lacedæmone, Consules Romæ. Itaque si erratum sit in illis magistratibus, erratum quoque fuerit in annorum notatione: & quum Eryxias sit ultimus decennalium magistratuum, si aliquid gestum sit Athenis, & magistratus nomen, ut fiebat, appositum fuerit, quinquennio semper serius gestum videbitur secundum Eusebium. Et sane Eryxiæ annus ultimus competit Olympiadis XXII anno quarto, qui ex Eusebii sententia fuerit anno primo Olymp. XXIII. Suidæ Ἱππομάνης meo judicio vocatur, qui hic Ἱππομένης, & dicitur τῶν Κοδριδῶν τοῦ γένους, & πλευταῖος βασιλεύσας. quod falsum est. Vide locum, voce Παρίππων.

Ibid. *Bellum, quod in Thyrea.*] Ovidius in Fastis de Termino:

> *Si tu signasses olim Thyreatida terram,*
> *Corpora non leto missa trecenta forent:*
> *Nec foret Othryades congestis lectus in armis.*
> *O quantum patriæ sanguinis ille dedit!*

Vide Valer. Max. lib. III. cap. II. Suidam, Plutarch. Parallelis, Herodotum imprimis, qui tempus etiam designat scribens Crœsum Sardibus à Cyro obsessum suppetias, quas à Lacedæmoniis expectabat, impetrare non potuisse, Lacedæmoniis in bello Thyreatico occupatis. Captum autem Crœsum scribit Eusebius anno primo Olympiadis quinquagesimæ nonæ. Igitur in illud tempus conferendum erat hoc bellum. Ingens enim fuerit anachronismus. Adde quod à numero MCCXCIII, ad MCCCXXXII, nihil in Lacedæmonios hostile fecerunt. Nam Ithome expugnata, & bello Messeniaco profligato anno primo Olympiad. XIV, hoc est numero MCCXXXII, ut jam dictum est, Lacedæmonii Messenios jusjurandum adegerunt, nihil hostile in posterum adversus se molituros. quod Messenii sancte observarunt annos undequadraginta, ad numerum MCCCXXXII. post quod tempus non solum à Laconibus defecerunt, sed & in societatem defectionis Argivos & Arcadas suscitarunt, quum tamen Argivi per multos annos antea nihil in Lacedæmonios movissent. Quomodo igitur à numero MCCXCIII, ad MCCCXXXII, inter Argivos & Lacedæmonios ortum bellum, quum omnia pacata essent? Sed suos auctores sequutus est Eusebius, quibus adscribenda est discrepantia hæc, non ipsi. Nam quidam ex veteribus hoc gestum confe- „ runt in tempus Theopompi regis Lacedæmoniorum „ ex familia Eurypontidarum: cujus regnum in hunc „ temporis tractum competit. Alios sequutus Solinus „ longe retro hanc epocham summovet, cap. XIII. *Anthea, & Cardamyle, ubi quondam fuit Thyrea, nunc locus dicitur: in quo anno XVII regni Romuli inter Laconas & Argivos memorabile fuit bellum.* Secundum ista, hoc contigerit numero MCCLXXXI. ut necesse sit Eusebium & Solinum ab eodem fonte hausisse, sed alterutrum ab auctore suo descivisse.

MCCCI. *In Sicilia Chersonesus condita.*] Intellige Græce ἐκτίσθη, ut alibi notavimus. Nam non Chersonesus condita est, sed urbs in ea, quæ Μύλαι dicebantur.

bantur. Scholia optima & vetustissima Apollonii lib. IV: Μύλας δὲ Χερρόνησον Σικελίας, ἐν ᾗ οἱ τοῦ Ἡλίου βόες ἐνέμοντο. Retinet nomen hodie *Mylasso*. quod profecto videtur non ex Μύλαι, sed ex Μυλασσὸς depravatum: ut oppidum illius Cherronesi non solum Μύλαι, sed etiam Μυλασσὸς dictum videatur: unde Ausonius formarit Mylasenum in cultissimo poëmate Mosellæ.

Aut Pompejani Mylasena pericula belli
Euboicæ referunt per amœna sonantia cymbæ.

Non enim ἀπὸ τῶν Μυλῶν formatur Μυλασηνὸς, sed ἀπὸ τοῦ Μυλασσός. At ἀπὸ τῶν Μυλῶν fit Μυλαίτης „gentile, Μυλαϊκὸς possessivum. Quare vero priorem „in *Myla* produceret Silius, caussæ non erat, lib. XIV. „*Subsidium infidum fugientibus æquora Myle.*

MCCCII. *ad Capreæ paludem nusquam apparuit.*] Sine dubio in Græcis fuit, ἐπὶ τῷ τῆς Καπρέας ἕλει ἠφανίσθη. siquidem hæc conversa sunt ex Græcis. Sin autem, auctor de viris illustribus eodem modo locutus est: *Quum ad Capreæ paludem exercitum lustraret, nusquam comparuit.* Est igitur hæc perioche Hieronymi. Sic in Victore Tununensi: *Attila Hunorum rex nusquam comparuit.* ἠφανίσθη. Gellius de Varrone: *& ad eum diem septuaginta hebdomadas librorum conscripsisse, ex quibus aliquos jam diu, quum proscriptus esset, direptis bibliothecis suis, non comparuisse.* id est ἀφανισθῆναι.

Ibid. *Mortuo Romulo.*] Hieronymus ab Eutropio.

„MCCCIV. *Numa, qui & Pompilius.*] Perinde ac si „diceret, Marcus, qui & Tullius. Nam Numa est „prænomen, Pompilius nomen. Erat enim de gente „Pompilia ex Sabinis.

MCCCV. *Aegyptiorum Taracus Aethiopus.*] Iste cum ingenti exercitu ex Æthiopia profectus Ægyptum invasit. quam postquam diu excursionibus infestavit, Sevichum regno eversum interficit, rerum in ea potitur, anno Ezekiæ regis XXIII. Iam vivente Sevecho, & vix regnum ingresso, in Palæstinam ac Syriam cum eodem exercitu se impressionem facturum minabatur, anno XIV regis Ezekiæ. Isaiæ XXXVII, 9. ubi vocatur תרהקה, in emendatis exemplaribus Græcis Θαρακά. Quod autem hunc regem regnum Ægypti iniisse anno eodem, quo Manasses suum inivit in Iudæa, putat Eusebius, frustra est. Nam aliquot annis ante Manassem rerum potiebatur in Ægypto: ut taceam, quod hic non bene statuitur initium Manassis, propter paralogismum, de quo toties questi sumus.

Ibid. *Sibylla, quæ Herophila.*] Sibyllæ ita numerantur à Clemente: Σίβυλλα ἡ Σαμία, ἡ Κολοφωνία, ἡ Κυμαία, ἡ Ἐρυθραία, ἡ Φυτώ, ἡ Ταραξάνδρα, ἡ Μακέτις, ἡ Θετταλή, ἡ Θεσπρωτίς. Alii alias, & aliter. Vide Lactantium, ac post eum, Augustinum.

Ibid. *Manasses.*] In excusis: *Manasses impius Esaiam interfecit, statuamque suam posuit quinque facies habentem.*] quæ nullus scriptus codex habet. De statua videtur esse antiquitus recepta opinio. quanquam non πεντεπρόσωπον, sed τετραπρόσωπον designat Cedrenus 91. 5. καὶ τὸν μέγαν Ἡσαΐαν πρίσας ξυλίνῳ πρίονι, καὶ τὴν Ἱερουσαλὴμ αἱμάτων ἀδίκων πληρώσας οὐχ ἧττον εἰδωλολατρήσας τῶν Ἀμορραίων, ὡς τὸν οἶκον κυρίου καταμολύνας, καὶ τετραπρόσωπον εἴδωλον τοῦ Διὸς ἐν αὐτῷ στήσας, οὐ διέλιπεν οἰωνιζόμενος, καὶ φαρμακεύων, καὶ αἰσχρουργῶν. Quę sunt à Georgio, sed interpolatis ejus verbis, ut solet. Apud Suidam eadem verba sunt, quæ apud Cedrenum: ut potius Georgius verba Suidæ mutaverit, quam verba Georgii Cedrenus.

MCCCVI. *& congiarium dedit.*] In Græcis, Κογγιάριον ἔδωκεν. Hunc locum tangit Epiphanius. ΚΟΓΓΙΑΡΙΟΝ. Τοῦτο τὸ μέτρον ἐστὶν ἐν χρονογραφίαις Εὐσεβίου, καὶ τῶν ἄλλων χρονογράφων δηλούντων, ὡς ἐκαστός τε τότε βασιλέων κατὰ φιλοδημίαν τῷ δήμῳ Ῥωμαίων πρὸς εὐφρασίαν ἐχαρίζοντο.

Ibid. *asses ligneos & scorteos.*] Tertium genus addidit Græca lectio omissum ab Hieronymo, ἀσσάρια ξύλινα, καὶ σκύτινα, καὶ ὀστράκινα. Sed mirum Numam “ scorteos, ligneos, & figlinos nummos dedisse, quum “ contrarium fecerit, siquidem veteri auctori, quem “ Suidas producit, aliqua fides habenda. Ἀσσάρια, ὀβολοί. Νουμμᾶς ὁ πρῶτος βασιλεὺς μετὰ Ῥωμύλον “ Ῥωμαίων γεγονὼς ἀπὸ σιδήρου καὶ χαλκοῦ πεποιημένα “ πρῶτος ἐχαρίσατο Ῥωμαίοις, τῶν πρὸ αὐτοῦ πάντων “ διὰ σκυτίνων, καὶ ὀστρακίνων τὴν χρείαν πληρούντων “ ἅπερ ὠνόμασεν ἐκ τοῦ ἰδίου ὀνόματος νουμμία. quem “ locum expressit Cedrenus: καὶ ἀσσάρια δὲ ἀπὸ ἀσημίου καὶ χαλκοῦ πεποιημένα πρῶτος Ῥωμαίοις ἐχαρίσατο τὸ πρὶν διὰ σκυτίνων, καὶ ξυλίνων, καὶ ὀστρακίνων τὴν χρείαν πληρούντων. ἅπερ ἐκ τοῦ ἰδίου ὀνόματος νουμμία ἐκάλεσε. *Asses ex non signato argento & ære cusos primus Romanis largitus est, quum antea eorum usum scortei, lignei, & figlini supplerent.* Ubi vides à Numa sublatum nummorum scorteorum, ligneorum, & figlinorum usum, apud Eusebium autem ab eodem Numa introductum. De nummis habet auctores, quos sequatur. à quibus etiam Isidorus hęc mutuatur: *Numi autem à Numa Romanorum rege vocati sunt, qui eos primum apud Latinos imaginibus notavit & titulo nominis sui proscripsit.* Epiphanius περὶ μέτρων: πόθεν νουμμίον προσαγορεύεται; ἀπὸ τοῦ Νουμᾶ τινος βασιλέως τῶν Ῥωμαίων. Sed audi quomodo eruditissimus interpres locum Cedreni reddiderit. *Primus Romanis asses æreos litera A signatos largitus est, quum ii necessitatibus suis ante hac coriaceis, ligneis, testaceisque pecuniis usi essent.* Dicas aliud quid potius, quam verba Cedreni vertisse. Et tamen ne sic quidem ea assequimur. Legit vero ἀ σημείου, pro ἀσήμιον, quod Cedrenus usurpavit ἀντὶ τοῦ ἀσήμου. Nam ἄσημον usitatius est, quam ἀσήμιον. Id significat, ut vulgo notum est, argentum non signatum. In Epigrammate, ἀνθολογίας II. cap. εἰς Φειδωλοὺς, sumitur etiam pro argento cavo, hoc est supellectile vasaria argentea. καὶ τότε θαυμάσῃ κύφον ἄσημον ἔχων. Etiam Targum Bibliorum habet אסימון nulla mutatione literarum, pro quo male in paraphrasi Psalmi LXVIII, אזמוא. pro אסימון. Sed quis credidisset tam peritum hellenismi virum nescisse, quid est, πληροῦν τὴν χρείαν; Qui eum per imperitiam lapsum putaverit, eum vero imperitum esse oportet. Properantiæ enim est peccatum, non inscitiæ. Quod & de Hieronymo quoque statuendum, qui pene in hoc Chronico prius interpretationem dictavit, quam sententiam conciperet.

MCCCVII. *Nicomedia condita, quæ prius Astacus vocabatur.*] Imo contra: *Astacus condita, quæ postea Nicomedia vocata est.* Ammianus: *& Astacum secuto tempore Nicomediam à Rege cognominatam.* Quare hic necessario aut à Græco auctore, aut ab interprete hallucinatum. Trebellius Pollio in Gallienis: *Denique Astacum, quæ postea Nicomedia dicta est, incensam graviter vastarunt.* Video nondum animadversum esse duas fuisse Astacos, quarum una ampliata, postea vocata est Nicomedia. Strabo lib. X. καὶ πόλις Ἀστακὸς ὁμώνυμος τῇ περὶ Νικομήδειαν. *Cognominis ei quæ proxime Nicomediam.* Atque adeo videtur Strabo, quum duas Astacos constituat, alteram distin-

distinguere ab ipsa Astaco, quam tamen eandem cum Astaco omnes faciunt. lib. XII: ἐν ᾧ Νικομήδεια ἔκτισται ἐπώνυμος ἑνὸς τῶν Βιθυνῶν βασιλέων τοῦ κτίσαντος αὐτήν. Paulo post: ἦν δὲ ἐν αὐτῷ τῷ κόλπῳ καὶ Ἀστακὸς Μεγαρέων κτίσμα. In eodem sinu duas urbes vicinas collocat, Ἀστακὸν κτίσμα Μεγαρέων, & Νικομήδειαν κτίσμα ἑνὸς τῶν Βιθυνίας βασιλέων. Non igitur eadem est Ἀστακὸς & Νικομήδεια. imo diversæ. Plinius quoque diversas facit Astacon & Nicomedian circa finem lib. V. Sed vicinas adeo esse oportet, ut amplitudo Nicomediæ offecerit alteri minoris famæ. Pausanias à quodam Zypœte sive Zipœte Thrace Astacon dicit conditam, ἠλιακ. α. Ἀπὸ τούτου (Νικομήδους) καὶ τῇ μεγίστῃ τῶν ἐν Βιθυνίᾳ πόλεων μετεβλήθη τὸ ὄνομα Ἀστακῷ τὰ πρὸ τούτου καλουμένῃ. τὰ δὲ ἐξ ἀρχῆς αὐτῇ Ζυποίτης ἐγένετο οἰκιστὴς Θρᾷξ γένος εἰκάζοντι γε ἀπὸ τοῦ ὀνόματος. Quod Thracium nomen sit, adjuvat & Memnon, de bello quodam Heracleotarum loquens. ὑπὸ δὲ τὸν αὐτοὺς χρόνους ἐκδέχεται τοὺς Ἡρακλεώτας ὁ πρὸς Ζιποίτην τὸν Βιθυνὸν πόλεμος, ὃς τῆς Θυνιακῆς ἐπῆρχεν Θρᾴκης. non est, quod in dubium revocetur, quum Tzetzes Zypœten dicat fuisse patrem Nicomedis ejus, qui nomen urbi Nicomediæ dedit.

Ὁ τοῦ Ζιποίτου μὲν υἱὸς ἐκεῖνος Νικομήδης
Ὁ κτίσας Νικομήδειαν πατὴρ ὁ τοῦ Προυσίου.

Quare Pausaniæ favet Memnon, idem scribens de Zipœte patre Nicomedis, Astaci conditore.

Ibid. *Nicomedia condita.*] Non dubitandum, quin ita scribendum fuerit, ut monuimus, *Astacus condita, quæ postea Nicomedia vocata est*: quomodocunque aut scripserit Eusebius, aut verterit Hieronymus. Neque possum divinare quomodo hæc periocha Græce concepta fuerit, ut tam præpostere Latine redderetur. Condita vero Astacus est à Megarensibus. Nam, ut scribit Strabo, est κτίσμα Μεγαρέων, à quibus condita, Olympiade XVII ineunte. Memnon: τὴν Ἀστακὸν δὲ Μεγαρέων ᾤκισαν ἄποικοι Ὀλυμπιάδος ἱσταμένης ιζ, Ἀστακὸν ἐπίκλησιν κατὰ χρησμὸν θέμενοι ἀπό τινος τῶν λεγομένων Σπαρτῶν καὶ Γηγενῶν τῶν ἀπογόνων τῶν ἐν Θήβαις Ἀστακοῦ τὴν κλῆσιν ἀνδρὸς γενναίου καὶ μεγαλόφρονος. Postea subjicit de Zipœte patre Nicomedis. Hic igitur est metachronismus biennii. Nam anno III Olympiad. XVIII assignatur. In PET. ponitur anno secundo.

MCCCIX. *Deioces Ecbatanam condit.*] An Ecbatanam numero singulari, feminino genere scripserit Hieronymus; an, ut Græci, neutro Ecbatana, penes codices auctoritas esto. Ego in omnibus scriptis Ecbatanam & Ecbataniam reperio.

Ibid. *Deioces Ecbatanam condit.*] Plus Græca habent. Δηιόκης ὁ Μήδων βασιλεὺς ἔκτισεν Ἐκβάτανα τὴν πόλιν μεγάλην καὶ περιβόητον. Herodoti verba huc pernecessaria libro primo de Deioce: ὁ δὲ ὡς ἔσχε τὴν ἀρχήν, τοὺς Μήδους ἠνάγκασε ἓν πόλισμα ποιήσασθαι, καὶ τοῦτο περιστέλλοντας τῶν ἄλλων ἧσσον ἐπιμέλεσθαι. πειθομένων δὲ καὶ ταῦτα τῶν Μήδων, οἰκοδομέει τείχεα μεγάλα τε καὶ καρτερά, ταῦτα, τὰ νῦν Ἐκβάτανα κέκληται, ἕτερον ἑτέρῳ κύκλῳ ἐνεστεῶτα. Plinius contra: *Ecbatana caput Mediæ Seleucus condidit.* Ego interpretor prius diruta postea à Seleuco instaurata. neque dubitandum. Alii Dario Hystaspis filio attribuunt. Est & oppidum in Syria huic amplissimæ civitati cognomine. Herodotus libro tertio: Ἐκβάτανα τῆς Συρίης. Meminit & Plinius. Est autem nomen compositum. prius membrum monosyllabum est, nomen fortasse proprium. Nam id asserere meum non est. Alterum constanter asserimus Chaldaicum esse, & palatium, sive regiam significare, ביתן, Bethan, aut Baithan. Unde & illa urbs sine priore membro dicitur Βαθανέα, vel Βατάνεια, auctore Stephano. Βάτανα bis legitur apud Isidorum Characenum. Demetrius apud Stephanum: Ἀγβάτανα διττά, τὰ μὲν τῆς Μηδείας, τὰ δὲ τῆς Συρίας. Diversitas prioris membri Ἀγ-βάτανα, & Ἐκ-βάτανα satis ostendit vocem esse compositam אג־ביתן aut אך־ביתן. Hæc vera sunt. Non enim sumus, ut alibi diximus, qui linguam Sinarum aut Indorum ex Hebraismo repetimus, ut Βεκκέσελη νος Hebraismum ex Brabantico Teutonismo.

Ibidem *Hi, qui Partheniæ vocabantur.*] De Phalantho & Partheniis vulgatissima sunt. Marcianus ὁ περιηγητής.

Εἶτ' ἐστὶ μεγίστη τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Τάρας
Ἀπό τινος ἥρωος Τάραντος λεγομένη,
Λακεδαιμονίων ἄποικος, εὐδαίμων πόλις.
Οἱ Παρθενίαι ταύτην γὰρ ἔκτισαν πρότου.

De Partheniis non opus iterare, quæ tot Scriptores referunt. Tritissima enim historia. Vide Iustinum libro III.

Ibid. *& Corinthii Corcyram*] Corcyram Corinthiorum coloniam esse præter alios meminit Thucydides. Diodorus libro quinto ait τὸν Κορκύρας ἀποικισμὸν τῶν Φοινίκων contigisse ὕστερον ἔτεσιν ἑκατὸν ἑξήκοντα τῆς κατὰ Καρχηδόνα κτίσεως. Carthago condita secundum Annales Phœnicum numero MCXLII. Ergo ἀποικισμὸς Κορκύρας τῶν Φοινίκων numero MCCCVII, quod septem tantum annis prius est præsenti numero. Satis convenit.

MCCCXIV. *Croton condita.*] Fere eodem tempore, quo Syracusæ. Archias Corinthius, & Myscellus Alemonis filius Achivus ἐκ τῶν Ρυπῶν oraculum consuluere de colonia deducenda. Archiæ divitias petenti indicata est à Pythio Sicilia, Myscello divitiis salubrem locum præferenti proposita magna Græcia hoc oraculo:

Μύσκελλε βραχύνωτε παρὲκ θεὸν ἄλλο ματεύεις
Οὐδὲν ἄλλα θηρεύων. δῶρον δ' ὅ, τι δῷ τις, ἐπαίνει.

Aliter historia refertur ab Ovidio, libro XV. In nostris Olympiadum Collectaneis Croton condita anno tertio Olymp. XVII, numero MCCCVIII. Sex annorum discrimen tantum est. In editionib. IV. anno Olymp. XVIII. ut in POST.

Ibid. *& Parion.*] In ora Hellesponti juxta Lampsacum. Coloniam vocat Plinius. In vetustissimis nummis legitur ΠΑΡΙΑΝΩΝ. Hinc fuit Neoptolemus Parianus Poëta, quem ad verbum fere expressit Horatius in Epistola de arte Poëtica ad Pisones. A Pario fit Παριανός, à Paro Πάριος. Retinet nomen vetus hodie. Videtur hic intelligi de instauratione hujus urbis, non de primo conditu. Condita enim primum à Pario filio Iasionis, auctore Stephano. Eustathius ὀδυσσ. ε. ὁ δὲ Ἀρριανὸς ἱστορεῖ, καὶ ὅτι Ἰασίων ἀδελφὸς Ἠετίωνος καὶ Δαρδάνου, πρόγονος Πριάμου ἐκ Δήμητρος καὶ Κόρης κάτοχος γενόμενος εἰς τὴν Σικελίαν ἦλθε, καὶ ἐπὶ πολλὴν ἄλλην γῆν ἐπλανήθη τὰ ἐκείνης ὄργια δεικνύων. διὸ λόγον ἔχειν, ὡς Δημήτηρ αὐτῷ μίγνυται. τούτου, φησὶν, υἱὸς Πάριος, ὧ ἐπώνυμον τὸ ἐν Ἑλλησπόντῳ Πάριον ὡς οἰκιστῇ. Ammianus: *& Parion, quam condidit Iasonis filius Parius.* Legendum *Iasionis.* Hic

vero

vero Eusebius intelligit de instauratione ejus, aut potius colonia deducta à Milesiis, & Erythræis. κτίσμα δ᾽ ἐστὶ τὸ Πάριον Μιλησίων, καὶ Ἐρυθραίων, καὶ Παρίων. Apud Suidam aliud est Πάριον, ὄνομα ἀγροῦ : neque huc pertinet.

Ibid. *& Sibaris.*] Et ipsa quoque ab Achæis condita: eversa à Crotoniatis anno IV Olympiadis LXVII: instaurata à Thessalis anno secundo Olymp. LXXXII. iterum instaurata anno tertio Olymp. LXXXIII, Callimacho magistratu Athenis; & Θούριον vocata à fonte, qui est prope antiquam Sybarim. Nam prius instaurata in suis antiquis sedibus, posterius traducta juxta fon„tem. Marcianus ὁ περιηγητὴς scribit eversam à Cro„toniatis postquam stetisset annis CCX. Quod si à Cro„toniatis eversa est anno IV Olympiadis LXVII, nu„mero Eusebiano MDVIII: deductis CCX, remanebit „tempus conditus ejus, numerus MCCXCVIII. ut hic „commissum fuerit metachronismo XV annorum. Caussam eversionis habes fuse apud Diodor. lib. XII. Longe diversam reddit Dionysius ὁ περιηγητής.

Ἔστι δέ τι κάκεῖθι Διὸς μέγα χωσαμένοιο
Δειλαίη Σύβαρις ναίτας στάχυσα πεσόντας
Μνωομένους ὑπὲρ αἴσαν ἐπ᾽ Ἀλφειῷ γεράεσσι.

Diserte ait vindicta & ira Iovis periisse, quod inviderent præmiis Olympici certaminis, id est, quod voluissent tollere certamen Olympicum, aliud simile in sua urbe statuendo. Propositis enim præmiis majoribus, quam Olympiæ, ludicrum instituerunt, ad quod magnitudine præmiorum invitati homines vetus illud Olympicum negligerent. Eodem namque die, quo Olympicum instaurabatur, illi indixerunt suum. Quum igitur illos ludos celebrarent, Crotoniatæ incautos oppresserunt. auctor Marcianus ὁ περιηγητὴς his versibus:

Ἀφορμίσθιον δὴ γυμνικόν τιν᾽ ἐπιπλεῖν
Κατὰ τὸ χρόνον τὸ αὐτὸν Ἠλείοις, ἵνα
Πᾶς τις πρὸς αὐτοὺς τοῖς ἐπάθλοις ἀγόμενος
Σπουδοί καταντᾷν ἀπολιπὼν τὴν Ἑλλάδα.
Κροτωνιάταις πλησίον δὲ κείμενοι
Κατὰ κράτος αὐτοὺς ἦραν ἐν βραχεῖ χρόνῳ
Τὰ πάντα διαμείναντας ἁπλαῖς ἔτη
Ὡς ἑκατὸν ἐνενήκοντα πρὸς τοῖς εἴκοσι.

Locum Dionysii non assecutus est Eustathius. Priscianus vero Dionysii metaphrastes aliam caussam adfert. versus ejus hi sunt:

Post hac est Sybaris, periit qua numinis ira
Praponens hominum tumulos cælestibus aris.

Tangit enim oraculum, quo monebantur Sybaritæ tunc eorum exitium fore, quum hominem Deo præferrent. Et oraculum, & caussam habes apud Athe„næum libro XII. Inde petas licet, & ex Suida, Ἀμυ„ρις μαίνεται.

MCCXVIII. *Lydorum quintus Gyges.*] Hinc orditur opus suum Herodotus. Unde ad transitum Xerxis Dionysius Halicarnassensis ipsius Herodoti popularis putat annos CCXL, libro περὶ τῶν Θουκυδίδου ἰδιωμάτων. De numero MDXXXVII, quo transitus Xerxis contigit, deductis CCXL, superest numerus MCCXCVII, annus primus Olymp. XV. Itaque non convenit illi cum Eusebio. Differentia, anni XXI. Sed locum Dionysii corruptum esse fidem fecerit alius in epistola ejusdem ad Cn. Pompejum, in qua non CCLX, sed CCXX legitur. σκ, non σμ. Nã quoties in codicibus scriptis numerales μ, & κ mutentur, sciunt, qui harum rerum usum habent. Itaque detractis CCXX de numero MDXXXVII, remanet numerus MCCXVII. Eusebius igitur Dionysium sequitur, nos aliam rationem sequuti sumus in Canonibus.

„ Ibid. *Sybaris.*] Martianus in iis, quæ proxime ex eo citavimus, aut Sybarim statuisse CCX annis, quum „ à Crotoniatis vastaretur. Ea clades contigit anno IV „ Olympiadis LXVII, ut supra monuimus, numero „ Eusebiano MDVIII. de quo deductis CCX, remanebit „ annus conditæ Sybaridis MCCXCVIII, quindecim an- „ nis ante præsentem numerum MCCXIII, quinque „ ante epocham quam illi assignat P E T. & edi- „ tiones. „

MCCCXX. *Mida, quum.*] Plutarchus in Flaminino tradit quosdam literis prodidisse Annibalem Themistoclis & Midæ exemplo taurinum sanguinem ebibisse. Strabo lib. primo: ἡνίκα Μίδαν αἷμα ταύρειον πόντα φασὶν ἀπελθεῖν εἰς τὸ χρεών. Eadem verba habet Eustathius Ὀδυσ. Λ. 1671, 23, ὅτι καὶ Μίδας λέγεται αἷμα ταύρου πιὼν, ὡς Θεμιστοκλῆς ὕστερον, εἰς τὸ χρεὼν ἀπελθεῖν. Sed si qua fides Straboni, male hic assignatur mors Midæ, quum Strabo dicat tunc hoc contigisse, quum Cimmerii numerosis suis exercitibus Asiam inundarunt, numero DCCCCXXXIX. Sane Mida vetustior est prima Olympiade annis plusquam CC, æqualis Homero, quod quidem Epigramma illud ostendit:

Χαλκῆ παρθένος εἰμὶ, Μίδου δ᾽ ἐπὶ σήματι κεῖμαι.

Hoc enim Epigramma epitaphio ejus Homerus rogantibus Midæ affinibus condidit.

MCCCXXV. *Aegyptiorum Merres.*] In Græcis est Ἀμμερῆς. & Eusebius aliunde habet, quam ab Africano: apud quem novem hujus Dynastiæ extant reges, quot apud Eusebium. Sed Eusebius adjecit Ἀμμερῆν de suo, quem non habet Africanus. Ψαμμεχέριτιν autem omisit, quem ultimum Africanus habet. Ita quam laxissimis habenis utitur Eusebius, quas adducit, & remittit prout voluntas illi, non ratio dictavit. Præterea eadem licentia usus est contrahendis, aut extendendis annis regum hujus Dynastiæ. Aliter Vaphrem ad tempus excidii Ierosolymorum non perduxisset.

MCCCXXIX. *Hipponax notissimus redditur.*] Plinius libro XXXVI cap. V. *Hipponactis Poëta ætate, quem certum est Ex Olympiade fuisse.* Non potest igitur locum habere Olympiade XXIII. Sed Eusebius Tatianum sequitur. „ Vide ad numerum DCCCCVIII. „

MCCCCXXXIII. *Macedonum Argeus.*] Ita habent veteres libri, ut sit Ἀργαῖος, non Ἀργαῖος, quod alii maluerunt, ut apud Pausaniam Ptolemæi Lagidæ frater Ἀργαῖος vocatur, non Ἀργεῖος. Ita etiam apud Polyænum libro IV. Ego ubique Ἀργεῖος reponendum censeo: unde reges Macedonum Ἀργεάδαι dicti Sibyllæ:

Αὐχοῦντες βασιλεῦσι Μακηδόνες Ἀργεάδῃσι.

Nam ab Ἀργαῖος non fieret Ἀργεάδης, aut Ἀργεάδης.

Ibidem. *Athenis annui Principes.*] Hippomenis annus quartus absolutus erat anno primo Olympiadis quintæ decimæ, quum bellum Messeniacum finem cœpit. Scribit enim Pausanias: ἔτος τέταρτον Ἱππομένει ἦν ἠνυσμένον. Ergo τὸ πέμπτον ἔτος ipsi inibat anno primo Olympiadis XIV. Quare annus primus Olympiadis XIII congruebat anno primo Hippomenis. Post XL annos instituti sunt annui Archontes. Ergo primus Archon annuus creatus anno primo Olympiadis XXIII, non XXIV, ut hic. Solidæ Olympiadis μεταχρονισμὸς com-

commissus est. ac proinde Creon primus annuus Archon collocandus numero MCCCXXIX. Sed iste anachronismus de primo Prætore, sive Archonte Atheniensi, apud alios quoque scriptores extat: ita ut incertum sit, quando ὁ πρῶτος ἄρχων creatus. Africanus à Creonte, ad CCL Olympiadem, in qua opus suum absolvit, ait Athenis DCCCCIII ἄρχοντας fuisse. Κρέοντος πρώτου ἄρχοντος ἡγησαμένου, ἐπὶ τῆς ΚΔ Ὀλυμπιάδος, οἱ δὲ ἐπὶ τῆς ΚΕ. ἀφ᾽ οὗ, ἐπὶ τὴν Ὀλυμπιάδα, ἄρχοντες ϠΓ, μέχρι Φιλίνου. Sane Philinus fuit noningentesimus tertius ἄρχων à Creonte, Olympiade CCL. Hoc modo Creon iniverit magistratum anno tertio Olymp. XXIV, non XXV, aut XIX. Africanus „ scribit DCCCCIII ἄρχοντας fuisse ad CCL Olympia- „ dem, excluso termino. Itaque anno IV Olympiad. „ CCXLIX Philinum fuisse Athenis noningentesimum „ tertium ἄρχοντα numero Eusebiano MMCCXXXVI. „ de quo deductis DCCCCIII, remanet numerus præ- „ sens MCCCXXXIII. Itaque constat ratio.

Ibid. *Novem Principes.*] Verte, *Novem Magistratus.* Ἐννέα ἄρχοντες, ut mediocriter docti sciunt, hi erant, ὁ δὲ ἐνιαυτοῦ ἐπώνυμος, ὁ βασιλεὺς, ὁ πολέμαρχος, οἱ ἓξ θεσμοθέται: quorum annuo imperio respublica regebatur. Ex nobilibus autem eligi necessarium non erat, quum Athenis esset Democratia, non Aristocratia: nisi fortasse initio ita fuerit. Nam non semper fuisse satis constat. Illud Æliani non intelligo libro V Ποικίλης. cap. XIII: εἶτα ὕστερον δέκα τῶν πολιτῶν καθ' ἕκαστον ἔτος ἦρχον τῆς πόλεως. Nam ἐννέα erant, ut vidimus, non δέκα.

Ibidem *præfuerunt annuo imperio.*] Hæc Hieronymiana ostendunt Græca mutila esse, & legendum Ἀθήνησιν ἀρχὴ ἐνιαυσία κατεστάθη.

MCCCXL. *Glaucus Chius.*] Meminit Herodotus, Pausanias Bœotiis verbis Herodoti, Proverbium Γλαύκου τέχνη.

Ibid. *Chius.*] Polybius apud Stephanum in Αἰθάλη perhibet Lemnium. Πολύβιος δ' ἐν τριακοστῇ τετάρτῃ λέγει Αἰθάλειαν τὴν Λῆμνον καλεῖσθαι, ἀφ' ἧς ἦν ὁ Γλαῦκος ὁ τὴν κόλλησιν σιδήρου εὑρόντων. δύο γὰρ ἦσαν. ὅτις μὲν Σάμιος, ὅστις καὶ ἔργον ἀοιδιμώτατον ἀνέθηκεν ἐν Δελφοῖς, ὡς Ηρόδοτος. ὁ δ' ἕτερος Λήμνιος ἀνδριαντοποιὸς διάσημος. Est contradictio. Nam ὅστις ἔργον ἀοιδιμώτατον ἀνέθηκεν, est Glaucus ὁ τὴν κόλλησιν σιδήρου εὑρών. quomodo ergo Σάμιος, quem paulo ante Lemnium faciebat? ut taceam, quod neque Samius, neque Lemnius, sed Chius erat. Alia vanitas Græcanica. Nam idem Stephanus postea ait τὴν Χίον vocatam fuisse Αἰθάλην, & Χίους Αἰθαλίτας. Hoc modo Glaucus Chius, non Lemnius. quod certe verum est: & ita ab Herodoto & aliis vocatur. Sed quia tam Lemnos, quam Chios Αἰθάλη, aut Αἰθάλεια cognominabantur, propterea Græculi male secum agi putarunt, nisi aliquid præter receptam opinionem dicerent, ut ii, qui Melitam Pauli Apostoli, non eam, quæ Africæ, sed quæ Dalmatiæ opposita est, interpretantur.

Ibid. *In Sicilia Gela, in Pamphylia Phaselis condita.*] Recte hæc oppida tempore conjunguntur. Aristænetus enim in primo Commentario de Phaselide scribebat, duobus fratribus Lindiis, Lacio, & Antiphemo de colonia deducenda oraculum consulentibus responsum fuisse Lacio, ut orientem versus, Antiphemo, ut ab oriente navigarent. Itaque à Lacio Phaselida in Pamphylia, ab Antiphemo Gelam in Sicilia conditas. Quod enim Lindii essent, odorari possumus ex Herodoti Polyhymnia, ubi etiam legitur Ἀντιόφημος pro Ἀντίφημος. Sane Pausanias Ἀντίφημον Γέλας οἰκιστὴν vocat. Scholia Pindari in II Olympicum: Ἀντίφημος ὁ Ῥόδιος, καὶ Ἔντιμος ὁ Κρὴς εἰς Γέλαν στείλαντες ἀποικίαν, &c. Athenæus libro VIII ex Philostephano: Λάκιον τὸν Ἀργεῖον, τῶν σὺν Μόψῳ ἀφικομένων, ὃν τινες μὲν Λίνδιον εἶναι λέγουσιν, ἀδελφὸν δὲ Ἀντιφήμου τοῦ Γέλαν οἰκίσαντος, &c.

MCCCXLI. *Post Caras mare obtinuerunt Lydii.*] In hoc Chronico crebra est mentio populorum, qui mare obtinuerunt, Æginetarum, Ægyptiorum, Carum, Lesbiorum. quæ omnia deprompta sunt ex libris Castoris περὶ τῶν θαλασσοκρατησάντων. Duos autem libros de ea re is auctor reliquerat. Sed Herodotus his omnibus refragatur, qui primum omnium post Minoëm tradit Polycratem Samium mare obtinuisse, libro III: Πολυκράτης γάρ ἐστι πρῶτος, τῶν ἡμεῖς ἴδμεν, Ἑλλήνων, ὃς θαλασσοκρατέειν ἐπενοήθη, &c.

MCCCXLII. *Chalcedon condita.*] A Megarensibus. Strabo, & Stephanus. In PET. sub MCCCXXX. & Gela „ & Phaselis in MCCCXXVI. In Cassiodoro sub Tullo Ho- „ stilio. item Byzantium.

MCCCXLIV. *Tullus Hostilius primus Regum Romanorum purpura.*] De purpura perperam Numæ attribuit Cedrenus. ὅστις ἐκ τῶν Ιουήρων τὴν τῆς χλαμύδος στολὴν φορεῖν ἐφεῦρεν. Trabeam intelligit, quæ erat purpurea.

Ibidem. *& fascibus usus est.*] Græca; καὶ ῥάβδον κατέσχεν. *& sceptrum tenuit, gestavit.* Hieronymi codex videtur habuisse ῥάβδους, *fasces*, cum securibus scilicet. Sed nec sic quidem constaret lectio. Nam τὸ κατέχειν ei notioni non convenit. Non enim rex τὰς ῥάβδους κατέχει, sed Lictores. Videndum tamen, num ita legendum: καὶ ῥάβδους κατέσχεν. quod videatur ita Hieronymus legisse. Videtur verum esse.

MCCCXLVII. *Nudipedalia.*] Γυμνοποδία legit Hieronymus, quomodo legitur apud alios scriptores, pro Γυμνοπαιδεία, vel, ut est in Græcis Eusebii, Γυμνὴ παιδεία. Igitur Γυμνὴ παιδεία, composita, erat chorus puerorum nudorum, quod & etymon ipsum ostendit, qui laudes canebant eorum, qui fortiter dimicando in Thyreatico bello perierant, auctore Suida. Ubi vitio librariorum Γυμνοποδία legitur, quemadmodum legit Hieronymus. Sed caussæ tempus non convenit: quia Thyreatica posteriora sunt, ut supra loco suo meminimus. Etymologici auctor ait Γυμνοπαιδείαν institutam in laudes eorum, qui ad Pylæan occubuerunt, non ad Thyream. Sed pugna Leonidæ ad Pylas longe posterior Thyreatica. Quocunque nomine, & quandocunque hoc institutum fuerit, constat Γυμνοπαιδείαν chorum puerorum fuisse Apollini dicatum. Falsum enim, quod scribit Suidas: Γυμνοπαιδεία ἡ παλαίστρα, ἐν ᾗ σὺν ἐφήβους Λυκοῦργος ἠνάγκαζεν .... Supplendum, ἀλλήλους τύπτειν. Hoc satis confutat Hesychius: Γυμνοπαιδεία. Ἔνιοι μὲν ἑορτὴν φασι Σπαρτιατικήν, ἐν ᾗ σὺν ἔφηβοι κύκλῳ περιθέουσι τὸν ἐν Ἀμυκλαίῳ βωμὸν, τύπτοντες ἀλλήλων τὰ νῶτα. Ταῦτα δὲ ἐστι ψευδῆ. ἐν γὰρ ἀγορᾷ ἑορτάζουσι. πληγαὶ δὲ οὐ γίνονται, ἀλλὰ πρόσοδοι χορῶν γεγυμνωμένων. Nihil verius. Pausanias: Σπαρτιάταις δὲ ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς Πυθαέως τέ ἐστι καὶ Ἀπόλλωνος, καὶ Ἀρτέμιδος, καὶ

τῷ Λητῦς ἀγάλματα. χορὸς δὲ ὗτος ὁ παῖδ©- καλῶν) παῖς, ὅτι ἐν τῇ Γυμνοπαιδίαις (ἑορτὴ ἦ), εἴτις καὶ ἄλλη, αἱ Γυμνοπαιδίαι ἀλλὰ αὐτὰς Λακεδαιμονίοις ἀσίν.) ἐν ταύταις ὗν οἱ ἔφηβοι χορὰς ἱςᾶσι τῷ Ἀπόλ-
„λωνι. Vide Plutarchum libro de Musica. Apud Thu-
„cydidem libro v. τηρήσαντες αὐτὰς τὰς Γυμνοπαιδίας
„Glossæ: ἑορτὴ τ Λακεδαιμονίων, ἐν ἧ γυμνοὶ ἠγω-
„νίζοντ. Idem, quod Suidas.

Ibid. *Nudipedalia.*] Satis probatum est Hieronymum legisse Γυμνοποδία numero plurali. At id proprium Iudæorum, ut in nona Ab mensis. & à paganis quoque Nudipedalia indici pro pluvia impetranda scribit Tertullianus.

MCCLIII. *Aristoxenus.*] Aristoxenus Musicus, & philosophus longe abest ab hac epocha, ut pote qui auditor Aristotelis fuerit. Est προχρονισμὸς CCC annorum. An parum esse censemus? Sed neque Simonides hic sedem habet, qui post Persica tempora floruit. Hi
„anachronismi non sunt Eusebii, quod toties totiesque
„diximus, sed auctorum, quos sequitur. Nam apud
„Clementem, Simonides æqualis ponitur Archilocho.
„Σιμωνίδης μὲν ὗν κατ' Ἀρχίλοχον φέρεται.

MCCLV. *Zaleucus.*] Zaleucus fuit Pythagoreus. Pythagoras vero florebat Olympiade sexagesima. Quomodo ergo potuit νομοθετεῖν Olympiade XXIX? An Eusebii culpa? an aliorum, quos sequitur? Aliorum proculdubio, qui adeo antiquum Zaleucum faciunt, ut primum omnium leges posuisse, easque à Minerva didicisse prodiderint. Clemens: Ζάλευκός τε ὁ Λοκρὸς πρῶτ©- ἱςόρηται νόμυς θέσθ. οἱ ἦ Μίνω τ Διὸς δὲ Λυγκέως. Alibi: Χαμαιλέων τε ὁ Ἡρακλεώτης ἐν τῷ περὶ μέθης, καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Λοκρῶν πολιτείᾳ Ζάλευκον τ Λοκρὸν παρὰ τ Ἀθηνᾶς τὰς νόμυς λαμβάνειν ἀπομνημονεύυσι. Marcianus Heracleotes:

---- οἱ δὲ λεγόμενοι
Ἐπιζεφύριοι πλησίον κεῖνται Λοκροί.
Τύτυς δὲ πρώτυς φασὶ χρήσασθαι νόμοις
Γεγραμμένοισιν, ὗς Ζάλευκ©- ὑποθέσθαι δοκεῖ.

Idem Strabo de Locrensibus: πρῶτοι δὲ νόμοις ἐγγράπτοις χρήσασθαι πεπιςευμένοι εἰσί. Val. Maximus: *Zaleucus sub nomine Minervæ apud Locrenses prudentissimus habitus est.* Vide de Zaleuco plura apud Diodorum, & divinum ejus legum procemium apud Stobæum.

MCCLVII. *Cypselus in Corintho.*] Initium tyrannidis ejus consurgit ex anno secundo Olympiadis XXXI. Hic prochronismus est quinquennii.

Ibid. *Annis* XXVIII.] Imo annis XXX. Vide Canones Isagogicos. PR. mendose XXIV. PET. XXV. Edit. & FR. minus à vero, XXVIII.

MCCLIX. *Byzantium condita.*] Cassiodorus, qui ad verbum Eusebiana describere solet, hanc periochem cum ea, quæ ad numerum MCCXLII, conjungit, & in
„tempus Tulli Hostilii conjicit. Georgius vero Codi-
„nus Curopalates à Byzante heroë, ad initium Severi
„Aug. putat annos 685. Quum re vera sint 850. Ingens
„hallucinatio.

Ibid. *Byzantium.*] Anastasius Bibliothecarius, & Nicephorus, quum hunc locum in suum Chronicon transferrent, non huic anno ultimo Manassis, sed duodecimo apponunt. Cassiodorus quidem conditum una cum Chalcedone anno XXXVIII, ut proxime diximus. Quod Byzas dux fuerit Megarensium, qui Byzantium condiderit, habes apud Stephanum, & Eustathium. Marcianus: ἐξῆς Μεγαρέων, εὐτυχῦν Βυζάντιον. Aliis Βύζας est heros Κεροέσσης τ Ἰῦς filius. atque adeo in æreis numismatis ejus προτομὴ galeata impressa est cum titulo ΒΥΖΑΣ. Quæcunque de Byzantio dici possunt, compendi facere nos jubet egregium opus Petri Gyllii Albicensis de Constantinopoli, quem consule libro primo. Et recte idem Gyllius scribit conditori nomen Βύζας potius, quam Βύζης fuisse. Nam ἀπὸ τῦ Βύζαντ©- fit Βυζάντιον, ἀπὸ τῦ Βύζης Βυζαῖον. Adstipulatur Claudianus.

— *quod tertius urbis*
Conditor, hoc Byzas Constantinusque videbunt.

Stephanus dictum Byzantium ἢ ἀπὸ Βύζαντ©- τῦ Κεροέσσης τ Ἰῦς θυγατρὸς καὶ Ποσειδῶν©-, ἢ ὅτι τῦ στόλυ τῆς Βύζης ἦν ἡγεμών, ἢ ὅτι οἱ ἐχῖνοι αἰσθηλακῶσι τ ἀνέμων ἐκεῖ. *quod Byzas condiderit, aut quod expeditionis dux Byzes, aut quod Echini illic maxime ventos sentiunt.* Quid hæc postrema volunt? Notum ex Plinio, Æliano, libro VII, cap. XXXIII. Oppiano libro secundo ἁλιευτ. echinos tempestatem præsentientes lapillis correptis adversus vim ventorum sese saburrare, & stabilire. Venti autem βύκται dicuntur à primigenio inusitato βύζω. Unde βυζόντων ἀνέμων αἰσθηλακῶντας ἐχίνυς in illis partibus esse dixit. Sed hæc frivola & anilia Græculorum Grammaticorum deliramenta sunt, cujusmodi illud Isidori libro XV, cap. 1. *Hæc condita primum à Pausania rege Spartanorum, & vocata Byzantium, vel quod tantum pateat ad Adriaticum mare, & Propontidem, vel quod sit receptaculum terra marisque copiis.* Nam in nomine Byzantii quæ significatio potest esse patendi, aut receptaculi? Sed non intellexit verba Orosii, unde accepit, à quo etiam Pausaniam conditorem Byzantii fuisse didicit. Orosius autem à Iustino. Intellige igitur colonos à Pausania deductos. Nam longe antiquius Pausania Byzantium.

MCCLX. *Amon secundum* LXX *Seniorum interpretationem* XII *annis.*] Quis est ille codex Bibliorum LXX Seniorum, qui soli Eusebio notus fuerit, vetustissimis autem Scriptoribus ignotus? An alio usus est Clemens Alexandrinus, quam ex LXX Seniorum interpretatione? quis aliter dixerit, nisi qui verum oderit? Is duos annos ex suo codice Regi Amon attribuit, totidem omnes, qui ante Eusebium scripserunt: quin ipse Euse-„
bius lib. X προπαρ. pag. 196. Vnde igitur διῳπῆς istud exemplar Eusebio? Dicamus cum Georgio, τὸν Ἀμὼς ὑὸν Μανασσῆ ιβ' ἔτη Εὐσέβι©- λέγ. βασιλεῦσαι κατὰ τὰς ο. ψεύδεται δέ. Non dixit διαψεύδεται. Non enim vult mendacium excusare. Sed non novit caussam istius interpolationis. Affectavit enim, ut annus septuagesimus captivitatis in secundo Darii filii Hystaspis desineret. & quum initium Ioatham collocaverit dedita opera in quarto anno primæ Olympiadis, & ab eo principio, ad secundum annum Darii, decem anni excurrant supra rationes annorum regis Israel, illud decennium de scrinio largitionum suarum Ammoni dedit potius, quam alii regi, quia illius regni tempus brevissimum à scriptura assignatum esset, utpote unius biennii. Hæc est ratio, quare posteritati non veritus sit persuadere XII annos Ammoni Regi à LXX Senioribus assignatos esse, apud quos ne minima quidem ejus rei suspitio extat. Nemini tamen, præter paucos, qui ejus verba ex illius Chronico in sua transcripserunt, persuadere potuit: in quibus Nicephorus Patriarcha, Beda, Marianus, & ante illos Isidorus.

Ibid. *Amon.*] In editione LXX Ἀμώς, licet quidam audaculi mutarint in Ἀμών. Ἀμωσὸς quoque Iosepho ex Septuaginta. Quod quis non miretur?

Ibid. *Alcmaeon.*] Ita habent omnes scripti & editi. Sed legendum *Alcman.* Sic olim castigavimus. Adstipulantur Graeca, in quibus Ἀλκμὰν legitur, non Ἀλκμαίων. Praeterea tempus secundum quosdam convenit, qui hunc sub Ardye Lydorum rege floruisse tradunt, ut Crates vetustissimus Criticus, qui etiam negat eum fuisse Laconem. Apud Suidam: Ἀλκμὰν Λάκων ἀπὸ Μεσσόας, κατὰ δὲ τὸν Κράτητα πταίοντα Λυδὸς ἐκ Σάρδεων, λυρικὸς, υἱὸς Δαμαίου, ἢ Τιτάρου. ἦν δὲ ἐπὶ τῆς κζ Ὀλυμπιάδος, βασιλεύοντος Λυδῶν Ἄρδυος τοῦ Ἀλυάττου πατρός. Est autem Μεσσόα locus in Laconia, ut testatur Strabo, & post eum Stephanus. Lilius Gyraldus scribit ex urbe Messana fuisse, & perperam apud Suidam Μεσσόας legi pro Μεσσήνης. Quomodo vocaret eum Λάκωνα; Certe Laconas non esse eosdem cum Messeniis satis ei persuadere debebat vicennale bellum dirissimum plurimo sanguine inter eos gestum. Crateti suffragatur Vellejus, qui negat Laconem fuisse, & frustra a Laconibus vindicari. Ego Laconem fuisse arbitror, quum Laconica dialecto usus sit. Praeterea quare homo Lydus Dorica dialecto potius usus esset, quam Ionica, ut Herodotus & Hippocrates vetustissimi scriptores, qui quum Dorice loquerentur, „ Ionice tamen maluerunt scribere? Sed & Alcmaeon „ est vetustissimus poëta: ex quo Priscianus haec citat: „ νεομέναρχε παρθένος ἀάδεν, καὶ ναὸς ἀγνᾶς εὐπύρ- „ γω θεραπαίνας.

Ibidem. *Lesches Lesbius, qui parvam fecit Iliadem.*] Scholia Nemeaci sexti Pindari citant ἐκ Λέσχου μικρᾶς Ἰλιάδος hoc:

--- ἀμφὶ δὲ πόρκης
Χρύσεος ἀστράπτει, καὶ ἐπ' αὐτῷ δίκρος * ἦν
(ἄορ δίς)

ex quo versiculo Aeschylum & Sophoclem conjecisse hastam Achillis δίκρουν, id est bicuspidem, fuisse. Non videtur eadem fuisse Ἰλιὰς μικρὰ, καὶ Ἰλίου πέρσις. Ἰλιάδα μικρὰν scripsit Stasimus, Ἰλίου πέρσιν Λέσχης, qui & Λέσχεως, Lesbius, ex urbe Pyrrha. Ἰλίου πέρσεως meminit Aristoteles in Poetica: qui tantum abest, ut eandem faciat cum minuscula Iliade, ut ex ea τὴν Ἰλίου πέρσιν propagatam esse dicat. Nos vero alibi demonstravimus Λέσχεων Pyrrhaeum auctorem τῆς Ἰλίου πέρσεως fuisse. Itaque non video quomodo Eusebium & Scholiasten Nemeorum cum Aristotele conciliare possim.

Ibidem. *Acanthus condita & Stagira.*] Acanthum & Stagiram in Isthmo, sive Χερρονήσῳ montis Atho collocat Plinius. In septima Epitome Strabonis: καὶ ἔστιν ἀπὸ πόλεως Ἀκάνθου ὁ περίπλους τῆς Χερρονήσου, ἕως Σταγείρου πόλεως τοῦ Ἀριστοτέλους, στάδια υ. Ut non mirum sit eas simul hic ab Eusebio locatas esse.

Ibid. *Acanthus.*] Condita ab Andriis. Marcianus:

Τὸν Ἄθω δὲ παραπλεύσαντι παράλιος πόλις
Ἄκανθός ἐστιν Ἀνδρίων ἀποικία,
Παρ' ἣν διώρυξ δείκνυται τετμημένη
Ἑπτὰ σταδίοις, Ξέρξην δὲ λέγεται αὐτὴν τεμεῖν.

Utrunque verum. Historiam pete à Plutarcho, Quaestionibus Graecanicis, Sectione xxx.

Ibid. *Istrus condita.*] Nummi, ΙΣΤΡΙΗΩΝ. quod dictum ἀντὶ τοῦ Ἰστριέων, Ionice. βασιλέων, βασιλήων.

MCCCLXII. *Lampsacus condita.*] Vide Strabonem & Stephanum. à Phocaensibus condita iisdem, quibus & Massilia.

Ibidem. *Abdera.*] Ab Hercule condita. Tzetzes pag. 25.

Ἐφ' ᾧ πόλιν τὴν Ἄβδηρα ὁ Ἡρακλῆς ἱδρύσας
Πρὸς Εὐρυσθέα τι λοιπὸν ἱκόμισε τοὺς ἵππους.

A Diomedis sorore Solinus: *Inde non procul Abdera, quam Diomedis soror condidit, & à sese vocavit, mox Democriti domus Physici, ac, si verum rimere, ideo nobilior. Hanc Abderam Olympiade prima & trigesima senio collapsam Clazomenii ex Asia ad majorem faciem restitutam, obliteratis, quae praecesserant, nomini suo vindicarunt.* Vides tempus à Solino assignatum praesenti anno convenire. Unde malè Editiones in annum II Olymp. XXXII conji- „ ciunt. Igitur Olympiade XXXI Tei & Clazomenii vicini ambo in altera peninsulae Ionicae ora siti simul huic coloniae deducendae communicarunt. Unde proverbium:

Ἄβδηρα καλὴ Τηΐων ἀποικία.

Ibid. *Selinus in Sicilia condita*] A Megarensib. Strabo: qui negat suo aevo ullam fuisse. Marcianus:

Μεγαρεῖς Σελινοῦντ', οἱ Γελῷοι δ' ἔκτισαν
Ἀκράγαντα ----

Frustra igitur hodiernum nomen investigant docti hujus saeculi Geographi.

Ibid. *In Ponto Borysthenes condita est.*] A Milesiis: unde Μιλητόπολις & Ὀλβιόπολις dicta. Plin. Stephanus: ἔστι καὶ πόλις Ἑλληνὶς πρὸς ἑσπέραν, Μιλησίων ἀποικία, ἣν οἱ μὲν ἄλλοι Βορυσθένην, αὐτοὶ δὲ Ὀλβίαν, ἣν ᾤκισαν, ὁ Βορυσθένης καὶ Ὕπανις. etiam τῶν Ὀλβιοπολιτῶν horum meminit Herodotus in Melpomene. Alii diversas putant Olbiam & Borysthenem. Ex verbis Stephani colligimus Hypanim misceri Borystheni. Itaque falso dicit Cornelius Gallus Hypanim Europam ab Asia dividere: *Uno qui terras dividit amne duas.* Qui potest, quum majori fluvio misceatur? Tricosi vero sunt, qui negant Borysthenem esse, qui hodie *Neper*, aut *Nieper* vocatur. Nam de Borysthene ita scribit ὁ περιηγητής.

ἄχρι Βορυσθένεος ποταμοῦ πλατυνόμενον ὕδωρ
Μίσγεται Εὐξείνου κελεύθου προπάροιθε μετώπου.

hodie in toto illo tractu nullus magnus fluvius in Euxinum exoneratur è regione τοῦ Κριοῦ μετώπου in fine Tauricae Peninsulae, praeter *Neper.* Ergo *Neper* est Borysthenes, & *Bog*, qui in illum illabitur, is est Hypanis: quod & doctis quoque placere video.

MCCCLXX. *Terpandrus.*] Τὰ Κάρνεια ludicrum Spartae institutum Olympiade XXVI, numero MCCCXLI: quae primus omnium Terpander vicit. Itaque ab ejus victoria, ad hunc numerum, sunt anni XXIX. Convenit ergo tempus: quod post victoriam Carneorum potuit adhuc vivere. Sed rectius fuisset numero MCCCXLI hoc assignari, in quo victoriam adeptus est.

Ibid. *Oraculo Dodonaeo primum Graecia usa est.*] Quomodo tunc primum oraculo uti caepit, quo jam utebatur aevo Homeri, aut potius Trojanis temporibus? Ὀδυσσ. π.

εἰ μέν κ' αἰνήσωσι Διὸς μεγάλοιο Τόμουροι,
Αὐτός τε κτανέω, τούς τ' ἄλλους πάντας ἀνώξω.

Iubet τοὺς ὑποφήτας consulere, quos Τομούρους vocat. Ita legitur apud Strabonem lib. VII. Sed in vulgatis Homeri exemplarib.

--- Διὸς μεγάλοιο θέμιστες.

Clarius Ἰλιάδ. π.

Ζεῦ ἄνα Δωδωναῖε, Πελασγικὲ, τηλόθι ναίων,
Δωδώνης μεδέων δυσχειμέρου. ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ
Σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι.

ὑποφῆται, sive προφῆται, qui & Τόμουροι, jam Trojanis temporibus oraculo Dodonaeo operabantur. Tantum abest ut Olympiade XXXIII oraculi Dodonaei usus esse ceperit, ut potius tunc defecisse videatur. Apud Solinum

linum cap. XIII. *Dodone Ismaro celsa est*. Legendum *Tmaro*. Τμάρ@, sive Τόμαρ@, mons Dodones. Vide Strabonem. Quidam, *ut Maro*, quasi velint ejus Maronem meminisse. Frustra. Videtur autem Hieronymus legisse, πρῶτον ἐξεγήσατο. Sed τὸ πρῶτον abest à Græcis Eusebii.

MCCCLXII. *Iosias Iustus ann.* XXXII.] Quemadmodum patri annos decem, ita filio unum præter justum modum admetitur, quum certe exploratum sit XXXI tantum annos regnasse, neque plures illi à Scriptura attribui. Beda: *In Hebræo XXXI tantum annis regnasse Iosias legitur. In LXX interpretibus XXXII.* Quod sane falsum est. Nam tam in II lib. Regum, quam in II Paralip. τριάκοντα ἓν ἔτ@ regnasse dicitur. Pergit: *Sed & Eusebius inter regnum ejus & Ioachim alium de suo adjecit annum propter menses bis ternos, quibus Ioachaz. vel Ioachin regnaverat. Verum quid veritas habeat, Ieremias pandit, qui se à decimotertio anno Iosiæ, usque ad annum quartum Ioachin XXIII annis prophetasse perhibet.* &c. Erudite Eusebii licentiæ testimonium Ieremiæ opponit, qui adversus scripturæ dignitatem unum annum plus justo assignarit. Marianus verba de Septuaginta interpretibus ex Beda desumit.

MCCCLXXV. *Ancus Martius.*] Totidem verbis apud Eutropium leguntur. Sed POST. non habent XVI autem miliario, non, ut in PR. XIII, legendum. Festus Pompejus, & Rufus habent XVIII, non XVI. Sed Cassiodorus, Beda, & Marianus, qui Eusebiana ex professo describunt, XVI.

MCCCLXXVII. *Thales Milesius Examii filius primus Physicus agnoscitur.*] Habet quos sequatur, Eusebius. Nam quum major pars veterum hoc anno natum putent, alii tamen hac XXXV, & XXXVII Olympiade floruisse scripserunt. γεγονὼς πρὸ Κροίσου ἐπὶ λε' Ολυμπιάδ@, κατὰ δὲ Φλέγοντα γνωριζόμεν@ ἐπὶ ζ'. Sane si ἐγνωρίζετο ἐπὶ λζ', secundum Phlegontem, potuit agnosci octo annis antea, secundum Eusebium.

„ Ibid. *Numa ex filia nepos.*] Numæ nepos dicebatur, quia ejus pater ignorabatur. Seneca, quanquam „ alii scripserunt genitum Numa Marcio, qui urbis præfectus fuerit sub Tullo Hostilio.

„ Ibid. *Hostiam condidit civitatem.*] In nummis Marciæ gentis una superficies habet capita Numæ & Anci regum, altera coloniam Hostiam: Strabo. κτίσμα δ' ἐστὶ τὰ Ὤστια Ἄγκου Μαρκίου.

MCCCLXXIX. *Messana à Lacedæmoniorum societate discedit.*] Bellum primum Messeniacum finem cæpit anno primo Olympiadis XIV. Per XXXIX solidos annos nihil hostile Messenii adversus victores moliti sunt. Tandem quadragesimo anno bellum, quod communicatis cum Achivorum gente clandestinis consiliis instruxerant, Lacedæmoniis indicunt. Auctor Pausanias. Quadragesimus annus putatus à primo Olympiadis XIV, convenit in quartum Olympiadis XXIII, qui fuit primus secundi belli Messeniaci, quum tamen hic assignetur anno tertio Olympiadis XXXV, quadraginta septem annorum metachronismo. Finitum vero hoc bellum anno primo Olympiadis XXVIII, Athenis magistratu Autosthene, Ira à Lacedæmoniis capta. Auctor Pausanias. ἑάλω δὲ ἡ Εἶρα, καὶ ὁ πόλεμ@ ὁ δεύτερ@ Λακεδαιμονίοις καὶ Μεσσηνίοις τέλ@ ἔσχεν, Ἀθηναίοις ἄρχοντος Αὐτοσθένους, ἐπὶ πρώτου τῆς ὀγδόης τε καὶ εἰκοστῆς Ὀλυμπιάδος ἣν ἐνίκα Χίονις Λάκων. Duravit igitur secundum bellum annis XVII, primum XIX. De tertio, quod contigit post tempora Persica, nihil dicimus. Apud Ælianum Ποικίλ. XIII, cap. XLII, legimus Messenem ab Epaminonda restauratam annis CCCXXX postquam vastata fuit. Instaurata vero anno quarto Olympiadis CII, numero MDCXLVIII. de quo deductis CCCXXX, superest initium secundæ rebellionis Messeniorum, numero MCCCXVIII. Itaque differentia est annorum LXI. Immanis anachronismus.

MCCCLXXXIII. *Myrtæus Atheniensis Poëta.*] Ita Græca habent, item PET. BON. & PR. Alii Mysthæus, ut FR. & edit. Unde Lilius Gyraldus Mysteum inter poëtas retulit. Nos non dubitamus legendum Tyrtæum. Nam secundo bello Messeniaco is accitus fuit Athenis. erat enim Atheniensis, auctore Trogi breviatore Iustino. Alibi Tyrtæus ab Eusebio refertur. quod non novum. Hoc enim, quod sæpe monuimus, Eusebius facit pro auctorum varietate, à quibus accepit. quanquam potest esse error Eusebii: quod facile crediderim. Sive igitur Eusebii error est, sive auctoris, unde descripsit, omnino legendum Tyrtæus. Nam tempus convenit, quandoquidem eo ævo bellum Messeniacum contigit. Quod Mysteus non est nomen „ Græcum, ut est in quibusdam exemplaribus, item „ quod Myrtæus nullus fuit eo nomine apud Athenienses, imo ne nomen quidem Græcum est, satis de vitio „ lectionis nos monere potest. „

MCCCLXXXVI. *Sinope condita.*] A Milesiis. Vide Strabonem lib. XII. Stephanus aliter: Σινώπη πόλις διαφανεστάτη τοῦ Πόντου, κτίσμα Μακρίτου Κῴου, ὥς φησι Φλέγων.

Ibid. *Lipara condita.*] Lipara Æolidum maxima, Cnidiorum colonia. Strabo VI. Marcianus ὁ περιηγητής.

Μία δ' ἐστὶν αὐτῶν Δωρικὴν ἀποικίαν
Ἔχουσα, Λιπάρα δ' ὄνομα, συγγενὴς Κνίδου.

Eam occuparunt Carthaginenses anno tertio Olympiadis LXII, annis CXXXVIII. postea Romani eam Charthaginensibus eripuerunt, anno IV Olymp. XCVI.

Ibid. *Battus condidit Cyrenem.*] Secundum Solinum anno primo XLI Olymp. Itaque fuerit prochronismus annorum XIV. Herodotus dicit Battum cognomine Eudæmona, tertium à Batto conditore temporibus Apriæ regis vixisse. quod conveniet, si quidem præsenti anno MCCCLXXXVI Battus Cyrenas condidit: quod non procedit, si cum Solino conditum Cyrenarum statuamus numero MCCCCI. Tunc Battus Eudæmon vixerit annos V post mortem Apriæ, sive Vaphris. à Batto Cyrenaica provincia dicitur Βαττικὴ Synesio Epistola CXXV. „

Ibid. *Prophetabat Olda mulier.*] II Regum, c. XXII, 14.

Ibid. *Scythæ usque ad Palæstinam.*] Integram historiam pete ex Herodoti libro primo. Tunc Scythopolim ab illis conditam ajunt quidam veterum. Quia vero hoc gestum in Cyaxaris tempus ab Herodoto confertur, neque tempus alicubi certum ab eo designatum est, propterea Eusebius hoc conjecit in annum primum Cyaxaris. Alioqui Cyaxare in Media, & Psammiticho in Ægypto regnantibus hoc gestum fuisse scribit Herodotus, atque adeo, ne in Ægyptum excurrerent, partim precibus, partim precio ab eis Psammitichum impetravisse: quo tempore Uraniæ Veneris templum in urbe Ascalone incenderunt. Quare falsus est memoriæ Hieronymus Epitaphio Fabiolæ, qui hoc sub Dario Medorum rege gestum ait. cujus verba hæc sunt: *Ecce subito discurrentibus nunciis Oriens totus intremuit: ab ultima Mæotide inter glacialem Tanain, & Massagetarum immanes populos, ubi Caucasi rupibus feras gentes Alexandri claustra cohibent, erupisse Hunnorum examina, quæ pernicibus equis huc illuc volitantia cædis pariter ac terroris cuncta complerent. Aberat tunc Romanus exercitus, & bellis civilibus in Italia tenebatur. Hanc gentem Herodotus refert sub Dario rege Medorum viginti annis Orientem tenuisse captivum, atque ab Aegyptiis & Aethiopibus annuum exegisse vectigal.* Sed neque exegerunt tributa ab Ægyptiis & Æthio-

& Æthiopibus, ad quos non penetrarunt, neque viginti, sed viginti octo annis Asia potiti sunt, neque sub Dario Medorum rege fabuloso, & ex Danielis prophetia ementito, sed sub vero Medorum rege Cyaxare hoc gestum refert Herodotus.

MCCCLXXXVII. *Prusias condita.*] Prusias, inquit Stephanus, à Prusa differt. Prusias enim est urbs Bithyniæ dicta à conditore Prusia Zelæ filio, quum antea Κίος vocaretur. Lege Κίερος. Memnon de Prusia Rege, Μετὰ τ ἄλλων κ Κίερον πόλιν Ηρακλεωτῶν ὑπαν ὑφ' ἑαυτὸν ἐθηκε τῷ πολέμῳ ἀντὶ Κίερυ Προυσιάδα καλέσας. Itaque Prusias non condidit, sed nomen mutavit, pro Kiero Prusiada appellans. Prusa vero est & ipsum quoque Bithyniæ oppidum exiguum ab eodem Prusia conditum, qui bellum cum Cyro gessit. Strabo nullam Prusiadem agnoscit, sed duplicem Prusam, alteram conditam, à Prusia Zelæ filio prius Κίος vocatã (Κίερον Memnoni:) alteram ab eo Prusia, qui bellum gessit cum Crœso. ut in alterutro scriptore mendum commissum sit commutatione nominis Crœsi in Cyrum. Stephanus, ἀπὸ τ Προυσιάδος civis dicitur Προυσιεὺς, ἀπὸ δὲ τ Προύσης, Προυσαεύς: Astipulatur Straboni Ptolemæus, qui duas Προύσας agnoscit, Προῦσαν τὴν πρὸς Ολύμπῳ τῷ ὄρει, item Προῦσαν τὴν πρὸς Ιππίῳ ποταμῷ. Numisma Lucii Veri Aug. ΠΡΟΥΣΙΕΩΝ ΠΡΟΣ ΙΠΙΩ, cum simplici Π, & sine articulo, quemadmodum apud Ptolemæum in manuscriptis legitur, non, ut in editis, πρὸς τῷ Ιππίῳ, πρὸς τῷ Ολύμπῳ. Προῦσα igitur πρὸς Ολύμπῳ est antiquior, videturque esse ea, de qua hic scribit noster Eusebius; siquidem tempora conveniunt. Sed immanis hinc est hiatus ad tempora Cyri & Crœsi.

MCCCLXXXIX. *Apud Corinthios tyrannidem exercuit Periander.*] Obiit anno ultimo Olympiadis XLVIII. Tyrannidem obtinuit an. XL. auctore Laertio. Ergo ejus initium an. primo Olymp. XXXVIII, ut hic recte assignatũ.

MCCCXC. *Phalaridis tyrannis destructa.*] Invasit tyrannidem numero MCCCLXII. Eversus ea MCCCXC. Intervallum anni XXVIII. Sed Suidas ait inivisse regnum Olympiade LII. Magnus igitur prochronismus à numero MCCCLXII, ad numerum MCCCCXLV. Intervallum, anni LV. Paulus quoque Orosius Phalaridis ævum cum ævo Cyri comparat.

Ibid. *Epidamnus condita.*] A Corcyreis duce Phalio Eratoclidæ filio domo Corinthio, stirpe Heraclidarum. Thucydides libro primo. quem omnino vide. Strabo libro VII: Επίδαμνος Κερκυραίων κτίσμα ἡ νῦν Δυῤῥάχιον ὁμωνύμως τῇ Χερσονήσῳ λεγομένη, ἐφ' ἧς ἵδρυται. Marcianus ὁ περιηγητής.

Πρὸς τῇ θαλάττῃ δ' ἐστὶν Επίδαμνος πόλις
Ελληνὶς, ἣν Κόρκυρ' ἀποικίσαι δοκεῖ.

Vide necessario Appianum libro II Εμφυλ. ubi balbutit de Epidamno. Ait enim Δυῤῥάχιον, quod esset ominosum nomen, mutatum in Epidamnum à Græcis. Imo contra Epidamnum ominosum à Latinis in Dyrrachium mutatum. Ego neutrum verum puto. Sed quum Epidamnus esset oppidum, Dyrrachium ejus navale, à loco celebriore ab exteris Dyrrachium potius, quam Epidamnum vocatum.

MCCCXCIII. *Dracon.*] Ex Tatiano, quem & sequutus est Clemens: Δράκων ἢ ὁ καὶ αὐτὸς νομοθέτης περὶ τὴν τριακοστὴν ἢ ἐννάτην Ολυμπιάδα γεγονὼς εὑρίσκεται. Vide Ælianum Ποικίλης VIII, cap. VIII.

MCCCXCVIII. *Cyaxares adversus Assyrios.*] Herodot. lib. primo. Hieronym. prologo in Ionam. Sed nos non dubitamus Ionam non de hac obsidione prædixisse, sed de Nino ab Arbace capienda. Nam quamvis propter justitium & jejunium à Ninivitis indictum, & pœnitentiam anteactæ vitæ publice testatam, Deus illis tunc pepercit, tamen non multo post mutatio rerum illius urbis consecuta est, Sardanapalo extincto, & ad Arbacem toto ejus imperio traducto. Denique possumus objicere librum Ionæ nullum vaticinium de Nini excidio continere præterquam sub exceptione, nisi resipiscant. Tamen scimus Ionam tempore Sardanapali vixisse, quod plenius alibi disputavimus. Ninive autem adhuc integra stabat ævo Ammiani Marcellini.

Ibid. *Arion Methymnæus.*] Recte refertur hæc historia ad tempora Periandri, non tamen ad verum annum, ut postea ex Solino aperitur: cujus historiæ argumentum suo tempore extitisse scribit Herodotus, duo ænea simulacra, Delphinum, & Delphino hominem insidentem: quæ se vidisse quoque testatur Pausanias Laconicis: ἀναθήματα ἢ ἄλλα τέ ἐστιν ἐπὶ Ταινάρῳ, καὶ Αρίων ὁ κιθαρῳδὸς χαλκοῦς ἐπὶ δελφῖνος. Ea autem simulacra Periandrum statuisse argumento est Epigramma:

"Εστεν Περιάνδρῳ Αρίονος εἰκόνα ταύτην,
"Καὶ τ ἀπολωλέμον σύνδρομα νηξάμενον
"Ειναλιον δελφῖνα ---

Epigramma vero, quod à Pausania, quamvis harum rerum diligentissimo, omissum est, ab Æliano autem relatum, à nobis quoque referetur:

Αθανάτων πομπαῖσιν Αρίονα Κυκλονος υἱὸν
Εκ Σικελοῦ πελάγους σῶσεν ὄχημα τόδε.

Sed quo piaculo pretermittemus hymnum εὐχαριστήριον ipsius Arionis, super tam insperata salute?

Υ'ψιστε θεῶν πόντιε
Χρυσοτρίαινα Ποσειδῶν
Γαιήοχ' ἐγκύμον' ἅλμαν
* * * βράγχιοι.
Περὶ δέ σε πλωτοὶ θῆρες
Χορεύουσι κύκλῳ
Κούφοισι ποδῶν ῥίμμασιν
Ε'λαφρ' ἀναπαλλόμενοι
Σιμοὶ φριξαύχενες,
Ωκυδρόμοι σκύλακες,
Φιλόμουσοι δελφῖνες,
Εναλα θρέμματα κουρᾶν
Νηρηΐδων θεᾶν,
Α'ς γείνατ' Αμφιτρίτη,
Οἵ μ' ἐς Πέλοπος γᾶν
Ταιναρίαν ἀκτὰν ἐπορεύσατε
Κυρτοῖσι νώτοις χορεύοντες,
Α'λοκα Νηρείας πλακὸς
Τέμνοντες, ἀστιβῆ πόρον.
Φῶτες δ' ἐξάλιοι μ' ἀπὸ ἁλιπλόου
Γλαφυρᾶς ναὸς ἐς οἶδμα
Α'λιπόρφυρον λίμνας ῥῖψαν
* * *

Sed hoc tempus assignatur anno primo Olympiadis XXIX à Solino. *Et Tænarum, & promontorium adversum Africa, in quo fanum est Methymnæi Arionis, quem Delphine eo advectum imago testis est ad effigiem casus & operis expressa ære: præterea tempus signatum. Olympiade enim undetricesima, qua in certamine Siculo idem Arion victor scribitur, idipsum gestum probatur.* Et vera fuit historia, non fabula, & ejus tempus ignorari non patitur annus primus Olympiadis XXIX, qui notatus erat in regestis victorum Siculorum, ex quibus metachronismus arguitur annorum XLV. Propius tamen abest à sententia Suidæ, qui "floruisse scribit κατὰ τὴν λη Ολυμπιάδα."

MCCCXCIX.

MCCCXCIX. *Tarquinius Priscus.*] Non dubium, quin hæc sint Hieronymi ex Eutropio, ut omnia, quæ superius notata sunt de Tullo Hostilio, & Anco Martio. Nos tamen ea Græce alio ordine concepta reperimus apud Cedrenum. quæ, an ex Pæanio Eutropii metaphraste, aut ex alio scriptore descripserit, compertum non habeo.

Ibid. *Capitolium construxit.*] Corn. Tacitus Historia III: *Voverat Tarquinius Priscus Rex bello Sabino, jeceratque fundamenta spe magis futuræ magnitudinis, quam quo modica Populi Rom. res sufficerent. Mox Servius Tullius sociorum studio, deinde Tarquinius Superbus capta Suessa Pometia, hostium spoliis extruxere.*

MCCCCIII. *Panætius primus in Sicilia.*] Modum, quem illa vulpes in Leontinorum tyrannide occupanda instruxit, vide apud Polyænum libro V.

Ibid. *Primus in Sicilia arripuit tyrannidem.*] Si primus tyrannus Siciliæ, quid ergo faciemus Phalaride, quem tot annis antea tyrannidem Agrigentinorum arripuisse notavit? Manifesta ἀσυλλογία. Sed diversos auctores sequitur.

Ibid. *Iosias rex Iudæorum cum Nechaone rege Aegyptiorum congressus occiditur.*] Hanc pugnam commissam ad planitiem Mageddo testatur Scriptura. quem locum Maximianopolim vocari scribit ex aliquo vetere scriptore Beda, quam Ægypti urbem fuisse ex notitia Imperii constat. Herodotus vero scribit hoc accidisse ad urbem Magdolum sitam in finibus Ægypti. cujus etiam mentio in numismate Antonini Pii. ΜΑΓΔΩΛΙΤΩΝ. Occurrit enim Nechaoni rex Iosias, ut eum intercluderet aditu in Palæstinam, & in Ægyptum summoveret. Itaque prælio commisso rex Iudæorum Dei observantissimus occiditur. Ægyptius non solum Palæstinam ingreditur, sed etiam ad fines Euphratis pervenit, ubi acie cum Nabuchodonosoro congressus vincitur. Hinc attritis viribus in Ægyptum regressus est anno secundo imperii sui, Joiakimo rege Iuda constituto sub indictione tributi. neque postea pedem ponere ausus in Palæstina.

Ibid. *cum Nechaone.*] In Græcis, *cum Nechaone, qui & Nechepsos.* & paulo ante, *Nechao, qui & Nechepsos.* Sed sine auctoritate hunc secundum Nechao vocat Nechepson. Nihil enim tale apud Africanum.

Ibid. *At mihi miraculo est.*] Multa omisit. *Sed admiratio mihi incessit, quomodo tempora concurrerent secundum propositum Canonem, ut rex Aegyptiorum Nechao (qui & Nechepsos) è regione Regi Iosiæ oppositus sit, quem divina Ieremiæ scriptura Pharaonem Nechao nominat.* Ego vero, qui meus stupor, hoc argumentum non capio, tempus Ægyptii Nechaonis non potuisse concurrere cum tempore Iosiæ, quia rex Ægyptius ab Ieremia propheta Nechao Pharao vocetur. Qui meliore ingenio sunt, hanc subtilitatem ventilent. Omisit Hieronymus inter alia illud, κατὰ τὸ προκείμενον Κανόνα, quia, ut sæpe diximus, hunc librum Κανόνα vocatum fuisse ignoravit.

Ibid. *Post quem Eliakim.*] Iste Joakim Hebraice vocatur יְהוֹיָקִים Ἰωϊακίμ. Græci interpretes Ἰωακίμ, vel Ἰωακείμ. At is, qui ante Sedekiam tres menses tantum regnavit, penultimus rex Iudæorum, cum quo captivus abductus est Ezechiel propheta, vocatur יְהוֹיָכִין Ἰωϊαχὶν, in Bibliis Græcis Ἰωαχὶμ. Itaque distinguuntur à Græcis interpretibus solis literis κ & χ. quum tamen finalibus literis distinguendi essent μ, & ν. Hoc necessario monendum fuit, quia horum regum nomina in Latinis exemplaribus culpa librariorum sæpe confunduntur; & utriusque regis, ut nomina, sic gesta. Atque adeo Clemens Alexandrinus eum, cui Sedekias successit, ὁμώνυμον dicit τῷ υἱῷ Ἰωσίου βασιλεύσαντι. Ἰωσίαν, inquit, διαδέχεται Ἰεχωνίας, ὁ καὶ Ἰωαχάζ, ὁ υἱὸς αὐτοῦ μῆνας τρεῖς, καὶ ἡμέρας δέκα. τοῦτον Νεχαὼ βασιλεὺς Αἰγύπτου δήσας ἀπήγαγεν εἰς Αἴγυπτον καταστήσας ἀντ' αὐτοῦ Ἰωακεὶμ ἐπὶ φόρῳ τῆς γῆς ἔτη ἕνδεκα. Μετὰ τοῦτον ὁ ὁμώνυμος αὐτοῦ Ἰωακεὶμ τρίμηνον βασιλεύει. Doctissimus Hieronymus initio Commentarii in Danielem recte monet alterius nomen desinere in KIM, alterius in CHIN.

Ibidem. *& in ditionem suam redactis plurimis Iudæorum.*] Mirum Græca lectio concipit, ͵Γϡγ Ἰουδαίων αἰχμαλώτους λαβών. quæ Hieronymus omisit, & merito. Nullum enim hujus numeri vestigium extat in Scripturæ contextu.

Ibid. *tributario Eliakim facto.*] Hæc fuit caussa expeditionis Nabuchodonosori, quæ fuit annorum solidorum XIII. Eliakim constitutus rex Iudæorum à Nechao non multo post per præfectos Nabuchodonosori tributo illi indicto triennium solidum regi Chaldæorũ paruit. II Reg. XXIV, 1. Deinde rebellionem professum Nabuchodonosorus à patre Nabopollasaro missus in ordinem redegit pecunia multatum, & parte sacrorum vasorum Babylonem asportata, & majore procerum & nobilium abducta, in quibus Daniel fuit. Danielis 1, 1. Octo annos continuit sese in officio. iterum rebellionis consilia renovantem Nabuchodonosorus octavum annum Tyrum oppugnans, ut Berosus, & Annales Phœnicum testantur, missis expeditis Chaldæorum, Syrorum, Moabitarum, & Ammonitarum manipulis, vinculis & catenis constrictum Babylonem deportavit. Is est consensus Berosi, & Annalium Phœnicum cum sacræ historiæ libris.

MCCCCVIII. *Alcman, ut quibusdam videtur.*] Quem quidam Lacedæmonium faciunt: alii à Lacedæmoniis arcessitum. Ælian. XII. cap. L: μετεπέμψαντο γεμὴν Τέρπανδρον, καὶ Θάλητα, καὶ Τυρταῖον, καὶ τὸν Κυδωνιάτην Νυμφαῖον, καὶ Ἀλκμᾶνα. αὐλώδης γὰρ ἦν. Scribe: αὐλῳδὸς γὰρ ἦν, *canebat ad tibiam.* Nam αὐλώδης est vox nihili, quæ docto interpreti fraudi fuit.

MCCCCX. *Cyaxares Medus subvertit Ninum.*] Fortasse in Græco conceptum fuit: Κυαξάρης ὁ Μῆδος τὴν Νίνον αἱρεῖ. *Capit, expugnat.* Nam proculdubio non subvertit. Sed hæc asserere, temerarium. Non raro imponunt nobis conjecturæ nostræ. Sed supra MCCCXCVIII idem gestum narratur.

Ibid. *cum Phrynone.*] Vide Strabonem libro XIII, Laertium statim initio Pittaci, Suidam, Herodotum, Polyænum libro primo; qui addit hinc retiariorum gladiatorum morem derivatum fuisse. Meminit & Sex. Pompeius.

Ibid. *Olympionice.*] Vicit stadio Olympiade XXXVI, ut habes in Collectaneis.

MCCCCXIV. *Sappho & Alcæus poëtæ clari habentur.*] Recte hi duo conjunguntur. Notum illud Alcæi ad Sappho apud Aristotelem in Rhetoricis:

Θέλω τι᾽ν εἰπεῖν, ἀλλά με κωλύει
Αἰδώς. —

Respondet Lesbia:

Αἰ δ᾽ ἦχες ἐσλῶν ἵμερον, ἢ καλῶν,
Καὶ μή τι εἰπεῖν γλῶσσ᾽ ἐκύκα κακὸν,
Αἰδώς κέ νυ σ᾽ οὐκ εἶχεν ὄμματ᾽
Ἀλλ᾽ ἔλεγες περὶ τῶ δικαίω.

Vixerunt ergo eodem tempore. ac propterea merito hic conjunguntur.

MCCCCXV.

MCCCCXV. *Ioachim.*] Ioachin est filius, pater Ioakim. Solæ syllabæ finales KIM & CHIN discrimen inter nomen patris & filii constituunt. Ioakim est filius Iosiæ. Hunc Iechoniam, Sellum, Amasiam etiam dictum scribit Epiphanius pag. 15. quod quia omnibus etiam rudioribus manifesto falsum esse constat, de eo nihil dicam amplius. Satis est indicasse. Sæpe monui ejuscemodi multa apud eum scriptorem extare, quę cum delectu legenda sunt.

Ibid. *menses tres.*] Hippolytus nimium licenter annos tres. Georgius: Ιεχονίας, ὁ καὶ Ιωαχείμ, μῆνας γ. ἄλλοι δὲ ἔτη γ, ὡς καὶ ὁ ἱερὸς Ἱππόλυτος. Quid licentius, quam ex mensibus annos facere?

Ibid. *Hunc Ioachim rex Babylonius captum.*] Cum eo abductum Danielem putat idem Hippolytus ἐν τῷ περὶ Σωσάννης. Georgius de Hippolyto: τούτῳ, φησὶ, τῷ τρίτῳ ἔτει γέγονεν ἡ αἰχμαλωσία ὑπὸ Ναβουχοδονόσορ ἀναστάντος αὐτὸν εἰς Βαβυλῶνα, καὶ ι χιλιάδας ἀνδρῶν. ἐν οἷς καὶ τὸν Δανιὴλ, καὶ σὺν τοῖς γ παῖδας συναπενεχθῆναί φησι. Τοῦτον λέγει εἶναι τὸν ἄνδρα Σωσάννης Ιωακείμ. Quæ non tanti sunt, ut confutare velim. Ex hoc errore Hippolyti, tanquam tradux quædam, producta est illa Leontii sententia, quæ non solum cum Sedekia Danielem cum tribus sociis, sed, quod longe absurdissimum, Esdram cum Ezekiele deportatum autumat. Ναβουχοδονόσορ βασιλεὺς τῶν Ασσυρίων ἐλθὼν εἰς τὰ Ιεροσόλυμα ἐπὶ Σεδεκίου τοῦ βασιλέως, καὶ τοὺς Ιουδαίους ᾐχμαλώτευσε, καὶ ἔλαβεν εἰς Περσίδα, ἐν οἷς Ανανίας, Αζαρίας, Μισαὴλ, καὶ Ιεζεκιὴλ, καὶ Εσδρας, &c.

Ibid. *Secundo veniens in Iudæam.*] Fallitur, si putat ante tredecim annos Nabuchodonosorum pedem ex Syria extulisse. Nunquam enim reversus est ante mor„ tem patris, anno Sedekiæ quinto. Sed in Iudæam „ fortasse rediisse intelligit, quamvis non putet ex Syria „ discessisse.

MCCCCXIV. *Perinthus condita.*] Verbum κτίζειν, quod toties monuimus, ἀντὶ τοῦ ἀποικίζειν, *colonias deducere*, usurpavit, & hic ita intelligendum. Deducta colonia à Samiis. Marcianus:

— καὶ Σαμίων ἀποικία
Πέρινθός ἐστιν, ἐχομένη δ' ἡ Σηλυμβρία.

Vetustior enim est, quam ut hoc anno condita videatur potius, quam colonis occupata. Ante Herculem enim erat. Tzetzes pag. 54.

Μιᾶς γὰρ ὁ Ηρακλῆς πρὸς Αμαζόνας πλέων,
Ὡς Ἱππολύτης φέρεσι ζωστῆρα τῆς ἀδμήτης,
Ἐν τῷ παρόντι τῷδε συμπαίζων προσθεὶ τοῖς Βεβρυκίων,
Καὶ Δισσύλε τῷ Μυσῷ Λύκῳ δωρεῖται ταύτην,
Μυγδόνα καὶ τὸν Αμυκον τοὺς ἀδελφοὺς νικήσας.
Ηράκλειαν ὁ Λύκος δὲ ταύτην καλεῖ τὴν πόλιν
Τὴν Θρακικὴν τὴν Πέρινθον, τὴν πρώην Μυγδονίαν,
Τιμῶν τὸν χαρισάμενον τὴν χώραν Ηρακλέα.
„ Ο' Απολλόδωρος φησὶ ταύτην τὴν ἱστορίαν
„ Τῷ περὶ νήσων, πόλεων, καὶ δήμων δὲ βιβλίῳ.

Ergo primo Mygdonia, secundo Heraclea, postremo Perinthus, hoc nimirum tempore. Hieronymus Minerio & Alexandro: *Theodorus Heracleotes, quæ urbs olim Perinthus vocabatur.* Nempe Μυγδονία ἀπὸ τοῦ Μυγδόνος τοῦ Αμύκου ἀδελφοῦ, Ηράκλεια ἀπὸ Ηρακλέους τοῦ δωρησαμένου χώραν τῷ Λύκῳ, Πέρινθος ἀπὸ Περίνθου τοῦ μετ' Ορέστου στρατευσαμένου. Georgius Codinus: Περινθίοις ἐτάχθησαν δουλεύειν τοῖς καλουμένοις Ηρακλεώταις. Magis tamen obtinuit posterioribus temporibus, ut Heraclea vocaretur. Ammianus Marcellinus libro XXII: *& civitatem, quam Hercules conditam Perinthi comitis sui memoria dedicavit.* Perinthum facit Herculis, non Orestis συστρατιώτην, in quo videtur diversæ auctores sententiæ secutus. Errant, qui Perinthum eam putant, quæ hodie *Rodosto* Græcorum vulgo dicitur.

Ibid. *Camerina.*] In eandem periocham harum urbium duarum colonias conjicit Marianus. Alii separant. Nullus autem codex est scriptus, aut editus, in quo non Camerina, non autem Camarina legatur. Marianus quoque & scripti codices ita habent: quum tamen Græcis non Καμερίνα, sed Καμαρίνα dicatur. Silio quoque lib. XIV. Camerina dicitur. *Et cui non li-* „ *citum fatis Camerina moveri.* Scholia Pindari Olymp. v „ κτίζεται μὲν γὰρ ἡ Καμαρίνα πατα... τῇ πέμπτῃ Ολυμπιάδι. ἐπικλύσαντων δὲ τῶν Συρακουσίων προθεῖσα τῇ νζ Ολυμπιάδι. εἶτα ἐν τῇ πε Ολυμπιάδι τῷ μεταξὺ χρόνῳ, καθ' ἣν ἐνίκησεν ὁ Ψαῦμις, ἀνακτίζεται. Conditam Olympiade XLV. dirutam LVII. instauratam LXXXV. Hic tantum est παραχρονισμὸς unius anni. Συρακουσίων κτίσμα dicit Marcianus ὁ περιηγητὴς, & ab iisdem iterum instauratam, postquam ab illis condita fuit.

Συρακόσιοι δὲ τὴν Καμαρίνην λεγομένην.
Αὐτοὶ δὲ ταύτην ἦραν ἐκ βάθρων πάλιν
Πρὸς ἓξ ἔτη καὶ τεσσαράκοντ' ᾠκισμένην.

Sed τὸ αἴρειν est verbum ambiguum, ut Latinis tollere. Videndum ergo, num idem dicat, quod Scholiastes Pindari, funditus eversam quadraginta sex annis postquam condita.

MCCCCXVII. *Massilia condita.*] Timæus apud Marcianum scribit conditam annis CXX ante pugnam ad Salamina,

— Μασσαλία δ' ἐστ' ἐχομένη
Πόλις μεγίστη, Φωκαίων ἀποικία.
Ἐν τῇ Λιγυστινῇ δὲ ταύτην ἔκτισαν
Πρὸ τῆς μάχης τῆς ἐν Σαλαμῖνι γενομένης
Ἔτεσι πρότερον, ὥς φασιν, ἑκατὸν εἴκοσι.
Τιμαῖος οὕτως ἱστορεῖ δὲ τὴν κτίσιν.

Διάβασις Ξέρξου contigit numero MDXXXXVII. Deductis CXX, remanet præsens annus MCCCCXVII, Olymp. XLV. Quare constat ratio. Accedit Solini testimonium. *At ex altera parte per Ligurum oram in Narbonensem provinciam pergit, in qua Phocenses quondam fugati Persarum adventu, Massiliam urbem Olympiade quadragesima quinta condiderunt.* Sed cum multis abutitur Phocensium nomine, quum Massiliotæ non sint oriundi ex Phocensibus, sed ex Phocæensibus. Φωκὶς est regio Græciæ, cujus metropolis Delphi, à qua Φωκεῖς, Phocenses. Φωκαία, vel Φωκαΐη, urbs Ioniæ, ex qua Φωκαεῖς, Phocæenses, & Φωκαΐται, Latine etiam Phocæi. Horatius:

— *Phocæorum*
Velut profugit execrata civitas.

Harpocration, ὑπὸ Φωκαίων ᾠκίσθη ἡ Μασσαλία. nisi legendum sit, Φωκαέων. Sed non est necesse. Mela: *Massilia à Phocæis condita.* non autem, Phocensibus. Seneca in Epigrammate.

Corsica Phocaio tellus habitata colono.

In vetustissima inscriptione:

LITORE. PHOCAICO. PELAGI. VI. EXANIMATAS.

Loquitur de Corsica. Ammianus: *A Phocæa vero Asiaticus populus Harpali inclementiam vitans Cyri Regis præfecti Italiam navigio petiit: cujus pars in Lucania Veliam, alia condidit*

didit in Viennensi Massaliam. Quare excusari non possunt veteres scriptores, summi alioquin viri, qui hæc confundunt. Seneca ad Helviam matrem de Massiliensi-„ bus, cap. VIII: *Phocide relicta.* Jul. Hygenus apud „ Gell. x, XVI. &c. *Nam qui ab Harpalo Regis Cyri præ-„ fecto ex terra Phocida fugati sunt, alii Veliam, partim Mas-„ siliam condiderunt.* Atqui non Φωκίδα regionem Græciæ, sed Φωκαίαν urbem Asiæ reliquerunt. De Lucano nihil mirum post patruum tantum virum.

— nec Phocidos undis

Massilia —

Φωκίδα Μασσαλίαν vocat potius, quam Φωκαΐδα. Ejus exemplo Sidonius:

Ibi Phocida, Sextiasque Baias.

Desine mirari Eustathium, qui commentario in Dionysium de Massilia loquens non semel Φωκεῖς pro Φωκαεῖς dixit. Habet majorum gentium auctorem, quem sequatur, Callimachum.

Φωκείων μίχρις κε μένη μέγας εἰν ἁλὶ μύδρος.

Producitur iste versus Callimachi à Scholiis in Antigonam Sophoclis in illud, καὶ πῦρ διέρπειν. Sed οὐδὲν πρὸς ἔπος. Qui Φωκεῖς & Φωκαεῖς sine delectu usurpat, potest Ioniam Asiæ eandem putare cum Pho-„ cide Græciæ. Neque melius Ovidius:

„ *— exemplum veri Phoceus amoris.*

„ Pylades erat Φωκεύς, non Φωκαεύς. In veteribus „ illis magni nominis scriptoribus hæc non est insci-„ tia, sed κατάχρησις. Nam pro Φωκαΐδα Φωκί-„ δα dicebant, ut Δικαρχίδα, pro Δικαιαρχίδα. Pe-„ tronius — *magnaque Dicarchidos arva*, & quemadmo-„ dum Ovidio Phocæus pro Φωκεύς, ita eidem Pho-„ caicus pro eodem, cum *Phocaico* Erymantho. Sic „ iidem magni viri χαλκίδα Eubœæ, & Καλχηδόνα „ Asiæ minoris confundebant. Recte in veteribus nummis hæc distincta sunt. In nonnullis ΦΩΚΙΔΟΣ, in aliis ΦΩΚΑΙΕΩΝ. Alterum est Græciæ, alterum Asiæ. Massiliam vero à mercatore conditam quidam veterum prodiderunt: item, quod non omittendum, prius conditam à Phocæensibus, interjecto tempore aliam coloniam Phocæensium accepisse. Harpocratio: Μασσαλία. Ἰσοκράτης μὲν φησὶν ἐν Ἀρχιδάμῳ, ὡς Φωκαεῖς φυγόντες τὴν τοῦ μεγάλου βασιλέως δεσποτείαν εἰς Μασσαλίαν ἀπῴκησαν. ὅτι δὲ πρὸ τούτων τῶν χρόνων ἤδη ὑπὸ Φωκαιέων ᾤκιστο ἡ Μασσαλία, καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Μασσαλιωτῶν πολιτείᾳ δηλοῖ. Massiliotas trilingues vocavit Varro, quod Græce, Latine, & Gallice loquerentur. Lege Isidorum Orig. lib. xv, cap. I.

MCCCCXIX. *Astyages.*] Meminit hujus loci Eusebiani Georgius: ὁ μὲν τοι Εὐσέβιος τὸν Ἀστυάγην ἀπὸ τοῦδε τοῦ Σεδεκίου ἐσημείωσεν, βασιλεύσαντα Μήδων ἔτη λη, ἤτοι ἀπὸ τοῦ ιβ ἔτους Ναβουχοδονόσορ, &c. Sane IV Sedekiæ, cui appositus est Astyages, erat „ duodecimus Nabuchodonosori, ut notat Geor-„ gius.

MCCCCXXI. *In Babylone prophetabant Daniel & Ezechiel*] Hoc verum est. Visio Ezechielis contigit anno antecedente, qui erat quintus & captivitatis Iechoniæ, & regni Sedekiæ. De Daniele vero veteres Ecclesiastici Chronologi inter se velitati sunt, utrum priore captivitate, id est Iechoniæ; an posteriore, Ierosolymis & templo deletis, contigerit. Hippolytus priore, Africanus posteriore, Panodorus vetus monachus portentose desolatione Samariæ, & deportatione x Tribuum. Georgius Syncellus: Ταῦτα καὶ ὁ Ἀφρικανὸς μαρτυρεῖ, ὅτι ἐκ τῆς δευτέρας αἰχμαλωσίας Ἰούδα ἦν ὁ, τε Δανιὴλ, καὶ οἱ τρεῖς παῖδες. Πανόδωρος δὲ καὶ ἕτεροι τῶν ἱστορικῶν ἐκ τῆς ἐν Σαμαρείᾳ ὑπὸ Σαλμανασσὰρ αἰχμαλωσίας. Item: ὁ ἅγιος Ἱππόλυτος ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας Ἰούδα καὶ τοὺς τρεῖς παῖδας λέγει τῆς ἐπὶ Ἰωαχείμ. ἄλλοι δὲ ἐκ τῆς ἐν Σαμαρείᾳ. De Iechonia imposuit illis confusio τοῦ Ἰωακεὶμ καὶ Ἰωαχείμ, vel potius ὁμωνυμία. Diserte ipse Daniel tertio regni Ioiakim filii Amon se deportatum fuisse scribit statim initio libri sui. Quare rejiciendum vetus Scholion ad illum locum Danielis, Βασιλείας Ἰωακείμ. Scholion: Ἰωακεὶμ λέγει τὸν υἱὸν Ἰωακείμ, Ἰωσίου δὲ ἔκγονον, ὃς καὶ Ἰεχονίας ἐπικέκληται. Nam ὁμωνύμους credit Ammonis filium & nepotem, ut Clemens Alexandrinus, quod supra indicavimus simul, & confutavimus.

MCCCCXXII. *Solon.*] Sententiam contentus reddere Hieronymus licenter hunc locum vertit. Sed Solon leges tulit in magistratu suo; quem gessit anno sequente. Itaque unius anni fuerit προχρονισμός. Solon enim fuit ἄρχων anno III Olymp. XLVI. Potuit alium auctorem sequi Eusebius.

Ibid. *Sua jura constituit.*] Ita excudi curavimus ex fide POST. Mariani, & Editionum. PR. vero habent: *nova genti, cui præerat, jura constituit.* cujus rei nullum vestigium extat in Græcis. Et quidem inepta sunt. „

Ibid. *Extra eas, quæ ad sanguinem pertinebant.*] Ælianus ποικίλ. VIII; cap. x, de Solone: καὶ τότε ἐπαύσαντο Ἀθηναῖοι χρώμενοι τοῖς Δράκοντος. ἐκαλοῦντο δὲ ἐκεῖνοι θεσμοί. μόνους δὲ ἐφύλαξαν τοὺς φονικοὺς αὐτοῦ.

MCCCCXXVI. *Epimenides Athenas emundavit.*] In omnibus PR. *Athenas subvertit.* Nimirum quia Græce scribebatur sine apicibus accentuum, ΚΑΘΑΙΡΕΙ. Dubium enim est, utrum sit Καθαιρεῖ, an Καθαίρει, *subvertit*, an *emundat.* Profecto Hieronymus *subvertit* scriptum reliquit, non *emundavit*, quod quidam, quibus nota erat historia, supposuerunt. Nam quis unquam divinasset *subvertit* legendum esse, si Hieronymus *emundat* scripsisset? At quia historia notissima est, non magni laboris fuit emendare, & pro *subvertit*, *emundavit* legere. Quod enim tempore Hieronymi libri sine apicibus scriberentur, testis locus apud eundem Commentario in XIV cap. Zachariæ, ubi arborem ἄγνον dictam putat, quod casta sit, quum arbor vitex scribatur ἄγνος, castus autem ἁγνός. ut taceam ipsum cum aliis putasse salicem & populum unam arborem esse, & Græce ἄγνον vocari. quum salix, populus, & ἄγνος tres sint. neque ignoramus Grammaticos dixisse arborem ἄγνον quasi ἁγνὸν dictam. Ergo non est idem ἄγνος, & ἁγνός. Possumus etiam dicere, Hieronymum utram-„ que lectionem interpretatum fuisse, Καθαίρει, *emun*-„ *dat*: Καθαιρεῖ, *subvertit.* Unde factum, ut pars libro-„ rum priorem, pars altera posteriorem retinuerit. „

Ibid. *Epimenides Athenas emundavit.*] Vertendum erat: *Epimenides Athenas lustrat.* Puto ἐκ τῆς Θαργηλιῶνος. Nam ab eo tempore καθαρμὸς τῆς πόλεως ea quotannis fiebat. Hinc Epimenides cognominatus fuit Καθαρτής, auctore Iamblicho, id est Lustrator: qui proprie dicebatur Atheniensibus ἀπομάντης. & Lustrationes ipsæ ἀπομάγματα. Sophocles Αἰχμαλωτίσι: στρατοῦ καθαρτὴς κἀπομαγμάτων ἴδρις. item: δεινότατος ἀπομάκτης τε μεγάλων συμφορῶν. Apud Iamblichum lego καθαρτής. quo nomine etiam Melampodem Amythaonis filium dictum perhibet Servius fine tertii Georgici. Epiphanius in Marcionem,

Hæresi

Hæresi LXII, 159, vocat Epimeniden ἀρχαῖον φιλόσοφον καὶ Μίθρα τοῦ παρὰ Κρησὶν εἰδώλου .... deest ἱερέα, ut videtur legisse Cornarius, aut ἱεροφάντην. Sed falsum est antistitem aut Flaminem Mithræ apud Cretenses Epimenidem fuisse, quum Mithras sit Persicum idolum temporibus Epimenidis ne fando quidem Græcis notum. Sed quot ejusmodi sunt in illo eximio scriptore?

„ Ibid. *emundat.*] καθαίρει. Sed Hieronymus legebat καθηγεῖ. quem errorem excusaverit Aristoteles, qui III Nicomacheon disputans περὶ τέλους βουλευτοῦ, ubi probare vult, neminem sponte esse scelestum, neque invitum bonum, adducit proverbiale οὐδεὶς ἑκὼν πονηρὸς, οὐδ' ἄκων μακάριος. Atqui μακάριος non opponitur πονηρῷ. Quod mirum est tantum philosophum fugisse. Quare illud proverbiale non pro se, sed adversus se citavit. Est autem versus proverbialis, οὐδεὶς ἑκὼν πόνηρος, οὐδ' ἄκων μάκαρ. Nemo sponte est ærumnosus, nemo invitus beatus. Quod est scitum elegantissimum. Nam aliud est πόνηρος, μόχθηρος accentu in prima, aliud accentu in ultima: prius est ærumnosus, alterum scelestus. itaque eodem modo accentus decepit Aristotelem, quo Hieronymum.

MCCCCXXVI. *His temporibus.*] Hic mira inconstantia est codicum in collocanda hac periocha. Marianus statuit anno primo Astyagis. PET. proxime ante annum primum captivitatis, qui est hic quidem annus, sed tamen alii aliter, quamvis hoc eodem anno.

Ibid. *certantibus in agone.*] Ἀγωνιζομένοις. *certantibus.* nam superflua vox *agone.* περὶ τράγου καὶ τραγῳδίας quare actum agam, & quod ab aliis animadversum, hic repetam?

„ Ibid. *certantibus.*] Propterea quidam veteres Virgiliani codices II Georgic. olim non habebant. *Præmiaque ingentes pagos & compita circum.* sed *ingeniis.* Philargyrus. Quidam legunt *ingeniis*: ut sit, præmia posuerunt ingeniis. Dabatur autem hircus præmii nomine. unde hoc genus poematis Tragœdiam volunt dictam. Puto Virgilium *ingeniis* scriptum reliquisse. Quis non videt importune pagos ingentes vocari?

Ibid. *Hebræorum captivitas.*] Duplex error. quod XI annos attribuit Sedekiæ, qui X solidis regnavit. item quod hic statuit ultimum annum Sedekiæ, quum is inciderit in sequentem, nempe III Olympiad. XLVII. Sed anno sequenti, quem statuit primum captivitatis numerus Eusebianus, qui hactenus ἀναχρονισμῷ peccabat, incipit cum veris rationibus paria facere.

Ibid. *quod ab initio ædificationis suæ permanserat ann. CCCXLII.*] Plus dicit annis XV, ut ostendimus, quos prudens & imprudens justo numero adjecit, ut decem Ammoni Iosiæ filio dedita opera, & unum Iosiæ imprudens: undecim Sedekiæ, quum deberet decem, &c.

Ibid. *Sententiæ autem nostræ etiam Clemens congruit.*] Georgius Syncellus post illa verba, Μέμνηται δὲ τοῦ Οὐαφρῆ Ἱερεμίας, &c. subjicit: Ταῦτα Εὐσέβιος ὑποτάξας τῷ ια ἔτει Σεδεκίου τὴν ἀπαρίθμησιν τῶν ο τῆς αἰχμαλωσίας ἐτῶν ἀπὸ τοῦ θ ἔτους Ἀστυάγους ποιεῖται, &c. Sed mirum est, hunc Georgium, qui nullum errorem Eusebii præterire solet, hic duos insignes non animadvertisse, neque magnam ejus ἀλογισίαν deprehendisse. Primo enim Eusebius loquitur de capto Sedekia, Clemens vero de capto Iechonia. deinde Eusebius agit de tertio anno XLVII Olympiadis, Clemens de anno primo XLVIII. ita ut sex anni inter utriusque Scriptoris tempus assignatum intercesserint.

Ibid. XLVIII. *Olympiade captivitatem Iudæorum factam esse contestans.*] Verba Clementis: τοῦ ἑνδεκάτου τοίνυν ἔτους πληρουμένου κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἐπιμείναντος, βασιλεύοντος Ἰωακεὶμ, ἡ αἰχμαλωσία εἰς Βαβυλῶνα γίνεται ὑπὸ βασιλέως Ναβουχοδονόσορ, τῷ ἑβδόμῳ ἔτει βασιλεύοντος αὐτοῦ Ἀσσυρίων, Αἰγυπτίων δὲ Οὐαφρῆ βασιλεύοντος τῷ δευτέρῳ ἔτει, Φιλίππου δὲ Ἀθήνησιν ἄρχοντος τῷ πρώτῳ ἔτει τῆς ὀγδόης καὶ τεσσαρακοστῆς Ὀλυμπιάδος. καὶ ἔμεινεν ἡ αἰχμαλωσία ἐπὶ ἔτη ἑβδομήκοντα, καταλήξασα εἰς τὸ δεύτερον ἔτος τῆς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου βασιλείας, τοῦ Περσῶν, καὶ Ἀσσυρίων, καὶ Αἰγυπτίων γεγενημένου βασιλέως. Loquitur, ut diximus, de Ioachin, sive Iechonia, quem ipsum Ἰωακεὶμ imprudenter nominat: à cujus deportatione dicit incipere annos septuaginta captivitatis ab Ieremia prædictæ, cap. XXIX, 10. ubi propheta ad eos scribens, quos cum Ioiachin Babylonem deportaverat Nabuchodonosor, post LXX annos ait, eos restitutum iri in patriam. quo quid clarius dici potuit? Itaque à Iechonia capto recte à Clemente putantur anni septuaginta captivitatis. Atque hactenus bene Clemens. Sed quum à XLVIII Olympiade ineunte, ad secundum annum Darii, putat annos LXX, fugit eum ratio. Rursus quod ait eum fuisse secundum annum Waphris, non multum quidem discedit à vero, discedit tamen. Nam Waphres cœpit regnare anno septimo Sedekiæ; qui & septimus erat captivitatis Iechoniæ. ut hic error non tanti momenti est, ita ille maximi, quod secundum annum Waphris dicit congruere cum primo Olymp. XLVIII, quum is fuerit annus III Olympiadis XLVI.

Ibidem. *Phænippo.*] In Clemente Φιλίππου ἄρχοντος. Puto verum nomen illi Archonti Phænippo fuisse.

Ibid. *Hujus Vaphris quoque Ieremias certo loco meminit.*] Cap. XLIV, in fine. ubi vocatur חפרע quod pronunciandum est Haprea, quum Herodoto vocetur Ἀπρίης, Hapries. Sed Masoritæ, qui peregrinæ historiæ fuerunt imperitissimi, חָפְרַע Hophra. LXX, & Græcis aliis Οὐαφρῆς, ut Clementi, vel Χαφρῆς. Quem funestum finem nactus sit hic rex, habes plene apud Herodotum, quod jam ab Ieremia prædictum fuerat eodem loco. Hoc contigit anno periodi Iulianæ 4145, annis XXI post casum Sedekiæ. Lege Herodotum, qui hanc historiam bona fide & convenienter verbis Ieremiæ describit: In quo videbis mirabilem consensum Herodoti cum verbo divino, tam in actu rerum, quam in ratione temporum. Pessime de historia, de veritate, de Christianismo meriti sunt, qui vetustissimos historiæ exoticæ auctores aversantur tanquam sacris Bibliis contrarios: cujus temerarii judicii hunc fructum percipiunt, ut qui priscos auctores mendacii postulent, ipsi omnium mendacissimi, vanissimi, & imperitissimi deprehendantur.

MCCCCXXVII. *Primus annus captivitatis.*] Hic sane est primus annus captivitatis Sedekiæ, non autem illius, à quo septuaginta anni denumerandi sunt. In hoc enim fallitur, quod hinc eos annos, non à capto Iechonia, putat, quum Ieremias diserte hinc, non a casu Sedekiæ, eos putandos esse doceat. Quod autem Eusebius recte in XLVII Olympiadis annum III exitium Sedekiæ contulerit, non judicio hoc fecit, sed casu, quemadmodum pictor ille apud Plinium, cui quum equus ab eo pictus displiceret, iratus operi suo, spongia impacta, expressit fortuitò, quod ab ingenio non potuerat. Sic Euse-

Eusebius, quia aliquot annos partim imprudẽs, partim sciens in dinumeratione regum Iuda insulsit, à casu consecutus est & ab errore, quod alioqui non potuisset, si superfluos annos regibus Iuda non adjecisset. Itaq; quum in omni intervallo duo termini sint, principium, & finis; in principio intervalli à prima Olympiade, ad casum Sedekiæ, auctorem sequutus est Clementem, qui primam Olympiadem statuit initio regni Ioatham. In fine autem illius intervalli, ejusdem Clementis quoque vestigiis hæsit, qui finem LXX annorum terminat anno secundo Darii Hystaspis filii. Sed quia in illo intervallo XII anni amplius sunt, quam ab initio Ioatham, ad secundum annum Darii Hystaspis, unum annum Iosiæ, & decem Ammoni, & unum item Sedekiæ extra numerum dedit. ita æquavit rationes suas, quæ, ut dixi, casu, non judicio cum veritate pariant. Nam certo certius est III anno Olympiadis XLVII excidium templi contigisse, anno Sabbatico, ut testatur Ieremias, XXVIII Iobelei, ut est apud Ezekielem, XXIX, 17, anno DCCCCVIII ab Exodo. Ab Exodo enim, ad conditum templi, anni sunt CCCCLXXX. hinc ad casum Sedekiæ anni CCCCXXVII. Colliguntur ab Exodo, ad casum Sedekiæ, anni 907. Ergo anno 908 currente captus Sedekias, & templum deletum. Deductis per perpetuam regulam 47. annis ab Exodo, ad primũ annũ γεωργίας, remanent anni à primo γεωργίας, ad casum Sedekiæ, 861. quæ sunt Iobelea absoluta XVII, & anni XXVIII de XVIII Iobeleo labente. Ita intervallum ab Exodo, ad casum Sedekiæ, demonstratum est. Nunc accommodandum epochis exoticæ historiæ. Erat XIX annus currens expeditionis Syriacæ Nabuchodonosori, septimus à morte Nabopollassari, id est trigesimus sextus ab initio Nabopollassari. Quintus enim annus Sedekiæ erat trigesimus Nabopollassari, Ezekielis I, I. At Nabopollassar cœpit imperare anno periodi Iulianæ 4089, quibus adjectis XXXV absolutis, componitur annus 4124 in periodo Iuliana, quo Sedekiæ clades contigit. qui profecto erat annus III Olympiad. XLVII, ut erat propositum. Sed & epocha Nabonassari aliter & validius demonstrata est in notis ad caput Epocharum Canonum Isagogicorum. Itaque negari non potest, veram esse hanc epocham capti Sedekiæ: in quam tot incurrunt demonstrationes: ut primus mensis Exodi inierit feria quinta: ut annus capti Sedekię fuerit non solum Sabbaticus, sed etiam XXVIII Iobelei XVIII currentis: ut annus Nabopollassari patris Nabuchodonosori trigesimus fuerit quintus regni Sedekiæ: ut annus XIII expeditionis Nabuchodonosori fuerit trigesimus ipsius Nabopollassari: ut idem annus XIII mirifice conveniat cum annalibus Phœnicum: ut denique anni Sabbatici Iudæorum hodierni congruant cum annis Sabbaticis prioris Templi. quod ostendit Iudæos perinde in deportatione annos Sabbaticos, ut diem Sabbati observasse. Multa alia concurrunt, quæ ideo non repetimus, quod suis locis disputata sunt. Hæc omnia hactenus ignorata fuisse satis ostendunt, quibus Sol in meridie non lucet, & à quibus partim per stuporem, partim per æmulationem confessio ingenua exprimi hactenus non potuit.

Ibid. *regnante apud Aegyptios Vaphre, apud Athenas Phænippo.*] Non regnabat Phænippus, sed magistratus erat. Vertendum: *Regnante apud Aegyptios Vaphre, Athenis prætore Phænippo.* non enim dixit βασιλεύοντος, sed „ ἄρχοντος. Regnandi verbum odiosum Athenis.

MCCCCXXIX. *Corinthiorum monarchia destructa est.*] Nempe morte Periandri, quæ accidit anno primo Olympiadis XLVIII, ut hic notatum est, & Laërtius monuit, cui bene cum Eusebio convenit.

MCCCCXXX. *Solis facta defectio.*] Constat defectionem Solis accidisse, quando Medi & Lydi in procinctu erant, ut confligerent, quum derepente die in noctem vertente à prælio committendo utraque acies destitit. auctor Herodotus libro primo. Hæc defectio contigit anno tertio Olympiad. quadragesimæ octavæ, primo periodi Atticæ, Μουνυχιῶνος ἐνάτῃ φθίνοντος, die XXVIII Mai; anno periodi Julianę 4129, numero aureo VI, epacta castigata *. Erat annus sextus capti Iechoniæ; septimus Astyagis, trigesimus Alyattis. Quare hæc eclipsis pertinet ad annum Julianum, qui congruit numero MCCCCXXXII. Plinius in quartum annum Olympiadis XLVIII confert, propter exiguum intervallum inter hanc eclipsim, & anni sequentis initium. Supererant enim ad finem anni dies LII. Sic multi scriptores Palilia prima conjiciunt in annum primum Olympiadis VII, ut Dionysius Halicarnassensis, propter duos menses, qui intersunt inter Palilia anni IV Olympiadis VI, & initium anni primi Olympiadis sequentis. Video sæpe numero hoc nobilioribus scriptoribus contigisse, sive illis imposuerit exiguum intervallum inter epocham propositam, & initium sequentis anni; sive quia illius propter pauxillos dies rationem non habuerint.

MCCCCXXXI. *Alyattes & Astyages dimicaverunt.*] ὕστερον πρότερον. Nam hoc contigit ante defectionem Solis. non utique quod jam non potuerint dimicare, sed quia defectio debet sequi. quod verum est. Defectio enim collocanda numero MCCCCXXXII, ut jam monuimus. Et quidem ibi eam statuit BON. omnium „ codicum vetustissimus, anno III Olymp. XLVIII. „ Herodotus negat dimicasse, sed in eo fuisse, ut dimicarent. & mihi persuasit.

Ibid. *Alyattes & Astyages.*] Quidam scripti hanc periodum non habent. Fortasse commisso prælio deterriti sunt interventu defectionis sideris. Herodotus pater historiæ, & vetustissimorum scriptorum princeps, quo non capiuntur nisi elegantia ingenia, & quem Simioli non capiunt, is, inquam, ita scribit: οἱ δὲ Λυδοί τε καὶ οἱ Μῆδοι, ἐπεί τε εἶδον νύκτα ἀντὶ ἡμέρης γενομένην, τῆς μάχης τε ἐπαύσαντο, καὶ μᾶλλόν τι ἔσπευσαν καὶ ἀμφότεροι εἰρήνην ἑωυτοῖσι γενέσθαι.

Ibid. *& Astyages.*] Erat annus septimus Astyagis. Nam Herodotum fugit ratio de Cyaxare, sub quo hoc gestum contigisse refert. Ut accedimus Solino, qui hoc bellum inter Astyagen & Alyatten, non Cyaxarem gestum dicit, ita ab eo discedimus, quum dicit hoc contigisse anno post Ilium captum sexcentesimo quarto. Is enim fuerit annus Iphiti CXCVII, & proinde primus Olympiadis quinquagesimæ. quo magis castigandus ipse, qui dicit hoc gestum Olympiade quadragesima nona. Errat, quum contra hypothesin XLIX „ Olymp. pro LI ponit: deinde, quum anno DCIV à „ capto Ilio contigisse dicit, qui tantum erat annus „ DXCVIII. Herodotus enim sex annos bellum hoc „ durasse refert ante defectionem sideris: post defectionem statim Medos & Lydos in amicitiam coiisse interventu regis Babyloniæ, qui haud dubie est Nabuchodonosorus. Contigit enim hoc deliquium Solis anno CLXIV Nabonassari, Tybi XIII, feria quarta, anno XIV post mortem Nabopollassari, & visionem Ezekielis, qui est quintusdecimus imperii Babylonici Nabuchodonosori, & vigesimus octavus expeditionis Syriacæ; & quartusdecimus à somnio Nabuchodonosori. Daniel. II. Vide hanc synopsim Chronologicam.

ΒΑΒΥΛΩΝΟΣ ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΑ ΕΚ ΤΩΝ ΜΕΓΑΣΘΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΒΗΡΩΣΣΟΥ ΒΑΒΥΛΩΝΙΑΚΩΝ.

Numerus Eusebianus.	*Anni Nabonassar.*	
		Ναβοπολλάσαρος ἔτη κθ.
		Nabopollassarus annos XXIX.
MCCCXCII.	123.	Primus annus Nabopollassari.
MCCCXCVI.	127.	Eclipsis Lunæ XXVIII Athyr, Aprilis XXI.
MCCCC.	131.	Annus primus Ioiakim, qui & Eliakim.
MCCCCIII.	134.	Annus quartus Ioiakim. Ieremiæ XXVI, *1.* Daniel captivus abducitur. Danielis primo.
MCCCCIV.	135.	Jejunium indicitur nono mense, cujus neomenia *III* Novembris, feria II, anno Judaico, 3149. Erat annus abundans.
MCCCCXVII.	148.	Joiachin Rex & Ezekiel propheta captivi. Initium LXX annorum captivitatis. Ieremiæ XXIX, 10. Initium Sedekiæ, Quartus annus Hebdomadis annalis. Ierem. XXVIII, 1. Nabuchodonosor expugnat Tyrum anno XIII obsidionis.
MCCCCXXII.	152.	Oblata visio Ezekieli in Chaldæa quinto anno captivitatis Iechoniæ, quinta mensis quarti, feria quinta, Iulii III, anno Iudaico 3165. Anno abundanti. Moritur Nabopollassarus pater Nabuchodonosori, trigesimo anno imperii sui, quinto captivitatis Iechoniæ.
		Ναβουχοδονόσορος ἔτη λ.
		Nabuchodonosorus annos XXX post patrem.
MCCCCXXII.	152.	Primus annus Nabuchodonosori.
MCCCCXXII.	153.	Daniel somnium Nabuchodonosoro exponit. Daniel II. Sextus annus captivitatis, & regni Sedekiæ. Ezekiel VIII, 1. & IX, & X.
MCCCCXXIII.	154.	Septimus annus captivitatis. Ezekiel XX. Decima mensis quinti, feria sexta, Iulii XVI, anno Iudaico *3167.*
MCCCCXXV.	156.	Decimus annus Sedekiæ & captivitatis. Ezekiel XXIV. Decima mensis decimi, feria quinta, XX Decembris, anno Iudaico *3170.* Ieremiæ XXXII, 1. Annus XXVII Iobelei XVIII. Ezekiel XXIX, *17.*
MCCCCXXVII.	158.	B. Undecimus annus Sedekiæ. Excidium templi decima mensis quinti, prid. Kal. Augusti, feria sexta, anno Iudaico *3171.* defectivo. Ieremiæ LII, *12.* A. Nona mensis quarti deficit omnis commeatus, Iulii secunda. Irrumpunt Chaldæi in urbem. Ierem. ibid. 6, 7. Annus decimus nonus Nabuchodonosori, Ieremiæ LII, *12.* hoc est iniens, XVIII absolutis. Ibid. *29.*
MCCCCXXVIII.	159.	XII annus captivitatis. Ezek. XXXII, *1.* XXXIII, *21.* Neomenia mensis duodecimi XVI Februarii, feria secunda, anno Iudaico *3172.* abundanti.
MCCCCXXXI.	162.	XXIII annus Nabuchodonosori. Ieremiæ LII, *30.*
MCCCCXXXII.	163.	Defectio Solis, quam prædixit Thales.
MCCCCXXXIX.	170.	XXIII annus Nabuchodonosori. Ierem. LII, *30.*
MCCCCXLI.	172.	Vigesimus quintus annus deportationis. Ezekiel XL, I. Decima mensis primi, XXX Martii, feria V, anno Iudaico defectivo *3185.*
		Εὐιλμαράδοχος Ναβουχοδονόσορου ἔτη β.
		Ewilmaradochus Nabuchodonosori F. ann. *II.*
MCCCCLII.	183.	Trigesimus septimus annus deportationis Ioiachin. Ieremiæ LII, 31. Laxatus vinculis Ioiachin anno LV ætatis suæ, XXV mensis XII, Martii V, feria II, anno Iudaico 3197, ordinario.
		Νηριγλισσόορος κηδεστὴς Εὐιλμαροδόχου ἔτη δ.
		Nериglessoorus affinis Ewilmarodachi ann. IV.
MCCCCLVII.	188.	Primus annus Cyri in Perside.

Nume-

Numerus Eusebianus.	*Annus Nabonassar.*	

Λαβοροσοάρχοδος Ναβουχοδονοσόρου θυγατριδοῦς μῆνας θ.
Laborosoarchodos Nabuchodonosori ex filia nepos menſ. IX. Is eſt Baltaſar.

MCCCCLIX.	190.	Baltaſar à convivis ſuis conſpiratione inita trucidatur, ſignifero conjurationis Nabonido Mede.

Ναβόνιδος Μήδης ἀλλόφυλος ἔτη ιζ.
Nabonidus Medes alienigena XVII.

MCCCCLX.	191.	Daniel legit librum Ieremiæ cap. XXIX, 10. Daniel. IX. anno deportationis XLIII, annis XXVII ante ſolutionem captivitatis.
MCCCCLXXVII.	208.	Nabonidus expugnatur à Cyro in arce Borſippena. Primus annus Cyri in Chaldæa. Canon Chronolog. regum Babylonis.
MCCCCLXXXVI.	217.	Primus anni Cyri per totam Aſiam. Laxatur captivitas.
MCCCCLXXXVIII.	219.	III annus Cyri iniens. Dan. X, 1. Moritur Cyrus.

Si hodierni Chronologi ſic exotica ſcripta cum ſacris monimentis comparaſſent, non opus eis fuiſſet ad inanes conjecturas confugere, quibus hiſtoriam ſacram temerarunt, rationes temporum conturbarunt, cœlum mari miſcuerunt, quum ſe ſolos ſapientes, veteres autem fungos eſſe non ſolum putant, ſed aliis perſuadere conantur. Hic omnia ad unguem cum ſacra hiſtoria congruunt. Beroſus Nabuchodonoſoro XLIII annos tribuit, quod & facit Canon Chronologicus regum Babyloniæ. Sed manifeſto Beroſus comprehendit annos XIII expeditionis, qua miſſus cum poteſtate & regio nomine. Secundus annus ejuſdem apud Danielem II, 1. putatur à morte Nabopollaſſari. Totidem illi attribuit ſcriptura. Nam XXXVI anno deportationis ſuæ abſoluto, Iechonias, qui & Ioiachin, reſtituitur libertati. Ierem. LII, fine. Septem annis abſolutis ante captivitatem Iechoniæ octavo expeditionis ſuæ, poſtquam miſſus à patre, Iechoniam captivum abduxit. Itaque XLIV anno ab expeditione ſua obiit Nabuchodonoſorus ſocius regni patris, ut & diſerte extat apud Beroſum. Jam Nerigleſſoorus gener Nabuchodonoſori, interfecto Ewilmerodacho, ut filium ſuum nepotem Nabuchodonoſori in ſolio avito collocaret, ipſe adminiſtravit imperium, filio Laboroſoarchodo adhuc rebus gerendis inepto, quod admodum puer eſſet. Quatuor igitur annos adminiſtrationis Nerigloſſoori, & tutelæ filii ejus regnum Nereglosſoori vocat Beroſus; quod nomine quidem filii tutor eſſet, re autem inſeſſor regni. Nerigloſſooro mortuo, filius, quanquam adoleſcentulus, admovetur rerum habenis, qui imperii dulcedine ebrius, & inſolentior factus, ab amicis conjuratione facta opprimitur. ἀπετυμπανίσθη dicit Beroſus, Megaſthenes apud Abydinum, ἀπέθανε βιαίῳ μόρῳ. ἀποτυμπανίζειν Gallis dicitur *aſſommer, maſſacrer*. de quo in Canonibus ſatis diximus,
„ quum hanc hiſtoriam tractaremus. neque aliter acci-
„ piendum in Epiſtola ad Hebr. XI, 35. ut recte vertit
„ Syrus interpres. Hinc τυμπανισμὸς veteribus Latinis *Fuſtuarium*. Polybius vertit ξυλοκοπεῖν. vulgo *Maſſacrulum*. Hinc etiam Heſychio ἡμιτυμπανιστὸς, ἡμιθανής. Apud Danielem legimus conjuratione facta idem accidiſſe Regi Baltaſari, & ab eis, quos ad cœnam vocaverat, trucidatum: quod nullus neque Chriſtianorum neque Iudæorum antea animadverterat. Nunc Sole clarius eſt à convivis oppreſſum, & ducem ejus factionis Nabonidum Medem regem factum. Itaque Laboroſoarchodus eſt Baltaſar, Nabonidus eſt Darius Medus, præſertim quum Μήδης cognominetur Megaſtheni & Abydino. Ideo qui Danieli eſt annus primus, tertius Baltaſari, is Beroſo eſt annus primus, tertius Nerigliſſoori, quod nomine Baltaſaris filii imperium adminiſtraret. Itaque omnia conveniunt præter nomina, quæ mutari ſolere in regibus imperium ineuntibus nemo neſcit. Apud Medos Aſtibaras idem qui & Cyaxares, Apandas, qui Aſtyages. Apud Perſas Ochus & Darius Nothus idem eſt, idem Darius ultimus & Codomanus. Apud Aſſyrios idem Sardanapalus, & Tonos Concoleros. Apud Babylonios Labynithus, (id eſt Nabonidus) & Nabuchodonoſorus idem Herodoto. Apud Iudæos Uzzias, & Azarias, Eliakim & Ioiakim, Iechonias & Ioiachin, Mathanias & Setlekias. Quam futilis objectio de nomine, ut quum reliqua omnia conveniant, diſcrimen nominis faciat, ne Mævius ſit Mævius, & denique accidentia mutent ſubſtantiam. Et tamen iſti, qui ad hæc ſtudia nihil adferunt, præter contentioſam imperitiam, ſolam nominum diverſitatem, & Darium quendam Medum ex Cyri pædia Xenophontis objiciunt. In quo tam fruſtra ſunt, quam quod neſciunt ne imaginem quidem ullam veri eſſe in illo opere Xenophontis, ne nomina quidem vera, præter nomen Cyri, & unum aut duo alia: ne addam imperitiam, quæ Darium ex Medis oriundum regem Medorum faciunt. quo quid imperitius excogitari poteſt? Certe oriundus ex Medis tantum abeſt ut rex Medorum ſit, ut ne Medus quidem ſit. Sed hæc à nobis non vulgari genere diſputata ſunt in opere De emendatione temporum tam adverſus homines id genus, quam Benedictum Pererium, qui nihil Danieli contulit, præter plauſtrum objectionum, & ſolutionum pædagogicarum, more popularium ſectæ ſuæ, & in illis Commentariis ſuis Cyrum poſt mortem Cambyſis ab inferis excitat, ad edictum de ſolvenda captivitate Iudæorum faciendum. Certe ubique is prodit ſe neſciſſe antea neque quid eſſet Chronologia, neque quid Daniel, & omnium harum rerum imperitum ſe ad ea ſcribenda contuliſſe, ut docendo diſceret: quod multi faciunt hodie.

MCCCCXXXV. *Iſthmia poſt Melicerten.*] Tempore Herculis ter acta ſcribit Apollodorus. αὖθις δὲ τῆς τρίτης Ἰσθμιάδος πληρουμένης, Ἠλείων τοὺς Μολιονίδας πεμψάντων συνθύτας, ἐν Κλεωναῖς ἐνεδρεύσας, τούτους Ἡρακλῆς ἀπέκτεινε. Iſthmia vero erant trieterica, ut & Nemea: quod tum ex aliis, tum ex Statio conſtat. Itaque neceſſe erat, ut in una Olymp. bina Iſthmia, & bina Nemea celebrarentur. Quare optime Julianus
„ Apoſtata in Epiſtola pro Argivis; duplicia eſſe Iſth-
„ mia, & duplicia Nemea: διττὰ δέ ἐστι Nemea παρὰ
„ τοῖς

„ τοῖς Ἀργείοις, καθάπερ Ἴσθμια τοῖς Κορινθίοις.
„ ἐν μὲν τοι τούτῳ τῷ χρόνῳ καὶ δύο πεσόντων) παρὰ
„ τοῖς Ἀργείοις ἀγῶνες ἵπποι οἶδε, ὥστε εἶναι πίσαρας
„ πάντας ἐνιαυτοῖς πίσαρσι. Recte sane. Celebrantur autem utraque primo, & tertio anno Olympiadis. Quare hic unius anni prochronismus est. Idem error apud Diodorum Siculum: qui scribit Νεμέων ἀγῶνα instauratum anno secundo Olympiadis CXVI. ἄρχοντος Πραξιβούλου. Falsissimum. Itaque omnino eodem anno concurrebant Isthmia, & Nemea, sed non eodem die. Recte quidem Isthmiorum instauratio in tertium annum Olympiadis XLIX conjecta est. Sed videtur in primo anno ejusdem Olympiadis statui commodius posse. Eo enim anno Corinthii Cypselidarum tyrannide liberati illud ludicrum instaurarunt, teste Solino. Sed adi librum tertium Isagogicorum Canonum, ubi de regno Cypselidarum disputatur.

Ibid. *Pythia.*] Pythia instaurabantur tertio quoque anno Olympiadis, ut & Panathenæa. Erant enim pentaeterica, id est quinto quoque anno in orbem redeuntia. Sed prima Pythia instituta fuerunt anno tertio Olympiadis XLVIII, non autem XLIX, ut hic. Secunda vero Pythiade, quæ hoc anno celebrata est, agon factus est στεφανίτης: & fortasse huc respicit Eusebius. neque dubito. Vide quæ in I lib. de Emend. Temp.
„ Pythiorum origo repetitur à Crissæo bello, de quo
„ vide in prolegomenis Pythiorum Pindari, cujus
„ etiam meminerat Trogus libro III, ut ex periochis
„ à Iac. Bongarsio editis constat.

MCCCCXXXVI. *Servius ann. XXXVI.*] Solido decennio annos Servii Regis mutilavit. Cassiodorus eum sequitur, ut in aliis. Sine dubio ideo hos annos regum Rom. mutilavit Eusebius, quia quæ à quibusdam Scriptoribus notata videbat, sub regibus Rom. ea non poterant convenire, nisi annos aliorum regum truncaret, alios extenderet: quod in regibus Iuda, & aliis fecit.

„ Ibid. *Servius Tullius.*] Hieronymus ad verbum ex
„ Eutropio.

MCCCCXL. *Astyages contra Lydios pugnat.*] Ridiculum. Nam post defectionem Solis reconciliatis animis Medi & Lydi nunquam bellum instaurarunt.

MCCCCXLIV. *Mortuo Nabuchodonosor rege.*] Hic inconstantes sunt codices. Nam hanc periochen alii ponunt IX anno captivitatis, alii XV, ut FR. alii XVIII, ut PET. Sed nullo modo recte. Nam Nabuchodonosor obiit trigesimo septimo anno deportationis Ioiachin numero MCCCCLII. Itaque nescio quid habebat in animo, quum hæc scriberet, Eusebius.

MCCCCXLIX. *Agon Nemeacus.*] Jam de eo proxime diximus. Scholia Pindari perhibent Nemea sex diebus post Tlepolemia celebrari solita. Tlepolemia autem agebantur XXIV Gorpiæi. Ergo neomenia Hyperberetæi instaurabantur Nemea. Et recte hic posita sunt è regione anni primi Olympiadis. Nam errorem Diodori proxime notavimus, qui anno secundo Olympiadis celebrata scribit.

Ibid. *post eum, qui sub Archemoro fuit.*] μετὰ τὸν ἐπ' Ἀρχεμόρῳ. *post eum, qui in honorem Archemori celebratus est.* De hac non recta interpretatione Hieronymi alibi diximus.

MCCCCLII. *Phalaris.*] Melius in hoc tempus confertur, quam superius MCCCCXC. Nam eum floruisse Olympiade LII scribit Suidas.

MCCCCLII. *Eugamon Cyrenæus.*] Clemens Alexandrinus Stromateo sexto: αὐτοτελῶς γὰρ τὰ ἑτέρων ὑφελόμενοι ὡς ἴδια ἐξήνεγκαν, καθάπερ Εὐγάμων ὁ Κυρηναῖος ἐκ Μουσαίου τὸ περὶ Θεσπρωτῶν βιβλίον ὁλόκληρον. Apud alium scriptorem hujus poetæ mentionem fieri non memini, & quidem diligentiam hominis oculatissimi & accuratissimi Lilii Gyraldi effugit.

Ibid. *Telegoniam.*] In Græcis Τηλεγονίαν. Sed „
quis Τηλέγονος iste, quæratur. Nam non unus hoc „
nomine fuit. „

Ibid. *Agon Gymnicus, quem Panathenæon vocant, actus.*] Panegyris hæc à Theseo instituta, quod Atticæ populos in urbem contraxisset, ut superius diximus. unde nomen huic solenni: quod quidem primis temporibus quotannis instaurabatur. Postea factus est ἀγὼν στεφανίτης πενταετηρικὸς, hoc est quinto quoque anno rediens, posteaquam præmium & corona victori proposita sunt. Præmium, sive ἆθλον, erat κέραμος ἐλαίου, amphora olei, & corona ex olea. Oleum erat ex illis oleis expressum, quæ μορίαι dicebantur, sacræ Minervæ. κεράμια hæc κάλπιδας vocat Callimachus, quum de hoc oleo, quod victorum erat præmium, loqueretur:

> Καὶ παρ' Ἀθηναίοις γὰρ ἐπὶ στέγος ἱερὸν ἧνται
> Κάλπιδες οὐ κόσμου σύμβολον, ἀλλὰ πάλης.

Simonides. „

> Καὶ Παναθηναίοις στεφάνους λάβε πέντ' ἐπ' „
> ἀέθλοις „
> Ἑξήκοντ' * ἀμφιφορεῖς ἐλαίου. „

Pindarus Nemeaco X. — γαίᾳ δὲ καυ— θείσᾳ πυρὶ καρπὸς ἐλαίας ἔμολεν Ἥρας τὸν εὐά— νορα λαὸν, ἐν ἀγγέων ἕρκεσιν παμποικίλοις.

Non erat ἐλαίου ἐξαγωγὴ, id est, *nemini* licebat Athenis *alio* oleum exportare, nisi ei, qui Panathenæa vicisset. Non tamen propterea omissa est solennis celebratio priorum Παναθηναίων. sed ea vocata sunt μικρά. Itaque quum legimus apud Suidam Phrynin „
Citharædum vicisse sub Callia prætore, intelligen- „
dum τὰ μικρά. Nam Callias ille magistratum gerebat „
anno primo Olympiadis LXXV, numero MDXXVII. „
quæ autem quinto quoque anno repetebantur, dicta μεγάλα Παναθήναια. Isocrates Παναθηναϊκῷ. μικρὸν δὲ πρὸ τῶν μεγάλων Παναθηναίων. Auctorem τῶν Παναθηναίων Erichthonium fuisse scribebat Hellanicus & Androtion apud Harpocrationem: sed ante Erichthonium Ἀθήναια, non Παναθήναια vocata fuisse monet Istrus Historicus apud eundem. Hanc autem pentaeterida Eusebius institutam scribit an. III Olympiadis LIII. Sed Plutarchus auctor est longo post tempore à Pericle introductam. Quandocunque celebrari cepta fuerit, certum est eam instaurari solitam anno III Olympiadis: ac propterea in libris de emendatione temporum præcipitur periodo Olympicæ addere XXXVIII, aut, quod idem est, de eadem deducere eundem numerum, ut habeas periodum Atticam. Hæc tam præclara anni Attici cognitio, quam ex tenebris eruimus, tanti momenti est, ut sine ea omnis ratio Atticorum temporum manca sit. Sub Hippoclide Ar- „
chonte Panathenæa instituta fuisse scribit auctor vitæ „
Thucydidis. „

MCCCCLIII. *Aesopus.*] Suidas: ἐν γὰρ Δελφοῖς ἀδίκως ἀπολέσθαι ὑπ' αὐτῶν κατακρημνισθέντα ἀπὸ τῶν Φαιδριάδων καλουμένων πετρῶν κατὰ τὴν νδ' Ὀλυμπιάδα. Recte ergo ejus mors in hunc annum conjicitur. Non tamen à Delphis è rupe Phædriade præcipitatus fuerit, si quidem verum est ipsum anno III Olymp. XL descripsisse libris duobus omnia, quæ sibi contigerant, dum Delphis esset. Idem Suidas: Διέτριψε δὲ παρὰ Κροίσῳ φιλούμενος, τοῖς χρόνοις πρὸ

τοῦ Πυθαγόρου, ὃς μεσάσης τῆς μ Ὀλυμπιάδος ἔγραψε τὰ ἐν Δελφοῖς αὐτῷ συμβάντα ἐν βιβλίοις β. Nugatur Græculus Alexander apud Photium 252. ὡς Αἰσωπὸς ἀναιρεθεὶς ὑπὸ Δελφῶν ἀνεβίωσε, καὶ συνεμάχει τοῖς Ἕλλησι περὶ Θερμοπύλας. Nugæ Græculorum.

MCCCCLIV. *Abaris de Scythia.*] Herodotus libro IV, & alii. Vulgatissima historia. Ut tempus compendi facias, lege de hoc ipso doctissima Lilii Gyraldi Collectanea, dialogo de poëtis tertio. De hoc Abari legi apud Firmicum de errore prof. relig. quod alias nuspiam. Sic enim loquens de Palladio Trojano: *Simulacrum est ex ossibus Pelopis factum. Hoc Abarin Scytha fecisse perhibetur.* Infra: *Simulacrum hoc Trojanus Abaris vendidit stultis hominibus vana promittens.* Quis auctor scripsit ante tempora Trojana hunc Abarim fuisse? Sed tamen videtur aliquod hujus vetustatis extare vestigium apud interpretem ἱππέων Aristophanis, ubi loquitur περὶ εἰρεσιώνης. Nam quum τῆς εἰρεσιώνης originem à vetustissimis temporibus repetat, postea subjungit: ὅτι δὴ καὶ Βάριν (Ἄβαριν) φασὶ τὸν Ὑπερβόρειον ἐλθόντα θεωρὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα Ἀπόλλωνι θητεῦσαι, καὶ οὕτω συγγράψαι σὺν χρησμοὺς τοὺς νῦν προσαγορευομένους βάριδας (Ἀβάριδος.)

MCCCCLVI. *Cyrus Medorum destruxit imperium.*] Decem annorum prochronismus. Astyages enim imperio exutus numero MCCCCLXVI. Itaque est hallucinatio, quod initium Cyri capiat ab Astyagis casu. cur non etiam à Crœso? Cyrus primus omnium Persis imperavit. Progressu temporis reliqua imperia sibi subjecit, non statim, ut putat Eusebius. Itaque dum hoc affectat Eusebius, ut imperii Medorum finem collocet in IV anno Olymp. LIV, non magis pepercit annis Regum Medorum, quam antea fecerat, quum integram Dynastian in rebus Ægyptiacis & quatuor reges de Assyriorum successione expunxit. Ita non est dubium, quin regum Mediæ annos ideo mutilaverit, ut ultimus annus imperii Astyagis in anno IV Olymp. LIV desineret.

Ibid. *regnavit Persis, subverso rege Medorum.*] Perinde ac si diceret, regnavit Athenis, subverso rege Macedonum. Latina autem manca sunt omissis illis γηγενῆσαι ἐν ἔτεσι σνθ. *Cyrus Astyage sublato, imperium Medorum delevit, quod steterat ann.* CCLIX Ratio convenit, à numero MCXCVII, ad præsentem annum.

Ibid. *Cyrus Hebræorum captivitate.*] Quamvis multa deliria Chronologorum extiterint extentque super tempore laxatæ deportationis, nullum tamen magis ridiculum, quam id, quod illud tempus statuit in anno primo Cyri in Perside. Tria enim initia sunt Cyri, Persarum imperii in LV Olympiade, Chaldæorum imperii in XXII anno ejusdem Cyri, quum expugnato Nabonido Mede, Chaldæorum regnum adeptus est. hoc est IX annis ante mortem ejus, ut auctor est Canon Chronologicus regum Babyloniæ. Tertium initium à subjugatis Bactrianis, quum toto Asiæ imperio à finibus Indiæ, ad Cycladas insulas, potitus est. Hoc ultimo initio utuntur Daniel, & Esdras in annis laxatæ captivitatis, ut nullum annum primum Cyri intelligant, quam qui consurgit ex ejus XXIX anno imperii Persici. Sic Caroli magni duo initia sunt, regni in Galliis & Germania, imperii in Italia. His ita animadversis, videmus quam laxis habenis licentia Chronologorum evagata sit, idque dupliciter. primum, quod annum laxatæ captivitatis statuunt in primo anno imperii Persici, item quum initium septuaginta annorum instituunt à casu Sedekiæ. Unde decem Olympiadum fit προχρονισμός. Nam secundum hæc necesse est initium Sedekiæ statuere anno primo Olympiadis tertiæ, quadraginta septem annis ante initium Merodach, qui tamen regnabat anno XIV Ezekiæ: &, quod superat omnem jocularem delirationem, Sedekias, qui captus est anno XVIII expeditionis Syriacæ, secundum hæc captus fuerit viginti tribus annis ante expeditionem Nabuchodonosori Syriacam, sex annis ante initium Nabopollassari patris Nabuchodonosori. Qui exemplum singulare hujus insaniæ videre vult, legat Commentarios Benedicti Pererii in Danielem: qui non minus ridiculus est in statuendo anno laxatæ captivitatis in Olympiade LV ineunte, quam in Susannæ, Beli, & Draconis historia asserenda. Ubi duarum rerum fidem fecit, unius, quum ad scribendum illos Commentarios accederet, se prorsus tironem in Chronologicis fuisse, alterius, se falsorum scriptorum vindicem & patronum esse, etiam eorum, quæ & veteres Patres, & post illos, Hieronymus damnavit. Sed nihil magis profitentur populares ejus.

Ibid. *solo altari consistente.*] Nihil Ierosolymis, præter altare, constructum fuisse, usque ad II annum Darii, fugit eum ratio: & insigniter ab eo peccatum est. Nam templi fundamenta sub Cyro jacta sunt, & opus continuatum, quantum per incursiones finitimorum licuit, toto imperio Cambysæ, Magorum, & Darii Hystaspidæ. Deinde interpellatum toto Artaxerxis μακρόχειρος tempore, sub Dario notho repetitum, quinque annis absolutum est. Esdræ, VI, 15. Si tantæ moli absolvendæ quinquennium duntaxat insumptum est, quis dubitat majorem partem antea extructam fuisse, & minus operi absolvendo reliquum fuisse, quam ei, quod jam sub Cambyse, & Dario ædificatum erat? Quid enim volunt illa? *Audierunt autem hostes Iuda, quia filii captivitatis ædificarent templum Domino Deo Israël.* Esdræ IV, 1. vide totum Caput.

MCCCCLIX. *Chilo, qui de septem Sapientibus fuit, Ephorus Lacedæmone.*] Hoc multis annis antea contigisse scribebat numero MCCLXV. Vide quæ ibi notavimus. Itaque ibi videtur accipiendum de quinque Ephoris à Theopompo rege creatis; quo nomine multum imminuit majestatem regiam. Hic vero intelligendum puto de Ephoro primo, qui ἐπώνυμος dicebatur: cujusmodi primus omnium Elatus creatus fuit.

Ibidem. *dispositione communis gentis.*] Hæc desunt in Græcis, quæ nescio an mutilaverit Georgius. τὸ κοινὸν τοῦ ἔθνους, quid sit, nemo nescit: ut κοινὸν τῆς Ἀσίας, κοινὸν Ἐφεσίων in nummis. Diogenes Laërtius de hac re: γέγονε δ' ἔφορος κατὰ τὴν πεντηκοστὴν ἕκτην Ὀλυμπιάδα. Παμφίλη δέ φησι κατὰ τὴν ἕκτην (πέμπτην) καὶ πρῶτον ἔφορον γενέσθαι ἐπὶ Εὐθυδήμου, ὥς φησι Σωσικράτης. Si hoc verum est, hic est προχρονισμὸς unius Olympiadis.

MCCCCLXI. *Simonides clarus habetur.*] Neque hic locum habet Simonides.

MCCCCLXII. *Anaximenes Physicus Philosophus agnoscitur.*] Suidas: γέγονεν ἐν τῇ νε Ὀλυμπιάδι, ἐν τῇ Σάρδεων ἁλώσει, ὅτε Κῦρος ὁ Πέρσης Κροῖσον καθεῖλεν. *Vivebat* LV *Olympiade, quum Sardes captæ sunt, & Cyrus Crœsum destruxit, aut devicit.* Atqui Sardes non sunt captæ LV Olympiade. Verba illa Suidæ portentosa ex mage portentosis Laërtii verbis deducta sunt. Καὶ γεγένηται μὲν, καθά φησιν Ἀπολλόδωρος, τῇ ἑξηκοστῇ τρίτῃ Ὀλυμπιάδι, ἐτελεύτησε δὲ περὶ τὴν Σάρδεων ἅλωσιν. atqui Σάρδεων ἅλωσις prior Olympiade LXIII multis annis. Hic Oedipo opus est. In Græcis Eusebii legitur Ἀναξιμένης mendose.

,, MCCCCLXVII. *Thales moritur.*] Plenius Casaubon.
,, Chronicon. Θαλῆς ὁ Ἐξαμίε Μιλήσι@, πρῶτ@
,, φυσικὸς φιλόσοφ@ ἀπέθανεν ζήσας ἔτη Ϛα. non
,, dubito, quin ab Africano.

MCCCCLXVIII. *Templum Apollinis Delphici secunda vice incenderunt.*] Numero DLXVI de Phlegyis annotavimus. Post Phlegyas à Pyrrho Neptolemo Achillis filio: deinde à Xerxis exercitu: deinceps à Phocensium proceribus: postremo à Gallis incensum aut direptum scribit Pausanias. Tertio à Thracibus incensum narrat Eusebius προπαρασκ. δ. τὸ μὲν γε Δελφικὸν χρηστήριον τρίτον ὑπὸ Θρακῶν ἐμπρησθεῖσαι κατέχει λόγ@, ὅθεν ἦ μαντεία ὡς τὴν μέλλοντ@ γνῶσιν, ἀλλὰ ἐδὲ ἦ Πυθία τὰ οἰκεῖα προφυλάξασθαι δεδυνημένη. Arnobius huc respiciebat: *Vbi denique Apollo divinus, quum à piratis, maritimisque prædonibus & spoliatus ita est, & incensus, ut ex tot auri ponderibus, quæ infinita congesserant sæcula, ne unum quidem habuerit scripulum, quod hirundinibus hospitis, Varro ut dicit in Menippeis, ostenderet?* Sed historia, quam hic tangit Eusebius, non omnibus obvia. Intelligitur enim templum à Pisistratidis incensum, quod postea ab Alcmæonidis instauratum est. Pindarus Pythico VII. Ἀπόλλων, σοὶ πόλις δόμον. Scholion post alia: περὶ τὴν ἱερείαν. λέγεται γὰρ, ὅτι τ Πυθικὸν ναὸν πρησθέντα, ὥς φασιν, ὑπὸ τ Πεισιστρατιδῶν οἱ Αλκμαιωνίδαι φυγαδευθέντες ὑπ' αὐτῶν ὑπέσχοντο ἀνοικοδομῆσαι. καὶ δεξάμενοι χρήματα, καὶ συναγαγόντες δύναμιν ἐπέθεντο τοῖς Πεισιστρατίδαις. καὶ νικήσαντες μετ' εὐχαριστείων πλείονων ἀνῳκοδόμησαν τῷ θεῷ τέμεν@. Ad hanc instaurationem templi Delphici multum contribuit Amasis
,, rex Ægypti. De hoc Pisistratidarum incendio intel-
,, ligebat Herodotus libro primo; ubi περὶ Κροίσε
,, ἀναθημάτων loquitur. ἐποίεε δὲ καὶ λέοντ@ εἰ-
,, κόνα χρυσῦ ἀπέφθε ἕλκοντα σταθμὸν τάλαντα
,, δέκα. ὅτ@ ὁ λέων, ἐπείτε κατεκαίετο ὁ ἐν Δελφοῖς
,, ναὸς, κατέπεσε ἀπὸ τ ἡμιπλινθίων. Pagina au-
,, tem 101, 15. Henrici Stephani loquitur περὶ ἐμ-
,, πρησμῦ αὐτομάτε, neque Pisistratidarum me-
,, minit.

MCCCCLXIX. *Crœsus à Cyro captus.*] Hoc accidit exitu hujus Olympiadis, ineunte LIX, ut ex Laërtio colligimus in Periandro. Vide Canones Isagogicos.
,, Apud Suidam Crœsus in potestatem Cyri venit LV
,, Olympiade. Ita verba ejus de Anaximene: γέγονεν
,, ἐν τῇ νε Ολυμπιάδι, ἐν τῇ Σάρδεων ἁλώσει, ὅτε
,, Κῦρ@ ὁ Πέρσης Κροῖσον καθεῖλεν. aut errat, aut
,, legendum νθ Ολυμπιάδι.

Ibid. *Lydorum regnum destructum est, quod stetit annis* CCXXX.] Eusebius sequitur auctores suos. Nos ab initio Ardysi, ad excidium hujus regni, putamus annos CCXLIX. Nam annis XIX minus dicit Eusebius.

Ibid. *quot stetit annis* CCXXX.] In Græcis ἔτη σλβ. duobus annis amplius.

Ibid. *Tarquinius Superbus socero,*] Hieronymus ex Eutropio.

Ibid. *Tarquinius Superbus ann.* XXXV.] Quod decennium abstulerat Servio, id largitur Tarquinio. Non est hac in re imitandus, ne quid aliud dicam. Editiones mala fide interpolarunt, ne ipsæ quoque imitandæ. Hieronymus prologo in Haggæum satis ostendit ita scriptum ab Eusebio, quum secundum annum Darii filii Hystaspis cum XXVII Tarquinii Superbi comparat, & post VIII annos Tarquinium à Bruto ejectum scribit. Cassiodorus quoque totidem annos, hoc est XXXV, non XXV, Tarquinio attribuit.

Ibid. *Tarquinius Superbus excogitavit.*] Et Isidorus "
non hinc, sed ab alio auctore bonæ notæ: *Est & Lau-* "
tumias, supplicii genus [*ad verberandum*] *inventum à Tar-* "
quinio Superbo ad pœnas sceleratorum. Iste enim prior Lau- "
tumias, tormenta, fustes, metalla, atque exilia adinvenit: "
& ipse prior ex Regibus exilium meruit. "

MCCCCLXX *Theognis poëta clarus habetur.*] Megarensem ipsemet se dicit. Plato putavit Megarensem ex Sicilia: quem sequutus est Suidas. At ipse à Megaris Græciæ, quam urbem Alcathoi vocat, bellum deprecatur. quod non faceret, nisi Megara Alcathoi, urbs Athenis vicina, esset ejus patria.

Φοῖβε ἄναξ, αὐτὸς μὲν ἐπύργωσας πόλιν ἄκρην
Ἀλκαθόῳ Πέλοπ@ παιδὶ χαριζόμεν@,
Αὐτὸς μὲν στρατὸν ὑβριστὴν Μήδων ἀπέργαθε
Τῆσδε πόλεως —

Non solum à patria sua bellum deprecatur, sed etiam cujus gentis bellum intelligit, indicat, nempe Medorum. Sed errorem Platonis ab Harpocrate animadversum postea deprehendimus: cujus locum depravatissimum ita restitue: ἦτ@ δ' ἦν Μεγαρεὺς ἀπὸ τῶν πρὸς τῇ Ἀττικῇ Μεγάρων. αὐτὸς γὰρ φησιν ὁ ποιητής. ἦλθον μὲν γὰρ ἔγωγε καὶ ἐς Σικελὴν ποτὶ γαῖαν. ᾧ μὴ ἐπιστήσας Πλάτων ἐν πρώτῳ νόμων, τ ἐν Σικελίᾳ Μεγάρων . . . . ποτὲ ἔφασκεν εἰς Σικελίαν; κατηκολούθησαν δὲ τῷ Πλάτωνι οὐκ ὀλίγοι. Vixit ergo Persicis temporibus sub Pisistratidis, quando Simonides & Pindarus florebant. quin & Simonidis meminit, & Onomacriti, qui Ὀρφαϊκὰ scripsit; & creberrime Κύρνε, quem Πολυπαΐδην vocat. Falluntur qui diversos putant. Est enim patronymicum Πολυπαΐδης, à patre Πολύπαος. Vivebat quo tempore Corinthii Megarensibus omni genere contumeliarum illudebant. inter alia, quoties aliquis ex Bacchiadis mortuus esset, mulieres Megarensium atratæ funus prosequi tenebantur. & multa alia servitutis erant στίγματα, quæ Scholiastes Pindari narrat. Ideo multi tempore Theognidis Bacchiadis favebant & eorum partes sequebantur in urbe Megarensi. unde Theognis ignaviam civium suorum deplorans, ita scribit:

Οἴμοι ἀναλκίης. ἀπὸ μὲν Κήρινθ@ ὄλωλε,
Ληλάντε δ' ἀγαθὸν κείρεται οἰνόπεδον.
Οἱ δ' ἀγαθοὶ φεύγεσι, πόλιν δὲ κακοὶ διέπεσιν.
Ὡς δὴ Κυψελιδῶν Ζεὺς ὀλέσειε γέν@.

Περὶ τ Κυψελιζόντων, id est, de illis, qui in Megarensium urbe Cypselidarum (ii erant ex reliquiis priscorum Bacchiadarum) partes fovebant, ita clare loquitur, ut dubitandi locus non sit. Itaque ejus tempus videtur Periandri Cypselidæ sæculo convenire. Sed obstat de Medis quod dicit. Nam τὰ Μηδικὰ posteriora sunt Cypselidarum tyrannide. Huic objectioni possumus occurrere, si dixerimus longo tempore post tyrannidem Periandri oppressam, etiam aliquas Cypselidarum reliquias fuisse. Neque falli possumus. Sed illud obscurum in versibus Poëtæ περὶ Κηρίνθε, καὶ Ληλάντε πεδίε. Ambo loca sunt in Eubœa. Et certe ignota mihi est historia. Sed imprecatio Theognidis, qua adversus τὸς κυψελίζοντας utitur, est similis ei, quam adversus ipsos Κυψελίδας in eorum donario Delphico quidam non æquus illis exaraverat:

Αὐτὸς ἐγὼ χρυσῦς σφυρήλατ@ εἰμὶ κολοσσός.
Ἐξώλης εἴη Κυψελιδῶν γενεά.

MCCCCLXXI. *Cyrus Sardes capit.*] Supra biennio ante Crœsus captus erat. Sed, ut dixi toties, ex diversis aucto-

auctoribus diversa tempora refert Eusebius. Ne hoc quidem anno captus est Crœsus, aut Sardes, sed biennio post, numero MCCCCLXXIII. Solinus Sardes à Cyro captas scribit Olymp. LVIII. Nos sequimur Sosicratem vetustissimum scriptorem, qui casum Crœsi & Sardium conjicit in annum I Olymp. LIX.

„ MCCCCLXXIV. *Harpagus, qui apud Cyrum primi loci* „ *habebatur, adversus Ioniam dimicat.*] Ἅρπαγος εὐδοκιμῶν παρὰ Κύρῳ κατὰ τῆς Ἰωνίας στρατεύει. *Harpagus gratia apud Cyrum pollens in Ioniam expeditionem facit.* Nam ad id offendit semper, ut στρατεύειν vertat „ dimicare. Quod in alio non ferrent φιλόμωμοι „ hodierni.

MCCCCLXXVI. *Colligitur omne tempus captivitatis.*] Quamvis nihil hic est, quod neque mihi, neque ulli alii harum rerum paulo intelligentiori probari possit: tamen adeo dormitavit interpres, ut nisi Græca extarent, quæ ejus interpretationem arguere possint, omnis culpa non in Hieronymũ, sed in Eusebium ipsum derivanda fuerit. Eusebiana enim ita vertenda erat: *Colligitur omne tempus LXX annorum deportationis gentis Iudaicæ, putandum secundum aliquos, à tertio anno regni Eliakim, qui & Ioakim, ad XIX annum Cyri Regis Persarum. secundum vero alios, ab initio prophetiæ Ieremiæ, quod consurgit ex XIII anno Iosiæ Iudæorum Regis, ad trigesimum sextum Astyagis. Cæterum à quinto anno prophetiæ Ieremiæ, ad primum annum Cyri, sunt anni LXX. Quod non caret ratione. Sed re vera intervallum septuaginta annorum, anno secundo Darii terminatur, initio capto à decimo nono anno Nabuchodonosori.* Vides quam mutila hæc reddiderit Hieronymus, ut non leviter peccaverit Eusebius, si Latina tantum, Græcis omissis, sequeremur. Verum igitur est, quod ait Eusebius, intervallum inter XIII annum Iosiæ, & XXXVI Astyagis, esse annorum LXX præcise: cujus rei omnis notitia interiit in Latinis Hieronymi. Sed quare septuaginta anni deportationis Iudæorum à XIII anno Iosiæ, quando nullus adhuc Iudæus deportatus fuerit, putandi sint, viderit acumen eorum, quos sequitur Eusebius. Nam ridicula sunt. A quinto anno prophetiæ, ad XX Cyri, constat ratio LXX annorum. Sed ne sic quidem vicerit opinio illa. Denique tota hæc periocha nihil facit ad verum è tenebris eruendum, & alieno loco posita est, ut pote divulsa à numero MCCCCLVI, ut videre est in Græcis. Editiones habent ad Olympiad. LVIII. BONG. ad medium Olympiad. antecedentis. Luxationis caussa fuit mentio Iesu filii Iosedek, & Zorobabelis numero MCCCCLXVII. Quare vetustissima est hæc luxatio & ante mille annos, quum & in Bongarsiano codice longe omnium vetustissimo & optimo extet, & manifesto à Mariano Scoto agnoscatur.

MCCCCLXXVII. *Hippius carminum scriptor.*] Ἱππικὸς, à quo ἵππειον πόδα dictum volunt: quamvis quid opponam, non habeo; tamen mihi non persuadent, ut ab Ἱππικὸς ullo modo ἵππειος fieri possit. Sed de nomine Ἱππικὸς, cui simile nomen proprium nusquam legi, dixi me nihil habere quod opponam, neque vero credo, neque nego. Ego scio Ἱππίαν poëtam fuisse, cujus meminerit Scholiastes Pindari Pythio IV, item Pausanias Ἠλιακῶν α. Sed non potest esse iste, quum hic carminum scriptor μελοποιὸς fuisse dicatur, ille au„ tem ἐλεγειογράφος fuerit. In PET. legitur Hibi„ cus, ex quo Arnaldus Episcopus colligit legendum „ Ibycus. FRE. non habebat hanc periochen.

MCCCCLXXVIII. *Pherecydes.*] Mirum de Pherecyde tam incerta à veteribus adferri. Alii unum tantum fuisse, τὸν σοφὸν scilicet, ultimum eorum, qui σοφοὶ dicti sunt, de quibus Laërtius libro primo. Alii duo, τὸν σοφὸν Σύριον. quem imperite Assyrium vocat „ Tzetzes cap. LVIII, Chiliad. I. item Historiogra„ phum Λέριον: cujus mentio numero MDLXI. & quidem Syrium vixisse hoc ipso tempore, quod illi assignat Eusebius, Lerium vero septuagesima quinta Olympiade, circiter Xerxis transitum: quos ambos in unum confundit Eusebius non sua, sed auctorum culpa, ex quibus descripsit ipse. Porro illa, *Pythagoræ magister* „ POST. non habent; extant tamen in Græcis. „

MCCCCLXXX. *Simonides Lyricus & Phocylides.*] Carmen νουθετικὸν nomine Phocylidis hodie in manibus habetur omnium. sed nemo animadvertit nihil in eo esse, quod ad illius veteris Phocylidis exemplum expressum sit, quantum ex illis, quæ ejus hodie supersunt, reliquiis odorari possumus. Ille enim vetus, scripsit breves γνώμας exemplo Theognidis, & aliorum veterum gnomologorum, præeunte semper gnorismate hoc, καὶ τόδε Φωκυλίδου. At iste vulgaris perpetuum carmen scripsit non apposita illa veteri nota. Præterea nullus veterum ne unum quidem versum ex hoc longo carmine producit, quum ex Phocylide quædam apud Stobæum & alios legantur. Unus tantum inter„ pres Scholiorum Alexipharmacon Nicandri produ„ cit hos versus: Κάμινος δ' ἠπροσφοιτος, ἀριστοπόνος τε μάλιστα, &c. Sed Scholia illa sunt cento„ nes ex veteribus optimis commentariis excerpti, ab „ homine recentiore, qui de suo quasdam etiam barba„ ras voces admiscere solet. Denique iste fuit homo „ Iudæus, nisi fallor, aut Christianus. Universa poësis illius rei fidem facit, ut negari non possit, aut unum ex Hellenistis Alexandrinis fuisse, cujusmodi multi præstantiss. floruerunt sub Ptolemæis, aut, quod vero propius, Christianum. Hujus opinionis nostræ argumenta accipe tot versus ad verbum ex lege Mosis divina depromptos, ut illud Deuteronomii, XXII, 6, 7.

Μηδέ τις ὄρνιθας καλιῆς ἅμα πάντας ἑλέσθω.
Μητέρα δ' ἐκπρολίπῃ, ἵν' ἔχῃς πάλι τῆσδε νεοττάς.

Quis ullus Græcorum hoc sanxit? ecquis alius, præter Mosem? Sed vide & illud:

Μὴ κτῆνος θνητοῖο βορὴν κατὰ μέτρον ἕλησαι.
Μηδέ τι θηρόβορον δαίσῃ κρέας —
Λείψανα λεῖπε κυσί. θηρῶν θῆρες ἔδον].

Non solum Mosis præceptum integrum Exodi XXII, 31, à Græco poeta conceptum, sed etiam totidem verbis enunciatum, ut alio interprete versibus Græcis opus non sit præter Mosem ipsum, si septuaginta interpretum lingua loquentem audias. καὶ κρέας θηριάλωτον οὐκ ἔδεσθε. τῷ κυνὶ ἀπορρίψατε αὐτό. Duo membra præcepti hujus sunt. Prius est: Non comedetis ullum morticinum. alterum: Non comedetis ullum animal θηρόβρωτον, cujusmodi agnos λυκοσπάδας apud Plutarchum. Utrumque rursus comprehenditur Levitici XX. 8. θνησιμαῖον καὶ θηριάλωτον οὐ φάγεται τοῦ μιανθῆναι αὐτὸν ἐν αὐτοῖς. Nam θνησιμαῖον, hoc est morticinum, dicitur, quod sponte moritur, quod quidem quum ex senectute & ævo maturo moritur, hic noster Phocylides vocat θνητὸν κατὰ μέτρον, mortuum secundum temporis modum & mensuram à natura præstitutam, Poëtæ κατὰ μοῖραν. Quin & Solon κατὰ μέτρον dixit, quemadmodum & iste Phocylides:

Τῇ δεκάτῃ δ' ἅπις ἐλάσας κατὰ μέτρον ἵκοιτο.

id est κατὰ μοῖραν, κατὰ τὸ ἱκνούμενον, ut quum animal propria morte defungitur. Hodie in editionibus Pho-

Phocylidis versus primus quinto loco retro, quam ubi posuimus, legitur. Sed accipe & illud ex xx, 4 Deuteronomii:

> Κτῆνος δ' ἢν ἐχθροῖο πέσῃ καθ' ὁδὸν, συνέγειρον.

Item illa tam clara, tam diserta de resurrectione ostendunt Christianum.

> Οὐ καλὸν ἁρμονίην ἀναλυέμεν ἀνθρώποιο.
> Καὶ τάχα δ' ἐκ γαίης ἐλπίζομεν ἐς φάος ἐλθεῖν
> Λείψαν' ἀποιχομένων. ὀπίσω δὲ θεοὶ τελέθονται.
> Ψυχαὶ γὰρ μίμνουσιν ἀκήριοι ἐν φθιμένοισι.
> Πνεῦμα γάρ ἐστι Θεοῦ χρῆσις θνητοῖσι καὶ εἰκών.
> Σῶμα γὰρ ἐκ γαίης ἔχομεν. καὶ πάντες ἐς αὐτὴν
> Λυόμενοι κόνις ἐσμέν. ἀνὴρ δ' ἀνὰ πνεῦμα δέδεκται.

Vide hic plane doctrinam Christianam: & elegantissime πνεῦμα Θεοῦ χρῆσιν. Commodato enim accipimus, ut à nobis recipiatur. Non enim habemus illud mancipio, sed usu, inquit Lucretius. Noli igitur putare hoc carmen illius Phocylidæ esse, sed ἀνωνύμου Christiani. & fortasse fuerit idem auctor cum illo Naumachio, qui Christianum carmen νουθετικὸν scripsit de Virginitate. Neque vero puto ullius veterum carmen extare, quod cum Poësi hujus Phocylidis (si modo ei id nomen fuit) aut elegantia, aut nitore, aut cultu verborum conferri possit. Quod autem tamdiu ignoratum fuerit, ut nullus veterum ejus meminerit, Clemens, Justinus, Theodoritus, alii, magis mirari, quam caussam ejus rei reddere possum. Certe si tempore Eusebii extitisset, non dubium est, quin ejus testimonia in Thesaurum προπαρασκευῆς suæ impendisset. Quum Clemens furtiva dicta Græcorum ostenderet, quæ ipsi ex Sacra Scriptura suppresso Mosis & Prophetarum nomine deprompserunt, si iste Phocylides eo tempore in rerum natura fuisset, quis dubitat, quin ille adduxisset ea, quæ nos supra ex illo produximus? Sane justius id facere potuisset, quam quum hos versus ex vetere Phocylide produxit, qui vere sunt illius, non hujus nostri:

> Ἀλλ' ἄρα δαίμονές εἰσιν ἐπ' ἀνδράσιν ἄλλοις ἄλλοι,
> Οἱ μὲν ἐπερχομένου κακοῦ ἀνέρος ἐκλυτῆρες.

Quæ sententia imperfecta est. Illud vero plane ex
„ medio sermonis Christiani petitum à nostro Phocy-
„ lide:

> — ἀδίκως μὴ κρῖνε πρόσωπον.

Nam Scriptura τὸ πρόσωπον ἀντὶ λογικοῦ ὑφισταμένου, & soli Ecclesiastici patres usurpant, non veteres Poetæ Pagani. Demosthenes περὶ συμμοριῶν vocat σώματα, quæ scriptoribus Ecclesiasticis πρόσωπα & personæ. ἐκ τούτων τοίνυν, inquit, οἶμαι δεῖν ποιῆσαι συμμορίας εἴκοσιν, ὥσπερ νῦν εἰσὶ, σώματα ἑξήκοντα ἑκάστην ἔχουσαν. Ecclesiasticus scriptor dixisset πρόσωπα. Perpendant igitur non solum illa, quæ adduximus, studiosi adolescentes, sed & totam illam poësim falso hactenus Phocylidæ attributam: ubi invenient in quo adhuc industriam suam exerceant.

Ibidem. *Xenophanes Physicus scriptor Tragœdiarum.*] κατὰ τὴν ἑξηκοστὴν Ὀλυμπιάδα floruisse scribit Laërtius. Quare recte illi tempus assignatum ab Eusebio. Annos natus xxv reliquit patriam. & LXVII annis, postquam reliquerat, se per Græciæ urbes errare scribit, annos nimirum natum XCII. Unde colligas admodum senem obiisse.

> Ἤδη δ' ἑπτά τ' ἔασι καὶ ἑξήκοντ' ἐνιαυτοὶ
> Βληστρίζοντες ἐμὴν φροντίδ' ἀν' Ἑλλάδα γῆν.
> Ἐκ γενετῆς δὲ τότ' ἦσαν ἐείκοσι, πέντε τε πρὸς τοῖς,
> Εἴπερ ἐγὼ περὶ τῶνδ' οἶδα λέγειν ἐτύμως.

XXIII Olympiadas numerat à natali suo. Si secundum hunc locum Eusebii scribebat illa Olympiade LX,
natus fuerit Olympiade XXXVII, obierit Olympiade „
LXII desinente, aut LXIII incunte. Censorinus scri- „
bit majorem annorum C obiisse. quod convenit iis, „
quæ modo diximus. Nam CIV annos ut minimum „
vixisse videtur. „

Ibidem. *Physicus scriptor Tragœdiarum.*] Physicum & poetam agnosco. Tragœdiarum scriptorem nego. Neque unquam apud veteres scriptores ullius Tragœdiæ Xenophanis mentio extat, neque Laërtius harum rerum diligentissimus investigator illum aliud, præter ἔπος καὶ ἐλεγεῖα, scripsisse refert. Fuit quidem alius ejusdem nominis ἰαμβογράφος. non propterea tamen Tragœdias scripsisse consequens est, si jambos scripsit, neque si Tragœdias scripsisset, eundem esse cum hoc nostro Physico. Unde hunc Physicum τραγῳδοποιὸν fuisse collegerit Eusebius, aut scriptor, quem sequitur, amplius considerandum.

MCCCCLXXXVII. *secundum Nabuchodonosor.*] Pudentius illi, quam qui regnantibus Persis alium Regem nomine Nabuchodonosorum in Chaldæa rerum potitum fuisse nugantur. Pudentius, inquam, illi, quanquam nihilo verius. Inter eos, qui hujus sententiæ auctores sunt, Africanum ponit Georgius: Τοῦτον (Καμβύσην) οἴονταί τινες εἶναι Ναβουχοδονόσορ δεύτερον τὸν κατὰ Ὀλοφέρνην καὶ Ἰουδὶθ, ὥσπερ καὶ Ἀφρικανός. ὅπερ καὶ ἀδύνατον. Deinde multis argumentis illud confutat: & merito.

Ibid. *ab Hebræis.*] Ab Hebræis nescio an ullus unquam secundus Nabuchodonosor prædicatus fuerit, &, quod magis mirum, ex libro Iudith, quem ipsi ignorant hodie, nisi qui Latine sciunt. Vix enim illa Iudith illis nota, idque, ut dixi, ex codice, qui penes nos Christianos est. Nam ipsi nullum habent. Auctor libri, cui titulus Germen David, quem puto adhuc vivere, meminit hujus Iudithæ, sed ex nostris libris. Hieronymus scribit apud Iudæos librum Iudith inter Hagiographa legi. Quod fateor me non intelligere. Hagiographa, quæ Iudæi vocant, ut nec ignoravit Hieronymus ipse, extare Hebraice, & in Canone Hebraico κατηριθμημένα εἰσίν. neque profecto in illis liber Iudith est, non magis quam Tobiæ, aut tertius Esdræ. Extabat Chaldaice liber Iudith tempore Hieronymi, ex quo Latinum hunc, qui hodie in manibus habetur, contexuit potius, quam vertit Hieronymus, ut ipsemet testatur. Itaque non mirum si adeo inter se discrepant Græca & Latina. Idem de Tobia dicas licet, cujus editio Græca dissimillima est Latinæ Hieronymianæ. Hebraicus, quem ediderunt Iudæi Constantinopolitani ante annos C, est ex Græco expressus, stante adhuc imperio Constantinopolitano. Sunt & duæ diversæ editiones Hebraicæ hujus Tobiæ. Hunc etiam librum scribit Hieronymus Hebræos de Catalogo divinarum scripturarum secantes his, quæ Hagiographa memorant, mancipasse. Ego jam dixi me ignorare quæ sint illa Hebræorum Hagiographa, quum constet Hagiographa à Iudæis vocari longe ante Hieronymi sæculum omnes libros Canonis Bibliaci, præter legem, Prophetas, libros Iosuæ, Iudicum, Samuelis, & Regum. Imo, ut ipse fatetur Hieronymus, Iudæi conquerebantur hos libros à Christianis contra Canonem suum legi. Ita infinitis locis pugnantia scribit doctus ille Scripturæ interpres.

MCCCCXCI. *Obtinuit quippe Aegyptum Cambyses in*

anno

anno quinto regni sui.] Anno quinto, absoluto scilicet. VIII enim solidos imperavit, ex quibus tres potitus est Ægypti. Itaque verius erat sexto anno, non quinto. Et sane PET. habet VI, sed adversus aliorum omnium codicum, & Græcorum ipsorum auctoritatem, in quibus est πέμπτῳ, non ἕκτῳ ἔτει.

Ibidem. *Usque ad Darium filium Xerxis, ann.* XI.] „Hæc desunt in nostris Græcis, quæ tamen non dubi-„tamus esse Eusebii ex Africano, qui Darium Nothum „Ξέρξου filium vocat. Vide infra ad numerũ MDCXCII. Ab hoc anno præsenti, quo Cambyses Ægypto potitus est, ad numerum MDCIII, quo Ægyptus à Persis defecit, anno XI imperii Darii Nothi Artaxerxis filii, anni sunt CXII, uno amplius, quam hic. Porro obscure illa enunciavit Hieronymus, *Obtinuit Cambyses Aegyptum usque ad Darium ann.* CXI. quum vellet dicere, à quinto anno Cambysis, ad rebellionem Ægyptiorum sub Dario Notho Artaxerxis filio, interjectos esse annos CXI. Obscure, inquam, & miro loquendi genere illa concepit, ac propterea à nobis indicata.

MCCCCXCV. *Post Cambysen duo fratres.*] Hoc contigit anno IX Cambysis post obitum ipsius. Ideo & nonus annus Cambysis, & VII menses, per quos à Magis regnatum est, in unum tempus conjiciuntur. In PET. & BONG. annotatur in margine: *Ideo secundus annus* (Darii) *bis scribitur, quia unus annus in Magorum fratrum septem mensibus computatur.* Quod ridiculum est. Nam post cædem Magorum Darius inivit imperium. Quomodo igitur anno secundo Darii imperare Magi potuerunt? „Josephus vero à reprehensione vindicari non potest, „qui Cambysen annos VI tantum imperasse scribit.

MCCCCXCVI. *Dicæarchiam, quam nunc Puteolos vocant.*] Etiam Delum minorem à Lucilio vocari, nemo nescit: *Inde Dicæarchum populos, Delumque minorem.* Non dubium est, quin Samii tyrannidem Polycratis fugientes, patria relicta, hanc coloniam deduxerint.

MCCCCXCVII. *Secundo anno Darii regis Persarum templum in Ierosolymis constituitur.*] Satis hæc à nobis confutata suo loco. Nam Darius, cujus anno secundo templum ædificari cæptum, is est Darius Nothus Artaxerxis filius. quod & Daniel ita diserte demonstravit, ut qui contra hiscere audeat, is cum veritate ipsa, & cum Daniele manum conserere audeat. Nam quod veritatis hostes adferunt de longævitate Zorobabelis, hoc plane est negare non solum patrem & avum Mosis, Mosem quoque ipsum plus vixisse, sed etiam multos nostro ævo fuisse & extare adhuc, qui hanc ætatem supergressi sunt. Dinumerantur reges Persarum per successiones suas apud Esdram & Nehemiam. Nam intervalli à Cyro, ad finem Darii Hystaspis, manifesta est mentio Esdræ IV, 5. deinde Axuersis, sive Xerxis, quem Ἀσσουήρου vocat Græca editio. Quis successit Dario filio Hystaspis? Certe is est Xerxes, qui Hebraice concipitur אחשורש. Secundum apices Masoritarum is est Ὀξυάρης, non, Ἀσσουήρος. Sed secundum rectum modum is est Axuersus. Græci propius absunt, quum dicunt Ξέρξης. Nam quæ est Græcorum in depravandis exoticis nominibus proclivitas, eadem est & Masoritarum in iisdem male designandis: ut Ναβουχοδονόσορος, qui ita à Beroso, Chaldæis omnibus, Strabone, Megasthene, & LXX interpretibus, is ab illis Hebræorum Criticis Νεβουχαδνέτσαρ vocatur, quia ad regulas Grammatices propius accedit. Sed de his, & de apicibus Hebræorum, quos cum lingua ipsa statim natos abortiva quædam ingenia hariolantur, alibi erit plenius dicendi locus. Vide quam diversa videntur Ἀσσουήρος & Ξέρξης: & tamen sola apicum & pronunciationis diversitas hanc novitatem parit. Omnia conveniunt Ἀσσουήρῳ, quæ Xerxi, locus, opes, nomen, uxor. Et tamen non est Xerxes, inquiunt. Quare? Audi acumen argumenti. Quia sub Assuero interpellata fuit Templi constructio. Atqui non fuisset, si Assuerus idem fuisset qui Xerxes, quia Ester eblandita esset à viro templi continuationẽ simul, & exædificationem. Hoc est mirificum argumentum, quo volunt Xerxem non esse Xerxem. Huic pucrili objectioni respondimus olim. Ad rem. Dario Hystaspis succedit Xerxes sive Axuersus. Esdræ ibid. 6. Huic Artaxerxes ὁ μακρόχειρ. Ib. 7. Illi Darius. Ib. 24. in cujus anno secundo templum construi cœptum. Sequitur Artaxerxes ὁ μνήμων. Nehemiæ primo. Habemus Darium, Axuerson, Artaxerxem, Darium, Artaxerxem. Ille Darius, qui est inter duos Artaxerxes, si non est Darius Nothus, & ille Axuerses, qui est inter Darium, & Artaxerxem priorem, si non est Xerxes, pereat omnis memoria veteris historiæ, & vincat Ἑλληνομαστίγων natio. Nam rem factam habent, ut ipsi putant. Non potest, inquiunt, esse: quia nimis vivaces fuerint Zorobabel & Iesua Pontifex. Nos olim illi querelæ occurrimus. Denique quia omnes reges Persidis ordine secundum successiones suas ab Esdra dinumerantur, & hoc non magis mutari potest, quam ratio temporum, quam numerus annorum, per quos ab ipsis regnatum est, quam denique ipsa fides historiæ, sequitur ergo, magnum illorum vitæ intervallum fuisse, non tamen tantum, ut captum fidei & modum ætatis humanæ excedat. Homines seniores quotidie videmus: & longævitatis habemus exempla insignia apud Plinium libro VII, & Phlegontem Imp. Hadriani libertum. Certe negari non potest magnam fuisse sive oscitantiam, sive supinitatem, & longe majorem pervicaciam hodierni sæculi in tanta luce historiæ; quod inter tot divina ingenia nemo hactenus extiterit, qui reges Persarum adeo diserte suis nominibus signatos, & per suas successiones digestos apud Esdram deprehendere potuerit. Certe si aliquis veritatis sensus, aut sapor meliorũ literarum est, tempus erat aut aliqua ingenua confessione manus dare, aut ab ineptis disputationibus facessere.

Ibid. *consummaturq́, opus anno quarto.*] In Græcis mendose, κατὰ τὸ ή ἔτος, pro, κατὰ τὸ δ ἔτος. Libere quoque hæc, sed fideliter, vertit Hieronymus, ut non recedat à mente Eusebii.

Ibid. *Clemens quoq́, congruit.*] Clemens à primo anno Olympiadis XLVIII, ad præsentem annum ineuntis Olympiadis LXV, putat annos LXX. Idque esse arbitratur intervallum captivitatis. recte quidem ille initium horum LXX annorum orditur à capto Iechonia. sed pessime tempus deportationis Iechoniæ confert in annum primum Olympiadis XLVIII, peccans metachronismo XII annorum. Præterea non satis perite à primo anno Olymp. XLVIII, ad primum LXV, putat annos LXX. Nam à primo anno cujuslibet Olympiadis, ad primum alius Olympiadis, numerus est semper quaternarius. Numerus vero LXX non est quaternarius, sed denarius. Itaque non annorum LXX illud intervallum est, sed LXVIII, duobus annis minus, quam volebat. Contra Eusebius initio annorum mendose à deportatione Sedekiæ sumpto, recte quidem à XLVII Olympiadis anno III, ad hunc annum, putat annos LXX: sed imprudenter illud, quod non advertit Clementem à Iechoniæ, non à Sedekiæ casu annos suos ordiri. Itaque frustra arbitratur Clementem sententiæ suæ suffragari.

Ibid. *Darii filii Hystaspis.*] In scriptis codicibus est Hydaspis. Ita sæpe variatum videmus, ut Hydaspes fluvius Indiæ etiam Hystaspes vocetur: eodemque modo Darium aliquando Hydaspis, aliquando Hystaspis filium legimus apud veteres scriptores. Idque jam ab aliis notatum, si bene memini.

Ibid. *& unus ex duodecim, qui vocatur Angelus.*] Hieronymus: *Vltimum duodecim Prophetarum Malachi interpretari volumus: cujus nomen Septuaginta tranſtulerunt τȣ̃ ἀγγέλȣ αὐτȣ̃, id eſt angeli ipſius, dicentes, Aſſumptio verbi Domini ſuper Iſrael in manu Angeli ejus.* Pro quo in Hebraico legitur מַלְאָכִי, *quod rectius & expreſſius dicitur, Angelus, id eſt nuncius meus.*

Ibid. *domeſticus teſtis.*] Græca: *Μάρτυς ἔγγυος*, „ *teſtis idoneus, fide dignus.* Nam domeſticus aliud eſt.

Ibid. *Domine omnipotens, quouſque.*] Hinc illæ lacrimæ. Angelus apud Zachariam conqueritur jam ſeptuageſimum annum agi, ex quo urbes Iuda, non inſtaurantur, idque ſecundo anno Darii. Ergo, inquiunt, ſecundo anno Darii finitur ſeptuageſimus annus captivitatis. Hæc illi ita colligunt: quam bene, viderit hiſtoria. Atqui non eſt locus, qui pertinaciæ magis petat jugulum, quam iſte. Non enim Angelus loquitur de anno ſeptuageſimo deportationis: ſed quod ab edicto Cyri toties Iudæa gens à finitimis infeſtata fuerit, ut nullas urbes tuto habitare, nullos muros excitare facultas ei data fuerit: quo intervallo, quod eſt annorum CVI, per ultimos LXX annos nullum non calamitatis genus experta fuerit, ut nullas urbes in Iudæa inſtaurandi copia facta ſit: quippe quum ne ipſa quidem metropolis urbs Ieroſolyma præterquam à paucis, idque cum maximo vitæ periculo, habitaretur, propter infeſtas finitimorum Arabum & Samaritarum incurſiones. Hic eſt verus hujus loci ſenſus, quo nemo meliorem unquam afferet. Si enim, quod ipſi volunt, ſeptuageſimus annus captivitatis agebatur anno Darii ſecundo, ergo captivitas non deſinit in anno primo Cyri, contra vaticinium prophetarum, præſertim Ieremiæ, qui prædicit illis, eos ſeptuageſimo anno illius deportationis rediturus. Redierunt autem anno primo Cyri. Ergo anno primo Cyri finitur annus ſeptuageſimus deportationis; non Darii Hyſtaſpidæ. Quod ſi non finitur anno II Darii, ergo ſeptuageſimus ille annus, de quo agit Angelus, non eſt LXX captivitatis. Et certe non eſt. Non enim agitur de captivitate Iudæorum, quæ annis CVI antea laxata fuerat, ſed de urbium deſolatione abſque ulla ſpe inſtaurandi, de Iudææ deformitate, in qua nullum adhuc oppidum excitatum fuerat. Anni ſeptuaginta quidem à ſecundo Darii Hyſtaſpidæ retro retexti deſinunt in caſu Sedekiæ, ſed non ideo hinc putandi ſunt anni ſeptuaginta captivitatis, ut jam oſtendimus, neque ſeptuaginta illi anni, de quibus loquitur Angelus, de ulla captivitate intelligendi, quum jam nulla eſſet captivitas. Sequitur igitur, ut neque illi anni ab ulla captivitate incipiant, neque is Darius ſit filius Hyſtaſpis, ſed alter cognomine Nothus. quod veriſſimum eſt. Collocatus eſt enim inter duos Artaxerxes, & quartus ab altero Dario, ut perſpicue ponitur ab Eſdra. Anni igitur illi ſeptuaginta, de quibus agit Angelus apud Zachariam, incipiunt à XXX, aut XXIX anno Darii Hyſtaſpidæ, quum Hebræi duriter à finitimis haberentur, ut diſerte extat Eſdræ IV, 5. & durius adhuc habiti mortuo Dario, ineunte imperio „ Artaxerxis, ſub quo interdicta eſt templi ædificatio. Ibid. 6. Remitte igitur de pertinacia. Conſule totum caput quartum. Perpende Commata 5, 6, 7. atque æquiorem animum adfer. Si aliquem ſenſum habes humanitatis, tantum abeſt, ut non hæc vera eſſe agnoſcas, ut miraturus ſis à nemine hæc hactenus animadverſa eſſe: atque adeo tantam eſſe quorundam væcordiam, ut nullis hujus doctrinæ aut humaniorum literarum ſubſidiis inſtructi, nihil præter ſtolidos impetus huic tam manifeſtæ doctrinæ opponant.

Ibid. *Quouſque miſereberis.*] Eſdras cap. IV dicit totum reliquum tempus Cyri, Darii, Axuerſis, ſive Xerxis, & ſub Artaxerxe interdictum templi conditum interpellatum fuiſſe, uſque ad ſecundum Darii Nothi. Immane eſt intervallum, utpote annorum CVI. Itaque iſti ſeptuaginta anni ab Angelo enunciati à ſecundo anno hujus Darii retro putati deſinunt in XXIX anno Darii filii Hyſtaſpis. quo tempore, & magis ineunte imperio Artaxerxis, in Iudæos accuſationes & calumnias à finitimis inſtitutas fuiſſe Eſdras perhibet.

MCCCCXCVIII. *Harmodius.*] Quidam codices habent hanc periochen anno antecedente. Sed horum Piſiſtratidarum interitus non certo refertur à veteribus, neque ſatis conſtanti fide.

Ibid. *& Leana meretrix.*] Non amica eorum, ut vertit interpres, ſed concubina Harmodii. Græca non videntur carere mendo. Saltem *κάθ' ὧν*, non *κάθ' ὃς*, legendum eſſe affirmamus. *κάθ' ὧν, Ἀριστογείτονος* ſcilicet, *καὶ Ἁρμοδίου*, Longe diverſum de hac Leæna prodit Lactantius qui de Fauſtuli paſtoris uxore cognomine Lupa locutus ſubjicit: *Exemplum ſcilicet Athenienſium in ea figuranda Romani ſecuti ſunt: apud quos meretrix quædam nomine Leæna, quum tyrannum occidiſſet, quia nefas erat ſimulacrum conſtitui meretricis in templo, animalis effigiem poſuerunt, cujus nomen gerebat.* Idem prodidit „ Polyænus libro VIII. Quod ſane mirum eſt, quum ſtatuam ipſius mulieris, non autem beſtiæ, cujus nomen gerebat, erectam ab Athenienſibus Pauſanias ſcribat. *Ἀντὶ δὲ τούτων, ἐπεὶ τυραννὶς ἐπαύσατο οἱ Πεισιστρατίδαι, χαλκῆ λέαινα Ἀθηναίοις ἐστὶν ἐς μνήμην τῆς γυναικὸς, παρὰ δὲ αὐτὴν ἄγαλμα Ἀφροδίτης.* Nam *χαλκῆν* ipſam mulierem intelligit, qua mente Horatius,

— Et aheneus ut ſtes.

Quare apud Pauſaniam legendum ἔστη, non ἐστίν.

Ibid. *Leæna meretrix amica eorum.*] Concubina Harmodii, ut diximus. *Ἔνδοξος δέ ἐστι καὶ Λέαινα ἡ ἑταίρα Ἁρμοδίου τοῦ τυραννοκτονήσαντος, ἥτις καὶ αἰκιζομένη ὑπὸ τῶν περὶ Ἱππίαν τὸν τύραννον οὐδὲν ἐξεῖποῦσα ἐναπέθανε ταῖς βασάνοις.* Athenæus libro XIV. Tertullianus Apologetico, cap. L. *Attica meretrix, carniſice jam fatigato, poſtremo linguam ſuam jam comeſtam in faciem tyranni ſævientis expuit, ut exſpueret & vocem, ne conjuratos confiteri poſſet ſi etiam victa voluiſſet.* Sed de hac muliere alii quoque meminerunt. Hiſtoriam vero horum Piſiſtratidarum & cædem Hipparchi habes apud Thucydidem libro IV, Herodotum libro V. Sequius eam refert Ælian. Ποικίλ. XI, VIII. De Leæna autem intellexiſſe Hieronymum certum eſt initio Commentarii epiſtolæ ad Epheſios: *Si quis reddat depoſitum, ſi quis commodata non abneget, fidelem amicum ſe exhibeat, animam magis, quam fidem paratus ſit prodere, quod de nonnullis Philoſophis legimus, &, ne illi ſatis glorientur, Athenienſis meretrix perpetravit, iſte quidem fidelis eſt, ſed non fidelis in Chriſto Ieſu.*

MDI. *Templum Ieroſolymis.*] Imo anno VI Darii Nothi, numero MDXCIV. Quare eſt prochroniſmus annorum XCIII. Hieronymus ex hac pericope ea mutilavit, ſine quibus ἐπιχείρημα Euſebii intelligi non poteſt, quo magnas moles excitavit, ut finem annorum CCCCLXXXIII initio Herodis terminaret. quæ nemo percipere poteſt ſine illis, quæ Hieronymus diſſimulavit.

MDIV.] Hic in omnibus PR. ita ſcriptum extat: HÆC PER TEMPORA IN ORDINEM, NON PER ANNUM, DIRIGUNTUR. Itaque non mirum eſt, ſi ab hoc tempore, uſque in finem Chronici, hoc eſt, ad Conſulatum Auſonii, in illis libris tanta temporum, rerum, & hominum perturbatio facta ſit, ut nullum geſtum veræ

veræ suæ epochæ redditum sit. Hujus exempli infiniti codices reperiuntur, quod jamdudum monuimus. posterioris exempli tres tantum habuimus, Petavianum, Freherianum, & Bongarsianum. In PR. duo spatia historica sunt; prius Romanorum, alterum exterarum omnium nationum gestis dicatum est.

Ibid. INITIUM CONSULUM.] Quod Consules Canoni suo inseruerit Eusebius, satis à nobis disputatum est in priore libro Eusebii. Quæ inde petat Lector.

Ibid. *Pulsis ab urbe Regibus, vix usque ad XV lapidem.*] Hæc Hieronymus à Sex. Rufo.

Ibid. *ad XV lapidem.*] Sex. Rufus habet XVIII. *Sub Regibus septem per annos CCXLIII, non amplius quam usque Portum atque Ostiam intra octavum decimum miliarium à portis urbis Romæ utpote adhuc parvæ, & à pastoribus conditæ, quum finitimæ circum civitates premerent, Romanum processit imperium.*

Ibid. *Romanorum Reges septem à Romulo.*] Non solum in eo errat, quod intervallum à Palilibus primis, ad Regifugium, statuit annorum tantum CCXL, sed etiam, quod primos Consules quinquennio citius creatos dicit. Quare hujus quinquennii, aliquando unius Olympiadis prochronismum sequuntur Orosius, Cassiodorus, & Chronicon Græcum Casaubonianum, quos Fastos Siculos vocant. In Orosio vero manifestior apparet prochronismus quinquennii, cujus caussam nullam aliam puta, præter hanc, quam diximus: hoc est, quia Eusebium in hoc, ut & in aliis, sequitur.
„ Quemadmodum Eusebius prochronismo quinquen-
„ nii, ita septem annorum metachronismo peccat A-
„ fricanus, qui à Consulibus primis, ad Consulatum
„ Grati, & Seleuci putat tantum annos DCCXXV.
„ qui deducti de numero MMCCXXXVII, relinquunt
„ numerum MDXII, septem annis post fasces Bruti.
„ Verba Africani pete ex notis ad numerum MMCC-
„ XXXVII.

Ibid. *Sive, ut quibusdam placet CCXLIII.*] CCXLIII, aut CCXLIV annorum discriminis, quod est unius anni, caussa pendet ex Palilibus Varronianis, & Catonianis. Cato enim uno anno serius Palilia prima, ponit, quam Varro. Prima Palilia numero MCCLXV. Primi Consules numero MDIX. Intervallum, anni CCXLIV. Hæc est opinio Catonis, qui prima Palilia statuit in eo anno, qui currebat adhuc quartus Olympiadis sextæ. Varro anno antecedente, qui erat tertius Olympiadis. Ita secundum Varronem, à primis Palilibus, ad primos Consules, sunt anni CCXLV. quæ omnium optima sententia videtur esse. Quare quinque illi anni omissi sunt ab Eusebio, & totidem annorum prochronismo peccandi auctor fuit Orosio, Cassiodoro, & aliis.

MDV. PERSAR. MACED. CONSULUM.] Scito in Freheriano & Petaviano semper inter titulos frontales ultimum esse CONSULUM. ut vel ex hoc constare possit olim Consules ab Eusebio in suo spatio collocatos fuisse, qui sunt iidem ipsi Consules, quos ponit Cassiodorus cum iisdem verbis Eusebii aut Hieronymi, & eodem prochronismo nunc Olympiadis unius, nunc quinquennii, atque aliis erroribus. quæ omnia suo loco indicabuntur.

Ibid. *Roma post exactos Reges.*] Unius Olympiadis solidæ est prochronismus. Aliquando unius quinquennii apud Orosium, idque creberrime.

MDVI. *Roma post exactos Reges.*] Recte Sex. Rufus, à primis Palilibus, ad Regifugium, annos putat CCXLIII. Hinc sub Consulibus, ad cædem Cæsaris, & initium Augusti, CCCCLXVII. Inde sub Imperatoribus, ad initium Valentiniani Aug. CCCCVII. Colliguntur à primis Palilibus, ad initium Valentiniani Aug. Christianissimi Principis, anni MCXVII. quod verissimum. Sed illa Palilia consurgunt ex anno IV Olympiadis VI, numero Eusebiano MCCLXIV.

Ibid. *deinde Tribuni plebis.*] Imo Tribuni Militum Consulari potestate

Ibid. *ac Dictatores.*] Hi non procedunt in numerum. Non enim sunt ordinarii.

Ibid. *& rursum Consules rempublicam obtinuerunt.*] Numero MDCLII. quando ad conciliandam cum Patribus plebem unus Consul de plebe creatus est L. Sextius Sextinus, collega patricio L. Aimilio Mamercino.

Ibid. *per annos ferme CCCCLXIV, usque ad Iulium Cæsarem.*] Hallucinatio. Nam illi CCCCLXIV, ab Olympiadis CLXXXIII anno primo retro putati desinunt in primo Consule Bruto, non in Consulatu L. Aimilii Mamercini, & L. Sextii Sextini. Tota hæc perioche est Hieronymi: quæ repetitur præfatione in Haggæum & quidem sine hallucinatione: *quo tempore apud Romanos septimus à Romulo regnabat Tarquinius Superbus, habens annum imperii vigesimum septimum, qui post annos octo expulsus est à Bruto, ac deinde Rempublicam per annos quadringentos sexaginta quatuor, usque ad Iulium Cæsarem, Consules administraverunt.* Nam illi CCCCLXIV anni ibi recte à Bruti Consulatu numerantur.

MDVIII. *Mare obtinuerunt Aeginetæ. ann. XX. usque ad transitum Xerxis.*] Hic est annus quartus Olympiadis LXVII. Viginti anni sunt quinque tantum Olympiades. quæ ad LXVII appositæ dabunt Olympiadem septuagesimam secundam. in qua sane transitus Xerxis non contigit, sed in primo anno Olymp. LXXV. Itaque nugatoria sunt hæc, & ex Græcis arguuntur, in quibus legitur tantum: Αἰγινῆται ἐθαλασσοκράτησαν ἔτη ι.

MDX. *Valerius Publicola.*] Hieronymus ex Historia Latina. Sed est solennis prochronismus quinquennii. Obiit enim Valerius Poblicola P. Postumio Tuberto II, Agrippa Menenio Lanato Coss. numero MDXV.

MDXIII. *Censu Romæ agitato inventa sunt hominum CXX millia.*] Numerus congruit cum Græcis, Μυριάδες ιβ τοῦ πλήθους. Sed Dionysius una myriade amplius CXXX millia.

MDXVII. *Hellanicus historiographus.*] Hellanicus, ut scribit Pamphila apud Gellium, initio belli Peloponnesiaci, id est anno secundo Olymp. LXXXVII, erat annorum LXV. Natus igitur anno secundo Olymp. LXXI, annis XIV ante Xerxis transitum. Hic vero dicitur florere Olymp. LXX, annis V ante ejus natalem.

MDXX. *Volsci Coriolos perdiderunt.*] Accidit nume- „
ro DXXV. Prochronismus quinquennii. Vide infra „
MDXXIV. „

MDXXI. *Aeschylus Tragœdiarum scriptor agnoscitur.*] In vita Æschyli: Γεγονὼς κατὰ * τὴν ποσαρακοστὴν ὀλυμπιάδα Proculdubio legendum, κατὰ τὴν ἑξακοστὴν ὀλυμπιάδα. Obiit enim eodem tempore, quo Hieron Ætnam urbem condebat, anno primo Olympiadis LXXVI, natus annos LXV, ut est in ejus vita. Quare præsenti anno erat natus annos XLIV, aut XLV, & in Marathonia pugna fortiter cum hoste pugnavit.
Sed ridiculum eum obiisse anno I Olymp. LXXVI. „
Nam anno IV. ejusd. Olympiadis docuit Persas Me- „
none prætore. Item anno II Olymp. LXXX docuit „
Agamemnona, choëphoros Persas, &c. „

MDXXII. *Latini contra Romanos rebellaverunt.*] Pugna ad lacum Regillum, in qua victi sunt Latini, commissa fuit A. Postumio Albino, T. Verginio Tricosto Coss. hoc ipso anno, quem notat Eusebius.

MDXXIII. *Romæ populus à Patribus facta seditione discedit.*] Est prochronismus unius anni propter differentiam Palilium Varronis, & Catonis. Accidit enim anno sequente MDXXIV, A. Verginio Tricosto Cælimonta-

montano, T. Veturio Gemino Cicurino Coss. plebe in montem Sacrum discedente.

MDXXIV. *Marcius, qui Coriolos ceperat, interventu matris Veturiæ.*] Est primum hallucinatio. Nam Coriolos cæpit anno sequente, numero MDXXV, Sp. Cassio Viscellino II, Postumio Cominio Aurunco II Coss. Unde Coriolanus dictus est. Deinde præter hallucinationem est prochronismus annorum VI. A matre enim Veturia exoratus est numero MDXXX, Sp. Nautio Rutilo, Sex. Furio Medullino Fuso Coss.

MDXXV. *Bellum, quod in Marathone gestum est.*] Alii XII annis ante transitum Xerxis. quidam decem, ut Thucydides. Melius, meo judicio, qui undecim. Dionysius Halicarnass. XVI annis post Bruti funus. hoc est anno primo Olymp. LXXII, quod tempus assignatur ab Eusebio. Sulpitius Severus de hoc prælio ita scribit: *Id gestum post Romam conditam anno fere ducentesimo & sexagesimo, Macerino & Augurino Coss. abhinc annos (si tamen investigatio Romanorum Consulum non fefellit)* DCCCLXXXVIII. *Omne enim tempus in Stiliconem Consulem direxi.* Sane Consulatus Macerini & Augurini congruit numero MDXXVI. Sed Sulpitium fugit ratio biennio solido. A Consulatu enim Macerini & Augurini, ad Consulatum Stiliconis, anno Christi Dionysiano CCCC, Indictione XIII, anni sunt præcise DCCCXC. " Sulpitio imposuerunt Fastorum Consularium condi- " tores.

MDXXVIII. *Panyasis.*] De hoc consule Suidam. γέγονεν, inquit, κατὰ τὴν οη Ὀλυμπιάδα. κατὰ δέ τινας πολλῷ πρεσβύτερος. γέγονε γὰρ ἐπὶ τῶν Περσικῶν. Convenit tempus ab Eusebio assignatum.

Ibid. CCC *Nobiles Fabiæ familiæ.*] Trecenti sex patritii gentis Fabiæ cæsi sunt C. Horatio Pulvillo, T. Menenio Agrippæ F. Lanato Coss. numero MDXLI. Tredecim annorum prochronismus. Vide Gellium libro XVII. cap. XX. Alii numero MDXLV. L. Aimilio Mamercino III, Iulo Iulio Vopisco Coss.

Ibid. CCC *Nobiles Fabiæ Familiæ.*] Si Græce concipienda essent, ita scripserit Eusebius, τριακόσιοι εὐπατρίδαι τοῦ Φαβίου ἔθνους. Nam aliud est nobilis, aliud Patritius, sive εὐπατρίδης. aliud gens, aliud familia. Puto esse Hieronymi ex Latina historia, non Eusebii.

Ibid. *Quum in Algido monte.*] Sunt Hieronymi. Paulus Orosius libro secundo, cap. XII ex Eutropio: *Sequitur annus, in quo cum victo exercitu Consul obsessus est. Nam Minucium Consulem congressum prælio Aequi Volscique superant, & fugientem in Algido fame ferroque cinxerunt. actumque infeliciter foret, ni Quintus Cincinnatus præcipuus ille Dictator artatam obsidionem obsesso hoste solvisset.* Iste L. Minucius Augurinus habuit collegam C. Nautium Rutilum II coss. numero Eusebiano MDLX; quando hoc accidit. Itaque est ingens prochronismus annorum XXXII.

MDXXX. *Gelo obtinuit Syracusas.*] Gelo obtinuit Syracusas, si qua fides Pausaniæ, anno secundo Olympiadis LXXII. Hic vero anno secundo sequentis Olympiadis. Sic unius Olympiadis est μεταχρονισμός. Igitur secundum Pausaniam invasit tyrannidem anno secundo Olymp. LXXII, ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ὑβριλίδου. Regnavit annos VII; ut scribit Diodorus lib. XI. 262. Sed quomodo anno primo Olympiad. LXXV insigni pugna navali Carthaginienses attrivit eodem die, quo Græci Persas ad Salamina? quare pro ζ´ ἔτη apud Diodorum, legendum sine dubio ιζ´: quod Græcis Eusebianis confirmatur, quæ omisit Hieronymus: Γέλων Συρακουσῶν ἐκράτησεν ἔτη ιζ´. Pausanias refert tripodem quendam dicatum esse à Gelone filio Dinomenis victore Olympiadis LXXIII: & quamvis idem nomen patris Gelonis fuerit, tamen negat Gelonem filium Dinomenis, qui vicerit Olympiadem LXXIII, eundem esse cum Gelone filio Dinomenis, qui tyrannus Syracusarum fuit, hoc argumento fultus, quod Gelo invaserit tyrannidem Olympiadis LXXII anno secundo, iste vero vicerit Olympiadem LXXIII. quo quid futilius potuit dici? quasi & tyranni & reges non vincerent Olympia, ut frater illius tyranni Hiero, quem Olympionicem & Pythionicem celebrat Pindarus. Quare nugatoria sunt hæc. & præterea con- " futantur epigrammatio Simonidis, quod tripodis " illius meminit, cujus & Pausanias: "

Φημὶ Γέλων', Ἱέρωνα, Πολύζηλον, Θρασύβουλον "
Παῖδας Δεινομένευς τὸν τρίποδ' ἀνθέμεναι "
Ἐξ ἑκατὸν λιτρῶν, καὶ πεντήκοντα ταλάντων "
Δαρετίου χρυσοῦ τᾶς δεκάτας δεκάταν. "

Ibid. *Gelo obtinuit Syracusas.*] Non debuit omittere Hieronymus ιζ´ ἔτη. In PR. hæc Perioche posita est è regione MDXXII, anno secundo Olymp. LXXI. Sed est prochronismus unius Olympiadis: ut hic totidem annorum metachronismus. Certe injuriam factam esse Eusebio tum diversitas lectionum arguit, tum initium Hieronis è regione numeri MDXLII. Nam annus XVII ab initio Gelonis, secundum Pausaniam, hoc est annus II Olympiad. LXXII, desinit in numero MDXLII. Itaque sive temeritas librariorum fuit, sive error Eusebii aliud agentis, omnino initium Gelonis statuendum fuerit anno secundo Olymp. LXXII, ut Pausanias docet.

MDXXXI. *Pindarus.*] Pindarus, ut est apud Sui- " dam, in transitu Xerxis, erat annorum XL, anno ni- " mirum primo Olymp. LXXV. Ergo natus anno primo " Olympiadis LXVII. hoc est anno Iphiteo CCLVII. " Sed inscribit Idyllion Pythicon XXII Pythiados Hip- " pocleæ Pythionicæ, anno Iphiti CCLXXV. Ergo Pinda- " rus tunc fuerit annorum duntaxat XVIII. Dubi- " to. Suidas ait obiisse annos natum LV. Obierit ergo " anno Iphiti CCCXI. Olymp. LXXVIII tertio. Rursus " alii scribunt vixisse annos LXXX, Ergo diem obierit ineunte Olymp. LXXXV. Atqui VII Isthmico meminit Strepsiadæ bello Peloponnesiaco interfecti, cujus initium cadit in Olymp. LXXXVIII. Hoc modo neque " anno ætatis suæ LV, neque LXXX obierit. Itaque ni- " hil vides apud veteres de ejus obitu constare. Omnino necesse est in magna senectute diem supremū obivisse.

MDXXXII. *Xerxis.*] Hic est, qui Ἀσσουήρος vocatur, quum tamen pro ratione apicum vocalium & Ὀξυάρης sit, & Ἀξυάρης, qui Ξέρξης distortione Græcis solenni dictus est. Hic est vir Esteris, cujus & nomen quoq; integrum servatum à Græcis Ἀμ-ίστρις. Itaque nullo modo probare possumus interpretem Græcum libri Ester, qui pro Assuero, Oxyare, aut Xerxe, Artaxerxen vertit. Et tamen Esdræ IV, 5, Ἀσσουήρος recte redditum est: ut appareat Esteris & Esdræ interpretes Græcos diversos esse. aut si unus idemque interpres est, is Assuerum Esteris alium ab Assuero Esdræ esse putaverit: quod vix crediderim. Porro opiparum illud convivium, quo suos proceres excipit initio libri Ester, erat apparatus expeditionis in Græciam.

MDXXXIII. *Roma Virgo Pompilia.*] In Græcis Ῥωμαΐλα τις παρθένος. Sed omnes PR. è regione numeri MDXV, habent, *Roma Vestalis Virgo Pompilia deprehensa in stupro viva defossa est.* Orosius hunc locum Eusebii in librum suum traducens, hanc vocat Popiliam: Dionysius Halicarnassensis Ὀπιμίαν: eamque stupri damnatam refert M. Fabio K.F. Vibullano, L. Valerio N.F. Potito Coss. numero MDXXXV. Triennii ergo prochronismo peccatum

tum est. Livius Oppiam Vestalem nominat. Alii codices habent Opimiam, ut Dionysius.

MDXXXIII. *Xerxes Aegyptum capit.*] Melius *recipit.* περιέλαβεν. Amissa enim fuerat: recepta triennio postquam amissa. Reversus in Persidem, expeditionem in Græciam adornans proceres suos quotidianis epu„lis per sex menses excepit, ut extat initio libri Ester.

Ibidem. *Aristides cum ignominia ejicitur.*] Non concedimus, ut qui per ostracismum ejiciuntur, ii cum ignominia ejici dicantur: quum prorsus contrarium sit. Non enim cum ignominia hoc erat exigi, sed potius cum honore. neque pœna erat, sed gratiæ immi„nutio, quum hoc fieret δι' ἀρετῆς φθόνον μᾶλλον, ἢ „ διὰ κακίας ψόγον. Etiam alibi τὸ ὀστρακίζεσθαι Hieronymus vertit cum ignominia ejici, numero DCCLXXXIX. Vide quæ ibi notavimus. Condonandum Hieronymo, quod gravioribus curis districtus hæc leviora ignorarit. At pædagogorum Pæan hodie ferri non posset, si quis ita verteret.

Ibid. *Aristides cum ignominia.*] Quum jam Xerxes in Græcia esset, Aristides decreto Atheniensium revocatus est triennio postquam ostracismo ejectus fuerat. Revocatus autem anno primo Olymp. LXXV. Ergo ejectus anno secundo Olymp. LXXIV, numero MDXXXIV, ut habent editiones.

MDXXXIV *Chœrilus.*] Videtur recte tempus assignatum. Floruit enim Persicis temporibus, & expeditionem Xerxis in Græciam epico carmine conscripsit, „ sub Alexandro Amyntæ filio, qui Dario γλῶν καὶ ὕδωρ „ ἔδωκε. ex quo poëmate aliquot versus deprompsit Josephus adversus Apionem. Præterea Pratinas commisit fabulam cum eo Olympiade LXX, numero MDXVI. Nam illum Chœrilum, quem deridet Horatius, non agnosco, & puto esse hallucinationem Horatii, „ qui Alexandro Magno attribuit, quod conveniebat, „ Alexandro Amyntæ filio, qui vixit XX annis post ex„peditionem Xerxis, & XXIII ante expeditionem re„gnum inivit. Is igitur est, non autem Alexander „ Magnus, qui numisma aureum pro singulis versibus Chœrilo numeraverit. Neque dubito Horatium tam in regis Macedonum homonymia hallucinatum, quam præpostere de poesi Chœrili judicasse, quem ex his paucis, qui hodie ejus supersunt, versibus, dignum judicamus, qui meliorem industriæ suæ æstimatorem nancisceretur, quam Horatium. Sed non mirum de Chœrilo ita sensisse, cui sales Plautini & Laberiani sordere visi. At quis non illa miretur potius? quis adeo aversus à Musis, ut eorum lepore non tangatur?

ὦ μάκαρ, ὅστις ἔην κεῖνον χρόνον ἴδρις ἀοιδῶν
μουσάων θεράπων, ὅτ' ἀκήρατος ἦν ἔτι λειμών.
νῦν δ' ὅτε πάντα δέδασται, ἔχουσι δὲ πείρατα τέχναι,
ὕστατοι ὥστε δρόμου καταλειπόμεθ'. οὐδέ πη ἔστι
πάντη παπταίνοντα νεοζυγὲς ἅρμα πελάσσαι.

Hæc satis sunt eludendo judicio hominis libertino patre nati, cui in hujus Poëtæ versibus satis lippiebant oculi. Lilius Gyraldus putat duos Chœrilos fuisse, alterum summum poëtam, alterum ridiculum, cujus meminerit Horatius. Sed non advertit summos poetas Horatio ridiculos esse, Plautum, & Laberium. Quare frustra id putavit. Alioquin hoc modo duos Laberios, „ duosque Plautos fuisse statuendum fuerit. Horatii „ κακόζηλος sequitur Q. Curtius lib. VIII. Hages „ quidam Argivus pessimorum carminum, post Chœ„rilum, conditor.

Ibidem. *& Phrynichus.*] Duo cognomines, & ambo Athenienses. alter tragicus cæpit docere, & vicit, Olympiade LXIX, qui fuerit iste, de quo nunc Eusebius. alter Comicus, qui cæpit docere Olympiade LXXXVI.

MDXXXV. *Diagoras agnoscitur & sectatores ejus.*] οἱ περὶ Διαγόραν, non sunt sectatores Diagoræ, sed Diagoras ipse, ut & pueri sciunt. οἱ περὶ Σωκράτην, est Σωκράτης. Vertendum erat, *Diagoras Physicus Philosophus florebat.* Sed est immanis prochronismus. Nam anno secundo Olympiad. XCI. Athenienses decreverunt talentum ei, qui Diagoram interfecerit, duo ei, qui vivum adduxerit, numero MDCI. Prochronismus ann. LXVI.

Ibid.] Post superiorem periochem in editionibus „ legitur: *Xerxes pontem in Hellespontiaco mari fecit.* quæ „ nullus scriptus codex habet. & palam est ab ineptis „ hominibus inculcata esse. „

MDXXXVI. *Xerxes, quum Athenas venisset, incendit urbem.*] PR. & POST. & Edit. hoc gestum comparant cum anno quarto Olympiad. LXXIV, quum tamen palam sit anno primo sequentis Olympiadis hoc contigisse. Consensum librorum rejicere non ausus sum. Tamen Eusebii intererat in annum sequentem conferre, præsertim quum Calliæ ἄρχοντος meminerit.

Ibid. *sub Principe Callia.*] *Pratore Callia, magistratu Callia.* In Græcis est Καλλιάδου ἄρχοντος. Diodorus quoque Καλλιάδην vocat, & Laërtius in Socrate. Sed in Anaxagora Καλλίαν.

MDXXXVII. *Bellum, quod in Thermopylis.*] μάχη ἡ ἐν Θερμοπύλαις. Pugna, non bellum. Sic infra, *Bellum in Platæis & in Mycale.* id est pugna. Ita loquebantur tempore Hieronymi. Orosius libr. 3. cap. XI. *Maximo bello in Lucania victus atq; occisus est.* Idem: *Rever-„tens ab Ammone ad tertium bellum Persicum,* id est, ad ter-„tiam pugnam. Idem observavimus apud alios scriptores. Non est Latina locutio, sed Græca, συμβάλλειν πόλεμον, pro συμβάλλειν μάχην.

MDXXXVIII. *Athenienses Piræeum muro vallant.*] Themistocles hoc fecit: de quo Aristophanes ἱππεῦσι,

ὅς ἐποίησε τὴν πόλιν ἡμῶν μεστήν, εὑρὼν ἐπιχειλῆ,
καὶ πρὸς τούτοις ἀριστῶσι τὸν Πειραιᾶ προσέμαξεν.

Piræei enim murum ad urbem usque deduxit: ita ut urbem & Piræeum unus murus amplecteretur. Itaque murus à Piræeo, ad urbem, vocatus est μακρὸν τεῖχος, καὶ μακρὰ σκέλη. Hoc gestum anno tertio Olymp. LXXV. ἄρχοντος Τιμοσθένους. auctor Diodorus. Quare unius anni hic prochronismus est. ut supra in Callia.

Ibid. *Hieron Syracusis regnat.*] Falsum convincit iterata perioche infra MDXLII.

MDXXXIX. *Aeschylus.*] Nam Πέρσας Tragœdiam non multo post fugam Xerxis docuit.

MDXLI. *Bellum in Platæis & in Mycale.*] ἡ ἐν Πλαταιαῖς μάχη. *Pugna Platæensis.* Nam τὸ *bellum* pro pugna usurpabatur ævo Hieronymi, ut supra monuimus. Cæterum ἡ περὶ Πλαταιὰς μάχη, καὶ ἡ περὶ Μυκάλην κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν contigit anno secundo Olympiad. LXXV. μεταχρονισμὸς commissus est triennii.

MDXLII. *Hieron post Gelonem.*] Gelon inivit tyrannidem numero MDXXVI. regnavit annos XVII. qui profecto desinunt in præsentem annum MDXLII. Quare tempus recte relatum, & initium Gelonis pessime numero MDXXX, una Olympiade serius. quod jam superius à nobis discussum. Scholion primi Pythici Pindari: ἔσχε δὲ ὁ Ἱέρων τὴν τῶν Συρακουσίων ἀρχὴν μετὰ τὴν τοῦ Γέλωνος ἀδελφοῦ τελευτὴν τῇ ὀγδοηκοστῇ πέμπτῃ Ολυμ-

Ολυμπιάδι. Legendum τῇ ἑβδομηκοστῇ ἕκτῃ. quod confirmatur Pythico septimo: Καθίσατο δὲ ὁ ἱέρων βασιλεὺς κατὰ τὴν ἑβδομηκοστὴν ἕκτην Ολυμπιάδα, τῆς ἀκοστῆς ὀγδόης Πυθιάδος τῇ προκειμένῃ Ολυμπιάδι συγχρόνου ἔτος. Non multum discrepat ab Eusebio, quum dicit Olymp. LXXVI eum fratri successisse, quamvis illa Olympias inierit numero MDXLI, & hic initium statuatur numero sequenti. Nam ille annus extenditur ad dies æstivos numeri MDXLII.

MDXLV. *Themistocles in Persas fugit.*] Anno secundo Olympiadis LXXVII, ἄρχοντος Πραξιέργου, numero MDXLVI.

Ibid. *Sophocles Tragœdiarum scriptor primum ingenii sui opera publicavit.*] πρῶτον ἐπιδείξατο. Verte: *primum commissione fabulæ certavit.* Hoc enim est ἐπιδείξασθαι. Propterea ἐν τῇ διδασκαλίαις scriptum erat, ὁ δεῖνα ποιητὴς καθῆκε τὸ δεῖνα δρᾶμα, καὶ ἐνίκησε. Sed proprie περὶ πρωτοπείρων τὸ ἐπιδείξασθαι ponitur, hoc est de iis, qui primas fabulas docent.

Ibid. *Sophocles Tragœdiarum scriptor.*] Hieronymus Commentario in Danielem cap. XI. de Xerxe. *Successit enim Athenas sub Principe Callia: bellumque eo tempore gestum est in Thermopylis, & apud Salaminam navale certamen, quando Sophocles & Euripides clari habebantur, & Themistocles in Persas fugiens hausti tauri sanguine periit.* Posuit hæc omnia καθ' ὁμάδα unius anni.

Ibid. *Sophocles.*] Sophocles natus est anno tertio Olympiad. LXXIII, annis XVII ante Socratem, auctore Suida. Ergo XIX annos natus ἐπεδείξατο. Sed vetus Criticus, qui ejus vitam scripsit, tradit natum anno II. Olympiad. LXXI, Prætore Philippo, ante natalem Euripidis annis XXIV. Hoc modo Euripides natus fuerit anno secundo Olympiad. LXXVII, quum hic anno tertio hujus Olympiadis Sophoclem & Euripidem claruisse eodem tempore dicatur. Quod fieri non potest.

MDXLVII. *Romæ virgo Sunia.*] P R. addunt, *Virgo Vestalis Sunia.* Sed Græca simpliciter παρθένον vocant, non etiam Εστιάδα. Hanc Ορβινίαν vocat Halicarnassensis Dionysius. Et idem tempus hujus gesti assignat.

MDXLVIII. *Herodotus historiarum scriptor agnoscitur.*] Pamphila apud Gellium scribit Herodotum initio belli Peloponnesiaci fuisse annorum quinquaginta trium. Natus igitur anno primo Olympiadis LXXIV, Olympiade solida ante transitum Xerxis, numero MDXXXIII. Proinde hoc anno fuerit tantum annorum XV. Quod est absurdum. Est igitur prochronismus totidem annorum. Porro Herodotus libro secundo scribit natalem Homeri suo antevertisse quadringentis annis duntaxat. Ησίοδον γὰρ καὶ Ομηρον ἡλικίην τετρακοσίοισι ἔτεσι δοκέω μεῦ πρεσβυτέρους γενέσθαι. In fine vero libelli de vita Homeri, ab Homeri natali, ad Xerxis transitum, putat annos DCXXII. ἀφ' οὗ δὲ Ομηρος ἐγένετο, ἔτεα ἐστὶ ἑξακόσια εἴκοσι δύο μέχρι τῆς Ξέρξου διαβάσεως. Atqui ex Pamphila constat tempore τῆς διαβάσεως Herodotum fuisse quatuor annorum tantum. Ergo ridiculum DCXXII annis Homerum antiquiorem Herodoto fuisse, quum quadringentis tantum se juniorem ipse profiteatur. Quare non dubium est erratum in numeris esse, & legendum ἔτεα ἐστὶ τετρακόσια εἴκοσι δύο. Xerxis transitus contigit numero MDXXXVII. Deductis CCCCXXII, remanet numerus MCXV, circa quod tempus natus fuerit Homerus anno XIV Agrippæ Silvii Latinorum Regis, sub quo Homerum floruisse Hieronymus prodit ex Historia Latina, numero MCI. Ne dubitemus ergo τετρακόσια, non ἑξακόσια legendum esse. Et sane est locus insignis.

MDXLVII. *Principium LXXI Iobelei secundum Hebræos.*] Hæc verba leguntur in margine POST. Erat annus mundi 3480. quæ sunt Jobelea absoluta LXXI. Erat ergo initium LXXII Jobelei, non LXXI, idque secundum Hebræos, quibus Jobel est annorum XLIX, non, ut apud Ecclesiasticos, L: ex quorum sententia hic fuerit annus mundi 3501. hoc est, si Jobel est annorum L absolutorum, ut censebant Ecclesiastici Scriptores, septuaginta Jobel cum uno anno ineuntis septuagesimi primi, fuerint anni 3501. Sed ex epilogismo LXX interpretum ille fuerit annus mundi 5031, nimirum 470 annis ante vulgarem Christi epocham. Nam 470 ad 5030 addita conficiunt annos 5500, usque ad vulgarem Christi Epocham secundum LXX seniorum rationes. Eusebius quidem recte notavit locum & tempus Jobelei LXXI: sed male concepit. Scribendum enim fuerat: *Principium LXXII Iobelei.* Principium Iobel differt à celebratione. Nam secundum Iobel celebrabatur ineunte tertio, quartum ineunte quinto, primum anno quinquagesimo: hoc est ineunte secundo: ut diserte habetur Levitici XXV. Hinc igitur patet numerum Eusebianum MDXLVII fuisse mundi annum 3480: & ut habeas verum annum mundi, 1933 adjicienda semper numero Eusebiano: quæ est Epocha ipsa mundi demonstrative à nobis eruta. Quare & locus hic notatu dignus, & castigandi, qui alias ineptas mundi Epochas comminiscuntur. Quod nos ἀποδεικτικῶς eruimus, habemus hic auctoritate veterum Hebræorum confirmatum. Quid vitilitigamus ergo?

MDXLIX. *Zeuxis præclarus pictor agnoscitur.*] Hæc Eusebii esse Græca ipsius arguunt. Cætera sunt Hieronymi de Balneo Byzantino. Vide quæ notamus ad numerum DCCCLVIII. A Severo autem Augusto constructum fuisse id balneum tradit Codinus: ὅτι ὁ Σεβῆρος πρὸς θεραπείαν τοῦ συμπενθεροῦ αὐτοῦ Νίγερ ἔκτισε δύο λουτρά, ἔσωθεν μὲν τῆς πόλεως καὶ πλησίον τοῦ Παλατίου ἐν τῷ καλουμένῳ Ζευξίππῳ &c. Zonaras in Iustiniano: καὶ τὸ Σεβήρου λουτρὸν τὸ λεγόμενον Ζεύξιππον. Idem & Cedrenus 207. Quomodo igitur ab imaginibus Zeuxidos dictum volunt? Hoc verum erat, si pictor Ζεύξιππος, non autem Ζεῦξις dictus fuisset.

MDL. *Themistocles hausto tauri sanguine moritur.*] De Themistoclis incerto exitu, vide Plutarchum & Diodorum.

MDLI. *Socrates nascitur.*] Anno quarto Olympiad. LXXVII, Θαργηλιῶνος ἕκτῃ, Αθήνησι ἄρχοντος Αφεψίωνος. auctor Apollodorus ἐν τοῖς χρονικοῖς apud Laërtium. Atqui Aphepsion eo anno non erat ἄρχων, sed Phædon, teste Diodoro. Idem ait extinctum anno primo Olympiadis XCI, ætatis LXX. Ergo natus fuerit anno tertio Olymp. LXXIII, vel anno quarto, siquidem septuagesimo vitæ anno currente periit. Quod si sexaginta annorum, ut ex quorundam sententia refert, obiit, necesse fuerit natum anno primo Olymp. LXXVI. Ita omnia incerta erunt.

Ibid. *Lapis in Aegis fluvio.*] Hoc Plinius scribit accidisse anno secundo Olymp. LXXVIII. Vide libro secundo, cap. LVIII. ubi operam non perdes. Laërtius: ἐπὶ ἄρχοντος Διμύλου λίθον ἐξ οὐρανοῦ πεσεῖν. τὸν δὲ Αναξαγόραν εἰπεῖν, ὡς ὅλος ὁ οὐρανὸς ἐκ λίθων συγκείοιτο. Sed quis est ille Δίμυλος ἄρχων? Nullus eo nomine est in tota Olympiade LXXVIII, in qua

Plinius

Plinius ait illum lapidem decidisse. quin etiam in omnibus Prætoribus Atheniensibus nullus est Dimylus. & ridiculum est nomen, quanquam Δημύλον Καρύστιον legimus apud Pausaniam libro secundo Ηλιακῶν. item χαλκία Δημύλον apud Lucianum ψευδολόγῳ. In verbis Laërtii desideratur nomen τοῦ ἄρχοντος: ἐπὶ ἄρχοντος .... δίμυλον λίθον ἐξ οὐρανοῦ πεσεῖν. δίμυλος & διμυλιαῖος λίθος instar duarum molarum. Plinius dicit magnitudine vehis, vel, ut quidam scripti codices, vehibuli, hoc est ἁμαξιαῖον. In verbis Laërtii Λυσανίου ἄρχοντος nomen deesse puto: ἐπὶ Λυσανίου ἄρχοντος δίμυλον λίθον ἐξ οὐρανοῦ πεσεῖν.

Ibid. *Lapis.*] Anno Christi CCCCLII, indictione quinta, Asporatio & Herculanio coss. tres magni lapides è cælo in Thracia ceciderunt. Auctor Marcellinus
" Comes. & Cedrenus 284. 50. Item alius forma Δ
" trecentarum librarum anno MCCCCXCII, qui adhuc
" Ensishemii Alsatiæ visitur suspensus in templo. au-
" ctor Corn. Gesnerus libello de figuris lapidum, &c.
" & Sebastianus Ticio. Legimus etiam in Chronicis
" anno Christi DCCCCLIV. lapidem miræ magnitudinis
" tẽpestate vehementi cũ tonitribus horrendis è cœlo
" cecidisse in Italia. Locus non est appositus. Sigebert.

Ibid. *In Aegis fluvio.*] Αἰγὸς ποταμός, item Αἰγὸς ποταμοὶ oppidum Hellesponti clade Atheniensium classis nobilitatum. Plinius vocat Ægos fluvium. Tzetzes fluvium Thraciæ:

ὁ δὲ Κλαζομένιος πάλιν Αναξαγόρας
ἐξ οὐρανοῦ προέφησε λίθους καταπεσεῖν
ἐν ποταμοῖς τοῖς τοῦ Αἰγὸς (Θρᾴκης ἡ τούτου πόλις),
καὶ γέγονεν ἐς ὕστερον μὴ ψευσαμένου τούτου.

Ammianus Marcellinus lib. XXII: *Aegos potamus, in quo loco lapides casuros ex cælo prædixit Anaxagoras.*

MDLII. *Ea, quæ de Ester.*] Negat se credere eis, qui Artaxerxem dicunt virum Esteris: quia, inquit, hoc non tacuisset Esdras; qui illo seculo floruit. Huic argumento parum valido simile illud, quod negat virum Esteris esse Xerxem, quia Ester non passa fuisset tam longo tempore ædificationem templi negligi. Utrunque argumentum sua levitate satis eluditur. Etiam si concederemus omnia quæ volunt, tamen id non fuit propositum Esdræ, ut omnia, quæ tempore disturbatæ instaurationis contigerunt, & omnia Judæorum adversa in Babylonia, Perside, & Palæstina, scriptis mandaret. Et cæco paret, eum expeditionis suæ tantum, & reditus in patriam, & restitutionis populi Judaici sibi crediti rationem habuisse. Non enim Annales gentis suæ instituerat, sed eorum tantum, quę ad reditum pertinebant, memoriam posteritati relinquere, propositum habuit.

MDLIV. *Sicilia à populo regebatur.*] In quibusdam codicibus legitur amplius: *Sicilia à populo regebatur annis* XXVIII. sed meliores codices, & Græca non habent.

Ibid. *Sicilia à populo regebatur.*] Thrasybulus frater Hieronis, cui in tyrannide successerat, pulsus est regno anno tertio Olymp. LXXVIII, numero MDLI. Vide Diodorum. Si Thrasybulus totius Siciliæ imperium obtinuisset, tunc pulso tyranno jure merito τὴν Σικελίαν δημοκρατεῖσθαι dicere potuisset Eusebius. Sed quum alii non pauci fuerint eodem tempore Dynastæ, tyranni, & reguli Siciliæ, partes Siciliæ, quæ liberatæ fuerunt tyrannide Thrasybuli, illæ solæ δημοκρατούμεναι, non autem reliquæ, dici possunt. Non est autem dubiũ, quin de Syracusis à Thrasybuli tyrannide liberatis hic agatur. Ideo metachronismus est triennii.

MDLV. *Cimon juxta Eurymedontem.*] Hoc gestum est anno tertio Olymp. LXXVII, numero MDXLVII. Metachronismus duarum Olympiadum.

Ibid. *Solis facta defectio.*] XIII. Octob. aureo numero XV, epacta tam æquabili, quam æquata VIII. ἕνῃ καὶ νέᾳ Tisri civilis, Δημοτίωνος Ἀθήνησιν ἄρχοντος, δευτέρᾳ Βοηδρομιῶνος φθίνοντος, anno XLIX periodi Atticæ. Quare tempus recte ab Eusebio assignatum.

Ibid. *Anaxagoras moritur.*] Anno primo Olympiadis LXXV in transitu Xerxis erat annorum XX. Vixit LXXII ann. Ergo LII annos vixit post transitum Xerxis. obiit itaque anno MDLXXXIX. Quare est prochronismus immanissimus ann. XXXIV.

MDLVI. *Heraclitus clarus habetur.*] ἤκμαζε κατὰ τὴν ξθ Ολυμπιάδα. *Florebat Olympiade* LXIX. Quare recte supra collocatus est è regione Olymp. LXX. Vixit tantũ annos LX. Itaq; si ponamus decessisse hoc anno, fuisset tantum XVII annor. Olymp. LXIX. in qua tamen floruisse eum scribit Laërtius. Quare hoc tempore jã è vivis abierat.

MDLX. *Empedocles & Parmenides.*] Parmenides ætate anteibat Empedoclem. Nam Παρμενίδου ζηλωτὴς ἐν τοῖς ἔπεσιν ἐγένετο, ait Laërtius. Empedocles vero clarebat Olymp. LXXXIV. Auctor idem Laërtius. Itaque rectius ejus mentio iteratur numero MDLXXXI.

Esdras Sacerdos.] Non solum Eusebius noster falli- "
tur, sed ii, quos sequitur, & ii qui Eusebium sequun- "
tur, quod hunc Artaxerxen arbitrantur eum esse, cujus "
anno VII Esdras in Palæstinam venerit. Is erat, ut "
Artaxerxes posterior cognomento Μνήμων. "

MDLXI. *Pherecydes secundus.*] De hoc secundo Pherecyde, & de seniore vide ad numerum MCCCCLXXVIII.

MDLXIII. *Aristarchus.*] Æqualis fuit Euripidis. auctor Suidas, quem consule. Achillis Tragœdiæ hujus Aristarchi, quam Ennius vertit, meminit Plautus.

MDLXIV. *Romæ Clarior agon.*] Ita habent scripti & editi, Græca Κλαρίων. quæ non intelligens Eusebius, utpote homo Græcus, mutilavit. Nam auctor, unde hausit, quisquis is fuit, Σηκλαρίων scripserat. Seculares ludos intelligit, qui primi omnium ex decreto collegii XV virum acti sunt M. Valerio M. F. Maximo, & Sp. Verginio A. F. Cælimontano Tricosto Coss. numero MDLXII. Est metachronismus biennii.

Ibid. *Trecentesimo anno ab Urbe condita*] Verum quidem est hunc esse trecentesimum annum ab Urbe condita: sed decẽ viri creati fuerunt biennio post, P. Sestio Capitolino, T. Menenio Lanato Coss. anno A. V. C. CCCII. numero Eusebiano MDLXVI. Est itaque pronochrismus biennii. Et Cassiodorus recte in Consulatum Sestii & Menenii confert. Videndum igitur, num à librariis potius hæc labes illata. Diodoro non accedimus, qui scribit ἐν τῇ Ῥώμῃ δέκα ἄνδρας κατασταθῆναι νομογράφους anno primo Olymp. LXXXIV, numero MDLXXIII.

Ibid. *In Algido militantis*] Totam hanc periochen Hieronymus, ut solet, ad verbũ ex Eutropio exscripsit.

Ibid. *Romani per legatos Atheniensibus.*] Hoc accidit anno antecedente, numer. MDLXIII, T. Romilio, C. Veturio Gemino Coss. Quare hic est ὕστερον πρότερον. Nam decemviri creati, postquam legati Athenis redierunt. Sed Eusebius aut Hieronymus habuerunt auctores, quorum fidem sequerentur. Cassiodorus, qui per omnia huic Chronico hæret, tradit hoc anno legatos missos Sp. Tarpejo, & A. Haterio Coss.

MDLXVI. *Telesilla.*] Isti fuerunt antiquiores, quam ut hic locum habere possint. Nam de Cleobulina satis constat antiquiorem esse, quum ejus pater Cleobulus Lindius fuerit æqualis Solonis, & floruerit à XLVI, ad LIV
Olympiadem. Telesillam autem, quam Argivam di- "
cit fuisse Appendix Censorini, & Pausanias, claruisse "
tempore secundi belli Messeniaci manifestum est ex eodem Pausania: quem consule. At bellum illud magno intervallo hanc epocham antecessit.

MDLXVII.

MDLXVII. *Templum Iunonis, quod in Argis fuerat, incensum.*] Per negligentiam Chryseidos sacerdotis. κατεκαύθη δὲ τὴν ἱέρειαν τῆς Ἥρας Χρυσηίδα ὕπνου καταλαβόντος, ὅτε ὁ λύχνος πρὸ τῶν στεφανωμάτων ἧπτετο. Clemens protreptico: τοῦτο τὸ πῦρ καὶ τὸν ἐν Ἄργει νεὼν σὺν καὶ τῇ ἱερείᾳ κατέφλεξε Χρυσίδι. Sed falsus est memoriæ Clemens, quum ait & ipsam Sacerdotem Chryseida simul cum templo conflagrasse. Aufugit enim in Arcadiam ad Tegeatas, ubi in Templo Minervæ Aleæ tutata se est religione loci adversus Argivos, qui eam ad supplicium exposcebant. Arnobius ad verbum, ut solet, locum Clementis interpretatus est. *Ubi Iuno Regina, quum inclytum ejus fanum, sacerdotemque Chrysidem eadem vis flammæ Argiva in civitate deleret?* Ex quibus cognoscimus eum Χρυσίδα apud Clementem, ut & hodie excusum est, non Χρυσηίδα, legisse.

MDLXVIII. *Abaris.*] De hoc supra satis egimus MCCCCLIV. Eum Athenas venisse dicunt, quum lues universum orbem popularetur. Sed de tempore ambigitur. Hippostratus III Olympiade in Græciam venisse scribit: Pindarus temporibus Crœsi. alii XXI Olympiade. Harpocration.

Ibid. *Abaris Hyperboraunis Ariolus.*] In Græcis χρησμῳδός. etiam Glossæ: χρησμῳδός, *Hariola, Sortilegus.* Ejusmodi etiam *Sarmadacos* vocabant.

Ibid. *Tribuni plebis & Aediles Romæ facti.*] Primi Tribuni plebis in seditione creati Sp. Cassio Viscellino II, Postumo Cominio Aurunco II Coss. numero MDXXV. Triginta sex annis postea decem Tribuni plebis facti sunt, C. Horatio Pulvillo, Q. Minutio Pulvillo coss. numero MDLXI. Quare prochronismus fuerit annorum VII, propter Regifugii tempus anticipatum. de quo satis alibi monuimus.

Ibid. *& Aediles.*] Tribunis teste Dionysio lib. VII. adjuncti sunt Ædiles plebis, numero MDXXV. Quare est hallucinatio.

Ibid. *Consulibus ejectis.*] Duplex hallucinatio. Prior, quum numero MDXXV gesta in hoc tempus rejicit. alter, quum Tribunos plebis cum Tribunis militum consulari potestate confundit, qui primum creati sunt numero MDLXXIX. Hi tres tunc primum creati L. Atilius Longus, T. Cloelius Siculus, & A. Sempronius Atratinus, quod vitio creati viderentur, post LXXIII dies, quam creati fuerant, magistratu abdicato locum iterum Consulibus dederunt. Deinde varia fortuna alternatus est status Reip. nunc Tribunis militum Consul. potest. nunc Consulibus remp. regentibus.

MDLXXII. *Athenienses & Lacedæmonii.*] Λακεδαιμονίων καὶ Ἀθηναίων σπονδαὶ τριακονταετεῖς ἐγίνοντο Καλλίου καὶ Χάρητος συνθεμένων, ἄρχοντος Ἀθήνησι Καλλιμάχου, anno III Olymp. LXXXIII, numero MDLXXI. Unius anni metachronismus. Τῶν τριακοντούτων σπονδῶν Atheniensium & Lacedæmoniorum meminerunt Thucydides, Diodorus, Pausanias, & Justinus.

Ibid. *Herodotus, quum Athenis libros suos in consilio legisset.*] Herodotus Olympiæ libros suos recitavit, unde per æmulationem Thucydides ad historiam suam conscribendam excitatus est, si posset Herodotum superare. quod sane non fecit. Hic vero dicitur Athenis etiam recitasse, & Senatusconsulto ornatum & honoratum fuisse, ut Græca habent. Hieronymus putat in Senatu, sive, ut ipse loquitur, in consilio recitasse: quum tale nihil prorsus in Græcis extet. Non dubito, quin hoc Panathenæis contigerit, quæ celebrata sunt anno antecedente, numero MDLXXI, qui erat LXV periodi Atticæ. Neomenia Hecatombæonos XXI Julii. Παναθήναια prid. Non. Aug. Nonis τέλος ἄθλητῶν καὶ ἀγώνων. Itaque hoc anno & die hæc gesta. Metachronismus unius anni. Et sic quidem constat ratio. Nam Herodotus profectus est una cum colonis, quos in magnam Græciam Athenienses miserunt ad novam urbem Thurium instaurandam, anno III Olymp. LXXXIII, prætore Callimacho, numero MDLXXI, quo, ut diximus, Panathenæa celebrata. Quare eodem anno & libros suos in Panegyri Panathenæorum recitavit Herodotus, & colonia Thurium deducta, & Herodotus ipse una cum colonis profectus, anno ætatis XXXVIII. Vides utilitatem doctrinæ anni Attici, quæ manu nos deduxit ad id divinandum, quod ex anno Thuriorum deductorum alioquin colligi potest. Scripserat igitur libros suos Herodotus ante profectionem in magnam Græciam, non in magna Græcia, ut quidam putant. Propterea Herodotus Θούριος cognominatus est, διὰ τὸ κοινωνῆσαι τῆς εἰς Θουρίους ἀποικίας. auctor Strabo. Natus autem Herodotus, ut ad numerum MDXLVIII notavimus, anno I Olympiad. LXXIV, annis quatuor ante Xerxis transitum. vixit usque ad initium belli Peloponnesiaci. Dionysius ejus popularis, summus dicendi magister, & suavissimus scriptor: ὁ δ' Ἁλικαρνασσεὺς Ἡρόδοτος γενόμενος ὀλίγῳ πρότερον τῶν Περσικῶν, παρεκτείνας δὲ μέχρι τῶν Πελοποννησιακῶν. Ab anno primo Olymp. LXXIV. ad primum belli Peloponnesiaci intervallum Olympiades XIII præcise, hoc est anni LII, quot nempe vixit dulcissima illa τῆς Ἰάδος Μοῦσα, vetustissimus omnium solutæ orationis scriptorum, qui hodie extant, scrinium originum Græcarum, & barbararum, auctor à doctis nunquam deponendus, à semidoctis & pædagogis, & semiolis nunquam tractandus.

Ibid. *in consilio legisset.*] Græca honoratum à Senatu Atheniensium, quum ipsis libros suos legisset. Tam populus autem, quam Senatus, jus habebant corona, aut aliis præmiis benemeritos honorandi. Lex: ἐὰν δέ τινα στεφανοῖ ἡ βουλή, ἐν τῷ βουλευτηρίῳ ἀνακηρύττεσθαι. ἐὰν δὲ ὁ δῆμος, ἐν Πνυκὶ, τῇ ἐκκλησίᾳ. Itaque in verbis Hieronymi, in consilio esset ἐν τῷ βουλευτηρίῳ. Quod hic dicitur ἐν Πνυκὶ, scito non " solum coronas in illo celeberrimo loco decerni soli- " tas, sed & statuas quoque viris summis ibi poni. " Corn. Nepos in vita Attici: *Quamdiu adfuit, ne qua* " *statua sibi poneretur, restitit: absens prohibere non potuit.* " *Itaque aliquot ipsi & Phidiæ locis sanctissimis posuerunt.* " Potuitne locus contaminatior adduci? Corn. Nepos " scripserat: *Itaque aliquot Pnyci, & Pœcile locis sanctissi-* " *mis posuerunt.* περὶ Πνυκὸς καὶ Ποικίλης notius est, " quam ut à nobis de iis quicquam dicatur. *Pnyci* au- " tem, & *Pœcile*, sunt adverbia localia, ut *Grammatici* " loquuntur. "

MDLXXIII. *Melissus.*] Recte è regione LXXXIV Olymp. collocatus est. Laërtius: φησὶ δὲ Ἀπολλόδωρος ἠκμακέναι αὐτὸν κατὰ τὴν τετάρτην καὶ ὀγδοηκοστὴν Ὀλυμπιάδα.

MDLXXIV. *Protagoras, cujus libros.*] Protagoras in Principio libri sui de Diis ita scripsit: περὶ θεῶν, οὔτε εἰ εἰσίν, οὔθ' ὁποῖοί τινες εἰσί, δύναμαι λέγειν, πολλὰ γάρ ἐστι τὰ κωλύοντά με. Suidas ex Laërtio: διὰ ταύτην δὲ τὴν ἀρχὴν τοῦ συγγράμματος ἐξεβλήθη πρὸς Ἀθηναίων, καὶ τὰ βιβλία αὐτοῦ κατέκαυσαν ἐν τῇ ἀγορᾷ ὑπὸ κήρυκι, ἀναλεξάμενοι παρ' ἑκάστου τῶν κεκτημένων. Timon in Sillis:

οὔτ' ἀλαλαγμόν τ', οὔτ' ἄσκοπον, οὔτ' ἀκυλίστου
Πρωταγόρην, ἔθελον δὲ πυρὶ πρὸς συγγράμματα θεῖναι,

ὅττι

ὅτι θεοὺς κατηγορεῖ ὡς τ' ἀδίνας, ὅτι δύναιδς ὁποῖοί τινες εἰσὶ, καὶ εἰ τινες, ἀθρήσασθαι.

Iste primus omnium vocatus est σοφιστής. vocabatur & σοφία.

MDLXXVII. *Romæ rursum Consules creati.*] Atqui nondum abrogati fuerant à Iunio usque Bruto, ad hunc annum, & deinceps. Sed vult dicere quod Cassiodorus. MENENIUS, & P. SESTIUS: *Hoc tempore à Coss. ad decemviros translatum imperium est. per quos tribus annis administrata respublica est: atque iterum consules creati sunt.* Sed x Viri abdicati sunt numero MDLXIX. Quare est metachronismus duarum solidarum Olymp.

MDLXXVIII. *Phidias eburneam Minervam facit.*] Archonte Pythodoro, anno primo Olymp. LXXXVII, numero MDLXXXV. Duarum Olympiadum prochronismus. Plinius sine dubio hanc historiam tangebat lib. XXXVI, cap. V. *Non omittendum hanc artem tanto vetustiorem fuisse, quam picturam, aut statuariam, quarum utraque cum Phidia capit LXXXII Olympiade post annos circiter CCCXXXII.* Anni illi sunt ab urbe condita. sed respondent Olympiadibus LXXXIX absolutis. Minima licentia vera lectio restituitur Olympiade LXXXVII, post annos circiter CCCXXIII. Scholiastes Εἰρήνης Aristophanis in illud: Πρῶτα μὲν γὰρ αὐτῆς ἦρξε Φειδίας πράξας κακῶς. Φιλόχορ☉, inquit, ἐπὶ Πυθοδώρου ἄρχοντ☉ ταῦτά φησι. Καὶ τὸ ἄγαλμα τὸ χρυσοῦν τῆς Ἀθηνᾶς ἐστάθη εἰς τὸν νεὼν τὸν μέγαν ἔχον χρυσίου σταθμὸν ταλάντων μδ, Περικλέους ἐπιστατοῦντ☉· Φειδίου δὲ ποιήσαντ☉. καὶ Φειδίας ὁ ποιήσας δόξας παραλογίσασθαι τὸν ἐλέφαντα τὸν εἰς τὰς φολίδας, ἐκρίθη. καὶ φυγὼν εἰς Ἦλιν ἐργολαβῆσαι τὸ ἄγαλμα τοῦ Διὸς τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ λέγεται. τοῦτο δὲ ἐξεργασάμενος ἀποθανεῖν ὑπὸ Ἠλείων ἐπὶ Σκυθοδώρου, ὅς ἐστιν ἀπὸ τούτου ἕβδομ☉. Quomodo ex hoc furto Phidiæ & Periclis bellum Peloponnesiacum dolo Periclis suscitatum sit, potes ex illis, quæ sequuntur, scire. Quare, ut dixi, octo annorum prochronismus commissus est. Quem autem Σκυθόδωρον dicat Philochorus ἕβδομον ἀπὸ Πυθοδώρου, equidem nescio. Nam ἕβδομ☉ ἀπὸ Πυθοδώρου is est Εὐθύδημ☉. nisi fortasse Scythodoro, in magistratu mortuo; Euthydemus illi suffectus sit, quia magistratum ad annum sequentem continuaverit, Fastos signaverit, non autem Scythodorus.

Ibidem. *Fidenates.*] Qui conjunctis opibus cum Volscis, & Veientibus bello Romanis illato victi sunt à Mam. Aimilio Mamercino Dictatore, numero MDLXXXII.

Ibid. *Theætetus mathematicus.*] Primus omnium de quinque solidis, quæ regularia vulgus vocat, demonstrationes publicavit.

MDLXXX. *Gens Campanorum in Italia constituta.*] In Græcis: ἐν Ἰταλίᾳ Καμπανῶν ἔθν☉ συνέστη. Ad verbum ex Diodoro de anno tertio Olymp. LXXXV: ἐπ' ἄρχοντ☉ δ' Ἀθήνησι Θεοδώρου Ῥωμαῖοι μὲν ὑπάτους κατέστησαν Μάρκον Γενύκιον, καὶ Ἀγρίππαν Κούρτιον Χίλωνα. ἐπὶ δὲ τούτων κατὰ μὲν τὴν Ἰταλίαν τὸ ἔθν☉ τῶν Καμπανῶν συνέστη, καὶ ταύτης ἔτυχε τῆς προσηγορίας ἀπὸ τῆς ἀρετῆς τοῦ πλησίον κειμένου πεδίου. à subjectis campestribus, in quibus Capua sita est, dictam vult, Strabo vero, quod caput sit reliquarum totius regionis urbium. ἐν δὲ τῇ μεσογαίᾳ Καπύη μὲν ἐστιν ἡ μητρόπολις κεφαλὴ τῷ ὄντι καὶ τὴν ἐτυμότητα τοῦ ὀνόματ☉. Frustra. Hoc modo oporteret omnes metropoles Capuas dici. Igitur τὸ Καμπανῶν ἔθν☉ συνέστη, id est ex vicis in unam urbem coiit Capuam, quam condiderunt Thusci, sive Tyrrheni θαλασσοκρατοῦντες, annis CCLX antequam à Romanis bello Annibalis expugnaretur, ut auctor est Cato apud Velleium, annis autem CCXL ante Consulatum Vinutii, & Cassii Longini, qui incidit in numerum MMXLVI. Itaque à Capua à Thuscis condita, ad numerum MMXLVI, sunt anni CCLX cum CCXL. qui fiunt simul D. quibus deductis de numero MMXLVI, remanet epocha Capuæ à Thuscis conditæ, ὅτι τῶν Καμπανῶν ἔθν☉ συνέστη, numerus MDXLVI, annis XXXIV ante tempus ab Eusebio, vel potius à Diodoro, assignatum.

Ibidem. *Gens Campanorum.*] Vertendum erat, *Gens Campanorum in unum locum coiit.* aut *convenit*. ut de Atheniensibus vidimus numero DCCLXXXIX, in unam urbem coiisse ex omnibus vicis Atticæ, Theseo colonos deducente. Idem dicas de Convenis Novempopulaniæ, qui ex colluvie latronum Pyrenensium in unum oppidum à Pompejo conducti pulcherrimam & civilissimam coloniam effecerunt, auctore Hieronymo in Vigilantium Novempopulanum, domo Lugduno Convenarum.

MDLXXXI. *Gorgias Leontinus.*] Fuit discipulus Empedoclis. quare non eodem tempore florere potuit quo Empedocles celebris erat. Vixit autem CIX annos auctore Suida, CVIII vero secundum Censorinum. Porphyrius floruisse scribebat Olymp. LXXX, minus recte, à quo Eusebius accepit. Suidas: Πορφύριος δ' αὐτὸν ἐπὶ τῆς π Ὀλυμπιάδ☉ τίθησιν· ἀλλὰ χρὴ νοεῖν αὐτὸν πρεσβύτερον εἶναι. Porphyrium igitur sequitur Eusebius, vel potius Africanum, qui ex Porphyrio didicerat LXXX Olympiade floruisse.

MDLXXXII. *Socrates plurimo sermone celebratur.*] In Græcis mirum: Σωκράτης φιλόσοφ☉ καθαρτικὸς ἦν. Scio allusum ad id, quod profitebatur Socrates; se καθαίρειν τὰς ψυχὰς λόγοις. Studiosi, quorum à Platonis scriptis adhuc recens est memoria, melius meminerint, quam ego.

MDLXXXIV. *Nehemias.*] Hanc periocham auctoribus PR. huc conjecimus: quem verum ejus locum esse non dubitavi propter mentionem XXXII anni Artaxerxis, quum tamen dupliciter erratum sit ab Eusebio, & quum Artaxerxem τὸν μακρόχειρα putat esse, sub quo Nehemias muros Ierosolymorum instauravit, & quia hanc periocham non ponit in XX anno Artaxerxis, quo anno Nehemias à Rege expeditionem in patriam impetravit.

Ibid. *Nehemias.*] In Editionibus & POST. ridicule hæc in duo membra divulsa sunt, & hoc prius membrum ad annum XVI, aut XVII Artaxerxis annotatum. Saltem anno XX assignassent, ut supra diximus. melius ordini consuluissent. Sane Græca ostendunt hæc disjuncta non fuisse.

Ibid. *Nehemias Hebræus minister vinarius Artaxerxis.*] In Græcis est amplius. ἐκ φυλῆς Ἰούδα. omnino enim hoc addendum: quia omnes Duces Israelis & Æchmalotarchæ sunt à stirpe Davidis. Obstat Breviator scriptoris Jasonis Cyrenæi Cap. I, 21, qui Nehemiam Sacerdotem facit: & potest adjuvari Nehem. X, I. 8. Sed Nehemias Athersata quamvis cognominis alteri & patre cognomine natus, non potest idem esse. propterea Athersata additum ad distinctionem Ducis. Recte igitur apud Cedrenum ex quodam optimo Chronologo 114, 60. Νεεμίας Ἰουδαῖ☉ ἐκ τοῦ σπέρματ☉ Δαβίδ. Omnino Æchmalotarchæ Judæorum

rum ex ſtirpe Iuda omnes fuerunt, hodieque ſunt. neque ex alia progenie aſſumuntur. Stulti Iudæi dicunt Nehemiam vocari הַתִּרְשָׁתָא: cur? לְפִי שֶׁהִתִּירוּ לוֹ חֲכָמִין לִשְׁתּוֹת יַיִן שֶׁל גּוֹיִם לְפִי שֶׁהָיָה מַשְׁקֶה לַמֶּלֶךְ; *Quod ſapientes illi permiſerint bibere vinum Gentilium, propterea quod erat pincerna Regis.* quæ ſunt ἰουδαϊκὰ πάντα: id eſt, ineptiſſima.

Ibid. *& trigeſimo ſecundo anno.*] Quam aliena ſint hæc & ab hiſtoriæ fide, & à mente Euſebii, Græca ipſa fidem fecerint, quorum ad verbum hæc mens eſt: *Nehemia ex tribu Iuda, pincerna Artaxerxis, quum id à Rege petiviſſet, aſcendit Ieroſolyma Babylone, & urbem cum ipſis muris excitavit. Tunc platea conſtructa eſt, & muri ambitus, ſecundum prædictionem Danielis Prophetæ, vigeſimo quidem anno Artaxerxis Longimani incepto opere, abſoluto autem circa trigeſimum ſecundum annum ipſius, quemadmodum narrat Eſdræ liber, ſub Sacerdote Iodae filio Iakim.* Hæc pingui, & craſſa Minerva vertimus, ne unguentum in lente, quod eſt in proverbio: ſimul etiam ut oſtenderemus, quam nulla neceſſitate coactus à veritate hiſtoriæ, & mente Euſebii diſceſſerit Hieronymus, ut majore parte verborum omiſſa, & truncata, aliud expreſſerit, quam quod hac periocha Græcus ſcriptor conceperat.

Ibid. *vigeſimo anno de Babylone.*] Tam abeſt à mente Euſebii, quam Euſebius à tenore hiſtoriæ. Hieronymus vult Nehemiam Ieroſolyma veniſſe anno XX Artaxerxis, & anno trigeſimo ſecundo urbem inſtaurare cœpiſſe. Euſebius vero dixerat opus inſtitutum anno vigeſimo Artaxerxis, abſolutum trigeſimo ſecundo. Atqui aliter res habet. Anno vigeſimo Artaxerxis Mnemonis Nehemias impetrata profectione in patriam, ſtatim nulla interjecta mora mœnia urbis excitavit diebus LII. Opus abſolutum XXV Elul, ſexto menſe, poſtquam profectus Nehemias à Rege Ieroſolyma venit. Nehem. VI, 15. Poſt aliquod tempus reverſus ad Regem rediit Ieroſolyma anno XXXII; cap. XIII, 6. Et profecto trigeſimi ſecundi anni nulla ratio habenda in murorum conſtructione.

Ibid. *Scribit Eſdras ſub Pontifice.*] Hæc periodus & ſequens eadem unaque eſt. Sed falſum Eſdram hoc ſcribere, quum hoc in libro Nehemiæ ſcriptum extet.

Ibid. *reperiet eas in regno Neronis expletas.*] Terminabuntur anno IV Neronis, numero MMLXXIV. Cui bono? Quid novi attulit quartus annus Neronis? Daniel oſtendit terminari initio belli Iudaici, ita clare, ut nemo dubitare poſſit, niſi quem piget ſententiam mutare. Hinc enim illæ lacrimæ. Septimanæ Danielis incipiunt ab edicto Darii Nothi, deſinunt in XII anno Neronis. dimidia ſeptimana extra numerum excurrit à duodecimo Neronis, ad excidium Templi. Oſtendimus hanc dimidiam ſeptimanam doctorum oculos effugiſſe, neque eſſe de cenſu reliquarum ſeptuaginta. quæ animadverſio pulcherrima eſt: & uſus Hebraiſmi id demonſtrat. XX autem anno Artaxerxis Mnemonis, non autem Longimani, Nehemias Ieroſolyma profectus eſt.

Ibid. *Huc uſque divinæ ſcripturæ Hebræorum annales temporum continent.*] Longe aliud tinniunt Græca. Ἕως μὲν οὖν Ἔσδρα καὶ Νεεμίου αἱ ἐνδιάθετοι Ἑβραϊκαὶ γραφαί. *Ad Eſdram & Nehemiam uſque hactenus canonica Hebraica ſcriptura.* ἐνδιάθετος λόγος, καὶ προφορικὸς λόγος differunt, ut ἔννοια καὶ ἀποστηθισμὸς, ut cogitatio & recitatio. Nam τὸ ἐνδιάθετον eſt quod in animo conceptum habemus. At veteres Patres & Scriptores Eccleſiaſtici τὰς ἐνδιαθέτους γραφὰς vocant eas, quæ ſunt de Canone, quia διαθέναι eſt Canonem conſtituere. ἐνδιαθέναι in Canonem ponere: propterea etiam ἐνδιάθηκοι γραφαὶ vocantur Euſebio. Sic Epiphanius canones divinæ ſcripturæ libros vocat ῥητὰ καὶ ἐνδιάθετα βιβλία. *certa & canonica volumina.* Georgius: ὥστε οὖν τὰς Χαλδαϊκὰς καὶ Αἰγυπτιακὰς ἀρχαιολογίας γράψαντες μὴ δεῖν χριστιανὸν ὑπολαμβάνειν, ὅτι ἀπὸ ἐνδιαθέτων καὶ ἀποκρύφων βιβλίων ἔχον. Contra ſcripta ἀπόκρυφα, ſunt occulta, quod eorum uſum in Eccleſia eſſe nolunt, ſed in conditis reponuntur. Nam contraria ſunt, ἐκκλησιάζεσθαι καὶ ἀποκρύπτεσθαι. Ἐκκλησιάζεσθαι dicuntur libri, quorum lectio eſt in Eccleſia: ἀποκρύπτεσθαι autem, quæ non leguntur. Itaque leges apud veteres: τὸ Ἰουδὶθ βιβλίον χρήσιμον μὲν, ἀλλὰ οὐκ ἐκκλησιάζεται. Ex Apocryphis duo Eccleſiaſtici vocati ſunt, Liber Jeſu Syrach, & Sapientia Solomonis, nimirum quod legerentur in Eccleſia, καὶ ἔθος ἦν αὐτὰ ἐκκλησιάζεσθαι. Iudæi גְּנוּזִים id eſt ad verbum ἀπόκρυφα, vocant ea, quorum lectione abſtinent imbecilliorum animos, ut non ad ea admittantur, niſi & ætate & judicio maturi, quale eſt initium Ezechielis, totus Eccleſiaſtes Solomonis, & ſi qua ſunt ejuſmodi. Imo quidam Hebræorum ſcribunt Koheleth, id eſt Eccleſiaſten, apud veteres Hebræos fuiſſe גָּנוּז ἀπόκρυφον, & ad ejus lectionem non niſi doctiſſimos & verbi divini peritiſſimos admitti ſolere. Denique veteres ἀπόκρυφα vocant, quæ non ſunt de Canone, καὶ πάντα τὰ μὴ ἐκκλησιαζόμενα, & contra ἐνδιάθετα, quæ collocata ſunt in Canone, quæ aliter vocant ἐγκεκριμένα, ut Novella Juſtiniani CXLVI. §. θεσπίζομεν. Epiphanius de duobus Panaretis voluminibus Jeſu filii Syrach, & Sapientiæ: αὗται χρήσιμοι μέν εἰσι καὶ ὠφέλιμοι, ἀλλὰ εἰς ἀριθμὸν ῥητῶν οὐκ ἀναφέρονται. διὸ δὴ ἐν τῇ Ἀρὼν ἀνετέθησαν, τουτ' ἔστιν ἐν τῇ τῆς διαθήκης κιβωτῷ. Diſerte dicit τὰ ἀπόκρυφα ideo dicta, quia reconderentur in Arca veteris Teſtamenti in Sanctis Sanctorum Adytorum, quaſi in ſecundo templo Arca veteris Teſtamenti adhuc extaret. Sed non ſolus veterum Patrum hac in parte erravit. Exemplar Epiphanii adeo vitioſum eſt, ut interpreti impoſuerit, qui putavit hic de Aaron ſummo Pontifice agi. ארון Ἀρὼν eſt Arca Teſtamenti, quod nemo neſcit ſaltem Hebraiſmo minimum imbutus.

Ibid. *exhibeo de libro Maccabæorum.*] Liberrime hæc vertit. Nam Euſebius dicit Ioſephum ea, quæ poſt tempora Nehemiæ ſequuta ſunt, diligenter perſequutum eſſe in rebus Maccabæorum, uſque ad tempora Romanorum. Quod verum eſt.

MDLXXXV. *Archelaus.*] Perdiccæ, cui hic Archelaus ſucceſſit, attribuit annos XXVIII, ex ſententia Hieronymi hiſtorici. Mirum enim quantum Scriptores inter ſe velitati ſunt de tempore, quo Perdiccas regnavit. Athenæus: Περδίκκας τοίνυν πρὸ Ἀρχελάου βασιλεύει, ὡς μὲν ὁ Ἀκάνθιος φησὶ Νικομήδης, ἔτη μα. Θεόπομπος δέ φησι λε. Ἀναξιμένης μ'. Ἱερώνυμος κη. Μαρσύας δὲ καὶ Φιλόχορος κγ. Quis diſcrepantiam non miretur?

Ibid. *Archelaus.*] Perdiccas moritur eodem anno, quo Pericles, Ἐπαμείνονος ἄρχοντος, quarto Olympiadis LXXXVII, qui erat tertius belli Peloponneſiaci. Diodorus: Περικλῆς δ' ἀποθνήσκει κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἄρχοντος Ἐπαμείνονος, ἐφ' οὗ τελευτᾷ Περδίκκας. καὶ τὴν βασιλείαν Ἀρχέλαος διαδέχεται. Diodoro ergo prochroniſmus fuerit triennii.

Ibid. *initium belli Peloponneſiaci.*] Verum eſt, quum adhuc pauci dies ſupereſſent magiſtratui Pythodori, bellum Archidameum, ſive Peloponneſiacum, cœpiſſe. Sed à ſequenti Prætore Euthydemo initium hujus belli

belli capiunt scriptores. Itaque annus Epaminonis prætoris est tertius belli hujus, quum Epaminon sit tertius ab Euthydemo.

MDLXXXVII. *Athenienses pestilentia laborant.*] Describit satis ambitiose καὶ κακοζήλως Thucydides, dum aliqua Herodotum superare vult.

MDLXXXVIII. *Pericles moritur.*] Anno quarto Olymp. LXXXVII, Ἐπαμείνονος ἄρχοντος. Recte.

MDXC. *Ex Aetna monte ignis erupit.*] Paulus Orosius libro secundo, cap. XVIII male refert post bellum Artaxerxis Mnemonis & Cyri minoris. Atqui hic casus „ ab Æliano confertur in Olympiad. LXXXI. numero „ MDLX in Collectaneis Stobæi: Ἐκ τῆς Αἰλιανοῦ ἱστορίας. Πρώτη καὶ ὀγδοηκοστῇ Ὀλυμπιάδι φασὶ τὴν Αἴτνην ῥυῆναι, ὅτε καὶ Φιλόνομος, καὶ Καλλίας οἱ Καταναῖοι τοὺς πατέρας αὐτῶν ἀράμενοι διὰ μέσης τῆς φλογὸς ἐκόμισαν. Fuerit ergo metachronismus XL „ annorum. Thucydides scribit tria incendia Ætnæ „ contigisse ex quo Græci colonias in Siciliam deduxe„ runt: quorum secundum acciderit exitu anni Pelo„ ponnesiaci VI, id est numero MDXCII. ideo apud Eu„ sebium est prochronismus biennii. primum L annis „ antea. hoc est numero MDXLII. Tertii & postremi „ tempus non addit. Si vera Ælianus refert, quod non „ dubitamus, habebimus trium incendiorum Ætnæ, „ quorum Thucydides meminit, tempora, numero, „ MDXLII, MDLX, MDXCII. quorum medium „ est illud Æliani: primum, & postremum, quorum „ meminerit Thucydides; sed ex illis duobus posterius „ est id, quod hic biennii prochronismo relatum est „ ab Eusebio.

MDXCI. *Terra motu apud Locros scissa.*] Alii libri, *Terramotu apud Locros scisso.* Male. Recte assignatum. Contigit enim hoc anno tertio Olymp. LXXXVIII, Εὐθυδήμου ἄρχοντος auctor Diodorus.

Ibid. *Atalanta facta est insula.*] Quum antea chersonesus esset, isthmo vi maris rupto, ex peninsula factam insulam scribit Diodorus. Attende ejus verba: τηλικοῦτοι δὲ συνέβη σεισμοὺς γενέσθαι κατὰ πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος, ὥστε καὶ πόλεις τινὰς ἐπιθαλαττίους ἐπικλύσασαν τὴν θάλατταν διαφθεῖραι. καὶ κατὰ τὴν Λοκρίδα χερρόνησον καθεστῶσαν, ῥῆξαι μὲν τὸν ἰσθμὸν, ποιῆσαι δὲ νῆσον τὴν Ἀταλάντην. Persuasit & Plinio libro secundo cap. LXXXVIII ita de hac re scribenti: *Avellit Siciliam Italiæ, Cyprum Syriæ, Eubœam Bœotiæ, Eubœæ Atalantem & Macrin.* Strabo quoque idem quod Plinius, Diodorus, & Eusebius, ex peninsula insulam factam. Sed quum vetustissimus horum Diodorus ex Thucydide hæc collegerit, Thucydidem autem male assecutus sit, verba ipsius Thucydidis ex libro tertio adferam, ex quibus nemo unquam colliget Atalanten insulam eo tempore ex illo terræmotu natam fuisse. καὶ, inquit, περὶ Ἀταλάντην τὴν ἐπὶ Λοκροῖς τοῖς Ὀπουντίοις νῆσον παραπλησία γίνεται ἐπίκλυσις. Atalantem insulam illa inundatione superfusam ait. Ergo ante inundationem Atalante erat insula. quod quidem verissimum esse ex ejus libro secundo satis nobis exploratum est. ἐτειχίσθη δὲ καὶ ἡ Ἀταλάντη ὑπὸ Ἀθηναίων φρούριον τοῦ θέρους τούτου τελευτῶντος ἡ ἐπὶ Λοκροῖς τοῖς Ὀπουντίοις νῆσος ἐρήμη πρότερον οὖσα. Ante inundationem illam jam Atalante erat insula, & in ea munimentum præsidio militum Atheniensium instructum. Seneca non ita oscitanter, ut Diodorus, Thucydiden legerat: cujus hæc verba ex XXIV capite libri VI. Quæst. Natur. *Thucydides ait, circa belli Peloponnesiaci tempus Atalantem insulam, aut totam, aut certe maxima ex parte superfusam.* Fideliter verba & sententiam Thucydidis expressit. Et recte Stephanus: Ἀταλάντη ἡ ὑπὸ Ἀθηναίων κλωσθεῖσα παρὰ Λοκροῖς. Θουκυδίδης δευτέρᾳ. Cave confundas cum alia ejus nominis Piræo Attico opposita. Strabo lib. IX. πλησίον δὲ καὶ ἡ Ἀταλάντη ὁμώνυμος τῇ περὶ Εὔβοιαν καὶ Λοκρούς.

MDXCII. *Plato nascitur.*] Metachronismus biennii. Natus enim anno primo Olympiad. LXXXVIII. obiit annos natus LXXXI, anno primo Olympiad. CVIII. Auctor Apollodorus in Chronicis apud Laertium.

Ibid. *Persarum octavus Xerxes secundus.*] Thucydides, qui illis temporibus vixit, scribit Artaxerxem anno septimo belli Peloponnesiaci decessisse, principio hiemis, qui est annus quartus Olympiadis LXXXVIII. adstipulatur Diodorus, qui ait decessisse anno quarto Olympiadis LXXXVIII, Στρατοκλέους ἄρχοντος.

Ibid. *cui successit decimus Darius cognomento Nothus.*] Annus vigesimus belli Peloponnesiaci erat tertiusdecimus Darii Nothi, auctore Thucydide vigesimus primus Solstitii Metonici, numero Eusebiano MDCV. Ergo cæpit imperare numero MDXCIII, ut hic recte annotatum est. Aliter. Decessit anno quarto Olympiad. XCIII, postquam regnasset annos solidos XIX, numero MDCXII. deductis XIX annis solidis, remanet initium Darii Nothi, numerus MDXCIII, ut antea. Ab hujus anno secundo anni CCCCXC putati, hoc est septuaginta hebdomades annales, desinunt in XIII anno Neronis absoluto, triennio fere ante excidium Templi.

Ibid. *cognomento Nothus.*] Non solum Νόθον, sed & Σύρον dictum fuisse scribitur ab auctore argumenti Περσῶν Æschyli. Δεύτερος δὲ (Δαρεῖος) ὁ Ἀρταξέρξου (τοῦ Μνήμονος) πατὴρ Σύρος προσαγορευθεὶς, ἢ Νόθος. Apud Africanum scriptum est υἱὸς Ξέρξου, ἀντὶ τοῦ Ἀρταξέρξου, vitio Librarii, an Africani. Sed Africani omnino. Nam & Xerxis filium vocat „ Eusebius, Africanum sequutus numero MCCCC- „ XCI. „

MDXCIII. *Lacedæmonii & Athenienses fœdus percutiunt.*] Recte. ἐνιαύσιοι σπονδαὶ Ἀθηναίων καὶ Λακεδαιμονίων, μηνὸς Ἐλαφηβολιῶνος, Ἰσάρχου ἄρχοντος. Aliæ σπονδαὶ πεντηκοντούτεις tertio hujus Olympiadis anno, undecimo anno ineunte belli Peloponnesiaci, Ἀλκαίου ἄρχοντος. Thucyd. lib. V. Diodorus lib. XII, 324. Cave confundas.

MDXCV. *Eudoxus.*] Eusebius solet diversis intervallis iisque longe à se dissitis idem gestum, aut eundem hominem ponere, diversos auctores sequutus. quod alibi nos monere meminimus. Hic ponitur Eudoxus, & postea longo intervallo MDCXXV. At numero præsenti MDXCV nondum natus erat. Nam post XXIII ætatis annum profecuti eum viatico amici in Ægyptum miserunt cum commendatitiis ad Regem Nectanebim, qui inivit regnum numero MDCXXX. Florebat Eudoxus CIII Olympiade. Obiit annos natus CIII. Neque fieri potest, quin vitam produxerit ad successores Alexandri, si quidem adeo vivax fuit.

MDXCVI. *Lacedæmonii ver sacrum Heracleam destinantes, urbem condunt.*] Nemo veterum melius ex professo explicavit quid esset ver sacrum vovere, quam Hieronymus hic fecit quasi aliud agendo. In Græcis est tantum: Λακεδαιμόνιοι ἀπῴκισαν Ἡράκλειαν. *Lacedæmonii Colonos Heracleam deduxerunt.* Hieronymus ex historia (neque enim aliter ponit) ait vere sacro voto eam Coloniam deductam. Non solum enim ver sacrum

sacrum vovere, est omnem proventum unius anni consecrare, ut pecudes quidem diis immolentur, pueri autem & puellæ, postquam adulti sunt, extra fines velati ejiciantur, sed etiam juventutem Diis consecratam in colonias novas mittere. Dionysius Halicarnassensis libro primo Originum Romanarum egregie hunc morem declaravit menti Hieronymi convenientissime: τὸ μὲν πρῶτον ἱερὰ ὡς ἐξῆλθεν ἡ νεότης, ἄνδρες ὀλίγοι κατὰ βίου ζήτησιν ὑπὸ τῶν γειναμένων ἀποσταλέντες, ἔθος ἐκπληροῦντες ἀρχαῖον, ᾧ πολλοὺς βαρβάρων τε καὶ Ἑλλήνων ἐπίσταμαι χρησαμένους. ὁπότε γὰρ εἰς ὄχλου πλῆθος ἐπίδοσιν αἱ πόλεις αὐτῶν λάβοιεν, ὥστε μηκέτι τὰς οἰκείας τροφὰς ἅπασιν εἶναι διαρκεῖς, ἢ κακωθεῖσα τὰς ὡραίαις μεταβολαῖς ἡ γῆ ἀγενεστέρους τοὺς εἰωθότας καρποὺς ἐξενέγκειεν, ἢ τοιόνδε τι πάθος ἄλλο τὰς πόλεις κατασχὸν, εἴτε ἄμεινον, εἴτε χεῖρον ἀνάγκην ἐπισήσειε μειώσεως τοῦ πλήθους, θεῶν ὅτῳ δὴ καθιεροῦντες ἀνθρώπων ἐτείους γονὰς ἐξέπεμπον ὅπλοις κοσμήσαντες ἐκ τῆς σφετέρας. Item libro secundo non longe à principio. ἱερὰ ὡς αὐτῇ νεότης καθοσιωθεῖσα θεοῖς κατὰ τὸ ἐπιχώριον νόμον ὑπὸ τῶν πατέρων ἀποσταλῆναι λέγεται χώραν οἰκήσουσα τὴν ὑπὸ τοῦ δαιμονίου σφίσι δεδηλωμένην. Nullus veterum disertius hunc morem explicavit Dionysio, nullus usum melius demonstravit Hieronymo. Iustinus lib. XXIV. *Namque Galli abundanti multitudine, quum eos non caperent terræ, quæ genuerant, trecenta millia hominum ad sedes novas quærendas velut ver sacrum miserunt.* Igitur Hieronymus dicit hanc coloniam devotæ à parentibus juventutis fuisse. Certe quamvis Græcorum etiam hunc morem fuisse vetustissimum dicit Dionysius, tamen Græci verbum non habent, quo ver sacrum exprimere possint, aut ver sacrum destinare. Ipsi dicerent τὴν νεότητα καθοσιῶσαι. Τῆς νεότητος καθοσιωθείσης τὴν πόλιν ἀποικίσαι: *vere sacro voto colonos in novam urbem misisse.*

Ibid. *Heracleam urbem condunt.*] Anno tertio Olympiados LXXXVIII, qui erat sextus belli Peloponnesiaci, Euthydemo magistratu Athenis, Trachina, urbem jam multos annos in ruderibus jacentem Lacedæmonii instaurarunt, tribus millibus Spartanorum deductis; sex millibus autem aliorum Græcorum. Thucydides libro tertio. Diodorus libro XII. Hic vides novem millia colonorum. Marcianus μυρίους fuisse dicit.

> Εἶτεν παρ' αὐτοῖς Ἡράκλει' ἐστὶ πόλις,
> Ἣν οἱ Λάκωνες, μυρίους οἰκήτορας
> Πέμψαντες εἰς Τραχῖνα, πρότερον ᾤκισαν.

Inde Straboni dicitur Ἡράκλεια Τραχίν. Manifestum vero est hic commissum esse quinquennii metachronismum. Anno enim, ut diximus, tertio Olympiadis antecedentis deducta est colonia.

MDXCVIII. *Clades, quæ Atheniensibus accidit in Sicilia.*] Contigit anno XIX belli Peloponnesiaci, quarto Olympiadis XCI, Cleocrito magistratu Athenis, numero MDCIV. Prochronismus sexennii. Annus XIX belli Peloponnesiaci, & eclipsis Lunaris, quæ illi cladi intervenit, non patiuntur tempus hujus funestissimi casus ignorari.

MDCII. *Alcibiades profugus abiit ad Tisaphernem.*] Satis constat Alcibiadem Athenis Spartam fugisse διὰ τὴν Ἑρμῶν καθαίρεσιν, anno secundo Olympiadis XCI Χαβρίου ἄρχοντος, auctore Diodoro. Quarto autem anno ejusdem Olympiadis cladem exercitus Atheniensium in Sicilia contigisse, ducibus Nicia, & Demosthene, de qua proxime verba fecimus, anno belli Peloponnesiaci XIX. Anno sequente, qui erat belli vigesimus, & primus Olympiadis XCII, numero MDCV, Alcibiades erat apud Tisaphernem, auctor Thucydides libro VIII. Prochronismus triennii.

MDCIV. *Amyrtæus.*] Multifariam in scriptis & editis hoc nomen corruptum est. Thucydides libro primo vocat Ἀμυρταῖον τὸν ἐν τοῖς ἕλεσι βασιλέα. Intra palustria enim Ægypti (quæ Βουκόλια alibi vocata fuisse dicimus) sedem suam muniverat, neque à Persis expugnari potuit.

MDCV. *Eubœa à societate Atheniensium discessit.*] Thucydides ibidem, paulo post. Μετὰ δὲ ταῦτα οὐ πολλῷ ὕστερον Εὐβοία ἀπέστη ἀπὸ Ἀθηναίων.

MDCIX. *Macedonum XIII Orestes.*] Neque Archelaus Macedo regnavit XXIV annis, quod hic scribitur, sed septem: neque Orestes filius successit illi: sed interfectus ab Æropo tutore regnum reliquit parricidæ: neque hic est locus cædis Archelai, qui occiditur à delitiis suis Cratero, anno primo Olympiad. XCV. Quare hic erratum est tripliciter. Sed hic Archelaus confunditur cum Archelao numeri MDCXII. Vide omnino Ælianum Ποικίλης VIII. cap. IX. ubi non Κρατερὸν, sed Κρατεύαν vocat hunc percussorem Regis Archelai.

Ibid. *Euripides apud Archelaum, Sophocles Athenis moritur.*] Natus Euripides Prætore Callia circiter transitum Xerxis, hoc est anno primo Olympiad. LXXV, ut extat in prolegomenis in Euripidem, & apud Suidam, ac Laërtium in Socrate. Decessit anno ætatis septuagesimo quinto. Ergo ejus obitus congruit anno tertio Olymp XCIII, archonte Athenis Callia. Itaque sub Callia nasci, & sub alio homonymo Callia mori illi contigit. Jam Sophocles obiit eodem Prætore, ut auctor Diodorus pag. 387. quamquam alii scribunt sexennio post Euripidem decessisse. Natus est Sophocles anno primo Olympiadis LXXI, auctore ejus Scholiaste. vixit nonaginta annos, ut scribit Diodorus ibidem. Decessit ergo anno tertio Olympiadis XCIII. ut erat propositum Biennii igitur prochronismus hic commissus est. De Euripidis morte vide proverbium Προμέρου κύνες. Stephanus: Βορμίσκος χωρίον Μακεδονίας, ἐν ᾧ κυνοσπάρακτος γέγονεν Εὐριπίδης, τοὺς κύνας τῇ πατρίῳ φωνῇ Ἐσερμάς καλοῦσιν οἱ Μακεδόνες, ὁ δὲ ποιητὴς τραπεζῆας. ἐκ δὲ τῶν δηγμάτων ἀρρωστήσαντα αὐτὸν ἀποθανεῖν.

Ibid. *Dionysius in Sicilia.*] Eodem anno, quo Sophocles & Euripides obierunt, Dionysius tyrannidem in Sicilia, & Archelaus regnū inivit in Macedonia. Quare idem prochronismus biennii, qui supra, ex eadem caussa. De Archelao autem præcipue advertendum. Nam oportet initio ejus regni Euripidem apud eum extinctum fuisse.

MDCX. *Aegyptiorum Nepherites.*] Diodoro Νεφερεύς. Sed mirum Iustino Hercynionem vocari libro VI: quem sequitur Orosius, ut solet.

MDCXI. *Persarum undecimus Artaxerxes.*] Unius anni prochronismus. Nam Darius Nothus obiit anno quarto Olympiad XCIII, circiter belli Peloponnesiaci exitum. Iustinus: *Insignis hic annus expugnatione Athenarum, & morte Darii regis Persarum, & exilio Dionysii Siciliæ tyranni fuit.* De Darii exitu, & expugnatione Athenarum vera dicit. De exilio Dionysii minoris immane quantum hallucinatur. Peccat enim & tempore & persona. De qua hallucinatione vide pag. 388. de Emendat. Temporum.

Ibid. *Sub hoc rege mihi videtur historia.*] Non magis huic tempori Esthers historia convenit, quam Assuerus,

Iuerus, sive Axerxes, est Artaxerxes. Neque possum probare Græcorum interpretum sententiam, qui אחשורוש libri Ester, hoc est Ασσύηρον, verterunt Artaxerxem. De hoc nomine satis superq; alias diximus. אחשורוש esse Xerxem, vel Axerxen. sic אחשדרפן Αξαδραπὴν est, qui aliter Σατράπης. Theopompus apud Photium 202. Αυτοφραδάτlω τ̂ τ̂ Λυδίας Εξατράπlω, id est אחשדרפן, σατράπlω. Sic & אחשורוש Αξέρξης, qui Græcis Ξέρξης. Unde colligas nomen Xerxis in scriptura non esse mutatum, & plumbeos, asinos, cerritos esse, qui alium regem sub hoc nomine hariolantur. Non possunt habere aliquid hominis, qui rei tam manifestæ ὁμόσε χωρῶσι.

MDCXV. *Athenienses sustinent tyrannidem.*] Metachronismus biennii. Nam τ̂ τελάκοντα ὀλιγαρχία constituta à Lysandro, anno belli Peloponnesiaci vigesimo septimo exacto, ineunte vigesimo octavo, anno primo Olympiadis XCIV, quo nullus archon fuit propter sublatum à Lysandro regimen populare. Diodorus: ἀναρχίας δὲ ὔσης Ἀθήνησι διὰ τὴν κατάλυσιν τῆς ἡγεμονίας, ἔτος μὲν lῶ ὀγδοηκοστὸν πρὸς τοῖς ἑπτακοσίοις μετὰ τὴν Τροίας ἅλωσιν. Certum est hæc verba Diodori Eusebio imposuisse. Diodorus enim non DCCLXXX annos putat à Trojæ excidio, ad XXX tyrannos, sed ait esse annum septingentesimum octagesimum à capto Ilio. Excidium Ilii secundum Eusebium numero DCCCXXXV. Accedat numerus à Diodoro definitus, DCCLXXX. Pervenietur ad præsentem annum MDCXV. Sed primum peccatum est ab Eusebio, quod anno serius epocham capti Ilii posuit, nimirum numero DCCCXXX, & ab illo casu, ad primam Olympiadem, putat annos tantum CCCCVI, quum Diodorus Eratosthenem sequutus putet annos CCCCVII: & ratio postulet, ut numero DCCCXXXIV casus Ilii assignetur. Alter error Eusebii, quod DCCLXXX annos à Diodoro definitos absolutos esse arbitratur, quum Diodorus labentem annum, non autem absolutum dicat: ἑπτακοσιοστὸν καὶ ὀγδοηκοστὸν ἔτος dicit, non ἑπτακόσια καὶ ὀγδοηκοντα ἔτη. Itaq; biennio amplius dixit, anno quidem uno, quod CCCCVI annos, non CCCCVII, ponit à capto Ilio, ad primam Olympiadem: altero autem anno, quod currentem annum pro exacto ponit. qui error deprehenditur, si de DCCLXXX detracto intervallo CCCCVII annorum, reliquum CCCLXXIII per quatuor partiamur. Habebimus enim annum primum Olympiadis XCIV. Propterea subjicit: ἦχθη δ' ἡ ὀλυμπιὰς κατὰ τοῦτον τ̂ ἐνιαυτὸν τετάρτη πρὸς ταῖς ἐνενήκοντα, καθ' lῶ ἐνίκα Κροκίνας Λαρισσαῖος. In editionibus peccatum est metachronismo triennii. In quarto enim anno Olympiadis hoc gestum collocant. Idem habet & PET. Codex, sed adversus mentem Eusebii, qui manifesto ostendit verbis Diodori se deceptum fuisse, quum ad numerum DCCCXXXV adjectis DCCLXXX composuit numerum præsentem MDCXV, biennio amplius, quam oportuit, non triennio, ut habent editiones.

MDCXVI. *Aegyptiorum Achoris ann.* XII.] Mirum cur XII annos huic regi tantum attribuit, quum in priore Græco, & apud Africanum, ιγ ἔτη assignentur. Quo consilio hoc fecerit, præsertim adversus se ipsum, nescio: qui in priore libro, ut dixi, XIII attribuit.

Ibid. *Achoris.*] Ακορις, non Αχορις dicitur Diodoro, ejusque meminit anno IV Olympiadis centesimæ, XXIV annis post annum præsentem. Ακωρις Theopompo apud Photium 202. καὶ τελέχει ὁ δωδέκατος λόγος περὶ τε Ακώριος τ̂ Αἰγυπτίων βασιλέως, ὡς πρὸς τε τοὺς Βαρκαίους ἐπράξατο, καὶ ὑπὲρ Εὐαγόρου ἔπραξε τ̂ Κυπρίου, ἐναντία πράττων τῷ Πέρσῃ. Male apud Photium Πάκωρις. Nam & postea recte ibidem Ακωρις dicitur.

Ibid. *Democritus moritur.*] Anno ipso ἀναρχίας decessisse scribit Diodorus: id est anno primo Olympiad. XCIV. triennio citius, quam hic ponitur. Obiit annos natus XC; inquit ille. Si verum est, natus fuerit anno tertio Olympiadis unius & septuagesimæ. Igitur falso scribit Laertius juniorem fuisse Anaxagora annis quadraginta, nato anno primo Olympiadis septuagesimæ. Ita enim Democritus natus fuisset anno primo Olymp. LXXX: quo etiam natum eum scripsit Apollodorus. Ergo decesserit annorum duum & quinquaginta, non autem nonaginta.

Ibid. *Alcibiadem Pharnabazus.*] In eundem annum ἀναρχίας cædem Alcibiadis confert Diodorus. Ex Plutarcho subolet inter captas à Lysandro Athenas, & cædem Alcibiadis, ut minimum intercessisse annum unum. Periit, ut refert Cornelius Nepos, annorum XL. Ita natus fuerit circiter annum tertium, aut quartum Olymp. LXXX. Puto Diodorum falli, ut in aliis quamplurimis deprehenditur.

Ibid. *Cyri Regis ascensus.*] Τὸ *Regis* addidit de suo Hieronymus. Non enim erat Rex. In Græcis est, Κύρου Πέρσου ἀνάβασις, non Κύρου βασιλέως.

Ibid. *Cyri Regis ascensus.*] Κύρου ἀνάβασις contigit anno IV Olymp. XCIV. Ξεναινέτου, vel, ut Diodorus habet, Εξαινέτου ἄρχοντος, ἐνὶ προτέρῳ ἔτει τ̂ Σωκράτους τελευτῆς. Quare tempus convenit. Hinc exercitus, quem in illa in fratrem expeditione secum habuit Cyrus minor, dicitur ab Isocrate τὸ Κύρειον. hoc est, στράτευμα τὸ μετὰ Κύρου συναναβεβηκός.

Ibid. *Tyranni Athenis oppressi.*] Diodorus conjungit hoc gestum cum ascensu Cyri, anni IV Olymp. XCIV. Laertius Socratem perhibet extinctum anno primo Olymp. XCV, paulo ante quam XXX Tyranni à Thrasybulo opprimerentur. Videtur exitu anni IV Olymp. XCIV Socrates extinctus, ineunte anno primo Olymp. XCV tyranni ejecti. Est idem annus Julianus, sed diversus Olympicus. Pauxilli dies possunt hanc differentiam constituere. Sic etiam, ut non semel diximus, à quibusdam scriptoribus Palilia prima Urbis propter exiguum intervallum non in annum currentem Olympiadis conferuntur, sed in proxime ineuntem. Hæc, & similia non raro contingunt apud auctores.

MDCXVII. *Athenienses* XXIV *literis uti ceperunt.*] Non tribus verbis hæc explicari possunt, neque prius quam originem literarum Græcarum & Latinarum aperuero. Quare veniam divertendi ab æquo lectore peto, dum origine tam præclaræ rei demonstrata, iterum ad Eusebii verba tanquam è diverticulo redeo. Primum igitur ostendam Ionicarum veterum literarum exemplum & formam: deinde earum originem ex Phœniciis characteribus: tertio diversitatem figurarum, quibus Græci veteres in designandis literis usi sunt: quarto quot & quas Græci à Phœnicibus acceperint, quas reliquerint, quas ad numerum Phœniciarum adjecerint, & quas prius usurparint antequam illas adjicerent, ut ad mentem Eusebii aperiendam redeatur, cujus rei ergo omnis hæc disputatio instituta. Hæc quanquam singula secundum materias in capita sua conjicienda erant; tamen quia nimis longa esset digressio, ne abuterer lectoris æquanimitate, omnia in unam Diatribam conjeci, multis omissis, quæ non sine fructu, sed non sine tædio lectoris dici poterant.

DIGRESSIO DE LITERARUM IONICARUM ORIGINE
ad locum Eusebiani numeri MDCXVII illustrandum.

Exemplum tibi damus priscarum Ionicarum literarum, quas Herodotus similes Phœniciis esse dixit, quæ incisæ sunt in duas columnas, quæ ex via Appia in hortos Farnesianos translatę sunt. Eæ ambæ eodem exemplo sunt, ut alteram exscribere satis sit. Multum mirari subit, quum via Appia, cujus in columna mentio fit, anno ab V. C. CCCCXLI strata ab Appio Claudio fuerit, numero Eusebiano MDCCV, tamen in Italia adhuc veterum Ionicarum literarum usum fuisse. Atqui Herodotus tanquam rem vetustissimam narrans, se in quibusdam locis literas Ionicas vidisse scribit, quæ Phœniciis simillimæ essent. Sed tempus est, adhibito Phœniciarum literarum exemplo, ad reliqua pergere.

EXEMPLUM IONICARUM PRISCARUM LITERARUM ex columna, quæ in via Appia reperta, postea ad hortos Farnesianos traducta est.

ODENI. ⊕EMITON. METAKINESAI
EK. TO. TPIOPIO. HO. ESTIN. EPI. TO
TRITO. EN. TEI. HODOI: TEI. APPIAI.
EN TOI. HERODO. AAROI. O AAR
LOION. TOI. KINESANTI. MARTVS.
DAIMON. ENHODIA. KAI. HOI
KIONES. DEMETROS. KAI. KORES
ANA⊕EMA. KAI ⊕ONION. ⊕EON. KAI. *

* * * * *

οὐδενὶ θεμιτὸν μεταϰινῆσαι
ἐκ τοῦ τριοπίου, ὅ ἐστιν ἐπὶ τοῦ
τρίτου ἐν τῇ ὁδῷ τῇ Ἀππίᾳ
ἐν τῷ Ἡρώδου ἀγρῷ. οὐ γὰρ
λῷον τῷ κινήσαντι. Μάρτυς
δαίμων ἐνοδία, καὶ οἱ
κίονες τῆς Δήμητρος, καὶ Κόρης
ἀνάθημα, καὶ χθονίων θεῶν, καί. *

Apellationes Syrorum posteriorum.	Apellationes Syrorum veterum.		Phœniciæ literæ.	Græcæ literæ recentiorum & Ionum veterum.		Latinæ.
Olaph.	Alpha.	אלפא.	𐤀	Λ A Λ.	ἄλφα.	A.
Beth.	Betha.	ביתא.	𐤁	B.	βῆτα.	B
Gomal.	Gamla.	גמלא.	𐤂	Γ Λ,	γάμμα.	C.
Dolath.	Delta.	דלתא.	𐤃	D Δ.	δέλτα.	D.
He.	He.	חי.	𐤄	E ϵ.	εἶ.	E.
Wau.	Wau.	וו.	𐤅	ϛ F C.	ἐπίσημον βαῦ.	F.
Zoe.	Zetha.	ויתא.	𐤆	Z.	ζῆτα.	G.
Heth.	Hetha.	חיתא	𐤇	H.	ἦτα.	H,
Teth.	Tetha.	טיתא.	𐤈	ϵ ⊕ ⊟.	θῆτα.	. . .
Iud.	Iota.	יוטא.	𐤉	I.	ἰῶτα.	I.
Chuph.	Kappa.	כפא	𐤊	K.	κάππα.	K.
Lomad.	Lambda.	למדא.	𐤋	Λ L.	λάμβδα.	L.
Mim.	Me.	מי.	𐤌	M Mμ.	μῦ.	M.
Nun.	Nun.	נון.	𐤍	N N.	νῦ.	N.
Semchath.	Simcha.	סמכא.	𐤎	Ξ ξ.	ξῖ.	. . .
E.	Oe.	עאי.	𐤏	O □.	οὖ.	O.
Phe.	Phe.	פי.	𐤐	Γ Π.	πῖ.	P.
Tzode.	Tzode.	צדי.	𐤑	ϡ Λ.	ἐπίσημον σάμπι.	. . .
Kuph.	Kophe.	קופא.	𐤒	ϙ ϙ.	ἐπίσημον κόππα.	Q.
Resch.	Roe.	ראי.	𐤓	R P.	ῥῶ.	R.
Schin.	Schin.	שין.	𐤔	S ϛ Σ C Ϲ.	Σάν. σῖγμα.	S.
Thau.	Thau.	תו.	𐤕	T.	ταῦ.	T.
				Y V Ψ.	ὖ.	V.
				Φ Φ Φ ψ.	φῖ.	. . .
				X Ψ	χῖ.	. . .
				Ψ.	ψῖ.	. . .
				Ω ω ω Ω ω.	ὦ.	. . .
						X.

Ex-

Habes exemplum literarum Phœniciarum una cum figuris diversis Græcarum, ex quarum comparatione per te ipse colligere potes id, quod secundo loco proposuimus, Græcas literas è Phœniciis natas, quum idem ordo sit, eademque forma earum, quæ Phœniciarum, quibus omnes olim & Chananæi, & Hebræi usi sunt, adhucque Samaritani utuntur: neque aliæ in usu fuerunt à temporibus Mosis, ad excidium Templi. Nam eæ, quibus hodie Judæi sacros libros, & omnia acta sua conscribunt, nuperæ ac novitiæ sunt, ex Syriacis depravatæ, illæ autem ex Samaritanis: quod quum luce clarius sit, tamen quidam semidocti, semitheologi, &, ut signantius loquar, semihomines, non solum Iudaicas literas vere Hebraicas esse priscas audent dejerare, sed etiam impios putant, atque adeo palam vocant, qui aliter sentiunt. Miseram vero doctorum & piorum hominum conditionem, si doctrinæ & pietatis suæ non alios testes haberent, quam asinos. Quum igitur priore loco Ionicarum literarum ex columna viæ Appiæ, postea vero etiam Phœniciarum ex Samaritano, Chananæo, sive Mosaico Alphabeto exemplum dederimus, nemo non videt non solum Ionicas literas ex Phœniciis, sed & Latinas quoque expressas esse, & verum esse, quod scribit Plinius, Ionum priscas literas easdem pene cum Latinis fuisse, „ quas etiam ibidem Assyrias vocat. *Literas semper ar-* „ *bitror Assyrias fuisse.* Etiam Iudæi ab ultima antiqui- „ tate literas, quibus hodie utuntur, vocant אשורית „ *Assyrias.* quod est magnum vetustatis argumentum. Iones enim à Phœnicibus literas acceperunt, quæ, ut in omnibus rebus evenit, usus tractatione, & progressu longi temporis à primigenia forma descivecunt: ita tamen, ut earum origo dissimulari non possit. Ideo Herodotus dixit Ionicas veteres literas Phœniciis simillimas fuisse, earumque sese quædam monumenta in Asia vidisse. Quare quum Ionicæ literæ vetustissimæ sint, & ad alias nationes ab Ionibus profectæ, merito Plinius dixit: *Gentium consensus tacitus primus omnium conspiravit, ut Ionum literis uterentur.* Simillimæ, ut dixi, eæ erant Phœniciis literis, & tu ipse ex utrarumque exemplis superioribus judicare potes. Herodotus: ἶδον δὲ καὶ αὐτὸς Καδμήια γράμματα ἐν τῷ ἱρῷ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Ἰσμηνίου ἐν Θήβῃσι τῇσι Βοιωτῶν ἐπὶ τρίποσι τισὶ ἐγκεκολαμμένα τὰ πολλὰ ὅμοια ἐόντα τοῖσι Ἰωνικοῖσι. Non sine causa igitur dicit Plinius, veterem consensum gentium conspirasse, ut literis Ionum uterentur. Nullas enim alias habebant antiquitus tam in Asia, quam in Europa, & in Italia, præter Ionicas. Quare longe longeque fallitur vir doctissimus, qui in suis ad Cæsaris Commentarios notis τὸ *Ionum* ex Plinii Codice expungendum censet: neque pulcherrimæ rei vetustam memoriam assecutus est. Pausanias Ἠλιακῶν β scribit se vidisse κέρας Ἀμαλθείας priscis Atticis literis scriptum, quas cave alias suspiceris ab Ionicis, aut iis, quarum exemplum dedimus ex columna viæ Appiæ: quanquam Harpocration diversas facit. Ἀττικοῖς γράμμασι Δημοσθένης κατὰ Νεαίρας, ἀντὶ τοῦ παλαιοῖς. τὴν γὰρ τῶν εἴκοσι τεττάρων στοιχείων γραμματικὴν ὀψέ ποτε παρὰ τοῖς Ἴωσιν εὑρεθῆναι. Θεόπομπος δὲ ἐν τῇ εἰκοστῇ πέμπτῃ τῶν Φιλιππικῶν ἐσκευωρῆσθαι λέγει τὰς πρὸς τὸν βάρβαρον συνθήκας, ἃς οὐκ Ἀττικοῖς γράμμασιν ἐστηλιτεῦσθαι, ἀλλὰ τοῖς τῶν Ἰώνων. Ita ex veteri libro restituendus locus ille. Sed omnino veteres Atticorum, Ionum & Latinorum literæ eædem fuerunt, quicquid dicat ille. Quin etiam Plinius, ut probaret veteres Atheniensium literas easdem cum Latinis fuisse, hanc vetustissimam inscriptionem producit: NAVSIKRATES. TISAMENO. ATHENAIOS. quod posteriores ita concepissent: Ναυσικράτης Τισαμένου Ἀθηναῖος.

Nunc ad tertiam partem venio, de figura literarum, & earum differentiis. Quemadmodum Iudæi lite- „ ras quadratas, quibus hodie sacra biblia ab illis „ conscribuntur, vocant אשורית כתיבה, hoc est „ γράμματα Ἀσσυριακὰ, quod ea à Chaldæis acce- „ perunt, sic Græci vetustissima elementa Φοινίκεια „ quoque appellarunt, quod à Phœnicibus per Cad- „ mum illis datæ fuerunt. Quin etiam Phœnicias lite- „ ras à Græcis Καδμήια γράμματα dictas fuisse manifestum est ex Herodoto, & Timone: — Φοινικικὰ σήματα Κάδμου. Unde consensus ille vetustissimus totius Græciæ satis convincit, literas à Cadmo Græcos accepisse: neque caussæ esse, cur rem tam manifestam aut negemus, aut Tzetzæ neganti assentiamur, qui duplici argumento probare nititur Græcos ante Cadmum literas habuisse: priore, quod Oraculum redditum fuit Cadmo: φράζεο δὴ τὸν μῦθον Ἀγήνορος ἔκγονε Κάδμε. &c. altero argumento, quod Bellerophon antiquior Cadmo scriptas tabellas de sua cæde attulit. Utrumq; argumentum futilissimum est. Nam utrumque gestum fictum est à Poëtis. Quare Cadmeæ literæ vocatæ, si Cadmo auctori acceptæ non referuntur? & si Cadmus auctor, aut saltem primus doctor & index earum in Græcia, quomodo ante Cadmum literas habuerunt Græci? Quare vetustiores nusquam repertæ sunt in veteribus monimentis, quam eæ, quæ Καδμεῖα γράμματα vocabantur, item eæ, quas Ionicas vocabant Cadmeis simillimas, ut testatur Herodotus? Sed quibus magis credimus, quam oculis nostris, quum Ionicas & Latinas plane ex Phœniciis expressas videamus, easdemque esse & serie & figura. Chaldæi quoque suas ex Phœniciis adumbrarunt. Chaldæas voco, quibus hodie Ecclesia Antiochena utitur, item Christiani Nestoriani & Maronitæ. qui, quemadmodum Græci & Latini, habent duplices, majusculas, quas Capitales vocamus, quas ipso Græco vocabulo Astrangelo id „ est στρογγύλας dicunt, & minusculas, quas extensas „ vocant, nos practicas aut cursivas dicimus, quæ ad celeritatem scribendi excogitatæ sunt. Capitales sive majusculæ Chaldææ ita expressæ sunt ex Phœniciis, ut negari non possit, eas ex illis fluxisse, ut nostras minusculas à majusculis veteribus Romanis. Arabes vero & Judæi suas hodiernas ex Chaldæis depravarunt, quod Chaldææ mediæ sint inter Phœnicias, & Judaicas, vel Arabicas. His animadversis, sine quibus disputationem nostram instruere non potuissemus, nunc ad figuras ipsas veniamus.

ΑΛΦΑ. Ita vocatur etiam à veteribus Syris. Eo nomine Bovem à Tyriis dictum fuisse, & quia bos Cadmo occurrisset, dum urbem in Bœotia condere vellet, propterea & Alpha omnibus literis præire voluisse scribit Plutarchus in Symposiacis. Hesychius, ἄλφα βοῦς κεφαλή. Sane אלף est bos. Prima figura Ionica omnino eadem est cum prima Phœnicia. Secunda ex Ionica reformata est, & æqualibus cruribus ἰσοσκελὴς facta. Tertia recentior est. Lapis apud Magnum Etruriæ ducem. ΙΣ☐ΚΡΑΤΗΣ. ⊟Ε☐Δ☐Ρ☐Υ, Α⊟ΗΝΑΙ☐Σ. Apud Ducem Aquæ Spartæ. . . . . . ΔΑΜΑΣ. In Palatio Farnesiano ΛΥΣΙΑΣ. Capitalis Chaldæa ex Phœnicia expressa hodiernum א Iudaicum peperit.

ΒΗΤΑ,

BHTA. Ita à veteribus Syris. Latinis priore syllaba tantum dicitur BE. Ideo Ausonius dividuam vocat. *Dividuum Beta monosyllabon Italicum B.* Est autem expressa ex prima Phœnicia, basi replicata. Contra Chaldaica semicirculo superiore extenso generavit ב hodiernum Judaicum. Quod pro B, & Vau Latino indifferenter usurpata sit, ostendunt Βόλσκοι, Οὐόλσκοι: Βάῤῥων, Οὐάῤῥων: Βαλέριος, Οὐαλέριος: Ἀβγαρος, Αὔγαρος.

ΓΑΜΜΑ. Veteres Syri Gamla. Prima Græca hodierna expressa ex prima Phœnicia: secundo Ionica ex secunda Phœnica. Chaldaicum Gomal ex tertia depravatum dedit simillimum hodiernum ג Judaicum, & Gim Arabicum. Ex hoc quoque tertio Phœnicio expressum est C Latinum, angulo recto, ut sæpe fit, in semicirculum celeritate scribendi degenerante. Sed & pro Gamma veteribus Latinis usurpatum. Ausonius: *Prævaluit postquam Gamma vice functa prius C.* Ergo Cajus pronunciabant Gajus, & Cnejus, Gnejus. Contra PACUNT pro Pagunt: LECE, lege: AGRO CABINO, Agro Gabino: ACNA, Agna: LECIONES, Legiones: PUCNA, Pugna: & infinita alia. Contra GAMELUS, Camelus. Terentius Scaurus. Item FOCA, Fuga, EXFOCIUNT, Effugiunt.

ΔΕΛΤΑ. Idem nomen priscis Syris. Ionicum & Latinum D expressum ex tertio Phœnicio, sublata basi. secundum vero Græcum triquetrum Δ ex primo Phœnicio. Sed triquetrum vetustum apparet ex nomine Tabellarum, quæ Δέλτοι à triquetra figura dictæ, & Δέλτα Ægypti, & Δελτωτὸν forma sideris. Rotundum vetustius esse arguit usus Ionum priscorum. Quare castigandus Ausonius vir alioqui sui ævi doctissimus, qui ita scribit:

Non formam, at vocem Delta gero Romuleum D.

Imo potius Romuleum D est verum & vetustissimum Delta. Capitale Dolath Chaldaicum ex quarto Phœnicio propagatum est, sublato interpensivo, quod arrectarium & transversum tigillum jungebat. Et quia eadem omnino figura est Res literæ, ab illa hæc distinguitur puncto intra jugum adhibito. Judæi quoque uno puncto suum Daleth à Res distinguebant, auctore Hieronymo, si bene memini, qui scribit non differre alterum ab altero, nisi puncto. Hodie Judæi hebetiorem angulum τῷ Res faciendo ita distinguunt illud à suo Daleth. Omissio hujus puncti, imposuit septuaginta interpretibus, qui ירים, pro דים legunt. Onkelo doctissimo Paraphrastæ, qui אשרי, pro אשדי.

Ε. Hanc ita posteriores Græci enunciabant, ut veteres Syri, Chaldæi, Phœnices, Iudæi. Sed vetustissimi Græci Ει proferebant. quod multi veterum testantur. Athenæi excerpta apud doctiss. Casaubonum. ὅτι οἱ ἀρχαῖοι τῷ ε ἀντὶ τοῦ ει στοιχείου προσεχρῶντο. ὡς δὲ καὶ τῷ ει ἀντὶ τοῦ ε. Plutarchus in Opusculo περὶ τοῦ Ει τοῦ ἐν Δελφοῖς illo Ει intelligit Ε literam, quam ει pronuntiabant. Quidam enim interpretabantur illa litera, quæ quinarium numerum significat, quinque sapientes Græciæ intelligi. Itaque una tantum litera Ε, non duæ Ει intelligendæ. Sed, ut dixi, Ει pronunciabant, Ε autem scribebant. Denique toto illo opusculo τὸ Ει Delphis dedicatum nihil aliud, quam Ε quintam Græcorum literam esse ostendit. In Alypii μουσικῇ στοιχειώσει seu per τὸ Ε vocatur Ει, & τὸ Ο, ΟΥ.

Ἐπίσημον Βαῦ. Sic Phœnices, Syri veteres, Chaldæi & Judæi, & Arabes vocant. Prius efformatum est ex ultimo Phœnicio. alterum merum est Ionicum, quod à figura merito vocatur Digamma. Sunt enim duo Gamma alterum alteri impositum. Totum Alphabetum Cadmeum, veterum Ionum, & Latinorum viginti duabus literis explicatum est. ex quibus non omnes apud Ionas literarum vice fungebantur. XVI enim tantum ex illis in usum scribendi assumptæ sunt. reliquæ vocatæ sunt ἐπίσημα, id est notæ. Numerorum enim erant symbola, non literæ. Itaque hoc loco duplex figura quidem ϛ ἐπίσημον τοῦ ἐξ ἀριθμοῦ, F autem ἐπίσημον τοῦ Βαῦ, quod vere pro Wau litera Cadmea poneretur, cujus creberrimus usus Æolibus. Sed prius περὶ ἐπισήμου ἕξ, nimirum de figura ϛ dicamus. Hoc igitur, quia ordine sextum est, tam apud Phœnicas, Syros, Chaldæos, Iudæos, Arabas, quam apud priscos & recentiores Græcos pro senario ponitur. Epiphanius κατὰ Μαρκωσίων 108. ὁ γὰρ ἐπίσημος ἀριθμὸς συγκερασθεὶς τοῖς εἴκοσι τέσσαρσι στοιχείοις τὸ τριάκοντα γράμματον ὄνομα ἀπετέλεσεν. Quod enim hoc ἐπίσημον in alphabetis Græcis antiquitus poneretur ordine inter Ε, & Ζ ostendit idem Epiphanius 539. ἐπιγράψας διὰ τοῦ πέμπτου στοιχείου (Ε) τῆς πέμπτης τὸν ἀριθμὸν, καὶ δηλώσας τὸ ὄνομα, ὡσαύτως δὲ καὶ τὴν μετ' αὐτὴν, τὸ ἐπίσημον ἐπιγράψας, τὸ τῆς ἕκτης ἑρμηνείας ὄνομα ἐδήλωσεν. Beda libro de Indigitatione ex veteribus Grammaticis: *Episimon ideo sexto loco ponitur, quia formam semis habet, quod significat sex uncias: vel quia juxta Epsilon stat, significans quinque.* Vides poni juxta Epsilon. Atque hæc περὶ ἐπισήμου ἓξ ἀριθμοῦ. Ex quo fluxit illud in libris ponderum Græcorum ϛάγιον, quod est ἑξάγιον, Sextula Latine. Rursus in veteri columna hortorum Carpensium Romæ c'ponitur pro ϛ. EIC TO L. KC, KAI KZ *In Lustrum* XXVI, *&* XXVII. Alterum ἐπίσημον Βαῦ, quod proprie Δίγαμμα vocatur, & merum est F Latinum, merito inter ἐπίσημα locum habet, quia non est litera, quum possit abesse sine detrimento verbi, cui applicatum est. Nam quæ aliis Ἑλένη, ea Æolibus Fελένη vocatur. vetus Poëta: οἰόμενος Fελίναν Fελικώπιδα. hoc est, οἰόμενος Ἑλέναν ἑλικώπιδα. Itaque potest abesse sine imminutione verbi. Propterea non est στοιχεῖον apud Ionas & Græcos, sed ἐπίσημον τοῦ Βαῦ. Quin enim simplicis spiritus lenis vice fungitur. ut in illo Hexametro. ἄμμες δ' Fειρήναντο θεοί. τοὶ δ' ὤμοσαν Fαῖν. Neque consonans est, neque vocalis, quum synalœphe fiat propter οἱ, neque positio fiat in Fαῖν.

ZETA. Ita etiam à priscis Syris. plane efformata ex Phœnicia, duobus superioribus lateribus quadrilateri sublatis. Chaldæi à secunda Phœnicia omnino suam mutuati sunt, sublata reliqua parte, quæ nihil differt à Tau Phœnicio. Iudaicum Zain nihil prorsus differt à Chaldaico. Latini pro eo habent G. Et sane antiquitus Latini, antequam Z admitterent, G pro eo usurpabant. Martianus: *Z à Græcis venit, licet etiam ipsi primo G Græca utebantur. Nam* ΓΕΤUM *dicebant, quem nunc Zetum dicunt.* Hanc commutationem G & Z " nihil planius ostendere potest, quam ποτίβαζις, " quod dictum est pro ποτίβαγις, vel πατίβαγις. " Nomen est Assyriacum פת בג Danielis 1, 8. Δίνων ἐν " Περσικοῖς citante Athenæo: ἔστι δὲ ποτίβαζις ἄρ- " τος κρίθινος, καὶ πύρινος ὀπτός, καὶ κυπαρίσσου " στέφανος, καὶ οἶνος κεκραμένος ἐν ᾠῷ χρυσῷ, οὗ " αὐτὸς βασιλεὺς πίνει. Itaque בג פת non solum ci- " bum significat, ut interpretantur Iudæi, sed & om- " nia, quæ recensentur à Dinone, in quibus corona. " quod ad superstitionem Chaldaicam pertinet. Ideo " Daniel, & socii maluerunt abstinere, quam iis uti. "

Nam

,, Nam si solus πύρεινος ἄρτος aut κρίθινος fuisset,
,, non magis respuissent, quam eorum legumina co-
,, cta. Præterea hæc commutatio Gimel in Zain
,, ostendit veteribus Chaldæis & Hebræis duplicem
,, pronunciationem fuisse τῦ Gimel: unam, qualis au-
,, ditur apud Gallos G ante E, & I, & in Gim Arabum,
,, unde facile est degenerare in Z. Alteram qualis apud
,, Germanos ante omnem vocalem. Etiam Græci ho-
,, dierni quum mensem Giamadi designare volunt,
,, scribunt ζιάμαδι. item Agiami, id est Persa, ut
,, Barbarus, Azami. Sic etiam hodieque quidam pro Ze dicunt Ge, & contra. Sed quid volunt illa apud eundem Martianum? *Z vero iccirco Appius Claudius detestatur, quod dentes mortui, dum exprimitur, imitatur.* Ego hunc locum nunquam potui assequi.

ΗΤΑ. Idem nomen apud Syros veteres. Manifesto effictum ex primo Phœnicio. Sed olim fuit ἐπίσημον apud priscos Ionas, ut hodie H apud Latinos fungens aspirationis munere. Itaque in Columna Ionica viæ Appiæ HO est ὁ: HOΔOI, ὁδῷ: HEPOΔO, ἡρώδε: HOI, οἱ. Ausonius:

Spiritus hic flatu tenuissima vivificans H.

Intelligit quidem de H Latino, quæ idem potest, quod HTA Ionicum, & eadem est ordine & figura. Sed tamen idem potest dici de HTA episemo Ionico, quamdiu ipsa aspirationis tantum nota fungebatur, ut hactenus Latini, & Iones solum E tam pro longo quam brevi habuerint. Plato in Cratylo: οὐ γὰρ ἦ ἐχρώμεθα, ἀλλὰ ε, τὸ παλαιόν. Hoc creberrimum extat in Columna viæ: Appiæ METAKINESAI, KINESANTI, DEMETROS. & alia, quæ brevitatis caussa omitto. Sed in Dativis femininis singularibus adhibebatur ἰῶτα. TEI APPIAI. τῇ Ἀππίᾳ. Igitur quæ prius erat aspirationis nota καὶ ἐπίσημον duntaxat, ea cæpit esse litera, quod dictum est ἦτα ἀντίστοιχον τῷ ε. hoc est oppositum τῷ ε μικρῷ. Est enim ε longum. Hieronymus libro de nominibus Hebraicis vocat extensam vocalem, hoc est ἀντίστοιχον τῇ ε βραχείᾳ. Ibidem in litera E: *Huc usque per correptam literam* E *nominum sunt lecta principia. Exinde per extensum legamus elementum, quod Græce dicitur* H. Sed quemadmodum sublata confusione longæ & brevis ε, multum lucis & lectioni & orthographiæ accessit, ita quæ antea erat commoditas aspirationis, hac novatione sublata est. Nam in prima quidem vocali, quæ vocem incipit, aspirationis nota adhiberi potest, sed non in medio: quod Latini commode præstant, & olim præstabant Iones, ut ENHODIA. Hodie Græcis erit ἐνοδία, & non ἐνὁδία. quamquam scio à quibusdam
,, olim observatum. ut ἐσήλατο, ἐξίσια, ut place-
,, bat Aristarcho, ἐξίσια, ut sciscebat Neoptolemus
,, Parcanus. Sic Latini Abraham, Græci Ἀβραάμ: quod Ionibus fuisset ABRAHAM. Quia vero HEKATON pro ἑκατὸν scribebant, propterea H veteribus erat nota centenarii numeri.

ΘΗΤΑ. Syri commutatis Θ & T, THOA. Nam hanc, quæ tenuis est in Cadmeo Alphabeto, Iones aspirarunt. contra Thau aspiratum apud Phœnicas ipsi exili spiritu efferunt. Ipsa diu mansit ἐπίσημον. Sed in Columna viæ Appiæ in ordinem literarum recepta est, & conformata ex Cadmea, duabus transversis virgulis sese decussantibus. Chaldæi fere integrum Phœnicium retinuerunt. Iudaicum propius ad figuram Phœniciam, quam Chaldaicum, accedit. Ausonius:

Ansis cincta duabus erit quum Iota, leges Θ.

Hic animadvertendum, Ausonio The, non Theta dici: quod sine exemplo facit. Nam mutæ quidem Latinæ monosyllabæ sunt incipientes à se, & desinentes in E. Græcæ vero literæ nunquam mutilatæ, sed bisyllabæ semper pronunciantur. Rursus improprie dicit Theta nihil aliud esse, quam Iota duabus ansis cinctum. Hoc verum erat, si id, quod ipse Iota vocat, esset erectum. nunc, quum sit jacens, non potest esse Iota. Melius Poëta vetus describens τὸ Θῆτα.

κύκλος ἴς ὡς τόρνοισιν ἐκμετρούμενος.
οὗτος δ' ἔχει σημεῖον ἐν μέσῳ σαφές.

Unde alius Poëta eleganter τὸ Θῆτα vocavit μεσόμφαλον κύκλον. Neque illud prætereundum, quod & à doctissimo Turnebo annotatum memini. Ausonium nove literas Græcas fœminino genere enunciare, Iotæ, Gammæ, quum Græca literarum nomina non solum neutro genere concipi debeant, sed etiam sint ἄκλιτα, hoc est, neque differentias casuum habeant, neque numerum pluralem. Ideo Helladius Grammaticus apud Xenophontem τὰ σίγματα τῶν ἀσπίδων legendum præcipit, τὰ σίγμα τὰ τῶν ἀσπίδων. Quia locus est notabilis, integrum apponam ex illius Grammatici Excerptis apud Photium, 869. ὅτι ὥσπερ τὰ Νῦ φαμὲν, καὶ τὰ Μῦ, πληθυντικῶς ἐκφωνεῖν ἐθέλοντες τὰ στοιχεῖα, οὕτω καὶ τὰ Σίγμα δεῖ λέγειν, ἀλλ' οὐχὶ τὰ Σίγματα. καὶ γὰρ ἄκλιτα τῶν στοιχείων τὰ ὀνόματα. διὸ καὶ τὸ παρὰ τῷ Ξενοφῶντι ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς εἰρημένον οὐχ ὑφ' ἓν, τὰ σίγματα τῶν ἀσπίδων, ἀναγνωστέον, ἀλλὰ διασυλλάβως μὲν τὰ σίγμα, καὶ ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς, τὰ τῶν ἀσπίδων, καὶ τὰ ἑξῆς. Non enim σίγμα σίγ- "
ματος, neque ἄλφα ἄλφατος dicitur. Varro "
libro VII de ling. Lat. *Secundo, quod Crates dicebat,* "
cur quæ singulos habent casus, ut literæ Græcæ, non dicantur "
Alpha Alphatis. Sed ut sæculo Ausonii hanc Iotam, "
hanc Betam dicebant, sic Donatus dixit istam Digammam: quemadmodum vetustissimi Romani Syrmam, Schemam. Porro tertii Θῆτα ⊟ non pauca exempla extant in veteribus monumentis: ut apud magnum Etruriæ Ducem: AIΣXINHΣ. AΓPOMHTOY. A⊟HNAIOΣ. Nam quemadmodum Θῆτα nihil aliud est, quam O puncto inustum, ita quum in hoc monumento □ quadratum sit O, merito ⊟ erit quadratum Θ. Alia exempla infra producemus, ubi idem Θ quadratum est. Hanc literam aliquando "
loco ὀβελῶ Critici apponebant sententiis, quas da- "
mnabant. Ideo Græcis ea nota vocabatur ἄχρηστον, "
quomodo & dicebatur χρηστόν. Aliter vocabatur "
culpa. ut olim ex Horatio, & Ausonio docuimus. "

ΙΩΤΑ. Retinet appellationem Syriacam. Sed mirum quantum descivit à Phœnicia figura, ex qua nihil retinet. Chaldæorum vero, Iudæorum, Græcorum, & Latinorum eadem fere est. Itaque miror quomodo Ionum & Chaldæorum consensus in unum conspirarit, ut quum à Phœnicio charactere ambo descivissent, eandem figuram illius literæ excogitarint. Nam certum est Ionas à Chaldæis non accepisse. Ausonius de hac:

Litera sum Iota similis vox plena jubens I.

Imo eadem est Latina cum ἰῶτα, & I Latine est ἴθι, ἄπιθι. propter quod imperativam vocari eam innuit Ausonius. Eam quoque in fine dativorum quorundam tam apud Græcos, quam apud veteres Latinos scribi moris erat. Nam ut Græci dicebant Κάπρωι,

Καμῆλοι, ita & Latini *Caproi*, *Cameloi*, auctore Mario Victorino. Hanc literam in diphthongum EI convertebant, quum eam ante N producebant. ut Ἀντωνεῖνος, Σαβεῖνος, Λατεῖνος apud Irenæum. neque unquam aliter scribebant I longum ante N; quod ita consuetudo recepit, ut non solum non vitiosum esset ita scribere, sed & necessarium esse videretur. At ante alias literas vitiosum est, ut Τειμητὴς, Νείκη: quod in nummis & lapidibus creberrimum est. Sic quoque apud eundem Irenæum Τειτὰν mendose vulgus usurpabat, & Μείθρας Hieronymo, Commentario in Amos, cap. tertio: *ut Basilides, qui omnipotentem Deum portentoso nomine appellat* ἄβραξας, *& eundem secundum Græcas literas & annui cursus numerum dicit in Solis circulo contineri: quem Ethnici sub numero aliarum literarum vocant* μείθρας. Sane ἀβραξας & μείθρας sunt ἰσόψηφα. Singulorum enim literæ concipiunt numerum CCCLXV: quot dierum annus est. Sic apud Priscianum χείλια Χεῖ πίλεται, καὶ Πεῖ μέσον ἦπε φέροντος Ἥμισυ τῆς ἰφάμλω. Nam raro aliter scribebant, quam χείλια. Hieronymus Commentario in cap. VIII. Zachariæ: *Quod autem numerum septem millium ad Christianorum nomen diximus pertinere, supputa Græce* ἑπτακισχειλίους Χρειστιανοὺς, *& eundem numerum summamque reperies: id est mille nongentos quadraginta sex.* Lege: *supputa* ἑπτάκις χείλιους, *&* Χρειστιανοὺς. Item: *mille nongentos quadraginta & unum.* Nam τὸ Χρειστιανοὺς, item τὸ ἑπτακισχειλίους per ει sunt ἰσόψηφα, utpote 1941. Sed est violenta allegoria, & cujusmodi plurimæ in commentariis Iudæorum: quod ipsi vocant Notarikon, vel Geometriam.

ΚΑΠΠΑ. Retinet nomen Syriacum. Hinc manavit majusculum Chaph Chaldaicum, & inde Iudaicum. Quanquam Græca figura non parum degeneravit à Phœnicia, tamen ex ea natam esse non obscura extant vestigia. Inutilem hanc putarunt, quod C, ejus vicem supplere possit; nisi in tribus nominibus, Kaput, Kalumnia, Kalendæ, quum dico Kaput, intelligo caput legis, non caput hominis. Hoc voluit Ausonius:

Hac tribus in Latio tantum addit nominibus K.
Prævaluit postquam Gamma vice functa prius C.

sui oblitus illum iteravit infra:

Cappa fui quondam Bœotia, nunc Latium K.

In quibus vides iterum Ausonium contentum fuisse priore syllaba τοῦ Κάππα, quod eam vocet Ka, ut hodie adhuc vulgo appellatur: quemadmodum antea dixisse ostendimus The, pro Theta. Et sane veteres Latini non Kappa, sed Ka dicebant, ut hodie: unde Krus, Knus, pro Karus, Kanus scribebant: quia quum mutæ incipiant à se, & desinant in E, & contra, semivocales incipiant ab E, & desinant in se, veteres compendii gratia mutæ literæ non apponebant E, utpote qui literam ipsam pro syllaba acciperent. Itaque *Bne* pro *Bene*, *Ptre* pro *Petere* scribebant. Sola autem mutarum K incipit à se quidem ut reliquæ, sed desinit in A, non in E, ut ipsæ. Ideo quum syllaba KA concipienda erat, solo K contenti A omittebant. Itaque *Krtago*, *Klumnia*, *Kput*, *Klenda* scribebant. Nam de *Krus*, & *Knus*, pro *Karus*, & *Kanus*, habes apud optimum & vetustissimum Grammaticum L. Terentium Scaurum: qui addit illa nomina non posse scribi per C, *Crus*, *Cnus*, quia, inquit, esset *Cerus*, *Cenus*, non *Carus*, *Canus*. Ideo eleganter Servius in artem Donati: *Illud præterea astute datur nobis intelligi, quod quum omnium consonantium ista natura sit, ut quædam earum ab* E *incipiant, & in se desinant*: (Semivocales) *quædam à se incipiant, & in* E *desinant*, (Mutæ) *ista sola reperta sunt*, K, H, Q, Y, Z, *quæ nec ab* E *incipiant, nec in* E *desinunt*. Veteribus sane non minus in usu fuit hæc litera, quam C. Itaque PAKUNT in lege XII Tab. pro *pagunt*, vel *pacunt* scribebant. In fœdere Græciæ, Camelo æreo in hortis Cæsaris ædis Fortis Fortunæ incisum fuit PORKA pro PORCA. ARKA PONTIFICUM, & multa ad eum modum in veteribus saxis. Vide Indicem Grammaticum in Collectanea inscriptionum Gruterianarum. In versibus vero Ausonianis, quos supra produximus, C Latinum in locum K Græci successisse dicitur. Ideo Suidas C vocat Κάππα Ῥωμαϊκόν. quod ait poni solitum in Senatorum calceis. Atqui erat verum C. unde Lunam vocat Iuvenalis:

Appositam nigræ Lunam subjecit alutæ —

Locus Suidæ est in voce χλαμύς. καὶ ἐν τοῖς τῶν βουλευτῶν ὑποδήμασιν ὑποσημαίνεσθαι τὸ Ῥωμαϊκὸν Κάππα. Sed ineptissime Zonaras scribit Ῥῶ in calceis Senatoris appositum fuisse, quod inquit, litera P, quæ nota centenarii est, indicaret numerũ Senatorum, qui centum, ab initio creati fuerant, vel quia P est prima litera τῶν Ῥωμαίων. Græculo hæc condonanda. Nam C quidam in calceis Senatorum centum interpretabantur. quod imposuit Græculo, qui putavit de Ῥῶ dictum. Porro tanta similitudo Iudaici Beth & Chaph, ut Caph pro Beth duobus locis positum sit כארצ Zach. 11, 6. כרוח Ieremiæ XVIII, 17. וכדמי Ezekiel XVI, 36.

ΛΑΜΒΔΑ. Idem nomen est in Syriaco, sed sine B, LAMDA. Græci εὐφωνίας caussa Λάβδα. quo nomine etiam impuritia, καὶ λεσβιασμὸς designabatur. Prima figura Græca, & secunda Ionica sunt ex Phœnicio charactere. Nam Græca est Phœnicia inversa: Ionica est Phœnicia ex acuto angulo in rectum assurgens. Majuscula Chaldaica eadem est cum Ionica Latina. Iudaica valde degeneravit.

ΜΥ. Expressa quidem ex Phœnicia, ut apparet. Sed & ipsa quoque multum degeneravit. Melius Phœniciam reddit Chaldaica, quam Iudæi pene integram adhuc retinent. De hac Ausonius:

Vocibus in Graiis nunquam ultima conspicior M.

Est versus miuros. Nam M incipit ab E, & desinit in se. Quare — *conspicior* EM, jambum habet pro spondeo, si Latinum M intelligamus. Sed doctissimus Poëta sentit de Mũ Græco. Itaque pronunciandum est conspicior Mũ.

ΝΥ. Tam Ionica altero crure longior, quam Græca expressæ sunt ex Phœnicia. Iudaicum Nun prorsus est idem cum Chaldaico. Ausonius:

Zeta jacens si surgat, erit nota, quæ legitur N.

Et hic quoque intelligendum ΝΥ Græcum. Alioquin si Latinum intelligeretur, esset versus miuros.

ΞΙ. Est novum nomen, postquam in ordinem literarum recepta est. Nam antiquitus erat ἐπίσημον σῖγμα. Simcha dicitur veteribus Syris, σῖγμα Græcis euphoniæ causa: ut βύρσα pro βύσσα. Omnino utraque Græca expressa est ex Phœniciis characteribus. Chaldaicum Semchath est Phœnicium inversum, aut supinum. Iudaicum Samech est Chaldaicum dimidiatum. Ausonius:

Mæandrum flexusque vagos imitata vagor ξ.

Ubi innuit non illam communem Ξ, sed ξ. cujus literæ exempla quædam supersunt in veteribus marmoribus. Romæ sub Capitolio in eadem Inscriptione ΕΙΚΟΣΙΝ Εξ. & ΔΙαξΕΝ. & ΔΕξΑΜΕΜΗ. item alicubi in via Appia: ΤЄΥξЄ. ΦΡΑϹΑϹ. ϹΥΝΟ-

CYNOMCYNOC. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΙΟ. ΠΟΛΕΙΤΗC. Hæc videtur esse omnium peregrinarum postrema in usum recepta. Certe Attici sero, Æoles nunquam receperunt, qui σκέν☉, ἱέρακς, ἀντὶ τοῦ ξένο☉, ἱέραξ, scribebant.

O. Hoc manifesto contractum est ex charactere Phœnicio: cujus duplex pronunciatio: altera gutturalis, ut Iudæi Critici vocant; altera est merum G durum Germanicum, quale pronunciatur Gallis ante A, O, V. Hodie Iudæi hanc differentiam ignorant: Samaritæ optime tenent, qui, ut & Arabes, punctum imponunt illi literæ, ubi habet potestatem G. σίγλαρα, & σιγλαρίων regio Sex. Rufo. Sed videtur ea pronunciatio pro nationum diversitate variasse. Nam Gazam à Syris Αζαν vocatam fuisse scribit Stephanus, & Phegor tempore Hieronymi dicebatur Phaora: quum tamen nulla mutatio literarum intervenisset. Eodem modo quæ prius Sogor dicebatur, iisdem literis Zohora postea dicta, teste eodem Hieronymo, & Stephano. qui etiam addit τῇ Ἑβραίων φωνῇ Ζόαρα significare μικρόν. quod verum est. Temporibus LXX interpretum illud punctum fuisse, satis declarat eorum interpretatio in nominibus Gebal, Gomorra, Gothoniel, Gottholia, Gai, Gomor, Gadriel. quæ omnia principem literam habent hanc, quam Chaldæi vocant, Ae, Phœnices Ain, & Oe, Iones, & veteres Attici OY. Neque enim dicebant O, sed OY. In excerptis Athenæi, indicante viro incomparabili Isaaco Casaubonio: ὅτι πάντες οἱ ἀρχαῖοι τῷ ου ἀντὶ τοῦ ο στοιχείου ἐχρῶντο. Nam ο μικρὸν, ut vocatur hodie, est inauditum veteribus. Verba Athenæi, quæ Eclogarius habebat in animo, sunt ex eo loco, ubi in poculo erat inscriptum Διονύσο, ἀντὶ τοῦ Διονύσου. Ἐν τούτοις, inquit, λείπει τὸ υ στοιχεῖον, ἐπεὶ πάντες οἱ ἀρχαῖοι τῷ ο ἀπεχρῶντο οὐ μόνον. ἐφ' ἧς νῦν τάττεται δυνάμεως, ἀλλὰ καὶ ὅτι τὴν δίφθογγον διασημαίνει, διὰ τοῦ ο μόνον γράφουσι. Diphthongon igitur ου per ο solum designabant, & pro litera ο dicebant ου. Ideo in Columna viæ Appiæ. ODENI.TO.TRIOPIO.TO.TRITO.HRODO. OΛAR. Hoc est: οὐδενὶ, τοῦ Τριοπίου, τοῦ τρίτου, Ἡρώδου, ὁ χῶρ. Quare quum negabant, unicum ο scribebant, & pronunciabant ου. Ideo unica litera Lacones negasse scribit Ausonius:

Vna fuit quondam, qua respondere Lacones
Litera, & irato Regi placuere negantes.

Nimirum unicum ο scripserant, quod significabat ου. Eandem literam rescripsit Philoxenus Dionysio tyranno eum ad se revocanti. Unde proverbio dictum est Φιλοξένειον γράμμα. Nam si fuisset diphthongus ου, jam non γράμμα fuisset, sed duo γράμματα. Suidas: Μεταπεμπομένου δὲ Διονυσίου αὐτὸν, καὶ ἀξιοῦντο☉ διὰ γραμμάτων ἐλθεῖν, Φιλόξενο☉ ἀντιγράφειν μὲν οὐκ ἔγνω. λαβὼν δὲ βιβλίον, τὸ ου στοιχεῖον ἔγραψε μόνον πολλάκις ἐν αὐτῷ, διὰ τούτου δηλώσας, ὅτι τὴν παράκλησιν διωθεῖται. Sane, ut jam diximus, OY non est στοιχεῖον, sed στοιχεῖα δύο. Itaque O scribendum est, non OY. Postea quam perspicuitatis caussa diphthongus OY ad negandum scribi cœpta, excogitata est figura ȣ, quæ idem repræsentaret, composita ex ο, & υ illi insidente. Ausonius:

Hoc tereti argutoque sono negat Attica gens ȣ.

& in epigrammate

ȣ tibi sit, obscoene.

Itaque vetustissima est hæc negatoria figura. In Mysia inferiore, in cippo: ΥΠΕΡ. ΤΗC. ΤȢ. ΟCΙωΤΑΤȢ. ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟC. . . . . Μ. ΑΥΡ. ΑΝΤωΝΙΝȢ. ΤΥΧΗC. ΤΕ. ΚΑΙ. ΝΙΚΗC. ΚΑΙ. ΑΙωΝΙȢ. ΔΙΑΜΟΝΗC. ΗΓΕΜΟΝΕΥΟΝΤΟC. ΤΗC. ΘΡΑΚωΝ. ΑΙΠΑΡΧΙΑC. Α . . . . ΠΑCΙȢ. ΡȢΦΙΝȢ. . . Non potuit illustrius aut locupletius testimonium hujus rei dari. Septies enim hæc figura ibi legitur. Sic alibi ȣ Ā legitur, pro οὐγκία μία. Item ȣ Β, ȣ Γ. id est οὐγκίαι δύο, οὐγκίαι τρεῖς. In nummo Maximini, ΕΠΙ ΡΕΥΤΙΚȢ ΝΥΣΑΕΩΝ. Hanc literam ȣ sequente vocali Teutonismus exprimit figura W. Latini aliquando per OV. In nummo Imper. Decii junioris, C. OVAL. OSTIL. MES. COVINTUS. AUG. ubi OVAL. est οὐαλέρι☉. COVINTUS. κοΐντ☉, Quintus. Rursus in nummo Volusiani. ΕΠΙ. CΤΡ. ΑΥΡ. ΑΘΗΝΑΙȢ. Porro exemplum quadrati □ extat in multis lapidibus Romæ: ΣΕ□ΥΗΡ□Σ ΜΑΞΙΜ□Σ. Item, ΑΤΡ□ΜΗΤ□Υ. &, ΑΝΔ□ΚΥΔΗΣ. ΛΕΩΓ□Ρ□Υ. ΑΘΗΝΑΙ□Σ.

III. Omnino ex jacente Phœnicio factum est erectum, eadem figura servata. Vetustius est crure altero impari, & propius accedens ad formam Phœnicii. Chaldæi replicato jugo superiore efformarunt suum, unde & Iudæi suum. Latini ex antiquissimo Ionico, crure altero brevi inflexo, suum interpolarunt. quod nihil aliud est, quam D. jugo producto P. quod proprie est Ρῶ Græcum. Ideo Ausonius:

Ausonium si PE scribas, ero Cecropium P.
Et RHO, quod Græco mutabitur in Latium P.

Quemadmodum ex D Ionico rotundo factum est P Latinum, ita puto olim ex Δ triquetro factum fuisse Δ, obtinens vicem Πῖ. Nam Dionysius Halicarnassensis scribit se vidisse in quadam pervetusta æde sub Velia Deorum Penatium signa cum inscriptione ΔΕΝΑΣ. quod ipse fatetur esse PENAS, unde pluraliter PENATES. Sed se putare, nondum Πῖ invento, Δ in locum ejus usurpatum veteribus fuisse. Quod nulla ratione nititur. Nam veteres non magis carere potuerunt litera Πῖ, quam litera Δέλτα. Ego censeo fuisse quandam τοῦ Πῖ formam, quæ proxime ad Delta accederet. Π autem æquicrurium jugo hostili eleganter comparat Ausonius:

Hostilis qua forma jugi est, hanc efficiet Π.

ϡ Ἐπίσημον Σὰν Πῖ. vel Ἀντίσιγμα πῖ. vel ἐπίσημον ἐννεακόσια. Non descivit quidem hæc figura à Phœnicia. Omnino enim ambæ similes sunt. Sed Græci putarunt ex inverso Sigma, quod Antisigma vocatur, & ex Πῖ compositum esse. Sigma enim κυκλοειδὲς est C, ut suo loco videbimus. Antisigma vero Ɔ. cui si jugatum fuerit τὸ π, erit plane ϡ. Hic erat verus locus hujus figuræ post Πῖ. quia expressa est ex Phœnicia. Sed veteres Græci commutarunt hujus locum cum sequente, quæ vocatur Kophe. & ut ordinem, ita & potestatem horum duorum Episemorum mutarunt. Nam Koppa, vel Kophe pro numero nonaginta, Σὰν πῖ pro noningentis accipiunt. Et quidem Kophe est ἐπίσημον ἐνενήκοντα, Σὰν πῖ autem est ἐπίσημον ἐννακοσίων. At in Phœnicio Alphabeto Kophe est centum, alterum autem, quod ipsis dicitur Tzade, est nota nonaginta numeri. De his duobus Episemis est elegantissimus locus cujusdam veteris Critici apud Bedam, libro de Indigitatione: quum, quia

quia dignus visus, ut hic quoque legeretur, apponam: *Graci enim omnibus suis literis exprimunt numeros. Verum toto Alphabeti sui charactere in numerorum figuras extenso, tres, qui plus sunt, numeros, notis propriis, qua ex Alphabeto non sunt, depingunt. Prima est ϛ, qua dicitur Episimon, & est nota numeri* VI. *Secunda est* Ϙ, *qua vocatur Kophe, & valet in numero* XC. *Tertia est* ϡ, *qua dicitur Enneacosia, quia valent* DCCCC. *quia ennea Grace novem Latine; Enneneconda nonaginta, Enneacosia nonningenta dicitur.* Ubi vides tria Episema trium numerorum VI, XC, DCCCC in Alphabeto Græco locum habuisse, sed Kophe positum ante Enneacosia statim post Πι. Idem ait Marius Victorinus: *Sed nec G quidem, nec Q Latinus sermo introduxit: ex quibus Q & fuisse apud Gracos, & quasi desierit fungi vice litera, cognoscere potestis, si Pontificum libros legeritis. Nunc enim apud Gracos juxta* Πι *est posita.* Ecce Kophe, sive Koppa, tempore Victorini adhuc in Alphabetis Græcis post Πι positum fuit. Quod autem nonaginta numeri ἐπίσημον esset, ex his perspicuum fit: *F vero, G & Q in Gracis etiam literis fuisse, & nunc esse: sed Q numero servire, atque nonaginta significare: F autem Aeolis duntaxat idem valere, quod apud nos V, quum pro consonante scribitur, vocarique* βαῦ, *& Digamma.* Ait Koppa & ordine literarum & pronunciatione oris idem esse cum Q Latino. Sed de *Sanpi* prius loquendum nobis, hoc est de figura ϡ quæ quum sit plane efficta ex Phœnicia, tamen eam Græci putabant compositam ex converso Σὰν, id est antisigma, & Πι. Propterea equos, quibus ea figura inurebatur, vocabant Σαμπφόρας, vel Σαμφόρας, vel Σαπφόρας. quemadmodum & Κοππατίαι ἵπποι dicebantur, quibus Kophe, sive Koppa inustum erat; non autem Καππατίαι. Hoc nomine digni erant, si illis Kappa, non Koppa inustum fuisset. qui ideo Καππαφόροι Luciano dicuntur ἀπαίδευτον. ἵππον κλήσιν τὸ πρὸς μῦθον, ἢ Κένταυρον, ἢ Καππαφόρον. Fallitur enim Hesychius, & eum secutus Eustathius, qui Κάππα, & Κόππα idem putant esse: quæ tantum inter se differunt, quantum Phœnicum undecima & undevigesima litera. Scholia Νεφελῶν Aristophanis: Κοππατίας ἐκάλουν, οἷς ἐγκεχάρακτο τὸ κ στοιχεῖον, ὡς Σαμφόρας τοὺς ἐγκεχαραγμένους τὸ σίγμα. τὸ γὰρ σ, καὶ τὸ κ χαρασσόμενοι Σὰν ἔλεγον. Hæc non sunt unius cassæ nucis. Confusum enim est τὸ ἔτυμον τοῦ Σαμφόρα, cum etymo τοῦ Κοππατίου. quia magister ille non assecutus est priscum auctorem, unde expiscatus est, qui profecto aliter non potuit scribere, quam ad hunc modum: τὸ γὰρ σ, καὶ τὸ πι χαρασσόμενον Σὰν πι ἔλεγον. Nam Σὰν nihil aliud est, quam Σίγμα. Quomodo igitur, Σ, & K esset tantum Σάν? id est, quomodo Σὰν & Κάππα esset tantum Σάν. Ridiculum. Sed ex Antisigma & Pi factum est San Pi, hoc est ϡ, ex Ͻ, & π. Sequitur in Scholio: αἱ δὲ χαράξεις αὗται καὶ μέχρι τοῦ νῦν σώζονται ἐπὶ τοῖς ἵπποις. συνεζευγμένου γὰρ τοῦ κ, καὶ σ, τὸ σχῆμα τοῦ Ϙ ἀριθμοῦ δυνάμει νοεῖσθαι, ὃ ποιητεῖται τὸ κ. Et inepte κ vocat, quod est π: & quod Samphorarum equorum est proprium, ad Koppatias imprudenter transfert. Nam, quod toties totiesque diximus, τὸ ἀντίσιγμα, προηγημένου τοῦ πι, non τοῦ κάππα (ut ipse somniat) est nota ἀριθμοῦ ϡ, id est numeri DCCCC. At quid hoc ad Κοππατίαν, cui purum ΚΟΠΠΑ tantum impressum erat? Ipsemet postea prodit hallucinationem suam. Καὶ ἐπὶ τοῦ γραμματικοῖς οὕτω διδάσκεται καλεῖ ΚΟΠΠΑ ἐνενήκοντα. Recte hoc, non quæ antecedunt. γραμματικοὶ autem hic sumuntur pro Calculonibus, quod non semel alibi notavimus, ut apud Chrysostomum, ne quis forte in vulgarem notionem accipiat. apud Suidam, qui eadem " hæc producit, legitur γραμματιστής. quod idem est. " Profecto τὸ κόππα, character scilicet numeri DCCCC, est Ρῶ ἀντεστραμμένον hac forma Ϙ. Hesychius: Κοππατίας, ἵππος κεκαυμένος, ἐντετυπωμένον ἔχων σημεῖον τὸ ΚΟΠΠΑ, ὅ ἐστιν ἀπεστραμμένον Ρῶ, καὶ Σ. Illud καὶ Σ est eadem hallucinatio, quæ apud Scholiasten Aristophanis, qui confundit Samphoram cum Coppatia. Diversos enim esse vel ex ipso Aristophane constat. Idem Scholiastes alibi: Σαμφόραι ἢ οἱ σίγμα ἔχοντες περὶ τὸν μηρὸν, καὶ διὰ τοῦ μ καὶ π γράφεται. Atqui non simplex Sigma, sed inversum, & cum litera πι. Atque hæc satis hodie vel ipsis doctis incognita. Porro ἐπίσημον Σὰν πι; quod & ἐπίσημον ἐννακόσια dicitur, priore charactere, ut diximus, expressum est Phœnicio. Sed posterior character recens est. & in libris Græcis paulo vetustioribus frequentissimus est. Latini hoc ἐπίσημον non retinuerunt.

Επίσημον Κοφῆ, vel Κόππα. vel ἐπίσημον ἐνενήκοντα, vel Αἰλιρρῶ occupavit locum antecedentis, ut diximus, & antecedens in hujus sedem surrepsit. Chaldæi ex erecto Phœnicio jacens fecerunt, cujusmodi omnino sine ulla differentia est Q Latinum. Iudaicum erectum mansit, & simile Phœnicio.

ΡΩ. Eadem figura Ionicæ cum Phœnicia, excepta appendicula, quę eminet post commissuram semicirculi, & productior est in Latino. Ρ Ionicum, R Latinum. In Chaldaico, ut diximus, figura eadem cum Dolath. Sed punctum in Dolath distinguit illud à Res. Idem erat olim in Iudaico Daleth & Res, ut ex Hieronymo ostendimus. Ρῶ commune Græcorum nihil discivit à Phœnicio. Arabibus fere quoque eadem sunt Dal & Re, & manifesto ambo manarunt ex Chaldaicis, ut & ambo Iudaica.

ΣΑΝ. Hæc vera fuit appellatio hujus literæ, donec Ξῖ in literarum ordinem admissa est. Tunc binominis facta est, & σίγμα quoque proprie vocata, quo nomine appellabatur ea, quæ successit in locum Ξῖ, quæ quandiu ἐπίσημον fuit, vocabatur σίγμα, hæc vero Σάν. Syrorum est I mutare in A. Ideo pro Sin dictum est Σάν. Iudaicum Schin propius accedit ad Phœnicium, quam Chaldaicum. Omnino Σὰν Græcorum est ex Phœnicio expressum. Eadem enim figura est sine ulla mutatione. Situ tantum differt, quod Phœnicium jaceat, Græcum autem stet. Sed unde conformatum sit Ionicum Ϛ, cui Latinum S simillimum, patet ex secundo Ϟ, quod est imperfectum Σ. deest enim illi inferior parallela. In Apulia, in Tabula quadam vetustissima linguæ Opicorum legimus, TEI. BAϚTAI, pro τῇ Βάσᾳ. Sed & quidam Græci verum S Latinum usurparunt. Nummus Hadriani. KAISAR SEMNOS AΔPIANOS. & tamen in medio nummi est πινακίδιον cum hac inscriptione, ΒΟΡΥΣΘΕΝΗΣ. (ita vocatur Equus Hadriani) Itaque in eodem nummo est usus duplicis Sigma, S & Σ. ubi notet studiosus lector σεμνὸς pro " σεβαστὸς positum esse. Tertia Σ est vera Σάν, utpote " totam Phœniciam forma referens, quam Scythico arcui similem facit Agathon apud Athenæum. Σκυθικῷ δὲ τόξῳ τὸ τρίτον προσεμφερές. Euripides & Theo-

Theodectes βοστρύχῳ ἑλιγμένῳ: quod mirum, quum βόστρυχος sit ἑλικοειδής. C, quanquam omnium „ postrema est, tamen vetustissimam esse ostendit ap„ pellatio Cartilaginum σιγμοειδῶν, in arteria trachea „ apud Galenum, item Stibadium, quod à forma hujus literæ dicebatur Sigma. *Accipe lunata scriptum testudine Sigma.* Propterea stibadii extremitates cornua dicuntur Juvenco Presbytero, libro quarto:

Cornibus in summis devitet ponere membra. Ibid.
Turpiter eximio cogetur cedere cornu,

Qui scit stibadii formam semicircularem fuisse, non ignorabit, quare cornua vocentur ejus: in cujus dexteriore erat accubitus primus. Rursus in libello de regionibus Urbis Constantinopoleos legitur: *Porticum semirotundam, quæ ex similitudine fabricæ* SIGMA *Græco „ vocabulo nuncupatur.* Petrus Chrysologus Sermone „ LXXXIII. *Illud sigma non erat, sed sepulcrum.* Idem „ XCIII: *Pharisæus veste clarus, primus in sigmate.* Stibadii autem inventor fuit Eudoxus, auctore Laertio, quam vocavit ἡμίκυκλον κατάκλισιν. ideo quum Stibadium vocaretur Sigma, intelligendum hujus Sigma figuram ἡμίκυκλον quoque esse, quam eandem cum C Latino facit doctissimus & suavissimus Grammaticorum Terentianus Maurus: *I similiter* Ιῶτα *credi, & C potest, quod* σίγμα *sit.* Quare insigniter erravit vir doctus & acutus Petrus Ciacconius Hispanus, qui in libello suo de Triclinio, Stibadium ait fuisse simile arcui Scythico, deceptus loco Euripidis proxime à nobis producto. quasi una tantum sit figura τοῦ σίγμα, & Σ non sit simile arcui Scythico, vel potius arcus Turcicus τοῦ ζ literæ, ut qui vidit arcum Turcicum, dubitare non possit. At C est forma Stibadii, quæ nihil commune habet cum arcu Turcico aut Scythico, sed simillima est Lunæ corniculatæ. Unde cornua Stibadii dixisse Juvencum ostendimus. Neque minus miramur quod scribit Photius 251: Ἀπολλώνιος ἐν τοῖς τοῦ Φιλοπάτορος χρόνοις ἐπ' ἀστρονομίᾳ περιβόητος γεγονὼς Ε ψιλὸν ἐκαλεῖτο, διότι τὸ σχῆμα τοῦ ϵ συμφερέστατον τῷ τῆς Σελήνης, περὶ ἣν ἐκεῖνος μάλιστα ἠκρίβωσε. Ait hunc Apollonium vocatum fuisse ϵ ψιλὸν, quod ϵ referat speciem Lunæ, ipse autem erat peritissimus motuum Lunæ. Atqui litera ϵ tempore Philopatoris nondum erat in usu. Est enim recentissima. Deinde litera E eodem tempore non vocabatur E ψιλὸν, sed E, aut Εἶ simpliciter, ut ex Platone & Athenæo suo loco ostendimus. Denique ϵ non refert speciem Lunæ, sed potius ei simile est Sigma C. Quintum Ɛ Inscriptio habet Romæ in æde D. Nicolai de Calcaria, ΠΑΕΙΝ. ΚΑΙΡΟΙƐ. & sæpissime in eadem: & in nummo Imp. Philippi Junioris. ΜΑΡ. ΙΟΥΛΙΟƐ. ΦΙΛΙΠΠΟƐ. ΚΑΙƐΑΡ. ΜΕ-ΛΑΜΒΡΙΑΝΩΝ.

TAY. Hæc quidem ex tertia Phœnicia conformata est, sed miro metaplasmo. Quin neque Chaldaica satis respondet Phœniciæ, neque Iudaica Chaldaicæ. Quare viderit Origenes, qui dixit Tau Samaritanum simile esse cruci, aut T Latino, vel Græco. quo nihil falsius dici potuit. Verba ex capite IX Ezechielis: Δὸς σημεῖον ἐπὶ τὰ μέτωπα τῶν ἀνδρῶν. Ibi Origenes, ut est in Romana editione Bibliorum: Ἀκύλας καὶ Θεοδοτίων, Σημειώσεις τὸ Ταῦ ἐπὶ τὰ μέτωπα. Ἑβραίων δέ τις τῶν εἰς Χριστὸν πεπιστευκότων ἔλεγε, τὰ ἀρχαῖα στοιχεῖα ἐμφερὲς ἔχειν τὸ Ταῦ τῷ τοῦ σταυροῦ χαρακτῆρι. Non vidit igitur illa ἀρχαῖα σημεῖα Origenes, sed ex fide aliena recitat. Nos vero negamus Tau Cananæum alia forma fuisse, quam qua hodie legimus apud Samaritas. Persuasit tamen doctissimo Hieronymo, qui in illum locum expositionem Origenis fere ad verbum transtulit: ubi inter alia ita scribit: *Et ut ad nostra veniamus, antiquis Hebræorum literis, quibus usque hodie utuntur Samaritani, extrema Tau litera crucis habet similitudinem, quæ in Christianorum frontibus pingitur, & frequenti manus inscriptione signatur.* Si Hieronymus Samaritanorum consuluisset Alphabetum, aliter pronunciasset, neque secutus esset fidem illius, qui neque ipse viderat, sed aliena fide id scribebat. Dixerit aliquis, Hieronymum vidisse & legisse codicem Samaritanum. Nam secundo commentario in Epistol. ad Galat. in principio ait se consuluisse librum Samaritanorum super illo loco: *Maledictus omnis, qui non permanserit in omnibus, quæ scripta sunt in libro legis, ut faciat ea.* Verum quidem. Sed respondemus eum non consuluisse Samariticum exemplar, quum Commentarium suum in Ezekielem ederet, sed fidem Origenis sequutum ita de Tau Samaritano pronunciasse. Hoc non potest defendi. Visuntur quidem hodie Sicli, qui quotidie Ierosolymis effodiuntur, & sub regibus Iuda in usu fuerunt. In illis nummis eædem literæ incisæ sunt, quæ in scriptis Samaritanorum leguntur, sine ulla vel exigua mutatione: & putare veterum Hebræorum alias literas fuisse, quam quæ in illis Siclis visuntur, & quæ sub regibus Iuda in commerciis Iudæorum erant, extremæ & insaniæ & imperitiæ est. At Septuaginta recte verterunt σημεῖον, pro quo in Hebraico est תו. Unde verbum תוה signavit: quæ forma תו *linea*: & verbum תוה *delineavit, designavit.* Tertullianus vero non LXX seniores, sed Aquilam & Symmachum sequutus lib. adversus Iudæos, cap. IX. ita vertit: *Transi mediam Ierusalem, & scribe signum* TAV *in frontibus virorum, qui gemunt, & dolent super omnia facinora, quæ fiunt in medio eorum.* Et eadem verba exponens III in Marcionem, cap. XXII, ita scribit: *Ipsa est enim litera Græcorum* TAV, *nostra autem* T *species crucis, quam portendebat futuram in frontibus nostris apud veram & catholicam Ierusalem.* Itaque non hariolatus est Tau Samaritanum, ut Origenes. Sed viderit ipse, quod Ezekielem literas Græcorum scribentem inducit. Tau Græcorum & T Latinorum non veræ crucis speciem referunt, sed potius Antennæ, ut eleganter Ausonius indicavit. At solum Abyssinorum Tau veræ crucis formam gerit, utpote quod verticem habeat, quo caret Tau Græcum, & T Latinum: quum in cruce necessarius fuerit ille vertex, quod αἰτία & titulus criminis in eo affigeretur. Dicam ἐν παρόδῳ, sed tribus verbis, de cruce, quod ab aliis omissum est. In crucis stipite arrectario fuit suppedaneum πῆγμα, in quo pedes binis clavis affigebantur. Hoc primus ex Gregorio Turonensi annotavit Franciscus Nansius, & ab eo alii, qui justos & amplissimos commentarios de cruce ediderunt. Hoc suppedaneum fulmentum hodie in usu est Iapponensibus, ut videre est in historia XXVI Franciscanorum, qui in Iapan cruci affixi sunt. Præterea, quod in historia de cruce præcipuum est, & nemo, quod viderim, annotavit, in medio stipitis erat lignum impactum, cui insidebat is, qui cruci affigebatur. id cornu instar habuisse scribit Justinus in Tryphone: qui quamvis τὸ κέρας μονοκέρωτος violente ad illud lignum detorquet, tamen beat nos, quod morem antiquum eo aperuit. Verba ejus: μονοκέρωτος γὰρ κέρατα οὐδενὸς ἄλλου πράγματος ἢ σχήματος ἔχοι ἄν τις εἰπεῖν καὶ ἀποδεῖξαι, εἰ μὴ τοῦ τύπου, ὃς τὸν σταυρὸν δεικνύουσιν. ὄρθιος γὰρ ἐστι τὸ ἓν ξύλον (arrectarius stipes) ἀφ' οὗ ἐστι τὸ ἀνώτατον μέρος εἰς κέρας ὑπερηρμένον (ver-

tex, cui impingitur Titulus, aut ἡ αἰτία) ὅταν τὸ ἄλλο ξύλον πεοσαρμοσθῇ, ἢ ἐκαλέσθησαν ὡς κέρατα τῷ ἑνὶ κέρατι παρεζευγμένα τὰ ἄκρα φαίνη) (brachia crucis, transversarium tignum) ἢ τὸ ἐν τῷ μέσῳ πηγνύμενον, ὡς κέρας ἢ αὐτὸ ἐξέχον ἐστὶν, ἐφ' ᾧ ἐποχοῦνται οἱ σαυρούμενοι. *& quod in medio stipite impactum est, ipsum quoque instar cornu eminet, cui insidunt, & vectantur ii, qui cruci affiguntur.* Qui Justinum Latine verterunt, non magis, quam qui quotidie Græce eum legunt, hunc locum assecuti sunt. Firmicus de errore profanarum religionum: *Cornua nihil aliud, nisi venerandum signum crucis monstrant. Hujus signi uno extenso ac directo cornu Mundus sustentatur, terra constringitur.* extensum cornu dixit, quod Justinus ἐξέχον, & sustentari, quod ille ἐποχεῖσθαι. In cruce Iapponica non solum suppedaneum est, sed etiam τὸ ἐν μέσῳ ἐξέχον πῆγμα, cui insidet crucifigendus. Et sane duo præcipua in historia crucis sunt, τὸ ὑποπόδιον, ἢ τὸ ἐξέχον πῆγμα, & tertium funes, quibus alligabantur, sine quibus non fiebat crucifixio, & quibus ignoratis, ignoratur tota de cruce tractatio. Nam supplicio afficiendi pede in suppedaneum posito, crucem ascendebant. unde ascendere crucem apud Plautum, & insilire in crucem, & Crucisalus in Bacchidibus. Deinde pedibus insistentes suppedaneo, medio autem ligno inequitantes, brachiis passis cruci funibus astringebantur. Tertullianus Scorpiaco: *Tum Petrus ab altero cingitur, quum cruci astringitur.* Unde Hilarius *colligantium funium violenta vincula.* Ita funibus constricti ad stipitem binis clavis pedes in suppedaneo, totidem ambas manus in transversario ligno transfigebantur. Japponenses astringunt quidem funibus, ut veteres, sed clavis non affigunt. Constrictos carnifex lancea per medium διάφραγμα strenue transfodit, quo ictu statim animam edunt, ut relatum est in historia illorum XXVI, in „ quibus Franciscani novem, & qui miserando illi spe„ ctaculo interfuerunt, bona fide nobis testati sunt, in „ quibus unus Iapponensis adolescens annorũ xx. Irenæus lib. II, cap. XLII iisdem verbis usus est, quibus Justinus, περὶ τῷ ἐξέχοντι πήγματι, & à Justino accepit, quemadmodum & Tertullianus in Judæos cap. X. sed nescio quid turbat. *Nam & in antemna navis, quæ crucis pars est hæc, extremitates hujus cornua vocantur: unicornis autem medio stipitis palus.* Recte quidem, ut Justinus, unde accepit, in medio stipitis est palus, sed is palus unicornis, quod ille vult, non vocatur. Imo „ unicornis cornu referre vult Justinus. In illo autem „ πήγματι ἐξέχοντι statuebatur sudis acuta, aut cuspis „ ferrea, quam crucem acutam vocabant, ita ut crucia„ rius passis brachiis districtus pendens vulnus suum „ premeret, & quo magis corpus moveret, eo magis „ cuspis in sedem sese indueret. Hoc proprie dicitur „ suffigere. Seneca: *Suffigas licet, & acutam sessuro cru„ cem subdas, est tanti vulnus suum premere, & patibulo „ pendere districtum.* Quibus verbis tota crucifixionis „ ratio explicatur. Nam *districtum* intelligit passis bra„ chiis affixum. *crucem sessuro subdere*, sudem illam „ aut cuspidem ἐν τῷ πήγματι statuere. *Vulnus suum „ premere.* Quo magis enim motare corpus dolor co„ git, eo impensius insidens cruciarius inducit sese in „ illam crucem acutam. Quod iste locus Senecæ luce „ indigebat, indicio fuerit viri doctissimi & optime „ de literis meriti ambigua expositio. Hæc pauca in transcursu de cruce, quæ deerant historiæ ejus rei, quam amplissimis tractatibus exposuit vir summus Iustus Lipsius noster, & alii post eum, qui eo viam „ præeunte ejus vestigia presserunt, & nihil quam epulas ejus recoxerunt. Quemadmodum autem fi„ gura T, ut de cruce aliquid ἐν παρόδῳ diceremus, nos admonuit, ita etiam antequam disputationem hanc de litera Ταῦ absolvo, illud quoq; obiter de ejus pronunciatione post Νῦ adjiciam, quam ex Luciano scimus antiquitus fuisse tanquam D, ut ἐνδελέχεια pro ἐντελέχεια pronunciabatur, & scribebatur. Puerilis enim velitatio est de differentia τῆς ἐντελεχείας, ἢ τῆς ἐνδελεχείας, quod confirmatur inscriptione vetustissima Romæ: DIA PANDON APOLLINIS SACERDOTI. Ubi DIA PANDON est διὰ πάντων, ut hodie pronunciat omnis natio Græca, & omnes reliquiæ aurei sæculi, quod nondum inquinatum fuit ære neoteristarum, qui nobis hodie curva corrigunt, & quum vix primoribus labris Græca degustarint, leges pronunciandi dictant. Quid dicent de nomine ἄγγελος? an putant Aggelos antiquis pronunciatum? si putant, quare ergo Latini per N, Angelos? quid de Ἀγκύρα audebunt hiscere? An dicent Agcyra? cur igitur nos Ancyra? quid quod in quodam saxo legitur ANKYRA? Simile quoque est, quod π, ut β postea pronunciabant, ut hodie fit. Itaque omnes oculatissimos effugit, in libris juris quod scribitur sacra embole, id esse ἐμπολὴ, & propter usum pronunciandi receptum, ut ἐμβολὴ scriberetur: quod quidem nihil ad hanc notionem facit. Igitur *Empolicæ species* non sunt Embolicæ. Sic Danielis VI, 4. ἀμβλάκημα scriptum à Theodotione fuisse ait Hieronymus. *Porro*, inquit, *Euripides in Medea* ἀμπλακίας *per* π non β, ἁμαρτίας, *id est peccata appellat.* Non igitur mirum, si ἐμβολὴ pro ἐμπολὴ scribebatur, quum quidam, teste Hieronymo, ἀμβλάκημα pro ἀμπλάκημα scriberent.

Absoluto ergo Phœnicio Alphabeto, videmus non solum veterum Ionum, sed & Latinorum quoque literas figura, potestate, & ordine easdem cum Phœniciis fuisse. sed ex XXII literis, quæ apud Phœnices sunt, tres literarum vice non functas quidem, sed tamen semper in Alphabeto locum habuisse, usque ad inferioris vetustatis ævum, & ἐπίσημα vocata fuisse. His animadversis, superest, ut ad reliquas quinque, quæ extra Alphabetum Phœnicium sunt, Υ, Φ, Χ, Ψ, Ω, pergamus. Sic Moschovitæ ac veteres Russii, quum Græcis literis utantur, aliquas extra Alphabetum Græcum commenti sunt, sine quibus claudicaret eorũ scriptio. Idem dicas licet de Copitis, qui & Alphabeto Græco utuntur, & alias literas præter Græcas habent. Habent etiam Russii ἐπίσημα sua quædam, quæ sedem obtinent in Alphabeto, sed numeri tantum munia explent, non literarum.

Υ. Ea hodie Ὑψιλὸν vocatur. Sed apud veteres Græcos simpliciter enunciabatur. Quatuor enim erant literæ, quæ secundum sonum suum pronunciabantur, Ε, Ο, Υ, Ω. quas ita pronunciabant, Ei, ou, y, o, reliquæ singulæ aut δισυλλάβως, Ἄλφα, βῆτα, γάμμα, aut μονοσυλλάβως, ξῖ, φῖ, χῖ, ψῖ. Auctor Plato in Cratylo. Hæc vero litera eundem sonum cum F Æolico habuit. Nam indifferenter Æoles αὐὼς, & ἀFὼς dicebant pro ἀὼς, Aurora. Sic apud Priscianum, ἢ χεῖμα πῦρ τε δάFιον, quod aliter δάϊον, id est δήϊον, hostile. Romani quoque pro Ἐλέα, Veliam dixerunt, quod V, & Υ eandem vim habeant. Dionysius Halicarnass. libro primo: σύνηθες γὰρ ἦν τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν, ὡς πολλὰ προτιθέναι τῶν ὀνομάτων,

των, ὁπό πεν αἱ ἀρχαὶ ἀπὸ Φοινίκων ἐγένοντο, τὴν ΟΥ συλλαβὴν ἐνὶ στοιχείῳ γραφομένην. τοῦτο δὲ ἦν ὥσπερ γάμμα διτταῖς ἐπὶ μίαν ὀρθὴν ἐπιζευγνύμενον ταῖς πλαγίαις, Fελένη, καὶ Fάναξ, καὶ Fοῖκος, καὶ Fαυὴρ, καὶ πολλὰ τοιαῦτα. Nihil est, quod magis cognationem τοῦ Δίγαμμα Æolici cum V Latino ostendat, quam litera Y, quum δαFιον, & δάυιον, indifferenter dicerent. Et sane nulla differentia est inter V Latinum, & Ionicum, ut in Columna Viæ Appiæ MARTVS, id est μάρτυς. Sed quum V duplex sit, consonans, & vocale, consonans autem à veteribus Grammaticis dictum sit duplici nomine δίγαμμον, & βαῦ, nos dicimus non solum duplex esse nomen consonantis V, sed & duplex esse V, & δίγαμμον vocari, quando additum est euphoniæ caussa, ut Ἔλεια, Velia. hoc enim præpositum est nomini, ut F in Fελένη. Atqui potest abesse; ut Elvina Ceres, & Velina Ceres eadem est. Nam Velia illa Græce Ἐλέα, & Βελέα dicitur Stephano, quomodo ὑάρρων, Βάρρων, quod quædam cognatio sit τοῦ V διγάμμου, vel W Teutonici cum B, præsertim apud Vascones Novempopulanos, & Hispanos. Priscianus. *V vero loco consonantis posita eandem prorsus in omnibus vim habuit apud Latinos, quam apud Aeoles Digamma* F. *Unde à plerisque ei nomen hoc datur, quod apud Aeoles habuit olim* F *Digamma; id est* VAV, *ab ipsius voce profectum, teste Varrone & Didymo, qui id ei nomen esse ostendunt, pro quo Cæsar hanc figuram* Ⅎ *scribere voluit.* De illo Ⅎ Claudii Cæsaris multa extant testimonia in illius Principis monimentis, quæ omnibus notissima sunt, ut TERMINAⅎIT. & quanquam hæc vera sunt, tamen meminisse debemus illud V consonans esse duplex, & quidem unum posse abesse sine detrimento verbi, alterum non posse. In veteri Faliscorum oppido Castellana est vetustissima Epigraphe, in qua legitur DI SYNNAVI. hoc est, DI SYNNAI. Θεοὶ σύνναοι. Itaque illud V potest abesse. At Varro, Volo, Verbum, si mutilentur principe litera Vau, nihil erunt amplius, quum tamen tantundem sit dicere SYNNAVI, ac SYNNAI. Quare Donatum Servius non minus vere, quam eleganter reprehendit, qui Vau Latinorum idem putavit esse cum Digamma Æolico. Verba ejus sunt hæc: *Aeolenses enim Græci quibusdam dictionibus, ut impinguescant, istam Digammam apponunt, ut pro Elena dicant Velena. Sed Donatus hic arguitur, quod apud Græcos Digamma hanc legem habeat, ut V detracta, nihil absit nomini. Ut si de Velena tollamus Digamma, remanet integrum nomen, Elena. His ergo nominibus si Vau detrahatur, integrum deperit nomen. Ut si tollamus de Vulgus V unum, remanet Vlgus: quod non dicitur.* Hoc verum & rectum est. Sed Servius, & alii, qui Donatum reprehendebant, non adverterunt, esse quoddam Vau Latinũ, quod respondeat τῷ διγάμμῳ Æolico: esse etiam, quod non possit abesse sine imminutione vocis ejus, cui præpositum est. Atque hæc quidem de V consonante. Superest Ʊ vocalis, quæ eundem sonum omnino habet, quod ȣ Græcum, ut nemo nescit. Quare miror, quid in mentem veniebat viro doctissimo Ausonio, quum de illa vocali scriberet:

Cecropiis ignota notis ferale sonans V.

Nam neque ignota est literis Græcis, quum ei æqui polleat τὸ ȣ, & apud veteres Iones eandem figuram habuerit, quam Latina. Itaque in nummo Augusti legitur: AYT. KAICAR. AYΓYCTOC. KYPANEIΩN. THC IEPAC. KAI. AYTONOMOY. Ubi v pro ȣ. Nam litera Pythagoræ posterior est, conformata scilicet ex V Ionico, producto scapo, contra quam putavit Marius Victorinus. Y *vero eodem ordine scriptum habemus, quo illi, recisa tantum virgula juncta sic,* V. *quod apud illos junctum* O *litera facit syllabam. Nostri etiam, quoties ejusdem soni syllaba scribenda esset, & ipsi adjungebant* O *literæ. Inde scriptum legitu* LOVCETIOS, NOVNCIOS, & LOVMEN, & cætera. Tertia figura Ƴ est Romæ in Belueder.

ƳΠΕΡ. CωTHRIAC. KAI. ΔIAMONHC TOƳ. KƳPIOƳ. AƳTOKPATOPOC KOMMOΔOƳ. CEBACTOƳ OI. NAƳKΛHPOI. TOƳ. ΠOPЄƳTIKOƳ AΛЄΞANΔPINOƳ. CTOΛOƳ.

In vetustissimo lapide apud Fulvium Ursinum: ANΔ☐KIΔHΣ. ΛEΩΓ☐PΟƳ. In alio apud eundem: APIΣT☐ΓEITΩN. ⊟E☐TIM☐Ƴ. Λ⊟HNAI☐Σ. Alibi: APIΣTOΨANHΣ. ΨIΛIΠΠIΔ☐Ƴ. Λ⊟HNAI☐Σ. Hæc sunt vetustissima.

ΦI. Apud Ausonium: *Hac gruis effigie Palamedica porrigitur* Φ. In aliis libris, *Hac crucis effigie.* Mihi non magis crucem, quam gruem referre videtur. neque mentem Ausonii capio, præsertim quum Martialis gruem vocet Palamedis avem. Sed Ausonius Φ vocaverit Palamedicam, quod trium aspiratarum φ, χ, θ, inventor Palamedes esse dicatur. Secundi exemplum extat in veteribus inscriptionibus, quod impræsentia non succurrit. Sed creberrime occurrunt quadratæ literæ ex rotundis ⊟, ☐, ⏀, id est, Θ, O, Φ. Tertii exempli in ædibus Maphæanis: ΕΠΙ ΙΕΡΟΘΥΤΑ ΝΥΜΦΟΔΩΡΟΥ. ΤΟΥ. ΦΙΛΩΝΟΣ. Quarti in illo Magni Etruriæ Ducis, APIΣT☐ΨANHΣ. ΨIΛIΠΠIΔOƳ. Λ⊟HNAI☐Σ. Ibid. HPAKΛEIT☐Σ. EΨEΣI☐Σ. Ibid. ⊟E☐ΨPΛΣT☐Σ. MEΛΛNTΛ. EPEΣI☐Σ. Porro duplex est apud Phœnicas & Hebræos Φ. Est enim lene Φ. ut ὦφείρ. Est durum, quod exprimitur per πφ, ut ἐπφεθὰ, ἀνοίχθητι, in Euangelio. quod quidem vetustissimi Iones, & Æoles retinuerunt, apud quos eadem est differentia τοῦ φ. Nam Σαφὼ illis erat, quæ aliis Σαπφώ. Ἀφῦς, Ἀπφῦς Theocrito. Κέφος, Κέπφος. Κεφωθεὶς, Κεπφωθεὶς Hesychio. ὄφις, ὄπφις. Τρεῖς δ' ἐρρίγησαν, ἐπεὶ ἴδον αἰόλον ὄφιν, quod pronunciandum ὄπφιν. Neque est μείουρος στίχος, quod omnibus vetustissimis Criticis persuasum fuit. Σκύφος, σκύπφος. ut in illo heroico:

Σκύφον ἔχων ἐπιρρ. ἐπίρρῃ σκύπφον ἀείρας.

Scribitur σκύφον, legitur σκύπφον. Neque solum « Φ continet suam tenuem Π, sed etiam X, suam « K, ut apud Theognim Βρόχον ἀπορρήξας. Scri- « bitur Βρόχον, legitur Βρόκχον. neque dubium, « quin veteres Βάχος, non Βάκχος prius scripse- « rint. Durum illud apud eundem Theognim: Πειθόμενος χαλεπῇ, Κύρνε, διαβολίῃ. quod legendum « διαββολίῃ. Nam in superioribus exemplis aspira- « ta continet tenuem. βῆτα autem non est aspirata. « Omnino vero peregrinum est πφ in lingua Græca: quod plane Phœnicium est. Doctissimus Hieronymus in fine Capitis XI Danielis in voce Apadano, notat hæc: *Notandum autem, quod* P *literam Hebræus sermo non habeat,*

habeat, sed pro ipsa utatur ב *, cujus vim Græcum* Φ *sonat: in isto tantum loco apud Hebræos scribatur quidem* ב *, sed legatur* P. Hoc verissimum est. & propterea Masoritæ in illo ב notarunt punctum, quod vocant Daghes. quod sine dubio non erat in usu ævo Hieronymi. & pronunciandum ut πφ, quemadmodum Σαπφώ.

XI. Ausonius: *In Latio numerus denarius Argolicum* X. Hæc litera frequentissima est in Scholiis Pindari, & Aristophanis, ubi aliquid à poëta nove usurpatur. Significabat etiam χρηστόν, vel χρήσιμον. quando appositum margini notabilem locum, aut sententiam ostendebat, ut Eclogarius haberet paratam, quum usus postularet. Unde & sententiæ selectæ vocantur χρηστομάθειαι. Latini Laudabilia dixerunt. Et in margine apponebatur duplex L.L. quod Probus interpretatur rectissime *Locus Laudabilis.* In libro vetustissimo Varronis rerum Rusticarum, quo usus fuerat Petrus Victorius, occurrebat frequentissime *L. Laudabiliter. L. Laudabile.* Quod quum explicavissemus in nostris in Varronem Notis cum honorifica mentione Petri Victorii, tamen ex eo bonus senex maximo odio in nos exarsit, quod nec palam apud amicos dissimulare potuit. Amicus quoque noster μακαρίτης non potuit pati selectas sententias Declamatorum apud M. Senecam esse Laudabilia, & Laudabiles locos declamationum. Nam ibi declamationes non apponuntur, sed acute dicta pauca de multis; καὶ παρεκβολαὶ χρήσιμοι.
,, Et mirum est ab eo amico nostro id scriptum fuisse
,, in notis ad Calpurnium Rhetorem, cujus scriptoris
,, titulus ita in manuscripto conceptus fuit: *Calpurnii*
,, *Excerpta ex* X *minoribus Rhetoribus.* Quid enim aliud
,, sunt EXCERPTA, quam LAUDABILIA,
,, χρηστομάθειαι, παρεκβολαί; Apulejo, & aliis
,, veteribus, dicuntur FLORIDI, vel FLORIDA.
Ita paucis datum est aut verum nosse, aut ingenue fa-
,, teri. Igitur X illud frequentissimum in Scholiis Pin-
,, dari & Aristophanis vetustissimis nihil aliud sonat,
,, quam χρήσιμον, vel χρηστόν. atque adeo ipsum X
,, χρηστὸν vocatum fuisse testis Tertullianus de baptis-
,, mo, cap. VIII. *Impositis & intermutatis manibus bene-*
,, *dixit, & quidem ita transversim obliquatis inter se, ut*
,, *Chreston deformantes jam tum portenderent benedictionem*
,, *in Christum futuram.* Ibi Chreston & litera X, quæ ali-
,, ter Chresimon vocabatur, ut Isidoro. Portendebat
,, autem Christum, quia X solitarium significabat etiam
,, Christum. ut apud Julianum Apostatam in Misopo-
,, gone. τὸ χι οὐδὲν ἠδίκησε τὴν πόλιν. id est, ὁ Χριστός,
,, ut ipsemet Apostata postea interpretatur. Præterea
,, *Chreston* etiam Christum vocatum à Gentibus fuis-
,, se, testis Suetonius, & Lactantius. Itaque apud Ter-
,, tullianum neque locus ille vulgo capitur, neque va-
,, cat mendo. quia *Christum* legitur, ubi nos *Chreston*
,, legendum esse minime dubitamus. Quod autem
,, Hieronymus & Isidorus X figuram crucis habere di-
,, cunt, ὁλοσχερῶς accipiendum. Nam χ est potius
,, σταυροειδὴς quam σταυρός: quemadmodum ἔλλειψις
,, est potius κυκλοειδὴς, quam κύκλος. Nam si T
,, est crux, quomodo X potest esse? Et certe quod qui-
,, busdam persuasum est fuisse crucē figura X, ut quam
,, vocant S. Andreę, nullo vero argumento nititur. neq;
,, unquam ejusmodi cruces apud veteres in usu fue-
,, runt. Quomodo autem X χρηστὸν, & χρήσιμον vo-
,, cabatur, ita Θ ἄχρηστον. Cassiodorus: *loca, quæ contra*
,, *regulas Patrum dicta sunt achreston repudiatione signans.*
,, Sed quia Chresimon etiam vocabant, pro quo po-
,, sterior vetustas Chrisimon dicit, ut legitur in Formа-
,, tis apud Papiam, ideo & apud Tertullianum Chris-
,, mon legi potest, ita scribentibus ultimæ vetustatis li-
brariis. Eodem res reciderit. Secunda hujus literæ fi- ,,
gura est crux inversa, quæ est Ionica, & prior, quam hæc vulgaris, ut est in columna viæ Appiæ. postea celeritate scribendi decussata est. Unde omnis decussatio est dicta χιασμός. Pronunciatur autem à Græcis hodiernis ante ε, ι, υ, η, οι, ει, αι, tanquam ש ultima Hebræorum litera, aut X Hispanicum, aut *ch* Gallicum, aut *cia* Hetruscum, aut *schi* Germanicum. eaque pronunciatio vetustissima est. Nam Arabes, ubi ex Græcis vertunt nomina propria, & incidunt in χ ante eas vocales, id exprimunt, per suum Schin, quod respondet ultimæ literæ Hebraicæ. Sic in vetustissima paraphrasi Euangeliorum Arabica Ἀρχέλαος per Schin scriptum est, & in Liturgia Arabica Basilii Coptitarum χερουβὶμ per idem Schin. Vide in IV de Emendat. Temp. in Thoth Nabonassari.

XI. Ausonius: *Furca tricornigera specie penultima sum* Ψ. Ω. Nunc pronunciatur ὦ μέγα. Apud veteres dicebatur tantum O, vel ἀντίστοιχον τοῦ ο, quemadmodum H vocabatur ἀντίστοιχον τοῦ E. Ausonius:

Et suprema notis ascribitur Argolicis Ω.

Prima figura vocatur à Poëta Tragico — κύκλος πόδας ἔχων βραχεῖς δύο. Secunda & tertia toties occurrunt in veteris monimentis, ut opus non sit monere. Quarta est in inscriptione supra à nobis adducta: ΝΥΜΦΟΔ. Ω. ΡΟΥ. ΤΟΥ. Φ ΙΛ Ω ΝΟΣ. Quinta ex alia inscriptione à nobis producitur in litera Y. C Ω ΤΗΡΙΑC.

Hactenus de literis Cadmeis Ionum, & Græcis, earumque origine, figura, diversitate, potestate: quæ omnes numero fuerunt, eruntq; adhuc tempore Victorini, XXVII. ex quibus tres erant notæ numerorum, sive ἐπίσημα. Reliquæ XXIV literarum verarum vice funguntur, XIX in Alphabeto Cadmeo, V autem extra Alphabetum. Multa Alphabeta Græca hodie in scriptis codicibus extant, in quibus inter E, & Z, semper ϛ episemon interjicitur, inter Π, & P, ϙ *Kophe*, post ω semper ϡ ἐνακόσια. Vide Alphabetum Græcum ,,
apud Bedam in libello de ratione Computi. Ubi in- ,,
ter E, & Z interponitur ϛ. inter Π, & P, autem ϙ. ,,
qui fiunt omnino XXVII characteres, quibus Alphabetum Græcum semper instructum fuit. neque præterierunt, puto, DC anni, ex quo illa ἐπίσημα de serie literarum Græcarum sublata sunt. Certe Rhabanus Maurus, aliique eo recentiores illa in suis Alphabetis Græcis ponunt. In Georgiano sane, quod mere Græcum est, ἐπίσημον ϛ collocatur sexto loco, & vocatur σὶ alias ξτί. In Zerviano & Moscovitico dicitur Xivit. Nunc, quod quarto loco promisimus, videndum, quot & quas à Phœnicibus primum acceperint. hoc est, quot literis primum usi. Nam hæc est unica caussa, propter quam hæc disputatio à nobis suscepta, sine qua nulla via patebat ad locum propositum Eusebii illustrandum. Sed superest X Latina extra ordinem Græcum. Ultima est enim veterum literarum in Alphabeto Latino, de qua nihil aliud dicam, nisi vetustissimam fuisse, licet prius vice ejus GS, & CS uterentur. Sed EXFOCIONT pro Effugiunt legitur in vetustissimo saxo Duillii, quod & in Capitolio olim vidimus, quum recens effossum fuisset, & descripsimus præsente M. Antonio Mureto; qui nos eo deduxerat. Quare non est audiendus ille vetus Grammaticus, ex quo Isidorus hæc descripsit. X *litera, usque ad Augusti tempora, nondum apud Latinos erat: sed pro ea* C *&* S *scribebant. Unde & duplex vocatur, qui pro* C *&* S *ponitur. Unde & ex eisdem literis compositum nomen habet.* Ego concedam illi multos non solum ad Augusti tempora,

pora, sed etiam infra tempora Antoninorum, es pro X usurpasse; sed X ante Augusti tempora non fuisse, quo confidentius negemus, facit columna illa Duillii, & alia monumenta ante tempora C. Cæsaris scripta. „ Sed tempus fidem exoluere. Et Varro VIII de ling. „ Lat. *Quid similius videtur, quam in his est extrema litera,* „ *Crux, Frux.* Lege cætera.

Primo igitur videndum quot literis initio usi, deinde quibus, postremo quis earum usus fuit. hoc est, quomodo illis in tanta paucitate utebantur. Ac sexdecim tantum ab initio fuisse non solum ex hoc Eusebii loco, sed etiam ex aliorum scriptorum testimoniis constat, præsertim ex Plinio, cap. LVI lib. VII. Irenæus adversus impurum Marcum hæreticum: Τίς γὰρ οὐκ ἂν μισήσειε τὸν τηλικούτων ψευσμάτων κακοσύνθετον ποιητὴν, τὴν μὲν ἀλήθειαν ὁρῶν εἴδωλον ὑπὸ Μάρκου γεγενημένην, καὶ τοῦτο τῶν τοῦ Ἀλφαβήτου γράμμασι καταστιγμένην; Νεωστὶ πρὸς τὸ ἀπ' ἀρχῆς, τὸ δὴ λεγόμενον, χθὲς καὶ πρώην, Ἕλληνες ὁμολογοῦσιν ἀπὸ Κάδμου πρῶτον ἓξ καὶ δέκα παρειληφέναι. εἶτα μετέπειτα προβαινόντων τῶν χρόνων αὐτοὶ ἐξευρηκέναι ποτὲ μὲν τὰ δασέα, ποτὲ δὲ τὰ διπλᾶ. ἔσχατον δὲ πάντων Παλαμήδην φασὶ τὰ μακρὰ τούτοις προστεθεικέναι. Ita interpungendus est ille locus male ab interpretibus acceptus. Vetus interpres scriptor ineptissimus pro illis ἀπὸ Κάδμου πρῶτον, legebat ridicule, ἀπ' εἰκασμοῦ πρώτου, *ab æstimatione prima.* Quod tamen editores ultimi depravarunt, & reposuerunt *à Cadmo:* qui potius aliud tractare digni erant, quam literas, Tartarei Pyriphlegethontes, maledicentiæ, virulentiæ, & probrorum concinnatores, latrina conviciorum, stabulum inscitiæ. Luculentus est locus Marii Victorini; qui huc spectat: *Scripseram autem vobis, quantum repeto, & alia plura, inter quæ nostros antea, sicuti & Græcos quoque, XVI literis usos: ex quibus fuisse vocales apud utrosque: his postea quasdam à Palamede, & alias à Simonide adjectas implesse numerum XXIV: ex adjectu autem nostros solam X recepisse, F vero, G, & Q in Græcis etiam literis fuisse, & nunc esse: sed Q numero servire, atque nonaginta significare: F autem Æolis duntaxat idem valere, quod apud nos V, quum pro consonante scribitur, vocarique* βαῦ *& Digamma. & significaveram, priusquam Græcis vocales reperta sunt H, & Ω, vicem earum tam apud illos, quam apud nos explesse E, & O: & O etiam scribi solitam pro syllaba OY: E autem pro* Ἦτα, *&* Ἰῶτα*: easdemque & O, & E, quoties accepissent in finem* ἰῶτα, *dativum casum apud utrosque significare. Et harum scriptionum exempla non solum ex libris veteribus, sed etiam ex peritorum, &c.* In hoc illustri loco habes non solum quæ de XVI primis literis veteres censuere, sed etiam brevem & perspicuam ἀνακεφαλαίωσιν eorum omnium, quæ à nobis in singulis literis disputata sunt. Tzetzes doctus Græculus, sed ventosæ ostentationis homo, ut aliquid supra alios sapere videretur, non Cadmum, sed Palamedem, sexdecim illas literas invenisse impudentissime mentitur, pag. 224.

Λέγουσι γὰρ οἱ σύμπαντες εὑρεῖν τὸν Παλαμήδην
Οὐ τὰ εἰκοσιτέσσαρα γράμματα καὶ στοιχεῖα,
Μόνα δὲ ἐκ πάντων δέκα ἕξ, ἅπερ ἂν γνοίης μόνος
Ἐν τῷ εἰπεῖν με τὰ λοιπὰ, τρεῖς τὰς κλήσεις ἔχει,
Καί τινες τούτων εὑρετὴς, καὶ δὴ σαφῶς λεκτέον.

Deinde tres densas, sive aspiratas, à Cadmo non Phœnice, sed Milesio inventas. & alia nugatoria. Jam igitur certum est apud veteres XVI tantum literarum usum fuisse.

Ad hæc, quod secundo loco proposuimus, videamus, quænam illæ fuerint. Omnibus fere in hoc convenit, has fuisse, Α, Β, Γ, Δ, Ε, Ι, Κ, Λ, Μ, Ν, Ο, Π, Ρ, Σ, Τ. Aristoteles apud Plinium præter illas XVII Υ, Φ addit, & statim ab initio XVIII fuisse. Corrige apud Plinium locum illum, ubi Z, pro H perperam, positum. Si huc conjecero omnes omnium sententias, operam lusero. Satis est indicasse, quid meliori parti visum est. Ego non dubito, quin XVI illæ literæ, quas primo loco posuimus, fuerint omnium in usu primæ; omnes ex Alphabeto Cadmeo. sed quia sextam literam, quam Vau vocabant, ἐπισήμου tantum loco habebant, ea autem omnino necessaria sit, neque ea carere unquam potuerit Græcus sermo, illa accessit ad XVI eas literas: ut omnino XVI literæ ex Alphabeto Cadmeo fuerint, una autem V, (quæ postea Υ fuit) extra Alphabetum. Itaque verum dicunt, qui XVI tantum fuisse volunt, si Alphabetum Cadmeum consideremus, ex quo omnes illæ depromptæ sunt. sed quum verum dicunt, non omne tamen dicunt. Nam XVII, non XVI fuerunt. Hæc est indubitata sententia. neque aliter putavisse Aristotelem ratio vincit, quem nunquam credam XVIII literas dixisse ab initio, ex iisque Φ fuisse, quum constet Φ recentissimam esse, ut reliquas duas aspiratas. Jam igitur ex his concludimus, XVII literas ab initio statim fuisse, Α, Β, Γ, Δ, Ε, Η, Ι, Κ, Λ, Μ, Ν, Ο, Π, Ρ, Σ, Τ, Υ. Idque majore fiducia affirmamus freti auctoritate veteris Scholii in Oresten Euripidis: οὗτος ὁ Παλαμήδης λέγεται εὑρηκέναι ιϛ γράμματα μήπω τότε ὄντα. ἀλλὰ Φοινίκων γράμμασιν ἐχρῶντο οἱ ἄνθρωποι. ἄλλοι δὲ ἄλλως. Sed in alio Scholio supra dicitur Palamedem Phœnicia (elementa) Græcis in Aulide communicasse: πρῶτον μὲν τὰ Φοινίκια διδάξας ἦγεν αὐτοῖς, &c.

Nunc quomodo illis uterentur, videndum. Antequam Θ, Φ, Χ sive à Simonide, sive ab alio introductæ essent, post Τ, Π, Κ, apponebant aspiratam Η. & scribebant ΤΗΕΟΣ, ΠΗΙΛΟΣ, ΚΗΡΟΝΟΣ, θεὸς, φίλος, χρόνος. De quo dubitare non patitur acutissimus Grammaticus Marius Victorinus. Cujus hæc verba sunt: Θ, Φ, Χ, *priusquam à Simonide invenirentur, exprimebant juxta* Τ, *& juxta* Π, *& juxta* Κ, *aspirationis notam* Η *ponendo.* Jam Herodotus dicit se vidisse tres epigraphas Cadmeis literis inscriptas. Cadmeæ literæ sunt Phœniciæ, præterquam quod Phœnices à dextris sinistrorsum legunt, Cadmeæ vero literæ contrario situ leguntur, & XXII numero fuerunt, ut vidimus supra. de quibus nihil præter ea, quæ superius à nobis disputata sunt, dicere possumus. Sed epigraphas illas, quas Cadmeis literis conscriptas se vidisse testatur Herodotus, nos Ionicis complectemur, ut, quod tertio loco promisimus, usum harum literarum aperiamus. Prima epigraphe:

Ἀμφιτρύων μ' ἀνέθηκεν ἐὼν ἀπὸ Τηλεβοάων.

ΛΜΓHITRVON. Μ. ΛΝΕΤΗΕΚΕΝ. ΕΟΝ. ΛΠΟ. ΤΕLΕΒΟΛΟΝ.

Σκαῖος πυγμαχέων με ἑκηβόλῳ Ἀπόλλωνι νικήσας ἀνέθηκε τεῒν περικαλλὲς ἄγαλμα.

5ΚΑΙΟ5.ΠVΛΜ ΑΚΗΕΟΝ. ΜΕ. ΗΕΚΕΒΟLΟΙ. ΛΓΟLLΟΝΙ. ΝΙΚΕ5Λ5. ΛΝΕΤΗΕΚΕ. ΤΕΙΝ. ΓΕRΙΚΑLLΕ5. ΛΛΛLΜΛ.

Λαοδάμας τρίποδ' αὐτὸν ἐϋσκόπῳ Ἀπόλλωνι μουναρχέων ἀνέθηκε τεῒν περικαλλὲς ἄγαλμα.

LΛΟDΛΜΛ5.TRIΓOD. ΛVΤΟΝ. EV5KOΓOI. ΛΓOLLONI ΜΟVΝΛRΚΗΕΟΝ. ΛΝΕΤΗΕΚΕ. TEIN.ΓERIKΛLLE5. ΛΛΛLΜΛ.

His tribu Epigrammatis Græcia nihil habet antiquius. Nam primum est Amphitryonis, secundum Hippocoontis sub Oedipode, tertium Laodamantis Eteoclis filii. Cæterum pro Ψ, ΠΣ, pro Ζ, δσ scribebant. Δσὺς, Ζεὺς, Δσιὸς, Διός. Quod & dixerunt Ζιός.

Hactenus de priscis Ionum literis.

MDCXVII. *Xenophon filius Grylli, & Ctesias clari habentur.*] Anno tertio Olymp. XCV, Cyrus minor interficitur, cujus ἀναβάσεως historiam scripsit Xenophon, qui prælio interfuit. Ctesias vero rerum Persicarum scriptor captus in eo prælio XVII annos apud Artaxerxem Memorem medicinam fecit, & ultimis temporibus contulit sese ad historiam Persicam, & Assyriorum Origines describendas, à Nino seriem gestorum & temporum contexens, ad tertium annum Olympiadis XCV; non utique quod anno tertio Olympiadis scripserit: sed quod ad eum annum historiam suam continuarit. Nam anno tertio Olympiadis centesimæ floruit, ubi assignandum erat ejus tempus. Imposuit Eusebio Diodorus male intellectus. Κτησίας δὲ ὁ συγγραφεὺς τὴν τῶν Περσικῶν ἱστορίαν εἰς τοῦτον τὸν ἐνιαυτὸν (III Olymp. XCV) κατέστροφεν, ἀρξάμενος ἀπὸ Νίνου καὶ Σεμιράμιδος. Terminavit historiam eo anno, sed scribebat quatuor Olympiadibus solidis post illud tempus. Eusebius vero putavit eum eodem anno desiisse scribere, quo historiam suam terminavit. Hinc „ error, quem ab Africano Eusebium hausisse non du- „ bito.

„ Ibid. *Ctesias.*] Tzetzes cap. I. Chiliados I.
„ ὁ δὲ Κτησίας ἰατρὸς, υἱὸς δὲ Κτησιόχου
„ διωρμημένος πόλεως ἐκ Κνίδου τῆς Κυπρίας
„ ὃς Ἀρταξέρξῃ κρατηθεὶς, ὡς συμμαχῶν τῷ Κύρῳ
„ ἐν Πέρσαις διετέλεσε χρόνους ἑπτὰ καὶ δέκα,
„ βίβλοις τρισὶ καὶ εἴκοσι τὰ Περσικὰ συγγράψας.

MDCXVIII. *Macedonum Amyntas.*] Magna est perturbatio apud Eusebium in temporibus regum Macedoniæ, ut hic. Nam anno primo Olymp. XCV Archelao interfecto per imprudentiam à delitiis suis Cartero, Æropus Orestis filii ejus tutor, interfecto pupillo suo, regnum insedit annos VI. auctor Diodorus & Aristides. Quare maxima, ut dixi, confusio est in his Regibus, non Eusebii culpa, aut negligentia, sed scriptorum, qui regum Macedoniorum successiones literis mandarunt. & fortasse in hoc errore præivit illis Iulius Africanus, quem fere semper sequitur.

Ibid. *Socrates venenum bibit.*] Metachronismus unius anni, qui est Eusebio solennis, ut in prætore Callia, & expeditione Xerxis. Diodorus enim scribit Socratem cicutam bibisse anno primo Olymp. XCV. ἄρχοντος Λάχητος. Idem scribit Aristides Sophista. Accedit testis Laertius, qui ait Cyri minoris expeditionem contigisse anno IV Olymp. XCIV, anno uno, inquit, antequam Socrates venenum biberet. Quare anno primo Olymp XCV venenum bibit.

MDCXIX. *Templum rursus Ephesi incensum.*] Prius incensum ab Amazonibus, ut ipsemet Eusebius indicavit: posterius ab Herostrato, anno primo Olymp. CVI, Ἐλπίνου Ἀθήνησιν ἄρχοντος, annis XLII post hunc. Quid habebat in animo Eusebius, quum hæc scriberet tot annorum prochronismo committens?

MDCXXIII. *Carthaginensium bellum famosum.*] Non dubito in Græco fuisse, Καρχηδονίων μάχη περιβόητος. Bellum, μάχη, de quo toties monuimus. Nam ubique τὴν μάχην bellum vertit: quod imponere etiam doctis potest. Intelligitur pugna navalis commissa inter Syracusios duce Leptine, & Carthaginienses duce Imilcone, in qua naves Dionysii tyranni à Carthaginiensibus demersæ supra centum, hominum autem viginti millia occisa, anno primo Olymp. XCVI, Φορμίωνος ἄρχοντος. Diodor. 429. Metachronismus biennii.

MDCXXIV. *Macedonum Argeus.*] Hæc, ut proxime monui, admodum turbata sunt; neque conveniunt cum Diodoro. Istius Regis nummus habet, ΑΡΓΕΙΟΥ. ΒΑΣΙΛΕΩΣ. non ΑΡΓΑΙΟΥ, ut quidam scribunt perperam. Unde Sibylla Ἀργεάδας reges Macedoniæ vocat. de quo alibi mentionem fecimus. Ridiculum enim est, quod scribit Appianus in Syriacis, τοὺς Μακεδόνας Ἀργεάδας dictos ἀπὸ τοῦ ἐν Ὀρεστείᾳ Ἄργους. Ἀργεάδης est nomen patronymicum, quod non à locis, sed à personis derivatur.

MDCXXV. *Galli Senones Romam invaserunt.*] Est hallucinatio confundentis annum transitus Alpium cum anno Urbis captæ. Nam ineunte Olympiade XCVII, Galli Senones Alpes transiverunt. Appiani Fragmentum à Fulvio Ursino publicatum: Ὅτι Ὀλυμπίων τοῖς Ἕλλησι ξζ΄ γεγενημένων, τῆς γῆς τῆς Κελτῶν οὐκ ἀρκούσης αὐτοῖς διὰ τὸ πλῆθος, ἀνίσταται μοῖρα Κελτῶν τῶν ἀμφὶ τὸν Ῥῆνον ἱκανὴ, κατὰ ζήτησιν ἑτέρας γῆς. Sed de Gallis habitantibus circa Renum frustra est, utpote Græcus homo de remotissimis nationibus loquens. Hæc videtur verior sententia, quam Diodori, qui scribit superasse Alpes anno quarto Olympiadis ejusdem. Hallucinatio igitur est Eusebii conjicientis annum captæ Urbis in annum, quo Alpes superatæ. Nam capta fuit urbs anno primo Olympiadis XCVIII. Πυργίωνος ἄρχοντος, auctoribus Diodoro, & Dionysio. Potest esse etiam culpa eorum auctorum, à quibus hæc mutuatus est Eusebius: quod malo credere.

Ibid. *Galli Senones.*] Ex Livio, & Historia Latina Hieronymus Senonas vocat. Nam non legitur in Græcis Eusebii. Rem miram, & quam nullo auctore firmare possum, narrat Hieronymus, quia Galli urbem Romam ceperant, propterea Gallorum gentis homines effeminari. Verba ejus proferam ex Commentario in cap. IV. Oseæ. *Hi sunt, quos hodie Romæ matri non Deorum, sed Dæmoniorum servientes Gallos vocant: eo quod de hac gente Romani truncatos libidine in honorem Atys, quem eunuchum Dea meretrix fecerat, sacerdotes illius mancipaverint. Propterea autem Gallorum gentis homines effeminantur, ut, qui urbem Romam ceperant, hac feriantur ignominia.* Quasi soli Romani famulos Cybeles Gallos vocarent. Atqui à Gallo flumine Phrygiæ dictos esse Ovidius monuit, & Stephanus: καὶ τὸν μὲν Γάλλον ἐλθεῖν ἐπὶ τὸν Τυρίαν ποταμὸν, καὶ οἰκῆσαι, καὶ τὸν ποταμὸν Γάλλον καλέσαι· ἀπὸ ἐκείνου γὰρ τοὺς τεμνομένους τὰ αἰδοῖα Γάλλους καλοῦσι. Sed & nescio quid simile „ balbutit Scholiastes Hephæstionis: Γαλλιαμβικὸν „ δὲ ἐκλήθη, ἐπειδὴ λελυμένον ἔχει τὸ μέτρον. οἱ δὲ Γάλ- „ λοι διαβάλλονται ὡς θήλειαν νόσον ἔχοντες. διὸ καὶ „ σώματα φόρον ἐτέλουν Ῥωμαίοις εἰς τοῦτο. οἱ τοιοῦτοι „ δὲ ἱερεῖς εἰσὶ Δημητρός Imo Ἰδαίας μητρός. Nugæ.

MDCCXXVIII. *Tribuni militum pro Consulibus esse ceperunt.*] Tribuni militum Consulari potestate primum creati A. A. V. C. CCCXI. Augurum decreto magistratu sese abdicare coacti tertio mense, postquam creati. Deinde sæpe creati, sed ab anno CCCXXVI. usque ad multum temporis, nunquam intermissi. Tantum abest, ut anno captæ Urbis ceperint creari. Apud Suidam in χιλίαρχος. Δεκαπέντε πρὸς τοῖς τετρα- „ κοσίοις ἐτῶν ἀπὸ τοῦ πρώτου συνοικισμοῦ τοῦ ἄστεος „ διαγεγονότων, χιλίαρχοι τὴν ἀρχὴν Ῥωμαίων „ περιειλήφασι. „

MDCXXX.

MDCXXX. *Euagoras in furorem versus, quum regnaret Cypri.*] Diu me torsit portentum hujus periochæ. Deum immortalem, quot in partes me versavi, ut aliquo honesto effugio hinc me liberarem. Sed frustra: donec in Græca Eusebii incidi: Εὐαγόρας βασιλεὺς τῆς Κύπρου ἐξέστη. *Euagoras Rex Cypro excessit*, vel *cessit*. Nam ἐξέστη est ἐξεχώρησε. Euagoras cessit omni Cypro, præter Salamina, cujus rex fuit, hac conditione, ut stipendium regi Persarum penderet. Diodorus 262. ὁ δὲ Τηρίβαζος ὁ τῶν ὅλων ἔχων τὴν ἡγεμονίαν ἔφησε συγχωρῆσαι τὴν σύλλυσιν, ἐὰν Εὐαγόρας ἐκχωρήσῃ πασῶν τῶν κατὰ τὴν Κύπρον πόλεων, αὐτὸς δὲ μόνος τῆς Σαλαμῖνος βασιλεύων τελῇ τῷ Περσῶν βασιλεῖ κατ' ἐνιαυτὸν φόρον ὡρισμένον, καὶ ποιῇ τὸ προσταττόμενον, ὡς δοῦλος δεσπότῃ. Quamvis Euagoræ dura videbatur conditio, tamen eam accepit. Lege reliqua apud Diodorum.

Ibid. *in furorem versus.*] ἐξέστη. Κύπρου ἐξέστη. *Excessit Cypro.* Hieronymus verbum ἐξέστη absolute accepit, ut Marci *III, 21.* quem locum habebat in animo. ἔλεγον γὰρ, ὅτι ἐξέστη. *Dicebant enim, quod extra se esset, quod sana mentis non esset.* At in vulgari Latina interpretatione, quam correxit Hieronymus, *Dicebant enim: Quoniam in furorem versus est.* Quæ sunt eadem verba, quæ hic usurpat. ut ex his colligi possit, hanc editionem vulgarem eam esse, quam Hieronymus correxit, quamvis multa reliquerit, quæ ipse postea non probavit, ut in Epistola ad Ephesios, *pignus*, pro Græco ἀῤῥαβών. Sed de hoc hic locus non est. Si plura cupis de Euagora rege, adi Diodorum, & Excerpta Theopompi apud Photium, *202.* Tempus vero non convenit. Hoc enim accidit anno quarto Olymp. XCVIII, Δεξιθέου ἄρχοντος. Prochronismus biennii. Vide Synagogen nostram Olymp. XCVIII anno quarto.

MDCXXXVII. *Magno terræmotu facto, Elica.*] Multi meminerunt, Ovidius lib. XV. Seneca Nat. Quæst. lib. VI, cap. XXIII. Plin. libro secundo, cap. LXXXII. Strabo libro primo, & octavo. Contigit hæc clades anno quarto Olympiad. CI, Ἀστέου ἄρχοντος, ut scribunt Diodorus & Pausanias, biennio ante pugnam Leuctricam, auctore Strabone, quæ contigit anno secundo Olymp. CII. Ergo prochronismus commissus est annorum VII. Paulus Orosius libro tertio, cap. III, ponit hunc casum anno A. A. V. C. CCCLXXVI. hoc est numero MDCVI. Prochronismus unius Olympiadis, qui est familiaris Orosio: de quo toties monuimus. De Helices clade vide omnino Ælianum de Animalib. lib. XI, cap. XIX.

Ibid. *absorpta sunt.*] Omisit hæc Hieronymus: ὧν καὶ τὰ ἐν τῇ θαλάσσῃ ἴχνη ἄχρι νῦν φαίνεται τοῖς πλέουσιν ἀπὸ Κορίνθου εἰς Πάτρας ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ μέρη. Eadem extulit Ovidius, quum de clade harum urbium loqueretur:

— & adhuc ostendere nautæ
Inclinata solent cum mœnibus oppida mersis.

Præter Buram, & Helicen, tertiam reddit Ægiran Philo de mundo. πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας λόγος, τῆς θαλάττης ὑπερχεούσης, ἠφανίσθαι πόλεις καταποθείσας, ἐπεὶ καὶ κατὰ Πελοπόννησόν φασι τρεῖς

Αἴγειραν, Βοῦράν τε καὶ ὑψηλὴν Ἑλίκειαν
Τείχεσιν ἠδὲ πέχα * ἐλλε * πρείβρυα φυσιν *

εὐδαίμονας τοπάλαι γενομένας πολλῷ τοῦ πελάγους ἐπικλυσθῆναι φορᾷ.

MDCXL. *Prænestini à Romanis victi.*] Hieronymus ex Eutropio Græcis addidit, *per Quintinum Cincinnatum apud flumen Alliam.* Eutrop. initio libri II. ubi hoc gestum assignatur anno A. C. CCCLXV. id est, CCCLXXV. Nam decennio fere semper minus annos Urbis putat Eutropius. hoc est anno antecedente, numero MDCXXXIX. Eundem annum Urbis designat Paulus Orosius. idem facit Diodorus, anno tertio Olymp. CI.

MDCXLV. *Ptolemæus Aloritas.*] Ejus numerus: ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ. ΑΛΟΡΙΤΟΥ. ΒΑΣΙΛΕΩΣ.

MDCXLVIII. *Theo rex Aegypti.*] Sic concipiunt " nomen hujus regis scripti codices. Sed Θέως, dictus " fuit, non Θέων, à quo Theo dici debebat. Diodorus " vero vocat Ταχὼν, & Ælianus lib. V, cap. primo " Ποικίλ. Sine dubio תחו dictus fuit Τεχὼ, ut נכו Νεχὼ, vel Νεχαώ. " "

MDCXLIX. *Dionysius Siciliæ tyrannus XVIII anno moritur.*] Omnes PR. habent decimo nono. Editiones quoque XIX anno. Quis non miretur tantam codicum conspirationem in manifestum errorem, quum legendum sit XXXVIII. non XVIII? Quare culpam in codices conjicio, quum ea sit Eusebii, non codicum? cujus rei fidem faciunt Græca, Διονύσιος Σικελίας τύραννος ἀπέθανε κρατήσας ἔτη ιη. item: Διονυσίου δὲ τελευτήσαντος ιη ἔτει τῆς τυραννίδος, κρατεῖ Διονύσιος ὁ παῖς αὐτοῦ. Non ergo mirum si codicum alii XVIII, alii XIX habent, non autem XXXVIII, quod ratio postulabat. Quin Eusebius ipse ante XXXVIII annos Dionysii initium posuit. Quare non est error, sed hallucinatio calami. Helladius apud Photium: ὅτι ὀνηλάτου μὲν υἱὸς Διονύσιος ἦν ὁ τῆς Σικελίας ἄρξας ἔτη μ δυεῖν ἀποδέοντα. Unde quadraginta annos regnasse ait. quod verum est.

MDCXLVIII. *Theo rex Aegypti fugit in Arabiam.*] Hoc pertinebat ad annum sequentem. Sed non convenit Diodoro cum Eusebio, neq; de tempore, neq; de fuga hujus regis, propterea quod male ab Eusebio Diodori mens concepta. Postquam enim defecisset à rege Persarum, facti pœnitens compendioso itinere per Arabiam ad regem venit, ubi non solum præteritorum veniam, sed etiam multa beneficia à rege consecutus est, anno tertio Olympiad. CIV, Μόλωνος ἄρχοντος. Τέλος δὲ καταληφθείσης ὑπὸ τῶν ἀποστατῶν τῆς Αἰγύπτου, ὁ μὲν Ταχὼς καταπλαγεὶς ἐτόλμησε διὰ τῆς Ἀραβίας ἀναβῆναι πρὸς τὸν βασιλέα, καὶ συγγνώμην ἠξίου δοῦναι περὶ τῶν ἡμαρτημένων. ὁ δὲ Ἀρταξέρξης οὐ μόνον αὐτὸν ἀπέλυσε τῶν ἐγκλημάτων, ἀλλὰ καὶ στρατηγὸν ἀπέδειξε τοῦ πρὸς Αἰγυπτίους πολέμου. Itaque hæc non fuit fuga in Arabiam, ut ibi latitaret, quod putabat Eusebius, sed compendium viæ. Nam à Perside in Ægyptum brevior via est per Arabiam. quod ostenditur ex Cambysis expeditione apud Herodotum. Sed & clarius ex Athenæo demonstratur eum sese ad Persas contulisse, quod auxilia Lacedæmoniorum ab eo descivissent, impulsore Agesilao, qui ægre ferebat se à Tacho derisum fuisse. Verba Athenæi huc pertinentia: καὶ Ταχὼς δὲ ὁ Αἰγυπτίων βασιλεὺς Ἀγησίλαον σκώψας τὸν Λακεδαιμονίων βασιλέα, ὅτε ἦλθεν αὐτῷ συμμαχήσων, (ἦν γὰρ βραχὺς τὸ σῶμα) ἰδιώτης ἐγένετο, ἀποστάντος ἐκείνου τῆς συμμαχίας. τὸ δὲ σκῶμμα τοῦτο ἦν. ὤδινεν ὄρος, Ζεὺς δ' ἐφοβεῖτο. τὸ δ' ἔτεκεν μῦν. ὅπερ ἀκούσας ὁ Ἀγησίλαος καὶ ὀργισθεὶς ἔφη, φανήσομαί σοί ποτε καὶ λέων ὕστερον. καὶ ἀνισταμένων τῶν Αἰγυπτίων, ὥς φησι Θεόπομπος, καὶ Λυκέας ὁ Ναυκρατίτης ἐν τοῖς Αἰγυπτιακοῖς, οὐδὲν αὐτῷ συμπράξας ἐποίησεν ἐκπεσόντα τῆς ἀρχῆς

φυγεῖν εἰς Πέρσας. Ælian. lib. v. cap. 1. Ποικίλ. Ταχὼς ὁ Αἰγύπτιος, ἕως μὲν ἐχρῆτο τῇ ἐπιχωρίῳ διαίτῃ, καὶ εὐτελῶς διεβίω, ὑγιεινότατος ἀνθρώπων διῆγεν. ἐπεὶ δὲ εἰς Πέρσας ἀφίκετο, καὶ εἰς τὴν ἐκείνων τρυφὴν ἐξέπεσε, τὸ ἀήθες τῶν σιτίων οὐκ ἐνεγκὼν, ὑπὸ δυσεντερίας τὸν βίον κατέστρεψε, τῆς τρυφῆς ἀλλαξάμενος θάνατον. hæc omnia ostendunt Tahon hunc non in Arabiam fugisse metu Persarum, ut perperam scribit Eusebius, sed ad Persas ipsos se contulisse, ad quos per Arabiam ex Ægypto compendiosum est iter.

MDCL. *Aristoteles* XVIII *ætatis annum.*] Ita FR. & PET. & Edit. Sed BONG. anno sequente. Sane si Aristoteles natus est anno primo Olymp. XCIX, hoc est numero MDCXXXIII, ejus annus XVIII convenit numero præsenti MDCL. Sed Græca habent ἀπὸ δεκαεπτὰ ἐτῶν. quibus suffragantur quæ apud Laërtium: Φησὶ δὲ Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικοῖς, γεννηθῆναι μὲν αὐτὸν τῷ πρώτῳ ἔτει τῆς ἐνάτης καὶ ἐνενηκοστῆς Ὀλυμπιάδος, παραβαλεῖν δὲ Πλάτωνι, καὶ διατρίψαι παρ' αὐτῷ εἴκοσιν ἔτη ἑπτακαιδεκέτη συστάντα. Quum igitur Græca Eusebiana ιζ, non ιη ἔτη, habeant, & hoc veritas historiæ exigat, non dubium, quin correctorum sit audacia mutatum in XVIII. In multis hujus Chronici locis multa sibi permiserunt correctores: Sed in nostris Collectaneis invenies anno primo Olymp. CIII Aristotelem anno XVIII ætatis suæ venisse Athenas. Adeo incerta est fides temporum apud scriptores.

Ibid. XVIII *ætatis gerens annum.*] Gerere annum ætatis an alius præter Hieronymum dixerit, equidem non memini. quod non monerem, nisi essent, qui Hieronymum inter eos ponerent, qui latinissime loquuntur, in quibus familiam ducit Erasmus.

MDCLII. *Persarum Artaxerxes, qui & Ochus, annos* XXVI.] Triennium solidum, quod Artaxerxi Mnemoni abstulit, contulit Artaxerxi Ocho. Nam ὁ Μνήμων regnavit annos XLIII, non XL. Ochus autem XXIII, non XXVI. Obiit ὁ Μνήμων anno tertio Olymp. CIV, prudentissimus, sapientissimus, & justissimus Princeps: cui bellua sævissima Ochus in imperio successit. Itaq; recte obitus Mnemonis, & initium Ochi hic assignata sunt. sed, ut dixi, Mnemon triennio amplius imperavit, quam voluit Eusebius, aut Manethes, ex quo Africanus, & ex eo Eusebius. Nam initium Artaxerxis Mnemonis adscribendum erat numero MDCVIII.

MDCLIII. *Alexander Pheræus agnoscitur.*] Anno quarto Olympiadis CII Polydorus Pherarum tyrannus, qui Iasoni successerat, ab Alexandro fratre veneno tollitur. Alexander arrepta tyrannide XI annos crudeliter regnavit. Hic est metachronismus quinquennii solidi. Res tamen aliter narratur à Xenophonte lib. VI Ἑλληνικῶν.

Ibid. *Olympias.*] Hæc Olympias est ἀνολυμπιάς, id est, inter Olympiadas non numeratur ab Elidensibus, propterea quod per seditionem à Pisatis & Arcadibus celebrata sit. auctores Diodor. & Pausan.

MDCLIV. *Camillus Gallos, qui bellum Romanis intulerant, superat.*] Hieronymus ex historia Latina. Nimirum hoc contigit numero MDCXXX, pulsis urbe Roma Gallis à Camillo Dictatore tertium. Fœdissimus est metachronismus annorum XXIV. Ecqui potuit Camillus Gallos superare numero MDCLIV, qui jam obierat anno antecedente, L. Genucio Aventinensi, G. Servilio Ahala Coss. Quod si intelligamus de eo bello, in quo M. Valer. qui postea Corvus dictus est, singulari pugna cum Gallo congressus est, ne sic quidem anachronismum effugiemus. Erit enim prochronismus ann. XVII. Sane in eo bello Furium Camillum illius, qui Romam liberavit, filium ducem fuisse, verum est. Sed quantus erit hiatus temporis.

MDCLV. *Macedonum Philippus.*] Quid variatum hic sit super hujus Regis annis, vide Canones nostros Isagogicos.

MDCLVIII. *Ochus Apodasmo Iudæorum capta.*] Græca: Ὦχος Ἀρταξέρξης εἰς Αἴγυπτον στρατεύων ἀποδασμὸν εἷλεν Ἰουδαίων, οὓς ἐν Ὑρκανίᾳ κατῴκισε πρὸς τῇ Κασπίᾳ θαλάσσῃ. *Ochus Artaxerxes in Aegyptum expeditionem suscipiens, partem quandam Iudæorum capit, quibus ad Hyrcanum mare sedes assignavit.* Hieronymus putavit Apodasmon esse urbem quandam Iudæorum. Nos, antequam Græca videremus, hallucinationem jamdudum deprehenderamus. Eusebius libro priore: Ὦχος Ἀρταξέρξου παῖς εἰς Αἴγυπτον στρατεύων ἀποδασμὸν εἷλεν Ἰουδαίων, &c. Vise locum. Quum Paulus Orosius in omnibus, quæ ex hoc Chronico hausit, satis probet se sola Latina Hieronymi, & nunquam Græca Eusebii vidisse, errorem tamen interpretis declinavit, quum hunc locum in suum librum describeret. *Tunc etiam Ochus, qui & Artaxerxes, post transactum maximum diuturnumque bellum, plurimos Iudæorum in transmigrationem egit, atque in Hyrcania ad Caspium mare habitare præcepit: quos ibi usque in hodiernum diem, amplissimis generis sui incrementis consistere, atque exinde quandoque erupturos opinio est.* Sane ἀποδασμὸν vertit *plurimos Iudæorum*, quanquam Græca non viderat. Est autem locus luculentus iste. Nam Iudæi illi, quos ex Ægypto in Hyrcanos deportavit Ochus, sunt propagati ex reliquiis illis, quæ ad Waphrem Regem confugerant, ut ex Ieremia & Africano suo loco annotavimus. Eos Epistola consistorii Ierosolymitani filios deportationum Mediæ vocat. vide in Epocham XIII quæ notavimus libro tertio Canonum Isagogicorum.

MDCLXI. *Dionysius Sicilia pellitur.*] Dionysius junior exutus tyrannide à Dione affine, anno quarto Olymp. CV fugit in Locros Italiæ. auctor Ælian. Ποικίλ. lib. XII, cap. XLVII. ubi Locrensium virgines constupravit. Auctor idem Ælianus. Idem extat apud Justinum lib. XXI.

MDCLXII. *Alexander Philippi & Olympiados filius nascitur.*] Alii anno antecedente natum volunt. Solinus biennio ante C. Fabio Ambusto, C. Plautio Proculo Coss.

MDCLXIII. *Dion Syracusis interimitur.*] Eusebius priore libro: ὁ δὲ Δίων ἐπιστρατεύσας μετὰ Ἑλληνικῆς δυνάμεως ἐκβάλλει Διονύσιον τῆς ἀρχῆς, αὐτός τε μετ' ὀλίγον ἀναιρεῖται παρά τινων οἰκείων. Inepte vero editiones habent *Dionysius*, non *Dion*. Omnes denique manuscripti codices agnoscunt *Dionysius*, præter BONG. qui diserte habet *Dio.* in Græcis Δίων. Nos antequam Græca & BONG. videremus, ita emendavimus. Videtur autem, aut hic prochronismo peccatum, aut numero MDCLX, metachronismo, idque utrobique biennii. Nam Dio statim ut Siciliam tetigit, Dionysium tyrannum deturbavit: & quadriennio post quam hæc gesta, interemptus est. Corn. Nepos: *Diem obiit circiter annos quinquaginta quinque natus, quartum post annum, quam ex Peloponneso in Siciliam redierat.*

MDCLXIV. *Hipparinus Dionysii filius Syracusis tyrannidem exercet.*] Hipparinus Dionysii senioris filius, junioris frater invasit tyrannidem Syracusarum anno quarto Olymp. CVI, Θεοδήμου ἄρχοντος. auctor Diodorus. Convenit ei cum Eusebio. Regnavit annos duos.

Ibidem. *Erinna Poëtria agnoscitur.*] Dicunt eam ἑταίραν Σαπφοῦς fuisse. Ergo fuit æqualis Sapphus, CCL annis ante hunc numerum. Plinius scribit quædam opera

opera Myronis statuarii ab Erinna celebrata fuisse. Atqui Anacreontis epigrammata in buculam Myronis extant hodie. Antiquior ergo, aut saltem æqualis Myroni & Anacreonti fuit Erinna; unde miror à Plinio scriptum Myronem floruisse Olymp. LXXXVII. Omnino Erinna non congruit huic sæculo.

MDCLXVII. *Ochus Aegyptum tenuit, Nectanebo in Aethiopiam pulso.*] In nostris Collectaneis; anno tertio Olymp. CVII: ὁ Νεκτανεβὼς βασιλεὺς Αἰγύπτου ἀπογνοὺς τὴν βασιλείαν, τὰ πλεῖστα τῶν χρημάτων ἀναλαβὼν ἔφυγεν εἰς τὴν Αἰθιοπίαν. Ἀρταξέρξης πᾶσαν τὴν Αἴγυπτον παρέλαβε. Vide Diodor. anno quarto Olymp. CVII. cui convenit cum Eusebio & de tempore, & de receptu in Æthiopiam.

Ibid. *Huc usque Manetho.*] Græca quoque idem habent. O ingentem jacturam illarum Dynastiarum & Tomorum trium ipsius Manetho, quorum epitomen ex Africano habes in Collectaneis nostris.

MDCLXIX. *Ochus Sidonem subvertit.*] Anno secundo Olymp. CVII. Θεττάλου ἄρχοντος, numero MDCLXVI. Triennii metachronismus. Vide Diodor. & Collectanea nostra.

Ibid. *Sidonem subvertit.*] Non opus fuit subvertere. Nam tota flammis conflagravit. Ochus autem sectionem cinerum, in quibus plurimum auri liquefacti latebat, multis talentis vendidit.

MDCLXXI. *Romani Gallos superant.*] In quo bello celebris fuit T. Manlii cum Gallo pugna, qui postea Torquatus dictus fuit. Sed metachronismus est biennii. Accidit enim L. Furio Camillo, Ap. Claudio Crasso coss. numero MDCLXIX.

MDCLXXII. *Dionysius Corinthum sub fœdere navigavit.*] Prochronismus biennii. Pulsus enim Sicilia anno secundo Olymp. CIX. Πυθοδότου ἄρχοντος. Vide Diodorum & Collectanea nostra.

Ibid. *Dionysius Corinthum sub fœdere.*] Eadem verba Græce habes in collectaneis nostris anno secundo Olympiadis CIX.

Ibid. *Plato moritur.*] Metachronismus biennii. Moritur enim anno primo Olymp. CVIII. Diodor. Laërt. „ Vide collectanea. In priore libro Eusebii Ὀλυμ„ πιάδι ρζ. frustra.

MDCLXXIII. *Romani, quum Samnitas.*] Samnites, ut „ hic recte annotatur, duobus præliis à duobus consu„ libus cæsi sunt M. Valerio M. F. M. N. Corvo, item „ A. Cornelio P. F. A. N. Cosso Arvina. Et de iis „ triumphatum à Corvo quidem X. Kal. Octob. ab al„ tero autem VIII Kal. easdem numero MDCLXXI, „ urbis CCCCX secundum Catonem, & Fastos Capitoli„ nos, secundum Varronem, uno amplius. Quod au„ tem alias nationes Samnitibus vicinas hic adjicitur „ devictas fuisse, hoc sane quidem verum est hoc ipso „ numero MDCLXXIII, de Latinis, Campanis, Sidici„ nis, Auruncis à Manlio Imperioso Torquato. Hæc „ omnia ex Saxis Capitolinis.

MDCXXVI. *Dionysius Corintho pulsus est.*] Non videtur. Καταβιοὺς ἐν Κορίνθῳ ἀπορούμενος, inquit Diodorus. *Vitam finivit Corinthi in egestate.*

MDCLXXVIII. *Persarum Arses annis IV.*] Eusebius sequitur Africanum. Sed Eusebio & Africano cum Diodoro neque de annis hujus regis, neque de tempore convenit. Diodorus attribuit III annos duntaxat, Africanus & Eusebius IV. Eusebio moritur anno primo Olymp. CXI. Diodoro interficitur à Bagoa, (qui & patrem ejus Ochum veneno sustulerat) anno secundo Olymp. CXI, Euæneto Athenis archonte.

MDCLXXIX. *Speusippus moritur.*] Plato moritur anno primo Olymp. CVIII. Successor ejus Speusippus scholam obtinuit octo annos. Videtur mortuus ineunte Olymp. CX. καὶ ἐσχολάρχησεν ἔτη ὀκτώ, ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς ὀγδόης καὶ ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος. Laert. Mortuum in adulterio scribit Tertullianus Apolog. cap. XLVI. Sed aut est μνημονικὸν σφάλμα, aut impostor est, qui illi hoc persuasit. Mortuus enim est valde senex ἐξ ἀθυμίας.

MDCLXXXI. *Manasses frater Iaddi Pontificis Iudaeorum Templum in monte Garizim construit.*] Atqui constructum post Tyrum ab Alexandro expugnatam. Nam ante pugnam ad Arbela Sanbelletes socer istius Manassis petiit ab Alexandro veniam Templum in monte Garizim construendi, anno primo Olympiadis CXII. Hujus autem Manassis meminit non addito nomine, Nehemias, cap. ultimo, 28, ubi eum manifesto Sanbelletis generum fuisse dicit. Itaque Nehemias vivebat adhuc tempore Darii ultimi, cujus etiam diserte meminit, XII, 22. Iste vero Manasses dicitur filius Iojada à Nehemia, quum hic dicatur filius Iadduæ. Si filius Iadduæ, & filius quoque consequenter Iojadæ more Hebræorum, qui avos, proavos patrum nomine comprehendunt, ut nepotes, pronepotes filios appellant, & cognatos & adgnatos omnes fratres. quum igitur ipse Nehemias se pervenisse ad ultimum Darium dicat, imo ad Iadduam Pontificem, mira tamen est κακοήθεια, pervicacia, væcordia hominum, quos partim bonarum artium imperitia, partim ambitio & morbus animi transversos ita agit, ut audeant ipsi Nehemiæ præscribere, quum quidam ex illo gracchulorum grege ausi sint scribere caput XII Nehemiæ totum insititium esse. Sed quid illis hoc prodest, quum sequenti capite ipse iterum tum Sanbelletis meminerit, tum etiam affinitatis, quam cum Manasse contraxerit? Quid igitur hinc consequuntur, quam ut aut stupidi, aut improbi sint? alterum, quod eis Sol non luceat: alterum, quod Solem lucere negent.

Ibid. *in monte Garizin.*] Ubi Samaritæ somniant Abraham sacrificium obtulisse. Itinerarium Burdegalense: NEAPOLIS. *Ibi est mons Agaresen. Ibi dicunt Samaritani Abraham sacrificium obtulisse: & ascenduntur usque ad summum montem gradus num.* CCC. Photius 564, 19, οὗ ὁ διάδοχος Πρόκλος, φησίν, ὁ Μαρῖνος γένος ἦν ἀπὸ τῆς ἐν Παλαιστίνῃ Νέας πόλεως πρὸς ὄρει κατῳκισμένης τῷ Ἀργαρίζῳ καλουμένῳ. ἐν ᾧ Διὸς ὑψίστου ἁγιώτατον ἱερόν, ᾧ καθιέρωτο Ἀβραμος ὁ τῶν πάλαι Ἑβραίων πρόγονος. Utrobique nomen Garizin est depravatum. item Διὸς ὑψίστου, pro Θεοῦ ὑψίστου dictum est ab homine pagano. Sed eum, quem putant Samaritani, Garizim montem, prorsus negat Epiphanius esse: ἐν τῷ ὄρει τῷ παρ' αὐτοῖς Γαριζεὶν σεσυκοφαντημένως καλουμένῳ. τῷ γὰρ βδελυκτῷ ἀκριβῶς περὶ τοῦ ὄρους Γαριζεὶν ἑρμηνεύσας ἴσον, οὐ πρὸς Ἱεριχῷ κεῖνται τὰ δύο ὄρη, τό, τε τοῦ Γαριζεὶν, καὶ τὸ τοῦ Γεβὰλ, πέραν τοῦ Ἰορδάνου, πρὸς τῇ ἀνατολῇ τῆς Ἱεριχῶ, ὡς ἔχει τὸ Δευτερονόμιον, καὶ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ ἡ βίβλος. Similia doctissimus Hieronymus: *Gebal, mons in terra repromissionis, ubi ad imperium Moysi altare constructum est. Sunt autem juxta Hiericum duo montes vicini contra se invicem, respicientes, è quibus unus Garizim, alter Gebal dicitur. Porro Samaritani arbitrantur hos duos montes juxta Neapolim esse. Sed vehementer errant. plurimum enim inter se distant, nec possunt invicem benedicentium, sive maledicentium audiri voces.*

MDCLXXXII. *Darius Arsami.*] Darius inivit imperium eodem anno, quo Philippus Macedo interfectus, Olympiade CXI, paulo ante Philippi ipsius mortem, unde Alexandri imperium putatur à secundo anno Olymp.

Olymp. cxi, Euæneto Athenis Prætore. quanvis melius initium caperetur ab anno antecedente, Pythodoto Prætore. Videtur hoc fatale Dario fuisse, ut eodem anno & ipse, & eversor imperii ejus Alexander, imperium simul avitum inirent.

MDCLXXXIII. *Alexander adversum Illyrios.*] Eadem pene habes Græce in Collectaneis, anno secundo Olymp. cxi.

Ibid. *subversis Thebis.*] Thebæ ab Alexandro eversæ anno secundo Olympiadis cxi, περὶ τὰ μυστήρια. hoc est, Βοηδρομιῶνος εἰκάδι. Instauratæ sunt à Cassandro, ut docet Diodorus, deinde Pausanias: τότε δὲ τοὺς Θηβαίους φυγόντας ἀνασπάστους ὑπὸ Ἀλεξάνδρου, καὶ διασωθέντας ἐς Ἀθήνας ὕστερον Κάσανδρος ὁ Ἀντιπάτρου κατήγαγεν. Fabulæ sunt de Oraculo:

Ἑρμῆς, Ἀλκείδης, καὶ ἱμαντομάχος Πολυδεύκης
οἱ τρεῖς ἀθλητῆρες ἀνασήσουσί σε, Θήβη

Reliquum mimum de Clitomacho lege apud Tzetzen pag. 128. Nam quanvis fabulosa sunt, habent tamen, cur in eis tempus cum fructu teratur.

Ibid. *Sardes capit.*] Non vi cæpit: sed proditæ sunt illi à Mithrine Præfecto. Diodorus 596. Μιθρίνης δὲ τοῦ παραδόντος τὴν ἐν Σάρδεσιν ἄκραν ἀρμοδίαν ἐδωρεῖν.

MDCLXXXIV. *Romanorum Consul Manlius Torquatus.*] Metachronismus annorum vi. Gestum enim anno A. V. C. ccccxiv, T. Manlio Torquato Imperioso iv, P. Decio Mure coss. numero MDCLXXVIII.

MDCLXXXV. *Alexander capta Tyro.*] Tempus convenit. Tyrus enim expugnata septimo mense, postquam oppugnari cæpta, anno primo Olymp. cxii. Νικηράτου ἄρχοντος auctor Diodor. Νικητὴν ἄρχοντα vocat Dionysius in Dinarcho, Ἀνίκητον Arrianus.

Ibid. *Deo victimas immolavit.*] Mos veterum, quum
„ appellerent in locum quendam, τοῖς ἐγχωρίοις θεοῖς
„ sacrificare. quod imprimis Alexander magnus fecit.
„ Apollonius Rhodius lib. II.
„ δῆνε ἀκηρασίοιο μελισσαγέας χέε λοιβὰς
„ Γαίῃ τ' ἐνναέταις τε θεοῖς —
„ Scholion vetustissimũ & optimum: Ἐνναέταις θεοῖς,
„ τοῖς ἐγχωρίοις θεοῖς. τοὺς γὰρ ἐπιδημοῦντας ἔθος
„ ἦν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ θύειν θεοῖς ἐπιχωρίοις, καὶ
„ ἥρωσι. τοῦτό φασι καὶ Ἀλέξανδρον ποιῆσαι τὸν Μακε-
„ δόνα ἐν Ἰλίῳ. Ita etiam Romani Ierosolymis sacrifi-
„ cabant, quum peregrini illuc devenirent, unde
„ Augustus nepotem Cajum laudavit, quod non
„ fecisset.

Ibid. *Andromacho.*] Q. Curtius lib. IV. *Oneravit hunc*
„ *dolorem nuncius mortis Andromachi, quem præfecerat Sy-*
„ *riæ. vivum Samaritæ cremaverant. ad cujus interitum*
„ *vindicandum, quanta maxime celeritate potuit, contendit,*
„ *advenientique sunt traditi tanti sceleris auctores.*

MDCLXXXVII. *Alexandria in Aegypto condita.*] Metachronismus unius anni. Condita enim anno antecedente, qui erat II Olymp. cxii, Aristophane magistratu Athenis, C. Valerio Potito Flacco, M. Claudio Marcello Coss. non autem anno primo ejusdem Olympiadis, ut scribit perperam Solinus, & fabulæ addit, L. Papirio SP. F. C. Pœtelio C. F. Coss. quum illud par Consulum quinquennio post magistratum gesserit, anno secundo Olymp. CXIII. nisi quis intelligat L. Papirium Cursorem, C. Pœtilium Libonem Visolum II. Atqui quidam eos Consules infulserunt in annum quartum Olympiad. antecedentis, neque eorum ullus idoneus auctor meminit. imo puto ex hoc loco Solini eos hoc par consulum expiscatos fuisse. Mira hallucinatio apud Vellejum. *Abhinc annis autem* CCCL, *Sp. Postumio, Veturio Calvino Coss. Campanis data est civitas, partique Samnitium sine suffragio: & eodem anno Cales deducta Colonia.* Hoc convenit numero MDCXCVI. Addit: *Interjecto deinde triennio Fundani & Formiani in civitatem recepti eo ipso anno, quo Alexandria condita est.* Ergo condita numero MDCXCIX, annorum XXIV metachronismo. quod absurdum.

Ibid. *quo tempore etiam Latini à Romanis perdomiti sunt.*] Hæc Hieronymus ex Eutropii libro secundo. *Latini, qui voluerunt milites dare, hoc quoque à Romanis exigere cœperunt, ut unus Consul ex eorum, alter ex Romanorum populo crearetur. Quod quum esset negatum, bellum contra eos susceptum est, & ingenti pugna superati sunt: ac de iis perdomitis triumphatum est. Statuæ Consulibus ob meritum victoriæ in Rostris positæ sunt. Eo anno etiam Alexandria ab Alexandro Macedone condita est.*

MDCLXXXVII. *in quo regnum Persarum destructum est.*]
Reliqua omisit Hieronymus: καὶ ἡ Περσῶν βασι- „
λεία κατελύθη διαμείνασα ἔτεσι σμϛ, ἀπὸ πρώ- „
του ἔτους Κύρου, ἕως τοῦ πέμπτου ἔκτου ἔτους Δαρείου „
τοῦ Ἀρσάμου. Sed numeri falsi sunt σμϛ. Legendum „
enim σχθ. „

MDCLXXXVIII. *revertensque in Ammone condidit Parætonium.*] Nullus est manuscriptus codex, aut editus, qui non habeat *in Ammone.* Tamen *ab Ammone* videtur legisse Paulus Orosius, qui hunc locum, ut solet, in suum opus traducens ita scribit: *Revertens ab Ammone ad tertium Persicum bellum Alexandriam in Aegypto condidit.* Justinus quoque reversum ab Ammone Alexandrum Alexandriam condidisse scribit. Ego nihil mutandum censeo. Nam regiunculam illam, ubi Parætonium conditum fuit, Ἀμμωνία vocatam fuisse inde colligimus, quod Stephanus ait Παραιτόνιον Ἀμμωνίαν vocatum fuisse. quod à Strabone accepit: καλοῦσι δὲ οἱ μὲν Παραιτόνιον τὴν πόλιν, οἱ δὲ Ἀμμωνίαν. Omnis igitur regio illa Ἄμμων dicta est propter viciniam oraculi. Strabo: ὡς ὑπονοεῖν τὰ αὐτὰ περὶ τὸν κατ' Ἄμμωνα τόπων καὶ τούτων. καὶ γὰρ οὐδὲ πάμπολυ ἀφεστᾶσιν ἀλλήλων, καὶ τοῦ Παραιτονίου. Omnem dubitatio- „
nem tollit Nahum propheta III. 8. qui urbem No, „
vocat No Amon: quod in Amone regione Ægypti „
maritima sita esset, eamque ita natura loci munitam „
fuisse dicit, ut ei mare esset instar propugnaculi. Qui „
No Amon Alexandriam interpretantur, quanvis „
non vera, tamen non prorsus à vero abhorrentia „
dicunt. Nam in eodem tractu fuit, atque eadem „
ora Ægypti maritima. Sane eos qui Diospolim in- „
terpretantur, multum falli necesse est, quum Dio- „
spolis fuerit eadem cum Thebis Hecatonpylis, illæ „
autem longe à mari sitæ fuerint. At Nahum No ad „
littus maris constituit. Porro Masoritæ אמון ἄμων „
per simplex M, non אמן ἄμμων vocant, quod per „
imperitiam Græcarum literarum fecerunt, quam in „
omnibus nominibus propriis hominum & locorum „
aperiunt. At LXX recte Ἀμμὼν eodem loco Nahum, „
non Ἀμών, ut Masoritæ. Ægypti enim pars in „
Asia, pars in Libya. & ea Libyæ pars, quæ Ægyptum occupat, dicitur Ammon, Marcellino autem siccior Libya, lib. XXII. *In sicciore vero Libya Paratonion, & Chercola.* τῆς Ἀμμωνίας meminit Epiphanius hæresi LXVIII. At hic res ridicula ponitur, post Hyrcanos, & Mardos debellatos ipsum reversum in Ammone Parætonium condidisse. Quis hæc laudet, nisi ἀγεωγράφητος, & ἀχρονογράφητος? In Græcis sane hæc non leguntur. Neque dubitandum eodem tempore

pore Alexandriam & Paraetonium conditas fuisse. Aliqua fraus hic facta.

MDCLXXXIX. *& Indum amnem transgreditur.*] Aliter in Graecis. κὴ Βερναβόαν ποταμὸν Ινδῶν διέβη. *Et Bernaboan Indorum fluvium trajecit.* Hieronymus τὸ Βερναβόαν omisit, & Ινδὸν non Ινδῶν legit.

Ibid. *& Aornin petram.*] Απολλόδωρ☉ δευτέρῳ.
ἔπειτα δ' Ωρείτας τε κὴ Γεδρωσίους.
ὧν τὰς μὲν Ινδὸς ὡς ἐνοικοῦντας πέτραν
Αορνιν —

Vide Stephanum Ωρεῖται. Ubi nullum vestigium versuum extat. Ita ergo digerendi, & supplendi.

MDCXCI. *Harpalus fugit in Asiam.*] Haec est omnium scriptorum & editorum Codicum lectio. Imo fugit ex Asia, non in Asiam. Notum quomodo Harpalus Macedo anno tertio Olymp. CXIII, ut hic recte annotatum est, quum esset praefectus gazae & vectigalium regiorum, Athenas aufugit expilatorum thesaurorum apud Alexandrum postulatus. Unde requisitus ad supplicium ab Antipatro & Olympiade in Cretam profugit, ubi à Thimbrone quodam familiari suo interfectus poenas perfidiae dedit. Notum praeterea est Demosthenem τῶν Αρπαλείων χρημάτων accusatum „ fuisse. Rursus inter Dinarchi λόγους γνησίους Dio- „ nysius quinque recenset, περὶ Αρπαλείων, & inter ψευδεπιγράφους unam, cujus ἐπιγραφὴ ὑπὲρ τοῦ „ μὴ ἐκδοῦναι Αρπαλον Αλεξάνδρῳ. & apud Pollu- „ cem, Τοῦ εἰδὼς λόγ☉ ὑπὲρ Αρπάλου. Arrianus ἐν τοῖς μετὰ τὴν Αλεξάνδρου πλείστην. Θίβρων ὁ Λακεδαιμόνι☉ Αρπαλον τὸν τὰ Αλεξάνδρου χρήματα, ζῶντ☉ ἐκείνου, ἀφπάσαντα, κὴ φυγόντα πρὸς τὰς Αθήνας, τοῦτον ἐκεῖν☉ ἀποκτείνας, κὴ ὅσα ἀπέλιπε λαβὼν χρήματα, πρῶτα μὲν ἐπὶ Κυδωνίαν τῆς Κρήτης ἐσφάλη. &c. Tzetzes:

Αρπαλ☉ τις ταξίαρχ☉ ὑπῆρχεν Αλεξάνδρου.
ὧν ἦ Φοινίκης στρατηγὸς, κὴ φύλαξ τῶν χρημάτων
ἀποσυλήσας πλεῖστα χωρεῖ πρὸς Αθηναίους.

Pausanias ait à Pausania quodam interfectum: à quodam viatore trucidatum Quintus Curtius. Meminit & Harpali hujus Athenaeus, & Plutarchus in Symposiacis, qui inter alia scribit eum hortis regiis & viridariis Babyloniacis praepositum fuisse. De pecunia etiam Harpali à Demosthene accepta meminit in vita Demosthenis. Hanc infamiam ut à capite Demosthenis depellat, plussatis aestuat Pausanias.

Ibid. *Harpalus fugit in Asiam.*] Secundum ea, quae demonstravimus, scribendum erat *in Atticam.* Sed quia omnes codices adversantur, vulgatam lectionem mutare religio fuit.

Ibid. *Romani Samnites subigunt.*] Nisi referamus ad factum Q. Fabii Rulliani Magistri equitum, qui adversus jussum Papirii Dictatoris praelio cum Samnitibus commisso eos fudit, ceciditque, quo referam non habeo. Quod si de hoc gesto intelligitur, erit prochronismus unius anni tantum. Si autem referimus ad ea, quae Livius extremo libro VIII de rebus prospere adversus Samnites gestis, erit major pro- „ chronismus. Sed Q. Publilius Q.F.Q.N.Philo pri- „ mus Proconsul de Samnitibus Palaepolitanis trium- „ phavit hoc ipso numero, quum anno antecedente „ consul iterum fuisset. Fasti Capitolini.

MDCXCII. *Anaximenes & Epicurus.*] Anaximenes hic Lampsacenus praeceptor Alexandri. Vide Suidam, Laertium, alios. Citatur hic Anaximenes ab Harpocratione ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν περὶ Αλέξανδρον, in Αλκίμαχ☉. & ἐν τετάρτῳ τῶν Φιλιππικῶν in Αλόννησος: ut tam Philippi, quam ejus filii Alexandri, gesta in literas retulisse certum sit. Alii codices hanc pericopen habent numero MDCLXXXVIII, Editiones MDCLXXXIX.

MDCXCIII. *Appius Claudius.*] Appius Claudius „ Crassus, cui postea alterum cognomen Caeco factum, „ Censor fuit collega C. Plautio Proculo Venoce, A. A. V. C. CCCCXLI, M. Valerio Maximo, P. Decio Mure Coss. numero Eusebiano MDCCV, quando Appiam viam stravit. quadriennio ante quam Appiam „ Claudiam aquam deduceret. Quare ibi potius assi- „ gnandum erat tempus, non hic. Nullo enim facto nobilior est, quam hujus viae munitione, & oratione, quam adversus Pyrrhi Regis pacem habuit.

Ibidem. *Appius Claudius Caecus.*] Nondum quidem „ hoc tempore Caecus erat. Sed in historia κατὰ πρόληψιν ita vocatur. Caecus jam erat, quum de pace „ cum Pyrrho non facienda orationem habuit, numero „ MDCCXXXVIII, hoc est XLV annis post tempus hic „ assignatum. „

Ibid. *Lydiam, & Thraciam, & Hellespontum Lysimachus tenuit.*] Non Lydia Lysimacho, sed Menandro, tradita, vel, ut est apud Diodorum, Meleagro. De Lysimacho Diodorus: Λυσιμάχῳ ἐδόθη Θρᾴκη, κὴ τὰ συνορίζοντα τῶν ἐθνῶν παρὰ τὴν Ποντικὴν θάλασσαν. unde hanc pericopen desumpsit Eusebius. Paulus Orosius lib. III. cap. XXIII ad verbum, ut Diodorus: *Thracia & regionis Pontici maris Lysimacho, Cappadocia cum Paphlagonia Eumeni data.* Sed cur Eusebius, vel potius Hieronymus, inter partiarios imperii Alexandrei, unius Lysimachi meminit? An alii indigni, qui hic locum haberent? Porro illi partiarii à scriptoribus Graecis nunc Επίγονοι, alias Διάδοχοι vocantur. apud Josephum lib. I. origin. cap. VII, 12. „ Αμάθ☉ δὲ Αμάθην κατῴκισεν, ἥτις ἐστὶ κὴ „ νῦν μὲν ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων Αμάθη καλουμένη, „ Μακεδόνες δὲ αὐτὴν Επιφάνειαν ἀφ' ἑνὸς τῶν „ ἀπογόνων ἐπωνόμασαν. Legendum Επιγόνων. In- „ telligit vero Αντίοχον τὸν Επιφανῆ. Rufinus vertit „ *ab uno priscorum.* ut sine dubio legerit ἀφ' ἑνὸς τῶν προ- „ γόνων. Apud Suidam de Hecataeo Abderita: γέγονε δὲ ἐπὶ τῶν Διαδόχων. Sed de istis vide amplius apud Diodorum, Orosium, & Iustinum, libro tertio, quem, ut solet, totum in suum librum transfundit Orosius, sed, quod mireris, cum ipsis mendis, quae aevo Orosii jam in Iustino haeserant: in quibus idem est apud utrunque. *Susiana gens Scyno, Phrygia major Antigono Philippi filio assignatur.* Nullo negotio mendum tollitur: *Susiana gens Caeno.* Iste Κοῖν☉ Polemocratis filius erat unus ex Ducibus Alexandri Diodoro, Arriano, Q. Curtio. Est purum nomen Macedonicum. Ita enim vocabatur & secundus à Carano auctore stirpis regiae Macedonum. Apparet vetustissimum mendum fuisse in Iustino, quum in ejus descriptore Orosio idem extet. Et mirabimur si tot mendis scatent etiam vetustissima Eusebii Chronica?

MDCXCIV. *Agathocles Syracusis tyrannidem exercet.*] Αρχοντ☉ Αθήνησι Δημογένους, anno quarto Olympiadis CXV. Septennii prochronismus. Diodorus initio libri XIX, à Trojae excidio, ad initium tyrannidis Agathoclis, & praeturam Demogenis, putat annos DCCCLXVI. Ergo annus primus Agathoclis est DCCCLXVII currens ab excidio Ilii. Deducto intervallo excidii Iliensis, & primae Olympiadis Iphiteae, CCCCVII, remanet annus quartus Olympiadis CXV.

Ibid. *Lamiacum bellum.*] Recte: anno secundo Olympiadis

piadis CXIV, Prætore Athenis Cephisodoro: qui annus ab excessu Alexandri erat secundus. Lamiacum vocatum, quia Antipater ab Atheniensibus, & reliquis auxiliaribus Græcis victus in urbem Thessaliæ Lamiam confugit, ubi à Græcis diu obsessus, tandem Leostheno Atheniensium duce interfecto, soluta obsidione, magna Græcos clade affecit.

Ibid. *Perdicca adversus Aegyptios dimicat.*] Alia mens Eusebii: Περδίκκας εἰς Αἴγυπτον ἐστράτευσεν. *Perdicca in Aegyptum expeditionem suscepit.* Nam potest quis στρατεύειν, qui tamen propterea non dimicabit. Κατὰ τὴν Αἴγυπτον Περδίκκας ὑπὸ τῶν ἰδίων στρατιωτῶν ἀπεσφάγη. Vide Collectanea. IV ann. Olymp. CXIV.

MDCXCV. *Ptolemaeus Lagi filius.*] Cognomen huic fuit Σωτήρ. Josephus: Πτολεμαῖος ὁ Λάγου Σωτὴρ ὁ ἐπιχρηματίζοντος. Laërtius ait Demetrium post Cassandri obitum παρὰ Πτολεμαῖον ἐλθεῖν τὸν Σωτῆρα. Multi alii hujus cognominis meminerunt.

Ibid. *Plurimos captivorum in Aegyptum transtulit.*] Numerosæ illæ synagogæ Ἑλληνιστῶν sub Regibus Ptolemæis, & innumerabilis multitudo Iudæorum Ægyptiensium hodiernorum, item Samaritæ, qui adhuc in urbe Cairo morantur, non aliunde, quam ex hac deportatione, propagati sunt. Recte autem assignatum hoc gestum anno tertio Olympiad. XIV, quo, ut scribit Diodorus, per Nicanora legatum, Syriam, Phœnicen, & Palæstinam omnem subegit: quanquam Agatharchides non per legatum Ptolemæi, sed ab ipso Ptolemæo hæc gesta dicit. ἔστιν, inquit, ἔθνος Ἰουδαίων λεγόμενον, οἳ πόλιν ὀχυρὰν, καὶ μεγάλην ἔχοντες Ἱεροσόλυμα ταύτην ὑπερεῖδον ὑπὸ Πτολεμαίῳ γενομένην. Ex quibus verbis Iosephus colligit ipsum Ptolemæum gesto huic interfuisse, quem sequitur Eusebius. Sed Diodorus, ut dixi, per Nicanora hæc gesta dicit. neque verba Agatharchidæ cogunt nos credere Ptolemæum præsentem fuisse.

MDCXCVI. *Menander primam fabulam.*] In collectaneis, ann. III Olymp. CXIV. Μένανδρος ἔφηβος ὢν πρῶτον δρᾶμα ἐδίδαξε.

Ibid. *cognomento ὀργὴν.*] Nove dictum, Comœdia Terentii cognomento Eunuchus. Sed, comœdia Terentii cui nomen Eunuchus. Et ita Græca Eusebii, πρῶτον δρᾶμα ἐπώνυμον ὀργὴν. Dicendum erat: *Cui nomen ὀργή. Hecyra est huic nomen fabula.* Poetæ novitii & ignorati alieno nomine fabulas suas docebant. Si vicissent, tunc reponebant fabulas adscripto nomine suo. In vita Aristophanis: Ἐδίδαξε δὲ πρῶτον ἐπὶ ἄρχοντος Φιλοτίμου (Διοτίμου) διὰ Καλλιστράτου. Post aliqua: διὰ δὲ τοῦτο νομισθεὶς ἀγαθὸς ποιητὴς τοὺς λοιποὺς ἐπιγραφόμενος ἐνίκα. Andria Terentii significat novum poëtam Terentium. Terentii Adelphi significat non solum notum, sed & primum, aut inter primos. Donat.

Ibid. *qui à divinitate loquendi nomen accepit.*] Τύρταμος ἐλέγετο, καὶ διὰ τὸ τῆς φράσεως θεσπέσιον Θεόφραστος ἐκλήθη.

MDCXCVII. *Romani Samnites dimicissime.*] Bellum Samniticum cœpit M. Valerio Corvo III, A. Cornelio Cosso Arvina Coss. qui in magistratu suo primi omnium Samnites bello lacessiverunt, A. A. V. C. CCCLXXVIII, numero Eusebiano, MDCLXXV. finem accepit L. Papyrio Censore II, Sp. Carvilio Maximo II Coss. A. A. V. C. CCCCLXXXI, numero MDCCXLV, uno & septuagesimo anno postquam excitatum fuit. Prochronismus XLVIII annorum. Eutropius brevius hujus belli intervallum constituit libro II. *Deinde P. Rufus, M. Curius Dentatus ambo Coss. contra Samnites missi ingentibus præliis eos confecere. Tum bellum cum Samnitibus per annos novem & XL actum sustulerunt.* Hi consulatum gerebant numero MDCCXXVII. Ita fuerit prochronismus XXX annorum. Sane verum est Lucium "Papyrium Cursorem Cons. II de Samnitibus triumphasse, anno V. C. CCCCXXXIV, X Kal. Septemb. "Fasti Capitolini. Sed πλεῖος, ut ait Eusebius, hoc "fane falsum, ut ex iisdem Fastis constat. Multis "enim post annis sæpissime de ipsis triumphatum. "

MDCC. *Cassander.*] Metachronismus unius anni. Initium enim Cassandri cadit in annum IV Olymp. CXV, Ἀρχίππου ἄρχοντος.

MDCCI. *Menedemus & Speusippus.*] Metachronismus annorum XXIV. Speusippus enim obierat numero MDCLXXVII. Neque vero videtur tempus Menedemi huc bene conjectum, quum is jam adultior Platonem audiverit.

MDCCV. *Seleucus Nicanor.*] Incredibile dictu quam incerta hujus nominis scriptio sit apud auctores, aliis Nicanora, aliis Nicatora vocantibus. In Numismatis ejus: ΣΕΛΕΥΚΟΥ. ΝΙΚΑΝΟΡΟΣ. ΒΑΣΙΛΕΩΣ. Antiochena Ecclesia vocat Nicatora. quæ est vera Macedonica dialectus. Confirmat Marcellinus: *Seleucus Nicator efficacia impetrabilis rex, ut indicat cognomen.* Νικάτορα νικητὴν interpretatur. Præterea fanum, sive ἡρῷον à filio Antigono ei consecratum dictum fuit Νικατόρειον, ut scribit Appianus in Syriaco: ubi redditur etiam ratio, quare Νικάτωρ dictus.

Ibid. *Ab hoc loco Edesseni sua Tempora.*] Chronicon "Casaubon. Τῷ. Μ. Ρωμαίων, καὶ Ρωμύλου. Ἀπὸ τούτου τοῦ ὑπάτου ψηφίζουσι τὰ ἔτη τῶν Συρομακεδόνων, ἤγουν Ἀπαμέων εἰς τὸ Πασχάλιον. Verum "est à Seleucidarum epocha Paschale Ecclesiæ Antio- "chiæ putari, sed falsum ab his consulibus imo à Con- "sulibus M. Valerio Maximo, T. Decio Mure duobus "annis antea. Quare peccatum est metachronismo "biennii. "

Ibid. *Seleucus ann.* XXXII.] A morte ergo Alexandri fuerint anni omnes XLVIII, per quos regnaverit. Nam ejus imperium à morte Alexandri orditur Appianus; qui scribit eum LXXIII annos vixisse, XLII regnasse.

MDCCVI. *Romani Marsos & Umbros.*] Hanc populorum Italiæ in Romanos conjurationem, quibus se adjunxerunt Romani nominis hostes inexpiabiles Samnites, Orosius conjicit in consulatum Q. Fabii Maximi Rulliani IV, P. Decii Muris III. cui tempori congruit numerus MDCCXX. Quatuordecim ergo annorum prochronismus fuerit. Vide Epitomen Livianam LXXII.

Ib. *Hoc loco Edesseni sua tempora computant.*] Edessenorum Epocha est eadē cum ea, quam hodie Antiochena Ecclesia Æram Alexandri vocat, quum tamen à XIII anno mortis Alexandri incipiat, anno primo Olymp. CXVII, Polemone Athenis magistratu, anno Periodi Julianæ 4402. Arabes vocant *Terick dilkarnain*, ἐποχὴν τοῦ δικέρωτος. quia Alexandrum δικέρωτα vocant. Ita utrique tam Christiani Maronitæ, & Nestoriani, quam Arabes Muhammedani eam epocham Alexandri cognominant. Annis Christi adde 312 à Kal. Octobris. Habebis hanc Æram, quæ hoc anno MDCIV cœpit MDCCCCXVI à Kal. Octobris.

Ibidem. *Maccabaeorum historia.*] Quæ semper hanc epocham vocat ἔτη Ἑλλήνων, annos Græcorum. Sed Maccabæorum historia, & omnes tam vetustissimi, quam hodierni Judæi, sex mensibus Antiochenses in

in ea epocha antevertunt. Illi enim à Nisan annum ejus Æræ incipiunt, Antiochenses vero à Kal. Octobris sequentibus. Chaldæi veteres anno solido post Judæos. Ita Antiochenorum epocha media est inter Iudaicam, & Chaldaicam. Hoc alibi monuimus quidem: sed iterandum fuit, quia hæc omnia hactenus ignorabantur. Notum Judæis dici Æram Contractuum, Græcis ἔτη Συρομακεδόνων. Chrysococcus vocat ἔτη Ρωμαίων, quia Romanis meris mensibus utuntur, non æqualibus, ut Elkupti.

MDCCVI. *Romani colonias deducunt.*] Seneca ad Helvidiam matrem: *Hoc deinde populus (Ro.) quot colonias in omnes provincias misit? Vbicunque vicit Romanus, habitat.* Non ita Turca, qui est dominus vastitatum. Sane hoc anno Luceriam deductam scribit Vellejus, & paucis annis interjectis alias quam plurimas.

Ibid. *Lysimachia in Thracia condita.*] Hanc Lysimachiam à Lysimacho uno ex comitibus Alexandri, & post ejus obitum regnum Thraciæ adepto conditam, ac mortuo Lysimacho à Thracibus dirutam, Antiochus Magnus à fundamentis instauravit. Ex duobus autem urbibus Isthmi Thracii, Pactye & Kardia, una urbs Lysimachia facta est, ut videtur velle Plinius. Quin & Stephanus testatur prius Cardiam dictam. Solinus longe separat à se invicem Pactyen, & Cardiam, ut & Ptolemæus: apud quem legitur, Λυσιμάχεια τὸ νυῦ Εξαμίλιον. Dele illud τὸ νυῦ Εξαμίλιον. Non enim extat in scriptis codicibus. præterea est appellatio recentissima.

MDCCVII. *Cyprum Ptolemeus invasit.*] Anno primo Olymp. CXVII. Metachronismus biennii. Vide collectanea, anno primo Olymp. CXVII.

MDCCVIII. *Theodorus Atheos.*] Cujus sectarii Θεοδώρειοι. Vide Suidam & Laërtium in Aristippo. Quum autem ab Euryclide Hierophanta ἀσεβείας postulatus esset apud Areopagitas, judicio ereptus à Demetrio Phalereo ad Ptolemæum Lagidem τ̃ Σωτῆρα confugit, quemadmodum & ipse quoque Demetrius non multo post.

MDCCIX. *Demetrius Phalereus ad Ptolemæum veniens.*] Apud Laërtium legimus quidem, Ptolemæum τ̃ Σωτῆρα cæpisse Megara. Sed tantum abest, ut iste Ptolemæus Athenienses servitio presserit, ut eis classem suppetias adversus Macedonas miserit, quibus obnoxii erant. Pausanias Atticis: οὗτος Πτολεμαῖος, ὡς πρότερον εἴρηταί μοι, ναυτικὴν ἔστειλεν ἐς τὴν Ἀθηναίων συμμαχίαν ἐπ' Ἀντίγονον καὶ Μακεδόνας. ἀλλὰ γὰρ ἀπ' αὐτοῦ οὐδὲν μέγα ἐγένετο ἐς σωτηρίαν Ἀθηναίοις. Ergo fuit alius Ptolemæus. Ecquis alius Ptolemæus esse potuit, vivente Demetrio, præter illum Lagiden τ̃ Σωτῆρα; ad quem nunquam legatus, sed profugus venit Demetrius? Deinde Ptolemæi τ̃ Σωτῆρος, qui in partibus Ægypti imperabat, non erat restituere democratian Atheniensibus, sed Cassandri. Quod si dicamus hunc fuisse Ptolemæum cognomine Κεραυνὸν, qui Macedoniæ, & omnis Græciæ imperium adeptus est, tempora non „conveniunt. quanquam libro priore Πτολεμαῖος „ὁ Νέος cognominatur Κεραυνός, & dicitur ibi impe„rium Macedonum obtinuisse annum unum, menses „V. Sed ea ego non capio. Sed ex notatione sequenti patet non Ptolemæum, sed Demetrium Antigoni filium fuisse eum, ad quem περὶ αὐτονομίας missus fuit Demetrius Phalereus.

Ibid. *Demetrius Phalereus.*] Demetrius Phalereus, cujus potentia nulla unquam major fuit Athenis, quum per annos decem Rempublicam rexisset, ac trecentis sexaginta statuis meritorum in patriam ergo à civibus suis honoratus fuisset, tandem invidia quorundam capitis absens damnatus ad Ptolemæum confugit: post cujus excessum statim ab ejus successore Philadelpho à partibus remotus, & in carcerem conjectus, non multo post aspidis morsu periit. Mira de hujus luxu narrat Athenæus, quem etiam ἄρχοντα Athenis fuisse dicit. Et sane Δημήτριος ἄρχων anno quarto Olympiadis CXVII extat apud Diodorum & Dionysium in Dinarcho. Fugit ergo post initam Olympiadem CXVIII, qui est annus, quo Eusebius dicit eum legatum ad Ptolemæum venisse pro restituenda Atheniensibus democratia. Sed non potest: quia anno secundo Olympiadis CXVIII, Αναξικράτης ἄρχοντος, constitutus fuit à Cassandro ἐπιμελητής, testibus Diodoro Siculo, & Plutarcho, qui adjicit eodem anno, mense Thargelione, captis cum Piræeo Athenis à victore Demetrio cognomine Poliorcete, Antigoni filio, ipsum Demetrium humanissime exceptum, & Thebas, sicuti petierat, cum tuto commeatu deductum fuisse. Tenemus igitur annum fugæ Demetrii ex urbe Athenis, numero MDCCX. qui, ut diximus, erat II Olympiad. CXVIII. In eodem anno in Collectaneis nostris: πρεσβεύτης ὑπὸ τοῦ δήμου πεμφθεὶς πρὸς Δημήτριον Ἀντιγόνου περὶ τῆς αὐτονομίας καὶ τῆς ἰδίας ἀσφαλείας, ἔτυχε προστάτης, καὶ τὰ κατὰ τὰς Ἀθήνας ἀπογνώσεως ἔφυγεν εἰς Θήβας, ὕστερον δὲ πρὸς Πτολεμαῖον εἰς Αἴγυπτον, ἔτη δέκα τῆς πόλεως ἐπιστατήσας. Ergo ejus administrationis annus primus convenit numero MDCC. Laërtius quoque scribit ἐξηγήσατο τ̃ πόλεως ἔτη δέκα. Plutarchus vero à Lamiaco bello, ad captas Athenas, unius Demetrii Phalerei nutu urbem rectam fuisse scribit per annos XV. & sane à Lamiaci belli initio, ad captas à Demetrio Poliorcete Athenas, totidem annos interfuisse, certum est. Athenæus vero ait Olympiade CX Demetrium Phalereum Athenienses recensuisse, ut Romæ Censores lustri sui exitu. Sed proculdubio error est apud Athenæum ex Olympiad. pro CXVII, cujus ineuntis annus fuit ultimus administrationis Demetrii Phalerei. Hunc au- „ tem Δημήτριον Φαλαρέων vocat Epiphanius, igno- „ rans Φαληρέα vocandum esse. „

Ibid. *Demetrius Phalereus ad Ptolemæum veniens impetravit, ut Atheniensibus democratia redderetur.*] Vidisti superius, benigne Lector, quæ nos disputavimus de hoc loco, antequam in Græca Eusebii incideremus. Vera fuit nostra suspicio. Nunc autem ex Græcis, in quibus vertendis multum sibi permisit Hieronymus, & veram fuisse illam, & Eusebium de nulla legatione intellexisse, animadvertimus. Græca: Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς Ἀθηναίοις ἀποδοὺς τὴν δημοκρατίαν ἦλθεν εἰς Αἴγυπτον. *Demetrius Phalereus reddita Atheniensibus democratia venit in Aegyptum.* Hieronymus non dubitavit, & verum est, Demetrium ad Ptolemæum Lagi venisse, ex eo quod in Ægyptum venit. Sed in eo falsus est, quod ut democratia Atheniensibus redderetur, ea caussa ad Ptolemæum profectum fuisse perhibet, quum eo profugerit capitis absens damnatus, ut Philochorus testatur. Consule Collectanea Olympia- „ dum, Ὀλυμπ. ΡΙΗ. Β. Αναξικράτης ἄρχοντος. „ Quomodo autem illud ἀποδοὺς legerit, ut ex eo hanc interpretationem tam à mente Eusebii alienam eliceret, haud temere dixerim. Tantum videmus, unde Ptolemæus in hanc periochen ab Hieronymo insultus fuerit. Quod igitur legatus missus ad Deme-

R trium

trium περὶ αὐτονομίας eam impetraverit, propterea recte ab Eusebio dicitur ἀποδοὺς τὴν δημοκρατίαν. Cujus beneficii hanc gratiam illi retulerunt ingrati cives, ut indicta caussa eum damnarent, statuas ejus everterent, Psephismata inducerent, memoriam nominis de monimentis eraderent. Hæc est multicipitis illius belluæ erga cives bene de se meritos ἀγνωμο-
„ σύνη. Apud Phædrum fabulatorem, fabula LXXXII
„ legitur:

„ *Demetrius, qui dictus est Phalereus,*
„ *Athenas occupavit imperio improbo.*

„ Confundit Demetrium Phalerea cum Demetrio
„ Rege: eumque vocat tyrannum. Sed neuter tyran-
„ nus potuit esse. Phalereus quidem, quod præfectus
„ urbi fuit à Cassandro, non autem tyrannidem inva-
„ sit. alter autem, quod Athenas à tyrannide Cassan-
„ dri liberavit.

MDCCXIII. *Seleucus Antiochiam.*] Prius ab Antigono condita, & Antigonia dicta, anno secundo ejusdem Olympiadis. In Collectaneis: κατὰ τὴν Ἀσίαν Ἀντίγονος πόλιν ἔκτισε περὶ τὸν Ὀρόντην ποταμὸν Ἀντιγονίαν ἀφ' ἑαυτοῦ ὀνομάσας. In Græcis Eusebii, Ἀντιγονίαν ἐπίκλησιν ιβ ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ, ἣν Ἀντιόχειαν ὠνόμασεν. Antiochiam igitur vocavit à patre suo Antiocho, non quod Antiochus ejus conditor fuerit. Eos enim, qui ita putarent, reprehendit Tzetzes pag. 123.

ταύτην τὴν Ἀντιόχειαν Σέλευκος κτίζει πόλιν,
καὶ ἄλλας ἑβδομήκοντα καὶ τέσσαρας δὲ πόλεις.
τοὺς δ' ἀμαθῶς Ἀντίοχον λέγοντας ταύτην κτίσαι
Ἀπολλώνιός τις, καὶ Περτίας, Ἀναξικράτης θ' ἅμα
ἐλέγχουσι σαφέστατα καὶ δείξουσι ληροῦντας,
σὺν οἷς Ἀσκληπιόδωρος δὲ οἰκίτης τυγχάνων,
ὃς τότε Σέλευκος πολλῶν κτισμάτων ἐπισχάτας.

„ Apostatam fugit ratio, qui ait conditam ab An-
„ tiocho Seleuci filio in Misopogone. Sexdecim autem Antiochias de nomine patris sui condidisse scribit Appianus: decem Stephanus. Sed hæc Antiochia dicitur Ἀντιόχεια ἐπὶ Δάφνῃ. item tacito nomine ἡ μητρόπολις τῆς ἕω, ἡ μεγίστη τῆς ἕω. Stephanus. Quod autem apud eundem legitur, non intelligo. οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ Ἀντιόχεια, ἡ ἐπὶ Δάφνῃ, ἣν ᾤκισαν Ἀργεῖοι. Nam quando Ἀργεῖοι ᾤκισαν τὴν Ἀντιόχειαν, libenter didicerim, si quis me docere velit. præterea Γάζα dicta est Ἰώνη, non Antiochia, ut apud eundem Stephanum proditum est. Videndum igitur, an sentiat Antiochiam ab Io filia Inachi Argivi conditam, à qua Ἰώνη dicta fuerit. Nam idem invenies apud Cedrenum 17, 9. αὕτη ἡ Ἰὼ, ἐπεὶ ἐμίγη τῷ Διῒ, αἰσχυνθεῖσα τὸν πατέρα φυγὰς εἰς Αἴγυπτον. ἐκεῖ δὲ τὸν Ἑρμῆν βασιλέα εὑροῦσα ἐπὶ τὸ Σίλπιον ὄρος τῆς Συρίας μεταβαίνει, ὅπου Σέλευκος ὁ Μακεδὼν ὕστερον εἰς ὄνομα τοῦ ἰδίου υἱοῦ τὴν μεγάλην Ἀντιόχειαν ᾠκοδόμησεν. ἐκεῖ οὖν ἡ Ἰὼ τελευτᾷ. Sentit cum Apostata.

Ibid. *Laodiceam.*] Laodicea antea Syriaco nomine ΡΑΜΙΘΑ dictam fuisse monet Stephanus. κεραυνωθεὶς γάρ τις ποιμὴν ἔλεγε ΡΑΜΑΝΘΑΣ. τοῦτ' ἔστιν, ἀφ' ὕψους ὁ θεός. ΡΑΜΑΝ γὰρ τὸ ὕψος. ΑΘΑΣ δὲ ὁ θεός. Posterius falsum: alterum verum. Sed Ramitha non convenit cum Ramanthas. Nugæ. Porro Antiochiam Seleucus à patre suo, Seleuciam à se, Apamiam ab uxore sua, Laodiceam à matre appellavit: Edessam, Berœan, & Pellan ab urbibus Macedoniæ.

Ibid. *Seleuciam.*] Ad Tigridis & Euphratis confluentes. Ea est hodie ingens & celebris Bagded, quæ propter vicinam Babylonem veterem exhausit, ut testis est Plinius. Nam qui Bagded Babylonem esse dicunt, tam falluntur, quam qui Babylonem ante bis mille quingentos annos solo æquatam fuisse ex falsa Prophetarum interpretatione infesti, & armati, oculis ignitis, & tumentibus buccis contendunt; quum adhuc totis mœnibus suis integra, sed exinanita tempore Ammiani Marcellini extaret, & nos sciamus longo post tempore sub Persis à multis millibus Judæorum habitatam fuisse. Solo autem æquata fuit anno Judaico 4797, Christiano MXXXVII.

Ibid. *Berœam.*] Quam & Beryton vocatam fuisse quidam ex veteribus produnt. Iohannes Barbucalles in incendium hujus urbis epigrammata condidit. In tertio, primum dicit:

αἱ Βερόης πολλαὶ κείμεθα χιλιάδες.

Deinde in eodem:

Βηρυτὸς χοερὴ καὶ ὑπὲρ δαπέδων.

Nonnus libro XLI, 707.

πρωτοφανὴς Βερόη πέλε σύγχρονος ἥλικι κόσμῳ
Νύμφης ὀψιγόνοιο φερώνυμος, ἣν μετανάσται
υἷες Αὐσονίων ὑπατήια φίλτρα Ῥώμης
Βηρυτὸν καλέουσιν, ἐπεὶ Λιβάνῳ πέλε γείτων.

Quod esset vicina monti Libano, propterea Beryton vocatam fuisse, ego non capio. Mihi videtur Syriacum & priscum nomen illius urbis esse. Stephanus Syriace ἰσχὺν significare dicit. Sed illi imposuerunt, qui hoc ei persuaserunt. postea Berœan à conditore vocatam, quia Berœa est in Macedonia, ut hodie Hispani provincias in novo orbe acquisitas provinciis Hispanicis, & urbes urbibus Hispanicis cognomines faciunt. Quare nugatur Nonnus, ut solet, qui à prisca Nympha Berœa vocatam dicit. Eusebius VIII Ecclesiast. Histor. 93. πρῶτον μὲν οὖν τῆς Ἑλλήνων παιδείας ἕνεκα κοσμικῆς (ἐτύγχανε γὰρ καὶ τῆς κατὰ κόσμον δὲ μάλα πλούτῳ περιρρεομένων) τὸν πλεῖστα κατὰ τὴν Βηρυτὸν διατρίψας χρόνον. Notum enim tria tantum Gymnasia studiorum in orbe Romano fuisse, Romam, Constantinopolin, Beryton, sive Berœan, neque alibi leges docere licuisse. Iustinianus præfat. in Digest. l. unica C. de stud. liber. urb. Romæ. ideo Berytos νόμων διδασκαλεῖον ipsi Iustiniano dicitur. Vide Socratem lib. IV. cap. XXVII. 239. Hæc vulgaria sunt. Ptolemæus Βηρυτοῦ, non Βεροίας meminit. adeo vetus illud nomen amittere non potuit. Sed apud Plinium Berœa, & Berœenses aliud à Beryto est. quod quidem turbat nos: &, ut verum fateamur, non sine admiratione possum legere Βεροίαν & Βηρυτὸν easdem esse. Nam Berytus hodie est Barut: Berœæ nomen hodiernum Chalep. Dicamus igitur duas Berœas fuisse: alteram, quam hodie Chalep Arabes vocant; alteram, quæ alio nomine Berytos, hodie Barut. Itaque ea binominis fuit.

MDCCXV. *Seleucus Babylonem obtinuit.*] Atqui alii "
veteres scribunt potitum Babylone anno XIII ab "
excessu Alexandri, unde sumitur initium Epochæ "
Seleucidarum, numero MDCCV. Hic vero est nu- "
merus MDCCXV. Non igitur Epocha Seleucida- "
rum init ab eo tempore, quando Seleucus Babylone "
potitus est. Sed alia caussa fuit, quæ & à numero "
MDCCV incipiat, & cur Alexandrea, non Seleucea "
vocata fuit. Nam sane omnium Διαδόχων Alexandri "
imperium consurgit ab excessu Alexandri. "

MDCCXXI. *Demetrius rex Asiæ.*] Verba ultima, *quam Perdicca ante construxerat*, desunt in Græcis, negligentia Geor-

„ Georgii, aut ejus, qui eum descripsit. Hanc urbem „ Samaritarum à Perdicca constructam ignoramus.

MDCCXXIII. *Censu Romæ agitato.*] Recte, L. Postumio Megello II, M. Atilio Regulo Coss. P. Cornelio Arvina, C. Mario Rutilo Censoribus.

Ibid. CCLXX *millia.*] In IX Epitome Liviana CCLXXXIII millia.

MDCCXXIX. *Legati Alexandrini à Ptolemæo.*] Hieronymus ex Eutropio, lib. II. *Legati Alexandrini à Ptolemæo missi Romam venere, & à Romanis amicitiam, quam petiverunt, obtinuerunt.* Quæ Eutropiana quin huc exscripserit Hieronymus, & pene eadem sint Hieronymiana cum Eutropianis, qui negaverit, is omni judicio caret. Sed Hieronymo imposuit ὁμωνυμία regum. Iste enim Ptolemæus erat Philadelphus, secundus à Sotere, qui primus regum Ægypti per legatos amicitiam populi Rom. & petierit, & impetraverit. Zonaras Annali II, pag. 50. καὶ Πτολεμαῖος δὲ ὁ Φιλάδελφος ὁ τῆς Αἰγύπτου βασιλεὺς τόν τε Πύῤῥον κακῶς ἀπηλλαχότα μαθὼν, καὶ τοὺς Ῥωμαίους αὐξανομένους, δῶρά τε αὐτοῖς ἔπεμψε, καὶ ὁμολογίαν ἐποιήσατο. καὶ οἱ Ῥωμαῖοι ἐπὶ τούτῳ ἡσθέντες πρέσβεις πρὸς αὐτὸν ἀντεπέστειλαν, οἳ μεγαλοπρεπῆ δῶρα παρ' ἐκείνου λαβόντες εἰς τὸ δημόσιον ταῦτα εἰσῆγον. ἡ δὲ βουλὴ οὐ προσήκατο, ἀλλὰ εἴασεν αὐτοὺς ταῦτα ἔχειν. Idem etiam Epitome Liviana XIV. Gestum A. A. V. C. CCCCLXXVIII. M. Curio Dentato II, L. Cornelio Lentulo Caudino Coss. numero MDCCXLII. Ut in Rege hallucinatum est, ita prochronismus annorum XIII commissus. Sigonius confert in annum CCCCLXXX, Ser. Cornelio Merenda, M. Curio Dentato III Coss. Sed fallitur. Nam Zonaras hoc eo anno accidisse refert, quo C. Fabricius Luscinus, Q. Aimilius Papus Censores fuerunt. Itaque uno anno erravit, vel potius biennio. Nam ipse annum urbis CCCCLXXX dicit, qui erat CCCCLXXXIX. Hoc discrimen referendum ad Palilia Catoniana, & Varroniana.

Ibid. *Menander Comicus moritur.*] Vetus inscriptio Romæ, in basi, cui superposita Menandri effigies. ΜΕΝΑΝΔΡΟϹ. ΔΙΟΠΕΙΘΟΥϹ. ΚΗΦΙϹΙΕΥϹ. ΕΓΕΝΝΗΘΗ. ΕΠΙ. ΑΡΧΟΝΤΟϹ ϹΩϹΙΓΕΝΟΥϹ. ΕΤΕΛΕΥΤΗϹΕΝ. ΕΤΩΝ Ν̄ ΚΑΙ Β̄. ΕΠΙ ΑΡΧΟΝΤΟϹ. ΦΙΛΙΠΠΟΥ. ΚΑΤΑ ΤΟ. Β̄. ΚΑΙ. Λ̄. ΕΤΟϹ. ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ. ΤΟΥ. ϹΩΤΗΡΟϹ. ΒΑϹΙΛΕΙΑϹ. *Menandrus Diopithis F. populo Cephisieus natus est Prætore Sosigene. Obiit annorum duum & quinquaginta, Prætore Philippo, anno altero & trigesimo regni Ptolemai Soteris.* Luculentum sane monumentum. Nam verissimum est hunc fuisse annum XXXII ab Alexandri morte, (unde hic putatur exordium Regni Ptolemæi Soteris) & hoc anno fuit Prætor Philippus. Sed illud non verum, à Prætore Sosigene, ad Prætorem Philippum, id est, à numero MDCLXXV, ad numerum præsentem MDCCXXIV, intercessisse annos LII. Triennio enim pauciores sunt. Sed in nostris Collectaneis anno II. Olymp. CXXIII sub cognomine, sive eodem iterum Prætore mortuus notatur annos natus LIV. imo LV. Sed ille non est annus XXXII Ptolemæi Soteris. In prolegomenis Aristophanis: πλεῦσαι δ' ἐν Ἀθήναις ἐτῶν ὑπάρχων νβ. quot annorum vetus inscriptio.

MDCCXXV. *Romani Gallos Tyrrhenosque superant. & Sabinorum terra sorte dividitur*] Galli & Tyrrheni, hoc est Hetrusci, superati sunt ingenti clade à Consule P. Cornelio Dolabella ad lacum Vadimonis, numero MDCCXXXIV. Ergo prochronismus fuerit annorum decem. Rursus Sabinorum ager tunc divisus omnino est, quando à Pop. Rom. acquisitus. Acquisitus autem à M. Curio Dentato Consule, numero MDCCXXVII. Itaq; est prochronismus biennii tantum, & duorum remotissimorum temporum gesta in unum confusa.

Ibid. *& Sabinorum terra sorte dividitur.*] Orosius lib. III, cap. XXII: *Anno subsequente cum Sabinis Curio Consule bellum gestum est: ubi quot millia hominum interfecta, quot capta sint, ipse Consul ostendit: qui quum in Senatu magnitudinem acquisiti agri Sabini, & multitudinem capti populi referre vellet, numerum explicare non potuit.* L. Florus: *Populus Romanus à Latinis aggressus est gentem Sabinorum, qui immemores facti sub T. Tatio affinitatis, quodam contagio belli se Latinis adjunxerant. Sed Curio Dentato Consule omnem eum tractum, qua Nar ambit, fontesq; Velini, Hadriatico tenus mari, igne ferroque vastavit. Qua victoria tantum agrorum redactum in potestatem, ut in utro plus esset, ne ipse quidem posset æstimare, qui vicerat.*

MDCCXXVI. *Seleucus in eas urbes.*] Ad verbum ex Iosepho, lib. XII. Origin. Iudaic. cap. III.

MDCCXXIX. *Macedonum Pyrrhus.*] Hic erat annus octavus regni Pyrrhi apud Epirotas, auctore Vellejo, quum apud Macedonas regnare cœpit.

MDCCXXX. *Lysimachus annos V.*] Appianus in Syriaco scribit regnasse ann. XL, imputatis nimirum iis, quibus Satrapa fuit. Sed à morte Alexandri, ad hunc annum, intervallum tantum est, anni XXXVIII.

Ibid. *Serapis ingressus est Alexandriam.*] Caussa acciti ex Ponto hujus idoli petatur ex Cornelio Tacito, historia quarta; paulo ante finem. ubi sub Ptolemæo Sotere, ut hic, illud gestum fuisse prodit: quanquam ait quosdam Ptolemæo tertio hoc attribuere. Clemens Alexandrinus in Protreptico gestum ait sub Philadelpho. ὡς δὴ πρὸς πάντων σεβασμοῦ κατηξιωμένων ἀκούομεν, τοῦτον ἀχειροποίητον εἰπεῖν τετολμήκασιν τὸν Αἰγύπτιον Σάραπιν. οἱ μὲν γὰρ αὐτὸν ἱστοροῦσι χαριστήριον ὑπὸ Σινωπέων Πτολεμαίῳ τῷ Φιλαδέλφῳ τῷ Αἰγυπτίων πεμφθῆναι βασιλεῖ, ὃς λιμῷ τρυχομένους αὐτοὺς, ἀπ' Αἰγύπτου μεταπεμψάμενος σῖτον, ὁ Πτολεμαῖος ἀνεκτήσατο. (εἶναι δὲ τὸ ξόανον τοῦτο ἄγαλμα Πλούτωνος) ὃς δεξάμενος τὸν ἀνδριάντα καθίδρυσεν ἐπὶ τῆς ἄκρας, ἣν νῦν Ῥακῶτιν καλοῦσιν, ἔνθα καὶ τὸ ἱερὸν τετίμηται τοῦ Σαράπιδος. Et diversum regem, & diversam caussam à Tacito refert. His animadversis, Sarapis non est Deus origine Ægyptius, sed Sinopensis, χθὲς καὶ πρώην in Alexandriam civitatem tanquam inquilinus receptus. Unde Epiphanius 512: Σέραπιν τε τὸν Ἄπιν βασιλέα Σινωπέων θεοποιοῦντες τυραννίδι μᾶλλον ἐδούλευσαν. & Theophilus ad Autolycum libro primo: „ Σάραπιν τὸν ἀπὸ Σινώπης φυγάδα εἰς Ἀ- „ λεξάνδρειαν γεγενῆσθαι. Athenienses vocabant θεοὺς „ ἐπιθέτους, τοὺς μὴ πατρίους, item ἑορτὰς ἐπιθέτους τὰς μὴ πατρίας. Itaque Serapis non erat Αἰγυπτίων θεὸς πάτριος, sed ἐπίθετος, ascititius Deus, non patrius. Mirari igitur quis posset vanitatem Græcorum, & eorum, qui eos sequuntur, Varronis, aliorum, qui hunc esse Apim Argivum dicunt, & profectum in Ægyptum, primo Σορόαπιν, postea Σάραπιν dictum. Nam sane nulla vetustas ejus futilis numinis est, neque Apis est Argivus, si à Sinopensibus ad unum de Ptolemæis Ægypti missus est. Sed huic objectioni occurrit Plutarchi locus in libro de Iside & Osiride, ubi fit mentio hujus Dei in Ægyptum translati. Scribit enim apud Sinopenses illum Deum, qui in Ægyptum translatus sit, Plutonis nomine cultum fuisse: quum autem in Ægyptum receptus fuisset, Ægyptios

eo

eo nomine, quo Plutonem afficiunt, eum vocasse. Itaque antiquitus Pluto Sarapis, aut Serapis ab Ægyptiis dictus fuit. Iste autem advena Deus pro Plutone à Sinopensibus colebatur. Non igitur alio nomine ab Ægyptiis dici meruit, quam quo Pluton ab illis vocabatur. Quanta vero in veneratione fuerit apud illum Ægypti insanum populum, ostendunt infinita ejus rei passim apud auctores argumenta, & imprimis Epigramma illud:

ἑπτά με φωνήεντα θεὸν μέγαν ἄφθιτον αἰνεῖ
γράμματα τῶν πάντων ἀκάματον πατέρα.
εἰμὶ δ' ἐγὼ πάντων χέλυς ἄφθιτος, ᾗ πὶ λυρώδη
ἡρμοσάμην δίνης οὐρανίοιο μέλη.

Non enim de Deo Opt. Maximo conceptum est illud Epigramma, quod frustra putabamus, sed de Serapi, cujus nomen est ἑπταγράμματον. Hesychius: Ἑπταγράμματον, τὸ ὀργίλον, ἢ σκληρόν. καὶ Σάραπιν.

MDCCXXXI. *Condita à Romanis Ariminum & Beneventum.*] Deductæ à Consulibus P. Sempronio Sopho, Appio Claudio Cæci F. auctoribus Vellejo, & Eutropio, numero MDCCXLIX. Prochronismus annor. XVIII. Videntur esse Hieronymi. Neque dubitandum.

MDCCXXXIII. *Sostratus Cnidius Pharum in Alexandria construxit.*] Strabo de Pharo: Ἔστι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ νησίδιον ἄκρον πέτρα περίκλυστος ἔχουσα πύργον θαυμαστῶς κατεσκευασμένον λευκοῦ λίθου πολυόροφον, ὁμώνυμον τῇ νήσῳ. τοῦτον δ' ἀνέθηκε Σώστρατος Κνίδιος φίλος τῶν βασιλέων, τῆς τῶν πλωϊζομένων σωτηρίας χάριν, ὥς φησιν ἡ ἐπιγραφή. ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ. ΓΝΙΔΙΟΣ. ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ. ΘΕΟΙΣ. ΣΩΤΗΡΣΙΝ. ΥΠΕΡ. ΤΩΝ. ΠΛΩΙΖΟΜΕΝΩΝ. Plinius hunc Sostratum non amicum regis, sed architectum dicit fuisse. Confirmat Lucianus libello de conscribenda historia, qui ἀρχιτέκτονα vocat, eumque inscriptionem in lapide incidisse, deinde tectorio inducto nomen Ptolomæi inscripsisse: sed non multo post interjecto tempore, tectorio obsolescente, nomen quoque regis una evanuisse; inscriptionem autem Sostrati atque ejus nominis memoriam superstitem remansisse: atque hac arte totius operis gloriam sibi vindicasse. Nam sane illius est, qui impensas fecit, inscribere, ΑΝΕΘΗΚΕΝ: ejus vero, qui construxit, ΕΠΟΙΕΙ, aut ΕΡΓΟΝ. ΤΟΥ. ΔΕΙΝΑ. aut, ΕΚΤΙΣΕΝ. Tzetzes hallucinatur dupliciter, tum quod Dexiphanem, non Sostratum Dexiphanis filium, tum quod non Ptolemæi, sed Cleopatræ jussu hanc Pharon construxisse scribit, pag. 20. de Cleopatra:

αὕτη σὺν ἀρχιτέκτονι Κυπρίῳ Δεξιφάνει
τὴν θάλασσαν χερσώσασα τὴν τῆς Ἀλεξανδρείας
ὅσον πρὸς πλεθράδιον, ἢ τι μικρὸν ἢ πλέον,
τὸν πύργον ἐξειργάσατο τὸν μέγιστον τῆς Φάρου,
ὁλκάσι φῶς σωτήριον μᾶλλον ἐν ζάλῃ φαῖνον.

Sed altera hallucinatio de Cleopatra communis illi est cum Ammiano Marcellino, item cum Cedreno, 142, 50. quos omnes confutat Cæsar fine Commentarii III de bello civili, qui manifesto scribit superiores Ptolemæos Ægypti reges jactis in altum molibus ex insula peninsulam fecisse? unde constratus ille isthmus, qui ex jactis molibus ad septem stadia portendebatur, & insulam continenti jungebat, ἑπταστάδιον appellabatur, non autem πλεθράδιον, ut Tzetzes. Ammiano id mille passuum est, quod septem stadiis haud multo majusculum est. Eusebio autem favet Suidas, qui ait Phari turrem à Sostrato tunc excitatam, quando Pyrrhus Epiri regnum inivit, cujus paulo antea mentio facta numero MDCCXXIX. Temporibus Trojanis Pharum insulam noctis dieique velifico cursu à continenti abfuisse posteritati persuasit Homerus: unde Nili incrementis postea terram adaggeratam Pharo, propius admotam fuisse omnes divinant. Qui & Pharon, & litus ei adversum, à quo propius abest, viderunt, quia totus ille tractus saxosus est, & insula ipsa majori ex parte scopulus, potius inducent animum nautas Homero imposuisse, quam assentientur aut illi, qui adversus oculorum fidem hæc asserit; aut illis, qui litus tam saxosum ulla oblimatione Nili accrescere potuisse concedunt.

Ibid. *Romani Crotonem capiunt.*] P. Cornelius Rufinus Cos. qui C. Iunium Brutum Bubulcum collegam in magistratu habuit, Crotonem cæpit, numero Eusebiano MDCCXL. Prochronismus annorum septem. Vide Zonaram annali secundo pag. 49, & 50.

MDCCXXXIV. *Ptolemæus Philadelphus.*] Ptolemæum Philadelphum, qui locupletissimam Bibliothecam instruxit Alexandriæ, Hebræorum sacra monumenta in Græcum sermonem converti præcepisse, tam certum est, quam eos falli, qui à Ptolemæo Lagida ejus patre hoc curatum volunt: in quibus vetustissimi Irenæus, Clemens, & Anatolius. Irenæus quidem: Πτολεμαῖος ὁ Λάγου φιλοτιμούμενος τὴν ὑπ' αὐτοῦ κατασκευασθεῖσαν βιβλιοθήκην ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κοσμῆσαι τοῖς πάντων ἀνθρώπων συγγράμμασιν, ὅσα γε σπουδαῖα ὑπῆρχεν, ᾐτήσατο παρὰ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν εἰς τὴν ἑλληνικὴν διάλεκτον σχεῖν αὐτοὺς μεταβεβλημένας τὰς γραφάς. Clemens dubitat utri attribuat, Lagidæ, an Philadelpho, Stromateo primo: ἑρμηνευθῆναι δὲ τὰς γραφὰς τοῦ τε νόμου, τὰς τε προφητικὰς ἐκ τῆς τῶν Ἑβραίων διαλέκτου εἰς τὴν Ἑλλάδα γλῶτταν φασὶν ἐπὶ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, ἤ ὥς τινες, ἐπὶ τοῦ Φιλαδέλφου ἐπικληθέντος. Anatolius in Canonibus Paschalibus utrique attribuit: ὅς ἐν τοῖς ἑβδομήκοντα καταλεγόμενος τοῖς τὰς ἱερὰς καὶ θείας Ἑβραίων ἑρμηνεύσασι γραφὰς Πτολεμαίῳ Φιλαδέλφῳ καὶ τῷ τούτου πατρί. Quod mirum, quum ex Epistola Ptolemæi Philadelphi discere debuerint captivos à patre ejus in Ægyptum deportatos, eosque ab ipso Philadelpho, ut gratificaretur Iudæis, liberatos fuisse. Iustinus Ecclesiasticorum scriptorum vetustissimus refert Ptolemæum Philadelphum per epistolam rogasse Herodem Regem Iudæorum, ut sibi Biblia Hebraica mitteret, Apologetico posteriore: ὅτι δὲ Πτολεμαῖος ὁ Αἰγυπτίων βασιλεὺς βιβλιοθήκην κατεσκεύαζε, καὶ τὰ πάντων ἀνθρώπων συγγράμματα συνάγειν ἐπεχείρησε, πυθόμενος καὶ περὶ τῶν προφητειῶν τούτων, προσέπεμψε τῷ τῶν Ἰουδαίων τότε βασιλεύοντι Ἡρώδῃ, ἀξιῶν διαπεμφθῆναι αὐτῷ τὰς βίβλους τῶν προφητειῶν. καὶ ὁ μὲν βασιλεὺς Ἡρώδης τῇ προειρημένῃ Ἑβραΐδι αὐτῶν φωνῇ γεγραμμένας διεπέμψατο. Vide reliqua. Est insignis locus ἀνιστορησίας καὶ ἀναχρονισμοῦ in vetustissimo Ecclesiæ Scriptore, eoq; Christi Martyre. Sed de Philadelpho dubitare, est lucernã meridie accendere. Epiphanius prodit anno septimo Philadelphi Hebraica Biblia in Græcum sermonem conversa fuisse, & ab eo tempore, ad Cleopatram, interfuisse annos CCXLIX. ἀπὸ δὲ ἑβδόμου ἔτους Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, ἐφ' οὗ τῷ αὐτῷ ἔτει οἱ ἑβδομήκοντα δύο ἡρμήνευσαν, μέχρι Κλεοπάτρας, διακόσια τεσσαράκοντα ἐννέα: ineleganter dictum ad Cleopatram, usque ad finem Cleopatræ. Nam à VII anno Philadelphi, id est, numero Eusebiano MDCCXXXIX, ad finem Cleopatræ, numero MDCCCCLXXXVIII, sunt præcise anni CCXXIX.

Sub

Sub Philadelpho igitur conversa est sacra Scriptura, idque, ut aiunt omnes, curante Demetrio Phalereo. Aristobulus Iudæus Peripateticus ad Ptolemæum Philometorem: ἡ δὲ ὅλη ἑρμηνεία τῶν διὰ τοῦ νόμου πάντων ἐπὶ τοῦ προσαγορευθέντος Φιλαδέλφου βασιλέως, σοῦ δὲ προγόνου προσενεγκαμένου μείζονα φιλοτιμίαν, Δημητρίου Φαληρέως πραγματευσαμένου τὰ περὶ τούτων. Non est antiquior auctor isto, qui hujus rei mentionem fecerit, post Aristeam: cujus nomine à Iudæis Hellenistis confictus liber hodie in manibus omnium est, & ex quo omne hoc negotium hausit Iosephus, & alii, qui hanc rem tractarunt. Omnes uno ore & Demetrium Phalereum curatorem Bibliothecæ Philadelphi fuisse, & ex suggestu ejus sacros Hebræorum libros conversos dicunt: cujus rei non parva mihi incessit admiratio, quum Demetrius Phalereus statim initio regni Philadelphi perierit, & maximo in odio ei semper sub Ptolemæo Lagi fuerit. tantum abest, ut sub Philadelpho aliquid curare potuerit, qui initio ejus regni obierit, aut illi Bibliothecæ cura mandata fuerit à Rege, qui eum inexpiabili odio prosequebatur. Res ita habet. Ptolemæus Lagi filius cognomine Σωτὴρ liberos sustulerat ex Eurydice, & unum ex Berenice. Hortabatur regem Demetrius, ut filios Eurydicæ regni successores designaret, non autem filium Berenices, qui postea Philadelphus dictus fuit. Quum hoc Demetrii consilium ad Philadelphum emanasset, tantam ejus offensionem incurrit Demetrius, ut statim post obitum Ptolemæi Soteris à Philadelpho quadam regione relegatus sit. Quum ex tædio solitudinis animum despondere inciperet, & in somnum ex languore degravatus esset, morsu aspidis perierit, & somnũ cum morte continuarit. Hermippus vetustissimus scriptor apud Laertium. Sed tanti momenti est historia, ut non solum apud Laertium, sed & hic quoque mereatur legi. Scribit igitur Laërtius: Φησὶ δὲ αὐτὸν Ἕρμιππος μετὰ τὸν Κασάνδρου θάνατον φοβηθέντα Ἀντίγονον παρὰ Πτολεμαῖον ἐλθεῖν τὸν Σωτῆρα, κἀκεῖ χρόνον ἱκανὸν διατρίβοντα συμβουλεύειν τῷ Πτολεμαίῳ πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὴν βασιλείαν τοῖς ἐξ Εὐρυδίκης περιθεῖναι παισί. τοῦ δὲ οὐ πεισθέντος, ἀλλὰ παραδόντος τὸ διάδημα τῷ ἐκ Βερενίκης, μετὰ τὴν ἐκείνου τελευτὴν ἀξιωθῆναι πρὸς τούτου παραφυλάττεσθαι ἐν τῇ (τινὶ) χώρᾳ μέχρι τι δόξῃ περὶ αὐτοῦ. ἐνταῦθα ἀθυμότερον διῆγε, καί πως ὑπνώττων ὑπ' ἀσπίδος τὴν χεῖρα δηχθεὶς τὸν βίον μετήλλαξε. καὶ τέθαπται ἐν τῷ Βουσιρίτῃ νομῷ πλησίον Διοσπόλεως. καὶ αὐτῷ ἐπεγράψαμεν ἡμεῖς (παρ' ἡμῖν.)

> Ἀνεῖλεν ἀσπὶς τὸν σοφὸν Δημήτριον
> Ἰὸν ἔχουσα πολὺν
> Ἄσμηκτον, οὐ στίλβουσα φῶς ἀπ' ὀμμάτων,
> Ἀλλ' ἀΐδην μέλανα.

Ita distinguendi sunt illi versus: & illa verba virgulis inclusa delenda. Eandem historiam leges apud Suidam. Sed Cicero eum sibi mortem conscivisse dicit admota ad corpus aspide, ut postea fecit Cleopatra. Ita enim scribit pro C. Rabirio Postumo: *Video Demetrium & ex Republica Atheniensium, quam optime digesserat, & ex doctrina nobilem & clarum, qui Phalereus vocitatus est; in eodem isto Aegypti regno, aspide ad corpus admota, vita esse privatum.* Sed illud imprimis, quod pene præterieram, notandum, Ptolemæum Lagiden jam vivum regnum cum Philadelpho, filio Berenices, non cum liberis Eurydices communicasse adversus Demetrii sententiam. Laërtius: παραδόντος τὸ διάδημα τῷ ἐκ Βερενίκης. Theocritus in Ptolemæo.

— ᾧ δὲ ἐκ πατρὸς
Θαρσήσας σφετέροισιν ἐπιτρέψει οἶκον ἄπιστα.

Scholion: ζῶν γὰρ ἔτι ὁ Σωτὴρ ἐκοινοποίησε τῷ Φιλαδέλφῳ τὴν βασιλείαν. Biennio ante obitum " suum regnum cessisse filio prodit Eusebius ipse libro " priore: ἔτι δὲ ζῶν ἔτι τῆς ἀρχῆς παρεχώρησε τῷ υἱῷ " Πτολεμαίῳ τῷ παιδὶ τὴν ἀρχὴν διαδεξαμένῳ, οὐκέτι " δὴ ποταράκοντα, τελευτᾷ ἢ καὶ ὀκτὼ τὰ τοῦ πρώτου " Πτολεμαίου, ὃ Σωτῆρα ἐπιμάλων, λογίζονται. Et " paulo post de Philadelpho: καὶ ζῶντος μὲν ἔτι τοῦ " πατρὸς δύο πληροῖ τῆς βασιλείας ἔτη. Itaque De- " metrius eum vidit cum patre regni participem, à quo regnum abjudicandi patri auctor fuerat. Parum vero notæ Tertulliano Demetrii dotes fuerunt, qui Grammaticorum probatissimum vocat duntaxat. Igitur quum initio regni Philadelphi extinctus sit, & in odio regi fuerit semper, quî fieri potest, ut aut aliquid negotii regii sub ipso rege gesserit, aut præfectus fuerit Bibliothecæ? Et tamen hoc ille suppositititius Aristeas scripsit, & omnibus, qui de hac re scripserunt, persuasit: quam vere, ex iis, quæ supra adduximus, cognoscere possumus. Quid ni rem tam alienam à vero potuit memoriæ prodere, qui non veritus est dicere senos interpretes ex omnibus XII Tribubus missos fuisse? quasi tunc duodecim omnes tribus extarent, quarum decem tempore Ezechiæ in Mediam deportatæ fuerint. An aliæ tribus in Iudæa eo tempore præter Iudam & Benjamin? Memini equidem in Euangelio secundum Lucam fuisse vetulam Prophetida Annam Phanuelis filiam ex tribu Aser. Memini & inscriptionis Epistolæ Iacobi Catholicæ: ταῖς ἐν διασπορᾷ δώδεκα φυλαῖς. Sed nihil ad rem. Nam tametsi eo tempore duæ tan- " tum Tribus essent, tamen quadam vetere loquendi " consuetudine Iudæi tunc nomine XII Tribuum com- " prehendebantur. ut patet, Act. XXVI, 7. τὸ δωδε- " κάφυλον ἡμῶν. quum tamen δίφυλον, non δωδε- " κάφυλον verius dixisset. Sed consuetudinis magna " vis est, adversus quam nullæ regulæ post opponi " possunt. Sic 1 Cor. XV, 5. ὤφθη Κηφᾷ, εἶτα τοῖς " δώδεκα. *Exhibuit se Cepha, postea ipsis duodecim.* Atqui " undecim tantum erant. Nondum enim Matthias in " locum proditoris substitutus erat. Hoc consuetudo " extorsit, ut quia primum dicti erant οἱ δώδεκα, " tamen ita etiam vocati fuerint, quum essent tantum " ἕνδεκα, quod retinuit Marcus quum de eadem re lo- " queretur XVI, 14. ὕστερον ἀνακειμένοις αὐτοῖς τοῖς " ἕνδεκα ἐφανερώθη. Ita Paulo & Marco in eadem hi- " storia videtur non convenire in numero, quum tamen " nulla discordia sit, Paulo secundum consuetudinem " præteriti temporis, Marco secundum præsens tem- " pus loquenti. Concedamus inter Iudæos omnium " tribuum tribules aliquos fuisse, quod tamen falsissimum est, quomodo summus Pontifex Eleazarus eos ad manum & in numerato habere poterat, ut petenti Regi statim suppeditaret, quandoquidem, si ita esset (quod certe non fuit) nulli tribui certus locus assignatus esse potuit, sed decem tribus oportuit quasi inquilinas in duabus reliquis habitare? Tertullianus, quum hanc historiam tangeret, tribuum duodecim quoque meminit, neque erroris admonuit. Chrysostomus in Matthæi XV. *Per omnes tribus in duodecim partes disseminati erant Pharisæi.* Tot partes facit, quot Tribus esse arbitratus est. Si hoc mirum est, non minus mirandum epistolas extare Demetrii ad regem, regis ad Pontificem, Pontificis ad regem. Et quum constet Demetrium & regi infensissimum, &, quod caput est, mortuum jam fuisse, quî potuit illam epistolam scribere?

Scio quidem Reges conveniri per epistolam etiam ab iis, qui in ipsa aula sunt. Plautus Milite:

Quasi regem adire solere cum ajunt per epistolam.

Inde Onias familiaris regis neque ab aula ejus recedens „ offert epistolam, hoc est διδασκαλικὸν χάρτην, ut „ Græci vocant, ei de construendo templo in Ægypto. sed qui mortuus jam erat, ipso ineunte regno Philadelphi, quomodo Epistolam Regi offerre potuit, quæro? Deinde trium Epistolarum illarum exemplaria unius hominis stilum esse manifesto cuivis harum rerum intelligenti paret. Postremo pro illis epistolis, quæ sunt apud illum Aristean, & Josephum, duæ aliæ & stilo, & verbis, & sententia ab illis diversissimæ apud Epiphanium producuntur pag. 526. In quo vides quanta licentia ἑλληνισταὶ illi Alexandrini usi sint in affingendis iis, quæ neque historia, neque rerum natura patitur. Nam & LXXII cellas commenti sunt, quarum non meminit ille Aristeas, meminit autem Justinus, deridet Hieronymus. & merito. Quid quę ad fastidium περιλογεῖ Philon, & inter alia ex Chaldaismo conversas scripturas ait? Quis non videt multa & apud ipsum Philonem affectata esse, & ad captandam admirationem excogitata? Quis nescit Judæorum commenta? Sed qui hæc admirantur tanquam verissima, sciant hanc translationem Alexandrinam adeo Judæis Hierosolymitanis execratam fuisse, ut solenne jejunium & angariam instituerint VIII die Tebeth, propter legem in profanum sermonem conversam, & ex illa, ut ipsi putant, Alexandrinorum audacia tridui tenebras per universum orbem incubuisse fabulentur. Qui Irenæum postremo ediderunt, homines linguæ impurissimæ, qui muti sint, si convicium non dixerint, institutum solenne hariolantur, quia quotannis tam paganos, quam Judæos Alexandriæ in insulam Pharon convenire solitos scribit Philo, & celebri solennitate ac lætitia locum honorasse, ubi translatio Bibliorum facta sit. quasi idem sit publica lætitia, & angaria. Nos in VII libro de Emendat. Tempor. in Computo Judaico, item in Kalendario Judaico Isagogicorum Canonum omnes angarias & jejunia descripsimus, quæ Judæi vocant תעניות, ita ut scripta ordine in eorum Fastis reperimus: quæ omnia sunt instituta propter aut θεομηνίαν, aut incendia, aut aliquam calamitatem, & casus adversos, & cædes piorum hominum. In illis angariis & ista quoque censetur VIII dies Thebeth, propter legem in diebus Ptolemæi interpretatam, nimirum quia inter illas caussas interpretationem hanc ponunt, propter quas jejunia institui solent. Vides quam longe à vero discesserint periti sane Theologi, qui inter solennem lætitiam, & solennem angariam nesciunt distin„ guere. Flagitium enim eo tempore erat legem in a„ lium sermonem transferre. Nam Judæi, quum illum „ locum Ecclesiastici ἀναγωγικῶς interpretantur, „ *Tempus lacerandi*, III, 7. Illi, inquiunt, qui fecerunt „ schisma, legem lacerarunt, & traduxerunt illam in „ multas linguas, publicantes eam in hęreses: propterea „ dictum est: *Ne in me conjiciatis oculos, quod ego sum fusca, &c.* Cant. 1. 6. Propter hanc interpretationē nunquam inter Hebræos & Hellenistas bene convenit. & sane, quamvis quidam ex utroque Iudæorum genere nomen Christo dedisent, & ex illo Christianæ charitatis vinculo eorum animos coalescere, simultates veteres sopiri oportuerat, tamen fieri non potuit, quin inter ἑλληνιστὰς & Hebræos secundum priscam consuetudinem dissensiones orirentur. Actorum VI, 1. Qui locus vulgo pessime intellectus. Nam ἑλληνίζειν est Græca lingua uti: & inde omnis Iudæus, qui à sinistris dextrorsum legit, in Talmud vocatur הקורא גיפטית, ἀναγινώσκων αἰγυπτιστὶ, legens Ægyptiace, hoc est, ut Glossa habet, למפרע ἀνάπαλιν, præpostero ordine, ut Græcienses & ἑλληνισταὶ Iudæi, qui Græce tantum legebant, non etiam Hebraice. Hoc etiam aliter dice„ batur גמגרית. & qui, ut Græci, scribit, is dicitur „ גמגרי. Hi enim Iudæi sola Biblia Græca in Synagogis legebant per totam Ægyptum, Græciam, & Italiam: & vix in mille Iudæis unus reperiebatur, qui Hebraicę legeret. Vide Philonem, at quem virum? quam infans est in Hebræis? quam ridiculus? Quem certissimum est Hebraice nescivisse. Ἑλληνισταὶ ergo in novo Testamento multum differunt ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων. Ἕλληνες sunt Pagani, Ἑλληνισταὶ Iudæi Græcis Bibliis in Synagogis utentes. Hæc quum ego quibusdam aperuissem, qui male à literis parati magnum nomen compararant, ut soli sapere viderentur, primum fastidire, postea, ne ignorasse viderentur, assentiri: postremo, quia vero vincebantur, in suis libris se ita sentire testati sunt. Porro Ἑλληνισταὶ quamvis ter quotannis in tribus solennibus, quæ Hebræi חגים, ipsi vero μεγάλας ἡμέρας vocabant, aut ibant Ierosolyma, aut eo mittebant, & nulla alia re ab Ierosolymitanis differebant, præterquam solo sermone, quo utebantur in Synagogis, tamen magno in odio Hebræis, erant tum propter hanc παράφρασιν ἑλληνίδα, quam Hebræi, ut diximus קריאה למפרע *lectionem retrorsum* vocant (quia ut diximus à sinistris dextrorsum alio ordine legitur ac Hebraica) tum etiam propter Templum ab Onia quondam in Heliopolitana præfectura constructum. Itaq; quum amplissimam Synagogam Ierosolymis haberent, quotidie aut jurgia, aut verbera, aut cædes inter utrunq; genus Iudæorum exoriebantur. In fine Capitis II Meghillah, in Postilla, ex verbis Rabbi Iuda narratur Rabbi Eleazarum filium Sadok Synagogam Alexandrinorū, id est Hellenistarū, quæ erat Hierosolymis, invasisse, & in eam effudisse quicquid libido & splendida bilis suggessisset. Tempore Benjamin Tutelensis Alexandriæ erant duo genera Iudæorum, Babelaim & Igrikin. id est Babyloniorum, & Græcorum. quæ profecto est differentia Hebræorum, & Hellenistarum, quamvis hodie οὐχ ἑλληνίζουσι, quos, ut dixi, certissimum est olim, & per totam Ægyptum, & Europam sola Biblia Græca in Synagogis legere solitos. Quem hujus rei testem locupletiorem Tertulliano dare possum? Is igitur de Bibliis LXX interpretum loquutus subjicit: *Hodie apud Serapeum Ptolemæi Bibliotheca cum ipsis Hebraicis literis exhibentur. Sed & Iudæi palam lectitant. Vectigalis libertas vulgo aditur sabbatis omnibus.* Gręcam enim LXX Seniorum interpretationem cum Hebraicis literis reconditam fuisse ait in Serapeo, & eam vulgo in Synagogis palam legi. Sed & quædam Synagogæ Hebraica cum Græcis legebant, ut hodie Hebraica cum Targumin. Auctor Iustinianus Aug. Authentica CXLVI. Multa supersunt, quæ de interpretatione LXX Seniorum dici à nobis poterant, & quam utilis sit ejus Translationis lectio, quamvis in multis ab Hebraicis fontibus longe recedens. Sed quia privati operis & stili hic labor est, ab eo impræsentia abstinebimus. Multa enim de hac re à nemine animadversa olim observavimus.

Ibid. *& vasa Eleazaro Pontifici Ierosolymarum votiva transmittens.*] In Græcis, non Eleazaro, sed Ὀνίᾳ Σίμωνι τῷ ἀρχιερεῖ ἀδελφῷ Ἐλεαζάρου. Sed puto à librariis errorem esse. Nam manifesto alia infulta sunt in periochen Græcam. Cæterum Eusebius ex conjectura hoc gestum confert in Ptolemæi initium; quum sane verisimile non sit eum regni sui initiis ad Bibliothecam potius instituendam & libros Hebręorum convertendos, quam ad res ipsius regni animum applicasse. Itaque in priore parte Africanus conjicit hoc in Olympiadem CXXXII, hoc est annum Philadelphi XXXIII. quod

,, quod rectum minime dubitamus. Solenne vero Eu-
,, sebio, & Hieronymo, ut gestum, de cujus tempo-
,, re non constat ex auctoribus, id initio eorum regum
,, ponere, quibus id attributum est. Constat ex aucto-
,, ribus Bibliothecam à Philadelpho institutam. De
,, tempore nihil ab illis designatum est. Certum est æ-
,, mulatione Eumenis regis Pergameni Ptolemæum
,, Bibliothecam suam instituisse. Vitruvius procemio
,, lib. VII. *Reges Attalici magnis Philologiæ dulcedinibus in-*
,, *ducti, quum egregiam Bibliothecam Pergami, ad commu-*
,, *nem delectationem instituissent, tunc item Ptolemæus infi-*
,, *nito zelo cupiditatisq; incitatus studio, non minoribus industriis*
,, *ad eundem modum contenderet Alexandriæ comparare, &c.*
,, Eumenes iste inivit regnum Pergami anno XXIII
,, Philadelphi. Itaque Bibliothecam non prius compa-
,, ravit Ptolemæus, quam Eumenes cæpit regnare, neq;
,, Eumenes suam statim initio regni sui. sed & illud
,, apud eundem Vitruvium notandum, Aristophanem
,, Grammaticum nobiliss. præfectum fuisse Bibliothecę
,, & ab eo instructam fuisse, non à Demetrio Phalereo,
,, qui annis XXII obierat, antequam Eumenes regnum
,, iniret. Itaque verum est quod scriptum reliquerat
,, Africanus, anno XXXIII, aut circiter Imperii Phila-
,, delphi sacra Biblia conversa fuisse. Suidas ait Zeno-
,, dotum præfectum fuisse βιβλιοθηκῶν τῶν ἐν Ἀλεξαν-
,, δρείᾳ. Sed Aristophanes istius auditor fuit. Auctor
,, quidam libro priore hujus operis ait Ptolemæo, Ter-
,, tullianus ex Josepho Demetrio à Philadelpho præ-
,, fecturam Bibliothecæ datam. Sebast. Conradus vir
,, eruditiss. aliud agens dicit Demetrium præfectura
,, aliqua ornatum.

,, Ibid. *In Græcam vocem*] εἰς Ἑλληνίδα φωνὴν,
,, in Græcum sermonem.

MDCCXXXV. *Meleagrus.*] Nummus hujus regis: ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ.

,, *Antipater dieb.* XLV.] Propterea vocatus fuit Ἐτη-
,, σίας. quia venti Ἐτησίαι XLV tantum diebus spirant.
,, Auctor Porphyrius libro priore Eusebii.

MDCCXXXVI. *Sosthenes.*] Vide Justinum lib. XXIV.

MDCCXXXVIII. *Antigonus Gonatas.*] Hujus Nummus argenteus: ΑΝΤΙΓΟΝΟΥ. ΓΟΝΑΤΟΥ. Ita dictus, ὅτι ἐν Γόνοις τῆς Θετταλίας ἐτράφη.

Ibid. *Antigonus cognomine Gonatas Lacedæmonem obtinuit.*] Regem Lacedæmoniorum Cleomenem ultimum Eurysthenidarum captum humanissime tractavit urbe potitus. Suidas: Ἀντίγονος. οὗτος ἐκλήθη εὐεργέτης παρὰ πᾶσι τοῖς Ἕλλησι. νικήσας γὰρ μάχῃ Κλεομένην τὸν τῶν Λακεδαιμονίων βασιλέα ἐγκρατὴς ἐγένετο καὶ τῆς Σπάρτης. Vide Plutarchum in Agide & Cleomene: ubi fusius de humanitate hujus Antigoni.

MDCCXLI. *Una Virginum Romanarum.*] Sextiliam Vestalem quis suspicari posset, nisi in Græco esset ἀνῃρέθη. pro quo convenientius erat de Vestali dicere κατωρύγη. Sextiliæ Vestalis meminit XIV Epitome Liviana.

MDCCXLII. *Milo Romanis Tarentum tradidit.*] Huc pertinet XV Epitome Liviana, & Zonaræ pag. 50. Historia extat apud Frontinum Stratagematum lib. III. cap. IV. *Papirius Cursor apud Tarentum Miloni, qui tum præsidio Epirotarum urbem obtinebat, salutem ipsi & popularibus, si per illum oppido potiretur, pollicitus est. Quibus præmiis ille corruptus persuasit Tarentinis, ut se legatum ad Consulem mitterent: à quo plena consilia ex pacto referens in securitatem oppidanos resolvit. Ita incustoditam urbem Cursori tradidit.* Itaque Frontinus Tarentum à Milone Papirio Cursori Consuli proditum referens, intelligit hoc gestum L. Papirio Cursore II, Sp. Carvilio Maximo II Coss. numero MDCCXLV, triennio serius, quam Eusebius. Idem Zonaras: ὁ δὲ Μίλων ἐν στενῷ ἑαυτῷ τὰ πράγματα συνεστηγμένα ὁρῶν, τῶν Ῥωμαίων ἐκ τῆς ἠπείρου ἐφεδρευόντων, τῶν δέ γε Καρχηδονίων ἐκ τῆς θαλάττης, παρέδωκε τῷ Παπειρίῳ τὴν ἄκραν ἐπὶ τῷ ἀβλαβῆ μετὰ τῶν περὶ αὐτὸν καὶ τῶν χρημάτων ἀποχωρῆσαι. Ubi eadem fere, quæ apud Frontinum. Est ergo prochronismus triennii.

Ibid. *Romani Calabriam Messanamque tenuerunt.*] Ap. Claudio Caudice, M. Fulvio Flacco Coss. teste Zonara, 53. numero MDCCLIII. Prochronismus annorum XI. Sed si M. Valerius Messalla dictus est à Messana capta, non video quomodo illi hoc gestum attribui possit, qui non cæpit Messanam hoc anno, & sequente Consul fuit cum M. Otacilio Crasso. Sed vide Sigonium anno CCCCXC. De Calabria secus videtur. Nam Zonaras ita scribit 51: εἶτα εἰς τὴν νῦν καλουμένην Καλαβρίαν ἐστράτευσαν, προφάσει μὲν, ὅτι τὸν Πύῤῥον ὑπεδέξαντο, καὶ τὴν συμμαχίδα κατέτρεχον, τῇ δ' ἀληθείᾳ, ὅτι ἐβούλοντο οἰκειώσασθαι τὸ Βρεντέσιον. Gestum M. Fabio Pictore, D. Junio Pera Coss. numero MDCCLI. Prochronismus IX annorum: ut taceam confundi gesta diversorum temporum.

MDCCXLVI. *Argenteus nummus primum in Urbe figuratur.*] C. Fabio Pictore, Q. Ogulnio Gallo Coss. numero MDCCXLVIII. Auctor Plinius. Prochronismus biennii.

MDCCXLVII. *Polemo Philosophus moritur.*] Non definit annum obitus ejus Laertius, sed senem obiisse ait. Successit autem Xenocrati anno primo Olympiadis CXVI, numero MDCCI. Itaque hoc modo scholam obtinuerit annos XLVI.

MDCCXLIX. *Romani colonias deduxerunt.*] Sempronio "
Sopho, & Appio Claudio Cari filio deductæ, auctore "
Velleio, Ariminum, & Beneventum, hoc ipso nu- "
mero. "

Ibid. *multaque urbes in Sicilia eis junctæ.*] Hoc membrum deest in Græcis culpa Georgii. neque dubito ibi fuisse, καὶ πολλαὶ τῶν πόλεων αὐτοῖς προσεχώρησαν. Zonaras 54, 47. πτοηθέντες οὖν ὅ, τε Μάξιμος Οὐαλέριος, καὶ ὁ Ὀκτακίλιος Κράσσος, καὶ διὰ τῆς νήσου ὁμοῦ τι περιιόντες, καὶ δίχῃ, πολλὰς ὁμολογίᾳ παρεστήσαντο. ὡς δὲ τὰ πλείω ᾠκειώσαντο, πρὸς τοὺς Συρακουσίους ὥρμησαν, &c. Ergo M. Valerio Messala, M. Otacilio Crasso Coss. numero MDCCL. Clarius Eutropius: *M. Valerio, & Otacilio Coss. in Sicilia à Romanis res magnæ gestæ sunt. Tauromintani, Catanenses, & præterea quinquaginta civitates in fidem acceptæ sunt.* Prochronismus unius anni. Isti omnes anachronismi, qui non excedunt triennium, non sunt errores, sed diversitates sententiarum de Palilibus Urbis, quum ea à Varrone in XXIII anno Iphiti statuantur, à Catone in XXIV, à Dionysio in XXV. Anachronismi vero, qui hunc numerum excedunt, sunt errores, non diversitates sententiarum, siquidem istius triennii anachronismus fuerit metachronismus. Quod si fuerit prochronismus, est diversitas sententiarum de Palilibus primis.

MDCCLI. *Roma Virgo Vestalis.*] Paulus Orosius libro IV, cap. V. *Eodem tempore. Caparronia Virgo Vestalis incesti rea suspendio periit. Corruptor ejus, conscique servi supplicio affecti.* Eodem anno contigisse dicit, quo ingens pestilentia fuit. Tempus convenit.

MDCCLIV. *Romani Syracusas capiunt.*] Nunquam factum. Romani tunc cum Hierone Syracusarum rege pacem jam fecerant. Est hallucinatio. Agrigentum, non Syracusas ceperunt hoc anno Romani, urbem omni rerum copia refertissimam: ingenti præda potiuntur.

tur. Quare, ut dixi, est hallucinatio in nomine urbis, non in anno. Zonaras 15, 41. οὐ μὴν τοι συγγνώμης ἔτυχον οἱ Ἀκραγαντῖνοι, ἀλλὰ καὶ τὰ χρήματα σφῶν διηρπάσθησαν, καὶ αὐτοὶ ἐπράθησαν ἅπαντες.

MDCCLV. *Nicomedes Rex Bithyniæ Astacum.*] Trebellius Pollio in Gallienis: *Denique Astacum, quæ postea Nicomedia dicta est, incensam graviter vastarunt.* Reliqua, quæ huc faciunt, habes numero MCCCVI.

MDCCLVI. *Romani Carthaginienses navali certamine superant.*] Notissimus primus Romanorum triumphus de Carthaginiensibus navali pugna à C. Duillio Nepote Consule victis. & lapis omnium Italiæ monumentorum vetustissimum de hac pugna & victoria Duillii extat hodie Romæ. Convenit tempus secundum Palilia Varronis, hoc est unius anni prochronismo.

Ibidem. *& centum Libyæ urbes capiunt.*] Mira est gestorum, & annorum confusio. Nam anno MDCCLVI recte convenit Duillii victoria de pugna navali cum Carthaginiensibus commissa. Quæ sequuntur, arguunt non de pugna navali Duillii, sed L. Manlii Vulsonis Consulis hic agi. Is habuit collegam in magistratu C. Atilium Regulum II. Paulus Orosius lib. quarto, cap. VIII. *Consules in Africam jussi transferre bellum cum trecentis triginta navibus Siciliam petierunt: quibus Amilcar Pœnorum imperator, & Anno classi præfectus occurrit. Conserto navali prælio, Carthaginienses in fugam versi sexaginta quatuor naves perdiderunt. Victores Consules in Africam transvecti sunt, primamque omnium Clupeam urbem in deditionem receperunt. inde Carthaginem petentes, trecenta, aut eo amplius, castella populati sunt.* non πόλεις fuerunt, sed πολίχνια, & non centum, sed supra CCC. Sed hoc pertinet ad numerum MDCCXLVII. Mira confusio gestorum cum anachronismo XI annorum.

MDCCLVI. *Antiochus, qui vocabatur* THEOS.] Ex Josepho, libro XII, cap. III. Ἀντίοχος ὁ Σελεύκου υἱωνός, ὁ παρὰ τοῖς Ἕλλησι Θεὸς λεγόμενος.

„ MDCCLIX. *Erasistratus medicus agnoscitur.*] Injecta „ mentio hujus medici propter Antiochum Seleuci fi„ lium, qui quum novercam impotenti amore deperi„ ret, & ex eo in morbum incidisset, deprehensa mor„ bi caussa ab Erasistrato, novercam permittente pa„ tre Seleuco duxit uxorem. Sed quare Erasistratum „ Samium dicit fuisse Julianus ὁ παραβάτης, quum „ Ceo insula fuerit, quærendum est in Misopo„ gone.

„ MDCCLXII. *Avunculus ejus Manasses.*] Avunculus est „ frater matris. Atqui nec Pontifices, neque sacerdo„ tes succedebant ex latere feminarum. Hoc ridicu„ lum est. In Græcis est θεῖος. hoc est θεῖος πρὸς „ πατρός, *Patruus.* Ita vertendum erat. Alioqui magna „ esset inscitia & historiæ, & juris Mosaïci. Error non „ ferendus.

MDCCLXV. *Carthaginienses XC. Romanorum naves in Sicilia capiunt, Metello Consule verso in fugam.*] Quod attribuit hanc fugam Metello Consuli, imprudenter facit. Tantum enim abest, ut Metellus Consul à Carthaginiensibus victus fugerit, ut primus Romanorum, devictis in Sicilia Carthaginiensibus, in triumpho CXXX Elephantos deduxerit. auctor Dionysius Halicarnass. libro secundo. Paulus Orosius libro quarto, cap. IX, hanc insignem Metelli victoriam describit. quem locum vise, ut ex eo judicare possis, an, qui de tanta victoria tam insignem triumphum egerit, fugisse dicen„ dus sit. Triumphavit autem primus de Carthagi„ niensibus anno II Olymp. CXXXII, numero se„ quenti MDCCLXVI. Sed hallucinatum est in nomine Consulis. Non enim Metellus in fugam versus est, ut memoria falsus scribit Eusebius, sed P. Claudius Pulcher, qui in Consulatu collegam habuit L. Junium Pullum, numero MDCCLXVIII. Orosius eodem, cap. X: *Post hos Claudius Consul cum classe CXX navium ad Drepani portum contra hostem profectus, ibique mox exceptus classe Pœnorum, superatus est. & ipse quidem cum triginta navibus Lilybæum in castra confugit. reliquæ omnes, hoc est XC, aut captæ, aut demersæ fuerunt. Octo millia militum cæsa, viginti millia capta referuntur.*

Ibid. XC. *Romanorum naves.*] Ita Orosius. Polybius XCIII. Vide collectanea nostra ann. III. Olymp. „ CXXXII. Est autem prochronismus triennii. „

MDCCLXIX. *Parthis à Macedonum imperio.*] Contigit C. Atilio Regulo II, L. Manlio Vulsone II Cõss. (Auctor Justinus) numero MDCCLXVIII, eodem anno, quo clades superior Romanorum, & fuga Consulis Claudii. Convenit tempus juxta Palilia Varronis. Diversitates sententiarum super defectione Arsacis retulimus in Canonibus Isagogicis. Et mirum est Ammiano Marcellino videri hoc contigisse Seleuco Nicatore à Parthis superato, libro XXIII: Cornelius Tacitus Historia quinta sub Antiocho Epiphane.

MDCCLXXI. *Ptolemæus Euergetes ann. XXVI.*] Epiphanio ἔτη κς. Trogo cognominatur Tryphon, ut „ ex periocha XXX constat. „

Ibidem. *Iudæorum Pontifex Onias.*] Videndus Josephus. unde hæc, lib. XII, cap. IV. Sed lemma illius Capitis habet Ptolemæum Ἐπιφανῆ, non, qui hic ponitur, Εὐεργέτην: quem falso Suidas scribit iniisse regnum anno secundo Olymp. CXXVIII, in voce Καλλίμαχος.

Ibid. *Iosephus vir inter suos nobilis.*] In Græcis male ἀφανής, ἀντὶ τοῦ ἐπιφανής.

Ibid. *Dux Iudææ.*] Commentum Eusebii, στρατηγὸς Ἰουδαίας. Non στρατηγὸς, sed πλώνης vel τελωνάρ„ χης. & ridiculum est. Vide Josephum. In Græcis: καὶ ἐλθεῖν τὴν ὀργὴν θεραπεύσας: hoc est, *Et quum regis, ut videtur, iram placasset.* Hieronymus: *quum familiaritatem regis ob plurima in eum meruisset obsequia.* Hic interpretationis ambitus nihil ad historiam. Iste enim Josephus Tobiæ filius, nullis suis in regem beneficiis (nulla enim contulerat in regem) ejus gratiam promeruerat, sed sola commendatione Athenionis, quem Ptolemæus ad Oniam avunculum Josephi, ad tributum ab eo exigendum, miserat.

MDCCLXXIII. *Censu Romæ agitato.*] Non potest esse, nisi lustro XXXIX, A. Manlio Torquato II, Q. Lutatio Cercone Coss. Censores, ut ponunt Fasti Capitolini. C. AURELIUS COTTA .... Collegæ nomen detritum ex lapide. Erat numerus Eusebianus MDCCLXXII. Prochronismus triennii.

MDCCLXXV. *Romæ Templum Vestæ incensum.*] Iisdem Consulibus. Quare secundum Varronis prochronismon unius anni, tempus congruit. L. Metellus Pont. Max. sacra ex incendio rapuit. Libro quarto προπαρασκευῆς pag. 81, idem Eusebius, ποτὸν πυθεῖν καὶ τὸ ἐν Ῥώμῃ Καπιτώλιον ἱστορεῖται κατὰ τοὺς τῶν Πτολεμαίων χρόνους, καθ' οὓς λέγεται καὶ τὸ τῆς Ἑστίας ἐπὶ Ῥώμης ἱερὸν ἐμπρησμὸν ὑπομεῖναι. Vide „ Ovidium in Junio. „

MDCCLXXVII. *Ennius.*] Hieronymus ex Suetonio de claris Poëtis. Natus Ennius, auctore Gellio, C. Mamilio Turrino, Q. Valerio Faltone Coss. numero MDCCLXXVIII. Sed potest congruere Palilibus Varronianis. Gellius cap. XXI, lib. XVII ait Livium Andro-

Andronicum docuisse fabulam Romæ annis LII post Menandri mortem, anno ante natalem Ennii. Menandri mors numero MDCCXXIV. Additis LII, fiet numerus MDCCLXXVI, ante natalem Ennii.

Ibid. *Tarenti nascitur.*] Imo Rudiis. Silius de Ennio:

Miserunt Calabri, Rudiæ genuere vetustæ.

Mela: *Post Barium Egnatia, & Ennii cive nobiles Rudiæ.* Ideo Ausonio Ennius Rudinus dictus, ut & pueri sciunt.

Ibid. *& unius ancillæ ministerio.*] Habes apud Ciceronem II de Orat. de ancilla Ennii respondente Scipioni Nasicæ herum abesse, quum tamen esset intus.

MDCCLXXXI. *Virgo Vestalis.*] In Græcis non est Vestalis, sed παρθένος tantum.

MDCCLXXXV. *Iudæorum Pontifex Max. Simeon Oniæ filius.*] Duo errores: tum quod hunc Simonem putat esse eum, qui Iustus cognominatus est: tum quod Iesum Siracidem sub eo, propterea quod ejus meminerit, scripsisse Panareton suam putat. Simon ille, cujus meminit Siracides cap. L, est nepos Iadduæ illius, qui occurrit Alexandro Magno: & quidem hunc multis annis antecedit. Itaque peccatur anachronismo. Deinde tametsi Siracides mentionem facit Simonis Iusti, non statim sequitur sub eo vixisse. imo ponit eum inter vetustissimos, quos nunquam vidit, non magis utique, quam Nehemiam, & alios, quos laudat. Quod autem idem Siracides scribit se venisse in Ægyptum sub Euergetæ anno XXXVIII, nos in Canonibus Isagogicis ostendimus eos esse annos Iobelæi.

Ibid. *quem vocant Panareton.*] Sed & Solomonis sapientiam ψευδεπίγραφον Panareton quoque vocant Hieronymus & Epiphanius: ut dubium non sit, quin libri γνωμολόγοι omnes πανάρετοι βίβλοι vocari possint. Hebraice τὸ πανάρετον ad verbum כל חכמה בו πανσοφίσημον. Erasmus legit Παναίρετον in Præfat. Hieronymi in Proverbia, & interpretatur eximium ac præcipuum, quum tamen παναίρετος Græcum non sit.

Ibid. *etiam Simonis in eo fecit mentionem.*] Non hujus sane, sed illius prisci, ut diximus, Iadduæ nepotis, qui cognominatus est Iustus: cujus elegantissimum encomium extat in cap. L Siracidæ, ubi Comma 3 corriges, ἐν ἡμέραις αὐτοῦ ἐλατόμη ἀποδοχεῖον ὑδάτων χαλκῷ, ὡσεὶ θαλάσσης τὴν περίμετρον. Pessime in vulgatis, ἠλαττώθη ἀποδοχεῖον, χαλκός. Significat enim cisternam, de qua intelligit, ab eo fuisse laminis æneis munitam ad aquam continendam. Hoc enim est ἐλατοῦν, hoc est ἐλάσμασι περικαλύπτειν. Itaque vertendum erit: *Sub eo laminis æneis instrata est Cisterna: cujus ambitus est instar maris.* Intelligit per Mare vas illud ingens Solomonicum instar ἐμβάσεως, I Regum VII, 23. Nam multos alios ἀποδοχὰς ὑδάτων fuisse Aristeas memoriæ prodidit, eosque ait μεμολιβδῶσθαι, plumbo intus munitos, ut illud κεχαλκῶσθαι. Sequens Comma longe pejus acceptum ita restitues: ὁ φροντίζων τοῦ ναοῦ αὐτοῦ ἀπὸ πτώσεως, καὶ ἐνισχύσας πόλιν ἐν πολυωρήσει. Verte: *Qui cura sua Templum à ruina sua vindicavit, & sese obfirmavit Vrbis solicitudine tangi:* ἐνισχύσας πολυωρῆσαι, ad verbum ἰσχυρίζεσθαι: המתחזק להשתדל *obstinate incumbens solicitudini, & curæ.* Nam πολυωρῆσαι non semel in Bibliis Græcis legitur, ut in Psalmis. Errores isti vetustiores sunt interprete Latino. Quia hæc pertinent ad laudes Simonis Iusti, ideo ut emendate legerentur, curavimus.

MDCCLXXXIX. XL *ferme millia Gallorum à Romanis cæsa.*] L. Aimilio Papo, C. Atilio Regulo Coss. numero MDCCXCII. Polyb. Prochronismus triennii. Hos paucorum annorum prochronismos Eusebio, aut Hieronymo adscribendos non esse, sed Fastorum Consularium conditoribus supra monuimus.

Ibid. XL *millia.*] Totidem ponit Polybius. BONG. quamvis optimæ notæ, assignat hoc gestum anno antecedenti. Ita fuerit prochronismus quadriennii.

MDCCXCI. *Seleucus.*] Appianus in Syriaco duos annos ei tantum attribuit, & XXXVII Antiocho Magno. Ita fit compensatio. Nam unum Seleuco amplius, & uno minus Antiocho ascribit Eusebius.

MDCCXCIV. *Caria & Rhodos ita terræ motu.*] Recte tempus assignatum. Contigit enim hic horribilis casus C. Flaminio Nepote, P. Furio Philo Coss. Auctor Paulus Orosius libro quarto, cap. XIII. *Tunc quoque magno terræ motu Caria & Rhodus insula adeo concussæ sunt, ut labentibus vulgo tectis ingens quoque ille Colossus rueret. Eodem anno Flaminius Consul contemptis auspiciis, quibus pugnare prohibebatur, adversum Gallos conflixit, & vicit.* Vides eodem anno hunc terræ motum, & pugnam Flaminii Consulis cum Gallis contigisse. De hoc terræ motu Plinius, Strabo, Polybius libro V. Sed turbat ipse Plinius, *Hoc simulacrum*, inquit, *post quinquagesimum sextum annum terræ motu prostratum, sed jacens quoque miraculo est.* Hoc modo erectus fuerit numero MDCCXXXVIII. Sed obstat quod paulo inferius addit: *Duodecim annis tradunt effectum CCC talentis, quæ contulerant ex apparatu regis Demetrii relicto, moræ tædio.* Tangit historiam de Rhodo à Demetrio poliorcete obsessa, de qua vide apud Vitruvium in fine libri X. Sed iste Demetrius inivit regnum Asiæ numero MDCCXVI: regnavit annis XVII tantum. Est igitur anachronismus aut apud Plinium, aut apud Eusebium. Sed non dubium est Plinium de Demetrio recte sensisse; in numero autem annorum errorem esse, LVI, pro LXVI. Ergo erectus numero MDCCXXVIII, anno Demetrii XIII, vicesimo quarto Seleuci Nicanoris Alexandri successoris. Cui sententiæ nostræ mirifice favet Suidas. Κολασσαεὺς, ἀπὸ τόπου. καὶ Κολασσαεῖς οἱ Ῥόδιοι. Hæc sunt inepta, sed sequitur magnos auctores. Post: οἱ δὲ ἄλλοι ἀνέστησαν ἐν τῇ νήσῳ χαλκοῦν ἀνδριάντα τοῦ ἡλίου, ὃν διὰ τὸ μέγεθος ἐκάλεσαν Κολοσσὸν, ἐπὶ Σελεύκου τοῦ Νικάνορος * υἱοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος. ἐν ἐπιγράμματι.

Αὐτῷ σοὶ πρὸς ὄλυμπον ἐμηκύναντο Κολοσσὸν
Τόνδε Ῥόδου ναέται Δωρίδος, ἀέλιε,
Χάλκεον, ἡνίκα κῦμα κατευνάσαντες Ἐνυοῦς
Ἔστεψαν πάτραν δυσμενέων ἐνάροις.

Δυσμενέων ἔναρα vocat manubias apparatus bellici à rege Demetrio relicti tædio moræ, quum videret sapientia Diogneti architecti omnes conatus suos elusos, ut Vitruvius admonet. In verbis Suidæ υἱοῦ perperam pro διαδόχου legitur. Hinc planum fit, quam falso Simonidi attribuatur Epigramma illud:

Τὸν ἐν Ῥόδῳ Κολοσσὸν ἑπτάκις δέκα
Χάρης ἐποίει πηχέων ὁ Λίνδιος.

Simonidi enim attribuitur Antholog. IV. cap. VI. Polybius videtur terræmotum Rhodi ex casu Colossi circa idem tempus conjicere, quo Attalus Gallis eum tractum assignavit, qui ab illis Galatia dictus est, hoc est circiter numerum MDCCC. His animadversis, non potest constare, quod ait Gellius lib. XV. cap. XXXV, quod Demetrius destiterit ab obsidione propter verba, quæ ipsi Rhodii legarunt, &c.

Ibid. *ut Colossus magnus rueret*] Jacuit in solo illa ingens ænea moles annos DCCCCLXXVII, donec Mawia

Arabs,

Arabs, Rhodo capta, mercatori cuidam hunc Colossum vendidit, qui noningentos Camelos illius fragmentis oneravit. Cameli vero onus est duplum ad onus muli. Est enim DCCC pondo. Itaque secundum hanc rationem materia illius Colossi fuerint septingenta viginti millia pondo. Vulgo, ut mercatores nostri & magnarii in Aquitania & Hispania loquuntur,
„ essent centum quadraginta quatuor Quintalia. Sed
„ apud Cedrenum legimus. Κόσμου ἔτος ϛ,ϡλδ. τῆς
„ θείας σαρκώσεως ἔτος χμ. Est error, aut hallu-
„ cinatio. Nam hoc modo annus primus Christi Dio-
„ nysianus esset 5495. quum in periodo Juliana Con-
„ stantinopolitana sit 5509, in Computo LXX Senio-
„ rum, 5501.

MDCCXCVII. *Ptolemaeus Philopator ann. XVII.*] Epiphanius X α. In Excerptis Chronici Casauboniani ita vocatur: Πτολεμαῖος Φιλοπάτωρ, ὁ καὶ Γάλλος. Cur Γάλλος vocatus, rationem reddit auctor Etymologici: Γάλλος ὁ Φιλοπάτωρ Πτολεμαῖος, διὰ τὸ φύλλα κισσοῦ κατεστίχθαι, ὡς οἱ Γάλλοι. ἀεὶ γὰρ ταῖς Διονυσιακαῖς τελεταῖς κισσῷ ἐστεφανοῦντο. Et Gallos magnæ Matris foliis ederæ, & Ptolemæum quoque compunctum fuisse, hoc est stigmata foliorum ederæ inusta ipsi fuisse.

Ibid. *Ea, quæ in tertio Maccabæorum.*] Uni tantum Iudæ filio Mattathiæ cognomen fuit Maccabæo. Tamen nescio quomodo omnes, qui religionis nomine dira passi sunt, eodem cognomine vocati, ut illi septem Martyres filii Annæ nullo cum Iuda sanguinis, sed caussæ tantum vinculo conjuncti: quorum nomine singularis liber à Iosepho conscriptus extat hodie: & præterea illi, qui ante Iudam Maccabæum in Ægypto sub Eupatore minimum ab extremo exitio abfuere: quorum historia vocatur liber tertius Maccabæorum, conditus stilo & charactere Alexandrino, ampulloso, & qui proxime abest à cothurno. Ea historia digna quidem cognitu, sed dolendum, quod ea paucis nota, tempus vero nulli. Sed eruendum est, si fieri potest. Polybius libro V scribit, ineunte vere, postquam Attalus Gallogræcis, qui ejus gratia in Asiam trajecerant, locum, agrum, & regionem assignasset, quæ postea dicta est Galatia & Gallogræcia, Antiochum, & Ptolemæum Philopatora, necessariis ad bellum paratis, exercitus eduxisse, ac postea prælio commisso, quum diu ancipiti fortuna pugnatum esset, tandem Philopatora insigni clade Antiochi victorem in Ægyptum discessisse. Quia igitur Polybius nos docet vere ineunte Attalum Gallos à se dimisisse, si illud tempus deprehendere possumus, rem ipsam tenemus. Bene nobiscum agitur, quod Polybius ipse rem insigni charactere notavit. Scribit enim defectionem Lunæ fuisse ante, quam illos dimitteret: quam nos dicimus incidisse in noctem, quæ sequuta est XXV diem Februarii, post bisextum, anno periodi Julianæ 4497, quum antea die IX ejusdem mensis Sol quoq; defecisset. Incidit igitur hic defectus Lunæ anno DXXXI Nabonassari, Tybi XII, sequente XIII, feria VII, anno tertio Olympiadis CXL, numero Eusebiano MCCC, Epacta Juliana tam æquabili, quam castigata, VI. Æstate sequenti, qua inivit annus quartus ejusdem Olympiadis, Ptolemæus Philopator, parta victoria, quum hostias Deo εὐχαριστήρια καὶ νικητήρια Ierosolymis immolare vellet, aditu Templi à Pontifice Max. prohibitus inexpiabili odio in Judæorum gentem exarsit. Itaque in Ægyptum reversus edictum de universo Iudæorum genere delendo proponit. jubet omnes Iudæos describi à XXV Pachon, ad IV Epiphi. id est, à VII Iulii numeri MDCCCI, ad finem XIV Augusti, hoc est, ab octava Tamuz anni Iudaici 3544, ad finem XVII Ab. Josephus in Apionem libro posteriore hoc gestum attribuit non Ptolemæo Philopatori, sed Physconi Philometoris filio: quæ historia desideratur in Græca editione, extat in Latina Rufini.

Ibid. *Ea, quæ in tertio Maccabæorum.*] In Græcis: ἡ τρίτη τῶν Μακκαβαίων βίβλος περὶ τοῦ Φιλοπάτορος τούτου Πτολεμαίου ἱστορεῖ, οὐκ οἶδ᾽ ὅπως ἀνεστραμμένῃ τάξει. *Tertius Maccabaeorum liber de hoc Philopatore Ptolemaeo mentionem facit ordine nescio quo praepostero.* Recte. Nam historia tertii libri eorum, qui vocantur Maccabaici, est prior tempore historiis reliquorum duorum priorum librorum. Hieronymus, ut solet, libere vertit.

MDCCCI. *Victi Iudaei, & XL armatorum ex numero eorum caesa.*] Nullus hodie auctor extat, apud quem vel minimum hujus gesti vestigium deprehendi possit. Quod si hoc verum est (quod valde mihi suspectum) cur tantæ cladis gentis suæ memoriam silentio prætermisit Josephus? Sane hic erat annus, in quo duo memorabilia acciderunt, consilium Ptolemæi Philopatoris de extinguenda Iudæorum Ægyptiensium universa gente, & pugna Cannensis. Græca hujus periochæ non extant. & subolet aliquid νοθεύσεως. De Judæis Ægyptiensibus satis nobis exploratum est hic non intelligendum esse, quum, ut diximus, eo anno universa ea gens in Ægypto cædi destinata fuerit. Palæstini Iudæi non potuerunt cum ullo hoste potenti rem habere, præterquam cum rege Syriæ, id est Antiocho magno. At tantum abest, ut armati cum eo acie congressi sint, ut is eos amicos sibi asciverit, ut ex Iosepho patet, & infra ex numero MDCCCVI. Sed vix tandem „
fraudem deprehendimus. Eusebius putavit, Iudæos „
prælio à Philopatore victos, multis milibus amissis, „
in Ierusalem abductis, ut furori Elephantorum obji- „
cerentur. quod profecto vanum esse constat ex iis, „
quæ ex III Maccabaico demonstravimus. verba in- „
tegra ex priore libro Eusebii extant in Chronico „
Casauboni, Olympiadis anno III. Ἰουδαίων ληφθέν- „
των ὑπὸ τούτου τοῦ Πτολεμαίου, καὶ χιλιάδας τεσ- „
σαράκοντα ὁπλιτῶν ἀποβαλομένων, καὶ αἰχμα- „
λώτων ἀχθέντων ἐν Ἱερουσαλὴμ, ἐκ προστάξεως „
αὐτοῦ Πτολεμαίου, &c. lege cætera. Quæ profecto „
portenta sunt. Nam neque Iudæi congressi prælio „
sunt cum Eupatore, neque Iudæi Ierosolymitæ, aut „
Palæstini, sed Iudæi Ægyptienses Elephantis obji- „
ciendi erant. Sed quemadmodũ cur hæc tam aliena à „
fide historiæ prodiderit Eusebius, nescimus, ita neq; „
quare hæc mutilaverit Hieronymus, nobis constat, „
nisi forte, quia cũ veritate historiæ pugnare videbat. „

Ibid. *LX millia armatorum.*] Ita omnes scripti & „
editi. Sed LX pro XL, qui est facilis lapsus, positum „
esse convincitur ex ipsorum Græcorum fide τεσσαράκοντα χιλιάδας. „

MDCCCIII. *Eratosthenes agnoscitur.*] Hoc anno, qui erat tertius Olympiad. CXLI, Eratosthenes erat annorum LXIII, natus anno primo Olymp. CXXVI. obiit anno primo Olymp. CXLVI, annorum LXXX. & admodum senem obiisse testatur Epigramma. „

Πρηΰτερον γῆράς σε, καὶ οὐ κατὰ νοῦσος ἀμαυρή „
Ἔσβεσεν. εὐνήθης δ᾽ ὕπνον ὀφειλόμενον „
Ἄκρα μεριμνήσας Ἐρατόσθενες — „

Apud Suidam: ἐτελεύτησεν π̄ ἐτῶν γεγονὼς ἀποσχόμενος τροφῆς διὰ τὸ ἀμβλυωπεῖν. Idem Censo- „
rinus cap. XV. „

MDCCCIV. *Romani Marcello Consule Syracusas capiunt.*] Neque hoc anno, neq; Marcello Consule: sed biennio post, Ap. Claudio Pulchro, Q. Fulvio Flacco III Coss. Contra Silius lib. XIV. Marcellum III Consulem ad „
bellum Syracusanum missum fuisse ita canit: „

„ Tali

„ Tali Trinacria motu, rebusque Sicanis
„ Exitio Regis trepidis, sublimis honore
„ (Tertio nam Latios renovarat purpura fasces)
„ Marcellus classem Zanclais appulit oris.

MDCCCV. *Romani subigunt Capuam.*] Anno post Syracusas captas, P. Sulpicio Galba, Cn. Fulvio Centumalo Coss. numero MDCCCVI. Sed potest excusari ex Palilibus Varronis. Capuæ omnia jura tunc adempta, postea restituta fuisse annis CLII, postquam capta fuit, C. Julio Cæsare, & M. Bibulo Coss. prodit Velleius Paterculus: hoc est numero Euseb. MDCCCCLVIII, in quem sane illud par Consulum incidit. Sed Cicero in Rullum ait Capuam captam Q. Fabio V. Q. Fulvio IV. Coss. hoc est biennio post. Quod proculdubio falsum.

MDCCCVI. *Antiochus rex Syriæ victo Philopatore Ptolemæo Iudæam sibi sociat.*] Polybius lib. XVI, citante Josepho: τοῦ Σκόπα νικηθέντος ὑπὸ Ἀντιόχου, τὴν μὲν Βαταναίαν, καὶ Σαμάρειαν, καὶ Ἄβιλα, καὶ Γάδαρα περιλαβεῖν Ἀντίοχον. μετ᾽ ὀλίγον δὲ προσχωρῆσαι αὐτῷ καὶ τῶν Ἰουδαίων οἱ περὶ τὸ ἱερὸν προσαγορευόμενον Ἱεροσόλυμα κατοικοῦντες.

MDCCCVIII. *Lævinus cum Rege Asiæ Attalo amicitiam facit.*] Ap. Claudio Pulchro, Q. Fulvio Flacco III Coss. Auctores Livius, & Eutropius; numero MDCCCV, ipso anno, quo Syracusæ captæ. Metachronismus triennii, cujus rei caussa, quod Hieronymus hoc gestum contulerit in annum Consulatus ipsius Lævini. quod etiam manifesto constat ex Mariano Scoto, apud quem hæc perioche refertur sub M. Valerio Lævino, M. Claudio Marcello IV Coss.

MDCCCIX. *ad quem Lacedæmoniorum rex Arius legatos misit.*] Longe fallitur. Nam Onias ille, ad quem Areus rex Lacedæmoniorum legatos misit, erat Iadduæ filius, vixitque sub Seleuco Nicanore, ut à nobis disputatum est, quo tempore Areus ille quoque erat in vivis, & post quem nullus alius postea Areus in familia regia fuit. Omnia, quæ huc pertinent, habes in Canonibus Isagogicis. Itaque vise omnino locum. Est hic metachronismus ut minimum annorum CXL, propter „ ἀνιστορησίαν. Sed excusaverit eum Josephus, quem „ sequitur.

MDCCCXIII. *Scipio Iberiæ multas urbes recipit.*] In Græcis Καλλιβηρίας.

MDCCCXIV. *Ptolemæus Epiphanes ann. XXIIII.*] Epiphanio XXII.

MDCCCXV. *Nævius.*] Hieronymus ex Suetonio de Claris Poetis. Si decessit M. Cethego, & P. Tuditano Coss. ut ex veteribus Commentariis relatum est, ejus mors conferenda fuerit in numerum MDCCCCXIII. Itaque metachronismus fuerit biennii. Sed Varro vitam Nævii producit longius. Ideo excusari potest.

MDCCCXVII. *Plautus.*] Hieronymus ex eodem Suetonio.

MDCCCXVIII. *Iuxta Theram.*] Plinius libro secundo, cap. LXXXVII. *Inter Cyclades Olympiadis CXXXV anno quarto, Thera & Therasia: inter easdem post annos CXXX Hiera eademque Automate.* Secundum sententiam Plinii hoc contigerit numero MDCCCCLXXX. Ergo prochronismus est hic annorum XXXVIII. Paulus Orosius sine dubio de hac intelligit libro quarto, cap. XX. *In Sicilia tunc Vulcani insula, quæ ante non fuerat, repente in mari edita cum miraculo omnium, usque ad nunc manet.* & quidem quum Consulib. Q. Fabio Labeone, Marco Claudio Marcello hoc contigisse dicat, hoc est numero MDCCCXXXIV, ergo prochronismus fuerit annorum XVI. Sub iisdem quoque Consulibus insulam novam mari ortam scribit Julius Obsequens. Aliter Livius libro XXXIX, circiter finem. *Sub Coss. Cn. Bæbio Tamphilo, L. Æmilio Paullo, supplicatio extremo anno fuit, prodigiorum caussa, quod sanguinem per biduum pluisse in area Concordiæ satis credebant; nunciatumque erat, haud procul Sicilia insulam, quæ nondum ante fuerat, novam editam mari esse.* Tempus congruit numero MDCCCXXXII. Esset igitur prochronismus annorum XIV. At oraculum, quod otiosi Græculi commenti sunt, dicit tunc eam insulam è mari emersuram, quum victis Pœnis homines deteriores meliorem virum superaverint.

Ἀλλ᾽ ὁπόταν Τρώων γενεὰ καθύπερθε γένηται
Φοινίκων ἐν ἀγῶνι, τότ᾽ ἔσσεται ἔργα ἄπιστα.
Πόντος μὲν λάμψει πυρὶ ἀσπετον· ἐκ δὲ κεραυνῶν
Πρηστῆρες μὲν ἄνω διὰ κύματος ἀΐξουσιν
Ἄμμιγα σὺν πέτραις. ἡ δὲ στηρίξεται αὐτοῦ
Οὐ φατὸς ἀνθρώποις νῆσος, καὶ χείρονες ἄνδρες
Χερσὶ βιησάμενοι τὸν κρείσσονα νικήσουσι.

Ego puto legendum κρείσσονες ἄνδρες, & χείρονα νικήσουσιν. ut intelligatur de Romanis, qui Philippum duce Flaminino ad Κυνὸς κεφαλὰς vicerunt numero MDCCCXIX. quod sequutus videtur Eusebius. Uno enim anno tantum discrepatur, qui est prochronismus Varronianarum Palilium. Quod à Iustino confirmatur lib. XXX. *Eodem anno* (quo pax cum Philippo " facta) *inter insulas Theram & Therasiam, medio utriusque " ripæ, & maris spatio, terræ motus fuit. in quo cum admiratione navigantium, repente ex profundo cum calidis aquis " insula emersit.* Ubi idem dicitur, quod in illo vaticinio Sibyllino, præsertim illud, *cum calidis aquis.* Propheta Sibyllinus: πόντος μὲν λάμψει περὶ ἄσπετον. Pausanias Arcadicis scribit Chryse insula absorpta Hieran extitisse. Λήμνου γὰρ πλοῦν ἀπέχειν οὐ πολὺ Χρυσῆ νῆσος, ἐν ᾗ καὶ τῷ Φιλοκτήτῃ γενέσθαι συμφορὰν ἐκ τοῦ ὕδρου φασί. ταύτην κατέλαβεν ὁ κλύδων πᾶσαν τοῦ βυθοῦ. νῆσον δὲ ἄλλην καλουμένην Ἱερὰν ..... τὸν δὲ ἐκ τὸν χρόνον *.

MDCCCXIX. *Antiochus Scopan superat.*] Habes historiam apud Iosephum lib. XII: sed fusius & clarius apud Hieronymum ex Porphyrio in XI Danielis: *Antiochus enim volens Iudæam recuperare, & Syriæ urbes plurimas, Scopam ducem Ptolemæi juxta fontes Iordanis, ubi nunc Paneas condita est, inito certamine, fugavit, & cum decem millibus armatorum obsedit clausum in Sidone. Ob quem liberandum Ptolemæus misit duces inclitos, Aeropum & Menoclem, & Damoxenum. Sed obsidionem solvere non potuit: donec fame superatus Scopas manus dedit, & nudus cum sociis dimissus est.*

Ibidem. *Syriæ urbes recepit.*] Hieronymus ibidem: *Quodque ait* COMPORTABIT AGGEREM, *illud significat, quod præsidium Scopæ in arce Ierosolymorum, adnitentibus Iudæis, multo tempore oppugnarit, & ceperit alias urbes, quæ prius à Ptolemæi partibus tenebantur, Syriæ, Ciliciæ, & Lyciæ. Eo enim tempore captæ sunt Aphrodisias, & Soli, & Zephyrion, Mallos, & Anemurion, & Selinus, & Coracesion, & Corycos, & Andriace, & Limyra, & Patara, & Xanthus, & ad extremum Ephesus, de quibus universis & Græca, & Romana narrat historia.* Ex Porphyrio.

MDCCCXXI. *Romani Græcos liberos esse jusserunt.*] Recte: M. Claudio Marcello, L. Furio Purpureone Coss. anno primo Olymp. CXLVI, spectaculo Isthmiorum, auctoribus Livio, & Plutarcho in Flaminino. Isthmia enim & Nemea bis in Olympiade celebrabantur, primo anno Olympiade, & tertio, sed diversis mensibus. Trieterica enim erant. Quidam veterum, ut Ausonius, & alii, pentaeterica Isthmia & Nemea dicunt fuisse. Nuper etiam quidam docti non veriti sunt ita scribere, quamvis à nobis moniti prudentius sententiam mutassent. Igitur ea, quæ de his ludis diximus, aut accuratius, aut æquiore animo legant. Statium sponsorem dabimus, si nobis, nolunt credere, IV Thebaidos:

Quum tristem Hypsipylem ducibus sudatus Achæis
Ludus, & atra sacrum recolit Trieteris Opheltem.

libro VII.

— *da, parve, tuum Trieteride multa*
Instaurare diem —

MDCCCXXIII. *Antiochus Iudæorum erga se.*] Legendum caput tertium libri XII Originum Iudaicarum Iosephi: ubi multa notabilia huc facientia.

MDCCCXXV. *Post prælium, quo in Thermopylis.*] Bis prælio à Romanis Antiochus victus, fusus, fugatusque: priore ad Thermopylas à M. Acilio Glabrione Consule, numero hoc Eusebiano MDCCCXXV: altero ad Sipylum, & Magnesiam Asiæ, anno sequente, à L. Cornelio Scipione, qui ab hac victoria postea Asiaticus cognominatus. Quare hæc confunduntur. Nam duobus annis gesta, & fœdus cum Antiocho initum anno MDCCCXXV. Sed omittendæ non sunt duæ hallucinationes, quæ Hieronymo inter occupationes maximas obrepserunt, cap. XI. in Danielem. ubi L. Scipionem cognomine Nasicam putat esse eum, qui Antiochum Magnum devicerit: deinde quum scribit hunc Antiochum deletum cum omni exercitu suo adversus Elymæos pugnantem: quod de Epiphane Antiocho, non de hoc, cui Magno cognomen fuit, accipiendum.

,, MDCCCXXVI. *Romani multas colonias deduxerunt.*]
,, Numero MDCCCXXIII, qui est tertius ante hunc, de-
,, ducta est Colonia Puteoli, ut extat in vetustissima
,, Tabula quæ Neapoli in ædibus Gulielmianis asser-
,, vatur.
,, AB. COLONIA DEDUCTA. ANNO. XC.
,, N. FUFIDIO. N. F. M. PULLIO. DUOVIR.
,, P. RUTILIO. CN. MALLIO. COS.
,, Hoc par Consulum congruit numero MDCCCCXII. de
,, quo deductis LXXXIX, relinquetur numerus MDCCC-
,, XXIII, M. Porcio Catone, L. Valerio Flacco Coss.

MDCCCXXVII. *Antiochus in amicitiam.*] Antiochus, quum Ephesi esset, ut scribit Appianus, fama de obitu Ptolemæi Philopatoris falso vulgata, in animo habuit omni celeritate in Ægyptum contendere, ut vacuam aulam invaderet. Interea illi occurrit Ephesi Annibal profugus Carthagine, quem tandiu retinuit specie communicandi cum eo consilii de bello Romanis inferendo, dum rescisceret falsum illum fuisse nuncium de obitu Philopatoris. Antequam igitur bellum palam Romanis indiceret, ad quod & ingenio suopte & Annibalis hortatibus ferebatur, sese adversus finitimorum regum insidias affinitatibus novis munire decrevit. Itaque filiam suam Cleopatram Philopatori uxorem destinat eo ipso anno, qui erat Olympiadis CXLIV. primus, & regni ac vitæ Ptolemæi ultimus. Hæc ex Appiano. Quare metachronismus annorum XIV esset, nisi de tradita Cleopatra loqueretur, quæ, ut in sequentibus videbimus, promissa & pacta fuit Ptolemæo, anno VII regni ejus, tradita autem anno XIV.

Ibid. *& Cleopatra filia sua uxore ei tradita.*] Proxime ostensum est ex Appiano. Hieronymus in cap. XI. Danielis: *Volens Antiochus non solum Syriam, & Ciliciam, & Lyciam, & alias provincias, quæ Ptolemæi fuerant partium, possidere, sed in Aegyptum quoque regnum suum extendere, filiam suam Cleopatram per Euclem Rhodium septimo anno regni adolescenti despondit Ptolemæo, & tertio decimo anno tradidit, data ei dotis nomine omni Cœle Syria, & Iudæa.* Quare recte in hoc tempus conjecta est mentio Cleopatræ in matrimonium traditæ. erat enim annus regni Ptolemæi tertiusdecimus.

Ibid. *Syriam, Phœniciam.*] Quas illi abstulerat. Appianus Syriaco.

MDCCCXXVIII. *Eumeniam in Phrygia condidit.*] Hyllas prius vocatas Eumeniam nominavit. Stephanus: Εὐμένεια πόλις Φρυγίας, Ἀττάλου καλέσαντος ἀπὸ Εὐμένους τοῦ φιλαδέλφου. ἣ Ὕλλας καλουμένας ὠνόμασεν οὕτως.

MDCCCXXIX. *Secundus liber Maccabæorum.*] Veteres Ecclesiastici scriptores Μακκαβαϊκὰ vocant tres libros, qui primus, secundus, tertius liber Maccabæorum vocantur. & quidem tertius liber continet gesta, quæ priora sunt gestis libri primi. Supra diximus unum tantum Iudam Mattathiæ filium Maccabæum cognominatum fuisse. reliqui fratres ejus singuli suis cognominibus alii ab aliis distincti fuerunt; neque unquam ullus eorum à suis Maccabæus dictus. Tamen omnia, quæ gesta sunt pro defensione Ecclesiæ adversus hostes ejus reges Syriæ & Ægypti, vocata sunt Μακκαβαϊκὰ à veteribus Christianis. Fratres quoque septem, & ipsi etiam Maccabæi. Porro libros Μακκαβαϊκὰ dictos tres numero Origenes ab Hebræis vocatos fuisse scribit Σαρβὴθ σαρβανὲ ἐλ. quæ verba quidem intelligo: sed caussam non capio. & miror Hebræos judicare potuisse de secundo & tertio Maccabæorum, quos nunquam viderunt Hebraice scriptos, quum secundus sit Epitome quinque Græcorum voluminum Iasonis Cyrenæi, ut breviator ipse monet, cap. II. 19. (quo nomine Clemens Stromateo V illum librum τὴν Μακκαβαϊκῶν ἐπιτομὴν vocat.) tertius quoque Græce tantum stilo Alexandrino conscriptus sit: ut mirum sit, si Iudæi Hebraicis titulis libros Græcos inscripserint. Σαρβὴθ igitur, & Σαρβανὲ ἐλ indubitate assequimur esse שַׁעַר בַּיִת & שַׁעַר בְּנֵי אֵל *porta domus*, & *porta filiorum Dei.* vel potius שָׂרֵי בַּיִת & שָׂרֵי בְּנֵי אֵל. *Principes familiæ. Principes filiorum Dei.* Scio equidem quam ampullosa, ambitiosa, πομφολυγώδη sunt librorum Iudaicorum lemmata. neque me terrent hæc miracula titulorum. Sed certus sum Iudæos Origeni imposuisse, qui fortasse nunquam legerant illa duo Maccabaica Græca. Nam de priore satis constat aut Hebraice, aut lingua Ierosolymitana ab auctore prius conscriptum, deinde in Græcum sermonem conversum fuisse.

Ibid. *Secundus liber Maccabæorum.*] Longe plura sunt in Græcis Eusebii, quæ in tria verba contraxit Hieronymus.

MDCCCXXX. *Titus Livius Tragœdiarum scriptor.*] Hieronymus à Suetonio de claris Poetis. Sed gravissimæ ejus occupationes sæpenumero eum à vero abducunt, ut immanes anachronismos committat. Cicero in Bruto scribit primam fabulam Romæ actam fuisse à M. Livio Andronico Poeta, Claudio Centhone Cæci filio, & Tuditano Coss. anno ante natum Ennium, post Romam conditam DXIV. Idem etiam repetitur prima Tusculana. Gellius in Chronologico capite XXI libri XVII refert Livium fabulas Romæ docuisse post Sophoclis & Euripidis mortem annis plus fere CLX, post Menandri mortem circiter LII. Iam Menandri mors contigit numero Eusebiano MDCCXXIV. Adjectis LII, fiet numerus MDCCLXXVI, qui profecto est annus ante natalem Ennii. Itaque hic committitur metachronismus annorum LIV. Et ejuscemodi multa tanto viro excidunt non ab inscitia, sed à properantia, quæ est mater hallucinationum.

Ibid. *T. Livius.*] Μνημονικὸν σφάλμα. Prænomen "
ejus erat *Marcus*, non *Titus*. "

MDCCCXXXI. *Quum ab Antiocho per legatos Annibal reposceretur.*] Non convenit inter scriptores de morte Annibalis, quibusdam illum obiisse narrantibus anno quarto Olympiad. XLVIII, Appio Claudio Pulchro, M. Sempronio Tuditano Coss. aliis, ut Orosio, Q. Fabio Labeone, M. Claudio Marcello Coss. hoc est, anno secundo Olympiadis CXLIX. Corn. Nepos castigatissi- "

„ gatissimus scriptor: *Quibus Consulibus interierit, non* „ *convenit. Namque Atticus M. Claudio Marcello, & Q. Fa-* „ *bio Labeone Coss. mortuum in Annali suo scriptum reliquit.* „ *At Polybius Aemilio Paullo, & Cn. Bæbio Tamphilo. Sulpi-* „ *cius autem P. Cornelio Cethego, & Bæbio Tamphilo.*

Ibid. *Quum ab Antiocho.*] Ad verbum Hieronymus ex Eutropio, lib. III, qui & eum periisse ait Sp. Postumio Albino, Q. Marcio Philippo Coss. Qui est iste annus ab Hieronymo assignatus MDCCCXXXI.

MDCCCXXXIII. *Simon præpositus Templi.*] Hæc omnis periocha ex III cap. posterioris Maccab.

Ibid. *præpositus Templi Ierosolymorum.*] Libri scripti *Ierosolymarum.* Videtur esse metaplasmus illis temporibus usitatus. ut ἡ Ἱεροσόλυμα. πᾶσα Ἱεροσόλυμα. Matthæi cap. II. 2.

Ibid. *multis ei muneribus repromissis.*] Quod dixi toties, ex properantia contigit multa alio vorsum interpretata esse. Nam vera interpretatio erat, *thesauros Templi pollicitus ei proditurum.* Hæc enim erat præcipua illecebra, qua iste transfuga Apollonium ad vim Iudæis & summo sacerdoti Oniæ faciendam invitabat, direptio sacrorum Templi thesaurorum. At Hieronymus contentus illis solis χρήματα ὑποσχόμενος, reliqua τὰ κειμήλια, & sine quibus apud Ducem nefarius iste Simon nihil agebat, omisit.

Ibid. *sacerdotium sibi vindicare capit.*] Nunquam factum. Qui potuit sibi sacerdotium vindicare homo ex non sacerdotali stirpe? Erat enim Benjaminita. Σίμων δὲ τις ἐκ τῆς Βενιαμὶν φυλῆς. II Maccab. III. 4. Tantum abest, ut, qui non erat ἐξ ἱερατικῆς φυλῆς posset esse ἀρχιερεὺς, ut illis temporibus nullus factus fuerit ἀρχιερεὺς, nisi ἐκ τῆς ἀρχιερατικῆς φυλῆς. Adde, quod caput est, nunquam venisse in mentem Eusebio, ut hoc scriberet. Abest enim hoc comma à Græcis ejus. Quare quum Hieronymus in Epistola liminari dicat se quædam Eusebianis verbis inseruisse, sciat lector candidus, hoc illi infeliciter propter properantiam cessisse. in quibus ista sententia, quam huc infulsit, non postremo loco habenda est.

Ibidem. *Heliodorum mittit ad negotium pervidendum.*] Vide quid properantia facit: πέμπει Ἡλιόδωρον τὸν ἐπὶ τῶν πραγμάτων. Expuncto articulo τὸν, reliquum πέμπει ἐπὶ τῶν πραγμάτων, *mittit ad negotium pervidendum*, vertit. At ὁ ἐπὶ τῶν πραγμάτων est summum officium Palatinum, ut sciunt mediocriter docti, sive Agens in rebus, quod non puto, sive alio modo vertendum est. Aliter dicitur ὁ τὰ βασιλικὰ πράττων in libello Supplice Samaritarum. Deinde πέμπει ἐπὶ τῶν πραγμάτων non est Græcum. ἐπὶ τὰ πράγματα Græci dicunt.

Ibid. *inique judicans, & multa perperam gerens.*] Hæc ab Hieronymo sunt. non enim extant in Græcis. Sed illud *perperam gerens* ex illo κενὸς manavit.

Ibid. *divinis adversum se signis deterretur.*] θείαις μάστιξι πληγεὶς κενὸς ἐπανῆλθεν. *divinitus plagis castigatus re infecta abiit.* Quas θείας μάστιγας vocat, cognosces ex eodem cap. 26, 27. Sed mirum κενὸς converti, *perperam agens.* Hæc omnia nos attribuimus nimiæ celeritati, quod non ipse scriberet, sed notario, ut ipse testatur, dictaret.

Ibid. *Onias autem Sacerdos curaverat.*] Hoc non legitur in dicto cap. III. posterioris Maccabæorum. & mirum unde habuit Eusebius. Nam ea historia nusquam, nisi in eodem capite, & sequenti, extat. neque Josephus ejus meminit: neque verum putamus.

MDCCCXXXVI. *Hyrcanus Iosephi Iudai ducis filius.*] στρατηγὸν etiam hunc Iosephum vocant Græca Eusebii. Sed hoc perperam, ut alia, Eusebio excidit. Non enim στρατηγὸς τῶν Ἰουδαίων, ut ipse putat, sed πλωνάρχης πάσης τῆς Συρίας, *manceps vectigalium totius Syriæ* à Rege Ptolemæo constitutus est. Nam quantum differunt στρατηγὸς & πλωνάρχης, quis non videt?

Ibid. *ducis Iudæa.*] At Eusebius ducis Iudæorum. Quæ duo, si quis λεπτολογεῖν vellet, inter se differre, probari potest. Sed hæc sunt puerilia.

Ibid. *magnarum calamitatum Iudæa genti caussa extiterunt.*] Josephus: ἀποθανόντος δὲ Ἰωσήπου, τὸν λαὸν συνέβη στασιάσαι διὰ τοὺς παῖδας αὐτοῦ. Τῶν γὰρ πρεσβυτέρων πόλεμον ἐξενεγκαμένων πρὸς Ὑρκανὸν, ὃς ἦν νεώτατος τῶν Ἰωσήπου τέκνων, διέστη τὸ πλῆθος. καὶ οἱ μὲν πλείους τοῖς πρεσβυτέροις συνεμάχουν, καὶ ὁ ἀρχιερεὺς Σίμων διὰ τὴν συγγένειαν.

MDCCCXXXVIII. *Ptolemæus Philometor.*] Initium hujus Regis congruit anno Nabonassari DLXVIII. hoc est numero MDCCCXXXVI. Biennii metachronismus. Meminit epochæ Philometoris Ptolemæus in maximo opere. Male Epiphanio dicitur Φιλοπάτωρ ἄλλος, & ei attribuuntur anni XXXIV.

Ibid. *Quidam Mediolanensem faciunt.*] Fuit Insuber, ut ipsemet ait. Mediolanum vero Metropolis Insubrium.

MDCCCXLI. *Macedonum Perses.*] Ita Græci, Περσεὺς, potius quam Πέρσης. Dexippus quoque in priore libro horum Chronicorum nunc Περσέα, nunc Πέρσην vocat. Sic Ἀχίλλης, Ὀδύσσης Æolibus est, qui aliis Ἀχιλλεὺς, Ὀδυσσεύς. Miro autem loquendi ge- „ nere *Rex Perses* Cornelio Nepoti dicitur, pro *Rege* „ *Persarum*, in Alcibiade: *Sed videbat id sine rege Perse* „ *non posse fieri.* βασιλεὺς Πέρσης, ἀντὶ τοῦ βασιλεὺς „ Περσῶν, ut quilibet rex Persarum dicatur rex Per- „ ses, & Rex Perses sit ultimus rex Macedoniæ. quod „ mirum. Hic rex Macedonum ultimus Romanis *Per-* „ *ses* dictus, tamquam Πέρσης vocatus fuerit. Sed si vere Πέρσης dictus fuisset, propius erat, ut ab eorum temporum æqualibus *Persa*, quam *Perses* diceretur. Constat enim hominem ex Perside Πέρσην dici, & Latini *Persam.* Sic Poeta Græcus, quisquis is fuit, unde Plautus Persam fabulam suam vertit, sine ullo dubio Πέρσην inscripserat illam, & recte Plautus vertit *Persam.* Ibi enim Parasitus pro homine Persa inducitur. At omnes editiones præ se ferunt Persam Virginem filiam Parasiti vocatam fuisse. Tollatur ergo delirium. Nam Persa est nomen gentilitium virile, non femininum. Quum igitur *Persa* pro *Perses* diceretur à priscis Latinis, aio & hunc regem vulgo illis temporibus *Persam*, deinde græcissantibus Romanis *Persen* dictum fuisse. Val. Maximus libro primo, cap. V. 3. *Quid illud, quod L. Paullo Consuli evenit, quam memorabile? Quum ei sorte evenisset, ut bellum cum Rege Perse gereret, & domum è curia regressus filiolam suam nomine Tertiam, qua tum erat admodum parvula, osculatus tristem animadverteret, interrogavit, quid ita eo vultu esset? qua respondit, Persam periisse. Decesserat autem catellus, quem puella in delitiis habuerat, nomine Persa. Arripuit autem omen Paullus, exque fortuito dicto quasi spem certam clarissimi triumphi animo præsumpsit.* Eandem historiam refert Cic. primo de Divinat. unde sine dubio Val. Max. illa descripsit. Vide hic duo indubitata, τὸν Περσέα temporibus ipsius Regis *Persam* à Romanis dictum, *Persen* vero sæculo Valerii: & præterea catellum non catellam, Persam dici. quo minus apud Plautum PERSA Virgo in Dramatis personis

 poni

poni debuit. Sed, ut obiter hoc moneam, an ex dignitate linguæ Latinæ sit, *canem decedere*, ut de homine, viderint purioris sermonis observatores. Equidem multa notavi apud Val. Maximum non bene Latina, multa etiam inepte affectata, optimum alioqui, & utilissimum scriptorem, & quem extare plurimum reip. literariæ refert.

Ibid. *Macedonum Perses.*] Livius ait iniisse regnum L. Manlio Acidino, Q. Fulvio Coss. numero Eusebiano MDCCCXXXVIII. Proinde metachronismus fuerit solidi triennii. Sed vide de hoc in Isagogicis Canonibus.

Ibid. *ann.* x.] Livius annos XI.

Ibid. *Aristobulus natione Iudaus.*] Anatolius Alexandrinus: ἀμφοτέρων Ἀγαθοβούλων τῶν ἐπίκλην Διδασκάλων, καὶ Ἀριστοβούλου τοῦ ἀπὸ Πανεάδος, ὃς ἐν τοῖς ἑβδομήκοντα κατειλεγμένος τοῖς τὰς ἱερὰς καὶ θείας Ἑβραίων ἑρμηνεύσασι γραφὰς Πτολεμαίῳ τῷ Φιλαδέλφῳ, καὶ τῷ τούτου πατρί, καὶ βίβλους ἐξηγητικὰς τοῦ Μωσέως νόμου τοῖς αὐτοῖς προσεφώνησε βασιλεῦσι. Vide quam iniqui sint hodierni Censores erga eos, qui aliquid humanitus peccant, quum in illis vetustissimis Scriptoribus tot hallucinationes, ἀναχρονισμοὺς, ἀνιστορησίας deprehendamus. Dicit sine ullo auctore hunc Aristobulum Peripateticum Iudæum fuisse in LXXII interpretibus legis: deinde Ptolemæo tam Lagidæ, quam ejus filio Philadelpho interpretatum Biblia; hoc est LXXII interpretes sub utroque Ptolemæo legem vertisse. Pro Colophone adjicit Commentarios suos in legem Mosaicam Philadelpho dedicasse, quum is fuerit Philometor, etiam teste ipso Aristobulo, cujus alibi verba produximus. Clemens Stromateo primo: Ἀριστόβουλος δὲ ἐν τῷ πρώτῳ τῶν πρὸς τὸν Φιλομήτορα &c. Mira vero αὐτολογία ejusdem Scriptoris Stromateo quinto: Ἀριστοβούλῳ δὲ τῷ κατὰ Πτολεμαῖον γεγονότι τὸν Φιλάδελφον, οὗ μέμνηται ὁ συνταξάμενος τὴν τῶν Μακκαβαϊκῶν ἐπιτομήν. Ubi duo errores. Prior, quod pro Philometore Philadelphum ponit, ut Anatolius. alter, quod Aristobulum hunc eundem facit cum eo, cujus mentio posterioris Maccabæorum capite primo, commate decimo. Cujus culpæ affinis etiam Eusebius VIII. προπαρασκ. οὗτος δὲ (Aristobulus) ἦν αὐτὸς, οὗ καὶ ἡ δευτέρα τῶν Μακκαβαίων ἐν ἀρχῇ τῆς βίβλου μνημονεύει. Verba ex Epitome Maccabaica: ἔτους ἑκατοστοῦ ὀγδοηκοστοῦ καὶ ὀγδόου, καὶ οἱ ἐν Ἱεροσολύμοις, καὶ οἱ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ, καὶ ἡ γερουσία, καὶ Ἰούδας Ἀριστοβούλῳ διδασκάλῳ Πτολεμαίου τοῦ βασιλέως, ὄντι δὲ ἀπὸ τοῦ τῶν χριστῶν ἱερέων γένους. Ut Æra Seleucidarum indicat, is erat numerus Eusebianus MDCCCXCII, annis XLI post hoc tempus. Ἀγαθόβουλος cognomine Διδάσκαλος, cujus meminit Anatolius, an propterea dictus, quod alicujus Regis doctor fuerit, hoc vero esset divinare.

MDCCCXLII. *Antiochus Epiphanes.*] Annus primus Epiphanis est CXXXVII Seleucidarum, ex prioris Maccabæorum cap. primo. Sed meminerimus ejus, quod non semel diximus, Iudæos à Nisan incipere annos Seleucidarum, sex solidis mensibus ante Antiochenses. Ideo videntur uno anno anticipare illos, quia incipiunt annum, verbi gratia, CXXXVII, quum tamen Antiochensibus is adhuc esset CXXXVI. Antiochenses sequitur Eusebius, ut mihi videtur. Judæis cum Antiochenis convenit in ratione annorum Seleucidarum, à Tisri, ad Nisan. à Nisan autem, ad Tisri, Judæi anteveniunt epocham Antiochenam solido semestri intervallo, ut toties diximus.

MDCCCXLV. *Antiochus Epiphanes, quum de regione.*] Diversa gesta & tempora in unum confundit. Res ita habet: Mortuo Seleuco, cui successit Antiochus Epiphanes, Jason Oniæ summi Pontificis frater Regem novum adiit, à quo quum trecentis talentis Pontificatum emisset, reversus Ierosolyma, pulso legitimo Pontifice Onia fratre suo, ritus Græcorum, Panegyres, & gymnasia in urbem introduxit, anno primo Antiochi Epiphanis, numero MDCCCXLI. postea Tyrum & Ierosolyma proficiscitur. Triennio hinc, numero autem MDCCCXLIV, Jasone longe impurior & nequior frater ejus Menelaus missus cum pecunia & donis ad Antiochum cauponatur & ipse Pontificatum à Rege duplo tanto, quam Jason antea emerat. Ita Jason iisdem artibus Pontificatum ac iniisit, quibus fratrē Oniam eo circumscripserat. quod accidit anno Seleucidarum CXL, Antiochi autem quarto. Triennio post, numero MDCCCXLVII, qui erat III Olympiadis CLII, Seleucidarum CXLIII, Rex in Ægyptum expeditionem suscipit, unde jussu Senatus per legatum C. Popilium migrare coactus venit Ierosolyma; ubi multa crudeliter gessit, Templum spoliavit, & cætera. Itaque videmus quam falso prodiderit Eusebius Antiochum, quum Ierosolyma venisset, Pontificatum tradidisse. A tradito enim Pontificatu, ad jussum C. Popilii legati, intercedunt anni septem.

Ibid. *quum de regione Ptolemaeorum.*] Historiam plane exponit ex Sutorio Callinico Porphyrius apud Hieronym. cap. XI. Danielis.

Ibid. *qui & Iason.*] Ita emendavimus ex veteribus libris, ubi legitur, *cui & Iasoni.* Tres fratres fuerunt, Onias Alcimus maximus natu, secundus Jesus, qui Jason, tertius maximo cognominis Onias, qui & Menelaus. Hi tres Pontifices maximi fuerunt. sed medius maximum, medium minimus Menelaus sacerdotio circumscripsit. καὶ εἰς τοὺς τρεῖς περιῆλθεν ἡ ἀρχιερωσύνη. Josephus.

MDCCCXLIX. *Antiochus Iudaeorum legem impugnat.*] Hæc est vere satira lanx. Multa enim, & varia, diversorumque temporum continet. Sed Græca Eusebiana misere mutilata sunt.

Ibid. *omnem eorum provinciam.*] In Græco fuerat χώραν. Itaque *regionem* vertendum erat. Hæc quidem bene ad annum primum Olympiad. CXIII. referuntur. Pollutio enim templi contigit anno Seleucidarum CXLV, numero Eusebiano MDCCCXLIX.

Ibid. *Postea vero Ierosolyma ascendens.*] ὕστερον πρότερον. Biennio ante Antiochus Ægypto rediens Ierosolyma venit, Templum spoliavit, & onustus præda hinc discessit, quo postea nunquam rediit. Itaque hoc pertinet ad numerum MDCCCXLVII.

Ibid. *vasa Dei vastat,*] Non dubito in Græco fuisse πορθεῖ. Hoc enim non solum vastare, sed & vi rapere significat. Suidas: πορθήσειας, ἕλοις, λάβοις.

Ibid. *Et in Templo Iovis Olympii.*] Hæc pertinent ad præsentem numerum. quæ ipse biennio disjuncta in unum tempus coegit.

Ibid. *Iovis peregrini delubrum ædificavit.*] Ξενίου Διὸς vertendum erat *Iovis Hospitalis*, ut recte habet editio vulgaris Epitomæ Maccabæorum cap. VI. 2. Sed nequaquam verum est ullum delubrum Iovis in vertice montis Garizim ab Antiocho ædificatum: imo Templum Samaritarum à Sanbellete & ejus genero Manasse olim constructum ita vocari jussisse. Auctor Epitomæ Maccabaicæ VI, 2. Samaritæ ipsi in sua Epistola ad Antiochum à Rege poscunt, ut Templum in monte Garizim constructum vocetur Διὸς Ἑλληνίου, non autem, quod hic legitur, ut aliud Templum construeretur,

tur, cui nomen poneretur Διὸς ξενίου. Certe hic est discrepantia inter libellum supplicem Samaritarum & breviatorem Jasonis Cyrenæi, illis Διὸς Ἑλληνίου, hoc Διὸς ξενίου scribente. Ipsis Samaritis de se ipsis, an breviatori illi melius credendum sit, viderint, qui omnia in dubium revocare solent.

Ibid. *ipsis Samaritanis, ut hoc faceret, precantibus.*] Samaritani in Epistola supplice: ἀξιοῦμεν οὖν σε τὸν εὐεργέτην καὶ σωτῆρα προστάξαι Ἀπολλωνίῳ τῷ μεριδάρχῃ, καὶ Νικάνορι τῷ βασιλικὰ πράττοντι μηδὲν ἡμῖν ἐνοχλεῖν προσάπτουσι τὰς τῶν Ἰουδαίων αἰτίας ἡμῶν καὶ τῷ γένει καὶ τοῖς ἔθεσιν ἀλλοτρίων ὑπαρχόντων, προσαγορευθῆναι δὲ τὸ ἀνώνυμον ἱερὸν Διὸς Ἑλληνίου. Rex Antiochus in Rescripto: καὶ τὸ παρ' αὐτοῖς ἱερὸν, καθάπερ ἠξιώκασι, προσαγορευθήτω Διὸς Ἑλληνίου.

Ibid. *filius Asamonei ex vico Moddim.*] Non ex vico Modiim, imo genere & domo Jerosolymita, sed vici Modiim inquilinus. Eo enim secesserat, Antiocho, & ejus ministris urbem populantibus. Josephus: κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν καιρὸν ἦν τις οἰκῶν ἐν Μωδεεὶμ κώμῃ τῆς Ἰουδαίας ὄνομα Ματθίας, υἱὸς Ἰωάννου τοῦ Συμεῶνος τοῦ Ἀσαμωναίου, ἱερεὺς, ἐξ ἐφημερίας Ἰωαρίβου, Ἱεροσολυμίτης. Idem invenies prioris Maccabaici cap. II, I.

Ibid. *ex vico Moddim.*] Græci per simplex δ. Μωδεείν. & ita scribendum ratio nominis Hebraici postulat מודיעים.

Ibid. *leges patrias vindicavit Olympiade* CLIII.] Mattathias fugiens in vicum Modiim & in montana cum parva manu Iudæorum, & filiis suis, sese & suos à violentia ministrorum Antiochi vindicavit, & postquam annum populo præfuisset, obiit anno Seleucidarum CXLVI, numero MDCCCL. I Maccab. II, 70. Joseph. 367.

Ibid. *Ennius Poëta.*] Hieronymus hæc à Suetonio. Ennius vero obiit Q. Marcio Philippo II. Cn. Servilio Cæpione Coss. annorum septuaginta: numero MDCCCXLVIII. Auctor Cicero de Senectute. Natus est enim numero MDCCLXXVIII. Mortuus annorum LXX. Ratio igitur exigit, ut mortuus sit numero MDCCCXLVIII. ut taceam Consules, qui illi numero congruunt, non autem numero MDCCCXLIX.

Ibid. *Ossa ejus Rudiam.*] Ita PET. & BONG. Non *Rodiam*, aut *Rhodiam*, ut alii. quanquam Ῥοδαίων, vel potius Ῥοδιῶν πόλιν vocat Strabo. Ἀπὸ Ῥοδαίων (Ῥοδιῶν) πόλεως Ἑλληνίδος, ἐξ ἧς ἦν ὁ ποιητὴς Ἔννιος. Itaque plurali numero Ῥοδίας vocat, ut meliores scriptores, Silius, & alii. Hic numero singulari, ut in aliis factum est. Sed & Ῥοδίην vocat Stephanus. In libro de Limitibus agrorum mentio est *Rodini* agri pro *Rudini*. Itaque sive *Rodiam*, ut FRE. sive *Rudiam* „ legas, haud magni interest. Sane Ausonius Ennium „ Rudinum dicit.

Ibid. *Macedonum regnum defecit.*] Recte, eodem anno sive numero MDCCCXLIX. Nam cladem Persei antecessit defectio Lunaris, die XXII Junii, sequente XXIII, numero aureo V, Cyclo Solari X.

MDCCCLII. *Romani interfecto Perse.*] Quomodo interfectus, qui ductus est in triumphum, & in carcere Albano diu vixit inter custodias, ibique pædore, illuvie, fame periit? Præter alios Tzetzes:

Περσεὺς ὁ φιλοχρήματος, τῶν Μακεδόνων ἄναξ,
συμμάχους ἀπεπέμψατο στοργῇ τῇ τῶν χρημάτων.
αἰχμάλωτος ἐς Ῥώμην δὲ σὺν τούτοις ἀπηγμένος
αὐτὸς ὡς χοῖρος ἐνεχθεὶς σιρῷ ζοφώδει θνήσκει.

Ibid. *Macedonas, Illyricos, & Galatas liberos esse jusserunt.*] Ex istis cuipiam suspicari posset, imo cogetur credere, Illyrios, & Galatas in potestate Persei fuisse, perinde ac Macedonas, & victo Perseo, eos liberos à Romanis declaratos. Certe de Illyriis falsum est, quum eodem anno, statim post triumphum Æmilii Paulli de illis triumphatum sit ab Anitio Gallo Prætore, & in provinciam redacti fuerint; rege eorum Gentio in triumphum ducto. De Galatis vero merum delirium. De Macedonibus, certum est, eos victo Perseo, liberos mansisse, donec victo Pseudo-Philippo, in formam provinciæ redacti sunt.

MDCCCLIII. *Iudæorum dux Iuda, qui & Maccabæus.*] Veteres Ecclesiastici, ut non semel diximus, Maccabæos non Judam solum, sed multos alios vocarunt. Eusebius omnes Hasamonæos, id est omnem progeniem Mattathiæ Hasamonæi, vocat Maccabæos lib. VIII. ἀποδείξ. 247. μάρτυς δὲ ἀξιόχρεως τούτων ὁ ἐξ αὐτῶν Ἑβραίων Ἰώσηπος ὧδέ πως ἱστορῶν περὶ κατὰ τοὺς χρόνους ἐν ὀκτωκαιδεκάτῳ (imo εἰκοστῷ) τῆς Ἰουδαϊκῆς ἀρχαιολογίας. Τὴν δὲ βασιλείαν Ἡρώδης παρὰ Ῥωμαίων ἐγχειρισθεὶς οὐκέτι τοὺς ἐκ τοῦ Ἀσαμωναίου γένους (οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ καλούμενοι Μακκαβαῖοι) καθίστησιν ἀρχιερέας. Verba illa οὗτοι δὲ &c. sunt Eusebii, non Josephi. Maccabæi igitur dicti omnes Asamonæi usque ad Aristobulum fratrem τῆς Μαριάμμης uxoris Herodis. Maccabæi etiam dicti septem fratres propter verum cultum à satellitibus Antiochi excarnificati: de quibus in Epitoma Jasonis Cyrenæi. Itaque omnes, qui ob legis observationem excruciati, cæsi, & male tractati sunt, à veterbus Christianis dicuntur Maccabæi: ut qui propter Christum, dicti Martyres. Isidorus Pelusiota epistola V, lib. III. διὸ καὶ τοῖς βασανισθεῖσι τοὔνομα ἐξενίκησε. Μακκαβαῖοι γὰρ ἐκλήθησαν καὶ οἱ ἐν τοῖς Μακκαβαϊκοῖς χρόνοις τὰ ἀνήκεστα ὑπομεμενηκότες, καὶ μὴ ἐξομοσάμενοι τοὺς πατρῴους νόμους. Recte. Sed illud nemini probabit: Μακκαβαῖος γὰρ ἑρμηνεύεται, οἱονεὶ παρὰ Πέρσαις, κοίρανος, τουτ' ἔστι δεσπότης.

Ibid. *Iudæorum dux Iuda.*] Iste est annus post expiatum Templum.

Ibid. *Olympiade* CLIV.] Imo, ut diximus, anno antecedente expiavit templum, qui erat quartus Olympiadis CLIII.

MDCCCLVI. *Menelao Pontifice.*] Joseph. lib. XII, cap. XV. 375.

Ibid. *Alcimus.*] Ἄλκιμος, ὁ καὶ Ἰάκειμος. Josephus. Junior autem Antiochus est ὁ Εὐπάτωρ, filius τοῦ Ἐπιφανοῦς.

Ibid. *alienus à genere sacerdotali.*] Et Græca quoque, οὐκ ὄντος ἐκ γένους ἱερατικοῦ. Imo erat ἐκ γένους ἱερατικοῦ, sed non ἐκ γένους ἀρχιερατικοῦ. XXIV familiæ erant ἐκ γένους ἱερατικοῦ, unica ἐκ γένους ἀρχιερατικοῦ. γένος ἀρχιερατικὸν est, quando παῖς παρὰ πατρὸς, aut ἔκγονος παρὰ πάππου τὴν ἀρχιερωσύνην διαδέχεται, idque à Phinees, usque ad nepotes Aaronis. Cæterum XXIV Stationes erant quidem οἶκος Ἀαρῶν, & adnati generi Pontificali: sed non ex successione Pontificatus. Itaque vitio non caret hoc genus loquendi, οὐκ ὄντος ἐκ γένους ἱερατικοῦ, ἀντὶ τοῦ ἀρχιερατικοῦ. Josephus 375, de hoc ipso Onia loquens: ἰδὼν, ὅτι τὸν θεῖον αὐτοῦ Μενέλαον

λαον

λαον ὁ βασιλεὺς ἀνελὼν τ̃ ἀρχιερωσιύλω Ἀλκίμῳ δέδωκεν ἐκ ὄντι τ̃ ἀρχιερέων γένους. Hæc & sequentia verba quum exscriberet Eusebius, tamen oblitus sui ἀρχιερατικοῦ γένους omisit, & pro eo ἱερατικοῦ posuit. quod non magis possumus tueri, quam eum, qui genus sacerdotale pro Pontificali dixerit, & maximam absurditatem cum obscuritate invexerit.

Ibid. *ambitione pontificatum invadit.*] Græca: ἐκ περιδρομῆς. Sic Glossæ: περιδρομὴ, *ambitus.*

Ibidem. *in Heliopolitano agro.*] Ἡλιοπολίτῃ νομῷ, *præfectura.* Eo transtulit Onias aliquot millia Iudæorum, qui dicebantur οἱ τὴν Ονίε χώραν οἰκοῦντες Ἰουδαῖοι. Iosephus lib. XIV, cap. XIV. 425. διεκώλυον οἱ Ἰουδαῖοι Αἰγύπτιοι, οἱ τὴν Ονίε λεγομένην χώραν κατοικοῦντες.

Ibid. *in Heliopolitano agro.*] Fortasse Ἡλιοπολίτην νομὸν elegit, quia apud Esaiam, quem de hoc Templo prophetasse hariolabatur, mentio quoque fit τ̃ ἡλίε πόλεως. cap. XIX, 18. Sed pro חרס Sol, quidam legunt הרס destructionem. Itaque utrique lectioni lepide occurrit Paraphrastes Chaldæus, qui vertit, *urbs Solis, quæ destruetur.*

„ Ibid. *civitatem sui nominis.*] in Græcis πολίχνην „ τοῖς Ἱεροσολύμοις ἀπεικασμένην.

Ibid. *Templo ad similitudinem templi patrii constructo.*] Constructum fuit eodem tempore, quo Alexander Antiochi Epiphanis filius bello fratrem Demetrium lacessivit, ut scribit Iosephus, anno Seleucidarum CLX, numero MDCCCLXIV. Dirutum est anno Christi LXX, numero MMLXXXVI, post excidium Ierosolymorum. Stetit igitur annis CCXXII. Hinc arguitur ingens hallucinatio Iosephi. qui, postquam obstructum fuit à Paulino præfecto (neq; multo post dirutum) ab ejus conditu, ad illam diem, putat annos CCCXLIII. χρόνος ἦν εἰς τὴν ἀπόκλεισιν τ̃ ναοῦ γεγονὼς ἀπὸ τ̃ κατασκευῆς, ἔτη τρία κ̀ τεσσαράκοντα κ̀ τριακόσια. In hoc autem loco Eusebii est prochronismus annorum octo. Hieronymus in caput IX Danielis, de hoc Templo, *quod permansit usque ad imperium Vespasiani annis trecentis quinquaginta.* Septem annis plus dicit, quam Iosephus, ipse autem Iosephus XXI plus justo. XXVIII igitur annis plus dicit Hieronymus.

Ibid. *Alcimus vero adversum Iudam.*] περὶ ζηλώτου θανάτου hujus hominis nequam, vide Josephum lib. XII, cap. XVIII, 378, 8.

MDCCCLIX. *P. Terentius.*] Hieronymus ex Suetonio. Obiit Terentius Cn. Cornelio Dolabella, M. Fulvio Nobiliore Coss. numero MDCCCLVIII. Metachronismus unius anni. Versus Porcii Licini veteris Poetæ, quos Suetonius in vita Terentii de ejus morte producit, huc apponam, ut castigatiores legantur hic, quam vulgo in editionibus:

Dum lasciviam nobilium & fucosas laudes petit,
Dum Africani vocem divinam inhiat avidis auribus,
Dum ad Furi se cœnitare & Lælii pulchrum putat,
Dum se amari ab hisce credit, crebro in Albanum rapi:
Ipsus, sublatis ibus, ad summam inopiam redactus est.
Itaque è conspectu omnium abit in Græciam terram ultimam.
Mortuus est in Stymphalo Arcadiæ oppido. Nihil Publius
Scipio profuit, nihil eii Lælius, nihil Furius,
Tres per idem tempus qui agitabant homines facillume.
Eorum ille opera ne domum quidem habuit conductitiam,
Saltem, ut esset qui referret obitum domini, servolum.

Pessime vulgo habiti sunt hi versus, & pejus intelliguntur. Emenda etiam longe vitiosiores Valgii versus in Auctione.

Hæ, quæ vocantur fabulæ Terentii,
Non has, qui jura Populis gentibus dabat
Honore summo affectus, fecit fabulas?

Ex duabus extremis vocibus duorum priorum versuum temere conjunctis *terentigentibus*, portentum conflaverunt *recensentibus.*

Ibid. *Cæcilio multum se miranti.*] Ex hoc loco Hieronymi admonemur corrigendum in vita Terentii *Cæcilio, & Cæcilii*, pro *Cerio, & Cerii.* Vita illa Terentii scripta est à Suetonio, ut stilus indicat etiam mediocriter in Suetonii scriptis versato, usque ad illa verba: HACTENUS SUETONIUS. Reliqua extrema sunt commentatoris, sive is Asper, sive Probus, sive Donatus est. Et mirum hoc non oboluisse doctis viris.

MDCCCLX. *Iuda adversum Demetrii duces inito prælio occiditur.*] Multum in his Hasmonæis hallucinatus est Eusebius. Iuda interfectus est mense Nisan anni Seleucidarum CLII. I Maccab. cap. IX, 3. hoc est secundum Antiochenos, mense septimo anni CLI, numero MDCCCLVI, in cujus autumno secundum Antiochenos iniivit annus CLII. Mattathias vero pater Maccabæi anno Seleucidarum CXLV. Sex igitur anni cum semisse intersunt inter obitũ Mattathiæ, & cædem Iudæ. Quum igitur Pontificatum obtinuerit annos III duntaxat, intersunt III anni cum semisse inter obitum Mattathiæ, & Pontificatum Iudæ. Itaque totum triennium, quod ejus summo sacerdotio attribuit Eusebius, est post mortem Iudæ, & tot annorum metachronismus commissus est.

Ibid. *Iudæorum dux Ionathas.*] Ionathan quatuor annis post Iudæ fratris cædem, renunciatur summus Sacerdos atque Ethnarcha Iudæorum. Quare tempus convenit, sed aliter ac voluit Eusebius. Nam ipse statim post cædem Maccabæi vult fratrem ei in ethnarchia & Sacerdotio successisse: & quia triennium cum semisse perperam ab eo interjectum est inter cædem Iudæ & sacerdotium Ionathæ, ideo compensatum est tempus, quod abstulit post mortem Iudæ, & quod ipsius Iudæ Pontificatui attribuit. Diximus enim Iudam cæsum numero MDCCCLVI. Quatuor anni intersunt ad Sacerdotium Ionathæ. At illos IV annos adhuc viventi Iudæ assignat Eusebius. Ita quanquam fallitur in annis Iudæ, tamen casu, non consilio, incidit in veram epocham Pontificatus Ionathæ.

MDCCCLXI. *Aristarchus Grammaticus.*] Suidas: Ἀρίσταρχος Ἀλεξανδρεὺς γένει, τῇ δὲ φύσει Σαμόθραξ, πατρὸς Ἀριστάρχου. γέγονε δὲ κατὰ τ̃ ρνϛ Ὀλυμπιάδα. Convenit. Nam ibi γέγονε, est ἤκμαζε. Tam hic, quam apud Suidam, est Olympias CLVI.

MDCCCLXII. *Iudæorum dux Ionathas.*] Iam supra discussimus, id accidisse anno quarto postquam interfectus est Iudas; numero MDCCCLX. Itaque ubi Eusebius instituit initium ducatus Ionathæ, ille est annus primus Pontificatus ejus: annus autem primus ducatus est is, in quo Iudas interfectus, MCCCLVI. Quare hic est metachronismus biennii.

MDCCCLXIII. *Pacuvius Brundusinus.*] Hieronymus ex Suetonio.

MDCCCLXV. *Pseudophilippus.*] Bellum tertium Macedonicum motum ab Andrisco, qui se filium Persei ultimi regis Macedonum mentiebatur, inivit Sp. Postumio Albino Magno, D. Calpurnio Pisone Cæsonino Coss. numero MDCCCLXIX. Integræ Olympiadis prochronismus. Porphyrius assignat annum tertium „ Olympiadis LVII, numero MDCCCLXVII. biennio „ minus, quam Annales Romani, biennio amplius, „ quam

quam Eusebius. Hic Andriscus, cæso cum exercitu M. Iuventio Prætore, tandem à Q. Cæcilio Metello victus atque in triumphum ductus. Interjecto quadriennio, alius, qui mentitus nomen Persei regnum Macedoniæ invaserat, à L. Tremellio Quæstore profligatus est.

MDCCCLXVII. *Asia & Syria Alexander.*] Quibusdam dicitur Ἀλέξανδρος ὁ Βαλᾶ, *filius Bala*. aliis ὁ Βαλᾶς. Iosepho 390, ὁ Βάλης.

Ibid. *ann. x. mens. VII.*] Iosephus 390, attribuit tantum annos V, nisi sit mendum.

Ibid. *Alexander Antiochi.*] Duplex error, ἀναχρονισμὸς, καὶ ἀνιστορησία. Anachronismus, quod quum hoc acciderit quatuor annis post Iudæ cædem, ipse undecim annis posterius hoc gestum faciat. ἀνιστορησία, quod alio tempore pontificatum inivisse Ionatham, alio coronam illi à Rege Alexandro oblatam existimat. Atqui post epistolam à Rege cum corona acceptam, tunc primum pallam sacerdotalem induit. Iosephus 385, apponit epistolam Regis. Βασιλεὺς Ἀλέξανδρος Ἰωνάθῃ τῷ ἀδελφῷ χαίρειν. τὴν μὲν ἀνδρείαν σου καὶ πίστιν ἀκηκόαμεν πάλαι, καὶ διὰ τοῦτο πέπομφαμεν πρὸς σὲ περὶ φιλίας καὶ συμμαχίας. χειροτονοῦμεν δέ σε σήμερον ἀρχιερέα τῶν Ἰουδαίων, καὶ φίλον ἐμὸν καλεῖσθαι. ἀπέσταλκα δέ σοι δωρεὰς, στολὴν πορφυρᾶν, καὶ στέφανον χρύσεον. καὶ παρακαλῶ τιμηθέντα ὑφ' ἡμῶν ὅμοιον γίνεσθαι περὶ ἡμᾶς. Vides mitti stolam purpuream, qualem gestabant amici regum Macedonum, ob id Purpurati dicti, item coronam. quod tangit hic Eusebius. Nunc videamus verba Iosephi, ex quibus patet ad eam diem, à morte Iudæ, Pontificem nullum fuisse, eùmque annum quartum absolutum esse, post cædem Iudæ. δεξάμενος δὲ τὴν ἐπιστολὴν ὁ Ἰωνάθης ἐνδύεται μὲν τὴν ἀρχιερατικὴν στολὴν, τῆς σκηνοπηγίας ἐνστάσης, μετὰ ἔτη τέσσαρα, ἢ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Ἰούδαν ἀποθανεῖν. Coronam igitur una cum Sacerdotio accepit annis IV post cędem fratris, numero MDCCCLX. die Tabernaculorum anni Iudaici 3605, Septembris XVII, feria septima, cyclo Solis XXI. Itaque magna hæc fuit Eusebii hallucinatio.

MDCCCLXIX. *Samaritani.*] Totum drama habes apud Iosephum libri XIII, cap. VI. Eadem lis refertur à Samaritanis in chronico eorum, quod penes me est; sed si Diis placet, sub Nabuchodonosoro, idque non de Templis, sed de legis libro. Provocarunt enim sese sponsione, ut utrique legis librum in ignem conjicerent, & quorum liber illæsus educeretur ex igne, ut illa pars vicisse judicaretur. Rursus similem contentionem habes duorum Episcoporum, unius Arriani, alterius Orthodoxi in Excerptis Theodori Anagnostæ, quorum Orthodoxus, Arriano conditionem non accipiente, in ignem sese conjecit ad fidem melioris sententiæ faciendam, & illæsus exivit; inquit ille. Tempus hujus gesti Josephus non determinat: Eusebius vero divinat, ut solet.

MDCCCLXX. *Descriptione Romæ facta.*] P. Cornelio Scipione Africano Æmiliano, C. Livio Druso Coss. L. Cornelio Lentulo Lupo, L. Marcio Censorino censoribus, hoc ipso numero Eusebiano.

MDCCCLXXI. *Oppius Gallos capit.*] Ὄππιος Κελτοὺς ἐχειρώσατο. *Oppius Celtas subegit.* Sed quis est iste Oppius, & qui Celtæ? Ego scio Oppium à Mithridate in vincula conjectum, sed quid ad rem? magnum est intervallum. Vereor, ne Galli isti sint Galatæ.

Ibid. *Et Carthago in ditionem Romanam.*] De conditu Carthaginis non semel, neque uno loco, diximus tam in hoc Chronico, quam in Canonibus Isagogicis. Vere autem & fideliter tempus captæ & dirutæ assignatum. Contigit enim hoc Cn. Cornelio Lentulo, L. Mummio Lupo Coss. qui Consules huic numero congruunt. Rursus capta est à Ginserico Wandalorum rege anno Christi CCCCXL, numero MMCCCCLVI, Prospero auctore, qui etiam addit, captam fuisse annis DLXXXV, postquam à Scipione deleta est. Deductis de numero MMCCCCLVI, remanet præsens numerus MDCCCLXXI. Rursus eodem anno Corinthus à L. Mummio diruta, quo Carthago à Scipione Æmiliano, anno urbis DCVIII, teste Plinio libro XXXIV, qui est tertius Olympiadis CLVIII. Quare in Codicibus Plinianis mendose excusum Olympiad. CLVI. Eustathius in Dionysium: φασὶ δὲ ὅτι ἐρημωθείσης ἡ Καρχηδὼν καθ' ὃν χαιρὸν καὶ ἡ Κόρινθος ἀνελήφθη πάλιν, τοῦτ' ἔστιν ἀνωρθώθη ὑπὸ Καίσαρος τοῦ ἐπιλεγομένου τοῦ (υἱὸς ὁ Σεβαστὸς) πέμψαντος ἐποίκους Ῥωμαίους. Apud Vellejum, à deleta Carthagine, ad consulatum Vinicii & Cassii, numerantur anni CLXXVII perperam, pro CLXXV.

Ibid. *habens à conditione sui annos.*] In BON. DCLXIX. & infra DCCXLIX. Vide quæ alibi notavimus de diversitate sententiarum super conditu Carthaginis. Neque enim iteranda sunt. Paulus Orosius ex Justino LXXII annis ante Romam conditam, hoc est numero MCXCII. Appianus L annis ante Ilii excidium, nempe numero DCCLXXXIV. Quorum neutrum convenit duabus epochis, quæ hic referuntur, neque illæ epochæ iis, quas Eusebius retulit: ut neque epocha Velleii, LXV annis ante Rom. conditam, hoc est numero MCXCIX. Timæus XXXVIII annis ante primam Olympiadem, teste Dionysio: quibus si accedant XXIV anni à prima Olympiad. ad initium VII, quo tempore Roma condita, colligentur à conditu Carthaginis, ad prima Palilia, anni LXII, non LXXII, ut est apud Justinum. Apud Suidam in Ἀφρικανός: μετὰ τὸν πρῶτον ἀνοικισμὸν κρατήσαντες ἔτη ψ τῆς περιοίκων Λιβύων. Ergo condita numero MCLXXI, annis XXI ante epocham Justini.

MDCCCLXXIII. *Ptolemæus Euergetes.*] Duo fuerunt Ptolemæi cognomines Εὐεργέται. Iste est septimus à Ptolemæo Lagida. Athenæus: Πτολεμαῖος ὁ ἕβδομος Αἰγύπτου βασιλεύσας, ὁ αὑτὸν μὲν Εὐεργέτην ἀνακηρύττων, ὑπὸ δὲ Ἀλεξανδρέων Κακεργέτης ὀνομαζόμενος. Epiphanio dicitur Πτολεμαῖος ὁ Φιλόλογος, καὶ Εὐεργέτης: à Tertulliano *alius Euergetes.* Φιλόλογος autem vocatus est, quia re vera eruditus & Aristarchi discipulus fuit. Omnes uno ore illi XXIX annos attribuunt.

Ibid. *Ionathas dux.*] Græca contraxit vertens Hieronymus. Plura enim sunt in illis.

MDCCCLXXV. *Scipio Numantinos subvertit.*] P. Mutio Scævola, L. Calpurnio Pisone Frugi Coss. numero MDCCCLXXXV. Decem annorum prochronismus.

Ibid. *Brutus Iberiam usque ad Oceanum subegit.*] Et gesta tempore disjuncta in unum tempus conjicit, & prochronismum VI annorum committit. Nam quadriennio solido casus Numantiæ posterior est subactis Gallæcis à Bruto. subacti autem sunt numero MDCCCLXXXI, P. Furio Philo, Sex. Atilio Serrano Coss. Triumphatum de eis mense Junio, Vestalibus. Ovidius in Junio:

Tum sibi Gallæco Brutus cognomen ab hoste
Fecit, & Hispanam sanguine tinxit humum.

Ibid. *usque ad Oceanum.*] Sex. Rufus: *Hispanias per D. Brutum obtinuimus, & usque ad Gades & Oceanum pervenimus.*

venimus. Florus περιπλοκίᾳ poëtica drama amplificat. *D. Brutus aliquando latius Gallæcos, atque omnes Galleciæ populos, formidatumque militibus flumen Oblivionis, peragratoque victor Oceani litore, non prius signa convertit, quam cadentem in maria Solem, obrutumque aquis ignem non sine quodam sacrilegii metu & horrore deprehendit.* Putida, καὶ κακόζηλα sunt hæc.

MDCCCLXXVI. *Trypho Antiochum occidit Alexandri filium.*] De hoc Diodoto Tryphone vide Orosium lib. V, cap. IV: ubi perperam legitur *Alexandro filio*, & *Alexandrum filium*. Nam utrobique legendum *Alexandri*.

Ibid. *Tryphon.*] Invasit regnum Antiocho interfecto. Itaque & ejus nummi hodie extant, ΤΡΥΦΩΝΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΒΑΣΙΛΕΩΣ. Raro legere memini hæc duo conjuncta αὐτοκράτωρ βασιλεύς. Sic in nummo Tigranis regis Armeniæ: ΤΙΓΡΑΝΟΥΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΕΠΙΦΑΝΟΥΣ ΒΑΣΙΛΕΩΣ.

MDCCCLXXVIII. *L. Accius.*] Hieronymus à Suetonio.

Ibid. *Natus Mancino & Serrano Coss.*] Numero MDCCCXLV. Ergo hoc anno erat annorum XXXIII.

Ibid. *& seni jam Pacuvio.*] Gellius lib. XIII, cap. II.

Ibidem. *A quo & fundus Accianus juxta Pisaurum.*] Pisaurum Colonia deducta quadriennio post L[illegible]oniam, auctore Vellejo Paterculo, hoc est anno Urbis DLXVIII. Accius autem natus est anno Urbis DLXXXIII, annis XV post Coloniam Pisaurum deductam. Quomodo igitur potuit inter colonos Pisaurienses esse, qui XV annis post Coloniam deductam natus sit?

Ibid. *Tryphon Ionathan Pontificem Iudæorum interfecit.*] Eusebius attribuit Jonathæ annos XIX. quos si à vera epocha cædis Iudæ Maccabæi putasset, proculdubio ad verum annum cædis Ionathæ pervenisset, numerum nempe MDCCCLXXIV, qui respondet anno Seleucidarum CLXX, & fuit primus Simonis. I Maccab. XIII. 41. At quia id quadriennium Iudæ viventi ab Eusebio attribuitur, quod post ejus cædem incipit, propterea epocha Simonis est serior eodem quadriennio. Suboluit iste defectus Georgio Syncello: ἡγήσατο τῶν Ἰουδαίων Ματθίας ὁ πατὴρ τῶν Μακκαβαίων ἔτη γ. Ἰούδας υἱὸς αὐτοῦ ἔτη ϛ. Ἰωνάθης ἔτη ιθ. Σίμων ἔτη η. ὁμοῦ ἔτη λδ, κατὰ τὸν ἀκριβῆ λόγον, κατὰ δὲ Εὐσέβιον ἔτη λ. Apud Josephum 398, ita excusum est, ἀπέθανε δὲ Ἰωνάθης ἀρχιερατεύσας ἔτη τέσσαρα πρὸς τοῖς τοῦ γένους. Quæ sine dubio mutila sunt. & tamen vetustissima est menda. Nam agnoscitur à Ruffino. Sane Josephus scriptum reliquit, ἀπέθανε δὲ Ἰωνάθης ἀρχιερατεύσας ἔτη τέσσαρα καὶ δέκα, προστὰς τοῦ γένους τὰ πάντα ιη. *Periit Ionathas annum agens Pontificatus quartum decimum, quum jam decem & octo annos nationi præfuisset.* Quo nihil verius est. Quum tam vetustæ sint librorum mendæ, quare mirabimur tot codices Eusebii scriptos tot tantisq; maculis inquinatos esse? Ecqua spes auxilii à cariosis libris, qui quot verba, tot menda habent?

MDCCCLXXIX. *Simon.*] Solidi quinquennii metachronismus. Nam, ut diximus, annus primus Simonis, quem Iosephus vocat ἔτος τῆς ἐλευθερίας καὶ τοῦ ἀνεσφόρου τῶν Ἰουδαίων, incidit in annum Seleucidarum CLXX, numerum vero MDCCCLXXIV.

MDCCCLXXX. *Antiochus Sidetes.*] Josephus 400, scribit annum quartum hujus Sidetæ fuisse primum Johannis Hyrcani Ethnarchæ: Ἀντίοχος δὲ χαλεπῶς ἔχων ἐφ' οἷς ὑπὸ Σίμωνος ἔπαθεν, εἰς τὴν Ἰουδαίαν ἐνέβαλε, δ΄ μὲν ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ, α΄ δὲ τῆς Ὑρκανοῦ ἀρχῆς, Ὀλυμπιάδος ρξα΄ κ ξγ β. Si verum dicit, ejus annus primus consurgeret à numero MDCCCLXXXII, secundo anno Olympiadis CLXI, biennii prochronismo. Certe hic dormitabat Josephus. Nam mendum in codice non esse ex Rufino cognoscimus, qui eandem lectionem retinet. Itaque mendum est in Olympiade, si non est in annis Sidetæ & Hyrcani.

MDCCCLXXXI. *Simoni Iudæorum Pontifici pariter & Principi Romano.*] Anno Seleucidarum CLXXII, numero MDCCCLXXXVI. Priore Maccab. XIV, I. Quinquennii metachronismus, ut supra.

MDCCCLXXXII. *Bellum servile ortum in Sicilia.*] Recte Ser. Fulvio Flacco, Q. Calpurnio Pisone Coss. ortum à servo nomine Euno, qui Syriæ Deæ fanaticum simulabat. Vide Florum; & Epitomen Livianam LVI.

MDCCCLXXXIV. *Primus liber Maccabæorum hujus temporis historiam continet.*] Imo, quod nemo negare potest, hujus temporis historiam claudit. Eusebius ipse ἀποδείξ. libro VIII, 245. καὶ πάλιν Σίμων, ὃς κατὰ τὴν πάλιν τὴν ἕβδομον καὶ ἑβδομηκοστὸν καὶ ἑκατοστὸν ἔτος ἐκαρτέρησε τῆς κατὰ Συρίαν ἀρχῆς, ἥτις πρώτη καλουμένη τῶν Μακκαβαίων βίβλος εἰς τοῦτο τοῦ χρόνου καταλύσαι τὴν ἱστορίαν. ὥστε συνάγεσθαι ἀπὸ πρώτου ἔτους Κύρου καὶ Περσῶν βασιλείας, ἐπὶ τὸ πέλος τῆς τῶν Μακκαβαίων γραφῆς, καὶ ἐπὶ τὴν Σίμωνος τοῦ ἀρχιερέως τελευτὴν, ἔτη τετρακόσια εἴκοσι πέντε. Vera ratiocinatio. A primo anno Cyri, id est numero MCCCCLVII, ad cædem Simonis, & initium Hyrcani, id est, numerum MDCCCLXXXII, præcise sunt anni CCCCXXV. qui est finis historiæ prioris Maccabaicæ. Sed ad rem. Eadem igitur, quæ semper, properantia, & nunc quoque obfuit Hieronymo. Græca sic habent: ἡ πρώτη τῶν Μακκαβαϊκῶν βίβλος ἕως τούτου περιέχει. *Primus liber Maccabaicorum gestorum huc usque continet.* Mirum est, Hieronymum putasse ἕως τούτου, esse περὶ τούτου. Sed concedamus scriptum fuisse περὶ τούτου, quis Græcorum ita loquitur?

MDCCCLXXXV. *Antiochus Sidetes rex Syriæ adversus Iudæam.*] Hoc vero est plusquam hallucinari. Ad Simonem refert, quod ad Hyrcanum pertinet. Non enim Simonem, qui jam interfectus erat, sed Hyrcanum Ierosolymis obsedit Sidetes, anno Seleucidarum CLXXVII, numero MDCCCLXXXI, anno secundo Olympiadis CLXI, non, ut hallucinatur Iosephus, Olympiade CLX, triennii metachronismo peccans. Erat annus Iudaicus 3626: proinde Sabbaticus, ut ipse Iosephus monet, pag. 400, 11. Pentecoste illius anni fuit post Sabbatum. Idem Iosephus 401, 18. & reliqua, quæ diligenter notavimus in Canonibus: quo lectorem nobilium exercitationum cupidum remittimus. At Eusebius deceptus primis verbis Iosephi, neque ulterius pergens, putavit de Simone agi, quum tamen paulo ante ejus cædes ab ipso Iosepho relata fuerit. Verba Iosephi: Ἀντίοχος δὲ χαλεπῶς ἔχων ἐφ' οἷς ὑπὸ Σίμωνος ἔπαθεν, εἰς τὴν Ἰουδαίαν ἐνέβαλεν. Atquin si, quæ statim sequuntur, continuasset, eum fuisse primum annum Hyrcani animadvertisset, & Hyrcanum, non Simonem, qui jam cæsus & terræ conditus erat, obsessum in Urbe fuisse. Porro Eusebius libro VIII ἀποδείξεως in iis, quæ supra adduximus, recte ait ab æræ Seleucidarum initio, ad Simonis cædem, & initium Hyrcani, putari annos CLXXII. Nam annus obsessorum à Sidete Jerosolymorum, erat, ut jam diximus, Seleucidarum CLXXVIII labens.

Ibid. *quum ad conditiones.*] ἐπὶ συνθήκαις ταῖς πρὸς Σίμωνα, *sub pactis, quæ cum Simone pepigit.* vel *conditionibus*,

nibus, ut recte vertit Hieronymus. quas conditiones vide apud Josephum 401, ubi & liberalitatem ejus regis narrat, & hostias χρυσόκερως, quas Judæis intra urbem misit. quibus consentanea scribit Plutarchus in Apopthegmatis: τῶν δὲ Ἰουδαίων, πολιορκουμένου αὐτοῦ (Ἀντιόχου) τὰ Ἱεροσόλυμα, πρὸς τὴν μεγίστην ἑορτὴν αἰτησαμένων ἑπτὰ ἡμερῶν ἀνοχάς, οὐ μόνον ἔδωκε ταύτας, ἀλλὰ καὶ ταύρους χρυσόκερως παρασκευασάμενος, καὶ ἀρωμάτων πλῆθος, ἄχρι πυλῶν ἐπόμπευσεν. Compara cum verbis Josephi, in quibus idem invenies. Solenne autem, cujus meminit Plutarchus, non opus quærere, quum Josephus σκηνοπηγίαν fuisse scribat, quæ eo anno incidit in XXIV Septembris, feria V, cyclo Solis XIV.

Ibid. *recedit Olympiade* CLXII.] Hæc hallucinatio Josephi, ut supra monuimus, errandi ansam Eusebio præbuit. Accidit enim hoc anno secundo Olympiadis antecedentis, ut jam demonstratum est.

MDCCCLXXXVI. *Attalus moriens regni sui populum Romanum instituit heredem.*] P. Mucio Scævola, L. Calpurnio Pisone Frugi Coss. numero MDCCCLXXXIV: quo anno Numantia capta. Biennii metachronismus. Julius Obsequens refert Asiam Attali testamento legatam, Appio Claudio, M. Perperna Coss. id est, numero MDCCCLXXXVII. Quod videtur sequutus Hieronymus.

Ibid. *Simon Iudæorum Pontifex interficitur.*] Jam ostendimus annum primum Hyrcani convenire numero MDCCCLXXXII. Quare Simon interfectus circiter finem antecedentis. Quinquennii metachronismus; qui semper in successione hujus familiæ deprehenditur propter Iudæ cædem alieno loco positam.

Ibid. *ann.* XXVI.] Si addideris compensationem quinquennii, quod in successione hujus familiæ omissum est, Johannes Hyrcanus obierit anno XXXI Ethnarchiæ suæ. Josephus: Ὑρκανὸς δὲ παύσας τὴν στάσιν καὶ μετ' αὐτὴν βιώσας εὐδαιμόνως, καὶ τὴν ἀρχὴν διοικησάμενος τὸν ἄριστον τρόπον, ἑνὶ καὶ τριάκοντα τελευτᾷ. Legendum ἓν καὶ τριάκοντα ἔτη, τελευτᾷ.

MDCCCLXXXVIII. *Arsaces Parthus.*] Iosephus 401,18. συμβαλὼν γὰρ Ἀντίοχος Ἀρσάκῃ τῷ Πάρθῳ πολλήν τε τῆς στρατιᾶς ἀπέβαλε, καὶ αὐτὸς ἀπόλλυται. Appianus, victum sibi mortem conscivisse. ὁ δὲ Ἀντίοχος ὃς συνέβαλε τε τοῖς Παρθυαίοις, καὶ ἡσσώμενος ἑαυτὸν ἔκτεινε.

MDCCCLXXXIX. *Servi, qui in Sicilia rebellabant.*] Omnino ex Diodoro, cujus verba ex fragmentis: κατὰ δὲ Σικελίαν ηὔξετο τὸ κακὸν, καὶ πόλεις ἡλίσκοντο αὐτάνδροι, καὶ πολλὰ στρατόπεδα ὑπὸ τῶν ἀποστατῶν κατεκόπησαν, ἕως Ρουτίλιος ὁ Ῥωμαίων στρατηγὸς τὸ Ταυρομένιον ἀνεσώσατο Ῥωμαίοις, καρτερῶς μὲν αὐτὸ πολιορκήσας, καὶ εἰς ἄφατον ἀνάγκην καὶ λιμὸν τοὺς ἀποστάτας συγκλείσας, ὥστε ἀρξαμένους ἐκ παίδων βορᾶς καὶ διελθόντας διὰ γυναικῶν, μηδὲ τῆς αὐτῶν ἀλληλοφαγίας μηδόλως φείσασθαι. Sed pro Ρουτίλιος legendum Ρουπίλιος. P. Rupilius Nepos, qui collegam in Consulatu habuit P. Popillium Lænatem, hoc bellum confecit, deque eo gesto ovans urbem ingressus est, numero MDCCCLXXXV. Metachronismus integræ Olympiadis. Vide Val. Maxim. libro secundo cap. VII, 2. Orosium libro V, cap. IX. ubi de Tauromenio, de quo Diodorus. Multa alii meminerunt hujus belli à Rupilio profligati.

MDCCCXC. *Arverni.*] Epitome Liviana LXI: *Q. Fabius Maximus Consul Paulli nepos adversus Allobrogas, & Bituitum Arvernorum regem feliciter pugnavit. Ex Bituiti exercitu cæsa millia hominum centum viginti.* Idem Strabo. Contigit hoc Q. Fabio Maximo, L. Opimio Nepote Coss. numero MDCCCXCVI. Prochronismus annorum septem. Neque curamus, quod Val. Maximus anno antecedente Bituitum regem Arvernorum à Cn. Domitio captum scribit. Est enim diversa sententia tum ipsius Valerii, tum Eutropii eum sequuti, cujus verba hæc sunt: *Anno sexcentesimo vigesimo septimo ab V. C. C. Cassius Longinus, & Sex. Domitius Calvinus Coss. Gallis Transalpinis bellum intulerunt, & Arvernorum nobilissimæ tum civitati, atque eorum duci Bituito: infinitamque multitudinem juxta Rhodanum fluvium interfecerunt. Præda ex torquibus Gallorum Romam perlata est. Bituitus se Domitio dedidit, atque ab eo Romam deductus est: magnaque gloria Consules ambo triumphaverunt.* Secundum hanc sententiam fuerit adhuc prochronismus sexennii. In Fragmento triumphorum, tam Fabius, quam Domitius proconsules, non consules triumphasse dicuntur.

Ibid. *Arverni nobilissima Galliarum urbs capta.*] Hieronymus ex Eutropio, nisi in iis, quæ non assecutus est. Interpolatis enim Eutropii verbis sententiam immutavit. Nam Arverni erat una Galliæ civitas, & omnis Gallia in civitates divisa erat, ut Ægyptus εἰς νομούς. Civitas hic accipiendum qua in significatione semper accipitur in Commentariis belli Gallici C. Jul. Cæsaris, ut Ædui, qui sub se multa oppida habebant, Remi, Bellovaci, Arverni. adhucque remanet omnino integra & indelibata earum ditio in nostra Gallia. Balhuatus, & Seneschallias vocamus. hoc proprie est civitas, non urbs una mœnibus cincta. & in Notitia Provinciarum Galliæ non aliter accipitur Civitas, nisi quia eæ angustioribus finibus aliquando terminantur: ut Civitas Carnutium, Civitas Aurelianorum. quæ tamen olim erat una civitas Carnutium. Sallustius: *Q. Fabio Sanga, cujus patrocinio plurimum civitas utebatur.* Omnem Allobrogum gentem nomine civitatis comprehendit. Vitruvius lib. IX, cap. IV: *Berosus, qui à Chaldæorum civitate, sive natione, progressus* &c. civitatem interpretatur nationem. Apud Eutropium, unde hæc Hieronymus, bis legitur Arvernorum civitas, ubi Pæanius πόλιν vertit. Idem fecit & Pharaphrastes Græcus belli Gallici. ubi enim Cæsar dixit, *legatos ad eum mittunt nobilissimos civitatis.* Ibi πόλεως interpretatur. imo πολιτεύματος dicendum erat. Sed Hieronymo imposuit mos sæculi sui civitatem pro metropoli usurpantis, ut ex insigni loco Augustini constat lib. III. de consensu Euang. cap. XXV. *Agri nomine non castella tantum, verum etiam mancipia, & coloniæ solent vocari, extra civitatem, quæ caput, & quasi mater est cæterarum, unde metropolis appellatur.* Sic τοῦ πολιτεύματος Helvetiorum tredecim civitates sunt, quarum aliæ oppida sub se habent, aliæ vicos. civitas Tigurinorum, civitas Bernensium est universa ditio earum nobilissimarum Rerumpublicarum, non una urbs Tigurum, aut Berna. In hunc igitur sensum quum civitatem intelligeret Eutropius ita doctus à Cæsare, & ab usu linguæ Latinæ, Hieronymus accipit pro loco mœnibus septo, ut in prima notione vulgo usurpari solet. Sed, ut alia taceam, ipsi Arverni satis longe à suis finibus victi sunt à Domitio & Fabio, ad oppidum Vindalum, juxta confluentes Sulgæ & Rhodani, locum nobis aliquando visum, in quo nullum hodie Vindali vestigium, infra fines Cavarum. Quomodo ergo ulla urbs Avernorum? vel potius ulla urbs Arverni

verni cognominata ibi potuit esse, ut caperetur à Domitio? Nemo non videt aliud cogitantem Hieronymum hæc dictasse, aut potius, quid esset civitas, ignorasse.

Ibidem. *& rex Vituitus.*] Aliis Bituitus, Straboni Βίτιτ☉. In veteri fragmento Fastorum *Betultus.* Q. FABIUS Q. ÆMILIANI. F. Q. N. AN. DC..... MAXIMUS. PROCOS. DE. ALLOBROGIB. ET. REGE. ARVERNORUM BETULTO. X K.... Sed ego non dubito erratum esse aut Lapicidæ, aut ejus, qui ex lapide hoc descripsit, ut BETUITO per *I*, non per L scribendum sit.

MDCCCXCI. *Iuxta Aeoli insulas, igne ex flatu.*] Annum quidem designat Iulius Obsequens, Mam. Aimilio Lepido, L. Aurelio Oreste Coss. sed sine mentione ullius insulæ mari enatæ. Nam de Hiera satis supra dictum est, numero MDCCCXVIII. Verba ejus sunt: *Aetna mons terræ motu ignes super verticem late diffudit, & ad insulam Liparas mare efferbuit, & quibusdam adustis navibus vapore plerosque navales exanimavit: piscium vim magnam exanimem dispersit, quos Liparenses avidius epulis appetentes contaminatione ventris consumpti ita, ut nova pestilentia vastarentur insula.* Itaque de insula enata aliqua, aut de Hiera, fabulæ: præsertim quum de ea dictum sit numero MDCCCXVIII. Est μνημονικὸν σφάλμα.

Ibidem. *Aeoli insulas.*] Multinomines sunt hæ insulæ numero septem, Liparæ, Hephestiæ, &c. πλωτὰς etiam non bene vocat Dionysius. Septem enim sunt Æoliæ, duo autem πλωταὶ, quæ & στροφάδες: ita dictæ, quod poëtæ finxerint fluitare, & verti, ut de Cutiliensi insula in lacu Reatino referunt Scriptores. Caussam ἐτύμου non bonam reddit,

ἥνεκα μέσσοι ἔχουσι περίπλοον ἀμφιέλικτον.

quum vis Græci verbi significet fluitantes, καὶ πλαγκτάς. Unde in freto Siculo Murænæ πλωταὶ dictæ, quod quum à vapore Solis exaruit earum cutis, non possunt in profundum demergi, sed in superficie maris fluitantes capiantur. Unde etiam Latinis Flutæ dictæ. Martialis:

Quæ natat in Siculo grandis muræna profundo,
Non valet exustam mergere Sole cutem.

Ideo si quis eas insulas Flutas vocaret, non sine exemplo prisci sermonis, neque illepide vocaret.

MDCCCXCII. *Iohannes dux Iudæorum & Pontifex adversus Hyrcanos.*] Hyrcaniam & Palæstinam

Longa procul longis via dividit invia terris.

Quantum terrarum, quam immane spatium, quot mensium iter interjectum inter Ierosolyma, & Hyrcaniam? Quis regum huic Dynastæ & Regulo transitum per sua regna concederet? Deinde quid Iudæo Ethnarchæ cum longinqua natione, tam procul à Palæstinæ finibus summota? Quare hoc tacuit Iosephus? qui nec minima quæque gentis suæ præterire solet, tantum triumphum de tam remoto populo tacuisset? Sed quid opus est caussam cognominis quærere, quasi iste Ethnarcha primus Iudæorum Hyrcanus cognominatus sit, & non vulgatissimum inter Iudæos cognomentum fuerit? An non multis ante annis hoc nomine ille filius Iosephi ἀρχιτελώνης appellatus fuit, cujus mentio numero MDCCCXXXVI? Sed perspicue Iosephus 625. ὃς πρῶτ☉ ἱερέων Ὑρκανὸς ὠνομάσθη. *qui primus Sacerdotum vocatus est Hyrcanus.* Ergo antea multi ita vocati sunt, qui non erant ex genere Sacerdotali. Iste vero Hyrcanus primus omnium Sacerdotum est vocatus. Idem Iosephus 554. τῶν ἱερέων τις Ὑρκανὸς, πολλῶν δὲ ὄντων, οἳ ἐκαλοῦντο τὸ ὄνομα, πρῶτος. &c. An non ex eo satis constat cognomen tritum inter Iudæos fuisse? nisi dicamus & illum Hyrcanum publicanum de Hyrcanis quoque triumphasse. Hoc commentum Eusebii multi tam Græci, quam Latini secuti sunt sine ullo delectu. Certe verum est: — *Sabini somniant quicquid volunt:* adeo ut centonum fartor ille Cedrenus pag. 152, ultimum regem hujus familiæ Hyrcanum à devictis Hyrcanis dictum memoriæ prodiderit, quasi non iste antea eodem cognomine præditus fuisset. Apud Sulpitium Severum, & alios eandem rationem reddi cognominis Iohannis Hyrcani videre licet. Sed Hyrcanus nunquam transivit Lycum flumen, qui fuit terminus longissimarum expeditionum, quando illuc regem comitatus, Indathe victo, Antiochus Antiochiam, Hyrcanus in Palæstinam rediit. Ex quibus vanitas libri prioris Eusebii cluditur, in quo iste Ethnarcha dicitur Antiocho Sidetæ adversus Hyrcanos bellum gerenti suppetias ivisse. καὶ τῷ Ἀντιόχῳ συμμαχῇ κατὰ Ὑρκανῶν. Quod perspicue falsum. Porro in Græcis perperam legitur πρεσβεῦσαι ἀντὶ τοῦ πρεσβευσάμενος, item στρατηγήσας ἀντὶ τοῦ στρατεύσας.

MDCCCXCIII. *Antiochus Grypus.*] γρυπὸς, ni fallor, à naso adunco, Iustinus à magno naso. ἱέραξ, ut vocatur à Plutarcho, meo judicio, à rapacitate. Ἀσπένδιον etiam & Φιλομήτορα vocatum fuisse tradit Porphyrius. Secundum Porphyrium regnum iniverit an. II Olymp. CLXIV, numero MDCCCXCIV. Prochronismus unius anni.

MDCCCXCVI. *Narbonem Colonia deducta.*] M. Porcio Catone, Q. Marcio Rege Coss. Unde Marcius Narbo dictus. Tempus convenit numero MDCCCXCIX. Prochronismus triennii. Vellejus: *Narbo autem Marcius in Gallia, M. Porcio Catone, Q. autem Marcio Coss. abhinc annis* CLIII. Scribebat numero Eusebiano MMXLVI. Deductis CLIII, remanet numerus MDCCCXCIII. Prochronismus annorum VI.

MDCCCXCVII. *Hyrcanus Pontifex.*] In Græcis: Ἰωνάθης ὁ Μακκαβαῖ☉. ita vocat omnes Hasmunæos. quod & facit in VIII libro ἀποδείξεως, ut alibi ostendimus. Sed illud Ἰωνάθης, quod aliud agens pro Ἰωάννης scripsit Eusebius, Hieronymus dissimulatione præterivit.

Ibid. *Samariam, quæ nostro tempore.*] Samariam, & Templum, quod in monte Garizim Manasses Sanabelletis gener construxerat, solo æquasse scribit Josephus 401. & à conditu illius Templi, ad ejus desolationem, putat annos CC. Conditum autem numero MDCLXXXI scribit Eusebius. Ergo desolatio ejus inciderit in numerum MDCCCLXXXI, sexdecim annorum prochronismo. Puto Josephum excurrentem summam prudentem omisisse, ut aliquando solent auctores. Annus vero MDCCCLXXXI erat primus Ethnarchiæ Hyrcani. Josephus non designat tempus hujus gesti. Eusebius de conjectura posuit, ut multa alia.

Ibid. *quæ vocabatur Ellenias.*] Nullus codex scriptus hæc habet. Est stultum commentum recentiorum.

MDCCCCII. *Ptolemæus Physcon.*] φύσκων à distento aqualiculo, διὰ τὸ ὄγκον τοῦ σώματ☉, ut Eusebius libro priore. Italice diceretur *Trippone* ad verbum. Tertulliano & Epiphanio dicitur Σωτήρ. aliis Εὐεργέτης. quod in Numismatis ejus legitur. ΠΤΟ-
ΛΕ-

ΛΕΜΑΙΟΥ. ΦΥΣΚΩΝΟΣ. ΕΥΕΡΓΕΤΟΥ. Ergo fuerunt tres Εὐεργέται cognominati, tertius, septimus, octavus. Mihi vero permirum videtur, quum φύσκων sit nomen contumeliæ, item Αὐλητής, & Λάθυρος, tamen ea nomina in nummis eorum regum extare. Atqui nunquam neque in lapidibus, neque in nummis legas ANTONINUS CARACALLA; neq; NERO DOMITIANUS. Notum enim Domitianum propter crudelitatem dictum Neronem, & calvum Neronem, Juvenali, & Ausonio. *quem calvum dixit sua Roma Neronem.* Tertullianus cap. v. Apolog. *Tentaverat & Domitianus prænomine Neronis.* Locus male vulgo intellectus. Nam ex Eusebii Græcis posteriores editiones depravarunt: de quo alibi suo loco.

Ibid. *Antiochus Cyzicenus, Grypo ejecto.*] Vide Justinum libro XXXIX.

MDCCCCIX. *Iugurtha contra Romanos dimicans capitur.*] Iugurtha captus est à Mario non inter pugnandum, sed à Boccho rege proditus, C. Atilio Serrano, Q. Servilio Cæpione Coss. numero MDCCCCXI. Prochronismus biennii.

MDCCCCX. *Rhodo terra motu concussa, Colossus ruit.*] Qui jam ruerat numero MDCCXCIV, quomodo nunc iterum ruit? Terræ motu Rhodum concussam non dubium est. Sed illud superfluum, Colossum ruisse. μνημονικὸν σφάλμα Eusebii, ut alia multa.

Ibid. *Ionatha gloriose.*] Et hic quoque in Græcis Eusebii, Ιωνάθης ὁ Μακκαβαῖος: ut omnes Hasmunæi dicti sint Μακκαβαῖοι. Hieronymus tam hic, quam numero MDCCCXCVII, omisit τὸ Μακκαβαῖος. Neq; vero putes errorem librarii esse Ιωνάθης pro Ιωάννης. Est Eusebii. Eadem enim hallucinatio est apud eundem ἀποδείξ. VIII, 245. ὥστε συνάγεσθαι ἀπὸ πρώτου ἔτους Κύρου καὶ Περσῶν βασιλείας, ἐπὶ τὸ τέλος τῆς Μακκαβαίων γραφῆς, καὶ ἐπὶ τοῦ Σίμωνος ἀρχιερέως πλείω, ἔτη πεντακόσια εἴκοσι πέντε. μεθ' ὃν Ιωνάθης τὴν ἀρχιερωσύνην διαδέχεται. Ecce Ionathas pro Iohanne Simoni succedens.

Ibid. *Ionathæ.*] Imo Ioannes. Est error calami, aliud cogitante Eusebio. Nam hic est XXIV annus Iohannis Hyrcani, non Ionathæ. Sed & numero MDCCCXCVI in Græcis est, Ιωνάθης ὁ Μακκαβαῖος, pro Ιωάννης. Infra: Αριστόβουλος υἱὸς Ιωνάθου τοῦ καὶ Υρκανοῦ. Est potius hallucinatio, quam error calami, ut jam paulo ante dixi.

MDCCCCXI. *Cicero Arpini nascitur.*] Male in PR. Arpis. Nam Arpi aliud est oppidum ab Arpino. Et recte monet diversas urbes esse Servius VIII Æneid. Hæc autem sunt Hieronymi, non Eusebii. Eadem infercta sunt totidem verbis in historiam miscellam, lib. IV.

Ibid. *matre Helvia.*] Pro quo male apud Plutarchum, τὴν μὲν μητέρα λέγουσιν Ολβίαν. imo Ελβίαν. Mater quoque Senecæ Helvia: ad quam extat filii liber consolatorius.

Ibid. *patre equestris ordinis ex regio Volscorum genere.*] Plutarchus: οἱ δὲ εἰς Τύλλιον Απιον ἀνάγουσι τὴν ἀρχὴν τοῦ γένους βασιλεύσαντα λαμπρῶς ἐν Οὐολούσκοις. Silius lib. VIII:

Tullius aratas raptabat in agmina turmas,
Regia progenies, & Tullo sanguis ab alto:
Indole proh quanta juvenis, quantumque daturus
Ausoniæ populis ventura in sæcula civem.

„ ubi Tullum pro Tullio dixit, ut Juvenalis Lavinum „ dixit pro Lavinio, Ovid. Antum pro Antio. Natus autem Cicero C. Atilio Serrano, Q. Servilio Cæpione Coss. hoc ipso numero Eusebiano.

Ibid. *Cn. Pompejus Magnus oritur.*] Recte. Iisdem enim Coss. natus, quibus Cicero, prid. Kal. Octobr. auctore Plinio, lib. XXXVII, cap. II, CXXXV annis ante Vinicii & Cassii Consulatum, ait Vellejus. id est, hoc ipso numero MDCCCCXI. Hic sequuti sumus Bongarsianum vetustissimum codicem, qui natales Ciceronis, & Pompeii in eundem annum conjicit. Rursus omnes PR. similiter hos duos natales conjungunt. PET. & FRE. & Editiones male in annum sequentem.

MDCCCCXIII. *Aristobulus filius Ionathæ.*] Nondum evigilavit. Ionathan pro Iohanne jam ter acceptum esse non potest excusari. Initium vero hujus recte positum. Nam ex XXXI annis, quibus pater ejus regnavit, XXVI tantum illi dedit Eusebius. sed ab anno sexto ejus Ethnarchiæ, initium ejus sumpsit, pro sexto anno primum ponens. Hinc factum, ut qui XXXVI annus est Eusebio, is sit revera XXXI, compensatione facta.

Ibid. *post CCCCLXXXIV annos.*] Græca Eusebiana hic depravate numerum concipiunt. Apud Iosephum, unde desumpsit Eusebius, ita legimus, lib. XIII, cap. XIX. διάδημα πρῶτος ἐπιτίθεται μετὰ ὑ ἀριθμὸν ἐτῶν, καὶ π̄, καὶ ᾱ. & ita apud Zonaram. A capto Sedekia, unde hi anni putantur, ad præsentem numerum, intercedunt anni, CCCCLXXXVI. Quare mirum est, Josephum, qui Chronologiam Mundi, Exodi, & Regum Iuda nunquam vere retulit, hoc loco tam præcise edidisse, saltem biennio solo à vero abfuisse. Numerus autem horum annorum in Græcis Eusebii interpolatus est ab ardelione Cedreno. Porro Eusebius ἀποδείξ. VIII, 245, ad finem hujus, vel initium Alexandri, ab initio Cyri, putat annos CCCCLXXXII. hoc est à numero MCCCLVII, ad numerum MDCCCXIV. quum tantum sint CCCCLVII. Sed ipse simul putat annos XXVII, quibus regnavit. Ita fient anni CCCCLXXXIV, non CCCCLXXXII.

MDCCCCXIV. *C. Lucilius Satirarum scriptor.*] Quod ait Hieronymus, XLVI annorum decessisse, recte congruit tempori natalis ejus, numero MDCCCLXIX. Itaque bello Numantino fuerit annorum XV duntaxat, quo tempore eum equitem sub Scipione militasse scribit Vellejus. Vix credibile id ætatis inter equites stipendia fecisse. Tamen & ante togam virilem prætextati patres suos in castra sequebantur.

MDCCCCXVI. *CC Millia Cimbrorum cæsa.*] Contigit anno antecedente. C. Mario IV, Q. Lutatio Coss. Sunt autem ad verbum ex Eutropio, lib. V, de Mario: *Cum Cimbris itaque conflixit: & duobus præliis CC millia hostium cecidit, LXXX millia capit, & ducem eorum Teutobodum.*

Ibidem. *cum duce Teutomodo.*] Orosio & Eutropio Teutobodus dicitur. Ego puto *Teutomodo* veram esse lectionem. Teutomotus enim, vel Teutomodus est nomen virile Gallicum: quo nomine vocabatur Rex Nitiobrigum Olloviconis filius, qui amicus pop. Rom. à Senatu vocatus est; teste Cæsare, VII Commentario bellorum Gallicor. Nam POST. Teutomotus, non, ut vulgati, Teutomatus, habent. In Epitome LXI "Liviana Teutomalus est Salviorum Rex, quem fugientem Allobroges quum recepissent, judicati sunt "adversus Majestatem Pop. Rom. fecisse, ob idque "bellum iis à Pop. Rom. indictum. Itaque non potest "esse idem cum hoc, qui non Salviorum, sed Cimbrorum dux fuerit. "

MDCCCCXVIII. *Thraces à Romanis victi.*] C. Mario II, C. Flavio Fimbria Coss. Auctor Julius Obsequens. Festus, sive Sex. Rufus in Breviario: *In Thracias Macedonici belli occasione transcursum est. Sævissimi omnium gentium Thraces fuerunt.* Gestum numero MDCCCCXIII. Metachronismus quinquennii.

Ibid. *Rursum in Sicilia bellum servile consurgit.*] Bellum hoc secundum servile motum duce Athenione pastore, à Manio Aquillio Nepote superioris anni Consule profligatum est. Itaque recte tempus assignatum. Athenæus libro VI: ὑπὸ δὲ ἦν ὁ καιρὸς, ὅτι καὶ ἐν Σικελίᾳ ἡ δευτέρα τῶν δούλων ἐπανάστασις ἐγένετο. πολλαὶ δὲ αὗται ἐγένοντο, καὶ ἀπώλοντο οἰκετῶν ὑπὲρ τὰς ἑκατὸν μυριάδας. σύγγραμμα τε ἔδωκε περὶ τῶν δουλικῶν πολέμων Καικίλιος ὁ ῥήτωρ ὁ ἀπὸ Καλῆς Ἀκτῆς.

Ibid. *Expulso de regno Ptolemæo Physcone.*] Epitome Livii LIV: *Ptolemæus Euergetes cognominatus, ob nimiam ejus crudelitatem suis invisus, incensa à Populo Regia, clam in Cyprum profugit: &, quum sorori ejus Cleopatra, quam, ejus virgine filia per vim compressa, & in matrimonium ducta, repudiaverat, regnum à populo datum esset, infensus filium, quem ex illa habebat, in Cypro occidit, caputque ejus, & manus, & pedes matri misit.* Quod belluæ in cognatum genus non faciunt, id homo in liberos suos ausus.

Ibid. *Ptolemæus, qui & Alexander.*] Epiphanio dicitur ὑποκορισικῶς Ἀλεξᾶς. Idem enim est Ἀλέξανδρος, Ἀλεξᾶς. Κλεόπατρος, Κλεοπᾶς. Κλεόφιλος, Κλεοφᾶς.

MDCCCCXIX. *Alexander ann.* X.] Epiphanio ann. XII.

MDCCCCXX. *Aquilius in Sicilia bellum servile compescuit.*] Atqui profligatum erat jam numero MDCCCCXVIII. Non potest probari, quod Diodorus scribebat libro XXXIV; à Carthagine capta, ad prius bellum servile, esse annos LX. μετὰ τὴν Καρχηδονίων κατάλυσιν, ἐπὶ ξ ἔτεσι, τῶν Σικελῶν εὐροούντων ἐν πᾶσιν, ὁ δουλικὸς αὐτοῖς ἐπανέστη πόλεμος. Nam IX anni post captam Carthaginem perveniunt ad numerum MDCCCCXXXV. A capta vero Carthagine, ad primum bellum servile, sunt tantum anni XIX. Non dubium, quin error sit in nota numeraria.

„ MDCCCCXXI. *Ptolemæus rex Cyrenæ.*] Hygenus:
„ *Neque hoc prætermittam, quod in provincia Cyrenensi com-*
„ *peri, in qua agri sunt regii, id est, quos Ptolemæus R. P.*
„ *reliquit.* Hinc puto illustrari locum Manilii: *Et Li-*
„ *byam, Aegyptique latus, donataque rura.* Extant hodie nummi ærei, sed rarissimi, in quorum superficie cusum est caput cornibus arietinis cum diademate, in altera Aquila unguibus fulmen retinens. juxta est cornucopiæ. infra pedes Alitis hæc nota. ☧. in ambitu nummi, ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ. Non dubium est, caput illud, propter cornua arietina, Jovem Ammonem esse, quod erat Cyrenarum numen tutelare, ut ex nummis Cyrenensium constat. De figura ☧ interrogatus respondi non esse eam, quæ Constantino oblata est, quamvis non differat ab illa, sed esse notam ΧΡΗΣΤΗΡΙΟΥ, oraculi Ammonis Cyrenis vicini, & in ditione ejus positi. Quanquam autem Ptolemæi Ægyptii Cyrenas ditioni suæ subjecerint, tamen non est verisimile hunc nummum ab alio cusum, quam eo, qui Rex Cyrenarum fuerit, & propterea esse hunc Ptolemæum cognomine Apionem, qui populum Rom. testamento heredem instituit. Sed melius dicemus, si ita distinguamus. Fuerunt duo Apiones, alter Cyrenarum, alter Libyæ siccioris, quæ aliter Ammon vocabatur, Rex. Vide quæ ad numeros MDCLXXXVIII, MDCCCCLII. Ex quibus interpretatio nostra super illo numismate perspicue confirmatur.

Ibid. *Romanos testamento dimisit heredes.*] Hoc ipso anno; Cn. Domitio Ahenobarbo, C. Cassio Longino Coss. Epitome Liviana LXX: *Ptolemæus rex Cyrenarum, cui cognomen Apioni fuit, mortuus testamento heredem populum Romanum reliquit. Senatus ejus regni civitates liberas esse jussit.* Eadem verba extant apud Jul. Obsequentem. Sex. Rufus: *Cyrenas cum ceteris civitatibus Libyæ Pentapolis Ptolemæi antiquioris liberalitate suscepimus. Libyam supremo Apionis regis arbitrio sumus assecuti.* Antiquiorem Ptolemæum vocat, ut distinguatur ab eo, qui Libyam testamento populo Ro. reliquit. de quo vide numero MDCCCCLII.

Ibid. *Seleucus ab Antiocho filio Cyziceni vivus exuritur.*] Ἐν Ἐσίᾳ Μόψου τῆς Κιλικίας καταπρησθῆ κατὰ τὸ Γυμνάσιον: Joseph. lib. XIII, cap. XX, paulo aliter, non in Gymnasio, sed Regia succensa.

MDCCCCXXII. *Titus Lucretius.*] Hieron. à Suetonio.

Ibid. *qui postea amatorio poculo.*] A Lucilia quadam propinatum illi fuisse hoc philtrum didicimus ex Epistola Valerii cujusdam inepti scriptoris ad Rufinum. *Livia virum suum interfecit, quem nimis odiit: Lucilia suum, quem nimis amavit. Illa sponte miscuit aconitum. hæc decepta furorem propinavit pro amoris poculo.*

Ibid. *anno ætatis quadragesimo quarto.*] Ergo natus numero MDCCCLXXVII, C. Lælio Sapiente, Q. Servilio Cæpione Coss.

MDCCCCXXIII. *Philippus.*] Iste cognomento Asiaticus filius Antiochi Pii & Selenes, quæ & Cleopatra, novercæ ipsius Antiochi, ultimus fuit Seleucidarum. De hoc, & fine regni Syriæ, vide Iosephum libri XIII. Iustinum lib. XL. Hujus nummi, ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΕΥΕΡΓΕΤΟΥ ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ.

Ibid. *Antiochus in Parthos fugiens.*] Iustinus XL.

MDCCCCXXIV. *Huc usque Syria possessa per reges.*] A morte Alexandri, ad hunc numerum, sunt anni CCXXXI. Quare errat Appianus, qui regnum Seleucidarum stetisse scribit annos CCLXX. Undequadraginta enim annorum κατὰ μεταχρονισμὸν fugit eum ratio. ἡ δὲ „
ἀρχὴ τῶν Σελευκιδῶν ἐς ἑβδομήκοντα ἐπὶ διακοσίοις
ἐνιαυτοὺς περιῆλθε. Syria autem Tigrani erepta, tunc „
primum facta stipendiaria. Vellejus. In Græcis Eu- „
sebianis est ἡ Συρίας ἀρχὴ κατελύθη διαρκέσασα „
ἔτη ΣΝ. pro ΣΛ. quod intervallum à morte Alexan- „
dri deductum definit in numero MDCCCCXLII. Sed „
quia Syriæ regnum defecit Antiochia à Romanis „
capta numero MDCCCCLII, ideo à morte Ale- „
xandri fuerint anni CCLX, non CCL. à Seleuco, „
unde verum initium regni Syriæ, CCXLVII, qui nu- „
merus proxime abest à ΣΝ. „

MDCCCCXXV. *Bellum adversum Romanos Picentes, Marsi, Pelignique moverunt.*] Hieronymus ab Eutropio. *Sex. Iulio Cæsare, & L. Marcio Philippo Coss. sexcentesimo anno ab V. C. quum prope alia bella cessarent, in Italia gravissimum bellum Picentes, Marsi, Pelignique moverunt.* Unius anni prochronismus, quæ discrepantia pendet à Palilibus Varronianis.

MDCCCCXXIX. *Plotius Gallus.*] Hieronymus ex libello Suetonii, qui hodie extat, de Claris Rhetoribus, & quidem ad verbum. M. Seneca procemio libri secundi Controversiarum: *Nam primus omnium Latinus Rhetor Romæ fuit, puero Cicerone, Plotius.* Quintilianus: *Latinos vero dicendi præceptores extremis L. Crassi temporibus cœpisse, Cicero auctor est, quorum insignis maxime Plotius fuit.*

MDCCCCXXXII. *Sulla Athenas vastat.*] Quid fuerit in Græco pro illo verbo *vastat*, nescio, nisi forte πορθεῖ. Nam certum est à Sulla Athenas non clementius acceptas, quam antea à Xerxe. Vide quæ huc pertinent necessario, in Manilianis notis, pag. 69. & 70. Quæ omnia τὸ *vastat* quid sit, exponunt. Captæ autem sunt Athenæ à Sulla, L. Cornelio Cinna II, C. Mario VII Coss. numero MDCCCCXXXI. Unius anni prochronismus esse videtur, quod tamen non est. Nam

captæ

captæ sunt hoc ipso numero, mense Martio antiquo Romano, ut ipsemet Sulla in Commentariis suis retulerat. quem mensem recte quidem Plutarchus ait respondere mensi Anthesterioni, sed tunc propter incertum tempus intercalandi alii mensi Iuliano congruebat. Ridiculum est, quod narrat Julius Obsequens, Athenas à Sulla captas L. Sulla, Q. Pompejo Coss. id est numero MDCCCCXXIX.

Ibid. *Descriptione Romæ facta.*] L. Marcio Philippo, M. Perpenna Nepote, Censoribus.

MDCCCCXXXIV. *Templum tertio apud Delphos à Thracibus incensum.*] Hæc historia nobis ignota est. Scimus tamen eo anno Macedoniam duce Taxile à Thracibus crudeliter divexatam & depopulatam fuisse: & credibile est Thracas ad fines usque Phocidos pervenisse, & Templum succendisse. Nam de incenso tertium à Thracibus Pythio fano constat ex libro IV προπαρασκευῆς 81. τὸ μέν γε Δελφικὸν χρηστήριον τρίτον ὑπὸ Θρακῶν ἐμπρησθῆναι κατέχει λόγος, οὐδὲν τοῦ μάντεως ἐς τὴν τοῦ μέλλοντος γνῶσιν, ἀλλ' οὐδὲ τοῦ Πυθίου τῇ οἰκείᾳ προφυλάξαντος διδωνημένου.

Ibid. *tertio.*] Nam antea primo à Phlegya, numero MLXVI. deinde numero MCCCCLXVI.

Ibid. *& Capitolium.*] Euseb. IV de Præpar. 81. τοῦτο παθεῖν καὶ τὸ ἐν Ῥώμῃ Καπιτώλιον ἱστορεῖται κατὰ τοὺς τῶν Πτολεμαίων χρόνους, καθ' οὓς λέγεται καὶ τὸ τῆς Ἑστίας ἱερὸν ἐμπρησμὸν ἐπὶ Ῥώμης ὑπομεῖναι.

Ibid. *Et Capitolium Romæ.*] L. Cornelio Scipione Asiatico, C. Norbano Flacco Coss. auctore Cornelio Tacito, historiarum libro tertio, numero MDCCCCXXXIV. Capitolii incensi culpam in Sullam quidam rejiciebant, auctore Plutarcho. Appianus aliter, ὅτι τὴν αἰτίαν οὐδεὶς ἐπενόει.

MDCCCCXXXV. *P. Terentius Varro.*] Hieronymus à Suetonio.

„ Ibid. *vico Atace.*] Glossæ in Horat. *Varro Ata-*
„ *cinus dictus est ab Atace flumine Narbonensi.* quod verosi-
„ milius.

MDCCCCXXXVI. *Vultacilius Plotus.*] Ita fere omnes scripti codices. BONG. *Vultacius*, alii *Acilius*. Editi *Vacilius*. Liber Suetonii, unde hæc descripsit Hieronymus, *L. Otacilius Piletus.* De Lucio Otacilio non dubi-
„ to. de Pileto deliberandum: quanquam memini Pi-
„ leto illi cognomen esse potuisse, ut illi Urso Pileto,
„ cujus Epicedium in Secundo Silvarum Statii & vi-
„ cus Ursi Pileti in Regione Exquilina urbis.

Ibid. *vigesimo sexto anno ætatis, Cicero Quintium defendit.*] Gellius lib. XV, cap. XXVIII.

MDCCCCXXXVII. *Ptolemæus Dionysius ann.* XXX.] Epiphanius ann. XXXI.

Ibid. *Sulla Romam obtinuit.*] Tunc scilicet quando Capitolium incensum. cujus incendii caussam ei attributam vulgo supra ex Plutarcho retulimus. Quare triennii est metachronismus. Julius Obsequens: *L. Scipione, C. Norbano Coss. Sulla post quintum annum victor in Italiam reversus magno terrori fuit inimicis. Æditui culpa Capitolium una nocte conflagravit.*

Ibid. *& post biennium moritur.*] Moritur quidem post biennium ab hoc numero, M. Aimilio Lepido, Q. Lutatio Catulo Coss. Sed non post biduum à Capitolio incenso.

Ibid. *Roscio contra Chrysogonum.*] Recte hæc Hieronymus. Erat enim vicesimus septimus annus Ciceronis. auctores Gellius, Cicero Bruto, Quintil. lib. XII, cap. VI.

Ibid. *Pompejus gloriosissime triumphavit.*] Triumphavit anno ætatis suæ XXV absoluto de Hiarba Numidarum rege, & tunc Magnus à L. Sulla Dictatore nominatus est. Metachronismus unius anni, puto propter Palilia Varroniana, aut Catoniana. Auctor Commentarii de bello Africano: *M. Cato interim, qui Uticæ præerat, Cn. Pompejum filium multis verbis assiduèque objurgare non desistebat. Tuus, inquit, pater, istuc ætatis quum esset, & animadvertisset Rempubl. ab audacibus sceleratisque civibus oppressam, bonosque aut interfectos, aut exilio multatos patria civitateque carere, gloria & animi magnitudine elatus, atque adolescentulus, paterni exercitus reliquiis collectis, pene oppressam funditus & deletam Italiam, Urbemque Romanam in libertatem vindicavit: idemque Siciliam, Africam, Numidiam, Mauritaniam mirabili celeritate armis recepit. Quibus ex rebus sibi eam dignitatem, quæ est per gentes clarissima notissimaque, conciliavit, adolescentulusque atque eques Romanus triumphavit.*

Ibid. *Lepidus publicus hostis judicatur.*] M. Aimilius Lepidus Consul, mortuo Sulla, de actis ejus rescindendis lege promulgata, resistente illi collega Catulo, profectus in Galliam, inde videbatur patriæ bellum illaturus, testibus Floro, & Appiano. Unde non dubium est, quin hostis à Senatu judicatus sit. Rutilius "
Numatianus ad Cosam Hetruriæ oppidum à collega "
Catulo collatis signis victum in Sardiniam fugisse "
dicit. "

Invia castrorum vestigia sermo retexit "
Sardoam Lepido præcipitante fugam. "
Litore namque Cosa cognatos depulit hostes "
Virtutem Catuli Roma secuta ducis. "

P. Valerium Triarium in Sardinia contra M. Lepidum "
arma tulisse, refert Asconius Pædianus in eam pro "
Scauro. Contigit hoc numero MDCCCCXXXIX. Pro- "
chronismus biennii. Ab anno hujus gesti, hoc est, ut "
diximus, numero MDCCCCXXXIX, inivit historiam "
suam C. Sallustius, teste Ausonio. Macrobius autem "
hoc bellum vocat Lepidianum tumultum, atq; illum "
annum infaustum fuisse, propterea quod nundinæ in- "
ciderant in Kalendas anni ineuntis. "

MDCCCCXLI. *Alexandra, quæ & Salina.*] Nullus est codex scriptus, aut editus, in quo nomen hujus Reginæ non ita conceptum sit. In omnibus enim est Salina, non, ut apud Josephum, Salome. Quin & Hieronymus quoque Commentario in Danielem cap. IX: *Alexandra, quæ & Salina vocabatur.* Epiphanius Eusebium secutus in Nazoræis pag. 56. ἀφ' οὗ Ἀλεξάνδρου διέπεσεν ὁ τοῦ κλῆρος ἀπὸ τοῦ χρόνου τοῦ αὐτοῦ ... καὶ Σαλίνας τῆς καὶ Ἀλεξάνδρας καλουμένης. Sic Excer- "
pta Barbaro-latina, nec mirum quum ex Eusebio illa "
verterit. in tanto consensu, & velut conspiratione "
codicum non potui tamen animum inducere, ut crederem mendo hos omnes scriptorum locos vacare, donec Græca Eusebii aliter sentire coëgerunt, in quibus bis Σαλίνα legitur. quod quis non miretur. quum à Josepho Σαλώμη dicatur? At nisi à Josepho de hac Salina nihil nobis compertum est. Nam Josephi codicem depravatum esse non finit credere Rufini tralatio, quæ constanter ubique Salome retinet. Quare igitur Eusebius Σαλίναν, non Σαλώμην, legit? & quum ea, quæ de hac muliere dicit, à Josepho omnia habeat, quare in solo nomine ab eo dissentit? Deinde cur Hieronymus cap. IX in Danielem Salinam ex Eusebio potius, quam Salomen ex Iosepho, quem dormitans legisse videtur Eusebius? Sulpitius Severus, & alii, ut Orosius, posteriores Hieronymo Salinam vocant ex Chronico hoc Hieronymiano, non Salomen ex Iosepho, & Rufino.

MDCCCCXLI. *Bellum gladiatorium in Campania.*] Bellum gladiatorium duce Spartaco cœpit M. Terentio Varrone Lucullo, C. Cassio Varro Coss. numero MDCCCCXLIV. Triennii prochronismus.

MD-

MDCCCCXLIII. *L. Lucullus primus imperator appellatus est.*] Mithridate iterum victo, & capta Nisibi, L. Cæcilio Metello, Q. Marcio Rege Coss. numero MDCCCCXLIX. Prochronismus sexennii.

MDCCCCXLIV. *Pompejus universam Iberiam subjugavit.*] Notum est duas Græcis Scriptoribus Ἰβηρίας esse, Hispaniam alterius nomine, altera regionem, quæ ad Pontum est, intelligi. Sed Hieronymus Ἰβηρίαν, etiam quum Hispaniam significat, Iberiam, non Hispaniam, vertit: quod aliquando perturbationem inducere potest, ut hic. Nam eodem tempore Ἰβηρία ad Pontum, & Ἰβηρία ad Iberum fluvium, hoc est Hispania, bello à Romanis quatiebantur. Plus dico, quod paulo post Iberia ad Pontum à Pompejo subacta est, hic vertendum Hispaniam, non Iberiam. Hispanias recepit Cn. Pompejus bello Sertoriano confecto, & M. Perperna Sertorii occisore victo in acie, capto, & interfecto, de quo triumphavit numero MDCCCCXLVI, Cn. Aufidio Oreste, P. Cornelio Lentulo Sura Coss. Biennii prochronismus. Secundus hic fuit triumphus Cn. Pompeii nondum ullum honorem auspicati, inquit Valer. Maximus lib. VIII, cap. XV, 8. Triumphavit prid. Cal. Januar. Sequenti die Consulatum primum inivit.

Ibid. *M. Lucullus de Bessis triumphavit.*] Eutropius: *Eodem tempore duo tantum gravia bella imperio Romano erant, Mithridaticum & Macedonicum. Hæc duo Luculli agebant, L. Lucullus & M. Lucullus.* Rursus paulo ante: *Macedoniam provinciam, M. Licinius Lucullus accepit consobrinus ejus, qui contra Mithridatem bellum gerebat.* Idem infra: *Lucullo paranti, capta Nisibi, contra Persas expeditionem successor est missus. Alter Lucullus, qui Macedoniam administrabat, Bessis primus Romanorum intulit bellum, atque eos ingenti prælio in Hæmo monte superavit.* Hæc autem omnia ab Eutropio Hieronymus accepit. Consobrinum improprie vocat Eutropius, qui agnatus erat, non „ cognatus. Ambo enim erant ex gente Licinia. Con„ sobrini vero sunt in cognatis, non in agnatis, aut „ gentilibus.

Ibidem. *M. Lucullus de Bessis triumphavit.*] Eodem tempore contigisse scribit Bessorum cladem Eutropius, quo Pompejus successor Lucullo datus est. Successor autem datus est, M. Aimilio, L. Volcatio Tullo Coss. numero MCCCCLI. Prochronismus annorum VII.

Ibid. *de Bessis.*] Ex Eutropio paulo ante referebamus, *Bessis primus Romanorum intulit bellum, atque eos ingenti prælio in Hæmo monte superavit.* Eadem iterat Marcellinus libro XXVII: *Advenit post hos imperator Lucullus, qui cum audacissima gente Bessorum conflixit omnium primus, eodemque impetu Hæmimontanos acriter resistentes oppressit.* De hac insigni victoria extat Antipatri Sidonii scitum Epigramma, qui eodem tempore clarebat, quo Romani cum Mithridate bellum gerebant.

Σοί με, Θρηϊκίης σκυληφόρε, Θεσσαλονίκη
Μήτηρ ἡ πάσης πέμψε Μακηδονίης.
Ἀείδω δ' ὑπὸ σοὶ δεδμημένον ἄρεα Βεσσῶν,
Ὅσσ' ἐδάην πολέμου πάντ' ἀναλεξάμενος.
Ἀλλά μοι ὡς θεὸς ἔσσο κατήκοος, εὐχομένου δὲ
Κλῦθι. τίς ἐς μούσας οὔατος ἀσχολίη;

Nomine Thessalonicæ gratias Poëta agit M. Lucullo pro latronibus Bessis, (ita vocabantur teste Strabone, nempe λῃσταί) à quibus diu infestata fuerat, ab eo debellatis. Propterea vocat eum Θρηϊκίης σκυληφόρον, triumphatorem Thraciæ, atque ejus spoliis onustum. Nam audiendi non sunt, qui hoc Epigramma accipiunt de Rege Macedoniæ Philippo. Ridiculus esset anachronismus. Antipater enim Sidonius tunc florebat, quum duo Luculli, alter in Macedonia, alter in Ponto bellum administrabant: & eo tempore Bessi à nemine alio, præterquam M. Lucullo, devicti sunt.

Ibid. *capta Cabyle.*] Alii legunt Calybe. Eutropius de isto M. Lucullo: *Cabylen capit. usque ad Danubium penetravit. inde multas supra Pontum positas civitates aggressus est. Illic Apolloniam evertit, Calatin, Parthenopolin, Tomos.* De Calybe Strabo libro VII. Ὑπέρκειται δὲ τῆς Βυζαντίου τὸ τῶν Ἀστῶν ἔθνος, ἐν ᾧ πόλις Καλύβη, Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου τοὺς πονηροτάτους ἐνταῦθα ἱδρύσαντος. Καλύβη, inquit Stephanus, πόλις Θρᾴκης ἄποικος Μακεδόνων. Apud Ptolemæũ legitur Καβύλη. Quidam diversum à Calybe faciunt: atque adeo negant Calyben esse πονηρόπολιν, quum tamen hoc Strabo dicat. Sex. Rufus: *M. Lucullus per Thracias cum Bessis primus conflixit. ipsam caput gentis Thraciam vicit. Eumolpiadam, quæ nunc Philippopolis dicitur, Vscudaniam, quæ nunc Adrianopolis nominatur, in ditionem nostram redegit. Cabylen capit.* eadem verba iterat Ammianus. Vide Harpocrationem Καβύλη.

MDCCCCXLV. *Crassus triumphavit.*] Inepte hæc cum superioribus conjuncta sunt in omnibus P R. *capta Cabyle, & Tomis, & cæteris vicinis urbibus Crassus quoque triumphavit.* In editionibus quoque continuata sunt, omissa vocula *quoque*. Sed hoc gestum à superioribus distinguunt POST. M. Licinius Crassus ovavit, non triumphavit, de Spartaco, tertio anno post quam illud bellum motum, Cn. Aufidio Oreste, P. Cornelio Lentulo Sura Coss. numero MDCCCCXLVI, eodem anno, quo Pompejus de bello Sertoriano. Unius anni prochronismus.

MDCCCCXLVII. *Virgilius Maro in pago.*] Recte hoc ipso anno natum dicit, Cn. Pompejo Magno, M. Licinio Crasso Coss. Phlegon apud Photium 146, loquens de III anno Olympiad. CLXXVII: καὶ Οὐιργίλιος Μάρων ὁ ποιητὴς ἐγεννήθη τούτου τοῦ ἔτους εἰδοῖς Οκτωβρίαις. Eadem verba iterantur in Chronico Casauboniano, quos Fastos Siculos vocant. Martialis XII, 68: *Octobres Maro consecravit Idus.*

MDCCCCXLIX. *Antiochia capta à Romanis.*] Pompejus potitus est Antiochia cum tota Syria, victo Tigrane, qui XVIII annis Syriam occupaverat, numero MDCCCCLII, anno desinente, qui proxime antecessit Consulatum M. Tullii Ciceronis, & C. Antonii. Triennii prochronismus. Hæc suspicor esse Hieronymi, non „ Eusebii. „

Ibid. *Creticum bellum motum.*] Recte tempus assignatum, L. Cæcilio Metello, Q. Marcio Rege Coss. Profectus autem in insulam Metellus anno superiore, qui erat quartus Olympiadis CLXXVII. Auctor Phlegon.

Ibid. *Lucus Daphnensium juxta Antiochiam.*] Ab Eutropio Hieronymus: *Antiochensibus obsides reddidit: aliquantum agrorum Daphnensibus dedit, quo locus ibi spatiosior fieret, delectatus loci amœnitate & aquarum abundantia. Inde ad Iudæam transgressus, Hierosolymam caput gentis tertio mense capit, duodecim millibus Iudæorum occisis, cæteris in fidem receptis.* Quia fere hoc eodem tempore accidit, saltem eodem anno, quo Ierosolyma expugnata sunt, hæc contigerint numero MDCCCCLIV, M. Tullio Cicerone, C. Antonio Coss. Ita fuerit prochronismus annorum quinque. Rursus Sex. Rufus non, postquam Daphnen reliquisset, Pompejum expugnasse Ierosolyma, sed contra, Ierosolymis expugnatis, Daphnen venisse. *Iudæa capta Ierosolymam obtinuit: cum Persis fœdus icit: rediens, apud Antiochiam Daphnensem lucum, delectatus loci amœnitate, & aquarum abundantia, addito*

dito nemore, consecravit. quæ postrema sunt ab Eutropio, à quo tamen desciscit in filo historiæ.

Ibid. *à Pompejo Apollini consecratur.*] Eutropium sequutus est Sex. Rufus in hac ἀνιστορησίᾳ. Sequitur & Hieronymus in Ezechielem cap. XVI: *Et de Apamia descendunt termini in Rebla, quæ nunc Syria vocatur Antiochia. Et ut scias Reblam hanc significare urbem, quæ nunc in Syria Cœle nobilissima est, sequitur,* CONTRA FONTEM: *quem perspicuum est significare Daphnen, de quo fonte supra dicta urbs aquis abundantissimis fruitur. Hic autem locus à Cn. Pompejo, qui primus Iudæam Romano subegit imperio, militari manu consitus est, & ab eo juxta fabulam Poëtarum Daphnes nomen accepit, ob lauros & Cyparissos, quæ arbores in ipso loco frequentissimæ sunt.* Hæc omnia errata non Hieronymo, sed auctoribus, unde hausit, adscribenda sunt, qui profecto multum luserunt otio suo. Sed saltem Hieronymi intererat meminisse historiam Maccabaicam esse antiquiorem Pompejo: & in II Maccab. cap. IV, 33, mentionem hujus Daphnes fieri. Quare ille locus, καὶ προάστειον amœnissimum, à quo Antiochia magna à XV aliis cognominibus urbibus distinguitur, quod dicatur Ἀντιόχεια ἐπὶ Δάφνῃ, & ab Ausonio *Phœbea Lauri domus Antiochia*, illud, inquam, προάστειον, neque à Pompejo militari manu lauru & cupressu consitum est, quum multis annis antea celeberrimus fuerit lucus ille, neque à lauribus illic consitis nomen adeptum est. Si enim à laureto nomen habuisset, ineptum erat Δάφνην potius, quam δαφνῶνα vocari. Sic amœnissimus locus in finibus Iudææ & Arabiæ Φοινικὼν à palmetis, non φοῖνιξ dictus est. Denique cur potius à lauribus, quam à cupressu, quum etiam teste ipso Hieronymo, & l. ult. Cod. lib. XI, ibi multa fuerit cupressus? Ego non dubito fuisse quandam vetustissimam laurum, qualis erat quercus Dodonæa, & oliva in arce Athenarum, & item laurus in insula Syro, quas, ut Pausanias refert in Arcadicis, vetustissimas omnium arborum in sua specie Græci esse prædicabant. Ab ea igitur lauro non dubium est locum dictum esse, & propter arborem Apollini dicatam, postea lauru & cupressu consitum amœnissimum secessum præbuisse. Sic & locus ad Terebinthum, vel Terebinthus dictus fuit per multa sæcula, propter illam Terebinthum, sub qua tetendit Abraham. Porro quamvis προάστειον Ἀντιοχείας Daphne vocatur, tamen V millib. passuum distabat ab urbe, ut legimus in Itinerario Burdigalensi: „ubi etiam vocatur Palatium Daphnæ: item apud „Strabonem, apud quem XL stadia distare dicitur, „ab urbe hoc est, V mill. B.

Ibid. *Apollini consecrasse.*] Quomodo potuit Pompejus lucum & templum, & simulacrum Apollini consecrare, quæ jam Antiochus Epiphanes consecrarat? Ammianus XXII: *Eodem tempore die XI Kalend. Novembr. amplissimum Apollinis Daphnæi fanum, quod Epiphanes Antiochus Rex ille condidit iracundus & sævus, & simulacrum in eo Olympiaci Iovis imitamenti æquiparans magnitudinem, subita vi flammarum exustum est.* Strabo XVI: ὑπέρκειται δὲ τετταράκοντα σταδίοις ἡ Δάφνη κατοικία μετρία, μέγα δὲ καὶ συνηρεφὲς ἄλσος διαρρεόμενον πηγαίοις ὕδασιν. ἐν μέσῳ ἄσυλον τέμενος, καὶ νεὼς Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος. ἐνταῦθα δὲ πανηγυρίζειν ἔθος τοῖς Ἀντιοχεῦσι καὶ τοῖς ἀστυγείτοσι.

Ibid. *Iudæi Romanorum per Pompejum vectigales facti.*] Ab eo tempore non dubitamus capite censeri cæpisse, ut singula didrachma in capita exigerentur, qui census dicitur Matthæi XVII, 25. XXII, 17, 19. Sed paucis verbis hæc tractari non possunt. Itaque fortasse de hac re erit dicendi locus. Interea perpendatur locus Hieronymi in commentario in XVII, 25, Matthæi: *Post Augustum Cæsarem Iudæa facta est tributaria, & omnes censi capite ferebantur. Unde & Ioseph cum Maria cognata sua profectus est in Bethleem.* Quomodo sub Augusto Ioseph cum Maria profiteri potuit, si post Augustum institutum, ut Iudæi censum profiterentur, & tributarii essent?

Ibid. *vectigales facti.*] Cic. pro Flacco: *Stantibus Ierosolymis, pacatisque Iudæis, tamen istorum religio sacrorum à splendore hujus imperii, majorum institutis abhorrebat: nunc vero hoc magis, quod illa gens, quid de imperio nostro sentiret ostendit armis: quam cara Diis immortalibus esset; docuit, quod est victa, quod elocata, quod serva.* Elocatam vocat, quod elocaretur mancipibus, & publicanis pop. Rom.

MDCCCCL. *Hyrcanus annis XXXIV.*] Qui annus finis regni Alexandriæ fuit, idem & initium regni Hyrcani. Quare hic annus recte congruit ejus initio. Sed postquam tres menses rerum potitus esset, de possessione dejectus est à fratre Aristobulo, qui regnum insedit, usque ad capta Ierosolyma, numero MDCCCCLIV, & tunc, eo à Romanis depulso, Hyrcanus in regnum restitutus est. Quare prius ponendū erat triennium cum semisse, quod regnavit Aristobulus, initio sumpto à numero MDCCCCL, deinde initium Hyrcani statuendum in numero MDCCCCLIV. Nam, ut alibi me dicere memini, multa in annis hujus familiæ turbavit Eusebius.

Ibid. *usque ad sancta sanctorum accedit.*] Addunt Græca, καὶ τὸν ναὸν συλήσας, καὶ πολλὰ παρ᾽ αὐτοῦ ἀφελόμενος. quæ nos inclusimus virgulis, quia infercta sunt à quodam ardelione. Nam penetravit quidem εἰς τὰ ἅγια Pompejus, sed à donariis & thesauro manus continuit. Josephus lib. XIV, 423: ὄντων δὲ τραπέζης τε χρυσῆς, καὶ λυχνίας ἱερᾶς, καὶ σπονδείων, καὶ πλήθους ἀρωμάτων, χωρὶς δὲ τούτων ἐν τοῖς θησαυροῖς ἱερῶν χρημάτων εἰς δισχιλίας ταλάντων, οὐδενὸς ἥψατο δι᾽ εὐσέβειαν, ἀλλὰ κἀν τούτῳ τῆς περὶ αὐτὸν ἀξίως ἔπραξεν ἀρετῆς. Suppositius ille Hegesippus auctor infimæ vetustatis, qui sincerum vas Josephi incrustavit, non contentus verbis Josephi (hoc facit non raro, ut videatur aliquid novi adferre) ita hæc recenset: *atque inspexit lucernam, & mensam, & thymiamata, & Tabulas testamenti, superque eas Cherubim, & multitudinem aromatum dispersam, & sacræ pecuniæ talenta duo millia, in quibus quum plurimum auri esset, integer tamen ab omni cupiditate vel ipsa, vel, si qua sacrorum vasorum inventa sunt, intacta servari præcepit.* Voluit plus quam Josephus dicere, quasi habuerit Acta ipsius Pompeii, quæ Iosephus non viderit, in quibus, si Diis placet, Arcam testamenti, & Cherubim invenerit. Et tamen quidam hunc auctorem legunt, tanquam Iosephum: imo quæ Iosephus non habet, & sunt apud hunc, à Iosepho omissa potius, quam ab hoc ficta esse putant. Nos ideo produximus ejus verba, non sane quod illis indigeamus ad Pompeii modestiam, & continentiam demonstrandam, sed ut ejus scriptoris confidentiam aperiremus, qui non veretur pannos suos purpuræ Iosephi assuere. Habemus & Pompeii moderationis illustrius exemplum apud Ciceronem in ea pro Flacco: quod certe, quanquam vulgo notum, tamen omittendum non est. *Cn. Pompejus captis Ierosolymis victor ex illo fano nihil attigit. Imprimis hoc, ut multa alia, sapienter, in tam suspitiosa, & maledica civitate locum sermoni obtrectatorum non reliquit. Non enim credo religionem Iudæorum & hostium impedimento præstantissimo imperatori, sed pudorem fuisse. Sua cuique civitati religio, Læli est, nostra nobis.* Satis erit nobis de Pompeii abstinentia testimonium ejus, quo Consule capta sunt Ierosolyma. Quare merito illa verba virgulis inclusimus, quum constet Eusebii non esse, & veritati rerum gestarum adversari.

Ibid. *usque ad sancta sanctorum.*] Capta Ierosolyma anno secundo Olympiadis CLXXIX. Josephus anno primo, & eum sequutus Eusebius ἀποδείξ. VIII. 245. Sed hoc accidit propter Palilia Varroniana, utpote quæ uno anno antiquior sit Epocha annorum Urbis ,, conditæ. Nam Iosephus quidem recte Consules ,, retulit, sub quibus capta sunt, C. Antonium, & M. ,, Ciceronem, sed discrimen est de anno Olympiadis, ,, propter differentiam Palilium Varronis, & Catonis, ,, item propter confusionem prisci anni Quiritium ,, ante Iulianam reformationem.

MDCCCCLII. *Libya per testamentum Apionis.*] Duo sunt Apiones, prior Cyrenarum, alter Libyæ rex. Uterque populum Rom. testamento heredem reliquit. Regem Cyrenarum antiquiorem vocat Sex. Rufus, ut ab hoc distinguatur. Vide numerum MDCCCCXXI, & quæ ad eum notamus. Utriusque regis, & testamentorum eorundem meminit conjunctim Ammianus exitu libri XXII: *Aridam Libyam supremo Apionis Regis consecuti sumus arbitrio. Cyrenas cum residuis civitatibus Libyæ Pentapoleos, Ptolemæi liberalitate suscepimus.* Libyam aridiorem Marcellinus vocat, quæ aliter dicebatur Ammon, in cujus extrema parte Alexandriam sitam esse scribunt veteres.

Ibid. *Libya per testamentum.*] Hieronymus ab Eutropio: *Bellum Creticum ortum est. Ad id missus Cæcilius Metellus ingentibus prœliis intra triennium omnem provinciam capit, appellatusque est Creticus; atque ex insula triumphavit: quo tempore Libya quoque Romano imperio per testamentum Apionis, qui ejus Rex fuerat, accessit, in qua inclita civitates erant, Berenice, Ptolemais, & Cyrena.* Recte vero tempus ab Hieronymo assignatum. Nam Creticum bellum confectum est à Metello, C. Calpurnio Pisone Frugi, M. Acilio Glabrione Coss. numero MDCCCCL. Numero autem sequenti mortuus est Apio rex, ut indicat Eutropius.

Ibid. *Apionis Regis.*] Ita scribimus per simplex P, ut Græci semper Ἀπίων. Nam est nomen Ægyptiacum ab eorum numine Api. Apud Latinos tamen semper scribitur per duplex pp, & omnes codices scripti ita habent. Vetus inscriptio: Q. DIVINIUS. Q. F. APPIO.

Ibid. *Horatius Flaccus Satiricus.*] Sunt Hieronymi à Suetonio. Natus Horatius L. Aurelio Cotta, L. Manlio Torquato Coss. Recte tempus assignatum.

MDCCCCLIII. *Apollodorus Pergamenus.*] Unde Ἀπολλοδώρειος αἵρεσις. Strabo libro XIII; de Adobogione Pergameno Tetrarcha Galatiæ locutus postea subjicit: ἐντιμος δ' ἐστὶ καὶ ὀνόματος ἠξίωται μεγάλου, καὶ Ἀπολλόδωρος ὁ ῥήτωρ ὁ τὰς τέχνας συγγράψας, καὶ τὴν Ἀπολλοδώρειον αἵρεσιν παραγαγὼν, ἥτις ποτ' ἐστίν. πολλὰ γὰρ ἐπικρατεῖ μείζονα ἢ καθ' ἡμᾶς ἔχοντα τὴν κρίσιν. ὧν ἐστιν ἡ Ἀπολλοδώρειος αἵρεσις καὶ Θεοδώρειος. Quintilianus libro tertio: *Præcipue tamen in se converterunt studia Apollodorus Pergamenus, qui præceptor Apolloniæ Cæsaris Augusti fuit: & Theodorus Gadareus, qui se dici maluit Rhodium: quem studiose audiisse, quum in eam insulam secessisset, dicitur Tiberius Cæsar. Hi diversas opiniones tradiderunt, appellatique inde Apollodorei & Theodorei ad morem certas in Philosophia sectas sequendi.* M. Seneca libro secundo Controversiarum: *Tu Apollodorum habuisti, cui semper narrare placet: ego Theodorum, cui non semper.*

Ibid. *præceptor Callidii & Augusti.*] Suetonius in Augusto LXXXIX. quem vise. M. Callidii Quintilianus meminit, qui libro XII subtilis ab eo dicitur. libro autem X dicit Callidium declamasse pro domo Ciceronis. Sed ejus quoq; infra mentio est numero MDCCCCLX. Vide præterea Val. Maximum lib. VIII, cap. X, 3.

MDCCCCLIV. *Pompejus captis Ierosolymis.*] De Syria & Palæstina & toto oriente triumphavit, M. Pupio Pisone, M. Valer. Messala Coss. numero MDCCCCVI. auctor Plinius ex Actis Pompeii. cæpit Ierosolyma " M. Tullio Cicerone, C. Antonio Coss. hoc ipso nu- " mero MDCCCCLIV. anno secundo Olymp. CLXXIX, " non autem anno primo, ut ipsemet Eusebius putavit ἀποδείξ. VIII. 245.

MDCCCCLV. *Ea, quæ de Catilina, Cethego, Lentulo, & Consule Cicerone.*] Sane hæc debebat Hieronymus ad annum Consulatus Ciceronis referre, qui incidit in numerum anni superioris, quo Ierosolyma à Pom- " pejo capta. "

MDCCCCLVI. *Cicero in exilio annum facit.*] L. Calpurnio Pisone, A. Gabinio Coss. numero MDCCCCLIX. Triennii prochronismus.

Ibid. *honorifice susceptus à Plancio.*] Dyrrachio profectus post aliquot dies in itinere confectos ad Plancium divertit, & cum eo in Thessaliam venit X Kal. Junii, Epistola VIII, libri III ad Atticum: & in Oratione pro Plancio.

Ibid. *Pompejus imperator appellatus.*] Imperator non potuit appellari, nisi in exercitu. Notus mos etiam tironibus historiæ Romanæ. At tunc Pompejus erat in Urbe. Aliud habebat in animo Eusebius, cui, ut homini Græco, condonandum, si quid peccat in Romanis rebus. Habebat, inquam, in animo Pompejum salutatum Magnum à Sulla in triumpho, quem primum de Hiarba Numidarum rege egit. Vide numerum MDCCCCXXXVII. Itaque peccatur primo hallucinatione, deinde metachronismo annorum XIX. Sed Epitome Liviana CIII in Triumpho de Mithridate Magnum salutatum fuisse dicit: *Cn. Pompejus de liberis Mithridatis, Tigrane & Tigranis filio triumphavit, Magnusque à tota concione salutatus est.* Hoc contigit numero MDCCCCLV. Erit & sic etiam metachronismus, sed unius anni. Quare sine dubio pro Magno, Imperatorem posuit. Itaque dicendum erat Πομπήϊος Ῥωμαίων στρατηγὸς Μέγας προσηγορεύθη, non autem, Πομπήϊος ὁ μέγας, Ῥωμαίων στρατηγὸς, αὐτοκράτωρ προσηγορεύθη. In Pompeii denariis: CN. MAGNUS IMP. item diversis temporibus cusi, MAG. IMP. ITERUM. Apud Cæsarem III Commentario belli civilis ita legimus: *Pompejus eo prœlio imperator est appellatus. Hoc nomen obtinuit, atque ita se postea salutari passus est. Sed neque in literis, quas scribere est solitus, neque in fascibus insignia laurea intulit.* Hæc, qui legit, ita interpretatur, tanquam nunquam antea Imperator appellatus fuisset. Nam quomodo aliter verba Cæsaris accipere possumus, non video. Numismata aliud testantur. Sed aliud est salutari imperatorem, aliud scribi in literis, & in nummis cudi. Idque ita solvendum esse non dubito.

MDCCCCLVII. *Cæsar Lusitaniam.*] L. Afranio, Q. Cæcilio Metello Coss. numero hoc ipso. Potuit ex iis rebus gestis triumphare. sed maluit Consulatum petere. Sueton. Dio, qui scribunt Cæsarem hæc gessisse post annum præturæ urbanæ. Quæ in Græcis inclusa sunt virgulis, ea neque Hieronymus agnoscit, neque historiæ & tempori consentiunt. Porro falso scribit Diodorus hoc anno fuisse, τὴν ἀρχὴν τοῦ συστάντος τοῖς Ῥωμαίοις πρὸς Κελτοὺς πολέμου κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ἑκατοστῆς καὶ ὀγδοηκοστῆς Ολυμπιάδος, Ἡρώδου ἄρχοντος. fuisse principium belli Gallici à C. Julio Cæsare administrati. in quo manifesto peccat prochronismo biennii.

MDCCCCLX. *Catullus trigesimo ætatis.*] Sunt Hieronymi. Qui potuit hoc tempore decedere, qui novem annis post hoc tempus vivebat, Cæsare jam rerum potiente?

Ab eo enim cœnæ adhibitus est post famosa epigrammata & stigmata Cæsari inusta illo carmine:

Quis hoc potest videre, quis potest pati?

In quo Britanniarum mentio est, quas invasit Cæsar numero MDCCCCLXIII. Itaque nobis liquido constat Catullum cædi Cæsaris superfuisse. Nam Virgilio jam florenti notum & familiarem fuisse locuples testis Martialis ad Silium:

Sic forsan tener ausus est Catullus
Magno mittere passerem Maroni.

Qua enim fronte Martialis diceret Catullum Hendecasyllabos suos Virgilio potuisse mittere, si Maro & Catullus eodem tempore non vivebant, quomodo Martialis & Silius? Quam ridicule hactenus illum locum Martialis accipiunt doctissimi viri, qui hoc fingi à Martiali putant, non quod re vera ambo æquales temporum fuerint? proinde ac si quis diceret: Sic forsan Homerus ausus est mittere Odyssean suam Pindaro. Qui ita loqueretur, quo plausu excipiendus esset? & tamen isti volunt in eam sententiam accipienda esse illa verba Martialis. Mirum est tanto judicio præditis de absurditate nihil suboluisse. Sed nec quid passer Catulli sit apud Martialem, assequuntur, quum totum poëmatiorum Catullianorum volumen intelligatur ab initiali epigrammate, quod est de passere, ut Æneis ab Ovidio & Martiale *Arma virumq;* dicitur ab initialibus verbis, & Lucretiana poesis vocatur *Aeneadum genitrix* ab eodem Ovidio. Quę à nobis accepta Stellio in suas Varias transtulit. Nos non dubitamus ultra cędem Cęsaris Catullum vixisse, ut jam antea diximus. Numero MDCCCCLXXII Cæsar triumphos quatuor egit, quorũ omnium meminit Catullus, quum Ponticam & Ibericam prædam ex Tago nominat: hoc est triumphum de victoria Mundensi. Cæsar anno sequente, postquam triumphavit, interficitur. Catullus igitur, qui triumphorum Cæsaris meminit, qui vicini fuerunt cædi Cæsaris, tempore triumphorum & cædis Cæsaris vivebat. & parum intervalli interest inter triumphos, & famosum epigramma in Mamurram: ut rursus minimum interjectum est inter famosum epigramma, & reconciliationem ejus cum Cæsare. denique ab ipsa reconciliatione, ad cædem Cæsaris, necesse est exiguum tempus interfuisse. Numero MDCCCCLXXII, prænomen Imperatoris ex S. C. accepit. Propterea unicum imperatorem vocat eum Catullus: quamvis scio pro eximio posse accipi, neque pertendentibus adversabor. Sed profecto allusum est ad prænomen Imperatoris. Lucanus lib. V:

— & nomen inane
Imperii rapiens signavit tempora digna
Mœsta nota —

Quod autem Suetonius scribit, Cæsarem, post reconciliationem cum Catullo, hospitio patris ejus, sicuti antea consueverat, uti perseverasse, à reprehensione nullo modo vindicari potest. Catullus enim Transpadanus. Cæsar vero non potuit uti ejus patris hospitio, nisi ante bellum civile; quum Proconsulari imperio obtineret Gallias Cisalpinam & Transalpinam. Si igitur post reconciliationem uti hospitio patris Catulli perseveravit, ergo reconciliatus est ante bellum civile. atqui Suetonius scribit post stigmata famosi epigrammatis reditum in gratiam: hoc est post triumphos Cæsaris. Quod si post epigramma reconciliati sunt, ergo non est usus hospitio patris Catulli ab illo tempore, siquidem post transitum Rubiconis Cæsar nunquam postea in Gallias suas reversus est. Sed in Suetonio, quem hic sequitur Hieronymus, non pauca ejuscemodi παροράματα deprehendimus, eximio alioqui & utilissimo Scriptore, cujus omnes libros extare pluris interesset Reipubl. literariæ, quam multos, quibus æquo animo careremus, si illis potiremur. Adde quod Cornelius Nepos sub Augusto scriptitasse videtur, & Catullus, qui ei librum suum dicat, Chronicorum ejus meminit. Profecto Catullum ultra tempora Triumviratus vixisse mihi dubium non est. Plus dico: Catullum ludos Augusti sæculares spectasse, C. Furnio, P. Junio Silano Coss. numero MMI, quum annum ætatis LXXI ageret: quod perspicuum est ex ejus carmine sæculari. Quare enim carmen sæculare scripsisset, nisi in annum ludorum sæcularium incidisset? Sic Horatius eodem anno carmen sæculare suum scripsit minor XXII annorum, quam Catullus. Obstat, quod Corn. Nepos, qui familiaris Catullo fuit, ait Catullum ante Atticum obiisse. *Idem L. Iulium Calidium, quem post Lucretii & Catullique mortem multo elegantissimum poëtam nostram tulisse ætatem vere videor posse contendere*, &c. Obiit autem Atticus Cn. Domitio Ahenobarbo, C. Sosio Nepote Coss. XV annis ante ludos sæculares Augusti. Sed nihil obstat. Nam Corn. Nepos vidit illos sæculares ludos, & aliquot annos illi tempori superstes fuit. Ejus mens hæc est. Calidius non erat princeps poëtarum vivente Catullo. Nunc eo mortuo vere videor affirmare posse nostram ætatem meliorem poëtam Calidio non tulisse. Virgilius Triumviratus tempore triginta jam tum annorum erat: quando Lycoris Galli Antonium in castra sequuta est: quo nomine postremum Bucolicum condidit, postremum, inquam, scriptione, sed tempore prius Bucolico quinto, in quo cædes Cæsaris defletur. Non mirum igitur, si, quum ambo celebres poëtæ eodem tempore vixerint, alter alteri poëmata sua mittere potuerit. Itaq; Martialis intelligit Virgilio jam in Æneide sua occupato Catullum potuisse nugas suas mittere, ut ipse suas mittebat Silio, quamvis in epico opere rerum Punicarum componendo districtus esset. quæ est vera mens verborum Martialis. ut minime dubium sit Valerium Catullum adhuc vixisse quum magnum esset nomen Maronis viventis.

Ibid. *M. Callidius orator.*] Vide initium primi Commentarii de bello civili. Meminerunt ejus Cicero, Quintilianus, Val. Maximus, Asconius Pedianus. Sed in quibusdam codicibus simplici l Calidius legitur. Utra recta sit scriptura, nescio, quum tam gentis Calidiæ, quam Callidiæ crebra extet in veteribus lectionibus mentio, quæ an una gens fuerit, peritiorum judicium esto.

MDCCCCLXI. *Cæsar Renum transiens Germanos vastat.*] Cn. Pompejo Magno II, M. Licinio Crasso II Coss. numero MDCCCCLXII. Vide Commentarium IV de bello Gall. Sed in Græcis est Γερμανὸς καὶ Γάλλος. ultimam vocem non vertit Hieronymus, absurditate, ut puto, deterritus. Non enim Galli sunt ultra Renum. Sed Eusebio homini Græco id condonandum.

MDCCCCLXII. *Crassus Consul cum filio suo apud Carras captus.*] Numero MDCCCCLXIV. Biennii prochronismus.

MDCCCCLXIII. *Ventidius primus Romanorum Parthos superat.*] Sex. Rufus: *Ventidius de Persis primus triumphavit.* Sed profecto valde occupatum in gravioribus curis animum habebat Hieronymus, quum hæc scriberet. Nam P. Ventidius triumphavit de Parthis Ap. Claudio C. F. Pulchro, C. Norbano C. F. Flacco Coss. numero MDCCCCLXXIX. Sexdecim annorum prochronismus.

MDCCCCLXIV. *Curio promptus & popularis orator.*] Lucanus *— venali Curio lingua.* Hic C. Scribonius Curio, & pater ejus eodem prænomine ambo clarissimi ora-

„ oratores fuerunt. Vellejus de hoc: *C. Curio Trib. pl.*
„ *subjecit facem, vir nobilis, eloquens, audax, sua, alienaque*
„ *& fortunæ & pudicitiæ prodigus, homo ingeniosissimè ne-*
„ *quam, & facundus malo publico.*

Ibid. *Qui deinceps.*] Nimirum C. Julio Cæsare III, M. Aimilio Lepido Coss. Numero MDCCCCLXXI.

Ibid. *Pudore amissi exercitus maluit mori, quam evadere.*] Hujus viri strenuam mortem & dignum Romano homine exitum habes Commentario secundo de bello civili. Sed & Florus argute ac rotunde more suo: *In Africa quoque par & virtus & calamitas Curionis fuit, qui ad recipiendam provinciam missus, pulso fugatoque Varo jam superbus, subitum Iubæ Regis adventum equitatumque Maurorum sustinere non potuit. Patebat victo fuga. sed pudor suasit, ut amissum sua temeritate exercitum morte sequeretur.* Vide Lucanum in fine IV.

Ibid. *Virgilius sumpta toga.*] Iisdem Consulibus, quibus natus, Cn. Pompejo II, M. Licinio Crasso II, numero MDCCCCLXIII. Unius anni metachronismus. Nam iste erat annus XVII iniens, quo mos erat togam puram sumere. Hieronymus respexit non ad Consules, sed ad annum XVII completum, & XVIII incuntem. In vita Virgilii: *Initia ætatis, id est, usque ad septimum annum, Cremonæ egit, & XIII anno virilem togam cæpit illis Consulibus iterum, quibus natus erat.* Vitiosa & ridicula sunt. Lego, *Initia ætatis, id est, à XIV, usque ad sedecimum annum Cremonæ egit, & XVII anno virilem togam sumpsit.* *Sedecimum* pro sextodecimo in veteribus libris legi, sciunt, qui in illorum lectione aliquem
„ usum habent. Supplevimus illa à XIII, ex Hiero-
„ nymo, qui ad numerum MDCCCCLIX apponit:
„ *Virgilius Cremonæ studiis eruditur.* Initia ætatis vocat
„ pubertatem.

MDCCCCLXV. *Simulacrum Olympii Iovis tactum fulmine.*] IV περὶ Ἰουλιανῆς pag. 81. ἀμφὶ ἢ Ἰούλιον τ Καίσαρα τὸ μέγα τ Ἑλλήνων ἢ Ὀλυμπιακὸν ἄγαλμα τὸ [ἐν αὐτοῖς] Ὀλυμπιάσι κεραυνῷ πρὸς τῦ θεοῦ βληθὲν ἀναγράφυσι.

MDCCCCLXVI. *Cæsar Germanos & Gallos capit.*] Galli non potuerunt eo anno omnes domari, quo Germanis bellum intulit Cæsar, Rheno ponte juncto, quod accidit anno superiore, Cn. Pompejo, M. Crasso Coss. Quare est metachronismus manifestus anni unius. Sed fortasse intelligit secundam Rheni trajectionem: de qua Commentario VI. neque dubito verum esse. Tunc enim fere omnes Galliæ pacatæ erant.

MDCCCCLXVII. *Principium belli civilis.*] Imo anno sequenti, M. Claudio Marcello, L. Cornelio Lentulo Coss.

Ibid. *Diodorus Siculus.*] Si sequendus erat Diodorus, non convenit hic locus ejus mentioni. Diodorus enim paulo ante finem Procemii scribit se historiam terminasse suam, quam Bibliothecam vocat, principio belli, quod Cæsar gessit cum Gallis. μέχρι τῆς ἀρχῆς τ συςάντος πολέμου Ῥωμαίοις πρὸς Κελτύς. Bellum autem Gallicum, ut vulgo compertum est, cæpit L. Calpurnio Pisone, A. Gabinio Coss. anno tertio Olympiadis CLXXX, numero MDCCCCXLIX. Ibi igitur statuenda erat mentio Diodori. Neque dubium est, quin hoc fuerit Eusebii propositum, sed, ut non raro solet, erraverit metachronismo VII annorum. Longe vero puerilius hallucinatur Diodorus ipse. Scribit enim principium belli Gallici convenire anno primo Olympiadis CLXXX, Ἡρώδυ ἄρχοντος: quum Consulatus Calpurnii Pisonis & Gabinii, quo bellum Gallicum motum, inciderit in annum tertium ejusdem Olympiadis. Pergit: ἀπὸ ἢ τ α Ὀλυμπιάδος, ἐς τ ἀρχὴν τῦ Κελτικῦ πολέμυ, ἣν τελευτὴν πεποιήμεθα τ ἱςορίας, ἑπλακόσια καὶ τριάκοντα. Ait à prima Olympiade, ad principium belli Gallici, esse annos DCCXXX. quæ sunt Olympiades absolutæ CLXXXII, anni duo solidi. Ergo bellum Gallicum inivit anno tertio Olympiadis CLXXXIII. qui tamen erat annus, quo Scipio, & Iuba in Africa bellum cum Cæsare infeliciter gesserunt. Postremo adjicit, ab excidio Ilii, ad finem Bibliothecæ suæ, intercedere annos MCXXXVIII. de quibus si detrahantur CCCCVIII, quot annos ipse Diodorus ait esse ab excidio Ilii, ad primam Olympiadem, supererunt iidem anni DCCXXX, ne quis forte à librario peccatum putet in priore numero. Itaque insignis est hallucinatio præstantissimi scriptoris, principium belli Gallici cum annis belli civilis confundentis. Sed Deum immortalem, quanta jactura historiæ facta est amissione librorum illius Bibliothecæ, præsertim quinque illorum, qui sequebantur post quintum. Nam in illis erat memoria totius vetustatis regnorum Orientis, quæ multum historiæ sacræ allucebant. Nunc de tot præclaris monumentis nihil nobis, præter desiderium, superest. Vixisse autem admodum senem, usque ad medium Augusti imperium, satis ex eo constat, quod bisexti Romani meminit: quod nomen videtur in usum receptum post reformationē Fastorum ab Augusto factam. Verba ejus: ἡ δὲ Ὀλυμπιὰς πληρῦται κατὰ τέτλαρας χρόνυς. ἔςι ἢ ὅπερ οἱ Ῥωμαῖοι καλῦσι Βίσεξτον. Nam à primo anno Iuliano, ad XXXVII, constat bisextum intercalatum fuisse post triennium. Atqui ait Olympiadem constare annis solidis, quot bisextum. Hoc non contigit anno Iuliano, nisi post correctionem ab Augusto adhibitam.

MDCCCCLXVIII. CAIUS JULIUS CÆSAR *primus apud Romanos singulare arripuit imperium.*] Omnes PR. ita habent: *Ex hoc loco continua Romanis nascuntur imperia in diem vitæ Principalis: & regnat apud Romanos primus omnium Cajus Iulius Cæsar, qui primus apud Romanos singulare arripuit imperium.* Quæ sine dubio non sunt Eusebii, neque POST. agnoscunt, neque Editiones.

Ibid. *Singulare arripuit imperium.*] Ausonius:

Imperium binis fuerat solenne quod olim
Consulibus, solus Iulius arripuit.

Sic Corn. Nepos elegantiss. scriptor *singulare imperium* dixit in Timoleone, *singularis potestas* in Dione. „

MDCCCCLXIX. *Pompejus prælio victus.*] Recte tempus assignatum.

Ibid. *à spadonibus Alexandrini Regis occiditur.*] A Pothino. pro quo male apud Cæsarem Photinus, & apud Martialem:

Antoni Phario non concessure Pothino.

Ποθεινὸς, non Φωτεινός. Etiam Regi Ægypti Φύσκωνι filio Cleopatræ alterum cognomentum fuit Ποθεινός. Apud Iuvenalem Satyra quarta:

Debetur magnus Patinæ, subitusque Prometheus.

Ridiculum Glossema ibi appositum est. *Figuram hic dicitur posuisse propter Magnum Pompejum. quoniam Patina dictus est, qui sustulit caput ipsius.* Quid puerilius excogitari potuit, quam inter patinas mentionem Pompeii injicere, & de Pothino Patinam facere: Claudianus I „
in Eutropium: „

— an alio lædor graviore Pothino „
Et patior majus Phario scelus — „

ubi idem error, *Photino.* & apud Lucanum lib. VIII. „

Ibid. AB HOC LOCO ANTIOCHENI SUA TEMPORA COMPUTANT.] De Æra Antiochensium satis superq; dictum à nobis in Canonibus Isagogicis. Ejus creberrima mentio apud Euagrium; à quo vocatur χρηματισμὸς τ Ἀντιοχείας. Ante-

Antecedit epocham Christi Dionysianam XLVIII anni. Huic anno Christi MDCIV adjectis XLVIII, consurgit annus MDCLII τοῦ χρηματισμοῦ τῆς Ἀντιοχέων. & in autumno ejusdem anni inivit annus MDCLIII, à Kal. Octobris. Est indictio Cæsariana, in qua, ad indictionem primam Constantinianam, intersunt anni CCCLX, præcise, hoc est indictionum cycli XXIV. Et quia diximus à Kal. Octobribus hujus autumni inivisse annum MDCLIII τοῦ χρηματισμοῦ τῆς Ἀντιοχείας, divisis illis annis per XV, remanebit indictio III Cæsariana. Euagrius libro secundo, cap. XII, scribit anno Antiocheno DVI, Septembris XIV, die Dominica, ingentem terræ motum contigisse. Si abjeceris XLVIII annos, remanebit annus Christi Dionysianus CCCCLVIII, cyclo Solis XIX: ita ut XIV Septembris fuerit Dominica. Rursus Euagrius dicit fuisse τῇ ἑνδεκάτῃ ἐπινεμήσει, id est Indictionem XI. Partire DVI per XV. Remanebit Indictio XI. Itaque quum hoc Euagrii testimonium munitum sit duobus certissimis characteribus, cyclo Solis XIX, & Indictione XI, de hac Æra non est quod dubitemus recte ab Eusebio positam numero MCCCCLXIX. Sed vide quæ amplius diximus de hac Indictione, libro V de Emend. Temp. item in Canonibus Isagogicis. Quod autem Chronicon Casaubonianum, quos Fastos Siculos vocant, initium hujus Indictionis & monarchiæ Cæsaris capiat à Consulatu Planci & Lepidi, id est post sex annos, hoc mirum non est in eo auctore, qui sequitur Eusebium in Consulibus, quod & facit Orosius, & Cassiodorus: ut aliquando sex, aliquando pauciorum annorum intervallo anticipent epocham Regifugii, aut Palilium Urbis. Sed imperii, sive, ut Græci vocant, τῆς μοναρχίας Cæsaris, illustre argumentum extat in vetere inscriptione, quæ est Romæ in loco ad septem Lucernas. Ejus exemplum infra subjeci.

S. P. Q. R.

CEJONIUM. RUFUM. ALBINUM. V.C. PHILOSOPHUM. RUFI. VOLUSIANI. IUD. ORDINARII. CONS. FILIUM. SENATUSCONSULTO. SUOQ..... EJUS. LIBERIS. POST. CÆSARIANA. TEMPORA. I. POST. ANNOS. CCCCLXXX. ET. I. AUCTORITATEM DECREVIT. FL. MAGNUS. JANUARIUS. V. C. VII, STATUARUM. LOCUS. ADSIGNATUS. A. NIGRO. ET. CASTONIANO. CUR. OPERUM. PUBLICORUM.

Epocham Cæsarianam, sive χρηματισμὸν τῆς Ἀντιοχείας, vocat Cæsariana tempora. Itaque deductis XLVIII de Æræ Antiochenæ annis CCCCLXXX, per perpetuam Regulam, superest annus Christi Dionysianus CCCXXXII, quo iste honor habitus Cejonio Rufo Albino, cujus pater Rufus Volusianus Consul fuerat annis XVIII ante hoc marmor incisum, anno Christi CCCXIV. FL. autem Magnus Januarius itidem Consul fuerat IV annis antea, anno Christi CCCXXVIII. Hæc luculenta inscriptio effugit diligentiam oculatissimi & accuratissimi viri amici nostri Onufrii Panvinii. quod non mirum. Hactenus enim ignotus fuit χρηματισμὸς τῆς Ἀντιοχείας.

Ibid. *M. Cælius Prætor, & T. Annius Milo.*] Historiam " fusissime habes apud Dionem libro XLII. & Vellejum. Tempus recte assignatum. Sunt Hieronymi, qui accepit à Cæsare, Commentario tertio de bello civili: ab Hieronymo autem Paulus Orosius.

Ibid. *in Thuriano Brutioque agro.*] Ita scripti Codices: & historia sic postulat. Editionum lectio hic vi" tiosa est. Milo oppugnans Compsam in Hirpinis ictu lapidis, patriæ, quam armis petebat, pœnas de- " dit. Vellejus. "

MDCCCCLXX. *Ptolemæi cadaver cum lorica aurea in Nilo inventum.*] Hieronymus ab Eutropio: *Ipsi quoque Ptolemæo parare voluit insidias. qua caussa Regi bellum illatum est. Victus in Nilo periit. inventumque est corpus ejus cum lorica aurea.* Eadem verba repetit Orosius, sed ex Hieronymo, ut solet, lib. VI, cap. XVI.

Ibid. *Cæsar in Aegypto regnum Cleopatræ confirmat ob stupri gratiam.*] Hieronymus ab eodem Eutropio: *Cæsar Alexandria potitus, regnum Cleopatræ dedit Ptolemæi sorori, cum qua consuetudinem stupri habuerat, quæ postea regio comitatu urbem ingressa est.*

MDCCCCLXXI. *Romæ Basilica Iulia dedicata.*] Basilicæ Iuliæ mentio apud Quintilianum lib. XII. Plin. in " Epistolis, Suetonium Caligula, XXXVII. Scholion " Iuvenalis in Satyram IV: *Crispus municeps * Visellienses tirocinio suo in senatu ita capit:* P. C. ET. TV. CÆSAR. *propter quod simul oratione plenissime à Tiberio collaudatus plurimas sponte caussas apud C Viros egit. Pro qua re in Basilica Iulia statua ejus posita est.* Nescio an eadem cum Porticu Julia. de qua Martial. lib. VI. Epigr. " XXXVIII. "

— & infanti Iulia tecta placent. "

Nam ibi recitabant ut ex Quintiliano constat. Glos- " sæ Persii: *Fœneratores ad Puteal Scribonis Licinii, quod est in porticu Iulia, ad arcum Fabianum convenire solebant.* Eam porticum vetustate collapsam à Verrio Probiano V. C. Præfecto Urbis instauratam fuisse, testis Inscriptio Romana:

GABINIUS. VETTIUS
PROBIANUS. V. C. PRÆF. URB.
STATUAM. QUÆ. BASILICÆ
JULIÆ. A. SE. NOVITER
REPARATÆ. ORNAMENTO
ESSET. ADJECIT. &c.

Augustus in suo Indice: FORUM. JULIUM. ET. BASILICAM. QUÆ. FUIT. INTER. ÆDEM. CASTORIS. ET. ÆDEM. SATURNI. CÆPTA. PROFLIGATAQ. OPERA. A. PATRE. MEO. PERFECI. In alia inscriptione: T. FLAVIUS. GENETHLIUS. NUMUL. DE. BASILICA. JULIA. NATIONE. BESS.

Ibid. *Decretum Senatus & Atheniensium ad Iudæos.*] Et Decretum Senatus, & Psephisma Atheniensium extat apud Josephum pag. 429. Sed Josephus non definit tempus, quo tam Decretum Senatus Romani, quam Psephisma Atheniensium data sunt. Itaque divinat Eusebius, tanquam præcise Josephus notarit tempus, ac præterea tanquam eodem tempore hæc facta sint. Omnia incerta. neque illa scire potuit Eusebius, quum Josephus nihil expresserit. Ac vereor, ne Josephus Hyrcanum pro filio Alexandræ acceperit: quum illud Decretum videatur potius pertinere ad Iohannem Hyrcanum Ionathæ fratrem. neque aliter animum meum inducere possum. Suspicionem augent legati Numenius Antiochi, & Alexander Iasonis filii, qui illud Decretum reportarunt. Nam iidem à Ionatha missi fuerant Romam. Quomodo igitur illi vitam extendissent ad pronepotem Hyrcani Iohannis Hyrcanum cognominem proavo suo? Nam istius Hyrcani posterioris non ita magnũ nomen fuit, neque ejus admodum habita ratio, ut qui ex infelicitate sua notior sit, quam ex Pontificatu aut ethnarchia.

MDCCCCLXXII. *Cleopatra regio comitatu Vrbem ingressa.*] Hieronymus ex Eutropio, cujus verba proxime citavimus MDCCCCLXX. Quare quia tempore conjunctum

junctum est hoc gestum cum morte Ptolemæi Regis fratris Cleopatræ, in eodem anno in continenti ponendum erat. Nam Eutropius dicit, regno Cleopatræ confirmato à Cæsare, statim Cleopatram se pro Regina gessisse, & aulico comitatu, ac omnibus insignibus regiis Alexandriam ingressam fuisse. Hieronymus proculdubio pro Urbe intelligit Romam. Dio quidem Romam venisse Cleopatram scribit, & in Cæsaris ædibus diversatam. ἦλθε τε γὰρ εἰς τὸ ἄστυ μετὰ τοῦ ἀνδρὸς, καὶ ἐς αὐτοῦ τοῦ Καίσαρος ἐσῳκίσθη. lib. XLIII. Quin etiam tempus convenit. Sed quis credat Cleopatram unquam Romæ fuisse, & post mortem fratris sui Ptolemæi alii viro nupsisse, præterquam Antonio, sed longo post intervallo? Unde ergo Dio expiscatus est eam Romæ hoc anno fuisse cum viro suo, qui nullus erat in rerum natura? Fabulæ igitur sunt de adventu Cleopatræ in Vrbem: & verbis Eutropii idoneus interpres accedat Iornandes, cujus verba hæc sunt: *Cleopatra vero Alexandrinorum regina ex genere Lagidarum, Ptolemaorumque successor prius contra viri sui Ptolemai insidias Cajum Iulium Cæsarem appellavit, qui ob stupri, ut perhibent, gratiam, regnum ejus confirmavit, ipsamque in urbem cum magna pompa deductam, Alexandria permisit regnare.* Alexandriam ergo, non Romam, intelligit. Et ipse postea Cleopatram viduam vocat, nimirum Ptolemæo fratre, eodemque viro ejus, extincto.

Ibid. *Vrbem ingressa*] Ita κατ' ἐξοχὴν Alexandria vocabatur, ut etiam Roma. Stephanus de Alexandria: ἐλέγετο δὲ κατ' ἐξοχὴν Πόλις, καὶ πολῖται ἐξ αὐτῆς, ὡς ἄστυ αἱ Ἀθῆναι, καὶ ἀστοὶ οἱ Ἀθηναῖοι, ὡς καὶ ἐπὶ Ῥώμης λέγεται Οὖρψ. Hoc magis eludit sententiam eorum, qui hic Vrbem pro Roma accipiunt. Rursus Eustathius: Ἰλιάδ. β: ὅρα δ' ὅπως τὴν Τροίαν δίχα τινὸς ἐπιθέτου πόλιν ὠνόμασε. καὶ γέγονεν ἀρχὴ τῷ φιλομήρῳ Ἀλεξάνδρῳ τοῦ τὴν κατ' αὐτὸν Ἀλεξάνδρειαν οὕτω καλεῖσθαι. φέρεται γὰρ ἱστορία Πόλιν τὰς ἀρχὰς αὐτὴν τοῦτο, δίχα προσθήκης, κατ' ἐξοχὴν κληθῆναι τὴν Ἀλεξάνδρειαν.

Ibid. *Probibita lecticis margaritisque.*] Eo anno plurimas leges Cæsar tulit: neque dubium est, quin hæc luxus castigatio in illis legibus fuerit. Nam mihi nihil de ea re exploratum est.

Ibid. *Nigidius Figulus Pythagoricus & magus in exilio moritur.*] Iam exulanti illi scribebat Cicero, numero antecedente MDCCCLXXI, epistola XIII, lib. IV. quam vise.

Ibid. *Pythagoricus & magus.*] Pythagoricum Cicero agnoscit, procemio de universitate: *Denique sic judico, post illos nobiles Pythagoreos, quorum disciplina extincta est quodammodo, quum aliquot secula in Italia Siciliaque viguisset, hunc extitisse, qui illam renovaret.*

MDCCCCLXXIII. *Antonius decernit Quintilem.*] Tempus convenit. C. Iulio Cæsare V, & M. Antonio Coss.

Ibid. *quia in eo fuisset natus Iulius*] Macrob. *Postea* (Quintilis) *in honorem Iulii Cæsaris Dictatoris, legem ferente M. Antonio M. F. Consule, Iulius appellatus est, quod hoc mense a. d. quartum Id. Quintilis Iulius procreatus sit.* „ Varro Ephemeride: *Postea honoris virtutum caussa Iu-* „ *lii Cæsaris, qui fastus correxit, mensis Iulius appellatus est.* Quid ergo faciemus illo Fastorum versiculo in fine Iunii? *Tempus Iuleis cras est natale Calendis.* An concedemus in fine Iunii natum Julium? Hoc nugantur interpretes. Legendum, *Camenis*, non Calendis. Notum Camœnas in æde Herculis consecratas ad portam Capenam.

Ibid. *Cassius Iudaa capta Templum spoliat.*] Non spoliavit. hoc enim falso falsius. sed DCCC talenta à Iudæis exegit. Auctor Iosephus. Præterea est anachronismus. Hoc enim accidit post cædem Cæsaris. Iornandes sequutus, ut solet, Hieronymum, & Cassium spoliasse templum, & ante cædem Cæsaris hoc factum narrat. Sed Iosephus hæc omnia eludit 435. τοῦ δ' ἐπὶ τῷ Καίσαρος θανάτῳ πολέμου συνεῤῥωγότος, καὶ τῶν ἐν τέλει ἁπάντων ἐπὶ στρατιᾶς συλλογὴν ἄλλων ἄλλῃ διεσπαρμένων, ἀφικνεῖται Κάσσιος εἰς Συρίαν παραληψόμενος τὸ περὶ τὴν Ἀπάμειαν στρατόπεδον, καὶ λύσας τὴν πολιορκίαν ἀμφοτέρους προσάγεται, τόν τε Βάσσον καὶ τὸν Μάρκον, τάς τε πόλεις ἐπερχόμενος ὅπλα τε καὶ στρατιώτας συνήθροιζε, καὶ φόρους αὐταῖς μεγάλους ἐπετίθει. μάλιστα δὲ τὴν Ἰουδαίαν ἐκάκωσεν, ψ (in lemmate ω) τάλαντα ἀργυρίου εἰσπραττόμενος. Hic nulla mentio aut captæ Iudææ, aut Templi spoliati. Hæc omnia acciderunt anno post cædem Cæsaris, Hirtio, & Pansa Coss. Exemplum Senatusconsulti de imperio Cassii: *Senatui placere C. Cassium Proconsulem provinciam Suriam obtinere, uti qui eam optimo jure provinciam obtinuerit: eumque à M. Crispo Procos. L. Statio Murco Procos. A. Allieno Legato exercitus accipere, eosque ei tradere, cumque iis copiis, & si quas præterea paraverit, bello P. Dolabellam terra marique persequi. ejus belli gerundi caussa quibus ei videatur, naves, nautas, pecuniam, cateraque qua ad id bellum gerundum pertineant, ut imperandi in Suria, Asia, Bythynia, Ponto jus potestatemque habeat, utque quancunque in Provinciam ejus belli gerundi caussa advenerit, ibi majus imperium C. Cassii Proconsule sit, quam ejus erit, qui eam Provinciam tum obtinebit, quum C. Cassius Proconsule in eam Provinciam venerit. Regem Deiotarum patrem, & Regem Deiotarum filium, si, ut multis bellis sæpenumero, imperium Pop. Rom. juverint, item C. Cassium Proconsule copiis suis opibusque juvissent, Senatui, populoque Romano gratum esse facturos. itemque si cæteri Reges, Tetrarcha, Dynastaque fecissent, S. P. Q. R. eorum officii non immemorem futurum: utique C. Pansa, A. Hirtius Coss. alter, ambove, si eis videretur, rep. recuperata, de Provinciis Consularibus Pratoriis ad hunc ordinem primo quoque tempore referant. Interea Provincia ab his, quibus obtinentur, obtineantur, quoad cuique ex S. C. successum sit.* Adi Philippicam XI. Vides hoc S. C. Hirtio & Pansa Coss. factum: qui erat annus post cædem Cæsaris: unde prochronismum in hac historia commissum animadvertere potes.

Ibid. *Iudaa capta.*] Quid opus fuit capere regionem, quæ sese continebat in officio, & à captis à Pompejo Ierosolymis nihil in Romanos moverat? Iosephus igitur dixit ἐκάκωσε, non ἐχειρώσατο. In regionem enim pacatam veniens, eam tributis impositis exinanivit, & injustis exactionibus divexavit.

Ibid. *Idib. Martiis C. Iulius Cæsar in Curia occiditur.*] Quidam ex PR. habent *in Curia ervi*, aut *erni*. Ego puto legendum in *Curia Cnei*. In Curia enim Pompeii occisum fuisse constat.

Ibid. *Servius Sulpitius.*] Vide Philippicam nonam brevem illam quidem, sed divinam: in cujus fine ita legitur: *Quod is ob Rempublicam mortem obiverit, eamque caussam in basi inscribi.* ὁ μακαρίτης Paulus Manutius noster, illa verba, quod *is. o. R. m. o.* dubitat Ciceronis ne sint, an ex Glossemate in contextum irrepserint. Sed si copula QUE suo loco, unde luxata est, reponatur, tantum abest, ut verba illa abundent, ut sine illis ne sequentia quidem locum habeant. Legendum ergo: *quodque is ob Rempublicam mortem obierit, eam caussam basi inscribi.* In basibus enim statuarum quis nescit caussam dedicationis apponi? imo quis paulo doctior ignorat

rat omnem Titulum caussam, & αἰτίαν dici? ut Titulus cruci appositus ab Euangelista αἰτία dicitur. Ovid. Tristium III, Eleg. I.

Caussa superpositæ scripto testata corona
Servatos cives indicat hujus ope.

Caussam vocat illum in nummis titulum: OB CIVES SERVATOS. Itaque in basi illius statuæ inscribi Cicero censet, SER. SULPITIO. IN. LEGATIONE. SUA. OB. REMP. MORTUO. Sic in basi cujusdam statuæ virilis inscriptum Romæ, ΚΑΛΩΣ ΤΕΛΩΝΗΣΑΝΤΙ. Hoc dicitur αἰτία, & caussa.

Ibid. *Servius Sulpitius.*] Male huic anno assignatur. Sequenti enim obiit, C. Pansa, A. Hirtio Coss.

Ibidem. *& P. Servilius Isauricus.*] Dio libro XLV: Ἐκείνῳ μὲν οὖν τῷ ἔτει ταῦτα ἐπράχθη. καὶ ὁ Σερουΐλιος ὁ Ἰσαυρικὸς ὑπεργήρως ἀπέθανε. διά τι οὖν τοῦτο ἐμνημόνευσα αὐτοῦ, καὶ ὅτι οὕτως οἱ τότε Ῥωμαῖοι τούς τι τῷ ἀξιώματι προήκοντας ᾐδοῦντο &c. obiit nonagenarius. Vetus scriptor apud Suidam in Ἀπίκιος Μάρκος: Μακρὰν δὲ τὴν ζωὴν γενέσθαι πέπυσμαι Σερουΐλιον ὕπατον. ἔτεσι γὰρ τοὺς ϙ ὁμοῦ τι ἐβίωσε, καὶ πέντε, ὡς λόγος, τὸ τοῦ σώματος ἀπαθὴς ἦν. καὶ μέντοι καὶ διεσώσατο τὰς αἰσθήσεις ἁπάσας διμοιρίᾳ ἀξιοζήλῳ τε καὶ σοβαρᾷ. Male autem mortes horum duorum virorum in eundem annum conjectæ sunt. Servilius enim hoc anno, Sulpitius sequenti obiit. Nam ibidem Dio subjicit, post funus Servilii, Hirtium & Pansam Consules renunciatos.

Ibid. *Romæ tres simul Soles exorti.*] Hoc contigit anno sequenti. Dio XLV: τό, τε φῶς τοῦ ἡλίου ἐλαττοῦσθαί τε καὶ σβέννυσθαι, τότε δὲ ἐν τρισὶ κύκλοις φαντάζεσθαι ἐδόκει. Vide reliqua. Quemadmodum hic erratum est anni prochronismo, ita apud Obsequentem anni metachronismo. Ibi enim ad Consulatum M. Lepidi, & Munatii Planci refertur: *Quum hæc victimis expiarentur, Soles tres circiter hora tertia diei visi:*
,, *mox in unum orbem contracti.* Tres etiam soles anno
,, MCLVIII visos legimus in Chronicis. Idem accidit
,, MCCCCXXXIV. item 1411. item 1490. cum trib.
,, Olaus Magnus. item 1567. Anno Christi 1077. tres
,, in Italia Soles visi. Item 1017 tres Soles conspecti
,, cum Iride in Oriente. anno 1157. Herfordiæ tres
,, Soles & totidem Lunæ. anno 1469 Romæ tres Soles
,, visi, in Polonia tres Soles conspecti anno 1492. &
,, 1574. Anno 1596 nautis Hollandis tres Soles & totidem
,, Irides visæ IX Kal. Junii Juliani ad Septentrionales
,, partes velificantibus sub elevatione gr. LXXI.
,, cujus rei figura extat in eorum ephemeride navali
,, Teutonica. Vide Senecam Nat. Quæst. I. XI.

,, Ibid. *bos in suburbano Romæ.*] Virgil. de eadem
,, re in fine primi Georgici:
,, *— pecudesque locutæ.*
,, Servius non assequitur. Tibullus explicat:
,, *Fataque vocales præmonuisse boves.*
,, loquitur enim de signis, quæ cædem Cæsaris ante-
,, cesserunt. quæ Lucanus imprudenter, ut solet, in
,, signa Pugnæ Pharsalicæ transtulit:
,, *Tunc pecudum faciles humana ad murmura linguæ.*
,, Item illud:
,, *Ora ferox Sicula laxavit Mulciber Aetna.*
,, Nam apud Virgilium hoc contigit paulo ante cæ-
,, dem Cæsaris. Virgil.
,, *— quoties Cyclopum effervere in agros*
,, *Vidimus undantem ruptis fornacibus Aetnam.*
,, Livius apud Servium: *Tanta flamma ante mortem Cæ-*
,, *saris ex Aetna monte defluxit, ut non tantum vicina ur-*
,, *bes, sed etiam Rhegina civitas, quæ multo spatio ab ea di-*
,, *stat, afflaretur.* Quin etiam quod Virgil. Tibullus
,, Ovidius, & Plinius de obscuratione Solis retule-
,, rant, Lucanus id conjicit in præsagia pugnæ Phar-
,, salicæ.

Ibid. *Non enim frumenta, sed homines defuturos.*] Et hoc quoque anno sequenti accidit, Hirtio, & Pansa Coss. Julius Obsequens: *Oraculo Apollinis vox audita:* LUPIS RABIES HIEME: ÆSTATE FRUMENTUM NON DEMESSUM. Non magni laboris est versum ipsum divinare:

λύσσα λύκοις χειμῶνι, θέρει δ' ἀθέριστος ὁ σῖτος.

Videor nescio quid tale legisse. Sed jam diu est, quum memoriæ meæ morbum accuso. Ergo frumentum æstate non demessum, penuria & raritate hominum.

MDCCCCLXXIV. *Cicero in Formiano suo.*] Interfectus est tertio anno Juliano VII Eidus Decembris, feria sexta. Vide Dialogum de caussis corruptæ eloquentiæ.

MDCCCCLXXV. *Ovidius Naso nascitur in Pelignis.*] Hieronymi ὕστερον πρότερον. Natus enim Ovidius eodem anno, quo Cicero interfectus. Sed natalis Ovidii antecedit cædem Ciceronis diebus CCXCII. Tot enim sunt à XIII Kal. Aprilis, secunda die Quinquatruum, ad VII Eid. Decembris. Cui magis credimus de anno natalis Ovidii, quam Ovidio ipsi, qui scribit natum se illo anno, *Quo cecidit fato Consul uterque pari.* Natus igitur numero MDCCCCLXXIV, non MDCCCCLXXV.

MDCCCCLXXVI. *C. Falcidius Tribunus plebis.*] Neque Cajus huic Tribuno prænomen fuit, sed Publius, neque hoc anno id Plebiscitum latum, sed sequenti; Cn. Domitio Calvino II, C. Asinio Pollione Coss. Inepta quædam his assuta erant à maleferiatis hominibus: quæ neque in scriptis codicibus leguntur, neque huic Plebiscito conveniunt. Quare ea merito expunximus.

Ibid. *Curtius Salassus.*] Historia mihi notior, quam nomen Curtii Salassi. Dio lib. XLVIII de Antonio: καὶ τὸ πλεῖστον Πλάγκον μὲν ἐν τῇ Ἀσίᾳ τῷ ἔθνει, Σάξαν δὲ ἐν τῇ Συρίᾳ καταλιπὼν ἐς τὴν Αἴγυπτον ἀπῆρεν, ὅθεν περ καὶ τὰ μάλιστα ἄλλα τε ταραχώδη πολλὰ ἐπεγένετο, ὥστε καὶ τοὺς Ἀραδίους τοὺς νησιώτας μήθ' ὑπακοῦσαί τι τοῖς ὑπ' αὐτοῦ πρὸς σφᾶς ἐπὶ χρήματα πεμφθεῖσι, καὶ προσέτι καὶ φθεῖραί τινας αὐτῶν.

Ibid. *Vibium Maximum.*] Eadem historia ejusdemque argumenti cum ea Barbarii Philippi, l. III, de off. Præt. eodemque tempore, nempe sub Triumviratu. Mihi constat non esse diversas, sed nomina tantum mutata, & quæsturam pro prætura positam. Dio lib. XLVIII: Μάξιμον γοῦν τινὰ ταμιεύσειν μέλλοντα ἐγνώρισέ τε ὁ δεσπότης, καὶ ἀπήγαγε. καὶ τοῦτο μὲν ἀδεὲς ἐγένετο τολμήσαντι τὴν ἀρχὴν αἰτῆσαι. Sed hoc gestum biennio post, L. Porcio Censorino, C. Calvisio Sabino Coss. Itaque hic non semel anachronismi commissi.

Ibid. *E taberna meritoria trans Tiberim oleum.*] Totidem verbis hinc exscripsit Paulus Orosius, lib. VI, cap. XVIII: *His diebus trans Tiberim è taberna meritoria fons olei terra exundavit, ac per totam diem largissimo rivo fluxit.* Paucis perstringit Dio lib. XLVIII: πολλὰ μὲν δὴ καὶ πρὸ ἐκείνου τοῦ χρόνου τερατώδη συνηνέχθη. ἄλλα τε γάρ, καὶ ἔλαιον ἐν τῷ πέραν τοῦ Τιβέριδος ἀνέβλυσε.

Ibid.

Ibid. *significans Christi gratiam ex gentibus.*] Vide Orosium lib. VI. cap. XX, ubi hæc repetit.

Ibid. *Cicero, ut quibusdam placet, in Caletis interficitur.*] Ita habet PET. Sed PR. *Cicero, ut quibusdam videtur, interficitur Zazetis.* Utrobique legendum Cajetis. Nam in villa Cajetana interfectum scribit Val. Max. lib. II, cap. IV. Ad verbum Græca Eusebii: Κικέρων ὁ ῥήτωρ ἐν Γαΐταις ἀνῃρέθη τῆς Ἰταλίας. Cajetas, Μεδιόλανα, Λούγδουνα, Βυρδίγαλα plurali numero urbes vocari solitas, quæ frequentius in singulari usurpantur, crebra occurrunt apud veteres exempla. Sic Ierosolymas feminino & plurali semper effert Hieronymus. Sic Clupeas Cæsar libro II belli civilis. Sic Hieronymus, *Auxentium Mediolanis incubantem.* Locum, ubi Cicero interfectus est, Plutarchus Καπίτας vocat. Nescio, an Καΐτας, vel Καιήτας legendum, ut apud Eusebium. Appianus ex hac depravata Plutarchi lectione divinat prope Capuam interfectum fuisse. Unde apparet veterem mendam esse.

Ibid. *Cicero, ut quibusdam placet.*] Editiones hanc pericopen non habent. Ciceronis mortem in hunc annum conferre ridiculum est.

Ibid. *ut quibusdam placet.*] Multa mutilavit, ut ex Græcis constat. Vertendum erat: *Cicero orator & Senatorii ordinis Cajetis Italiæ interfectus est. ut quibusdam placet, veneno sibi mortem conscivit.*

Ibid. *Antonium superat Augustus.*] Hoc certe anno L. Antonium Consulem superavit Augustus. Sed quod adjicit, *& interveniente Senatu in amicitiam cum eo regreditur*, ratio exigit de M. Antonio Triumviro accipiendum esse, quem Octavius luculenta pugna fusum fugatumque ad M. Lepidum Proconsulem in Galliam cum paucis profugere coëgit, ac postea cum eo & Lepido, qui eum receperat, reconciliatus est, Hirtio, & Pansa Coss. Itaque est ὕστερον πρότερον, & biennii metachronismus commissus. Redierunt in gratiam pacta Clodia Fulviæ filia Octaviano, cui postea adhuc virgini repudium misit Octavianus. Neque vero potest hoc pertinere ad illum locum Horatianum:

—interea Mecenas advenit, atque
Coccejus, Capitoque simul Fontejus ad unguem
Factus homo, Antonii non ut magis alter amicus.

ubi Porphyrio: *Dissensione orta inter Cæsarem Augustum, Antoniumque, Coccejus Nerva avus ejus, qui postea Romæ imperavit, petiit à Cæsare, ut aliquem, cum quo de summa rerum tractaret, mitteret Terracinam. Et primum Mecenas, mox & Agrippa congressi sunt: iique pepigerunt fidem confirmatissimam, & in una castra conferre signa utrosque exercitus jusserunt.* Ad hujus historiæ illustrationem Fulvius Ursinus producit nummum, in cujus superficie una est M. Antonii triumviri imago, & nomen tam Antonii, quam Coccei Nervæ: in altera effigies L. Antonii cum literis. L. ANTONIUS Cos. qui consulatus sane in hunc numerum incidit. Sed reconciliatio illa non auctore Senatu, sed Nervæ interventu facta.

Ibid. *Antonium superat.*] Græca sonant: *Antonium & Lepidum victos in amicitiam Augustus interventu Senatus recipit.* Hieronymus per properantiam, Lepidi nomen præterivit.

Ibid. *Cornificius.*] Hieronymus à Suetonio de claris Poëtis. Meminit Ovidius: *Et par Cornificii, parque Catonis opus.* & Catullus: *Male est, Cornifici, tuo Catullo.* Fuit æmulus Virgilii, in quem ejus hic versiculus. *Ordea qui dicit, superest ut tritica dicat.* Auctor Cledonius Grammaticus. Huic cognomen fuit Gallus.

Ibidem. *Templa Rhodiorum depopulatus est Cassius.*] Hirtio & Pansa Coss. Metachronismus biennii. Accidit enim, quando bellum Cassio in Dolobellam mandatum à Senatu, qui Dolobellam hostem judicaverat. Orosius lib. VI. cap. XVIII. *Rhodios Cassius terra marique oppugnatos ad deditionem coëgit, quibus præter vitam nihil reliquit.* Itaque non sola templa Rhodiorum, sed ipsos quoque Rhodios expilavit. Vide Dionem, & Valer. Maxim. libro primo, cap. V, 8.

Ibid. *Secunda secessio Augusti & Antonii.*] Non hoc, sed sequenti anno, Cn. Domitio, C. Asinio Coss. Quum Fulvia in Asiam ad Antonium virum cum liberis & Julia matre ejus venisset, virum, ut amicitiæ Cæsaris renunciaret, incitavit. Quod quidem factum. Sex mox post obitum Fulviæ reconciliati iisdem Coss. Cn. Domitio, & C. Asinio. Dio: ὡς δ' οὖν ὁ τῆς Φουλβίας θάνατος ἠγγέλθη, τά τε ὅπλα ἀμφότεροι κατέθεντο εἴτ' οὖν ὄντως ἐκπολεμώμενοι πρότερον ὑπὸ τῆς Φουλβίας, &c.

MDCCCCLXXVII.] Johannes Vasæus Brugensis scribit è regione anni IV Augusti, hoc est ad hunc numerum in Codice Monasterii Alcobacensis hanc periocham legi: *Hoc tempore edicto Augusti Cæsaris æs in tributum, & census dari jubetur, ex quo Æra collecta est.* Non solum autẽ ille sibi persuasit hanc ridiculam periocham veram esse, sed etiam queritur ab omnibus libris vulgatis abesse. Nimirum homo bonus non advertit ab homine Hispano rem, quæ ad notam Hispanicorum temporum tantum pertinet, confictam esse, quæ sane nullus vetus codex scriptus habet. &, quod caput est, prochronismum biennii esse. Æræ enim Hispanicæ initium cadit in numerum MDCCCCLXXIX, qui est Augusti VI, cyclo aureo II. Nam differentiæ æræ Hispanicæ, & annorum Christi, sunt anni XXXVIII, hoc est cycli duo. Ergo eodem anno cycli inivit tam Æra Hispanica, quam primus annus Christi Dionysianus, qui convenit in annum 4714 periodi Iulianæ: de quo deducta differentia XXXVIII annorum, superest annus primus Æræ in periodo Juliana 4676. de quo deductis 2697, per perpetuam regulam, remanet numerus Eusebianus MDCCCCLXXIX, sextus nimirum Augusti. Hallucinatio accidit ex ignoratione characteris. Tanti est ubique characteres, quoad fieri possit, in examine temporum in consilium adhibere. Eundem errorem incurrit vir eruditiss. Andreas Rosendius Lusitanus, qui ait Æram inire annos quatuor post cædem Cæsaris, hoc est hoc ipso numero MDCCCCLXXVII.

MDCCCCLXXVII. *Cornelius Nepos.*] Aliquis scriptor tunc dicitur clarescere, καὶ γνωρίζεσθαι, quando aliquod scriptum edit. Ita semper invenies & apud Diodorum, & alios, & Eusebium, & Diogenem Laërtium. Tunc igitur scribebat Chronica sua Cornelius Nepos, quorum Chronicorum mentionem facit Catullus. Itaque verum est, quod scripsimus supra, Catullum post hæc tempora vixisse. Quo nihil verius. Principatu Augusti Corn. Nepotem obiisse scribit Plinius lib. IX, cap. XXXIX. Accolam Padi idem Plinius vocat lib. III, cap. XVIII.

MDCCCCLXXVIII. *Antigonus contra Iudæos dimicans.*] Anno antecedente, Cn. Domitio Calvino II, C. Asinio Pollione Coss. invasit regnum, excluso patruo. Tandem cum Herode congressus ac prælio victus, Ierosolyma profugit, ubi obsessus à C. Sossio, & Herode, expugnatis Ierosolymis, captus, ac flagris cæsus securi percutitur, siquidem Iosepho credimus: si Dioni, jugulatur, numero MDCCCCLXXX, M. Vipsanio Agrippa, L. Caninio Gallo Coss. Quare biennii prochronismus est.

Ibid. *contra Iudæos dimicans.*] Non dimicavit contra

Iudæos,

Iudæos, neque nos, antequam Græca Eusebii adipisceremur, id concedebamus. Græca vero longe aliter habent: Ἀντίγονος τῇ Ἰουδαίων βασιλείᾳ ἐπαναστὰς, καὶ πολλὰ διαμαχεσάμενος ἀναιρεῖται. *Antigonus occupato per vim Iudæorum regno, post multa tandem prælia occiditur.* Vides quantum hæc ab illis abhorrent: quantum profecto illa à Græcis. Sed ut ab interprete Latino in reddendis Græcis attentionem, ita à Græco scriptore in historia prodenda fidem exigimus. Falsum enim post multa prælia occisum. Congressus siquidem semel cum Herode, & victus, ac Ierosolyma compulsus, & tandem expugnatus, finem indignum rege, ut ait Iosephus, habuit. Tantum abest, ut, quod sentit Eusebius, pugnans ceciderit. Dio: τὸν δὲ Ἀντίγονον ἐμαστίγωσε σταυρῷ προσδήσας ὁ μηδεὶς ἄλλος βασιλεὺς ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἐπεπόνθει, καὶ μετὰ τοῦτο καὶ ἀπέσφαξεν. Sed Iosephus melius, ἐπελέκισεν. Dionem fugit ratio, qui scribit App. Claudio Pulchro, C. Norbano Flacco Coss. periisse. hoc est anno ante Ierosolyma capta: quum occisus sit post Ierosolyma capta.

„Ibid. *contra Iudæos dimicans.*] ἐπανιστάμενος dimi„care vertit, ut numero MMCII. Vertendum, *rebel„lans.*

Ibid. *Ierosolymarum regnum destructum est.*] Ita semper Hieronymus, τὰς Ἱεροσολύμας, non τὰ Ἱεροσόλυμα. ut supra Cajetas, non Cajetam ex Græcis Euse„bii. Græcis autem ἡ Ἱεροσολύμα, Matthæi 11, 3. & „frequentius τὰ Ἱεροσόλυμα. Cicero utrunque. Pro „Flacco: *Quum aurum Iudæorum nomine ex Italia Iero„solymam exportari soleret.* In eadem: *Cn. Pompejus ca„ptis Ierosolymis victor.* Sed Hieronymus adversus & Græcorum verborum auctoritatem & mentem Eusebii nimis properans hæc vertebat. Nam in Græcis est, τὸ τῶν Ἰουδαίων βασίλειον, *regia stirps Iudæorum.* Quod profecto rectum est; non *Ierosolymarum*, quarum regnum non cessavit Herode rege facto. Ierosolymis enim Herodes regnavit, & ibi sedem regni constituit. Sed Judæorum regnum abolitum est, id est, regum Iudæorum successio sublata est, alienigenis, ut ille loquitur, in possessionem missis. Nam nisi ita legamus, non assequemur, quid velit Eusebius, qui in hac & sequenti pericope vult demonstrare regnum quidem Iudææ non sublatum fuisse, sed potius regum Iudæorum, alienigena Herode, legitimis Iudaicæ stirpis Regibus de possessione deturbatis, in eorum locum succedente. Unde, inquit, deficientibus Judæis, LXIX Hebdomades, de quibus agit Daniel, terminatæ sunt in exitu Hyrcani, & Antigoni, & initio regni Herodis. Hoc, quod dico, ex sequentibus apparebit. Quare omnino *Iudæorum*, ut habent, Græca, non *Ierosolymarum*, vertendum erat. dubito, errorem Notarii dicam, an Hieronymi.

Ibid. *Ierosolymarum regnum.*] Nimirum captis à Sossio & Herode Ierosolymis. In numi Augusti una superficie, ΚΑΙϹΑΡ. ΑΥΓΟΥϹΤ. in altera, ΙΟΥΔΑΙΑϹ. ΕΑΛΩΚΥΙΑϹ.

Ibid. *& nihil omnino pertinens ad Iudæam.*] Quid melius confirmaverit, quam hoc, supra vertendum fuisse *Iudæorum*, ut erat in Græco, non autem *Ierosolymarum?* Notet autem diligens lector, non raro hæc verba inculcari ab Eusebio tam hic, quam in Historia Ecclesiast. & in libris ἀποδείξ. NIHIL AD SE PERTINENS. Nam sublatis Regibus Iudæis, & alienigenis regnum ad se nihil pertinens occupantibus, vult LXIX Hebdomadas à Daniele prædictas terminari. Ait Propheta; *Et scies, & intelliges, ab initio sermonis restaurandi & ædificandi Hierusalem, usque ad Christi principatum, hebdomades septem, & hebdomades sexaginta duæ.* Ita per formam inductionis colligit: Tunc terminabuntur LXIX illæ Hebdomades, quando auferetur sceptrum à Juda, ut moriens Jacob Patriarcha prædixerat. Auferetur autem sceptrum, quando Christi, id est reges, deficient. Defecerunt autem, quando alienigena regnum ad se non pertinens, pulsis legitimæ stirpis Iudæis, invadet. Is autem est Herodes. Ergo in Herode terminantur LXIX Hebdomades. Sed in sequenti Pericopa, & amplius in VIII ἀποδείξεως hoc videre est, ubi magno ambitu argumentorum plaustris sudando parturit, quod parere non potuit. Nam certe hæc confutare, est rem caram, hoc est tempus, perdere.

MDCCCCLXXX. *Furnii.*] Hieronymus à Suetonio. Cicero ad Furnium patrem; libro X Epistolarum: *O mi Furni, quam tu caussam tuam non nosti, qui alienas tam facile discas.* Indicat, summum caussarum patronum, & maximum oratorem fuisse.

Ibid. *filius Consularis ante patrem moritur.*] C. Furnius filius Consul fuit numero MM, collega P. Iunio Silano. De eo L. Seneca libro secundo de Benef. cap. XXV: *Nullo magis Cæsarem Augustum demeruit, & ad alia impetranda sibi facilem reddidit, Furnius, quam quod, quum patri Antonianas partes secuto veniam impetrasset, dixit: Hanc unam habeo, Cæsar, injuriam tuam. Effecisti, ut viverem, & morerer ingratus.* Ab hoc anno, ad Consulatum Furnii minoris, anni sunt, XX.

MDCCCCLXXXI. *Sallustius diem obiit quadriennio ante Actiacum bellum.*] Pugna Actiaca contigit numero MDCCCCLXXXVIII. Obiit ergo numero MDCCCCLXXXIV, non MDCCCCLXXXI. nisi utique intelligat numero MDCCCCLXXXV bellum Actiacum cœpisse. Græca, quæ huc pertinent, sunt ex Olympiadibus Phlegontis.

MDCCCCLXXXII. *M. Bavius Poëta.*] Hieronymus à Suetonio. Veteres libri, præsertim POST. habent *M. Varius.* Unde quidam PR. fecerunt *M. Varus.*

MDCCCCLXXXIII. DEFICIENTE PONTIFICUM PRINCIPATU JUDÆIS.] De defectu Judaici regni subinde insulcit, quemadmodum de regno ad Herodem nihil pertinente, ut adstruat ἐπιχείρημα suum de hebdomadibus LXIX in Herode terminandis. In quo Commento valde vectatur VIII ἀποδείξεως. Hoc quoque demonstrat Ἰουδαίων, non Ἱεροσολύμων, recte legi in numero MDCCCCLXXVIII.

Ibidem. *Herodes Antipatri Ascalonitæ.*] Antipas Idumæus fuit vir acer, & militaris, quem propter usum multarum rerum, Alexander Iudæorum Rex cognomine Jannæus, & Alexandra ejus uxor, quæ viro in regnum successit, Idumææ præfecerunt, ut Arabum vicinorum, & Gazensium animos Judæis conciliaret, eosque in amicitia Alexandri & Alexandræ contineret. Hujus viri honorati & fortissimi filius fuit cognominis patri, qui postea maluit dici Ἀντίπατρος, quum tamen idem sit Ἀντίπατρος, καὶ Ἀντιπᾶς. Hic quoque fuit insignis vir, Dynastarum, ac regum amicus, manu strenuus, rei bellicæ, & artium illarum, quæ homines ad rerum fastigia promovent, peritissimus. Huic filius fuit Herodes, qui postea rex Iudææ à Romanis & Senatu declaratus est. Itaque Herodi clarum fuit genus ab avo usque. Quo magis mirandum est, Africanum prodidisse Antipatrum Herodis patrem ab Arabibus captum propter penuriam rei domesticæ non potuisse redimi, sed inter illos, tanquam abjectum mancipium, diu mansisse. Quæ certe fabulæ sunt, in odium Herodis ab otiosis hominibus confictæ. Quis post Josephum alia de hoc Antipatro

patro & ejus filio ſcire potuit, quæ Ioſepho ignorata fuerint? Quomodo Herodes potuiſſet regnum adipiſci, niſi claro genere prognatus fuiſſet, & ab eo patre, quem non ſolum virtutes propriæ, ſed etiam generis ſplendor aliquis commendaret? Herodes fuit crudeliſſimus: filios ſuos, uxorem, amicos interfecit: multa exempla ſævitiæ edidit. Ergo fuit novus homo, ignobilis, vile mancipium. Sane conſequentia non procedit: neque odium Scriptorum unquam faciet, ut alius fuerit ab eo, qui fuit. Ioſephus vocat eum *οἰκίας δημοτικῆς καὶ γένους ἰδιωτικοῦ. Plebei generis, & privatæ domus.* Plebejum vocat, quod non eſſet ἐκ τοῦ ἱερατικοῦ γένους, ut erant Haſamonæi, quorum imperium invaſit. Sed non vocavit eum ἀλλόφυλον, ut Euſebius. Itaque Herodes claro, &, quæ eſt via maximi proceſſus, præpotenti ac prædivite patre natus fuit, neque alienigena, quod vult Euſebius, ut commento ſuo viam muniat. Nam erat Idumæus, & Idumæis proſelytis prognatus. Idumæi vero jamdudum pro veris Judæis habebantur ex quo Johannes Hyrcanus illis debellatis permiſit, accepta circunciſione, & ritibus Judaicis, Iudæorum numero eſſe, & pacatis in ſuis ſedibus manere. Inſignis eſt locus apud Joſephum lib. XIII, cap. XVII. Υρκανὸς δὲ τῆς Ιδουμαίας αἱρεῖ πόλεις Αδωρα καὶ Μάρισσαν, καὶ ἅπαντας τοὺς Ιδουμαίους ὑποχειρίους ποιησάμενος ἐπέτρεψεν αὐτοῖς μένειν ἐν τῇ χώρᾳ, εἰ περιτέμνοιντο τὰ αἰδοῖα, καὶ τοῖς Ιουδαϊκοῖς νόμοις χρῆσθαι θέλοιεν. οἱ δὲ πόθῳ τῆς πατρίου γῆς καὶ τὴν περιτομὴν καὶ τὴν ἄλλην τοῦ βίου δίαιταν ὑπέμειναν τὴν αὐτὴν Ιουδαίοις ποιήσασθαι. κἀκεῖνος αὐτοῖς χρόνος ὑπῆρχεν, ὥστε εἶναι τὸ λοιπὸν Ιουδαίους. *ut ab illo*, inquit, *tempore Iudæi ſint.* Sed longe illuſtrior locus apud Ammonium præſtantiſſimum Grammaticum. Ιδουμαῖοι καὶ Ιουδαῖοι διαφέρουσιν, ὥς φησι Πτολεμαῖος (Ασκαλωνίτης) ἐν πρώτῳ περὶ Ηρώδου τοῦ βασιλέως. Ιουδαῖοι μὲν γάρ εἰσιν οἱ ἐξ ἀρχῆς φυσικοί. Ιδουμαῖοι δὲ τὸ μὲν ἀρχῆθεν οὐκ Ιουδαῖοι, ἀλλὰ Φοίνικες καὶ Σύροι, κρατηθέντες δ' ὑπ' αὐτῶν, καὶ ἀναγκασθέντες περιτέμνεσθαι, καὶ συντελεῖν εἰς τὸ ἔθνος, καὶ τὰ αὐτὰ νόμιμα ἡγεῖσθαι, ἐκλήθησαν Ιουδαῖοι. Strabo libro XVI: τῆς δὲ Ιουδαίας τὰ μὲν ἑσπέρια ἄκρα τὰ πρὸς τῷ Κασίῳ κατέχουσιν Ιδουμαῖοι τε καὶ ἡ λίμνη. Ναβαταῖοι δ' εἰσὶν οἱ Ιδουμαῖοι. κατὰ στάσιν δ' ἐκπεσόντες ἐκεῖθεν προσεχώρησαν τοῖς Ιουδαίοις, καὶ τῶν νομίμων τῶν αὐτῶν ἐκείνοις ἐκοινώνησαν. Stephanus: Ιδουμαῖοι, ἔθνος Εβραίων. Vides ergo, ex quo Hyrcanus Idumæos ſubegit, non amplius Idumæos, ſed Iudæos vocatos, & pro veris Iudæis habitos fuiſſe. Quis vetuſtiſſimos προσηλύτους unquam legit alienigenas vocari? Nihilo magis probari poteſt, quod Epiphanius ſcribit, Antipam Herodis Regis patrem à procuratione ſua proſelytum factum ſe & filium circuncidiſſe. καὶ ἀπὸ τοῦ ἐπιτροπεύειν περιτέμνεταί τε αὐτὸς καὶ περιτέμνει Ηρώδην τὸν υἱόν. Atqui omnes Idumæi ante XC annos circuncidebantur. Id enim convenerat inter victorem Hyrcanum, & victos Idumæos, ut non aliter in patria ſua incolumibus eis eſſe liceret, quam ſi circunciderentur. Ab eo tempore, ad excidium Templi, omnes & circuncidebantur, & pro Iudæis veris habebantur, & ſtatus illis nemo controverſiam movit, utpote quos ab omni calumnia vindicabat circunciſionis obſervatio, & pactum olim cum Hyrcano initum: quod ſatis paulo ante oſtendimus. Fruſtra igitur Euſebius alienigenam Herodem vocat, qui patre, & avo Idumæis, & proinde Iudæis, prognatus erat. Itaque hac parte ejus commentum claudicat, ut initio regni Herodis LXIX Hebdomadas Danielis terminet. Neque conſtare poteſt Hieronymi ſententia, qui in cap. XXII Ieremiæ Herodem Antipatri proſelyti filium vocat. Sed in eo Africanum, & Euſebium manifeſto ſequitur.

Ibid. *& matris Cypridis Arabiſſæ.*] Mater Herodis vocabatur Κύπρος, quam falſo Κύπριδα & Κύπριν primus omnium vocavit Euſebius, & in libr. ἀποδείξεως 232. vocatur Κυπρίνη: quum Κύπρις Græcum ſit, & Veneris cognomen, Κύπρος mere Hebraicum. Hebræis enim כֹּפֶר, unde Græcis Κύπρος ſine ulla mutatione. In Cantica Canticorum אֶשְׁכֹּל כֹּפֶר Græce βότρυς κύπρου vertitur. Itaque id nomen delicatum mulieribus ſuis imponebant, quemadmodum Athenienſes Μυῤῥίνη, הֲדַסָּה, quomodo vocata primum fuit Eſter, item Μυρτώ, Ῥόδη. Pulchre Rabbi David Kimh. כֹּפֶר ait eſse, quod Arabibus אַלְחַנָּא. *Elhanna.* Unde Hiſpanis dicitur *Alheña*. Alhanna Aviſenæ eſt κύπρος Dioſcoridis. quod diverſum eſt à liguſtro. Nam qui liguſtrum idem cum cypro faciunt, longe errant. Κύπρος igitur vocabatur mater Herodis, non Κύπρις, quod commentum eſt Euſebii. Unde Turris, quam is in honorem matris ſuæ conſtruxit, Κύπρος, non Κύπρις, vocabatur. Similiter Agrippæ Regis uxor non Κύπρις, ſed Κύπρος dicta fuit. Et Zonaras Joſephum, non Euſebium, ſequutus, tam matrem Herodis, quam Agrippæ uxorem, Κύπρον vocat. Sed Euſebius perſuaſit Cedreno, Georgio Syncello, & Tzetzæ, Κύπριν, ſive Κύπριδα, vocatam fuiſſe Herodis matrem. Verba ejus pag. 160:

Τρεῖς παῖδες τῷ Ηρώδῃ μὲν ἦσαν τῷ στεφηφόρῳ,
ὅς παῖς ἦν Αντιπάτρου τε, καὶ Κύπριδος, ἢ Αράβων
ἐξ ἰδιώτιδος τινὸς Δωρίδος Ιουδαίας.

Sic Ioſepho pag. 500, Κύπρος vocatur ea, quam Herodes præcipiebat fratri Pheroræ uxorem ducere. Itaque Κύπρος eſt nomen Iudaicum: Κύπρις Græcum, impudicæ Veneris cognomen, à quo Iudæi abhorrebant.

Ibid. *matris Cypridis Arabicæ.*] Omnes Editiones " & libri ſcripti *Arabica*, ut ſine dubio ita ſcripſerit Hie- " ronymus, qui, quemadmodum Euboicos dixit pro " Euboenſibus, ita Arabicam pro Arabiſſa. Ex utroque " autem parente alienigenam, & Ethnicum Herodem fuiſſe probare conatur, quod pater Idumæus, mater Arabiſſa. De patre diximus, cum Iudæum fuiſſe, quanquam Idumæum: matrem quoque, quanquam Arabiſſam, tamen Iudæam fuiſſe dicimus, quia acceperat ritus Iudaicos. Aliter homini Iudæo nubere non potuiſſet. Nam ante tempora Haſmunæorum licebat rem habere cum pagana, quum tamen de Moabitidibus mulieribus diſtricte interdictum fuiſſet à Moſe, & à Nehemia. Sed Iudæi progreſſu temporis deteriores facti id ſibi tacito conſenſu permiſerant, donec temporibus Haſmunæorum ſancitum eſt, ne cum pagana Iudæus rem haberet, ne clam quidem. בֵּית דִּינוֹ שֶׁל חַשְׁמוֹנַאי גָּזְרוּ עַל בִּיאַת הַגּוֹיָה אֲפִילוּ בְּצִינְעָא׃ כִּי קוֹדֶם זֶה הָיָה מוּתָּר כְּרְאִיתוֹ בְּבִצוֹת קכב. *Tribunal Haſmunæi ſanxit ſuper concubitu Ethnicæ, etiam clandeſtino, quod antea permiſſum erat: ut extat in præceptis.* CXXII. Scitum eſt vetuſtiſſimorum Iudæorum: " כָּל הַבָּא עַל הַגּוֹיָה כְּאִלּוּ נִתְחַתֵּן לַעֲבוֹדָה זָרָה דִּכְתִיב וּבָעַל בַּת אֵל נֵכָר

Qui

„*Qui coit cum pagana, perinde est, ac si affinitatem contraxe-*
„*rint cum Idololatria, quia scriptum est: & maritus filiæ*
„*dei extranei.* &c. Malachiæ II, II.

Ibidem. *Regnum & Sacerdotium Iudæa, quod prius per successiones minorum tenebatur, destructum est.*] Sacerdotii quidem per idem genus perpetuatio interrupta est ab Herode, qui Hananielem è Babylonia evocatum ad summum sacerdotium provexit. Sed sive sacerdotium, sive regnum, quod ab Herode interruptum est, id fuit tantum familiæ Hasamonæorum. vera enim successio summorum Pontificum in Iuda Maccabæo interpellata fuit. Nam à Iosue filio Iosedek, ad Iudam Maccabæum, perpetuata fuit series successionis. Postea Sacerdotium summum delatum fuit Iudæ Maccabæo, homini ex prima quidem familia stationum sacerdotalium, sed non ejus familiæ, ex qua continuabatur successio Pontificum. Omnino Iudas Maccabæus non erat familiæ Pontificiæ. Erat enim ex statione Ioiarib. Familia autem Pontificalis successionis in nulla statione censebatur. Regnum vero Iuda nullum fuit omnino à Sedekia, ad Aristobulum Hasamonæum, qui primus post Sedekiam diadema sibi imposuit. & cujus pronepos Antigonus fuit ultimus rex ejus familiæ. Adeo breve fuit regnum Hasamonai. Itaque de interruptione tam regni, quam Sacerdotii non est quod tantas moles Eusebius moveat, ad argumentum suum muniendum. Et sane ut argumentum ejus parum validum, ita parum valida conquirit auxilia, ad illud corroborandum. Hieronymus quoque Commentario IV in Ieremiam in fine cap. XXII: *& nullus deinceps de stirpe David in terra Iudæa tenuit principatum. Vnde & Iosephus refert de sacerdotali genere ac tribu Levi fuisse principes, quibus successerit Herodes Antipatri proselyti filius.* Ubi vocat Antipatrum proselytum. At in XXII Matthæi Herodem ipsum vocat proselytum. Utrunque vero falsum esse jam demonstravimus.

Ibid. *Antipatri Ascalonita.*] Iustinus Iudæos putasse scribit Herodem, sub quo Christus passus est, Ascaloniten, & summum Sacerdotem fuisse, Dialogo Tryphone: καὶ γὰρ Ἡρώδην, ἐφ' οὗ ἔπαθεν, Ἀσκαλωνίτην γεγονέναι λέγοντες, ὅμως ἐν τῷ γένει ὑμῶν ὄντα, λέγετε ἀρχιερέα. Sed hodie non tam vetustatis imperiti sunt Iudæi, ut aut Herodem Antipam, sub quo passus est Christus, confundant cum patre, qui Ascalonites, vel saltem Antipatri Ascalonitæ filius fuit, aut Herodem ipsum summum Pontificem fuisse credant. quæ plane κτηνώδης opinio est. neque tam absurdæ sententiæ vestigium ullum extat in vetustissimis Iudæorum Digestis, licet plumbei sint Iudæi. Sed verissimum est, quod Iustinus ait, ἐν γένει Ἰουδαίων fuisse. quamvis Ascalonita erat, tamen Iudæum non fuisse dicendum non erat. Hoc directo contra Eusebium facit, qui alienigenam eum vocat. Non enim tam ἀλλόφυλος τῶν Ἰουδαίων, quam ἀλλότριος τῆς βασιλείας dicendus erat. Regnum enim Iudæorum ad solam domum David pertinebat, non autem ad domum Aaron, ut potius ipsos Hasamunæos τὴν οὐ προσήκουσαν αὐτοῖς βασιλείαν usurpasse dicendum sit, quam Herodem ipsum. Vide autem ipsum Eusebium ἀποδείξ. lib. VIII, 245. & Historiæ Eccles. libro primo, pag. 6. ubi idem argumentum exequitur totidem verbis plus minus.

Ibid. *Non deficiet Princeps.*] ἐκ τοῦ τούτου τοῦ ῥητοῦ ἀκολουθίας, inquit Epiphanius, quidam persuasum habebant Herodem Messiam esse. imo illis ita persuasum esse voluit Herodes ipse. Unde Herodiani dicti sunt, quæ non solum fuit hæresis quædam hominum, sed & corpus instar earum Societatum, quæ vulgo Confratriæ vocantur. Multa enim ut in gratiam vivi, sic in honorem mortui faciebant, & quotannis ejus natalem sacrificiis & divinis honoribus prosequebantur. Durabat adhuc sub Nerone hoc genus. Persius: *Herodis venere dies.* — Ibi Glossæ veteres: *Herodes apud Iudæos regnavit tempore Augusti in partibus Syriæ. Herodiani ergo diem natalem Herodis observabant, ut etiam Sabbata, quo die lucernas accensas & violis coronatas in fenestris ponunt.* De hac hæresi Dominus sentit: *Cavete vobis à fermento Herodis.* Nam ibi profecto fermentum Herodis nihil præter hæresim Herodianorum significat. Qui referunt ad Herodem Antipatri superioris filium, hominem nulli rei, & ne in minimis quidem cum patre conferendum, non leviter peccant, atque tam falluntur, quam paraphrastes Syrus, qui Herodianos Herodis domesticos interpretatur, nimirum hujus vulpeculæ, ut eum vocat Dominus. Hieronymus in XXII Matthæi castigat eos, qui opinarentur Herodianos fuisse genus hominum, quibus persuasum esset Herodem Magnum Messiam fuisse: idque Latinorum quorundam commentum esse dicit. In quo fugit eum ratio. Non enim Latini id prodiderunt, sed ex veteribus Græcis Epiphanius Græcus & ipse scriptor id retulit. Deinde sibi pugnantia dicit: qui non meminerit se olim alia in sententia fuisse. In Dialogo in Luciferianos ita scribit: *Quod Herodiani Herodem Regem suscepere pro Christo.* Erant igitur Herodiani homines, qui non solum Herodem pro Messia habebant, ut Ismaelitæ Muhammedem pro summa propheta: sed etiam qui societatem coirent, & sumptus ad sacrificia in honorem Herodis obeunda, & ejus natalem colendum faciebant.

Ibid. *In hoc loco Christus, quem Danielis scriptura significat, accepit finem.*] In Daniele Græco est χρῖσμα ἐξολοθρευθήσεται. *Exterminabitur unctio.* Hoc magis convenit menti Eusebii, quam si χριστὸς, ut Hebraicus textus habet, legeretur. Et tamen mirum est, quod ipse χριστὸς non χρῖσμα legens, eo vult adstruere per χριστὸς totum sacerdotium intelligi. quod meruisset assensum, si χρῖσμα legeretur. Sed quum constet quare Salvator dictus sit Χριστὸς, aliud tamen etymon causatur Justinus martyr Apologetico primo: ὁ δὲ υἱὸς ἐκείνου, ὁ μόνος λεγόμενος κύριος υἱὸς, ὁ λόγος πρὸ τῶν ποιημάτων, καὶ συνὼν καὶ γεννώμενος, ὅτε τὴν ἀρχὴν δι' αὐτοῦ πάντα ἔκτισε καὶ ἐκόσμησε, Χριστὸς μὲν κατὰ τὸ κεχρῖσθαι καὶ κοσμῆσαι τὰ πάντα δι' αὐτοῦ τὸν Θεὸν λέγεται, ὄνομα καὶ αὐτὸ περιέχον ἄγνωστον σημασίαν. Quis non videt legendū καὶ συνὼν καὶ γινόμενος. Nam γεννώμενος, qui generatur, non qui generatus est. si enim de filii ante omnia sæcula generatione loqueretur, γεννηθεὶς dicendum fuisset, quia semel generatus est, & non generatur. Deinde illud συνὼν ostendit de coæternitate Filii cum Patre, non de filio ante sæcula genito loqui, cui consignificans verbum γινόμενος adjectum. Neque vero quis argutulus objiciat discrimen inter γεννηθέντα & γινόμενον. Nam hic γινόμενος non est factus, sed ὢν, qui jam erat. Quod sequitur, & ad hunc locum Eusebii pertinet, Christum dictum esse, quia Deus per eum condiderit omnia & ornaverit, tunc locum haberet, si τὸ χρίειν esset condere, & ornare. Χριστὸς μὲν κατὰ τὸ κεχρῖσθαι καὶ κοσμῆσαι. Legendum vero κατὰ τὸ καὶ χρῖσαι. *Dictus Christus, quia Deus per eum unxerit & ornarit omnia.* Ego ornandi verbum quomodo applicem ad notionem τοῦ χρίειν, non video, nisi pro κοσμῆσαι legeremus, κατὰ τὸ καὶ χρῖσαι καὶ σμῆσαι, *unxerit & ab-*

& abstersferit omnia. Sed hoc est divinare, non asserere. Et quemadmodum in eo timide quid sentiremus, pronunciavimus, ita in sequentibus minime legendum esse dubitamus, λέγεται καὶ ὄνομα αὐτῆς περιέχον ἀγνώστων σημασίαν. In hac enim περιοχῇ recenset Iustinus omnes appellationes Salvatoris. Christus est. reddidit rationem appellationis. Silo dictus est, quod quidem nomen, inquit, περιέχει ἀγνώστων σημασίαν. *Continet significationem incognitarum, sive reconditarum rerum.* Unde septuaginta verterunt, τὰ ἀπόκειται. id est, in quo res abstrusæ & reconditæ sunt. Quod interpretes ne minimum quidem totius hujus Commatis verba odorati sint, satis ex istis constare potest. Sequitur. *Vocatur*, inquit, *& Iesus*. Explicat. Ἰησοῦς δὲ καὶ ἀνθρώπου καὶ σωτῆρος ὄνομα καὶ σημασίαν ἔχει. Quod σωτῆρα significet, & pueri sciunt. Sed quod ἀνθρώπου, id commentum Iustini est, qui meminerat IS Hebraice esse ἄνδρα (nam in eo quoque errat, quod ἀνθρώπου ἀντὶ τοῦ ἀνδρὸς dixit, speciem pro distinctione sexus) inde dictum Ἰησοῦ, quasi ἀνθρώπου, vult.

Ibid. *Christi, id est Sacerdotes, erant reges Iudæorum, qui imperare cœperunt à sexagesima quinta Olympiade.*] Hæc facile confutari possent, si Eusebius sententiæ suæ fautores nactus fuisset. Sed quia nemo est ne mediocriter quidem doctus, qui non hæc dissimulatione præterire, quam confutare melius putet, ideo & nos ab hac velitatione stilum abstinebimus. Epiphanius XXIX Hæresi κατὰ Ναζωραίων, ait θρόνον Δαβὶδ καὶ βασιλικὴν ἕδραν intelligi τὴν ἱερωσύνην. Secundum hæc ergo Hassamonæi Sacerdotes, quatenus erant Reges, sedebant in throno David. Hoc negari non potest. Sed eos esse ἐξ Ἰούδα, quod ipse concludit, quomodo concedi possit, equidem non video. Denique omnino hunc locum Eusebii sequitur. Hoc clarius postea dicit: συναφθεισῶν γὰρ τῶν δύο φυλῶν, τῆς τε βασιλικῆς καὶ ἱερατικῆς, Ἰούδα δέ, φημί, καὶ Ἀαρὼν, καὶ πάσης τῆς τοῦ Λευΐ, οὕτω βασιλεῖς καὶ ἱερεῖς ἐγίνοντο. Quod Hassamonæi, qui de stirpe Levi erant, Pontifices & Reges essent, ideo Tribum Iuda & Tribum Levi in unum coaluisse quo argumento colligi possit, curent, qui in ejusmodi paradoxis defendendis acumen ingenii & declamatoriam velitationem ostentare solent. Porro statim sequitur locus obscurissimus, cui lux adferetur, si pro ἐπὶ Ἀλεξάνδρου, ἀπὸ Ἀλεξάνδρου legeris, item ἐπὶ τοὺς χρόνους Ἡρώδου, non τοῖς χρόνοις. Alioqui nemo antea assequi potuisset.

Ibid. *à Romanis Imperatoribus Sacerdotium emebant.*] παρὰ τῶν Ῥωμαϊκῶν ἡγεμόνων. Imperatores quidem Romani ἡγούμενοι, καὶ ἡγεμόνες vocantur aliquando à Græcis, ut à Latinis Principes. Hic vero παρὰ τῶν ἡγεμόνων τὴν ἱερωσύνην ἐξωνοῦντο, vertendū: *à præsidibus Sacerdotium nundinabantur.* Hic enim ἡγεμόνες sunt non οἱ αὐτοκράτορες, sed οἱ ἡγεμόνες ὑπὸ τῶν αὐτοκρατόρων Ῥωμαίων πεμφθέντες. quod ut exemplo firmemus, Eusebius ipse, postquam dixit, ἐπειδὴ δὲ καὶ Ῥωμαῖοι μετὰ τοῦτον ἀκρίτως, καὶ οὐ κατὰ τὸν νόμον, τοὺς ἀρχιερεῖς καθίσων, οὓς ἐδόκει αὐτοῖς, δημοτικοῖς ποτὲ καὶ ἀσήμοις ἀνδράσι τὴν τιμὴν χαριζόμενοι, ἐπὶ πέρας γοῦν τι καὶ καπηλικὸν τοὔνομα, ἄλλοτε ἄλλοις ἐνιαύσιαιον τοῦτο δωρούμενοι, statim subjicit ex Josepho exemplum de Grato Præside Palæstinæ, qui abdicato Anano, Sacerdotium mandavit Ananieli. Ἐκάλεσε Γρᾶτος Ῥωμαίων στρατηγὸς παύσας ἀρχιερᾶσθαι Ἀνάνον, Ἰσμαῆλον ἀρχιερέα ἀποφαίνει τὸν τοῦ Φαβί. lib. VIII. ἐπίδειξ. Quanvis interruptio successionis Pontificiæ commissa fuit in Maccabæo, qui primus ex statione Ioiarib Pontifex à populo renunciatus est, tamen per successiones sacerdotium continuatum est ad initium Herodis, qui Ananielem Babylonium sacerdotem quidem, sed à successione Pontificali alienum, summum Sacerdotem fecit. Deinceps ad libidinem aut Herodis, aut Romanorum post Herodem, Sacerdotes summi creati sunt. Miror Iosephum, qui τῆς ἁλώσ. ια, oblitus sui scribit Zelotas primos omnium successionem Pontificiam interrupisse: ὡς ἐπ' αὐτοῖς εἶναι καὶ τὰς χειροτονίας τῶν ἀρχιερέων. ἄκυρα γοῦν τὰ γένη ποιήσαντες, ἐξ ὧν κατὰ διαδοχὰς οἱ ἀρχιερεῖς ἀπεδείκνυντο, καθίστασαν ἀσήμους καὶ ἀγενεῖς. Atqui alibi ab Herode id prius factum dixit.

Ibid. *filiique ejus post eum regnaverunt usq; ad novissimam Ierosolymarum captivitatem.*] Atqui Agrippa minor septimus & postremus rex Herodiadarum familiæ regnavit post excidium Ierosolymorum, ann. XXX, ut suo loco ostendetur. Eusebius post excidium Ierosolymorum Agrippæ non meminit perinde ac si cum Ierosolymis & ipse & ejus regnum deletum fuerit.

Ibid. *Luna secundum Romanos.*] Olim conati sumus hunc locum explicare, si modo Lectori erudito satisfecimus. Sed nobis non satisfacimus. In fine anni superioris, prid. Kal. Januarii fuit coitus luminarium, numero aureo V, epacta castigata XIX. Et sane cha- "
racter neomeniæ, Tebeth eo anno, qui erat Iudaici "
computi hodierni 3727 fuit. 5. 5. 788. ultima De- "
cembris. feria V, cyclo Solis III. Quare si Ro- "
mani à visione sideris putabant Lunas suas, ut Arabes suos menses civiles, primus dies Lunæ inciderit in Kalendas Ianuarii numero hoc Eusebiano MDCCCCLXXXIII, in cujus Martio sequenti numerus aureus VI cæpit currere. Hoc aliquam speciem veri habet, si non verum est. Id est, si alia est ratio hujus periochæ. Sed Hieronymus hæc accepit à Computi "
Paschalis conditoribus sæculi sui, qui in occidente "
inibant computum Lunarem à Kalendis Januarii, "
aureo numero III. cujus computi initium est ab "
anno sacro sancti consessus Niceni. Anno antece- "
dente, qui erat Christi Dionysiani CCCXXIV, "
epacta tam castigata, quam æquabilis erat X "
VIII. quæ quum sita sit in Kalend. Januarii. "
procuIdubio ibi novilunium fuit. de quo Computo "
locuti sumus in libr. III Canonum Isagog. in "
Cap. II. libri primi, Definit. IV. Quare hic me- "
tachronismus est triennii. Nam computatores illi "
ab Augusto Cæsare illum computum inibant, anno "
Juliano IX. Sed inepte anno Iuliano neomenias Ni- "
cenas accommodant, ut in ipsis Canonibus docui- "
mus. Hæc est vera hujus loci Hieronymiani expli- "
catio, neque dubitandum. "

MDCCCCLXXXIV. *Deficiente Pontificum principatu.*] Hoc de industria inculcat, ut epichirema suum promoveat.

Ibid. *Herodes ex alienigenis.*] Et hoc quoque, quod non semel iterat, facit ad argumentum suum stabiliendum. Sed ostendimus, in Iudæis tunc censitos fuisse Idumæos, & Ascalonitas, neque omnino alienigenas dici potuisse, qui plusquam XC annis antea Iudæi & proselyti facti erant: neque recte Herodes προσήλυτος dicitur ab Epiphanio 103, quum ejus avum certum sit proselytum non fuisse, qui fuerit postquam ab Hyrcano Idumæi sunt domiti. & fortasse ne proavus quidem fuit proselytus, sed circumciso prognatus. δημοτικὸν vocat Iosephus, quod non esset

esset τῆ ἱερατικῆ γένους. ideo & ἰδιωτικὸν ἄνδρα dicit, conditionis nempe privatæ, non regiæ: nusquam autem προσήλυτον, aut ἀλλόφυλον. quemadmodum enim libertini filius non est libertinus, ita nec proselyti filius recte proselytus vocetur. quantominus pronepos aut abnepos Proselyti? Recte vero ab hoc anno instituitur initium Herodis. Nam anno superiore, captis sub finem æstatis Hierosolymis, M. Agrippa, L. Caninio Coss. interfectus est Antigonus ultimus Hasamonæorum.

Ibid. *quo post annum interfecto.*] Ergo interfectus anno MDCCCCLXXXV. Iosephus ait interfectum in piscina paulo ante expeditionem Antonii Parthicam, quæ contigit L. Cornificio, Sex. Pompejo Coss. numero MDCCCCLXXXVI. Ergo prochronismus biennii.

Ibid. *Antonii & Augusti fœdus.*] Metachronismo septennii aut octennii peccatum est. Hoc enim pertinet ad numerum MDCCCCLXXVII, quo anno Fulvia Sicyone urbe Achaiæ mortua, Octavianus & Antonius armis positis in gratiam redierunt, Cn. Domitio Ahenobarbo, C. Asinio Pollione Coss. Auctor Dio.

Ibid. *Augustus triumphavit pedestris certaminis triumpho.*] Αὔγουστος πεζὸν ἐθριάμβευσε θρίαμβον. *Augustus triumpho pedestri triumphavit.* Ita vertendum erat. Nam novum est, imo inauditum, ullum esse triumphum pedestris certaminis. Ovationem quidem intelligi obscurum non est, qui est θρίαμβος πεζός. Ovavit vero bis Octavianus; prius post obitum Fulviæ. Fasti Capitolini. IMP. CÆSAR. DIVI. F. C. F. III. VIR. P. P. C. OV. ...... QUOD. PACEM. CUM. M. ANTONIO. FECIT. Iterum ex Sicilia. Iidem Fasti: IMP. CÆSAR. DIVI. F. C. F. II. III. VIR. R. P. C. II. A. DCCXVII. OVANS. EX. SICILIA. IDIBUS. NOVEMBR. Neutro modo tempus convenit. Prior Ovatio fuit numero MDCCCCLXXVII. altera MDCCCCLXXXI. Suetonius: *Bis ovans ingressus est urbem: post Philippense, & rursus post Siculum bellum.*

Ibid. *Herodes Ananielem quendam.*] Nicephorus Patriarcha: Ἀνανίηλος ἀλλογενὴς ὁ καταστὰθεὶς ὑπὸ Ἡρώδου. Sed non erat ἀλλογενής. Judæus enim erat, & ex genere sacerdotali.

MDCCCCLXXXV. *Antonius Cleopatræ Arabiam tradidit.*] Partem, non universam. Joseph. lib. XV, cap. IV: μέρη τῆς χώρας περιελόμενος.

MDCCCCLXXXVI. *Augusti & Antonii tertia dissensionis.*] Recte tempus notatum. C. Cæsare Octaviano III. M. Valerio Messalla Coss.

Ibid. *Nicetes & Hybreas.*] Horum dicendi magistrorum omnium, qui hic memorantur, mentio extat apud M. Senecam. Alter Niceta, qui sub Nerva floruit, memoratur à Philostrato. Sunt autem hęc Hieronymi. „ Hybream auten. Mylasenum fuisse scribit Val. Max. „ lib. IX. cap. XV. quem vocat concitatæ facundiæ „ oratorem. Est autem Mylasa, Cariæ urbs.

MDCCCCLXXXVII. *Antonius & Cleopatra semet interficiunt.*] Ptolemæus à meridie Nabonassari, ad illud tempus, ὅτι Ἀντώνιος ἀπέσφαξεν ἑαυτὸν, putat annos DCCXVIII. Ergo mors Antonii contigit anno Nabonassari DCCXIX, quod tempus convenit huic numero Eusebiano, C. Cæsare Octaviano IV, M. Licinio Crasso Coss. quum tamen Actiacum prælium referendum sit in annum antecedentem, C. Cæsare Octaviano III, M. Valerio Messala Coss. Sane numero MDCCCCLXXXVIII, incipit epocha Ἐτῶν Αὐγούστων: qui dicuntur à Censorino anni Augustorum. Dionysius quoq; Halicarnassensis ait Augustum finem bellis civilibus imposuisse, μεσούσης τῆς ρπζ Ὀλυμπιάδος. hoc est circiter sextum mensem anni tertii Olympiadis CLXXXVII.

Ibid. *quam primum tenuit Cornelius Gallus.*] Strabo, Dio, alii, & Græca Eusebii. Sex. Rufus: *Et primum apud Alexandrinos Cornelius Gallus Romanus Iudex administravit.* Habet autem ab Eutropio: *Hunc primum Aegyptus Romanum Iudicem habuit.* Judicem nove vocant, quem Lacedæmonii ἁρμοστήν. Et nova quidem res fuit, solam Alexandriam, adempto civibus omni jure, per Iuridicum administrari, quum cæteræ provinciæ per Præsides, aut Proconsules regerentur.

Ibid. *de quo Virgilius scribit in Eucolicis.*] Sunt Hieronymi.

MDCCCCLXXXVIII. *usque ad Cleopatram, qui vocabantur Lagidæ in Aegypto, regnaverunt annis ducentis nonaginta quinque.*] Præcise. Nam à morte Alexandri, ad hunc annum, sunt anni totidem: hoc est, à Thoth CCCCXXIV Nabonassari, ad Thoth DCCXIX, & à numero MDCXCIII, ad numerum præsentem MDCCCCLXXXVIII, idem intervallum. & proinde ab initio Alexandri Magni, ad præsentem numerum, fiunt anni CCCVII, non autem CCCXII, ut aliud agens perhibet Clemens, quum scribit ita, ἐπὶ τῆς Μακεδονικῆς, ἕως τῆς Ἀντωνίου ἀναιρέσεως, ἔτη τριακόσια δώδεκα, ἡμέραι δέκα ὀκτώ. Sed Clemens intelligit de morte Antonii. „ Variant Ecclesiastici scriptores in annis hujus monarchiæ Lagidarum. Epiphanius scribit ab illis regnatum esse annos CCCVI. quod verum, si ab Alexandri initio anni putentur. Sed Alexandria condita est anno VII Alexandri. Confundit igitur Epiphanius initium Alexandri cum initio Ptolemæi Lagidæ. Clemens CCLXXXIV; annis XI minus. Tertullianus CCLXXVIII, XVII annis minus. Porro hic annus captæ Ægypti pertinet ad V Consulatum Augusti, ne cui forte imponant nummi Augusti, in quibus cusum est ex una superficie, CÆSAR COS. VI. ex altera, ÆGYPTO CAPTA.

Ibidem. *usque ad Cleopatram.*] Apud Epiphanium: Κλεοπάτρα Πτολεμαίου θυγάτηρ ἔτη τριακοντα δύο. ἥ τις Ἀντωνίῳ συνήφθη τῷ βασιλεῖ Ὀκταβίῳ. Tam absurdæ sententiæ patrocinari, est veritati bellum indicere. cui ita consuleretur. Κλεοπάτρα Πτολεμαίου θυγάτηρ ἔτη εἴκοσι δύο, ἥ τις Ἀντωνίῳ συνήφθη τῷ βασιλεῖ. Ὀκταβίῳ πολεμήσαντι. Sed quum ejusmodi multa, & quidem longe à vero remotiora, apud illum auctorem extent, an ita, ut hodie excusum est, an, ut nos legendum præcipimus, scripserit, non est prudentis asseverare. Quod enim Ἀλωνίνῳ pro Ἀντωνίῳ „ legitur, id vitium commune est Græcis. Nam & ita „ Hesychius Illustris: καὶ νικήσαντος Καίσαρος τὸν „ Ἀντώνιον καὶ τὴν Κλεοπάτραν. „

Ibidem. *Artorius medicus Augusti.*] Medicum Valer. Maximus agnoscit libro primo, cap. de Somniis. Familiarem Augusti Plut. in Bruto, eique prænomen Marco fuisse.

Ibid. *quidam ab hoc loco primum annum Augusti monarchiæ supputant.*] Satis de hac Epocha, qui vocantur anni Augustorum, in Canonibus Isagogicis dictum est: & putidum fuerit ea repetere. Annis Christi Dionysianis adde XXIX, per perpetuam regulam, ut habeas Thoth Augustorum. Itaque secundum ea hic annus Christi MDCIII fuerit MDCXXXII iniens à XXX Augusti Juliani, quia est annus intercalaritius, & vocatur annus Iohannis Euangelistæ in Ecclesia Alexandrina, & Æthiopica. Alioquin annus ordinarius incipit à XXIX Augusti. Sed de hoc, ut dixi, vide Canones Isagogicos.

Ibid. *primum annum Augusti.*] Hic ab Eusebio notatur annus XV Augusti, quia ejus initium putat à tertio

tertio anno Juliano, à Consulatu primo Octaviani, cæsis Hirtio & Pansa Coss. Sed alii à cæde Cæsaris, anno secundo Juliano. Ideo hunc annum sextumdecimum Augusti vocant, ut Panodorus doctissimus Monachus Ægyptius, qui sub Honorio & Arcadio floruit. Is non solum hunc annum dicit esse Augusti sextumdecimum, sed etiam annum, quo Augustus bisextum correxit, fuisse XXII eorum annorum, unde Ægyptii putant initium monarchiæ Augusti. Quod sane verum est. Augustus enim correxit bisextum anno Juliano XXXVII, C. Asinio Gallo, C. Marcio Censorio Coss. numero aureo XIII. Si in annis Augustorum vis habere numerum aureum, adde X. Itaque additis X ad XXII, & abjectis XIX, remanet numerus aureus XIII. Quare verum est, quod ille doctus Monachus scribebat, annum bisexti ab Augusto correcti, fuisse XXII eorum annorum, qui Augustorum anni vocantur, & initium sumunt ab Alexandria subacta, post mortem Antonii & Cleopatræ. Georgius Syncellus scribit Panodoro eum annum dici XXII τῆς Αὐγούστου μοναρχίας, διὰ τὸ τοὺς πολλοὺς κατὰ τὸ ιϛ´ ἔτος τῆς Αὐγούστου βασιλείας τὴν Ἀλεξανδρείας ἅλωσιν ἱστορεῖν, καὶ τούτου τοὺς χρόνους τῆς βασιλείας ἐντεῦθεν λογίζεσθαι, μεθ' ἣν δεξαμένην ἔτει ι´ Αὐγούστου πεπῆναι τὴν τετραετηρικὴν ἡμέραν, καὶ μέχρι τοῦ νῦν οὕτω καθ' Ἕλληνας, ἤτοι Ἀλεξανδρεῖς, ψηφίζεσθαι τοὺς ἀστρονομικοὺς κανόνας ἐν ταῖς ἐκλείψεσι τῶν δύο φωστήρων, καὶ ταῖς καθ' ἕκαστον μῆνα συνόδοις πανσελήνοις, τῶν τε πλανωμένων ε´ ἀστέρων, καὶ τῶν λοιπῶν ἀπλανῶν τὰς ἐποχὰς οὕτω λαμβάνεσθαι. Verum est XXII annum Augusti fuisse eum, quo bisextum correctum fuit, & XVI à cæde Antonii, id est primum Augusti. Verum quoque & illud, siderum motus, & rationes Astronomicas ab hac Epocha putari. Non enim alia Epocha utitur Vettius Valens Antiochenus Astronomus, quam annis Augustorum, ut in Canonibus ostendimus.

Ibid. *Cæsar Augustus appellatus.*] Biennio post, ipso Augusto VII, M. Vipsanio Agrippa III Coss. Etsane Censorinus ait biennio post Epocham Augustorum, id est tertio anno Augustorum, Augustum appellatum fuisse. Sed Orosius eodem die, quo triumphavit, Augustum salutatum scribit. quod falsum est: & hoc loco Eusebii deceptus est.

Ibid. *Sol & Luna Cleopatræ liberi.*] In nostris Collectaneis in Augusto, filio nomen proprium est Alexandro, cognomen Soli: filiæ nomen Cleopatræ, cognomen Lunæ. quibus sideribus in eo triumpho maxima contigit defectio & obscuritas, ut ludibria Fortunæ „ hinc conjici liceat. Sed vide Collectanea. Hæc vero „ Selene nupsit Jubæ Regi, ex qua filium suscepit Pto- „ lemæum, à cōsobrino suo C. Caligula interfectus est. Recte vero triumphi tempus assignatū. Gestum enim hoc, & triumphatum triplici triumpho, VIII. Eid. Ianuarias, Aug. V, L. Appulejo Coss. Auctor Orosius.

Ibid. *Nicopolis juxta Actium condita.*] Anno sequenti, qui fuit primus Augusteus, Augusto VI, Agrippa II Coss. Nummus Augusti: ΝΙΚΟΠΟΛΙΣ ΙΕΡΑ. ΚΑΙΣΑΡΑ. ΣΕΒΑΣΤΟΝ. Arrianus libro quarto Epict. οὕτω καὶ Νικοπολῖται ἐπιβοᾶν εἰώθασι, Νὴ τὴν Καίσαρος τύχην ἐλεύθεροί ἐσμεν. Erat ergo αὐτόνομος.

„ Ibidem. *Nicopolis.*] Hesychius Illustris post alia:
„ ναυτικῷ δὲ στόλῳ ἐπὶ ναυσὶ σβ´ συνέβαλον μετὰ Καί-
„ σαρος ἐν πολέμῳ ἐν αὐτῷ τῷ ἀκρωτηρίῳ τῷ
„ καλουμένῳ Ἀκτίῳ. καὶ νικήσαντος Καίσαρος τὸν Ἀν-
„ τωνίνον καὶ τὴν Κλεοπάτραν, ἐκτίσθη πόλις ἐν τῷ
„ Ἀκτίῳ κληθεῖσα Νικόπολις, διὰ τὸ ἐκεῖσε ἡττη-
„ θῆναι Ἀντωνῖνον. ἥτις καὶ χρηματίζει ἀρχὴ εἰς στρατη- γίδα, καὶ παρὰ τοῦ τῶν Ῥωμαίων σκήπτρα διέποντος, προβάλλεται στρατηγὸς, καὶ ἔστιν ἔνδοον θέμα " ὑπὸ τὴν Εὐρώπην. "

Ibid. *& Agon Actiacus constitutus.*] Nummus ΑΚΤΙΩΝ πενταετηρικὸν fuisse ex Strabone in lib. de Emendat. Temp. & cum Olympiade concurrisse. Primus enim Agon actus Olympiade CLXXXVII. & quemadmodum tetraeterides Olympiacę vocabātur Olympiades, ita Actiacæ Ἀκτιάδες. Joseph. primo ἁλώσ. 692. μετὰ τὴν πρώτην Ἀκτιάδα προσέθηκεν αὐτοῦ τῇ βασιλείᾳ τόν τε Τράχωνα καλούμενον, &c. μετὰ τὴν πρώτην Ἀκτιάδα, hoc est anno quinto Augustorum, vel anno primo secundæ Actiados, numero MDCCCCXCII. Sed & Ἄκτια ludi alii Grecis antiquitus fuerunt. Harpocratio: Ἄκτιος ἀγὼν παλαιὸς ἦν, ὡς δῆλον ποιεῖ Καλλίμαχος ἐν τῷ περὶ ἀγώνων. Item Stephanus in Ἀκτία, qui etiam τριετηρικὸν fuisse scribit: ἐν ταύτῃ Ἀπόλλωνος γυμνικὸς ἀγὼν, καὶ ἱππικὸς, καὶ πλοίων ἅμιλλα διὰ τριετηρίδος ἦν. Æneas apud Virgilium:

Actiaque Iliacis celebramus litora ludis.

ut ille agon videatur institutus ab Ænea. Quare enim *Iliacis ludis?* Frigidum & frivolum est, quod Servius ait, κατὰ πρόληψιν in honorem Augusti hoc dictum. Ergo in honorem Augusti & sequentia dicta fuerint:

Aere cavo clipeum magni gestamen Abantis
Postibus adversis figo, & rem carmine signo:
Aeneas hac de Danaus victoribus arma.

Templum igitur antiquitus ibi erat, & ludi trieterici, qui postea ab Augusto pentaeterici facti.

Ibid. *Augustus Romanis plurimas leges statuit.*] Ovidius: "

Pace data terris animum ad civilia vertet "
Iura suum, legesque feret justissimus auctor. "

Manilius: "

Qui regis Augustis parentem legibus orbem. "

Hæ Iuliæ leges vocatæ sunt. "

MDCCCCLXXXIX. *Census Romæ*] Recte: Augusto VI. M. Agrippa Coss. Augustus ipse in Indice: PATRICIORUM. NUMERUM. AUXI. CONSUL. QUINTUM. JUSSU. POPULI. ET. SENATUS. SENATUM. TER. LEGI. ET. IN. CONSULATU. SEXTO. CENSUM. POPULI. COLLEGA. M. AGRIPPA. EGI. Suetonius scribit Censores longo intervallo creari solitos Cæsarem creavisse.

Ibid. XLI *centena* LXIV *& milia.*] Hoc est 4164000. in Græcis idem. sed aliter apud Suidam in Αὔγουστος. υι μυριάδες καὶ χίλιοι ιζ ἄνδρες. hoc est 4101017.

Ibid. *Anaxilaum Larissæum Pythagoricum & magum ab Augusto Urbe Italiaque pellitur.*] Dio scribit anno ab Urbe condita DCCXX τοὺς ἀστρολόγους, τούς τε γόητας Urbe pulsos. Augusto II. Volcatio Tullo Coss. Hic vero " est annus DCCXXV. prochronismus quinquennii. De " Anaxilao Irenæus adversus Marcum: Τὰ γὰρ Ἀναξιλάου παίγνια τῇ τῶν λεγομένων μάγων πανουργίᾳ συμμίξας δι' αὐτῶν φαντάζων τε, καὶ μαγεύων εἰς ἔκπληξιν τοὺς ὁρῶντάς τε καὶ πειθομένους αὐτῷ περιέβαλεν. Anaxilaus fuit insignis medicus, non magus, ut putat Eusebius, non magis, quam Nigidius, quem tamen Hieronymus magum vocat. Sed ludicra quædam faciebat: ut ex sulphure in calicem injecto pallorem mortuorum induceret vultibus, auctore Plinio, lib. XXXV, capite XV. Neque propterea dicitur magus ab Irenæo, utpote qui non maleficis artibus homines deciperet, sed ludicris, licitis, & ἐξ ὕλης ἰατρικῆς quæ-

,, quæsitis eos oblectaret. Marcus vero Hæreticus ea ,, cum maleficis artibus commiscens iis abutebatur in fraudem spectatorum. Hæc est mens Irenæi.

Ibidem. *Thebæ Aegypti usque ad solum dirutæ.*] Sunt Hieronymi. Atqui sæculo Strabonis, qui fere eodem tempore, & sub Tiberio floruit, adhuc amplissima ,, urbs erat: & vocabatur Diospolis. Duæ autem ,, Διοσπόλεις constituuntur à Ptolemæo, minor, & ,, major, quæ & Θῆβαι ἑκατόμπυλοι. A Carthaginiensibus dirutam, ac postea pristino splendori ac cultui restitutam Cambyses primum, deinde Cornelius Gallus expilavit, atque opibus exhausit, quum alioquin adhuc integræ starent. Auctor Ammianus; qui à Cornelio Gallo non funditus dirutam, ut vult Hieronymus, sed opibus suis spoliatam fuisse scribit. Quare hallucinatio est.

,, Ibid. *M. Terentius Varro Philosophus prope nonagena-* ,, *rius moritur.*] Quia proxime aberat à centenario, ,, propterea sæculum æquasse eum scribit Valer. Max. ,, lib. VIII: *Terentius Varro non annis, quibus sæculum æ-* ,, *quavit, quam stilo vivacior fuit.*

MDCCCCXC. *Cornelius Gallus.*] Magna est hallucinatio in illis verbis Servii in extremum Bucolicon: *Hic est C. Asinius Orator, Asinii Pollionis filius, qui ante omnes primus Aegypti præfectus fuit, eximius Poëta. Nam & Euphorionem, ut supra diximus, transtulit in Latinum sermonem,* &c. Magna, inquam, hallucinatio hominis Gallum Poëtam primum Ægypti Præfectum cum C. Asinio Consule, de quo dictum numero MMXXX, qui ,, collegam habuit C. Censorinum, confundentis. Et ,, ipse Asinius Pollio ad Ciceronem lib. X, Epistola ,, XXXII, Cornelium Gallum familiarem suum vo- ,, cat. Tantum abest, ut Asinius Pollio idem sit cum ,, Corn. Gallo. Recte quidem Hieronymus interitum Corn. Galli post expilationem Thebarum conjecit, quia ab ipso Cornelio spoliatæ omnibus ornamentis suis fuerant: sed mors ejus hoc anno non contigit, ut infra dicetur. Vides igitur quare casum Thebarum in numerum MDCCCCLXXXIX contulerit Hieronymus, nimirum propter Cor. Gallum, qui Pyramidibus Ægypti nomen suum & gesta insculpi curaverat ,, tanquam rerum potiens, quod est crimen majestatis: quo nomine ad Augustum delatus, mœroris impatientia mortem sibi conscivit. Legimus apud Ovidium in Epicedio Tibulli:

Tu quoque, si falsum est temerati crimen amici,
Sanguinis, atque animæ prodige, Galle, tuæ,
His comes umbra tua est.—

Quod dicit crimen temerati amici, hoc interpretes referunt ad læsum à Gallo Augustum: quod ut falsum, ita ineptum. Intelligendum enim Tibullum & Gallum amicos fuisse, & postea jus amicitiæ à Gallo violatum. quod ita clarum, ut pluribus firmandum non sit. Nam certum est Gallum, violentum, iracundum, contumeliosum hominem fuisse.

Ibidem. *propria se manu interfecit.*] Augusto VIII, T. Statilio Tauro Coss. Unius anni prochronismus.

Ibid. *Tralles terræ motu consederunt.*] Maxima pars urbis cum Gymnasio consedit, quod postea instauratum ab Augusto. Strabo libro XII, paulo ante finem: Καὶ γὰρ νῦν τὴν Μαγνησίαν τὴν ὑπὸ αὐτῷ (Σιπύλῳ) κατέβαλον σεισμοὶ, ἡνίκα καὶ Σάρδεις, καὶ τῶν ἄλλων τὰς ἐπιφανεστάτας κατὰ πολλὰ μέρη διελυμήναντο. ἐπηνώρθωσε δ' ὁ ἡγεμὼν (Τιβέριος) χρήματα ἐπιδοὺς, καθάπερ καὶ πρότερον ἐπὶ τῆς γενομένης συμφορᾶς Τραλλιανοῖς, ἡνίκα τὸ γυμνάσιον, καὶ ἄλλα μέρη συνέπεσεν, ὁ πατὴρ αὐτοῦ (Αὔγουστος) καὶ τούτοις, καὶ Λαοδικεῦσι.

MDCCCCXCI. *Inde per legatos ab Augusto amicitiam postularunt.*] Eutropius: *Scythæ & Indi, quibus antea Romanorum nomen incognitum fuerat, munera & legatos ad eum miserunt.* Suetonius, unde Eutropius accepit: " *Qua virtutis moderationisque fama Indos etiam, ac Scythas auditu modo cognitos pellexit ad amicitiam suam populique Rom. ultro per legatos petendam.* Idem habet Dio. In Collectaneis nostris: Καὶ δὴ καὶ Ἰνδοὶ προκηρυξάμενοι πρότερον φιλίαν, τότε ἐσπείσαντο, δῶρα πέμψαντες αὐτῷ. Idem quod Eutropius. Sed & regem Indorum ipse Eusebius nominat libro priore: Πανδίων ὁ τῶν Ἰνδῶν βασιλεὺς φίλος Αὐγούστου καὶ σύμμαχος εἶναι παρεσκεύασται. Distinguenda tamen sunt ex Dione. M. Appulejo Sex. F. P. Silio P. F. Nerva Coss. hoc ipso numero, Indi cum Augusto fœdus sanxerunt, quod antea per legatos petiverant. Festus vel Sextus Rufus: *Pacatis gentibus Orientis, Augustus Cæsar etiam Indorum legationem accepit.* Hoc anno igitur ἐσπείσαντο, antea vero Pandion per legatos amicitiam Romanorum petiverat: quod Dio dicit, προκηρυξάμενοι πρότερον φιλίαν.

Ibidem. *Messalla Corvinus primus Præfectus Urbis.*] Sunt Hieronymi. Cornelius Tacitus Annali sexto loquens de origine præfecturæ Urbis: *Primusque Messalla Corvinus eam potestatem & paucos intra dies (finem) accepit.* τὸ *finem* abundat, mendo manifesto. Hoc contigit C. Furnio, C. Silano Coss. numero MM. Prochronismus annorum IX.

Ibidem. *Incivilem esse potestatem contestans.*] Incivilem, cujus antiquissima origo? imo civilissimam, si quid in antiquitate Romana videmus. Certe quid hic nomen " hoc incivile significet, non capio. Petrus Crinitus " cap. XII, lib. primi de hon. discip. incivilem interpretatur immoderatam. Non magis mihi probare potest eam immoderatam, quam incivilem fuisse. & quidem hæc, ut alia apud illum auctorem, risu excipienda magis, quam responso. Nullus est liber scriptus, aut editus, in quo non ita legatur. Sed est vetustissima menda ex inscitia veteris scripturæ nata, quam posteriores librarii, quæ erat eorum imperitia, assequi non potuerunt. Nam prius ita scriptum fuit, *invecilem sese potestati contestans.* id est imbecillem. Erat enim πόῤῥω ἡλικίας, & gravior annis, quam ut tanto oneri par esset. Nam quid aliud dicit Cornel. Tacitus? *Primusque Messalla Corvinus eam potestatem, & paucos intra dies, accepit, quasi nescius exercendi.* An non plane idem est, quod *imbecillus potestati?*

MDCCCCXCII. *Augustus Calabriam.*] Imperitum historiæ Romanæ esse oportet, qui Calabriam, imo ullam partem Italiæ, adhuc intactam Romanis superfuisse credat. Antequam Græca videremus, *Cantabriam* legebamus, quod sciremus hoc anno, Augusto IX, M. Junio Silano Coss. Cantabros cum Asturibus ab Augusto victos. de quo etiam Horatius: *Cantabrum indoctum juga ferre nostra.* Meminit & Eutropius. Cassiodorus: *C. Augustus Cæsar VIII, & M. Silanus. His Consulibus Cantabros, Germanos, Salassos Cæsar perdomuit.* An firmiora his testimoniis requirimus? Vera igitur fuit conjectura nostra, & ita exigit historiæ series. Sed falsum, quod judicabamus, mendū esse in scriptura: quum sit hallucinatio Eusebii in historia concipienda. Ita enim Græca Eusebii habent: Αὔγουστος Καῖσαρ Καλαβρείαν καὶ Γαλάτας ὑποφόρους ἐποίησεν. Quomodo Calabriam vectigalem fecisset, quum omnia prædia Italici soli neque sint tributaria, neque stipendiaria, & ideo in rebus mancupi habeantur?

Ibid.

Ibid. *Et Gallos vectigales facit.*] Nihil per illos tractus temporis moverunt Galli, præterquam Aquitani, de quibus subactis Messalla triumphavit, Augusto VI, M. Agrippa III Coss. triennio ante. Vereor, ne Eusebius Gallæcos in Gallos, sive Γαλάτας, ut est in Græcis, quemadmodum Καντάβρας in Καλαβρίαν, mutaverit. Nam Astures, quos Cæsar, una cum Cantabris subegit, ponuntur in Gallæcia. Orosius: *Cantabri & Astures Gallæciæ provinciæ portio sunt.*

Ibid. *Vectigales fecit.*] Omnes provinciæ populi Romani, excepta Italia, vectigales sunt; ita tamen, ut earum aliæ stipendiariæ, aliæ sint tributariæ: Stipendiariæ populi Rom. Tributariæ Cæsaris. Reges quoque quidam ὑπόφοροι erant, in quibus Herodem Magnum ponit Appianus satis imperite. Nam nunquam Herodes Cæsari tributarius fuit. Hoc si verum esset, ejus clara exstarent in Josepho indicia, ex cujus libris palam est Herodem nihil minus, quam stipendiarium pop. Ro. aut tributarium Cæsaris fuisse. In ejusmodi non semel lapsum Appianum deprehendimus. Quare audiendus non est. Dio scribit Augusto Cæsari non minori curæ provincias pop. Ro. fuisse, quam suas, & quasdam tributo liberasse, quibusdam, præter vectigal, aut tributum, pecunias imperasse, lib. LIV: πάντα τά τε ἐκεῖ, καὶ ἐν τῇ Βιθυνίᾳ διέταξεν, οὐχ ὅτι τοῦ δήμου καὶ ταῦτα τὰ ἔθνη, καὶ τὰ πρότερα ἐδόκει εἶναι, ἐν ὀλιγωρίᾳ αὐτὰ ποιησάμενος, ἀλλὰ καὶ πάνυ πάντων σφῶν, ὡς καὶ ἑαυτοῦ ὄντων, ἐπιμεληθείς. τά τε γὰρ ἄλλα, ὅσαπερ καὶ προσῆκον ἦν, ἐπηνώρθωσε, καὶ χρήματα τοῖς μὲν ἐπέδωκε, τοῖς δὲ καὶ ὑπὲρ τὸν φόρον ἐσενεγκεῖν προσέταξε.

Ibid. *Munacius Plancus Ciceronis discipulus.*] Sunt Hieronymi à Suetonio. Quantum vero Plancus sub tali magistro profecerit, ostendunt epistolæ ejus ad ipsum Magistrum lib. X, quibus ego judico nihil absolutius esse, nihil castius, elegantius, rotundius, sine ulla putiditate & cacozelia. Sed mirum, Ciceronem, quum in suis ad Plancum epistolis de amore suo in eum ab ejus usque pueritia meminerit, de disciplina tacuisse, neque ullum argumentum aut notam ex illis epistolis colligi posse, qua Plancum Ciceronis discipulum fuisse suspicemur, quem non dubium est, quia cum aliis æqualibus suis domum Ciceronis convenire declamandi caussa solebat, ab eo discipulum Ciceronis dictum fuisse. Planci summi declamatoris meminit M. Seneca fine libri primi Controvers. item Plinius lib. VII, cap. XII. ubi dicitur simillimus fuisse Rubrio histrioni. quem cur alium ab hoc nostro putem, caussæ non est: & fortasse Cicero libro XIII, Epistola XXIX ad eundem Plancum scribens, quum de studiis ejus loquitur in adolescentia, eloquentiæ studium intelligit: *Accedebat non mediocre vinculum cum studiorum, quod ipsum est per se grave, tum eorum studiorum earumque artium, quæ per se ipsa eos, qui voluntate eadem sunt, etiam familiaritate devinciant.* Sed hæc Plancum Ciceronis discipulum fuisse non cogunt nos credere.

Ibid. *Qui quum Galliam comatam regeret.*] Hirtio, & Pansa Coss. numero MDCCCCLXXIV. quo tempore conscriptæ sunt illæ divinæ ad Ciceronem Epistolæ.

Ibid. *Lugdunum condidit.*] Vetus inscriptio: IN. ITALIA. BENEVENTVM. IN. GALLIA. COLONIAS. DEDVXIT. LVGDVNVM. ET. RAVRICAM. Colonia autem deducta est in collem confluentibus Rhodani & Araris imminentem ex colonis Viennensibus, quos Allobroges de natali solo deturbaverant. Vnde à colleillo dicta est Lugodunum. Caussam reddit Plutarchus περὶ ποταμῶν, quia, quum jacerentur fundamenta, corvi quidam visi sunt. λοῦγος enim, inquit, significat τὸν κόρακα lingua Celtica, δοῦνος δὲ τὸ ἐξέχοντα. Vnde Λουγόδουνον dictum sit. De priore voce, viderint alii. de altera non dubium est Dunum olim, & nunc quoque in Belgio significare collem eminentem, aut eminentiam. Itaque prius Λουγόδουνον, postea Λούγδουνον dictum. Dio τὸ Λουγόδουνον μὲν ὀνομασθὲν, νῦν δὲ Λούγδουνον λεγόμενον. Sic Leucotecia prius, quæ postea Lutetia, postremo Lutetia. In veteribus inscriptionibus non raro LVGODVNVM incisum legitur. In aliis etiam dicitur, COPIA. CLAVDIA. AVGVSTA. LVG. Quare Claudia, non obscurum est. de Copia adhuc quæro.

Ibid. *Lugdunum condidit.*] Triumviri fuere Coloniæ deducendæ Silanus, Lepidus, Plancus, decreto Senatus, ut auctor est Dio. Coloni autem Viennenses, qui ad confluentes Araris, & Rhodani substiterant & ab Allobrogibus ejecti fuerant quadraginta annis ante. quod quidem testantur nummi, qui ad numerum MDCCCCLXXXIV pertinent. in quibus anni Lugdunensis coloniæ notati sunt XL, & XLI, hoc est ab ejectis Viennensibus.

Ibid. *M. Lollius.*] Eusebius ex Dione. Recte tempus assignatum. Eutropius: *Galatia quoque sub eo provincia facta est; quum antea regnum fuisset: primusque eam M. Lollius Proprætore administravit.* Eadem verba repetit, ut solet, Sex. Rufus: *Postea Galatiam Deiotarus Tetrarches, nobis permittentibus, tenuit. ad extremum sub Octaviano Cæsare Augusto, Galatia in speciem provinciæ redacta est: & eam primus Lollius Proprætore administravit.* Certe quamdiu regnum fuit, ea Tetrarchæ suo, aut Regi vectigalis fuit, non autem populo Romano. Postquam in formam provinciæ redacta, tunc aut populi stipendiaria, aut Cæsaris tributaria facta: ut Judæa Archelao Herodis filio vectigalis fuit: postea, eo mortuo, Cæsaris tributaria facta, misso, qui patrimonium Archelai in fiscum redigeret, Quirinio. Nam nugæ sunt, aut Herodem, aut ejus filios vectigales Cæsari fuisse, aut populo Romano, quod nugatur Appianus.

Ibid. *Augustus, quum ei monarchia deferretur, renuit.*] Quam Eusebius μοναρχίαν vocat, ea erat Dictatura. Vellejus: *Dictaturam, quam pertinaciter ei deferebat populus, tam constanter renuit.* In Fragmentis Fastorum Capitolinorum legitur post Consulatum XI Augusti, & Pisonis: .... LATUS. EST. ABDICAVIT. TRIB ..... Quod ita supplet Onufrius: *Imper. Cæsar* D. F. C. N. *Aug. Dictator perpet.* appel- LATUS. EST. ABDICAVIT. TRIBUNIC. *potest. accepta.* Hoc competit in numerum MDCCCCXCIV, uno anno serius, propter discrimen Palilium Catonis, & Varronis.

MDCCCCXCV. *Augustus Cyzicenos libertate privavit.*] M. Appulejo, P. Silio Nerva Coss. numero MDCCCCXCVII. Biennii prochronismus. Dio: τούς τε Κυζικηνοὺς, ὅτι Ῥωμαίους τινὰς ἐν στάσει μαστιγώσαντες ἀπέκτειναν, ἐδουλώσατο. καὶ τοῦτο καὶ τοὺς Τυρίους, τούς τε Σιδωνίους διὰ τὰς στάσεις ἐποίησεν ἐν τῇ Συρίᾳ γενόμενος. Sed Cyzicenis postea libertas reddita, M. Junio Druso Libone, L. Calpurnio Pisone Coss. iterum adempta à Tiberio, ipso Tiberio IV, Druso II Coss. quamquam apud Tacitum Annali IV. C. Asinio Pollione, C. Antistio Vetere Coss. biennio post.

Ibid. *Pylades Cilix Pantomimus.*] Primus Pantomimorum Pylades ex Asia Romam ab Augusto evocatus. Ex Dione: ἥ τε παντόμιμος ὄρχησις ἐν ἐκείνοις ἀνήχθη τοῖς χρόνοις οὔπω πρότερον οὖσα, Πυλάδου τοῦ Κίλικος, καὶ Βαθύλλου πρώτων αὐτὴν μετελθόντων. Vide Collectanea nostra in Augusto. Fuit & alius Pylades

Pantomimus Imp. Trajani libertus. In veteri Saxo Genuæ: P. ÆLIUS. AUG. LIB. PYLADES. PANTOMIMUS. HIERONICA. INSTITUIT. Item alius Impp. L. Veri Commodi, & M. Aurelii Antonini Lib. In alio lapide: L. AURELIUS. AUG. LIB. PYLADES. HIERONICA. DISCIPULUS. CONSUMMAVIT. item alius in luculentissimo lapide Mediolanensi: THEOCRITI. AUGG. LIB. PYLADI. PANTOMIMO. HONORATO. SPLENDIDISSIMIS. CIVITATIB. ITALIÆ. ORNAMENTIS. DECURIONALIB. ORNA. GREX. ROMANUS. OB. MERITA. EJUS. TITUL. MEMOR. POSUIT. Ubi Theocriti pro Theocrito, Civitatib. pro Civitatium perperam incisum est. A latere dextro est mulier barbaro habitu, personam, sive larvam Solis dextra, spiculum sinistra gerens, supra caput TROADAS, & supra eundem Titulum, SUI. TEMPORIS. PRIMUS. Sinistra mulier alia cum Titulo supra caput IONA. Ambarum Tituli significant hunc Pyladem vicisse Τρωάδας, καὶ Ἴωνα Εὐριπίδου. Quæ sane digna sunt elegantiorum ingeniorum disquisitione. Nam plurima in hunc lapidem non vulgaria dici possunt: imo justus „ Commentarius edi. Quod autem Pylades Tragœ„ diarum, quemadmodum Bathyllus Comœdiarum „ saltatores fuerint, auctor est M. Seneca procemio „ lib. III Controversiarum. *Et ut ad morbum te meum „ vocem, Pylades in Comœdia, Bathyllus in Tragœdia mul„ tum à se abstrant:* utpote quum proprium esset Pyladę „ Tragœdias, Bathylli Comœdias saltare. Quare & „ omnis successio Pyladarum, & Bathyllorum idem „ semper professa est: omnes enim Pyladæ Tragœdia„ rum, omnes Bathylli Comœdiarum saltatores fuere. Non solum autem isti cognomines sunt illi primo Pyladi, sed etiam ex eadem familia fuerunt. L. Seneca Natur. Quæst. lib. VII, cap. ultimo: *At quanta cura laboratur, ne cujus Pantomimi nomen intercidat? Stat per successores Pyladis & Bathylli domus. Harum multi discipuli sunt, multique doctores.* Hinc intelligis, quare DISCIPULUS extat in posteriore inscriptione. Itaque domus Bathylli successores & ipsi quoque Bathylli vocabantur, quemadmodum à Pylade posteriores ejus Pyladæ quoque dicti. Juvenalis:

Chironomon Ledam molli saltante Bathyllo.

Iste Bathyllus, quem vidit Juvenalis, erat ex domo illius primi Bathylli, quem arcessivit Augustus ex Asia. Denique duæ factiones erant histrionum eodem nomine perpetuatæ, Pyladæ, & Bathylli, ut diserte nos docuit Seneca. De primo Pylade multa Macrobius observatu digna. De eodem enim Boëthus Poëta, qui hominem vidit:

Εἰ τοῖος Διόνυσος ἐς ἱερὸν ἦλθεν Ὄλυμπον
κωμάζων Λήναις σύν ποτε καὶ Σατύροις,
οἷον ὁ τεχνήεις Πυλάδης ὠρχήσατο κεῖνον
ὀρθὰ κατὰ τραγικῶν τέθμια μουσοπόλων,
παυσαμένη ζήλου Διὸς ἂν φάτο σύγγαμος Ἥρη,
Ἐψεύσω, Σεμέλη, Βάκχον· ἐγὼ δ᾽ ἔτεκον.

Video non capi ne à doctissimo quidem Anthologiæ Scholiaste. Magnum enim mendum est in quarto versiculo. Nam legendum, ὠρχήσατο κινῶν κόρδακα καὶ τραγικῶν τέθμια μουσοπόλων. Intelligitur enim ibi de saltatione Italica, cujus auctor ipse Pylades fuit, de qua etiam librum reliquit. erat autem mixta ex duabus saltationibus, Cordace Comica, & Sicinni Tragica, quam Boëthus vocat τέθμια τραγικῶν μουσοπόλων. Suidas: Πυλάδης Κίλιξ ἀπὸ κώμης Μυσαρτῶν ἔγραψε περὶ ὀρχήσεως τῆς Ἰταλικῆς, ἥτις ὑπ᾽ αὐτοῦ εὑρέθη, ἀπὸ τῆς κωμικῆς καλουμένης ὀρχήσεως, ἥτις ἐκαλεῖτο κόρδαξ, καὶ τῆς τραγικῆς, ἣ ἐκαλεῖτο Σίκιννις, καὶ τῆς σατυρικῆς, ἥτις Ἐμμέλεια. Contra Hesychius in voce Σίκιννις, ἐμμέλειαν τραγικὴν fuisse dicit, σίκιννιν σατυρικήν. Quare apud Suidam verba inversa sunt, & legendum, καὶ τῆς τραγικῆς, ἣ ἐκαλεῖτο ἐμμέλεια, καὶ τῆς σατυρικῆς, ἥτις Σίκιννις. Et ita habet Athenæus libro I, unde ad verbum illa exscripsit Suidas. Porro quemadmodum Boëthus dixit κινῶν κόρδακα, ita etiam Eunapius κινεῖν ὑπορχήματα. Aliud est κινεῖσθαι κόρδακα, id est saltare Cordacem, aliud κινεῖν κόρδακα, id est exponere vulgo, ostendere, producere in medium. Verba Eunapii, quæ Boëthum interpretantur, sunt hæc in Ædesio, pag. 37. πρῶτος Ἀριστοφάνης ἐπὶ διεφθαρμέναις ψυχαῖς τὸν γέλωτα ἐπεισαγαγὼν, καὶ τὰ ἐπὶ τῆς σκηνῆς κινήσας ὑπορχήματα. At, Deus bone, in editione Antverpiana monstrum lectionis est, quod fraudem fecit docto interpreti, ὑπὸ τῆς κοινῆς. Unde nihil nisi ridicula interpretatio exprimi potuit. Sed Hieronymum " Commelinum ex libro Palatino jam correxisse post- " ea animadvertimus. "

Ibid. *Pantomimus.*] Antea Mimi saltantes canebant. Gellius lib. XX, cap. III: *Saltabundi autem canebant, quæ nunc stantes canunt.* Pantomimi contra saltantes gestu pro voce utebantur. Claudianus:

Qui nutu manibusque loquax. —

Manilius elegantissime:

Omnis fortuna vultum per membra reducit.

per membra, per motus membrorum. Nonnus Dionysiacon libro septimo:

— ἀγρομένων δὲ
ὄμματα μοῦνον ἔθελγεν, ὅτι σποράδεσσιν ἰωαῖς
ὀρχηστὴρ πολύκυκλος ἑλίσσετο λαίλαπι ταρσῶν
νεύματι μῦθον ἔχων, παλάμην στόμα, δάκτυλα
φωνήν.

qui profecto versus ingeniosissimi sunt. Quod vero dixit παλάμην στόμα, idem expressit Cyprianus de Spectaculis: *vir ultra muliebrem mollitiem dissolutus, cui ars sit verba manibus expedire.* Sed notum quod de Pantomimis Cassiodorus scripsit.

Ibid. *primus Romæ chorum & fistulam sibi præcinere fecit.*] Videri posset mediocriter docto in Græcis fuisse, χοραύλην ἑαυτῷ προαυλεῖν ἐποιήσατο, & Hieronymum disjunxisse putaverit χοραύλην, & interpretari *chorum & fistulam*. de choro verum est. Nam saltanti Pyladi & chorus & tibia accinebat. sed αὐλὸν vertere fistulam, novum esset. Sciendum vero est potuisse fieri, ut Hieronymus per chorum non gregem canentium, sed ἀσκαυλὸν intellexerit. Verba ejus in Epistola ad Dardanum de diversis instrumentis Musicis: *Antiquis temporibus fuit chorus quoque simplex pellis cum duabus cicutis æreis, & per primam inspiratur, secunda vocem emittit.* Tamen hic de choro canentium, cui permixtæ fuerint fistulis tibiæ intelligendum. & præterea illa epistola ad Dardanum est hominis barbari, & imperiti, non Hieronymi, cui injuria non parva fiat, si tam ineptum scriptum illi attribuatur. Pylades interrogatus ab Augusto, quæ saltationi contulisset, respondit:

Αὐλῶν συρίγγων τ᾽ ἐνοπὴν, ὅμαδόν τ᾽ ἀνθρώπων.

Neque disconvenit, ubi ad moderandos motus adhibetur tibia, ibi quoque adhiberi posse & fistulam. Notum est Gracchum verba ad populum habentem, ad fistulatorem solitum vocem tollere, aut deprimere.

Hoc idem fecerunt Pylades, & Bathyllus. Phædrus fabulator:

Princeps tibicen notior paulo fuit
Operam Bathyllo solitus in scena dare. Infra:
— cujus flatibus
Solebat incitari saltantis vigor.

Quod Chorus adhiberetur, omnino negari non potest; quia Choraules is est, qui ad Chorum tibia canit, ut λυρῳδὸς, qui ad Lyram, αὐλῳδὸς, qui ad tibiam. Præterea Pylades ipse illa parodia Homerica aperte significat se Chorum adhibere solitum, quum dicit ὅμαδόν τ' ἀνθρώπων. Hyginus fabula CCLXXII: *Pythaules, qui Pythia cantaverat, septem habuit palliatos, qui voce cantaverunt. unde postea appellatus est Choraules.* palliatos vocat, quia revera Choraulæ palliati erant. Choraulæ enim pallium Tyrianthinum Messalæ nomen & uxoris intextum habuisse meminit Vopiscus in fine Carini. Septem igitur Palliati constituebant Chorum, ad cujus cantum is, qui tibiam inflabat, dicebatur Choraules. Itaque nunquam Choraules erat solus, ut pote quem Chorus semper comitaretur. Et quia omnis turba turbulenta est, præsertim in convivio, propterea Martialis dixit:

Quod optimum sit, quæritis, convivium?
In quod Choraules non venit.

Choraulem nemo melius aut elegantius Cypriano expressit in libro de Spectaculis: *Alter cum Choris, & cum hominis canora voce contendens spiritu suo, quem de visceribus suis superioribus nitens hauserat, tibiarum foramina modulans, nunc effuso, & nunc intus recluso, ac represso, nunc certis foraminibus emisso, atque in aërem profuso, item in articulos sonum frangens loqui digitis elaborat, ingratus artifici, qui linguam dedit.* Ibi enim Chorus canens, & tibicen una conjunguntur. Apud Athenæum lib. XI: ἀγανακτεῖν ἰέρας ἐπὶ τῷ τὰς αὐλητὰς μὴ συναυλεῖν τοῖς χοροῖς, καθάπερ ἦν πάτριον, ἀλλὰ τὰς χορὰς συνᾴδειν τοῖς αὐληταῖς. Alter Choraules accipitur à Sidonio Apollinari, qui digitis χειρονομῶν, & pedibus gestiens, ac sibilis varie ludens tibiarum, ac fistularum sonum buccis imitatur, cui crotalistria semper adjungebatur: quod hodie videre est plurimum in amplissimis & celeberrimis Mauritaniæ urbibus Fessa & Marroco. Crotalistriam χοροιτύπην vocat Nonnus libro XLVI:

Μιμηλοῖς δὲ πέδοισιν ἕλιξ ὠρχήσατο Πενθεὺς
Ἡδυμανής, λοξῷ δὲ πέδον κροτάλιζε πεδίλῳ,
Ἐκ ποδὸς αἰθύσσων ἕτερον πόδα. χεῖρα δ' ἑκάστην
Θηλύνων ἐλέλιζεν ἀμοιβάδα δίζυγι χαλκῷ,
Οἷα γυνὴ παίζουσα χοροιτύπος. —

Ergo γυνὴ χοροιτύπος crotalum, quod duplici ferrea lamina constat, quatiens, est crotalistria. Erat & simile ex duobus lignis, aut etiam duplici ferro, quod καλύβην vocabant. unde καλυβίτης, qui illo ludebat. de quo olim in Copam Virgilii posteriore editione. Et Calybarium quid sit in omni Gallia notum est. Sed vide & de Calybario in Copam, & de Choraule in Propertium posteriore editione 283: & quæ κρεμαστοποιοὶ γυναῖκες, qualis fuit Glauca apud Theophrastum citante Scholiaste Theocriti Edyllio IV. & apud Martialem:

Edere lascivos ad Bætica crumata motus.

Ibidem. *primus Romæ Chorum.*] *Sane primus omnium Poëta Livius ad fabularum argumenta spectantium animos transtulit: isque sui operis auctor, quum sæpius à populo revocatus vocem obtudisset, adhibito pueri & tibicinis concentu, gesticulationem tacitus peregit.* Valer. Maximus libro quarto, cap. IV, 4.

MDCCCCXCVI. *Tiberius ab Augusto missus occupavit Armeniam.*] Recte tempus assignatum, M. Lollio, P. Lepido Coss. Dio lib. LIV. quanquam, inquit, ἐπεπράχθη οὐδὲν τῆς παρασκευῆς αὐτοῦ ἄξιον. *nihil dignum tanto apparatu effectum est.* & tamen, inquit, multum de ea re gloriabatur, & vectabatur. ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ θυσίας ἐπὶ τούτῳ ἐψηφίσθησαν, ἐσεμνύνετο, ὥστε κατ' ἀρετήν τι ποιήσας.

Ibid. *occupavit Armeniam.*] In Græcis: κατεστήσατο, *armis subjugavit, recepit, ad deditionem compulit.* Sed, ut diximus, sine opera Tiberii, Artabaze interfecto ab Armeniis, Tigranes frater ejus in regnum restitutus est: cujus quidem restituendi gratia Tiberius ab Augusto in Armeniam missus fuerat. Quare non opus fuit τὴν Ἀρμενίαν παραστήσασθαι, quum ea reddita sit pacata Tigrani, fratre ejus Artabaze regni infessore ab Armeniis occiso. neque adhuc Armenia Romanorum fuerat, quod putavit Hieronymus, dum παραστήσασθαι interpretatur occupare, neq; Tiberius κατεστήσατο eam, quum, ut diximus, sine illius interventu Tigrani restituta sit.

Ibid. *Atratinus.*] Hieronymi. Historia mihi ignorata. Hoc anno de Africa triumphavit L. Sempronius Atratinus, ut constat ex saxis Fastorum Capitolinorum. Si idem est cum hoc, is quidem triumphaverit, & decesserit eodem anno.

Ibid. *Cantabri res novas molientes opprimuntur.*] Numero MDCCCCXCII satis disputavimus de Cantabris ab Augusto domitis. An quadriennio post rebellarint, nihil in veteribus Annalibus reperio. Sed intelligit hoc anno finem bello impositum. quod proculdubio verum est. per quinquennium enim continuum cum Cantabris & Asturibus pugnatum est. Orosius: *Cantabrico bello per quinque annos acto, totaque Hispania in æternam pacem cum quadam respiratione lassitudinis reclinata ac reposita, Cæsar Romam rediit.*

MDCCCCXCVII. *Herodes apud Ierosolymam multas & magnas ædes construit.*] XIII anno à captis Ierosolymis, numero MDCCCCXCII. Joseph. lib. XV, cap. XII. Quinquennii metachronismus.

Ibid. *Multas & magnas ædes construxit.*] πλεῖστα καὶ μεγάλα ἔκτισεν. *multa & magna opera construxit.* Nam non ædes, aut οἴκους, sed Templa, porticus, & alia majoris momenti publica opera intelligit.

MDCCCCXCVIII. *Virgilius Brundusii moritur.*] Sunt Hieronymi: & recte tempus assignatum.

MDCCCCXCIX. *Herodes Samariam.*] Et Sebasten, & Cæsaream, & reliqua ædificia instituit eodem anno, qui erat XVII à captis Ierosolymis, numero MDCCCCXCIX. Metachronismus triennii.

Ibid. *id quod vocabatur Panion.*] Græca ἐν Πανιάδι τὸ Πάνιον κατεσκεύασεν. Videtur deesse τὸ λεγόμενον. Sed ut in aliis, ita in hoc, hallucinatus est Eusebius, quum locus ipse vocatus sit Πάνιον, non templum. Josephus lib. XV, cap. XIII: περικαλλέστατον αὐτῷ ναὸν ἱδρύει ἐκ πέτρας λευκῆς πλησίον τοῦ Πανίου καλουμένου. quasi Iosephus scripsisset ἐκ πέτρας λευκῆς τὸ Πάνιον καλούμενον. Πάνιον enim est mons, in cujus radicibus sunt fontes Iordanis. Ipse Eusebius producatur testis adversus seipsum, Eccles. Hist. lib. VII, cap. XVI: Ἐπὶ τῆς Φιλίππου Καισαρείας, ἣν Πανεάδα Φοίνικες προσαγορεύουσι, φασὶ παρὰ ταῖς αὐτόθι δεικνυμέναις ἐν ταῖς ὑπωρείαις τοῦ καλουμένου Πανείου ὄρους πηγαῖς, ἐξ ὧν καὶ τὸν Ἰορδάνην προχεῖσθαι, &c. In Targum Cantici, cap. V, פמיס male legitur pro פניס Πανεάς. Cujus etiam mentionem fieri meminimus in Talmud, capite Sanhedrin. Iudæi interpretantur speluncam in capite Iordanis. quod verum est. σπήλαιον enim vocat & Josephus

plus loco eodem. Sane τὸ ἡρῷον in honorem Cæsaris constructum, non aliter potest vocari, quam Καισάρειον. Quis Græce sciens hoc negabit? Sic τὸ Φρεάρειον, quod idem Herodes in honorem Agrippæ, Ἀγρίππειον, & quod sibi itidem construxit, Ἡρώδειον vocavit. Templum igitur in honorem Cæsaris ab Herode excitatum, est τὸ Καισάρειον ἐν τῷ ὄρει τῷ Πανίῳ λεγομένῳ κατασκευασθέν. quod falso Eusebius Πάνειον vocatum putavit, ut inde quidam τὸ Πάνειον dicendum esse arbitrati sint, idque τοῦ Πανὸς ναὸν interpretantur. Quomodo in honorem Cæsaris, si τοῦ Πανός; Georgius Syncellus: ὁ αὐτὸς τὸ Πάνιον εἴδωλον κατεσκεύασεν ἐν Πανιάδι τῷ Πανί. Nugæ.

Ibid. *Augustus Samiis libertatem dedit.*] M. Appulejo, P. Silio Nerva Coss. numero MDCCCCXCVII. Biennii metachronismus. Vide quæ notamus ad numerum MDCCCCXCV. Strabo libro XVII scribit tunc Cæsarem in insula Samo fuisse, quum Tiberium in Armeniam misit. Libertatem autem Samiis restitutam fuisse, quum in Samo Augustus esset, non solum credibile, sed verum est. Misso igitur in Armeniam Tiberio, numero MDCCCCXCVI, anno sequenti ineunte, Cæsar quum in Syriam trajicere vellet, Samiis libertatem restituit. καὶ ἧκον εἰς Σάμον. ἐνταῦθα τοῦ Καίσαρος ὄντος καὶ μέλλοντος εἰς Συρίαν ἐντεῦθεν προϊέναι, Τιβέριον εἰς Ἀρμενίαν στέλλ. ut verum sit biennii μεταχρονισμὸν hic commissum esse.

MM. *In Cypro plurimarum civitatum.*] Cyprum creberrimis terræmotibus obnoxiam scribit Seneca Nat. Quæst. lib. VI, cap. XXVI, & Epistola XCI.

Ibid. *Germanos in arma versos M. Lollius superat.*] Imo M. Lollius à Germanis superatur anno sequenti, L. Domitio Ahenobarbo, P. Cornelio Scipione Coss. „ Dio. Tempore & historia peccatum. Vellejus: *acce-*„ *pta in Germania clades sub legato M. Lollio, homine in o-*„ *mnia pecunia, quam recte faciendi cupidiore.*

„ Ibid. *Varius & Tucca.*] Hieronymi à Suetonio.

Ibid. *Tucca.*] An verum est, quod est in Glossis Persii? *M. Plotius Tucca Cisalpinus dictus, quod bubula condimentis quibusdam crassis oblita & macerata, quæ à Cisalpinis & popularibus ipsius Tucca vocabatur (unde) Tucetum.* Sed Grammaticorum somnia sunt.

„ Ibid. *Aeneidum postea libros.*] Ita FRE. Inepte „ PET. BON. Edit. *Aeneadum.*

MMI. *Aemilius Macer Veronensis poëta moritur.*] Hieronymus à Suetonio. Decessit ergo iste Macer L. Domitio Ahenobarbo, P. Cornelio Scipione Coss. Duo enim fuerunt Macri, nescio an ex eadem familia, ambo Poëtæ, & ambo peregrinati in Asia. Senior Æmilius Macer Veronensis scripsit Ophiogoniam, & Ornithogoniam, pro quo male apud Nonium legitur Theogoniam. item Botanicon, sive Rhizotomica. de quibus operibus Ovidius:

Sæpe suas volucres legit mihi grandior ævo,
Quæque nocet serpens, quæ juvat herba, Macer.

Manilius diversis attribuit, quod unius Macri esse sciebat:

Ecce alius pictas volucres, & bella ferarum,
Ille venenatos angues, hic nata per herbas
Fata refert, vitamque sua radice ferentes.

Nam Ophiogoniam, & Ornithogoniam, & Botanica à quibusdam [diversis] scripta memorat, quę omnia unus Macer scripserat. *Per bella ferarum* intelligit κυνηγετικὰ Gratii. Hunc igitur Macrum Ornithogoniæ, Ophiogoniæ, & Botanicon auctorem in Asia militantem, quod tangit Hieronymus, mors consequitur eodem, ut verisimile est, tempore, quo Tibullus conqueritur eum relictis Musis castra sequi.

Castra Macer sequitur. tenero quid fiet Amori?

Alter Macer scripsit παραλειπόμενα Ὁμήρου. quod argumentum multi veterum executi sunt. Ovidius secundo Amorum:

Carmen ad iratum dum tu perducis Achillem,
Primaque juratu indui arma viris.

& secundo Ponti:

Tu canis, æterno quicquid restabat Homero,
Ne careant summa Troica bella manu.

Παραλειπόμενα Ὁμήρου eum scripsisse manifesto dicit tam ea, quæ à raptu Helenæ, ad iratum Achillem, quam quæ à fine Iliados, ad excidium Trojæ: quo nomine Ovidius eum alibi vocat Iliacum: nimirum quod Ἰλιακὰ conscripsisset. Sed & Camerinus gesta à cæde Hectoris, ad excidium Trojæ, carmine prosequutus est. Iste Macer proculdubio superfuit Ovidio. Nam ea, quæ modo produximus, Ovidius scribebat post triumphum Tiberii de Batone. qui contigit P. Cornelio Dolabella, C. Junio Silano Coss. XXV annis post præsentem numerum, V autem ante obitum Ovidii. Itaq; Ovidius ad hunc posteriorem scribens eum tantum Iliacorum scriptorem facit, non omissurus Ophiogoniam, Ornithogoniam, & Botanica, si is, non alius, ea scripsisset. Atqui ubi auctoris Ophiogonias, Ornithogonias, & Botanicon meminit, eum inter vetustiores, atque adeo jam mortuos recenset, ut Horatium, Virgilium, Tibullum, Propertium. Duo igitur Macri, ambo poëtæ fuerunt. quod ne ab oculatissimo quidem Lilio Gyraldo animadversum. Quod in Asia cum hoc posteriore Ovidius peregrinatus sit, ipsemet Ovidius testatur ad eum scribens:

Te duce magnificas Asiæ perspeximus urbes.

MMII. *Tiberius Vindelicos.*] M. Junio Druso Libone, L. Calpurnio Coss. hoc ipso anno. Dio. Vide luculentos Commentarios rerum Augustanarum Magnifici & eruditissimi viri Marci Velseri, libro secundo, item libro quarto.

MMIII. *Bosporum Agrippa capit.*] M. Licinio Crasso, Cn. Cornelio Lentulo Augure Coss. Dio. hoc ipso anno. Bosporum coloniam vocat Gregor. Nazianz.

Ibid. *Colonia Berytum, & Patras.*] Ulpianus de Censib. *Sed & Berytensis Colonia in eadem provincia Augusti beneficio gratiosa, &, ut Divus Hadrianus in quadam oratione ait; Augustana Colonia, quæ jus Italicum habet.*

Ibid. *Et Patras.*] Nummus Augusti: COL. A. PATRENS. Deducta post Actiacam victoriam numero „ MDCCCCLXXXIX. metachronismus quadriennii. Strabo: τῆς δὲ Ῥυπίδος καὶ τὸ Λεύκτρον ἦν δῆμος τῶν Ῥυ- „ πῶν. Μεταξὺ δὲ τὸ Ῥίον καὶ τὸ Ἀντίρριον ἀπέχον „ Πατρῶν σταδία τεσσαράκοντα. Μετὰ δὲ τοῦτο Πάτραι „ πόλις ἀξιόλογος. Ῥωμαῖοι δὲ νυνὶ μετὰ τὴν „ Ἀκτιακὴν νίκην, ἵδρυσαν αὐτόθι τῆς στρατείας μέ- „ ρος ἀξιόλογον, καὶ διαφερόντως εὐανδρεῖ νῦν, „ ἀποικία Ῥωμαίων οὖσα. „

MMIV. *Cestius Smyrnæus.*] Hieronymi. Quia Smyrnæus, propterea Græcum hominem M. Seneca eum vocat in Controversiis: & tamen eum nunquam Grece declamasse dicit. quare & hic quoque dicitur non Græce, sed Latine Rhetoricam Romę docuisse. De eo plura passim apud eundem M. Senecam. Est autem unus ex illis, quorum nomina tantum supersunt in libello Suetonii de claris Rhetoribus, ubi dicitur L. Cestius Pius.

Ibid. *Augustus à Senatu Pontifex Maximus appellatur.*] Tiberio Claudio Nerone, P. Quintilio Varro Coss.

Dio. hoc ipso anno, sive numero Eusebiano. Ovid.

Cæsaris innumeris, quos maluit ipse mereri,
Accessit titulis Pontificalis honos.

Ibid. *à Senatu Pont. Max. appellatur.*] Male *appellatur*. Non enim προσηγορεύθη, aut προσηγορεύετο scripsit, sed ἐψηφίσθη, *decreto Senatus declaratus est*. Sed errat auctor, unde hæc describit Eusebius. Collegii enim Pontificum erat, non Senatus, Pontificem aut minorem, aut maximum in locum demortui sufficere: etsi quidam scripserunt suffragiis populi creari solitum: quod non potuit fieri nisi Curiatis comitiis, quæ habebantur à Pontificibus ipsis. Augustus igitur in Lepidi mortui locum Pont. Max. surrogatus tantum abest, ut à Senatu id sacerdotium acceperit, ut quum præter morem Senatus ei decreto illud confirmare vellet, hoc constanter aspernatus sit. ἐπειδὴ τοῦ Λεπίδου μεταλλάξαντος ἀρχιερεὺς ἀπεδείχθη, καὶ διὰ τοῦτο ἡ βουλὴ ψηφίσασθαι αὐτῷ ἠθέλησεν, ὅτι ἦν αὐτὸς προσίεσθαι ἔφη, καὶ ἐγκειμένων οἱ ἐξανέστη, &c. Dio. Sed videtur Augusto Pontifice Max. creato aliquid in amplitudinem ejus tituli decretum fuisse.

Ibid. *Herodes Cæsaream in nomine Cæsaris.*] Anno XVII Herodis captis Ierosolymis, auctore Josepho, numero MDCCCCXCVI. Metachronismus annorum VIII. Ejus urbis Encænia celebrata XII anno postquam „ condi cœpta est. Tanta autem veneratio fuit Augu-„ sti, ut *reges ethnici, atque socii singuli quisque in suo regno* „ *Cæsareas urbes in honorem Augusti condiderint*. Auctor „ Sueton. in Augusto.

Ibidem. *turris Stratonis.*] Nummus: ΚΑΙΣΑΡΕΩΝ. „ ΣΤΡΑΤΟΝΙΚΕΩΝ. Sed non est hæc. Altera enim „ ἀπὸ τοῦ Στράτωνος, altera ἀπὸ τῆς Στρατονίκης βα-„ σιλίσσης.

MMV. *Anthedonam.*] Ἀνακτίσας δὲ καὶ Ἀνθηδόνα τὴν παράλιον καταρριφεῖσαν ἐν πολέμοις Ἀγρίππειον ὠνόμασεν.

Ibid. *Herodionem.*] Ἡρώδειον, non Ἡρωδιών. quod absurdum est. quemadmodum Φρούριον munitissimum ab Alexandro Iudæorum rege constructum Ἀλεξάν-„ δρειον appellatum fuisse prodit Strabo, & Josephus. „ Item Ὑρκάνειον eidem Straboni. Duo autem Φρούρια ejusdem nominis Herodes construxerat, prius quidem ἐν τῷ πρὸς Ἀραβίαν ὄρει, alterum ἐν μαστοειδεῖ κολωνῷ sexaginta stadiis ab urbe Ierosolymorum. Plinius: *Herodium cum oppido illustri ejusdem nominis*. Ἡρώδειον, ut Ἀγρίππειον, & Καισάρειον, quod Judæi Romam minorem vocabant. In Talmud cap. IV. Tractatu Semahoth. כשנהרג רבי עקיבא בקסרין זכן נקרא רומי ווירא שהיא כנגל. *Quando interfectus est Rabbi Akiba in Cæsareo. Ita vocatur Roma minuscula, quæ est Turris quædam.*

MMVI. *Tiberius Cæsar de captis Pannoniis triumphavit.*] Non triumphavit, *sed triumphalibus ornamentis honoratus est, novo neque antea cuiquam tributo honore.* Suetonius. „ Ovasse tantum scribit Vellejus. Decreverat quidem Senatus triumphum, sed Augustus obstitit. Recte autem tempus assignatum, P. Fabio Maximo, Q. Ælio Tuberone Coss.

„ Ibid. *de captis Pannoniis.*] Ita FRE. Quod retinui-„ mus. Reliqui libri cum editionibus *captivis*. Nam „ non semel indicavimus, τὸ χειρώσασθαι, ab Hieronymo „ *capere* verti. ἐπὶ νίκῃ Παννονίων. *de Pannoniis devictis.*

MMVII. *Horatius quinquagesimo septimo ætatis suæ anno moritur Romæ.*] Intelligendum est absoluto quinquagesimo septimo. Natus est numero MDCCCCLII. Accedant LVII absoluti. Mortuus ergo numero MMIX, C. Asinio Gallo, C. Marcio Censorino Coss. ut etiam notavit Suetonius in ejus vita. Quare hic prochronismus biennii commissus est ab Hieronymo. Sed quid tergiversamur, quum Suetonius non LVII, sed LIX annos illi attribuit? Hieronymus, quum hæc ex Suetonio hauriret, quare ab illo dissentiat, nescio. Suetonius autem quare illi LIX annos donet, qui tantum LVII vixerit, non minus castigandus. Rursus ipse Horatius scribit se complevisse annum ætatis XLIV in Decembri ejus anni, quo Lollius & Lepidus erant Consules, numero MDCCCCXCVI. Ergo hoc numero MMVI, fuisset LV annorum duntaxat. Quare prochronismus est biennii solidi in omnibus codicibus. Sane si numero MDCCCCXCVI Horatius erat annorum XLIV absolutorum, ergo MMIX erat LVII, ut ratio postulat.

Ibid. *Passienus pater.*] A M. Seneca dicitur vir eloquentissimus & primus sui temporis orator. De filio vero mentio apud Tacitum lib. VI: ubi scitum ejus dictum de Caligula refertur: *Neque meliorem unquam servum, neque deteriorem dominum fuisse.* Domitiam Domitii Ahenobarbi filiam uxorem Passieno fuisse scribit Quintilianus lib. VI, uter uter fuerit ille, pater, an filius. Sunt autem hæc Hieronymi.

MMVIII. *Tiberius vastata Germania.*] Hoc ad sequentem annum refert Cassiodorus, C. Asinio Gallo, C. Marcio Censorino Coss. sed imperatoris appellatione silentio prætérita: *His Coss. inter Albim & Rhenum Germani omnes Tiberio Neroni dediti. Per Sex. Appulejum Pannonii subacti.* neque hic, neque apud Cassiodorum, tempus bene assignatum. Nam Tiberius Consul II, collega Cn. Pisone de Germania triumphavit. nisi dicamus bellum profligatum fuisse anno antecedente, ut ita Cassiodoro ratio temporum constet.

Ibid. *imperator appellatur.*] Infra numero MMXI. In nummo IMP. ITER. dicitur.

MMIX. *Herodes Hyrcanum.*] Imprudentissime & historias diversorum temporum in unum conjicit, & anachronismo peccat. Nam Aristobulus anno ante Actiacam victoriam extinctus est, Hyrcanus autem Aristobuli pater, Herodis socer, ipso anno victoriæ Actiacæ, biennio ante primum annum Augustorum, numero MDCCCCLXXXVI. Quare est fœdissimus metachronismus annorum XXIII. Josephus enim non solum anno Actiacæ victoriæ interfectum Hyrcanum monet, sed etiam illum annum septimum esse Herodis à captis Ierosolymis: qui profecto est annus victoriæ Actiacæ. Nam à Consulatu Agrippę & Caninii, ad Consulatum III Octaviani, & M. Valerii Messallæ, sunt sex anni absoluti. Quare annus Consulatus III Octaviani, & M. Val. Messallæ est septimus currens à captis Ierosolymis. Periit autem Hyrcanus major annorum LXXX. Josephus 467. quibus adjicit: εὐθὺς μὲν γὰρ ἐν ἀρχῇ βασιλευούσης τῆς μητρὸς αὐτοῦ Ἀλεξάνδρας ἀρχιερεὺς κατασταθεὶς τοῦ Ἰουδαίων ἔθνους ἔτεσιν θ τὴν τιμὴν κατέσχε. παραλαβὼν δὲ τὴν βασιλείαν ἀποθανούσης τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ ταύτην κατασχὼν γ μῆνας, ἐκπίπτει μὲν ὑπὸ τοῦ Ἀριστοβούλου τοῦ ἀδελφοῦ, κατάγεται δὲ αὖθις ὑπὸ Πομπηΐου, καὶ πάσας τὰς τιμὰς ἀπολαβὼν ἔτη μ διετέλεσεν ἐν αὐταῖς. Ait XL annos regnasse post capta à Pompejo Ierosolyma. quod falsum. Nam à captis Ierosolymis à Pompejo, ad illud tempus, quo pulsus ab Antigono Aristobuli filio, anni sunt tantum XXIII. Quare hic hallucinatus est Josephus.

Ibid. *cum duobus propriis filiis.*] Alexandro & Aristobulo. Atqui illi extincti sunt plusquam anno ante obitum patris, numero MMXVI. Nam Josephus scribit, Herodem nepotes ex filiis interfectis ut liberaliter instituerentur, magna cura incubuisse. Ut supra peccatur metachronismo annorum XXIII, ita hic prochronismo octennii. Mariammem autem interfecit anno post

post Actiacam victoriam, reversus à Cæsare, numero MDCCCCXCVII. ἤπι ὑποψία τεθραμμένη παρέτεινεν ἐνιαυτοῦ μῆκος, ἐξ οὗ παρὰ Καίσαρος Ἡρώδης ὑπεστρόφει. Ioseph. 470, 33.

Ibid. *& matrem uxoris suæ.*] Alexandram socrum, Mariammes matrem interfecit paulo post Mariammes cædem. 472, 32.

MMXI. *Tiberius de Rhetis, Vindelicis, Armeniis, & Pannoniis triumphat.*] Tiberius Rhetico & Vindelico bello gentes Alpinas: Pannonico Breucos, & Dalmatas subegit: Germanorum xc millia dedititiorum trajecit in Galliam, juxtaque ripam Rheni sedibus assignatis collocavit: quas ob res & ovans, & curru urbem ingressus est, primus novo genere honoris decoratus. Auctor Suetonius. Vide divinam Oden Horatii, quæ omnes Pindaricas una provocat, *Qualem ministrum fulminis alitem.* Sed hæc referenda ad numerum MMVIII, de quo supra. De Armeniis ut una & de Germanis triumphaverit, hoc nullis annalium monimentis confirmari potest. Huc refert nummum magnificus vir M. Velserus, in cujus una superficie est caput Augusti laureatum, cum his literis: IMP. CÆSAR. AUGUSTUS. in altera Quadrigæ triumphales, quæ pini conum vehunt, insignia Augustæ Vindelicorum, cum inscriptione: TI. CLAUDI. TI. F. NERO. COS. ITER. IMP. ITER. quo ,, quidem nihil verius, & pertinet ad numerum MMX. vide commentarios Annal. August. ejus viri omni laude majores.

,, Ibid. *Armeniis.*] Ita etiam Græca. Sed nunquam ,, de Armeniis triumphasse memoriæ proditum est. ,, Est hallucinatio Eusebii.

Ibid. *Albucius Silo Novariensis.*] Ex Suetonio. Sed Suetonio & Senecæ, Silus non Silo dicitur.

MMXII. *Augustus filiam suam.*] D. Lælio Balbo, C. Antistio Vetere Coss. anno antecedenti. Unius anni prochronismus. Quum hoc tempore relegata sit Iulia, quomodo propter eam Ovidius relegatus esse dicitur, quum illius exilium prius sit Ovidiano ut mini- ,, mum decennio? Sed Vellejus hoc contigisse ait Au- ,, gusto, & Caninio Coss. Ego alibi non invenio Gal- ,, lum Caninium collegam Augusti. vide Lipsium in ,, eum Vellei locum.

Ibid. *M. Tullius Tyro.*] Hieronymus à Suetonio, apud quem etiam in libro de claris Rhetoribus est alius Iulius Tiro. Itaque tam affinitas nominis, quam idem cognomen posset Lectori imponere.

Ibid. *qui primus notas commentus est.*] Isidorus: *Romæ primus Tullius Tiro Ciceronis libertus commentus est notas, sed tantum præpositionum. Post eum * Tertius Persannius Philargyrus, & Aquila libertus Mæcenatis alius alias addiderunt.* Dio: πρῶτος ὁ Μαικήνας σημειά τινα γραμμάτων ἐς τάχος ἐξεῦρε. Hoc Epiphanius vocat διὰ σημείων καὶ χαραγμάτων γράψαι. Trithemius scribit se eum codicem nactum fuisse, & rarissimum esse. Sed Grutterus noster vir eruditiss. & de bonis literis optime meritus, illum nuper edidit, quem habes in calce Inscriptionum. Nos longe meliorem & luculentiorem habuimus, quem cum aliis scriptis optimæ notæ codicibus Cujacio olim commodatum feles quædam librariæ subreptum mihi negant se reddituros.

MMXIII. *Augustus gladiatorium ludum & navale certamen.*] Suetonius sectione XLIII. Martialis:

Augusti laudes fuerant committere classes.

Ovidius:

Quid modo quum belli navalis imagine Cæsar
Persidas induxit Cecropidasque rates?

Unde potes colligere eodem anno naumachiam ab Augusto editam, & libros de Arte ab Ovidio conscriptos fuisse. Hinc ad edictum Augusti, quo Ovidius relegatus est, intersunt anni plus minus decem. Sed quum Ovidius ibidem dicat eodem anno Cajum Agrippam in Orientem missum, quæ quidem expeditio contigit numero Eusebiano MMXI, hoc modo fuerit biennii metachronismus. triennii autem prochronismus, si Vellejum sequimur, qui trigesimo anno ante consulatum Vinitii Quartini & Iuliam relegatam & naumachiam cum gladiatorio munere ab Augusto editam fuisse scribit, hoc est numero MMXVI.

Ibid. *M. Melissus.*] Suetonio, unde exscripsit Hieronymus, Cajus, non Marcus dicitur.

Ibid. *M. Porcius Latro.*] Hieronymi. Nomen tantum superest in mutilo Suetonii libello, unde descripsit Hieronymus. De Latrone consule proœmium M. Senecæ Controvers. lib. I.

MMXV. *virum sororis suæ Salomæ interfecit.*] Iosephum primum Salomæ virum eodem anno & tempore interfecit, quo Cleopatra in Palæstinam profecta Arabiam sibi deposcebat; numero MDCCCCLXXXV. Metachronismus immanis annorum XXVIII. Ioseph. lib. XV, cap. IV. 460, 33.

Ibid. *&, quum eam alii tradidisset.*] Costobaro Idumæo ex stirpe Sacerdotum Koze, qui erat Deus Idumæorum. Antequam coacti ab Hyrcano circuncisionem, & ritus Iudaicos amplecterentur, Sacerdotes Coze summam rempublicam regebant. Iosephus 472: Κοσόβαρος ἦν γένει μὲν Ἰδουμαῖος, ἀξιώματος τῶν πρώτων παρ' αὐτοῖς, καὶ προγόνων ἱερατευκότων τῷ Κοζέ. θεὸν δὲ τοῦτον νομίζουσιν. Ὑρκανοῦ δὲ τὴν πολιτείαν αὐτῶν εἰς τὰ Ἰουδαίων ἔθη καὶ νόμιμα μεταστήσαντος, Ἡρώδης τὴν βασιλείαν παραλαβὼν ἄρχοντα τῆς Ἰδουμαίας καὶ Γάζης ἀποδείκνυσι τὸν Κοσόβαρον, καὶ δίδωσιν αὐτῷ τὴν ἀδελφὴν Σαλώμην, Ἰώσηπον ἀνελὼν τὸν εἰληφότα πρότερον αὐτήν. Hic igitur videmus, interfecto priore Salomes viro, Herodem eam Costobaro collocasse.

Ibidem. *etiam hunc necat.*] Unde hoc expiscatus sit Eusebius, viderit Veritas. Nam Costobaro libellum discidii dedit Salome. Ille vero ab ea relictus discessit ex conspectu Regis affinis sui. Fecit autem ea mulier fratre dignissima, quod nulla apud Iudæos ante & post illam (præter Herodiada, de quo Iosephus 558) ausa est, ut libellum discidii viro daret. Hoc enim lex Mosaica viro tantum permittit, non etiam mulieri. Apud Romanos & Græcos tam mulier, quam vir, potest alter alteri dicere ut res suas sibi habeat. quin nomina rei illius propria jure Attico prodita erant, ut si vir discederet ab uxore, hoc diceretur ἀποπομπή, si mulier à viro, ἀπόλειψις. Grammatici, Ἀποπέμπει ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα, ἀπολείπει ἡ γυνὴ τὸν ἄνδρα. In Nebulis Aristophanis: ἀπολιποῦσα γὰρ αὐτὸν οἴχεται. Solon: τὴν γυναῖκα τὰ τῆς ἀπολείψεως γράμματα παρὰ τῷ ἄρχοντι θεῖναι μὴ δι' ἑτέρων, ἀλλ' αὐτὴν παροῦσαν. Ita accipiendus locus ille in Græco Canone ΨΠΒ. Μήδεια Κολχὶς ἀνεχώρησεν Αἰγέως. Ea etenim ἀναχώρησις est ἀπόλειψις: quanquam indecorum erat matronæ à viro discedere. Euripid. Medea:

— οὐ γὰρ εὐκλεεῖς ἀπαλλαγαὶ
γυναιξὶ, οὐδ' οἷόν τ' ἀπαρνεῖσθαι πόσιν.

Cur mulier non dicitur ἀποπέμπειν τὸν ἄνδρα, ratio in promtu est: quod mulier nupta deducitur domum viri. Illa non potest ἀποπέμπειν, id est ejicere, virum ex illis ædibus, quarum ea domina non est, sed potest eum relinquere, & ab illius ædibus recedere. At apud

Hebræos nulla sunt γράμματα, aut γραμματεῖον ἀπολείψεως. & tamen audacissima mulier prima Hebræarum ausa est à viro discedere. Ioseph. 473, 12: χρόνῳ δὲ διελθόντος, ἐπεὶ συνέβη τῇ Σαλώμῃ στασιάσαι πρὸς Κοστόβαρον, πέμπει μὲν εὐθὺς αὐτῷ γραμματεῖον ἀπολυομένη τὸν γάμον οὐ κατὰ τοὺς Ἰουδαίους νόμους. ἀνδρὶ μὲν γὰρ ἔξεστι παρ' ἡμῖν τοῦτο ποιεῖν, γυναικὶ δὲ οὐδὲ διαχωρισθείσῃ καθ' αὑτὴν γαμηθῆναι, μὴ τοῦ πρότερον ἀνδρὸς ἀφιέντος. Quem locum ideo adduxi, quia notabilis est, ex quo discimus non solum mulieri non licere à viro discedere, sed ne dimissæ quidem à viro ad secunda vota convolare, nisi prior vir permiserit. Ideo solennia illa verba adjiciebantur in libello ἀποστασίου: הרי את מותרת לכל אדם *Esto à me rejecta, & permissa cuicunque viro.* hoc est: do tibi facultatem nubendi cuicunque viro volueris. Nisi clausula adjecta esset, non poterat alii nubere. Iste ergo Costobarus, qui primus in Iudæa dimissus est ab uxore, soluto matrimonio abivit, neque illum Herodes necavit, ut commentus est Eusebius. Sed neq; Alexas tertiæ Salomæ maritus aut morte affectus ab Herode, aut ullam ab eo injuriam passus est: de quo habes capite primo libri XVII Origin. Iudaic. Quare unde paretur patrocinium commento Eusebii, non video.

Ibid. *quum eam alii tradidisset uxorem.*] Et Costobarum, & Alexam maritos sorori suæ tradidit, ut est apud Iosephum: & neuter damno, aut injuria ab Herode affectus est.

Ibid. *Scribas quoque & interpretes divinæ legis interfecit.*] Eodem fere tempore, quo moriebatur, jussit eos interfici, principio Nisan numeri MMXVI. Unius anni prochronismus.

Ibid. *Tertullianus.*] Ex glossa in textum irrepserunt. Nam omnium optimi codices eorum quidem, quibus usi sumus, BONG. & PET. habent hanc pericopen in margine minuscula litera. Et sane rem attentius putanti non aliter videbitur. Locus Tertulliani est cap. VIII adversus Iudæos. Verba ejus: *Videbimus autem quoniam quadragesimo & primo anno imperii Augusti, quo post mortem Cleopatræ imperavit, nascitur Christus. Et supervixit, idem Augustus, ex quo nascitur Christus, annis XV.* Quod autem dicit, primo anno imperii, quo post mortem Cleopatræ imperavit, manifesta est hallucinatio. Nam hic annus XLI Augusti à cæde Cæsaris est, non à Cleopatræ morte. Is enim erat XXVIII Actiacus, qui cum XLI à cæde Cæsaris, unde putatur initium imperii Augusti, concurrit. Hic locus Tertulliani ad eandem hallucinationem Hieronymo prævivit, cujus verba sequenti numero adducemus.

Ibid. *& XV Tiberii esse passum*] In libris de Emend. Temporum monuimus hanc priorum Patrum fuisse sententiam, existimantium anno uno prædicasse. Medii temporis judicio ea correcta est ab aliis Patribus, qui censuerunt biennium prædicasse, cujus biennii annum quidem primum δεκτὸν fuisse, alterum autem ἀντιλεγόμενον. Sed hæc pari facilitate contempta sunt, ac commenta fuerunt. Ex eodem enim loco, ex quo priores unum annum prædicationis adstruebant, illi posteriores ἐκ τῶν πρός τι duos imaginati sunt. Clemens Stromateo primo: καὶ ὅτι ἐνιαυτὸν μόνον ἔδει αὐτὸν κηρύξαι, δεκτὸν ἐνιαυτὸν κηρύξαι ἀπέστειλέ με. *Ad prædicandum annum acceptabilem misit me.* Priores: Ergo unum tantum prædicavit. Posteriores: Imo duos. Nam si fuit unus annus δεκτὸς, ergo fuit alius ἀντιλεγόμενος, ex natura τῶν πρός τι. Sed ex posterioribus Latinis Severus Sulpitius sententiam Tertulliani amplexus, ait Christum sub duobus Geminis passum, sub quibus constat baptizatum fuisse, eumque XV annum Tiberii esse.

MMXVI. JESUS CHRISTUS *filius Dei in Bethleem Iuda nascitur.*] Ab Abraham, ad natalem Christi, Eusebius putat annos MMXV. Orosius, ut solet, Eusebium sequutus lib. I. cap. I: *Sunt autem ab Adam primo homine, usque ad Ninum magnum, ut dicunt, regem, quando natus est Abraham, anni MMMCLXXXIV, qui ab omnibus historiographis vel omissi, vel ignorati sunt. A Nino autem, vel Abraham, usque ad Cæsarem Augustum, id est, usque ad Nativitatem Christi, quæ fuit anno imperii Cæsaris XLII, quum facta pace cum Parthis, Iani portæ clausæ sunt, & bella toto orbe cessarunt, anni duo millia XV.* Cui consentaneum est, quod scribit idem libro VII, cap. III, statim initio, Christum natum anno Urbis DCCLII. Condita est autem Roma numero Eusebiano MCCLXV. Ergo natus numero MMXVI, ut antea, Augusto XIII, Plautio Coss. Cassiodorus sub antecedentis anni Consulibus. Sed nescimus utra Palilia ille sequitur. Numerus MMXVI est is annus, in cujus Nisan Herodes obiit. Omnis autem Ecclesia in partibus Orientis, sæculo Eusebii, & antecedenti, & sequenti, credidit Christum natum VIII Eid. Ianuarii, Theophaniorum festo. Eodem enim tempore & natum & baptizatum persuasum habebant ex testimonio Lucæ, quod perspicuum est. Sed si Christus natus est Epiphania numeri MMXVI, inter natalem ejus, & obitum Herodis, intervallum fuerit minus quam menses tres, quum ab Epiphania illius anni, ad neomeniam Nisan, fuerint tantum dies LXXIX. At Matthæus aperte dicit Herodis jussu pueros à bimatu, & infra, interfectos fuisse, postquam ex Magis tempus nati Messiæ exquisivisset. Bimulo igitur proximum pronunciarant, & ab ejus natali, ad eam diem, biennium, aut paulo minus, interfuisse. Neque hoc negaverit, nisi qui verba Euangelistæ non capere possit. Jam Christus erat annorum XXX, quum ad baptismum accessit, numero MMXLV. Natus igitur numero MMXV, biennio ante epocham vulgarem. Reliqua, quæ pertinent ad ἐφημερίαν Ἀβιά, & conceptionem Johannis, ac proinde ad natalem Salvatoris, habes plene in appendice operis de Emend. Temp. item in Canonibus Isagogicis: quæ studiosus, si non est hebes, nunquam sine fructu, si non est malignus, nunquam sine voluptate leget. Quare hæc iterare putidum est.

Ibid. *Quirinus ex consilio Senatus.*] Ridiculum hic committunt editiones, hanc pericopen ita incrustantes: *Edicente Cæsare ex Senatusconsulto.* Voluerunt enim tam sententiæ Eusebii, quam interpretationi Hieronymi occurrere, quarum altera falsa est, altera non accurata. Falsum est ex Senatusconsulto missum fuisse Quirinium. ἐκ διατάγματος enim Cæsaris missus. ἐξῆλθε διάταγμα Ideo præposuerunt illa, *Edicente Cæsare*: quæ, quum ex correctorum incude prodierint, mirum non est abesse ab omnibus scriptis codicibus. Parum autem accurate conversum est, *ex consilio Senatus*, ὑπὸ τῆς συγκλήτου βουλῆς. ἡ σύγκλητος βουλὴ familiaris locutio Eusebio, ut IX Hist. Eccl. 104. τῶν τε ἀπὸ τῆς συγκλήτου βουλῆς, καὶ τῶν ἄλλων διασημοτάτων, & simpliciter quum dicitur σύγκλητος, intelligitur ἡ βουλή. Hieronymus putavit hic βουλὴν esse consilium, quod verum est, sed σύγκλητον simpliciter pro alio substantivo accepit, quasi Eusebius dixerit τῆς βουλῆς τῆς συγκλήτου. Vertendum erat: *Quirinus à Senatu missus est.* nam si βουλὴ hic esset consilium aut sententia, Eusebius non dixisset ἀπὸ βουλῆς, sed ἐκ βουλῆς. neque tamen castigate loquutus esset. ἐκ δόγματος potius,

potius, & usitatius est: item ἀπὸ δόγματος. Sed, ut dixi, falsum eum missum à Senatu, quum ex Edicto non solum Quirinius in Palæstinam, sed & alii in alias provincias missi sint. Iste autem P. Sulpitius Quirinius is est, qui cum M. Valerio Messala II Consul fuerat numero MMV. ideo Iosephus eum Consularem vocat statim initio lib. XVIII: Κυρήνιος δὲ τῶν εἰς τὴν βουλὴν συναγομένων τάς τε ἄλλας ἀρχὰς ἐπιτετελεκὼς, καὶ διὰ πασῶν ὁδεύσας, ὥστε ὕπατος γενέσθαι, τά τε ἄλλα ἀξιώματι μέγας σὺν ὀλίγοις, ἐπὶ Συρίας παρῆν ὑπὸ Καίσαρος δικαιοδότης τοῦ ἔθνους ἀπεσταλμένος, καὶ τιμητὴς τῶν οὐσιῶν γενησόμενος. infra: ἀποτιμησόμενος τε αὐτῶν (Ἰουδαίων) τὰς οὐσίας, καὶ ἀποδωσόμενος τὰ Ἀρχελάου χρήματα. Missum ait à Cæsare Quirinium ad Archelai bona vendenda, Iudæorum censum faciendum, & eorum facultates æstimandas. Bis igitur Quirinius à Cæsare in Palæstinam missus est, idque ad eandem rem, sed non ex eadem caussa. Nam tam antea Christo nascente, quam post, Archelao Tetrarchia abdicato, ad ἀπογραφὴν faciendam missus est; sed ut dixi, diversa ex caussa. prioris ἀπογραφῆς caussa, ut non tam in Iudæa, quam in toto orbe Romano, omnes describerentur, ut quot & quantos delectus ad bellum populus Rom. facere posset, tam ex Provinciis Populi Rom. quam ex sociis Regibus, & civitatibus, sciri posset. Posterioris ἀπογραφῆς caussa intra unius Archelai patrimonium & Tetrarchiam stetit, neque ad alias provincias pertinuit. Ideo S. Lucas non contentus est dicere αὕτη ἀπογραφὴ ἐγένετο ἡγεμονεύοντος τῆς Συρίας Κυρηνίου. Sed quum duas ἀπογραφὰς sciret fuisse, addidit πρώτη, αὕτη ἡ ἀπογραφὴ ἐγένετο πρώτη. Certe si est πρώτη ergo quædam fuit δευτέρα. & sane τῆς δευτέρας meminit idem Actor. v, 37. Atque ita distinguendum esse nemo dubitare potest. quod quum Maldonatus non animadverterit suis in Euangelia Commentariis, ideo & in descriptione Quirini, & in multis aliis locis multa perperam & inepte interpretatur, quum interea virulentum calamum à probris non contineat præsertim adversus eos, à quibus negare non posset, si viveret, tametsi impudens fuit, se multa didicisse, ut si quid felicius ab illo expositum sit, ab illis acceperit, in quos partim κακοηθείᾳ, partim ζηλοτυπίᾳ ita cæcus rapitur, ut omnis & humanitatis & modestiæ obliviscatur. Quis est tam aversus ab illis, quos ille gladiatorio animo persequitur, ut, si quid humanitatis habet, non deterreatur à lectione eorum Commentariorũ, ex quibus nihil expiscari possit præter calumnias, sycophantias, injurias illo, qui has scripsit, dignas, illis, in quos scribuntur, indignas? Sed quia ex illa familia est, in qua sacramentum est, nihil profiteri sine maledicentia, missum eum faciemus, ne illius criminis, cujus eum arcessimus, ipsi affines esse videamur. O si tanti eum & ejus populares faceremus, quantam molem recriminationum in eum retorquere possemus? Sed valeat cum suis.

Ibid. *Quirinus.*] Quemadmodum editores adversus auctoritatem omnium scriptorum codicum verba Hieronymi interpolare ausi sunt, quia minus ad usum loquendi accommodata esse videbantur, ita hujus perioches sedem mutarunt, quod ab historia discedere videretur. Posuerunt enim eam ante natalem Christi, quum verum sit Christo nascente descriptionem jam cæptam fuisse, neq; tanti acuminis est hoc perspexisse, quum hoc constet ex ipsa historia. Sed tamen propterea hæc perioche loco suo luxanda non erat. Nam si hoc nobis permitteremus in omnibus, quæ peccavit Eusebius, quæ illi sibi licere volunt, jamdudum totum Chronicon Eusebianum ita interpolandum fuisset, ut ne ipse quidem auctor, si reviviscat, agnoscere possit. Nos Eusebii Chronicon, quale ipse reliquit, non quale esset debet, exhibemus, quantum quidem nobis licet per menda, quæ in illud aut culpa correctorum, aut inscitia librariorum invecta sunt.

MMXVI. *C. Cæsar amicitiam cum Parthis facit.*] Vide Vellejum. Huc pertinent, quæ scribit Ovidius primo de Arte:

> *Ecce parat Cæsar, domito quod defuit orbi,*
> *Addere.* —

item:

> *Auspiciis annisque patris, puer, arma movebis.*

lege totum. Nam de hac Caii expeditione loquitur. Historiam aperit Sex. Rufus: *C. Cæsar nepos Augusti cum exercitu missus ad Orientem, quum per majestatem Romani nominis facile cuncta sedasset, atque ei se Armenii, qui tunc temporis validiores erant, cum Parthis dedidissent, Iudicesque instituto Pompeii prædictis gentibus Cajus Cæsar præficeret, Domnes quidam, quem Parthis Arsaces præposuerat, proditione simulata, libellum, in quo scripti thesauri continerentur, obtulit: quem quum imperator Romanus legeret intentius, ultro aggressus gladio vulneravit. percussor quidem à militibus occisus est. cujus ex vulnere reversus in Syriam obiit.* Percussorem Adduum vocat Vellejus, qui ample hanc historiam exequitur. quem adi. Periit ex eo vulnere Cajus in Lycia, non in Syria, ut M. Seneca, neque Romæ, ut Corn. Tacitus. Obiisse eodem anno, quo expeditionem fecit in Armeniam, testis Dio. Ubique vero pro *Cajus*, male *Claudius* editum. quæ menda adeo vetusta est, ut eam agnoscat Iornandes. Quin in priore libro in Eusebianis dicitur Αὐγούστου ἔκγονος Κλαύδιος τοὔνομα. Quod profecto mirum, & quæ Latine Sex. Rufus exponit, ea ibi ad verbum Græce extare. Atque hæc quidem historia. tempus autem designatur à Dione, D. Lælio Balbo, C. Antistio Vetere Coss. numero MMXI, eodem anno, quo naumachiam Augustus exhibuit, auctore Ovidio, in eodem libro. Quinquennii metachronismus. Erat annus ætatis Ovidii XXXVII, à quo, ad ejus exilium, sunt anni absoluti XV. Hinc explicatur illud ex II Tristium:

> *Sera redundavit veteris vindicta libelli,*
> *Distat & à meriti tempore pœna sui.*

Distantia enim temporis, quam tangit poëta, est XV annorum, ut diximus. Sed, obiit ex vulnere eodem anno expeditionis. Quare eos qui inscriptionem Pisanam de morte Caii commenti sunt, fugit ratio, qui ausi sint nobis persuadere obiisse A.D. VIIII Kalendas Martias, Q. Ælio Cato, C. Sentio Augurino Coss. numero MMXX. Metachronismus annorum novem. Saltem verisimiliter mentiti fuissent, si nobis illudere statuerant. Corn. vero Taciti hallucinationem secuti sunt de Cajo Romæ, non in Lycia, mortuo, utpote quum inter obitum ejus, & Pisanum decretum, XLV dies tantum interponant. Non docebunt nos, quid distent æra lupinis. ex filis multarum inscriptionum Babylonium illud contextum est: quod facile demonstrari potest. Est autem hic annus Christi primus secundum Eusebium, & omnem Christianismi vetustatem, donec ille Dionysius Abbas cognomine Μικρὸς cyclum suum magnum instituit ab annis Christi, quorum primus; ut ille somniabat, incipit à numero Eusebiano MMXVII. Neque tamen auctoritatem mereri potuit, usque ad tempora Karoli Martelli Ducis Franciæ. à quo sæculo cæptum est tempora putari à primo anno Christi secundum Dionysium, qui convenit numero Eusebiano MMXVII, ut dixi-

ut diximus, cyclo Solis decimo, à Kal. Januarii, numero aureo secundo, à Martio, indictione IV. Hæc Epocha Dionysiana nobis conservavit memoriam annorum plus minus noningentorum, quo nomine in usu retinenda est, quanquam Eusebianis rationibus minor est uno anno, vero autem natali Christi, biennio. De natali Dominico ita scribit Georgius Syncellus: ἐγεννήθη (ὁ Κύριος) ἐν ὑπατείᾳ Σουλπικίου Καμαρίνου, καὶ Γαΐου Πομπηΐου. ὡς ἐν ἀκριβέσι, καὶ παλαιοῖς ἀντιγράφοις φέρεται. Ταῦτα οὐκ ἀφ' ἑαυτῶν συντετάχαμεν, ἀλλ' ἐκ τῆς παραδόσεως τοῦ μακαρίου Ἀποστόλου, καὶ ἀρχιεπισκόπου Ῥώμης Ἱππολύτου καὶ ἱερομάρτυρος, Ἀννιανοῦ τε τοῦ ὁσιωτάτου μοναχοῦ τοῦ συντάξαντος κύκλον ΙΑ Πασχαλίου φλβ ἐτῶν ἅμα σχολίοις ἀκριβέσι, καὶ Μαξίμου τοῦ ἁγιωτάτου μοναχοῦ καὶ φιλοσόφου Χριστιανοῦ καὶ ὁμολογητοῦ, καὶ μεγαλοδιδασκάλου τῆς ἐκκλησίας. Alibi: Πανόδωρος δέ τις τῶν κατ' Αἴγυπτον εἷς μοναχὸς ἱστορικὸς οὐκ ἄπειρος χρονικῆς ἀκριβείας ἐν τοῖς χρόνοις ἀκμάσας Ἀρκαδίου βασιλέως καὶ Θεοφίλου Ἀλεξανδρείας ἀρχιεπισκόπου, τὴν ἀλήθειαν ἀσπασάμενος ἐν πολλοῖς διήμαρτεν ἔτεσιν ἐλθὼν εἰς τὴν σωτήριον σάρκωσιν, τῷ Ε Υ Ϛ γ ἔτει ταύτην συλλογισάμενος. Ex his colligimus ante Dionysium τὸν Μικρὸν veteris Ecclesiæ consensu natalem Christi in XXVIII annum Augustorum, vel, quod idem est, in XLI, vel potius XLII annum imperii Augusti conjectum fuisse: quod passim videre licet apud Clementem, Tertullianum, Sulpitium Severum, Epiphanium, alios. Itaque animadversione indiget locus ille Hieronymi Commentario in 2. caput Esaiæ: NON LEVABIT GENS CONTRA GENTEM. *Veteres revolvamus historias, & inveniemus usque ad* XXVIII *annum Cæsaris Augusti, cujus* XLI *anno Christus natus est in Judæa, in toto orbe terrarum fuisse discordiam, & singulas nationes contra vicinas gentes arsisse studio prœliandi, ita ut caderent & caderentur. Orto autem Domino Salvatore, quando sub præside Syriæ Cyrino prima est in orbe terrarum facta descriptio, & evangelica doctrina pax Romani imperii præparata, tunc omnia bella cessaverunt.* Nemo est, qui intelligat hunc locum, quum XXVIII annus Augusti ab Actiaca victoria, idem sit cum XLI ejusdem, ab ejus Consulatu. Dicendum igitur erat: ad XXVIII annum Augusti Cæsaris, qui erat idem cum XLI imperii ejus. At manifesto Hieronymus idem principium XXVIII & XLI anni Augusti facit, & proinde diversa tempora esse putat, quum usque ad XXVIII imperii ejus bella arsisse, XLI autem anno Christum natum esse dicit, quando bella omnia cessaverant. Nemo non videt hallucinationem. Procopius Gazensis in eundem locum: οὐκ ἂν γὰρ εὕροι τις τοιαύτην εἰρηναίαν κατάστασιν, ὁποίαν ἐπὶ τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς μετὰ τὴν τοῦ Σωτῆρος ἐπιδημίαν. Porro Hieronymo ansam errandi præbuit Tertullianus cap. VIII adversus Judæos. Vide verba ejus ad numerum MMXV.

MMXVII. *Sextus Philosophus.*] Nullus liber manuscriptus non ita habet. In Mariano Scoto *Sextius*, non *Sextus*. Ita etiam Senecæ Epistola CVIII, quam consule. Rursus Epistola LIX vocatur *vir acris, Græcu verbis, Romanis moribus philosophans. In Græco* Σέξτιος. Quare error est Eusebii, non codicum.

Ibid. *Augustum Tiberium & Agrippam in filios adoptavit.*] „Post mortem Caii & Lucii nepotum, Ælio Cato, „Sentio Augurino Coss. auctore Vellejo, numero „MMXX. prochronismus triennii. qui etiam eodem „die Tiberium & Agrippam adoptatos fuisse scri„bit.

MMXVIII. *Iudas Galilæus ad rebellandum Iudæos cohortatur.*] Mira hallucinatio ex confusione duarum descriptionum nata. Nam supra indicavimus duas ἀπογραφὰς sub eodem Quirinio fuisse diversis temporibus: priorem Christo nascente, quam ideo πρώτην vocat Lucas, anno XXVII Augustorum, alteram anno nono exacto post priorem, XXXVI Augustorum, ut Josephus monet, quum Archelai Tetrarchia in fiscum redacta est. Iudas igitur Galilæus, ut est Actorum V, 37. populum ad rebellionem instigabat ἐν τῇ δευτέρᾳ ἀπογραφῇ, eo tempore, quo Archelai patrimonium in fiscum redigebatur, quum Magistratus missus à Cæsare id faceret, quod Archelaus faciebat, nempe, censum omnium Judæorum, ut pro modo facultatum illis tributum imponeret: quod sane in priore descriptione factum non est. Capita enim duntaxat, quantum judico, non fortunæ, censita sunt. Galilæus igitur iste signiferum seditionis professus est numero MMXXV, anno Augustorum XXXVII, ut recte monet Iosephus. Prochronismus est annorum VII. Eandem hallucinationem reperies Histor. Eccles. lib. primo, cap. V. Adeo omnia sine delectu Eusebium ubique tractare deprehendes.

Ibid. *Herodes, quum Christi nativitatem Magorum indicio cognovisset, universos in Bethleem pueros jussit interfici.*] Infanticidium, quod mirum est tacitum à Iosepho, contigit eodem tempore fere, quo Antipater jussu patris strangulatus, & Doctores legis combusti sunt, paulo ante mortem ipsius Herodis, ut qui inter tot cædes vitam transmisisset, vitam sine cæde non relinqueret. Quod puerorum cædes non multo præcesserit Antipatri casum, tum ex Euangelio constat, quum anno secundo à Christo nato id contigisse, & παῖδας τοὺς κάτω διετῶν interfectos fuisse perspicue ibi declaratum sit, tum etiam ex Macrobio, qui infantes ab Herode cædi jussos, & inter illos filium quoque ipsius Herodis pœnas dedisse refert. Sed, quod paulo ante dixi, mirum est tam belluinæ crudelitatis exemplum à Iosepho præteritum esse, qui tanta diligentia reliqua sævitiæ Herodianæ facinora persequitur.

Ibid. *Herodes, quum Christi.*] Herodes biennio ante obiverat. Non potuit igitur procurare infanticidia tertio anno obitus sui. quod ridiculum.

MMXIX. *Herodes morbo aquæ intercutis.*] Obiit, ut diximus numero MMXVI, mense Nisan, quum antea proximo mense Ianuario defectus Lunæ contigisset, (ut recte indicat Iosephus) IX Januarii. Quem Lunæ defectum Simii quidam, quum scripta nostra legissent, rejecerunt, in mensem Novembrem anni secundi Christi Dionysiani, numero MMXVIII. Sed de eorum Annalibus nihil aliud dicam, quam quod Catullus de Volusianis. Metachronismus igitur est triennii: & omnes veteres, post Eusebium, atque illos sequuti recentiores, ad hunc lapidem fœdissime offenderunt. Nam Herodis mors Natalem Christi Dionysianum antecessit mensibus novem. quod est fœdissimum anachronismi exemplum; & adversus historiæ fidem, ut Christus natus sit IX mensibus post obitum Herodis, quo tempore jam major anniculo erat. Porro & Iosephus quoque hallucinatur, qui Herodem regnasse scribit annos XXXVII ex quo à Senatu rex declaratus fuerit, Cn. Domitio, C. Asinio Coss. hoc est à numero Eusebiano MDCCCCLXXVI, quum ab illo, ad numerum MMXVI in cujus Nisan obiit, intercedant anni XXXIX. Hic locus Eusebii misere imposuit concinnatoribus Annalium non solum hodiernis, sed & veteribus. Sulpitius Severus Aquitanus dicit Herodem regnasse post Christum natum, annos quatuor. in quo non fugit eum ratio sua, secundum quam Christum putat natum Sabino, & Rufino Coss. hoc est, C. Calvisio Rufino II, L. Passieno Rufino Coss. numero MMXIII. Nam annus obi-

obitus Herodis est proculdubio quartus ab illis Consulibus. Epiphanius quoque cum Eusebio Christum ultimo anno Herodis quadrimum fuisse, sibi, non nobis, persuasit.

MMXX. *Asinius Pollio orator & Consularis.*] Consul fuit, collega Cn. Domitio, numero MDCCCCLXXVII, quo anno Herodem à Senatu regem declaratum fuisse proxime diximus.

Ibid. *qui de Dalmatiis triumpharat.*] Bis triumphasse invenio: primo de Dalmatiis, capta eorum urbe Salonis, ante Consulatum. Servius: *Asinius Pollio ductor Germanici exercitus, quum post captas Salonas Dalmatiæ civitatem, primo meruisset lauream, post etiam Consulatum adeptus fuisset, eodem anno suscepit filium, quem à capta civitate Saloninum vocavit.* Horatius: *Cui laurus æternos honores Dalmatico peperit triumpho.* Glossæ: LAURUS *Victoria Dalmatica. Salonas enim Pollio Dalmatarum civitatem capit: unde & filium suum Saloninum appellavit.* Paulo post: DALMATICO: *Salonino.* Iterum triumphavit de Parthinis populis Macedoniæ Proconsul, ut est in Fastis Capitolinis. Consulatus igitur ejus interpositus fuit utrique triumpho, priori quidem de Dalmatis, posteriori vero de Parthinis. & Servius aperte dicit ante Consulatum de Salonis expugnatis, & Dalmatis domitis triumphasse. Conditores Fastorum Capitolinorum de Parthinis post Consulatum: siquidem proconsulem triumphasse in illis legitur. Qui nostro ævo Fastos digesserunt, semel tantum triumphasse dicunt. sed hos duos triumphos in unum commiscent, quasi Salonæ sint in Parthinis: neque animadverterunt de Salonis & Dalmatis ante Consulatum triumphasse, ut testis est Servius. Sed nemo, quod sciam, hactenus advertit, certe nemo indicavit, Bucolicum VIII Virgilii non Augusto, ut vult Servius, sed isti Pollioni, dicatum fuisse: primum ex illo:

Tu mihi seu magni superas jam saxa Timavi.

In Venetiis enim diu exercitum suum detinuit Pollio, & illustres res circa Altinum edidit. Vellejus: *Pollio Asinius cum septem legionibus, diu retenta in potestate Antonii Venetia, magnis speciosisque rebus circa Altinum aliasque ejus regionis urbes editis, &c.* Item:

Sive oram Illyrici legis æquoris —

Tam ad Dalmatiam, quam ad Parthinos referri potest. Rursus:

Sola Sophocleo tua carmina digna cothurno.

Tragœdiarum poëtam fuisse testatur Horatius. *Cecropio repetes cothurno.* Et: *Paulum severæ Musa Tragœdiæ.*

— atque hanc sine tempora circum
Inter victrices ederam tibi serpere lauros.

Horatius:

Cui laurus æternos honores Dalmatico peperit triumpho.

Mirum vero de inscriptione illius Bucolici nemini oboluisse. Ergo Consulatum gessit, quum esset annorum XXXVII, natus numero MDCCCCXL. Sed numero MMXXX videbimus eum hoc tempore esse desiisse, natumque fuisse numero MDCCCCIX.

MMXXI. *Iudæorum Archelaus.*] Quinquennio solido μετεχρονίζει. quem anachronismum committi necesse fuit, quia in hoc tempus dilata est mors Herodis, qui tamen obiit numero MMXVI. Præterea & hic est præcipitatio temporum. Quum enim à Kal. Januarii numeri MMXVI, ad neomeniam Nisan, circa quod tempus obiit Herodes, interfuerint tantum dies LXXXIX, ab eodem numero instituendum erat initium Archelai. Hic vero quare non sumit initium ejusdem ab eo anno, in quo ejus pater obiit? Hoc fere semper invenies apud hunc scriptorem, qui regis alicujus initium orditur non ab eo anno, quo is, cui succeditur, obiit, sed à sequenti, quanvis decessor initio anni mortuus sit. Et hoc castigandum. Proter hoc enim multos anachronismos commisit, ut omittam alias aliorum anachronismorum caussas.

Ibid. *in Herodis locum Archelaus ab Augusto substituitur.*] Si in locum Herodis substitutus fuisset, utique & rex, & regni ex asse heres fuisset. Jam vero neque rex, sed Ethnarcha, neque regni solidi, sed dimidii dominus constitutus est. Cæsar quidem coegit eum intra Ethnarchæ nomen, etiam Regis daturus, si se rege dignum præstitisset. libro secundo ἁλώσ. cap. IX. Herodes enim potuisset testamento totius regni hæredem Archelaum instituere, suo jure: sed memor beneficiorum à Cæsare acceptorum, omne negotium arbitrii Cæsaris fecit. Erat enim ἀνυπεύθυνος: ut & Antonius de eo dixit pag. 459, 38. οὐ γὰρ ἔφη καλῶς ἔχειν Ἀντώνιος, βασιλέα περὶ τῶν κατὰ τὴν ἀρχὴν γεγενημένων εὐθύνας ἀπαιτεῖν· οὕτω γὰρ ἂν οὐδὲ βασιλεὺς εἴη. δόντας δὲ τὴν τιμὴν, καὶ τῆς ἐξουσίας κατηξιωκότας ἐᾶν αὐτῇ χρῆσθαι. Qui locus est insignis ad confutandam eorum sententiam, qui Appianum alienorum laborum fucum sequuti, Herodem ὑποφόρον, regem vectigalem, & minimo minus mancipium fuisse putant. Quare ergo φίλος καὶ σύμμαχος ab Augusto vocaretur pag. 557, 11. qui religionem sibi esse dicit aliquid præter voluntatem Herodis facere, ut qui jus omne successionis in liberos suos transmittendi Augusto potestatem fecisset? Quin & filios quoque damnare capitis potuit jure tam patriæ potestatis, quum regiæ: sed & hanc quoque rem judicio Cæsaris subjecit. Eundem honorem habuit & Cæsari, quum Antipater filius ejus capitis à Varro damnatus est. Quanvis enim ipse jure patrio & regio hoc facere potuisset, tamen maluit ad declinandam facti invidiam, judicium Varro committere. qui quanvis Antipatrum insidiarum in patrem convictum capitis damnasset, tamen prius Romam literas de hac re, & homines misit, qui viva voce Augustum docerent & de crimine, & de sententia capitis in reum lata. Itaque tres filios suos Herodes ex sententia Cæsaris interfecit. Quo magis miror apud Macrobium Augusto dictum hoc excidisse, *præstare porcum Herodis esse, quam filium*, tanquam nescius hujus judicii hoc pronunciarit, quum tamen sententiam capitis in tres filios Herodis ipse judicio suo comprobatam confirmarit. Denique, ut eo, unde divertimus, regrediamur, Herodes potuit regem quenvis ex liberis suis ex asse instituere. Cæsaris autem erat nomen regis tantum confirmare, καὶ ἐπικρίνειν, & hereditatem, sive regnum imminuere aut dividere. Quia vero in testamento suo omnia arbitrio Cæsaris commisit, propterea Cæsar ex potestate, non quam sibi ipse assumpsit, sed quam illi testator dederat, regnum inter tres filios divisit, ut postea videbimus. Itaque hæc eleganter Eusebius ait acta κατὰ μὲν τὰς διαθήκας Ἡρώδου, ἐπικρίσει δὲ Καίσαρος. primo Ἐκκλησ. cap. IX.

Ibid. *& Tetrarchæ fiunt quatuor fratres ejus.*] Hæc omnia ridicula sunt. In tres filios tantum divisum est regnum Herodis. Archelao dimidium ab Augusto attributum cum Ethnarchæ nomine, aut Toparchæ. Nam II ἁλώσ. cap. IX, portionem Archelai τοπαρχίαν vocat. Reliquum semissem bifariam divisum Antipæ, & Philippo dedit. ita ut Archelaus semissem habuerit, reliqui singulos quadrantes, quas Tetrarchias vocavit. Iosephus 726, 1: τὸ μὲν ἥμισυ μέρος τῆς βασιλείας Ἀρχελάῳ δίδωσιν, ἐθνάρχην προσειπὼν, ὑποσχόμενος δὲ καὶ βασιλέα ποιήσειν, ἐὰν ἄξιον ἑαυτὸν

Z

τὴν τετράρχην. τὸ δὲ λοιπὸν ἥμισυ διελὼν εἰς δύο τετραρχίας δυσὶν ἑτέροις παισὶν Ἡρώδου δίδωσι. Philippo & Herodi Antipæ, ut postea dicit libro XVII. cap. XIII: Καῖσαρ δὲ ἀκούσας διαλύει μὲν τὸ συνέδριον. ὀλίγων δὲ ἡμερῶν ὕστερον Ἀρχέλαον μὲν βασιλέα οὐκ ἀποφαίνεται. τῆς δὲ ἡμίσεος τῆς χώρας, ἥπερ Ἡρώδη ὑπετέλει, ἐθνάρχην καθίσταται. &c. ut supra. Archelaus igitur Ethnarches, non rex Iudæorum, Philippus, & Herodes Antipas singulorum quadrantum Tetrarchæ. Eusebius vero duos filios præterea addit, Antipatrum, qui jam quinque diebus ante obitum patris laqueo strangulatus erat, & Lysaniam, quartum filium, quem nunquam genuit Herodes, nulla ex novem uxoribus Herodis peperit. Non pauci huic commento Eusebii faventes idem post eum scripserunt. Sed Eusebio imposuit nomen Tetrarchias non unam esse Tetrarchiam putanti, quum ipso nomine ostendatur Tetrarchian esse quadrantem unius regni, & ideo non esse quadrantem unum sine tribus reliquis. Itaque si Philippus fuit Tetrarches, & Herodes Antipas Tetrarches, duos alios esse necesse est, qui reliquorum duorum quadrantum domini fuerint. Itaque eos ἀπὸ μηχανῆς adducit, Antipatrum quinque diebus antea strangulatum, & alium in subsicivis repertum Lysiam, aut Lysaniam. Sed quid diceret, si quis objiceret Dejotarum pene totius Galatiæ Tetrarcham à Pompejo constitutum, quum tamen in Galatia nullus alius esset tunc, sed antea fuerint Tetrarchæ, de quibus Appianus in Mithridatico. Hirtius de bello Alexandrino: *Deiotarus tetrarches Gallogræciæ tunc quidem pene totius, quod ei neque legibus, neque moribus concessum esse cæteri tetrarchæ contendebant*, &c. Sed Tetrarchiam verum est esse tetrantem, ut Manilius & Vitruvius loquuntur, hoc est quadrantem regionis, & qui illius quadrantis dominus est, illius esse Tetrarchen: non ut statim sequatur, si unus est Tetrarches, continuo tres alios esse debere. Sic quum dimidium regni Augustus Archelao attribuisset, duos reliquos quadrantes vocavit Tetrarchias: quemadmodum Thessaliæ in quatuor tetrantes divisæ Θεσσαλιώτιν, Πελασγιώτιν, Φθιώτιν, Ἑστιαιῶτιν, singulæ τετράδες dictæ sunt τετραρχίαι. Iccirco si, verbi gratia, τῆς Φθιώτιδος, dynasta constitutus fuisset pleno jure à Regibus Macedoniæ, sub quorum imperio Thessalia stetit, reliquæ autem tres Tetrarchiæ intactæ mansissent, Dynastes Phthiotidos vocatus fuisset Τετράρχης: & tamen ideo non sequeretur tres aliarum trium Tetrarchas esse. De his Thessaliæ Tetrarchiis, & de quatuor earum Tetrarchis à Philippo Macedone constitutis, vide omnino Harpocrationem, Τετραρχία. Cæterum miratus sum doctissimum Antiquitatis vindicem suis in Cæsaris Commentarios Notis scribere Helvetios in quatuor pagos divisos fuisse, quomodo Judæos in Τετραρχίας. Nimirum quia quatuor pagi Helvetiorum essent, non quinque, propterea eosdem Tetrarchiis Iudæorum, quæ & ipsæ quatuor fuerunt, similes fuisse existimavit. At Tetrarchiæ non possunt esse, nisi quatuor. Quod si una pars accedat illis, aut de illis nova constituatur, jam non Τετραρχίαι erunt, sed Πενταρχίαι, eorumque domini Πεντάρχαι, non Τετράρχαι. Pagi vero & plures & pauciores, quam quatuor, esse possunt. Post tempora Diocletiani Tectosages, & Aquitani in multos pagos divisi fuerunt, quos qui tetrarchias vocaret, ludibrium deberet. Quum autem Cæsar eodem libro centum pagos Suevorum Rhenum transire conatos fuisse dicat, quomodo hic Τετραρχία locum habebit, quum Suevi non in quatuor pagos, ut Helvetii, sed in centum divisi sint? Sed ad rem. Videmus igitur, caussam, aut unam ex caussis, quæ Eusebio imposuerint.

Ibid. *Antipater.*] Iam extinctum fuisse ostendimus. Vides qua prudentia in hac historia versatus sit: qua fide autem, postea apparebit.

Idem. *Lysias.*] Nullus est codex scriptus, qui non ita habeat. Etiam in omnibus editis Lysias vitiose legitur. Eusebium enim Λυσανίαν legisse tam ex primo Commate capitis III Euangelii secundum Lucam constat, qui locus male intellectus imposuit Eusebio, quam ex priore Chronico, & ex IX capite primi Hist. Eccles. ubi non contentus istum Lysaniam producere, hujus rei testem citat Iosephum, quem dicit scripsisse post obitum Archelai tres fratres inter se tetrachias divisisse, Heroden, Lysaniam, & Philippum. καὶ ὡς τῆς ἀρχῆς μετὰ δεκαέτη χρόνον Ἀρχελάου ἀποπεσόντος, οἱ ἀδελφοὶ Φίλιππός τε καὶ ὁ νέος Ἡρώδης ἅμα Λυσανίᾳ τὰς ἑαυτῶν διεῖλον τὰς τετραρχίας. & in priore libro hujus operis. Ἡρώδης δὲ τὴν Γαλιλαίαν &c. τοῦ δὲ Λυσανίου, τὴν Ἰδουμαίαν &c. Magna confidentia, fingere quæ nunquam fuerunt. Ut illi post casum Archelai diviserint suas Tetrarchias? Ergo non erant Tetrarchæ ante casum Archelai, id est, post mortem Herodis patris sui non acceperant Tetrarchias ab Augusto, ut hic in Chronico dicitur. Quare mira est pugnantia. Et tamen Historiæ Ecclesiasticæ posterior editio est, quam horum Canonum Chronicorum. De loco autem Eusebii secundum Lucam, frustra est. Nullo enim modo ex verbis Euangelistæ colligi potest Lysaniam fuisse filium Herodis, sed Tetracham duntaxat Abilenæ regionis. Antonius Lysaniam eorum tractuum, nempe Arabiæ, Ituræ, & regionis Malchi, in quibus etiam partibus Abilenen contineri constat, regem fecerat, quam paulo post interfecit tanquam Pacori partes foventem. Dio: καὶ ὅτι πολλὰ μὲν τῆς Ἀραβίας, τῆς τε Μάλχου, καὶ τῆς τῶν Ἰτουραίων (τὸν γὰρ Λυσανίαν ὃν αὐτὸς βασιλέα σφῶν πεποιήκει, ἀπέκτεινεν, ὡς τὰ τοῦ Πακόρου πράξαντα) &c. In libro priore Eusebii mendose dicitur « Λυσίμαχος ex Porphyrio. Λυσιμάχου τῆς ἐν « Συρίᾳ Χαλκίδος βασιλέως. Omnino enim legen- « dum Λυσανίου. Illa Dynastia postea vocata fuit Τε- « τραρχία Λυσανίου. & ita non semel vocat Iosephus: ut libro XVIII, cap. XVIII, & libro XX, cap. V, de Claudio loquens: τῆς δὲ ἀρχῆς δωδέκατον ἔτος ἤδη πεπληρωκὼς δωρεῖται τῷ Ἀγρίππᾳ τὴν Φιλίππου τετραρχίαν καὶ Βαταναίαν, προσθεὶς αὐτῷ τὴν Τραχωνῖτιν, σὺν Ἀβίλᾳ. Λυσανίου δ' αὕτη ἐγεγόνει τετραρχία. Ἀβιλλα, sive Ἀβιλα, unde Ἀβιληνὴ manifesto dicitur Tetrarchia Lysaniæ ab illo primo Lysania, quem interfecit Antonius, à quo, ad baptismum Christi, sunt plus minus anni LX. Ptolemæus in Geographia Syriæ, Ἀβιλα ἐπικληθεῖσα Λυσανίου. quod dictum ad distinctionem. Nam est Ἀβίλη ἐπὶ τῷ ποταμῷ Ἰορδάνῃ ἡ Λυσανίου λεγομένη, item Ἀβίλη τῆς Φοινίκης. Apud Josephum 692, 693. vocatur ὁ τοῦ Λυσανίου οἶκος. Itaque apparet à primis Tetrarchis tetrarchias denominatas fuisse. Sic vides Tetrarchiam Philippi dictam post ejus mortem. Igitur Lysanias ille, cujus meminit Euangelista, non est filius Herodis, neque hoc colligi potest ex ejus verbis: imo contra. Nam Philippum vocat fratrem Herodis Antipæ, Lysaniam non item. Quantum ergo hallucinatus sit Eusebius, non necesse est dicere. Et cæco enim paret. Hic Lysanias est quidam sine dubio non de familia Herodis, sed ex Ara-

Arabia, aut aliunde. Itaque duo fuerunt Lysaniæ: prior, quem paucis mensibus tetrarchia potitum interfecit Antonius, & iste, cujus meminit Evangelista. Inter hos duos an alii fuerint, aut si fuerint, quot fuerint, id vero divinare est. Certum est tamen intervallum satis magnum inter utrumque fuisse, sexaginta annorum plus minus, ut jam diximus. Itaque satis de filijs Herodis, de eorumque numero, & nominibus lusit Eusebius. Sed neque omnia vera sunt, quæ de illis prodit Strabo. οὐ μέντοι εὐτύχησαν οἱ παῖδες. ἀλλ' ἐν αἰτίαις ἐγένοντο. καὶ ὁ μὲν ἐν φυγῇ διετέλεσε παρὰ τοῖς Ἀλλόβριξι Γαλάταις λαβὼν οἴκησιν. οἱ δὲ θεραπείᾳ πολλῇ μόλις εὕρον κάθοδον, τετραρχίας ἀποδοθείσης ἑκατέρῳ. Non attribuit quatuor filios Herodi hæredes, ut Eusebius, sed tres tantum. De primo, id est Archelao, verum est, relegatum Vienna Allobrogum fuisse. De duobus reliquis, Philippo, & Herode Antipa tetrarchiis suis exutos, in eas precibus & eblandimentis restitutos fuisse, id tam manifesto falsum est, ut non egeat confutatione. Philippus enim consenuit in Dynastia sua. Herodes sua abdicatus in Hispaniam exul missus, ibi reliquum vitæ tempus explevit.

MMXXII. *Fames Romæ.*] Convenit tempus M. Aimilio Lepido, L. Arruntio Nepote Coss. Dio. Vide Paul. Oros. lib. VII, cap. III, qui male assignat anno quadragesimo octavo Augusti, uno anno minus dicens. ex cujus verbis discimus Suetonium de hac fame intellexisse in Augusto, Sectione XLII. *Magna quondam sterilitate, ac remedio, &c.* quod confirmatur ex Dione; qui de hac fame verba faciens idem dicit, quod Suetonius, Augustum propter caritatem annonæ gladiatores & lanistas urbe ejecisse.

Ibid. *ut quinque modii venderentur denariis* XXVII *semis.*] Aliter est in Græcis, atq; alia summa longe discrepans. ὡς πραθῆναι τὸν μόδιον χρυσίων κζ. Sed nimis immanis est summa: & caritatem magnam annonæ esse necesse „ est. In farragine ἀνωνύμου χρονικοῦ ex Bibliotheca „ Regia sub Augusto: λιμὸς κατέσχε τὴν Ῥώμην „ ἰσχυρὸς, ὥστε πολλῶν δηναρίων τὸν μόδιον τοῦ σίτου πρα„ θῆναι. nimirum suspecta fuit ei summa nimia apud „ Georgium Syncellum, ex quo hæc hausit.

Ibid. *Philistio Mimographus natione Magnesianus.*] Duo videntur fuisse Philistiones, prior scriptor Mimorum, teste Suida. Ita enim interpretandum est κωμῳδίας βιολογικάς. Nam βιολόγοι sunt Mimi, & actores ridicularum fabularum, quales Atellanæ apud Romanos. Fuit autem Prusiensis, vel Nicenus, ut testatur Epigramma in eum:

> ὁ τὸν πολυστένατον ἀνθρώπων βίον
> γέλωτι κεράσας Νικαεὺς Φιλιστίων
> ἐνταῦθα κεῖμαι λείψανον παντὸς βίου,
> πολλάκις ἀποθανών, ὧδε δ' οὐ δὴ πώποτε.

Vixit tempore Isocratis, aut, ut alia exemplaria habent, Socratis, teste Suida. Alter fuit natione Magnesius, & ipse tam scriptor, quam actor Mimorum, de quo hic sermo nunc est. cujus meminit Martialis: *Mimos ridiculi Philistionis.* Epiphanius in Ptolemæum, Hæresi XXXIII: οὔτε γὰρ τῶν παλαιῶν τραγῳδοποιῶν τις, οὔτε οἱ καθεξῆς μιμηλοὶ τὸν τρόπον, οἱ περὶ Φιλιστίωνα, λέγω, καὶ Διογένη τὸν τὰ ἄπιστα γράψαντα &c. Meminit & alibi non semel. Marcellinus libro XXX: *Et judices patiuntur doctos ex Philistionis & Aesopi cavillationibus, quam ex Aristidis illius justi, & Catonis disciplina productos.* Hieronymus in Rufinum; *Et quasi mimum Philistionis, vel Lentuli, ac Marcelli stropham elegante sermone confictam.* Sidonius Epistola II lib. II: *Absunt ridiculi vestitu, & vultibus histriones pigmentis multicoloribus Philistionis supellectilem mentientes.* Cassidorus Epistola LI lib. IV: *Mimus etiam, qui tunc tantum modo derisui habetur, tanta Philistionis cautela repertus est; ut ejus actus poneretur in literis.* Ego puto illum Νικαέα, in quem extat Epigramma supra à nobis productum, eundem esse cum hoc, & Suidam falli, qui ævo Isocratis, aut Socratis, illum vixisse scribat. Nam Nicæa condita est ab Antigono post mortem Alexandri, ab eoque Antigonia, deinde Nicæa vocata, multis annis post Isocratis & Socratis mortem. Quare non dubium est unum Mimologum Philistionem, non duos, fuisse.

MMXXIII. *Tiberius Cæsar Dalmatas.*] Numero antecedente bellum Dalmaticum à Batone suscitatum Tiberius profligavit, auctore Dione. hoc autem anno MMXXIII triumphatum fuisse videtur de Batone; qui quum se Tiberio dedidisset, teste Dione, in triumpho ductus est, ut constat ex Ovidio hunc triumphum describente libro II Ponti, Elegia *Huc quoque Cæsarei pervenit fama triumphi.* Infra in scriptis codicibus legitur:

> *Maxima pars horum vitam veniamque tulere:*
> *In quibus & belli summa caputque Bato.*

Pannoniæ, non, ut Dio, Dalmatiæ regem Batonem vocat Sex. Rufus: *Batone Pannoniorum rege subacto, in ditionem nostram Pannoniæ venerunt:* & sine dubio fuit « unus de duobus illis Batonibus Pannoniæ ducibus, « quorum meminit Vellejus. & Suetonius in Tibe- « rio, Sectione XX: *Batonem Pannonium Ducem ingentibus donatum præmiis. Ravennam transtulit, gratiam referens, quod se quondam cum exercitu iniquitate loci circumclusum passus esset evadere.* ut hinc intelligere possis, quare Ovidius Batonem inter eos posuerit, qui vitam veniamque à Tiberio meruere. Fuerunt vero & alii Batones, in quibus Βάτων ὁ ἀλείπτης, qui florebat sub Marco Aurelio Antonio, & Severo: cujus præclara commendatio extat in vetustissima Stela: Ἔδοξε τοῖς ἀλειφομένοις. Ἐπειδὴ Βάτων Φίλωνος πρότερον μὲν ἐφ' ἔτη δύο προχειρισθεὶς γυμνασίαρχος προεστάτησε ἐνδόξως καὶ καταξίως αὐτοῦ τε καὶ τῆς τῶν ἀλειφομένων προαιρέσεως, &c. Arrianus in Epicteto, lib. primo cap. II: ἀνὴρ δ' ὀλύμπια κεκηρυγμένος, καὶ ἠγωνισμένος, ἐν τοιαύτῃ τινὶ χώρᾳ ἀνεστραμμένος, οὐχὶ παρὰ τῷ Βάτῳ ἀλειφόμενος. Ubi sine ulla dubitatione legendum παρὰ τῷ Βάτωνι. qui est iste Βάτων Φίλωνος, σύγχρονος Ἐπικτήτου. Nam Epictetus vixit usque ad tempora Marci Aurelii: hoc est, eo imperante floruit. Auctor Suidas. Sed Bato ille, de quo institutus sermo, erat dynastes Pannoniæ, & Bato est nomen populare Pannonum. In Pannonia extat lapis, in quo incisum: BATO. BULLI. F. COL. AP. EQ. ALÆ. PANNONIORUM. TUR. SCENI. Quia nomen Batonis non legitur in excusis Ovidii exemplaribus, Fastorum conditores, viri doctissimi, Elegiam illam Ovidii referunt ad triumphum Germanici Cæsaris de Germanis, Druso Cæsare, & C. Norbano Coss. qui est octennii metachronismus. Quod est non le- « ve peccatum in Fastis.

Ibid. *Dalmatas & Sarmatas.*] Dalmatas & Pæonas eodem tempore subactos scribit Ovidius anno quarto exilii sui:

> *Adde triumphatos modo Pæonas, adde quieti*
> *Subdita montanæ brachia Dalmatiæ.*

Ubi profecto Pæonas pro Pannonibus sumit: quod non raro fit, & jam docti annotarunt, & Zosimus fere semper Παίονας ἀντὶ Παννόνων usurpat. quanquam « hoc reprehendit Dion Cassius libro XLIX cui «

,,opponimus Ovidium. Itaque quas aves Pannonias Chattas vocat Martialis, eas *Παιονίας ὄρνιθας* Philostratus lib. VIII. de vita Apollonii: *κἀγὼ μὲν οὐ κρίνω τοὺς τρυφῶντας ὑπὲρ τοῦ Φοινικαίου ὄρνιθος, οὐδὲ ὑπὲρ τοῦ ἐκ Φάσιδος, ἢ Παιόνων, οὓς πιαίνουσιν ἐς τὰς αὐτῶν δαῖτας οἱ τῇ γαστρὶ χαριζόμενοι πάντα.* Ut mirum non sit, Batonem Pannoniorum ducem vocari à Sex. Rufo. Et constat ex Vellejo Tiberium de Dalmatis simul & Pannonibus triumphasse.

Ibid. *Sarmatasque.*] Qui fortasse in fines Illyrii trajecto Danubio excurrerant. Nam de illis nihil compertum habeo. & suspectus est locus.

MMXXIV. *Athenodorus Tarsensis.*] Sandonis filius, cognomine Cananites. Strabonis verba de Tarso: *Ἄνδρες δ' ἐξ αὐτῆς γεγόνασι τῶν μὲν Στωϊκῶν Ἀντίπατρός τε καὶ Ἀρχέδημος, καὶ Νέστωρ, ἔτι δὲ Ἀθηνόδωροι δύο, ὧν ὁ μὲν Κορδυλίων καλούμενος συνεβίωσε Μάρκῳ Κάτωνι, καὶ πλοῦτα παρ' ἐκείνῳ, ὁ δὲ τοῦ Σάνδωνος, ὃν καὶ Κανανίτην φασὶν, ἀπὸ κώμης τινὸς, Καίσαρος καθηγήσατο, καὶ τιμῆς ἔτυχε μεγάλης.* Omnino vide reliqua. Scitum hujus est apud Senecam, Epistola X: *Tunc scito te esse omnibus cupiditatibus solutum, quum eo perveneris, ut nihil Deum roges, nisi quod eum rogare possis palam.* Meminit & illius non uno loco. Quod autem Strabo Cæsaris præceptorem fuisse dicit, intellige Augusti. Mæcenas apud Dionem in illa nimis scholastica declamatione ad Augustum: *μὴ γὰρ οὐ καὶ Ἀρείου καὶ Ἀθηνοδώρου καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν πεπείρασαι, πίστευε καὶ τοὺς ἄλλους πάντας τοὺς φι-*
,, *λοσοφεῖν λέγοντας ὁμοίους εἶναι.* Clarius in Apo-
,, stata Cæsaribus. Augustus de se: *οὕτω δὲ παρέ-*
,, *σχον ἐμαυτὸν τῇ φιλοσοφίᾳ χειροήθη, ὥστε καὶ*
,, *τῆς Ἀθηνοδώρου παρρησίας ἀνεχόμενος οὐκ ἀγανακ-*
,, *τῶν, ἀλλ' εὐφραινόμενος ἐπ' αὐτῇ, καὶ τὸν ἄνδρα*
,, *καθάπερ παιδαγωγὸν, ἢ πατέρα μᾶλλον αἰδού-*
,, *μενος.* De ejus temerario dicto ac facto habes apud eundem, lib. LVI.

Ibidem. *Et M. Verrius Flaccus.*] Addita ab Hieronymo.

MMXXVII. *ante biennium quam moreretur, ita memoriam ac sensum amisit.*] Sunt Hieronymi. De hujus memoriæ morbo, vel potius morte, Plinius lib. VII, cap. XXIV. Quod si biennio post suam memoriam ipse mortuus est, ut scribit Hieronymus, ergo obierit numero MMXXIX, Augusti anno penultimo, sexto exilii Ovidiani. Atquin Ovidius hoc numero MMXXVII scribens ad Messallinum hujus Messallæ filium, ait se patris ejus funus epicedio prosequutum fuisse:

Nec tuus est genitor nos inficiatus amicos,
Hortator studii caussaque faxque mei.
Cui nos & lacrimas supremum in funere munus,
Et dedimus medio scripta canenda foro.

Ergo ante exilium Ovidii jam decesserat, hoc est, ante numerum MMXXIII. Qui fieri potest, ut numero MMXXVII memoriam amiserit, & numero MMXXIX, obiverit? Quod patrocinium huic controversiæ arcessemus? Rursus aliud dubium suboritur. Si M. Val. Messala obiit MMXXIX numero, superstes fuit IX annis C. Asinio Pollioni, qui decessit numero MMXX. Quo-
,, modo ergo tuebimur hoc adversus ea, quæ auctor
,, Dialogi de caussis corruptæ eloquentiæ scribit: *Corvinus in medium usque principatum, Asinius pene ad extremum duravit.* Secundum hæc; & ea, quæ *αὐτόπτης* scribebat Ovidius, commutarunt locum in Chronico Eusebii, Pollio, & Messalla, ut numero MMXX Messalla mortuus fuerit, Pollio vero MMXXIX: unde recte
,, auctor Dialogi dixerit Asinium pene ad extremum principatum Augusti pervenisse. penultimus enim annus Augusti incidit in numerum MMXXIX. Itaque quum Asinius Pollio vixerit ann. LXXX, natus igitur fuerit numero MDCCCCXLIX, Consul factus annos natus XXIX, aut XXVIII. Val. Maximus libro VIII, cap. XIV vocat Asinium Pollionem *numerosæ vivacitatis haud parvum exemplum.* Vixit enim annos, ut diximus, LXXX. Verum igitur est, Hieronymum properantem, & aliud agentem tempus obitus Pollionis & Messallæ commutasse. "

MMXXVIII. *Augustus cum Tiberio filio suo censum Romæ agitans.*] Duobus Sextis, Pompejo, & Apuleio Coss. Auctor ipse Augustus in Indice suo, item Suetonius Tiberio, Sectione XXI, scribens Tiberium lustro condito in Illyricum proficiscentem ex itinere revocatum Augustum animam agentem reperiisse. Obiit autem Augustus iisdem Coss. numero MMXXX. Quare hic est biennii prochronismus in codicibus editis & FRE. & BONG. Solus PET. hoc rejecit in annum LVI Augusti. quod rectum erat, si annus ille caderet in consulatum duorum SEXT. Pompei, & Appulei.

Ibidem. *Invenit hominum nonagesies tercentena, & septuaginta millia.*] Immanissima summa. Melius credidero ipsi Augusto ita de hoc lustro scribenti: CUM. NUPPERRIME. LUSTRUM. (egi) CONLEGA. TIBERIO. SEXT. POMPEIO. ET. SEXT. APULEIO. COS. QUO. LUSTRO. ROM. CAPITUM. QUADRAGIES. CENTUM. MILIA. TRIGINTA. ET. SEPTEM. (*censa sunt*) Multum sane differunt 9370000, & 4137000, utique plus semisse. Græca corrupte *ϡγ μυριάδας αλζ*, pro *υιγ μυριάδες ζ.* quanquam ita legit Farrago "
chronici ex bibliotheca regia. "

Ibid. *Sotio Philosophus Alexandrinus præceptor Senecæ.*] Seneca Epistola CVIII: *Quoniam cœpi tibi exponere, quanto majori impetu ad Philosophiam juvenis accesserim, quam senex pergam, non pudebit fateri, quem mihi amorem Pythagoras injecerit Sotio.* Item Epistola XLIX: *Modo apud Sotionem Philosophum puer sedi, &c.*

Ibid. *præceptor Senecæ.*] Non sunt in Græcis. Ad- "
didit Hieronymus. "

MMXXIX. *Archelaus nono anno regni sui in Viennam urbem Galliæ relegatur.*] Relegatus decimo anno regni sui, sive Ethnarchiæ, numero MMXXV. Metachronismus quadriennii: quod accedit propter tempus obitus Herodis alieno loco assignatum. Parum caute Dion M. Æmilio Lepido, L. Arruntio Coss. *ὅ, τε Ἡρώδης ὁ Παλαιστῖνος αἰτίαν τινὰ ἀπὸ τῶν ἀδελφῶν λαβὼν ὑπὲρ τὰς Ἄλπεις ὑπερωρίσθη. καὶ τὸ μέρος τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ ἐδημοσιώθη.* Neque Herodes is vocabatur, sed Archelaus, neque illis Consulibus; sed biennio post, anno Actiaco XXXVII. Auctor Iosephus.

Ibid. *decimo anno.*] Græca, *μετὰ θ ἀρχῆς ἔτη.* Id est post novem annos regni, nimirum anno decimo. quod proxime discussimus: quo anno missus est Quirinius ad *δευτέραν ἀπογραφὴν* faciendam; numero, ut diximus MMXXV. Sed si Archelaus Vienna relegatus fuit, quomodo ejus sepulcrum prope Bethlehem ostendebant Judæi: Hieronymus in Nominibus Hebr. *Sed & propter eandem Bethlehem Regis quondam Iudeæ Archelai tumulus ostenditur.* Iudæorum hæc deliria sunt. Nisi dicamus ex locis, in quibus exul decessit, ejus reliquias in Iudæam traductas fuisse. Utrunque fidem meretur, aut Iudæos, quæ ejus gentis vanitas est, hoc finxisse, aut ossa ejus regis translata fuisse. Nam & Josephus 427 scribit cadaver Aristobuli Regis Iudæorum quum in melle diu Romæ asservatum fuisset, in Iudæam Antonii jussu delatum, & in majorum

rum sepulchris repositum, καὶ ὁ νεκρὸς αὐτοῦ ἐν μέλιτι ἔκειτο κεκηδευμένος ἐπὶ χρόνον πολύν, ἕως Ἀντώνιος ὕστερον αὐτὸν ἀποπέμψας εἰς τὴν Ἰουδαίαν ἐν ταῖς βασιλικαῖς θήκαις ἐποίησε τεθῆναι.

Ibid. *Defectio Solis facta.*] Neque Augustus hoc anno obiit, sed sequenti, neque hoc anno, sed sequenti, eam defectionem Solis accidisse notat Dio, unde Eusebius hæc habet: neque ulla defectio Solis fuit. Quod si fuisset ulla, in XIX Aprilis facta fuisset. Sed non sinit motus latitudinis. Dio, quem sequitur Eusebius, τέρατα δὲ ἄρα ἐς τοῦτο αὐτῷ φέροντα οὔτι ἐλάχιστα, οὔτε δυσξύμβλητα ἐγεγόνει. ὅ, τε γὰρ ἥλιος πᾶς ἐξέλιπε, καὶ τοῦ οὐρανοῦ τὸ πολὺ καίεσθαι ἔδοξε. Augustus obiit XIV Kal. Septembris, numero MMXXX. Sequentis Septembris die vigesima septima, hoc est diebus XXXIX à morte Augusti, defecit Luna tota: cujus defectionis meminit Corn. Tacitus.

Ibid. LXXVII *ætatis suæ anno.*] Præcise. LXXVI enim anni sunt à Consulatu Ciceronis, & C. Antonii, numero MDCCCCLIV, ad numerum MMXXX, duobus Sextis, Pompejo, & Appulejo Coss. Ergo obiit anno currente LXXVII, eodem cyclo Lunæ, quo C. Cæsar avunculus ejus interfectus fuit. proinde tres cycli Lunares absoluti, id est anni LVII, intercedunt inter cædem Cæsaris Dictatoris, & excessum Augusti, & quod excurrit ab Idibus Martiis, ad XIX diem Augusti. Josephus putat annos imperii Augusti à cæde Cæsaris. Ideo lib. XVIII, cap. III, ita scribit: διαδέχεται καὶ τοῦτον Ἄννιος Ροῦφος, ἐφ' οὗ δὴ καὶ τελευτᾷ Καῖσαρ, δεύτερος μὲν Ῥωμαίων αὐτοκράτωρ γενόμενος, ἑπτὰ δὲ καὶ πεντήκοντα τῆς ἀρχῆς ἔτη, πρὸς οἷς μῆνες ἕξ, ἡμέραιν δυοῖν πλείονες. Ita etiam legitur libro secundo ἁλώσ. cap. XIII. Sed est vetustissimus error, quales multos in Josepho deprehendimus etiam ante Ruffini ævum in ejus codicem receptos, præsertim in numeris. Legendum enim μῆνες ε, una litera minus. Tot enim menses sunt, & tot excurrentes dies Juliani ab Idib. Martiis, ad XIV Kal. Septembris. ut eadem sit sententia Josephi, quæ nostra, inter cædem C. Julii Cæsaris, & obitum Augusti, interesse annos LVII, qui sunt cycli tres Lunares solidi, & menses insuper V, dies duos. Quantum decipiuntur Chronologi, ac Fastorum conditores, quum annos congerunt sine alio examine. Nos harum discrepantiarum exactissima examina adhibemus utriusque sideris cyclos, ut moneantur Lectores quanto major est impudentia quorundam stercoreorum fungorum, qui huic pulcherrimæ methodo obtrectari ausi sunt, tanto impensiore cura adhibendam esse operam, ut quantum fieri possit, hac Cynosura duce hoc ἀχανὲς Temporum mare navigent. Aliter nullum certum cursum tenere poterunt. Nam quoties hiatus temporum in historia occurrunt, neque ulla spes affulget ab Annalibus, qui aut perierunt, aut manci sunt, quid aliud superest, quam ad ipsa sidera recurrere, quorum circuitus sunt mensura temporum? Nam negare cyclos siderum collectioni aut investigationi temporum non solum utiles, sed etiam necessarios esse, quod istæ Larvæ latrant, hoc vero negare est, cyclos ullos siderum esse.

Ibid. *Atellæ in Campania.*] Solus Hieronymus, ex Eutropio, Atellæ, omnes autem reliqui veteres Nolæ decessisse scribunt. Ab Actiaca victoria, ad obitum Augusti, Dion putat annos XLIV, minus diebus XIV. id est, ab Actiacæ victoriæ die, ad III Septembris illius anni, quo Augustus obiit, sunt præcise anni XLIV. Ergo Augustus obiit anno Actiacæ victoriæ quadragesimo quinto ad finem decurrente. Erat, ut diximus, aureus numerus XV. Divisis XLV in XIX, remanent VII de cyclo Lunæ. ut igitur expleas quintum decimum numerum aureum currentem, addenda sunt VIII anno currenti Actiaco. Ergo victoria Actiaca contigit numero aureo IX, quod verissimum, quum tamen primus annus Augustorum incipiat ab aureo numero XI. Biennio igitur anni Actiaci antecedunt annos Augustorum. Quod & ipsum quoque verum est, & annotatum à luculento scriptore Censorino. Hanc praxin aurei numeri tibi volui proponere, ut hujus methodi, quam proxime commendavimus, certius utilitatem perspicere posses: qua debes uti, quando alia intervalla, aut notæ temporum non occurrunt, quæ te juvare possint. Alioquin quia scis Augustum obiisse numero MMXXX, non autem MMXXIX, ut falso notat Eusebius, deductis XLIV annis absolutis, remanet numerus MDCCCCLXXXVI. Quod si datus non esset numerus Eusebianus, de numero autem aureo constaret, tunc procedendo per methodum divinari posset non recte assignatum esse tempus obitus Augusti. Memineris quoque ad methodum numeri Eusebiani, unitate illi detracta, reliquo per XIX diviso, remanere numerum aureum currentem. Augustus obiit cyclo Lunæ, sive numero aureo, XV. Eusebius determinat tempus obitus numero MMXXIX. Detracta unitate, & residuo per XIX partito, remanet numerus aureus XIV. Atqui debebat esse XV. Non igitur hoc numero, sed sequenti, decessit Augustus. unde scio numerum aureum fuisse XV? Ex defectione Lunari diei XXVII Septembris. quæ defectio in illa die non potuit cadere aliquot annis ante, & post, nisi cyclo Lunæ XV, id est aureo numero. Dio scribit Actiacam pugnam commissam III die Septembris, & in diebus æstivis anni sequentis Antonium sibi manus intulisse. Ptolemæus autem à prima meridie Thoth Nabonassari, ad id tempus, ὅτε Ἀντώνιος ἀπέσφαξεν ἑαυτὸν (verba sunt ejus) putat annos Ægyptiacos absolutos DCCXVIII. Ergo Antonius sibi mortem conscivit anno Nabonassari DCCXIX: cujus principium incidit in cyclum X. Proinde annus antecedens, quo pugna commissa, inciderat in cyclum, sive numerum aureum, nonum. Itaque anni Actiaci incipiunt à cyclo nono Lunari: & proinde VIII absoluta pro perpetuo canone sunt addenda annis Actiacis ad methodum aurei numeri. Dion scribit Augustum obiisse anno XLV Actiaco currente. Additis VIII, residuo in XIX distributo, invenio cyclum Lunarem XV. Igitur audacter pronuncio Augustum decessisse numero aureo XV. Eusebius auctor est decessisse numero MMXXIX. Deductis XLIV annis Actiacis præteritis, superest numerus MDCCCLXXXV, in quo acciderit Actiaca pugna. Detracta unitate, residuo in XIX distributo, remanet numerus aureus VIII Actiacæ pugnæ. Atqui ex Ptolemæo, & epocha Nabonassari, constabat fuisse X numerum aureum. Igitur numerus MDCCCCLXXXV non est annus Actiacæ pugnæ, sed sequens MDCCCCLXXXVI, cui si adjiciam annos XLV Actiacos absolutos, perveniam ad numerum Eusebianum MMXXX, veram & indubitatam Epocham obitus Augusti. Ergo per cyclum Lunarem errorem Eusebii deprehendimus. Idem potes facere per cyclum Solis, per Indictionem, per annos Sabbaticos. Scriptores imponunt sæpe & sibi imprudentes, & lectori aliquando prudentes. Horum aut attentamenta, aut hallucinationes, quando ex comparatione aliarum historiarum deprehendi non possunt, rectissime per characteres cælestes eruuntur, hoc est cyclos, Indictionem, Hebdomadas annuas, &c. Vapulent ergo, qui tam divinæ methodo obtrectant, & ὅσοι ἐν Ἀρκαδίῃ βαλανηφάγοι ἄνδρες ἔασιν.

MMXXX. *Tiberius.*] Recte quidem hinc incipit primus

mus annus Tiberii, XIV Kalend. Septemb. sed inde, ubi desinit Augustus. Ergo idem numerus & ultimus Augusti, & primus Tiberii debuit esse, non autem ex uno momento, quod inter obitum Augusti, & initium Tiberii intercedit, duo anni faciendi. Hoc ideo moneo, ut non solum hic, sed & in omnium regum fere initiis idem ab Eusebio factum Lector notare possit: quod, ut alibi monui, Eusebio peccandi sæpe ansam dedit.

Ibid. *Herodes Tetrarcha.*] Ubi delituit interea Herodes ille à morte patris sui, ut ejus regni initium hactenus differretur? Atqui jam annum decimum regnabat in Tetrarchia sua. Cujus vero regni annus primus illi nunc datur? an regni Archelai? Atqui totum redactum in fiscum fuit. ideo neque successit Archelao fratri. Quod si Herodi locus est, cur non & Philippo? Ambo ex æquis partibus Tetrarchæ facti alter altero plus juris non habet, ut hic solus, excluso altero, regnet. Itaque in relegatione Archelai interrupta est successio Herodis magni, Hierosolymis cum dimidio regni Provinciæ Cæsaris Syriæ attributis. Iterum illa cicatrix coiit, Agrippa Herodis magni nepote in majorem partem regni Ierosolymitani restituto. Hinc per filium patri cognominem Agrippam in annos LVI cum accessione aliquot urbium & regionum regnatum est, in cujus morte defecit domus Herodiadarum. Vide Canones Isagogicos. Parum cavisse igitur Eusebius videtur, qui Archelao fratrem Herodem Antipam successorem dedit, & summum virum Hieronymum erroris sui fautorem habuit, qui & ipse ab Eusebio deceptus idem prodidit in primum caput Matthæi. Verba ejus: *Ergo Herodes ille, qui cum Pilato postea amicitias fecit, hujus Herodis filius est, frater Archelai, quem & ipsum Tiberius Cæsar Lugdunum, quæ Galliarum est civitas, relegavit: fratremque ejus Herodem successorem regni fecit. Lege Iosephi historiam.* Atqui neque Josephus successorem Archelai fuisse dicit Herodem, neque Archelaum Tiberius Lugduno relegavit, sed Herodem Antipam. Itaque Hieronymum in priore errore Eusebius, in altero memoria sua fefellit.

Ibidem. *Cajus Asinius Gallus Asinii Pollionis filius.*] Sunt Hieronymi.

Ibid. *cujus etiam Virgilius meminit.*] Is, cujus Virgilius meminit, fuit pater hujus, ut & mediocriter doctis constat. Sed fortasse Hieronymus sentit, in illius gratiam Bucolicon *Sicelides Musæ* factum esse. Nam is est ipse, qui Saloninus vocatus. Neque profecto alia fuit mens Hieronymi. In eadem igitur Ecloga & patris meminit Virgilius, & filii: quum ea dicata sit patri, in gratiam autem filii facta.

Ibid. *diris a Tiberio suppliciis enecatur.*] παῤῥησίᾳ δὲ ἀεὶ πολλῇ πατρῴᾳ καὶ ὑπὲρ τὸ συμφέρον αὐτῷ χρώμενος πολλὰ δεινὰ προπαθὼν ἀπέσφαξε. Ex Dione. Eadem die ad convivium à Tiberio adhibitus, damnatus, & in vincula conjectus Ser. Sulpitio Galba, L. Cornelio Gallo Coss. anno XIX Tiberii. Sequentibus Consulibus fame excruciatus tandem jugulatus est, numero MML. Auctor Tacitus. Prochronismus annorum viginti. Sed imposuit Hieronymo mors patris ejus C. Asinii Pollionis, qui circa hoc tempus obiit, ut paulo ante retulimus. quod magis & nostram & Cor. Taciti de C. Asinii morte sententiam confirmat, quam auctor Dialogi de caussis corruptæ eloquentiæ in extremum Augusti principatum conjecit. Itaque quum Hieronymus C. Asinii Pollionis mortem in numerum MMXIX contulerit, idque falso, & postea apud Tacitum aut alium scriptorem legisset C. Asinium extremo principatu Augusti, aut duobus Sextis Pompejo, & Appulejo Coss. obiisse, ipse filium esse putavit, quia jam de patre retulerat, sed falso. Neque vero dubium est, quin hæc errandi caussa Hieronymo fuerit.

MMXXXIII. *Titus Livius.*] Hieronymi ex Suetonio.

Ibid. *Ovidius Poëta in exilio diem obiit.*] Hieronymi ex Suetonio. Scribebat Ovidius quintum librum Ponti extremo principatu Augusti. Nam Elegia quinta, cujus initium, *Ite leves Elegi*, dirigitur ad Sex. Pompejum Consulem, in cujus magistratu obiit Augustus. In sequentibus Elegiis ad Albinovanum, item ad Carum ait eam fuisse sextam hiemem exilii sui. Erat annus Julianus LIX. Eo enim obiit Augustus. Deducto quinquennio, quod jam exegerat in exilio, remanet annus LIV Julianus, quo pulsus est in exilium. Natus autem tertio Juliano. Erat ergo annorum quinquaginta duorum solidorum, quum excessit ex Italia, quæ sunt decem lustra Romana, & duo anni præterea, XIII autem Olympiades solidæ: licet ipse alibi dicat decem lustra Olympica fuisse à natali suo, quum relegaretur:

Postque meos ortus Pisæa vinctus oliva
Abstulerat decies præmia victor eques,
Quum maris Euxini positos ad læva Tomitas
Quærere me læsi Principis ira jubet.

quasi Olympias sit lustrum Romanum, id est quinque anni absoluti. quod quidem putavit deceptus nomine πενταετηρὶς, quum tamen πενταετηρὶς dicta sit, non quod quinque annis absolutis constaret, sed quia quinto quoq; anno rediret in orbem: quemadmodum alibi accurate demonstravimus. Ideo quinquennem Olympiada vocat, quæ tantum erat quadriennis:

In Scythia nobis quinquennis Olympias acta
Iam tempus lustri transit in alterius.

Sed concedamus Olympiadem quinquennalem & lustro Romano æqualem fuisse, præter decem lustra duo anni excurrunt. Sed hoc non raro veteres faciunt, ut parvam summam dissimulent, contenti millenarios, centenarios & denarios ponere: quod non semel à Demosthene factum notavimus. Itaque ipsemet interpretatur mentem suam initio carminis in Ibim, ubi bis quinque lustra sibi peracta dicit, hoc est se quinquagesimum annum vitæ peregisse, quum illa scriberet, primo anno exilii sui, qui erat tertius, & quinquagesimus currens ætatis ejus, Christi Dionysianus, decimus, P. Corn. Dolabella, C. Junio Silano Coss. Porro scribebat Elegiam IX libri IV Ponti, anno nono exilii, Juliano LXXII. Nam ibi Pomponium Flaccum Pomponii Græcini fratrem fasces proximo Januario sumpturum dicit. Sane Consulatus Pomponii Flacci incidit in annum Julianum LXII, numero hoc MMXXXIII. Obiit igitur anno exilii sui: non octavo.

Ibid. *& juxta oppidum Tomos sepelitur.*] Etiam Epitaphium ibi repertum nugantur, quod & ausi sunt una cum Ovidianis operibus edere. quod qui non videt ab homine barbaro prodiisse, & omnis elegantiæ Latinæ imperito, is quid sit Latinus sermo, nescit. Sed nec melioris notæ sunt illa, quæ retulit vir accuratissimus Lilius Gregorius Gyraldus. *Attende, inquit, quæso, Lili, quæ ex communi amico bis diebus audivi. Is enim se domi habere affirmabat quapiam Cæcilii Minutiani Apulei fragmenta, in quibus de Ovidio Poëta hæc fere inerant perscripta: Eum scilicet Kalendis Ianuarii, qua die Titus quoque Livius decesserit, anno sui exilii septimo, hominem esse desiisse: structumque illi tymbon à Barbaris ante suarum ædium januam. Idem Minutianus ait item, quem Ibim simulato nomine appellarat, Corvinum fuisse, qui exulantis poëtæ uxorem sollicitasset. Relegationis caussam fuisse, quod Augusti incestum vidisset.* Hactenus ille. Sed quomodo vir tantæ lectionis tam subactus in veterum scriptis stropham non animadvertit? Omnia enim falsa, anilia, nugatoria sunt. Nam quod ait,

isit, eodem tempore, quo Titum Livium, obiisse, quis non videt ex hoc loco Hieronymi desumpta esse? Anno septimo exilii obiisse verum non est, quum iste sit nonus. Calidius mendacium est, Corvinum esse Ibem illum. quod nunquam persuadebit ei, qui Elegiam ad Messallinum attentius legerit, cujus initium, *Ille domus vestra*. estque secunda libri II Ponti. Non „ enim alius Corvinus fuit, præter illum, qui in fami- „ liam Cottarum adoptatus quindecim vir sacris faciundis fuit, ut est apud Tibullum, Elegia:

Impiger Aenea volitantum frater Amorum.

„ de quo vide Vellejum lib. II.

Ibid. *Germanicus Cæsar de Parthis triumphavit.*] Ridiculum. Legendum *de Chattis*. Corn. Tacitus Annali secundo: *C. Cælio, L. Pomponio Coss. Germanicus Cæsar A.D. VII Kalendas Iunias triumphavit de Cheruscis Chattisque, & Angrivariis, quæque aliæ nationes usque ad Albim colunt.* Hi Consules fuerunt numero superiore. Quare unius anni metachronismus est. Et, ne putemus erratum librariorum, quartum annum Tiberii agnoscit Orosius: sed pro Parthis legit Germanis, qui sciebat de gentibus Germanicis Germanicum triumphasse, non autem de Parthis. Unde ex hac lectionis varietate colligitur jam tempore Orosii illud mendum in codicibus hujus Chronici inolevisse. *Sane*, inquit, *quarto imperii ejus anno Germanicus Drusi filius, Caligulæ pater, de Germanis, ad quos ab Augusto sene missus fuerat, triumphavit.* Pro Parthis etiam *Chattis* legendum esse diu est, quum putavimus apud Spartianum in Marco: *Profecti sunt tamen paludati ambo imperatores, Parthis, & Marcomannis omnia turbantibus.* Nam quid Parthis cum Marcomannis? Et præterea de Chattorum excursionibus mentio antecesserat. Sed in divinis Isaacii Casauboni nostri ad illum auctorem, & reliquos Augustorum scriptores, Commentariis monitus in Codice regio legi *Victovalis*, sententiam mutavi. Porro splendidissimum hunc triumphum Germanici fuisse, ex Strabonis libro septimo aperte paret: ubi non solum Chattos, sed perplurimos Chattorum finitimos populos devictos, & de illis una triumphatum idem refert: in quibus, inquit, ἐπόμπευσε καὶ Λίβυς τῶν Χάττων ἱερεὺς, &c. Vide omnino reliqua. In nummo, ubi est Germanicus quadrigis vehens, legitur, SIGNIS RECEPTIS DEVICTIS GERMANIS. S. C.

MMXXXIV. *Tredecim urbes terræ motu.*] Phlegon: Ἀπολλώνιος δὲ ὁ γραμματικὸς ἱστορεῖ ἐπὶ Τιβερίου Νέρωνος σεισμὸν γεγενῆσθαι, καὶ πολλὰς καὶ ὀνομαστὰς πόλεις τῆς Ἀσίας ἄρδην ἀφανισθῆναι, ἃς ὕστερον ὁ Τιβέριος οἰκείᾳ δαπάνῃ πάλιν ἀνώρθωσεν, ἀνθ' ὧν κολοσσόν τε αὐτῷ κατασκευάσαντες ἀνέθεσαν παρὰ τῷ τῆς Ἀφροδίτης, ὅ ἐστιν ἐν τῇ Ῥωμαίων ἀγορᾷ, καὶ τῶν πόλεων ἑκάστης ἐφεξῆς ἀνδριάντας παρέστησαν. Adde ad illustrationem horum Phlegontis verborum Abrahami Gorlæi nostri nummum argenteum, in cujus superficie vultus Tiberii, in altera effigies Asiæ muliebri specie sedens cum his literis, CIVITATIBUS ASIÆ „ RESTITUTIS. in cujus nummi una superficie Vesta „ insidere filiquæstro dextera pateram, sinistra hastam „ tenens. quod est symbolum terræ stantis, quemad- „ modum Neptunus concussæ. Ovidius:

„ *Stat vi terra sua, vi stando terra vocatur:*
„ *Caussaque par Graii nominis esse potest.*

Vide Orosium lib. VII, cap. IV. in fine.

Ibid. *Tredecim urbes terræ motu ceciderunt.*] Iisdem Consulibus, quibus Germanicus de Chattis triumphavit. Itaque biennii metachronismus committitur.

Ibid. *Tredecim.*] Duodecim Corn. Tacitus. item Plinius: *Maximus terræ memoria mortalium extitit motus Tiberii Cæsaris principatu, XII urbibus Asiæ una nocte prostratis.* item Solinus XLIII. & L. Seneca Nat. quæst. „ VI. prologo. Quatuordecim Nicephorus Callistus. „

Ibid. *Magnesia.*] Tacitus: *Magnetes à Sipylo.* Nam Græce dicitur Μαγνησία ἡ ὑπὸ Σιπύλῳ, πρὸς διαστολὴν τῆς ἐπὶ Μαιάνδρῳ Μαγνησίας. Strabo de hac, & ejus terræ motu: οὐκ ἄπωθεν δὲ τούτων τῶν πόλεων ἡ Μαγνησία ἐστὶν ἡ ὑπὸ Σιπύλῳ, ἐλευθέρα πόλις ὑπὸ Ῥωμαίων κεκριμένη. καὶ ταύτην δὲ ἐκάκωσαν οἱ γενόμενοι νεωστὶ σεισμοί.

Ibid. *Mosthene.*] Ita BONG. & Græca Eusebii, & Edit. & Nicephorus Callistus. Μοσθηνοὶ Ptolemæo. FRE. *Osthene.* PET. & PR. *Monesthene.* male. Posset & legi *Mosthena*, ut Μοσθηνοὶ Ptolemæo: aut Latina forma *Mostheni*, ut Tacito. Altera tamen lectio confirmatur Græcis Eusebii.

Ibid. *Aega.*] Multæ sunt hoc nomine. Sed τὰς Αἰολίδας intelligendum. ταῖς Αἰολίσι πόλεσι καὶ τὰς Αἰγὰς προσθετέον. Strabo. Tacitus, *Philadelphenos, Aegeatas.* Nicephorus Callistus hujus non meminit.

Ibid. *Hierocæsarea.*] Pausanias Ἠλιακῶν α': ἔστι γὰρ Λυδοῖς ἐπίκλησιν Περσικοῖς ἱερὰ ἔν τε Ἱεροκαισαρείᾳ καλουμένῃ πόλει, καὶ ἐν Ὑπαίπαις. Ubi ait in ara sponte accendi ignem admotis cremiis. quod Horatius in oppido Egnatia fieri persuasum vulgo deridet:

Dum flammas sine tura liquescere limine sacro
Persuadere cupit. —

Ibid. *Tmolos.*] Τμῶλος etiam in Græcis: & ita Corn. Tacitus. Sed nusquam Tmolum urbem legi, præterquam in oratione pro Flacco. *Tmolites vicanus.* „ Ita ut Tmolus non urbs sed vicus, vel κώμη fuerit. „ Montem Lydiæ, aut, ut Galenus, & Servius, Ciliciæ tantum novi. Hodierna appellatio priscæ vestigia re- „ tinet *Tomalitze.* „

Ibid. *Temnus.*] Τῆμνος Stephano, & Straboni. In Græcis Eusebii Τίμνος vitiose, ut apud Nicephorum Callistum.

Ibid. *Dia, Hyrcania.*] Farrago Chronici ex Biblio- „ theca Regis. hæc verba Græca citans non habet Δία. „ Aut Dia separatim legendum, & ita XIV urbes erunt, non XIII, aut Dia Hyrcania conjunctim. Nam ego Diam urbem nusquam reperio in illo tractu Asiæ, quum tamen Nicephorus Callistus Diam seorsim ponat. Sin autem, ego puto male Hyrcaniam à Mosthenis distingui. Mostheni cognomine Hyrcani erant non solum in illo tractu, sed inter illas urbes, quæ terræ motu corruerint. Tacitus: *Quique Mostheni, aut Macedones Hyrcani vocantur.* Stephanus: ἔστι δὲ καὶ Ὑρκάνιον πεδίον τῆς Λυδίας. Omnino Μοσθηνοὶ Ὑρκανοὶ conjungenda erant. Sed hæc in medio discutienda relinquimus. Quartam decimam urbem Cibyram ponit Nicephorus Callistus.

MMXXXV. *Fenestella Historiarum scriptor & carminum.*] Imo annalium, non carminum. Hic aliud agebat Hieronymus. Lilius Gyraldus frustra suspicatur de mendo, quum sit σφάλμα μνημονικὸν, aut παρόραμα Hieronymi.

Ibid. *Septuagenarius moritur.*] Quomodo V anno Tiberii, si extremo Tiberii principatu decessit? Plinius lib. XXXV, cap. XI. Et hic quoque eundem fugit ratio, ut in carminum scriptione.

MMXXXVI. *Tiberius multos reges ad se per blanditias.*] Hieronymus ad verbum ex Eutropio. Eadem verbatim, ut solet, repetit ex Hieronymo Iornandes, & quidem totam pericopen.

Ibid. *in quibus & Archelaum Cappadocem.*] Historiam pete ex II Annali Taciti, & Dione. Contigit hoc eodem

dem anno, quo Germanicus de Chattis triumphavit. Metachronismus triennii.

Ibid. *cujus regno in Provinciam verso.*] Cornelius: *Regnum in Provinciam redactum est.* Sex. Rufus: *Postremo sub imperatore Claudio Cæsare, quum Archelaus ex Cappadocia Romam venisset, ibique diu tentus occubuisset, in provinciæ speciem Cappadocia migravit.* Tiberius Claudius Nero est is, qui successit Augusto, de quo nunc agimus. Patruus autem & successor Caligulæ, Tiberius Claudius Cæsar. Itaque quum simpliciter dicimus Tiberium, non dubium est intelligi successorem Augusti: quum Claudium, successorem Caligulæ. Itaque perperam Sex. Rufus attribuit Claudio, quod proprium erat Tiberii. Ceterum prius Cappadocia dividebatur in majorem & minorem. Postea in primam, & secundam divisa est. Auctor Stephanus.

Ibid. *Mazaca.*] Plinius, & alii per metaplasmum Mazacam. ut τὰ Ἱεροσόλυμα, ἡ Ἱεροσολύμα.

Ibid. *Cæsaream appellari jussit.*] Stephanus: Μάζακα πόλις Καππαδοκίας ἡ νῦν Καισάρεια. Sed apud eundem vitiose legitur Μάζα in Καισάρεια. Idem Ptolemæus. Plinius: *Et sub monte Argæo Mazacam, quæ nunc Cæsarea nominatur.* Strabo: ἐν δὲ τῇ Κιλικίᾳ καλουμένῃ τὰ Μάζακα ἡ μητρόπολις τοῦ ἔθνους (καλεῖται δ᾽ Εὐσέβεια ἡ αὐτὴ ἐπίκλησιν) ἡ πρὸς τῷ Ἀργαίῳ. Trinominis ergo fuit. Μάζακα, Καισάρεια, Εὐσέβεια. Hieronymus Commentario XVIII in Esaiam; cap. LXVI: *Cappadocas significat, quorum Metropolis Mazaca, quæ postea à Cæsare Augusto Cæsarea nomen accepit.* Nimirum oblitus erat Hieronymus à Tiberio, non ab Augusto transnominatam. Idem reperies Commentario in Ezekiel, cap. XXVII.

MMXXXVII. *Pompei Theatrum incensum.*] Apud Cornel. Tacitum Annali III Tiberius Pompei Theatrum igne fortuito haustum se extructurum pollicetur, D. Haterio Agrippa, C. Sulpitio Galba Coss. numero
,, MMXXXVIII. Seneca consolatione ad Marciam, cap.
,, XXII; de Seiano loquens: *Decernebatur illi statua in*
,, *Pompei theatro ponendo, quod exustum Cæsar reficiebat.*

MMXXXVIII. *Tiberius Drusum consortem regni facit.*] Inde Nummi, DRUSUS CÆSAR TI. AUG. F. DIVI AUG. N. PONTIF. TRIBUN. POTEST. S. C. Item: ΔΡΟΥΣΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΙ. ΣΕΒ. ΥΙΟΣ. ΔΗΜ. ΕΞΟΥΣ. Ο. ΥΠΑΤΟΣ. Β.

MMXXXIX *Drusus Cæsar veneno periit.*] Recte: C. Asinio Pollione, C. Antistio Vetere Coss. Cornel. Tacitus.

MMXL *Haterius.*] Hieronymi. Decessit exitu anni, Cn. Lentulo Getulico, C. Calvisio Sabino Coss. numero MMXLII. Biennii metachronismus. Vide Corn. Tacit. Annali IV. De hoc Haterio satis M. Seneca.

,, Ibid. *Sevius Plautus.*] Tam nomen, quam histo-
,, ria nobis ignota: neque dolet nobis tanti flagitii me-
,, moriam silentii tenebris obrutam esse. Qui hoc re-
,, ferunt ad Q. Vibium Serenum, apud Tacitum, ne
,, illos multum fugit ratio: qui nesciunt quid corrupti
,, filii nomine intelligendum sit. Sed obruenda silentio
,, tam execranda fœditas.

,, Ibid. *Sevius.*] Ita PETA. non *Sævius*, ut BONG.
,, FRE. In veteribus inscriptionibus: C. SEVIUS LU-
,, PUS. &, C. SEVIUS. C. F. VALERIANUS.

MMXLI. *Philippus Tetrarcha Paneadem.*] פמיים, pro פמייס perperam legi in Capite Sanhedrin supra ostendimus. Hanc Νερωνιάδα postea Agrippa junior vocavit. Joseph. 621.

,, Ibid. *in qua plurimas ædes construxerat.*] In Græcis
,, ἀνακτίσας. *Philippus Tetrarcha Paneada instauratam*
Cæsaream Philippi vocavit. Videtur legisse ἐνκτίσας. „
quod tamen esset verbum poëticum. In nummo Titi: „
COL. CÆSAREÆ. PANIÆ. „

Ibid. *& Iuliadem.*] Has urbes isti tetrarchæ videntur condidisse non procul initio imperii Tiberiani. Ioseph. β ἁλώσ. cap. XIII: μεταβάσης δὲ εἰς Τιβέριον τῆς Ἰουλίας υἱὸν τῆς Ῥωμαίων ἡγεμονίας, &c. Nam Josephus non definivit quoto anno Tiberii illæ Urbes constructæ. Eusebius, ut solet, hoc tempore constructas divinat.

Ibid. *Iuliadem.*] Herodes Betharamphtha prius dictam ἀπὸ τῆς αὐτοκράτορος προσαγορεύει γυναικός. Sed Philippus Bethsaida prius dictam novis ædificiis & mœnibus ampliatam Ἰουλιάδα quoque vocavit, Ἰουλίᾳ τῇ Καίσαρος θυγατρὶ ὁμώνυμον. Si quis compararet cap. III, lib. XVIII ἀρχαιολογ. cum cap. XIII lib. II ἁλώσ. ambigere possit, sub Augusto, an sub Tiberio hæ urbes constructæ sint. Nam III cap. lib. XVIII omnino videtur velle statim post descriptionem Quirini hoc contigisse; & Ἰουλιάδα, quæ Betharamphtha vocabatur, dictam semper ἀπὸ τῆς Ἰουλίας, quæ fuit uxor Augusti, à Livia nempe, quam semper Ἰουλίαν vocat Iosephus etiam vivente Augusto: Bethsaida autem à Iulia filia Augusti. quod tamen miror, quum eam ne nominari quidem libenter Augustus pateretur.

MMXLII. *Pilatus Procurator Iudææ à Tiberio mittitur.*] Recte: nempe XIII anno imperii Tiberiani. Nam Pilatus revocatus ex procuratione, undecimo anno functionis suæ in Italiam appulit circiter tempus obitus Tiberii. Auctor Iosephus. Si XXIII annus Tiberii, qui fuit ultimus imperii ejus, erat undecimus procurationis Pilati, haud dubie tertius decimus Tiberii fuerit primus.

MMXLIII. *Votienus Montanus Narbonensis.*] Martialis: *Docti patria Narbo Votieni.*

Ibid. *orator.*] Nam fuit & Iulius Montanus poëta epicus & elegiacus, familiaris Ovidii, & Tiberii, ut est apud Senecam in Epistolis.

Ibid. *in Balearibus insulis moritur, illuc à Tiberio relegatus.*] Deportatus in exilium, vel, ut Cornelius loquitur, affectus majestatis pœnis, Cosso Cornelio, Asinio Agrippa Coss. numero MMXLI. Metachronismus biennii.

Ibid. *Herodes Tiberiadem condit & Liviadem.*] β ἁλώσ. cap. XIII. ὅ, τι Ἡρώδης καὶ Φίλιππος, ὁ μὲν πρὸς ταῖς Ἰορδάνου πηγαῖς ἐν Πανεάδι πόλιν κτίζει Καισάρειαν, κἂν τῇ κάτω Γαυλανιτικῇ Ἰουλιάδα. Ἡρώδης δ᾽ ἐν μὲν τῇ Γαλιλαίᾳ Τιβεριάδα, ἐν δὲ τῇ Περαίᾳ φερώνυμον Ἰουλίας. Ptolemæus, Ἰουλιάς, Τιβεριάς. Et alibi: Λιβιάς, Καλλιρρόη. Ita pro Λιβιάς excusum hodie, & olim scriptum circumferebatur in codicibus sæculo Rufini, qui ita legit. & quidem nunquam Iosephus Λιβίαν, sed Ἰουλίαν, uxorem Augusti vocat: quod sine dubio est mendum librarium, sed tamen, ut dixi, jam ævo Rufini receptum. Sed hæ civitates initio imperii Tiberiani conditæ sunt. Græca quoque habent Ἰουλιάδα. Quare Hieronymi correctio est, qui sciebat matrem Tiberii Liviam vocatam fuisse: ac proinde illam urbem ante obitum Liviæ conditam esse necesse est, hoc est initio imperii Tiberiani, ut diserte docet Josephus. Quod si quis objiciat Liviam post mortem Augusti in Julium nomen adoptatam, Juliam vocatam fuisse, is sciat vivente Augusto in Codicibus Iosephi non aliter, quam Ἰουλίαν, vocari. Liviadis etiam

etiam meminit Hieronymus de Nominib. Hebr. *Euntibus à Liviade in Esbum Arabiæ.*

Ibid. *Tiberiadem.*] Judæi רקת prius vocatam fuisse dicunt.

MMXLIV. *Iohannes filius Zachariæ.*] Hic est quidem XV annus Tiberii, sed à XIV Kal. Septembris ejusdem anni. Quod si Christus baptizatus est VI Januarii sequentis, mense quinto XV anni Tiberii, is secundum rationes nostras & ipsius Eusebii, fuerit annorum XXX completorum: non utique quod Eusebius ab eodem capite annos Christi ordiatur, quo & nos, sed quia per annos imperii Tiberiani progrediatur, anno obitus Augusti sumpto eo, qui penultimus erat vitæ ejus, & primo Tiberii eo, qui erat ultimus, septem mensibus vitæ Augusti una cum XVIII diebus in eo expletis. Hæc est quoque caussa, quæ uno anno Eusebium ab epocha passionis Dominicæ abducit, ut mox videbimus.

Ibid. *A secundo anno instaurationis Templi, quæ facta est sub altero anno Darii regis Persarum, anni* DXLVIII.] Uno plus dicit. Secundus annus Darii MCCCCXCVII deductus de MMXLIX, relinquit DXLVII, non DXLVIII.

Ibid. *A Salomone autem, & prima ædificatione Templi, anni* MLX.] Memineris XV illorum annorum prochronismum, de quo toties monuimus; aliquando esse XV, aliquando XIV. Nam XIV annos attribuit supra justum numerum Regibus Juda: Abiam, Gotholiæ, Josiæ, Sedekiæ singulos: Amoni decem. Colliguntur anni superflui XIV. Quod autem nunc XIV, nunc XV annorum discrimen intervenit inter rationes Eusebianas, & Hebraicas, hoc inde est, quod regum initia uno anno aliquando promovet, aliquando moratur. Annus Baptismi Dominici in periodo Juliana 4742. Annus Templi fundamentorum, 3696. Intervallum XIV anni, minus quam hic. Sed de his XIV & XV annis differentiæ Eusebianæ, non semel tam in Notis, quam in Canonibus, disputatum est.

Ibid. *Principium* LXXXI *Iobelæi secundum Hebræos.*] Annus baptismi Christi secundum Hebræos, est 3978. Quæ sunt Iobelea LXXXI. ann. IX. Sed hæc sunt jocularia. Hebræi concipiunt Iobel septem septimanarum, ut præcipit lex Mosis: hoc est annorum XLIX. Eusebius, & multi veterum Patrum, L annorum absolutorum. Ita principium LXXXI Iobel. esset annus MMMMI. At Hebræi tot annos non putant à conditu rerum, ad Christi baptismum, sed 3978 duntaxat, ut vidimus. Porro Bedæ codex habet LXXXI. PET. LXXX Iobelei. PR. XXVII. FRE. non habet.

Ibid. *ad passionem venit anno Tiberii* XVIII.] Cedrenus 161, 46: Φησὶ δὲ Εὐσέβιος, ὅτι τῷ ιε ἔτει βασιλείας ὁ κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς (συνῳδὰ τῷ εὐαγγελίῳ) καὶ ἐν τῷ ιη τὸ σωτήριον ὑπέστη πάθος ἐν ἔτει τοῦ κόσμου ΕΦΛΘ. Recte omnia. Hæc enim ita scripsit Eusebius. sed illum fuisse annum mundi ΕΦΛΘ secundum Eusebium, falsum. Est enim ille annus à Cedreno notatus secundum periodum Julianam Constantinopolitanam, in qua primus annus Christi à Kalend. Septembris est 5509. & præterea si passio incidit in annum 5539, ut ipse vult, est secundum opinionem eorum, qui censent Christum triginta annorum natum eodem anno & baptisatum, & passum, duobus Geminis Coss. In quibus Augustinus lib. XVIII, cap. LIV, de Civit. & Tertullianus, & alii. Sed secundum ratiocinationes Eusebii Christus passus est anno Mundi 4233. Georgius Syncellus: Ἔτη δὲ πάντα ἐξ Ἀδὰμ (μέχρι τῆς ἀναστάσεως) ΕΦΛΓ. κατὰ δὲ Εὐσέβιον ΕΣΛΒ. ὅπερ ἀλλότριον πάντη τῆς ἀποστολικῆς παραδόσεως. Redit deinde ad turbas suas, & sua commovet sacra, de omissione τοῦ δευτέρου Καϊνᾶν, quod ad nauseam oggerere solet. Sed Eusebius hic hallucinatus est de anno passionis, & quidem pueriliter. Nam ipsemet fatetur Dominum passum anno quarto Olympiadis CCII, quod verissimum est. Atquin annus ille inivit à diebus æstivis præsentis numeri MMXLVIII. Christus vero passus est in Nisan. Ergo in Nisan hujus numeri passus, tribus mensibus circiter ante initium anni quarti propositæ Olympiadis CCII, contra hypothesin. Eadem hallucinatio in transitu Xerxis, quem conjicit in annum quartum Olymp. LXXIV. Passus est igitur Dominus anno sequenti Iuliano, sive numero MMXLIX, mense decimo anni quarti propositæ Olympiadis CCII, tertia Aprilis, feria sexta, cyclo Solis XIV, aureo numero XV. Cedrenus hæc verba Eusebii repetens, ιθ, non ιη ἔτους tam adversus sententiam Eusebii legit, quam suam, qui aliter pronunciavit ex Eusebio. Sed oportet omnes codices falsos esse biennio. Nam, ut Georgius ait, Eusebius ab Adam, ad passionem, putat annos 5232. Ergo passus anno Mundi 5233. Deductis 3184, superest numerus Eusebianus MMXLIX. anno XX Herodis Tetrarchæ: qui profecto verus annus est passionis. Ideo Epiphanius recte pag. 27: ἐν δὲ τῷ εἰκοστῷ ἔτει τοῦ Ἡρώδου τοῦ Τετράρχου καλουμένου γίνεται τὸ σωτήριον πάθος. Mendosi proculdubio sunt omnes codices scripti, & editi.

Ibid. *ad passionem venit.*] Passus numero MMXLIX, ut diximus, non MMXLVIII. At inepti Judæi passum scribunt anno Computi sui 3724, hoc est numero Eusebiano MDCCCCLXXX, qui profecto est annus primus Herodis, nimirum à captis Ierosolymis, annis LXIX ante hanc epocham. deq; ea re vetustissimum rhythmum proferunt : בִּשְׁנַת ג׳ אֲלָפִים תשׂכ״ד הַנָּצְרִי נִלְכָּד וּבִשְׁנַת תקל״ב בְּעֵץ נִצְלָב

Hic argutia est in rhythmo, & in sensu, quem nulla alia lingua reddere potest. *In anno* MMMDCCXXIV *Nazarenus captus est: & in anno* DXXXII *in ligno crucifixus est.* Nota est periodus magna annorum DXXXII, in qua duo cycli, Solaris & Lunaris, redeunt in orbem. At in anno Iudaico MMMDCCXXIV, septem periodi magnæ confectæ erant. Ita Christus secundum eorum nugas passus fuerit septima periodo confecta. Septies enim 532 colligunt 3724 annos corrupti Iudaici. Anilitates sycophantiarum Iudaicarum. sed rhythmus est elegantiss.

Ibid. *Phlegon.*] Phlegontis Chronicorum Lemma apud Photium: Φλέγοντος Τραλλιανοῦ ἀπελευθέρου τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ Ὀλυμπιονικῶν καὶ χρονικῶν συναγωγή. Utinam extarent. Quidam scripserunt Hadrianum ipsum hujus operis auctorem Phlegonti præcepisse, uti suo nomine ederet. Ipse scribit se vidisse Androgynon ὑπατευόντων ἐν Ῥώμῃ Λουκίου Λαμία, Αἰλιανοῦ, καὶ Οὐέτερος. anno Christi CXVI. Sed mendum est in Consulibus. Legendum: Λουκίου Λαμία Αἰλιανοῦ, καὶ Οὐέτερος. Congruit anno Christi CXVII. Scripsit XVI libros Olympiadum, ex quibus quinque tantum se legisse refert Photius, quorum finis Olympias CLXXVII. Continebantur illis Chronicis gesta CCXXIX Olympiadum, quarum ultima desinit in quarto anno Antonini Pii. In illis omnia, quæ in toto orbe acciderunt memorabilia retulit, ut ne de Christi quidem miraculis tacuerit. De illo, ut alibi diximus, intelligebat Hieronymus, quum hæc scriberet Commentario in Habacuc, cap. tertio. *Legimus in his, qui de mirabilibus confecerunt volumina, & qui Olympiadas Græciæ ad nostram usque memoriam perduxere, exponentes quid in singulis annis novi acciderit in mundo.* Nam Phlegontem περὶ θαυμασίων quoque scripsisse testis est Suidas, & quædam ejus operis hodie fragmenta extant.

tant. Sed ad memoriam Hieronymi continuatum ipsum opus fuisse à quibusdam verisimile est, quemadmodum ipse Hieronymus Chronicon Eusebii continuavit, Hieronymum Prosper, Prosperum Victor Tunnunensis. Origenes secundo in Celsum: Φλέγων μέντοι ἐν τρισκαιδεκάτῳ, ἢ τεσσαρεσκαιδεκάτῳ, οἶμαι, τῶν χρονικῶν καὶ περὶ ἐνίων μελλόντων πρόγνωσιν ἔδωκε τῷ Χριστῷ, συγχυθεὶς ἐν τοῖς περὶ Πέτρου, ὡς περὶ τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἐμαρτύρησεν, ὅτι κατὰ τὰ εἰρημένα ὑπ' αὐτοῦ τὰ λεγόμενα ἀπήντησε.

Ibidem. *in tertiodecimo libro ita dicens.*] Origenes in Matthæum, tractatu XXXV: *Et Phlegon quidam in Chronicis suis scripsit, in principatu Tiberii Cæsaris factum: sed non significavit in luna plena hoc factum.* hoc Phlegontis testimonium habebat in animo Tertullianus: *Eodem momento dies, medium orbem signante Sole, subducta est. Deliquium utique putaverunt, qui id quoque super Christo prædicatum non scierunt. Et tamen eum mundi casum relatum in archivis vestris habetis.* Archiva vocat annales, & Chronica. Quod enim ait eclipsim veram quosdam putasse, sine dubio intelligit & Phlegontem, & Thallum Chronographum. Africanus: τοῦτο τὸ σκότος ἔκλειψιν ἡλίου Θάλλος ἀποκαλεῖ ἐν τρίτῃ τῶν ἱστοριῶν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ἀλόγως. Nam Eclipsin quoque veram Phlegon putavit. Inde Tertullianus *putaverunt* quum dicit, non unum Phlegontem, sed & Thallum simul comprehendit.

Ibid. *Argumentum autem ejus rei.*] Sane verum est; ex Euangelio secundum Iohannem, in quo tempora certius designantur, quam in tribus Euangelistis antecedentibus, à baptismo Christi, ad ejus resurrectionem, quatuor tantum Paschata diserte expressa esse; quæ faciunt tres annos absolutos. Nam in tribus intervallis quatuor termini opus sunt. Termini sunt Paschata: intervallum, triennium. Sed à XV anno Tiberii, ad crucifixionem, sunt anni IV. XV annus Tiberii incipit ex a. d. XIV. Kal. Septemb. numeri Eusebiani MMXLIV, Appio Iunio Syllano, P. Silio Nerva Coss. Annus vero XIX Tiberianus, in quo ἡ σωτήρωσις contigit, ex a. d. XIV. Septemb. numeri Eusebiani MMXLVIII, Furio Camillo, Cn. Domitio Aenobarbo Coss. Habes hic solidum quadriennium. Crucifixus est autem Dominus numero sequenti MMXLIX, Servio Sulpitio Galba, L. Corn. Sulla Coss. Quare in quatuor annis solidis quinque sunt Paschata. Nam quatuor intervalla habent quinque terminos. Quod si tres tantum anni interfuerunt à baptismo, ad resurrectionem, ut Eusebius opinatur, ergo Christus non fuit baptisatus anno XV Tiberii, sed XVI, adversus auctoritatem Euangelistæ. Nam de die crucifixionis non sinunt dubitare duo characteres cælestes, cyclus Solis XIV, & aureus numerus XV. ut enim XIV dies Nisan incideret in feriam sextam, hoc aliquot annis retro, & post, non potuit fieri, nisi cyclo Solis XIV, Lunæ XV. Hæc autem convenerunt numero MMXLV. Ergo eo numero crucifixus. Hæc quum ita sint, omnino quinque Paschata fuerunt à baptismo, ad resurrectionem. Sed (objicietur) quatuor tantum Paschatum vestigia extant in Euangelio secundum Iohannem. Hoc verum est. Unde eruemus illud, quod deest numero? Nos conati sumus aliquid. Qui verisimiliora, quam nos, attulerit, is vicerit. Nam profecto hic locus est, ubi desudare possint præstantia ingenia. Sunt quidam harum rerum imperiti, qui putant nos delirare de quinque Paschatibus. Sed arquatis omnia lutea videntur.

Ibid. *Iosephus autem vernaculus scriptor.*] τὸ *Vernaculus* non est ex Græco, sed ex Tertulliano. *& qui istos aut probat, aut revincit, Iudæus Iosipus antiquitatum Iudaicarum vernaculus vindex.* Totidem Hieronymi verbis Paula & Eustochium ad Marcellum. *Denique etiam Iosephum, qui vernaculus est scriptor Iudæorum, asserere, illo tempore, quo crucifixus est Dominus, ex adytis Templi virtutum cælestium erupisse voces dicentium:* TRANSMIGREMUS EX HIS SEDIBUS. Quæ omnia ex hoc loco Eusebii, sive Hieronymi, desumpta esse nemo inficiari potest. Item ipse Hieronymus ad Hedybiam, Quæstione octava: *Velum quoque Templi scissum est in duas partes, ut compleretur illud, quod refert Iosephus, præsides Templi dixisse virtutes,* TRANSEAMUS EX HIS SEDIBUS. Idem Commentario XVIII in Esaiam, cap. LXVI: *Quando præsides Templi consona Angeli voce dixerunt:* TRANSEAMUS EX HIS SEDIBUS. Hic loquitur de excidio Templi: in altero exemplo de Passione Domini. Quis non miretur ἀναλογίαν? Rursus eadem verba repetuntur Commentario in XXVIII Matthæi. Locus vero Iosephi, quem designat, est capite XXXI libri VI, ubi disserit de prodigiis, quæ urbis excidium antecesserunt: κατὰ δὲ τὴν ἑορτήν, ἡ πεντηκοστὴ καλεῖται, νύκτωρ οἱ ἱερεῖς παρελθόντες εἰς τὸ ἔνδον ἱερὸν, ὥσπερ αὐτοῖς ἔθος ἦν, πρὸς τὰς λειτουργίας, πρῶτον μὲν κινήσεως ἀντελαβέσθαι ἔφασαν, καὶ κτύπου, μετὰ δὲ ταῦτα καὶ φωνῆς ἀθρόας, ΜΕΤΑΒΑΙΝΩΜΕΝ ΕΝΤΕΥΘΕΝ. quæ verba Cornelius Tacitus, historia quinta, non meliori fide, quam alia Iudaica, retulit: *Expassæ repente delubri fores, & audita major humana vox,* EXCEDERE DEOS: *simul ingens motus excedentium.* Iosephus addidit characterem gesto: nempe quo anno id accidit, XIV Nisan incidisse in VIII Xantici, sive Aprilis. quod eo tempore non potuit, nisi anno Iudaico 3825, Christi LXV. Neomenia Nisan XXVI Martii, feria III. proinde XIV Nisan fuit VIII Aprilis. Pentecoste XXIX Maji, feria quarta. Itaque hæc jocularis hallucinatio peccat prochronismo annorum XXXII. Et, ne quis putet luxatam esse suo loco hanc pericopen, quæ non ad tempus Passionis Dominicæ, sed excidii Iorosolymorum spectat, idem ab eodem repetitur libro octavo ἀποδείξ. 250. ubi, ut ostendat Christum ea nocte, qua σύμβολα τῶν μυστηρίων Discipulis suis tradidit, omnia legis Mosaïcæ sacra tunc finem cæpisse, utitur hoc exemplo: tanquam per illa verba, μεταβαίνωμεν ἐντεῦθεν, significetur renunciari legi Mosaïcæ, quam Christus irritam fecerit, tradens σύμβολα τῶν μυστηρίων discipulis suis. Sed vide desultoriam sententiam, pagina sequenti 251, oblitus omnium, quæ dixerat, & sui præsertim, ταῦτα δὲ, inquit, ἱστορεῖ μετὰ τὸ πάθος τοῦ σωτῆρος ἡμῶν γεγονέναι. Sed quid ad passionem, quæ post passionem: quid ad Pascha, quæ in solenni Pentecostes: quid ad meridiem, quæ nocturno tempore contigerunt? Pagina 250, est κατὰ τὸ πάθος, pag. 251, μετὰ τὸ πάθος. Quæ hæc est licentia, Passionis gesta cum excidio Ierosolymitano permiscere, & ad ea se conferre, quæ post XXXII annos gesta sunt? Paulo ante ostendimus Hieronymo eandem hallucinationem offusam fuisse, qui epistola ad Hedybiam hoc refert in tempus Passionis, Commentario autem in Esaiam ad excidium Templi. Conditor Annalium Ecclesiasticorum ausus est postulare Iosephum delirii, ut Sophoclem filii sui apud Areopagitas, quod hæc ad tempora belli Iudaici conjecerit, quum Eusebius, inquit, ad tempus Passionis Dominicæ retulerit: quasi Josephus ab Eusebio res Iudaicas didicerit. Porro ego non capio verba nugatoris illius, quisquis fuit, apud Suidam in Κλαύδιος. Ἐπὶ αὐτοῦ

συστα-

καταστάντων τῶν Ιουδαίων κατὰ Χριστιανῶν, ἀρχοντα ἐπίσημον αὐτῆς Κλαύδιον Φίλικα, κελεύσας αὐτῷ τιμωρεῖσθαι τούτους. τῇ δ᾽ εἰς τὰ ἱερὰ ἀθροιζομένων, φωνὴ ἠκούσθη ἐκ τῶν ἀδύτων λέγουσα, ΜΕΘΙΣΤΩΜΕΘΑ τῶν ἐντεῦθεν. καὶ τοῦτο γίνεται τρίτον, ἐξ οὗ πανωλεθρίᾳ διεφθάρησαν. Nam quid Christianis cum Iudæis? præterea quænam sunt illa ἱερὰ, ad quæ ipsos ἀθροίζεσθαι memorat? Postremo quis hoc intelligit, τὸ τρίτον, ἐξ οὗ διεφθάρησαν.

Ibid. *Scribit autem supradictus vir.*] Hæc est gemina & germana illius superioris hallucinatio. Nam Pilatus simulac in Judæam venit, hoc fecit numero MMXLIV. Josephus β ἁλώσ. cap. XIV: πεμφθεὶς δὲ εἰς Ἰουδαίαν ἐπίτροπος ὑπὸ Τιβερίου Πιλᾶτος νύκτωρ κεκαλυμμένας εἰς Ἱεροσόλυμα παρεισκομίζει τὰς εἰκόνας. Statim ergo, ut in Iudæam venit, hoc fecit: tantum abest, ut Passionis tempore. Metachronismus triennii, aut potius quadriennii, si verum annum passionis spectes. Porro hæ omnes ingentes periochæ de passione Christi ex priore libro in hunc Canonem traductæ sunt ab Hieronymo, quemadmodum & aliæ. Nam τὸ χωρίον ἱστορικὸν non admodum capax ab Eusebio relictum ab Hieronymo amplificatum est. Possumus multas περιοχὰς colligere, quæ ab Hieronymo, non ab Eusebio, huc conjectæ sunt. Nam Canon hic, ut alibi diximus, prioris libri index erat duntaxat, non justa Chronographia. Numero MCCXLI tres periochæ pertinebant ad priorem librum. In prima legimus: *Nostra quoque supputatio iisdem temporibus eam exhibuit.* In Græcis: καὶ ὁ ἡμέτερος δὲ κανών. *Noster autem Canon.* Non ergo in Canone hæc posita sunt ab Eusebio, neque profecto ad Canonem pertinent. Quid? Eusebius in ipso Canone Canonem citasset? Mirum vero Hieronymum non advertisse hunc librum Canonem ab auctore vocatum fuisse, ut κανόνα *supputationem* verterit. & in procemio κανόνα χρονικὸν vertit *curiosum ordinem.* Sed etsi concedamus titulum τοῦ κανόνος à codice Hieronymi abfuisse, tamen ex aliis locis Hieronymus potuit discere Canonem illum librum nuncupatum fuisse. Quod igitur multa sint in Spatio historico hujus Canonis, quæ Hieronymus, non Eusebius, eo contulit, accurato Lectori constare poterit: quæ ideo nunc omisimus, ne videamur λύχνον ἅπτειν ἐν μεσημβρίᾳ.

Ibidem. *imagines Cæsaris.*] Iosephus εἰκόνας, Philo ἀσπίδας ἀγράφους, *sine pictura*. ex quo adstruit, si Judæi Clipeos sine pictura non patiuntur, quanto minus imagines & statuas? Sed non dubium, Philonem, ut in multis aliis, ita hic falli. Nam Clipei illi, qui signis gradatim adjuncti erant, habebant προτομὰς Cæsarum, aut aliorum. Contra, ἀσπίδες ἄγραφοι à gentium Regibus infinitæ dicatæ extabant in templo Ierosolymitano. item coronæ, arbores aureæ, & similia. Imo & Judæi ipsi mittebant exteris regibus ἀσπίδας ἀγράφους. 1 Maccab. XV, 18, 20. XIV, 24. XIII, 37. Ubi sine dubio βαΐν est ἀσπὶς, Clipeus: quod à multis sæculis corruptum est, quum legendum sit μαγίν. Nam quis nescit quam frequens commutatio sit μ, & β in vetustissimis libris? Hoc nemo paulo doctior ignorat. Hesychius sane ita legisse videtur. μαγὶν, ἀσπίδα. Sine dubio legendum, καὶ τὴν μαγὶν, ἣν ἀπεστάλκατε non, ut vulgo, τὴν βαΐν, ἣν ἀπεστάλκατε. מגן μαγὶν, est ἀσπὶς, ut sciunt Hebraice mediocriter docti. Certe Judæi ad Reges ἀσπίδα, & aliquando στέφανον, sed tamen semper ἀσπίδα, mittebant: ut de hac re amplius dubitandum non sit. Nam quemadmodum veteres Γ literam duabus vocalibus interponunt, γύης, γύγης: Ἀρμαῒς, Ἀρμαγὶς, ita eandem intra duas vocales positam exterunt, Μάγιν, Μάϊν. unde propter affinitatem τοῦ β cum μ, quæ tanta est in vetustissimis codicibus, ut internosci non possit, pro Μάϊν, factum est Βάϊν. Apud Josephum 429, Ethnarches Judæorum Hyrcanus Senatui Ro. mittit φιάλην καὶ ἀσπίδα. Quæ præter hæc in excusis leguntur, ea à male feriatis ingeniis assuta omisimus.

MMXLVIII. *Cassius Severus orator.*] Hieronymi. De hoc multa M. Seneca in Controversiis. De ejus autem exilio Corn. Tacitus Annali quarto. Primum relegatus Creta, quum exilio non mutasset animum, deportatus est in saxum Seriphium, Cornelio Cethego, Visellio Varrone Coss. numero MMXL. Si igitur iste annus fuit & vitæ ejus ultimus, & exilii XXV, ergo eodem fere tempore missus in exilium sub Augusto, quo & Ovidius: in saxo autem Seriphio octo fere annos fecerit.

Ibid. *Cassius Severus.*] Doctissimus, & diligentissimus vir Lilius Gyraldus dubitat, an iste Severus sit is, ad quem Ovidius scribit. Sed inter utrunq; tantum discrimen est, quantum inter Cassiam gentem, & Corneliam. Nam is, ad quem Ovidius scribit, erat Cornelius Severus Poëta: iste est Cassius Severus orator. Ille vivebat jam mortuo Augusto: iste quinquennio ante obitum Augusti missus est in exilium eodem fere tempore, quo Ovidius, quemadmodum proxime ostendimus. Porro Corn. Severus apud Quintilianum dicitur bellum Siculum scripsisse. Videndum, an potius legendum sit civile, ex quo depromptum sit carmen in mortem Ciceronis. Scripserit ergo bellum civile Cæsaris & Pompeii, usque ad triumviratum.

Ibid. *orator egregius.*] Quintilianus: *Multa, si cum judicio legatur, dabit imitatione digna Cassius Severus: qui si cæteris virtutibus colorem & gravitatem orationis adjecisset, ponendus inter præcipuos foret*, &c.

Ibid. *qui Quintianum illud proverbium luserat.*] Non minus mihi, quam Dn. Arnaldo Episcopo, de sententia hujus loci desperatum est, idque propter vitium lectionis. Hieronymus enim scripserat: *Qui Quintianum in ludo luserat prourbium.* Prourbium est προάστειον ad verbum, ut pronurium, procestrium. Quintianum igitur prourbium, sive suburbium, prætorium, aut villa Cassii Severi intelligitur, Quintiana quidem à Quintianis pratis, ubi sita erat, ut merito προάστειον fuerit: quemadmodum Cicero Argiletanum ædificium vocat, quod in Argileto Romæ constructum erat. Cassium hominem perditissimi nepotatus, & profligatissimi luxus in ludo aleæ Quintianum suum lusisse designatur: quod non mirabitur, qui eum à Tacito hominem maleficæ vitæ vocari sciverit, adeo ut propter eos mores à Tiberio relegatus fuerit: Alioquin in vulgata lectione, & scriptorum codicum, quid est *ludere proverbium?* Quis unquam ita locutus est? Deinde quid est τὸ *illud?* Si κατ᾽ ἔμφασιν dictum, tamen quis illud proverbium divinaverit? Haud dubie hæc Hieronymus ex Suetonio, & fortasse fuerint à poëta quodam,

— Et Severus Cassius,
Qui Quintinianum luserat prourbium.

Ita editi, & POST. Sed PR. Quintilianum. Quid hoc ænigmatis sit, quæratur. Nam hæc historia mihi prorsus ignota.

MMXLIX. *Pilatus.*] Historia extat β ἁλώσ. cap. XIV.

Si superiora de imaginibus Cæsareis μεταχρονισμῷ peccant, quanto magis hæc, quæ illis posteriora?

MM L. *Seianus præfectus Tiberii.*] Seianus oppressus est Tiberio Cæsare v Coss. anno ante Consulatum Arruntii Scriboniani, & Domitii Ahenobarbi, ut extat in egregio lapide Interamnate in Italia: quod tempus congruit numero MMXLVII. Quomodo Seianus potuit Tiberium ad deletionem gentis Iudaicæ hortari, qui triennio ante extinctus erat? Sed divinat Eu-„ sebius, ut solet. Nam tempus quod Philo non de-„ signavit, quomodo Eusebio exploratum esse po-„ tuit?

Ibid. *Philo meminit.*] Pag. 698. καὶ ἐπὶ Τιβερίου μέντοι τὸν αὐτὸν τρόπον, καίτοι τῶν ἐν Ἰταλίᾳ παρακινηθέντων, ἡνίκα Σηϊανὸς ἐσκευώρει τὴν ἐπίθεσιν. ἔγνω γὰρ εὐθέως μετὰ τὴν ἐκείνου τελευτὴν, ὅτι τὰ κατηγορηθέντα τῶν ᾠκηκότων τὴν Ῥώμην Ἰουδαίων ψευδεῖς ἦσαν διαβολαὶ, πλάσματα Σηϊανοῦ τὸ ἔθνος ἀναρπάσαι θέλοντος, ὅπερ ἢ μόνον, ἢ μάλιστα ἤδει βουλαῖς καὶ πράξεσιν ἀντιβησόμενον ὑπὲρ τοῦ παρασπονδηθῆναι κινδυνεύσαντος αὐτοκράτορος.

Ibidem. *in libro legationis secundo.*] Quinque libros legationis eum scripsisse auctor Eusebius ipse libro secundo Histor. Eccles. Duo tantum hodie supersunt. Quæ post hanc pericopen in excusis extant de Iacobo fratre Iohannis gladio percusso jussu Herodis, de Petro Apostolo in carcerem conjecto, & paulo ante de Stephano lapidato, sciat candidus lector ea recenter ab otiosis hominibus infulta, & in nullis scriptis codicibus extare: partem autem eorum ex Mariano Scoto huc furcillis intrusam fuisse.

Ibid. *Persius Flaccus Satiricus.*] Nascitur L. Vitellio Nepote, P. Fabio Persico Coss. hoc ipso numero. Sunt Hieronymi ex Suetonio.

MMLI. *Agrippa filius Herodis.*] Anile delirium. Nam Herodes iste, quem intelligit Eusebius, erat filius Herodis Magni cognomine Antipas, patruus Agrippæ, non autem pater. Nullius scriptoris sive Christiani, sive pagani tot deliria, tot absurditates extant, quot Eusebii nostri. Libro priore clarius explicat somnium suum: Ἀγρίππας Ἡρώδου παῖς ἐπὶ Τιβερίου Καίσαρος φρουρηθεὶς διὰ τὰς κατὰ τοῦ ἰδίου πατρὸς κατηγορίας. Ecce patrem ab Agrippa accusatum dicit, qui erat patruus. Hinc Chronicon Casaubonianum, quod multis frustis istius Chronici tessellatum est, hæc mutuatum est: Ἀγρίππας υἱὸς Ἡρώδου τοῦ βασιλέως κατήγορος Ἡρώδου τοῦ τετράρχου ἀφικόμενος ἐν Ῥώμῃ δεσμεῖται ὑπὸ Τιβερίου.

MMLII. *Tiberius in Campania moritur.*] Cn. Acerronio Proculo, C. Pontio Nigrino Coss. numero MMLIII. Prochronismus unius anni est semper in annis Tiberii, quia annum, quo obiit Augustus, sumpsit pro primo Tiberiano solido: hoc est: CXXXIV dies, qui de eo anno supererant, pro integro anno. Quod autem in excusis additur, *in Lucullana villa*, id infultum est ex Suetonio.

MMLIII. *C. Cæsar cognomento Caligula Agrippam vinculis liberatum regem Iudææ facit.*] Recte quidem hic ponitur initium Agrippæ: sed non ideo terminanda erat hic Tetrarchia Herodis, tanquam Herodi Agrippa successerit. Nam plusquam anno, aut fere biennio, Herodes Tetrarchia sua potitus est, postquam Agrippa à Cajo rex declaratus fuit. Sed quia quandam successionem horum Herodiadarum commentus est, quemadmodum Herodis Tetrarchiam incepit à morte Archelai, cui tamen Herodes non successit, ita hic abrumpit continuationem Tetrarchiæ Herodis, Agrippa alius Tetrarchiæ rege declarato.

Ibid. *regem Iudææ facit.*] Negamus. Fecit enim regem Tetrarchiæ Philippi, hoc est Trachonitidis, & Gaulanitidis; non autem Iudææ, quæ jam ab obitu Archelai facta erat Provincia Romana. Nam proxime Philippus patruus decesserat. Hoc Agrippæ plus tributum, quam Philippo, ut ejus regionis non Tetrarcha, ut Philippus, sed rex diceretur. Profectus in Palæstinam, ut in possessionem Tetrarchiæ mitteretur, anno secundo Romam venit patruum Herodem apud Cajum accusaturus, quem Cajus Tetrarchia sua spoliatum Lugduno primum, postea Hispania relegavit, ejusque Tetrarchiam regno Agrippæ adjecit.

Ibid. *Cajus semetipsum in Deos refert.*] ἀποθεοῖ. quod sine dubio est, in Deos referre, ut recte vertit Hieronymus. Sed male Eusebius: melius Philo, qui ἐκθέωσιν Γαΐου dicit, non ἀποθέωσιν, quæ de mortuis tantum, & in Deos relatis dicitur.

Ibidem. *consentiente Alexandria populo.*] Ἀλεξανδρέων δῆμος συνεπιθέμενος. *Alexandrinorum populus, impetu una facto.* Nam Hieronymus putat συνεπιθέμενος esse συνθέμενος. Libere autem hæc convertit, neglecto Eusebianorum verborum ordine. Eusebius enim intelligit Alexandrinum populum una cum Flacco vires & animos conjunxisse, ut Iudæos perderent.

MMLV. *Cajus Memmii Reguli uxorem.*] Hæc totidem verbis Iornandes. Gestum vero hoc M. Aquilio Iuliano, P. Nonio Asprenate Coss. numero MMLV, hoc ipso anno, quem secundum imperii Caligulæ vo-" cat Frontinus libro de Aquæd. pr. "

Ibid. *impellens eum, ut uxoris patrem esse se scriberet.*] λέγειν ἠνάγκαζεν in Græcis Eusebii, non γράφειν. Quemadmodum Augustus uxorem Liviam à priore viro Nerone abducens, eam tamquam à patre traditam accepit, ita etiam Caligula Lolliam Paulinam à Memmio accipiens, coëgit eum sese illius patrem profiteri, & dotem dicere. De Nerone Liviam Octaviano tradente Dio: ἐξέδωκε δὲ αὐτὴν αὐτὸς ὁ ἀνὴρ, ὥσπερ τις πατήρ. De Memmio idem: διαλιπὼν δὲ ὀλίγας ἡμέρας ἔγημε Λολλίαν Παυλίναν αὐτὸν τὸν ἄνδρα αὐτῆς Μέμμιον Ῥηγοῦλον ἐγγυῆσαί οἱ τὴν γυναῖκα ἀναγκάσας, μὴ καὶ ἀνέγγυον αὐτὴν παρὰ τοὺς νόμους λάβῃ Non poterat eam ducere nisi desponsatam: desponsare autem patris est. Maritum igitur patrem sese dicere coëgit. Sed Hieronymus *scribere*, non *dicere*, vertit. quare, nescio. Nam maritus ipse præsens eam perduxit ad Caligulam. auctor Suetonius. Non igitur opus erat scripto, sed dicto; & dotem non scribere, sed dicere.

Ibid. *Scribunt Romanorum historici,*] οἱ τὰ Ῥωμαίων συγγραψάμενοι. Sed in primo histor. Eccles. ἱστοροῦσιν Ἑλλήνων οἱ τὰς Ὀλυμπιάδας ἅμα τοῖς κατὰ τοὺς χρόνους πεπραγμένοις ἀναγράψαντες. pag. 14. Ubi sine dubio intelligit Phlegontem Trallianum Hadriani Aug. libertum. Quæ Eusebii verba fere tota convertit Hieronymus, cap. III Habacuc: *legimus in his, qui de mirabilibus confecerunt volumina, & qui Olympiadas Græciæ ad nostram usque memoriam produxerunt, exponentes quid in singulis annis novi acciderit in mundo.* Vide numerum MMXLVII, ubi de Phlegonte agitur, & eadem verba Hie-" ronymi à nobis producuntur. "

Ibid. *statuam suam sub nomine Iovis Optimi Maximi.*] In Græcis Διὸς Ἐπιφανοῦς, *Iovis Illustris.*

Ibid. *Cajus Petronio præfecto Syriæ.*] Nondum erat præfectus Syriæ. Sed Caligula videns statuas suas à

Judæis non admitti, Petronium successorem Vitellio mittit, cui in mandatis dat, ut statuam suam in Templo Ierosolymitano collocaret. Iosephus lib. XVIII, cap. XI.

MMLVI. *Cajus à protectoribus suis occiditur.*] In Græcis: ὑπὸ τ̃ ἐν στρατείαις ἐπιτήμων. Chronicon Casaub. ὑπὸ τ̃ ἰδίων σωματοφυλάκων τ̃ Κυβικουλαρίων. Eadem verba Hieronymi repetit more suo Cassiodorus, item Iornandes.

Ibidem. *occiditur.*] Caligula ipso IV, Cn. Sentio Saturnino Coss. numero MMLVII. Unius anni prochronismus.

MMLVII. *Claudius.*] Caligula occiditur IX Kalend. Februarii. Itaque hinc consurgit imperium Claudii, ut hic recte notatur, Caligula IV Consule extincto, & ejus collega Cn. Sentio in magistratu permanente.

Ibid. *Claudius ann. XIII, mens. VII, dies XXVIII.*] Imo menses octo, dies viginti. Tot enim sunt menses & dies à XXIV Januarii, ad XIII Octobris. Optime Iosephus β ἁλώσ. cap. XXIII αὐτὸς ἢ διοικήσας τὴν ἡγεμονίαν ἔτεσι τρισὶ ᾗ δέκα, πρὸς ἢ μησὶν ὀκτὼ, ᾗ εἴκοσι ἡμέραις, τελδτᾷ.

Ibid. *Iste est Claudius patruus Drusi, qui apud Moguntiacum monimentum habet.*] Aut est παρόραμα Hieronymi, qui ex Eutropio exscribens quædam omiserit, aut μνημονικὸν σφάλμα. Utrum utrum fuerit, error est animadvertendus. Verba Eutropii: *Post hunc Claudius fuit, patruus Caligulæ, Drusi, qui apud Moguntiacum monimentum habet, cujus & Caligula nepos erat, filius.* Itaque vides magnum in historia erratum esse, si patruus Drusi vocetur, qui erat filius. Marianus Scotus eadem verba Hieronymi retulit, & mendum in historia „ non advertit, quamvis fuit doctus monachus. Quare „ ex eo colligitur ita Hieronymum scripsisse.

Ibid. *qui apud Moguntiacum monimentum habet.*] Nimirum honorarium, ut scribit Suetonius. Dio: τιμὰς ᾗ εἰκόνων ᾗ ἀψῖδ☉, κενοταφίων πρὸς αὐτῷ τῷ Ῥήνῳ λαβών.

MMLVIII. *Petrus Apostolus.*] Ita, ut in omnibus scriptis codicibus legitur, excudi curavimus, circumcisis cæteris, quæ in editionibus assuta erant, quæ satis à Græcis Eusebianis falsi convincuntur. ut taceam quod totidem verbis à Cassiodoro, & Mariano Scoto referuntur eo modo, quo à nobis edita sunt.

Ibid. *Romam proficiscitur.*] In omnibus scriptis, & in Mariano, *mittitur.* In Græco ἄπεισι. Ego non dubito Eusebium scripsisse στέλλεται, cujus interpretationem posuit Georgius, ἄπεισι. Ἀπιέναι & στέλλεσθαι, est abire.

Ibid. XXV *annis ejusdem Vrbis Episcopus perseverat.*] Adjecta sunt ab Hieronymo; & ab eodem repetuntur in Catalogo Scriptorum Ecclesiast. Græca enim non habent. Ab assumptione Domini, ad id tempus, quo Petrus conjectus fuit in vincula ab Herode Agrippa Aristobuli filio, Herodis Magni nepote, Petrus semper fuit in Palæstina, aut in Syria. Herodes Agrippa obiit quarto anno Claudii, numero MMLX. Quomodo igitur anno secundo Claudii profectus est Romam? quomodo viginti quinque annos Romæ perseveravit? Marcellinus Comes scribit Indictione III, Philoxeno & Probo Coss. hoc est, anno Christi DXXV, Johannem Episcopum Romæ Constantinopolim venisse anno CCCCLXXXXV sessionis Petri. Ergo Petrus venit Romam anno Christi XL, numero MMLVI, biennio „ ante tempus ab Eusebio assignatum. Adde quod „ post hæc tempora Petrus scribebat Babylone ad „ διασπορὰν Ponti, & Mediæ. ut omnino de illis „ XXV annis mentio interjecta futilis, & vana sit.

MMLX. *Iudæorum Agrippa.*] Recte quidem collocatus est hic obitus Agrippæ majoris quarto anno Claudii Cæsaris, quo contigit Petrum in vincula conjici Ierosolymis. Sed non hinc consurgit initium regni Agrippæ minoris. Non enim statim ab obitu patris regnum illi traditum, sed nomine Cæsaris tandiu administratum, quoad rex tutelæ suæ fieret. Josephus fine lib. XIX: πυθόμεν☉ γε μὴν Καῖσαρ, ὅτι τέθνηκε μὲν Ἀγρίππας &c. post: πέμπειν μὲν οὖν ἐδόκει ὥρμητο τ̃ νεώτερον Ἀγρίππαν τὴν βασιλείαν διαδεξόμενον. &c. ἀλλὰ τ̃ ἐξελεύθερων ᾗ φίλων οἱ πολὺ δυνάμενοι παρ' αὐτῷ ἀπέτρεψαν, σφαλερὸν εἶναι λέγοντες κομιδῆ νέῳ μηδὲ τοὺς παιδὸς ἐκβεβηκότι χρόνους ἐπιτρέπειν βασιλείας τηλικαύτην μέγεθ☉. &c. ἔδοξεν οὖν αὐτοῖς εἰκότα λέγειν ὁ Καῖσαρ. Ἔπαρχον οὖν τ̃ Ἰουδαίας ᾗ τ̃ ἁπάσης βασιλείας ἀπέστειλε Κάσπιον Φάδον. Item β ἁλώσ. cap. XIX: ἐ μὴν ταπαισιν ὄντ☉ νηπίν πάλιν τὴς βασιλείας Κλαύδι☉ ἐπαρχίαν ποιήσας ἐπίτροπον πέμπει Κάσπιον. Corn. Tacitus Annali XII scribit C. Verannio, Q. Pompejo „ Coss. hoc est numero MMLXV Ituræos & Judæos, „ defunctis Regibus Sohemo, atque Agrippa, pro- „ vinciæ Syriæ additos. quod ad hanc historiam allu- „ dit. Sed intelligendum Ituræos quidem Syriæ per- „ petuo additos fuisse, Judæos autem quoad Agrippa „ junior ad tutelam suam perveniret. Sed quinquen- „ nio post obitum Agrippæ senioris hoc contigisse, „ quis credat, nisi qui in ratione temporum, & histo- „ ria externa Corn. Tacitum non semel, neque levi- „ ter peccasse meminerit? Eodem pertinet, quod „ idem scriptor memorat historia V: Claudium defun- „ ctis regibus, aut ad modicum redactis Judæam pro- „ vinciam equitib. Rom. aut libertis permisisse. Non „ statim igitur missus est in possessionem: sed duæ Tetrarchiæ, (Philippi, & Herodis, quas regni nomine obtinuerat senior Agrippa, eaque δύο βασιλείας vocat Iosephus) in Provinciam redactæ sunt interea, dum ad tutelam suam Agrippa perveniret. Octavo anno Claudii, mortuo Herode patruo hujus minoris Agrippæ Chalcidos Syriacæ Dynasta, eo regno Agrippa donatus est, quod illi initium regnandi fuit. Tertiodecimo vero anno imperii sui Claudius donat Agrippæ Tetrarchiam Philippi patrui, Batanæam, ac Trachonitin, & Abilenen Lysaniæ, adjecta Tetrarchia Herodis, qua jam quadriennium solidum potiebatur, ut jam diximus. Senior vero Agrippas in Actis Apostolorum vocatur Herodes, cap. IX. De eo nummum interpretor: ΗΡΩΔΗΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΦΙΛΟΚΛΑΥΔΙΟΣ, nisi quis referat ad fratrem ipsius Agrippæ & ipsum quoque beneficiarium Claudii: de quo ipse Claudius in epistola ad Judæos libro XX, cap. primo Origin. Iudaic. εἰδὼς ὅτι καὶ αὐτὸς βασιλεὺ Ἡρώδη, ᾗ Ἀριστοβούλῳ τῷ νεωτέρῳ, ὧν τὴν πρὸς ἐμαυτὸν εὐσέβειαν ᾗ τὴν περὶ ὑμᾶς γινώσκω σπουδὴν, πάνυ χαρίζομαι τοῦτο ποιήσας. & Josephus ipse infra: θνήσκει δὲ καὶ ὁ Ἡρώδης ὁ ἀδελφὸς μὲν Ἀγρίππα τ̃ τελευτηκότ☉, Χαλκίδ☉ δὲ τὴν ἀρχὴν κτ̃ τ̃ χρόνον ἐκεῖνον πεπιςευμέν☉. Dynastes ergo Chalcidis, & frater ejus Agrippa eodem nomine præditi fuerunt.

Ibid. *Post quem filius suus Agrippa substituitur à Claudio in regnum.*] Iam hoc diluimus. Regnum Agrippæ majoris provincia factum erat.

Ibid. *Prophetia Agabi, quæ in Actibus Apostolorum famem in toto orbe futuram dixerat, sub Claudio expletur.*] Duæ fames notabiles sub Claudio: altera Claudio Aug. II, C. Licinio Cæcina Coss. numero MMLVIII, non autem

Si superiora de imaginibus Cæsareis μεταχρονισμῷ peccant, quanto magis hæc, quæ illis posteriora?

MML. *Seianus præfectus Tiberii.*] Seianus oppressus est Tiberio Cæsare V Coss. anno ante Consulatum Arruntii Scriboniani, & Domitii Ahenobarbi, ut extat in egregio lapide Interamnate in Italia: quod tempus congruit numero MMXLVII. Quomodo Seianus potuit Tiberium ad deletionem gentis Iudaicæ hortari, qui triennio ante extinctus erat? Sed divinat Eu-„sebius, ut solet. Nam tempus quod Philo non de-„signavit, quomodo Eusebio exploratum esse po-„tuit?

Ibid. *Philo meminit.*] Pag. 698. καὶ ἐπὶ Τιβερίου μέντοι τὸν αὐτὸν τρόπον, καίτοι τῶν ἐν Ἰταλίᾳ παρακινηθέντων, ἡνίκα Σηϊανὸς ἐσκευώρει τὴν ἐπίθεσιν. ἔγνω γὰρ εὐθέως μετὰ τὴν ἐκείνου τελευτὴν, ὅτι τὰ κατηγορηθέντα τῶν κατοικούντων τὴν Ῥώμην Ἰουδαίων ψευδεῖς ἦσαν διαβολαὶ, πλάσματα Σηϊανοῦ τὸ ἔθνος ἀναρπάσαι θέλοντος, ὅπερ ἢ μόνον, ἢ μάλιστα ᾔδει βουλαῖς καὶ πράξεσιν ἀνοσίοις ἀνθιστάμενον ὑπὲρ τοῦ παρασπονδηθῆναι κινδυνεύσαντος αὐτοκράτορος.

Ibidem. *in libro legationis secundo.*] Quinque libros legationis eum scripsisse auctor Eusebius ipse libro secundo Histor. Ecclesi. Duo tantum hodie supersunt. Quæ post hanc pericopen in excusis extant de Iacobo fratre Iohannis gladio percusso jussu Herodis, de Petro Apostolo in carcerem conjecto, & paulo ante de Stephano lapidato, sciat candidus lector ea recenter ab otiosis hominibus infulta, & in nullis scriptis codicibus extare: partem autem eorum ex Mariano Scoto huc furcillis intrusam fuisse.

Ibid. *Persius Flaccus Satiricus.*] Nascitur L. Vitellio Nepote, P. Fabio Persico Coss. hoc ipso numero. Sunt Hieronymi ex Suetonio.

MMLI. *Agrippa filius Herodis.*] Anile delirium. Nam Herodes iste, quem intelligit Eusebius, erat filius Herodis Magni cognomine Antipas, patruus Agrippæ, non autem pater. Nullius scriptoris sive Christiani, sive pagani tot deliria, tot absurditates extant, quot Eusebii nostri. Libro priore clarius explicat somnium suum: Ἀγρίππας Ἡρώδου παῖς ἐπὶ Τιβερίου Καίσαρος φρουρηθεὶς διὰ τὰς κατὰ τοῦ ἰδίου πατρὸς κατηγορίας. Ecce patrem ab Agrippa accusatum dicit, qui erat patruus. Hinc Chronicon Casaubonianum, quod multis frustis istius Chronici tessellatum est, hæc mutuatum est: Ἀγρίππας υἱὸς Ἡρώδου τοῦ βασιλέως κατήγορος Ἡρώδου τοῦ τετράρχου ἀφικόμενος ἐν Ῥώμῃ δεσμεῖται ὑπὸ Τιβερίου.

MMLII. *Tiberius in Campania moritur.*] Cn. Acerronio Proculo, C. Pontio Nigrino Coss. numero MMLIII. Prochronismus unius anni est semper in annis Tiberii, quia annum, quo obiit Augustus, sumpsit pro primo Tiberiano solido: hoc est: CXXXIV dies, qui de eo anno supererant, pro integro anno. Quod autem in excusis additur, *in Lucullana villa*, id insultum est ex Suetonio.

MMLIII. *C. Cæsar cognomento Caligula Agrippam vinculis liberatum regem Iudææ facit.*] Recte quidem hic ponitur initium Agrippæ: sed non ideo terminanda erat hic Tetrarchia Herodis, tanquam Herodi Agrippa successerit. Nam plusquam anno, aut fere biennio, Herodes Tetrarchia sua potitus est, postquam Agrippa à Cajo rex declaratus fuit. Sed quia quandam successionem horum Herodiadarum commentus est, quemadmodum Herodis Tetrarchiam incepit à morte Archelai, cui tamen Herodes non successit, ita hic abrumpit continuationem Tetrarchiæ Herodis, Agrippa alius Tetrarchiæ rege declarato.

Ibid. *regem Iudææ facit.*] Negamus. Fecit enim regem Tetrarchiæ Philippi, hoc est Trachonitidis, & Gaulanitidis; non autem Iudææ, quæ jam ab obitu Archelai facta erat Provincia Romana. Nam proxime Philippus patruus decesserat. Hoc Agrippæ plus tributum, quam Philippo, ut ejus regionis non Tetrarcha, ut Philippus, sed rex diceretur. Profectus in Palæstinam, ut in possessionem Tetrarchiæ mitteretur, anno secundo Romam venit patruum Herodem apud Cajum accusaturus, quem Cajus Tetrarchia sua spoliatum Lugduno primum, postea Hispania relegavit, ejusque Tetrarchiam regno Agrippæ adjecit.

Ibid. *Cajus semetipsum in Deos refert.*] ἀποθεοῖ. quod sine dubio est, in Deos referre, ut recte vertit Hieronymus. Sed male Eusebius: melius Philo, qui ἐκθέωσιν Γαΐου dicit, non ἀποθέωσιν, quæ de mortuis tantum, & in Deos relatis dicitur.

Ibidem. *consentiente Alexandria populo.*] Ἀλεξανδρέων δῆμος συνεπιθέμενος. *Alexandrinorum populus, impetu una facto.* Nam Hieronymus putat συνεπιθέμενος esse συνθέμενος. Libere autem hæc convertit, neglecto Eusebianorum verborum ordine. Eusebius enim intelligit Alexandrinum populum una cum Flacco vires & animos conjunxisse, ut Iudæos perderent.

MMLV. *Cajus Memmii Reguli uxorem.*] Hæc totidem verbis Iornandes. Gestum vero hoc M. Aquilio Iuliano, P. Nonio Asprenate Coss. numero MMLV, hoc ipso anno, quem secundum imperii Caligulæ vo-„cat Frontinus libro de Aquæd. pr. „

Ibid. *impellens eum, ut uxoris patrem esse se scriberet.*] λέγειν ἠνάγκασεν in Græcis Eusebii, non γράφειν. Quemadmodum Augustus uxorem Liviam à priore viro Nerone abducens, eam tamquam à patre traditam accepit, ita etiam Caligula Lolliam Paulinam à Memmio accipiens, coëgit eum sese illius patrem profiteri, & dotem dicere. De Nerone Liviam Octaviano tradente Dio: ἐξέδωκε δὲ αὐτὴν αὐτὸς ὁ ἀνὴρ, ὥσπερ τις πατήρ. De Memmio idem: διαλιπὼν δὲ ὀλίγας ἡμέρας ἔγημε Λολλίαν Παυλῖναν αὐτὸν τὸν ἄνδρα αὐτῆς Μέμμιον Ῥηγοῦλον ἐγγυῆσαί οἱ τὴν γυναῖκα ἀναγκάσας, μὴ καὶ ἀνέγγυον αὐτὴν παρὰ τοὺς νόμους λάβη. Non poterat eam ducere nisi desponsatam: desponsare autem patris est. Maritum igitur patrem sese dicere coëgit. Sed Hieronymus *scribere*, non *dicere*, vertit. quare, nescio. Nam maritus ipse præsens eam perduxit ad Caligulam. auctor Suetonius. Non igitur opus erat scripto, sed dicto; & dotem non scribere, sed dicere.

Ibid. *Scribunt Romanorum historici,*] οἱ τὰ Ῥωμαίων συγγραψάμενοι. Sed in primo histor. Ecclesi. ἱστοροῦσιν Ἑλλήνων οἱ τὰς Ὀλυμπιάδας ἅμα τοῖς κατὰ τοὺς χρόνους πεπραγμένοις ἀναγράψαντες. pag. 14. Ubi sine dubio intelligit Phlegontem Trallianum Hadriani Aug. libertum. Quæ Eusebii verba fere tota convertit Hieronymus, cap. III Habacuc: *legimus in his, qui de mirabilibus confecerunt volumina, & qui Olympiadas Græciæ ad nostram usque memoriam produxerunt, exponentes quid in singulis annis novi acciderit in mundo.* Vide numerum MMXLVII, ubi de Phlegonte agitur, & eadem verba Hie-„ronymi à nobis producuntur. „

Ibid. *statuam suam sub nomine Iovis Optimi Maximi.*] In Græcis Διὸς Ἐπιφανοῦς, *Iovis Illustris.*

Ibid. *Cajus Petronio præfecto Syriæ.*] Nondum erat præfectus Syriæ. Sed Caligula videns statuas suas à

Iudæis

Iudæis non admitti, Petronium successorem Vitellio mittit, cui in mandatis dat, ut statuam suam in Templo Ierosolymitano collocaret. Iosephus lib. XVIII, cap. XI.

MMLVI. *Cujus à protectoribus suis occiditur.*] In Græcis: ὑπὸ τῶν ἐν στρατείαις ἐπισήμων. Chronicon Casaub. ὑπὸ τῶν ἰδίων σπαθαρίων τῶν κουβικουλαρίων. Eadem verba Hieronymi repetit more suo Cassiodorus, item Iornandes.

Ibidem. *occiditur.*] Caligula ipso IV, Cn. Sentio Saturnino Coss. numero MMLVII. Unius anni prochronismus.

MMLVII. *Claudius.*] Caligula occiditur IX Kalend. Februarii. Itaque hinc consurgit imperium Claudii, ut hic recte notatur, Caligula IV Consule extincto, & ejus collega Cn. Sentio in magistratu permanente.

Ibid. *Claudius ann. XIII, mens. VII, dies XXVIII.*] Imo menses octo, dies viginti. Tot enim sunt menses & dies à XXIV Januarii, ad XIII Octobris. Optime Iosephus β ἁλώσ. cap. XXII: αὐτός τε διοικήσας τὴν ἡγεμονίαν ἔτεσι τρισὶ καὶ δέκα, πρὸς δὲ μησὶν ὀκτώ, καὶ εἴκοσι ἡμέραις, τελευτᾷ.

Ibid. *Iste est Claudius patruus Drusi, qui apud Moguntiacum monimentum habet.*] Aut est παρόραμα Hieronymi, qui ex Eutropio exscribens quædam omiserit, aut μνημονικὸν σφάλμα. Utrum utrum fuerit, error est animadvertendus. Verba Eutropii: *Post hunc Claudius fuit, patruus Caligulæ, Drusi, qui apud Moguntiacum monimentum habet, cujus & Caligula nepos erat, filius.* Itaque vides magnum in historia erratum esse, si patruus Drusi vocetur, qui erat filius. Marianus Scotus eadem verba Hieronymi retulit, & mendum in historia „ non advertit, quanvis fuit doctus monachus. Quare „ ex eo colligitur ita Hieronymum scripsisse.

Ibid. *qui apud Moguntiacum monimentum habet.*] Nimirum honorarium, ut scribit Suetonius. Dio: τιμὰς καὶ εἰκόνων καὶ ἁψῖδος, κενοταφίου τε πρὸς αὐτῷ τῷ Ῥήνῳ λαβών.

MMLVIII. *Petrus Apostolus.*] Ita, ut in omnibus scriptis codicibus legitur, excudi curavimus, circuncisis cæteris, quæ in editionibus assuta erant, quæ satis à Græcis Eusebianis falsi convincuntur. ut taceam quod totidem verbis à Cassiodoro, & Mariano Scoto referuntur eo modo, quo à nobis edita sunt.

Ibid. *Romam proficiscitur.*] In omnibus scriptis, & in Mariano, *mittitur.* In Græco ἄπεισι. Ego non dubito Eusebium scripsisse στέλλεται, cujus interpretationem posuit Georgius, ἄπεισι. Ἀπιέναι & στέλλεσθαι, est abire.

Ibid. XXV *annis ejusdem Vrbis Episcopus perseverat.*] Adjecta sunt ab Hieronymo; & ab eodem repetuntur in Catalogo Scriptorum Ecclesiast. Græca enim non habent. Ab assumptione Domini, ad id tempus, quo Petrus conjectus fuit in vincula ab Herode Agrippa Aristobuli filio, Herodis Magni nepote, Petrus semper fuit in Palæstina, aut in Syria. Herodes Agrippa obiit quarto anno Claudii, numero MMLX. Quomodo igitur anno secundo Claudii profectus est Romam? quomodo viginti quinque annos Romæ perseveravit? Marcellinus Comes scribit Indictione III, Philoxeno & Probo Coss. hoc est, anno Christi DXXV, Johannem Episcopum Romæ Constantinopolim venisse anno CCCCLXXXV sessionis Petri. Ergo Petrus venit Romam anno Christi XL, numero MMLVI, biennio „ ante tempus ab Eusebio assignatum. Adde quod „ post hæc tempora Petrus scribebat Babylone ad „ διασπορὰν Ponti, & Mediæ. ut omnino de illis „ XXV annis mentio interjecta futilis, & vana sit.

MMLX. *Iudæorum Agrippa.*] Recte quidem collocatus est hic obitus Agrippæ majoris quarto anno Claudii Cæsaris, quo contigit Petrum in vincula conjici Ierosolymis. Sed non hinc consurgit initium regni Agrippæ minoris. Non enim statim ab obitu patris regnum illi traditum, sed nomine Cæsaris tandiu administratum, quoad rex tutelæ suæ fieret. Josephus fine lib. XIX: πυθόμενος γε μὴν Καῖσαρ, ὅτι τέθνηκεν Ἀγρίππας &c. post: πέμπειν μὲν οὖν διέγνω ἁρμητὸ τὸν νεώτερον Ἀγρίππαν τὴν βασιλείαν διαδεξόμενον. &c. ἀλλὰ τῶν ἐξελευθέρων καὶ φίλων οἱ πολὺ δυνάμενοι παρ' αὐτῷ ἀπέτρεψαν, σφαλερὸν εἶναι λέγοντες κομιδῇ νέῳ μηδὲ τοὺς παιδὸς ἐκβεβηκότι χρόνους ἐπιτρέπειν βασιλείας τηλικοῦτον μέγεθος. &c. ἔδοξεν οὖν αὐτοῖς εἰκότα λέγειν ὁ Καῖσαρ. Ἔπαρχον οὖν τῆς Ἰουδαίας καὶ τῆς ἁπάσης βασιλείας ἀπέστειλε Κούσπιον Φάδον. Item β ἁλώσ. cap. XIX: ὃ μετὰ ταῦτα ζῶντος νηπίου πάλιν τὰς βασιλείας Κλαύδιος ἐπαρχίαν ποιήσας ἐπίτροπον πέμπει Κούσπιον. Corn. Tacitus Annali XII scribit C. Verannio, Q. Pompeio „ Coss. hoc est numero MMLXV Ituræos & Judæos, „ defunctis Regibus Sohemo, atque Agrippa, pro- „ vinciæ Syriæ additos. quod ad hanc historiam allu- „ dit. Sed intelligendum Ituræos quidem Syriæ per- „ petuo additos fuisse, Judæos autem quoad Agrippa „ junior ad tutelam suam perveniret. Sed quinquen- „ nio post obitum Agrippæ senioris hoc contigisse, „ quis credat, nisi qui in ratione temporum, & histo- „ ria externa Corn. Tacitum non semel, neque levi- „ ter peccasse meminerit? Eodem pertinet, quod „ idem scriptor memorat historia V: Claudium defun- „ ctis regibus, aut ad modicum redactis Judæam pro- „ vinciam equitib. Rom. aut libertis permisisse. Non „ statim igitur missus est in possessionem: sed duæ Tetrarchiæ, (Philippi, & Herodis, quas regni nomine obtinuerat senior Agrippa, eaque δύο βασιλείας vocat Iosephus) in Provinciam redactæ sunt interea, dum ad tutelam suam Agrippa perveniret. Octavo anno Claudii, mortuo Herode patruo hujus minoris Agrippæ Chalcidos Syriacæ Dynasta, eo regno Agrippa donatus est, quod illi initium regnandi fuit. Tertiodecimo vero anno imperii sui Claudius donat Agrippæ Tetrarchiam Philippi patrui, Batanæam, ac Trachonitin, & Abilenen Lysaniæ, adjecta Tetrarchia Herodis, qua jam quadriennium solidum potiebatur, ut jam diximus. Senior vero Agrippas in Actis Apostolorum vocatur Herodes, cap. IX. De eo nummum interpretor: ΗΡΩΔΗΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΦΙΛΟΚΛΑΥΔΙΟΣ, nisi quis referat ad fratrem ipsius Agrippæ & ipsum quoque beneficiarium Claudii: de quo ipse Claudius in epistola ad Judæos libro XX, cap. primo Origin. Iudaic. εἰδὼς ὅτι καὶ αὐτῷ βασιλεῖ Ἡρώδῃ, καὶ Ἀριστοβούλῳ τῷ νεωτέρῳ, ὧν τὴν πρὸς ἐμαυτὸν εὐσέβειαν, καὶ τὴν περὶ ὑμᾶς γινώσκω σπουδὴν, πάνυ χαριζοίμην ταῦτα ποιήσας. & Josephus ipse infra: φθάνει δὲ καὶ ὁ Ἡρώδης ὁ ἀδελφὸς μὲν Ἀγρίππα τοῦ τετελευτηκότος, Χαλκίδος δὲ τὴν ἀρχὴν κατὰ τὸν χρόνον ἐκεῖνον πεπιστευμένος. Dynastes ergo Chalcidis, & frater ejus Agrippa eodem nomine præditi fuerunt.

Ibid. *Post quem filius suus Agrippa substituitur à Claudio in regnum.*] Iam hoc diluimus. Regnum Agrippæ majoris provincia factum erat.

Ibid. *Prophetia Agabi, quæ in Actibus Apostolorum famem in toto orbe futuram dixerat, sub Claudio expletur.*] Duæ fames notabiles sub Claudio: altera Claudio Aug. II, C. Licinio Cæcina Coss. numero MMLVIII, non autem

MMLX, ut hic notatur: altera numero MMLXI: quo tempore Regina Adiabenorum Helena, coëmpta ex Ægypto annona, famem Judææ levavit, auctore Josepho, lib. XX, cap. III: quod accidit, quum ipsa Regina abdicato idolorum cultu legem & ritus Mosaicos amplexa est. eodem lib. cap. secundo, Consulibus suffectis Rufo, & Pompejo Silvano, Imperatore Claudio Consule IV designato. Eodem libro, cap. primo. Quæ est fames ipsa, quam prædixit Agabus, non hæc, quæ numero MMLVIII contigit. Triennium igitur interest inter utriusque famis tempus.

Ibid. *Claudius de Britannis triumphavit.*] In Octavia Tragœdia:

Et qui Britannis primus imposuit juga.

Historici præterea, lapides, & nummi. Eadem verba Cassiodorus retulit, Crispino & Tauro Coss. hoc ipso anno.

,, Ibid. *Claudius de Britanniis triumphavit.*] Debella-
,, tæ Britanniæ ductu Plautii Præfecti, virtute Vespa-
,, siani. Xiphilinus: καὶ οὕτω διὰ τὴν ἀπαξίωσιν τοῦ
,, Ναρκίσσου ἐπείσθησαν, καὶ ἐς τὴν Βρεττανίαν ἐπεραιώ-
,, θησαν ὅτε καὶ Οὐεσπασιανὸς τοῦ ὑποστρατηγοῦντος
,, τῷ Πλαυτίῳ διηνέχθη ἐν τῷ Βρεττανικῷ τούτῳ
,, πολέμῳ. Inde summam victoriæ ei attribuit Vale-
,, rius Flaccus Poëta:

,, *— Tuque, o, pelagi cui major aperti*
,, *Fama, Caledonius postquam tua carbasa vexit*
,, *Oceanus Phrygios prius indignatus Iulos.*

,, Manifesto ait Britanniam à C. Julio Cæsare frustra
,, tentatam, à Claudio repetitam, & domitam fuisse,
,, ejusque victoriæ majorem partem ad Vespasianum
,, pertinere. Pomponius Mela: *Britannia qualis sit, qua-*
,, *lesque progeneret, mox certiora & magis explorata dicen-*
,, *tur, quippe tam diu clausam aperit ecce Principum maxi-*
,, *mus, nec indomitarum modo ante se, verum ignotarum quo-*
,, *que gentium victori qui propriarum rerum ut bello affecta-*
,, *vit, ita triumpho declaraturus portat.*

Ibid. *& Orcadas insulas Romano adjecit imperio.*] Attexta Eusebianis ab Hieronymo ex historia Eutropii. Huc allusit Iuvenalis:

— & modo captas
Orcadas, ac minima contentos luce Britannos:

Item: *— & ultra*
Litora Iuverna promovimus —

Seneca: *Et cærulei Scotobrigantes*, ut olim feliciter à nobis emendatum esse asserimus. Adversantur tamen quidam, in quibus boni malique, docti indocti. Ajunt Scotos ante tempora senescentis imperii notos non fuisse. Utinam demonstrationem attulissent, qua nobis jugulum peterent. Ante Constantini tempora, inquiunt, notum Scotorum nomen non erat. Acutum sane telum, nisi plumbeum esset. Burgundiones, & Langobardi decrepita ætate imperii Romani cæperunt notescere. Qui eorum meminerint, de vetustis- ,, simis, Vellejus, & Ptolemæus extant hodie. Si periissent, ut multi alii, ideo Langobardos tunc primum, quum in Italiam irruperunt, Burgundiones, quum Viennensem & secundam Narbonnensem occuparunt, esse, & vocari cæpisse diceremus? Anglorum ante tempora Gregorii Magni ne nomen quidem notum erat, quum tamen in Cornelio Tacito extaret, extetque adhuc. Quis sciebat Getas eosdem cum Gotthis esse, nisi Iornandes indicasset? Getarum nomen vetustissimum apud Græcos, Gotthorum vix appellatio post Constantinum simul cum ipsius gentis in fines Thraciæ irruptione nota esse cæpit. Qui igitur ex Hibernia ferocissimi in Britanniam trajecerunt, non esse cæperunt, nisi postquam in Britannia fuerunt? Quid stultius? quid ineptius? Sed eorum nulla mentio apud Ptolemæum, & Corn. Tacitum. Atqui nec Burgundionum, & Langobardorum, Anglorum, & Gotthorum, apud Plinium, Strabonem, Melam, alios. Quam indignæ sunt hæ velitationes liberalibus ingeniis. Quis paulo Latinitatis intelligentior non advertit absurditatem lectionis vulgaris, *Et cæruleos scuta Brigantas.* quasi scuta sola pingerent, ut illi apud Poëtam,

— & picti scuta Labici.

Absurditatem odoratus est summus vir Adrianus Iunius, sed nihilo melius ei loco consuluit, quum legit, *Et cæruleos cute Brigantas.* Nam de falso modulo syllabæ ad Tribunal Grammaticum postulatur. Brigantes sunt populi Hiberniæ Ptolemæo, qui florente imperio Romano in Britanniam trajecerunt, ejusque septentrionale latus populationibus diu infestarunt: de quibus Iuvenalis:

Dirue Maurorum Attegias, Castella Brigantum.

Postquam per multum tractum temporis Septentrionalem oram Britanniæ excursionibus & latrociniis vexassent, tandem ab Antonino Pio in ordinem redacti finibus suis sese continuerunt, adhucque Hibernicam linguam retinent, homines semiferi, quos silvestres Scotos vocant. Pausanias Arcadicis de Antonino Pio: ἀπετέμετο δὲ καὶ τῶν ἐν Βρεττανίᾳ Βριγάντων τὴν πολλήν, ὅτι ἐπεσβαίνειν καὶ οὗτοι σὺν τοῖς ὅπλοις ἦρξαν τὴν Γενουνίαν μοῖραν ὑπηκόους Ῥωμαίων. Hodieque inscriptiones in Scotia extant, in quibus mentio est & Legionis II, & Cohortis cujusdam, qua Antoninus Pius indomitæ feritati illius gentis frenum imposuit. In pago Miniabruch: D. M. C. IULI. MARCELLINI. PRÆF. COH. I. HAMIOR. In turri quadam pervetusta in Glasco: IMP. CÆS. TITO. ÆLIO. HADRIANO. ANTONINO. AUG. PIO. PP. LEG. II. AUG. PER. M. P. III. DCIX VI. S. Ibidem in elegantissimo saxo: LEG. II. AUG. FEC. Has tres Scoticas Inscriptiones habuimus ab optimo, & ornatissimo viro Crispino Gericio Elbingensi Borusso. Ut isti Brigantes Septentrionalem plagam insulæ, ita Britanni, qui aliter Picti dicebantur, occidentalem obtinebant, utrique Coloniis Romanorum Britannicis infestissimi, qui conjunctis viribus magno terrori legionibus Romanis erant, quæ in limite Britannico prætendebant. Alteri dicti sunt Scotobrigantes, alteri Scotobritanni, ex quibus in Aremoricum Galliæ angulum non parva manus transmisit, qui hodie eadem lingua utuntur, qua reliquiæ illorum Pictobritannorum, qui hactenus in Wallia positi sunt. Unde Hieronymus Aremoricanos nostræ Galliæ Scotobritannos vocatos fuisse non obscure indicat in Iovinianum: *quum ipse adolescentulus in Gallia viderim Scotos gentem Britannicam humanis vesci carnibus.* Sane Scoti Britanni Aremorici, sunt veri Britanni, non Hiberni, longe alii ab illis, quos hodie *VVilde Scotten* vocant, qui sunt veri Brigantes. item procemio in tertium Commentarium in Jeremiam: *progeniem Scoticæ gentis de Britanniarum vicinia* dixit, quum Aremoricum intelligeret. Quum igitur Scoti dicantur non solum Brigantes, qui ex Hibernia in Britanniam transmiserunt, sed etiam indigenæ Britanni, iique veri Picti, sermone prorsus à Brigantibus discreti, latrociniis conjuncti, ex quorum finibus Coloniæ Britannicæ Aremoricanæ propagatæ sunt, omnino Scotorum nomen non est proprium populi, sed est appellatio: ut Bedwin & Saraceni non est proprie populus, sed appellatio omnibus Nomadibus & latronibus Arabibus attributa. Sic Ambrones proprie latrones, prædatores significant, quo nomine quidam Cimbri dicti. Scotus ergo nomen est non Hibernicum, sed Britannicum, omnibus gentibus, quæ excur-

cursionibus loca populi Romani infestabant, accommodatum. Denique Scotobritanni Hieronymo, & Scotobrigantes Senecæ differebant ut ortu, & natalibus, ita sermone. Qui igitur Brigantes dicuntur Pausaniæ, Ptolemæo, Iuvenali, illi Claudiano & inferioris sæculi auctoribus sunt Scoti. ut qui vetustioribus Βρίγαντες σκηνῖται, ii posterioribus σκεραχλινοὶ, id est, λῃστρικοί. quod sine dubio & Scotorum nomine designatur. Dicunt quidam nos exclamasse in nostris Propertianis notis, quod Scotorum nomen è tenebris eruimus. quanquam illud puerorum est, aut parum sobriorum hominum, tamen modo verum dixerimus, ut certe diximus, ita esto. Qui à nobis locum Senecæ recte emendatum negare audebunt, & meridie lucere per nos quidem negent. Ostendant nobis quomodo tam ineptam Senecæ lectionem aut tueri possint, aut corrigendam putent. Jam vocalius exclamamus, nos primos aperuisse, Scotorum nomen non proprium, sed appellativum esse.

Ibid. *Domitius Afer.*] Hieronymi ex Suetonio. Domitii mentio Quintiliano, & Cornelio Tacito: huic quidem lib. v, illi Annali iv.

Ibid. *Clodius Quirinalis.*] Et hæc quoque Hieronymo Suetonius suppeditavit, apud quem hodie solum nomen ejus Rhetoris superest, cum prænomine Publii.

Ibid. *Inter Theram & Therasiam exorta est insula.*] Atqui alia in eodem loco exorta numero MDCCCXVIII. Item alia ibidem nomine Thia, M. Silano, L. Balbo Coss. numero MMXXXV. auctor Plinius. Hanc vero mari enatam refert Seneca, C. Valerio Asiatico II, M. Valerio Messalla Coss. numero MMLXII. Cassiodorus, qui hæc eadem verba producit, M. Vinucio, M. Statilio Tauro Coss. numero MMLXI. Dio Claudio IV, L. Vitellio Coss. MMLXIII. Nullum tempus ex his tribus convenit Epochæ Eusebii. Philostratus libro quarto de vita Apollonii ait contigisse anno secundo Olympiadis CCX, in vere, numero MMLXXIX. quod profecto omnes non dicam veri, sed modestiæ fines excedit, cujusmodi omnes τερατολογίαι de illo Plano & circulatore. Scribit igitur Philostratus illum aretalogum annum integrum Lacedæmone post celebratam Olympiadem resedisse: anno secundo, quum esset in Creta verno anni tempore, horribilem terræ motum fuisse: quo perculsis, qui aderant, θαρσεῖτε, inquit, ἡ γὰρ θάλαττα γῆν ἔτεκε. Ænigma, inquit Philostratus, eventus explicavit. κατὰ τὴν ἡμέραν γὰρ καὶ μεσημβρίαν, ἣν ἐγένετο ἡ διοσημεία, νῆσος ἐκ τῆς θαλάττης ἀνεδόθη περὶ τὸν πορθμὸν τὸν παραῤῥέοντα Θήραν τε καὶ Κρήτην. Vide Senecam Nat. Quæst. libro secundo, cap. XXVI. libro sexto, cap. XXI.
„ Porro tractus ille inter Theram, & Therasiam „ obnoxius terræmotibus esse videtur. Scribit enim „ nobilis Martinus à Baumgarten anno Christi „ 1508, die XXIX Mai Therasiam, quæ hodie „ Santorini vocatur, terræmotu in duas partes discessisse, & ex una insula duas factas. Locus est lib. III, cap. „ XXVI itenerarii ejus. Item Paulus Diaconus lib. „ XXI Historiarum scribit anno decimo Imp. Leonis „ Byzantini insulam inter Theram & Therasiam post „ multam vaporis, fuliginis, & ignis vim insulam enatam fuisse. Vise locum. Est enim insignis.

MMLXI. *Iudæorum Agrippa.*] Hujus ne, an patris sit nummus, viderint harum rerum periti. ΑΓΡΙΠΠΑ ΒΑΣΙΛΕΩΣ. Ejus quidem regnum recte hinc, ut diximus, capit initium, si protinus mortuo patre regnasse statuamus. Sed non statim regnasse ostendimus ex Iosepho. Hoc certo asserere possumus, falso ejus regnum excidio Hierosolymorum terminari, quod visum Eusebio, qui eum regnasse scribit ann. XXVI: quasi, quia id intervallum sit inter initium hujus regis, & excidium Ierosolymorum, una cum Templo & urbe ipse quoque rex deletus fuerit: quod ut crederet, aut posteritati persuadere vellet, quæ caussa eum impulerit, comminisci non possum. Nam alia commenta sua rationibus munire solet, ut quum LXX Hebdomadas initio Herodis terminat, caussam consilii & propositi sui reddidit. At cur Ierosolymorum & Templi cineribus memoriam hujus regis obrutam esse velit, caussam nullam refert. Atqui iste junior Agrippa obiit tertio anno Trajani, numero MMCXVI, ut testis erat Iustus Tiberiadensis, qui ipsi Regi Agrippæ Chronologica sua obtulit. Nemo igitur de obitu hujus regis certius pronunciare potuit, quam is, qui illi opus suum dedicavit. Photius de Iusto Tiberiadensi: ἄρχεται δὲ τῆς ἱστορίας ἀπὸ Μωσέως, καταλήγει δὲ ἕως τελευτῆς Ἀγρίππα τοῦ ἑβδόμου μὲν τῶν ἀπὸ τῆς οἰκίας Ἡρώδου, ὑστάτου δὲ ἐν τοῖς Ἰουδαίων βασιλεῦσιν, ὃς παρέλαβε μὲν τὴν ἀρχὴν ἐπὶ Κλαυδίου, ηὐξήθη δ' ἐπὶ Νέρωνος, καὶ ἔτι μᾶλλον ἐπὶ Οὐεσπασιανοῦ, τελευτᾷ δ' ἔτει τρίτῳ Τραϊανοῦ, οὗ καὶ ἡ ἱστορία κατέληξεν. Cur vero ejus regnum excidio Ierosolymorum circumscribat, caussæ non erat. Neque enim Ierosolymorum rex fuit, neque ullius portionis Tetrarchiæ Archelai jus ad eum pertinuit. Nam ad patrimonium Archelai, & Ierosolyma semper procurator Cæsaris missus est, qui vocabatur ἐπίτροπος Ἰουδαίας. Vides quam justa fuerit caussa regnum Agrippæ excidio Ierosolymorum finiendi, quorum ipse nunquam dominus aut rex fuit. Huic autem Eusebii commento omnes Chronologi fidem adhibuerunt, adeo ut Chronicon Casaubonianum eodem anno, quo Ierosolyma deleta fuerunt, eum obiisse perhibeat, XXVI anno regni sui. τούτῳ τῷ ἔτει θνήσκει Ἀγρίππας ὁ βασιλεὺς, ὁ τῆς Βερενίκης, βασιλεύσας ἔτη κϛ. καὶ λοιπὸν Οὐεσπασιανὸς καταλύει τὴν βασιλείαν τῶν ἀλλοφύλων Ἡρώδου καὶ Ἀγρίππα. quæ quanvis in libris Eusebii non reperiuntur totidem verbis, tamen Eusebiana sunt.

Ibid. *annis XXVI.*] Si hinc capiendum esset hujus regis initium, is regnaverit annos LVI. Tantum enim intervallum hinc est, ad III annum Trajani. Saltem ex hoc colligimus eum, ejusque memoriam, & regnum una cum Ierosolymis sepulta non fuisse, ut vult Eusebius, eumque post Ierosolymorum excidium annos XXX solidos regnasse, & aliquot incrementa regni sui à Vespasiano imperatore accepisse, ut ex Iusto Tiberiadensi refert Photius.

Ibid. *inventa sunt civium Romanorum* LXVIII *centena,* XLIV *millia.*] Hoc gestum totidem verbis Cassiodorus conjicit in Consulatum Asiatici, & Cornelii: quanvis ibi numerus mancus est, & male Cornelii, pro Corvini, id est Messallæ, numero MMLXII. De hac censura Suetonius Claudio, sectione XVI. in Græcis, quæ „ ex farragine Chronici cujusdam bibliothecæ regiæ „ hausimus est μυριάδες χϞδ χιλιάδας δ. hoc est „ sexcenta nongenta quatuor millia. neque dubium „ est Latina depravata esse. „

Ibid. XLVIII *centena,* XLIV *millia.*] Hoc est 6844000 Græca habent XCVII millia amplius: quod discrimen haud exigui momenti est. μυριάδας χϞδ, καὶ ᾱ. id est 6941000. Sed legendum χμ δ, non ᾱ. „

MMLXII. *Thracia huc usque regnata in provinciam redigitur.*] Numero MMLXXXIX aliquid de ea re dicetur. Redacta autem in provinciam, Rhimitalce rege ab uxore sua interfecto, ut est in Græcis libri prioris.

MMLXIII.

MMLXIII. *Sub procuratore Cumano.*] In annum VIII Claudii conjicit Iosephus.

Ibid. *Triginta millia Iudæorum perierunt.*] Lib. XIX ἀρχαιολογ. δύο μυριάδες. viginti millia. in β ἁλώσ. ὑπὲρ μυρίους. Mira constantia, si codices mendo carent.

MMLXIV. *Palæmon*] Hieronymus ex Suetonio. Vetus Inscriptio in agro Veicetino:

PALÆMON. L. L. L. D. F.
GRAMMA. VEICET. ATQ. RHET.
SIBI. ET. TUBERONIÆ. CONTUBERNALI.
ATQUE. BENEMERENTI.
LAPIDEUM. STRUXIT. TUMULUM.
IN. EO. QUIDEM CADAVER. QUIES. ESTO.
ALIO. AUTEM. REVERTITO. ANIMUS.

Ibid. *Gutta, inquit, stat, stilla cadit.*] Hæc non extant apud Suetonium in Palæmone: sed eadem leguntur in differentiis Cornelii Frontonis Grammatici vetustissimi.

Ibid. *M. Antonius Liberalis.*] Hieronymi ex Suetonio, in cujus libro tantum nomen hujus Rhetoris superest. Est & alius Antonius Liberalis, cujus hodie μεταμορφώσεις extant.

MMLXV. *Fames facta in Græcia.*] Non in Græcia tantum, sed in toto orbe, ut Agabus prædixerat: neque numero MMLXV, sed MMLXI. Metachronismus unius quadriennii. Unde quæ ad numerum MMLX. Hujus famis tempore Helena Regina Adiabenorum, coacto ex multis partibus frumento, penuriam Iudæorum sublevavit. Paulus Orosius lib. VII, cap. VI: *Eodem anno imperii ejus, fames gravissima per Syriam facta est, quam etiam Prophetæ prænunciaverunt. Sed Christianorum necessitatibus apud Ierosolymam, convectis ab Aegypto frumentis, Helena Adiabenorum Regina conversa ad fidem Christi largissime ministravit.* Crassi errores. Helena illa non ad Christianismum, sed ad Iudaismum conversa, neque Christianorum, sed Iudæorum necessitatibus frumentum ministravit, neque triumphi Britannici anno, sed triennio post, hoc contigit. Denique à Prophetis prædictam illam famem quum scribit, intelligit à Prophetis veteris Testamenti, quum ab Agabo prædicta sit Propheta Apostolicorum temporum. quod fecit deceptus interpretatione Rufini Ecclesiasticæ historiæ libro secundo, cap. VIII: *Hoc autem illi futurum nostri Prophetæ prædixerant.* Nostri Prophetæ, id est Christiani. in quibus Agabus. Sed in Græco Eusebiano non ita est: ut mos est Rufino omittere, pervertere, mutare ex „ animi libidine. Itaq; mira est de Helenæ Adiabenorũ „ Reginæ erga Christianos liberalitate hallucinatio. „ Sed neq; minor est inscitia Iudæorum, qui Monoba- „ zo Regi Helenæ marito tribuunt, quod ipsi Helenæ „ potius adscribendum erat, ut taceam quod Monoba- „ zum dicunt proselytũ fuisse. quod & ipsum nugatorium „ est. Nam filius ejus Iazares, postquam patri successisset, & Helene ipsa proselyti facti sunt. Itaq; ridiculum „ est. quod in capite primo Baba Bathra scriptũ extat: „ שבזבז אוצרותיו ואוצרות אבותיו בשנת רעבון מעשׂ קבמונבז המלך „ *Historia de rege Monobazo, qui impendit thesauros suos & „ thesauros majorum suorum in anno caritatis annonæ.* Hoc „ enim Helene vidua ejus fecit, non autem Mono- „ bazus, qui neque tunc vivebat, neque Iudaismum „ unquam professus fuit.

Ibid. *modius sex drachmis venundatus est.*] Imo duodecim drachmis. Nam in Græcis non est ἓξ δραχμῶν, sed ἓξ διδράχμων & quidem sex drachmarum venalis „ modius caritatem annonæ, non famem, arguit. Sed „ farrago habet ἓξ δραχμῶν. Longe major fuit illa caritas annonæ in castris Cæsaris ad Ilerdam, quando ad denarios L in singulos modios annona pervenerat.

MMLXVI.] Hoc anno fuerunt Consules C. Antistius Vetus, M. Suillius Rufus Servilianus. Sed C. Antistio Veteri suffectus est Ostorius Scapula. quibus Coss. factum est S.C. Largianum. Quia neque conditores Fastorum hujus suffecti Consulis, neque interpretes juris, quod quidem sciam, anni, quo S.C. factum est, meminerunt, propterea id studiosos monere voluimus. Sed eodem anno Ostorius Scapula bel- „ lum gerebat in Britannia. Nihil tamen impedit, quo „ minus eodem anno in urbem reversus suffectus fue- „ rit C. Antistio, quando Claudius de Britannis trium- „ phavit, quod nummi declarant. TI. CLAUD. „ CÆSAR AUG. P. M. TR. P. VIII. IMP. XVI. DE BRI- „ TAN. Certe si hoc anno triumphatum de Britan- „ nis, prochronismus fuerit VI annorum in numero „ MMLX, quo notatur Claudium de Britannis trium- „ phasse. „

MMLXIX. *Sub Felice procuratore Iudææ.*] Narrat Josephus lib. XX, cap. VI, 618.

Ibid. *qui plurimos sibi associans.*] Hieronymus omisit numerum ab Eusebio conceptum ἅμα τετρακισμυρίοις: qui numerus expressus extat β ἁλώσ. cap. XXIII. 737, 25.

Ibid. *per exercitum Felicis opprimitur.*] Ipsemet Felix interfuerat pugnæ: Φθάνει δὲ αὐτοῦ τὴν ὁρμὴν Φῆλιξ ὑπαντιάσας μετὰ τῶν Ρωμαϊκῶν ὁπλιτῶν. Iosephus. Tunc dicimus vinci aliquem per exercitum ducis, quando dux ipse abest. Sed in Græcis est στρατηγίας Φήλικος ductu Felicis. Hieronymus στρατιὰν, & στρατηγίαν idem esse putavit.

Ibid. *& eduxisti in desertum quatuor millia virorum.*] Deest Sicariorum. quod non vertit Hieronymus, quia omissum esset ab Eusebio. In Actis XXI, 38. καὶ ἐξαγαγὼν εἰς τὴν ἔρημον τοὺς τετρακισχιλίους ἄνδρας τῶν σικαρίων. Hæc autem proculdubio contigisse sub mortem Claudii, ex Iosepho odorari licet, β ἁλώσ. cap. XXI, in fine: & XXII: & ex Actis ipsis. Nam XXIV, 28, dicitur successorem Felici missum Porcium Festum biennio post. atqui hoc erat biennium imperii Neronis, ut ex ultimo capite Actorum constat. Tunc autem, quum à Tribuno interrogaretur Paulus, Ægyptium illum Pseudopropheta cum suis sicariis fusum fuisse, clare colligitur ex eodem cap. XXI, 38. ὁ πρὸ τούτων τῶν ἡμερῶν. Recens igitur gestum erat. Quare sine dubio ineunte imperio Neronis hæc contigerunt.

Ibid. *in quibus Paulo dicitur.*] In Græcis: τῷ θείῳ Παύλῳ ὑπὸ χιλιάρχου λέλεκται. Hieronymus omisit ὑπὸ χιλιάρχου. Sed antequam à Claudii imperio discedimus, sciant candidi lectores, multa in hujus imperii annos ab otiosis hominibus infarcta fuisse, quæ nullus scriptus codex agnoscit, de Fucino lacu exsiccato, ex Suetonio; de portu Ostiæ; de assumptione Deiparæ virginis; de tribus Solibus; de Dionysio Areopagita; de Philippo Apostolo cruci affixo: item illa: *Claudius de Britannis triumphavit, in cujus gloriæ memoriam filium suum Britannicum appellavit.* quæ neque ullus codex scriptus habet, neque Cassiodorus, neque Marianus: sed ex Eutropio, unde antecedentia Hieronymus descripsit, hic attexta erant. De Fucino lacu siccando verum est, tentatum quidem à Claudio, sed frustra. Dio: τὴν δὲ λίμνην τὴν Φουκίνην τὴν τῶν Μαρσῶν ἠθέλησε μὲν ἐς τὸν Τίβεριν ἐξαγαγεῖν, ὅπως ἥ τε χώρα ἡ περὶ αὐτὴν γεωργῆται, καὶ ὁ ποταμὸς ναυσιπορος μᾶλλον ᾖ. μάτην δὲ δὴ ἐδαπανήθη.

At

At Suetonius perfecisse scribit. quod miror. Nunquam enim emissus fuit: & Seneca quæstiones suas sub Nerone scribente lacus ille erat in rerum natura: ,, quo pertinet versus ille Martialis:

,, *Fucinus, & pigri taceantur stagna Neronis.*

Spartianus vero ait ab Hadriano emissum. Tentavit autem lacum Fucinum emittere Claudius, se II, & Carina Coss. numero MMLVIII, anno secundo imperii sui. Sed nemo scit quo nomine hodie vocetur. Quod si emissus est ab Hadriano, frustra quæritur. De Ostiæ portu consulendus Plinius libro XXXVI, cap. XV. ubi eodem anno & portum Ostiæ factum, & montem, quo lacus Fucinus emitteretur, perfossum scribit. De tribus quoque Solibus videndus idem Plinius libro II, cap. XXXI: *Et nostra ætas vidit Divo Claudio Principe, Consulatu ejus, Cornel. Orphito collega.* Sed periocha de tribus Solibus inepte repetita ex numero MDCCCCLXXIII. Tempus convenit numero MMLXVII. Omnia igitur hæc, quia à recentioribus intrusa in hoc Chronicon fuerunt, merito, tanquam insitiva, omisimus.

MMLXX. *Claudius moritur.*] Asinio Marcello, Acilio Aviola Coss. III Eid. Octob. numero MMLXX. Ergo recte tempus annotatum.

MMLXXI. *Romanorum Nero annos* XIII, *menses* VII, *dies* XXVIII.] Josephus annos XIII, dies VIII. Dio ann. XIII, menses octo. quod proxime abest à rationibus Eusebii.

Ibid. *Felice regente Iudæam.*] Historiam pete ex Josepho, lib. XX, cap. VI.

,, MMLXXII. *Paulus Apostolus religionis suæ rationem* ,, *reddens.*] ἀπολογησάμενος. Non tantum religionis ,, suæ caussam dixit, sed innocentiam suam probavit, ,, quòd seditionis postularetur à Iudæis.

Ibid. *Probus Berytius.*] Ausonius — *Berytiumque Probum.* Hieronymus ex Suetonio.

MMLXXIII. *Statius Surculus Tolosensis.*] Næ ridiculi sunt, qui scribunt hunc esse Papinium poëtam, Silvarum, Thebaidos, & Achilleidos auctorem. Hoc verum fuerit, siquidem Tolosa est Neapolis, & ævum Neronis ævum Domitiani. Neque solum memoria avorum extiterunt, extantque hodie, qui hoc somnium amarunt, sed & supersunt Statii scripti codices, in quibus & lemma Statii Surculi nomen præfert, & vita sub eodem nomine legitur tam ridiculo stilo, quam futili commento. Non desint nugæ, non deerunt nugarum miratores. In libello Suetonii nomen ejus relictum est, ubi vocatur L. Statius Ursulus. quod putamus verum esse, non Surculus.

MMLXXIV. *Terræmotus, & Solis defectio.*] Sol defecit C. Vipsanio Aproniano, L. Fonteio Capitone Coss. prid. Kal. Majas, numero aureo tertio, ἕνῃ καὶ νέᾳ mensis Nisan, Epacta tam æquabili, quam castigata, XXVIII, vel 28, numero Eusebiano MMLXXV. Unius anni prochronismus, qui possit officere illam Solis defectionem investigantibus. Hujus deliquii Solaris meminerunt Plinius libro secundo, cap. LXX. Corn. Tacitus libro XIV. Xiphilinus; ὁ μὲν τι ἥλιος σύμπας ἐν μέσαις ταῖς θυσίαις ταῖς ἐπὶ τῇ Ἀγριππίνῃ κατὰ τὸ ψήφισμα γινομέναις ἐξέλιπεν, ὥστε καὶ ἀστέρας ἐκφῆναι. Non fuit παντελὴς ἔκλειψις, ut iste scribit, sed tamen magna. Potest Sol totus videri defecisse alicubi, quum tamen alibi non totus defecerit. Sed hæc eclipsis nuspiam totum Solis orbem obscuravit.

MMLXXV. *Nero Agrippinam matrem suam, & sororem patris interficit.*] Ita Græca, & POST. & editiones & Marianus. Sed PR. *Nero Agrippinam, uxorem suam, & sororem patris interficit.* Utrovis modo, verum est. Nam tres cædes patratas ab eo in PR. significatur, matris Agrippinæ, uxoris Octaviæ, & amitæ, quam ex duritia alvi cubantem largius purgatam per medicos interfecit. auctor Suetonius. Sed Agrippinæ cædes contigit eodem anno, quo defectus Solis: id est hoc ipso numero. Relegatio vero, & cædes Octaviæ longo post intervallo patratæ. Ideo legendum, ut excudi curavimus, auctoribus POST. Nam mors Octaviæ refertur numero MMLXXXIII.

MMLXXVI. *Nero tanta luxuria fuit, ut frigidis.*] Hieronymus ad verbum ex Eutropio.

Ibid. *Quæ purpureis funibus.*] Blatteis funibus Eutropio. Hieronymus usitatiore voce interpretatus est. Sed unde scit Hieronymus hoc anno Neronem unguentis lavare, & purpureis retibus piscari cœpisse? Eutropius sane, à quo verbatim hausit, tempus non designat.

MMLXXVII. *Iacobus frater Domini, quem omnes Iustum appellabant, à Iudæis lapidibus opprimitur.*] De hujus sanctissimi Apostoli nece plura Hieronymus in libro de scriptoribus Ecclesiasticis ex Eusebio, & libris Hypotheseon, quos vetustas Clementi Alexandrino attribuit, & ex Hegesippi libro quinto, ex quo longissimum passionis hujus Apostoli Actum citat ipsius auctoris verbis Eusebius, Histor. Eccles. II. cap. XXIII, unde hæc præcipua excerpsimus. τούτῳ μόνῳ ἐξῆν εἰς τὰ ἅγια εἰσιέναι. οὐδὲ γὰρ ἐρεοῦν ἐφόρει, ἀλλὰ σινδόνας. καὶ μόνος εἰσήρχετο εἰς ναόν. Item: διά γε τὴν ὑπερβολὴν τῆς δικαιοσύνης ἐκαλεῖτο δίκαιος καὶ ὠβλίας, ὅ ἐστιν ἑλληνιστὶ περιοχὴ τοῦ λαοῦ, καὶ δικαιοσύνη, ὡς οἱ προφῆται δηλοῦσι περὶ αὐτοῦ. Item: διὰ τὸ πάσχα συνεληλύθασι πᾶσαι αἱ φυλαὶ μετὰ καὶ τῶν ἐθνῶν. Dicit statutum ἐπὶ τὸ πτερύγιον τοῦ ναοῦ, ut populum alloqueretur: quo alloquente omnes clamasse ὡσαννὰ τῷ υἱῷ Δαβίδ. Adjicit Pharisæos, & scribas ascendisse εἰς τὸ πτερύγιον, & inde eum præcipitem dedisse. Huic, inquit, soli licebat in sancta (Sanctorum) ingredi, quia non lanea, sed linea induebatur. Ergo omnibus, qui linea veste uterentur, licebat ingredi. Atqui uni summo Pontifici, idque semel in anno, concessum erat. Jacobus vero multum abest ut Sancta posset ingredi, qui ne Levita quidem esset. Nullum enim Apostolum de stirpe Levi Domino fuisse tam certum est, quam dubitare, absurdum. Hoc autem alludit ad locum Ezekielis XLIX, 17, ubi depositis laneis vestibus lineas assumere Sacerdotibus præcipitur, quum ad functiones templi accingerentur. Alioqui extra templum cultu vestis à plebe non differebant, adeo ut Sacerdotibus lineas induere non liceret, ne in templo quidem, sive iis, qui propter ἐλάττωμα, aut labem, aut senium Templo operari non poterant, sive iis, qui extra ἐφημερίαν suam erant. Ministrantibus enim tantum fas erat lineas induere, quas sacris operati in conditoriis suis aut arculis reponebant. Josephus 842, initio capitis: τῶν δὲ ἀπὸ γένους ἱερέων, ὅσοι διὰ πήρωσιν οὐκ ἐλειτούργουν, παρῆσαν τε ἅμα τοῖς ὁλοκλήροις ἐνδοτέρω τοῦ γείσου, καὶ τὰς ἀπὸ τοῦ γένους ἐλάμβανον μερίδας, ταῖς μὲν ἐσθῆσιν ἰδιωτικαῖς ἐχρῶντο· τὴν γὰρ ἱερὰν ὁ λειτουργῶν ἠμφιέννυτο μόνος. Atqui iste Hegesippus ait lineam, sive sacerdotalem vestem, Iacobum semper, laneam autem nunquam gestasse, propterea quod erat Sacerdos. Sed Sacerdotes, ut diximus, semper laneas gestabant, καὶ ἰδιωτικὰς extra septa Templi, lineas vero ne in ipsis quidem septis Templi, nisi quum ministrarent. Ioseph. ἐπὶ δὲ τὸ θυσιαστήριον ἀνέβαινον οἱ τῶν ἱερέων ἄμωμοι βύσσον μὲν ἀμπεχόμενοι, ἀπὸ ἀκράτου δὲ νήφοντες.

Extra Templum, inquam, ἰδιωτικῷ σχήματι induebantur. Ezekielis cap. XLIV, 19. *Egredientes ad atrium exterius ad populum, exuent ministratoria, reponentes ea in cellis Sanctuarii, & induent vestes alias, ne forte vestimentis suis populum sanctificent.* Et solus, inquit, ingrediebatur Templum. Sane non mirum cui licuerit ingredi τὰ ἅγια τῶν ἁγίων, & Templum quoque ingredi illi concessum fuisse. Soli autem Pontifici Maximo semel in anno ingredi licebat, reliquis de XXIV stationibus in priora ἅγια, vel τὸν ναόν. Inde Epiphanius in Nazoræis, Hæresi XXIX, ἱερατεῦσαι τὸν αὐτὸν dicit κατὰ τὴν παλαιὰν ἱερωσύνην. ideo ei licuisse τὰ ἅγια εἰσιέναι. Quod ex hoc loco hausit, eundemque errorem incurrit. Vocabatur ὠβλίας propter excellentem justitiam. Sane ponatur quævis ex quatuor gutturalibus prima. nunquam efficies, ut Oblia justum aut Hebraice aut Ierosolymitane significet. Verte susque deque illud nomen. nunquam prodibit id, quod iste Hegesippus persuadere conatur. Deinde ὠφλίας est περιοχὴ τοῦ λαοῦ, καὶ δικαιοσύνη. Non video quomodo eadem sint περιοχὴ τοῦ λαοῦ, καὶ δικαιοσύνη. Sed hoc assevero, si per φ scriberetur ὠφλίας, id esse ὀχύρωμα θεοῦ, arcem, munitionem Dei, עפליה. Sed hoc non solvit ænigma Hegesippi. Quemadmodum, inquit, prophetæ de eo significant. Vellem testimonia ipsa prophetarum adduxisset. Item, omnes Tribus, & Gentiles die Paschatis convenisse. Certe duæ tantum tunc Tribus erant, Benjamin, (in qua Ierusalem), & Iuda, ut & pueri sciunt: estque idem commentum, quod in Epistola Ptolemæi ad Pontificem Eleazarum. Præterea quis unquam fando audivit, aut legendo didicit, Gentes die Azymorum Ierosolyma convenire solitas? Gentiles sane adorabant, immolabant, vota solvebant, & suscipiebant in Templo Ierosolymitano, non catervatim, non condicta profectione, sed singuli, & ut quenque negotiatio sua, aut casus Ierosolyma tulerat, non autem ut Gentes sibi condicerent diem θρησκείας in festo ullo Iudaico, nedum in Azymorum solenni, à quo omnis incircumcisus summovebatur. Statutus est in πτερυγίῳ Templi ab infinita turba. quasi illuc facilis ascensus esset. Certe qui tam desperatæ audaciæ esset, ut eo ascenderet, poterat dicere, ἐπιλάθου τῶν οἴκαδε: quemadmodum dicebatur de iis, qui flectebant promontorium Maleam: *Qui flectit Maleam, obliviscatur reditus in patriam*, vel, ut veteres loquebantur, *domuitionis.* Μαλέαν δὲ κάμψας ἐπιλάθου τῶν οἴκαδε. quid quod totum fastigium Templi erat consitum verubus ferreis, ut ne aves quidem ibi consistere possent? Joseph. 842, 30. Quomodo tanta turba ibi pedem ponere potuit, ubi ne avibus quidem consistendi locus erat? Et tamen in πτερύγιον ascendit infinita turba, & post eam non exiguus numerus Pharisæorum & Scribarum, ut Sanctum inde deorsum dejicerent. Quid? illi scribæ non veriti sunt polluere sanctum Templum, cædem hu-,, manam patrantes ex ejus Pterygio? quod districte ,, vetatur II Reg. XI, 15. II Chron. XXIII, 14. Postremo concionanti ex Pterygio populum acclamasse Osanna filio David: quasi Osanna acclamaretur omni loco, & in omni plausu. Semel in scenopegia acclamabant, acclamantque hodie, ramos, quos Hosanna vocabant, & vocant hodie manu gestantes, ὀσχοφοροῦντες, non alias. Apostoli si ramos non detregissent ex palmis, non potuissent illud acclamare. neque si Christus non fuisset filius David, potuissent dicere υἱῷ Δαβίδ. neque sane Iacobo congruit, si non fuit filius David, quia Osanna est ὄσχος, sive ramus, qui gestatur in ὀσχοφορίᾳ σκηνοπηγίας. Itaque ὡσαννὰ τῷ υἱῷ Δαβίδ, nihil aliud est, quam ὁ ὄσχος τῷ υἱῷ Δαβίδ. Sed & illa animadvertenda: εἷς τῶν ἱερέων τῶν υἱῶν Ρηχὰβ υἱοῦ Ἀρχαβείμ. Tantundem est dicere υἱὸν Ρηχὰβ ac υἱὸν Ἀῤῥεχαβείμ, quod idem sit nomen. Nam Ἀρχαβείμ sunt Rechabitæ, cujus familiæ auctor Rechab. neque recte dixero filius Seleuci ex familia Seleucidarum. Præterea isti Rechabitæ non potuerunt esse Sacerdotes; quod essent ex Tribu Iuda. I Paralip. II. in fine. Rursus: καὶ ἐπληρώθη ἡ γραφὴ ἡ ἐν Ἠσαΐᾳ γεγραμμένη, Ἄρωμεν τὸν δίκαιον, ὅτι ἡμῖν δύσχρηστός ἐστιν. in Rufino est Ieremias, non Esaias. Neutrum verum. Est enim ex Pseudepigrapha Sapientia Salomonis, cap. secundo, 12. ἐνεδρεύσωμεν τὸν δίκαιον, ὅτι δύσχρηστος ἡμῖν ἐστί. quod περίεργοι quidam insulserunt in III caput Isaiæ. δήσωμεν τὸν δίκαιον, ὅτι δύσχρηστος ἡμῖν ἐστί. Justinus autem in Tryphone negat hæc in LXX editione legi, & pro illis legit: ἄρωμεν τὸν δίκαιον. In principio vero hujus longissimi testimonii dicitur Jacobus neque vinum neque sicera bibisse, neque carnem, aut aliud quid anima præditum comedisse. Certe si hoc ita est, ergo cum Christo in supremo δείπνῳ neque Pascha comedit, neque poculum sumpsit, & plus fecit, quam cæteri Nazaræi, quibus vino tantum & potu inebriante, non autem esu carnium, interdictum erat. Certe mira sunt hæc: illum victu tam differente & ab Apostolis collegis, & abipso Magistro Salvatore usum tum quotidie, tum in illa tanti momenti cæna, quam ultimam cum discipulis Dominus habuit, ut solus neque de agno comederet, neque poculum salutare, ut reliqui condiscipuli, biberet. Hæc igitur obiter animadvertere voluimus, ut sciant tirones veterum scripta non solum cum reverentia ipsorum Auctorum, sed etiam cum delectu eorum, quæ ipsi scripserunt, legenda esse. Scio esse κακοήθεις, μισαλήθεις, cervicosos, qui hæc tam crassa defendunt. Propterea nos ea produximus, ut ab hujusmodi præpotterorum patronorum maledica & virulenta contumacia caveatur. qui quum hæc legunt, si quidem intelligunt, lectores eorum non admonent: si non intelligunt, inique patiuntur ab aliis moneri. Cæterum si plura requiris de Jacobo hoc, pete ea ex Commentario Hieronymi in Epistolam ad Galatas, ad finem capitis primi: & ex Catalogo scriptorum Ecclesiasticorum. quæ omnia sunt ex Hegesippo.

Ibid. *à Iudæis lapidibus opprimitur.*] Quod & testatum quoque reliquit Josephus. neque adeo rerum Templi ac Iudaicarum ignarus fuit, ut ἀπὸ πτερυγίου eum à populo præcipitem datum scripserit, à Pharisæis, & Scribis, ab infinita denique turba, qui illuc tanquam aves, aut σχοινοβάται, ascenderint, & ubi vix unus homo consistere poterat, ibi tot homines quasi choreas ducere potuerint: & quo nullæ aves advolarent, eo facilis ascensus hominibus fuerit. Unde quid de hoc Hegesippo judicandum sit, æstimare licet.

MMLXXVIII. *Ante mensam Neronis fulmen cecidit.*] Nerone IV, Cornelio Cosso Coss. Corn. Tacitus. numero MMLXXVI. Metachronismus biennii. Tzetzes in versibus Politicis, pag. 38:

καὶ δή ποτε τοῦ Νέρωνος πίνοντος, ἐν τραπέζῃ
σκηπτὸς χυθεὶς ἐξήρπαξεν ἐκ τῆς χειρὸς τὸν σκύφον.
βλάβη δ' οὐδ' ὅλως γέγονεν ἐκείνῳ τῷ τυράννῳ.

Consentanea his scribit Philostratus lib. IV de vita Apollonii: ἐσκήπτετο δὲ, ὡς ἔφην, καὶ πολὺ μᾶλλον

ἐφ' οἷς καὶ περὶ τῆς διοσημείας εἶπε. Γενομένης γὰρ ποτὲ ἐκλείψεως ἡλίου, καὶ βροντῆς ἐκδοθείσης, ὅπερ ἥκιστα ἐν ἐκλείψει δοκεῖ ξυμβαίνειν, ἀναβλέψας ἐς τὸν οὐρανὸν, Ἔσται τι, ἔφη, μέγα, καὶ οὐκ ἔσται. ξυμβαλεῖν μὲν δὴ τὸ εἰρημένον οὔπω εἶχον οἱ παρατυχόντες τῷ λόγῳ, τρίτη δὲ ἀπὸ τῆς ἐκλείψεως ἡμέρα ξυνῆκαν τοῦ λογίου πάντες. σιτουμένου γὰρ τοῦ Νέρωνος, ἐμπεσὼν τῇ τραπέζῃ σκηπτὸς διήλασε τὴν κύλικα ἐν χερσὶν οὖσαν, καὶ οὐ πολὺ ἀπέχουσαν τοῦ στόματος. τῷ δὴ παρὰ τοσοῦτον ἐλθεῖν τοῦ βληθῆναι αὐτὸν, Πεπράξεσθαί τι εἶπε, καὶ οὐ πεπράξεσθαι. Ex his sine dubio sua illa accepit Tzetzes. Sed quemadmodum omnia, quæ illi Plano attribuuntur, commentitia & falsa sunt, ita omnis ratio temporum in illis libris præpostera. ut hic, quum dicitur triduo post defectionem Solis id contigisse, hoc est numero MMLXXV. quo nihil vanius.

Ibid. *Persius moritur.*] Hieronymus ex Suetonio. obiit P. Rubrio Mario Celso, L. Asinio Gallo Coss. Auctor vetus interpres Persii in ejus vita. Tempus congruit numero præsenti.

Ibid. *anno vitæ suæ* XXIX.] Hic sane est annus vigesimus nonus ab ejus natali, numero MML. Sed vetustissimus Grammaticus ejus vitæ scriptor anno XXX. *Decessit autem vitio stomachi anno* XXX. quæ clausula quum male irrepserit retro aliquot lineis ante finem, post finem rejicienda est. Puto & ibi quoque legendum XXIX. Certe ita postulant paria Consulum, quæ totidem sunt à Fabio Persico, & L. Vitellio Coss.

Ibid. *Thermæ à Nerone ædificatæ.*] C. Læcanio Basso, M. Licinio Crasso Coss. numero MLXXX. Biennii prochronismus. Martialis: *Thermis quid melius Neronianis?* Eutropius, unde accepit Hieronymus: *Aedificavit Romæ Thermas quæ ante Neronianæ dictæ, nunc Alexandrinæ appellantur.* P. Victor Regione Urbis nona: *Thermæ Neronianæ, quæ postea Alexandrinæ.*

MMLXXIX. *Nero Romæ in citharistarum agone.*] ὕστερον πρότερον. Nam non potuit in agone certare, nisi quum agon institueretur. Institutus autem Nerone IV, Cosso Cornelio Coss. numero MMLXXVI. Triennii metachronismus. In nummis Neronis de Agone, quæ Neronia dicebantur, CERTA. QUINQ. ROM. CONST. & quidem non quatuor annorum, sicut Olympias, sed quinquennii solidi, instar lustri Romani. Imo, nescio an per errorem, septimo anno celebratum invenio, postquam institutus fuit, C. Suetonio Paulino, L. Pontio Telesino Coss. à numero MMLXXVI, ad numerum MMLXXXII. Alii quinquennale ludicrum diversum ab illo, qui Neronia vocabatur, fuisse scribunt; mendose, neque audiendi sunt.

Ibid. *citharistarum.*] Κιθαρισταὶ, qui cithara sine voce modulantur, qui aliter ψιλοκιθαρισταί. Κιθαρῳδοὶ autem, qui & vocem adjungunt. Utroque modo certavit Nero. Grammatici diversa illis attribuunt ὄργανα, τῷ κιθαριστῇ τὴν κίθαριν, τῷ κιθαρῳδῷ τὴν κιθάραν.

Ibid. *Post Marcum Anianus.*] Miror unde Dorotheus Martyr, Tyriorum Episcopus, didicerit Marcum Apostolum sub Trajano passum. Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας Τραϊανοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κάλων λαβὼν κατὰ τοῦ τραχήλου, καὶ συρεὶς ἀπὸ τῶν καλουμένων Ἀγγέλων ἐκεῖ ἑκάη πυρὶ ὑπὸ τῶν εἰδωλομανῶν, μηνὶ Φαρμουθὶ λέων. καὶ ἐκεῖ ἐτάφη ἐν τοῖς Βουκόλου. Porro VIII anno Neronis, non IX, passum scribit Hieronymus in Catalogo Scriptorum.

MMLXXX. *M. Annæus Lucanus.*] Male hoc nomen per e simplex scribitur. Terentianus:

Annæus Seneca, & Pomponius ante Secundus.

Et inscriptio Romana: ANNÆUS PLACIDUS HERCULI DONUM DEDI. Est enim Iambus. Et Græcis semper Ἀνναῖος. Extant plurimæ Inscriptiones, in quibus semper ANNÆUS. Vide Indicem in Collectanea Inscriptionum Grutteriana.

Ibid. *in Pisoniana conjuratione deprehensus.*] Silio Nerva, & Attico Vestino Coss. numero sequenti. Prochronismus unius anni.

Ibid. *Nero, ut similitudinem Trojæ.*] Memmio Regulo, Paulo Verginio Coss. biennio ante conjurationem Pisonianam, & damnationem Lucani. Metachronismus unius anni. Vide Inscriptionem LXI, 3, in Collectaneis Grutterianis, ubi inter alia: QUANDO. URBS. PER. NOVEM. DIES. ARSIT. NERONIANIS. TEMPORIBUS.

Ibid. *In Asia tres urbes terræmotu conciderunt.*] Nerone IV, Cornelio Cosso Coss. numero MMLXXVI. Quadriennii metachronismus. Corn. Tacitus Annali XIV. *Eodem anno ex illustribus Asiæ urbibus Laodicea tremore terræ prolapsa, nullo à nobis remedio, propriis opibus revaluit.* Absque Cor. Tacito fuisset, qui Laodiceæ casum memorat, ego existimassem agi de terræ motu gravissimo, qui accidit, L. Memmio Regulo, Paulo Verginio Rufo Coss. numero MMLXXIX. cujus terræ motus meminit Seneca statim initio libri sexti Nat. Quæst. Hoc enim series historiæ postulabat. Paulus Orosius eadem verba, ut solet, ab Hieronymo repetit. Colossæ autem omnes scripti habent, præter FR. in quo Colassæ, ut apud Polyænum lib. VII. & in quibusdam Epistolarum Pauli Apostoli codicibus Κολασσαεῖς. Κολοσσαὶ autem urbem postremis temporibus Χώνας dictam scimus ex Oecumenio. Apud Polyænum libro septimo legitur ἐν Κολοσσαῖς τῆς Φρυγίας. quia indifferenter Κολοσσαὶ, & Κολασσαὶ scriberetur, & pronunciaretur, ut Dolobella, Dolabella: Dalmatæ, Delmatæ: Mithradates, Mithridates.

Ibid. *Albino Florus succedit.*] Gessius Florus Clazomenius missus successor Albino, biennio ante bellum Judaicum, quod cœpit duodecimo anno Neronis. Ergo decimo anno Neronis missus, ut hic recte notatur. Josephus cap. ultimo lib. XX.

Ibid. *Iunius Gallio frater Senecæ.*] Hieronymi. Atqui adhuc vivebat numero MMLXXXII, Silio Nerva, & Attico Vestino Coss. quibus Consulibus L. Seneca frater ejus extinctus. Corn. Tacitus Annali XV: *Postea Iunium Gallionem Senecæ fratris morte pavidum, & pro sua incolumitate supplicem increpuit Salienus Clemens*, &c. Hic autem fuit frater L. Senecæ, prius quidem dictus M. Annæus Novatus, postea hoc nomen habuit adoptatus à Junio Gallione Ovidii familiari, ad quem extat XI Elegia libri IV de Ponto.

Ibid. *propria se manu interficit.*] Aliter Xiphilinus, post Senecam fratrem & ipsum quoque extinctum, καὶ οἱ ἀδελφοὶ ὕστερον ἐπαπώλοντο. nimirum Mela, & Gallio. Qui fieri igitur potuit, ut qui numero MMLXXXII adhuc vivebat, extinctus sit, aut sibi mortem consciverit biennio ante?

MMLXXXI. DLVCCXI. *Non est acta.*] PR. non habent hæc.

Ibid. *Duæ tantum Provinciæ sub Nerone factæ.*] Hieronymus ab Eutropio: *Duæ tamen Provinciæ sub eo factæ sunt, Pontus Polemoniacus, concedente Rege Polemone, & Alpes Cottiæ,* (Cotto) *Rege defuncto.* Quæ & ad verbum Eutropius ipse à Suetonio mutuatus est in Nerone, Sectione XVIII. Flavius Vopiscus in Aureliano: *Pomœrio autem nemini Principum licet addere, nisi ei, qui agri barbarici aliqua parte Ro. Remp. locupletarit. Addidit autem Augustus, addidit Trajanus, addidit Nero: sub quo Pontus*

tus Polemoniacus, & Alpes Cottiæ Romano nomini attributa. Polemoniacus Pontus dicitur ad distinctionem Ponti Pelagonii, qui mendose scribitur per Æ in veteri inscriptione. PONTI. PÆLAGONII. ET. BYTHYNIÆ.

Ibid. *Duæ tantum.*] Sine dubio apud Eutropium ita legit, quum in excusis legatur, *duæ tamen.* quæ recta est lectio.

Ibid. *Pontus Polemoniacus.*] Polemonis hujus, quo concedente Romanis, Pontum provinciam factam esse scribit Eutropius, meminit Iosephus cap. ult. lib. XIX. 602. καὶ Πολέμων τὴν Πόντου κεκτημένος δυναστείαν. Sed multi Polemones Ponti reges fuerunt, ut ex Strabone, & aliis scriptoribus, constat. Fuit & eodem tempore alius Polemo rex Ciliciæ, quo posito præputio duxit uxorem Berenicen filiam Agrippæ senioris regis Iudæorum, sororem Agrippæ junioris, cum qua frater ipse Agrippa consuetudinem stupri habere dicebatur, auctore Josepho, & Juvenale:

— *incestæ dedit hunc Agrippa sorori.*

Apud Gelasium in Catalogo Episcoporum Nicenorum πόντον Πτολεμαϊκὸν perperam legitur. Lege Πολεμωνιακόν.

Ibid. *& Alpes Cottiæ, Cottio rege defuncto.*] Videntur omnes reges illarum Alpium Cottii dicti, à quorum primo Cottiæ Alpes vocatæ, teste Ammiano, lib. XV. Inde Cottianæ civitates Plinio: item γῆ Κοττίου Straboni lib. III, & IV.

Ibid. *Cottio Rege defuncto.*] In nummis Neronis, COTTIOS. quod huc pertinet.

Ibid. *Nero in Olympiade coronatur.*] Nimirum præsenti Olymp. CCXI, ut recte hic annotatum. Xiphilinus: ἐν δὲ τοῖς Ὀλυμπίοις ἅρμα ἐλάσας, καὶ πεσὼν ἐξ αὐτοῦ, καὶ ὀλίγου δεῖν συντριβείς, ὅμως ἐστεφανώθη· καὶ διὰ τοῦτο καὶ τοῖς Ἑλλανοδίκαις τὰς πέντε καὶ εἴκοσι μυριάδας, ἃς ὕστερον Γάλβας παρ' αὐτῶν ἀπῄτησεν, ἔδωκε.

Ibid. *Cerycas, Citharistas, Tragœdos, aurigas vario certamine superans.*] Vide infra, numero sequenti. Nam ex illis huc quædam transtulit interpres. Noti sunt nummi Neronis, in quibus Nero habitu citharœdico.

„ Ibid. *Citharistas.*] Xiphilinus: τὸν μέν τοι στέφα-
„ νον τὸν τῶν κιθαρῳδῶν ἀνικεὶ ἔλαβε, πάντων, ὡς καὶ
„ ἀναξίων τῆς νίκης ἐκκληθέντων. Ubi etiam utitur
„ verbo proprio ἐκκληθέντων. Nam qui à brabio
„ nunquam repulsi fuerant, ii vocabantur ἀνέκκλη-
„ τοι. Vetus Inscriptio. ἄλυπος, ἀσυνέξωστος,
„ ἀνέκκλητος.

Ibid. *L. Annæus Seneca Cordubensis.*] Periit numero
„ MMLXXXI, ut hic recte annotatum, Silio Nerva, At-
„ tico Vestino Coss.

MMLXXXII. *Rursum Nero Isthmia.*] Paulino Suetonio, Pontio Telesino Coss. Auctor Xiphilinus. Hoc ipso anno. Hæc omnia fere ad verbum Eusebius ex Philostrato, lib. IV; τὰ γὰρ βασίλεια ἐκλιπὼν ἐς τὴν Ἑλλάδα ἀφίκετο κηρύγμασιν ὑποθήσων ἑαυτὸν Ὀλυμπικοῖς τε καὶ Πυθικοῖς. ἐνίκα δὲ καὶ Ἰσθμοῖ. αἱ δὲ νῖκαι ἦσαν κιθαρῳδίαι, καὶ κήρυκες. ἐνίκα δὲ καὶ τραγῳδοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ. Itaque præcones sacrorum certaminum intelligit, non familiam, quæ Athenis dicebatur Κήρυκες, ἀπὸ Κήρυκος τοῦ Ἑρμοῦ.

Ibid. *Pythia, Actia celebrans.*] Omisit ἴδια Hieronymus.

Ibidem. *Inter cerycas, Tragœdos, & citharistas coronatur*]. Retexuit omnem seriem verborum Græcorum, selectis, quæ vertere voluit, aut potuit, τραγῳδίαις, κιθαρῳδίαις ἐστεφανοῦτο κήρυξιν. Quæ vertenda erant: *Tragœdiis, & cantibus ad citharam coronabatur sub præconibus.* Philostratus lib. v de Nerone: τραγῳδίαν δ' ἀπαγγέλλει, καὶ κιθαρῳδίαν. Nam victorias in sacris certaminibus per præcones pronunciari, & coronas ad præconium dari, non est opus monere, quum vulgatissima res sit. Malim vero, *ludis Tragicis, & citharœdicis coronabatur sub præconio.* Nam hoc frequentissimum fuit, ut coronæ bene meritis darentur celeberrima die, puta τραγῳδοῖς, Διονυσίοις: hoc est spectaculis Tragicis, aut Liberalibus, ut est dicere apud Demosthenem in oratione pro corona, in ψηφίσμασι, quæ ibi producuntur, & in Decreto Athenienfium in gratiam Hyrcani Iudæorum Ethnarchæ apud Iosephum: quæ interpretatio eodem, quo altera, recidit. Sequitur in Græcis, ἅρματι πωλικῷ, καὶ τῷ τελείῳ, καὶ δεκαπώλῳ. quod nescio quomodo in superiorem numerum traductum ita vertit: *Cerycas, citharistas, Tragœdos, aurigas vario certamine superans.* quod & Orosius totidem fere verbis retulit. πωλικὸν ἅρμα opponitur τῷ τελείῳ, ut paulo eruditiores sciunt. Sed Latine haud scio an recte reddi possit. quam difficultatem unicam esse putamus caussam, quæ Hieronymum ab his vertendis deterruerit. *Pullo equino, & equis* non satis est. Latini lactentes & majores hostias dicunt, quæ Græci γαλαθηνὰ καὶ τέλεια θύματα. Sed τέλειον ἅρμα nisi longo verborum ambitu, nunquam Latine reddideris.

Ibidem. *Rursum Nero Isthmia*] Post hæc in PR. „
hæc leguntur. *quidam Codices habent, quod* CCXI „
Olympias acta non est. At POST. Edit. & Marian. non habent. Atquin in Græcis quoque leguntur, μεταθέντος καὶ τὴν Ὀλυμπιάδα. Nam Olympiadis illius celebrationem in sequentem annum differri edixit. Philostratus libro v, verbis Apollonii: ἐγὼ δὲ νικήσειν μὲν Νέρωνα ἐν Ὀλυμπίᾳ φημί. τίς γὰρ οὕτω θρασύς, ὡς ἐναντία θέσθαι; Ὀλύμπια δὲ οὐ νικήσειν, ἅ, τε μηδὲ ἐν ὥρᾳ ἄγουσι. πατρίου μὲν γὰρ τοῖς Ὀλυμπίοις τοῦ πέρυσιν ἐνιαυτοῦ ὄντος, ἐκέλευσε τοὺς Ἠλείους Νέρων ἀναβαλέσθαι αὐτὰ ἐς τὴν ἑαυτοῦ ἐπιδημίαν, ὡς ἐκείνῳ μᾶλλον, ἢ Διῒ θύσοντας. Hinc illustratur locus Pausaniæ Phocicis: Εἰ δὲ ἀληθὲς τὸ ἐπίγραμμα, Ὀλυμπιάδι τῇ πρώτῃ μετὰ δέκα καὶ διακοσίας φαίνοιτο αὐτὸν κότινον ὁ Ξενόδαμος ἀνελόμενος. Αὕτη γὰρ ἐν τοῖς Ἠλείων γράμμασι παρεῖται μόνη πασῶν ἡ Ὀλυμπιάς.

Ibid. *Nerone in expensas centies centena millia decreto* „
Senatus annua subministrantur] Centies centena mil- „
lia, sunt centies centena millia sestertium. Nam in „
re nummaria aliter Latini non loquuntur. Ea sunt „
nummi Romani aureorum centum millia, numisma- „
tis Gallicani Solatorum Scutatorum ducenta octo „
millia, trecenti triginta tres cum triente. Tam exi- „
guam summam annuam decreto Senatus illi gurgiti „
attributam fuisse credemus, qui octigena nummum „
diurna millia in Tiridatem erogaverit, & qui, ut „
Suetonius ait, devitiarum & pecuniæ fructum non „
alium putabat, quam profusionem? Nos non dubi- „
tamus in Græcis fuisse, Νέρωνι εἰς δαπάνας, μύ- „
ριαι μυριάδες ἐτήσιοι τῷ συγκλήτου δόγματι „
ἐχορηγήθησαν. quæ ita vertenda erant: *Neroni in ex-* „
pensas millies annuum decreto Senatus suppeditatum. Id est „
auri Romani quadragies centena millia aureorum, „
Gallicani numismatis milliones octo trecenta tri- „
ginta tria millia Scutatorum Solatorum, trecenti „
tri- „

,, triginta tres cum triente. Ac vereor ne majorem
,, summam illi Senatus decreverit, quum tantundem
,, Tiridati abeunti ab ipso Nerone collatum fuisse Sue-
,, tonius scribat: *In Tiridatem, quod vix credibile videatur*
,, *octingena nummum millia diurna erogavit, abeuntique super*
,, *H. S. millies contulit.* Quod quum ita sit, non video,
,, cur Hieronymus properans verterit centies centena
,, millia, quæ tamen sunt millies centena millia; &
,, præterea ita loquutus sit, ut intelligendum sit num-
,, mos sestertios ex usu Latini sermonis, quum tamen
,, in Græcis de drachmis agatur. Nam centies centena
,, millia Latine sunt, ut diximus, sestertium nummo-
,, rum centies centena millia. At χιλιὰς μυριάδων,
,, vel χίλιαι μυριάδες sunt & ipsa quoque centies
,, centena millia, sed ex consuetudine Græci sermonis
,, sunt drachmæ. Tantum igitur Nero erogavit Tiri-
,, dati in viaticum, quantum illi annuum à Senatu de-
,, cretum est.

MMLXXXIII. *Nero cum ceteris viris insignibus Octaviam.*] Videntur esse Hieronymi. Tempus necis Octaviæ in Collectaneis nostris anno secundo Olymp. CCX. numero MMLXXVIII. Quinquennii metachronismus. Hac in parte mutilus est Corn. Tacitus.

,, Ibid. *Cornutumque Philosophum præceptorem Persii.*]
,, Non solum Philosophus, sed & Philologus fuit, scri-
,, psitque ad Silium Italicum libros de Virgilio. Cha-
,, risius: CIVITATUM: Annæus Cornutus ad Italicum
,, de Virgilio libro X: *Iamque exemplo tuo etiam Princi-*
,, *pes civitatium, & poëtæ incipient similia fingere.* Scripsit
,, & Commentarium in Virgilium, cujus & ipse Cha-
,, risius, & Gellius meminere.

MMLXXXIV. *Musonius.*] Suidas: Μουσώνιος Καπίτωνος Τυῤῥηνὸς, πόλεως Βουλσινίου, διαλεκτικὸς, φιλόσοφος, καὶ Στωϊκὸς, γεγονὼς ἐπὶ Νέρωνος, γνώριμος Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως, πρὸς ὃν καὶ ἐπιστολαὶ φέρονται Ἀπολλωνίου, κἀκείνου πρὸς Ἀπολλώνιον. διὰ γοῦν τὴν παῤῥησίαν, καὶ τὸ ὑπερβάλλον τῆς ἐλευθερίας αὐτοῦ ὑπὸ Νέρωνος ἀναιρεῖται. Neque Etruscum domo Vulsiniis, sed Babylonium, neque à Nerone interfectum, sed in carcerem conjectum fuisse scribit Philostratus libro IV: Ἀλλὰ Μουσώνιος ὁ Βαβυλώνιος ἀνὴρ, Ἀπολλωνίου μὲν δεύτερος ἰδέθη ἐπὶ σοφίᾳ, καὶ ἐκεῖ μὲν ὢν ἐκινδύνευσεν, ἀπέθανε δ' ἂν τὸ ἐπὶ τῷ δήσαντι, εἰ μὴ σφόδρα ἔῤῥωτο. Ubi vides non stetisse per Neronem, quin moreretur, absque ejus invicta constantia fuisset. Alius est Musonius Rufus, qui in exilium à Nerone missus, & ipse quoque Philosophus.

Ibid. *L. Annæus Melas Senecæ frater & Gallionis bona Lucani Poëtæ filii sui à Nerone promeretur.*] Atqui ἐπεπώλητο τῶν ἀδελφῶν, ut refert Xiphilinus ex Dione. *Interfectus post fratrem.* Quomodo igitur petivit bona filii sui? Deinde quæ bona vivo patre possidet filius, præter peculium castrense, aut adventitium?

Ibid. *Primus Nero super omnia scelera sua etiam persecutionem in Christianos facit.*] Memmio Regulo, Verginio Rufo Coss. numero MMLXXXIX. ex Corn. Tacito, qui supplicium Christianorum subjicit statim post incendium Urbis Neronianum. Metachronismus quinquennii. Nam iste ultimus annus Neronis, C. Galerio Trachalo Turpiliano, C. Silio Italico Coss. Non igitur recte tempus designatum.

Ibid. *persecutionem in Christianos.*] Supplicium Christianorum, ut alligati axibus cera & pice illiti cremarentur, & usum nocturnorum luminum vigilibus præstarent, auctore Corn. Tacito. hoc est, ut tunica molesta induti per totam noctem ardentes vigilibus essent vicem ignium excubiarum. Tunica autem molesta erat indusium cera litum, quo sontes tæda & papyro circundati supervestiebantur. Scholia Juvenalis: *Nero maleficos homines tæda & papyro & cera supervestiebat, & sic ad ignem admoveri jubebat, ut arderent.* Hæc Scholiastes ille in illos versus Juvenalis, qui sine dubio de Christianis dicti sunt, (quos, ut idem Scholiastes postea notat, Maleficos, id est magicarum superstitionum pontifices vocabant,) & ad hanc historiam referuntur:

Pone Tigillinum: tæda lucebis in illa,
Qua stantes ardent, qui fixo gutture fumant,
Et latus mediam sulcus diducit arenam.

Quem locum depravatissimum ita legendũ esse jamdudum monuimus. Quia igitur papyro circundati cera superinduebantur, propterea Cerei dicti fuere: quia cerei intus papyro farcti, extrinsecus cera vestiuntur. Unde Cereus, qui Græce κηρίων, à vetere poëta dicitur κηροχίτων, hoc est cerea tunica superindutus. Idem Scholiastes: *Vivus ardebis quemadmodum in munere Neronis vivi arserunt, de quibus ille jussit cereos fieri, ut lucerent spectatoribus, quum fixa essent illis guttura, ne se curvarent.* Ita hac tunica liti, & axi semissali alligati sarmentorum ambitu comburebantur: unde *semaxii*, & *Sarmentitii* vocabantur. Hinc jocus in Sarmentum scurram, bipedem nequissimum:

Aliud scriptum habet Sarmentus, aliud populus voluerat,
Digna dignis. Sic Sarmentus habeat dignas compedes.
Rustici, ne nihil agatis, aliquis sarmentum alliget.

Est jocus ab ambiguo: quia Sarmentum scurram ad axem semissalem alligari, & sarmentum circundari jubet, ut Sarmentus concremetur. Atque hæc hactenus de persecutione Christianorum prima sub Nerone, anno imperii ejus nono, Christi Dionysiano LXIII, numero MMLXXIX, annis XXX post Dominicam Ascensionem: non autem anno XIV Neronis, Christi LXVIII, ut hic positum est.

Ibid. *in qua Petrus & Paulus gloriose Romæ occubuerunt.*] Vetustiorum opinio est Paulum & Petrum eadem die eodemque anno simul passos. Dionysius Corinthiorum Episcopus ad Romanos apud Eusebium in fine lib. II Histor. Eccles. ὡς δὲ, inquit Eusebius, κατὰ τὸν αὐτὸν ἄμφω καιρὸν ἐμαρτύρησαν, Κορινθίων ἐπίσκοπος Διονύσιος ἐγγράφως Ῥωμαίοις ὁμιλῶν ὧδε παρίστησι. [Ταῦτα] καὶ ὑμεῖς διὰ τῆς τοσαύτης νουθεσίας τὴν ἀπὸ Πέτρου καὶ Παύλου γενηθεῖσαν φυτείαν Ῥωμαίων τε καὶ Κορινθίων συνεκεράσατε. καὶ γὰρ ἄμφω καὶ εἰς τὴν ἡμετέραν Κόρινθον φυτεύσαντες ὑμᾶς ὁμοίως ἐδίδαξαν, ὁμοίως δὲ καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν ὁμόσε ἐμαρτύρησαν κατὰ τὸν αὐτὸν καιρόν. Legendum ex sententiæ tenore, & ex Rufino, ὁμοίως ἢ κατὰ τὴν Ἰταλίαν. Quem locum, ut multos alios, satis infeliciter reddidit Christophorsonus, ut tolerabilius ea verterit Rufinus interpres alioqui barbarus & imperitus. Post illum Dionysium nemo, quod sciam, scripsit eodem tempore Petrum cum Paulo Corinthi & in Italia docuisse: & nemo ei concedet, nisi qui Actis Apostolorum contraria sentire velit. Neque tam miror à Dionysio dictum, quam ab Eusebio silentio præteritum. Posterior sententia eorum est, qui eodem quidem die utrunque Apostolum passum volunt, sed interjecto anno uno Petrum post Paulum. Auctor vetustus ante Scholia Oecumenii, qui scribebat Arcadio IV, Honorio Aug. III Coss. indictione nona, Paulum quidem anno Passionis Dominicæ trigesimo sexto, Petrum à nato Christo anno LXIX: à cujus passione, ad Consulatum IV Arcadii, & III Honorii, putari annos CCCXCVI. Male excusum est τριακόσια τριάκοντα, pro τριακόσια ἑξήκοντα. Sed Christianorum persecutio

cutio, ut jam diximus, contigit anno Dominicæ nativitatis, ut hodie putamus, LXIII, Passionis XXX. neque nisi semel Christianos sub Nerone supplicio affectos legimus: qui erat annus septimus adventus Pauli in urbem.

Ibid. *contra Iudæos, qui Cesti Flori.*] Γέσσιον, non Κέστιον, vocat Josephus. Gessium Corn. Tacitus Historia V. Vide ultimum caput libri XX ἀρχαιολογ. Omnes scripti Codices habent Cestium, & Græca Κέστιον. Et mirum est, quod quum in XX libri cap. ultimo Origin. Iudaicar. Rufini editio agnoscat Gessius, tamen lib. II ἀλλώσως vocetur Cestius Florus. quod profecto est vitium librarium contractum ex nomine, quod statim sequitur, Cestius Gallus. Quæ, ut ego arbitror, caussa fuit quoque, ut Eusebius Κέστιον, non „ Γέσσιον Florum nominaret. Mirum etiam, quod „ Pseudohegesippus, qui Josephum semper sequitur, „ tamen non Gessium, ut ille, sed Cestium, ut Eusebius, „ vocat.

Ibid. *Nero, quum à Senatu quæreretur.*] Hieronymus ex Eutropio. Extinctus est Nero VIII Eid. Junii, anno, & XXII diebus ante initium Vespasiani. Auctor Dio. quod miror à Suetonio omissum.

Ibid. *Post Neronem Galba.*] Corn. Tacitus Annali III, ab Actiaca victoria, ad imperium Galbæ, annos putat centum: *Auditu Cæsaris literis, remissa Aedilibus talis cura, luxusque mensæ, à fine Actiaci belli, ad ea arma, quis Ser. Galba, Remp. Romanam adeptus est, per annos centum profusis sumptibus exerciti, paulatim exolevere.* Sed non est exactus numerus, quum detractis centum de numero MMLXXXIV, relinquatur numerus MDCCCCLXXXIV, qui antecedit victoriam Actiacam biennio, deditionem Alexandriæ, & primum Thoth Augusto„rum, quadriennio. Dictum, ut solet, οὐκ ἀκρι„βῶς, ἀλλ' ὁλοσχερῶς.

Ibid. *Galba in Iberia.*] In quibus Iberiam Hieronymus ponit pro Hispania, ea sunt ex Græcis Eusebii conversa. Sed vertendum erat Hispaniam, ad amphibologiam declinandam. Porro valde confusa sunt tempora & initia horum trium imperatorum, Galbæ, Othonis, & Vitellii, nisi adhibueris id temperamentum, quod præcipit Xiphilinus ex Dione, ut scilicet unum annum, & XXII dies illis tribus conjunctim assignemus, quia alius alii non successit, sed duo simul eodem tempore imperii insessores fuerunt. Xiphilinus in fine Vespasiani: Καὶ τοῦτο συμβαίνει ἐνιαυτόν τι καὶ δύο καὶ εἴκοσιν ἡμέρας ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Νέρωνος μέχρι τῆς τοῦ Οὐε„σπασιανοῦ ἀρχῆς διελθεῖν. Itaque initio tertiæ æsta„tis terminatur eorum imperium, ut recte dixerit Au„sonius:

„ *Galba senex, Otho lascive, & famose Vitelli,*
„ *Tertia vos Latio regnantes nescit æstas.*

Ibid. *Otho tertio imperii sui mense apud Vetriacum.*] Ita Post. Corn. Tacitus & Orosius *Bebriacum.* Lipsiana editio *Bedriacum.* Plutarchus Βηδριακόν. Josephus Βηγγδιακόν. Sed mira est lectio in PR. *Metiacum*, quæ nihil habet cognationis cum superioribus. Nam ea nihil aliud sunt, quam unum nomen multifariam depravatum. Hoc vero longe diversum. Scholia Juvenalis Satyra II vocant *Bebriacum Campania.* Ita vocat Campestria Cremonæ, Mantuæ, & Veronæ; ut in Gallia est Campania Remensis, Campania Laudunensis. Rursus de Othone & Vitellio: *Horum bellum scripsit Cornelius: scripsit & Pompejus Planta, qui ait Bebriacum vicum esse à Cremona vicesimo lapide.*

Ibid. *Vitellius à Vespasiani ducibus occisus.*] Perperam „ Sulpitius Severus sibi manus intulisse. „

MMLXXXV. *Vespasianus.*] Ejus initium à Kal. Iulii. *Tiberius Alexander Præfectus Aegypti primus in verba Vespasiani legiones adegit Kalendis Iulii: qui principatus dies in posterum observatus est.* Sueton.

MMLXXXVI. *Capitolium Romæ incensum.*] Corn. Tacitus historia III. Superiore anno incensum, non hoc.

Ibid. REGNUM IUDÆORUM DEFICIT.] Deletis Ierosolymis regnum Iudæorum defecisse nos negamus. Agrippa erat Rex Iudæorum, non totius Iudeæ, aut Ierosolymorum. Nam major pars Iudææ cum Ierosolymis facta erat provincia Romanorum jam à relegatione Archelai: à qua, ad hunc numerum, intersunt anni LXI. At Agrippa minor, septimus, & ultimus Herodiadarum Dynastarum superfuit Ierosolymorum excidio annis XXX, incolumi regno, quod per annos XXVI possidebat, & aliquot urbium accessione beneficio Vespasiani ampliato. Tantum abest, ut in ejus regno aliquid mutaverit fortuna Ierosolymorum. Quid ergo cogitabat Eusebius? an deletis Ierosolymis Agrippam privatum mansisse, aut una cum Ierosolymis deletum fuisse? Sed hæc & jam confutata sunt, & confutantur hoc nummo: ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ. ΟΥΕCΠΑCΙΑΝΟC. ΚΑΙCΑΡ. ΙΟΥΔΑΙΑC. ΕΑΛΩΚΥΙΑC. ΕΤΕΙ. ΚΑ. ΑΓΡΙΠΠ. post captam Iudæam adhuc erat βασιλεὺς Ἀγρίππας. Alibi ΕΤΟΥΣ. ΚϚ. ΑΓΡΙΠΠ. Satis licenter Eusebius hoc commento sibi indulsit. Falluntur autem tam veteres, quam recentiores Iudæi, qui sublata judicia sibi fuisse dicunt à Romanis, annis XL ante excidium Templi: hoc est XV anno Tiberii Cæsaris. quod est ridiculum. Hoc enim accidit LXI annis ante Ierosolymorum casum, Archelao Vienna relegato. Unde est illud: *Nobis non licet interficere quenquam.* Nam præses, aut procurator Cæsaris, translata in se omni jurisdictione, pauca reliquerat Consessui Iudæorum, eaque minimi momenti, cum iis præterea, quæ ad eorum legem, ritus, ceremonias, & cantus pertinebant.

Ibid. *Titus Iudæa capta & Ierosolymis subversis.*] Recte assignatum tempus. Pascha, id est XIV Nisan, XIV die Aprilis, auctore Josepho: quod non potuit contingere, nisi aureo numero XIV, anno Christi LXX, numero Eusebiano MMLXXXVI. Neomenia Nisan Kalend. Aprilis, feria prima, quæ tamen debebat esse VII, prid. Kalend. Sed apparet hoc factum על פי הראיה *secundum visionem.* Nam sereno vespere expectabant visionem Lunæ, qua visa, & sanctificata, indicebant neomeniam, ut diserte extat in Talmud. Sin nubilum tempus esset, indicebant eam ex Ephemeride, ut in eodem capite legimus. Vel hoc contigit ex periodo Calippica. quod fortasse verius. Utrunque tamen caussam suam habet.

Ibidem. *& alia centum millia captivorum venundata.*] Inde frequentissimum in Talmud, & in Chronicis Iudæorum vetustissimis, *ille Rabbi venundatus fuit in desolatione Templi, & redemptus ab illo.* Hoc legimus frequentissime.

Ibidem. *ob quam ex omni genere Iudæi.*] Hieronymus videtur legisse: ἐν ᾗ παντὸς οἱ τοῦ ἔθνους. Sed properantia fecit, ut minus recte legerit. Nam Eusebius non aliter potuit scribere, quam quomodo extat in Græcis ejus.

Ibid.

Ibid. *Oportuit enim in iisdem diebus.*] Repetitur in lib. III, cap. V Ecclesf. Histor. χρῆν δ' ἂν ἐν αἷς ἡμέραις τὸν πάντων σωτῆρα καὶ εὐεργέτην Χριστόν τε τοῦ θεοῦ τὰ κατὰ τὸ πάθος διατεθεῖεν, ταῖς αὐταῖς ὥσπερ ἐν εἱρκτῇ καλακλεισθέντες τὸν μετελθόντα αὐτοὺς ὄλεθρον πρὸς τῆς θείας δίκης καταδέξασθαι. Sulpitius Severus: *Nimirum ita Deo placitum, ut eo tempore, quo Dominum „ cruci affixerat, gens impia internecioni daretur.* Chroni- „ con Casauboni: ὁ δὲ πρωτάτος Εὐσέβιος ὁ Παμ- „ φίλου συνεγράψατο ἔτεσι· ὅτι ἐν ᾗ ἑορτῇ τὸν Χρι- „ στὸν ἐσταύρωσαν οἱ Ἰουδαῖοι, ἐν τῇ αὐτῇ ἑορτῇ πάντες „ ἀπώλοντο.

Ibid. *à* XV *anno Tiberii.*] E regione XV Tiberii annotatus est annus Christi secundum Eusebium XXX. Hic vero annus LXXI. Differentia anni XLI à baptismo, ad excidium Templi. de quibus deducto quadriennio solido à baptismo, ad passionem, erunt à passione, ad præsentem annum cladis Judaicæ, anni absoluti XXXVII. Caveat lector, ne annos Christi Eusebianos cum annis Christi Dionysianis confundat. Est enim Eusebiana Epocha uno anno Dionysiana antiquior. Annos autem Christi omnes PR. retinent, ita ut eos posuimus. POST. autem non habent. quod miror. Neque enim ratio patitur Eusebium, qui omnium Regnorum epochas posuerit, hanc unam Christi omisisse. Quam ridiculum enim esset?

Ibid. *A* XV *anno Tiberii Cæsaris, & ab exordio euangelica prædicationis, anni* XLII.] Uno anno plus dicit. Ratio: quia annum XV Tiberii statuit numero MMXLIV, non, ut oportebat, in MMXLV. Judæi vero falluntur, qui annum desolationis Sabbaticum fuisse dicunt, quum is fuerit annus primus decurrens ad finem Hebdomadis primæ Iobelæi XXXI. Nam, ut alibi monemus, à primo anno γεωργίας, ad Tisri, in quo cæpit annus desolationis, sunt absoluta Iobelea XXXI præcise. quod certe mihi videtur notabili Dei Opt. Max. providentia contigisse, ut Ierusalem in posterum requiesceret perpetua Sabbata sua. Sub Sedekia anno Sabbatico capta sunt Ierosolyma. Propterea in fine Chronicorum dictum est Comm. 21, *ut requiesceret sabbata sua.* Sane decima Tisri ejus anni, quo capta sunt Ierosolyma, & à Romanis deleta, celebratum fuit Iobeleum XXXI. Iobeleum enim semper decima Tisri primo anno Hebdomadis indicebatur per Cornicinem, non autem in neomenia Tisri. Sexto anno Hebdomadis absoluto, neomenia Tisri septimi anni, indicebatur requies terræ. Iobel autem anno septimo Hebdomadis absoluto, decima die Tisri anni primi Hebdomadis, ut jam diximus: ita ut inter initium anni Sabbatici, & finem Iobelei, interesset annus Lunaris unus absolutus, & dies IX solidi insuper. Ideo decima Tisri anni primi hebdomadis, qui erat Christi LXIX, celebratum Iobel XXXI, & in Pascha sequentis anni LXX, Judæi in urbem à Tito compulsi, obsessi, & expugnati. Unde vere dici potest Ierosolyma requievisse Sabbata sua, & prædia, quæ in anno Iobel reditura erant ad priores possessores, non ad eos, sed ad Romanos, pervenisse. quæ notet Christianus & pius Lector.

Ibid. *anni* XLII.] Quidam summi viri Ecclesiastici ac veteres scriptores sequius de hoc intervallo scribunt. „ Sulpitius Severus à diruto Templo, ad annum Chri- „ sti Dionysianum CCCC putat annos CCCXXXI, uno „ anno minus peccans. Eusebius à Dominica Passione, ad desolationem, ponit XLII annos, oblitus sui, libro III, cap. VII Ecclesf. Hist. ἄξιον δ' ἂν προσθεῖναι καὶ φιλανθρωπίας τῆς πανάγαθου προνοίας τεσσαράκοντα ἐφ' ὅλοις ...... ἔτεσι μετὰ τὴν κατὰ τοῦ Χριστοῦ τόλμαν τὸν κατ' αὐτῶν ὄλεθρον ὑπερθεμένοις.

Oportet valde in Hellenismo tironem esse, qui non videat numerum deesse in illa lacuna, quam reliquimus, ut in illo spatio ostenderemus numerum δυσὶν desiderari: *quadraginta annis & biennio insuper solido.* Quis nescit eam consuetudinem Hellenismi esse? ἐβίω τεσσαράκοντα ἐπὶ δυσὶν ὅλα ἔτη, aut τεσσαράκοντα ἐφ' ὅλοις δυσὶν ἔτεσιν. Vetustissima est menda, quæ & agnoscitur à Rufino. Christophorson non deprehendit, quum interpretetur τεσσαράκοντα ἐφ' ὅλοις, quadraginta continuos. quæ tamen locutio non est Græca. „ Sed sequutus est Rufinum. Eusebium autem decepit locus Clementis ex primo Stromateo: ἀφ' οὗ δὲ ἔπαθεν, ἕως τῆς καταστροφῆς τοῦ Ἱερουσαλήμ, γίνονται ἔτη μβ, μῆνες γ. Sed duorum meminisse Eusebii intererat: alterius, se tot annos putasse à baptismo, non à passione in hoc Chronico: alterius vero Clementem, ut & alios veteres, eodem anno Christum & baptizatum & passum credidisse. Qui locus Clementis non uni Eusebio, sed & Origeni imposuit: cujus hæc verba sunt ex IV libro in Celsum: τεσσαράκοντα γὰρ ἔτη καὶ δύο, οἶμαι, ἀφ' οὗ ἐσταύρωσαν τὸν Ἰησοῦν, γεγονέναι ἐπὶ τὴν Ἱεροσολύμων καθαίρεσιν. Aliter recitat ex Phlegonte, Tractatu XXIX in Matthæum: *Si autem oportet & de temporibus aliquid dicere, dicimus quoniam in Chronicis Phlegontis cujusdam dicitur, (si tamen & hunc debemus quasi vera dicentem de Templo suscipere) quoniam circa quadragesimum annum à quintodecimo anno Tiberii Cæsaris facta est destructio Ierusalem, & Templi, quod fuit in ea.* Certe à XV anno Tiberii, ad excidium Templi, sunt anni solidi XLI, cum aliquot diebus, non XL, ut Phlegon, neque XLII, ut Clemens.

MMLXXXVIII. *Vespasianus Capitolium*] Anno pugnæ Bebriacensis. Auctor Cor. Tacitus Historia quarta: *At Vespasianus post Cremonensem pugnam*, &c. Infra: *Curam restituendi Capitolii in L. Vestinium confert*, &c. *Undecimo Kal. Iulias serena luce.* Vide reliqua. quod tempus convenit numero MMLXXXV. Triennii metachronismus. Cedrenus 179. 40. τῷ πρώτῳ ἔτει Οὐεσπασιανοῦ ὁ ναὸς τοῦ Καπιτωλίου ἐνεπρήσθη. καὶ τῷ ε' ἔτει οἰκοδομεῖσθαι παρ' αὐτοῦ ἤρξατο. quæ sunt à classico teste, quisquis ille fuerit. Puto ab Africano. Porro ab obitu „ Virgilii, ad hunc numerum, sunt anni XC. & totidem „ annos Plinius putat ab obitu Virgilii ad eum annum, „ quo libros historiæ Natur. scribebat. Scribebat igi- „ tur hoc numero. „

MMLXXXIX. *Achaia, Lycia, Rhodus.*] Eutropius à Suetonio, ab Eutropio Hieronymus, ab Hieronymo Orosius. Sex. Rufus: *Ita Rhodus & insulæ primum libere agebant. Postea in consuetudinem parendi Romanis clementer provocatæ pervenerunt: & sub Vespasiano Principe Insularum provincia facta est.* In Notitia Imperii: *Lyciæ, Caria, Insularum.*

Ibid. *quæ libera antea.*] Sane Achaiæ, & omni Græciæ libertatem ademit Vespasianus. Nam nomine Achaiæ omnis Græcia comprehendebatur, auctore Pausania. Nero libertatem antiquam Græciæ urbibus restituit: Vespasianus ademit. De libertate Achæis à Nerone reddita Plinius lib. IV, cap. VI. Philostratus item libro quinto, ante finem: Νέρων ἐλευθέραν ἀφῆκε τὴν Ἑλλάδα σωφρονέστερον ἢ ἑαυτοῦ γνούς. καὶ ἐπανῆλθον αἱ πόλεις ἐς ἤθη Δωρικὰ, καὶ Ἀττικά. πάντα τε ἀνήβησε σὺν ὁμονοίᾳ τῶν πόλεων, ὃ μὴ πάλαι ἡ Ἑλλὰς εἶχεν. Οὐεσπασιανὸς δὲ ἀφικόμενος ἀφείλετο αὐτὴν τοῦτο, στάσεις προβαλλόμενος, καὶ ἄλλα οὔπω τῆς ἐπὶ τοσόνδε ὀργῆς. ταῦτα οὐ μόνον τοῖς πεπονθόσιν, ἀλλὰ καὶ τῷ Ἀπολλωνίῳ πικρότερα τοῦ τῆς βασιλείας ἤθους ἔδοξεν. ὅθεν ἐπέστειλε τῷ βασιλεῖ ὧδε.

Ἀπολ-

„ Ἀπολλώνιος Οὐεσπασιανῷ βασιλεῖ χαίρειν. Ἐδου-„ λώσω τὴν Ἑλλάδα, ὥς φασι. καὶ πλέον μὲν οὐδέ τι „ ἔχειν Ξέρξου. λέληθας δὲ ἔλαττον ἔχων Νέρωνος. „ Νέρων γὰρ ἔχων αὐτὸ παρῃτήσατο. Ἔρρωσο. Τῷ αὐτῷ. „ Διαβεβλημένος οὕτω πρὸς Ἕλληνας, ὡς δουλῶσθαι „ αὐτοὺς ἐλευθέρους ὄντας, τί ἐμοῦ ξυνόντος δέῃ; „ Ἔρρωσο. Τῷ αὐτῷ. Νέρων τοὺς Ἕλληνας παίζων ἠ-„ λευθέρωσε, σὺ δὲ αὐτοὺς σπουδάζων ἐδουλώσω. Ἔρρωσο. Nero liberos dimittens Achæos, & omnem Græciam, ne populus Romanus doleret sibi hanc Provinciam ademptam, Sardiniam Romanis donavit. Pausanias Achaicis: καὶ ἐλεύθερον (τὸ Ἀχαϊκὸν) ὁ Νέρων ἀφίησιν ἁπάντων, ἀλλαγὴν πρὸς δῆμον ποιησάμενος τὸν Ῥωμαίων. Σαρδὼ γὰρ τὴν νῆσον ἐς τὰ μάλιστα εὐδαίμονα ἀντὶ Ἑλλάδος σφίσιν ἀντιδέδωκεν, &c. οὐ μὴν Ἕλλησί τι ὀνήσεσθαι συνέβη τοῦ δώρου. Οὐεσπασιανοῦ γὰρ μετὰ Νέρωνα ἄρξαντος, ἐς ἐμφύλιον στάσιν προήχθησαν, καὶ σφᾶς ὑποτελεῖς τε αὖθις ὁ Οὐεσπασιανὸς εἶναι φόρων καὶ ἀκούειν ἐκέλευσεν ἡγεμόνος, ἀπομεμαθηκέναι φήσας τὴν ἐλευθερίαν τὸ Ἑλληνικόν.

Ibid. *Trachea.*] Eutropius: *Ciliciam Tracheam, & Comimagenem.* Κίλικες Τραχειῶται Stephano, & Straboni. Inde Κιλικία Τραχεῖα. In omnibus scriptis & excusis inepte *Thracia* pro *Trachea* excusum. τὴν τραχεῖαν Κιλικίαν Turci vocant *Tas vileieth*. ad verbum πετρώδη ἐπαρχίαν. *Tas* enim Turcice est saxum, *Vileieth* Arabice provincia. Alioquin Thraciæ provinciæ à Vespasiano dispositæ fuerunt. Eustathius in Dionysium: Κἀκεῖνο δὲ γνωστέον, ὅτι Εὐρώπη μὲν πάντα τὰ κατὰ δύσιν ἀρξαμένοις ἀπὸ Ἑλλησπόντου. οἱ δὲ παλαιοί φασιν, ὅτι Οὐεσπασιανὸς ἐχώρισε τὴν Θρᾴκην ἀπ' αὐτῆς. Vespasianus ex Thraciis sex Provincias fecit, Thraciam Æmimontem, Mœsiam inferiorem, Scythiam, Rhodopen, Europam, in qua secundæ arces orbis Ro. sunt positæ. Sex. Rufus. In veteri inscriptione. CONSULARI. PROVINCIÆ. EUROPÆ. ET. THRACIÆ. In Notitia: *Sub dispositione viri spectabilis Vicarii Diœceseos Thraciarum,* EUROPA, THRACIA, HÆMIMONTUS, RHODOPA, MOESIA SECUNDA, SCYTHIA. Sed hæc nihil ad Tracheam Ciliciam: de qua vide etiam Stephanum in Τραχεῖα.

MMXCI. *Colossus erectus est.*] Vespasiano VI, Tito IV Coss. Auctor Dio apud Xiphilinum, hoc ipso anno.

Ibid. *habens altitudinis pedes* CVII.] Ita Cassiodorus. P. Victor in regione urbis quarta: *Colossus altus* CII. *P. & semis, habens in capite radios* VII *singul. pedum* VII, *& semis.* Xiphilinus centum pedum. Martialis molem radiatam Colossi vocat propter VII illos radios, de quibus P. Victor. In Græcis est ποδῶν ρκζ. Sed mirum quomodo à Dione, & post eum, ab Eusebio, hoc gestum in tempora Vespasiani conferatur, quum constet sub Nerone erectum fuisse. Plinius lib. XXXIV, cap. VII: *Verum omnem amplitudinem statuarum ejus generis vicit ætate nostra Zenodorus, Mercurio facto in civitate Galliæ Arvernis per annos x, H-S.* CCCC *manipretio. Postquam ibi satis artem approbaverat, Romam accitus est à Nerone, ubi destinatum illius Principis simulacro Colossum fecit* CX *pedum longitudine, qui dicatus Soli venerationi est, damnatis sceleribus illius Principis.* Nimirum erectus sub Nerone: sub Vespasiano, dempto capite Neronis, & Solis adjecto cum VII radiis, Soli dicatus fuit. Sed omnino vide ad numerum MMCCV. De hoc Spartianus in Hadriano: *quum hoc simulacrum post Neronis vultum, cui antea dicatum fuerat, Soli consecravit.* Errat. Nam Vespasianus, dempto capite Neronis, Solis caput imposuit, ut ex Plinio jam diximus.

Ibid. *Q. Asconius Pedianus.*] Per *e* simplex scribendum, à Pedia gente: in quam qui adoptatus primus, ita vocatus. Sic in veteri lapide. C. PEDIANUS. C. C. L. EUCHARISTUS. Silius, *Polydamanteis juvenis Pedianus in armis.* Quare non sunt sequenda Græca exemplaria, in quibus Παιδιανὸς per diphthongum scribitur. Duo omnino fuere Asconii Pediani, prior is, qui familiaris fuit Virgilio, à quo audierat se fixisse crucem Grammaticis illo versiculo:

Tres pateat Cœli spatium, non amplius, ulnas.

Hujus extant commentarii mutili in Orationes Ciceronis, beneficio Poggii Florentini ex situ & tenebris eruti. Ipse Asconius in eam pro Cornelio Livium se novisse profitetur his verbis: *Sunt tamen, qui eundem illum duorum numerum, quem Cicero, ponant, inter quos Tuditanus, & Pomponius Atticus, Liviusque noster.* Sane Livium suum non diceret, nisi eo familiariter usus fuisset. Non enim audiendi sunt, qui dicunt his designari Q. Asconium Pedianum fuisse Patavinum. Tunc enim dicendũ fuisset *nostras*, non *noster*. At iste, de quo nunc sermo, clarebat adhuc hoc numero MMXCI, nondum luminibus captus. quomodo enim nunc clarere diceretur potius, si hoc anno lucem oculorum amisisset, quam quo tempore oculis recte utens historias scribebat? Non dubium igitur hoc anno historiis suis supremam manum addidisse: quia, ut non semel diximus, tunc Scriptores florere dicuntur, quum scribunt, non quum moriuntur, aut propter senectutem, aut ἐλαττώματα utiles esse desierunt. Sed ponamus hoc anno luminibus captum fuisse. Si post illum casum XII annos superfuit, ergo obierit septimo anno Domitiani, & moriente Livio XVIII tantum annorum fuerit, qui tamen familiaris non solum Livio, sed Virgilio vixerit. Sed illum, qui scripsit in orationes Ciceronis constat post imperium Claudii Aug. eos commentarios scripsisse. In eam enim pro Scauro ejus hæc verba sunt: *Demonstrasse vobis memini me hanc domum in ea parte Palatii esse, quæ, quum ab Sacra via descenderis, & per proximum vicum, qui est ab sinistra parte, prodieris, posita est. Possidet eam nunc Longus Cæcina, qui Consul fuit cum Claudio.* ita ut videatur esse idem, de quo hic Hieronymus agit. Quod non credimus: ab obitu enim Virgilii, ad hunc numerum, sunt anni XCIII. & ex quo scribebat Eclog. III, plerisque anni CXX. Duo igitur Asconii Pediani fuerunt: iste familiaris Virgilio, & Livio, Criticus. Alter is, de quo hic Hieronymus, historicus. De hoc igitur Suidas in voce Ἀπίκιος Μάρκος, & in Ἀσκώνιος, ὁ Ἰούνιος Βλαῖσος ἐπὶ τὴν θοίνην κληθεὶς, εἶχεν ἐφολκίδα, ἄκλητον ἐπάγεται Ἀσκώνιον Παιδιανόν. ἐξῆν γὰρ καὶ ἐπικλήτους οἱονεὶ σκιὰς ἑαυτοῖς προσκαλεῖν τινάς. Iste Blęsus proculdubio est is Iunius Blæsus, de quo Historia tertia Corn. Tacitus. Sed aliud ἄπορον oritur. Plinius scribebat libros suos historiæ naturalis circiter hunc numerum: & tamen de Asconio loquitur tanquam eo, qui fuisset, non qui esset tunc, quum Plinius hæc de illo scriberet lib. VII. *Summulam quoque centum decem annis vixisse auctor est Asconius Pedianus.* De eo, qui non esset in vivis loqui manifestum est. Quare, ut verum fatear, unus tantum Asconius fuit, & multorum annorum metachronismo hic manifesto peccatum est.

MMXCII. *Gabinianus celeberrimi nominis Rhetor.*] Hieronymus ex Suetonio. Idem præfatione lib. VIII in Esaiam: *Qui si flumen eloquentiæ, & concinnas declamationes desiderant, legant Tullium, Quintilianum, Gallionem, Gabinianum.* Nihil hujus Rhetoris, præter nomen, reli-

reliquum nobis fecit injuria temporis in libro Sueto-
,, nii, ubi dicitur Sex. Julius Gabinianus. Meminit ejus-
,, dem auctor dialogi aurei de caus. corrup. eloquentiæ.

MMXCIII. *Tres civitates Cypri terræmotu ceciderunt.*] Ille, qui lusit de otio suo, quisquis is fuit Sibyllinorum carminum conditor:

Καὶ τότε δὴ Σαλαμῖνα Πάφον θ' ἅμα σεισμὸς ὀλέσσει,
Κύπρον ὅταν περίκλυστον ὑπερκλονέῃ μέλαν ὕδωρ.

Ex inundatione terræmotum sequuturam innuit: quod clarius postea:

Αἲ αἲ Κύπρε τάλαινα, σὲ δὲ πλατὺ κῦμα θαλάσσης
Ῥίψει χειμερίῃσιν ἀναρριφθεῖσαν ἀέλλαις.

Ibid. *Lues ingens Romæ.*] Paulo aliter in Græcis: quanquam nihil deperit de sententia. Suetonius de hac memorabili lue: *Medendæ valetudini leniendisque morbis nullam divinam humanamque opem non adhibuit, inquisito omnium sacrificiorum remediorumque genere.*

Ibidem. *in Ephemeridem.*] Quæ quidem ephemeris à Libitinariis conficiebatur, & ratio Libitinæ à Suetonio in Nerone dicitur: *Pestilentia unius autumni, quadraginta funerum millia in rationem Libitinæ venerunt.* Et Lucar Libitinæ in veteri Inscriptione.

MMXCIV. *Vespasianus colonias deduxit, & mortuus est.*] Hæc ad verbum convertit Hieronymus ex Græcis Eusebii, reliqua exscripsit ex Eutropio.

,, Ibid. *& mortuus est profluvio ventris.*] Suetonius:
,, *Dum consurgit, ac nititur.* Nam consurgere, & niti
,, idem, in eam notionem, Horatius dixit, desurgere:
,, *cœna desurgat dubia.*

,, Ibid. *anno ætatis* LXIX.] Suetonius: *agens ætatis*
,, *sexagesimum ac nonum, superque mensem, ac diem septi-*
,, *mum.* A XVII Novembris, anni Christi Dionysiani,
,, qua natus Vespasianus, ad XXIII Junii, anni LXXX,
,, sunt anni absoluti LXIX, menses VII, dies IX. Male
,, igitur ejus mors confertur in numerum anteceden-
,, tem MMXCIV, solenni errore Eusebii, & Hierony-
,, mi, quum à momento obitus Vespasiani consurgat
,, imperium Titi.

MMXCV. *Titus filius Vespasiani.*] Hæc omnia ex Eutropio ὡς ἐν ἐπιτόμῳ.

Ibid. *tantæ bonitatis.*] Hæc repetit Hieronymus verbatim commentario ad Galatas, Cap. sexto.

Ibid. *Mons Vesuvius.*] Memorabilis hujus incendii multi meminerunt, Dio apud Xiphilinum, Plinius junior; Josephus, Martialis. Simile ejusdem montis incendium accidit anno Christi CCCCLXXIII; quod sane dignum est ut hic quoque referatur. Marcellinus Comes: INDICTIONE X. Marciano, & Festo Coss. *Vesuvius mons Campaniæ torridus intestinis ignibus æstuans exusta vomuit viscera, nocturnisque in die tenebris omnem Europæ faciem minuto contexit pulvere. Hujus metuendi memoriam cineris Byzantii annue celebrant* VIII Idus Novembris. Hodie periit illius cultus instauratio ex Menologiis Græcorum.

Ibid. *Mons Vesuvius.*] Pseudosibyllinus Hariolus:

Ἀλλ' ὁπόταν χθονίης ἀπὸ ῥωγάδος Ἰταλίδος γῆς
Πυρσὸς ἀποστραφθεὶς ἐς οὐρανὸν εὐρὺν ἵκηται,
Πολλὰς δὲ φλέξῃ πόλιας, καὶ ἄνδρας ὀλέσσῃ,
Πολλὴ δ' αἰθαλόεσσα τέφρη μέγαν αἰθέρα πλήσῃ,
Καὶ ψεκάδες πίπτωσιν ἀπ' οὐρανοῦ, οἷά τε μίλτος,
Γινώσκειν τότε μῆνιν ἐπουρανίοιο θεοῖο,
Εὐσεβέων ὅτι φῦλον ἀναίτιον ἐξολέσουσιν.

Significat sine dubio persecutionem in Christianos post illud incendium exorituram, quæ non potest esse alia, præter eam, quam suscitavit Domitianus. Ita hic propheta divinat ea, quæ multis annis ante eum contigerant.

MMXCVI. *Titus Musonium Rufum de exilio revocat.*] Philostratus lib. VII de Nerone: *καὶ μὴν τὸν Τυρρηνὸν πολλὰ τῇ ἀρχῇ ἐναντιωθέντα τῇ νήσῳ συνέχειν, ᾗ ὄνομα Γύαρα.* Xiphilinus: *Ῥοῦφος μέντοι Μουσώνιος ἐπὶ τούτοις ἐφυγαδεύθη.* Vide Suidam, qui vocat eum *Τυρρηνὸν* ex civitate Volsinia. Postea addit: *ἐπεμέλετο γὰρ βάρεων, ὁπηνίκα φεύγειν αὐτὸν ἐπέταττε Νέρων. Τοῦτ' ἔστι τειχῶν. Βάρεις γὰρ τὰ τείχη.* *Præfectus erat munitionibus, quæ βάρεις dicuntur, quando Nero eum exulare jussit.* Sane revocatus ab exilio à Vespasiano eidem munere præfectus fuit. Nam templo & Ierosolymis solo æquatis aratrum imprimere jussus est, ut Iudæi in Talmud recte annotarunt, quod non est, nisi illius, qui præfectus est turribus & mœnibus. Hunc ipsi Iudæi vocant Turanum Rufum, id est *Τυρρηνὸν Ῥοῦφον.* Ideo satis mirari non possum, quomodo tam notabilis rei memoriam stupida gens conservare hactenus in libris suis potuit. Sed alii fuerunt Musonii, & in illis Musonius Rufus equestris ordinis studium philosophiæ & placita Stoicorum æmulatus: de cujus importuna Philosophia consule Tacitum historia III. unde colligimus, quamvis ejusdem nominis & cognominis, ejusdem studii hominem, non posse tamen eundem esse cum hoc: quia non pulsus fuit in exilium. Apud Xiphilinum & Zonaram hæc leguntur: *Κατηγορίαν ὁ Μουκιανὸς τῶν φιλοσόφων πολλὴν ποιησάμενος ἔπεισε τὸν Οὐεσπασιανὸν ἐξελάσαι αὐτοὺς τῆς Ῥώμης, καὶ, πλὴν τοῦ Μουσωνίου, ἅπαντας ἀπήλασεν.* Uter Musonius sit iste, viderint studiosi. quo pertinet id, quod Scholiastes Iuvenalis refert, Egnatium Celerem, qui Baream Soranum discipulum suum apud Neronem detulerat & damnaverat, itidem à Musonio Rufo sub Vespasiano damnatum fuisse.

Ibid. *Titus Musonium Rufum de exilio revocat.*] Imo Vespasianus pater, ut supra vidimus. Non dubito eum esse, quem Justinus memorat Apologetico priore: *Ἡράκλειτον μὲν, ὡς προέφημεν, καὶ Μουσώνιον δὲ ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς, καὶ ἄλλους οἴδαμεν.*

Ibid. *Titus Amphitheatrum Romæ ædificavit.*] M. Valerii Martialis liber extat extra numerum aliorum, nomine Amphitheatri hujus.

Ibid. *Romæ plurimæ ædes incendio concremantur.*] Suetonius in Tito: *Incendium Romæ per triduum totidemque noctes.* Vide omnino Xiphilinum.

Ibidem. *Titus morbo periit in ea villa.*] Ex Eutropio. Periit conjectus in arcam ligneam nive oppletam, si Dioni credimus. Aliter Tzetzes pag. 103, esu leporis marini.

Τίτος δὲ θνήσκει βεβρωκὼς λαγωὸν τὸν θαλάσσιον.

Unde Græculus hæc tam discrepantia à Dione, & aliis? Plutarchus in balneo extinctum fuisse, in libro ὑγιεινῶν παραγγελμ. Stulti Iudæi muscam in ejus cerebrum ingressam: unde σφακελισθεὶς perierit. Quæ sunt portenta Iudaica.

Ibidem. *Romanæ Ecclesiæ secundus constituitur Episcopus Anacletus.*] Ita Editiones, & omnes PR. item FRE. Sed BONG. & PET. & Marianus CLETUS Quam incerta sit series quatuor, aut quinque primorum Episcoporum Romæ, satis ostendit Onufrius noster. Porro nunquam in libris Latinis legi nisi Anacletus, quomodo & apud Eusebium ipsum hist. Eccles. III, cap. XIV. Sed aliis dicitur Ἀνέγκλητος. quod fortasse verius. Nam & in Martyrologio Petri Scriverii ad ,,
VI Kalend. Maji legitur: *Natalis Anencleti Papæ.* ,,
Marianus scribit Anacletum ab Eusebio omissum in

Chronico. Tamen in historia Eccles. Ἀνάκλητος extat, ut diximus. Nisi ibi Κλῆτος legendum.

MMXCVI. *Domitianus ann. xv, mens. v.*] Error Eusebii, qui dies pro mensibus accipit. Titus obiit XIII Septembris, Domitianus XVIII. Intervallum v dies, „non menses, ut vult Eusebius. In numismatis Do„mitiani legimus: ΑΥΤΟΚ. ΚΑΙϹΑΡΟϹ. ΔΟΜΙΤΙΑ„ΝΟΥ. ϹΕΒ. ΓΕΡ. ΕΤΟΥϹ. ΕΚ. Κ. ΔΕΚΑΤΟΥ. Si ille „XVI annus pertinet ad imperium ejus, ergo anno XVI „imperii obierit, quum tamen quinque duntaxat dies „illius anni delibaverit. Suspicor provincias cudere „nummos solitas in annum sequentem imperatoris. „neque vero dubitandum, quandoquidem Domitia„ni XVII consulatum in nummis ejus legimus; qui se„decies tantum Consul fuit. Porro à morte Neronis magna perturbatio sequitur in annis Imperatorum, & Consulibus. In Cassiodoro portentosa multa. Domitianus fuit Consul VI, patre Collega VIII, nono anno ipsius Vespasiani. At in nummis Domitianus VI COS. IMP. & AUG. vocatur: IMP. CÆSAR. DOMITIANUS. AUG. P. M. TR. P. COS. VI. Et, IMP. DOMITIAN. CÆS. DIVI, VESP. AUG. F. P. M. TR. P. COS. VI. ubi non solum imperator est sexto Consulatu, sed etiam Divi Vespasiani filius. Ergo Vespasiano Divo facto, hoc est mortuo, VI Consulatum gerebat. At contra: CÆS. DIVI. F. DOMITIANUS. COS. VII. PRINCEPS. IUVENTUTIS. Hic non est Augustus, neque imperator VII Consulatu, sed Princ. juventutis, sub Tito, arbitror. At hic est Imp. & Aug. IMP. CÆS. DOMITIANUS. AUG. TR. POT. Cos. VII. DES. VIII. P. P. Ego, ut ille ait, hæc juxta cum ignarissimis intelligo. Hoc unum affirmare possum, ejus Consulatum XII, quem collega Dolabella gessit, congruere numero MMCII, anno Christi Eusebiano LXXXVII. Dionysiano LXXXVI, ex „Censorino. Ludi autem sæculares Domitiani con„veniunt in numerum MMCIV. Christi LXXXVIII, non „autem LXXXIX ut conditores Fastorum scribunt. Agrippa Bithynus Mathematicus comparat annum Domitiani XII cum anno Nabonassari DCCCXL, hoc est cum numero MMCVIII. qui tamen à mense Septembri erat XIII currens. observatio vero Agrippæ facta est circiter finem Novemb. Itaque videtur annos Domitiani à Kal. Januarii ordiri, ut sequentes Kal. Januarii numero MMCIX fuerint initium anni XIII. Aliter Consulatus XII Domitiani non conveniret numero MMCII. Itaque in Græco Canone Eusebiano primum annum Domitiani recte statuimus in numero MMXCVIII, non in antecedenti, ex quo quatuor tantum menses, & dies XI delibati sunt. Quare biennii prochronismus commissus est in Eusebio. Præterea imperium Vespasiani consurgit ex numero MMLXXXV. Titus obiit numero MMXCVII, mense Septembri. qui profecto sunt decem anni Vespasiani cum biennio Titi.

MMXCVII. *Domitiani uxor Augusta appellata.*] Hæc defendi non possunt. Suetonius Domitiano, Sectione III: *Deinde uxorem Domitiam, ex qua in secundo suo Consulatu filium tulerat, alteroque anno consalutaverat ut Augustam, eandem Paridis histrionis amore deperditam repudiavit.* Alter annus à secundo Consulatu Domitiani est numerus MMXC, Vespasiano Aug. V, & Tito III Coss. Metachronismus septennii. Quamvis autem uxores Augustorum Augustas vocari ratio postulat, tamen hoc decreto Senatus fiebat. Capitolinus in Antonio Pio: *uxorem Faustinam Augustam appellari à Senatu permisit.* Sic de Pertinace legitur, obsecrante Senatu, ut ejus uxor Augusta vocaretur, non permisisse. Alioqui mos erat non solas Augustas appellari uxores imperatorum, quum filiæ, sorores, & nurus quoque, & socrus Augustorum ita vocarentur: ut in Inscriptione DIVÆ. MARCIANÆ. AUG. SORORI. AUG. item: DIVÆ. MATIDIÆ. AUG. FIL. AUG. item: IULIA. AUGUSTA. TITI. AUG. F. &, ΙΟΥΛΙΑ. ΣΑΒΕΙΝΑ. ΣΕΒΑΣΤΗ. Τ. ΚΟΡΗ. Sexcenta exempla producere possumus. Mediocriter docti hæc non ignorant. Claudiano mos est socrus, filias, & neptes Augustorum Reginas vocare. Itaque eodem anno, id est numero MMXC, repudiatam uxorem suam Domitiam Longinam intra breve tempus reduxit: in cujus rei gratiam nummi cusi sunt: DOMITIA. AUGUSTA. IMP. DOMIT. CONCORDIA. AUGUST. Item, ΔΟΜΙΤΙΑ. ΛΟΓΓΕΙΝΑ. ΣΕΒΑΣΤΗ. Cur autem in anno secundo imperii Domitiani Eusebius hoc gestum annotarit, non aliam puto caussam, quam quod secundum Consulatum Domitiani habebat in animo, cujus mentio in eo gesto fit.

Ibid. *Domitiani uxor.*] In Græcis: Δομετιανὸς Σεβαστὴν ἀνηγόρευσε τὴν ἰδίαν γυναῖκα. *Domitianus uxorem suam Augustam appellavit.* Quod certe convenit cum Suetonio, qui dicit à Domitiano consalutatam fuisse Augustam. Post hanc Pericopen in excusis sequitur: *Domitianus quotidie secretam quietem consueverat sumere, in qua nihil aliud curabat, nisi muscas stilo præacuto configere.* Quæ quis non videt à rupicibus huc conjecta esse? Ideo merito in nullo Codice scripto reperiuntur. Suetonius quidem ait Domitianum secretum petere, ibique muscas stilo confodere solitum: unde percontanti cuidam, an quis in secreto Domitiani esset, responsum, *Ne musca quidem.* Quod dictum à caussa prorsus huic diversa repetit Sex. Aur. Victor Andreæ Scoti. Quia enim secretum petebat Domitianus ad exercendam fœdam palæstram, quam excogitarat (κλινοπάλην vocabat) sciscitanti cuidam, an quisquam in Palatio esset, responsum, ne muscam quidem, nisi forte in palæstra. Nam palæstræ, ubi exercebant juvenes, infestabantur à muscis, propter oleum & unctiones. Hic vero jocus est ex ambiguo à Palæstra fœda Domitiani, in Palæstram γυμναστικήν. Præterea proverbium est de loco deserto, & vacuæ solitudinis, ibi ne muscam quidem esse. Vides nihil dissimilius esse, quam ea, quæ Suetonius retulit, iis, quæ scribit Sex. Aur. Victor.

MMXCIX. *Domitianus eunuchos fieri prohibuit.*] Martialis, Statius in Silvis, alii. Philostratus lib. sexto: Δομετιανοῦ δὲ βασιλέως ὑπὸ τὸν αὐτὸν χρόνον εὐνούχους τε μὴ ποιεῖν νομοθετήσαντος, ἀμπέλους τε μὴ φυτεύειν, ἔτι περιελθὼν ἐς τοὺς Ἴωνας ὁ Ἀπολλώνιος, τὰ μὲν προστάγματα τὰ πρὸς ἐμὲ, ἔφη, παύται. μόνος γὰρ ἴσως ἀνθρώπων οὔτε αἰδοίων δέομαι, οὔτε οἴνου. λέληθε δὲ ὁ θαυμασιώτατος τῶν μὲν ἀνθρώπων φειδόμενος, τὴν δὲ γῆν εὐνουχίζων. Inde ille apud Justinum Martyrem: qui se castrare voluit, prius à præfecto Ægypti Felice veniam edicti petiit. βιβλίδιον ἀνέδωκεν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Φήλικι ἡγεμονεύοντι, ἀξιῶν ἐπιτρέψαι ἰατρῷ τοὺς διδύμους αὐτοῦ ἀφελεῖν. ἄνευ γὰρ τῆς τοῦ ἡγεμόνος ἐπιτροπῆς τοῦτο πράττειν ἀπηγορεῦσθαι οἱ ἐκεῖ ἰατροὶ ἔλεγον.

Ibid. *Tres Virgines Vestales.*] Philostratus lib. septimo: Καὶ μὴν καὶ λόγου ἀφικομένου ὡς λαμπρὰν κάθαρσιν εἴη Δομετιανὸς πεποιημένος τῆς Ῥωμαίων Ἑστίας, ἐπειδὴ τρεῖς τῶν Ἑστιάδων ἀπέκτεινεν ἐπ' αἰτίᾳ τῆς ζώνης, καὶ τῷ μὴ καθαρεῦσαι γάμων, ἃς ἁγνὰς τὴν Ἰλιάδα Ἀθηνᾶν καὶ τὸ ἐκεῖ πῦρ θεραπεύειν ἔδει, &c.

MMC. *Plurimos Senatorum.*] Philostratus lib. septimo: ὅθεν ἐκρατηγελάσθη μὲν ἡ βουλὴ τοὺς εὐδοκιμωτάτους, &c.

MMCI.

MMCI. *Domitianus templum sine lignorum admixtione construxit.*] τ̃ ἄξυλον ναόν. Caussam hujus appellationis quærant Antiquitatis investigatores. Videtur esse Templum gentis Flaviæ in regione sexta. P. Victor: *Malum Punicum, ad quod Domitianus dedicavit Templum gentis Flaviæ; & erat domus sua.* Quid si auctor, unde Eusebius hausit, ἄσυλον, non ἄξυλον scripsit? Sed hoc est hariolari. Valde tamen in eam sententiam ,, incumbo. Si enim templa sunt ἄσυλα, propter Deos, ,, qui ibi coluntur, consequens est, ut domus ejus sit ,, ἄσυλος, qui se Deum vocari edixit.

MMCII. *Primus Domitianus se Dominum ac Deum.*] Ex Eutropio. Martialis:

Edicto Domini Deique nostri.

,, Et in Xeniis & alibi. Sed an hoc anno se Dominum ac Deum vocari edixerit, ne ipsi quidem Hieronymo constabat, qui hæc ex Eutropio deprompsit.

Ibid. *Nasamones & Daci.*] Zonaras: πολλοὶ δὲ τ̃ ὑποτελῶν Ῥωμαίοις ἀφίσαντο χρήματα βιαίως πρασσόμενοι, ὡς καὶ οἱ Νασαμῶνες. τοὺς τε γὰρ τ̃ χρημάτων πράκτορας ἔφθειραν, καὶ τ̃ Νουμιδίας ἄρχοντα Φλάκκον ἐπελθόντα σφίσιν ἥττησαν οὕτως, ὡς πορθῆσαι καὶ τὸ στρατόπεδον. εὑρόντες δ' ἐν αὐτῷ τἄλλα τε ἐπιτήδεια, καὶ οἶνον, ἐμπλησθέντες ὕπνωσαν. καὶ γνοὺς ὁ Φλάκκος τοῦτο, ἐπέθετο αὐτοῖς, καὶ πάντας ἀπώλεσε, καὶ τοὺς ἀπομάχους διέφθειρεν ἅπαντας. ἐφ' ᾧ ὁ Δομετιανὸς ἐπαρθεὶς εἶπε πρὸς τὴν βουλὴν, ὅτι Νασαμῶνας ἐκώλυσα εἶναι. Hanc historiam non memini me alibi legere. Delibavit eam duntaxat Aristides in Smyrnaico: ὅπου γε μὲν ἐνθυμηθῶ πρὸς ἐμαυτὸν, ὅτι τ̃ πάλαι τις αὐτοκρατόρων ἐκ τ̃ ὑμετέρας οἰκίας (μηδὲ γὰρ εἴη τοῦτό γε οὐδ' ἂν γένοιτο ἀφ' ὑμῶν οὐδεὶς) ἀλλά τις τ̃ προτέρων (Domitianus) πεισθῶν, ὡς λέγεται, μεταξὺ παρεφθέγξατο, μὴ βούλεσθαι Νασαμῶνας εἶναι. ἐπεὶ τε, ἀπώλοντο οἱ Νασαμῶνες.
,, Obiter quoque perstringit Dionysius ὁ περιηγητής.
,, Κεῖνον δ' ἀμφὶ χῶρον ἐρημωθέντα μέλαθρα
,, Ἀνδρῶν ἀθρήσειας ἀποφθιμένων Νασαμώνων,
,, Οὓς Διὸς οὐκ ἀλέγοντας ἀπώλεσεν Αὐσονὶς αἰχμή.
,, ut verum sit, quod dixit Zonaras, πάντας ἀπώ-
,, λεσε.

Ibid. *dimicantes adversus Romanos.*] In Græcis ἐπαναστάντες Ῥωμαίοις. *rebellione in Romanos facta.* ita vertendum erat. Nam ἐπαναστῆναι non est *dimicare*. ,, quomodo numero MDCCCCLXXVIII, eodem errore ,, vertit *dimicare*.

MMCIII. *Duo menses aliter appellati.*] Martialis:

Dum Ianus hiemes, Domitianus Autumnos.

MMCIV. *Quintilianus ex Hispania Calagurritanus.*] ,, Hieronymus ex Suetonio. Ausonius:

Adserat usque licet Fabium Calagurris alumnum.

Ibid. *primus Romæ publicam.*] Nihil hic variant Codi-,, ces. neque Cassiodorus, qui ut solet, hæc ad verbum ,, refert. Tamen apparet verbum *aperuit* deesse. nisi ,, dicamus ἀπὸ κοινοῦ scholam publicam accepisse; ,, quod non puto.

Ibid. *Domitianus Mathematicos & Philosophos Romana urbe pepulit.*] Gellius lib. XV, cap. XI, & Sulpitia poëtria. Philostratus lib. septimo: ὅθεν ἠκρωτηριάσθη μὲν ἡ βουλὴ σὺν' εὐδοκιμωτάτους, φιλοσοφία δὲ οὕτω τι ἔπτηξεν, ὡς ἀποβαλόντες τὸ σχῆμα οἱ μὲν ἀποδρᾶναι σφῶν ἐς τὴν Κελτῶν ἑσπερίαν, οἱ δὲ ἐς τὰ ἔρημα Λιβύης τε, καὶ Σκυθίας, ἔνιοι δὲ ἐς λόγους ἀπενεχθῆναι ξυμβούλους τῶν ἁμαρτημάτων.

MMCV. *Multa opera Romæ facta.*] Ad verbum ex Eutropio. Sed quædam Trajanus ædificavit, ut Odeum, (quod tamen à Domitiano structum scribit Suetonius) forum transitorium. Xiphilinus: τ̃ δ' Ἀπολλόδωρον τ̃ ἀρχιτέκτονα τ̃ τ̃ ἀγορὰν, καὶ τὸ ᾠδεῖον, τό, τε γυμνάσιον τὰ τ̃ Τραϊανοῦ ποιήματα ἐν τῇ Ῥώμῃ κατασκευάσαντα, &c. Sed Odeum, ut diximus, Stadium, Naumachiam à Domitiano constructa scribit Suetonius: ut erraverit Dio. Cassiodorus hæc ad " verbum referens, Asprenate & Clemente Coss. ita " scribi: *His consulibus multa mœnia & celeberrima Romæ facta sunt.* Ubi proculdubio legendum: *Multa amœ-* " *nia celeberrima Romæ facta sunt.* De quibus vide nume- " rum MMCXCIX. "

Ibid. *Odeum.*] Hæc & sequentia à superioribus di- " vellit Cassiodorus. Domitiano IX, & Clemente II " Coss. *His Coss. insignissima Romæ facta sunt, id est Forum* " *Trajani*, &c. "

Ibid. *Forum Transitorium.*] In tertia Regione.

Ibid. *Divorum Porticus.*] Ignoratur.

Ibid. *Horrea piperatoria.*] Sunt quas Dio, sive Xiphilinus, ἀποθήκας φορτίων Αἰγυπτίων καὶ Ἀραβίων vocat. Aromatarias apothecas, ut piperis, & aliarum specierum. & aromatica etiam populo congiarii nomine donabantur. auctor Spartianus in Hadriano.

Ibid. *Forum Trajani.*] Quomodo Domitianus, si Trajanus? Et jam ostendimus ex Xiphilino, Apollodorum architectonem, forum Trajani struxisse.

Ibid. *Isium & Serapeum.*] Quæ ambo sub Tito conflagraverant. Erant in nona urbis Regione: quod mirum, quum III regio Isis & Serapis dicta sit. Serapei magnifice exstructi cum aureo Serapidis simulacro conditores nominantur hoc vetustissimo Epigrammate in ædibus Colotianis:

Νηὸν σπαλέντα Σαράπιδος ὑψιμέδοντος
Ἠδ' αὐτὸν χρυσοῦ παμφαίνοντα βολαῖς
Στήσατο ζάκορος τε Διόσκορος, ἡ δὲ Κυείλλου
Εὐνέτις, ἡ μακάρων μὴ ποτε ληθομένη,
Καὶ δύο τ̃ αὐτῆς γενεῆς, ἵνα θεσμὸν ἔχοντες,
Οἷσι μέμηλε κλυτῆς ἔργα νεωκορίης.

Ibid. *Minerva Chalcidica.*] Erat in nona regione, ut extat apud P. Victorem. Chalcidicum & templum Minervæ ab Augusto dedicatum scribit Dio, lib. LI. ἐπεὶ δὲ ταῦτα διετέλεσε, τό, τε Ἀθήναιον, καὶ τὸ Χαλκιδικὸν ὠνομασμένον, καὶ τὸ βουλευτήριον τὸ Ἰουλίειον τὸ ἐπὶ τῇ τ̃ πατρὸς αὐτοῦ τιμῇ γενόμενον καθιέρωσεν. Quod ex indice Augusti desumptũ est. CURIAM. ET. CONTINENS. ET. CHALCIDICUM. TEMPLUMQ. APOLLINIS. IN. PALATIO. &c. Chalcidicum igitur fuit ædificium, à cujus vicinia dicta fuerit Minerva Chalcidica. vel quod Chalcidicum in ejus templo fuerit, id est ὑπερῷον. Hoc fanum vetustate corruptum instaurasse Domitianus videtur. Neque enim assentior doctissimo Georgio Fabricio, qui corruptum locum apud P. Victorem, & *Chalciœcam*, non *Chalcidicam* scribendum putat. Chalcidenses patria pulsi Spartæ τ̃ τ̃ Χαλκιοίκου Ἀθηνᾶς ναὸν condiderunt: ita ut non referat utro modo Minerva vocetur, Χαλκιδικὴ à Chalcidiensibus, an Χαλκίοικος, fortasse ab ænea porta. Oporteret igitur Romanos Achaia potitos illius Deæ cultum Romam transtulisse, ut Veneris Erycinæ, subacta Sicilia. Sed quid designat Hieronymus primo in Iovinianum? *Chalciœcus quoque filia illa Leo virgo perpetua pestilentiam patria scribitur spontanea morte solvisse.* Nos scimus non unicam filiam, sed τρεῖς θυγατέρας Λεὼ Atheniensis virgines ex oraculo sponte sese immolandas obtulisse; quo facto pestem sedatam fuisse: unde Athenienses tribus illis virginibus Heroum excitasse,

 quod

quod Λεωκόριον, ἀπὸ τῶ Λεὼ κορῶν vocasse. Quare de Chalciœco quod admiscet Hieronymus, non dubium est librariorum σφάλμα, aut potius Hieronymi παρόραμα esse.

Ibid. *Therma Trajana.*] Eadem hallucinatio. De his Thermis Antoninus Pius in veteri inscriptione: ,, Θέρμαις τῆς ἀπὸ τοῦ πάππου μου γεγενημέναις. Veteres Glossæ in Horatium c i Serm. Sat. viii. Huc: ,, *Ad hunc locum, ubi Priapus stabat, olim servorum cadavera* ,, *portari solebant sepelienda, ubi quondam Therma Trajana,* ,, *& domus Crescentia.*

Ibid. *& Titiana.*] Quid jocularius, quam Thermas Trajanas, ac Titianas à Domitiano esse factas? Imo Titus Vespasianus incepit,& absolvit. Suetonius: *Amphitheatro dedicato, thermisque juxta celeriter extructis.* Propterea Martialis vocat — *velocia munera Thermas.* Charisius: *Item quum sit Nero, ut Leo, pelles leoninas, Thermas Neronianas appellamus: Titus, ut Lupus. Thermas Titinas, ut pelles lupinas, non dicimus, sed Titianas.* —

Ibid. *Mica aurea.*] Martialis:

Mica vocor, quid sim, cernis. cœnatio parva.

MMCVII. *Domitianus de Dacis & Germanis triumphavit.*] Suetonius de Chattis Dacisque post varia prælia duplicem triumphum egisse scribit, item duos triumphos egisse,Germanici cognomine assumpto Sed Dacicum & Germanicum cognomina ex devictis gentibus reportasse testis Juvenalis:

—— *cum lance beata*
Dacicus, & lato splendet Germanicus auro.

Vide omnino Epigramma ii, lib. ii Martialis. Et tamen nullus nummus extat, nullum monimentum, in quo Dacici cognomen sit. At *Germanicus* sæpissime in ejus nummis legitur: quod cognomen non habet nisi jam Consul decies. Consulatus autem ejus decimus congruit numero MMC. Itaque hic fuerit metachronismus septennii. Sane in xi & xiv Consulatu nummi habent Trophæum cum inscriptione, GERMANIA CAPTA. Consulatus vero xiv incidit in numerum MMCIV. Et hoc modo fuerit metachronismus triennii.

Ibid. *Domitianus tanta superbia fuit, ut aureas.*] Ex Eutropio Hieronymus; qui hæc in hunc annum conjecit, quum tamen ei de eo non constaret. Xiphilinus: καὶ τοσαῦτα αὐτῷ ἐψηφίσθη, ὥστε πᾶσαν ὀλίγου δεῖν τὴν οἰκουμένην τὴν ὑπ' αὐτὸν οὖσαν εἰκόνων αὐτοῦ καὶ ἀνδριάντων καὶ ἀργυρῶν καὶ χρυσῶν ἐμπλησθῆναι. In editionibus post hæc sequuntur verba ineptissime huc insulta ex Suetonii Domitiano, sectione quinta.

Ibidem. *Maxima Virginum Vestalium.*] Plinius libro quarto, epistola xi. Ibi omnem mimi hujus actum habes.

MMCVIII. *Domitianus prohibuit vites in urbibus seri.*] Supra habes ex Philostrato: νομοθετήσαντος μηδενὸς ἔτι τὸ λοιπὸν μὴ ποιεῖν, μήτ' ἀμπέλους φυτεύειν. Edicto jussit vites exscindi, cujus edicti postea gratiam facere coactus est. Auctor Sueton. In urbibus seri prohibuisse qua mente dictum sit, non intelligo. Nam intra Italiam novellare vetuit: in provinciis vineas succidere, relicta, ubi plurimum, dimidia parte, edixit. Italiæ igitur intactas vineas reliquit, Provincialium dimidium, aut amplius, exscindi præcepit. ἐν ταῖς ἐπαρχίαις melius dixisset Eusebius, quam ἐν ταῖς πόλεσι. quod fateor me non intelligere. At Philostratus in Scopeliano id clare ostendit. Ἐδόκει τῷ βασιλεῖ μὴ εἶναι τῇ Ἀσίᾳ ἀμπέλους, ἐπειδὴ ἐν οἴνῳ στασιάζειν ἔδοξαν. ἀλλ' ἐξαιρεθῆναι μὲν τὰς ἤδη πεφυτευμένας, ἄλλας δὲ μὴ φυτεύειν ἔτι. Ubi etiam vides aliam exscindendi vites caussam adferri à Philostrato, & diversam ab ea, quam proposuit Suetonius.

MMCIX *Flavius Iosephus vigesimum librum Antiquitatum.*] Ipse Josephus in fine Originum suarum testatur eum annum, quo ad exitum opus suum perducebat, fuisse Domitiani tertium decimum: & subjicit, tempus esse, ut aliquid de vita sua dicat, quam Originibus suis attexuit. Sed nemo putet ideo statim ad eam scribendam sese contulisse. Nam in ea Agrippæ Regis mentio fit, ut de eo, qui adhuc in vivis non esset. Decessit autem Agrippa anno tertio Trajani, numero MMCXVI, annis septem à vigesimo libro Originum absoluto.

Ibid. *antiquitatum hujus temporis.*] Apparet mani- «
festo ab Eusebio, aut ab interprete erratum. Non «
enim vigesimus liber antiquitatum Josephi pertinet «
ad hoc tempus, utpote, qui in Nerone desinat. Si «
Græca extarent, certo pronunciaremus, quæ nunc «
tantum suspicari licet. «

MMCX. *Secundus post Neronem Domitianus.*] Tertullianus libro Apologetico, cap. v. *Tentaverat & Domitianus pranomine Neronis de crudelitate: sed quia & homo, facile captum repressit, restitutis etiam, quos relegaverat.* Ita præferunt editiones vetustiores, & libri scripti. Tentavit,inquit, persequutionem secundam & Domitianus quoque, cui cognomentum Neroni fuit à crudelitate. Nam propter crudelitatem vulgo passim vocabatur Nero Calvus, & Nero Domitianus. Juvenalis:

—— *& Calvo serviret Roma Neroni.*

Ausonius:

Cæsar, quem Calvum dixit sua Roma Neronem.

Nugatur Scholiastes Juvenalis, qui putat à Juvenale primum ita vocatum Domitianum, quum Tertullianus & Ausonius vanitatem hanc confutent satis, & constet Juvenalem propter Paridem specie honoris in Ægyptum summotum. unde Sidonius: *Irati fuit histrionis exul.* Qui ante paucos annos lectionem Tertulliani mutare ausi sunt, quæ in vetustioribus editionibus extat, & confirmatur auctoritate scriptorum Codicum, næ ipsi manifesto ostendunt, se nihil eorum, quæ Tertullianus sentiebat, assecutos fuisse. caussam adferunt, quod Eusebius verterit Δομετιανὸς μέρος ὢν τῆς τοῦ Νέρωνος ὠμότητος, non autem Δομετιανὸς ὁ ἐπίκλην Νέρων. Quasi vero Tertulliani locus depravandus fuerit, quia eum non intellexit Eusebius. Quod autem Tertullianus à Domitiano revocatos Christianos ait, quos in exilium miserat, idem scripserat Hegesippus apud Eusebium Hist. Eccles. lib. iii, cap. xx. Quod mirum in crudelissimo principe portione Neronis.

Ibid. *quam Irenaus interpretatur.*] Certum est Ire- «
næum Apocalypsim interpretatum non fuisse, nisi «
nomen χξς lib. v. In Græcis est, ὡς Εἰρηναῖος «
δηλοῖ. Vel, ut in priore libro, ὡς ὁ ἅγιος Εἰρηναῖος «
φησίν. Properabat Hieronymus. «

MMCXI. *Apollonius Tyaneus & Euphrates.*] Euphrates æmulus Apollonii. Vide Plin. Epistola ad Arrium Clementem, lib. i. Apollonius venit Romam Suetonio Paulino, Paulo Telesino Coss. numero MMLXXXIII.

MMCXII. *Domitianus eos, qui de genere David erant.*] Ex Hegesippo. οἱ ἀπὸ γένους τοῦ Κυρίου υἱωνοὶ Ἰούδα τοῦ κατὰ σάρκα λεγομένου αὐτοῦ ἀδελφοῦ *qui erant de genere Domini, nepotes Iuda illius, qui secundum carnem dicebatur frater ipsius.* Eusebius hæc verba interpretatur: τοὺς ἀπογόνους Ἰούδα (τοῦτον δὲ εἶναι ἀδελφὸν κατὰ σάρκα τοῦ σωτῆρος) ὡς ἀπὸ γένους τυγχάνοντας Δαβίδ. Isti igitur οἱ ἀπὸ γένους Δαβίδ deducebant genus à quodam Iuda, qui secundum carnem dicebatur frater Domini.

mini. & quia Dominus erat ex genere David, propterea & ipsi quoque erant de stirpe David. Duos autem eo tempore superfuisse de illis posteris Juda fratris Domini idem Hegesippus scribit, *οἱ δὲ εἰσιν ἀμφότεροι* &c. Ecclef. hist. III, cap. XX, & XXI, pag. 26. Mirum vero istius Judæ fratris Domini Euangelistas nuspiam meminisse. Sed omnem admirationem superat, posteritatem Davidis eo tempore ad duos tantum redactam fuisse, &, quod cum omni historia pugnat, nullam posteritatem Davidis sub Domitiano fuisse, nisi eos, qui à Juda fratre Domini, si quidem ullus fuit, propagati erant. Nam numerosissima semper fuit posteritas David, ex qua alii Aechmalotarchæ, alii Principes erant. Aechmalotarchæ, qui à masculino sexu, Principes, qui à fœminino posterorum David prosati erant. In vetustissimis Canonibus nomicis Judæorum: כָּל מִי שֶׁהָיָה מִן הַנְּשִׂיאִים שֶׁהֵם מִזֶּרַע דָּוִד מֵאִמּוֹ וְלֹא מֵאָבִיו נִקְרָא רַבָּן וְהֵם הָיוּ לֹא רָאשֵׁי גָלֻיּוֹת *Quicunque genus ducebat à principibus (ii erant oriundi ab Hillel, qui genus suum ad David referebant à matre, non à patre) vocabatur Rabban. iique erant Principes, non Aechmalotarchæ.* Sequitur: וְרָאשֵׁי גָלֻיּוֹת רַבָּנָא וְהֵם הַמִּתְיַחֲסִים מֵאֲבוֹתָם עַד דָּוִד מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל *Αἰχμαλωτάρχαι autem (vocabantur) Rabbana. Hi à majoribus suis ad David usque regem Israel genus suum referebant.* Hic vides posteros David duplicis generis: alteros, qui auctorem generis masculum ex stirpe David habent, alteros qui à feminis tantum posteritatis David prosati sunt. Qui à masculis deducebantur, Aechmalotarchæ fieri poterant, & dicebantur Rabbana. Qui à feminis progeniti, nunquam Aechmalotarchæ fiebant, sed tantum Principes dicebantur. Ex masculini generis posteritate semper Aechmalotarchæ creati sunt Babylone, quandiu illa urbs stetit, usque ad annum Christi DCC, à Salathiel usque. Deinceps à DCC anno Christi, ad hanc usque diem, in urbe Bagded, sive Seleucia, creantur. Vetus erat Proverbium: רֹאשׁ גוֹלָה שֶׁבְּבָבֶל עָדִיף מִנָּשִׂיא שֶׁבְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל *αἰχμαλωτάρχης ὁ ἐν τῇ Βαβυλῶνι ἐξοχώτερος ἄρχοντος τῆς γῆς Ἰσραήλ.* Veri igitur posteri David non à Juda fratre Domini, quem Hegesippus somniavit, sed à Salathiel, genus deducebant. quorum numerosissimæ supersunt reliquiæ in urbe Bagded. Neque vero metuendum unquam fuit, ut illud genus deficeret, quum Judæi orientales nunquam unica uxore contenti vixerint, aut vivant hodie. Antiquissimum est proverbium: עֲדַיִן לְחָלוּתָה בֵּית דָּוִד קַיָּים *Adhuc viror domus David constat.* Vides qua fiducia & intra duos homines tam numerosum genus cogere, & à Juda fratre Domini, qui nunquam fuit, illud deducere voluerit Hegesippus iste, qui in istis posteris David nihilo veracior fuit, quam in passione Iacobi fratris Domini. Sed idem Hegesippus alios memorat de stirpe Davidis, in quibus & accusatores Symeonis Cleopæ ponit. quin & ipsum quoque Symeonem *συγγενῆ τοῦ Κυρίου*, ideoque ex Davidis stirpe fuisse ait, propter cognationem Christi.

Ibidem. *ut nullus Iudæorum regni reliquus foret.*] Atqui reliquus erat ejus regni rex Agrippa, quamvis non ex stirpe David, regnavitque usque ad III annum Trajani.

Ibidem. *& scribit Bruttius.*] Aut Bruttius Præsens, qui cum Imp. Antonino Consul fuit, & cujus filia Imperatoris Antonini filio nupta fuit, aut saltem ejus gentilis quidam fuerit historicus iste. In veteribus Inscript. L. Bruttii L. F. Pal. Celeris, item L. Bruttii Primitivi mentio extat. Apud Sex. Rufum & P. Victorem in Regione urbis II ita excusum extat: *Domus Bruttiana. Summum choragium. Pretura præsentissima.* Postrema vox *præsentissima* luxata est de priori serie. *Domus Bruttiana Præsentis.* In Græcis autem est Βρέττιος. In Casauboni Chronico Βρέττιος, ut hic: quæ ab Eusebio accepit. Nam non audiendi sunt, qui hic *Brutius* substituunt, aut *Bruttianus*. Sat enim est eos Græca lectione confutari. Nam quemadmodum Βρέττιοι & Βρέτιοι Italiæ populi indifferenter vocantur, ita etiam Βρέττιος & Βρέτιος pro eodem scriptore usurpari potuerit.

Ibid. *inter quos & Flaviam Domitillam.*] Domitiano XVII, & Flavio Clemente Coss. numero antecedenti. auctor Xiphilinus. quo confutantur ea, quæ Tertullianus scribit, Domitianum mutato consilio, eos, quos relegaverat, revocasse. Quod sine dubio est *σφάλμα* Tertulliani *μνημονικὸν*, aut aliorum, quos sequitur. Hoc enim fecit non sævissimus & dirissimus Princeps Domitianus, sed optimus & lenissimus Nerva.

Ibid. *Flaviam Domitillam.*] Iudæorum religioni addictam scribit Dio, quum Christiani tunc iidem cum Judæis esse putarentur. Unde Suetonius: *Iudæos duce Chresto tumultuantes.* Dio: *καὶ τῷ αὐτῷ ἔτει ἄλλους τε πολλοὺς, καὶ τὸν Φλάβιον Κλήμεντα ὑπατεύοντα, καίπερ ἀνεψιὸν ὄντα, καὶ γυναῖκα καὶ αὐτὴν συγγενῆ ἑαυτοῦ Φλαβίαν Δομιτίλλαν ἔχοντα κατέσφαξεν ὁ Δομετιανός. ἐπηνέχθη δὲ ἀμφοῖν ἔγκλημα ἀθεότητος, ὑφ' ἧς οἱ ἄλλοι εἰς τὰ τῶν Ἰουδαίων ἤθη ἐξοκέλλοντες πολλοὶ κατεδικάσθησαν.* Hieronymus Epitaphio Paulæ: *Delata ad insulam Pontiam, quam clarissima quondam fœminarum sub Domitiano Principe pro confessione nominis Christiani Flavia Domitilla nobilitavit exilium. videnſque cauſas, in quibus illa longum martyrium duxerat.* &c. in Martyrologio Romano ad VII Maji: *Tarracinæ in Campania natalis beatæ Flaviæ Domitillæ virginis & martyris, quæ quum esset Flavii Clementis Consulis sororis filia,* &c. Atqui non virgo, sed uxor Flavii Clementis, & proinde neque soror esse potuit. Sed ea ex hoc Eusebiano loco deprompta sunt, qui sororis Clementis filiam, &, ut Græca, *ἐξαδέλφην* (si modo Hieronymus bene vertit) fuisse dicit.

Ibid. *Clementis sororis filiam.*] Lib. III, cap. XIX Histor. Eccl. *ἐξ ἀδελφῆς γεγονυῖαν Φλαβίου Κλήμεντος.* At in Græcis hujus Chronici, *ἐξαδέλφην Κλήμεντος*, patruelem Clementis. Nam qui Atticis *ἀνεψιοὶ*, ii in communi dialecto *ἐξάδελφοι* apud Phrynichum. Sed Flavius Clemens erat patruelis Domitiani, quod nomen Flavii indicat, præter quam quod & à Dione idem proditum est: tum etiam ipsa Domitilla, teste eodem Dione, ejusdem tyranni erat *συγγενής*. Sed neque virum, neque uxorem cognatio à crudelitate tyranni defendere potuit.

Ibid. *Clementis Consulis.*] Dio quoque *ὑπατεύοντα*: & in hist. Eccl. *ἑνὸς τῶν τηνικάδε ἐπὶ Ῥώμης ὑπάτων.* Fuit autem consul cum Domitiano XVII, anno superiore. Si igitur in consulatu interfectus, metachronismus fuerit unius anni. Si autem hoc anno, ergo non *ὑπατεύων*, sed *ὑπατικὸς ἀνὴρ*, ut in Græcis hujus loci.

Ibid. *in insulam Pontiam.*] Dion, Pandatariam. Quidam unam insulam binominem faciunt. alii distinguunt quidem, sed vicinas dicunt.

Ibid. *Domitianus occisus in Palatio.*] Antistio Vetere, Fulvio Valente Coss. Eutropius, Xiphilinus: hoc ipso numero.

Ibid. *& per vespiliones.*] Hieronymus ex Eutropio.

Ibid. *anno ætatis XXXV.*] Hæc est omnium scriptorum codicum, & editorum, & Mariani lectio. Sed est error.

1, error ex consuetudine veteri scribendi xxxx pro XL. Omnes enim Scriptores XLV anno periisse testantur, Suetonius, Eutropius, Xiphilinus, citra paucos dies: ἔτη πίσαρα καὶ πεντήκοντα, μείωας δέκα, ἡμέρας ἓξ καὶ εἴκοσι. In editionibus sequebatur de ejus clipeis, & imaginibus dejectis, ex Suetonio in fine Domitiani. Quæ omnia ab editoribus huc inculcata erant.

MMCXIII. *Ajunt & Apostolum Iohannem hoc tempore exilio solutum Ephesum secessisse.*] Ita etiam in hist. Eccl. Chrysostomus tamen in epistolam ad Ephesios censet Johannem non eo secessisse, sed relegatum fuisse. quod pugnat huic periochæ: καὶ ὁ μακάριος δὲ Ἰωάννης ὁ εὐαγγελιστὴς τὰ πολλὰ ἐνδιέτριψεν ἐκεῖ. καὶ γὰρ καὶ ἐξωρίσθη ἐκεῖ, καὶ ἐτελεύτησεν. Atqui ἐξωρίσθη ἐν Πάτμῳ, & inde revocatus Ephesum secessit, ut in hac perioche continetur. Theodoritus idem scribit, quod Chrysostomus, quod miramur.

Ibid. *Iustus à Tiberiade.*] Æmulus Josephi. Chronico ejus titulus fuit, Ἰούστου Τιβεριέως Ἰουδαίων βασιλέων τῶν ἐν τοῖς στέμμασι. Photius: Aliter vocabatur στέμμα, ut citatur à Diogene Laërtio in illis, in quibus innocentiæ Socratis meminerat. Stephanus in Τιβεριάς. ἐκ ταύτης ἦν Ἰοῦστος ὁ τὸν Ἰουδαϊκὸν πόλεμον τὸν κατὰ Οὐεσπασιανὸν ἱστορήσας Josephus graviter cum eo expostulat in vita sua. Tamen Eusebius citans ea verba, dicit ea esse ἐκ τῆς τῆς ἀρχαιολογίας τέλους, quum sint, ut dixi, ἐκ τοῦ βίου Ἰωσήπου. nisi putaverit Vitam Iosephi esse continuationem ultimi libri ἀρχαιολ. Sed sine dubio est solenne illi μνημονικὸν σφάλμα, aut παρόραμα.

Ibid. *multi, quos injuste ejecerat, de exilio reversi.*] Nummus Nervæ: IMP. NERVA. CÆSAR. AUG. P. M. TR. P. COS. III. P. P. S. C. EXULES. ROMÆ. RED. S. P. Q. R.

Ibid. *anno ætatis* LXXII.] Dione auctore vixerit tantum annos LXV, mens. x, dies x. Sed hæc Hieronymus habet ab Eutropio. Iterantur à Cassiodoro. Quid voluit Sex. Aurel. Victor Andreæ Schotti, qui Nervam Cretensem vocat? quid quod in principio nihil verum de Nerva profert? *quid enim Nerva Cretensi prudentius magisque moderatum? qui quum extrema ætate apud Sequanos, quo tyranni defecit metu, imperium arbitrio legionum cepisset, &c.* Omnia falsa, & portentosa.

MMCXIV. *Decreto Senatus Nerva in Deos relatus est.*] Nummi: DIVUS NERVA PERPETUUS. item: DIVO NERVÆ. Utrobique caput radiatum.

MMCXVI. *Iohannem Apostolum usque ad Trajani tempora Irenæus Episcopus permansisse scribit.*] Iren. lib. IV. cap. III.

MMCXVII. *Trajanus de Dacis & Scythis triumphat.*] Anno superiore, ipso Trajano III, M. Cornelio Frontone III Coss. Nummus: IMP. CÆS. NERVÆ TRAIANO. AUG. GER. DAC. P. M. TR. P. COS. III.

MMCXVIII. *Trajanus victo rege Decebalo.*] Trajano v, Maximo II COSS. numero MMCXIX. Unius anni prochronismus. In nummo Trajani mulier sedens manibus post terga revinctis. Titulus S. P. Q. R. OPTIMO. PRINCIPI. COS. V. Sub muliere: DAC. CAP. Hoc anno igitur, Trajano v COS. numero MMCXIX, Dacia capta & provincia facta. Inter utranque victoriam Dacicam biennium interest. Priore legati Decebali in Senatu positis armis, more captivorum manus copularunt. Unde Trajanus triumphavit, & Dacicus appellatus. altero bello, quum iterum rebellasset Decebalus, victusque à Trajano mortem sibi conscivisset, Dacia in provinciam redacta est. Hoc clarius apparet ex alio nummo. IMP. TRAIANO AUG. GER. DAC. P. M. TR. P. COS. V. P. P. S. P. Q. R. OPTIMO PRINC. DANUVIUS.

Ibid. *Daciam fecit provinciam.*] Nummus: IMP. CÆS. NERVÆ. TRAJANO. AUG. GER. DAC. DACIA. AUGUSTA. PROVINCIA.

Ibid. *Iberos, Sauromatas.*] Sunt Eutropii: & ab eo etiam Sex. Rufus. quem potius videtur sequi Hieronymus.

Ibid. *Arabas.*] Nummus. IMP. CÆS. NERVÆ TRAIANO AUG. GER. DAC. P. M. TR. P. COS. V. P. P. ARABIA AUGUST. (ADQUISIT.) PROVINCIA. Alius: S. P. Q. R. OPTIMO PRINCIPI. ARAB. ADQUIS. S. C. In alio: ARABIA CAPTA. Redacta est autem Arabia in potestatem Romanorum per Palmam Syriæ præfectum. Huc pertinet nummus Trajani, in quo legitur, BAICAMΨANΩN. Est enim Βαίσαμψα urbs Arabiæ, quæ domum Solis significat. בית שמשא ubi בי pro בית. Stephanus Βαίσαμψα, πόλις ἐν τῷ Ἀραβικῷ κόλπῳ παρὰ τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν, ὅ ἐστιν ΟΙΚΟΣ ΗΛΙΟΥ. ὁ πολίτης Βαισαμψηνός. Idem Stephanus, Σάμψα κώμη τῆς Ἀραβίας. Σάμψα δὲ παρὰ τοῖς Ἄραψιν ὁ ἥλιος. Epiphanius 23: ἐν τῇ Ναβατίδι γῇ τῇ καὶ Περαίᾳ πρὸς τῇ Μωαβίτιδι, ὅπερ γένος νυνὶ Σαμψαίων καλεῖται. Et 20: Σαμψαῖοι γὰρ ἑρμηνεύονται ἡλιακοί.

Ibid. *Seleuciam.*] Nummus Trajani. TIGRIS. S. C. Alius: VIRTUS AUGUSTI. TIGRIS.

Ibid. *Ctesiphontem.*] Qua capta imperator ab exercitu salutatus est. Xiphilinus.

Ibid. *Babyloniam occupavit.*] Nummus: BABYLONIA. Alius: EUPHRATES. Alius IMP. TRAJANO AUG. GER. DAC. P. M. TR. P. COS. VI. P. P. ASSYRIA IN POTESTATEM P. R. RED. Alius: ASSYRIA ET PALÆSTINA IN POTEST. P. R. REDAC. S. C. Alius: DE CHALDÆIS S. C. Alius: VICT. ASSYR. S. C. Quæ omnia eodem anno gesta.

Ibid. *classem in mari rubro.*] Intellige Persico. non Arabico. Hoc sub extremo imperio Trajani contigit. Sed Hieronymus hæc ita, ut apud Sex. Rufum invenit, huc καθ' ὁμάδα congessit.

Ibid. *classem in mari rubro instituit.*] Non instituit, sed facturum se fuisse dicebat, si junior fuisset. πρὸς τὴν Ἰνδίαν πλοῖον ἰδών, εἶπεν, ὅτι πάντως ἂν καὶ ἐπὶ τοὺς Ἰνδοὺς, εἰ νέος ἔτι ἦν, ἐπεραιώθην. Dio. Navigavit igitur ultra sinum Persicum, sed nullam classem, aut expeditionem Indicam instituit.

Ibid. *ut per eam Indiæ fines vastaret.*] Neque classem instituit, neque Indiæ fines tetigit. Adulatorius est ille nummus: S. P. Q. R. OPTIMO PRINCIPI. S. C. IND. P. R. cum Rhinocerote. Indiam populi Romani fuisse crederemus, si eam, quam nunquam ullus miles Ro. vidit, domuisset. Licentioris vanitatis exemplum est alius: S. P. Q. R. OPTIMO PRINCIPI. S. C. INDIA. PRO. P. P. Indiam Populi Ro. provinciam utique fecisset, si ibi Præsidem reliquisset. Sed quantis difficultatibus conflictatus sit in illa expeditione Orientali, & quanta cum clade sui exercitus ex ea revertens Selinunte obierit, disce ex Xiphilino, qui hanc expeditionem his verbis concludit: οὕτω μὲν οἱ Ῥωμαῖοι τὴν τε Ἀρμενίας καὶ τῆς Μεσοποταμίας τῆς πλείονος, ταύτης Πάρθων κρατήσαντες, μάτην ἐπόνησαν, καὶ μάτην ἐκινδύνευσαν.

MMCXXI. *Terræmotu quatuor urbes Asiæ.*] Infra etiam meminit alius terræmotus, quo tres Galatiæ civitates pariter conciderint. Has omnes VII civitates imprudenter uno terræmotu prostratas scribit Orosius.

Ibid. *Opuntiorum & Oritorum.*] Ita habent omnes libri, non, ut oportebat, *Oritarum.* Ὠρεὸς & Ὠρεῖτας, unde

unde Ὠρεῖται, & Ὀπούντιοι, sunt vicinæ urbes, Ὠρεὸς quidem in Euboea, Ὀποῦς in continente. In Græcis Eusebii legitur, Ἑλλάδος Ὀπουντία καὶ Ὠρεῖτος. quæ sunt πονηροῦ κόμματος, ut mirandum non sit si ansam Hieronymo præbuerint, ut pro *Oritarum* scriberet *Oritorum*. Nam neque ulla urbs dicta fuit Ὀπουντία, sed Ὀπούντιοι, neque Ὠρεῖτος, sed Ὠρεὸς, & ab ea Ὠρεῖται. Vide Stephanum. Oritarum urbs non hoc anno solum terræ motu concussa fuit. Memorat enim Strabo ex Demetrio Calatiano Ὠρεοῦ τὸ πρὸς θαλάττῃ τεῖχος, καὶ τῶν οἰκιῶν περὶ ἑπτακοσίας συμπεσεῖν. Lib. 11. In nummo Nervæ: ΩΡΕΙΤΩΝ ΒΙϹ ΝΕΩΚΟΡΩΝ.

MMCXXIII. *Ignatius Romam perductus.*] Quærendum, quare ex Syria Romam homo bestiis objiciendus perducitur. Nam non solum de Christianis, sed & de Gentilibus cognitio erat ejus, qui provinciam regebat, & in ipsa provincia secundum jurisdictionem suam supplicium de illis sumebat. Soli cives Romani provocabant ad Cæsarem, ut Paulus in Actis Apostolorum. Hoc modo, siquidem civis Romanus fuit, Ignatius potuit Romam perduci. Sed civem Roma-
„ num bestiis objicere leges non sinebant. Nam, ut ait
„ Prudentius,

„ *Persona quæque competenter plectitur,*
„ *Magnique refert, vilis, an sit nobilis.*
„ *Gradu reorum forma tormenti datur.*

Quare hoc dubium aliis excutiendum relinquimus. Ego ingenue fateor inscitiam meam. Aloquin Christianos bestiis objici solitos & pueri vel sciunt, vel ex Martyrologiis ipsis discere possunt. Tamen quæstio illa de Ignatio Romam ex Syria perducto digna est quæ discutiatur: ac eo nomine eam proponimus.

MMCXXIV. *Plinius Secundus quum quandam provinciam regeret.*] In Græcis: Πλίνιος Σεκοῦνδος ἡγούμενος τῆς ἐπαρχίας, ad verbum ex Tertulliano. *Plinius enim Secundus, quum Provinciam regeret.* Nam tempore Tertulliani, cui notus erat Plinius Cæcilius, eidem & notum erat eum Bithyniam Provinciam proconsule administrasse. Ideo non opus fuit nomen addere, quum id nemo ignoraret. Hieronymus satis ostendit se Plinii epistolas non legisse. Quo autem tempore, aut quoto anno Urbis Plinius in provinciam missus sit, si nobis constaret, tunc quod Eusebius ex conjectura potius, quam ex historiæ fide, in hunc annum contulit, an verum sit, exploratum haberemus.

Ibid. *& in magistratu suo plurimos Christianorum interfecisset.*] Græca non πολλοὺς, sed τινάς. καταχρίνας Χριστιανούς τινας, ex Tertull. *damnatis quibusdam Christianis.* Plinius ipse: *perseverantes duci jussi.*

Ibid. *in magistratu suo.*] Non est in Græcis: sed pro eo, καὶ τῆς ἀξίας ἐκβαλὼν, ex Tertull. *quibusdam etiam gradu pulsis.*

Ibid. *præter obstinationem.*] Hæc Hieronymus ex Tertulliano, non ex Græcis Eusebii.

Ibid. *cuidam Christo, ut Deo.*] Apud Tertull. *Christo, & Deo.* Lege: *ut Deo.*

MMCXXV. *Plinius Secundus Novocomensis orator.*] Hactenus verum est. Nam Plinius Cæcilianus, cujus extant epistolæ & divinus Panegyricus, fuit Novocomensis. Quod sequitur, *& historicus insignis*, manifesta hallucinatio est Hieronymi duos Plinios unum facientis: quod & fecit auctor vitæ Plinii, quæ Suetonio perperam attribuitur, quum sit sequioris ævi, plusquam quatuor sæculis post Suetonii obitum scripta. Is infimi subsellii scriptor ex duobus Pliniis unum conflavit, & illi patriam attribuit Novum Comum. Onufrius Panvinius Plinium majorem asserit Veronæ nostræ, recte: sed quod ex veteri inscriptione, parum prudenter. Nam multorum multæ inscriptiones in iis urbib. extant hodie, quæ ipsorum patriæ non erant. Præterea C. Plinii multi fuerunt, quorum inscriptiones extant in aliis urbibus, præterquam Veronæ. Sed qui Plinium ignorat Veronensem fuisse, is castrense verbum CONTERRANEUS quid sit, ignorat. Conterranei dicuntur, qui eidem matrici urbi attribuuntur, ut Sirmio priscorum Scaligerorum secessus, unde domo Catullus erat, accensebatur Veronæ. Propterea Plinius Veronensis, & Catullus Sirmionensis conterranei sunt. Non fuit ergo Novocomensis Plinius major, ut ille futilis scriptor retulit: qui, ut dixi, non secus, ac Hieronymus, Plinium seniorem cum juniore confundit: &, ut Hieronymo posterior est, ita auctore Hieronymo ea scripsit. Non solus autem Hieronymus utrumque Plinium unum facit. Serenus quoque Sammonicus idem hallucinatus est. Macrobius scribens de Acipensere pisce: *Sed non diu stetit hæc parsimonia Nam temporibus Severi Principis, qui ostentabat duritiam morum, Sammonicus Serenus, vir sæculo suo doctus, quum ad Principem suum scriberet, faceretque de hoc pisce sermonem, verba Plinii, quæ superius posui, præmisit, & ita subjecit, Plinius, ut scitis,* „
adusque Trajani imperatoris venit ætatem. &c. itaque „
Epistolæ Plinii Cæciliani ad Trajanum tam Sammonico Sereno, quam Hieronymo, ansam errandi præbuerunt, quum uterque illum, qui ad Trajanum scripsit, putaverit eundem esse cum eo, qui Vesuvii incendio periit. Sidonius ut Plinium majorem à minore „
distinguat, majorem avunculum, minorem Secun- „
dum vocat lib. IV. Epistola III. Atqui minor non „
cognominatur Secundus, nisi quia ab avunculo ad- „
optatus, cui Secundo cognomen fuit. „

Ibid. *Periit, dum invisit Vesuvium.*] Hæc extant in omnibus PR. Sed absunt à POST. Et sane delenda videntur. Et sane nisi deleantur, pugnantia scriberet Hieronymus, qui quum utrunque Plinium unum faciat, fieri non potest, ut crediderit incendio Vesuvii periisse sub Trajano, quum is ipse scripserit sub Tito illud incendium contigisse.

Ibid. *Periit, dum invisit Vesuvium.*] Non solus ex insignibus viris Plinius absorptus est illo incendio, sed etiam alio ejusdem montis æstu Cæsius Bassus, *quem fama fuit in prædiis suis positum ardente Vesuvio monte Campaniæ, & late ignibus abundante cum villa sua ustum fuisse.* Vetustissimæ Glossæ Persii.

MMCXXVI. *Pantheum Romæ fulmine concrematum.*] In Græcis, ἐν Ῥώμῃ τὸ Πάνθεον κεραυνῷ διεφθάρη. Idem repetitur τῶν παρεκβολῶν. pag. 81: Καὶ ἄλλο τί φασι τὸν ναὸν τοῦ Καπιτωλίου Διὸς ἐμπρησθῆναι, καὶ τὸ Πάνθεον ὑπὸ κεραυνοῦ διαφθαρῆναι. Quod omisit Arnobius, dum reliquarum ædium sacrarum incendia ex Clemente referret: quia Clemens ejus non meminit, ex Clemente autem eadem producens Eusebius hoc insuper addidit. Sed non dubium Eusebium falli, aut potius scriptorem, unde accepit ea. Nam constat Pantheon nunquam fulmine deletum fuisse, neque ullam tantam fulminis vim esse posse, quæ tam validam structuræ molem penitus absumere possit, ut hic legitur. Sed Pantheon ab Agrippa constructum, & vetustate corruptum à Severo Aug. instauratum & pristino cultui restitutum fuisse Epigraphe, quæ

quæ in eo extat hodie, testatur. Nemo est, qui Pantheon viderit, quem non mirari cogat tam præfractum dictum Eusebii. Ego non dubito apud auctorem, ex quo desumpsit Eusebius, scriptum fuisse, τὸ Πάνθεον ἐκεραυνώθη, non autem, κεραυνῷ διεφθάρη. Præter hoc Pantheon Agrippæ, erat Romæ Pantheum Jovis Ultoris, & Pantheum Minervæ Medicæ. Sed nomine Panthei, Pantheum Agrippæ intelligi satis constat. Quum Dio scribat in illo triduano incendio, quod sub Tito fuit, Pantheon etiam arsisse, idque ab Hadriano restitutum fuisse, testatum reliquerit Spartianus, videndum; an possit esse Pantheon Agrippæ, an aliud. Nam certe inscriptio Severi non tacuisset conflagratum sub Tito, & ab Hadriano instauratum fuisse. Sed quum inscriptio prior testetur ab Agrippa constructum, & altera vetustate corruptum à Severo refectum sine ulla incendii aut instaurationis ab Hadriano facta mentione, an conflagrasse dicemus, in quo inscriptio conditoris Agrippæ extat etiam hodie? Sed dicet aliquis, Hadrianum nulli operum, quæ quidem instaurarit, nomen suum, sed auctorum, apposuisse. Ergo ab Hadriano, ad Severum, tantum est temporis intervallum, ut vi vetustatis tanta tam valida moles corrumpi potuerit? Ab initio enim Hadriani, ad initium Severi, sunt tantum anni LXX. Hæccine est vetustas? Non igitur videtur igne consumptum, neque fulmine deietum, quod ridiculum est: sed aut nullum Pantheum arsisse, aut alterutrum horum, Pantheon Jovis Ultoris, aut Pantheon Minervæ Medicæ. Fuit & Πάνθεον Alexandriæ ab Imp. Severo excitatum. Excerpta Casauboniani Chronici: Ἔτος δ' ὀλυμπιάδος ζμι. τούτοις τοῖς χρόνοις ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὸ Σεβηριανὸν ἐκτίσθη γυμνάσιον, καὶ τὸ ἐκεῖσε ἱερὸν μέγα τὸ καλούμενον Πάνθεον.

MMCXXVIII. *Trajanus Armeniam, Assyriam, Mesopotamiam fecit Provincias.*] Sex Rufus: *Ad extremum sub Trajano Principe Regi majoris Armeniæ diadema sublatum est, & per Trajanum Armenia, Mesopotamia, Syria, & Arabia provinciæ factæ sunt: ac limes Orientalis supra ripas Tigridis est institutus.*

Ibid. *Trajanus Armeniam.*] Regem majoris Armeniæ, cui diadema ademptum scribit Sex. Rufus, Παρθαμασίριν vocat Dio.

Ibid. *Assyriam, Mesopotamiam.*] Vide inscriptiones nummorum, numero MMCXVIII.

MMCXXIX. *Terræmotus in Antiochia.*] Non potest ignorari annus cladis illius post hominum memoriam dirissimæ, quum Dio scribat Consulem Pedonem in eo extinctum. Fuit igitur ista clades numero MMCXXXI, Valerio Vipstano Messalla, C. Popilio Caro Pedone Coss. (alias M. Pedone Vergiliano) anno Christi vulgari CXV, Antiocheno CLXIII. quo minus credendum Euagrio, qui lib. II, cap. XII, ait hoc contigisse anno Antiocheno CLIX, hoc est anno Christi CXI. Ubi peccat prochronismo quadriennii: hic autem peccatur prochronismo biennii. De hoc horrendissimo casu consule Xiphilinum. Nam digna res lectu.

MMCXXX. *Iudæi, qui in Libya erant.*] De istis Judæis, quæ per rabiem suam damna intulerint, quæque acceperint, consule eundem Xiphilinum, & Paulum Orosium. Eodem anno istæ omnes Judæorum seditiones contigerunt, quo & terræmotus Antiochiæ, ut est apud Xiphilinum.

Ibid. *Apud Cyrenem.*] Dux tumultus Ἀνδρίας vocatur à Xiphilino. Fortasse Ἀνδρέας.

MMCXXXII. *præcepit imperator Lysiæ Quieto.*] Lusius, non Lysias vocabatur, ut recte extat apud Xiphilinum, & Hadrianum Spartiani. In IV Histor. Ecclesiast. cap. II perperam excusum Λυκίῳ Κοίντῳ pro Λουσίῳ Κοίντῳ.

Ibid. *& ob hoc procurator Iudææ.*] ἡγεμὼν in Græcis, *Præfectus, Dux.*

Ibid. *Salaminam Cypri.*] Ejus teterrimi tumultus dux Artemo vocatur Xiphilino.

Ibid. *Subvertere Iudæi.*] Auctor valde bonus de locis Apostolicorum Actuum inter opera Hieronymi: *Salamis civitas in Cypro insula nunc Constantia dicta, quam Trajani Principis tempore Iudæi, interfectis omnibus accolis, deleverunt.*

Ibid. *Trajanus morbo in Selinunte periit.*] Eodem tempore & in eodem loco obiit, quo ejus libertus M. Ulpius Phædimus. Vetus Inscriptio: M. ULPIO. AVG. LIB. PHÆDIMO. DIVI. TRAIANI. AVG. A. POTIONE. ITEM. A. LACUNA. ET. TRICLINIARCH. LICTORI. PROXIMO. ET. A. COMMENT. BENEFICIOR. VIXIT. ANNOS. XVIII. ABSCESSIT. SELINUNTE. PRID. IDUS. AUGUST. NIGRO. ET. APRONIANO COSS. Videmus sequutum Patronum suum eodem tempore & in eadem urbe obiisse.

In Selinunte.] Xiphilinus: καὶ ἐς Σελινοῦντα τῆς Κιλικίας ἐλθὼν ἣν δὴ καὶ Τραϊανούπολιν καλοῦμεν, ἐξαίφνης ἀπέψυξε. Pseudosibyllinus Propheta:

Μοῖραν ἀπειλίλην (sic) *δ' φθίξεται, ἀλλὰ χαμαὶ πεσ.*
Ὃν κόνις ἀλλοτρίη κρύψει νέκυν ἆθλα Νεμείης
Ἄνθος ἔχον μ' ἔχουσα —

Ἄνθος ἆθλον Νεμέης, sive Νεμείας, est σέλινον, quo οἱ Νεμεονῖκαι coronabantur. Igitur ἀπὸ τοῦ σελίνου Σελινοῦς dicta. quo nomine multæ appellatæ. Hæc Selinus vocatur Xiphilino Trajanopolis Ciliciæ, ut Ulpiano, Tit. de censib. & aliis. Sed apud Ulpianum videntur diversa esse: quod mendosum puto.

Ibid. *apud Seleuciam Isauriæ.*] Nimirum quem innuit auctorem, is est Eutropius: *apud Seleuciam Isauriæ profluvio ventris extinctus est.*

Ibid. *mense nono, die quarto.*] Apud Eutropium ergo, unde hæc verbatim descripta, mendum est, *mense uno.* quod deprehenditur ex eo, quod Sex. Aur. Victor scribit sexaginta quatuor annos vixisse. Hoc non posset dici, si unum mensem supra LXIII vixisset. Sed in aliis editionibus Eutropii legitur *mense IX.*

Ibid. *in foro sub columna posita.*] τὰ δὲ τοῦ Τραϊανοῦ ὀστᾶ ἐν τῷ κίονι αὐτοῦ κατετέθη. Xiphilinus. Falsum igitur, quod hariolatur Pseudosibyllinus vates, ὃν κόνις ἀλλοτρίη κρύψει νέκυν, siquidem Romæ, non Selinunte sepultus. Mors autem Trajani congruit numero MMCXXXIII. Unde nascitur imperium Hadriani.

MMCXXXIII. *Hadrianus regnavit annis XXI.*] & mensib. præterea XI, Spartiano, & Xiphilino. Quare sine errore possumus illi imputare annos XXII. Sed ejus initium deducendum à numero MMCXXXIII. Huc accedit, quod annus tertius Antonini Pii est CXXXIX Christi, quo æquinoctium autumnale à Ptolomæo observatum. Ergo annus Christi CXXXVII est primus Antonini, & CXXXVIII, usq; ad mensem Augustum est idem annus currens Antonini, de quo si detraxerimus annos XXII, remanenebit annus obitus Trajani CXVII Christi, Nigro & Aproniano Coss. Sed Vettius Valens Astrologus, qui eo tempore florebat, comparat annum primum Hadriani cum CXLVIII Augustorum, id est cum MMCXXXV numero Eusebiano, Christi Dionysiano CXIX. Biennii proculdubio prochronismus est.

Ibid. *Hadrianus Italicæ in Hispania natus.*] Ex Eutropio. Epitome Victoris, *in urbe Tudertina:* quod miramur. Majores quidem Hadriani Hadria in Picentibus oriundi (unde illis nomen) apud Italicam Hispaniæ resede-

resederunt. Itaque parentes Hadriani fuerunt Italicenses, ipse vero natus Romæ IX Kal. Febr. Vespasiano VII, & Tito V Coss. Gellius lib. XVI, cap. XIII: „ *D. Hadrianus in Oratione, quam de Italicensibus, unde ipse „ ortus fuit, in Senatu habuit. &c.*

Ibid. *Hadrianus Alexandriam à Romanis subversam publicis instauravit impensis.*] Itane Romani everterunt Alexandriam? Quando? Prodeat vel unus auctor, qui hujus cladis Alexandrinæ meminerit. Unde hæc tam inaudita Hieronymus? Tantum abest, ut eversam Hadrianus sublevarit, ut quum florentissimam deprehendisset, vetera privilegia illis reddiderit, nova insuper addiderit. Ipse Hadrianus in Epistola ad Severianum Consulem de Alexandria loquens: *Utinam melius esset morata civitas, digna profecto sui profunditate, quæ pro magnitudine totius Aegypti teneat principatum. Huic ego cuncta concessi: vetera privilegia reddidi: nova sic addidi, ut præsenti gratias agerent.* Infra: *Civitas opulenta, dives, fecunda.* Quare manifestiora testimonia petimus? Lege totam Epistolam apud Fl. Vopiscum in Saturnino. Nullum ibi vestigium eversæ urbis reperies: imo contra, propter rerum omnium copiam, & populi multitudinem, & rerum florentissimum statum, luxu nimio diffluentis. Non igitur à Romanis subversa est τὸ πρόσχημα totius Ægypti, quam scimus ex quo tempore Ægyptus Provincia facta, nihil tale commeruisse, ut à Romanis ejus dominis subverteretur. Præterea annus minime convenit. Scribebat enim hæc Hadrianus numero MMCXLVIII, Sentio Augurino, Arrio Severiano Coss. Ex quibus perspicue testatur se nunquam antea Alexandriæ fuisse, quo cum profectum fuisse seditione ob Apim inter Alexandrinos orta scribit Spartianus. Nummus Hadriani: HADRIANUS AUG. COS. III P. P. ADVENTUS AUG. ALEXANDRIÆ. Huc pertinet alius nummus: RESTITUTORI ÆGYPTI: quæ explicantur verbis ipsius E„ pistolæ: *Huic ego cuncta concessi*, &c. Numerus au„ tem MMCXLVIII, quo hæc gesta sunt, respondet „ anno Christi Dionysiano CXXXIII, qui est ultimus „ Indictionis Hadrianeæ, de qua infra loquemur. Qua„ re manifestum est, nova privilegia, quæ Hadrianus „ scribit se addidisse, cæpisse ineunte secunda indi„ ctione Hadrianea, hoc est anno primo Indictionis „ secundæ.

Ibid. *Hadrianus Trajani invidens gloriæ.*] Ex Eutropio. Inde Sex. Rufus: *Sed Hadrianus, qui successit Trajano, invidens Trajani gloriæ, sponte sua Armeniam, Asiam, Mesopotamiam reddidit, ac medium inter Persas, & Romanos Euphratem esse voluit.* Infra: *Hadrianum gloriæ Trajani certum est invidisse, qui ejus successor in imperio, sponte propria reductis exercitibus, Armeniam, Mesopotamiam, Assyriam concessit, & inter Romanos ac Persas Euphratem medium esse voluit.* Suidas: οὐκ ἐβούλετο δὲ τὴν Μεσοποταμίας περιχωρῆ Πέρσαις δεηθεῖσιν αὐτοὺς κληθείσης ὑπὸ Τραϊανοῦ, καὶ τὸν Εὐφράτην ὅρον ποιεῖται τῆς Ρωμαίων ἀρχῆς. Unus Spartianus scribit Hadrianum omnia trans Euphratem ac Tigrim reliquisse, exemplo Catonis, qui Macedonas liberos pronunciavit, quia teneri non poterant. Quod verum puto.

MMCXXXIV. *Hadrianus Iudæos capit secundo contra Romanos rebellantes.*] Puto in Græcis fuisse, Ἀδριανὸς τῶν Ἰουδαίων κρατεῖ τὸ δεύτερον κατὰ τῶν Ρωμαίων νεωτερισάντων. Nam semper τὸ κρατεῖν καὶ τὸ χειρώσασθαι, Hieronymus vertit capere, non, quod debebat, domare, subigere. *Secundo rebellantes*, nimirum prius sub Vespasiano, iterum sub Hadriano. Vita functo Trajano, quum Hadrianus esset in Syria, Iudæi clandestina consilia de rebellione agitabant. Profecto in Italiam Hadriano, apertum bellum professi sunt: neque prius destiterunt, quam ad internecionem deleti fuere. Auctor Xiphilinus. Itaque frustra hic dicitur captos fuisse anno secundo Hadriani, qui multis post annis debellari non potuere. Sed primum motum Iudæorum oppressum duce Martio Turbone scribit Spartianus. Sic puto hunc locum interpretandum. Alioquin aliquis posset objicere tunc captos καὶ αἰχμαλωτισθέντας Judæos ab Hadriano venundatos ad Terebinthum fuisse. Excerpta Chronici Casauboniani in secundo anno Hadriani: Αἰλίου Ἀδριανοῦ Αὐγούστου καὶ Ρουστικίου. τούτων τῶν ὑπάτων, Ἰουδαίων πολεμησάντων, ἦλθεν Ἀδριανὸς εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ ἔλαβε τοὺς Ἰουδαίους αἰχμαλώτους εἰς τὴν λεγομένην τερέβινθον, καὶ ἔστησε πανήγυριν, καὶ πέπρακεν αὐτοὺς εἰς ταγὴν ἵππου ἕκαστον, καὶ τοὺς ὑπολειφθέντας ἔλαβεν εἰς Γάζαν, καὶ ἐκεῖ ἔστησεν πανήγυριν, καὶ ἐπώλησεν αὐτούς. Mirus est locus, qui confirmatur testimonio Hieronymi, commentario in XXXI caput Ieremiæ: RACHEL PLORANTIS FILIOS SUOS. *Quidam Iudæorum hunc locum sic interpretantur, quod capta Ierusalem sub Vespasiano, hanc viam Gazam & Alexandriam infinita millia captivorum Romam directa sunt. Alii vero, quod ultima captivitate sub Hadriano, quando & urbs Ierusalem subversa est, innumerabilis populus diversæ ætatis utriusque sexus in mercatu Terebinthi venundatus sit: & idcirco execrabile esse Iudæis mercatum celeberrimum visere.* Idem sentit quod Græcus de eversis ab Hadriano Ierosolymis. quod confutabimus. Rursus idem Hieronymus Commentario in cap. XI Zachariæ: PASCE GREGEM OCCISIONIS: *Hoc est: Nunc interim nutriatur, & crescat, qui postea ab hostibus occidendus est: quas oves & pecora Principes Romanorum, qui possidebant ea & obtinebant jure victoriæ, interficiebant, & non miserabantur: sive immolabant, & non sentiebant dolorem. Id est: nihil mali pro tanta crudelitate paviebantur. Et vendebant ea, quæ non propter clementiam, sed propter precium reservabant. Legamus veteres historias & traditiones plangentium Iudæorum: quod in Tabernaculo Abrahæ, ubi nunc per annos singulos mercatus celeberrimus exercetur, post ultimam eversionem, quam sustinuerunt ab Hadriano, multa hominum millia venundata sunt: &, quæ vendi non potuerunt, translata in Aegyptum: & tam naufragio & fame, quam Gentium cæde truncata.* Hæc ille: ubi *Tabernaculum Abrahæ* est Terebinthus illa celeberrima, & *mercatus*, πανήγυρις Ἀβραμιαῖος. A Tabernaculo Abrahæ Mamlio dicta est *ad Terebinthum* in Itinere Burdigalensi. Pseudohegesippus lib. IV, cap. XXIII: *Terebinthus illis magna arbor à constitutione mundi fuisse asseveratur. nunc tamen utrum maneat, incertum nobis est. Quæ quidem Terebinthus à Christianis summo in cultu fuit.* Eusebius: ὅθεν εἰσέτι νῦν παρὰ τοῖς πλησιοχώροις, ὡς ἂν θεῖος, ὁ τόπος εἰς τιμὴν τῶν αὐτόθι τῷ Ἀβραὰμ ἐπιφανέντων θρησκεύεται, καὶ θεωρεῖται γε εἰς δεῦρο διαμένουσα ἡ τερέβινθος, οἵ τε τῷ Ἀβραὰμ ἐπιξενωθέντες ἐπὶ γραφῆς ἀνακείμενοι, δύο μὲν ἑκατέρωθεν, μέσος δὲ ὁ κρείττων ὑπερέχων τῇ τιμῇ. lib. V ἀποδείξ. 147.

Ibid. *Hadrianus eruditissimus.*] Quare anno secundo Hadriani hæc poni debuerint, non video. Neque enim primo anno minus præditus illis virtutibus aut vitiis erat, quam secundo. Hoc pertinebat ad titulum primi anni.

Ibid. *Hadrianus reliqua tributorum.*] Pulcherrimum exemplum Indictionis apud Dionem super hac re: ἐλθὼν γὰρ ἐς τὴν Ρώμην ἀφῆκε τὰ ὀφειλόμενα τῷ τε βασιλικῷ καὶ τῷ δημοσίῳ τῶν Ρωμαίων, ἑκκαιδεκαετῆ

 ὁρίσας

ὀρίσας χρόνον, ἀφ᾽ ὅ τι κὶ μέχρις ὃ τηρηθήσεσθαι τοῦτο ἤμελλεν. *Remisit tributa, præstituto tempore annorum sedecim, unde, & quousque hoc observari vellet.* hoc est, remissionem hanc circumscripsit fini annorum sexdecim. Tot enim anni sunt ab Indictione, ad Indictionem inclusive. Sextusdecimus enim annus est principium secundæ indictionis. unde eam vocat ἑκκαιδεκαετῆ χρόνον: quemadmodum quintus annus est principium secundæ Olympiadis: quo nomine vocata est πενταετηρίς. Obiit Trajanus Nigro & Aproniano Coss. anno Christi CXVII, Indictione prima, quo mortuo statim Hadrianus, quum venit Romam, tributa remisit, ut modo ex Xiphilino didicimus. Ab anno igitur primo Indictionis reliqua illa tributorum remissa, & post solidam Indictionem, hoc est post annos XV, solvi cœpta in posterum, anno sextodecimo postquam remissa. Aliud exemplum Indictionis luculentissimum habemus apud eundem Dionem in Marco Antonino: remissa fuisse debita fisco in XLV annos, præter XVI annos, quos remiserat Hadrianus. κὶ τοῖς ὀφείλουσί τι τῷ βασιλικῷ κὶ τῷ δημοσίῳ πᾶσι πάντα τὰ ὀφειλόμενα ἀφῆκεν ἀπὸ ἐτῶν ἓξ κὶ τεσσαράκοντα, χωρὶς τῶν ἑκκαίδεκα τῶν Ἀδριανοῦ. κὶ πάντα τὰ περὶ αὐτῶν γράμματα ἐν τῇ ἀγορᾷ κατακαυθῆναι ἐκέλευσε. XV anni absoluti remissi ab Hadriano, cum XLV annis absolutis, quos Marcus remisit, fiunt sexaginta, quæ sunt quatuor indictiones incipientes ab anno Christi CXVII, numero MMCXXXII, desinentes in anno Christi CLXXVII, numero MMXCII. Illustrius exemplum in Chronico Casaubon. Τῇ. Λάργου, κὶ Μεσσαλίνου. τούτοις τοῖς ὑπάτοις ἄφεσις ἐγένετο τῶν χρεωφειλετῶν παρ᾽ Ἀντωνίνου Εὐσεβοῦς, κὶ οἱ τερματικοὶ χάρ[ται] δημοσίᾳ ἐκαύθησαν. Erat annus Christi Dionysianus CXLVII. Indictio prima Constantiniana annus CCCXII. Intervallum, anni CLXV, id est indictiones absolutæ XI. Itaque vides remissiones illas fiscalium debitorum per Indictiones fieri. Est, ut diximus, illustre exemplum. Idem videtur fecisse C. Julius Cæsar Antiochensibus, qui annos suos ab Indictione Cæsariana putabant, nimirum à remissis unius indictionis, sive trium lustrorum, reliquis. Atque adeo ab illa Epocha Antiochensi, ad hanc Hadriani Indictionem, præterierunt Indictiones undecim absolutæ. Quare non habemus luculentius exemplum indictionum isto ex verbis Dionis collecto, quod maxime optarim studiosos lectores notare.

Ibid. *reliqua tributorum.*] Nicephorus Callistus lib. III. cap. XXXIV: *Publica is statim civitatibus remisit debita, & vectigalia multa Romanis donat. Unde ei in Urbe divini decreti sunt honores.* Quæ proculdubio, ut & alia apud eundem scriptorem ex hoc Chronico Eusebii desumpta sunt. Hieronymus, ut solet, libertate magna usus est in Græcis vertendis. De decretis Hadriano divinis honoribus propter remissa tributa extat vetus inscriptio de Æde voto suscepto à Consulibus consecrata, quod immanem tributorum summam Hadrianus remiserit nullo tali retro Principum exemplo. Ea inscriptio digna est, quæ hic quoque legatur, non solum Romæ, ubi extat hodie.

NUMINI. DEORVM. AVG. IOVI. OPT. MAX. ÆDEM. VOTO. SSVCEPTO. Q. LEPIDVS. M. F. M. CVRIVS. M. F. COS. III. S. P. Q. R.

IMP. CÆS. DIVI. TRAIANI. PARTHICI. F. D. NERVÆ. NEP. TRAIANO. HADRIANO. AVG. PONT. MAX. TRIB. POT. II. COS. II. QVOD. UNUS. OMNIUM. PRINCIPUM. ET. SOLUS. REMITTENDO. SESTERTIUM. NOVIES MILLIES. CENTENA. MILLIA N. DEBITUM FISCI. NON. PRÆSENTES. MODO. SED. ET POSTEROS. SUOS. PRÆSTITIT. HAC. LIBERALITATE SECUROS. JULIA AUG. MATER. AUGG. ET CASTRORUM. MATRONIS. RESTITUIT.
SABINA. AUGUSTA.
MATRONIS.
DIVUS. AUG. PONT. MAX. EX. S. C.
REFECIT.

Isti Consules Q. Lepidus, & M. Curius, qui fuerunt suffecti, non ordinarii circa initium imperii Caracallæ. Ædem Hadriano, voto suscepto, dedicatam, ac vetustate collapsam refecerunt, propterea quod liberalitatem Sabinæ Hadriani uxoris erga matronas Iulia mater Caracallæ & Getæ imitata esset. Præterea ex hac inscriptione discimus Hadrianum remisisse reliqua Tributorum secundo Consulatu suo, ad quem ab Indictione Cæsariana Antiochiæ, diximus esse Indictiones XI absolutas. Sed nummi quidam Hadriani etiam sequenti anno, Consulatu ejus III, remissa præferunt. IMP. CÆSAR. TRAIANUS HADRIANUS. AUG. P.M. TR. P. COS. III. RELIQUA. VETERA. HS. NOVIES. MILL. ABOLITA. Infinitam pecuniam vocat Spartianus. *Ad colligendam autem gratiam nihil prætermittens, infinitam pecuniam, quæ fisco debebatur, privatis debitoribus in Urbe atque Italia, in Provinciis vero etiam ex reliquiis ingentes summas remisit, syngraphis in foro Trajani, quo magis securitas omnibus roboraretur, incensis.* Cæterum eleganti tissimè Hieronymus χρεῶν ὀφλὰς vertit *reliqua* " *tributorum.* quæ Julianus ὁ παραβάτης vocat ἐλλείμματα. "

Ibid. *chartis publice incensis.*] In foro Trajani, ut ex Spartiano antea relatum est. Fuit autem illa immanissima summa, quæ ad rationes Gallicani collybi essent XVIII milliones aureorum Solatorum, & præterea summæ excurrentis Solatorum aureorum septingenta quinquaginta millia, duodenis in aureum Solatum denariis imputatis ex constitutione Henrici III, quæ & prisco Græcorum ac Romanorum Collybo accommodatissima est, & saluberrima futura erat, si per rei nummariæ difficultates ac fisci angustias diutius obtinere potuisset. Græca vero Eusebiana ita vertenda erant: *Hadrianus debita urbium suarum, & privatorum, quæ ad fiscum pertinebant, abolevit, incensis instrumentis. Idem tributa multa Romanis indulsit.* Nam πόλεις τὰς ὑπ᾽ αὐτὸν intelligit urbes Provinciarum Cæsaris, quæ à Præsidibus regebantur. πολίτας autem, quos Spartianus *privatos debitores fisci* vocat, id est, mancupes vectigaliorum, redemptores vicesimarum, centesimarum, & si qua sunt ejusmodi ad fiscum pertinentia.

Ibid. *publice incensis.*] In nummo Hadriani, quem " proxime adduximus, sunt in aversa superficie qua- " tuor viri, quorum unus lampada ardentem tenet, ut " rationes & chartas urat. Hoc ab aliis imperatoribus " factum legimus, ut ab Antonino Pio apud Chronographum Casaubon. κὶ οἱ τερματικοὶ χάρ[ται] ἐκαύθησαν. & à Gratiano apud Ausonium in Panegyrico: item à Marco Aurelio. Orosius: *Omniaque simul fiscalium negotiorum calumniosa monimenta congesta in foro jussit incendi.* quo pertinent verba Dionis, quæ superius adduximus de remissione ad XLVI annos. De hujusmodi debitorum indulgentia habes plene Cod. Theod. Titulo ei rei dicato; qui est XXXVIII libri XI. & ibi l. VI, *chartis abolitis debita relaxantur*, ut hic *chartis publice incensis.* Sed reliqua Græca cur non verterit Hierony- " mus, nescio, quæ tamen non parvi momenti sunt. " ὁ αὐτὸς φόρους Ῥωμαίοις ἐχαρίσατο. *Tributorum* " *etiam Romanis gratiam fecit*, aut *Tributa remisit.* Non " raro enim Imperatores præter tributorum laxatio- " nem etiam de vectigalibus gratiam faciebant. "

,, Julianus Misopogone: τὸ δ' ἐπιγράψαμεν χρυσίον, ,, τὸ δ' ᾐτήσαμεν ἀργύριον, τὸ δὲ ηὐξήσαμεν φόρους, ἀλλὰ ,, πρὸς τοῖς ἐλλείμμασιν αὐτοῖς πᾶσι τῶν εἰθισμένων τὸ ,, τρίμοιρον.

MMCXXXV. *Plutarchus Cheroneus, & Sextus.*] Sextus nimirum & ipse Chæroneus Plutarchi nepos, quo usus præceptore M. Aurelius.

Ibidem. *Oenomaus.*] Omissum est in Græcis culpa Georgii, aut librarii. Non potest esse idem Oenomaus cum eo, de quo apud Suidam, Gadarensi Cynico. Siquidem is, qui apud Suidam, ἐστὶ πολὺ πρεσβύτερος Πορφυρίου: cujus etiam meminit Socrates libro tertio, 228. διὰ μὲν οὖν χρησμὸν τινὸς Διογένης ὁ κύων, καὶ Οἰνόμαος ὁ φιλόσοφος κατέγνωσαν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος.

Ibidem. *Bellum contra Sarmatas.*] Hoc videtur contigisse statim post adventum Hadriani Romam. Spartianus: *Audito dein tumultu Sarmatarum & Roxolanorum, præmissis exercitibus, Moesiam petiit.* Hoc gestum secundo Hadriani Consulatu, numero antecedenti.

Ibidem. *Bellum contra Sauromatas gestum.*] Σαυρομάταις καταπολεμηθεῖσιν. *Sauromatæ bello domiti.* Nam sane multum differunt πολεμεῖν, & καταπολεμεῖν, ut & pueri sciunt.

MMCXXXVI. *Terræmotu facto Nicomedia ruit.*] Nicephorus Callistus: *Nicæam & Nicomediam, quæ motu terræ multum detrimenti ceperant, firmo circundat muro.*

Ibidem. *& vicinæ urbes plurimæ.*] Spartianus: *Fuerunt ejus temporibus fames, pestilentia, & terræ motus: quæ omnia, quantum potuit, procuravit: multisque civitatibus vastatis per ista subvenit.*

Ibidem. *ad quarum instaurationem Hadrianus de publico est largitus impensas.*] Nummus: Hadrianus mulieri procumbenti in genua dexteram porrigens. Inscriptio: RESTITUTOR. BITHYNIÆ. S. C.

MMCXXXVII. *Euphrates Stoicus Philosophus moritur.*] Sumpto veneno, morbi & senii tædio, petita prius à Principe venia mortem sibi consciscendi. Xiphilinus: ἐν μὲν τῷ ἔτει ἐκείνῳ ταῦτά τε ἐγένετο, καὶ Εὐφράτης ὁ φιλόσοφος ἀπέθανεν, ἐπιτρέψαντος αὐτῷ τοῦ Ἀδριανοῦ κώνειον καὶ διὰ τὸ γῆρας, καὶ διὰ τὴν νόσον, πιεῖν. Nemini enim licebat sibi mortem consciscere sine magistratus venia. Sopatrus Rhetor 419. καὶ ὁ βουλόμενος ἀποθανεῖν ἑαυτὸν τῇ βουλῇ προσαγγελέτω. vel, ὁ βουλόμενος ἀποθανεῖν τῇ βουλῇ προσαγγελλέτω.

Ibidem. *Euphrates.*] Obiit anno eodem, quo reversus Romam Hadrianus post excessum Trajani. Auctor Xiphilin. numero MMCXXXIII. Quadriennii metachronismus.

Ibidem. *Hadrianus in Libyam.*] Spartianus: *Inde Romam venit, atque ex ea in Africam transiit, ac multum beneficiorum provinciis Africanis attribuit.* Nummi: RESTITUTORI. LIBYÆ. &, RESTITUTORI MAURETANIÆ.

Ibid. *à Judæis vastata.*] In Græcis per incuriam omis- ,, sum est ὑπὸ Ἰουδαίων. Sub Trajano enim à Judæis ,, vastata fuerat, numero MM CXXX.

MMCXXXVIII. *Hadrianus Atheniensibus.*] Hoc anno, qui erat natalis Urbis DCCCLXXIV, Hadrianus erat Romæ. Nummus Sambuci rarissimus: IMP. CÆSAR TRAJANUS HADRIANUS AUG. P. M. TR. P. COS. III. P. P. ANN. DCCCLXXIV. NAT. URBIS. P. CIR. CON. S. C. Si Romæ, quomodo Athenis? Sed potuit eodem anno & Athenis esse, & postea Romam proficisci. Nullus enim Augustorum tot provincias tanta celeritate peragravit, ut Hadrianus, auctore Spartiano, qui & bis eum Athenis fuisse scribit. Deinde potest dubium intervenire propter discrimen Palilium Varronis & Catonis.

Ibid. *Hadrianus Atheniensibus leges petentibus.*] Hinc Nicephorus Callistus: *Leges quoque ad Draconis & Solonis Atheniensium legislatorum imitationem promulgat.* quanquam sententiam leviter immutavit. Cassiodorus eadem verba Eusebii ponit sub Vespronio Candido Vero II, & Ambigno Bibulo Coss. numero MMCXLII. Sed nunquam Cassiodoro cum Eusebio convenit de anno aut tempore, quamvis eadem verba referat. Itaque studiosi caveant ab illa Cassiodori farragine: cujus miram confusionem in Consulibus temulentiæ recte comparat Onufrius Panvinius noster.

MMCXXXIX. *Cephisus fluvius.*] Videndum, an nummus Hadriani huc spectet. Templum, ubi Hercules cum clava, & fluvius. Templum est πιθανῶς τὸ Ἐλευσίνιον. Hercules in eo initiatus est, & Hadrianus ipse vocatus est Hercules. Nummus: ΑΤΤ. Κ. ΑΔΡΙΑΝΟϹ ϹΕΒΑϹΤΟϹ. ΗΡΑΚΛΗϹ ΡΩΜΑΙΟϹ. ubi imperator habitu Herculis, præterquam quod togatus. Sed hæc proponimus, non affirmamus.

MMCXL. *Ierosolymis decimus post Philippum constituitur episcopus Seneca.*] Quomodo expletum fuerit Domini nostri Jesu Christi vaticinium super urbe Jerusalem, ut lapis super lapidem nullus remanserit, & testatus est Josephus, qui interfuit illi bello, & nos abunde in Canonibus Isagogicis ostendimus: ut ne vestigium quidem urbis appareret. Itaque & postea aratrum illi impressum est à Musonio Tyrrheno præfecto munitionum, ut non solum urbs esse desierit, sed & in posterum nemini licuerit illi solo aliquid immoliri, ædificare, superstruere. Nam Jurisconsultus lege XXI, D. Quib. mod. ususfr. ait civitatem esse desivisse eam, cui aratrum inductum sit: & capital est in illo solo vel casam, aut humile superficium struere. Servius: *Nam ideo ad exaugurandas, vel diruendas civitates aratrum adhibitum, ut eodem ritu, quo condita, subvertantur. Horatius: imprimeretque muris hostile aratrum.* Rursus Solinus: *Iudæa caput fuit Ierosolyma. Sed excisa est.* An ullum domicilium urbem habuisse putemus, quæ excisa esset? Possumus dicere non cum Ovidio:

Hic ubi nunc Urbs est, tunc locus Urbis erat.

Sed potius:

Urbis ubi locus est, urbs ibi magna fuit.

Plinius libro quinto: *Orinen, in qua fuere Ierosolyma longe clarissima urbium Orientis, non Iudææ modo.* Non dixit *sunt*, sed *fuere*. Nulla enim prorsus erant, quum illa scriberet Plinius. Socrates quarto, cap. ultimo: ἐρημόν τι καταστῆσαι τὴν πόλιν, καὶ ἄροτρον ἐπ' αὐτῶν βαλεῖν κατ' αὐτήν. His animadversis merito quæri possit, quum Episcoporum Ecclesiæ Ierosolymitanæ nomina certa, & continua successio hactenus memoriæ prodita sint, ubi fuerit Ecclesia Ierosolymitana. Nam certum est Ierosolymis consistere non potuisse. Ea enim non potuit esse sine ædificiis, ædificia autem in solo, cui aratrum impressum fuerit, superstruere per leges non licebat. Tamen minime dubitandum est, ubicunque illi Episcopi sederint, ibi fuisse Ecclesiam Ierosolymitanam, tametsi Ierosolymis non esset: quemadmodum hodie ab aliquot sæculis Antiochena sedes Patriarchalis non est in ea urbe, unde nomen habet, sed in Meredin ad ripam Chobar, in finibus Mesopotamiæ, quam urbem ab Antiochia *longa procul longis via dividit invia terris.* & tamen non desinit esse Antiochena Ecclesia, & Antiochena cathedra. Alexandrinus thronus diu est quum in maximam urbem Kairum translatus est, & tamen non Kairensis Patriarcha

triarcha dicitur, sed Alexandrinus, quemadmodum à principio & primis illius patriarchiæ incunabulis vocari cœpit. Eusebius perhibet libro tertio Hist. Eccles. Ecclesiam Ierosolymitanam una cum reliquiis illius Apostolici sæculi Pellam urbem Decapoleos traductam fuisse. quod mihi facile persuadet. Idem etiam Eusebium sequutus Epiphanius prodidit in Ἀγκυρωτῷ. sed, ut solet, multa immiscet aliena à verbis scriptorum, à quibus mutuatus est. Clarius in Nazoræis pag. 58.

Ibidem. *Ephres.*] Epiphanio in Manichæorum Hæresi 274, mendose dicitur Οὐάφεις. Quod Syris est *Ephrem*, id Græcis Ἐφρής.

Ibidem. *usque ad eversionem, quam ab Hadriano perpessa est Ierusalem.*] Ne quis putaret nullam successionem cathedræ Ierosolymitanæ fuisse, quia succisa essent Ierosolyma, veteres voluerunt illi objectioni occurrere, & non totam dirutam aut solo æquatam fuisse urbem, sed dimidiam partem superfuisse dicunt. prius dimidium à Vespasiano expugnatum, alterum ab Hadriano: idque ex XIV, 2, Zachariæ colligi: cujus verba hæc sunt: καὶ ἁλώσεται ἡ πόλις, καὶ ἀρπαγήσονται αἱ οἰκίαι, καὶ αἱ γυναῖκες μολυνθήσονται, καὶ ἐξελεύσεται τὸ ἥμισυ τῆς πόλεως ἐν αἰχμαλωσίᾳ. Expositio Eusebii libro sexto ἀποδείξ. cap. XVIII, loquentis de excidio urbis sub Vespasiano: τότε μὲν οὖν εἰκὸς τὸ ἥμισυ τῆς πόλεως ἀπολωλέναι τῇ πολιορκίᾳ, ὥς φησιν ἡ προφητεία. μετ' οὐ πολὺ δὲ χρόνον κατὰ Ἀδριανὸν αὖ πάλιν ἑτέρας κινήσεως αὐτῆς Ἰουδαϊκῆς γενομένης τὸ λοιπὸν τῆς πόλεως μέρος ἥμισυ πολιορκηθὲν αὖθις ἐξελαύνεται, ὡς ἐξ ἐκείνου καὶ εἰς δεῦρο πάμπαν ἄβατον γενέσθαι τὸν τόπον. Hieronymus paulo aliter loquens de expugnatione sub Tito: *Quomodo autem media pars capta sit civitatis, & reliquus populus in urbe permanserit, & illo tempore & aliis approbatur, Septentrionalem urbis & inferiorem partem esse captam: montem autem Templi & Sion, in quo arx erat, integra remansisse.* Secundum hæc Titus triumphaverit de urbe, quam dimidiam cœperit, templum autem & arcem, quia expugnari non potuerint, intacta reliquerit. Atqui & templum dirutum ipse Hieronymus & sciebat, & in Epistola ad Dardanum testatus est. Atque hæc quidem expiscantur ex illo loco Zachariæ, quum tamen Zacharias non dirutæ urbis, sed captæ duntaxat & expilatæ mentionem faciat, ut pars populi deportata sit, pars remanserit: quod profecto sub Ptolemæo Lagi contigisse minime dubitabit, qui verba Agatharchidæ apud Josephum legerit. Quum igitur ex illo loco Zachariæ colligant non tota Jerosolyma deleta fuisse, Ecclesiam ibi fuisse semper volunt, donec Hadrianus illa parte urbis, quam intactam Titus reliquerat, penitus eversa, aliam urbem novam superstruxit. Nugator nescio quis apud Suidam: ΒΔΕΛΥΓΜΑ ΕΡΗΜΩΣΕΩΣ. τὸ Ἀδριανοῦ τοῦ βασιλέως ἀνδριάντα. ὁ γὰρ Ἀδριανὸς καθεῖλε τὴν πόλιν ἄρδην. μετὰ γὰρ τὴν Οὐεσπασιανοῦ καὶ Τίτου γενομένην ἐρήμωσιν ἐπὶ Ἀδριανοῦ συστάντες οἱ Ἰουδαῖοι ἐστασίαζον ἐπὶ τὴν προτέραν ἐπανελθεῖν πολιτείαν. στασιάσαντας οὖν εἰς παντελῆ ἐρήμωσιν ἑαυτοὺς κατέστησαν, καὶ τὸ ἑαυτοῦ ὄνομα ἐπέθηκε τοῖς λειψάνοις τῆς πόλεως, Αἰλίαν αὐτὴν προσαγορεύσας. Hieronymus cap. primo Joël: *Aelii quoque Hadriani contra Iudæos, expeditionem legimus, qui ita Ierusalem murosque subvertit, ut de urbis reliquiis ac favillis Aeliam conderet civitatem.* Epistola ad Demetrianum reliquias urbis, quas ait subversas ab Hadriano, mansisse scribit post excidium, quod sub Tito contigit. *Ad extremum sub Vespasiano & Tito urbs capta Templumque subversum est: deinde civitatis, usque ad Hadrianum Principem, per quinquaginta annos mansere reliquiæ.* Non ergo verum est Christi vaticinium, *Non manebit lapis super lapidem*: neque verum fuerit, quod Josephus vidit, quod testatus est, cui illacrimavit Titus memor vicissitudinis rerum humanarum, ne vestigium quidem superfuisse, præter duas Turres. Illud vero de quinquaginta annorum intervallo ab excidio sub Tito, ad imaginarium excidium sub Hadriano, fabulæ sunt Judaicæ, quæ tamen tolerabilius veri fidem excedunt, quam quod supra retulimus de excidio sub Hadriano. Judæi enim complanatum omnino solum Jerosolymorum, & aratrum illi inductum credunt: ita ut commentum illud de reliquiis Ierosolymorum sub Hadriano subversis locum non habeat. Sed ab excidio Ierosolymorum, ad excidium Bither, in qua clade infinitus Judæorum numerus periit, putant annos quinquaginta. Alibi invenio LII. Excidium Templi contigisse volunt anno Christi LXIX. cui si accedant LII, fient anni Christi Dionysiani CXXI, quibus congruit annus primus Hadriani. Sane anno II Hadriani male multati sunt Iudæi, ut supra diximus. Sed Bither tunc expugnata non fuit. Nicephorus Callistus ait Hadrianum, quæcunque ex vetustis ædificiis reliqua adhuc fuerunt, diruisse prorsus, & solo æquasse, ut ne lapis quidem super lapidem permaneret, & oraculum Servatoris ad exitum suum perduxisse, &c. Ita quod Christus de excidio sub Tito prædixit, ille ad excidium, quod nunquam fuit, neque esse potuit, traduxit. Portentosiora sunt, quæ Appiani Syriacis assuta sunt. Ierosolyma, inquit, primum evertit Ptolemæus Lagi. Instaurata secundo Pompejus κατέσκαψε, *diruit.* Tertio instaurata Vespasianus κατέσκαψεν, *evertit.* Quarto in integrum restituta Hadrianus (evertit) De Pompejo enim loquens, καὶ τὴν μεγίστην πόλιν Ἱεροσόλυμα καὶ ἁγιωτάτην αὐτοῖς κατέσκαψεν. ἣν δὴ καὶ Πτολεμαῖος ὁ πρῶτος Αἰγύπτου βασιλεὺς καθῃρήκει. Οὐεσπασιανὸς αὖθις οἰκισθεῖσαν κατέσκαψεν, καὶ Ἀδριανὸς αὖθις ἐπ' ἐμοῦ. Secundum hanc fabulam, à Ptolemæo Lagi, ad exitum Hadriani, quater diruta & solo æquata, & ter instaurata fuerint Ierosolyma. Sed multa hujusmodi fabulosa adtexta sunt illi libro Appiani, ut mediocriter docto constare potest. Quod si non sunt assuta, valde infantem in historia Appianum fuisse necesse est. Antiochus quidem Epiphanes partem murorum diruerat, & multa etiam in templo corruperat. Non tamen ideo Ierosolyma solo æquata, aut Templum penitus deletum fuisse censendum est. Huc pertinent verba ex Edicto Demetrii Regis: ἐπιτρέπω δὲ καὶ ἀνακαινίζειν τὸ ἱερὸν καὶ οἰκοδομεῖν. item: καὶ τὰ τείχη δὲ συγχωρῶ τὰ τῆς πόλεως οἰκοδομεῖσθαι. At semper à temporibus Zorobabelis & Nehemiæ, usque ad annum secundum Vespasiani, & Ierosolyma & Templum fuisse qui negaverit, neget eadem opera & tempore Christi eadem in rerum natura fuisse. Methodius apud Photium 492, 16, sexies Ierosolyma subversa fuisse dicit, idque ex Iosepho colligi. Atqui Iosephus, cujus verba producit, non sexies eversa, sed capta fuisse dicit. capta & eversa bis, primo à Nabuchodonosoro, postremo à Tito. Præterea mala fide referuntur verba Iosephi: ἔπειτα Πομπήϊος, καὶ ἐπὶ τούτοις σὺν Ἡρώδῃ Σόσσιος, ἑλόντες ἐνέπρησαν τὴν πόλιν. In Iosephi verbis, ἐτήρησαν τὴν πόλιν. quod eos

ἀμαμίτεν contrarium est τῷ ἐνέπρησεν. Epiphanius pag. 537 longe modestius, quam omnes superiores, Hadrianum, quum venisset in locum, ubi Ierosolyma fuerant, invenisse omnia solo æquata. καὶ εὗρε τὴν πόλιν πᾶσαν ἠδαφισμένην, καὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Θεοῦ καταπεπατημένον. Hactenus vere. Pergit. παρεκτὸς ὀλίγων οἰκημάτων, καὶ τῆς τοῦ Θεοῦ ἐκκλησίας μικρᾶς, præter paucula domicilia, & ædiculam sacram, in quam convenerunt Discipuli postquam Christus assumptus est in cælum. Hæc verbis ipsius Domini, Non manebit lapis super lapidem, satis confutantur & à Iosepho, qui consentanea verbis Christi retulit. Quæ postea de Ierosolymis per Aquilam Ponticum jussu Hadriani constructis dicit, & quod Aquila fuerit πενθερίδης Ἀδριανοῦ, hæc omnia accepit ab impostoribus Judæis, in quorum partes transierat, qui & in Thalmud asserunt eundem Aquilam affinem Hadriani fuisse. Denique illa dimidia pars Ierosolymorum, quam ex falsa Zachariæ interpretatione imaginatur Eusebius excidio, quod sub Tito contigit, superfuisse, vel, quia id verisimile Epiphanio visum non fuit, ædicula sacra, casulæ, & septem Synagogæ, nulli alii rei reservata sunt, quam continuandæ successioni Episcoporum Ierosolymitarum, tanquam illa successio esse non potuerit extra Ierosolyma. Hoc in Epiphanio tolerabilius est, quod secundum ejus sententiam nulla subversione mœniorum, ædificiorum, aut dimidiæ partis Hadriano opus fuit, ut novam urbem conderet, quemadmodum more suo commentus est Eusebius ex Zacharia, & quem sequutus est Hieronymus. Epiphanius sentit Apostolos, & Ecclesiam Ierosolymitanam imminente urbis excidio monitu Angeli ex urbe se subduxisse, atque Pellam se contulisse, inde iterum post excidium urbis rediisse, ibique quædam ædificia construxisse. Nos vero non dubitamus diu Pellæ ecclesiam fuisse, eamque Æliam se contulisse, quum ei per hostes Christianismi ibi tuto manere licuit. De qua urbe in nummis Gordiani junioris legitur, COL. IUL. AUG. PELLA. item: COL. IUL. AUG. PEL. BER. Quare Pella vocetur Berytus, non magis scimus, quam quare Berytus Berœa. Hoc vero ferendum non est, quod supra retulimus, Iudæos Ierosolymis inclusos tandem expugnatos ab Hadriano, & ad internecionem occisos: ipsa Ierosolyma eversa per fortunam belli fuisse, ac postea ibi Æliam constructam: quum constet ex Aristone Pellæo, ipso Eusebio citante, in urbe Bither inclusos fuisse, eamque urbem munitissimam solo æquatam, & Judæos sine discrimine sexus aut ætatis ad unum interfectos. Hieronymus IX in Danielem: *Hæc loquuntur Hebræi non magnopere curantes à primo anno Darii regis Persarum, usque ad extremam subversionem Ierusalem, quæ sub Hadriano eis accidit, supputare Olympiades centum septuaginta quatuor, id est annos sexcentos nonaginta sex, qui faciunt hebdomadas Hebraicas nonaginta novem, & annos tres, quando Chochebas dux Iudæorum oppressus est, & Ierusalem usque ad solum diruta est.* Ecce Ierusalem nunquam dirutam usque ad solum, nisi sub Hadriano. Hieronymo persuasit Eusebius.

Ibidem. *usque ad eversionem, quam ab Hadriano perpessa est.*] Hieronymus in XXXI caput Ieremiæ: *ultima captivitate sub Hadriano, quando & urbs Ierusalem subversa est.* Hæc satis supra confutata sunt.

MMCXLII. *Quadratus.*] Hieronymus Epistola ad Magnum oratorem urbis Romæ: *Quadratus Apostolorum discipulus, & Atheniensis Pontifex, Ecclesiæ nomine Hadriano Principi Eleusina sacra invisenti librum pro nostra religione tradidit: & tanta admirationi fuit, ut persecutionem maximam illius excellens sedaret ingenium.* Vide librum de Eccles. Scriptorib.

Ibidem. *Serenus Grannius.*] Sic omnes libri. Sic Paulus Orosius, & Marianus. Sed legendum *Granianus* ex Epistola ipsius Hadriani ad Minucium Fundanum, & ex Historia Eccles.

Ibidem. *vir apprime nobilis.*] Græca, λαμπρότατος. Vertendum, *clarissimus.* Notum in jure qui sint Clarissimi.

Ibid. *cujus epistola ad nostram memoriam.*] Apud Iustinum Apologetico posteriore, & ex eo apud Eusebium Eccles. histor. libro IV. Sed Iustinus eam epistolam Latinè ita, ut ab Imp. dictata fuerat, conjecerat in calcem Apologetici sui, Græcum vero exemplar, quod vice Latinæ hodie legitur, Eusebii est. Eusebius: τούτοις ὁ μὲν δηλωθεὶς ἀνὴρ αὐτὴν παρατέθειται τὴν Ῥωμαϊκὴν ἀντιγραφήν. ἡμεῖς δὲ ἐπὶ τὸ ἑλληνικὸν κατὰ δύναμιν αὐτὴν μετειλήφαμεν ἔχουσαν ὧδε. &c. Ergo Eusebius sciebat Latine, & quicquid Tertulliani legitur apud eum, ab ipso Græce expressum est.

Ibidem. *non sine objectu criminum Christianos condemnandos.*] Tertullianus ad Scapulam cap. IV: *Pudens etiam missum ad se Christianum, in elogio concussione ejus intellecta, dimisit, scisso eodem elogio, sine accusatore negans se audire hominem secundum mandatum.* Alludit ad illud Rescriptum, cujus fines ei migrare non licebat.

Ibid. *Aristides Atheniensis noster Philosophus.*] Hieronymus in Catalogo: *Aristides Atheniensis Philosophus eloquentissimus, & sub pristino habitu discipulus Christi.* Aristidæ homini Græco & palliato ad Christianismum transeunti non opus fuit habitum mutare, quia Christiani palliati erant, & hoc nomine noscitabantur, & digito designabantur Γραικὸς ἐπιθέτης. Tertulliano togato opus fuit pallio Romanum habitum mutare, ut eo profiteretur Christianum. Propterea Christianos γραικοὺς vocabant, quia Græcorum proprium pallium, & Christianorum. In Martyrologio, Idib. Aug. in Hippolyto: *Expoliatus est veste, qua induebatur habitu Christiano.* Mox: *Iussit eum Decius vestiri veste, qua Gentiles utebantur.* Hieronymus: *Iustinus Philosophus habitu quoque Philosophorum incedens.* Quia Christianus erat, retinuit pallium, quod Philosopho & Christiano commune erat. Ambros. Epist. XXXVI: *Et quum ipsi (Aegyptii) capita & supercilia radant siquando Isidis suscipiunt sacra, si forte Christianus vir attentior sacrosanctæ religioni vestem mutaverit, indignum facinus appellant.* Quæ verba omnino aperiunt argumentum libelli Tertulliani de Pallio.

Ibid. *Imperator Hadrianus pater patriæ appellatur, & uxor ejus Augusta.*] In nummis ejus: SABINA AUGUSTA HADRIANI AUG. P. P. Sed quis dubitat illud nomen *Augustæ* competere uxoribus, simul ac viri earum imperium auctore Senatu acceperunt? Plena extant testimonia apud Spartianum & reliquos in acclamationibus super electo Principe. Sed Hadrianus jam Consul II vocatur *pater patriæ* in veteri Inscriptione Romæ: IMP. CÆSARI. DIVI. TRAIANI. PARTHICI. FIL. DIVI. NERVÆ. NEP. TRAIANO. HADRIANO. AUG. PONT. MAX. TRIB. POTEST. COS. II. P. P. IV VIRI. VIARUM. item in Transilvania: IMP. CÆS..... DIVI. TRAI. .... THICI. FIL. NERVÆ. NEPOTI. TRAIANO. HADRIANO. AUG. PONTIFICI. MAX. TRIB. POTEST A. II. COS. II. P. P. COLON. ULPIA. TRAIANA. AUG. Qui igitur erat appellatus *pater patriæ* numero MMCXXXIV, non opus habuit,

habuit, ut iterum appellaretur numero MMCXLIII. Quare Orosius recte: *Idem quoque continuo pater patriæ in Senatu ultra morem majorum appellatur, & uxor ejus Augusta.* Continuo, hoc est, ineunte statim imperio vocatus est *pater patriæ* contra morem, quum tam cito superioribus Imperatoribus honos is à Senatu delatus non sit. De appellatione Augustarum auctore Senatu, vide numerum MMCIX.

MMCXLIV. *Nicopolis & Cæsarea.*] In Græcis Νικομήδεια. Utrubi sit error, nescio. Sed in Græcis potius. Nam de Nicomediæ casu supra numero MMCXXXVI. Præterea in nummo Hadriani cusum legitur, ΑΔΡΙΑΝΟϹ ΚΑΙϹΑΡ. ΝΙΚΟΠΟΛΕωϹ.

MMCXLV. *Antinous puer regius.*] Vide quid Isaacius Casaubonus noster vir incomparabilis in suis luculentis in Spartianum & reliquos Augustæ historiæ scriptores notis de hoc catamito prodidit. Cur enim hæc repetam, quæ ille, ut solet, tam accurato judicio, tamque indefessa diligentia, tam feliciter disseruit? Porro Hadrianus ipse scripsit, dum ludicri caussa in Nilo navigaret una cum Antinoo, ipsum puerum in flumen decidisse. Quare eo respexit Epiphanius: ὡς ὁ Ἀντίνοος ὁ ἐν Ἀντινοείᾳ κεκηδευμένος καὶ σὺν λυσωρίῳ πλοίῳ κείμενος ὑπὸ Ἀδριανοῦ οὕτω κατηγέχθη. Ait consecratum Antinoum simul cum lusorio navigio, nempe eo, quo ludicri caussa in Nilo cum Hadriano vectabatur. Porro iste catamitus mortuus est, quum Hadrianus esset in Ægypto. In Ægyptum autem venit Consulatu Severiani, ut ex epistola, quam ad eum scribit Hadrianus, patet, aut saltem anno ante Consulatum Severiani, numero MMCXLVII. Itaque fuerit prochronismus biennii.

Ibidem. *in Deos refert.*] Nam ipse Hadrianus scripsit post obitum pueri se sidus vidisse, idque animam pueri esse existimasse in cælum recepti. καὶ πολλὰ ἀστέρα τινὰ αὐτός τε ὁρᾶν ὡς τοῦ Ἀντινόου ὄντα ἔλεγε, καὶ τῶν συνόντων αὐτῷ μυθολογούντων ἡδέως ἤκουεν ἐκ τε τῆς ψυχῆς τοῦ Ἀντινόου ὄντος τὸν ἀστέρα γεγενῆσθαι, καὶ τότε πρῶτον ἀναπεφηνέναι. Ad hunc modum Conon Ptolemæo adulans affirmavit ἀμυδροὺς quosdam ἀστέρας in partibus Leonis esse comam Berenices. Tamen Tatianus Antinoum ἐν τῇ σελήνῃ καθιδρῦσθαι, non autem ἀστέρα γεγενῆσθαι, dicit.

Ibid. *puer regius.*] Ita PET. & FRE. Sed BONG. *egregius.* male.

,, Ibid. *Ex cujus nomine etiam urbs appellata est.*] Mentio Antinoo potius in Martyrologio XXII Septemb. Excerpta Chronici Casaub. ΟΛΥΜΠ. ΣΚΕ. α. Σελήρου καὶ Φάλκου. Τότε πρῶτον Ἀδριανὸς εἰς τὴν Αἴγυπτον παραγένετο, καὶ κτίζει τὴν Ἀντινόου τῆς Θηβαΐδος πρὸ γ καλανδῶν Νοεμβρίων. Sed fallitur, ut in omnibus fere. Hegesippus apud Eusebium: οἷς κενοτάφια καὶ ναοὺς ἐποίησαν, ὡς μέχρι νῦν, ὧν ἐστὶ καὶ Ἀντίνοος δοῦλος Ἀδριανοῦ Καίσαρος, οὗ καὶ ἀγὼν ἄγεται Ἀντινόειος ὁ καὶ ἐφ' ἡμῶν γενόμενος, καὶ γὰρ καὶ πόλιν ἔκτισεν ἐπώνυμον Ἀντινόου καὶ προφήτας. Hic videmus urbem ἐπώνυμον Ἀντινόου. cujus nominis non una fuit. Nam prima erat in Ægypto Βησαντίνοος, cujus multi meminere. in quibus Martyrolog. Rom. XXIII Jan. VIII Martii. Ibid. dicitur Antinoopolis XXII Sept. Ἀδριανοῦ πόλις etiam Stephano, alia in Bithynia. item multa fana ejus nominis, quæ Ἀντινόεια dicuntur in Bithynia. Marcellinus lib. XXII. Rursus Mantineæ in Arcadia. quia Bithyni sunt oriundi ἀπὸ Μαντινέων. Pausanias Arcadicis de Mantinensibus: Ἐνομίσθη δὲ καὶ Ἀντίνοος σφίσιν εἶναι θεός. νεὼς δὲ ἐν Μαντινείᾳ νεώτατος ὁ τοῦ Ἀντινόου ναός ἐστι. οὗτος ἐς τὰ μάλιστα ἐσπουδάσθη περισσῶς δή τι ὑπὸ βασιλέως Ἀδριανοῦ. Paulo post: ἔχει μέν τοι γέρα καὶ ἑτέρωθι καὶ ἐπὶ τῷ Νείλῳ πόλις Αἰγυπτίων ἐστὶν ἐπώνυμος Ἀντινόου. Quare colitur in urbe Mantinea. Γένος δὲ ἦν ὁ Ἀντίνοος ἐκ Βιθυνίας τῆς ὑπὲρ Σαγγαρίου ποταμοῦ. οἱ δὲ Βιθυνεῖς Ἀρκάδες τέ εἰσι καὶ Μαντινεῖς τὰ ἄνωθεν. Τούτων εἵνεκα ὁ βασιλεὺς κατεστήσατο αὐτῷ καὶ ἐν Μαντινείᾳ τιμὰς καὶ τελετὴν κατὰ ἔτος ἕκαστον, καὶ ἀγών ἐστιν αὐτῷ διὰ ἔτους πέμπτου. Bithynum enim hunc catamitum fuisse, præter scriptores, etiam nummi fidem fecerint: ΓΕΝΕΣΙΣ ΑΝΤΙΝΟΥ ΒΙΘΥΝΙΑΔΟΣ. Item: ΒΙΘΥΝΙΕΩΝ. ΑΔΡΙΑΝΩΝ. Item: Η ΠΑΤΡΙΣ ΑΝΤΙΝΟΟΝ ΘΕΟΝ. Igitur ὁ ἀγὼν, cujus meminit Hegesippus, fuit πενταετηρικός, quemadmodu & Olympias, & Pythias. In veteri inscriptione ponuntur ordine quatuor ludicra ista, ϹΕΒΗΡΕΙΑ. ΑΝΤΙΝΟΕΙΑ. ΑΝΤωΝΕΙΑ (id est Ἀντωνείνια) ΚΟΜΟΔΕΙΑ. Præterea prophetas illi attribuit Hegesippus. Vetus saxum: ΑΝΤΙΝΟΩΙ. ϹΥΝΘΡΟΝΩΙ. ΤΩΝ. ΕΝ. ΑΙΓΥΠΤΩ. ΘΕΩΝ. Μ. ΟΥΛΠΙΟϹ. ΑΠΟΛΛΩΝΙΟϹ. ΠΡΟΦΗΤΗϹ. Iique abreptitii erant, aut tales videri volebant. Origenes in Celsum inter alia: πιστὸς δέ ἐστι καὶ ἐν Ἀντινόου πόλει τῷ Αἰγύπτῳ νομισθεὶς εἶναι θεὸς, οὐ δεήσεις οἱ μέν τινες κυβευτικώτεροι ζῶντες καταψεύδονται, ἕτεροι δὲ ὑπὸ τοῦ ἐκεῖ ἱδρυμένου δαίμονος ἀπατώμενοι .... ὑπὸ ἀσθενοῦς τοῦ συνειδότος ἐλεγχόμενοι οἴονται ποινὴν θεήλατον ἀπὸ τοῦ Ἀντινόου ποιεῖσθαι.

MMCXLVI. *templum Romæ & Veneris.*] De quo omnino necesse est consulere Dionem. ubi videbis propter Adriani errores ab Architecto Apollodoro deprehensos in templi ichnographia adeo Hadriano stomachum commotum fuisse, ut eum postea interfici jusserit.

MMCXLVII. *Hadrianus Athenis hiemem exigens Eleusinam invisit.*] Sic in Catalogo Scriptorum, *invisens Eleusinam.* Atqui dicendum erat *visens Eleusinia.* τὰ Ἐλευσίνια ἐποπτεύει. *Sacris Eleusiniis interest. Ad sacra Eleusinia admittitur.* Melius in Epistola ad Magnum Oratorem Urbis Romæ: *Eleusina sacra invisenti.* περὶ τοῦ ἐποπτεύειν, καὶ τῶν ἐποπτῶν satis superque in lib. de Emend. Temp. & in editione posteriore Tibulli. Sic Q. Curtius: *Nam qui Samothracia mysteria viserent.* οἱ τὰ Σαμοθρᾴκια μυστήρια ἐποπτεύσαντες. vel simpliciter, οἱ τὰ Σαμοθρᾴκια ἐποπτεύσαντες. Seneca τὸ ἐποπτεύειν dicit *revisere.* Nat. Quæst. VII, XXXI. *Non semel quædam sacra traduntur. Eleusis servat, quod ostendat revisentibus. Rerum natura non semel sacra sua tradit. Initiatos nos credimus. in vestibulo ejus hæremus. Illa arcana non promiscue neque omnibus patent. reducta & in interiore sacrario clausa sunt. Ex quibus aliud hæc ætas, aliud quæ post nos subibit, aspiciet.* Non potui illustriorem locum adducere, quo quid esset ἐποπτεύειν, ostenderem. Sed remittimus te ad editionem posteriorem Tibulli, ubi plenius proœmium Tertulliani in Valentinianos exponimus, quod Cimmeriis tenebris obscurius est sine doctrina Epopticorum. Celebrabantur autem τὰ ἐποπτικὰ, id est τὰ μεγάλα μυστήρια, τῇ δεκάτῃ Βοηδρομιῶνος, anno secundo Tetraeteridos Olympicæ, quarto autem Atticæ: ut quadriennium solidum inter duas ἐποπτείας interesset. Himerius Sophista apud Photium: 599, 5. οὐ μιμησάμενος τὸν μυστικὸν νόμον, ὃς ἐποπτείᾳ καὶ μύστῃ μερίζει τὸν χρόνον. Harpo-

Harpocratio: *ἐποπτευκότων*, &c. *οἱ μυηθέντες ἐν Ἐλευσῖνι ἐν τῇ δευτέρᾳ μυήσει ἐπόπται λέγονται.* Nota *τὴν δευτέραν μύησιν.* quod Seneca dixisset *revisionem.* Tamen quibusdam summis viris indultum est, ut citius aut serius intra sacrarium admitterentur, ut Demetrio regi eodem anno, Hadriano sexto; postquam initiati fuerunt. De Demetrio produximus verba Plutarchi alibi: quibus adde ex Hyperide oratore: *Δημητρίῳ μόνῳ ἴδιόν τι ἐγένετο παρὰ τοὺς ἄλλους, τὸ μόνον ἅμα μυηθῆναι, καὶ τοὺς χρόνους τῆς τελετῆς τοὺς πατρίους μετακινηθῆναι.* Vide Harpocrationem *Ἀνεπόπτευτος.* *τὴν ἐποπτείαν* Antimachus *Δήμητρος Ἐλευσινίας ὄψιν* vocavit.

— *Δήμητρός τοι Ἐλευσινίης ἱερὴ ὄψ.*

,, Initia vocabantur hæc sacra. Ut vulgo notum. unde
,, Ovidius dixit inire Cererem. *Tempore quo nobis inita*
,, *est Cerealis Eleusis*, *ἐξ ὅτου τὰ ἐλευσίνια ἐμυήθημεν.*

Ibid. *Eleusinam invisit.*] Xiphilinus: *τά τε Διονύσια τὴν μεγίστην παρ᾽ αὐτοῖς ἀρχὴν ἄρξας.* quod est flocci. imo *τὰ Διονύσια τὰ μεγάλα ἐποπτεύσας,* ut scripserat Dio. Nam *τὰ Διονύσια* non sunt *ἀρχή*, sed *τελετή.*

Ibid. *Hadrianus quum insignes & plurimas ædes Athenis fecisset.*] De operibus, quæ Hadrianus Athenis construxit, consule Pausaniam; & Xiphilinum. quæ tot & tanta fuerunt, ut urbem à fundamentis instaurasse diceretur. Antequam Turca ea urbe potiretur, in arce hi versiculi legebantur:

Αἵδ᾽ εἰσ᾽ Ἀθῆναι Θησέως πρῶτον πόλις.
Αἱδ᾽ Ἀδριανοῦ, κ᾽ οὐδὲ Θησέως, πόλις.

In libris de Emend. Temporum veterem Antonini Pii inscriptionem, quæ extat Mediolani, produximus, & quem locum ibi habeat, adhuc quærimus, quum Mediolanum tam remotum ab Attica nihil eorum operum sibi vindicare possit; quæ in novis Athenis Hadrianus, & Antoninus ejus filius construxerunt.

IMP. CÆSAR. T. ÆLIVS. HADRIANVS. ANTO-
NINVS AVG. PIVS. COS. III. TRIB. POT. II. P.P.
AQVÆDVCTVM. IN. NOVIS. ATHENIS. COEPTVM.
A. DIVO HADRIANO. PATRE. SVO. CON-
SVMMAVIT. DEDICAVIT. Q.

Quid enim Mediolano cum Athenis? Quanvis autem egregiis ædificiis ab Hadriano excultæ fuerint Athenæ, non tamen illarum mœnia, quæ Sulla diruerat, instauravit. Ea enim sub Valeriano excitata fue-
,, runt propter incursiones Scytharum. Eusebius li-
,, bro priore, & post eum Zonaras: *εἰς ὃ τοσοῦτον ἀπάντας προελήλυθεν (οἱ Σκύθαι) ὡς Ἀθηναίους μὲν ἀνοικοδομῆσαι τὸ τεῖχος τῆς ἑαυτῶν πόλεως καθῃρημένον ἐκ τῶν τοῦ Σύλλα χρόνων.* Vide omnino Synesii Epistolam CXXXVI de solitudine Athenarum, item Maniliana nostra, pag. 70. Non solum autem beneficia Hadriani in Athenas collata meruerunt, ut illæ novæ dicerentur, sed etiam locum in Delo insula, cui nomen *Ὀλυμπίειον*, sumptibus Hadriani instauratum *νέας Ἀθήνας* vocaverunt. Stephanus: *Ὀλυμπίειον, τόπος ἐν Δήλῳ, ὃν κτίσαντες Ἀθηναῖοι χρήμασιν Ἀδριανοῦ, νέας Ἀθήνας Ἀδριανὰς ἐκάλεσαν, ὡς Φλέγων ἐν Ὀλυμπιάδων πεντεκαιδεκάτῳ.* Bis autem Athenas Hadrianum invisisse refert Spartianus. Quantum vero Athenas Hadrianus dilexerit etiam ante quam rerum potiretur, ex eo colligi licet, quod *Ἄρχων* Athenis fuerit, ut testatur Spartianus: *Per Latina oppida Dictator & Aedilis, & Duumvir fuit: apud Neapolim Demarchus, in patria sua Quinquennalis, & item Adriæ Quinquennalis, quasi in alia patria: & Athenis Archon fuit.* Fuit autem Archon Athenis Trajano Augusto VI, T. Sextio Africano Coss. numero MMCXXVIII, anno IV Olymp. CCXXII. Phlegon: *Ἐν Ῥώμῃ δικέφαλόν τι ἀπεκύησεν ἔμβρυον, ὃ ὑποθήκαις τῶν θυοσκόπων εἰς τὸν Τίβεριν ποταμὸν ἐνεβλήθη, ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀδριανοῦ γινομένου, ὑπατευόντων ἐν Ῥώμῃ αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ τὸ ἕκτον, καὶ Τίτου Σεξτίου Ἀφρικανοῦ.* Gallienus quoque Augustus Archon fuit Athenis, ut extat apud Trebell. Pollionem. Addit "
Spartianus per Latina oppida Hadrianum duumvi- "
rum fuisse, quod & testatur inscriptio vetus in Grut- "
terianis Collectaneis CCCCXXI, 1. EO. ANNO: QVO. "
ET. OPTIMVS. IMP. HADRIANVS. ETIAM. DVVM- "
VIRATVS. HONOREM. SVSCEPIT. "

Ibid. *agonem edidit.*] Quæ *Ἀδριάνεια* dicuntur. Saxum Venetiis, quod ex Creta delatum.

ΚΟϹΜΗΤΕΥΟΝΤΟϹ. ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ,
ΑΧΑΡΝΕΩϹ.

Στῆσεν Ἀχείριος στήλην μεγακυδέσιν ἀστοῖς
Πατρὸς τοὔνομ᾽ ἔχων δημόθεν Εὐπυρίδης
Ἐκπρεπέως ἀέθλοισιν ἐπισκήψας καὶ ἐφήβοις,
Καὶ στεφάνου κῦδος μοῦνος ἐνεγκάμενος.

ΑΓΩΝΟΘΕΤΗϹΑϹ ΑΔΡΙΑΝΕΩΝ.

In alia inscriptione videntur vocata *Παναθήναια Ὀλύμπια Πανελλήνια Ἀδριάνεια, Ὀλύμπια*, quod "
Ὀλύμπιος vocatus. In nummo ejus: ΑΥΤΟΚΡΑ- "
ΤΟΡΑ ΚΑΙΣΑΡΑ ΑΔΡΙΑΝΟΝ ΣΕΒΑΣΤΟΝ ΟΛΥΜ- "
ΠΙΟΝ ΤΟΝ ΕΑΥΤΩΝ ΕΥΕΡΓΕΤΗΝ. In alio: Ο- "
ΛΥΜΠΙΟΝ ΤΟΝ ΣΩΤΗΡΑ ΤΟΝ ΕΥΕΡΓΕΤΗΝ "
ΙΔΙΩΝ. Nam hæc ludicra omnia olim separatim A- "
thenis singula suo tempore instaurabantur. Scho- "
lia vetustissima Pindari Olympico VII. *εἴη δ᾽ ἂν ἤτοι* "
τὰ Παναθήναια νενικηκώς, ἢ τὰ Ἡράκλεια, ἢ τὰ "
Ὀλύμπια, ἢ τὰ Ἐλευσίνια, ἢ τὰ Πανελλήνια. "
ἴσως δὲ καὶ πάντας τούτους ἐνίκησεν ὁ Διαγόρας. "

Ibid. *Iudæi in arma versi.*] Ælia Capitolina in solo Ierosolymorum ab Hadriano condita, & in monte, ubi Dei Opt. Max. Templum fuerat, Jovis Capitolini Templo excitato, Judæi furore accensi, quod ægre ferrent sacrum locum à Gentibus pollui, arma corripientes palam à Romanis defecerunt: neque unquam tanta rabie prius bellum sub Vespasiano gestum est, quantam in hoc bello professi sunt, donec eorum munitissimis locis expugnatis multa millia Judæorum ferro, fame, ac flamma perierunt. Quare dirissimum fuit hoc bellum, in quo ab utraque parte nullum genus crudelitatis omissum est. Hoc est principium belli, quod latrone Barchocheba duce gestum est, ob eam caussam, quod templum Jovis Capitolini in monte Sion constructum fuit. Auctor Dio. At Eusebius post bellum Æliam una cum Templo conditam falso scribit: quod nulla ratione nititur. Hu- "
jus vero expeditionis Judaicæ mentio extat in veteri "
inscriptione: ubi dicitur quidam Licinius M. F. CL. "
Priscus Italicus ornatus vexillo militarià Divo Ha- "
driano expeditione Judaica. "

MMCXLVIII. *Phavorinus, & Polemo.*] Favorinus sa- "
tis notus ex Gellio. cujus & fragmenta quædam ex- "
tant in Collectaneis Stobæi. Polemonis quoque "
declamationum *περιβολαὶ* habentur apud Pho- "
tium. "

Ibidem. *Basilides.*] Hieronymus in Catalogo Scriptorum, in Agrippa Castore: *Mortuus est autem Basilides, à quo Gnostici in Alexandria, temporibus Hadriani, qua tempestate & Cochebas dux Iudaicæ factionis Christianos variis suppliciis enecavit.*

Ibid. *Cochebas.*] Cochebas est Stella, *ἀστήρ.* Sed frequen-

frequentius dicitur Barchochebas. בר כוכבא υἱὸς ἀστέ-
„ ρος. Iudæi vocant eum בר כוזיבא υἱὸν ψεύδους. quum
„ ejus verum nomen esset כוזבא, & כוזב, quomodo vo-
„ cata est moneta ejus nomine cusa. Sed ipse voluit se
„ כוכבא vocari, postquam tyrannidem arripuit. In ve-
„ terum Iudæorum Commentariis: *Ben Cuziba, qui vo-
„ catus est Ben Cocba, rebellavit adversus Romanos, & sese
„ gessit pro Messia. Ideo autem vocatus est Ben Cochba (id
„ est Filius Stellæ) quia ex investigatione anagogica depre-
„ hendit de se dictum esse,* PERREXIT STELLA
„ EX JACOB. (Num. XXIV, 17.) *Quin etiam ipse Rabbi
„ Akiba, quum vidit eum, dixit de eo, Ipse est Rex Messias.
„ Iudæi autem unxerunt eum, & constituerunt sibi Regem, &c.*
Aristo Pellæus apud Eusebium quarto Hist. Ecclesf. Ἐστρατήγει δὲ τῶν Ἰουδαίων τηνικαῦτα Βαρχοχέβας ὄνομα, ὃ δὴ ἀστέρα δηλοῖ. Imo: υἱὸν ἀστέρος. Iustinus: καὶ γὰρ ἐν τῷ νῦν γεγενημένῳ Ἰουδαϊκῷ πολέμῳ Βαρχωχέβας ὁ τῆς Ἰουδαίων ἀποστάσεως ἀρχηγέτης Χριστιανοὺς μόνους εἰς τιμωρίας δεινὰς, εἰ μὴ ἀρνοῖντο Ἰησοῦν τὸν Χριστὸν, καὶ βλασφημοῖεν, ἐκέλευεν ἀπάγεσθαι. Oportet hoc bellum profligatum fuisse circiter finem imperii Hadriani, & à Iustino Apologeticum Antonino oblatum imperii ejus initio. Dicit enim ἐν τῷ νῦν πολέμῳ. Aristo Pellæus scribit, ἀκμάσαντος δὲ τοῦ πολέμου ἔτους ὀκτωκαιδεκάτου ἡγεμονίας Ἀδριανοῦ. hoc est, medium belli incidisse in XVIII annum Hadriani.

Ibid. *Cochebas.*] Post hanc Pericopen, intruserunt editores de Quadragesimæ jejunio à Telesphoro instituto. Nostrum consilium est scriptorum codicum fidem sequi, quorum nullus illa habet, neque Marianus, neque Beda, neque Isidorus.

MMCL. *Bellum Iudaicum, quod in Palæstina gerebatur, finem accipit.*] Si Aristoni Pellæo credimus, ἤκμαζεν anno hoc XVIII Hadriani, non autem πέρας εἶχεν. & id satis confirmant verba Iustini supra à nobis producta. Hieronymus in Danielem: *quando Cochebas dux Iudæorum oppressus est, & Ierusalem usque ad solum diruta*
„ *est.* Imo Bither, non Ierusalem. Est perspicua hal-
„ lucinatio.

Ibid. *ex quo tempore etiam introëundi Ierosolyma licentia ablata.*] Hæc gesta dicit biennio ante Æliam conditam. Ergo Ierosolyma ante conditum Æliæ extitisse vult: quod satis supra confutatum est.

Ibid. *introëundi Ierosolyma licentia ablata.*] Orosius de suo addidit, *Christianis tantum civitate permissa:* quod vanissimum. Eusebius ex Aristone Pellæo: ἀκμάσαντος δὲ τοῦ πολέμου ἔτους ὀκτωκαιδεκάτου τῆς ἡγεμονίας Ἀδριανοῦ κατὰ Βήθηρα πόλιν, ἥτις ἦν ὀχυρωτάτη, τῶν Ἱεροσολύμων οὐ σφόδρα πόῤῥω διεστῶσα, τῆς τε ἔξωθεν πολιορκίας χρονίας γενομένης, λιμῷ τε καὶ δίψει τῶν νεωτεροποιῶν εἰς ἔσχατον ὀλέθρου περιελαθέντων, καὶ τοῦ τῆς ἀπονοίας αὐτοῖς αἰτίου τὴν ἀξίαν ἐκτίσαντος δίκην, τὸ πᾶν ἔθνος ἐξ ἐκείνου καὶ τῆς περὶ τὰ Ἱεροσόλυμα γῆς πάμπαν ἐπιβαίνειν εἴργεται νόμου δόγματι καὶ διατάξεσιν Ἀδριανοῦ, ὡς ἂν μηδ' ἐξ ἀπόπτου θεωροῖεν τὸ πατρῷον ἔδαφος, ἐγκελευσάμενος. Ἀρίστων ὁ Πελλαῖος ἱστορεῖ. Iustinus Martyr homo Palæstinus scribens fere statim post illius belli exitum, in Apologetico: καὶ ὅτι ἠρήμωται Ἱερουσαλὴμ, ὡς προείρητο γενήσεσθαι, πεπεισμένοι ἐστέ. εἴρηται δὲ καὶ περὶ τῆς ἐρημώσεως αὐτῆς, καὶ περὶ τοῦ μὴ ἐπιτραπήσεσθαι μηδένα αὐτῶν οἰκεῖν, διὰ Ἡσαΐου τοῦ προφήτου οὕτως, &c. Post: ὅτι γὰρ φυλάσσεται ὑφ' ὑμῶν, ὅπως μηδεὶς ἐν αὐτῇ γένηται, καὶ θάνατος κατὰ τοῦ καταλαμβανομένου Ἰουδαίου εἰσιόντος ὥρισται, ἀκριβῶς ἐπίστασθε. Duo egregia testimonia duorum vetustissimorum Scriptorum, qui tempore illius belli vivebant. Ex verbis Aristonis Pellæi colligitur, post confectum bellum Iudæis non licuisse non solum in loca, in quibus bellum gesserant, ingredi, sed ne Ierosolyma quidem. Ergo Ierosolyma ante bellum illud constructa erant, non post bellum, ut volunt Eusebius & ex ejus fide Hieronymus, & alii. & tamen Hieronymus pugnantia scribit, qui in epistola ad Dardanum ait Ierosolyma L annis post eversionem Titi ab Hadriano instaurata: hoc est numero MMCXXXVIII. quod proculdubio verum est. Eadem fere verba extant initio commentarii II in Ezekiel, & in cap. XXIV: *Et post quinquaginta annos sub Hadriano civitas æterno igne consumpta est.* quæ omnia, ut uno verbo dicam, falsissima & Hieronymo indignissima, quod dicat Hierosolyma post L annos eversa ab Hadriano, ut instauraret ea. Hilarius, qui sub Constantio florebat, in Psal. LVIII, ita scribit: *Quinetiam nunc ingressu civitatis ejusdem edicto Romani regis inhibentur.* Infra: *amissa civitate temploque deserto, & secundum Romani Regis edicta circumeuntes tantum, non etiam ineuntes civitatem.* Hieronymus VI cap. Esaiæ: *Denique post extremam vastitatem etiam leges publicæ pependerunt, & prohibiti sunt Iudæi terram, de qua ejecti fuerant, ingredi.* Severus Sulpitius de Ha- «
driano: *militum cohortem custodias agitare jussit, quæ In- «
dæos omnes Ierosolymæ aditu arceret.* Sed semel in anno «
Ierosolyma ingredi illis concessum fuisse colligitur ex Itinerario Burdigalensi à P. Pithœo edito, quod antecessit imperium Iuliani, ubi sermo est de loco Templi: *Sunt ibi & statuæ duæ Hadriani. Est & non longe de statuis lapis pertusus, ad quem veniunt Iudæi singulis annis, & ungent eum, & lamentant se cum gemitu, & vestimenta sua scindunt, & sic recedunt.* Hæc ille. Eum ingressum magno redimi solitum à Iudæis testis Hieronymi locus egregius in cap. II Sophoniæ: *Et hoc non tantum de captivitate dicendum est, sed usque ad præsentem diem perfidi coloni, post interfectionem servorum, & ad extremum filii Dei, excepto planctu, prohibentur ingredi Ierusalem: &, ut ruinam suæ eis flere liceat civitatis, precio redimunt: ut, qui quondam emerant sanguinem Christi, emant lacrimas suas, & ne fletus quidem eis gratuitus sit. Videas in die, quo capta est à Romanis, & diruta Ierusalem, venire populum lugubrem, confluere decrepitas mulierculas, & senes pannis annisque obsitos in corporibus & in habitu suo iram Domini demonstrantes. Congregatur turba miserorum, & patibulo Domini coruscante ac radiante ἀναστάσει ejus, de Oliveti quoque monte crucis fulgente vexillo, plangere ruinas templi sui populum miserum: & tamen non esse miserabilem. Adhuc fletus in genis, & livida brachia, & sparsi crines, & miles mercedem postulat, ut illis flere plus liceat.* Hæc ad illustrandum locum illum Itinerarii Burdigalensis satis fuerint. ex quibus patet uno die, scilicet quo Ierosolyma à Tito diruta fuerunt, Æliam illis ingredi licuisse, reliquo anni tẽpore aditu ex edicto arceri. Sed quis nam est ille lapis pertusus, quem Iudæi ungebant? Nõ dubium est hoc illos fecisse exemplo Iacob, qui lapidem unxit in loco, qui dicitur Beth-el. Genes. XXVIII, 18, 19. Sed illum lapidem prius à Deo amatum Iudæi scribunt, deinde eidem in odio fuisse, propterea quod Chananæi illum divinis honoribus coluerunt. אף על פי שהיתה מצבה אהובה לפני המקום בימי האבות אחרי כן שנאה מפני שעשאוה כנענים לה לעבודה זרה *Quanquam ille cippus amatus à Deo fuit temporibus avorum, postea tamen odit eum, propterea quod Chananæi deduxerunt eum in ritum idololatriæ.* Tamen videmus hunc lapidem deductum etiam à Iudæis in speciem cultus divini. Lapides animatos Βαιτύλους vocatos fuisse ex Philone Bybliensi alibi nota-

notavimus, & à veterum superstitione cultos, omnemque hunc morem manasse ab eo lapide, quem unxerat Iacob in Bethel, unde nomen illis. Inde & Βαίτυλος lapis, quem à Saturno devoratum fingunt, & proverbium — καὶ βαίτυλον ἂν καταπίνοις. Sed quemadmodum τὰ δαιδάλεια αὐτοκίνητα fuisse, ita etiam Bætylos illos fuisse ἐμψύχους & sponte moveri solitos dicunt. Philo Bybliensis: ἔτι δὲ ἐπενόησε θεὸς Οὐρανὸς βαιτύλια λίθους ἐμψύχους μηχανησάμενος. Photius 557, 23. ὅτι κατὰ τὴν Ἡλιούπολιν Συρίας εἰς ὄρος τὸ τοῦ Λιβάνου τὸν Ἀσκληπιάδην ἀνελθεῖν φησι, καὶ ἰδεῖν πολλὰ τῶν λεγομένων βαιτυλίων, ἢ βαιτύλων, περὶ ὧν μυρία τερατολογεῖ ἄξια γλώσσης δυσσεβούσης. Et 568. εἶδον, φησὶ, τὸν βαίτυλον διὰ τοῦ ἀέρος κινούμενον. Item: ὄνομα δὲ ἦν τῷ θεραπεύοντι τὸν βαίτυλον Εὐσέβιος. Item: καὶ καταλαβεῖν αὐτὴν (σφαῖραν) ὄντα βαίτυλον. Item: ὁ τῶν βαιτυλίων ὡς ἀληθῶς ἄξιος τῶν λίθων. Item: τῶν δὲ βαιτύλων ἄλλον ἄλλῳ ἀνακεῖσθαι θεῷ, Κρόνῳ, Διῒ, Ἡλίῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις. Lege reliqua. Species igitur εἰδωλολατρείας fuit ille cultus lapidis Iudaicus, quod quidem miror illis licuisse sub Christianis Principibus, & in ea urbe, in quam tot millia Christianorum quotannis confluebant, & ad quam ipsis Iudæis constitutione Hadriani accessus erat interdictus: cujus interdicti meminit & Tertullianus XXI Apologetici: *Dispersi (Iudæi,) palabundi, & cœli & soli sui extorres vagantur per orbem sine nomine, sine Deo rege: quibus nec advenarum jure terram patriam saltem vestigio salutare conceditur.*

Ibid. *sicut Propheta vaticinati sunt.*] Hilarius Psalmo LVIII, qui apud Hebræos est LIX, commatibus 6, 7, vult de hoc interdicto Davidem vaticinatum fuisse. Iustinus in Apologetico ab Esaia prædictum cap. 1, VII, ἡ γῆ αὐτῶν ἔρημος. ἔμπροσθεν αὐτῶν οἱ ἐχθροὶ αὐτῶν αὐτὴν φάγονται. καὶ οὐκ ἔσται ἐξ αὐτῶν ὁ κατοικῶν ἐν αὐτῇ. quod quidem comma nemo dubitat aliter in hodiernis editionibus conceptum esse. Ibi Procopius Gazensis: Ταῦτα προεῖπεν ἐπὶ τῆς ὀζίου βασιλείας, ἐπληρώθη δὲ μερικῶς μὲν ὑπὸ Βαβυλωνίων, ἐπὶ δὲ τῆς ὑπὸ Ῥωμαίων πολιορκίας ὁλοσχερῶς, ἃ μέχρι νῦν ὁρᾶται. Atqui quum illa Procopius scriberet, Ierusalem sub Principibus Christianis florebat. quo ergo spectant illa? ἃ μέχρι νῦν ὁρᾶται.

MMCLII. *Aelia ab Aelio Hadriano condita.*] Hæc omnis Pericope est Hieronymi.

Ibid. *ab Aelio Hadriano.*] Condita ante bellum Barchochebæ, ut supra ostendimus. Qui hæc verba Dionis recte assecutus fuerit, nunquam aliter putabit: ἐς δὲ τὰ Ἱεροσόλυμα πόλιν αὐτοῦ ἀντὶ τῆς κατασκαφείσης οἰκίσαντος, ἣν καὶ Αἰλίαν Καπιτωλίναν ὠνόμασε, καὶ ἐς τὸν τοῦ ναοῦ τοῦ θεοῦ τόπον, ναὸν τῷ Διῒ ἕτερον ἀντεγείραντος, πόλεμος οὔτε μικρὸς, οὔτε ὀλιγοχρόνιος ἐκινήθη. Ἰουδαῖοι γὰρ δεινόν τι ποιούμενοι τὸ ἀλλοφύλους τινὰς ἐς τὴν πόλιν σφῶν οἰκισθῆναι, καὶ τὸ ἱερὰ ἀλλότρια ἐν αὐτῇ ἱδρυθῆναι, &c. Lege cætera. Non dicit Iudæos obsessos Ierosolymis atque expugnatos ad unum omnes deletos fuisse, ipsis Ierosolymis vi oppugnationis & furore belli solo æquatis Æliam Capitolinam superstructam. Imo contra, Æliam constructam ἀντὶ τῆς κατασκαφείσης, *in locum ejus, quæ eversa fuerat:* & quum in nova Ælia Templum Iovi Capitolino excitasset, ea re commotos Iudæos, qui ægre ferrent locum sanctum à Gentibus pollui, bellum Romanis crudelissimum & diutinum intulisse. Vide quam hæc discrepant ab iis, quæ Eusebius, & alii scribunt.

Ibid. *Aelia.*] Αἰλία Καπιτωλίνα dicta. Ælia ab Hadriano, Capitolina à Jove Capitolino ibi consecrato, nempe in templo, quod Hadrianus ibi construxit, ubi antea templum Dei fuerat. Nam fallitur elegans scriptor Sulpitius Severus, qui idola ab Hadriano constituta scribit in loco Dominicæ passionis: quum ille locus extra urbem fuerit, ut & pueri sciunt, neque intra mœnia Ierosolymorum receptus, nisi sub imperio Constantini Magni. Ptolemæus: Ἱεροσόλυμα ἡ νῦν καλουμένη Αἰλία Καπιτωλία. Itaque apud Goltzium est COLONIA. ÆLIA. CAPITOLINA. & COL. ÆL. CAP. COMM. F. in nummo Diadumeniani, ubi Templum, in quo tres statuæ. Vocata igitur Colonia Ælia Capitolina Commodiana Felix, à deductis eo à Commodo colonis. ἀπὸ τῆς Αἰλίας cives dicti Αἰλιῶται, auctore Stephano. In nummo ipsius Hadriani: ΑΙΛΙΩΤΩΝ. & in alio ΑΙΛΙΩΤΗΣ. Apud Hieronymum Æliense territorium Ierosolymitanum in Epistola ad Iohannem Ierosolymitanum, & apud eundem in Nominibus Hebr. nunquam aliter, quam Ælia vocatur. Antiquarii dicunt extare nummum Hadriani cum capite radiato, & inscriptione: ΑΥΤ. ΚΑΙΣΑΡ. ΑΔΡΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ. Ex altera superficie ναὸς ἱεροσόλυμον. in medio Jovem cum fulmine in dextra, sceptro & Aquila in sinistra: ad dextram Minervam cum Mercurio, ad sinistram Martem cum Venere, & duas alias species in gradibus Templi sedentes. Inscriptio: ΔΙΟΣ ΝΑΟΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ. Ego, ut uno verbo dicam, nullum talem nummum extare puto: aut si quem, esse παραχάραγμα, & commentum impostorum. Sed quum celeberrima hæc civitas suum nomen sub Constantino repetiverit jam Ecclesiis à tempestate persecutionum respirantibus, & non Ælia, sed Ierusalem cœpta sit vocari, mirum quo consilio Procopius Gazensis in Esaiæ cap. 1, 7, dixerit, ἃ μέχρι νῦν ὁρᾶται (quæ verba MMCLI citavimus) illis verbis significans adhuc desolationem Ierosolymorum durare. item quare scripsit iisdem vestigiis insistens Hilarius in Psalm. CXLVI, eam suo ævo nullam fuisse. *Post primam Ierusalem subversionem, traductoque in Babyloniam populo captivo, ædificatam rursum eandem civitatem fuisse & historia Regnorum, & libri Esdræ loquuntur. Sed hodie eandem nullam esse rerum fides edocet.* Item in Psalm. CXXXI: *Vrbs illa, quæ generi ejus fuit regia, capta est à Babyloniis: & eversa regni dignitatem sub dominantium jure non tenuit. Post etiam à Romanis capta & incensa jam nulla est.* Quid habebat in animo, quum hæc scriberet Hilarius? An immemor est porticuum, Templorum, Palatiorum, quæ in ea urbe Constantinus, & mater ejus Helena condiderunt? Quid? immemor frequentiæ illuc peregrinantium voto suscepto? immemor denique eorum, quæ ipse supra Psalmo LVIII diserte extulerat: prohibitum esse ingressum Judæis in Urbem Ierusalem constitutione Hadriani? Quid hic dicendum? Ego hic profecto taceo. Neque longe ab hac opinione discedit Athanasius libro de incarnatione verbi Dei: σημεῖον γὰρ καὶ μέγα γνώρισμα τῆς τοῦ Θεοῦ λόγου παρουσίας τὸ μηκέτι μήτε τὴν Ἱερουσαλὴμ ἑστάναι, μήτε προφήτην ἐγείρεσθαι. & in Eusebii loco, quem adduximus ad MMCXL: ὡς ἐξ ἐκείνου καὶ εἰς δεῦρο πάμπαν ἄβατον γενέσθαι τὸν τόπον. Quia igitur Ælia vocabatur, non Ierusalem, ideo putandum est nullam Ierusalem in rerum natura fuisse? Ego hanc subtilitatem non capio. Certe Ierusalem tunc clarissima urbs erat, jam nomine Æliæ abdicato, & prisca appellatione in usum revocata. Quod si quis

 subti-

subtilius objectioni occurrere postulat, ut dicat Hilarium, Athanasium, Procopium, Eusebium intelligere de illa prisca Ierusalem: neque objectionem diluet, neque illud probare poterit, Ierusalem sub Constantio, & reliquis Christianis Principibus desertam & desolatam prorsus esse eo modo, quo ab Esaia prædictum „ fuisse divinabant illi summi viri.

Ibid. *& in fronte ejus porta, qua Bethleem egredimur, sus scalptus in marmore.*] Proculdubio sunt Hieronymi in Bethleem hæc scribentis: quæ totidem verbis Cassiodorus, ut solet, repetit. Mirum Eusebium Episcopum urbis non multum Ierosolymis dissitæ hæc ignorasse, aut, si scivit, literis non prodidisse.

Ibid. *Iudæorum nonnulli à Tito Aelio.*] Judæi tam vetustiores, quam recentiores credunt Titum fuisse Idumæum: & ubi de Idumæis aliquid à Prophetis injicitur, id de Tito sæpe interpretantur. Sed non minus nugas egero, si has fabulas morer, quam ipsi Iudæi, qui „ illas comminiscuntur, qui ignorarunt eo tempore „ Idumæos veros Iudæos fuisse. Ideo Idumæorum no„ men non posse verti in contumeliam Titi, quin & „ in ipsos quoque Iudæos ea retorqueatur.

MMCLIII. *Hadrianus morbo intercutis.*] Sex. Aurel. Victor Andreæ Schotti tabe periisse. Aur. Victor vulgaris cruciatu omnium membrorum. Athanasius λεπλωθέντα, quod fortasse fuerit ἰσχναθέντα. Sed est verbum nihili. Corrigo λεπρωθέντα. De Aquila Pontico interprete: ἡρμήνευσε τὴν θείαν γραφὴν διεστραμμένῳ λογισμῷ ἐπὶ Ἀδριανοῦ βασιλέως τοῦ λεπρωθέντος μετὰ τλ ἔτη τῆς τῶν οβ ἑρμηνείας. Non magis persuadebit λεπρωθέντα mortuum fuisse, quam à LXXII Seniorum interpretatione, ad ejus mortem, interesse annos tantum CCCXXX. Hoc modo anno IX Ptolemæi Epiphanis, numero MDCCCXXII, Biblia interpretata fuissent, non anno secundo Philadelphi, ut voluit Eusebius, numero MDCCXXXIV. Intervallum, anni LXXXVIII. Ab Athanasio didicit Epiphanius Hadrianum fuisse τὸ σῶμα λελωβημένον, & ab ejus anno XII retro ad LXX interpretationem, annos CCCCXXX putat. Quare ita quoque legendum apud Athanasium, unde accepit, υλ ἔτη, non τλ. Sed ne sic quoque verum erit. nam hoc modo tempus inciderit in XXII annum Ptolemæi Lagi.

Ibidem. *major sexaginta annis.*] Spartianus: *Vixit annis* LXII, *mensibus* V, *diebus* XVII. *Imperavit ann.* XXI, *mensibus* XI. Dio aliter: ἔζησε δὲ ἔτη δύο μὲν καὶ ἑξήκοντα, μῆνας δὲ πέντε, καὶ ἡμέρας εἰκοσιοκτώ, καὶ ἐμονάρχησεν ἔτη εἴκοσι, καὶ μῆνας ἕνδεκα. Tutius crediderim Dioni, qui usus est familiariter illis, qui Hadrianum viderant, noverant, & sub eo res gesserant. Nam magnum discrimen est inter Spartianum, & Dionem. Secundum hæc obierit Hadrianus numero MMCLIV, circiter III Eid. Julias. Nam initium imperii sui instituit III Eid. Augustas, & supra annos XXI solidos, imperavit menses XI. Obiit ergo II Eid. Julias. à qua die si retro numeres annos LXII, menses V, dies XIX, natalis ejus inciderit in a. d. XII Kalend. Febr. Vespasiano August. VI, & Tito V Coss. Sed obstat, quod annus Christi CXXXVIII est secundus Antonini Ptolemæo, & CXXXIX est tertius. Itaque annus Christi CXXXVII est sine dubio annus primus iniens imperii Antonini, in quo obiit Hadrianus, numero MMCLIII, ut hic recte ab Eusebio ponitur.

MMCLIV. *Titus Antoninus Pius.*] Annus obitus Hadriani, ut proxime diximus, congruit numero MMLIII. Quare pars numeri MMCLIII, & sequentis MMCLIV vindicat sibi annum primum Antonini. Censorinus à primo anno Antonini, Bruttio Præsente, & ipso Antonino II Coss. ad annum Christi CCXXXVIII, id est numerum MMCCLIV, putat annos solidos centum, quibus deductis de MMCCLIV, remanet annus primus Antonini MMCLIV, Antonino ipso & Bruttio Præsente Coss. qui est annus Christi CXXXVIII, cujus pars cum parte antecedentis explet annum primum Antonini. Rationes Ptolemæi cum annis Nabonnassari ab ipso Ptolemæo comparatis recte conveniunt. apud „ quem annus 887 Nabonnassari est tertius Antonini. „ Ergo annus 885 Nabonnassari est primus Antoni„ ni, anno Christi Dionysiano CXXXVII, numero „ MMCLIII. Itaque à numero MMCLIII iniens annus „ primus Antonini expletur in numero MMCLIV. „ Quare est aliquid turbatum in paribus Consulum digerendis. Nam Onufrius noster confert Consulatum Antonini II, & Bruttii Præsentis in annum Christi CXL, biennii metachronismo. In nostris Græcis Consulum Fastis in annum Christi Eusebianum CXL. hoc est vulgarem CXXXIX, conjectus est ille consulatus, idque accidit propter aliquod par Consulum suffectorum, quod pro ordinario irrepsit, cui perturbationi mederi in præsentia non possumus. Eruditi illud viderint. Porro Clemens Alexandrinus Stromateo primo ab excidio Ierosolymorum, ad decimum annum Antonini, putat annos LXXVII. Ego uno minus reperio. Nam numerus MMCLXIII est decimus annus currens Antonini.

MMCLV. *Antoninus Pater Patriæ appellatus.*] Se II, & Bruttio Præsente Coss. Vetus Inscriptio Lanuvina .... MAXUMO. TRIBUN. .... UT. II. COS. II. P. P. ...... ES POPULUSQUE ...... VINUS. VETERES. Sed & primo Consulatu, non hoc etiam. Nummi: ANTONINUS. AUG. PIUS. P. P. TR. P. COS. cum capite laureato. in altera superficie: IMPERATOR. Jupiter sedens, dextra fulmen tenens, sinistra hastam. Est & alius totidem literis, sed in aversa superficie habet quadrigas triumphales.

Ibid. *Romanæ Ecclesiæ* VIII.] ἔνατον Hyginum Romæ Episcopum dicit Epiphanius, non octavum: & post ejus mortem Marcionem Romam venisse.

MMCLVI. *magister Marcionis.*] Cyprianus ad Pompejum contra Epistolam Stephani: *Needum quoq; Marcion de Ponto emersisset, cujus magister Cerdon sub Hygino tunc Episcopo, qui in urbe nonus fuit, Romam venit, quem Marcion secutus,* &c. quæ Cyprianus ad verbum desumpsit ex Irenæo: Κέρδων δέ τις ἀπὸ τῶν περὶ τὸν Σίμωνα τὰς ἀφορμὰς λαβὼν, καὶ ἐπιδημήσας ἐν τῇ Ῥώμῃ ἐπὶ Ὑγίνου ἔνατον κλῆρον τῆς ἐπισκοπῆς διαδοχῆς ἀπὸ τῶν Ἀποστόλων ἔχοντος, &c. Et ab eodem Irenæo verba hæc in suum Chronicon Eusebius traduxit. Marcionem vero Episcopi filium Epiphanius dicit, item Tertullianus libro adversus Hæreticos, cap. LI. Sed Optatus Milevitanus Episcopum prodit fuisse solus veterum, quod sciam, lib. IV. *Marcion, qui ex Episcopo Apostata factus inducebat duos deos.* Sed mirum cur celeberrimum ac decantatissimum Marcum omiserint Eusebius & Hieronymus, quum mentionem Valentini facerent, ex cujus schola cum ejusdem insaniæ argumentis prodierat, ut testis est Irenæus, qui de ejus magica Theologia & prodigiosis deliriis copiosissime & disertissime disseruit: à quo etiam luculenti Iambi proferuntur in ipsum Marcum, qui omittendi non sunt. Sunt autem hi:

Εἰδωλοποιὲ Μάρκε, καὶ τερασκόπε,
Ἀστρολογικῆς ἔμπειρε καὶ μαγικῆς τέχνης,
Δι' ὧν κρατύνεις τῆς πλάνης τὰ διδάγματα,
Σημεῖα δεικνὺς τοῖς ὑπὸ σοῦ πλανωμένοις
Ἀποστατικῆς δυνάμεως ἐγχειρήματα,

Ἀστ

Α῎ σοι χορηγεῖ σῆς πατὴρ Σατὰν ἀεὶ
Δι' ἀγγελικῆς δυνάμεως Ἀζαζὴλ ποιεῖν
Ε῎χων σε πρόδρομον ἀνθέου πανεργίας.

Auctorem horum Iamborum non nominat Irenæus, sed eum sic designat: διὸ καὶ δικαίως καὶ ἁρμοζόντως τῇ τοιαύτῃ σου τόλμῃ ὁ θεῖος πρεσβύτης καὶ κῆρυξ τῆς ἀληθείας ἐμμέτρως ἐπιβεβόηκέ σοι. Si ἐμμέτρως, ergo μέτρα sunt, quæ posuimus. Tamen in editione etiam ultima Coloniensi convitiorum & sycophantiarum cloaca legitur ἔμμετρος. Ideo illis præclaris interpretibus ἔμμετρος κῆρυξ est præco. Præterea de illis versibus ita pronunciant: *Hæc metrica forma exprimuntur, etiam si pedum ratio non habeatur.* Sane nulla metrica forma est in illorum judiciis, qui tam leviter de istis pronunciare ausi sunt. Sed & Pyriphlegethontum, & eorum similium Cercopum hæc sunt oracula.

MMCLVII. *Iustinus Philosophus librum.*] Justinus à Christo, ad id tempus, quo scribebat Apologeticum hunc, quum de Marcione loquitur, putat annos CL: quod tempus congruit medio imperio Antonini. Sed constat eum circa initium Antonini Pii librum Apologeticum Imperatori obtulisse. Nam, ut supra monuimus, de bello Iudaico sub extremum Hadriani imperium gesto loquens, vocat τὸν νῦν γεγενημένον πόλεμον, „ *nuperum bellum.* Cujus belli tempore scripsit Trypho- „ na Dialogum, hoc est sub Hadriano, ut ipse ostendit. „ Τρύφων, φησὶ, καλοῦμαι. εἰμὶ δὲ Ἑβραῖος ἐκ περι- „ τομῆς, φυγὼν τὸν νῦν γενόμενον πόλεμον, ἐν τῇ „ Ἑλλάδι, καὶ τῇ Κορίνθῳ τὰ πολλὰ διάγων. Est autem iste Christi Martyr omnium scriptorum Ecclesiasticorum, qui hodie extant, vetustissimus, natus Neapoli Syriæ Metropoli Samaritarum, quæ primo Sichem, (nescio an Plinio credendum, qui prius Mamortham dictam scribit) secundo *Neapolis*, (hodie *Nables*) postremo deductis in eam Colonis à Vespasiano, aut Domitiano, Flavia Cæsarea appellata est. In nummo Domitiani: ΦΛΑΥΙΟΠΟΛΙΤΩΝ ΣΑΜΑΡΙΕΩΝ. Ex istis colonis Græcis erat Justinus Martyr, qui quum populares suos dicit, intelligit Samaritas, non quod ipse fuerit Samarites, aut ullam cum illis aut sanguinis aut rituum cognationem haberet: sed quia utrique ex eadem Colonia, uno nomine dicti Samaritæ tam Hebræi, quam Græci, quorum unus fuit Bacchius pater Iustini. Verba Iustini in Tryphone: οὐδὲ γὰρ ἀπὸ τοῦ γένους τοῦ ἐμοῦ, λέγω δὲ τῶν Σαμαρέων, &c. & in fine Apologetici primi: καὶ τοῦ ἐν τῷ ἐμῷ ἔθνει ἀσεβοῦς καὶ πλάνου Σιμωνιανοῦ διδάγματος. Samaritas vocat genus suum, id est municipes suos, nimirum πολίτας, non autem ὁμοθρήσκους. Errat igitur Epiphanius, qui à Samaritis ad Christianos Iustinum transiisse scribit, ἀπὸ Σαμαριτῶν εἰς Χριστὸν πεπιστευκέναι, *à Samaritanum ad Christi fidem transivisse.* Certe Samarites non erat, sed Samariensis. quanquam & Samarites domo, non religione dici potest. Nam ipse caussam Græcis reddens cur ab Hellenismo ad Christianismum sese contulerit, satis eo declarat se Græcum ἀπερίτμητον fuisse. ideo non vere de eo dici potuisse ἀπὸ Σαμαριτῶν εἰς Χριστὸν πεπιστευκέναι, sed ἀφ' Ἑλλήνων.

Ibid. *librum pro nostra religione.*] Qui quidem extat, ejusque principium ab ipso Eusebio producitur libro quarto, cap. XII ἱστορ. ἐκκλ. eodem lib. cap. XVI scribit δεύτερον βιβλίον obtulisse Lucio Vero, & Marco Aurelio Augg. & sub ipsis passum esse. quem librum non extare, palam est. Sed postquam idem Eusebius apposuit principium Apologetici ad Antoninum Pium; mox subjicit ἐντυχθεὶς δὲ καὶ ὑφ' ἑτέρων ὁ αὐτὸς βασιλεὺς, (nimirum Antoninus Pius) scripsit, inquit, de Christianis, &c. Postea adjicit epistolam, quæ non est Antonini Pii, sed Marci Aurelii, quæ est, non inscitia, sed manifesta hallucinatio Antonino Pio attribuens, quod erat proprium Marci Aurelii.

MMCLVIII. *Romanæ Ecclesiæ novus Episcopus Pius.*] Quæ Pio attribuuntur in Editionibus de Resurrectionis Dominicæ die Dominico celebrandæ institutione, ea in nullo veterum codicum comparent. Sed Marianus à Beda, Beda à libro Hermæ apocrypho in sua Chronica traduxerunt, & ab illis in Eusebianũ textum ab Editoribus admissa sunt. Nos ab initio professi sumus, nihil nisi ex auctoritate scriptorum codicum innovaturos, quod à nobis hactenus summa fide & religione observatum fuisse eos, qui Editiones cum libris scriptis contulerint, judices fero.

Ibidem. *Antiochiæ quintus constituitur Episcopus Heros.*] Ἥρως Eusebio libro tertio Eccles. Histor. Nicephoro Ἥρων.

MMCLX. *Mesomedes.*] Cui salarium ipse Antoninus imminuit, dicens *Nihil esse sordidius, imo crudelius, quam si Rempubl. ii arroderent, qui nihil in eam suo labore conferrent.* Auctor Jul. Capitolinus. Cætera de hoc Mesomede pete ex Suida. apud quem etiam extant verba historici, quisquis ille fuit. Ἀντωνῖνος δὲ τὸ τοῦ Σύλλα μνημεῖον ἀνεζητήσας ἐπεσκεύασε. τῷ τε Μεσομήδει τῷ τοὺς κιθαρῳδικοὺς νόμους συγγράψαντι κενοτάφιον ἔχωσε, τῷ μὲν, ὅτι κιθαρῳδεῖν ἐμάνθανεν, ἐκείνῳ δὲ, ὅτι τὴν ὠμότητα ἐζήλου. Nulli Antoninorum, præterquam Caracallæ, hæc conveniunt. quod enim Syllæ studiosus esset, argumento sunt frequentes laudes, quas in eum effundebat. Spartianus: *Tiberium & Syllam in conventu plerunque laudavit.*

Ibid. *citharicorum carminum musicus poëta.*] ποιητὴς νόμων κιθαρῳδικῶν. *Qui modulos musicos fecit.* id est, qui scripsit præcepta de modulis musicis. Nam poëtam hic ὁ ποιητὴς non significat, sed auctorem. neque versificatorem fuisse intellexit Eusebius. quanquam „ poëta Lyricus fuit, & in Antinoum Adriani Delitias „ encomium scripsit. Citharicorũ autem pro Citharœ- „ dicorum duriusculum est. Omnes libri ita habent. Porro qui scit quid sit νόμος in Musicis, nunquam putabit νόμους esse carmina. Suetonius in Nerone Græcam „ vocem retinuit: *priusquam inchoatum nomon absolveret.* „ Sed, ut dixi, nomen ποιητὴς imposuit properanti Hieronymo. Eodem modo dictum in fabulis Terentii: *Modos fecit Flaccus.* τοὺς νόμους ἐποίησεν ὁ Φλάκκος. Itaque Flaccus fuit νόμων αὐλητικῶν ποιητὴς in Fabulis Terentii, quemadmodum hic Mesomedes dicitur νόμων κιθαρῳδικῶν ποιητής. Alioquin μέλη & car- „ mina scripsisse Suidas perhibet. Fallitur vero vir „ multarum literarum Lilius Gyraldus, qui putat hunc „ Mesomedem ad tempora Antonini pervenisse, hoc „ colligens ex verbis Suidæ. ex quibus non sequitur „ ad tempora illius Antonini pervenisse. Nam Suidas „ ait illum Syllæ sepulcrum instaurasse, Mesomedi au- „ tem honorarium tumulum construxisse, Syllæ qui- „ dem, quod crudelitatem ejus imitaretur, Mesome- „ di autem, quod fidibus canere didicisset, cujus artis „ præcepta ediderit Mesomedes. non autem, ut pu- „ tat Lilius, quod Antoninus ipse eam didicerit à Me- „ somede. Quum autem is Antoninus sine dubio sit „ Caracalla, & à fine imperii Adriani, ad initium Ca- „ racallæ, intersint anni 75, non videtur Citharœdi- „ cam ab eo discere potuisse. non magis quam vivum „ Syllam videre, cujus crudelitatem imitabatur. „

MMCLXI. *Taurus Berytius Philosophus.*] Vide Suidam. Ter ejus mentio apud Gellium.

MMCLXII. *Maximus Tyrius.*] Tunc Romam primum venit, & διαλέξεις suas composuit. Bis enim Romæ fuit & in priori profectione διαλέξεις illas edidit. unde vocat eas τὰς ἐν τῇ Ῥώμῃ τῆς πρώτης ἐπιδημίας διαλέξεις. Secundo Romam venit, sub Commodo, ut colligitur ex Suida.

Ibid. *Apollonius Stoicus.*] Capitolinus: *Quum Apollonium, quem Chalcide acciverat, ad Tiberianam domum, in qua habitabat, vocasset, ut ei Marcum Antoninum traderet, atque ille dixisset: Non magister ad discipulum, sed discipulus ad magistrum: risit eum dicens, Facilius fuit Apollonio à Chalcide Romam venire, quam à domo sua in Palatium.* Apud Capitolinum in Marco: *Usus est & Apollonio Chalcedonio Stoico Philosopho.* Apud Eutropium: *Institutus est (Marcus) ad Philosophiam per Apollonium Chalcedonium.* Et agnoscitur à Pæanio Paraphraste ejus Græco, idem in Græcis Eusebii. Ipse Marcus enumerans magistros suos. παρὰ Ἀπολλωνίου τὸ ἐλεύθερον, καὶ ἀναμφιβόλως ἀκύβευτον. Quare hunc Apollonium Dio Nicomediensem vocet, in fine vitæ Marci, nescio. τοῖς Ῥήτορσι τὸν Ἰούνιον, καὶ Ἀπολλώνιον τὸν Νικομηδέα, τοὺς „ Ζηνωνείους λόγους μελετῶντας. Sed utrum Chalci„ densis ex Eubœa, an Calchedonius ex Asia minori „ fuerit, quum per incuriam ea commutare scriptores „ soleant, aliis disquirendum relinquimus, qui tamen „ censemus Chalcedonium potius, quam Chalciden„ sem fuisse. Dionysius ὁ περιηγητής. Χαλκιδέες μὲν „ πρῶτα παρὰ στόμα γαῖαν ἔχουσιν. Eustathius ibi. οἱ „ Χαλκιδέες, οἱ περὶ τὴν Χαλκηδόνα. Et antea Dio„ nysius ἀρχαίαν Χαλκίδα vocat terram τῆς περὶ Χαλ„ κηδόνα. Item Julianus Misopogone, ἔδοξέ μοι τιμῆ„ σαι εἰς Χαλκίδα καὶ Ἱεράπολιν. Si Chalcis est in eo „ tractu, ubi Hierapolis, fuerit ergo in Asia minore, „ ideo non ad Eubœam.

Ibid. *qui Verissimi quoque Cæsaris præceptores fuerunt.*] Ex istis etiam Marci magister Apollonius Chalcidensis, ut vidimus, & Maximus Tyrius, ut ipse Marcus testatur in vita sua.

MMCLXVI. *Crescens.*] Tatianus ad Gentes: Κρέσκης ὢν ὁ ἐννοσσεύσας τῇ μεγάλῃ πόλει παιδεραστίᾳ μὲν πάντας ὑπερήνεγκε, φιλαργυρίᾳ δὲ πάνυ προσεχὴς ἦν. θανάτου δὲ ὁ καταφρονεῖν συμβουλεύων οὕτως αὐτὸν ἐδεδίει τὸν θάνατον, ὡς καὶ Ἰουστῖνον καθάπερ μεγάλῳ κακῷ τῷ θανάτῳ περιβαλεῖν πραγματεύσασθαι, διότι κηρύττων τὴν ἀλήθειαν λίχνους τοὺς φιλοσόφους καὶ ἀπατεῶνας συνήλεγχε. Iustinus quoque ipse quasi præsagus futuri ita scribit apologetico priore: κἀγὼ οὖν προσδοκῶ ὑπό τινος τῶν ὀνομασμένων ἐπιβουλευθῆναι, καὶ ξύλῳ ἐμπαγῆναι, ἢ κἂν ὑπὸ Κρίσκεντος τοῦ φιλοψόφου καὶ φιλοκόμπου. οὐ γὰρ φιλόσοφον ἄξιον εἰπεῖν τὸν ἄνδρα, &c. Quando vero, aut quo supplicio pius iste scriptor affectus, nullus veterum prodidit, quamvis ipse dicat ξύλῳ ἐμπαγῆναι, affigi ligno, aut patibulo. „ Nam Eusebius, ut solet, divinat. Nomen Martyris, quod illi hæsit, satis arguit eum ea morte vitam finivisse, quam effugere homini tam acri Christianismi vindici illo ævo difficile erat.

MMCLXIX. *Polycarpus Romam veniens multos ab hæretico errore correxit.*] Ad verbum hæc Eusebius ex Irenæo. Vide lib. v, cap. XXVI Hist. Ecclesf.

MMCLXXV. *Antoninus Pius apud Lorium.*] Quæ in excusis ante hanc Pericopen leguntur de patrimonio Antonini, & de æquitate ejus, ea ex Eutropio ab Editoribus huc temere intrusa merito damnavimus, quia, quod toties diximus, nihil adversus auctoritatem priscorum Codicum admittimus.

Ibid. *apud Lorium Villam.*] Laurium & Lorium vocat Julius Capitolinus, atque in via Aurelia statuit. Lorios Aur. Victor, Eutropius Lorium, & Pæanius Λώριον, & Jul. Capitolinus. In Itinerario: *A Roma Lorium* M. P. XII Lorios cum Victore vocat Iornandes. *Defunctus duodecimo Urbis miliario in villa sua Lorii nuncupata.* Portentum fabulæ apud Chronologum Casaubonianum: Τῷ. Βραδύα καὶ Βήρου ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων ἐσφάγη Αἴλιος Ἀντωνῖνος ἐν Προκοννήσῳ, ὢν ἐτῶν ξζ. Ridere, an mirari debeam, nescio. Sed quot sunt ejusmodi in illa farragine?

Ibid. *anno vitæ suæ* LXXXVII.] Ita POST. at PR. *septuagesimo septimo.* Sic etiam Marianus. Sed locus depravatus est, LXVII, pro LXXVII: ut & apud Iornandem LXXVI, pro LXXVII. Capitolinus septuagesimo. Aur. Victor septuagesimo secundo. Eutropius septuagesimo tertio. omnia monstrosa. Natus est Domitiano XII, Dolabella Coss. numero MMCII. additis LXXVI absolutis, mortuus fuerit num. MMLXXXVIII. Secundum Eutropium decesserit hoc numero MMCLXXV.

MMCLXXVII. *Marcus Antoninus, qui & Verus, & Lucius Aurelius Commodus.*] Tamen Marcus Aurelius Antoninus nunquam vocatur Verus, sed potius Lucius ejus frater. Itaque Divi fratres vocantur Verus & Antoninus apud Theophilum Instit. De excusat. Tut. §. *Sed &c.* οἱ θειότατοι ἀδελφοὶ Βῆρος καὶ Ἀντωνῖνος: pro quo male excusum Σεβῆρος καὶ Ἀντωνῖνος. Βῆρος καὶ Ἀντωνῖνος, item Σεβῆρος καὶ Ἀντωνῖνος possunt perturbationem tironibus inducere. Itaque in libro primo Marci Aurelii de vita sua Σεβήρου male editum, pro Οὐήρου. παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ Σευήρου τὸ φιλοίκειον.

Ibid. *Hi primum æquo jure imperare.*] Hieronymus ex Eutropio. Nummi L. Veri: IMP. CÆS. L. AUREL. VERUS. AUG. CONCORDIÆ. AUGUSTOR. TR. P. COS. II. Ibi ambo jungentes dexteras. Item alius: ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟϹ ΚΑΙϹΑΡΟϹ ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ ΚΑΙ ΟΥΗΡΟΥ. Duo Impp. copulantes dexteras.

MMCLXXX. *Seleucia Assyriæ urbe cum trecentis.*] Eutropius *quadringentis milibus hominum.* Pæanius τετρακισμυρίων ἐγκαθημένων στρατιωτῶν. Atqui τετρακισμύριοι sunt tantum quadraginta milia. De hac Seleuciæ clade adi Ammianum lib. XXIII.

MMCLXXXII. *Apud Pisas Peregrinus.*] Phrasis Hieronymiana nomina urbium pluralia pro singularibus usurpare, Cajetas, Pisas, Mediolana. Eusebius etiam dixit τὰ Ἔδεσσα, ut τὰ Λούγδουνα, Ecclesf. libro primo, cap. XIII: κηρύξαι Θαδδαῖον ἐπὶ τὰ Ἔδεσσα κήρυγμα καὶ εὐαγγέλιον τῆς περὶ τοῦ Χριστοῦ διδασκαλίας ἐκπέμψαι. Sic habet scripta lectio. Stephanus quoque Λούγδουνα, πόλις Κελτογαλατίας. Cæsar II de bello civili: *Clupeis Africæ:* ut & apud Hirtium de bello Africano. Utrobique in plurali, ut Cajetæ. Nam vir doctus apud Cæsarem, & Hirtium falso putavit mendum esse, quum omnes scripti codices ita habeant. Stephanus: Γέα πόλις πλησίον Πετρῶν ἐν Ἀραβίᾳ. Ibidem: ἐν Πέτραις ἐπιχωριάζει τὸ ὄνομα. Atqui communior appellatio Lugdunum, Clupea, Cajeta, Πέτρα. In concilio Ephesino ἐπίσκοπος Ἀγκύρων, cum hoc accentu est τὰ Ἄγκυρα. Si scribatur Ἀγκυρῶν, erit αἱ Ἄγκυραι. Frequentius tamen ἡ Ἄγκυρα. Mitylenas dixit „ Lucius. Seneca ad Helviam: *M. Marcellum Mitylenis* „ *exulantem.* „

Ibid. *apud Pisas Peregrinus.*] Metachronismus unius anni in editionibus, & FR. At recte BONG. & PET. in MMCLXXXI, & ita corrigendum. Nam in Olympica panegyri hoc gestum. Peregrinus autem fuit Pa- „ rianus, „

„ rianus, ut indicat Lucianus, & ejus statua colebatur in urbe Pario, & oracula credebatur respondere. Athenagoras: καὶ ὁ (ἀνδριὰς) τοῦ Πρωτέως (τοῦ τὸν δὲ σὺν ἀγνοεῖτε ῥίψαντα ἑαυτὸν εἰς τὸ πῦρ περὶ τὴν Ὀλυμπίαν) ὁ μὲν καὶ αὐτὸς λέγεται χρηματίζειν. Et recens hoc contigerat. Nam Peregrinus triennio conjecit sese in rogum ante obitum Lucii Commodi. Atqui Lucio ipsi, & Marco Apologeticus Athenagoræ inscribitur. In eadem igitur Olympiade & Peregrinus se in ignem conjecit, & Apologeticus Athenagoræ Imperatoribus oblatus est. Cæterum Hieronymus omisit illa: μιμούμενος Καλανὸν Βραχμανὸν τὸν κατ' Ἀλέξανδρον γυμνοσοφιστήν.

MMCLXXXIII. *quorum usque in præsentem diem condita libris certamina perseverant.*] Ea, & Polycarpi martyrium hodie extant apud Eusebium in Historia Eccles. quæ sunt vetustissima Ecclesiæ martyria, quorum lectione piorum animus ita afficitur, ut nunquam satur inde recedat: quod quidem ita esse unusquisque pro captu suo & conscientiæ modo sentire potest. Certe ego nihil unquam in historia Ecclesiastica vidi, à cujus lectione commotior recedam, ut non amplius meus esse videar. Idem sentimus de Actis Martyrum Lugdunensium & Viennensium apud eundem Eusebium, quibus quid augustius, quid venerabilius in antiquitatis Christianæ monimentis legi potest? Pionium vero cum Polycarpo, aut saltem eodem persecutionis tractu, martyrii palmam accepisse refert Eusebius ex Actis Ecclesiæ Smyrnensis, in quibus martyria utriusque in idem tempus conjiciuntur. At in Martyrologii Romani commentario sub Decio passum ex Actis quibusdam Latinis refertur: quorum auctoritatem fidei Ecclesiæ Smyrnensium, & Eusebiano testimonio anteponit auctor Commentarii: neque præterea advertit fœdissimum errorem in illis Actis, in quibus martyrium Pionii confertur in Sabbatum magnum, XXIII Februarii, Decio, & Grato Coss. atqui ridiculum est, illum magnum Sabbatum, hoc est προεόρτιον τοῦ πάσχα, in Februarium unquam incurrere, quum citimum Pascha sit in XXII Martii. Eo vero anno incidit in XXIII. Proinde Sabbatum magnum XXII, anno Christi Dionysiano CCLI, Cyclo Solis VIII, Lunæ quinto. Sane non eo die passus est Pionius cum Polycarpo, sed κατὰ τὴν αὐτὴν περίοδον τοῦ χρόνου τῆς τοῦ Πολυκάρπου μαρτυρίας, *sub eundem tractum temporis, quo passus Polycarpus.* At Polycarpus passus est Sabbato magno. In Actis ejus: ὄνῳ καθίσαντες αὐτὸν ἦγον εἰς τὴν πόλιν, ὄντος σαββάτου μεγάλου. Itaque auctor illorum Actorum Latinorum, quum videret in hoc loco Chronici martyria Polycarpi & Pionii conjungi, & præterea meminisset Polycarpum Sabbato magno martyrio coronatum, non dubitavit Pionium eadem quoque die passum. Sed falsa illa Acta esse patet ex hoc loco Chronici, quum Acta utriusque circumferri Eusebius scribat, ex quibus ille scire potuit, quando martyrium Pionii contigerit. Quare mirari satis non possum, quomodo auctor commentarii Acta illa Græca, quæ tempore Eusebii extabant, istis Latini hominis commentitiis postposuerit, præsertim quum idem Commentator alibi scribat multa Latina Acta martyrum circumferri ab otiosis hominibus ficta. Sed vin' uno verbo & Acta illa confutemus, & Commentatoris credulitatem castigemus? Locus iste Chronici congruit numero Eusebiano MMCLXXXIII, anno Christi Dionysiano CLXVII, Cyclo Solis VIII, Lunæ XVI. Pascha ἀναστάσιμον XXIII Martii. Proinde σάββατον μέγα XXII Martii, quomodo contigit anno Christi CCLI. Itaque si hoc anno passus est Polycarpus, haud dubie XXII Martii hoc acciderit. At non eadem die contigit Martyrium Pionii; sed, ut dixi, quia hic in Chronico simul conjunguntur, ille interpolator Martyrologiorum putavit eodem die utrumque martyrium fecisse. Ubi vides ἀλογισίαν ejus. Unde igitur habuit Pionium passum XXIII Februarii? Ex Græcorum deliriis, in quorum Menologiis Polycarpi passio assignatur in illa die. Quod si Pionius simul cum eo passus, ergo & XXIII Februarii. Quod si Sabbato magno, ergo & XXIII Februarii fuit Sabbatum magnum. Videmus & manifestum illius scriptoris delirium, & caussas delirii. Sed quomodo Polycarpus passus XXVI Januarii, ut Latini volunt, aut XXIII, ut Græci, quum neutrubi potuerit contingere sabbatum magnum? Plura sunt ejusmodi in Martyrologiis, quam quæ ad veram historiæ regulam directa sint. In Chronico Casaubon. τῇ πρὸ ζ καλανδῶν Ἀπριλίων, „ τῷ μεγάλῳ σαββάτῳ. Æliano, & Kastore Coss. „ Sed si sabbatum fuit VII Kal. Ergo Pascha VI Kal. „ in litera B. Atqui quinque annis antea, & VI post- „ ea litera dominicalis non potuit esse B. „

MMCLXXXIV. *Lues multas Provincias.*] Ammianus Marcellinus lib. XXIII: *Post hanc Seleucia ambitiosum opus Nicatoris Seleuci: quæ per duces Veri Cæsaris, ut ante retulimus, expulsata, avulsum sedibus simulacrum Chomei Apollinis perlatumque Romam in æde Apollinis Palatini Deorum antistites collocarunt. Fertur autem, quod post direptum hoc idem figmentum, incensa civitate, milites fanum scrutantes invenere foramen angustum, quo reserato, ut preciosum aliquid invenirent, ex adyto quodam concluso à Chaldæorum arcanis labes primordialis exiluit, quæ insanabilium vi concepta morborum ejusdem Veri & Marci Antonini temporibus, ab ipsis Persarum finibus, ad usque Renum & Gallias, cuncta contagiis polluebat & mortibus.*

MMCLXXXV. *Lucius imperator anno regni nono, sive, ut quidam putant, undecimo.*] Eutropius undecimo. Julius Capitolinus: *imperavit cum fratre annis undecim.* Omnino undecimo anno imperii obiit. Nam Marcus Aurelius natus est Annio Vero & Augure Coss. numero MMCXXXVIII. Vixit ann. LVIII, mens. X, dies XXI auctore Dione. Ergo obiit numero MMCXCVI: unde consurgit initium Commodi. Imperavit solus ann. X, dies IX. Ergo solus cæpit imperare numero MMCLXXXVI. ita ut circiter finem numeri MMCLXXXV Lucius obiisse videatur.

Ibid. *inter Concordiam & Altinum.*] Idem Eutropius, Julius Capitolinus; & Græca Eusebii, in quibus est ἐν Ἀλτίνῳ.

MMCLXXXVI. *Antonino Imperatori Melito.*] Historiæ Eccles. libro quarto, cap. XIV. Chronicon Casaubon. assignat anno antecedenti, Prisco & Apollinare Coss.

MMCLXXXVII. *Apollinaris Asianus.*] Vide omnino Photium 5, 21.

Ibid. *Asianus Hierapolites.*] Dictum ad distinctionem ejus Hierapoleos, quæ in Syria. ἔτι δὲ Ἱεραπολίτης τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἱεραπόλεως γεγονὼς ἐπίσκοπος. ἤνθησε δὲ ἐπὶ Μάρκου Ἀντωνίνου Βήρου βασιλέως Ῥωμαίων. Photius.

MMCLXXXVIII. *Oppianus Cilix Poëta agnoscitur.*] Error. Anno duodecimo M. Antonini Philosophi nondum natus erat Oppianus. Obiit enim ex lue natus annorum triginta, circa finem imperii Antonini Caracallæ. Itaque ab anno XII imperii Antonini Philosophi, ad obitum Caracallæ, sunt plus minus anni XLVIII. Hal-

lucinatio nata ex nomine Antonini. Non enim Antoninus Philosophus est, cui dicata sunt Halieutica, sed Antoninus Caracalla, cui vivo adhuc Severo patre divinum illud Epos Oppianus obtulit: quod diserte colligitur ex fine libri secundi:

Ἐξ οὗ μοι κραίνουσι μέγαν θρόνον ἐμβεβαῶτες
Ἄμφω θεσπέσιός τε πατὴρ, καὶ φαίδιμος υἱός.

Atque adeo sub tempus ludorum Secularium, qui à patre Severo Aug. & Antonino filio celebrati sunt. ut ex illis constat: *πολλαῖς ἐνδεκάδεσσιν ἑλισσομένων ἐνιαυτῶν.* Nam sæculum Romanum est periodus *δέκα ἐνδεκάδεσσιν ἑλισσομένων ἐνιαυτῶν*, annorum undenum decies vertentium circulus. *Certus undenos decies per annos Orbis ut cantus referat.* Horatius. & Sibylla:

— εἰς ἐτέων ἑκατὸν δεκάκυκλον ὁδεύων.

Ideo illa apud Martialem jactat se vixisse decies undenos annos:

Bis mea Romano spectata est vita Terento.

Non utique quod binos sæculares ludos vidisset. Nam intervallũ inter sæcularia Claudii & Domitiani perexiguum est. sed dicit se tot annos vixisse, quot satis sunt ad bis spectandum sæcularia. hoc est supra annos CX. Neque locus Martialis vulgo bene capitur, neque ille Oppiani ab ullo hactenus animadversus. Scholia in Oppianum nugantur de Antonino & Commodo, & alibi, quod omnes ineptias superat, de Gordiano. Melius Sozomenus in Procœmio: *ἢ Φίλιππος ὁ Μακεδὼν περὶ Θεόπομπον τὴν συγγραφέα, καὶ Σεβῆρος ὁ Καῖσαρ περὶ Ὀππιανὸν τὸν ἐν τοῖς μέτροις τῶν ἰχθύων τὰ γένη καὶ τὴν φύσιν, καὶ τὴν θήραν ἀφηγησάμενον.* Nam Halieutica vivente Severo patre accepit Antoninus Caracalla, Cynegetica, mortuo. vulgo apud Oppianum male disjunctim *πολλαῖς ἐν δεκάδεσσι.* pro *ἐνδεκάδεσσι.* quæ menda non parvi momenti est, utpote qua ,, Sæcularium ludorum dissimulata est memoria, quo- ,, rum celebrationis tempus incidit in numerum ,, MMCCXX.

MMCLXXXIX. *Imperator Antoninus multis adversum se nascentibus bellis.*] Eusebius: *Ἀντωνῖνος αὐτοκράτωρ νικηὼς τοῖς πολεμίοις ἐπέκειτο.* Quomodo legerit Hieronymus pro *ἐπέκειτο*, haud temere dixerim: Nam constat *πολέμοις*, non *πολεμίοις* eum legisse. ,, Hieronymi interpretatio procederet, si ita scripsis- ,, set Eusebius: *Ἀντωνῖνος αὐτοκράτωρ πυκνοῖς πο- ,, λέμοις ἐπέκειτο.* Neque tamen satis Græce extu- ,, lisset Eusebius, siquidem ita scripsisset, neque tenor ,, sententiæ hoc patitur. Quare properabat Hiero- ,, nymus.

,, Ibid. *sæpe duces nobilissimos destinabat.*] *καὶ τοὺς πο- ,, λεμάρχους ἀποστέλλων. πολέμαρχος* non est no- ,, bilis dux, sed qui summam belli administrat. Hoc ,, non est proprium Romanæ historiæ. ideo tam Euse- ,, bio homini Græco ignoscendum, quam Hiero- ,, nymo.

Ibidem. *semel, Pertinaci, & exercitui.*] Hæc ridicule in excusis deformata sunt. In POST. *semel.* & ita, ut excudi curavimus, emendabamus antequam Græca, quæ emendationi nostræ favent, nancisceremur. *semel*, id est aliquando.

Ibidem. *Pertinaci, & exercitui.*] Pertinacem, qui postea rerum potitus est, hic intelligi jamdudum animadvertimus, antequam in Græca incideremus, quæ idem habent, *καὶ Περτίνακι, καὶ τοῖς σὺν αὐτῷ.*

Ibidem. *quum è contrario Germanos & Sarmatas fulmina persequerentur.*] Noti sunt Claudiani versus, sed tamen necessario referendi, VI Consulatu Honorii:

Non tantum patriæ studiis ad templa vocatus
Clemens Marce redis, quum gentibus undique cinctam
Exuit Hesperiam paribus Fortuna periclis.
Laus ibi nulla ducum. nam flammeus imber in hostem
Decidit. Hunc dorso trepidum fumante ferebat
Ambustus sonipes. Hic tabescente solutus
Subsedit galea, liquefactaque fulgure cuspis
Canduit, & subitis fluxere vaporibus enses.
Tunc contenta polo mortalis nescia teli
Pugna fuit: Chaldæa mago seu carmina ritu
Armavere Deos: seu, quod reor, omne Tonantis
Obsequium Marci mores potuere mereri.

Illustre testimonium hominis à pietate Christiana aversi, qui tam inopinatam liberationem non Christianorum precibus impetratam, sed magicis carminibus procuratam fuisse nugatur: quam fabulam à Dione accepit, cujus verba ne ipsa quoque prætereunda sunt: *νέφη πολλὰ ἐξαίφνης συνεδράμε, καὶ ὑετὸς πολὺς οὐκ ἀθεεὶ κατερράγη. καὶ γάρ τοι λόγος ἔχει Ἀρνοῦφιν τινὰ Μάγον συνόντα τῷ Μάρκῳ ἄλλους τέ τινας δαίμονας καὶ τὸν Ἑρμῆν τὸν ἀέριον ὅτι μάλιστα μαγγανείαις τισὶν ἐπικαλέσασθαι, καὶ τὸν ὄμβρον ἐπισπάσασθαι. Ταῦτα μέν τοι ὁ Δίων φησὶν*, ait Xiphilinus, & recte confutat vanitatem Scriptoris Ethnici Idolorum cultoris. Alii non Arnuphin, sed Julianum cognomine *θεουργὸν* fuisse dicunt eum, qui fulmina & pluviam carminibus & incantationibus impetrarit, qui etiam *θεουργικὰ τελεστικὰ λόγια* scripserit. Vide Suidam. Lampridius in Heliogabalo: *Quum Marcomannis bellum inferre vellet, quos Antoninus pulcherrime profligaverat, dictum est à quibusdam per Chaldæos ac Magos Antoninum Marcum id egisse, ut Marcomanni P. R. semper devoti essent atque amici, idque factum carminibus & consecratione.* Tantum abest Marcum ad magicas artes tunc confugisse, ut Magis nunquam fidem adhibuerit, & ab eorum vanitate eum averterit Diognetus Philosophus. Cui potius credemus, quam ipsi Marco ita de seipso scribenti? *παρὰ Διογνήτου τὸ ἀκενόσπουδον, καὶ τὸ ἀπιστητικὸν τοῖς ὑπὸ τῶν τερατευομένων καὶ γοήτων περὶ δαιμόνων ἀποπομπῆς, καὶ τῶν τοιούτων λεγομένοις.* Si quis omnem industriæ suæ vim intendat, ad vaniloquentiam Dionis & Claudiani confodiendam, non posset telum invenire isto efficacius. Porro non magicis sacris, sed precibus Marci impetratã pluviam fuisse scribit Jul. Capitolinus in Marco: *Fulmen de cælo precibus suis contra hostium machinamentum extorsit, suis pluvia impetrata, quum siti laborarent.* & Claudian. *— omne Tonantis Obsequium Marci mores potuere mereri.*

Ibid. *Extant literæ M. Aurelii.*] Latinæ scilicet, quarum meminit Tertullianus cap. quinto Apolog. Non enim Imperator alia lingua, quam Latina, ad Senatum scribebat. Verba Tertulliani: *At nos è contrario edimus protectorem, si literæ M. Aurelii gravissimi Imperatoris requirantur, quibus illam Germanicam sitim Christianorum forte militum precationibus impetrato imbri discussam contestatur.* Orosius: *Extare etiam nunc apud plerosque literæ Imperatoris Antonini, ubi invocatione nominis Christi per milites Christianos & sitim illam depulsam, & collatam fatetur fuisse victoriam.* Non igitur illam Epistolam vidit, non magis, quam Tertullianus. Quin etiam ea non extabat tempore Eusebii. Eam enim Græce à se conversam in sua historia Ecclesiastica posuisset, quæ est ejus diligentia, nulla ejusmodi monumenta prætermittere, ne Latina quidem, quæ ipse Græce convertere solet, ut multa ex Tertulliano. Nam illa Epistola, quæ nomine Marci Aurelii Antonini super hac re ad calcem Apologetici posterioris apud Justinum legitur, tantum abest, ut ab ipso Imperatore Græce dictata,

dictata, aut ex Latino ipsius in Græcum sermonem translata sit, ut infra sæculum Justiniani Imp. ab imperitissimo rerum Romanarum Græculo confictam fuisse manifesto appareat. Inscitia auctorem ipsum satis prodit. Ad finem Apologetici Justini tria exempla adjecta sunt: unum quidem ab ipso Justino, Rescriptum nempe Hadriani, duo autem ab hominibus inferiorum sæculorum, Rescriptum Antonini Pii ad Commune Asiæ, ex libro quarto Histor. Eccles. Eusebii, & Epistola Marci Aurelii de victoria sua. Rescriptum Antonini Pii à Justino additum non fuisse ex eo paret, quod ipse ejus mentionem non facit, &, si vivente Justino rescriptum illud emissum fuisset, non dubium est, Justinum ipso potius usurum fuisse ad defensionem sui, quia ad Antoninum ipsum dirigitur Apologeticus, quam illo Hadriani, ad quem apologeticus non pertinet. Epistola autem Marci Aurelii non potuit addita esse à Iustino, quum ipse pro Christo supplicio affectus fuerit aliquot annis ante hoc gestum, nedum ante ipsam victoriam. Præterea, ut diximus, est figmentum hominis otio suo abutentis, qui multis imperitiæ suæ argumentis commentum suum prodidit. Primum initio statim omissæ sunt appellationes Parthici, Armeniaci, Patris Patriæ, Pont. Max. & ejusmodi alia. Deinde scribit ἱερᾷ βουλῇ, & τῷ δήμῳ τῶν Ῥωμαίων. Utrunque est ab ipso Iustino desumptum. αὐτοκράτορι Καίσαρι, &c. ἱερᾷ τε συγκλήτῳ, καὶ παντὶ δήμῳ Ῥωμαίων. At neque Romani imperatores laureatas literas Senatui & populo, sed Senatui tantum mittebant, neque Senatum sacrum vocare Romanum est. Hæc duo satis τὴν κιβδηλότητα aperiunt. Quam imperiti sunt & Hellenismi & rerum Romanarum, qui hæc non adverterunt? Hanc Epistolam quidam Italus ex Græco conversam Onufrio Panuinio, qui Græcam nunquam viderat, communicavit. Et tamen neque ille, qui eam vertit, neque interpres Iustini ejus sententiam per omnia assequutus est, partim propter barbarismos, quibus tota scatet, partim propter menda, quæ passim in illa non pauca sunt. Sed neque intellexit quid esset περίστασις διὰ περιβολῆς, quæ est species ἐμπεριειλήξεως ταχτικῆς: neque animadvertit mendum fœdissimum, quo sublato sæculum auctoris, qui hæc commentus est, aperitur. Legitur itaque vulgo: καταλαμβανομένου μου ὑπὸ δρακόντων ἑβδομήκοντα τεσσάρων. Neque enim somniandum est δράκοντας signa militaria. Nam ea Romanorum propria signa erant, non Barbarorum. Sed legendum est δρούγκων, non δρακόντων. Drungus, ut docti sciunt, est cohors, vox barbara, à sæculo Diocletiani à barbaris ad Latinos, ab illis ad Græcos transmissa. Sed longum nimis fuerit omnia mendorũ portenta singillatim castigare. Melius fecero, si partem Epistolæ ita, uti legendam arbitror, posuero, ut eam cum vulgari lectione eruditus lector contendens, quid à nobis in ea præstitum sit, judicare possit.

φανερὰ ὑμῖν ἐποίησα τὰ τοῦ ἐμοῦ σκοποῦ μεγέθη, ὁποῖα ἐν τῇ Γερμανίᾳ ἐκ περιστάσεως διὰ περιβολῆς ἐπακολουθήματα ἐποίησα ἐν τῇ μεθορίᾳ καμὼν καὶ παθὼν ἐν Καρνούντῳ, καταλαμβανομένου μου ὑπὸ δρούγκων ἑβδομήκοντα τεσσάρων ἀπὸ μιλίων ἐννέα. γενομένων δὲ αὐτῶν ἐγγὺς ἡμῶν, ἐξπλωράτωρες ἐμήνυσαν ἡμῖν, καὶ Πομπηϊανὸς ὁ ἡμέτερος πολέμαρχος ἐδήλωσεν ἡμῖν, ἃ ἴνα εἴδομεν (καταλαμβανόμενος δὲ ἤμην ἐν μεγέθει πλήθους ἀμίκτου καὶ στρατευμάτων λεγεῶνος Πρίμας, Δεκάτης, Γεμίνας, Φρετηνσίας) μίγμα ἀκατάριθμον παμμίκτου ὄχλου χιλιάδων ἐννεακοσίων ἑβδομήκοντα ἑπτά. ἐξετάσας οὖν ἐμαυτὸν, καὶ τὸ πλῆθος τὸ ἐμὸν πρὸς τὸ μέγεθος τῶν βαρβάρων καὶ πολεμίων, κατέδραμον εἰς τὸ θεοῖς εὔχεσθαι πατρῴοις. ἀμελούμενος δὲ ὑπ' αὐτῶν, καὶ τὴν στενοχωρίαν μου θεωρήσας τῆς δυνάμεως, παρεκάλεσα τοὺς παρ' ἡμῖν λεγομένους Χριστιανοὺς, καὶ ἐπερωτήσας εὗρον πλῆθος καὶ μέγεθος αὐτῶν, ἐμβριμησάμενος εἰς αὐτούς. ὅπερ οὐκ ἔπρεπε. διὰ τὸ ὕστερον ἐπεγνωκέναι με τὴν δύναμιν αὐτῶν, οἱ οἴκοθεν ἀξάμενοι οὐ βελῶν παράρτησιν, οὔτε ὅπλων, οὔτε σαλπίγγων (διὰ τὸ ἐχθρὸν εἶναι τὸ τοιοῦτο αὐτοῖς διὰ τὸν Θεὸν, ὃν φοροῦσι κατὰ συνείδησιν, οὓς ὑπολαμβάνομεν ἀθέους εἶναι) Θεὸν ἔχουσιν αὐτόματον ἐν τῇ συνειδήσει τετειχισμένον. ῥίψαντες γὰρ ἑαυτοὺς ἐπὶ τὴν γῆν οὐχ ὑπὲρ ἐμοῦ μόνου ἐδεήθησαν τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τοῦ παρόντος στρατεύματος, παρήγορον γενέσθαι δίψης καὶ λιμοῦ τοῖς παροῦσι. Quid magis mirer, ἰδιωτείαν scriptoris, an rerum imperitiam, an sermonis σολοικοφανὲς, καὶ λέξιν ἀνελλήνιστον, equidem nescio. Ἐξπλωράτωρες usurpari cæptum sub imperio Græcorum Constantinopolitano, δροῦγγος infra tempora Diocletiani. Ακαταρεθμημένον ineptissime, ἀντὶ τοῦ ἀκατάριθμητον. Reliquorum pudet pigetque. Quis vero ferat conquisitos per totum exercitum Christianos multos tandem & innumerabiles repertos? quum Eusebius unam legionem Melitenam Christianorum totam fuisse dicat; quæ ex hoc facto Fulminatrix vocata fuerit. At istius Epistolæ ὑποβολεὺς scribit eos Christianos in exercitu sparsos militasse sine armis, aut telis, μηδὲν ἀξαμένους οἴκοθεν, οὔτε βέλη, οὔτε ὅπλα. Quis imperator pateretur in exercitu militem sine armis, sine telo? Ergo erant infra velites, ac funditores. Quid? à militibus in exercitu recensendo nonne exiguntur tela tersa, & bene samiata? Aliter de numeris expunguntur. Quanto magis, qui nulla tela habent? Quod autem ἱστορικώτατος καὶ μνημονικώτατος Onufrius noster scribit, ante illud tempus nullam legionem Fulminatricem vocatam fuisse, fugit eum ratio. Nam XII Legionis Fulminatricis mentio est in veteri inscriptione Tergestina, ejusque etiam meminit Dio, qui eam scribit sua ætate Cappadociæ Provinciæ impositam fuisse. Est & alia Legio Fulminatrix Constantino Porphyrogennetæ: ὡς ἡ λεγεὼν ἡ τῶν μ μαρτύρων ἐλέγετο Κεραυνοβόλος, καὶ ἄλλη Πισιδική. Præterea ejus meminerunt & aliæ inscriptiones. Tergestinæ autem exemplum infra subjecimus, quæ tempore Trajani XII Legionem Fulminatricem fuisse aperte ostendit.

Q. PETRONIUS. C. F. PUP.
MODESTUS. P. P. BIS
LEG. XII. FULM. ET. LEG. I. ADIUT.
VICTR. TRIB. MIL. COH. V. PR. PR.
DIVI. NERVÆ. ET. IMP. CÆS.
NERVÆ. TRAIANI. AUG. GERM.
PROVINC. HISPAN. CITER. ASTURIÆ.
ET. GALECIARUM. FLAMEN. DIVI.
CLAUDI. DEDIT. IDEMQUE. DEDICAVIT.

Quare multum fallitur noster ille βιβλιοθήκη ἱστορικὴ περιπατοῦσα. Iohan. Xiphilinus ex Dione ait Marcum Aurelium hujus Fulminatricis legionis inter cæteras mentionem fecisse, quum tamen in ea pseudepigrapha epistola quatuor tantum mentio fiat, Primæ, Decimæ, Geminæ, Fretensis. Nam Melitenes legionis memoria omnis intercidit. neque unde nomen acceperit scitur. non enim potest dicta videri ἀπὸ τῆς Μελιτίνης, quæ est urbs Cappadociæ. Ab ea enim est Μελιτηναῖος, non est autem Μελιτηνὸς. Vulgo constat duas Μελίτας esse, alteram inter Siciliam & Africam, hodie

hodie Maltam vocatam; alteram in mari Adriatico apud Plinium in fine libri III. Unde Μελιταῖα κυνίδια vocata volunt quidam, & in quam alii stulte curiosi Paulum ex naufragio expositum fuisse somniant. Sed à neutra Μελιταῖος formari potest. Apud Hieronymum Epitaphio Fabiolæ ita editum: *Quod Publius semel fecit in insula Mitylen: erga unum Apostolum*, &c. Ibi Erasmus serio putat esse Mitylenem Lesbi, utpote quam dicat oppositam Asiæ: eamque esse, in qua Paulus Apostolus viperam excusserit. Quis hoc illi concedat? Hieronymus scripsit in insula Melitene pro Melite, metaplasmo sui temporis usitatissimo, Agapene pro Agape, &c. Vide indicem Grammaticum in Collectanea In-„scriptionum Grutteri nostri, viri optimi & erudi-„tissimi.

Ibidem. *quibus illam Germanicam sitim.*] Verba hæc omnia sunt ea ipsa, quæ ex Apologetico Tertulliani supra protulimus. Quo autem tempore hæc gesta sint, hoc ne ipso, quod assignatur ab Eusebio, an alio, ut dubitem, facit Dio apud Xiphilinum, qui refert hoc bello patrato M. Aurelium Imperatorem septimum appellatum, Faustinam vero matrem castrorum. Sed difficile est ex his colligere tempus hujus gesti, quum veteres Inscriptiones & nummi nihil nos juvent. Nam in nummis in tertio Consulatu VI, VII, VIII, IX, X IMPERATOR vocatur. Cæterum Inscriptio Romana ad septem Lucernas huc pertinet sine dubio:

IMP. CÆS. DIVI. ANTONINI. F. PARTH. MAX. .... DIVI. HADRIANI. NEP. DIVI. TRAJANI. PARTH. PRON. DIVI. NERVÆ. ABN. M. AUR. ANTONINO. AUG. GERM. SARM. PONT. MAX. TRIB. POT. XX. IMP. VIII. COS. III. P. P.
QUOD OMNES. OMNIUM. ANTE. SE. MAXIMOR. IMPP. GLORIAS. SUPERGRESSUS. BELLICOSISS. GENTIB. DELETIS. ATQUE. SUBACTIS. S. P. Q. R.

Animadvertendum vero, quod in margine Cedreni manu scripti è regione hujus historiæ notatum fuisse monet vir eruditiss. Gul. Xylander: ἐπὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἀντωνίνου τοῦτο γέγονεν ὁ σοφώτατος γράφει Θεμίστιος, ἄλλως δὲ, καὶ οὐχ οὕτως. Nam manifesto fallitur Themistius gravissimus alioqui scriptor, siquidem hoc sub Pio, non sub Marco accidisse putat.

MMCXCIII. *Antoninus Commodum filium suum consortem regni facit.*] Pollione & Apro Coss. numero superiore, ut etiam habet Chronicon Casaubonianum.
„Ἐπιγραφὴ epistolæ Aristidis Rhetoris de Smyrna.
„Αὐτοκράτορι Καίσαρι Μάρκῳ Αὐρηλίῳ Ἀντω-„νίνῳ Σεβαστῷ. Καὶ αὐτοκράτορι Καίσαρι Αὐρη-„λίῳ Κομόδῳ Σεβαστῷ Αἴλιος Ἀριστείδης χαί-„ρειν.

MMCXCIV. *Antoninus cum filio de hostibus triumphavit.*] Eodem anno, quo consors imperii à patre factus. Metachronismus biennii. Lampridius in Commodo: *Post hæc venia legis Annariæ impetrata Consul est factus, & cum patre Consul est appellatus V Kal. Decemb. die, Pollione, & Apro Coss. & triumphavit cum patre. Nam & hoc Patres decreverunt.* Jul. Capitolinus in Marco: *Pannonias ergo Marcomannis, Sarmatis, Vandalis, simul etiam Quadis extinctis, servitio liberavit: & Romæ cum Commodo, quem jam Cæsarem fecerat, filio, ut diximus, suo triumphavit.*

Ibidem. *& pecuniam, quæ fisco debebatur.*] Ad verbum ex Dione, cujus verba produximus numero MMCXXXIV. Adi locum. Ibi de Indictione non vulgaria notavimus. Ab anno primo τοῦ χρηματισμοῦ τῆς Ἀντιοχείας, id est prima Indictione Juliana, ad hanc Indictionem Antoninianam, sunt anni CCXXV, id est Indictiones absolutæ XV. Habemus igitur quinque insignia exempla Indictionum, Julianæ numero MDCCCCLXIX, Hadrianeæ MMCXXXIV, Antoninianæ Piæ MMCLXIV, Antoninianæ Aureliæ MMCXCIV, Constantinianæ MMCCCXXIX. A prima, ad secundam, intervallum Indictiones XI: à secunda, ad tertiam, Indict. II. totidem à tertia, ad quartam: à qua, ad quintam, IX. In Græcis nummis imperatorum legimus L. Ā. L. B̄. L. Γ̄. sic deinceps, quod est, ut in libris de Emendatione Temporum notamus, Λύκαβαντος πρώτου, Λύκαβαντος δευτέρου, Λύκαβαντος τρίτου: quæ est tertia pars Indictionis: & à diversis civitatibus sub eodem imperatore, diversis numeris concipiuntur, prout citius, aut serius indicta sunt tributa. In nummis M. Aurelii legimus usque ad ΛΔ L. id est trigesimum quartum Lustrum. ΑΥΤ. ΚΑΙC. Μ. ΑΥΡΗΛ. ΑΝΤΩΝΕΙΝΟC. CΕΒ. L. ΛΔ. Quod enim L. Latino Lustrum significetur, testis est luculentissima Stele Græca, in qua L. ΚϚ. L. ΚΖ. L. ΚΗ. denotant Lustrum Capitolinum XXVI, XXVII, XXVIII. de quo Lustro Agonis Capitolini non semel in eo marmore agitur. Quare errant viri doctissimi, qui illud L. Lycabanta interpretantur verbo poëtico, & parum usitato, quo annum imperii illius Cæsaris significari volunt. quod tripliciter ridiculum est, primum quod Lycabanta „ Latine scriptum volunt, quum non nisi Græce Λυ-„ κάβας dicatur. deinde quod voce poëtica & pa-„ rum nota cusores nummorum usos volunt, tanquam usitatiorem non haberent, postremo quia oporteret multos Imperatores pluribus annis imperasse, quam imperarunt: ut verbi gratia Marcum Aurelium necesse fuerit hoc pacto imperasse XXXIV annos, quum L. ΛΔ in ejus nummis legamus. Item in nummis Titi Vespasiani L. Η̄. & L. Θ̄. & L. Ī. & L. ΙΑ. In nummis „ Pii, L. ΕΙΚΟCΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ, qui tamen non „ totos XXIII imperavit. qui biennium imperavit. in „ nummis Nervæ ΑΓ. qui vix inchoavit secundum annum imperii. Non potuimus adhuc hanc ἰδιωτικὴν & jocularem opinionem de animis hominum evellere. Porro INDICTIONUM etiam in veteri marmore luculenta extat mentio. Adi Collectanea Grutteriana CCLXVIII, 5. ubi videbis sub Antonino Caracalla IND. XXX, IND. VI. IND. XIIX, &c. Ego ita interpretor. Si quid alius melius excogitaverit, non invitus sententiam mutavero. Sed videtur esse id, quod diximus: quanquam non potest esse Indictio imperatoria, non magis quam lustra illa, de quibus jam disseruimus, quæ in nummis extant. Indictiones enim Imperatoriæ semper ad idem principium recurrunt. Indictiones vero provinciarum, & corporatorum à diversis initiis pendebant, ut illæ Tignariorum indictiones in eadem Inscriptione, in qua mentio fit LVII IND. Denique Imperatoriæ Indictiones initium ducunt omnes à remissionibus tributorum, ἢ ἀπὸ τῆς αὐτονομίας. Lustra „ autem provincialia & Indictiones corporatorum à diversis initiis & caussis.

Ibid. *Pecuniam, quæ fisco debebatur.*] Jul. Capitolinus, *Tributa, vel vectigalia, ubi necessitas cogebat, remisit.*

Ibid. *duras quoque leges novis constitutionibus temperavit.*] Proculdubio S.C. Orfitianum intelligit, quod factum hoc anno Orfito, & Vettio Rufo Coss.

MMCXCV. *Antoninus post victoriam.*] Hieronymus ad verbum ex Eutropio, Eutropius ex Julio Capitolino. *In munere autem publico tam magnanimus fuit, ut centum leones una missione simul exhiberet sagittis interfectos.* Idem de Antonino Pio narrat Capitolinus.

Ibid. *Smyrna.*] Eusebius ex Dione: χρήματα πολλοῖς

πολλαῖς πόλεσιν ἔδωκεν, ἐν αἷς καὶ τῇ Σμύρνῃ δεινῶς ὑπὸ σεισμοῦ φθαρείσῃ. ἢ αὐτὴν ἢ βουλευτῇ ἐστρατηγηκότι ἀνοικοδομῆσαι προσέταξεν. Sed videndus Aristides, cujus extant quatuor de hac Smyrnæ clade orationes.

Ibid. *Antoninus in Pannonia morbo periit.*] Natus est M. Annio Vero, & Augure Coss. numero MMCXXXVII. Vixit annos LVIII solidos, & quod excurrit apud Dionem. Ergo obiit numero MMCXCV. ut hic recte notatum est. Non est audiendus Jul. Capitolinus, qui anno LXI obiisse dicit, neque Eutropius, qui Capitolinum sequitur. Sed Aur. Victori cum Dione convenit, qui anno quinquagesimo nono excessisse ajunt. Porro apud Clementem Alexandrinum à diversis epochis ad initium Commodi intervalla dinumerantur, quæ omnia vitiosissima sunt. Quare caveant ab illis rei Chronologicæ studiosi. Illud autem vere à Chryserote Nomenclatore Marci Aurelii Antonini Liberto dictum, ab initio Cæsaris, ad excessum Marci Aurelii, esse annos CCXXVI, qui de numero præsenti MMCXCV deducti relinquunt epocham veram Julii Cæsaris MDCCCCLXIX.

Ibidem. *In Pannonia.*] Sirmii, quæ urbs Pannoniæ. Tertullianus: *Quum Marco Aurelio apud Sirmium Reipublica exempto, die decimo sexto Kalendarum Aprilium Archigallus ille sanctißimus, die nono Kalendarum earundem, quo sanguinem impurum lacertos quoque castrando libabat pro salute Imperatoris Marci jam interempti, solita æque imperia mandavit.* De sanguinis die, qui conveniebat in IX Kal. April. non opus repetere quæ à doctissimis viris notata sunt, de quo hic intelligit Tertull. præsertim, quæ ab incomparabili viro Isacio Casaubono divinis in Augustam historiam Commentariis collecta sunt. Inde „ Sanguinei Galli dicuntur Lucano: *crinemque rotantes* „ *Sanguinei populis ulularunt tristia Galli*, ut habent „ meliores scripti codices Lucani, non *Sanguineum* ut „ editiones. Claudianus de raptu, II: *sanguineis ululantia Dindyma Gallis.*

MMCXCVI. *Commodus de Germanis triumphavit.*] Eutropius: *Hujus successor L. Antoninus Commodus nihil paternum habuit, nisi quod contra Germanos feliciter & ipse pugnavit.* Triumphasse Lampridius dicit, non solum vicisse, *Bellum etiam, quod pene pater confecerat, regibus hostium addictum remisit, ac Romam reversus est. Romam ut rediit, subactore suo Anthero post se in curru locato ita triumphavit, ut eum sæpius cervice reflexa publice oscularetur.*

Ibidem. *Templum Sarapidis Alexandriæ incensum.*] Clemens Protreptico: καὶ τὸ ἐν Ῥώμῃ Καπιτώλιον ἐπινενέμηται πολλάκις (τὸ πῦρ) ἀπελείπετο δὲ οὐδὲ τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ πόλει Σαράπιδος ἱεροῦ.

MMCXCIX. *Thermæ Commodianæ.*] In regione prima Urbis, auctoribus, Sex. Ruf. & P. Victore. Lampridius lavacrum vocat: *Opera ejus, præter lavacrum, quod Cleander nomine ipsius fecerat, nulla extant. Sed nomen ejus alienis operibus incisum Senatus erasit.* Idem habebat in animo Sex. Aur. Victor Andr. Schotti: *Mœnia Romana potentia vix digna lavandi usui instituit.* Sed legendum *Amœnia.* Loca vacantia in ambitu urbis. Glossarium ἐκ- „ τὸς vertit. *Amœnia urbis.* Apulejus de mundo. *Amœna* „ Ausonio:

„ *Euboicæ referunt per amœna sonantia cymbæ.*

„ Et in veteri inscriptione, in memoria juxta Raven- „ nam, ut habet vetus Schedion membranaceum, „ quod dedit mihi ὁ Μακαρίτης nunquam satis lauda- „ tus Petrus Pithæus. D. N. REX. THEODORICUS. „ FAVENTE. DOM. ET BELLO. GLORIOSUS. ET. „ OTIO. FABRICIS. SUIS. AMOENA. CONIUNGENS. „ STERILI. PALUDE. SICCATA. HOS. HORTOS. „ SUAVI. HORTORUM. FECUNDITATE. DITAVIT. Varro & Carminius apud Servium *Amœna* interpre- „ tantur loca vacantia & sine fructu, quomodo acci- „ pienda in loco Victoris jam à nobis producto, & in „ inscriptione superiori. Quanquam Sex. Aur. Victor „ videtur non tam pro locis vacantibus accipere, quam „ pro operibus publicis, quæ in locis vacantibus immo- „ lita sunt: quemadmodum Cassiodorus: Asprenate & „ Clemente Coss. *Multa amœnia celeberrima Romæ facta* „ *sunt.* „

Ibidem. *Thermæ Commodianæ factæ.*] In Græcis ἀφιερώθησαν. *dedicatæ sunt.*

MMCC. *Commodus Septembrem mensem nomine suo appellavit.*] Hieronymus ab Eutropio. Meminerunt & alii. Sed Lampridius Sextilem mensem, non Septembrem, Commodum vocatum fuisse scribit. Apud eundem legitur III Nonas Commodias. In veteri lapide Lanuvino...... IDUS COMMODAS...... ELIANO COS. Id est, L. Eggio Marullo, Cn. Papirio Æliano Coss. numero hoc ipso MMCC.

MMCCIII.] Rursus maleferiati homines huc inculcarant de senatore Apollonio ex lib. V Histor Eccles. cap. XXI editionis Rufini, pag. 54 Græci exemplaris. Ibi scribit Eusebius quendam nomine Apollonium (Senatorem autem non vocat, ut iste) Christianismi delatum capitis supplicio affectum fuisse, postquam intrepide coram Senatu rationem fidei edidisset. quod quidem prave & præpostere & exceptum à Rufino & interpretatum est; tanquam Apollonius librum Apologeticum pro fide à se compositum Senatui legisset. Hoc enim ex verbis Eusebii colligi non potest: sed tantum eum, postquam fidei Christianæ in Senatu rationem edidisset, sententia capitali damnatum fuisse. Sed quis ignorat inscitiam Rufini? Ubi etiam notet eruditus lector, pro quo vulgo legitur ἐπιτηδείων αὐτῷ διακόνων, Rufinum legere, ἵνα γέ τινα τῶν εἰς πίστιν ἐπιτηδείων αὐτῷ καὶ διακόνων. Nimirum διακόνων, id est ὑπηρετουμένων. Verba autem Eusebii male à Rufino concepta, hæc sunt: ὁ δέ γε θεοφιλέστατος μάρτυς πολλὰ λιπαρῶς ἱκετεύσας τὸν δικαστὴν, καὶ λόγον αὐτῷ ἐπὶ τῆς συγκλήτου βουλῆς αἰτήσας δοῦναι, λογιωτάτην ὑπὲρ ἧς ἐμαρτύρει πίστεως ἐπὶ πάντων παρασχὼν ἀπολογίαν κεφαλικῇ κολάσει ὡς ἀπὸ δόγματος συγκλήτου τελειοῦται. *Deo autem acceptißimus Martyr, postquam multis precibus à judice contendisset, ut in Senatu rationem reddere sibi liceret, disertißima fidei, cujus nomine arcessebatur, coram omnibus defensione exposita, capitali supplicio ex sententia Senatus afficitur.* vel, *gladio ex sententia Senatus animadvertitur.* Ex illis verbis λογιωτάτην παρασχὼν ἀπολογίαν Rufinus colligit, & adeo interpretatur, librum Apologeticum ab Apollonio conscriptum & Senatui oblatum fuisse, quum possit etiam sine scripto, idque tribus verbis, omnis apologia reddi: quemadmodum hic intelligendum est, ore, non scripto, fidei suæ defensionem edidisse. Neque enim aliud ex verbis Eusebii colligi potest. Quare adversus & Eusebii mentem, & verba contextus Græci Christophorsonus ait *accuratißimam orationem apologeticam pro fidei, quam profitebatur, defensione coram omnibus recitasse.* quæ quivis Grammaticus literis Græcis mediocriter tinctus facile confutaverit. Nam, ut reliqua taceam, male illud ὑπὲρ ἧς ἐμαρτύρει vertit. Sed ne solum Rufinum in partes vocemus, idem quoque ex illis verbis Eusebii divinat Hieronymus libro de claris Scriptoribus, aitque Apollonium insigne volumen à se compositum in Senatu legisse, & eum Senatorem vocat. quod profecto ex Eusebio probari non potest, qui Apollonium vocat ἄνδρα τῶν τότε πιστῶν ἐπὶ παιδείᾳ καὶ φιλοσοφίᾳ βεβοημένον. Quis ex his colligat Senatorem

natorem fuisse? Si Senator fuisset, an Eusebium putamus id taciturum? Unde vero de hoc martyre Hieronymus, & Rufinus scire potuerunt, nisi ex Eusebio? In epistola ad Magnum Oratorem urbis Romæ: *Hippolytus quoque & Apollonius Romanæ urbis Senatores propria opuscula condiderunt.* Iste Hippolytus Romanæ urbis Senator tam ignotus potuit esse Hieronymo, quam liber Apollonii, qui nunquam fuit. Hæc, ut dixi, ex præpostera Eusebiani loci interpretatione derivata sunt, dum ἀπολογίαν pro libello apologetico accipiunt. Neque dubito Hieronymum, quum illa scriberet, non Græcum Eusebii exemplar, sed Rufini interpretationem Latinam in manibus habuisse. Inde in Martyrologio Romano & Senator Apollonius vocatur, & insigne volumen à se compositum in Senatu recitasse dicitur, XVIII Mai. Quæ omnia ex Rufini interpretatione excerpta sunt. Ex verbis autem Eusebii non magis colligi potest apologeticum librum ab Apollonio editum, quam ex illis Pauli Apostoli II Timoth. IV.16. ἐν τῇ πρώτῃ μου ἀπολογίᾳ οὐδείς μοι συμπαρεγένετο. An dicendum Apostolum quoque apologeticum librum scripsisse?

MMCCV. *Commodus Imperator Colossi capite sublato.*] Vide quæ ad numerum MMXCI. Lampridius: *Colossi autem caput dempsit, quod Neronis esset, ac suum imposuit.* Neronis etiam caput fuisse Dio in Vespasiano ait apud Xiphilinum: φασὶ δὲ αὐτὸν (τὸν κολοσσὸν) τὸ, τὸ ὕψος ἑκατὸν ποδῶν, καὶ τὸ εἶδος οἱ μὲν τὸ τοῦ Νέρωνος, οἱ δὲ τὸ τοῦ Τίτου ἔχειν. Vespasianum erexisse Colossum cum capite Neronis septem annis post ejus mortem, quis credat, nisi qui absurdis capitur? Dion ait Colossum illum à Vespasiano erectum. Suetonius, cui fidem adhibemus, à Vespasiano refectum. Scribit enim Vespasianum Colossi refectori optimum congiarium dedisse. Igitur Colossus erectus à Nerone cum capite ipsius Neronis: refectus à Vespasiano cum capite Solis habente radios septem, singulos P. VII. Iterum Commodus ablato capite Solis suum reposuit. Illarum enim immanium statuarum capita & brachia, quod exemptilia essent, committebantur gomphis ferreis, aut plumbeis, binis, aut ternis, ut etiam hodie videre est Romæ in statuis vetustissimis. Hieronymus in cap. III Habacuc: *Siquando Tyrannus detruncatur, imagines quoque ejus deponuntur, & statuæ: & vultu tantummodo commutato, ablatoque capite, ejus, qui vicerit, facies superponitur; ut manente corpore, capitibus præcisis, caput aliud commutetur.* Ideo elegantissime Tertullianus cap. XII Apologetici: *Cervices ponimus ante plumbum. Glutinum & Gomphosis capiti sunt Diis vestris.* γόμφωσιν & coagmentationem capitibus simulacrorum ex plumbo fieri ait. quod verum est. Hunc locum tanta felicitate restitutum quidam ἀμαθεῖς καὶ κακοήθεις ausi sunt reprehendere: qui utinam mihi vulgatam lectionem interpretarentur. Sed hodie plures invenias, qui malint reprehendere, quam discere, obtrectari, quam assentiri.

Ibid. *Colossi capite sublato.*] Herodianus: τοῦ μεγίστου ἀγάλματος κολοσσιαίου, ὅπερ σέβουσι Ῥωμαῖοι, εἰκόνα φέρον Ἡλίου, τὴν κεφαλὴν ἀποτεμών, ἱδρύσατο ἑαυτοῦ. Mancus locus. Videtur ita supplendus: τὴν κεφαλὴν ἀποτεμών, καὶ τὴν ἑαυτοῦ ἀντιτιθεὶς, ἱδρύσατο ἑαυτῷ. Vides Colossum non Neronis, sed Solis caput habuisse, ut à Vespasiano institutum fuerat. Dio apud Xiphilinum: καὶ γὰρ τοῦ κολοσσοῦ τὴν κεφαλὴν ἀποτεμὼν, καὶ ἑτέραν ἑαυτοῦ ἀντιτιθεὶς, καὶ ῥόπαλον δοὺς, &c. Huc pertinet nummus illius Monstri. ΑΥΤΟΚ. ΚΑΙϹ. Μ. ΑΥΡ. ΚΟΜΟΔΟϹ. ΑΝΤ. ϹΕΒ. ΕΥϹΕΒ. ΗΛΙΟϹ. ΗΡΑΚΛΗϹ. Vocat Colossum Solem Herculem, quia eum habitu Herculis instruxerat, ut ait Dio, & Herodianus, suo capite vicem capitis Solis posito. qui quidem nummus à studiosis notari debet. Et quod Herodianus dixit, ὅπερ σέβουσι Ῥωμαῖοι, idem Plinius antea extulerat, *qui dicatus Soli venerationi est.* Id est ὅν τινα τῷ ἡλίῳ καθιερωμένον σέβουσι Ῥωμαῖοι. Male apud Plinium *Solis.* vide ad numerum MMXCI. ubi errorem Spartiani notamus, qui hunc Colossum Neroni dicatum, dempto vultu Neronis, Soli Hadrianum consecrasse refert, quum hoc non Hadrianus, sed Vespasianus fecerit. In Græcis Eusebii ἡλιακῷ Κολοσσῷ, quod quare omiserit Hieronymus, caussam nullam video.

MMCCVII. *Incendio Romæ facto.*] De quo vide Xiphilinum in fine Commodi. Totidem verbis ex hoc loco Orosius in suum librum transtulit. Sed duo incendia fuisse narrat, quorum posteriore templum Vestæ arsisse. Meminit & templi Vestæ concremati is, qui nomine Sibyllarum otio lectorum illusit, ut ea, quæ ante eum facta erant, pro futuris enunciaret. Versus sunt hi, quibus Romam affatur:

> οὐκέτι γὰρ περὶ σεῖο τὸ τῆς φιλοθρέμμονος ὕλης
> παρθενικαὶ κοῦραι πῦρ ἔνθεον ἀμφιέπουσιν.
> ἔσβεσται περὶ σεῖο πάλαι ποθεινόμενος οἶκος,
> ἡνίκα δεύτερον εἶδον ἐγὼ ῥιπτόμενον οἶκον
> πρηνηδὸν πυρὶ πιμπράμενον διὰ χειρὸς ἀνάγνου,
> οἶκον ἀειθαλλοῦντα θεοῦ τηρήμονα ναὸν, &c.

MMCCVIII. *Commodus strangulatur in domo Vestiliani.*] Ita Græca, ἐν οἰκίᾳ Βεστιλιανοῦ. Sed Vectiliana domus dicitur à P. Victore in II Regione urbis. & Vectilianas ædes vocat Lampridius: Periit Commodus Q. Sosio Falcone, C. Julio Erucio Claro Coss. designatis. Auctor Dio. ὁ γὰρ Κόμμοδος ἀμφοτέρους ἀπεδείξατο τοὺς ὑπάτους, Ἐρύκιον τε Κλάρον, καὶ Σόσσιον Φάλκωνα. Ergo interfectus ipso VII, Pertinace II COSS. numero MMCCVIII, ut hic recte ponitur. Præterea Clemens Alexandr. ab Actiaca victoria, ad mortem Commodi putat annos absolutos CCXXII, quibus de præsenti numero MMCCVIII, deductis, relinquitur numerus MDCCCCLXXXVI, qui est annus primus Actiacus Augustorum. Quare conditores Fastorum, perperam hoc par consulum Commodi VII, Pertinacis II in annum Christi CXCIII conjiciunt, manifesto metachronismo unius anni.

Ibidem. *Commodus strangulatur.*] Eutropius: *Obiit morte subita, adeo ut strangulatus, vel veneno interfectus putaretur.* Clarius Lampridius: *Primum ei venenum dederunt: quod quum minus operaretur, per athletam, cum quo exerceri solebat, eum strangulaverunt.* Dio, quia venenum propinatum minus strenuum esset ad hominem peragendum, subjicit, οὕτω δὴ Νάρκισσόν τινα γυμναστὴν ἐπιπέμψαντες αὐτῷ, καὶ δι' αὐτοῦ λουόμενον αὐτὸν ἀπέπνιξαν. Obscurius dicto lucem adfert Sex. Aur. Victor Andr. Schotti: *Commodum quidem primo occultius veneno petivere anno regni tertio fere, atque decimo: cujus frustratu per cibum, quo se casu repleverat, quum tamen alvi dolorem causaretur, auctore medico principe factionis in palæstram perrexit. Ibi per ministrum ungendi* (iatraliptem, vel, ut Dio, γυμναστὴν, vel Athletam, ut Lampridius) *(nam forte is quoque è consilio erat) faucibus, quasi arte exercitii, brachiorum nodo validius pressis, expiravit.* Intelligit per speciem exercendi, ut solebat, collum ejus brachii sui flexu

Athletam

Athletam implicasse, atque obtorto collo suffocasse. quod genus παλαίσματος Græci ἀγκύρισμα, vel ἀγκυρισμὸν vocant: quum scilicet collum adversarii implicans nexu brachii antagonistes, manu eadem adversum humerum corripit, atque ita valide obstricto collo adversarium strangulat. Adversum enim humerum tanquam dente anchoræ prehendens nomen schemati palæstrico dedit. Aristophanes Equitibus optime id ostendit:

Κἦτ' ἢν τι' αὐτῶν γνῷς ἀπράγμον' ὄντα καὶ κεχηνότα,
Καταγαγὼν ἐκ Χερρονήσου, διαβαλὼν, ἀγκυρίσας,
Εἶτ' ἀποστρέψας τὸν ὦμον, αὐτὸν ἐνεκολάβισας.

Ubi & signatissimo verbo ἐγκολαβίσας utitur, quod constrictionem significat. Non sincere hæc exponit Scholiastes Aristophanis, qui ἀγκύρισμα ἀπὸ τῆς ἀγκύλης imperitissime deducit, & ὑποσκελισμὸν interpretatur. Certe ὦμος, quod est in verbis Aristophanis, longe distat ἀπὸ τῆς ἀγκύλης, quod est in expositione Grammatici.

MMCCIX. *Pertinax.*] De Pertinacis patria ita tradunt auctores. Dio Ligurem domo Alba: Capitolinus natum in Apennino, villa Martis. Aur. Victor in agro Squallido Lilii Gentiani apud Ligures. Pater Helvius Successus, inquit Capitolinus, filio Pertinaci nomen imposuit, quod pertinaciter coctiliariam tabernam exerceret. Aur. Victor ita cognominatum, quod pertinaciter imperium recusaret. Atqui jam in Consulatu suo ita vocabatur. Futilis vero caussa Pertinacem filium vocatum, quod pater Successus pertinaciter lignariam, sive coctiliariam negotiationem exerceret, quandoquidem non filius, sed potius ipse pater ita vocandus fuerit, qui in ea negotiatione versaretur. Lignariam aut coctiliariam negotiationem exercent, qui ligna cocta, aut arida vendunt, quæ ἄκαπνα in Lemmate Martialis in Apophoretis & κάγκανα Homero dicuntur. In principio vitæ Pertinacis Successus dicitur lignariam negotiationem exercuisse, quam infra vocat Coctiliariam. Coctiliaria igitur, & lignaria idem est. & Coctilia sunt ἄκαπνα, ut apud Trebellium Pollionem in Claudio ex Epistola Valeriani Augusti, *batilla coctilium.* Vindex summus antiquitatis contendit in vita Pertinacis legendum *Coactiliariam tabernam.* Longe tamen aliud est Coctiliarius à Coactiliario. Coctiliarius est coctorum lignorum negotiator, Coactiliarius est πιλοποιός. Nos Coactilia vulgo *Feltra* vocamus. In subsidium sententiæ suæ advocat veterem Inscriptionem, in qua legitur LANARIUS COACTILIARIUS. Sed, ut ibi sententia sua, ita hic in hac Inscriptione fefellit eum memoria. Nam ea habet LANARIUS COACTOR, non LANARIUS COACTILIARIUS. Extat ea inscriptio Brixiæ.

Ibid. *mensibus sex.*] Eusebius ipse lib. V Eccles. Hist. cap. XXVII: αὐτοκράτωρ Σεβῆρος μεθ' ὅλους μῆνας ἓξ μετὰ τὴν Κομόδου τελευτὴν Περτίνακος διαδεξάμενος. Capitolinus duos menses, dies XXV. hoc est dies LXXXVI. à quo non longe recedit Dion, qui LXXXVII dies imperio ejus adtribuit. Eutropius dies LXXX. Commodus interfectus est exitu anni, Q. Sossio Falcone, C. Julio Erucio Claro Coss. designatis, id est ipso Commodo VII, Pertinace II Coss. quum Erucius & Clarus proximis Kal. Januarii inituri essent magistratum: quod diserte ostendit Dio. Nam statuerat Commodus ipsos Consules designatos interficere, ut ipse Kalendis sequentibus prodiret Consul & Secutor. Severus vero inivit imperium Kal. Junii. Quare inter mortem Commodi, & initium Severi, sunt menses absoluti quinque. Proinde minus quam sex menses imperavit Pertinax, & plus quam dies LXXXVII.

Ibidem. *Pertinax septuagenario major.*] Capitolinus sexagenario major, quo auctore vixit annis LX, mensib. VII, dieb. XXVI, Dion annorum LXVII, mensium IV, dierum III. Eutropius septuaginta annos attigisse, ut Eusebius: Aur. Victor LXVII cum Dione.

Ibidem. *Pertinax obsecrante Senatu.*] Eusebius ex Dione: ὅτι δὲ τὴν γυναῖκα Αὐγοῦσταν, ὅτι τὸν υἱὸν Καίσαρα, καίπερ ψηφισαμένων ἡμῶν, ποιῆσαι ἠθέλησεν. Ideo nullus nummus extat istius mulieris. Adversus Dionem Iul. Capitolinus: *Eadem die, qua Augustus est appellatus, & Flavia Titiana uxor ejus Augusta est appellata.* Cui melius credetur, quam Dioni ipsi, qui interfuit?

Ibidem. *Pertinax occiditur.*] Hieronymus ab Eutropio.

Ibid. *Iuliani Iurisperiti scelere.*] Didii Iuliani. Georgii Syncelli nugatoria sententia: Ἰουλιανὸς ὁ κληθεὶς Δίδιος διὰ τὸ χρήμασι τὴν βασιλείαν ὠνήσασθαι.

Ibidem. *Severus.*] Omnes PR. hic habent: *Ideo autem hic duo anni positi sunt, quia superiore anno sex menses regnavit Severus.* BONG. MMCCX. *eo quod superioris anni sex mensibus regnavit Severus.* Significat se unum annum bifariam divisisse. Ideo quum interfectus sit Pertinax numero MMCCIX, se ordiri imperium Severi à numero MMCCX. Sed non sunt Eusebii. Orosius ab initio Pertinacis, ad finem Didii Iuliani, annum unum absumptum fuisse dicit, senis mensibus utriusque imperio imputatis. Quod falsum est. Minus enim quam dimidium anni inter initium Pertinacis, & Severi interjectum est.

Ibid. *Severus provincia Tripolitana.*] Hieronymus ab Eutropio.

Ibidem. *& in honorem Pertinacis.*] Spartianus: *Denique cognomentum Pertinacis non tam ex sua voluntate, quam ex morum parsimonia videtur habuisse.* Non solum se Pertinacem cognominari voluit, sed & se ipse in genus Marci Aurelii Antonini inseruit. Dio de ipso: μάλιστα δὲ ἡμᾶς ἐξέπληξεν, ὅτι τοῦ τε Μάρκου υἱὸν, καὶ τοῦ Κομόδου ἀδελφὸν ἑαυτὸν ἔλεγε. τῷ τε Κομόδῳ, ὃν πρώην ὕβριζεν, ἡρωικὰς ἐδίδου τιμάς. Itaque eum se Marci filium vocasse testantur nummi. L. SEPTIMUS SEVERUS PERTINAX AUG. IMP. VII DIVI. M. PII F. P. M. TR. P. IV. COS. II. P. P. Fratrem quoque Commodum vocasse constat ex Inscriptione. DIVO. COMMODO FRATRI. IMP. CÆS. L. SEPTIMI. SEVERI. PII. PERTINACIS. AUG. Quin & Caracalla Commodus vocatur. In ejus nummo: ΚΟΜΟΔΟΥ ΚΑΙ ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΥ. Ubi duo illa confirmantur, quæ scribit Dio, & fratrem Commodi sese appellasse, & divinos illi honores decrevisse, quum hic vocetur DIVUS.

MMCCXI. *Polycarpus quoque & Bacchylus.*] Ita omnes scripti. Verum non solum mendosus est locus, sed etiam mutilus. Ita enim conceptum Hieronymus reliquerat: *Polycrates quoque Asiana Provincia, & Bacchylus Corinthiorum Episcopus.* Vide caput XXII Historiæ Ecclesiasticæ quintæ. Hujus Polycratis numero sequenti fit mentio, & plenius apud Hieronymum ipsum libro de Scriptorib. Eccles. Hujus vide Epistolam ad Victorem urbis Romanæ Episcopum, cap. XXIV. Hist. V Eccles. Editiones recte habent Polycrates.

Ibid. *Bacchylus.*] Βακχύλος scribendum esse vincit analogia Hellenismi. Unde Βακχυλίδης. Post hanc Pericopen legitur de Candido Christianorum disputatore in editionibus, quod huc intrusum fuisse arguunt omnes scripti libri, qui non habent. Scripserat autem iste Candidus εἰς τὴν ἑξαήμερον. Histor. Eccl. V. cap.

cap. XXVII, & Hieronym. de Script. Eccles. Ephesinæ autem παροικίας erat Episcopus Polycrates. propterea vocat eum Asianæ provinciæ Episcopum.

MMCCXII. *Quæstione orta.*] Horum Græca non habemus. Sed possunt suppleri ex lib. V Hist. Eccles.

„ Ibid. *an secundum legem Moysi XIV.*] Tertullianus „ de præscript. *Est præterea his omnibus etiam Blastus ac-„ cedens, qui latenter Iudaismum ivit introducere. Pascha enim „ dici non aliter custodiendum esse, nisi secundum legem Moysi „ XIV mensis.* Ante hoc tempus omnes Asianæ ecclesiæ „ XIV Luna Pascha celebrabant, ut ex Eusebio constat. „ Sed ab hoc tempore, auctore Victore, Dominica „ proxima post XIV Lunam Pascha celebrari ceptum. „ Tertullianus autem scribebat sub Heliogabalo & „ Severo.

MMCCXIII. *Iudaicum & Samariticum bellum motum.*] Historia nobis ignota. Scimus quidem eo tempore motus in Syria fuisse Claudio latrone duce, homine Judæo. Sed quid hoc ad Samaritas? Præterea Senatus Severo Judaicum triumphum decrevit. Sed hoc accidit numero MMCCXVIII, quando Severus & Antoninus filius consulatum in Syria inierunt.

MMCCXV. *Severus Parthos.*] Hieronymus ab Eutropio totidem verbis. Parthicum quidem vocatum Severum scribit Spartianus, sed nomen hoc respuisse, ne Parthos lacesseret. quod perridiculum est, quum nullus fere nummus sit, nulla inscriptio Severi sine cognomine Parthici.

„ Ibid. *Severus Parthos.*] Oppiani illud adulatorium „ libro primo κυνηγ.

„ — Μή μοι βροτολοιγὸν ἀείδης.
„ Οὐκ ἐρίω πλίμως, οὐκ ἄρεος ἔργα κάκιστα,
„ Εὐφρασιάμλω Πάρθων τε δύσιας, καὶ Κτησιφῶντα.

Dionysius ὁ περιηγητὴς de Parthorum indomita ferocia præfatus quædam postea subjicit:

Ἀλλ' ἔμπης κ δῆριν ἀμαιμακέτους περ ἐόντας
Αὐσονίου βασιλῆος ὑποστρέψειεν ἀκωκή.

De victoria Parthica loquitur non Augusti tam retro à sæculo Dionysii remoti, sed Septimii Severi, sub quo hæc scribebat. Hoc solo argumento Eustathius Dionysium τὸν περιηγητὴν sub Augusto fuisse somniat, adeo ut omnes ὕπαρ, οὐκ ὄναρ esse putaverint. At quin ipse Poeta se eo tempore scripsisse testatur, quo non unus, sed aliquot simul imperabant. Verba ejus:

Ῥώμλω τιμήεσσαν ἐμῶν μέγαν οἶκον ἀνάκτων.

Si de uno tantum voluisset loqui, nullum negotium erat dicere — ἐμοῦ μέγαν οἶκον ἄνακτος. Imo de pluribus loqui, quando unus tantum imperat, neque Imperatori gratum, neque Poëtæ tutum. ἐμῶν igitur ἀνάκτων, Severi Patris, Caracallæ, & Getæ filiorum. Unde Tertulliano dicta est *triplex potestas* imperium Romanorum sub illis tribus Augustis. Vetus Inscriptio.

IMP. CÆSAR. LVCIVS. SEPTIMIVS.
SEVERVS. PIVS. PERTINAX. AVG.
ARABIC. ADIABENICVS. PARTHICVS.
MAXIMVS. PONT. MAX. TRIB.
POTEST. IX. IMP. XI. COS. II.
P. P. PROCOS. ET. IMP. CÆSAR.
MARCVS. AVRELIVS. ANTONINVS.
PIVS. AVG. TRIB. POT. IV.
PROCOS. ET. IMP. P. SEPTIMIVS.
GETA. ANTONIN. VIAS. ET. PONTES.
REST. AB AVG. MIL.
PAS. XXXI.

„ Præterea nuper effossum est in Britannia saxum ab „ erudito Gul. Cambdeno in suo eximio opere produ-„ citur, in quo pater, & duo filii Augusti vocantur.

PRO. SALVTE „
AVGG. N N. „
SEVERI. ET. ANTON „
NI. ET. GETÆ. CÆS „
P. SALTIENVS. P. F. MÆ „
CIA. THALAMVS. HADRI „
PRAEF. LEG. II. AVG. „
C. V. AMPELIANO. ET „
LVCILIAN. „

En triplicem potestatem, quam intelligit Tertullianus, Severi, Caracallæ, Getæ, non autem Severi, Caracallæ, & Clodii, ut jocalariter interpretatur vir eruditus Pamelius. Huc mirum in modum faciunt illa ex Dione: Μέγας μὲν γὰρ ὡς ἀληθῶς ὁ Πλαυτιανὸς καὶ ὑπερμέγας ἐγεγόνει, ὥστε καὶ τὸν δῆμον ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ ποτὲ εἰπεῖν, τί τρέμεις, τί δ' ὠχριᾷς; πλεῖον τῶν τριῶν κέκτησαι. ἔλεγε δὲ τοῦτο πρὸς ἐκεῖνον δῆθεν, ἀλλ' ἄλλως. τρεῖς δ' ἐνέφαινον, τόν τε Σεβῆρον, τούς τε υἱέας αὐτοῦ, Ἀντωνῖνον καὶ Γέταν. Ecquodnam illustrius exemplum occurrere potuit, quam hoc tam expressum, de triplici potestate? Sed neque illud minus notabile in nummo Getæ, IMP. CÆS. P. SEP. GETA. PIUS. AUG. PONTIF. TR. P. II. COS. II. DES. III. P. P. S. C. Ubi tres figuræ sacrificantes, patris Severi, & filiorum. Quod elegantius exprimitur alio nummo, in quo Severus medius duobus filiis stipatus sedet globum tenens, Geta bacillum, Caracalla volumen complicatum gestante. Inscriptio: AYT. KAIC. CEOYHPOC. A. CEII. ΓETAC. K. AYT. K. M. AY. ANTΩNH. Itaque hæc est vera triplex potestas. Hinc colligimus Getam Augustum vocatum secundo suo Consulatu, anno imperii Severiani XIII, numero MMCCXXI: imo anno antecedenti jam IMP. vocabatur, ut ex nummo ejusdem Getæ constat: IMP. CÆS. P. SEPT. GETA. PIUS. AUG. SÆCULARIA. SACRA. S. C. Extant vero sex, aut septem ejusdem exempli Inscriptiones cum triplici illa potestate Patris & utriusque filii, immutatis tantum caussis dedicationis in fine singularum. Sed alia insignis inscriptio omittenda non est, quæ in civitate Marchionatus Badensis extat, in qua Caracalla dicitur Imperator destinatus.

M. AVRELIO
ANTONINO. CÆS.
IMP. DESTINATO.
IMP. L. SEPTIMI.
SEVERI. PERTINACIS.
AVG. FILIO.
RESP. AQV.

Item lapide nuper eruto ex eodem Cambdeno. „

IMP. SEVERVS „
AVG. ET. ANTONINVS „
CÆS. DESTINATVS „
RESTITVERVNT. CVRAN „
TE. VIRIO. LUPO. LEG. E „
ORUM. PR. PR. „

Igitur — ἐμῶν μέγαν οἶκον ἀνάκτων, id est Severi & liberorum. Eodem itaque tempore Oppianus & Dionysius elegantissimi Poetæ carmina sua ediderunt. Facessat opinio de Augusti temporibus, sub quo Dionysium scripsisse nugatur Eustathius.

Ibid. *Adiabenicus.*] PR. *Azabenicus.* quod est idem. Diæta, Zeta; Diabolus, Zabolus. Unde Hieronymus in VI cap. Epistolæ ad Ephes. Diabolum secundum Græcos criminatorem significare ait, secundum Hebræos καταῤῥέοντα: quia habet quandam similitudinem cum Zabulon, quod significat καταῤῥέοντα. Sed nemo non videt nimis violentam originationem esse. Nam Zabolos est vitium καὶ παραδιαστροφὴ vulgi ita loquentis & Zetam pro Diæta usurpantis.

MMCCXVI. *Thermæ Severianæ apud Antiochiam.*] Quarum meminit Euagrius lib. II, cap. XII: ubi Trajani, Severi,

Severi, & Hadriani βαλανείων mentio, meminit & Spartianus in Severo.

Ibid. *& Romæ facta.*] In prima Regione Commodianæ & Severianæ Thermæ in continenti ponuntur à P. Victore.

Ibid. *& Septizonium exstructum.*] Septizonium habet BONG. Reliqui omnes Septizodium: item editiones. & veteres commutant hæc inter se: ut circulum dierum in Hebdomadis quidam Septizodium, alii Septizonium vocant. Omnem septenarium ordinem ita vocabant. Claudianus:

Quæ septem scopulis Zonas imitatur Olympi.

Et moles alias aliis superstructas eodem nomine appellant. Spartianus in Geta: *Occisus Geta illatus est majorum sepulchro, hoc est Severi, quod est in Appia via euntibus ad partem dexteram, specie Septizonii extructum, quod sibi ille vivus ornaverat.* Omnia igitur ædificia ex molibus alia alii impositis consurgentia hoc nomine censebantur, ut instar illius sepulchri. Videndum, an sit illud mirabile opus Severi, cujus tantum reliquiæ extant, quod Septizonium Severi vocatur: de quo Spartianus: *Quum Septimius Pertinax Severus Septizonium faceret, nihil aliud cogitavit, quam ut ex Africa venientibus suum opus occurreret.* Neque vero illam operosissimam domum Domitiani, quam tot epigrammatis Martialis magnificat, & Parrhasiam aulam vocat, aliud putandum est fuisse, quam speciem Septizonii. Hoc omnino illis confirmatur:

Septenos pariter credas assurgere montes.
Thessalicum levior Pelion Ossa tulit.

Unde *Giganteos contextus* dixit Marcellinus lib. XVI, quum de similibus structuris, & molibus immanibus loqueretur. Apud P. Victorem Septizonium Severi ponitur in X regione, ut re vera est. Sed & ponit in XII. Quare aut hoc non fuerit Severi, aut plura Seve-,, rus fecerit. Suetonius scribit Titum Vespasianum ,, prope Septizonium natum. Fuerunt igitur Septizo-,, nia Romæ ante Titum ut Severus Septizonii primus ,, auctor dici non possit. Sed & extra Italiam Septizo-,, nia fuerunt. Ad urbem enim Emeritam in Lusita-,, nia est ingens moles, sed vetustate deformata, quæ ,, vulgo *Settisolio* vocatur, nomen manifesto detortum ,, ex *Settizodio*: ut Romæ *S. Lucia in Septisolio*, hoc est ,, in Septizodio illo Severi. Tota vero hæc perioche ,, ab Hieronymo est, & à Cassiodoro in annum sequen-,, tem confertur, Fabiano & Muciano Coss.

Ibid. *Septizonium.*] Spartianus: *Opera publica ejus præcipua extant Septizonium, & Thermæ Severianæ.*

MMCCXVIII. *Persecutione.*] Optimè signatum tempus: Severo August. IV, Antonino Coss. Spartianus: *In itinere Palæstinis plurima jura fundavit. Judæos fieri sub gravi pœna vetuit. Idem etiam de Christianis sanxit.* Judæi veteres: גזרו שמד שלא יקראו בתורה *Interdicto sanxerunt, ne legem legerent.* Hoc à Trajano, & à sequentibus Principibus sancitum produnt. Quod verissimum. Sed mirum elogium de persecutore Christianorum apud Tertullianum ad Scapulam, cap. IV: *Sed & Clarissimas feminas, & Clarissimos viros Severus sciens hujus sectæ esse non modo non læsit, verum & testimonio exornavit, & populo furenti in os palam restitit.*

,, Ibidem. *Leonides Origenis pater.*] Origenem ,, tum fuisse annorum XVII scribit in libro de Scri-,, ptoribus Ecclesiast. Natus igitur videtur numero ,, MMCC. Mortuum idem ait ætatis suæ anno LXIX ,, sub Volusiano & Gallo. Discessit ergo numero ,, MMCCLXVIII. qui est ultimus annus Galli & Vo-,, lusiani.

MMCCXX. *Musanus.*] Vide IV Hist. Eccles. cap. XXVIII. Et Hieronym. in Catalogo.

Ibidem. *Hoc anno Jobeleum à majoribus invenimus celebratum.*] Nullum jobeleum potuit celebrari neque secundum rationes Iudaicas, neque secundum Eusebianas, quæ jobel constituunt quinquaginta annorum solidorum. Omnino Sæculares ludos hoc anno à Severo celebratos scimus, Cilone & Libone Coss. & hoc est, quod in animo habebat Eusebius. *majores nostri* intelliguntur Christiani. Sed ii nullum Iobel eo anno celebrarunt. Est hallucinatio Eusebii.

Ibid. *Duodecimo anno Severi, & CCLII Antiochenæ urbis.*] CCLII annus Antiochenus respondet anno CCV Christi Eusebiano, & CCIV Dionysiano. Per perpetuam regulam deducenda sunt XLVIII de annis Antiochenis, ut habeas annum Christi Dionysianum. Contra XLVIII addenda annis Christi Dionysianis ad methodum annorum Antiochenorum. Rursus de numero Eusebiano deducenda 1968, ut habeas annum Antiochenum.

MMCCXXII. *Severus in Britannias.*] Ad verbum Hieronymus ex Eutropio. Orosius & Cassiodorus hinc hauserunt.

Ibid. *per CXXXII passuum millia.*] In vetustioribus Eutropii exemplaribus deerat nota centenarii. Sed eam reponendam esse tum hic locus Hieronymi, tum Pæanius paraphrastes indicat: χάρακα ἐπεβάλετο ἐπὶ δύο καὶ τριάκοντα πρὸς τοῖς ἑκατὸν σημείοις ἐκείνους αὐτὸν πρὸς θάλασσαν. Hæc tamen nota centenarii deest etiam in Cassiodoro. Hunc vallum Dio Διατείχισμα vocat; qui à mari, ad mare pertingeret, & transversam insulam secaret. Hujus reliquias vidimus, quum Londinio in Scotiam iter faceremus. Spartianus: *Britanniam (quod maximum ejus imperii decus est) muro per transversam insulam ducto, utrinque ad finem Oceani munivit. unde etiam Britannici nomen accepit.* Sed ante eum idem fecerat Hadrianus. Spartianus: *Britanniam petiit, in qua multa correxit, murumque per octoginta millia passuum primus duxit, qui Barbaros Romanosque divideret.* Et post eum Antoninus Pius. Capitolinus: *Britannos per Lollium Vrbicum legatum vicit, alio muro cespititio submotis barbaris ducto.* Alio, inquit, muro, nempe præter eum, quem Hadrianus duxerat.

Ibid. CXXXII *passuum.*] In Græcis σταδίους χιλίους, hoc est CXXV passuum millibus, si octo stadia mille passibus imputentur. Sed οἱ ἀκριβέστεροι mille passum definiunt stadiorum VII. S. quæ profecto sunt millia passuum CXXXII, cum besse. Itaque si bessem excurrentem exceperis, proculdubio χίλια στάδια, quæ extant in Græcis, rectè hic, aut apud Eutropium, redduntur CXXXII millia passum.

MMCCXXIII. *Tertullianus.*] Scripsit juvenis sub Severo opusculum de Pallio primitias operum suorum scholastico Afrorum charactere, quem postea à reliquis suis scriptis abdicavit. Apologeticum dubito an sub Severo scripserit, quum dicat, *Papias leges heri constantissimus Principum Severus exclusit.* Videtur de mortuo loqui. Liber ad Scapulam sub Heliogabalo scriptus est, mortuo jam Antonino Caracalla. Hoc satis illa verba declarant: *Nam & Proculum Christianum, qui Torpacion cognominabatur, Euhodæ procuratorem, qui eum per oleum aliquando curaverat, requisivit, & in Palatio suo habuit usq. ad mortem ejus: quem & Antoninus optime noverat, lacte Christiano educatus.* Nemo sanæ mentis putaverit de Antonino Caracalla vivente dictum. Istum autem Proculum ridicule confundunt cum erudito illo, qui in Hæreses scripsit, cujus meminit idem in Valentinianos cap. V: *Proculus noster virginis senectæ, & Christianæ eloquentiæ dignitas.* Πρόκλος ἡμέτερος γεροντοπαρθενίας, καὶ τῆς Χριστιανῆς εὐφραδίας πρόσχημα:

cujus quamvis eloquentissimi, & veteris Ecclesiæ scriptoris miror Hieronymum mentionem nullam fecisse. Iste vero Proculus Euodiæ procurator, qualium studiorum aut artium fuerit potius, quam Theologus, argumento sit, quod feminæ procurator, & villicus, aut dispensator erat.

MMCCXXVI. *Severus Eboraci in Britannia moritur.*] Natus VI Eidus Aprilis, Claro II, & Severo Coss. numero MMCLXII. Obiit pridie Non. Febr. Vixit annos LXV, menses IX, dies XXXI. Mortuus igitur anno sexagesimo sexto ætatis, numero MMCCXXVII. Prochronismus unius anni est. Aliter κατὰ τὰς ἐπισημοτικὸς κανόνας. Natus est aureo numero XIV. Igitur XIII addenda ejus ætati ad methodum numeri aurei. Obiit sexagesimo sexto anno. Adjectis XIII, residuo per XIX partito, superest numerus aureus III, in quo obiit, qui convenit numero MMCCXXVII. Nam numerus Eusebianus unitate deminutus, & per XIX divisus relinquit numerum aureum. Hæc via omnium tutissima est ad temporum rationes investigandas.

Ibid. *Eboraci.*] Nota insignem hallucinationem Iornandis: *Britannicum bellum exortum: unde Severus mirabiliter triumphavit.* Vult enim triumphasse ex ea provincia, ex qua, postquam in eam venit, nunquam pedem extulit, ut qui Eboraci mortuus sit.

MMCCXXVII. *Antoninus cognomento Caracalla Severi fil. ann.* VII.] Eutropius *anno imperii sexto, mense secundo.* Quod ego non capio, an sexto absoluto, mense secundo septimi currentis? Sane ita vertit Pæanius, βασιλεύσας ἒξ ἔτη, καὶ μῆνας δύο. neque aliter Dion. an secundo anni sexti? Utraque locutio insolens. Liberalior est Eusebius VI Histor. Eccl. pag. 63. ἔτη βασιλεύσαντα ἑπτὰ, καὶ μῆνας ἕξ.

MMCCXXIX. *Antoninus Caracalla cognominatus propter genus vestis.*] Idem Spartianus: *Ipse Caracalli nomen accepit à vestimento, quod populo dederat, demisso usque ad talos, quod antea non fuerat. Unde hodieque Antoniniana dicuntur Caracallæ ejusmodi in usu maxime Romanæ plebis frequentata.* Eadem fere repetit Aurel. Victor Andreæ Schotti. Alter Aur. Victor ex Gallia has vestes prodiisse scribit. Dion μανδύῃ similem dicit. Glossarium: Καρακάλλιον, *Cuculla*. Hieronymus de veste Sacerdotali: *& efficitur palliolum miræ pulchritudinis, præstringens fulgore oculos, in modum Caracallarum, sed absque cucullis.* Ex quibus colligimus hoc genus vestis nunquam fuisse sine cucullis: quod proprium Gallorum est. Sed illud mirum, palliolum vocari ab Hieronymo, quod ad talos demissum Spartianus fuisse dicit. Certe Caraca, & Casaca Gallis etiamnum dicitur Chlamys vel cum cucullo, vel sine cucullo. Quemadmodum Antoninus à genere vestis cognominatus est, ita è contrario genus vestis καβάδιον à Cabade Rege Persarum dictum est, teste Tzetze. 443.

Ἔσθημα ἐνάλιον, στρατιωτικὸν τὸ εἶμα,
Ὅπερ καβάδης λέγεται ἀπὸ Καβάδε Πέρσε.

Ex his constat & καβάδιον quoque non minus, quam Caracallam, esse chlamydem militarem. Id nomen hodie in idiotismo Græco tam frequens est, quam usus ipsius vestis inter ipsos Græcos.

MMCCXXXI. *Antoninus Romæ Thermas.*] Eutropius: *Opus Romæ egregium fecit Lavacra, quæ Antoniniana appellantur. nihil præterea memorabile.* Spartianus: *Opera Romæ reliquit Thermas nominis sui eximias.* Aur. Victor Andreæ Schotti has Thermas vocat *ad lavandum absoluta opera pulchri cultus.* Fuerunt autem in XII Regione urbis. Basis Romæ in illis Thermis effossa est, cujus in dextro latere hæc leguntur:

MAX. AUG.
N. DIOCLETIANO. II COS.
SUB. FELICE. PROC. AUG. N.
THERM. ANTONIANARUM.

Ut sine dubio eas instauraverit Diocletianus. quemadmodum & Nicomediæ idem Imp. refecit alias THERMAS ANTONINIANAS, quæ non videntur esse à Caracalla constructæ, sed aut à Pio, aut à Marco. Mirum vero in basi Romana à tergo legi nomina Q. SOSSII FALCONIS, & C. IULI. ERUCTI COSS. in quorum magistratu Pertinax occisus est. De eo viderint docti. Nam ego nihil pronuncio.

MMCCXXXII. *Antoninus tam impatiens.*] Totidem verbis Eutropius, unde Hieronymus hausit. Pete historiam ex Spartiano: ex quo Eutropius.

Ibid. *Novercam suam Iuliam.*] Matrem Getæ: quæ tam in nummis, quam in lapidibus dicitur MATER CASTRORUM. Mater autem Bassiani & ipsa quoq; omnino fuit: quod manifesto ostendit Oppianus poëta, qui Caracallam Iuliæ Domnæ filium esse testatur:

τὸ μεγάλη μεγάλῳ φιτύσατο Δόμνα Σεβήρῳ.

Nam uni Iuliæ uxori Severi cognomen fuit DOMNA. Nummi: IULIA DOMNA AUG. item: ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΜΝΑ ΣΕΒ. & ΔΟΜΝΑ ΣΕΒ. ΑΥΓΟΥΣΤΑ. &, ΔΟΜΝΑ ΙΟΥΛΙΑ ΣΕΟΥΗΡΑ. Nulla alia Augustarum DOMNA vocata fuit, præter hanc. Itaque cognomen, aut cognominis loco fuit. Quin & Δόμνα etiam est nomen proprium. Photius 573. 10. ἀγαγόμενος Ισιδώρου Δόμναν γυναῖκα. Lapis Narbonensis

IULIÆ. DOM
NÆ. AUGUSTÆ
IMP. CÆS. L. SEP
TIMI. SEVERI. PII. PER
TINACIS. AUG. ARA
BICI. ADIABENICI
P. P. P. M. TRIB. POT. IUL.
IMP. VIII. COSS. II. ET.
M. AURELI. ANTONI
NI. CÆS. MATRI
ITEMQ. CASTROR.
DECUR. NARB.

Sed temporibus Antoninorum Pii & Marci alia fuit Iulia prorsus mihi ignota. Saxum Albæ Iuliæ:

I. O. M. ET.
JUNONI. REGIN.
PRO. SAL. IMP. M. AVR. AN
TONINI, PII. AVG. ET.
JULIÆ. AVG. MATRIS. AVG.
M. ULP. MUCIANUS.
MIL. LEG. XIII. GEM.
HOROLOGIAR. TEMPLUM.
A. SOLO. DE. SUO. EX. VOTO.
FECIT.
FALCONE. ET. CLARO. COSS.

Romæ

I. O. M.
ET. JUNONI. REGINÆ.
PRO. SALUTE.
M. AURELII. ANTONINI.
FEL. AUG.
ET. IULIÆ. AUG.
IUL. PUDENS. SEVERIANUS.
ARAM. CUM. BASI.
POSUIT.

Prius saxum dedicatum anno cædis Pertinacis. Quæ hæc est Iulia? Quis ille Imperator M. Aurelius Pius illis Consulibus? Neque enim de Bassiano Caracalla intelli-

intelligendum, qui tunc quatuor annorum tantum erat. item à dedicatione hujus Aræ, ad ejus imperium, sunt anni XVIII. Neque ignoramus Caracallam M. AURELIUM ANTONINUM PIUM in nummis vocari, sed jam Imperatorem. Philostratus in Sophistis: pag. 569: Ἀντωνῖνος δ' ἦν ὁ τοῦ φιλοσόφου παῖς Ἰουλίας. Antonino Philosopho alius filius fuit præter Commodū, alia uxor præter Faustinam? nisi legamus: ὁ τοῦ Σεβήρου παῖς καὶ Ἰουλίας. Hoc etiam ancipitem animi & suspensum tenuit Tzetzen pag. 104.

φιλόσοφος ὁ Φλάβιος, Τύριος, εἰμεῖ, ῥήτωρ,
(ἄλλος δ' ἐστὶν ὁ Ἀττικὸς) ὁ Τύριος ἐν ὕστερον
ἦν, (ὡς αὐτὸς ἐν τοῖς αὐτοῦ βιβλίοις διαγράφει)
εἰς τοῦ χειρῶν ῥητόρων τι καὶ τῶν γραμματευόντων
τῇ Ἰουλίᾳ κρατικῇ πλέοντι βασιλίδι.
σύζυγος δ' αὐτὴ ὥς φησι τινος ἦν βασιλέως.

Et certe mihi non minorem movet admirationem. Meminit & Philostratus ejusdem alio loco, qui nunc non succurrit. Hæc nos proposuimus Chronologis eruditis, & Antiquitatis investigatoribus, ut quærant, & nos doceant, quæ nescire ingenue profitemur.

Ibid. *novercam suam Iuliam.*] Hanc historiam Hieronymus, ut diximus, ab Eutropio, ille à Spartiano petivit: quæ constare non potest. Nam quis melius scire potuit matrem Caracallæ, quam Oppianus, qui ipsi Caracallæ opus suum obtulit? Præterea quis unquam vidit nummum Caracallæ, unde aliam ei uxorem fuisse præter Plautillam Plautiani filiam, asseri possit? Sane major pars Historicorum Juliam Caracallæ matrem fuisse testatur, non novercam. de quo minime dubitandum. Herodianus, qui & Severum & Juliam novit, eam non solum Antonini, sed & Getæ matrem fuisse dicit. Quare Spartiani somnium est de Julia Caracallæ noverca.

Ibidem. *Antoninus interficitur inter Edessam & Carras.*] De loco inter Scriptores melius convenit, quam de genere mortis. Nam major pars interfectum, alii propria morte obiisse scribunt, ut Eutropius, & Sex. Rufus: *Antoninus cognomento Caracalla filius Severi Imperatoris expeditionem in Persas parans Osdroene apud Edessam propria morte obiit, & ibidem sepultus est.* Utrunque falsum. Nam & interfectus est à milite, quem submiserat Macrinus, & cadaver Romam sepulcro patris illatum.

Ibid. *& Carras.*] Quidam PR. habent Orcadas, ineptissime. Κάρραι unico ρ apud Theodoritum Eccles. Hist. lib. III cap. XXVI.

Ibidem. *anno ætatis XLIII.*] Ita omnes Scriptores, præter Dionem. Is XXIX annos vixisse scribit, qui hominem vidit. Nam ab initio Severi, ad mortem Caracallæ, intersunt anni XXIV solidi. Erat igitur quinque annorum tantum, quum pater imperium inivit. Frater enim Geta occisus est vigesimo tertio anno ætatis suæ, vicesimo postquam pater inivit imperium. Ita Antoninus Caracalla major biennio tantum fuerit fratre suo Geta. Præterea nato Geta, *Bassianus natum ovum quasi parvulus apolosum ad terram fregit*, auctore Spartiano. Parvulus igitur erat Bassianus nascente Geta, utpote paulo majusculus biennio, quam frater. Quod verissimum est. Nam Spartianus ait Bassianum annos XIII natum à patre ad imperium adscitum: quod quidem accidit anno XI imperii Severiani. Adjectis IV annis solidis, quot natus erat ante initum à patre imperium, annis IX Severi fuerit XIV currens Bassiani. Quæ quum ita sint, fallitur Spartianus ipse, quique eum sequuntur, Eutropius, & alii, qui annos XLIII vitæ illum explesse dicunt. Cui melius credetur, quam Dioni, qui illis gestis interfuit? Dioni etiam assentitur Aur. Victor: *vixit annos fere triginta.*

Ibid. *Circensibus Vulcanaliorum Romæ Amphitheatrum incensum.*] Quod postea instauratum ab Heliogabalo.

Ibid. *Abgarus.*] In nummis Gordiani: ΑΒΓΑΡΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ, cum capite regis Barbari tiaram gestante. Varie hoc nomen scribitur ΑΥΓΑΡΟΣ, ΑΒΓΑΡΟΣ, quia Græci non distinguunt sonum AY ab AB. Vide Suidam voce ἱκέτευμα. Constat apud Cornel. Tacitum perperam *Abbarus*, pro *Abgarus*, legi, Annali XII.

Ibid. *Macrinus occiditur in Archelaide.*] Spartianus in suburbio Bithyniæ. Dio in Cappadocia. Intellige ergo Archelaidem Cappadociæ. de qua Ptolemæus, & alii. Imposuit Spartiano, quod ipse Macrinus aufugit Nicomediam Bithyniæ, & inde Chalcedonem. sed ibi non est interfectus. Inde enim à militibus Heliogabali abductus in Cappadociam, ibique confossus.

MMCCXXXIV. *sacerdos Eliogabali Templi.*] In nummo ejus: IMP. ANTONINUS PIUS AUG. SACERD. DEI SOLIS ELAGAB. In vetustissimo BONG. est ELAOGABALI. Frustra docti viri torquent se in hujus nominis orthographia, alii Elagabalum ex veteribus nummis, & saxis, alii Heliogabalum ex libris scribendum esse asserentes. Ego utrovis modo legatur nihil referre dico, qui sciam tam Græcos & Latinos barbara nomina depravare, quam Barbaros Latina & Græca. Herodianus Ἐλαιαγάβαλον vocat, à quo propius abest lectio BON. *Elaogabali.* Servius ἡλιογάβαλον. Hoc enim innuunt verba ejus: *Gabalus etiam Romanus imperator Solem se dici voluit. Nam Heliogabalus dictus est.* Hinc Nicephorus Patriarcha Ἀντωνῖνος ὁ Γάβαλος. Quod enim à quibusdam Gabalus vocaretur, non solum ex illis Servii colligimus, sed etiam idem constat ex inepto versu Imp. Macrini: *Qualis Latinus Gabalus iste fuit.* Erat enim Gabalites, ubi templum Solis fuit: unde Gabalus dictus est. Alii Emisenum faciunt. Unde Julianus Apostata eum vocat τὸ ἐκ τῆς Ἐμέσης παιδάριον. Nummi ejus: ΓΑΒΑΛΙΤΩΝ ΤΗϹ ΙΕΡΑϹ ΚΑΙ ΑϹΥΛΟΥ. Hinc Sol tutelare numen ejus urbis lingua patria dictus *Ela-Gabal.* hoc est Deus Gabalitarum. Quo qui certius etymon quærit, sensu in his literis caret. Nam sunt quidam, qui pruritu Hebraismi, Syriasmi, Arabismi, quicquid primo arrisit, statim arripiunt, quamvis vix Syriace aut Arabice legere sciunt. Quare אלה גבל Syriace & Arabice est Deus Gabalorum. Gabala autem urbs Phœnices. Quod autem à loco Deus cognominatus sit, non caret exemplo. Sic enim dicta Dea Aventina, Dea Satriana, Dea Suria, vel Syria, Deus Patrius Neapolitanorum, Θεὸς Δολιχαῖος. in quibus nullum proprium nomen Numinis est, sed attributum loci. quod quidem solet fieri in Diis, de quibus ambigitur, quo nomine appellandi. unde in precibus concipiendis dicebatur, SIVE DEUS, SIVE DEA. Nam de hoc Deo Gabalitano incertum erat, Sol ne, an Jupiter esset. Lampridius: *præter ædem Heliogabali Dei, quem Solem alii, alii Iovem dicunt.* Sic de Syria Dea nemo unquam aliquid certum pronunciare potuit, quænam ea esset. propterea nomine proprio caret.

MMCCXXXVI. *Eliogabalum Templum Romæ ædificatum.*] Legendum aut Eliogabaleum, Ἐλαιογαβάλειον, aut Eliogabali. Lampridius: *Opera publica ipsius, præter ædem Heliogabali, &c.*

MMCCXXXVII. *In Palæstina Nicopolis, quæ prius Emaus.*] Hanc historiam uni Eusebio debemus, unde & Hieronymus in Catalogum Scriptorum Ecclesiast. eam traduxit. De qua vide necessario Gulielmum Archie-

Archiepiscop. Tyrium de bello sacro lib. VII, cap. XXIV. Non conveniunt Sozomeno, qui lib. V, cap. XXI prodidit conditam à Romanis statim post Hierosolyma ab ipsis eversa: πόλις ἐστὶν ἐν τῇ Παλαιστίνῃ ἡ νῦν καλουμένη Νικόπολις. ταύτην δὲ ἐπὶ κώμην οὖσαν οἶδεν ἡ θεία τῶν Εὐαγγελίων βίβλος, καὶ Ἐμμαοῦς προσηγορεῦσθαι. Ῥωμαῖοι δὲ μετὰ τὴν ἅλωσιν Ἱεροσολύμων καὶ τὴν κατὰ τῶν Ἰουδαίων νίκην, Νικόπολιν ἀνηγόρευσαν. Certe à quadam victoria constat nominatam fuisse: & videntur vera esse, quæ de hac urbe scribit Sozomenus. Sed eam aut dirutam aut exhaustam, sub Heliogabalo colonis inductis & mœnibus instauratis exornatam fuisse necesse est. Qui in suis peregrinationibus scribunt hanc Nicopolin, sive Emmaus, GOTZ ab Arabibus vocari, hallucinantur. Hoc enim est Ierosolymorum nomen, *Kodez mubarek*, *Sanctuarium benedictum*. ἁγιαστήριον ηὐλογημένον. Nicopolis vero distat Ierosolymis M. P. XXII. ut est in Itinerario Burdigal. Josephus δ. ἁλωσ. β. ait ἐμμαοῦς significare λουτρὰ θερμά. Hoc verum fuerit, si scribendum sit חמי מי. Sed σ & υ penultimum sunt de radice nominis. Itaque vera non fuerit originatio Josephi.

Ibid. *Iulio Africano scriptore temporum.*] Nicopolim hanc deductam fuisse ab Alexandro Augusto ipsemet Eusebius scribit libro priore: Νικόπολις ἐπιμήθη καλῶς ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ αὐτοκράτορος, Ἀφρικανοῦ πρεσβευσαμένου. Si Imperator Alexander deduxit hanc Coloniam, quomodo anno quarto Antonini Elagabali id potuit, quando nondum erat Imperator? Sed hic quoque hallucinatio est. Quia enim quarto anno Elagabali Africanus Chronicon suum terminavit, hoc habens in animo Eusebius confudit tempus terminati Chronici cum tempore Coloniæ deductæ, quia Africanus ejus deducendæ ergo ad Imp. Alexandrum legatus fuit. Sane hoc anno legationis suæ Iulius Africanus accuratissimus temporum observator absolvit opus suum, Grato & Seleuco Coss. Verba ejus: περὶ τῶν Ἀθήνησιν ἀρχόντων. Κρέων πρῶτος ἄρχων ἡγησάμενος ἐπὶ τῆς ιη Ὀλυμπιάδος. οἱ δὲ ἐπὶ κι. ἀφ' οὗ ἐπὶ σν Ὀλυμπιάδα ἀρχόντες ϡγ μέχρι φιλίνου, καθ' ὃν ὑπάτευον Γρᾶτος Σαβινιανὸς, καὶ Σέλευκος, Ῥωμαίων ἀπὸ τῶν περὶ Βροῦτον μετὰ τοὺς βασιλέας ὑπατευσάντων, ψκι καταριθμούμενοι ἐπὶ τὰ ͵εψκγ τοῦ κόσμου, ὅπερ ἦν Ἀντωνίνου τοῦ καὶ Αὐγούστου (Αὐείτου) Ῥωμαίων βασιλέως ἔτος γ. Epilogismus temporis ab Adam, ad Christi natalem juxta LXX seniorum interpretationem, sunt anni MMMMM D. Sed non omnibus convenit de anno nati Messiæ. Africanus statuit numero Eusebiano MMXV, Eusebius MMXVI, Dionysius Abbas ὁ μικρὸς MMXVII, id est in XXV Decembris MM XVI. Hoc modo præsens annus, qui Eusebio est CCXXII, Dionysio CCXXI à Christo, is est Africano CCXXIII, & cum ͵ΕΦ, erit ͵ΕΨΚΓ. Sed in exemplari Georgii male à librario scriptum ΕΨΚΓ. Itaque Olympiadem CCL Africanus, hoc est annum Iphiti DCCCCXCVII, lib. V ait esse annum CXCII post passionem Dominicam, quam contigisse hariolatur anno Christi XXXI. Sic 5500 anni cum 31, & 192 compositi eandem summam conficiunt ab Adam. ͵ΕΨΚΓ. συνάγονται δὲ πάντες οἱ χρόνοι ἐπὶ τὴν τοῦ Κυρίου παρουσίαν, ἀπὸ Ἀδὰμ, καὶ τῆς ἀναστάσεως, ἔτη ͵ΕΦΛΑ. ἀφ' οὗ χρόνου ἐπὶ Ὀλυμπιάδα (termino incluso) ΣΝ, ἔτη ΡϞΒ, ὡς ἐν τοῖς πρόσθεν ἡμῖν ἀποδέδεικται. Nimirum innuit ea, quæ antea à nobis ex eodem adducta sunt. Quare hoc anno terminavit opus suum, primo scilicet Olympiadis CCL. Quod enim annus primus Olympiadis CCL in hoc numero comprehenditur, ipse alibi ostendit, quum Olympiadas CCXLVIII ait efficere annos DCCCCLXXXIX, quum tamen uno anno plus dicat: sed ille annus comprehendit primum Olympiadis CCXLIX. Ita enim de Olympiadibus concludit: τὸ δὲ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις (τοῖς Ἠλείοις legendum) Ὀλυμπιάδων ἀνεγράφησαν σταδιονῖκαι ΣΜΗ μόνοις ἔτων ϡπθ δεξαμένοις. Nimirum is annus erat primus Olympiadis CCXLIX: atque in eo Macrinus inivit imperium. Photius de Africano: ἄρχεται δὲ ἀπὸ τῆς Μωσαϊκῆς κοσμογονίας, καὶ κάτεισιν ἕως τῆς Χριστοῦ παρουσίας. ἐπιτροχάδην δὲ διαλαμβάνει καὶ τὰ ἀπὸ Χριστοῦ μέχρι τῆς Μακρίνου βασιλείας. nempe hunc locum, quem jam produximus, habebat in animo, anno primo Olymp. CCXLIX, numero Eusebiano MMCCXXXVII, primo anno imperii Macriniani. ὅτι αὐτῷ, ὥς φησιν, καὶ ἤδη ἡ συγγραφὴ συντελεῖται ἐτῶν οὖσι ͵εψκγ. Hic hallucinatur. Nam annus ab Adam ͵εψκγ desinit, non in anno imperii Macriniani, sed in tertio Heliogabali, primo Olympiadis CCL, ut clare à nobis supra demonstratum est. Fallitur & idem Photius, qui hunc Africanum faciat auctorem τῶν λεγομένων Κεστῶν, quum is fuerit Σέξτος Ἀφρικανός. Sed sequitur Eusebium, qui in priore libro ita scribit. Vide Suidam. Rursus hallucinatio est Suidæ, qui putat hunc Sextum esse eum, in quem scripsit Origenes de historia Susannæ, quum idem sit, qui Chronicon scripsit, & de quo hæc à nobis diatriba instituta est.

Ibid. *Antoninus Romæ occiditur tumultu militari cum matre Symia Sira.*] Hieronymus ex Eutropio.

Ibid. *cum matre Symia Sira.*] Appellationes imponere à rebus, quæ in amoribus & deliciis sunt, omnium nationum commune est, à floribus, ab arboribus, herbis, gemmis, mundo muliebri. Sed hoc Judæis, Æthiopibus, Syris, Arabibus tam frequens, tam vulgo usitatum, ut earum nationum proprium videri possit. Exemplo erit Σόαιμος, quo nomine is vocabatur, quem propter ζηλοτυπίαν Herodes Magnus interfecit. Is erat homo Syrus, & nomen Syrum gerebat שהם, id est ὄνυξ gemma. Etiam Σοαίμου βασιλέως mentio Josepho lib. II ἁλώσ. cap. XXXV. item Σοαίμου τοῦ Ἀχαιμενίδου τοῦ Ἀρσακίδου apud Photium ex Jamblicho. Eadem origo est in nomine hujus mulieris matris Heliogabali, cui soror Mamæa, mater Julia Mæsa, amita Iulia Imp. Severi uxor. Ea in veteribus nummis Heliogabali dicitur IULIA SOAEMIAS item ΙΟΥΛΙΑ. ΣΟΑΙΜΙΗϹ. ΑΥΓΟΥϹΤΑ. & ΙΟΥΛΙΑ ϹΟΑΙΜΙΗϹ ϹΕΒΑϹΤΗ. ΜΗΤΗΡ. ϹΕΒ. Id plane est שהמיא vel שהמיתא. Hoc est ὀνυχῖτις, ὀνυχίνη. Sed nomen attributum non est sine suo substantivo. Quare vocabatur Soæmia Sihera, vel, ut hic scriptum est, Symia Sira, hoc est ὀνυχῖτις σελήνη, ὀνύχινον σεληνίον שהריא שהמיא. *Lunula Onychine*, *Luna ex Onyche gemma*. quod est ornamentum pendens ex collo mulierum. שהרנים vocatur Isaiæ, quod rectissime Lunas vertit Hieronymus, non κοσύμβας, ut LXX, quod est alienissimum huic loco. Itaque Σοαιμίας, vel, ut melius Dio, Σοαιμὶς, est nomen adjectivum, & integrum nomen constat ex adjectivo & substantivo Σοαιμὶς Σιερά. vel, ut hic, Συμία Σιερά. Nam pro ut dilatatur gutturalis He per patah raptum, aut cohibetur per sceva, pronunciatio variat, non literæ. Sic Σεβία " quoque dicta fuit variantibus apicibus non scriptura. " In nummo enim legitur. ΙΟΥΛ: ϹΕΡ. ΚΟΛΩ. ΝΕϹΙΒ. " ΜΕΤ. Id est. Ἰουλία Σεβία Κολωνία Νέσιβις μη- " τρόπολις.

,, τρόπολις. Mulieribus nomina imponi à gemmis no-
,, vum non est, quum hodieque in usu sit. Sic in veteri
,, inscriptione AMANDA ELENCHUS. Nam e-
,, lenchi sunt grandiores margaritæ Plinio & Juve-
,, nali.

OSSA

,, AMANDÆ ELENCHI. HÆC VIXIT. ANN. VIII.

,, Inscript. MCXIII, 6. Apud Lampridium ter legitur Semiamira, male proculdubio. Nam Symia Sira legendum. Sane Σύρα significat σελήνην. Nam mater Philippi ultimi Syriæ regis vocabatur Σύρα à Syris, hoc est סירא à Græcis eadem notione Σελήνη. Josephus 413: βασίλισσα γὰρ Σελήνη, ἡ καὶ Κλεοπάτρα καλουμένη, τῆς ἐν τῇ Συρίᾳ κατῆρχε. vide notam ad numerum MDCCCCXXIII. Sed hæc nomina tam proclive est Latinis depravare, quam Syris Latina, ut paulo ante memini me dicere. Atque hæc ita sunt, ut posuimus. Quidam male operam in his investigandis poni putant. alii omnia nomina etiam Indica & Americana eruunt ex Hebraismo, & utuntur licentia Bekkeselenica. Nos neque horum obscuram diligentiam, neque illorum putidam negligentiam imitabimur. Alteri ludibrium, alteri odium hominibus debent.

Ibid. *Simia Sira.*] Ita apud Eutropium, ut diximus. Pæanio Σιμία Σειρηά. Legendum Σειρηά. quæ vera est pronunciatio ש סירא. Qui Syriace sciunt, non dubitabunt verum esse.

MMCCXXXVIII. *Alexander.*] Anno Christi vulgari CCXXII, numero, ut hic recte assignatur, MMCCXXXVIII. In Hecċædecaëteride Hippolyti Episcopi: Ἔτος α βασιλείας Ἀλεξάνδρου αὐτοκράτορος ἐγένετο ἡ ιδ τοῦ πάσχα εἰδοῖς Ἀπριλίαις, σαββάτῳ, ἐμβολίμου μηνὸς γενομένου. Ut XIV Luna incidat in Idus Aprilis sabbato, eo sæculo, non potuit contingere nisi anno Christi Dionysiano CCXXII, numero aureo XIV, Cyclo Solis VII, litera Dominicali F.
,, Epacta tam æquabili, quam castigata ✱ sed erat XV
,, non XIV ⅅ. Onufrius noster assignat annum primum Alexandri anno Christi vulgari CCXXIV metachronismo biennii, quem omnes Chronologi sequuntur.

Ibid. *Alexander Xerxem.*] Hieronymus ad verbum ex Eutropio.

Ibid. *Xerxem.*] Dio Artaxerxem.

Ibid. *ut quasdam tumultuantes.*] Hæc Hieronymus ex Eutropio, Eutropius ex Lampridio. *Severi nomen à militibus ei inditum est, quod illi ingentem in præsentia reverentiam, magnam apud posteros gloriam peperit, quum eo accessisset, ut de animi virtute nomen acceperit: si quidem solus inventus sit, qui tumultuantes legiones exauctoraverit.*

MMCCXLII. *Therma Alexandrina Romæ ædificata.*] Neronianas instauravit, exornavitque, atque de nomine suo Alexandrinas appellavit; ut diximus in Nerone, ubi etiam verba adduximus P. Victoris ex IX Regione urbis: *Thermæ Neronianæ, quæ postea Alexandrinæ:* item Eutropii in Nerone: *Is ædificavit Romæ Thermas, quæ antea Neronianæ dictæ, nunc Alexandrinæ appellantur.* Lampridius aliter: *Opera veterum Principum instauravit. Ipse nova multa constituit: in his Thermas nominis sui juxta eas, quæ Neronianæ fuerunt aqua inducta, quæ nunc Alexandrina dicitur.* Duplices Thermas intelligit, Neronianas, quas refecit: & Alexandrinas, quas ipse novas construxit juxta Neronianas. Hoc probatur ex iis, quæ paulo antea dixerat: *ex eoque (vectigali) jussit Thermas, & quas ipse fundaverat, & superiores populi usibus exhiberi.* Per *superiores* intelligit haud dubie Neronianas, quas ipse refecerat.

Ibid. *Alexandrina.*] Quare Alexandri nomen illi impositum, ita scribit Lampridius: *Alexandri nomen accepit, quod in templo dicato apud Arcenam urbem Alexandro Magno natus esset: quum casu illuc die festo Alexandri pater cum uxore patriæ solennitatis implendæ causa venisset. Cui rei argumentum est, quod eadem die natalem habet hic Mammææ Alexander, qua ille Magnus excessit e vita.* Et alibi: *Omina imperii hæc habuit: primum, quod ea die natus est, qua defunctus vita Alexander.* Sed non puto tam eruditos illos Syrophœnicas fuisse, ut diem obitus Alexandri tenerent, quem docti ignorant. De urbe vero Arcena patria hujus Alexandri tangit etiam Aur. Victor Andreæ Schotti: *Aurelio Alexandro Syria (urbe) orto, cui duplex, Cæsarea & Arca, nomen est.* Certe Arca, (unde Ἀρκηνὸς) vicina fuit Gabalis patriæ illius Sardanapali Heliogabali. Plinius: *Intercursant cinguntque has urbes Tetrarchiæ regionum instar singulæ, & in regna contribuuntur, Trachonitis, Paneas, in qua Cæsarea cum supradicto fonte, Abila, Arca, Ampeloessa, Gabala.* Ptolemæus: ΦΟΙΝΙΚΗΣ ΜΕΣΟΓΕΙΟΥ ΠΟΛΕΙΣ. Ἄρκα, Γαλαιόβιβλος, Γάβαλα, Καισάρεια, Πανεάς. Ex quibus primum vides errorem Aur. Victoris, qui eandem Arcam cum Cæsarea facit, & vult esse urbem διώνυμον, quum duæ sint Ptolemæo & Plinio. Deinde Gabala, unde Sol ALA-GABAL dictus est, quia ejus urbis Tutela esset, vicina fuisse Arcenæ urbi: atque ita duos consobrinos, Alagabalum, & Alexandrum in vicinis urbibus natos. Denique ex loco Ptolemæi confirmatur scripta lectio Plinii, quæ habet *Gabala*, non *Gabe*, ut vulgatæ editiones. Stephanus: Ἄρκη, πόλις Φοινίκης, ἡ νῦν Ἄρκη καλουμένη. Ἰώσηπος ἐν πέμπτῳ τῆς Ἰουδαϊκῆς ἀρχαιολογίας. Sic eam quoque pluraliter vocat Eusebius libro priore. Ἀλέξανδρος ὁ Μαμαίας υἱὸς ἐν Ἄρκαις τῆς παράλου πχθεὶς Φοινίκης. Et Hieronymus Quæstionibus in Genesim: *Deinde Aracæus, qui Arcas condidit oppidum contra Tripolim in radicibus Libani situm.* Sed de nominibus urbium alibi dictum, quæ ex singulari numero in pluralem transeunt, Cajetas, Μεδιόλανα, τὰ Βερδίγαλα, &c. item τὰ Ἔδεσσα Eusebio, & Piræa Ovidio, quod mirum est, Fast. IV: "

Sunion expositum, Piræaque tuta recessu "
Linquit— "

Dicitur enim ὁ Πειραιεύς, non τὰ Πείραια. Smyrnas quoque Cicero pro Flacco. "

MMCCXLVII. *Alexander in matrem Mamæam unice pius fuit*] Hæc Hieronymus ex ultimis verbis lib. VIII Eutropii. Mirum vero quare hæc conjecerit in X annum imperii Alexandri, quasi tunc primum cœperit pius in matrem esse, & talis non fuerit solidis annis novem antecedentibus.

MMCCL. *Alexander occiditur Moguntiaci.*] Ita etiam Orosius: sed nimirum ex hoc Eusebii loco, cui favet Herodianus, qui ad Rhenum extinctum fuisse prodit. Chronicon quoque Casaubon. ὑπὸ τῶν πατρικίων ἐν Μογοντιακῷ. Aur. Victor Andreæ Schotti *in vico Britanniæ, cui vocabulum Sicila.* Sed illum vicum alii constituunt in Gallia. Lampridius, unde Aurelius Victor: *in Britannia: ut alii volunt, in Gallia, in vico, cui Sicila nomen est.* In Gallia quoque periisse testatur Eutropius.

MMCCLI. *Maximinus.*] Ad verbum Hieronymus ex Eutropio.

MMCCLII. *Maximinus adversus Ecclesiarum sacerdotes.*] Solos sacerdotes, hoc est Episcopos, supplicio affecit, tanquam doctrinæ Christianæ auctores. τοὺς τῶν ἐκκλησιῶν ἄρχοντας μόνους, ὡς αἰτίους τῆς κατὰ τὸ εὐαγγέλιον διδασκαλίας, ἀναιρεῖσθαι προστάττει. lib. VI Hist. Eccl. Quare Græca in Chronico mutilata sunt

 à Geor-

[…] à Georgio. Et Sulpitius Severus: *Maximinus nonnullarum ecclesiarum clericos vexavit.* Epiphanius parum caute hanc persecutionem διωγμὸν πεῖραν vocavit, Hæresi LIX, hoc est Novatianorum. Sed multis ejusmodi nævis Epiphanium insignitum esse sciunt, qui eum legerunt.

MMCCLIV. *Gordianus.*] Gordianus junior Imperator creatus Ulpio & Pontiano Coss. ludis Capitolinis, quos scenicos vocat Jul. Capitolinus. Eum autem Agonem Capitolinum undequadragesimum numerat Censorinus ab eo, quem primum Domitianus instituit, se XII, & P. Dolabella Coss. anno Christi Dionysiano LXXXVI. Quare XXXVIII Agones in annos CLII resoluti & cum annis Christi LXXXVI compositi dant annum Christi CCXXXVIII, primum imperii Gordiani, & eum ipsum, quo librum suum scribebat ipse Censorinus, numero MMCCLIV, ut hic recte notatum est. Itaque non bene anno Christi sequenti Onufrius hoc tempus assignavit, apud quem retro, usque ad tempora Augusti, paria Consulum aberrant metachronismo unius anni.

Ibid. *Romæ XVIII ordinatur Episcopus Anteros.*] Ἀντέρως vocabatur, non Ἄνθηρος, ut in omnibus libris Latinis, in quibus scribitur Antherus vitiosissime.

MMCCLIX. *milites ei tumulum.*] Ad verbum Hieronymus ex Eutropio, & ex eodem Sex. Rufus.

MMCCLX. *primusque omnium ex Romanis imperatoribus Christianus fuit.*] Næ illi magnam injuriam sacrosancto Christi cultui faciunt, qui primi hunc latronem Araba domini sui Imp. innocentissimi & Reipublicæ maxime necessarii interfectorem, idolorum cultorem, & ex cujus vita nihil tale colligi potest, Christianum ausi sunt dicere, & epistolas Origenis ad eum & Severam ejus uxorem commenti sunt, ut mimo fides haberetur. Eusebius auctores habuit, quos sequeretur lib. VI, cap. XXXVI Histor. Ecclesiast. Φέρεται δὲ αὐτοῦ (Ὠριγένους,) καὶ πρὸς αὐτὸν βασιλέα Φίλιππον ἐπιστολὴ, καὶ ἄλλη πρὸς τὴν τούτου γαμετὴν Σευήραν. Totidem verbis, sed Latinis, idem prodit Hieronymus in Catalogo Scriptorum Ecclesiasticorum. Vide præterea alia à veteribus Christianis conficta de satisfactione ab hoc Philippo in Ecclesia facta apud eundem Eusebium.

Ibid. *Christianus fuit.*] Christianum, cujus fraude paulo ante Gordianum occisum scribebat? quæ verba omisit Orosius, quum reliqua exscriberet, quia non videretur ei convenire Christiano esse, cujus fraude dominus interfectus esset.

MMCCLXI. *Regnantibus Philippis millesimus.*] Philippo patre III Cos. Nummi: SÆCULUM MILLENARIUM. COS. III. annis decem post Consulatum Ulpii & Pontiani, numero MMCCLXIV. Triennii prochronismus. Rursus ab istis ludis, ad Consulatum Philippi & Saliæ, Aurel. Victor Andreæ Schotti putat annos centum. qui consules proculdubio gerebant magistratum numero MMCCCLXIV. Notet Lector id, quod supra monuimus, Onuphrium in digerendis Consulum paribus uno anno metachronismi peccare, propter aliquod par Consulum suffectorum pro ordinario positum: in hoc autem centenario à ludis Philippi, ad consulatum Philippi & Saliæ, esse tantum in Fastis Onufrianis Consulum paria XCIX. Itaque ut in anterioribus unum par suffectorum extra numerum positum est, ita in hoc centenario unum par ordinariorum expunctum. Quibus animadversis, Consulatus III Philippi Aug. senioris, & II Philippi junioris congruit numero MMCCLXIII. Verba Sex. Aur. Victoris: *Annum Urbis millesimum ludis omnium generum celebrant. Et quoniam nomen admonuit, nostra quoque ætate post mille centesimus Consule Philippo excessit, nullis, uti solet, solennibus frequentatus. Adeo in dies cura minima Romanæ urbis.* Hæc ille. Eadem etiam Scriptor Græcus Zosimus conqueritur; post Sæcularia Severi, tempus præteriisse nullis sæcularibus ludis celebratum.

Ibid. *Regnantibus Philippis millesimus annus Romanæ urbis expletus est.*] Quare hic millesimum annum assignavit, quum ad hunc numerum non pertineat, & iterum infra etiam Agonis Millenarii meminerit, quærant alii. Ita non raro Hieronymus alieno loco ponere gesta solet.

Ibid. *tribus diebus & tribus noctibus.*] Ausonius:

Trina Terentino celebrata trinoctia ludo.

Chronicon Casaubonianum, ἔτος β ὀλυμπ. ΣΝ. Διανυκτιρεύσεις ἡμερῶν τελῶν ἐν Ῥώμῃ γέγονεν, καὶ σεισμοὶ ἐν αὐτῇ ἐγένοντο πρὸ ι ἰδῶν Σεπτεμβρίων, καὶ πρὸ ιε καλανδῶν Ὀκτωβρίων. Sed est prochronismus annorum XXXV. Istæ Διανυκτερεύσεις fiebant « tantum ad aram Terentinam ludis sæcularibus. «

Ibid. *Theatrum Pompeii incensum.*] Eandem cladem expertum est numero MMXXXVII. Quidam scribunt à Theodorico Gothorum rege multis post annis refectum.

Ibid. *& Hecatostylon.*] Martialis:

Proxima centenis ostenditur ursa columnis,
Exornant fictæ qua platanona feræ.

Manifesto intelligitur Stadium, quod erat prope Theatrum Pompeii, regione nona; temporibus Martialis sub Domitiano constructum. Quis ignorat platanonas, daphnonas, & arbores in stadiis & Xystis seri? Zosimus lib. II: στάδιον ἦν τι πρὸ τῆς πόλεως τῆς ἀφορισθέντων ἄνωθεν τῇ τῶν ὁπλομάχων ἁμίλλῃ, πανταχόθεν ὕλαις ἀμφηρεφές. Unus locus Vitruvii suffecerit ex lib. V, cap. XI. *Hæc autem porticus Xystos apud Græcos vocitatur, quod Athletæ per hiberna tempora in tectis stadiis exercentur. Facienda autem Xysta sic videntur, ut sint inter duas porticus silvæ, aut platanones, & in his perficiantur inter arbores ambulationes,* &c. In ipsis peristyliis non solum silvæ, sed & Platanones, ut apud Martialem. Domitius dicit Porticum Agrippæ intelligi. quod falsum est, si quidem verum id, quod diximus. Verum autem esse vincunt ea, quæ adduximus.

MMCCLXII. *Atlas mons natali urbis Romæ cucurrit.*] Similia αὐτόματα θεατρικὰ habes apud Martialem:

Repserunt scopuli, mirandaque silva cucurrit.

Ibidem. *Atlas mons.*] Ita habent omnes PR. &, quod caput est, omnium vetustissimus BONG. Sed PET. & FRE. *Missus natali Romanæ urbis cucurrerunt.* Quin etiam totidem verbis repetuntur à Cassiodoro. Hic igitur missus Circenses intelliguntur: de quibus in Manilianis ex Servio diximus. Sed unde tantam discrepantiam lectionum ortam esse dicemus? Nam & montes & silvas currentes in Circo induci solitas certum est: & de missibus Circensibus, quoque manifestum. Quare vulgarem lectionem in suis sedibus reliquimus, quod utra sit, quam reliquit Hieronymus, quum utraque vera sit, nobis exploratum non est. Nam unde Atlantis montis in mentem venisset ei, qui hæc interpolare voluerit, si quidem voluit interpolare? Quid enim tam inopinatum, quam mentio Atlantis montis in Circi missibus, in quibus ne vestigium quidem Atlantis montis superest? Quare consultius visum est hæc ita, ut vulgo leguntur, relinquere, præsertim quum Bongarsianus codex, qui omnes vetustate superat, ita habeat. Ante annos enim DCCCCLXXVIII scriptus est, idque quæ nota vetustatis maxima est, majusculis literis.

Ibid.

Ibid. *& agon mille annorum actus.*] Numero MMCCLXIII, & millesimus annus iniens à Palilibus Varronis. non autem MMCCLXII, ut hic ponitur. Nam non solum hoc anno Coss. fuerunt ambo Augg. senior III, & junior II, sed etiam hic est vere millesimus natalis Urbis juxta Varronis sententiam.

Ibid. *mille annorum.*] In nummis utriusque Philippi: SÆCULUM MILLENARIUM COS. III. &, MILIARIUM SÆCULUM. Vetus lapis: PRÆSENTIÆ. MATRIS. DEUM. P. SEPTIMIUS. FELIX. OB CORONAM. MILLESIMI. URBIS. ANNI. Vocati sunt & isti ludi SÆCULARES AUGUSTI, quum tamen Sæculares ludi non nisi post annos CX in orbem redirent, & XLIII annis antea eos Severus edidisset. Sed tamen in centenariis Natalibus urbis etiam iidem ludi, eadem sacra, eadem trinoctia, quæ in Sæcularibus, fiebant. Nam & centum quoque anni vocati sunt Sæculum. Porro secundum Palilia Varroniana annus urbis millesimus est numero MMCCLXIII. secundum Catonem MMCCLXIV. Priore modo peccatur prochronismo unius anni, posteriore biennii.

MMCCLXIII. *Philippus urbem nominis sui in Thracia construxit.*] Philippopolis, alias πονηρόπολις condita à Philippo Alexandri Magni patre, quod vulgo notum. Iornandes hæc more suo in suum Chronicon transcribens, *Urbemque*, inquit, *nominis sui in Thracia, quæ Pulpudena dicebatur Philippopolin reconstruens nominavit.* alibi „ *Pulendenam* vocat. Ad quam appellationem veterem „ alludit hodierna *Ploudin*, teste Corn. Sceppero. *Dulonpolis* est Suidæ. Τριμόντιον vocat Ptolemæus. Iohannes Lewnclavius vir sine exceptione doctissimus in Commentarii sectione XXXIII ad Annales Turcicos reprehendit eos, qui urbem Thraciæ Philippopolim à Philippo Alexandri Magni patre constructam putant, quum, inquit, ejus conditor fuerit Imperator Romanorum Philippus: & citat quendam ἀνώνυμον καὶ ἀνέκδοτον Græcum, cujus verba hæc fuerint: *Philippus Imperator urbem condidit in Europa.* Ubi Europa sumenda est pro Thraciæ parte, ut alibi monuimus in Vespasiano. Sed ille futilis auctor, quem producit, aut est Cedrenus, aut is, unde Cedrenus accepit ὡρμᾶτο δὲ, inquit, ἀπὸ Βόστρας τῆς Εὐρώπης, ἔνθα καὶ πόλιν ᾠκοδόμησεν, ὀνομάσας αὐτὴν Φιλιππόπολιν. Recte quidem Εὐρώπην ἀντὶ τῆς Θρᾳκίας accipit, sed male Βόστραν in ea ponit, quum sit urbs Arabiæ, ut mediocriter docti sciunt. Pervertit autem locũ aut Zonaræ, aut auctoris, unde Zonaras hausit: ὥρμητο δ' ἐκ Βόστρων, ὅπου καὶ πόλιν βασιλεὺς ἐπώνυμον ἑαυτῷ ἐδομήσατο, Φιλιππόπολιν ὀνομάσας αὐτήν. Βόστρα igitur instauravit, & Philippopolim à se cognominavit, cujus in Concilio Chalcedonensi mentio fit. Aur. Victor Andreæ Schotti: *Igitur Marcus Iulius Philippus Arabs Trachonites, sumpto in consortium Philippo filio, rebus ad Orientem compositis, conditoque apud Arabiam Philippopoli oppido, Romam venere.* Itaque in nummis hujus nequam Arabis legitur: ΦΙΛΙΠΠΟΠΟΛΙС ΚΟΛΟΝΙΑ. Nam vere Bostram non condidit, quæ tot centuriis annorum ante eum steterat, & stabat adhuc, sed colonos novos in eam induxit. Aliter apud Photium 567.20. εἰς τὰ Βόστρα τῆς Ἀραβίας πόλιν μὲν οὐκ ἀρχαίαν (ὑπὸ γὰρ Σεβήρου τοῦ βασιλέως πολίζεται) φρούριον δὲ παλαιὸν ἐπιτετειχισμένον τοῖς πύλαις Διονυσιτῶν ὑπὸ τῶν Ἀραβικῶν βασιλέων. Castrum igitur in formam urbis à Severo ampliatum, & colonis in eam inductis à Philippo Philippopolim vocatum fuisse. Sed dubito, quum Ammianus Marcellinus lib. XIV Bostra, non Philippolim nominet, quam dicit murorum firmitate cautissimam. Sed Bostra hodie vetus nomen retinet, „ aliis Bussara, aliis Basra vocantibus Secundum enim „ apices vocales, sine mutatione literarum בצרה tot va- „ rietates lectionis patitur. Id proprie arcem signifi „ cat, aut ὀχύρωμα. & cujusmodi fuit Busra Cartha- „ giniensium, quam Græci Βύρσαν, non Βύσραν di- „ cunt. In libro Prophetæ Micheæ II, 2. Bosra est „ caput, sive metropolis Moab. Inde colligi potest, „ quinam, & ubinam sint Moabitæ olim dicti, quum „ eorum metropolis hodie nomen retineat in prima „ Arabia, quæ Petræa dicitur. Quod à Severo mu- „ nita sint Bostra, non sinit dubitare nummus uxoris ejus Juliæ Piæ, in quo legitur ΒΟϹΤΡΗϹ ..... ϹΤΡΑ. Quod interpretamur Βόστρης τῆς στρατηγίδος. ut Ni- „ copolis Actiaca στρατηγὶς dicebatur. Vide quæ ad „ numerum MDCCCCLXXXVIII ex Hesychio il- „ lustri. „

Ibid. *urbem nominis sui.*] In ejus nummo, ΦΙΛΙΠΠΟΠΟΛΙϹ ΚΟΛΟΝΙΑϹ. In alio, ΦΙΛΙΠΠΟΠΟΛΙΤΩΝ.

Ibid. *in Thracia construxit.*] τὸ in Thracia Græca non habent. Additum proculdubio ab Hieronymo. Sed jam id confutatum.

MMCCLXIV. *Alexandrinam Ecclesiam XIII Episcopus tenuit Dionysius.*] Dissentit à se ipso. Nam VI Hist. Eccles. Heraclæ Dionysium in Alexandrinæ Ecclesiæ sacerdotio successisse scribit anno tertio Philippi. & certe quum XVI annos Heraclas præfuerit Ecclesiæ Alexandrinæ, cujus annus primus inciderit in numerum MMCCXLVI, necessario mors ejusdem contigit numero MMCCLXII, anno tertio Philippi. Quare σφάλμα μνημονικὸν Eusebii est. Nam codicum omnium tam scriptorum, quam editorum una conspiratio est in annum quintum Philippi.

MMCCLXVI. *Philippus senior Veronæ, Romæ junior occiditur.*] Ex Eutropio Hieronymus: ex Hieronymo Inscriptio supposititia Veronæ nostrę in domo Catanęorum: ANNO CHRISTI. CCLIII. IMP. DIVUS. PHILIPPUS. SENIOR. VERONÆ. ET. ROMÆ JUNIOR. A. SATELLITIBUS. OCCISUS. EST. Sed ille impostor, qui eam concepit, vitiosa exemplaria Chronici Hieronymiani secutus est. Triennii enim metachronismo peccat, quum illi Impp. cæsi sunt anno Christi vulgari CCL: Eusebiano CCLI. Conditor Annalium Ecclesiasticorum non dubitavit vetus monumentum esse: propterea illud luculentum emblema operi suo inseruit. & tam absurdam epigraphen pro veteri proposuit. Nicephorus Patriarcha: ἐσφάγη ἐν κήποις Τιβεριανοῖς. fortasse filius, qui Romæ interfectus est.

MMCCLXVII. *Decius è Pannonia inferiore.*] Hieronymus ad verbum ex Eutropio.

Ibidem. *Budaliæ natus.*] Itinerarium: A SIRMIO SALONAS. *Budalia. Hispaneta, Ulmos.* Eadem verba Eutropii habent Sex. Aur. Victor, & Iornandes. Sed „ in Victore est *Babalia.* „

Ibid. *ob odium eorum, in Christianos persecutionem movet.*] Sed si neuter Philipporum Christianus fuit, Decio non opus fuit alio incentivo ad persequendum Christianos, quam suopte furore, & innata crudelitate. Porro hæc eadem verba repetuntur Histor. Eccles. lib. VI. cap. XXXIX. nisi quod pro Laurentio Fabianus Episcopus Romanus ponitur.

Ibid. *quæ Laurentius Diaconus.*] Extant in Edit. & „ FRE. absunt à BON. & PET. videntur assuta. „

Ibid. *Decius cum filio in Abritto occiditur.*] Non est locus in toto hoc Chronico, ubi magis dubia occurrat lectio, Græca ἐν Ἀβρύτῳ. Editiones in *Aprucio*, & in

in margine, in *Barbarico*, ex Eutropio. PR. *à Bruto occiditur*. Cui lectioni suffragatur Aur. Victor Andr. Schotti: *Decii Barbaros trans Danubium persectantes Bruti fraude cecidere*. Quis non miretur nomen loci in nomen hominis desciviſſe? Apud Jornandem: *Ipse bellantibus Getis, cum filio suo crudeli morte occubuit Abrupto*. Sed in codice scripto Freheri legimus *Abritto*, ut in hoc Chronico. Et in Gothicis Iornandis: *Veniensque Abrupto Mœsiæ civitatem circumseptus à Gothis & ipse extinguitur*. Cassiodorus: *Decius cum filio suo in Abrutio Thraciæ loco à Gothis occiditur*. Locus iste, quisquis est, quomodocumque legendus est, apud nullum alium auctorem comparet. Præterea Zosimus de hac pugna verba faciens, non in Mœsia, neque in Thracia, sed ad ripam Tanais hoc contigiſſe narrat, & Decium paludis voragine immersum, quum inde non poſſet emergere, à Barbaris oppreſſum fuiſſe. Hoc sequutus Cedrenus 212, 45, ἐν τέλμασι periiſſe refert. Nicephorus: ἐσφάγη ἐν τῷ Φόρῳ. Manca oratio. Legendum enim erat, ἐν τῷ Φόρῳ Τρεβωνίου, ex miscellanea historia.

MMCCLXVIII. *Pestilens morbus.*] Vide neceſſario Epistolam Dionysii Alexandrini Episcopi lib. VII, cap. XXII Hist. Eccleſ. Iornandes libro de rebus Geticis: *Defuncto tum Decio, Gallus & Volusianus regno potiti sunt Romanorum, quando & pestilens morbus pene istius neceſſitatis consimilis, ut nos ante hos novem annos experti sumus, faciem totius orbis fœdavit, supra modum quoque Alexandriam totiusq; Aegypti loca devastans, Dionysio historico supra hanc cladem lacrimabiliter exponente, quam & noster conscripsit venerabilis martyr Christi Episcopus Cyprianus in libro, cujus titulus*, DE MORTALITATE. De hac pestilentia neceſſario consule Zonaram, & Cedrenum 211, 56. & 212, 10, & cultiſſimum volumen Pontii Diaconi de vita Cypriani, item ipsum librum Cypriani de mortalitate. Libri Cypriani meminit Procopius, Epistolæ Dionysii Eusebius lib. VII Hist. Eccleſ. pag. 76. b, ut paulo ante monuimus. Huc pertinet nummus Imp. Galli, APOLLINI SALUTARI. Nam quoties alicui Deo cognomen SALUTARIS apponitur, id argumento est hostiis illi Deo factum ad pestilentem morbum expiandum. Trebellius Pollio in Gallienis: *Pax igitur Deorum quæsita, inspectis Sibyllæ libris, factumque* JOVI SALUTARI, *ut præceptum fuerat, sacrificium. Nam & pestilentia tanta extiterat vel Romæ, vel in Achaicis urbibus, ut uno die quinque millia hominum pari morbo perirent*. In Convenis: JOVI. SALUTARI. ULPIANUS. GRAVI. INFIRMITATE. LIBERATUS.

Ibid. *Novatus.*] Novatus hic dicitur, item Νοϐάτος Hist. Eccl. lib. VI, cap. XLIII, qui aliis Græcis Ναϐάτος, ut Epiphanio Hæresi LIX. Utrumque male. Non enim Novatus, sed Novatianus dicebatur. Vide Epistolam Cypriani XLVIII, & XLIX, secundum seriem editionis Pamelianæ. Omnes scriptores Novatianos vocant tanquam à Novato, quum Novatiani dicendi fuerint à Novatiano, ut Antoninianus ab Antonino. Novatianenses maluit Cyprianus in Epistola ad Iubaianum. Tamen ea verbi conformatio non sectam, sed gentilitatem & originem significat, tanquam Novatianus non hæresiarchæ, sed urbis, aut provinciæ nomen sit. Porro Epiphanius dubitat quando illa Hæresis primum cœperit. Hoc enim verba ejus indicant. Οὗτος ὁ Ναϐάτος ἐπὶ τῆς Ῥωμαίων ὑπῆρχεν ἐν καιρῷ διωγμοῦ τοῦ ὑπὸ Μαξιμίνου τοῦ γενομένου πρώτου, τάχα, οἶμαι, Δεκίου [πότε λέω] ἢ Αὐρηλιανοῦ. Verba ,, virgulis inclusa abundant. De Novato Afro, & de ,, Novatiano Hæresiarcha lege plura apud Pacianum ,, Barcionensem. ex quo plura de Novatianorum secta ,, disces, quam ex aliis.

Ibid. *Iobeleus juxta majores nostros.*] Numero MMCCXX, sub Severo aliud Iobeleum à majoribus celebratum referebat. à quo, ad hunc, sunt anni XLVIII duntaxat. Deest annus explendo Iudaico Iobeleo, biennium Eusebiano. Sed quid sibi velit his Iobeleis, jam ingenue faſſus sum me ignorare. Iste est annus mundi secundum Epilogismum Bibliacum, 4201. qui fiunt LXXXIV πεντηκονταετηρίδες, quas Iobeleos vocat Eusebius. Juxta hanc rationem is fuerit annus primus Iobelei LXXXV. Præterea dixit juxta majores nostros, id est, non juxta Iudæos, sed secundum Christianos, qui à Iudæis in ratione Iobeleorum dupliciter differunt, annorum numero ab Adam, & modo Iobelei. Anni ab Adam secundum Eccleſiam sunt longe plures, quam ab Hebræis colliguntur. Iobelei modus Eccleſiæ est L annorum solidorum, Hebræis undequinquaginta. Porro hanc pericopen apud unum FRE. reperi. Reliqui scripti non habebant. Editiones quoque ignorant.

MMCCLXIX. *Gallus & Volusianus.*] Fere omnia ex Eutropio.

MMCCLXX. *Valerianus in Christianos persecutione commota.*] Cyprianus in Epistola ad Succeſſum: *Rescripsiſſe Valerianum ad Senatum, ut Episcopi, & Presbyteri, & Diacones in continenti animadvertantur, Senatores vero, & viri Egregii, & Equites Romani, dignitate amiſſa, etiam bonis spolientur: &, si ademptis facultatibus Christiani eſſe perseveraverint, capite quoque multentur: matronæ ademptis bonis in exilium relegentur, Cæsariani, quicunque vel prius confeſſi fuerant, vel nunc confeſſi fuerint, confiscentur, & vincti in Cæsarianas poſſeſſiones descripti mittantur*. Habes hic Kaput illius persecutionis ex Rescripto Valeriani.

Ibid. *statim a Sapore Persarum rege capitur.*] Capto à Persis Valeriano, persecutionem sub Galieno ejus filio repreſſam statim, & pacem Eccleſiis redditam fuiſſe scribit in Histor. Eccleſ. lib. VII. cap. XIII, edicto de Christianis non persequendis emiſſo: cujus exemplum ibidem habes. Quæro igitur, quomodo Xystum Romæ Episcopum paſſum dicit anno XII Galieni, quem initio persecutionis animadversum scribit Cyprianus in eadem ad Succeſſum Epistola? *Xystum autem*, inquit, *in cœmiterio animadversum sciatis octavo Iduum Augustarum die, & cum eodem Quartum*. Itaque hoc anno, nimirum numero MMCCLXX, capite animadversus est (non cruci affixus, ut putavit Prudentius) Xystus urbis Romæ Episcopus. Ideo falsum omnino, eum usque ad numerum MMCCLXXXI Episcopatum tenuiſſe. Sane hæ sunt magnæ tenebræ. Ego censeo Xystum Valeriano IV, & Gallieno III Coss. sequenti autem anno, Tusco & Baſſo Coss. Cyprianum paſſum, die dominico, Cyclo Solis XIX, postridie Idus Septembr. Chronicon Casaubon. ὑπάτων Τούσκου καὶ Βάσσου. Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων ὁ ἅγιος Κυπριανὸς ἐμαρτύρησε, πρὸ ιη Καλανδῶν Ὀκτωβρίων. quod juvat conjecturam nostram. Quod enim de anno paſſionis Cypriani nihil exploratum fuit veteribus, satis ex diversis eorum de hac re sententiis constare poteſt. Unde & apud eundem Chronographum Casaubon. ita legimus: ὑπάτων Περπετούου καὶ Κορνηλίου: ἔτους σε̅ τῆς εἰς οὐρανοὺς ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου, ὁ ἅγιος Κυπριανὸς ἐμαρτύρησεν. Erat annus Christi Dionysianus CCXXXVII, proinde CCV, non CCVI, à resurrectione, XXI annis ante Consulatum Tusci & Baſſi, quem non dubitamus eſſe verum annum paſſionis Cypriani, ut paulo ante diximus.

Ibid. *Post Fabiani gloriosam mortem vigesimus.*] Ita omnes manuscripti. Sed apud Hieronymum Dialogo in Luciferianos, *ad Stephanum tunc Romanæ urbis Episcopum, qui à beato Petro vigesimus sextus fuit*.

MMCC-

MMCCLXXII. *Cyprianus p. R. d. P. a. e. C. E. martyrio coronatur.*] Hic est vigesimus secundus annus post imperium Alexandri Mamææ; quo Firmilianus Episcopus illam acrem Epistolam ad Cyprianum scripsit, in qua de Stephano urbis Romæ Episcopo conqueritur. *Ante*, inquit, *viginti enim & duos fere annos temporibus post Alexandrum Imperatorem, multæ istic conflictationes, & pressuræ acciderunt*, &c. Non videtur igitur eo anno Cyprianus supplicio affectus. Georgius de Cypriano: ὁ δέ γε θεολογικώτατος Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνὸς ἐν τῷ εἰς Κυπριανὸν λόγῳ κατὰ Δέκιον φησὶν αὐτὸν τελειωθῆναι. Hoc in Eusebium perorans evomuit Georgius. in quo obtrectatorem potius, quam correctorem profitetur. Quomodo enim Cyprianus sub Decio supplicio affici potuit, id est numero MMCCLXVII, qui adhuc numero MMCCLXXII superstes erat? Adde hallucinationem: quod Gregorius in illa in Cyprianum oratione Decii quidem meminit, & sub eo Cyprianum relegatum ait, non autem ut sub eo passum colligi possit. Paulo antea objurgabat Eusebium, quod Cyprianum sub Gallo & Volusiano adhuc viventem introduxit. Sed nugatur.

MMCCLXXVI. *Gallieno in omnem lasciviam dissoluto, Germani Ravennam usque venerunt.*] Totidem verbis Eutropius: unde Hieronymus.

MMCCLXXVII. *Græcia, Macedonia, Pontus.*] Hæc ad verbum ex Eutropio. Trebellius Pollio: *Gothi, & Clodius, de quo dictum superius, occupatis Thraciis, Macedoniam vastarunt, Thessalonicam obsederunt*, &c. Idem scribit hoc actum Gallieno & Faustino Coss. quod huic anno convenit. Sed illi Consules in numerum MMCCLXXVIII conjecti sunt propter eam caussam, quam supra exposuimus, quod Onufrius peccet metachronismo unius anni, pari aliquo Consulum suffectorum pro ordinariis in numerum recepto. quod ulcus sanare non possumus. Delirat, ut solet, Cassiodorus, qui hoc gestum in Consulatum Albini & Maximini conjicit.

MMCCLXXVIII. *Quadi & Sarmatæ.*] Ex Eutropio Hieronymus.

MMCCLXXIX. *Germani Hispanias.*] Ex Eutropio Hieronymus. Aur. Victor Andreæ Schotti: *Tunc æque Italiam Francorum gentes, direpta Gallia, Hispaniam possiderent, vastato, ac pene direpto Tarraconensium oppido, nactisque in tempore navigiis, pars in usque Africam permearet.* Sed de hac Tarraconensi clade audi hominem Tarraconensem Paulum Orosium: *Extant adhuc per diversas provincias in magnarum urbium ruinis parvæ & pauperes sedes signa miseriarum & nominum indicia servantes: ex quibus nos quoque in Hispania Tarraconem nostram ad consolationem miseriæ recentis ostendimus.*

MMCCLXXXI. *Odenatus Decurio Palmyrenus.*] Ad verbum ex Sex. Rufo: *Sed Gallieno Mesopotamiam invaserunt, & jam Syriam sibi Persæ cœperant vindicare, nisi, quod turpe dictu est, Odenathus Decurio Palmyrenus, collecta Syrorum agrestium manu, acriter restitisset. Is fusis aliquoties Persis, non modo nostrum limitem defendit, sed etiam ad Ctesiphontem Romani ultor imperii, quod mirum dictu est, penetravit.* Illi agrestes Syri adhuc sunt, & *Beduwin*, id est ἀγροιῶται AGRESTES etiam hodie vocantur, neq; alio nomine noti sunt: genus hominum montanum, pervicax, imperii impatiens. Itaque Epistola Zenobiæ ad Aurelianum hos intelligebat: *Latrones Syri, Aureliane, exercitum tuum vicerunt.* quales hodie, qui in Pyrenæis Bandolieri, in Illyriis Martolossi, in superioribus partibus Volgæ fluminis Kosaki vocantur, olim in Cilicia Isauri, in Britannia Scoti. Sed quare Rufus, & eum sequutus Hieronymus Odenathum Decurionem Palmyrenum vocet, omnino caussam ignoro. Nam Decuriones sunt Curiales, καὶ βουλευταὶ unius Municipii. Majorem locum oportet in patria sua obtinuisse, quam ut Decurio meruerit dici. nisi dicamus apud Palmyrenos Dynasten ita vocatum fuisse. quod non invito mihi quispiam persuaserit. Et sane Decurio δεκαδάρχης Glossario exponitur. Sed videtur fuisse Curialis municipii Palmyreni: neque meliorem hujus loci interpretationem adduci posse. Nam Agathias Odenathon hunc vocat ἄνδρα ἀφανῆ. Ὀδέναθος ὁ Παλμυρηνὸς ἀνὴρ ἀφανὴς μὲν τὰ πρῶτα, καὶ ἄγνωστος, ταῖς δὲ Σαπώρου συμφοραῖς, ἐς τὸ εἰς ἔδραζεν ἐπ' αὐτῷ, μεγίστην ἀράμενος δόξαν. Hic Imperator & Augustus ab exercitu salutatus est. Nummi ejus: IMP. C. ODENATHUS P. F. AUG. item: ΑΥΤ. ΚΑΙC. ΟΔΗΝΑΘΟC. CΕΒ. L. Γ. &: ΑΥΤ. Κ. ΟΔΗΝΑΘΟC. ΕΥC. CΕΒ. L. Δ. Obtinuit totius Orientis imperium, ut ait Trebellius, Gallieno, & Saturnino Coss. numero MMCCLXXX, vel potius MMCCLXXIX, propter metachronismum Onufrianum unius anni, de quo toties monuimus.

MMCCLXXXIII. *Galliæ per Postumum.*] Ita omnes libri, non Posthumium, ut quidam, Eutropius, & alii. Nummi ejus: IMP. C. POSTUMUS. P. F. AUG. item: IMP. C. M. CASS. LAT. POSTUMUS. P. F. AUG. Huc pertinet & ille nummus ejusdem: RESTITUTORI GALLIÆ.

Ibid. *& Victorinum.*] Qui postea Imperator. Nummi ejus: IMP. CÆS. M. AUR. VICTORINUS. P. F. AUG.

Ibid. *& Tetricum.*] Ejus Imperatoris facti nummus: IMP. C. P. PIVESUS. TETRICUS. AUG.

MMCCLXXXV. *Alexandriæ Bruchium, quod per multos annos fuerat obsessum, capitur.*] ἀνιστορησία. Hoc enim ab Aureliano receptum, non sub Claudio. Ammianus Marcellinus libro XXII: *Sed Alexandria ipsa non sensim, ut aliæ urbes, sed inter initia prima, aucta per spatiosos ambitus, internisque seditionibus diu aspere fatigata, ad ultimum multis post annis, Aureliano imperium agente, civilibus jurgiis ad certamina internecina prolapsis, diruptisque mœnibus, amisit regionum maximam (partem,) quæ* BRUCHION *appellabatur, diuturnum præstantium hominum domicilium*, &c. ubi vox *partem* abundat. Nam vult dicere Bruchium regionum Alexandriæ maximam fuisse. Alexandria enim, quemadmodum & Roma, in Regiones dividebatur, quæ κλίματα Græci vocant. Epiphanius de Philadelpho: φιλόκαλός τις ἀνὴρ καὶ φιλολόγος γενόμενος, ὅστις βιβλιοθήκην κατεσκεύασε ἐπὶ τῆς Ἀλεξάνδρου πόλεως ἐν τῷ Βρουχείῳ καλουμένῳ κλίματι, &c. De seditione Alexandrina, propter quam obsessum fuit Bruchium, ut refert Marcellinus, consule Eusebium Historia Ecclesiastica septima, cap. XVIII in Rufini editione, cap. XXI, in Græca, quæ multum differunt. Sed clarius cap. XXXI, pag. 81 b, Græcæ editionis, Rufinianæ XXXVIII, ubi πυρουχεῖον, non βρουχεῖον vocatur, quasi dicas frumentarium forum, quod ex iis, quæ sequuntur, colligi potest, & πυροῦχοι fuisse curatores frumenti, quorum mentio creberrima in veterib. Inscriptionib. Vide caput quintum Indicis in Collectanea Grutteriana. In eo igitur loco etiam hujus Βρουχείου, sive πυρουχείου obsidionis meminit, de qua monuit jam Marcellinus: Μυρίας μὲν οὖν τάσδε καὶ ἄλλας δηώσεις ἐν τῇ κατ' Ἀλεξάνδρειαν τοῦ Πυρουχείου πολιορκίᾳ ἐμνημόνευεν, &c. Quæ omnia Rufinus, nihil præter solitum, levis, omisit. In vita quoque Apollonii Grammatici Πυρουχεῖον vocatur: ᾤκει δὲ ἐν τῷ Πυρουχείῳ περὶ τὸ δρόμον, ἐν τόπῳ οὕτω καλουμένῳ περὶ Ἀλεξάνδρειαν. Atqui si περὶ Ἀλεξάνδρειαν, non ἐν

 Ἀλεξαν-

Ἀλεξανδρεία. quomodo igitur erat κλίμα τῆς πόλεως, siquidem περὶ κλίμα τῆς πόλεως debet esse ἐν τῇ πόλει, non περὶ τὴν πόλιν. Recte tamen dictum est. Nam ea pars erat veluti suburbium haud procul mari, ad Pharon pergentibus, quæ pars urbi contribuebatur, & prius vocabatur Ῥακῶτις. Hieronymus in vita Hilarionis: *Divertit ad quosdam fratres sibi notos in Bruchio haud procul ab Alexandria.* Itaque verum est, quod diximus, instar suburbani vici fuisse. Concludamus igitur, Bruchium cum Alexandria receptum & solo æquatum, dirutis Alexandriæ mœnibus, non sub Claudio, sed ab ipso Aureliano, cujus belli gestum tribus verbis perstrinxit Zosimus: σὺν τάχει δὲ καὶ Ἀλεξανδρέας στασιάσαντας καὶ πρὸς ἀπόστασιν ἰδόντας παραστησάμενος θρίαμβον εἰς τὴν Ῥώμην ἀπαγαγὼν, μεγίστης ἀποδοχῆς ἐκ τοῦ δήμου καὶ τῆς γερουσίας ἐπέτυχεν. In hoc triumpho, de quo loquitur Zosimus, inter captivos fuerunt (verba Vopisci) *Palmyreni, qui superfuerant, principes civitatis, & Aegyptii ob rebellionem.* Rebellaverant autem duce Firmo, *qui sibi Aegyptum sine insignibus Imperii, quasi ut esset civitas libera, vindicavit. ad quem continuo Aurelianus revertit. nec illi defuit felicitas. Nam Aegyptum statim recepit.* Fortasse hæc scribenti Hieronymo in mentem venerat Ægyptios Claudio Augusto sese dedidisse, ac propterea tunc putavit Bruchium captum fuisse. Desolatum autem & dirutum ipsum fuisse satis ostendunt verba Epiphanii. κλίμα καὶ ἐπὶ τοῦτο τῆς αὐτῆς πόλεως ἔρημον τανῦν ὑπάρχον.

MMCCLXXXVI. *Claudius Gothos.*] Hieronymus ex Eutropio. Totidem verbis repetunt, ut solent, Orosius, & Jornandes.

Ibidem. *Claudius Gothos.*] Antiochiano, & Orfito Coss. auctore Trebellio Pollione, hoc ipso anno.

Ibidem. *ob quæ clipeus in curia ei aureus.*] Ad verbum Hieronymus ex Eutropio, Eutropius ex Trebellio. Intellige clipeos eos, in quibus imago, sive προτομὴ Imperatoris expressa erat. Suetonius in Domitiano: *clipeosque & imagines ejus coram detrahi.* Tales erant etiam illi clipei, qui gradatim vexillis, & signis legionum affixi erant, ut apparet ex veteribus marmoribus, & nummis. Quidam ex illis habebant προτομὰς Augusti, Augustæ, Cæsarum, & aliorum Augustæ domus liberorum, quidam flosculis & encarpis tantum ornati erant. Hinc Josephus dicit, quia Pilatus Signa in Templum clam intulerat, Judæos tumultuari cæpisse. Adjicit tumultus caussam fuisse τὰς προτομὰς Καίσαρος, καὶ τὰς εἰκόνας αὐτοῦ, quas in Templo Pilatus statuisset. Neque vero audiendus est Philo, qui dicit eas ἀσπίδας sine pictura fuisse. Per clipeum igitur Intellige τὴν προτομὴν, καὶ τὴν εἰκόνα. Charisius: *Clipeus masculino genere in significatione scuti ponitur, ut Labienus ait: neutro autem genere imaginem significat. Sed Asinius de provinciæ heredibus imaginis clipeum masculine dixit:* CLIPEUS PRÆTEXTÆ IMAGINIS POSITUS. Sed ridiculum quod Plinius apud eundem dicit, *Clipeum pugnatorium per I, à clependo, Clupeum imaginis per V, à cluendo.* Eædem nugæ apud Cornelium Frontonem: *Clupeum armorum: Clipeum imaginis.* Hinc explicatur, quod de clipeo, qui decreto Senatus Claudio positus est, & de quo hic sermo apud Hieronymum, refert Trebellius Pollio: *Illi* (Claudio Aug.) *clipeus aureus, vel, ut Grammatici loquuntur, clipeum aureum Senatus totius judicio in Romana curia collocatum est, ut etiam nunc videtur. Expressa thorace vultus ejus imago.* In Clipeis igitur expressa thorace tenus erat imago, quæ proprie προτομὴ dicitur, ut Josepho, & in veteri Inscriptione προτομῇ μαρμαρικῇ quidam honoratur decreto collegii. Inde Adhelmus anxius antiquarum vocum auceps libro de laudibus virginitatis non semel imagines vocat Thoracidas: quod in Germanico Teutonismo ad verbum dicitur *Brustbild.* Rufinus presbyter Thoracas vocat Hist. Eccles. lib. XI, cap. XXIX: *Thoraces Serapis, qui per singulas quasque domos in parietibus, in ingressibus, in postibus etiam, ac fenestris erant.* Virgil. Bucol. VII.

—levi de marmore facta.

Ibi Philargyrus: *Solent plerunq; caput, vel thoraca facere.* Thoraces Serapis Rufinus dicit προτομὰς Σεράπιδος anaglyphas & extantes extra perpendiculum; quas ἀργυρᾶ μινσώρια ἀνάγλυφα vocat Constantinus Porphyrogennetes, id est *mensulas argenteas exsculptas,* quæ differebant à clipeis, quod clipei suspendebantur, & detrahi poterant, Thoraces, de quibus loquitur Rufinus, & Μινσώρια ἀνάγλυφα Constantini Porphyrogennetæ, in parietibus instructa erant. Quum igitur Thorax sit προτομὴ, manifestum est apud Pollionem legendum esse, *expresso thorace vultus ejus*, aut, *expresso thorace imaginis ejus.* Alterutrum Glossema est. ut thorax ἡ προτομὴ dicitur, sic etiam στηθάριον, hoc est *pectusculum*, in Chronico Casaubon. Symmacho, & Boëthio Coss. στηθάριον ἀληθινὸν μικρὸν τοῦ βασιλικοῦ χαρακτῆρος ἴσεισε. Thoracem, id est, imaginem Justini intelligit. Προτομὴν nos vulgo Medaliam vocamus, Arabes etiam *Methalia.* מתלא quod nescio quo commercio ab Arabibus ad Italos, & Gallos delatum. Ita enim vocant numismata Christianorum, quæ expressum caput humanum præferunt. Verbum proprie significat εἰκόνα, item ænigma. Unde etiam numismata Cæsarum effigie incusa Prudentius in Laurentio Ænigmata vocat. Vetus Glossarium Latinoarabicum id verbum reddit *monetam, ænigma.* & nos aliunde id scimus verum esse.

Ibid. *clipeus aureus, & in Capitolio statua.*] De clipeo aureo jam dictum: de statua in Capitolio, rursus Trebellius: *Illi, quod nulli antea, Populus Romanus sumptu suo in Capitolio ante Iovis Optimi Maximi templum statuam auream decem pedum collocavit.* Sed quod Trebellius ait nulli antea sumptu populi statuam positam, an de sumptu ipso intelligendum? quam verum sit, ostendunt verba hæc ex eleganti Inscriptione Romana apud Gentilem Delfinium: HUIC. SENATUS. AUCTORE. IMP. TRAJANO. AUG. GERMANICO. DACICO. TRIUMPHALIA. ORNAMENT. DECREVIT. STATUAMQ. PECUN. PUBLIC. PONEND. CENSUIT. An hoc vult Trebellius, sponte sua, sine decreto Senatus, statuam sumptu suo collocasse? Sed Eutropius Senatus auctoritate id decretum ait. Intelligit ergo de modo statuæ, quæ fuerit decem pedum, quod nulli antea decretum, quum ἰσόμετροι ἀνδριάντες ponerentur. Et hoc verum est.

Ibid. *Quintilius.*] Ita omnes scripti & editi. FREH. & BONG. Quintillius. Quod propius vero. Quintillus enim vocabatur. Nummus: IMP. QUINTILLUS. AUG. item: AYT. K. M. AYP. KOYINTIΛΛOC. CEB. L. A. Quintillus quoque in Excerptis Barbarolatinis.

Ibid. *decimo septimo die imperii sui.*] Vopiscus in Aureliano *vicesimo die.*

MMCCLXXXVII. *Aurelianus Tetrico apud Catalaunos.*] Ad verbum Hieronymus ex Eutropio: Eutropius ex Trebellio: *Nam Aegyptum statim recepit, atque, ut erat ferox animi, cogitatione multus, vehementer irascens, quod adhuc*

adhuc Tetricus Gallias obtineret, Occidentem petiit: atque, ipso Tetrico exercitum suum prodente, quod ejus scelera ferre non posset, deditas sibi legiones obtinuit.

MMCCLXXXVIII. *Zenobia apud Timas.*] Sexto Rufo dicuntur Imæ. verba ejus: *Aureliam Imperatoris gloria Zenobia Odenathi uxor accessit. Etenim post mortem mariti feminea ditione Orientis tenebat imperium: quam Aurelianus multis clibanariorum & sagittariorum millibus fretam apud Imas haud procul ab Antiochia vicit, & captam Romam triumphans ante currum duxit.* Apud Ptolemæum duplici μμ, Ιμμαι. In vita Malchi, apud Hieronymum Immna singulariter: *ad eremum Chalcidos, quæ inter Immam & Essam magis ad austrum sita est.* Apud Georgium: Αὐρηλιανὸς τοὺς Παλμυρηνοὺς ἐχειρώσατο, καὶ Γαλλίαν ὑπέταξεν, ἐφ' οὗ φασὶ Φιλόστρατον τὸν Ἀθηναῖον ἱστοριογράφον, καὶ Λογγῖνον ἀκμάσαι. Τότε Ζηνοβία κατὰ Ῥωμαίων ἐπιοῦσα) δύναμιν ἀθροίσασα πλείστην, καὶ Αἰγύπτου κρατεῖ Πρόβον ἀνελοῦσα τὸν ἐκεῖ τότε στρατηγοῦντα Ῥωμαίων. Ταύτην τὴν ἀκοὴν Αὐρηλιανὸς οὐκ ἐνεγκὼν ἔρχεται μετὰ στρατιᾶς, καὶ πλησίον Ἀντιοχείας τῆς κατὰ Συρίαν ἐν Ιμμαις καλουμένῳ χωρίῳ τοὺς μὲν Παλμυρηνοὺς διαφθείρει, &c. Itaque varie hujus loci nomen conceptum est.

Ibidem. *Orientis tenebat imperium.*] Nummus ejus ΖΗΝΟΒΙΑ CEBACTH.

Ibidem. *Euagrius Presbyter.*] Tunc quidem presbyter, quum hoc Chronicon Hieronymus verteret: postea vero ex Presbytero Antiochiæ Episcopus factus. Quæ vero adhuc presbyter scripserit, vide apud Hieronymum in Catalogo, ubi eum acris ingenii virum vocat.

MMCCLXXXIX. *Aurelianum Roma triumphantem.*] Hæc omnia Hieronymus verbatim ex Eutropio.

Ibidem. *Tetricus postea corrector Lucaniæ.*] Falsum quod mendaciorum loquacissimus scribit Zosimus: Τέτρικον, καὶ ἄλλους ἐπαναστάντας οὐ σὺν πόνῳ καθελὼν κατὰ τὴν ἀξίαν μετῆλθεν. Nam neque Tetricum σὺν πόνῳ καθεῖλε, qui se ipsi, prodito exercitu, dedidit, neque μετῆλθεν αὐτὸν, quem correctura Lucaniæ honoravit, eumque Imperatorem, & socium sæpe vocavit. Neque mirum ipsi mortuo divinos decretos honores, quia Imperatoris loco semper ab Aureliano habitus. In nummis enim tam ejus, quam filii, CONSECRATIO cusum est. Unde arguitur vanitas Zosimi. Quo enim loco Tetricus Aureliano vivus fuerit, ex eo existimet lector, quod mortui memoria consecrata est.

Ibidem. *à qua hodieque Romæ Zenobia nuncupatur familia.*] Ab Eutropio: *Zenobia autem posteros, qui adhuc manent Romæ, reliquit.* Ducti sunt in triumphum ejus liberi cum ea, quod colligimus ex Trebellio Pollione in fine Zenobiæ: *Fertur que vixisse cum liberis matronæ jam more Romæ.* Nam mentitur, ut alias, Zosimus, qui mortuos scribit in itinere, neque ipsos, neque matrem Romam perductos. quem sequitur Zonaras. Si igitur posteros reliquit Zenobia, oportet eam nupsisse. Zonaras: ἣν ἔνιοι μὲν εἰς Ῥώμην ἀπαχθῆναι φασὶ, καὶ ἀνδρὶ συναφθῆναι τῶν ἐπιφανεστέρων τινί. Georgius Aureliano: Ζηνοβίαν δὲ χειρωσάμενος εἰς Ῥώμην ἤγαγεν, καὶ φιλανθρωπίᾳ χρησάμενος πολλῇ συνάπτει ταύτην ἐνδόξως ἀνδρὶ τῶν ἐν γερουσίᾳ. Trebellius in Herenniano: *Siquidem Zenobiæ posteri etiam nunc Romæ inter nobiles manent.* An potius filii posteros reliquerunt, & propter claritatem matris Zenobia familia dicta? Nam profecto nullam familiam Romæ à feminis denominari jus est. A Trebellio Eutropii verba desumpta esse, dubium non est.

MMCCXC. *Aurelianus templum Soli.*] Georgius Codinus: ἔκτισε δὲ (οἱ κτίστης) εἰς τὴν Ῥώμην, εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἡλίου τὸν κτισθέντα παρὰ Αὐρηλιανοῦ τοῦ βασιλέως Ῥώμης (τοῦ προδοντος ἑαυτὸν Πέρσαις) Hæc ultima verba confundunt Valerianum cum Aureliano. Zosimus: ἐν τούτῳ καὶ τὸ τοῦ Ἡλίου δειμάμενος ἱερὸν μεγαλοπρεπῶς τοῖς ἀπὸ Παλμύρας ἐκόσμησεν ἀναθήμασιν, Ἡλίου τε καὶ Βήλου καθιδρύσας ἀγάλματα. De quibus ornamentis Vopiscus: *Tunc illæ vestes, quas in Templo Solis videmus, consertæ gemmis, tum Persici dracones,* &c. Idem Eutropius: *Templum Soli ædificavit, in quo infinitum auri gemmarumque constituit.* Georgius: ὁ δὲ αὐτὸς καὶ Ἡλίου ναὸν ἐν Ῥώμῃ κατεσκεύασεν χρυσῷ καὶ λίθοις ἀξιάγαστον. idem dicit, quod Eutropius. Victor Andr. Schotti: *Fanum Romæ Soli magnificum constituit donariis ornans opulentis.* Non capio illud Vopisci: *Templum Solis fundavit, & pontifices roboravit.* Quid est Pontifices roborare? Ego profecto legerim *porticibus roboravit.* Nam porticus à lateribus Templorum ædificari solitas sciunt, qui veterum scripta legerunt. Vellejus lib. II: *templumque Apollinis, & circa porticus facturum promisit.* unde in veteri saxo Puteolano legitur: AEDEM. CUM. PORTICIBUS. A. SOLO. SUA. PEC. FECIT. Et quidem porticus roborare ædes sacras dicuntur, quod eas utrinque veluti stipent, quæ quidem vocantur Ædes peripteri Vitruvio, neque alia mente LXX Seniores acceperunt τὸν οἶκον τὸν περίπτερον in fine III cap. Amos, id est columnis vel intra, vel extra templum septam, non pinnatam & ostiola per fenestras habentem domum, ut interpretatur Hieronymus. Quod quid sit, non intelligo: &, si quis se intelligere putat, longe est à sensu LXX seniorum & Vitruvii, & omnis architecturæ. Quanquam memini apud Vitruvium lib. X, cap. XIX. ea verba, *singulis partibus fenestratis*, expressa esse ex Athenæi verbis, περίπτερος οὔσης ἑκάστης χώρας. Sed hic ea locum non habent. Itaque interpretatio illa non est Hieronymi, sed ejus auctoris, à quo accepit. Qui vero dubitat de hac emendatione nostra, moveat & controversiam status illi loco apud eundem Vopiscum, pagina ante finem: *quod in porticibus templi Solis fiscalia vina ponuntur.* Ecce porticus circa templum Solis constituit. Ideo porticibus ipsum roborasse tam eleganter, quam vere dixit. Solis autem hoc templum in septima regione ponunt Rufus, & Victor. In nummis quidem Aureliani Solis fit mentio, & ipse Aurelianus apud Vopiscum Solem vocat certum Deum; sed in ipsius nummis hujus tam præclari operis ne vestigium quidem extat. Quod autem in loco Zosimi superius à nobis producto Ἡλίου καὶ Βήλου ἀγάλματα καθιδρύσαι Alexander dicitur, sine dubio sunt duo numina Palmyrenorum tutelaria, quæ in veteri Inscriptione hominis Palmyreni dicuntur Ἀγλίβωλος καὶ Μαλαχβῆλος. עגלבול ומלכבל Quorum signa dedicantur anno Seleucidarum ΦΜΖ. hoc est Christi, CCXXXVI, mense Peritio, sive Februario. Egregia est Inscriptio illa, cui subjecti sunt characteres Palmyreni nobis ignoti.

Ibidem. *& Romam firmioribus muris vallat.*] Vopiscus: *Templum Solis magnificentissimum constituit: muros Urbis Romæ sic ampliavit, ut quinquaginta prope millia murorum ejus ambitus teneat.* Chronicon Casaubon. hæc retulit sub Coss. Tacito, & Placidiano, numero antecedente.

Ibidem. *& Romam firmioribus muris.*] Ad verbum Hieronymus ex Eutropio. Chronicon Casaubon. Ινδ. ε. ὑπ. ΤΑΚΙΤΟΥ, καὶ ΠΛΑΚΙΔΙΑΝΟΥ. τούτοις τοῖς ὑπάτοις Αὐρηλιανὸς Αὔγουστος ἤρξατο τὰ τείχη Ῥώμης

μης ἀνατελῶ. ἦν γὰρ τῷ χρόνῳ φθαρέντα. Sed illi Consules gerebant magistratum indictione septima, ,, non quinta, anno Christi Dionysiano CCLXXIV. Ite- ,, rum vetustate & incuria collapsos muros Arcadius ,, & Honorius Augg. ex suggestione Stilichonis re- ,, fecerunt, ut in veteri inscriptione Romana extat, & ,, apud Claudianum in VI Consulatu Honorii.

Ibidem. *Primus ago.i Solu ab Aureliano institutus.*] Ergo eodem anno Agon Capitolinus, & Agon Solis celebrabantur. Agon Capitolinus institutus numero MMCII. Intervallum ad hunc agonem, anni CLXXXVIII. hoc est agones Capitolini absoluti XLVII. Quare hoc anno inivit Domitiani agon Capitolinus XLVII, & Aureliani primus Solis.

MMCCXCI. *Aurelianus, quum adversus nos.*] Hoc prius membrum est Eusebii: alterum Eutropii, quod Eutropius accepit à Vopisco.

Ibid. *Cenophrurium.*] Cænophrurium scribendum. Καινοφρούριον, καινῷ φρουρίῳ. Ita etiam scribendum in itinerario.

Ibidem. *quo apud Pontum occisum.*] Nempe in expeditione Mæotica. In nummo ejus visitur Imperator equitans, præeunte Victoria, sequente exercitu. Titulus: IMP. C. M. CL. TACITUS. PIUS. FELIX. AUG. Sed hoc erat τὸ ἐπινίκιον πρὸ τῆς νίκης. Nam in expeditione ipsa tumultu militari oppressus est, &, ut historici referunt, propter brevitatem imperii nihil memorabile ab eo gestum est. Par vanitas, τῦφος, & κενοδοξία fratris ejus Floriani, qui quum paucos dies imperasset, neque propter angustias temporis aliquid præclarum gerere potuisset, tamen in nummis suis vocat se Pacatorem orbis, incuso in illis Sole cum flagro.

MMCCXCIII. *Probus Gallias à Barbaris.*] Eutropius. ab eo Hieronymus.

Ibidem. *Secundo anno Probi.*] Quia digna cognitu res est exortus & cunabula impuræ Manichæorum hæreseos, propterea orientalium Ecclesiarum pii scriptores denotarunt tempus illud, unusquisque secundum epocham coloniæ suæ: quæ omnes epochæ ex ipsorum auctorum scriptis collectæ in unum conspectum hic ab Eusebio conjectæ sunt. Est autem hic locus in excusis depravatissimus, ut quid hac perioche comprehendatur, nemo capere possit. Duo vitia intervenerunt, quæ sententiam totius Pericopes dissimulant. Prius est, quod verbum FUIT additum est post illud, *juxta Antiochenos* CCCXXV. Id satis erat ad tenebras huic loco offundendas. Alterum vitium, quod in PR. & in editionibus ex una perioche duæ factæ, posteriore incipiente ab illis, *Insana Manichaeorum heresis.* quæ tamen luxatio commissa non est in BONG. & PET. Hæc perturbatio adeo vetusta est, ut prius vitium in omnibus scriptis extet, utrunque autem apud Bedam, & in ,, ipsis quoque editionibus.

Ibid. *juxta Antiochenos* CCCXXXV.] Non opus est repetere, quæ toties de hac epocha disputavimus. Eam esse antiquiorem epocha Christi Dionysiana annis XLVIII non semel monuimus. quibus de CCCXXV deductis, remanet annus Christi Dionysianus CCLXXVII, qui est secundus Probi. Hanc epocham Euagrius vocat χρηματισμὸν τῆς αὐτονομίας Ἀντιοχέως. *Computum, sive Aeram libertatis Antiochensium*, quod eo anno aliquot indictionibus Antiochenses levaverit C. Jul. Cæsar, remissis tributis in XV, aut XXX annos, ipso Cæsare II, Servilio Vatia Isaurico COS. Quum autem constet annum Antiochenorum CCXXV respondere anno Christi Dionysiano CCLXXVII, ex hoc manifestum est imperite in Editionibus annum secundum Probi in annum Christi Dionysianum CCLXXXI conjectum fuisse, metachronismo quadriennii. At omnes POST. & præterea alter Freherianus, quem modo accepimus, annum primum Probi comparant cum numero MMCCXCIII, qui est Christi Dionysianus CCLXXVI, indictione IX. non X, ut in Chronico Casauboniano. Alii " initium Probi collocant in anno Christi Dionysiano " CCLXXVIII, peccantes solido biennio. "

Ibid. *juxta Tyrios* CCCCII.] Adi Canones Isagogicos, in Caput de Epochis. In Actis Synodi Chalcedonensis, Actione secunda, post Consulatum Flavii Zenonis & Postumiani, Indictione prima, qui erat annus Christi CCCCXLVIII, Eusebianus MMCCCCLXIV, is putabatur annus à colonia deducta DLXXIV. Juxta hæc annus primus Tyriorum congruerit numero Eusebiano MDCCCXCI: quum tamen juxta numerum, qui hic proponitur, annus primus videatur convenire numero MDCCCXC, uno anno citius. A quibus deducta sit colonia, nescio. Nam à Romanis, qui nihil adhuc juris habebant in Syria, deduci non potuit. Superest igitur, ut à Regibus Suriæ, sub Demetrio: quo tempore Iohannes Hyrcanus Ethnarcha Iudæorum, & summus sacerdos erat. Tyrum tenacissimam fœderis, quod cum Romanis fecit, vocat Ulpianus, Tit. de censibus. Sed hæc sub imperio Rom. & posteriora esse oportet hac colonia deducta.

Ibid. *juxta Laodicenos* CCCXXIV.] Ergo Epocham Laodicenam Antiochena antevertit anno uno. Haud dubie à Cæsare est, quemadmodum & Antiochena, Laodicenæ huic vetustissimæ coloniæ jus Italicum tribuit Imp. Septim. Severus ob belli civilis merita, inquit Ulpianus. Intellige Laodiceam Cœles Syrias. Ideo & Caracalla illis post patrem Severum aliquid præterea concessisse videtur, ut ejus nummi testantur. ΛΑΟΔΙΚΕΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΝ.

Ibid. *juxta Edessenos* DCXXXVIII.] Eadem cum Epocha Seleucidarum. Ideo ad numerum MDCCV annotatum, hinc Edesseni sua tempora putare.

Ibid. *juxta Ascalonitas* CCCLXXX.] Ascalonem liberam vocat Plinius. Propterea ἀπὸ τῆς αὐτῶν αὐτονομίας hanc Æram putari minime dubium est. Initium igitur hujus Æræ numero MDCCCCXIV, C. Mario Nepote III, L. Aurelio Oreste Coss. anno II Olymp. CLXIX. Chronicon Casaub. anno primo ejusdem Olymp. In nummis Ascalonitarum cusum est " ΑΣΚΑΛΩΝΙΤΩΝ. quod quidem ad hanc æram per- " tinet. "

Ibid. *insana Manichaeorum heresis.*] Hæc à superioribus divulsa in Editionibus aliam pericopen faciunt. quæ divulsio has tenebras huic loco offuderat.

Ibid. *insana Manichaeorum heresis.*] Hunc locum in animo habebat Leo Magnus Papa, Sermone II de Pentecoste. Sed vitium à librariis intervenit. Verba hæc sunt: *Manichaeus ergo magister falsitatis diabolicæ, & conditor superstitionis obscœnæ eo tempore damnandus innotuit, quo post Resurrectionem Domini ducentesimus & sexagesimus annus impletus est, Probo Imperatore, Paulinoque Consule.* Certe is annus erat à Resurrectione Dominica CCXLIV, non CCLX. item Probo, & Lupo, non Paulino Consule. Notabis Manichæum dici à Leone, quem Manem potius vocare debebat. Μανῆς est Hæresiarcha ipse, Μανιχαῖος, qui ejus sectæ est, & Μανιχαῖον δόγμα. Tamen nunquam aliter à veteribus Patribus vocatur, quam Manichæus, ut Hieronymo, & aliis primæ notæ Scriptoribus, quod perinde est, ac si Marcionista pro Marcione diceretur, Valentinianus pro Valentino, Photinianus pro Photino, neque semel Μανιχαῖος & Μανῆς pro eodem apud Epiphanium. Porro Μανῆς est nomen Persicum, quod tamen Μάνης semper

semper scribitur, accentu in priore. quanquam alii Phrygium dicunt esse. Iste Hæresiarcha prius Cubricus dicebatur. Postea hoc nomine maluit vocari, quod, inquit Epiphanius, Chaldaice σκεῦος significat. Hoc quidem verum est. Sed an ex Perside potius, quam ex Chaldæa, hoc nomen petitum, id vero in dubium vocari potest: & pro regione, unde profectum, aliud atque aliud significaverit. Hoc unum miror, quomodo ex proprio Μάνης, deflexum sit attributum Μανιχαῖος sine ulla analogia: item quomodo id, quod jam antea tetigimus, attributum pro nomine proprio usurpari cæptum. Nam & ipse quoque Μάνης se Μανιχαῖον vocat in Epistola: Μανιχαῖος ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ οἱ σὺν ἐμοὶ πάντες ἅγιοι. Neque vero mirandum à nomine Μάνης, Μανιχαῖον formatum esse, quum ἀπὸ τοῦ Παύλου Παυλικιανοὶ dicti sint, qui Παυλιανοὶ potius dicendi erant. Cedrenus 356, 3: Παυλικιανοὶ, οἱ καὶ Μανιχαῖοι. μετωνομάσθησαν δὲ ἀντὶ Μανιχαίων Παυλικιανοὶ ἀπὸ Παύλου τινὸς Σαμοσατέως υἱοῦ γυναικὸς Μανιχαίας Καλλινίκης τοὔνομα, ἥτις δύο υἱοὺς ἔσχε, τοῦτον τὸν Παῦλον, καὶ Ἰωάννην. Itaque duo Pauli Samosateni fuerunt, ambo diversarum hæreseon patres. Historia miscella in Nicephoro, libro XXIV: *Manichæorum vero, qui nunc Pauliciani & Atingani dicuntur, quique in Phrygia & Lycaonia constituti confines eis habebantur, amicus ferventissimus erat.* Itaque duæ traduces impuritatis Manichææ fuerunt Pauliciani & Atingani. Zonaras ex eodem auctore, ex quo historia miscella: Μανιχαίοις δὲ, καὶ τοῖς καλουμένοις Ἀθιγγάνοις ἐν χρησμοῖς τι, καὶ οἰωνίσμασι, καὶ τελεταῖς ἀπορρήτοις, ἐκέχρητο. Quæ fuerit τῶν Ἀθιγγάνων hæresis, pete ex Cedreno 407. „ 52. Nam res cognitu digna. & de eorum incanta„ tionib. Balsamo Canone LXI in Trullo. Eos à Michaële imperatore damnatos scribit eadem historia miscella: *Multo sane divino zelo imperator piissimus motus contra Manichæos, qui nunc Pauliciani dicuntur, & Atinganos in Phrygia & Lycaonia degentes capitalem animadversionem*, &c. Quod vero Μανιχαῖος adjectivum pro substantivo Μάνης usurpatum sit, non caret exemplo. Qui enim Μένανδρος dicebatur, is dictus etiam Μενανδριανὶς, à quo Μενανδριανισταὶ ejus sectæ populares lib. IV, cap. XXII Hist. Ecclesi. ex Hegesippo. „ Sed & omnium orthodoxorum justissimum adversus „ hunc hæresiarchen odium expressit, ut ἀντὶ τοῦ „ Μάνης vocaretur Μανεὶς, hoc est furiosus. Ita à „ non paucis vocatur, præsertim ab Euthymio Ti„ tulo IX.

MMCCXCV. *Probus Gallos & Pannonios vineas habere permisit.*] Ad verbum ex Eutropio, Eutropius ex Fl. Vopisco: *Gallis omnibus & Hispanis, ac Britannis hic permisit, ut vites haberent, vinumque conficerent. Ipse Almam montem in Illyrico circa Sirmium militari manu fossum lecta vite consevit.* Ab edicto Domitiani nimirum desierant vitem colere. Vide quæ ad numerum MMCVIII.

Ibidem. *Saturninus.*] *Oriundus Gallis*, inquit Vopiscus, *ex gente hominum inquietissima.* Contra Zosimus Μαυρούσιον vocat. Sed hallucinatio est. Nam non Maurus erat, sed Africam à Mauris occupatam liberaverat, ut ipsemet testatur apud Vopiscum. Aurelianus prudentissimus Imperator cognita virtute hominis, metuens, ne ipse gente Gallorum levissima ortus, si Alexandriam venisset, à gente quoque Ægyptiorum levissima & novarum rerum cupidissima ad imperium eveheretur, eum ad partes superioris Syriæ misit, interdicto illi in Ægyptum accessu. Ibi igitur quum esset, videtur hanc novam Antiochiam construxisse, quæcunque illa fuerit. Nam omnis hæc historia ignoratur.

Ibid. *novam civitatem Antiochiæ.*] In Græcis, τὴν καινὴν Ἀντιόχειαν. Paulo obscurius reddidit Hieronym. Quænam sit hæc nova Antiochia, & an unquam absoluta, quæratur. Certe ergo inter tot cognomines urbes, quarum dinumeratio apud Stephanum est, hanc deprehendere non potui. Sed non dubito „ urbem Antiochiam ampliasse, suburbio in mœnia „ incluso, aut nova aliqua accessione, quod jam teti- „ gimus. Multarum enim urbium accessiones novæ „ urbes dictæ sunt, ut pars quædam Syracusarum, & „ Carthaginis νεάπολις dicta. Etiam pars Tripoleos „ Africanæ dicta Neapolis. Nam in omni loco, omni „ lingua auctarium urbis vocatur nova urbs. „

Ibidem. *qui postea imperium molitus invadere.*] Invitus purpuram sumpsit, inquit Vopiscus, qui tamen in Probo refert eum arripuisse imperium, & variis præliorum generibus à Probo superatum fuisse.

Ibidem. *Apamiæ occiditur.*] *Obsessum in castro quodam ab iis, quos Probus miserat, invito Probo esse jugulatum.* Vopisc. In nummis ejus: ΑΥΤ. ΚΑΙ. ΙΟΥ. ΣΑΤΟΥΡΝΙΝΟC. ΕΥC. CΕΒ. L. Δ. Et: IMP. C. P. SEM. SATURNINUS. AUG.

MMCCXCVII. *Probus tumultu militari.*] Verbatim Hieronymus ex Eutropio; Eutropius ex Vopisco.

MMCCXCVIII. *Carus, Carinus, Numerianus.*] Hæc triplex potestas in nummo Cari notata est: VIRTUS AUGGG. XXII. E. Δ. Tamen in quibusdam nummis cusum est: IMP. CARINUS P. F. AUG. in altera superficie: VIRTUS AUGG. De patre Caro & Carino F. tantum intelligi manifestum est. Lapis Tarraconensis de tribus:

VICTORIOSISSIMO. PRINCIPI. JUVENT. M. AURELIO. CARINO. NOBILISS. CÆSARI. COS. PRO. COS.	FORTISSIMO. ATQUE. CLEMENTISSIMO. IMP. CÆS. M. AURELIO. CARO. INVICTO. AUG. P. M. TR. POT. II. COS. II. P. P. PRO. COS.	VICTORIOSISSIMO. PRINCIPI. JUVENTUT. M. AUR. NUMERIANO. NOBILISS. CÆSARI. PRO. COS.

M. AURELIUS. VALENTIANUS. V. C. LEG. AUGG. PRO. PR. PROVINCIAE. HISPANIAE. CITERIORIS. D. N. M. Q. EORUM.

Ibidem. *Carus Narbonensis.*] Quam incerta fuerit hujus Augusti patria, vide apud Vopiscum. Eutropio Narbonæ natus in Gallia. Pæanius ejus paraphrastes: Κάρος ὁ Ναρβωνήσιος. Γάλλων δ' ἦν ἡ πόλις. Iccirco Γαλάτην eum vocat Zonaras ex Pæanio, quem ad verbum sæpenumero sequitur. Eutropium quoque sequitur Sidonius in Carmine de Narbone. Primus omnium Eutropius Narbonensem ex Gallia vocavit, quum tamen esset Narbonensis quidem, sed ex Illyrio. Fabius enim Cerilianus curiosus scriptor vitæ Cari apud Vopiscum in Illyrio genitum prodit. Jam apud Ptolemæum Illyridos Ναρβῶνα Κολωνία ἐπίσημος dicitur in duob. Palatinis codicibus: quum in excusis vox ἐπίσημος desit. Scriptor, unde hausit Eutropius, qui Narbonensem Carum dixit, intelligebat cum Fabio Ceriliano ortum Colonia nobili Illyriciana Narbona, non autem Martio Narbone Gallicano. Et hoc verissimum est. Apud Plinium Narona legitur.

Hh

Ita legitur in Ptolemaeo sed mendose. Narona enim scribi debet quomodo in Epistolis Vatinij apud Ciceronem appellatur, item apud Plinium et Ethicum, item in Tabula Peutingeri. vide Sirmondum in Notis ad Sidonium p. 150.

„ legitur, & in Itinerario : & in nummo Titi, COL. „ NARONA. Quidam volunt Naronam & Narbo- „ nam eandem esse. Sed deliberandum. Inepte Gregorius Codinus patrem Diocletiani Carum dicit.

Ibid. *Conchen & Ctesiphontem.*] Hæc ex Eutropio: ex eo Sex. Rufus: *Colchen, & Ctesiphontem urbes.*] Sed nomen illius urbis variat in auctoribus, & in scriptis codicibus. *Colchen, Clochen, Conchen.* Κώχλω vocat Gregorius Nazianzenus στηλιτεύτ. β. ἦ γὰρ Κτησιφῶν φρούριον καρτερὸν, καὶ δυσάλωτον, τείχει δὲ ὀπτῆς πλίνθου καὶ τάφρῳ βαθείᾳ, καὶ τοῖς ἐκ τοῦ ποταμοῦ τενάγεσιν ὠχυρωμένη. καὶ φρούριον, ᾧ προσηγορία Κώχη μετὰ τῆς ἴσης ἀσφαλείας συγκείμενον, ὅσπερ φυσικῇ, καὶ ὅση χειροποιήτῳ, τοσοῦτον ἑνώμενον, ὡς μίαν πόλιν δοκεῖν ἀμφοτέρας, τῷ ποταμῷ μέσῳ διειργομένας. Marcellinus lib. XXIV: *Coche, quam Seleuciam nominant.* apud Zosimum lib. III, Ζωχάσης ἀντὶ τοῦ Κώχης legitur, mendose, ut videtur.

Ibid. *fulmine ictus interiit.*] Sidonius:

Tunc, quum fulmine raptus Imperator
Vitam fulminibus parem peregit.

Sed ægrotans in tentorio suo extinctus repertus est, quum eo momento tantum tonitruum exauditum esset, ut multi terrore exanimarentur. Falsam de fulminato Caro opinionem eludit Junius Calpurnius in Epistola quadam, quam apud Vopiscum reperies.

MMCCXCIX. *Numerianus.*] Nihil est incertius, nihil perturbatius temporibus horum trium Auggg. & initio Diocletiani. Carus strenuus & fortissimus Princeps assumpto secum optimo adolescente filio suo Numeriano in expeditione Persica extinctus est. Ibidem paulo post insidiis Apri soceri sui occisus est Numerianus. Auctor Vopiscus. De Numeriano in Orientis expeditione à Caro patre assumpto intellige nummum illum: IMP. C. NUMERIANUS. P. F. AUG. in altera superficie: ORIENS AUGG. Quomodo igitur constabunt illa, quæ idem Vopiscus dicit in Carino, memorabile maxime & Carini & Numeriani hoc habuisse imperium, quod ludos Romanos novis ornatos spectaculis dederunt? Qui potuerunt ambo illos ludos edere, quum Numerianus ex Euphratensi pro- „ vincia pedem post obitum patris non extulerit? Tri- „ ginta enim tantum dies imperasse constat ex priore „ libro Eusebii. Quis non dicat ἀλογισίαν esse? En locupletem testem damus Calpurnium, qui ultima Ecloga hos mirificos ludos eleganter describens ab uno tantum Principe editos fuisse testatur:

O utinam nobis non rustica vestis inesset.
Vidissem propius mea numina, sed mihi sordes,
Pullaque paupertas, & adunco fibula morsu
Obfuerunt. Vtcunque tamen conspeximus ipsum
Longius. ac, nisi me decepit visus, in uno
Et Martis vultus, & Apollinis esse putavi.

Hoc testatur Calpurnius, qui his ludis interfuit, quo verisimilius ab uno Carino, quem Occidentis Augustum reliquerat pater, illos ludos editos fuisse, quam à duobus Carino, & Numeriano, quum tot regionum interjectis spatiis tam procul ab Urbe abesset Numerianus, aut fortasse jam extinctus esset. Sed oritur aliud dubium. Olympius Nemesianus dicat Cynegetica sua Carino, jam patre Caro mortuo. Ita enim scribit:

Nec taceam primum quæ nuper bella sub Arcto
Felici, Carine, manu confeceris ipse
Pene prior genitore Deo —

Nam Deum patrem vocat jam ἀποθεωθέντα. Neque enim aliter intelligendum. Præterea in pulcherrimo nummo Cari aureo apud Abrahamum Gorlæum legitur: DEO. ET. DOMINO CARO. AUG. In alio: ΘΕΩ ΚΑΡΩ ΣΕΒ. ΚΑΘΙΕΡΩCIC. In alio argenteo: DIVO CARO PIO CONSECRATIO. Vivente autem Numeriano & Carino hæc scribebat Nemesianus. Subjicit enim

— jam gaudia nota
Temporis impatiens sensus spretorque morarum
Præsumit. videorque mihi jam cernere fratrum
Augustos habitus, Romam, clarumque Senatum.

Loquitur de Carino & Numeriano, tanquam in eodem loco positi essent, quum tam paucos dies triginta scilicet patri suo Numerianus superfuerit. Accipio autem de Carino & Numeriano in illis Numismatis. IMP. CARINUS. P. F. AUG. in contraria superficie: VIRT. AUGG. item: IMP. NUMERIANUS. F. AUG. In adversa parte: PROVIDENTIA AUGG. An dicemus post mortem Cari Numerianum in Europam trajecisse, ibique interfectum fuisse, non in Oriente? certe videtur aliquot menses, & fortasse annum plus minus superfuisse patri. quod ex ejus nummis paret, IMP. C. M. AUR. NUMERIANUS AUG. in altera superficie, MARS VICTOR. S. C. Vicit ergo post mortem Patris, & victor rediens ab Apro socero interfectus est. Huic certe opinioni favere videtur Chronicon Casaubonianum, ubi scribitur Numerianum ab Apro interfectum in urbe Thraciæ Perintho. Sed quomodo in XXX diebus cum ingenti exercitu ex finibus Persidis in Thraciam venire potuit? Nicephorus vero auctor levissimus in Numeria Thraciæ, quæ urbs nunquam fuit. Sed reliqua portenta de Carino & Numeriano leguntur apud eundem Chronologum, quæ profecto lector mirabitur. Hæc discutiant, quos æquus amavit Jupiter. Nam hoc ambiguum mirari magis, quam solvere possumus.

MMCCC. *Carinus prælio victus.*] Ex Eutropio. Sed multis præliis tentatus est ante quam vinceretur. Auctor Vopiscus. Et nihil est incertius, tempore & anno interitus hujus Imperatoris, & initio Diocletiani: de quo vide in IV de emend. Temp. & quæ in Caput Epocharum scripsimus in Canonibus Isagogicis, ne δὶς τὰ αὐτά.

MMCCCI. *Diocletianus.*] Ex Eutropio. Est autem hic unius anni metachronismus, si à Kal. Januarii ex Romano usu ordiamur, & amplius, si Æræ Diocletianeæ ratio habeatur, à XXIX Augusti, numero MMCCC. Inde enim est exordium anni τοῦ Πασχαλίου Ægyptiorum Christianorum, quæ epoche hodie dicitur *Terikil Kupti.* Sed Ecclesiæ, Græca, & Latina, incipiebant annos Diocletiani in vetustissimo Paschali à Martio numeri MMCCCI, Maximo II, & Aquilino Coss. At Ægyptii, sive Elkupti, à XXIX Augusti, numeri, ut diximus, MMCCC, Diocletiano II, & Aristobulo Coss. Hæc enim Æra non est instituta ab initio Diocletiani, sed ad methodum numeri aurei. Novilunium enim mensis primi autumnalis incidit in XXIX Augusti: & XIV Luna Paschalis in V diem Aprilis sequentis. Ideo usque in hodiernum diem is est annus primus aurei numeri, ἐννεαδεκαετηρίδος Πασχαλίας. Chronicon Casaubonianum: ἰνδ. Δ. ΥΠ. Διοκλητιανοῦ Αὐγούστου τὸ β, καὶ Ἀριστοβούλου. ἀπὸ τούτων τῶν ὑπάτων τίθενται τὰ Διοκλητιανοῦ ἔτη εἰς τὸ Πασχάλιον. Recte. Nam illis Consulib. indictio IV inivit mense Septembri, & noviluvium incidit in neomeniam Thoth Diocletianei, XXIX Augusti. Hermannus Contractus: *Huc usque ab incarnatione Domini, supputantur secundum Dionysium, anni CCLXXXIV.* Et: *Ab hoc anno Græci Paschales cyclos inchoabant.* Sane secundum Dionysium & Ecclesiæ Latinæ institutum, ab incarnatione, ad primum annum numeri aurei Diocletianei, sunt anni CCLXXXIV absoluti: &

annus

annus CCLXXXV est primus Diocletiani à Martio. Porro à Diocletiano Aug. II, & Aristobulo Coss. ad tempora Juliani Apostatæ, nullum hominem privatum ulli Augusto collegam fuisse scribit Ammianus initio libri XXIII: hoc est per annos LXXVIII solum Julianum Aug. IV Cos. habuisse collegam Sallustium hominem privatum.

MMCCCIII. *quæ factioni suæ Bacaudarum nomen indiderat.*] Hieronymus ex Eutropio: ex quo nomen Bacaudarum, aut Bagaudarum illis temporibus cœpisse discimus. Neque enim est vox Gallica, sed nomen factionis, aut populi. Ab eo tempore latrones in Gallia Bacaudas dici mos obtinuit. Aurel. Victor Schotti scribit Gallorum lingua latrones Bacaudas vocari: quod verum est à temporibus Diocletiani, non autem retro. neque solum Bacaudæ latrones dicti, sed Bacauda latrocinium, tumultus popularis, motus agrestium, seditio. Prosper: *Eudoxius arte medicus, pravi, sed exercitati ingenii in Bagauda id temporis mota delatus, ad Chunnos confugit.* Infra: *Omnia pene Galliarum servitia in Bagaudam conspiravere.* πάντα τὰ κελτικὰ ἀνδράποδα εἰς ἀποστασιν συνώμοσαν. Eumenius Rhetor de Scholis: *latrocinio bagaudicæ rebellionis obsessa.* Salvianus lib. V: *Et vocamus rebelles, vocamus perditos, quos esse compulimus criminosos. Quibus enim aliis rebus Bagaudæ facti sunt, nisi iniquitatibus nostris,* &c. Ubi Bagaudæ pro rebellibus, quum ab imperio Diocletiani omnes rebelles Bagaudæ vocari cœperint: quod & ejusdem scriptoris aliis verbis confirmatur: *Aut quid aliud etiam nunc agitur, quam tunc actum est, id est, ut qui adhuc Bagaudæ non sunt, esse cogantur?* μαλτάρεις vocabant Constantinopolitani, & Bagaudam ipsam μάλτιν, corrupto nomine Latino *tumultus*, ut videtur. Zosimo οἱ περὶ τὰς Ἄλπεις Βακαῦδαι sunt manifesto, quales in Pyrenæis *Bandolieri*, in montanis Pannoniæ *Martolossi* dicuntur, in desertis Moschoviæ *Cosaki*. Itaque gentes illæ in veteri Inscriptione dicuntur Baquates:

D. M.
MEMORIS
FILI
ARRETI. CHANARTÆ
PRINCIPIS. GENTIUM
BAQUATIUM.
QUI VIXIT
ANN. XVI.

„ Sic apud Sidonium Vargos pro latrunculis dici le-
„ gimus. quam tamen vocem Gallicam esse non puta-
„ mus. An Bekkeselenica hoc verbum notaverint, non memini, neque admodum curo. Illud scio, si ab auctore animadversum est, non defuisse illi originem Brabanticam: ut non tempore Diocletiani natum sit, sed eo, quo nullus adhuc Hebraismus in rerum natura erat. Is qui præfationem operi illius posthumo præposuit, ait me homini divino obtrectare imperitia Teutonismi. Ille ignorabat me tunc non adeo Germanici Teutonismi imperitum fuisse, ut difficile mihi fuerit judicare alterum insanire, ipsum vero decipi. Sed theatrum illud, quod ille excalfecerat stultorum plausibus, jam incipit frigere. Nam quos ratio non potuit, eos usus & longa dies stultorum magistra invitos resipiscere docuit.

Ibid. *factioni suæ.*] Cujus duces Ælianus & Amandus purpuram in Galliis sumpserant. Nummi eorum: IMP. C. L. ÆLIANUS, P. F. AUG. &, IMP. C. CN. AMANDUS P. F. AUG.

Ibid. *Carausius sumpta purpura.*] Nummi: IMP. CARAUSIUS. P. F. AUG. Item: IMP. C. CARAUSIUS P. F. AUG.

Ibid. *Narseus Orienti bellum intulit.*] Hæc quidem ἀλογιστία est. Nam iste Narseus inivit regnum numero MMCCCXI. annis VIII post hunc, anno Christi Dionysiano CCXCV. Victus autem Narses est à Galerio anno ante, quam Diocletianus purpuram deponeret, triumphatus eo ipso, quo purpuram deposuit. Itaque bellum Orienti intulisse necesse est paulo antequam victo & fugato Galerio, mox ipse à Galerio victus & fugatus est.

MMCCCIII. *Quinquegentiani.*] Ab Eutropio Hieronymus, Eutropius ab Aur. Victore Andreæ Schotti. Quinquegentiani sunt Πενταπολῖται Λιβύης, ubi Cyrenæ. Pomponius Lætus hæc verba Eutropii in suum Diocletianum describens ita pervertit: *Inde translatus in Africam Gentianos devicit, qui vix pacem impetrarunt. Quinquagenarii & supra eum numerum annorum hi milites fuere, qui Africam deripiebant.* Vides delirium. Divulso nomine composito, ex priore membro milites latrones, ex posteriore populos fecit. Nihil superest, quam illi μετὰ χειρῶν κροτῆσαι. Nam strenuum facinus egit. Omnis provincia, quæ à numero civitatum cognomen sortita est, potest ad hunc modum componi: nimirum πεντάπολις, Quinquegentes. Πενταπολῖται, Quinquegentiani, à quinque civitatibus illius provinciæ, Cyrenis, Ptolemaide, Arsinoë (quæ & Teuchira) Darnis, & Berenice, quas civitates Hesperidas vocabant. Ideo aliæ Quinquegentes, alii Quinquegentiani ultra Tigrim à Sex. Rufo ponuntur: *Supra ripam*, inquit, *Tigridis est limes reformatus ita, ut Quinquegentium trans Tigridem constitutarum ditionem assequeremur.* Id factum refert sub Diocletiano. Infra vocat paulo laxiore appellatione transtigritanas quinque regiones, quomodo & Ammianus lib. XXV: *quinque Regiones Transtigritanas, Arzanenam, & Moxoenam, & Zabdicenam, itidemque Rhebimenam, & Corduenam.* Sic Novempopuloniam nostram quid impediret nominare ἐννεάπολιν, Novempopulanos, ἐννεαπολίτας, Novemgentes, Novemgentianos? Zonaras post Pæanium Γεντιανοὺς vocat. καὶ πέντε πόλεων Γεντιανῶν τὴν Ἀφρικὴν κατατρεχόντων, ὁ Ἑρκούλιος τούτους καταγωνίσατο. Inepte vocem divisit, ut fecit postea Pomponius Lætus. Πεντάπολις quoque vocata est regio Asphaltidis lacus propter quinque urbes, quæ ibi ἐκ θεομηνίας conflagrarunt. Quid vetat vocari Quinquegentianos maris mortui?

Ibid. *Achilleus.*] Nummi. AYT. K. A. ЄΠΙΔ. AXIAΛЄOC CЄB. L. Γ. item: AYT. K. A. ЄΠ. AXIAΛЄOC. ЄYC. L. Є. & AYT. K. A. AXIAΛЄYC, ЄYT. CЄB. L. ς.

Ibid. *Constantius & Galerius Maximianus Cæsares assumuntur.*] Omnia Hieronymus ad verbum ex Eutropio. Nummi: ΚΩΝCΤΑΝΤΙΟΣ ΚΑΙCΑΡ. & : CONSTANTIUS NOB. CAES. Item: GAL. VAL. MAXIMIANUS NOB. CAES. Ita orbis à qua- „
tuor regebatur, duob. Augustis, & duobus Cæsa- „
rib. Unde τετράχορδον eos vocat Julianus Apostata. „
& παναρμόνιον τετράχορδον. Ita duo Maximiani eo- „
dem tempore imperabant. Sed M. Aur. Valerius Ma- „
ximianus distinguitur à Galerio Maximiano cognomi- „
ne SENIORIS. Nummi: D. N. MAXIMIANO BEA- „
TISSIMO SEN. AUG. &: IMP. MAXIMIANUS SEN. „
AUG. &: DIVUS MAXIMIANUS SEN. FORT. IMP. & „
DIVO MAXIMIANO SEN. OPT. IMP. „

Ibid. *quorum Constantius Claudii ex filia nepos.*] Error Eutropii. Claudius, qui rerum potitus est, item Quintillus, ac Crispus, fratres fuerunt. Crispi filia Claudia: ex qua & Eutropio nobilissimo gentis Dardanæ viro Constantius Cæsar cognomento Χλωρὸς Constan-

tini magni pater genitus. auctor Trebell. Pollio. Hoc modo Constantius non Claudii, sed Crispi fratris ejus ex filia nepos fuit. Neque mirum, si idem legas in Zonara. Pæanium enim Eutropii paraphrasten ad verbum transcribit. Κωνστάντιος, ὃς ἐπίκλησιν Χλωρὸς διὰ τὴν ὠχρότητα, θυγατριδοῦς Κλαυδίου τοῦ μικροῦ βασιλεύσαντος. Trebell. Pollio in Gallieno: *Is enim est Claudius, à quo Constantinus vigilantissimus Cæsar originem ducit.* Hoc falsum. Constantinus enim trahit ori-
„ ginem à filia Crispi fratris Claudii, non à Claudio.
„ Tamen idem dicit Optatianus Porphyrius:

„ — *cui gaudia casta*
„ *Claudius invictus bellis insignia magna*
„ *Virtutum tulerit Gothico de milite parta.*
„ Item: — *cui Claudius acer*
„ *Magnanimum sidus dat clarum è numine divo*
„ *Imperium, virtus quem felix optat alumnum.*

„ Et Julianus Apostata: ἐπεστράτευσε Κλαύδιος, ὡς
„ ἐν ἀποδόντες οἱ θεοὶ πάντες ἠγάσθησαν τι αὐτὸν τῆς
„ μεγαλοψυχίας, καὶ ἐπέδωκαν αὐτοῦ τῷ γένει τὴν
„ ἀρχὴν, νομίσαντες οὕτω φιλοπάτριδος ἀνδρὸς
„ ἐπὶ πλεῖστον εἶναι τὸ γένος ἐν ἡγεμονίᾳ. Et in Pa-
„ negyrico Constantii: τὰ γε μὴν τῆς ἡμετέρας συγγε-
„ νείας ἤρξατο μὲν ἀπὸ Κλαυδίου. &c.

MMcccix. *Carporum.*] A. Sex. Aur. Victore Andr. Schotti: *Carporumque natio translata omnis in nostrum solum, cujus fere pars jam tum ab Aureliano erat.........* Eumenius in Panegyrico ad Constantium: *Contenta sit voce gloriæ suæ, & proxima illa ruina Carporum.* Sed hic est ὕστερον πρότερον. Nam translatio illa Carporum contigit postquam Britanniæ à tyrannide Carausii & Alecti liberatæ sunt.

MMcccx. *Primus Diocletianus adorari se.*] Hieronymus ad verbum ex Eutropio. Zonaras ex Pæanio Eutropii paraphraste omnia desumpsit, quæ de Diocletiano scribit. Tamen quæ huc faciunt, ex quodam alio Græco deprompsisse videtur. οἷς ἐπαρθεὶς ὁ Διοκλητιανὸς, καὶ μέγα φρονήσας οὐκ ἔτι προσαγορεύεσθαι παρὰ τῆς γερουσίας, ὡς πρώην, ἠνείχετο, ἀλλὰ προσκυνεῖσθαι ἠξίωσεν καὶ τὰς ἐσθῆτας ἑαυτοῦ, καὶ τὰ ὑποδήματα χρυσῷ, καὶ λίθοις, καὶ μαργάροις ἐκόσμησε. καὶ πλείονα πολυτέλειαν τοῖς βασιλικοῖς παρασήμοις ἐνέθετο. οἱ πρώην γὰρ βασιλεῖς κατὰ τοὺς ὑπάτους ἐτίμηντο, καὶ τῆς βασιλείας παράσημον μόνον εἶχον πορφυροῦν περιβόλαιον.

Ibid. *Primus Diocletianus adorari se ut Deum.*] Aur. Victor Andreæ Schotti: *Primus omnium Caligulam post, Domitianumque, Dominum palam dici passus, & adorari se, appellarique uti Deum.*

Ibid. *& gemmas vestibus calceamentisque.*] Non primus hoc fecit. Carinus ante eum. Vopiscus in Carino. *Habuit gemmas in calceis: nisi gemmata fibula usus non est.* Quin & Aurelianus gemmas vestimentis inseruit. Sed an decimo duntaxat anno imperii sui Diocletianus & ut Deus adorari, & gemmatis calceis uti cœperit, haud equidem scio. Hoc unum scio eum morem esse Hieronymo, ut ejusmodi multa in quemvis annum conjiciat, quemadmodum Alexandrum Mamææ unice pium in matrem suam fuisse ponit in anno decimo ejus imperii. Ejuscemodi habebant locum initio imperii eorum, de quibus hæc referuntur.

MMcccxii. *Alexandria cum omni Aegypto.*] Ad verbum Hieronymus ex Eutropio.

Ibid. *Itaque plurimi per totam Aegyptum gravibus.*] Eutropius: *Victoria acerbe usus est. Totam Aegyptum gravibus proscriptionibus cædibusque fœdavit.* Quæ auctor Græcus apud Suidam fere totidem verbis extulit. οὗτος ὁ ἄνθρωπος καὶ μισόχριστος μνήμῃ καὶ ὀργῇ τῆς περὶ τὴν ἀρχὴν νεωτερισθέντων περὶ τὴν Αἴγυπτον οὐ μετρίαις οὐδὲ ἡμέραις τοῦ κρατεῖν ἀπεχρήσατο, ἀλλὰ προγραφαῖς τε καὶ φόνοις τῶν ἐπισήμων μιαίνων ἐπλήθυνε τὴν Αἴγυπτον.

MMcccxv. *Post decem annos per Asclepiodotum.*] Hie- „
ronymus ex Eutropio, quamvis & Græca idem so- „
nent. Nam septem annos Britannias Carausius Tyrannus adversus Diocletianum & Maximianum Augg. obtinuit: quo per Alectum familiarem suum occiso, ipse Alectus triennio Britannias per tyrannidem possedit: donec ductu Asclepiodoti Pr. Pr. victus & occisus est. Ita fit decennium ab initio tyrannidis Carausianæ, ad exitum Alecti: cujus nummus hoc titulo cusus est: IMP. C. ALECTUS. P. F. AUG. Unde discimus non Allectum Latino nomine, sed Ἀλήκτην Græco vocatum. Itaque male apud Pæanium per λλ, Ἀλλήκτος.

MMcccxvi. *Iuxta Lingonas.*] Strictim Hieronymus ex Eutropio, quæ ille fusius in hunc modum: *Per idem tempus à Constantio Cæsare in Gallia pugnatum est circa Lingonas. Die una adversam & secundam fortunam expertus est. Nam quum repente Barbaris ingruentibus intra civitatem esset coactus tam præcipiti necessitate, ut clausis portis, per murum funibus tolleretur, vix quinque horis mediis adventante exercitu* LX *fere millia Alemannorum cecidit.* Mirum vero Eumenium verba habentem ad Constantium, tam insignem victoriam obiter perstrinxisse, hominem alioqui laudum Constantii prodigum. *Quum toties*, inquit, *proculcata esset Alemannia.* Sed Ἀλανοὺς Græca Eusebii vocant, non Ἀλαμαννοὺς: & ἑξακισχιλίους, non autem ἑξηκοντακισχιλίους. Utrobique vitium est.

Ibid. *Galerius Maximianus victus à Narseo.*] Hieronymus carptim, ut solet, quæ laxius ab Eutropio referuntur. *Galerius Maximianus primum adversum Narseum prælium haud secundum habuit, inter Callinicum & Carras congressus, quum inconsulte magis, quam ignave dimicasset. Admodum enim parva manu cum copiosissimo hoste commisit. Pulsus igitur, & ad Diocletianum profectus, quum ei in itinere occurrisset, tanta insolentia fertur à Diocletiano exceptus, ut per aliquot passuum millia purpuratus tradatur ad vehiculum cucurrisse.* Pauca supersunt nobis hodie gesta Diocletiani, penuria auctorum. Ex iis, qui supersunt, nullus plura de eo paucioribus verbis complexus est, quam Eutropius.

Ibid. *ante carpentum Diocletiani.*] Sex. Rufus: *Sub Diocletiano Principe pompa victoria nota de Persis est. Maximianus Cæsar prima congressione quum contra innumeram multitudinem cum paucis acriter dimicasset, pulsus recessit. Hoc tanta à Diocletiano indignatione susceptus est, ut ante carpentum ejus per aliquot millia passuum cucurrerit purpuratus.*

MMcccxviii. *Galerius Maximianus superato Narseo.*] Strictim ex Eutropio.

Ibid. *Therma Roma Diocletiana.*] Nomine ipsius Diocletiani solo agnoscit veteris marmoris fragmentum Romæ:

THERMAS. DIOCLETIANAS.
A. VETERIBUS. PRINCIPIB.
INSTITUTAS. OMN.....

Aliud vero marmor in eisdem Thermis effossum Maximiano Herculio, Constantino Chloro Augg. Galerio Maximiano, & Severo Coss. attribuit.

CONSTANTINUS. ET. MAXIMIANUS. INVICTI. AUG.
SEVERUS. ET. MAXIMIANUS. CÆSS.
THERMAS. ORNAVER. ET. ROMANIS. SUIS.
DEDICAVER.

Extant & alia saxa, in quibus eadem, & plura. ut illud Romæ ad Templum S. Susannæ:

DD. NN.

DD. NN. DIOCLETIANUS. ET MAXIMIANUS. INVICTI. SENIORES. AUGUSTI. PATRES. IMPERATORUM. ET CÆSARUM. CONSTANTIUS. ET. MAXIMIANUS. INVICTI. AUGG. ET. SEVERUS. ET. MAXIMIANUS. NOBILISSIMI. CÆSARES. THERMAS. FELICES. DIOCLETIANI. AUG. FRATRIS. SUI. NOMINE. CONSECRAV. COEPTIS. ÆDIFICIIS. PRO. TANTI. OPERIS. MAGNITUDINE. OMNI. CULTU. PERFECTAS. ROMANIS. SUIS. DEDIC.

In Thermis ipsis Diocletiani non absimile huic legitur. Excerpta Olympiodori: ἦσαν δὲ καὶ λουτρὰ δημόσια παμμεγέθη. αἱ μὲν Ἀντωνινιαναὶ οὕτω καλούμεναι εἰς χρείαν τῶν λουομένων καθέδρας εἶχον παρακειμένας χιλίας ἑξακοσίας ἐκ μαρμάρου κατεσκευασμένας
,, ξεστοῦ. αἱ δὲ Διοκλητιαναὶ ἐγγὺς διπλασίους. Si-
,, donius:

,, *Hinc ad balnea non Neroniana,*
,, *Nec quæ Agrippa dedit, ut ille, cujus*
,, *Bustum Dalmaticæ vident Salonæ.*

,, In vetustis martyrologiis scriptum extat Saturninum,
,, & Sisinnium martyres ad fodiendam arenam damna-
,, tos, ad construendas has Thermas.

Ibid. *Alexandrina Ecclesia.*] Hujus præstantissimi famuli Christi martyrium pete ex lib. VIII. Eccl. Hist. & ex Epiphanio, Hæresi LXVIII.

,, Ibid. *Iobeleus secundum majores.*] Hæc verba in ora
,, libri PET. & BONG. minori charactere notata
,, sunt. Erat annus mundi juxta Hebræos 4251. quæ
,, sunt hebdomades 607. anni duo. Iobelei 86, hebdo-
,, mades quinq; , anni duo. Desunt anni quinque. Nam
,, 4256 sunt Iobelei 87 absoluti. Sed Eusebius secun-
,, dum Ecclesiastes, apud quos Iobel est L annorum
,, solidorum, intelligit ab Adam præteriisse Iobel 85.
,, & tunc iniisse octogesimam sextam πεντηκονταετη-
,, ρίδα.

Ibid. *Diocletianus & Maximianus Augusti insigni pompa.*] ἀναχρονισμός. Hoc enim gestum vicesimo anno imperii eorum, aliquot mensibus antequam purpuram deponerent.

MMCCCXIX. *Decima persecutio.*] Annus Antiochenus CCCLI hic appositus designat tempus horrendæ hujus persecutionis. Erat enim Christi Dionysianus CCCIII. Numerus aureus XIX. Cyclus Solis IV. Sed Eusebius ait illum annum fuisse à Christi natali CCCV, quando oratoria Christiana subversa. In fine VIII lib. Hist. Ecclesiast. ἀπὸ τῆς τοῦ σωτῆρος ἡμῶν γενέσεως, ἐπὶ τὴν τῶν προσευκτηρίων καθαίρεσιν, εἰς ἔτη συντείνουσα πέντε καὶ τριακόσια. Sane annus Christi CCCV, secundum Eusebium, est CCCIV secundum Dionysium. Idem occurrit in Oratione, quæ inscripta fuit πολιτεία τῶν ἁγίων πατέρων ἡμῶν Μητροφάνους καὶ Ἀλεξάνδρου, apud Photium 764, ἐννεακαιδεκάτῳ ἔτει τῆς Διοκλητιανοῦ βασιλείας, τῆς δὲ τοῦ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ παρουσίας τ δ καὶ τ ἔτους, πάλιν ὁ καθ' ἡμῶν ἐκρατύνθη διωγμός. Hoc modo uno anno minus hic dictum fuerit. Sed Eusebius ait ineunte solenni Paschali Oratoria eversa fuisse. hic dicitur mense Martio id gestum. At anno CCCIV nona Aprilis fuit Pascha ἀναστάσιμον. Ideo octava Aprilis Sabbatum magnum, καὶ προσάββατον τοῦ Πάσχα. Non contigerit ergo mense Martio, aut, si Martio, non hoc anno. Ego non possum non amplecti notam epochæ Antiochenæ, cui contradici non potest. Nam tunc Orientales cum Occidentalibus non conveniebant in embolismo. Orientalibus VIII, & XIX annus numeri aurei erat embolimæus, quod post tempora Dionysii Exigui receptum est. At Paschale Occidentalium Ecclesiarum eos annos sine embolismo transigebat. Itaque anno Christi proposito CCCIII Dionysiano, Antiochensium CCCLI nobis constat in Occidente πάσχα ἀναστάσιμον celebratum XXI Martii: in Oriente XVIII Ξανθικοῦ, id est Aprilis. Eusebius tamen quum diserte dicat eum mensem fuisse Δύστρον, id est Martium, & τῆς τοῦ σωτηρίου πάθους ἑορτῆς ἐπελαυνούσης Oratoria eversa fuisse, aliud dicendum est. Non enim sentit, ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ σωτηριώδους πάθους, sed ἐπελαυνούσης τῆς ἑορτῆς, *appetente festo.* Neque tamen impræsentia huic loco ne mediocrem solutionem quidem adhiberi possumus. Mirari vero succurrit de Epocha Antiochena, quæ in annum antecedentem hoc gestum confert. Quin & Chronicon Casaubonianum ad aliud dubium nos vocat, in quo hoc gestum dicitur mense Dystro, (Martio) XXV die. quod non potuit accidere, nisi anno Christi Dionysiano CCCV, aureo numero II, Cyclo Solis VI. Quod si verum est, Pascha celebratum est die ipso termini, ut eo sæculo non raro accidit.

Ibid. *Ecclesiæ subversæ sunt.*] Lactantius lib. V, cap. II. *Ego, quum in Bithynia oratorias literas accitus docerem, contigissetque, ut eodem tempore Dei templum everteretur,* &c.

MMCCCXX. *Secundo anno persecutionis Diocletianus Nicomediæ, Maximianus Mediolani purpuram deposuerunt.*] Hic est annus centesimus primus à ludis sæcularibus Imp. Severi. Zosimus: ἀπὸ γὰρ τῆς Χιλωνος καὶ Λίβωνος ὑπατείας, καθ' ἣν Σεβῆρος τὴν τῶν σεκουλαρίων ἤγαγεν ἑορτὴν, ἄχρις ὅτι Διοκλητιανὸς ἐννάκις, ὀκτάκις δὲ Μαξιμιανὸς γεγόνασιν ὕπατοι, διεληλύθασιν εἰς ἐνιαυτοὺς πρὸς τοῖς ἑκατόν. καὶ τότε ὁ Διοκλητιανὸς ἰδιώτης ἐκ βασιλέως ἐγένετο. Sed nonus Diocletiani, & octavus Maximiani Consulatus conveniunt numero MMCCCXXII. Non igitur deposuerunt purpuram numero MMCCCXX, sed MMCCCXXII. Quod si objiciatur metachronismus Onufrianus unius anni, saltem deposuerint purpuram numero MMCCCXXI. Sed Diocletianus decimum consulatum gessit. quod negari non potest. Ecquis audeat dicere eum fuisse Consulem post depositam purpuram, quum certum sit ab eo tempore privatum in villa degisse in agro Salonino, & triennio post depositam purpuram decessisse? Certe multos veteres decepit Epocha Ægyptiorum Diocletianea, dum putant initium imperii Diocletianei ab illa consurgere. quod falsissimum est. Hinc Sex. Aurel. Victor scribit Diocletianum imperasse annos XXV, vere, & falso. vere quidem, quod totidem anni sunt à Thoth Elkupti, hoc est à XXIX Augusti, anno Christi Dionysiano CCLXXXIV. falso autem, quod initium imperii Diocletianei orditur ab Epocha Elkupti. Annus igitur XXV Elkupti congruit numero MMCCCXXIII, Diocletiano X, Maximiano VII Coss. Hallucinationes igitur, quæ in annis & initio imperii Diocletianei commissæ sunt, non aliunde natæ, quam ex confusione initiorum Æræ Elkupti, & imperii Diocletianei, propterea quod Æra Elkupti nomine annorum Diocletiani semper citatur. Ex tot autem auctoribus nullum reperimus, qui conjecturæ nostræ certissimæ faveat, præter Sex. Aur. Victorem vulgarem, qui annos XXV imperio Diocletiani attribuit. quod verum est, ut diximus, siquidem ab initio Æræ Elkupti deducantur. At quid absurdius erat, quam Diocletianum deposuisse purpuram ante decimum Consulatum suum, & post depositam purpuram privatum vixisse, siquidem post illud tempus Consulatum decimum gesserit? Si igitur vigesimo imperii anno deposuit purpuram, ergo primus annus imperii ejus convenit anno Christi Dionysiano CCCVIII, quatuor annis post, quam

Epocha Elkupti inſtituta eſt. Nam certe triennium ſolidum, quantum colligere poſſumus, Carinus bellum cum Diocletiano geſſit vario certaminum eventu. Atque adeo nihil eſt obſcurius in temporum Romanorum ratione eo intervallo, quod interjectum eſt inter initium Epochæ Elkupti Diocletianeę, & medium imperium Conſtantini Aug.

,, Ibidem. *Secundum Antiochenos.*] Hæc verba non ,, in contextu, ſed è regione ſcripta leguntur in vete- ,, ribus libris.

MMCCCXXI. *Galerius ſolus biennio Auguſtus imperium tenuit.*] Sequutus ſum PR. qui hic ſtatuunt annum primum Galerii, poſtquam Auguſtus factus eſt, Diocletiano imperium abdicante. POST. & editiones hinc Conſtantini ordiuntur imperium peſſime.

Ibid. *biennio Auguſtus.*] Aur. Victor Andreæ Schotti quinquennium imperaſſe ſcribit. Quod verum eſt. Biennium enim ſolidum Auguſtus fuit ante imperium Conſtantini, quarto autem anno Conſtantini obiit.

MMCCCXXI. *Maximinus & Severus.*] Galerius Valerius Maximianus ortus Dacia Ripenſi, parentibus agrariis, unde illi cognomen Armentario, Diocletiano imperium deponente, Cæſares ſibi adſcivit Flavium Valerium Severum, & Galerium Valerium Maximinum Dazam ſororis filium. Quare Galerius Maximianus, & Galerius Maximinus etiam attentiori lectori perturbationem pariunt. in libris quoque non raro pro Galerio Maximino, Maximianus ponitur.

Ibid. *Maximinus.*] Nummi: MAXIMINUS NOB. CAES. A. Q. T. &: GAL. VAL. MAXIMINUS. NOB. CAES. Apud Euſebium Hiſt. Eccleſ. lib. IX, pag. 104, dicitur Μαξιμῖνος Σεβαστός, item in Chronico Caſauboniano ſemper dicitur Μαξιμῖνος ἰόβιος, qui potius erat Γαλέριος Μαξιμιανός. Itaque mira eſt confuſio. Nam ibi quoque variat lectio, quum etiam ſcriptum ſit Μαξιμιανὸς ἰόβιος: Sic apud Marcellinum lib. XXV, quum de urbe Tarſo loquitur, *Maximiani* pro *Maximini* legitur. *Maximini ſtatua Cæſaris locata in veſtibulo Regiæ amiſit repente ſphæram æream formatam in ſpeciem poli, quam geſtabat.* Iſte ἰόβιος vocatur. Nummus: ΑΥΓ. Κ. Γ. ΙΟΥΑ. ΟΥΑ. ΜΑΞΙΜΕΙΝΟϹ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ΙΩΝΙΑ. &: ΑΥΓ. ΙΟΥ. ΟΥΑ. ΜΑΞΙΜΕΙΝΟϹ. ΕΦΕϹΙΩΝ.

Ibidem. *& Severus.*] Nummi: ΦΛΑ. ΟΥΑΛ. ϹΕΒΗΡΟϹ. ΚΑΙϹ. &: SEVERUS NOB. CÆS. &: SEVERVS NOBILISSIMVS CÆS. &: FL. VAL. SEVERVS NOB. CÆS.

MMCCCXXII. *Conſtantius* XVI *imperii anno diem obiit.*] Repetit ejus initium ex quo Cæſar aſſumptus à Diocletiano & Maximiano. Apud Photium ἐν τῇ πολιτείᾳ ἁγίων πατέρων tertio anno perſecutionis obiiſſe dicitur. τρίτον δὲ ἤδη τότε τὴν ἔτος τοῦ καθ᾽ ἡμῶν διωγμοῦ, ἐν ᾧ καὶ Κωνστάντιος πρὸς τὴν ἄφθαρτον βασιλείαν τὴν ἐπίκηρον ἤμειψε. Sed annos XIII Conſtantium & Galerium Maximianum potentiam Cæſarum geſſiſſe ſcribit Aur. Victor And. Schotti, & annuum imperium Auguſti Conſtantio, quinquennale Gal. Maximiano fuiſſe. Adeo, ut dixi, incertæ ſunt horum Imperiorum, Cæſarum, & Auguſtorum Epochæ.

,, Ibid. *diem obiit.*] Ejus ἀποθέωσις in nummo æreo. ,, Caput Conſtantii cum inſcriptione DIVO CON- ,, STANTIO PIO. In altera ſuperficie Templum, ,, ſive ἡρῷον, aquilis duabus utrinque aſtantibus. In- ,, ſcriptio: MEMORIA FELIX. Infra PLN.

Ibidem. *Conſtantinus ex concubina Helena.*] Auguſta vocata eſt à nepotibus, & filio, ut teſtantur nummi: FL. HELENA. AVGVSTA. SECVRITAS REIPVBLICÆ. P. CONS. &: FL. JVL. HELENÆ. AVG. PAX. PVBLICA. Duo item Saxa.

Romæ:

DOMINÆ. NOSTRÆ. FL. IVL.
HELENÆ. PIISSIMÆ. AVG.
GENETRICI. D. N. CONSTAN-
TINI. MAXIMI. VICTORIS.
CLEMENTISSIMI. SEMPER.
AVGVSTI. AVIÆ. CONSTAN-
TINI. ET. CONSTANTI. BEATIS-
SIMORVM. PRINCIPVM.
JVLIUS. MAXIMIANVS. V. C.
COMES. PIETATI. EIVS.
SEMPER. DICATISS.

Neapoli:

PIISSIMAE. AC. VENERABI-
LI. DOMINAE. NOSTRAE.
HELENAE. AVGVSTAE.
MATRI.
DOMINI. NOSTRI. VICTORIS.
IMPER. AVG. CONSTANTINI.
ET. AVIAE. DOMINORVM.
NOSTRORVM. CAESARVM.
ORDO. ET: POPVLVS.
NEAPOLITANVS.

Nam certum eſt nunquam Auguſtam vocatam vivente Chloro. Euſebius: οὕτω δὲ ἀξιώματι βασιλικῷ τετιμηκότα (matrem ſcilicet) ὡς ἐν πᾶσιν ἔθνεσι καὶ παρ᾽ αὐτοῖς τοῖς στρατιωτικοῖς τάγμασιν Αὐγούσταν βασιλίδα ἀναγορεύεσθαι, χρυσοῖς τε νομίσμασι καὶ τὴν αὐτῆς ἐκτυποῦσθαι εἰκόνα.

Ibid. *ex concubina Helena.*] Chronicon Caſauboni ὁ παῖς αὐτοῦ Κωνσταντῖνος ὁ νόθος ἐξ Ἑλένης αὐτῷ γενόμενος. Zoſimus hoſtis nominis Conſtantini: Κωνσταντῖνος ἐξ ὁμιλίας γυναικὸς οὐ σεμνῆς, οὐδὲ κατὰ νόμον συνελθούσης Κωνσταντίῳ τῷ βασιλεῖ γεγενημένος. Idem dicit, quod Hieronymus. At Eutropius: *Conſtantinus ex obſcuriori matrimonio ejus filius.* Si ex matrimonio, ergo κατὰ νόμον συνελθούσης, adverſus ſententiam Zoſimi, & Hieronymi. Ea ergo fuerit non concubina, ſed prior uxor. Atqui non poteſt. Nam prior uxor erat Minervia, mater Criſpi Cæſaris, quam dimittere coactus eſt, quum Theodoram privignam Herculii duxit uxorem, ſororem uterinam Maxentii matre Eutropia. quo nomine Maxentius Herculii & Eutropiæ filius Conſtantium cognatum ſuum vocat, id eſt ſororis ſuæ virum, quomodo etiam hodie idiotiſmus Italicus, Aquitanicus, Tectoſagicus, Provincialis loquitur. In nummis: IMP. MAXENTIUS DIVO. CONSTANTIO. COGNAT. MEMORIAE. AETERNAE.

Ibid. *regnum invadit.*] Non invaſit, ſed ab exercitu Britannico ad imperium evectus eſt, ut ſcribunt Aur. Victor, & Zoſimus. Nam falſum eſt, quod ſcribitur ἐν τῇ πολιτείᾳ Μητροφάνους καὶ Ἀλεξάνδρου, à moriente Conſtantio Conſtantinum ſucceſſorem imperii deſignatum. τὸν Μαξιμιανὸν ἐνεδρεύοντα τὸν Κωνσταντῖνον ἀνελεῖν μὴ λαθεῖν. διὸ καὶ πρὸς τὸν πατέρα φυγεῖν. καὶ τελευτῶντα καταλαβὼν χειροτονεῖται παρ᾽ αὐτοῦ τῆς βασιλείας. Apud Apoſtatam Conſtantius Con- " ſtantini F. de patre ſuo ita ait: ὁ πατὴρ δὲ τοῦ μὲν " προσήκουσαν αὐτῷ μοῖραν μάλα εὐσεβῶς ἐκλη- "

,, σαντο

„ ἀλλὰ περιμένειν τὴν εἱμαρμένην περὶ τὴν τοῦ πα„ τρὸς τελευτὴν. expectasse maturum obitum Constan„ tii, non autem imperium ante ejus mortem affectasse. imo τελευτήσαντα, non τελευτῶντα invenit patrem suum. Simile delirium, quod idem auctor scribit, Constantinum à patre suo Constantio sacris literis eruditum, & ab eo Cæsarem designatum fuisse: quum neque Constantius unquam Christianus, neque Constantinus Cæsar fuerit sub patre, sed sub Galerio, si nummis credimus: FL. VAL. CONSTANTINUS NOB. CÆS. &, CONSERVATOR. AFRICÆ. SUÆ. &, CONSERVATORES. KART. SUÆ. R. K. Δ. Quod mihi tenebricosius est Cimmeriis tenebris. Nam historia nulla refert aut eum Cæsarem à Galerio dictum, aut unquam „ in Africa fuisse. neque huc referri possunt quæ Opta„ tianus Porphyrius scribit:

„ *— tranquillis carior urbi*
„ *Africa temporibus potitur servata quiete*
„ *Nunc se felicem, nunc se sub nominis arce*
„ *Tutam, quod Karthago decus venerabile gestat,*
„ *Iure putat —*

„ Nam de Constantino jam Augusto loquitur.

Ibid. *quarto autem persecutionis anno Constantinus regnare orsus.*] Anno Christi CCCVII, qui erat quartus à persecutione completus, mense Julio, post mortem patris: cujus imperii initium sumitur à XXIV Septembris ejusdem anni: & quinquennalia ejusdem concurrunt cum Indictione: quod alibi à nobis demonstratum est.

MMCCCXXIII. *Constantinus ann.* XXX, *menses* X.] Ita habent PR. libri, qui hunc primum annum Constantini ordiuntur, à CCCVIII anno Christi Eusebiano, CCCVII Dionysiano. Editiones & POST. à numero MMCCCXXI, anno Christi Dionysiano CCCV.

Ibid. *ann.* XXX, *mens.* X.] Imo XXIX ann. mens. X. ut infra apparebit. Sed, ut jam toties diximus, nihil est incertius initiis horum Imperatorum, à Caro, ad initium Valentiniani.

Ibid. *Maxentius Herculii Maximiani filius à Prætorianis militibus Romæ Augustus appellatur.*] Nummi: IMP. C. M. A. VAL. MAXENTIUS. P. F. AUG. CONSERV. „ URB. SUÆ. T. T. Sed quum fuerit Herculii filius, „ mirum, quod in nummis ejus legimus: IMP. MAXEN„ TIUS DIVO MAXIMIANO PATRI SOCERO. ÆTER„ NA MEMORIA. Is dolens imagines Constantini Cæsaris Romam illatas, προσλαβὼν ὑπηρέτας τῆς ἐγχειρήσεως Μαρκελλιανὸν, καὶ Μάρκελλον ταξιάρχας, &c. καὶ προσέτι γε τοὺς περὶ τὴν αὐλὴν στρατιώτας, οὓς Πραιτωριανοὺς καλοῦσιν, εἰς τὸν βασίλειον θρόνον παρὰ τούτων ἀνεβιβάσθη. Zosim.

MMCCCXXIII. *Severus Cæsar à Galerio Maximiano contra Maxentium missus Ravennæ secundo anno imperii interficitur.*] Non Ravennæ, sed ad urbem Ravennam, ad tres Tabernas. Auctor Aur. Victor. τρία καπηλεῖα Zosimo. Sed apud Sex. Aur. Victorem legitur: *Severus ab Herculio Maximiano Romæ ad tres Tabernas extinguitur: funusque ejus Gallieni sepulcro infertur; quod ab Vrbe abest per Appiam millibus novem.* Itaque illæ tres Tabernæ hoc modo non ad urbem Ravennam fuisse videntur, sed eæ esse omnino, quarum in Actis Apostolorum mentio fit, quæ ad forum Appii. Quare mira fuerit contradictio. Zosimus lucem aliquam adferre videtur: Severum Romam obsidentem à suis desertum Ravennam urbem munitissimam confugisse: quum nulla spes esset eum vi expugnari posse, propter locum & natura suapte, & ope humana inaccessum, à Maximiano Herculio blanditiis pertractum ut Romam veniret, quum in itinere esset, ab insidiis, quas Maximianus Herculius collocaverat, oppressum fuisse in loco, qui dicitur Ad tres Tabernas. Atqui tres Tabernæ fori Appii ultra Urbem sunt Terracinam euntibus. Severus autem Ravenna Romam proficiscens quomodo prius ad Terracinæ tractum pervenit, quam Romam, quo tendebat, pervenisset? Quis Oedipus hoc ænigma solvet? Ego non dubito illas tres Tabernas in agro Ravennate fuisse: neque aliter posse colligi ex verbis Zosimi. Aurel. vero Victorem deceptum ὁμωνυμίᾳ loci putasse eas tres Tabernas esse, quæ sunt ad forum Appii. Aur. Victor Andreæ Schotti, item Eutropius, unde Hieronymus, Ravennę periisse dicunt: quod quidem mihi persuadent. Qui verba Zosimi attente perpendet, non aliter judicabit.

Ibid. *Ravennæ secundo anno imperii sui interficitur.*] Ad Ravennam, non Ravennæ, ut ostendimus, strangulatus, si qua Zosimo fides, λόχος ἐγκαθεσθεὶς αὐτὸν ὑπὸ Μαξιμιανοῦ συλλαβὼν, καὶ βρόχῳ τὸν τράχηλον δήσας ἀνεῖλεν. Liber πολιτείας Μητροφάνους καὶ Ἀλεξάνδρου multa ridicula continebat. in his, τὸν Σεβῆρον νόσῳ τελευτῆσαι.

Ibidem. *Licinius à Galerio Carnunti Imperator factus.*] Aurel. Victor Andreæ Schotti: *Hoc acrior Galerius, adscito in consilium Iovio, Licinium vetere cognitum amicitia Cæsarem, creat Augustum.* Zosimus iisdem fere verbis ex eodem auctore: Μαξιμιανὸς ὁ Γαλέριος ἐκ προλαβούσης ἑταιρείας ἐπιτήδειον εἶναι αὐτῷ Λικίνιον βασιλέα καθίστησιν. Sed ineptum est, quod ait hic Aur. Victor, Cæsarem prius fuisse, & postea creatum Augustum. Nam constat ex privato Augustum factum. nisi quis velit dicere Cęsarem & Augustum simul creatum. quod ab Augusto usque nemo ad imperium proveheretur, nisi prius Cæsar factus: postea Augusti nomen, aut jussu Augusti, aut mortuo Augusto, assumebat. Certe ejus nummi nunquam eum NOBILEM CÆS. sed simpliciter IMP. CÆS. AUG. vocant. AY. K. OYAA. AIKINIAN. AIKINIOC. CEB. LA. &: IMP. C. VAL. LICIN. LICINIUS. P. F. AUG.

MMCCCXXV. *Herculius.*] De eo Zosimus: τῆς κατὰ Κωνσταντίνου διὰ τῶν συν αὐτῷ στρατιωτῶν ἐπιβουλῆς ἥψατο. προκαταλαβούσης δὲ Φαύσης τὸ ἐγχείρημα, καὶ τῷ Κωνσταντίνῳ τοῦτο μηνυσάσης, ἀπορούμενος ἐπὶ τοῖς πάντοθεν ἐκπεσὼν ὁ Ἑρκούλιος, κατὰ τὴν Ταρσὸν ἐτελεύτησε. Quomodo potuit mori in urbe Tarsi, quem paulo ante constituit in Gallia suadentem Constantino, bellum in filium Maxentium suscipere? Reliqui scriptores dicunt eum Massiliæ periisse. At Græculus hallucinatus est ex similitudine nominis. Non enim Herculius Maximianus socer Constantini Magni, Tarsi periit, sed Galerius Maximinus. Aurel. Victor Andr. Schotti: *Maximinus ad Orientem, post biennii Augustum imperium, fususque fugatusque à Licinio apud Tarsum periit.* Atque ex illo Andr. Schotti Victore multa Zosimum verbatim desumpsisse non semel deprehendimus. quum autem hæc verteret, non dubium est, eum dormitasse.

Ibid. *Herculius Maximianus.*] Hieronymus ex Eutropio. aut saltem ex Eutropio addidit nomen Massiliæ, ubi periit. Nam Græca reliqua habent. Consecratus „ autem est à filio Maxentio. Numi Maxentii: IMP. „ MAXENTIUS DIVO MAXIMIANO PATRI SOCE- „ RO ÆTERNA MEMORIA. in alio: DIVO MAXI- „ MIANO OPTIMO REQUIES OPT. MAX. „

Ibid. *Quirinus.*] Martyrologium IV Junii. Prudentius Peristephano septimo. ubi dicitur passus sub Galerio

lerio duce, qui Illyrium *urgebat ditionibus*, haud dubie intelligens aut praesidem, aut vicarium praefecti praetorio. Nam de Galerio Imperatore haec accipi non possunt, qui anno sequenti obiit. Ex hymno Prudentii fere ad verbum haec Hieronymus.

Ibid. *& cum spectantibus collocutus, ne suo terrerentur exemplo.*] Ex illis Prudentii:

Sed Quirinus ut eminens,
Os circumtulit heu suos
Ex templo trepidos videt,
Nil ipse proprii memor
Inter stagna periculi
Confirmat pia pectora, &c.

Ibid. *ne suo terrerentur exemplo.*] Et caeco paret in superioribus versibus Prudentii legendum: — *& suo* „ *exemplo trepidos videt*. Exemplum, supplicium. Teren„ tius, *Quae exempla in te edentur?*

MMCCCXXVI.] *Galerius Maximianus vicesimo primo imperii suo anno moritur.*] Ab eo anno, quo Caesar adscitus, is erat vicesimus primus, ab eo autem, quo Diocletianus purpuram deposuerat, sextus: de quibus annis biennium solus Augustus fuit, ut dicitur numero MMCCCXXI, quatuor reliquos cum Constantino. Ita sexennio non toto Augustus fuit. Unde recte ab Aur. Victore Andreae Schotti dictum est, quinquennium imperii illi fuisse, nempe solidi. Nam sexto anno à Diocletiani abdicatione obiit.

Ibid. *moritur.*] In Dacia Ripensi, unde ortus erat, ibique sepultus. Auctor Aurel. Victor. Vulnere pestilenti consumptus, auctore altero Aur. Victore Andr. Schotti. Zosimus: ταῦτα βουλευομένῳ τραῦμα δυσίατον ἐνσκήψαν αὐτῷ τοῦ βίου μετέστησεν. Apud Euseb. lib. VIII Eccles. Hist. in fine, & ante, vocatur Μαξιμῖνος. In vita Constantini describitur ulcus, quo periit: & ibi recte vocatur Μαξιμιανός. Sed sine dubio videtur hos duos confundere, Μαξιμῖνον, καὶ Μαξιμιανὸν, ut ex sequentibus apparebit. Hunc Galerium Maximianum Chronicon Casaubon. semper vocat Ἰόβιον. Eusebius quoque, qui Maximinum hostem Christianorum cum Maximiano confundit, eodem afficit nomine. quod puto verum esse. Nam Constantius Chlorus à socero Valerio Herculio adoptatus Valerius vocatus, Galerius quoque à Jovio Diocletiano socero, Jovius dictus.

Ibid. *Maximinus persecutione in Christianos facta, quum jam à Licinio puniendus esset, apud Tarsum moritur.*] De hoc habes in extremis capitibus lib. VIII Hist. Eccles. ubi recte Μαξιμῖνος vocatur, quum in primo libro de vita Constantini Μαξιμιανὸς constanter ubique legatur. Sed mira est hallucinatio Eusebii. Nam in fine libri VIII, postquam de hoc Christiani nominis saevissimo hoste, ejusque morte verba fecit, mox subjicit, imperio Romano in quadruplicem potestatem diviso, Diocletianum in summis doloribus à daemone exagitatum periisse, Herculium Maximianum laqueo vitam finiisse, Constantium optimum principem suo fato placide functum, Maximinum diris cruciatibus corporis excarnificatum animam efflasse. Atqui quartus ex illis, ut constat, non erat Maximinus, sed Maximianus. Neque Galerius Maximianus Armentarius Christianos unquam persecutus fuit, neque Tarsi obiit. Utrumque enim congruit Galerio Maximino, non Galerio Maximiano, qui bonus Princeps, & laudabilis fuit, eximius, & felix bellator, ortus Dacia Ripensi, ibique sepultus. Quid mirum si Zosimo ansam hallucinandi praebuit nominum similitudo, quum Eusebius homo illorum temporum, qui jam adultus sub imperio omnium illorum vixit, tam pueriliter, tam ridicule lapsus sit? Hoc ego magis in Zosimo, quam in Eusebio, excusarim. Non potest eum excusare, nisi qui verum oderit. Si vult excusare, prius eum liberet culpa. Ex his colligimus tam Galerium Maximianum, quam Galerium Maximinum incurabili vulnere periisse, nisi confusio ut nominis, sic exitus vitae, commissa sit à scriptoribus. Neque minor menda est in Chronico Casaubon. ubi Constantino Aug. III, Licinio II Coss. hoc est numero MMCCCXXVIII, Γαλέριον Μαξιμιανὸν σκωληκόβρωτον cum summis cruciatibus in Oriente obiisse scribitur. Sabino autem, & Rufino Coss. rursus scribitur Γαλέριον Μαξιμιανὸν ὕδρωπι δεινῷ πιεσθέντα ἐν Σαλώναις ἀποθανεῖν, numero MMCCCXXII. Prior enim est Μαξιμῖνος, non Μαξιμιανὸς, qui in Oriente periit, nempe Tarsi, ut ante à nobis expositum est. Alter Salonis in Dacia Ripensi: uterq; νόσῳ χαλεπωτάτῃ. Apud Hieronymum Commentario in XIV caput Zachariae recte legitur Maximinus, quem etiam saevissimum omnium vocat, & inter eos ponit, quorum carnes computruerint.

MMCCCXXVIII. *Maxentius juxta pontem Mulvium.*] Anno Christi vulgari CCCXII, indictione prima, quae caepit à XXIV Septembris antecedentis. Unde initium Indictionum Constantianarum. Ea erat indictio Antiochena vigesima quinta iniens, Hadrianea quartadecima, Antoniniana nona. Sed non exigui momenti quaestio exoritur. Si Maxentius anno Christi Dionysiano CCCXIII periit, ergo anno antecedente Constantinus nondum Roma potiebatur, Maxentio ipsam adhuc obtinente. Atqui eo anno, nempe CCCXII, Episcopi Catholici Africani petiverunt à Constantino judices Episcopos sibi dari ex Gallia, & Italia, qui quidem statim convenerunt Romam. Verba Optati Milevitani super hac controversia: *Convenerunt in domum Fausta in Laterano, Constantino quater, Licinio ter Consulibus, sexto Nonas Octobris die, sexta feria.* Ut sexto Nonas Octobris esset sexta feria, non potuit in illo tractu temporis contingere, nisi anno Christi CCCXIII, Cyclo Solis XIV, numero Eusebiano MMCCCXXIX. Quaero, si eo anno tyrannus urbe potiebatur, quomodo Constantius Episcopis indixerit sedem concilii Romae? Rursus quomodo tutum illis fuit convenire sub tyranno Christianorum hoste saevissimo? quanquam & hoc facile solvi possit, quum sub aliis Christiani nominis hostibus Augustis idem alias factum sit. Rursus videmus apud Optatum Constantinum quater Consulem fuisse, Licinio ter Consule. at Chronicon Casaubonianum, & conditores Fastorum utrunque ter Consulem simul comparant.

Ibidem. *juxta pontem Mulvium.*] Imo in ipso ponte Mulvio, cujus ruina in profluentem praeceps cum equo corruit. Pontem Mulvium male confundit cum Sublicio Lactantius lib. I, cap. XXI, de hac re loquens.

Ibid. PAX NOSTRIS A CONSTANTINO REDDITA.] Haec ita habentur in FRE. & BONG. Est „ epocha Ecclesiae; quae à pace Christianismo reddita „ tempora putabat. Vide lib. III Isagog. Canonum ad „ caput I, epocha CXIII. „

MMCCCXXIX. *Bellum Cibalense.*] Eutropio dicitur Bellum ad Cibalas, Paeanio ejus metaphrastae, πόλεμος ἐν Κιβάλει πόλει Παννονίας. Nam Κίβαλις est Ptolemaeo. Zosimus: εἰς Κίβαλιν συνήθροισε τὸν στρατόν. πόλις δὲ αὕτη Παννονίας ἐστὶν ἐπὶ λόφου κειμένη. στενὴ δὲ ὁδὸς ἡ ἐπὶ τὴν πόλιν ἀνάγει σταδίων πέντε τὸ εὖρος, ἧς τὸ πολὺ μέρος ἐπέχει λίμνη βαθεῖα. Cibalas vocat Aur. Victor, & juxta paludem Hiulcam collocat, quam in animo habebat Zosimus.

MMCCC-

MMCCCXXXII. *Diocletianus haud procul Salonis.*] Ad verbum Hieronymus ex Eutropio, nisi quia excepit ea, quæ voluit. Verba Eutropii de obitu Diocletiani, quia luculentum testimonium est, & ex eo suam pericopen excerpsit Hieronymus, omittere non debui: *Diocletianus privatus in villa, quæ haud procul à Salonis est, præclaro otio senuit, inusitata virtute usus, ut solus omnium post conditum Romanum Imperium ex tanto fastigio sponte ad privatæ vitæ statum civilitatemque remearet. Contigit igitur ei, quod nulli post natos homines, ut quum privatus obiisset, inter Divos tamen referretur.* Sequitur autem Hieronymus Sex. Aur. Victorem, qui novem annos ait eum explesse in communi habitu, id est, ἐν ἰδιωτικῷ σχήματι, vel, ut Eutropius, in civilitate privatæ vitæ, ἐν πολιτείᾳ ἰδιωτικοῦ βίου. Deposuit purpuram numero MMCCCXX. Obiit numero MMCCCXXIX. Proinde novennium privato habitu degit, ut voluit Aur. Victor. At Zosimus: Διοκλητιανὸς μὲν τελευτᾷ τρισὶν ἔτεσιν ὕστερον. Itaque secundum hunc sexennio ante obierit, quam putarunt Sex. Aur. Victor, & Hieronymus. Rursus idem Aurel. Victor scribit minacibus literis Constantini & Licinii increpitum veneno hausto periisse, ignominiosæ mortis metu: quod multum adversatur verbis Eutropii, quæ illum in placido otio ἐγγηράσαι testantur. Diris cruciatibus Eusebius & Scriptores Christiani vitam explesse dicunt.

Ibid. *Diocletianus haud procul à Salonis in villa sua Palatio moritur.*] Ita PR. & PET. Sed FREH. *in villa sua Spalato.* BONG. *in villas suas palatio.* Videtur *Spalatum* esse nomen villæ illius. In Notitia imperii PROCURATOR *Gynacei Ioviensis Dalmatiæ Aspalato.* Itaque incertum *Aspalato*, an *Spalato* hic legendum. Ego non dubito
,, esse nomen villæ, in qua obiit Diocletianus. Magnus
,, Hermolaus Barbarus in XXV cap. lib. III Plinii,
,, *Nunc autem*, inquit, *Brattiam contra Salonas esse constat,*
,, *sive, ut Nautæ dicunt, contra Spalatum. Ita enim vocatur*
,, *urbs Diocletiani quondam Palatium. Eusebius in Chroni-*
,, *cis: Diocletianus, inquit, haud procul Salonis in villa sua*
,, *Palatio moritur, &c.* Ex his verbis patet locum esse
,, maritimum, & adhuc à nautis *Spalatum* vocari. Sed
,, falsum Salonas, ut ille summus vir putat, esse Spala-
,, tum. Et sane hodie Archiepiscopus Spalatensis ha-
,, bet IX suffraganeos in Sclavonia sive Dalmatia. Vo-
,, laterranus: *Spalatum Plinio commemoratum olim Dio-*
,, *cletiani palatium. Eusebius in Chronicis. Diocletianus haud*
,, *longe à Salona in villa sua Palatio moritur.* τὸ *Palatium*
,, non in *Spalatum* mutat, sed eo Spalatum intelligi
,, vult. Sed quum ad verbum ex Eutropio hæc sumpserit Hieronymus, mirum neque Palatii, neque Spalati mentionem ullam apud Eutropium extare.

MMCCCXXXIII. *Crispus.*] Constantini Magni ex concubina Minervia filius. Nummi: FL. IUL. CRISPUS. NOB.
,, CÆS. PRINCEPS. IUVENTUTIS. Publilius Optatianus:
,, *Sancte salus mundi, armis insignibus ardens,*
,, *Crispea vis melior, te carmine læta secundo*
,, *Clio Musa sonans tua fatur pulchra juventus, &c.*
,, Secundo post patrem carmine se Crispum ponere
,, ideo ait, quia ejus, utpote jam Cæsaris, secunda po-
,, testas erat post patrem.

Ibid. *& Constantinus.*] Constantini Magni ex Fausta uxore filius. Nummi: FL. CL. CONSTANTINUS. IUN.
N. C. Cæsar factus τῇ τοῦ πατρὸς δεκαετηρίδι, ut scri-
,, bit itidem Eusebius. In eodem Optatianus:
,, *Constantinus item laus orbis, gloria sæcli,*
,, *Romuleum sidus, lux clemens, inclita fratrum*
,, *Nobilitas, proavis verum & memorabile fama*
,, *Restituit victor Cæsar nomenque decusque.*
,, *Sancte pater, rector superum, Vicennia læta*
,, *Augusto & decies crescant solennia natis.*
,, Manifesto indicat Vicennalibus patris Augusti in de- „
cennalia filiorum Cæsarum incurrisse. ut Eusebius „
recte dixerit τῇ δεκαετηρίδι τοῦ πατρὸς eos Cæsa- „
res factos. Infra: „
Virtutum meritis vicennia præcipe vota „
Seclorum crevit gemino spes Cæsare certa. „

MMCCCXXXVI. *Constantinopolis dedicatur.*] Anno Christi CCCXXX, Maji XI, feria secunda, hoc anno. Codex FR. unius anni metachronismo.

Ibid. *& Licinius adolescens.*] Liciniani Licinii Augusti, & Constantiæ Constantini Magni sororis fil. Nummi: LICINIUS IUN. NOB. C. &: D. N. VAL. LICIN. LICINIUS NOB. C. Quo die hæ inaugurationes Cæsarum factæ, defectio Solis contigit. Aur. Victor Andreæ Schotti: *Quod equidem vix diuturnum, neque bis, qui assumebantur, felix fore, defectu Solis fœdato iisdem mensibus die, patefactum.* Hic Solis defectus contigit hoc ipso anno, qui erat Christi CCCXVII Dionysianus, XXVI Julii, feria VI, Cyclo Solis XVIII, Epacta ✱. numero aureo XIV. Licinium vero XX mensium fuisse tantum, quum Cæsar declaratus est, refert alter Aur. Victor.

Ibid. *Crispus & Constantinus.*] Nummus utriusque communis: CRISPUS ET CONSTANTINUS CC. SIRM.

MMCCCXXXVII. *ad quorum perfidiam arguendam Synodus.*] Quæ Synodus celebrata est numero MMCCCXL. Non enim hoc anno celebratam esse dicit, sed tunc cœpisse Arrii venenum in vulgus spargi.

Ibid. *Helena Constantini mater.*] Hæc in editiones ex Rufino totidem verbis traducta sunt lib. I. cap. VIII Histor. Eccles. quæ nullus omnium Scriptorum codicum habet. Nos non semel testati sumus nihil sine auctoritate scriptæ lectionis admissuros. Eusebii enim & Hieronymi Chronicon, non aliena, edimus.

MMCCCXXXVIII. *Constantius filius Constantini Cæsar factus.*] Nummi: FL. JUL. CONSTANTIUS NOB. C. &: D. N. CONSTANTIUS JUN. NOB. C. Cæsar factus τῇ τοῦ πατρὸς εἰκοσαετηρίδι. Hic vero est XVII annus, non XX Constantini. Prochronismus triennii.

MMCCCXL. *Licinius Thessalonicæ.*] Aur. Victor Andreæ Schotti refert Constantinum Magnum solum potitum fuisse imperio annos XIII. Hoc non contigit, nisi Licinio purpura & vita exuto. Obiit, ut ajunt, Constantinus anno imperii trigesimo. Quare deductis XIII, Licinius interfectus fuerit anno imperii Constantini XVIII, ut hic notatum est. Rursus Aur. Victor Andr. Schotti scribit sexennio postquam Crispus, Constantinus, & Licinius junior Cæsares sunt facti, hoc contigisse. *Itaque sexennio post rupta pace apud Thracias Licinius pulsus Chalcedona concessit. Ibi ad auxilium sui Martiniano in imperium cooptato, una oppressus est.* Deductis sex de XVIII annis imperii Constantini, remanebit annus XII imperii ejusdem, quo illi Cæsares renunciati. quod & ipsum recte assignatum est.

Ibid. *contra jus sacrum.*] Omnia ex Eutropio. *Postremo Licinius navali & terrestri prælio victus apud Nicomediam se dedidit, & contra religionem sacramenti privatus occisus est.* Privatus, quod purpuram Constantino per uxorem obtulit paulo antequam ipse cum Martiniano jugularetur. Rursus Zosimus: ὁ δὲ Κωνσταντῖνος Μαρτινιανὸν μὲν παραδίδωσι τοῖς δορυφόροις ἐπὶ θανάτῳ, Λικίνιον δὲ εἰς τὴν Θεσσαλονίκην ἐκπέμψας ὡς βιωσόμενον αὐτόθι σὺν ἀσφαλείᾳ, μετ' οὐ πολὺ τοὺς ὅρκους πατήσας, (ἦν γὰρ αὐτῷ τοῦτο σύνηθες) ἀγχόνῃ τὸ ζῆν αὐτὸν ἀφαιρεῖται.

MMCCCXLI. *Crispus filius Constantini.*] Vide Suidam in Κρίσπης. Aur. Victor: *At Constantinus obtento*

totius Romani imperii, mira bellorum felicitate, regimine, Fausta conjuge, ut putant, suggerente, Crispum filium necari jubet. Hinc Zosimus: πεϛιέχοντος ᾗ τ̃ πάσης εἰς μόνον Κωνςαντῖνον ἀρχῆς, &c. Sed ex alia caussa Crispum sublatum scribit; non utique instinctu novercæ, sed ex suspitione consuetudinis stupri cum ea. Κρίσπον γὰ παῖδα τ̃ Καίσαρος, ὡς εἴρηται μοι πρότερον, ἀξιωθέντα τιμῆς, εἰς ὑποψίαν ἐλθόντα τ̃ Φαύςῃ τῇ μητρυιᾷ συνεῖναι, τ̃ τ̃ φύσεως θεσμῦ μηδένα λόγον ποιησάμενος ἀνεῖλε. Vigesimo anno imperii extinctum fuisse scribit Sozomenus lib. 1. hic vero decimonono. Sane adhuc viventem inducit Publilius Optatianus, quum Vicennalia celebrarentur. Sublatum autem veneno fuisse patet ex Disticho, quod Palatinis foribus apposuit Ablabius, qui postea cum Basso Consul fuit,

> *Saturni aurea secla quis requirat?*
> *Hæc sunt gemmea, sed Neroniana.*

Quia scilicet, inquit Sidonius, *prædictus Augustus iisdem fere temporibus extinxerat conjugem Faustam calore balnei, filium Crispum frigore veneni.* Sed hic est ὕςερον πρότερον. Nam Crispi mors contigit, deferente eum patri Fausta noverca. Ideo ante illam extinctus est. Mox patefacta fraude mulieris, & ipsa quoque manibus privigni comes addita.

Ibid. *& Licinius junior Constantia Constantini sororis filius.*] Eutropius: *Primum necessitudines persecutus egregium virum & sororis filium commodæ indolis juvenem interficit, mox uxorem, post amicos.*

MMCCCXLII. *Vicennalia Constantini Nicomediæ facta, & sequenti anno Romæ edita.*] Illustris locus. Uno anno Nicomedienses anticiparunt Vicennalia, qui erat Christi CCCXXVI, quum anno sequenti Romani rite ea celebraverint anno Christi Dionysiano CCCXXVII, quo ostenditur Constantinum iniisse imperium anno Christi CCCVII, non autem CCCV, ut Onufrius, & Annales Ecclesiastici, in quibus inanem sententiæ nostræ reprehensionem notatam à nobis depulimus in prolegomenis operis de Emendat. Temp. Nam multis argumentis vincitur, annum primum imperii Constantiniani consurgere ex XXIV Septembr. anni Christi CCCVII, numero MMCCCXXIII.

MMCCCXLIII. *Drepanum Bithyniæ.*] Δρεπάνη Βιθυνίας πρὸς τῷ Ἀςακηνῷ κόλπῳ. Stephanus.

Ibid. *in honorem martyris Luciani.*] Cedrenus: καὶ Δρεπανᾶν τ̃ ἐν Νικομηδείᾳ ἐπικτίσας εἰς τιμὴν Λουκιανοῦ τ̃ ἐκεῖσε μαρτυρήσαντος, Ἑλενόπολιν διὰ τὴν μητέρα ἐκάλεσεν. Quæ ad verbum Socrates ex Latinis Hieronymi reddidit, Cedrenus, vel potius Theophanes, ex Socrate deprompsit. Idem habet Chronicon Casauboni, idque ex Theophane.

MMCCCXLIV. *In Antiochia Dominicum.*] Cedrenus ex Theophane: τῷ κγ, κ̀ δ, κ̀ ι ἔτει τὸ ἐν Ἀντιοχείᾳ ὀκτάγωνον Κυριακὸν ἤρξατο οἰκοδομεῖσθαι. Dedicatum Marcellino, & Probino Coss. numero MMCCCLVII, anno Christi CCCXLI, teste Athanasio. Vide Epiphanium 160.

Ibid. *Donatus agnoscitur.*] In FREH. notatum è regione, *Donatus Hæresiarches sexto post Arrium anno unitatis vinculum rupit.*

Ibid. *Post quem vigesimus tertius Eustathius.*] Epistola ad Evagrium: *Eustathius, qui primus Antiochenæ Ecclesiæ Episcoporum contra Arrium clarissima tuba classicum cecinit.*

MMCCCXLV. *Porphyrius misso.*] Publilii Optatiani Porphyrii Poëtæ Panegyricus ille, quo de hic agitur, extat hodie, fastidiosæ & putidæ κακοζηλίας opusculum, illis mirandum, qui operosas nugas amant. Conditor Annalium Ecclesiasticorum jocularitèr hunc Porphyrium putat esse illum Porphyrium Malchum « Tyrium, Philosophum celeberrimum, Christiani « nominis allatratorem: qui tamen non ultra tempora Diocletiani vitam extendit, auctore Suida. Addit « idem doctus Annalium scriptor, in eo Panegyrico « Porphyrium retractasse ea, quæ in Christianos scri- « pserat, eaque παλινῳδίᾳ reditum in patriam meruis- « se. Prius demonstrandum erat, quando in exilium « missus fuit & sub quo Principe. At iste Optatianus « erat Christianus. Rursus jam ab exilio redierat Vi- « cennalibus Constantini numero MMCCCXLIII. « Ideo metachronismus est biennii. Lege ejus car- « men, quod scripsit quum Vicennalia celebrarentur. « Porro Augustinus X de civit. cap. XXVIII ait Por- « phyrium à Christi fide resiliisse. quod ego nuspiam « memini me legere. Conjectura hoc colligunt, ideo « Christianum fuisse, quod Origene familiariter usus « sit. quod non probamus, ut neque illud, Eusebium « scripsisse XXX libros adversus Porphyrium eodem « tempore, quo Porphyrius scribebat in Sicilia. Euse- « bius enim scripsit sub Constantio Constantini Ma- « gni F. Hieronymus de Eusebio in libro de Scriptori- « bus Ecclesiasticis: *& contra Porphyrium qui eodem tempore scribebat in Sicilia, ut quidam putant, libri triginta.* « Rectè Hieronymus adjecit, *ut quidam putant*. Neque « enim verum fuit, neque Hieronymus credidit. Tres « ultimi libri ἀποδείξεως εὐαγγελ. XVIII, XIX, XX. « in Porphyrium scripti sunt. Huic hallucinationi An- « nalium scriptoris simillima est illa, quâ Exuperium « Burdigalensem cum Episcopo Tolosano ex cognomine confundit: atque adeo nos super eo reprehendit, qui, nisi cæci & amentes simus, diversos facimus. Tanta fuit hominis in hoc ἀπειροκαλίᾳ, ut in nupera Martyrologii editione errorem non castigarit. De hoc poëmatio Porphyrii mentio extat apud Bedam libello de rythmis. *Reperiuntur quædam & in insigni volumine Porphyrii poëtæ, quo ad Constantinum Augustum misso, meruit de exilio liberari.* Quæ sine dubio ad hunc locum Hieronymi alludunt.

MMCCCXLVI. *Constantinopolis dedicatur.*] Omnium auctorum consensu XI Maji, feria secunda. quod non potuit contingere, nisi anno Christi CCCXXX, cyclo Solis III. Sed de eo abunde à nobis disputatum in lib. de Emend. Temp & in Canonib. Isagog. Chronicon Casaubon. recte confert in Consulatum Gallicani & Symmachi. Sed inepte dicit eum fuisse annum CCCI à resurrectione, qui erat tantum CCXCVIII.

Ibidem. *Metrodorus.*] Omnino ad Cedrenum 242, 51.

MMCCCXLVII. *Edicto Constantini.*] Cedrenus: τῷ κϛ, κ̀ κζ ἔτει αὐτοῦ τὴν κατ' τ̃ εἰδώλων, κ̀ τ̃ ναῶν αὐτῶν κατάλυσιν ἐποιεῖτο. τὰς δὲ προσόδους αὐτῶν ταῖς ἐκκλησίαις ἐκύρωσε. Cyrus Monachus:

> Οὗτος καθεῖλε σοὺς βωμοὺς, ἔκλεισε τὰ τεμένη,
> Ἔπαυσε μεσονύκτιον Ἑλλήνων δαίμοσι τὰς θυσίας.
> Καὶ τ̃ αἰσχρῶν κ̀ ῥυπαρῶν ἐναγισμῶν ὀργίων
> Σχολὴν κατεψηφίσατο, κ̀ πάσης βδελυρίας.

Ibid. *Romani Gotthos.*] Cedrenus ex Theophane: τῷ κζ ἔτει Κωνςαντῖνος συμβαλὼν κατὰ Γερμανῶν, κ̀ Σαυρομάτων, κ̀ Γότθων ςρατεύσας νίκην ἤρατο κραταιὰν διὰ τ̃ τοῦ ςαυροῦ δυνάμεως, κ̀ τούτους εἰς ἐσχάτην ἤγαγε δουλείαν. Quare victoria de Gotthis est prior edicto de templis subvertendis apud Cedrenum, aliter ac hic. De hac Gotthorum & Sarmatarum clade mentio etiam ex Theophane in historia miscella.

MMCCCL

MMCCCL. *Sarmata dimicantes.*] vel *Limicantes*, ut in BONG. vel *Limigantes*, ut in PET. legendum, & apud Marcellinum lib. XVII, item lib. XIX, *Limigantes Sarmatas, quos expulisse paternis avitisque sedibus dominos suos ante monstravimus.* In FREH. *Liminantes.* In altero quoque Codice Freheriano perspicue *Limigantes* legitur.

,, Ibid. *Arcaragantes.*] BON. *Ardaragantes.*

MMCCCLI. *Calocarus.*] Cedrenus: τῷ κδ ἔτει Δαλμάτιος Καῖσαρ ἀνηγορεύθη. Καλόκαιρος ἐν Κύπρῳ τυραννήσας ἐν Ταρσῷ τῆς Κιλικίας ὑπὸ Δαλματίου ζῶν κατεκαύθη. Meminit & Aurel. Victor Andr. Schotti, & alii.

MMCCCLII. *Triennalibus Constantini Dalmatius Cæsar appellatur.*] Nummi ejus: FL. DELMATIUS NOB. C.

Ibid. *Patera Rhetor.*] Vide Ausonium in Rhetoribus. In omnibus Codicibus scriptis & editis perperam legitur *Pater.* mendose etiam *Paterius* in Epistola ad Hedybiam. Patera lingua Gallica est Sacerdos Apollinis, quem Galli Belenum vocabant: à quibus genus suum deducebat iste Rhetor. Auctor Ausonius.

Ibid. *Patera.*] Paterius, ut proxime monuimus, editum est in Epistola ad Hedybiam: *Majores tui Paterius atque Delphidius, quorum alter, antequam ego nascerer, rhetoricam Romæ docuit, alter jam me adolescente Gallias prosa versuque suo illustravit ingenio.*

Ibid. *Tiberianus.*] Ita editiones, FRE. & BONG. & quidam PR. sed alii PR. & PET. *Titianus.* Titianum clarissimum Senatorem hoc tempore novimus ex Zosimo. Sed de præfecto prætorii Galliarum nihil in ,, præsentia memini. Fuit & triennio ante præfectus ,, Urbi TI. FABIUS. TITIANUS.

Ibid. *Eustathius Constantinopolitanus presbyter agnoscitur, cujus industria.*] Si credimus Eusebio, non is fuerit Eustathius Presbyter, sed Macarius Episcopus, cujus curæ mandata Martyrii illius constructio. Vide Eusebium pag. 141. τῶ Κωνσταντ. βίου.

MMCCCLIII. *in Arrianum dogma declinat.*] Aliter Photius ex Gelasio Cæsareæ Episcopo. Τυχεῖν δέ φησι τοῦ βαπτίσματος, ὀρθοδόξου μυσταγωγήσαντος καὶ πλείστου, ἀλλ' οὐχ, ὡς πᾶσιν ἔδοξε, τῆς αἱρετικῶν τινὸς χειραπλήσαντος. Aliter tamen pag. 164, 10. Locum adi. Sed de toto hoc negotio consule Nicephorum Callistum lib. VIII, cap. XXXV. Unus ex PR. eam periochen quidem habebat, sed postea derasa est ab eo, qui Arrianismi infamiam à Constantino amoliri voluit.

Ibid. *in Achyrone villa.*] Aliis cum N. *Ancyrone*: ita ut dubium sit ἀχυρῶν, an ἀγκυρῶν ea villa dicta fuerit. Achyrona est Aurelio Victori Andr. Schotti. Publicam villam vocat historia miscella.

Ibid. *moritur.*] Anno Christi CCCXXXVII, numero hoc ipso. quod ignorari non licet per Pentecosten, quo die obiit, quam XXII Maji fuisse scribunt historici, Feliciano, & Titiano Coss. Τριακονταετηρίδα, quæ huic anno congruebat, id est Panegyricum in Tricennalia Constantini dictum ab Eusebio legimus ex Bibliotheca amici nostri Bon. Vulcanii, viri eruditi. Quem Panegyricum uno anno anticipatum fuisse necesse est, quemadmodum Vicennalia, idque in Oriente. Hoc autem anno vera Tricennalia ejus incidebant in XXIV diem Septembris. Sed mors solidum annum invidit illi, cui complendo desunt tot dies, quot inter XXII Maji, & XXIV Septembris intercedunt: qui fiunt menses solidi Romani quatuor, dies duo. Ejus enim initium consurgit ex XXIV Septembris anni Christi Dionysiani CCCVII, quamvis pater ejus Constantius, aliquot diebus ante exitum Julii decessisset.

Ibid. *Sapor rex Persarum.*] Eodem anno, quo obiit Constantinus, Feliciano & Titiano Coss. Chronicon Casaubon. Σάπωρις ὁ Περσῶν βασιλεὺς ἐπῆλθεν τῇ Μεσοποταμίᾳ, πορθήσων τὴν Νίσιβιν, καὶ περικαθίσας αὐτὴν ἡμέρας ξγ, καὶ μὴ κατισχύσας ταύτης ἀνεχώρησεν. Est ergo metachronismus unius anni propter initium Constantii alieno tempori assignatum, Lupulo, & Polemio Coss.

MMCCCLIV. *Ablabius præfectus prætorio, & multi nobilium occisi.*] Ablabius septennio ante cum Basso Consulatum gesserat, quem Eunapius in Ædesio scribit, quod satis mirari non possum, relictum a Constantino consortem imperii filiis suis, & jussu Constantii κρεουργηδὸν κατακοπῆναι, frustillatim concisum, eodem scilicet mortis genere, quo ipse procuraverat Sopatrum de medio tollendum sub Constantino. Constantinus vero συμπεισθεὶς τῇ συκοφαντίᾳ Ἀβλαβίου κατακοπῆναι κελεύει τὸν Σώπατρον. Quare κατακοπῆναι, *securi percuti* verteret eruditus interpres, caussam non capio. Zosimus: ἀνῃρέθη δὲ τότε Ἀβλάβιος ὁ τῆς αὐλῆς ἔπαρχος, τῆς δίκης ἀξίας αὐτοῦ ποινὴν ἐπιθείσης ἀνθ' ὧν ἐπεβάλλετο θάνατον Σωπάτρῳ τῷ φιλοσόφῳ.

Ibid. *& multi nobilium.*] Constantius patruus, Delmatius patruelis, Optatus Patricius, Anaballianus consanguineus Delmatii.

Ibid. *& tumultu militari.*] Zosimus: καὶ Ἀννιβαλιανὸν τούτοις ἐπέθηκεν ἀποθεώμενος ἐκβιασάμενος τοῖς στρατιώταις ὡς οὐκ ἂν ἄρχοντος ἐπιτρέψαιεν, πλὴν τῶν Κωνσταντίνου παίδων, ἀνάσχοιντο.

Ibid. *Iacob Nisibenus.*] Theodoritus libro II Eccles. Hist. cap. XXX. Hujus loci meminit Gennadius: *Hunc virum beatus Hieronymus in libro Chronicon velut magnarum virtutum hominem nominans in Catalogo Scribarum cur non posuerit facile excusabitur.*

MMCCCLVI. *Constantinus bellum fratri inferens.*] Acyndyno & Proculo Coss. auctore Socrate. numero hoc ipso.

Ibid. *bellum fratri.*] Constanti, περὶ τῆς ὑπὸ Καρχηδόνα Λιβύης, καὶ Ἰταλίας ἀμφισβητήσεως ἀμφισβητήσας, inquit Zosimus: Aur. Victor: *Interim ob Italiæ Africæque jus dissentire statim Constantinus & Constans.*

Ibid. *Juxta Aquileiam Alsa.*] Mirum genus loquendi, tanquam Alsa sit nomen oppidi, non fluvii. Latine esset, *ad Alsam.* Aurel. Victor; *Projectusque in fluvium, cui nomen Alsa est.* Porro hæc est lectio omnium scriptorum Codicum. Editiones: *juxta Aquileiæ Alsam*: quanquam non vere, tamen non male. Vide Historiam miscellam.

MMCCCLVII. *Franci à Constante perdomiti.*] Constantio III, & Constante II Augg. Coss. Socrat. numero MMCCCLVIII. Prochronismus unius anni.

Ibid. *Hermogenes.*] Eodem anno, quo Franci devicti. Socrat.

MMCCCLVIII. *Antiochiæ Dominicum aureum dedicatur.*] Photius 772, 30. ἄγεται δὴ τὰ ἐγκαίνια τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ ἐκκλησίας, ἣν Κωνσταντῖνος μὲν ὁ εὐσεβὴς ἐκ βάθρων ἤγειρεν, ὁ δὲ Κωνστάντιος καθιερωθῆναι γνώμην ἔθετο. καὶ τῇ τῶν Ἐγκαινίων προφάσει ἐπίσκοποι συλλέγονται ἐνενήκοντα. Hæc ille ἐξ ἀνωνύμου ἱστορικοῦ. Athanasius pag. 687. συγκροτοῦσιν ἐν Ἀντιοχείᾳ σύνοδον προφάσει τῶν λεγομένων ἐγκαινίων. Item pag. 689. ἦσαν δὲ οἱ συνελθόντες ἐν τοῖς Ἐγκαινίοις Ἐπίσκοποι ἐνενήκοντα, ὑπατείᾳ Μαρκελλίνου καὶ Προβίνου, Ἰνδικτιῶνος ιδ. Indictio manifesto indicat illos Consules gessisse magistratum anno Christi vulgari CCCXLI. numero

MMCCCLVII. Itaque hic ὕστερον πρότερον commissum est. Nam historia Hermogenis & victoriæ de Francis competebat huic anno. Contra, Dominici aurei Encænia conveniunt anno antecedenti.

Ibid. *Macedonius artis plumariæ.*] Homines quidem artis plumariæ sunt, quos Græci ποικιλτὰς, & βελονοποικιλτὰς, Latini *Acupictores* nominant. Sed hunc Hæresiarcham ejus artis fuisse alibi legere non memini: neque sane verum est. Non enim ullam artem βάναυσον unquam exercuit, sed ex Diacono factus est Episcopus Constantinopolitanus. Hieronymus autem, ut solet, festinabundus, quum hæc Notario dictaret, præter mentem Eusebii, & sententiam auctorum Græcorum, quos Latine interpretabatur, multa parum caute pronunciavit. Nam auctor ille Græcus, unde hæc dictavit, sine dubio habuit verbum, quod Hieronymo aliud agenti fraudem fecit. quod autem illud fuerit, non aliud comminisci possumus, quam ποικιλότεχνος. Sane ποικιλτικὴ τέχνη est plumaria ars: sed ποικιλότεχνος est vafer, πολύτροπος, cujusmodi Aristippum pingit Horatius. Nam talem fuisse Macedonium testis Alexander Constantinopolitanus Episcopus, qui vocavit eum δεινὸν πρὸς τὰ ἔξω πράγματα καὶ τὰς συνουσίας τῶν ἀρχόντων. Sozomenus lib. III, cap. III. Tale quid Hieronymo videtur impossuisse. Nam de arte plumaria nemini paulo intelligentiori persuadebit. ποικιλότεχνος, ποικιλομήχανος, ποικιλομήτης, ποικιλόφρων, idem.

Ibid. *Paulus crudelitate.*] Ἐν Κουκουσῷ τῆς Καππαδοκίας αὐτὸν ἀπέπνιξαν. Socrat. lib. II, cap. XXVI.

MMCCCLX. *Neocæsarea in Ponto subversa, excepta Ecclesia, & Episcopo, cæterisque qui ibi reperti sunt.*] Quamvis Græcus auctor, unde hæc hausit Hieronymus, non extat, tamen non obscurum est Græca ita habuisse, ἡ ἐν Πόντῳ Νεοκαισάρεια κατεπόθη ὅλη, χωρὶς τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ τε Ἐπισκοπίου, καὶ τῶν ἐκεῖ εὑρηθέντων. At Hieronymus ex eo, quod adjicit, *cæterisque*, ostendit manifesto se alium, præter illos, designare, qui exceptus fuerit à clade, nimirum Episcopum, qui cum illis in Ecclesia, quæ subversa non fuerit, pestem evaserit, legens ἐπισκόπου, ἀντὶ τοῦ ἐπισκοπίου, & τὸ *ibi*, est in Ecclesia. At qui de mansione Episcopali, non de ipso Episcopo accipiendum esse vincitur ex Cedreno, qui hunc casum ita narrat: τῷ ζ ἔτει, σεισμοῦ μεγάλου γενομένου, Νεοκαισάρεια κατεπόθη, πλὴν τῆς ἐπισκοπῆς, καὶ τῆς ἐκκλησίας. Ἐπισκοπὴν vocat, quod alii frequentius & usitatius Ἐπισκοπεῖον. unde ἐπίσκοπον fecit Hieronymus.

Ibid. *Neocæsaria.*] Πολεμωνιακὴ πόλις. τὸ ἐθνικὸν Νεοκαισαρεύς, ὡς Φλέγων πεντεκαιδεκάτῳ Ὀλυμπιάδων. οἱ αὐτοὶ καὶ Ἀδριανοπολῖται. Stephanus. Hodie Græcis dicitur vocabulo non ita detorto, ut non priscæ notæ vestigia appareant. Nam Νιξάρεια, vel Νικσάρεια vocatur. Ammiano dicitur *urbs Ponti Polemoniaci notissima.*

MMCCCLXI. *Titianus.*] Tiberius Fabius Titianus, quo, & Feliciano, Coss. Constantinus Magnus decessit. Nam conditores Fastorum pessime Constantini obitum conferunt in sequentes Consules Ursum Lupulum, & Polemum, anno Christi Dionysiano CCCXXXVIII, à cujus anni XXII Maji init annus secundus imperii Constantii. Zosimus: Τιτιανὸς εἰς τῶν ἀπὸ τῆς ἐν Ῥώμῃ συγκλήτου βουλῆς.

Ibid. *Athanasius.*] Vide Socratem II, cap. XVIII. Sed & ipsummet Athanasium adi.

Ibid. *Dyrrachium corruit terræmotu.*] Hoc eodem anno etiam Rhodum terræmotu labefactam scribit Cedrenus: nono vero iisdem verbis refert Græce, quibus Hieronymus Latine: Τῷ δ' ἔτει Δυρράχιον πόλις τῆς Δαλματίας ὑπὸ σεισμοῦ διεφθάρη, καὶ Ῥώμη ἐν τρισὶν ἐκκινδύνως ἐπὶ ἡμέραις σεισμένη. τῆς δὲ Καμπανίας ιβ πόλεις διεφθάρησαν.

MMCCCLXII. *Magnis Reip. expensis in Seleucia Syriæ portus effectus.*] Cedrenus in annum sequentem rejicit: τῷ ι ἔτει Κωνστάντιος τὸν ἐν Σελευκείᾳ τῆς Συρίας λιμένα πεποίηκεν, ὄρος ἐπὶ πολὺ διατεμὼν, καὶ τὴν πόλιν ἀνῳκοδόμησεν. Est autem hæc Seleucia cognomine Pieria, urbs maritima Polybio & Ptolemæo. Meminerunt etiam Strabo, & Cicero. Quia in litore maris Syriaci sita, inde scire potes, quare portus illic constructus.

MMCCCLXIII *Solis facta defectio.*] Cedrenus decimo anno Constantii: τῷ δὲ αὐτῷ ἔτει ἔκλειψις ἐγένετο ἡλίου, μηνὶ Δαισίῳ ς, ἡμέρας ὥρᾳ τρίτῃ. Verum est. Visa enim defectio illa Constantinopoli hora tertia matutina, Junii sexta, anno Christi CCCXLVI, numero MMCCCLXII, anno Constantii X. Epacta tam æquabilis, quam castigata, XXI, quæ profecto est è regione diei VI Junii. Quare unius anni metachronismus hic est, quia Hieronymus ponit initium Constantii anno Christi CCCXXXVIII, non autem anno CCCXXXVII, à XXII Maji, ut supra monuimus. Nam Sol defecit die XXVIII anni decimi ineuntis. Ex his constare potest, quantum eos falli necesse est, qui sola dinumeratione annorum Fastos digerunt, non adhibito charactere. Constantinus obiit anno Christi CCCXXXVII. Ergo annus CCCXXXVIII est primus imperii filiorum ejus, ut colligit Hieronymus. neque aliter solet Eusebius. Hoc modo in eclipsium, & neomeniarum notatione fœdissimos errores committi necesse est. Nam bene notavit anno decimo Constantii hanc defectionem accidisse: pessime autem annum ipsum decimum à falso initio deducit. Corrigendum quod scripsimus in libris de Emend. Temporum, eam Eclipsim contigisse anno sequenti, Octobris XX. Nam falsum omnino est. Neque vero noster error est, sed Mariani Scoti, quem ἀνεξετάστως sequuti sumus, qui falso collocat illam Eclipsim XX Octobris anni CCCXLVII, in quo nulla defectio Solaris contingere potuit, latitudine Lunari repugnante. Præterea si anno CCCXLVI Sol defecit VI Junii, ab ea die, ad diem XX Octobris anno sequenti, sunt syzygiæ XVI, quod intervallum est ἀνέκλειπτον. Potius contigisset mense Decembri, siquidem ulla contingere debuisset.

MMCCCLXIV. *Bellum Persicum nocturnum*] Hæc deprompsit ab Eutropio, aliquot verbis immutatis: *Diversa Constantii fortuna fuit. A Persis enim multa & gravia perpessus, sæpe captis oppidis, obsessis urbibus, cæsis exercitibus, nullumque ei contra Saporem prosperum prælium fuit, nisi quod apud Singaram haud dubiam victoriam ferocia militum amisit, qui pugnam seditiose, & stolide contra rationem belli, die jam præcipiti, poposcerunt.* Ammianus: *Post bellorum assiduos casus, & maxime Ileiam, & Singaram: ubi acerrima illa concertatione pugnatum est, nostrorum copiis ingenti strage, confossis,* &c. Sed nemo melius Sex. Rufo: *Nocturna vero Elliensi prope Singaram pugna, ubi præsens Constantius adfuit, omnium expeditionum compensatus fuisset eventus, si locis & nocte adversantibus, percitos ferocia milites ab intempestivo pugnandi tempore Imperator ipse alloquendo revocare potuisset: qui tamen invicti viribus, improvisis adversus sitim aquarum subsidiis, incumbente jam vespere, castra Persarum aggressi, ruptis munitionibus, occuparunt: fugatoque Rege, quum à prælio respirantes patentibus luminibus repertæ aquæ inhiarent, nimbo sagittarum obruti sunt, quum stolide ad dirigendos certius in se ictus lumina ipsi per noctem accensa præbent.*

Ibid.

Ibid. *Singara.*] Urbe Mesopotamiæ, à qua pars Campestrium Mesopotamiæ dicta Singarena à Sex. Rufo. Haud dubie sine ulla mutatione est שׁנער Hebræorum, litera gutturali crassius pronuncianda. Nam illa gutturalis duplex est, lenis, & crassa, tam Hebræis, quam Arabibus, & Samaritis. Sed crassam Iudæi hodierni ignorant.

Ibid. *ex novem gravissimis præliis.*] Sex. Rufus: *Constantius in Persas vario ac magis difficili pugnavit eventu. Præter leves excubantium in limite congreßiones majori marte novies decertatum est: per duces suos septies. Ipse præsens bis adfuit.*

Ibid. *Nisibin.*] Ita etiam in Talmud semper vocatur נציבין. Sed quod ejus sit nomen hodiernum, adhuc non inveni, qui mihi indicaret.

Ibid. *Bezabde.*] In Marcellino Ammiano *Bezabde*: quod magis χαλδαΐζει בית זבדא, id est οἶκος Ζαβδᾶ. ב pro בית Chaldaismus posteriorum temporum. Ignoratur nomen hodiernum. Zabdas nomen proprium. In veteri Inscriptione ZABDAS MERCATOR VENALITIARIUS. item in alia: L. VALERIUS. ZABDA. ut taceam Episcopum Ierosolymitanum Ζαβδᾶν, numero MMCCCXIV.

Ibid. *Amida.*] Retinet nomen Arabibus, *Ameth*, *Emeth*: Turcis, *Kara-emeth*. Id est, *nigra Amida*.

Ibid. *Quadragesimus Maximus.*] Metaphrastes in vita Athanasii: Ἀκάκιος δὲ καὶ Πατρόφιλος φοιτηταὶ ὄντες Ἀρείου τὸν ἅγιον Μάξιμον τῶν Ἱεροσολύμων ἐξωθήσαντες Κύριλλον ἀντικατέστησαν.

MMCCCLXV. IOBELEUS *secundum Hebræos.*] Sic extat in omnium vetustissimo BONG. Reliqui, & Editiones non habent. Erat annus Mundi 4299 quæ sunt Hebdomades annales DCXIV, Iobelea LXXXVII, hebdomades quinque. Itaque secundum Hebræos non potuit esse Iobeleus ullus ab Adam: si non ab Adam, neque ab anno primo Georgias. Nam anni veri ab Adam divisi per XLIX dant veros Iobeleos, & veras Hebdomadas: quia ab Adam, ad primum annum γεωργίας, sunt præcise hebdomades CCCLVII, hoc est Iobelei XXXI absoluti. Quibus animadversis, à primo anno Georgias, ad hunc numerum, vel potius ad annum Mundi 4299, fluxerunt anni 1799, quæ sunt hebdomades CCLVII, Iobelei XXXVI, hebdomades de Iobeleo XXXVII excurrentes quinque. Itaque falsus est epilogismus. Minus mirarer, si non ab Hieronymo, sed Eusebio dictum esset. Nam si annos 1948 ab Adam ad natum Abraham, secundum Hebræos, cum hoc numero composueris, fient anni ab Adam 4313 qui profecto sunt Iobelei 88 absoluti, & primus annus 89 Iobelei ineuntis.

Ibid. *quia Liberius tædio victus exilii.*] Athanasius ad Monachos 647: ὁ δὲ Λιβέριος ἐξορισθεὶς ὕστερον μετὰ διετῆ χρόνον ὤκλασε, καὶ φοβηθεὶς τὸν ἀπειλούμενον θάνατον, ὑπέγραψεν.

MMCCCLXVI. *Magnentio apud Augustodunum.*] Quomodo Augustoduni sumpserit purpuram, pete ex Aur. Victore: quæ iisdem verbis Græcis, sed fusius Zosimus. Nummi ejus: D. N. MAGNENTIUS P. F. AUG.

Ibid. *in castro, cui Helene nomen est, interficitur.*] Sergio & Nigriano Coss. auctore Socrate, hoc ipso numero, anno Christi Dionysiano CCCL. Sed Chronicon Casaubon. Limenio & Catullino Coss. numero antecedente MMCCCLXV. idque ratione muniit, quod is esset duodecimus annus imperii Constantis. Ergo obierit anno Christi CCCXLIX.

Ibid. *cui Helene nomen est.*] Omnes, qui filiorum Constantini gesta in literas retulerunt, hujus vici meminerunt. Hodie *Elna* vocatur, situs in faucibus Pyrenæorum.

Ibid. *Vetranio Mursæ.*] Nummi: D. N. VETRANIO P. F. AUG. Græcis Βετρανίων. In codice Athanasii corrupte Βρεττανίων. Epistola ad vitam solitariam agentes: ἀλλὰ τὸν μὲν Βρεττανίωνα καθεῖλεν ἐξελήσας τὸ δίκαιον ἀπαιτεῖν. Zosimus: Μαγνεντίου τοίνυν τὴν ἀρχὴν ἔχοντος, καὶ τῶν ὑπὲρ τὰς Ἄλπεις ἐθνῶν, καὶ τῆς Ἰταλίας αὐτῆς κυριεύοντος, τὴν στρατηγίαν τῶν ἐν Παννονίαις στρατοπέδων Βετρανίων ἔχων πυθόμενος, ὅτι Μαγνέντιος εἰς βασιλείαν ἤδη προελήλυθεν, εἰς τὴν αὐτὴν ἦλθεν ἐπιθυμίαν, καὶ ψήφῳ τῶν αὐτόθι ταγμάτων βασιλεὺς ἀνεδείχθη, καὶ ἐν τῇ Μύρσῃ Παννονίας οὔσῃ πόλει διέτριβε.

Ibid. *Nepotianus Romæ.*] Nummus ejus: FL. POP. NEPOTIANUS P. F. AUG. Erat Eutropiæ Constantini sororis filius. Aur. Victor Andr. Schotti: *Nepotianus materna stirpe Flavio propinquus.*

Ibid. *Roma populus adversus Magnentium.*] Odium populi Romani in eum durasse, neque ab ullo mitigatum fuisse refert Zosimus, atque eam fuisse caussam, cur Alpes Magnentius superaret: ἐπεὶ δὲ σὺν καὶ τὴν Ῥώμην ἔγνω τὰ Κωνσταντίου φρονοῦντας ἢ τῷ μίσει πρὸς αὐτὸν, ἢ τῷ καὶ τὴν μάχην γεγενημένην μαθεῖν, τὰς Ἄλπεις ὑπερβαίνειν ἐβουλεύσατο ... λέγεται. Sed hæc post cladem ad Mursam. At quæ Hieronymus retulit, ea gesta ante cladem. ac propterea utrunque verum.

Ibid. *Nepotiani caput pilo.*] Verbatim ab Eutropio.

Ibid. *Vetranioni apud Naissum.*] Ita recte per duo ß. lib. BONG. FRE. & PET. per simplex, *Naisum*: unde error in editionibus propagatus, ut *Narsum* ibi legatur. Recta lectio *Naissum*. Itinerarium, *Ab Aureo monte Vinceiam, &c.* postea *Horrea Margi, Pompejos, Naissum.* Cedrenus 615, 37: καὶ ἀπάρας ἐκεῖθεν διά τε Ναΐσσου καὶ τῆς Σκουπίων τῆς μητροπόλεως Βουλγαρίας ἐπὶ τὸ ἀνακηρύττοντος, καὶ ἀνευφημοῦντος τοῦτον. Ptolemæus: Καὶ τῆς Δαρδανίας δὲ πόλεις, Ἀρριβάντιον, Ναΐσσον, Ουλπιανόν, Σκοῦποι. Hæc est lectio duorum Codicum Palatinæ Bibliothecæ. Vulgo male Νισσός. Hinc discimus Dardaniam esse Bulgariam Cedreno, & Scupos *Scuppias.* Scuporum mentio extat in veteri Inscriptione. Stephanus: Ναΐσσος πόλις Θρᾴκης, κτίσμα καὶ πατρὶς Κωνσταντίνου τοῦ βασιλέως. Sed Constantinum Magnum alii Bithynum dicunt.

Ibid. *à Constantio regium insigne detractum.*] Coram Constantio in exercitu à militibus ipsis purpura exutus. Zosimus: καὶ ἅμα Βετρανίωνα τῆς ἐσθῆτος ἐκδύσαντες κατήγαγον ἐκ τοῦ βήματος ἰδιώτην. Eutropius: *Sed à Constantio, qui ad ultionem fraternæ necis bellum civile commoverat, abrogatum est Vetranioni imperium, qui novo inusitatoque more, consensu militum, deponere insigne compulsus est.* Et Vetranioni, & Tetrico id contigit, quod nulli antea, ut depositis insignibus imperii, placide in secessibus amœnis consenuerint. Nam Tetricus, indulta ab Aureliano Correctura Lucaniæ, Vetranio in prædio quodam Bithyniæ, Constantio permittente, vitam finiverunt.

Ibid. *Magnentius Mursæ victus.*] In Pannonia Mursam esse nemo nescit. quod male Galliæ castellum esse dicit Socrates lib. II, cap. XXXIII, & eum ad verbum sequutus Sozomenus lib. IV, cap. VII. πλὴν δὲ περὶ Μύρσαν (φρούριον δὲ τοῦτο τῶν Γαλλιῶν) ὁ Μαγνέντιος ἡττηθεὶς συνεκλείσθη. Lege Zosimum. & non dubitabis hæc gesta esse ad Mursam Παννονίας, ἤτοι Παιονίας. Nam indifferenter & Zosimus, & alii Græci, Παννονίαν καὶ Παιονίαν pro eadem provincia usurpant. At docti homines hujus

ævi putant ex illo loco Socratis, aut Sozomeni duas Mursas esse, alteram Pannoniæ, alteram Galliæ, quum is sit error Socratis, & Sozomeni, qui totidem verbis ex Socrate hæc describit. Hinc corrigendus Stephanus: Μῦρσα, πόλις Ιωνίας, κτίσμα Αδριανοῦ. Legendum enim vel cæco patet, Παιονίας, id est, Παννονίας, ut jam paulo ante ostendimus. Unde etiam ab Hadriano conditam discimus. Mursam autem inferioris Pannoniæ fuisse docet vetus inscriptio Britannica:

I. O. M.
ALA
AUG. OB. VIRTUTEM.
APPELLATA. CUI. PRÆ-
EST. P. ÆLIUS. P. F. SER-
GIA. MAGNUS. D.
MURSA. EX. PANON.
INFERIORE. PRÆFEC.
APRONINO. EBRO.

Exarata est barbara litera. Grutterus à Gul. Camdeno. Μύρσιον vocat Theophylactus Simocattes lib. 298. & prope Savum collocat, ut Ptolemæus. Magnentius ad Mursam Pannoniæ victus reliquias attriti exercitus in Italiam traduxit. Sed quum Romanorum animos à se alienatos, & à Constantii partibus omnes stare accepisset, desperatis rebus suis, superavit Alpes, & quum in Galliam pervenisset, prælio iterum commisso, & re infeliciter gesta, sese Lugdunum recepisse dicitur, ac matre & caris suis interfectis, postremo sibi manus in- " tulisse. Chronicon Casaubon. ἐν τούτῳ τῷ ἔτει Μα- " γνέντιος πάλιν συμβαλὼν ἐν Μύρσῃ Σελεύκῳ, ἡτ- " τηθεὶς, ἔφυγε μόνος ἐν Γαλλίαις εἰς Λουγδοῦνον πό- " λιν. καὶ ὅτι τὴν ἀδελφὸν ἔσφαξεν, τότε καὶ ἑαυτὸν " ἀνεῖλεν. Victus igitur in Pannoniis in Galliam pro- " fugit. Nam profecto de Mursa Galliæ nugæ meræ. Socrates quidem recte intelligit de prima clade, quam accepit Magnentius ad Mursam: sed errat, quum Mursam collocat in Galliis, quæ est urbs Pannoniæ.

Ibidem. *Gallus Constantii patruelis.*] Quem à se nominavit Constantium. Aurel. Victor Andr. Schotti: *Magnentius fratri Decentio Gallias, Constantius Gallo, cujus nomen suo mutaverat, Orientem Cæsaribus commiserunt.* Socrates: Γάλλος ὁ καὶ Κωνστάντιος. Sed nummi utrunque nomen retinent: FL. CONSTANTIUS GALLUS NOB. C. Chronicon Casaub. μετονομάσας αὐτὸν Κωνστάντιον. Recte autem in eodem Chronico assignatum tempus post Consulatum Sergii, & Nigriani.

MMCCCLXVIII. *Gallus Iudæos.*] Cedrenus ad XV annum Constantii ad verbum ex Socrate: Τῷ ὶ ἔτει ἐν τῇ ἀνατολῇ τῆς Παλαιστίνης Ιουδαῖοι ἀντῆραν, καὶ πολλοὺς τῶν Ἑλλήνων, ἐθνῶν τε, καὶ Σαμαρειτῶν ἀνεῖλον ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ παγέντες ὑπὸ Ῥωμαίων ἀνῃρέθησαν. καὶ ἡ πόλις αὐτῶν Διοκαισάρεια ἠφανίσθη. Eadem verba repetit Theophanes. Vide Socratem lib. II, cap. XXXIII. Historiam perstringit Aur. Victor Andr. Schotti: *Et interea Iudæorum seditio, qui Patritium nefarie in regni speciem sustulerant, oppressa.*

Ibid. *Diocæsaream.*] Hujus Diocæsareæ in Palæstina mentionem facit Hieronymus præfatione in Jonam, qui ait eam esse, quæ in Bibliis dicitur Geth, in secundo Sephorim miliario, item libro de nominibus Hebraic. Diospolim Palæstinæ ignoramus, nisi quod in eadem præfatione Hieronymi ejusdem mentio fit, item in libro de locis Hebr. *Aenan euntibus Thamnam nunc desertus locus & proximus Thamnæ vico grandi, qui situs est inter Aeliam & Diospolim.* In libro locorum Actuum Apostolicorum dicitur eadem esse cum Lydda. Alia est Diospolis Ægypti, nempe Thebæ Hecatompylæ, ut suo loco demonstravimus. LXX Seniores hanc in Ezekielis XXX, 16, putant esse quam Hebræi נו, No vocant. quod Hieronymus non sine errore requiem significare ait: quum נח Noa significet requiem, non autem נו, quod Hebraice est crudum. Sed & nomina Ægyptiaca Hebraicis originibus accommodare, idem est, ac putare Polonos & Italos eadem lingua uti.

Ibidem. *Nonnulli nobilium Antiochiæ à Gallo interfecti.*] Nimirum Domitianus Præfectus Prætorio Orientis, & Magnus Quæstor. Auctor. Socrat. Chronicon Casaub. ad XVIII ann Constantii: ἀποκτείνας ἔπαρχον πραιτωρίων, καὶ κυαίστωρα.

Ibid. Post superiorem pericopen, in Editionibus infarcta est hæc: *Syriæ populis crucis signum maximo conspicientium terrore in orientali plaga apparuit.* In nullo scripto extat. In Chronico Casauboniano ad XIV annum Constantii idem gestum refertur. Τὸ σημεῖον τοῦ Χριστοῦ ὤφθη ἐν Ἱεροσολύμοις κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον. Cedren. 252, 52. Menologium VII Maji.

MMCCCLXIX. *Magnentius Lugduni.*] Prius re infeliciter gesta ad locum, qui Socrati Μιλτισέλευκος, Sozomeno Μουτισέλευκος, Chronico Casauboniano Μύρσος σέλευκος dicitur. Sed valde turbant illi Scriptores, dum alius Mursam in Gallia ponit, alius Magnentium puncto temporis in agrum Lugdunensem volasse somniat.

Ibid. *Decentius frater ejus, quem ad tuendas Gallias Cæsarem miserat.*] Nummi: D. N. DECENTIUS NOB. C. & MAG. DECENTIUS NOB CÆS. Stephanus: Δεκένδιοι ἔθνος Παννονίας ἀπὸ Δεκεντίου τοῦ Μαγνεντίου, Μαγνεντίου δὲ ἀδελφοῦ.

Ibid. *Gennadius forensis orator.*] Incertum, forensis sit ad distinctionem ejus, qui Græce σχολαστικὸς, id est " causarum patronus, an gentilitium, puto Forosegulia- " nus. Nam etiam hodie vulgo Forenses vocantur. Fo- " rensium & Scholasticorum discrimen tangit Plinius " lib. II Epistol. *Scholasticus tantum est, quo genere homi-* " *num nihil aut simplicius, aut sincerius, aut melius. Nos enim,* " *qui in foro, verisq; litibus terimur, multum malitiæ, quam-* " *vis nolumus, addiscimus.* Inclinat animus, ut gentilitium " putem. quemadmodum infra *Minervius Burdigalensis.*

Ibid. *Minervius Burdigalensis.*] Tiberius Victor Minervius Burdigalensis præceptor Ausonii. Hujus filius Alethius Minervius.

MMCCCLXX. *Gallus Cæsar sollicitatus à Constantio.*] Id est μετάπεμπτος γενόμενος. Socrates, μετάπεμπτον ἐκάλει τὸν Γάλλον. Chronicon Casaubon. μεταστελλεὶς ἀπὸ τῆς Ἀντιοχείας ὑπὸ Κωνσταντίου. Historia miscella. *ob quam rem Constantius indignatus evocavit eum.*

Ibid. *cui in suspitionem ob regiam indolem venerat.*] Imo ob crudelitatem, væcordiam, perfidiam: quod, ut verbis Ammiani loquar, *ultra terminos delatæ potestatis procurrens asperitate nimia cuncta fœdabat.* Si qua fides Ammiano, Eutropio, Aur. Victori, Socrati, nihil laudabile fuit in hoc principe: ut mirer ab Hieronymo proditum propter regiam indolem suspectum Constantio fuisse, qui potius multis incivilibus gestis jussu Constantii interfectus fuerit. Affectasse autem imperium, & ob id à patrueli interfectum scribit Cyrus Monachus de Constantio ita loquens:

Ὃς τὸ μὲν πρῶτα Καίσαρα τετίμηκε τὸν Γάλλον
Τὸν αὐτανέψιον αὐτοῦ τοῦ Κωνσταντίου παῖδα.
Βασιλειῶντα δὲ μαθὼν καὶ τυραννεῖν ὁρμῶντα,

Καὶ

Καὶ πάντα μηχανώμενον ὥστε τυχεῖν τοῦ πόθου
τὴν κεφαλὴν ἀφελεῖν, πᾶσαν ὁρμὴν προσθήσεις.

Cedrenus 246, 35: Γάλλος τυραννίδα μελετήσας, ,, &c. Eutropius; *vir natura ferox, & ad tyrannidem pronior.* Quare in Græco auctore, unde hæc excepit Hieronymus, sine dubio scriptum extabat: ὕποπτος διὰ τὸ ,, βασιλειᾶν γενόμενος. ut extat in verbis Cyri mo-,, nachi. Nam τὸ βασιλειᾶν, ut & mediocriter doctis constat, est τυραννίδος μελέτησις. quod *regiam indolem* nimis properans vertit Hieronymus.

Ibid. *Istria occiditur.*] Idioma Hieronymianum, *Istriæ*, in Istria. Sic in Epistola objurgatoria ad Johann. Hierosoly. *Palæstina interrogatus, & respondes Aegypto.* id est, in Palæstina, in Ægypto. In eadem Epi-,, stola: *versari Cypri*, in Cypro. Sic, *Diluvium Aegypti* ,, *factum.* Et illud Pauli, τούτου χάριν κατέλιπόν σε ἐν Κρήτῃ: *Hujus rei gratia reliqui te Creta.* Ad Gerontium: *Alter toto orbe fugitivus tandem Bithynia veneno mortem reperit.* Hoc est, in Bithynia. Item: *Iudæos Mesopo-* ,, *tamiæ rebellantes.* in Macedonia. Vitruvius quoque ita ,, loquitur: lib. II, cap. IX. *Nascuntur autem hæ arbores* ,, *maxime Cretæ, & Africæ, & nonnullis Syriæ regionibus.* ,, Quæ omnia localiter dicta sunt ex natura adverbio-,, rum, ut Ἀθήνησι, Θήβησι. περὶ Φλαμῶνα τὴν νῆσον Gallum occisum scribit Cedrenus. Sed est error librarius. Φλαμῶνα enim ex Socrate scribendum. Καταλαβόντα δὲ αὐτὸν τὰ ἑσπέρια μέρη, καὶ περὶ Φλανῶνα τὴν νῆσον γενόμενον Κωνστάντιος ἀναιρεθῆναι ἐκέλευσεν. Mendosissime in historia Miscella: *Quamque contra insulam Falconensem venisset.* Legendum, *Flanonensem.* Non esse insulam, sed urbem maritimam Istriæ ex Plinio & Ptolemæo colligitur; & ex appellatione hodierna. FIANONA enim dicitur hodie urbs Istriæ maritima. Apud Ptolemæum perperam legitur Φλαουῶνα, pro Φλανῶνα. Idem error apud Plinium: ubi Flavona, quod ex Ptolemæi depravata lectione à Correctoribus interpolatum est. Omne dubium tollit vetus Inscriptio: Q. SEXTILIUS. RUFUS. FLANONA. Stephanus: Φλανὼν πόλις, καὶ λιμὴν περὶ Ἀψυρτον νῆσον. In Chronico Casaubon. ἐν Ἰσω τῇ νήσῳ ἀνῃρέθη. quod est ineptum: ut multa ejusmodi apud eundem scriptorem.

Ibidem. *Istria occiditur.*] Septimo Consulatu ipsius Constantii, hoc est Constantio Aug. VII, ipso Gallo III Coss. anno Christi CCCLIV, numero hoc ipso MMCCCLXX. Vitiosissime in historia Miscella: *Quumque contra insulam Falconensem venisset, illic eum præcepit Constantius interimi anno imperii sui septimo, & consulatus ipsius Galli anno tertio.* Legendum enim, *consulatu suo septimo, & ipsius Galli tertio.*

Ibid. *Silvanus in Gallia.*] Nummi: D. N. FL. SILVANUS P. F. AUG.

MMCCCLXXI. *Paulinus & Rhodanus.*] Sozomenus lib. IV, cap. IX. pag. 49. ubi Ροδάνιος dicitur, quemad-,, modum & in FRE. & PET. & Sulpitio Severo. In BONG. Rhodianus. Vide vitam Athanasii incerto auctore, 336. ubi vocatur Ροδανὸς, non Ροδάνιος. Et ita quoque in eadem vita apud Photium, 787, 7.

Ibid. *Alcimus & Delphidius.*] Latinus Alcimus Alethius Aginnensis fuit. Atticus Tiro Delphidius Burdigalensis Orator acerrimus, ut ait Ammianus, Euchrotiæ popularis sectæ Priscillianistarum maritus. Utriusque mentio in Rhetorib. Ausonii, Delphidii vero notabilis apud Ammianum.

Ibid. *Quidam sectatores ejus etiam Montenses.*] Optatus Milevitanus: *Sic speluncam quandam foris à civitate gradibus sepserunt, ubi ipso tempore conventiculum habere potuissent. Vnde Montenses appellati sunt.* Augustinus libro de Hæresibus ad Quodvultdeum: *Isti hæretici in urbe Roma Montenses vocantur, quibus hinc ex Africa solent Episcopum mittere.* Hieronymus in Lucifer. *Marcionitas, Valentinianos, Montenses, sive Campates.* Et in Epistola ad Marcellam: *Nuper quum Retitii Augustodunensis Episcopi, qui quondam à Constantinopolitano Imperatore sub Silvestro Episcopo ob caussam Montensium missus est Romam, Commentarios in Canticum Canticorum perlegissem.* Inepte excusum *Constantinopolitano* pro *Constantino.* Scismatici vero in montib. conventicula sua habebant. Cyprianus ad Caldonium de abstinendo Felicissimo: *quum Felicissimus comminatus sit non communicaturos in monte secum, qui nobis obtemperassent.* In Epist. ad Jubajanum: *In latebra & in latronum spelunca adultera aqua contagione tinctus.* Isidorus: *Montani hæretici dicti, quod tempore persecutionis in montibus latuerunt, qua occasione à Catholicæ Ecclesiæ corpore se diviserunt.* Hæc in aliam sententiam, ac superiora, concepta sunt.

Ibid. *Eusebius Vercellensis.*] Vide Sozomenum libro IV, cap. IX. Epistolam Athanasii ad vitam solitariam agentes, 647.

Ibid. *distantibus inter se ab Arrianis, & à Constantio damnantur exiliis.*] Constantii Edictum, ut Orthodoxi distantibus ab invicem exiliis separarentur. Athanasius in eadem Epistola: ὁ δὲ (Κωνστάντιος) αὐτὸ τοῦτο ἀποκεῖναι, μόνον ἐκέλευσε, καὶ ἐξώρισεν, ἕκαστον διαστήσας, ὅπερ καὶ ἐπὶ τῶν προτέρων πεποίηκε. τοῦτον γὰρ ἐξορίζων τὸν τύπον αὐτὸς ἐπίνησεν, ἵνα καὶ ἐν ταῖς τιμωρίαις ὠμότερος τῶν πρὸ αὐτοῦ τυράννων καὶ διωκτῶν γένηται. τῷ μὲν γὰρ προτέρῳ διωγμῷ κοινῇ καὶ πολλοὺς ἅμα κελεύων ὁ τότε Μαξιμιανὸς (Μαξιμῖνος) ἐξώριζεν ὁμολογητὰς, καὶ τὴν τιμωρίαν ἐπεκούφιζε παραμυθούμενος τῇ συνουσίᾳ.

Ibid. *Iulianus frater Galli Mediolani Cæsar appellatur.*] Nummi: D. N. FL. CL. IULIANUS NOB. C. & DN. CL. IULIANUS NOB. CÆS. Cyrus Monachus de Constantio:

τὸν ἀδελφὸν τοῦ Γάλλου ἢ τὸν χοῖρον τὸν δυσώδη
Ιουλιανὸν τῷ Καίσαρος ἐκόσμησε στεφάνῳ,
ἐφ' οἷς ἀστίζόμενος δῆθεν ὁ παραβάτης,
καὶ τὴν ἐσθῆτα τὴν αὐτοῦ δεικνὺς τὴν ἐκ πορφύρας
ἐκεῖνο τὸ θρυλλούμενον ἐπίλεγε τοῖς πέλας,
πορφύρεος θάνατος κατέλαβε καὶ μοῖρα,
ὡς ἐν χλαμύδι πορφυρᾷ τοῦ Γάλλου τεθνηκότος.

Ibid. *Cæsar appellatur.*] Anno sequente post cædem Galli, Arbitione & Lolliano Coss. τῇ ἕκτῃ τοῦ Νοεμβρίου μηνός. Socrat. anno Christi CCCLV. Nam anni prioris Constantio VII Coss. certissimum characterem apposuit Athanasius in Protestatione, pag. 857, ubi dicit eo anno V Kal. Feb. fuisse parasceuen. quod certe accidit anno Christi CCCLIV, Cyclo Solis XXVII, litera Dominicali B. ἐπιφωσκούσης γὰρ τῆς ἀπὸ πέντε εἰδῶν Φεβρουαρίων, τουτέστι τῇ Δ τοῦ Μεχεὶρ μηνὸς ἀγρυπνούντων ἡμῶν ἐν τῷ Κυριακῷ, καὶ ταῖς εὐχαῖς σχολαζόντων, σύναξις γὰρ ἔμελλε τῇ παρασκευῇ γίνεσθαι, &c. Quare id tempus recte assignatum.

Ibid. *Magna Alemannorum copia.*] Ex Eutropio. Hanc victoriam Iuliani non dubitat Zosimus æquare illi, quam de Dario obtinuit Alexander Magnus. Et sane ut ea clades barbarorum memorabilis est, ita & verba, quibus id gestum prosequitur Zosimus, non minus illustria. συμμίξας δὲ τοῖς πολεμίοις, πάσης ὑπερβολῆς ἐπέκεινα τὸ τρόπαιον ἔστησεν, ἐξ μὲν ἐν αὐτῇ τῇ μάχῃ μυριάδων ἀπολομένων, ἑτέρων δὲ τοσούτων ἀλαμένων κατὰ τοῦ Ῥήνου, καὶ διαφθαρέντων. ὥστε εἴπερ ἐθέλοι τῇ πρὸς Δαρεῖον Ἀλεξάνδρου μάχῃ ταύτην παραβαλεῖν τὴν νίκην, οὐκ ἂν εὕροι ταύτην ἐκείνης ἐλάττονα.

Ibid. *apud Argentoratum.*] Ammianus: *Argentoratus barbaricis cladibus nota.*

MMCCCLXXIV. *Constantio Romam ingresso ossa Andreæ Apostoli.*] Deest τὸ *novam.* novam Romam ingresso. neque aliter videtur conceptum fuisse à Græco scriptore, unde Hieronymus accepit. Νέα Ῥώμη est Constantinopolis. Meminit etiam libro adversus Vigilantium: ubi in meo Codice *Constantinus* perperam pro *Constantio* editum est. Ex urbe Patris has reliquias necesse est Constantinopolim traductas, quum Patris Achajæ passum esse dicat post alios Sophronius. Sed mirum Ægeam proconsulem ab eodem Sophronio regem Edessenon dici in Catalogo scriptorum Ecclesiast. Et magis mirum βασιλέα Ἐδεσσηνῶν præfectum verti ab Erasmo. Quomodo eodem tempore & proconsul Achajæ, & rex Edessenorum potuit esse?

Ibid. *ossa Andreæ.*] Vicesimo Constantii anno, ut ipse Hieronymus in Lucæ vita, in libro de Scriptorib. Ecclesiast. Quare hic fuerit metachronismus.

Ibidem. *Nicomedia terræ motu funditus eversa.*] Unius anni prochronismus. Contigit enim hæc clades Fab. Tatiano, Neratio Cereale Coss. anno Christi CCCLVIII, numero MMCCCLXXIV, ut exstat apud Socratem, lib. II, cap. XXXIX. Quare non recte apud eundem Socratem Nicæa dicitur terræ motu concussa, Valentiniano II, & Valente II Coss. duodecimo anno ἀπὸ τῆς πτώσεως τῆς Νικομηδείας. Nam inter Consulatum Tatiani ac Cerealis, & Consulatus secundos Valentiniani, & Valentis Augg. intersunt tantum anni X, non XII. Ut hic unius anni prochronismus, ita in Chronico Casaubon. unius metachronismus, Eusebio, & Hypatio coss.

Ibid. *Nicomedia terræ motu.*] Eadem corruerat numero MMCXXXVI. Hunc vero casum contigisse ait Marcellinus a. d. IX Kal. Sept. cujus verba omnino lege. Digna enim sunt. εἰκάδι ὀγδόῃ τοῦ Αὐγούστου μηνός. Socrates. id est V Kal Sept. non IX, ut Marcellinus. Aur. Victor Andr. Schotti in Lucio Vero: *Asiæque Ephesus, ac Bithynia Nicomedia constrata terræmotu, atque ac nostra ætate Nicomedia Cereali Consule.* Nam hoc anno Consules fuerunt Fabius Tatianus, & Neratius Cerealis, quod & Ammianus antea memoraverat. Cedrenus breviter istud perstringit: σεισμοῦ δὲ μεγάλου ἐν Νικομηδείᾳ γενομένου, περὶ ὥραν νυκτερινὴν τρίτην, τὴν πόλιν κατέβαλε, καὶ πλῆθη πολλὰ διέφθειρε μετὰ καὶ τοῦ ἐπισκόπου Κικροπίου. Idem invenies in Chronico Casaubon. sed ἐν ὑπατείᾳ Εὐσεβίου, καὶ „ Ὑπατίου, anno uno serius, quam Aur. Victor. Hanc „ celeberrimæ urbis cladem versibus Syriacis deflevit „ Ephrem monachus. Auctor Marcellinus Comes.

MMCCCLXXV. *Cerestius.*] Ita PR. & FR. & PET. item editiones. Solus BONG. *Charistius.*

Ibidem. *Synodus apud Ariminum.*] Socrates lib. II. cap. XXXVII. 207. quo tempore paulo ante ἔκθεσις πίστεως in urbe Sirmio edita. ἐξετέθη πίστις ἡ καθολικὴ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ δεσπότου ἡμῶν Κωνσταντίου, ἐν ὑπατείᾳ Φλαβίου Εὐσεβίου, καὶ Ὑπατίου τῶν λαμπροτάτων, ἐν Σιρμίῳ τῇ πρὸ ἕνδεκα Καλανδῶν Ἰουνίων. nimirum hoc ipso numero recte assignato.

Ibid. *omnium proditione damnata est.*] Ipse Hieronymus aureolo Dialogo in Luciferianos: *Sub Rege Constantio, Eusebio & Hypatio Consulibus, nomine unitatis & fidei infidelitas scripta est, ut nunc agnoscitur.* Lege cætera, quæ omnino ad hujus loci illustrationem necessaria sunt, & quæ legisse non minor est voluptas, quam fructus. ex quibus manifesto colligitur Consules huic Chronico exemplo Eusebii adscriptos fuisse.

Ibid. *Honoratus ex præfecto prætorii.*] Socrates lib. II, cap. XXI: καὶ γὰρ παρελθὼν ἀπὸ τῶν ἑσπερίων μερῶν ἀναστρέψας ὁ βασιλεύς. καὶ τότε τὸν ἔπαρχον τῆς Κωνσταντινουπόλεως κατέστησεν Ὀνωρᾶτον ὄνομα, τὴν ἀνθυπάτων παύσας ἀρχήν.

Ibid. *Gratianus.*] Chronicon Casaubon. eodem anno Gratianum natum, & Honoratum præfectum urbis Constantinopoleos factum scribit, Eusebio, & Hypatio Coss.

MMCCCLXXVI. *Constantinopoli Ecclesiarum maxima dedicatur.*] Socrates lib. II, cap. XLIII. τηνικαῦτα καὶ ἡ μεγάλη Ἐκκλησία ὀνομαζομένη Σοφία ἐνεκαινίσθη ἐν ὑπατείᾳ Κωνσταντίου τὸ δέκατον, καὶ Ἰουλιανοῦ Καίσαρος τὸ τρίτον, τῇ πεντεκαιδεκάτῃ τοῦ Φεβρουαρίου μηνός. Tempus congruit huic numero. Chronicon Casaubonii Constantio XII, & Juliano III Coss. sed legendum ι, non ιβ. Vita Athanasii male conjungit tempus Encæniorum hujus Ecclesiæ, & annum, quo Julianus Cæsar declaratus. Vide Photium 787, 32.

MMCCCLXXVII. *Constantius Mopsocrenis.*] Μοψουκρῆναι, & Μόψου Ἑστία pro una eademque urbe usurpatur, ut alibi diximus, quanquam Plinio & Ptolemæo duæ sunt. Propterea Scriptorum alii Constantium Mopsocrenis, alii Mopsuestiæ obiisse dicunt. ut Ammianus Mopsuestiæ, III Non. Octobr. Cedrenus ἐν Μόψου κρήναις τῇ Γ Νοεμβρίου Mopsi viculum vocat ipse Hieronymus Epitaphio Nepotiani. Moritur Tauro & Florentio Coss. III Non. Novemb. Socrat. hoc ipso numero, Indictione quinta ineunte à XXIV Septembris, anno Antiocheno CCCCIX Quæ ideo adduximus, ut auctorem Chronici Casauboniani confutaremus, ubi dicitur obiisse ἀρχῇ ἰνδικτιῶνος τετάρτης, ἔτους Ἀντιοχείας υι. In Indictione peccat prochronismo unius anni, in Epocha Antiochena metachronismo itidem unius anni.

Ibid. *Iulianus anno uno, mensibus octo.*] In vita quoque Athanasii: καταστρέφει γοῦν τὸν βίον ἐν καὶ τριακοστῷ διαβιοὺς ἔτει, ἐν δὲ τῇ βασιλείᾳ μῆνας εἴκοσι. Et ipse Apostata in Misopogone; ait nomen Mar- „ donis Eunuchi XX mensibus antea in honore fuisse, „ nimirum à morte Constantii, ad id tempus, quo scri- „ bebat suum Misopogona, post quod paulo post ipse „ periit. τοῦτο δὲ πρὸ μηνῶν μὲν εἴκοσι περσκωμμένον „ ὄνομα, νυνὶ δὲ περιφερόμενον ἀντ' ἀδικήματος καὶ „ ὀνείδους, ἀνεχόμενος ἦν. „

Ibid. *Iuliano ad idolorum cultum converso.*] Hic erat „ annus undecimus ex quo ad idolorũ cultum sese con- „ vertit. XX annos fuit Christianus, duodecim Idolo- „ latra. Et annus ultimus vitæ ejus fuit duodecimus I- „ dololatriæ ejus. Ipsum Apostatam testem damus ex „ epistola ad Alexandrinos: πεπορευμένοι τῷ προδόντι „ (mihi) ἐκείνην τὴν ὁδὸν ἄχρις ἐτῶν εἴκοσι, καὶ ταύ- „ την ἰδοὺ σὺν θεοῖς πορευόμενος δωδέκατον ἔτος. „

MMCCCLXXVIII. *Georgio per seditionem.*] Socrates lib. III, Capitib. III, IV.

Ibid. *Eusebius & Lucifer de exilio regrediuntur: e quibus Lucifer adscitis duob. aliis.*] Ad illa verba, *adscitis duob. aliis*, luculentus & vetustissimus codex BONG. habet ad marginem: *Gorgonium dicit de Germania, & Cymatium de Gabala.* Quæ proculdubio sunt optimæ notæ; sed mihi prorsus ignorata. Vide Theodoritum Historiæ Eccles. lib. III, cap. V.

Ibid. *Proæresius Sophista.*] De hoc præstantissimo dicendi magistro vide mira apud Eunapium quanvis hominem Christianismi hostem dirissimum.

Ibid. *Aemilianus ob ararum subversionem Dorostori à Vicario*

Vicario incenditur.] Durostorum Mysiæ inferioris urbs. Ammianus XXVII: *Dein Mysia, ubi Martianopolis est à sorore Trajani Principis ita cognominata, Dorostorus, & Nicopolis, & Odyssus.* Ptolemæus: Τρμάρνιον, Τιρίσταπολις, Δυρόστορον, Λεγιὼν πρώτη Ἰταλική. Ita ille locus legendus ex duob. codicib. Bibliothecæ Palatinæ. Nam male Δυρόστολον per λ excusum est, quod est proprium Græcorum recentiorum, quibus Δορόστολον dicitur, ut Cedreno 555, 21, ἐπὶ τὸ Δορόστολον, ὃ καὶ Δίστρα καλεῖται. In Itinerario legitur, *Dorosdora Leg.* XXI. CL. quod miror, quum Ptolemæo sit Legio prima Italica. & superius posuerit, *Novas leg. I. Ital.* In quibusdam manuscriptis Itinerariis, legitur recte *Dorostoro*. Et ita etiam in Martyrologio, XVIII Julii: XXV, & XXVII Maj: XV Iunii: XX Novembr.

Ibid *conto ilia perfossus interiit.*] Ex Aur. Victore: *conto percutitur.* ἐξ ἀφανοῦς δὲ ἀκόντιον φέρεται κάτ' αὐτοῦ, καὶ διὰ βραχίονος διαδραμὸν εἰς τὴν πλευρὰν εἰσέδυ. Socrat. Sed super discrepantia auctorum de morte Iuliani, si vellem omnium sententias huc conferre, nulla finis futura esset. Videndus Nazianzenus.

Ibid. *anno ætatis* XL.] Legendum XXXII, ut POST. In vita Athanasii: Καταστρέφει γοῦν τὸν βίον ἐν τῷ τριακοστὸν διαβιοὺς ἔτος. Ammianus, *anno ætatis altero & trigesimo.* item VI Kal. Iulii, teste eodem cum Eutropio.
„ Chron. Casaub. ἐτῶν λς mendose. In Misopogone
„ ipsemet ὁ παραβάτης scribit se majorem fuisse tri-
„ ginta annorum, quum illa scriberet, quod fuit illi vitæ
„ tempus ultimum. ἐτῶν δὲ τριάκοντα μελέτην ἀφεῖναι
„ παγχάλεπον ἄλλως τε μετὰ τοσαύτης ἐγγενομένην χα-
„ λεπότητος. ἐμοὶ δὲ ἤδη πλείω τούτων ἐστίν. Viginti
„ annos vixit Christianus, duodecim Idololatra. Quæ
„ est summa temporis vitæ ejus, annorum XXXII, ut
„ supra ex Epistola ad Alexandrinos annotavimus.

MMCCCLXXX. *Iovianus ex primicerio Domesticorum.*] Ammianus: *Domesticorum ordinis primus* ὁ τῶν τῶν Δομεστίκων ἡγούμενος πεζῶν. Zosim. item: Ἰοβιανὸς τοῦ τάγματος τῶν ὑπογραφέων προτεταγμένος. pag. 723. qui *primus inter notarios dicitur* Ammiano.

Ibidem. *Iovianus rerum necessitate compulsus Nisibin, & magnam Mesopotamiæ partem Sapori Persarum regi tradidit.*] Consulendus XXV liber Ammiani: ubi inter alia, quæ deflet de horum regionum deditione, subjicit: *Nunquam enim ab Vrbis ortu inveniri potest, Annalibus replicatis, ut arbitror, terrarum partes ullas nostrarum ab Imperatore, vel Consule hosti concessas.* Eadem expostulatio apud Eutropium: *Pacem cum Sapore necessariam quidem, sed ignobilem fecit, multatis finibus, ac nonnulla imperii Romani parte tradita: quod ante eum annis trecentis, & viginti duobus fere, ex quo Romanum imperium conditum erat, nunquam accidit.* Sed strenue delirat de intervallo à cunabulis imperii Romani, ad præsentem annum, quod definit tantum annorum CCCXXII, quum is esset annus Antiochenus CCCCXII, & totidem annos staret imperium Romanum. Sed & idem repetitur à Zosimo, ut videantur tres illi Scriptores in unum conspirasse super eadem querela. ἐς τοῦτο τῆς ἱστορίας ἀφιγμένῳ τὸ μέρος ἐπὶ τοὺς ἀνωτάτω μοι χρόνους ἐπῆλθεν ἀναδραμεῖν, καὶ ζητεῖν, εἴ ποτε Ῥωμαῖοι τῶν αὐτοῖς τι κτηθέντων ἑτέροις ὑπέστησαν παραδοῦναι, ἢ ὅλως ἕτερον τι ἔχειν τῶν ὑπὸ τὴν ἐπικράτειαν αὐτῶν ἅπαξ γενομένων ἠνέσχοντο.

Ibid. *Nisibin & magnam Mesopotamiæ partem.*] Hieronymus ipse de locis Hebraicis: *Achad urbs regni Nemrod in Babylone. Porro Hebr. hanc esse dicunt Mesopotamiæ civitatem, quæ hodie quoque vocatur Nisibi à Lucullo quondam Romano Consule obsessam, captamque, & ante paucos annos à Ioviano Persis traditam.* Stephanus: Φίλων ἐν Φοινικικοῖς Νάσιβις διὰ τοῦ α. Οὐράνιος δὲ διὰ τοῦ ε Νέσιβις. σημαίνει δὲ, ὥς φησι Φίλων, Νασὶβ τὰς στήλας. ὡς δὲ Οὐράνιος, Νέσιβις, φησὶ, σημαίνει τῇ Φοινίκων φωνῇ, λίθοι συγκείμενοι συμφορητοί. Non interest quomodo prima syllaba legatur, per ε, an per α. Verum autem est נְצִיב στήλην significare, item σωρὸν λίθων, aut grumum terræ, vel salis. Ea enim vox Geneseos XIX, 26, à LXX interpretib. στήλη, ab aliis grumus, tumulus, aut cumulus, aut θὶς exponitur. Quod autem Achad Genes. X ab Hieronymo Nisibi vocatur, id quoque confirmatur ex Targum Ierosolymitano, in quo pro Hebraico Achad, Nisibi positum est.

Ibid. *Synodus Antiochiæ.*] Ridicule antea editum erat, *in qua omousion in omoeusion, eoque rejecto.* quæ non sunt cassæ nucis. nos, ut edi curavimus, ita in omnibus scriptis Codicibus reperiimus. Et ita ratio postulat, *homousio anomæoque rejecto.*

Ibid. *Dadastanæ moritur.*] Ammianus: *Quum enim venisset Dadastanam, qui locus Bithyniam distinguit & Galatas, exanimatus inventus est nocte.* Cedrenus: ἐν προαστείῳ Δαδαστανῶ, Socrati τὰ Δαδάστανα. In Chronico Casauboniano vitiose Δάστανα. Meminerunt Ptolem. & Zonaras, Itinerarium Antonini. Distat Ancyra M. P. CXV.

Ibid. *anno ætatis* XXXIII.] Idem numerus Marcellino, & PET. Sed Edit. FRE. & BONG. XXXIV. ιϛ Περιτίου μηνὶ decessisse, id est Februario, auctor Chronologus Casaubon. anno Christi CCCLXIV, hoc ipso numero.

MMCCCLXXXI. *Valentinianus.*] Error solennis Eusebii & Hieronymi, ut etiam si Princeps quidam obierit principio anni, tamen ejus successoris initium capiant ab anno sequente, peccantes manifesto unius anni metachronismo. Iovianus obiit XXV Februarii. Valentinianus Imperator salutatus ab exercitu V. Kalendas Martii posteriores (πέμπτῃ καὶ εἰκάδι Φεβρουαρίῳ Socrati) anno bisextili, Cyclo Solis IX. feria IV, anno Christi Dionysiano CCCLXIV. Quare is erat dies insititius, quod bisextum vulgo dicitur, cujus diei superstitione vulgo aliquid incipere religio erat, quæ etiam stulta opinio adhuc in tanta luce Christianismi multorum animis insedit, ob eam caussam & Valentinianus die, qui omnium opinione ominosus habebatur, inire imperium noluit, translato in sequentem imperii natali. Hinc discimus ex duobus F. F, prius, quod est insititium, non dici intercalare, sed posterius. Dicitur enim a. d. VI Kal. Intercalares. Sic Merkedinus XXII, aut XXIII dierum mensis insititius non dicebatur intercalaris mensis, sed Februarius ordinarius XXVIII dierum, is est mensis intercalaris, ut ex Fastis Capitolinis, & ex sententia Catonis veteris Iurisconsulti Titulo de verb. sign. constat, quem locum si Tribonianus intellexisset, nunquam illum Centonib. Pandectæ sui insuisset. Sic & ex duobus Adar, prior, qui est insititius, non dicitur intercalaris, sed posterior, qui tamen est cavus, & ordinarius, & festum Aman & jejunium Esther habet. Dicitur enim Adar alter, aut VVeadar, id est iteratus Adar, παλιναδὰρ, quum tamen alter, ut dixi, is sit, qui intercalatus est extra ordinem, & plenus sit, & nullo festo exornatus.

Ibid. *parcitatem quidam avaritiam.*] Aliter Sex. Aur. Victor: *infestus tamen vitiis, maximeque avaritiæ, cujus punitor ipse fuit acer.*

Ibid. *severitatem, crudelitatem.*] Non pauca hujus Imp. crudelitatis exempla profert Ammian. Marcell.

MMCCCLXXXII. *Terræmotu.*] Hæc horribilis maris inundatio contigit Valentiniano, & Valente Augg. Coss. auctore Ammiano, anno Christi CCCLXV, numero MMCCCLXXXI. Unius anni metachronismus. quæ clades accidit quidem anno secundo Valentiniani, sed jam monuimus Hieronymum instituisse initium imperii Valentiniani ex a. d. VI. Kal. Mart. anni Christi CCCLXV, quum tamen ab anno antecedenti id faciendum esset. Metaphrastes in vita Athanasii: τοσούτων οὖν δὴ κακῶν πανταχόσε δρωμένων, σεισμὸς ἐπιγινόμενος οἰκουμενικὸς πολλά τε τῶν πόλεων ἔβλαψεν, τῆς τε Κρήτης τὰς ἑκατὸν πόλεις κατηρείπωσεν. ἡ θάλασσα δὲ τοὺς ἰδίους ὅρους ἐνήλλαξεν. τοῖς μὲν γὰρ τόποις τοσοῦτον ἐπέκλυσεν, ὥστε τοὺς πρώην βασίμους τόπους καὶ πορίμους πλέεσθαι. ἑτέρων δὲ τόπων τοσοῦτον ἀπέστη, ὡς ἐν ξηρᾷ εὑρεθῆναι τοὺς πλέοντας. καὶ τοῦτο γέγονε κατὰ τὴν πρώτην ὑπατείαν τῶν δύο βασιλέων, Οὐαλεντινιανοῦ, καὶ Οὐάλεντος. Diu erat, quum Creta centum illas urbes desierat habere. Et, si habuisset, non est verisimile, omnes terræmotu concussas fuisse. Quare melius in vita ejusdem Athanasii alio auctore; decem, non centum urbes Cretæ hoc terræ motu afflictæ dicuntur: ἐν τούτοις δὲ κυμαινομένων τῶν ὅλων, σεισμὸς ἐπισκήπτει τῶν πώποτε γεγενημένων ὁ μέγιστος, καὶ πολλὰς ἐδαφίζει τῶν πόλεων. αὐτὰρ δὲ καὶ τῆς Κρήτης τὰς δέκα πόλεις κατηρείπωσε, καὶ ἡ θάλασσα τῶν ἰδίων ὅρων ὑπερχυθεῖσα πολλὴν μὲν γῆν νέαν ἔδειξε, πολλὴν δὲ τὴν ὑποβρύχιον ,, ἀρότρῳ ὑπέθηκεν. Similem, neque minus hor- ,, rendum maris excessum habes apud Nicephorum ,, Gregoram pag. 209.

Ibid. *mare littus egreditur.*] In vita Hilarionis: *Ea tempestate terræ motu totius orbis, qui post Iuliani mortem accidit, maria egressa sunt terminos suos, & quasi Deus rursum Diluvium minaretur, vel in antiquum chaos redirent omnia, naves ad prærupta de latere montium pependerunt.* Idem XV Isaiæ: *Audivi quendam Areopolitem. sed & omnis civitas testis est, motu terræ magno in mea infantia, quando totius orbis litus transgressa sunt maria, eadem nocte muros urbis istius corruisse.* Chronologus Casaubon. Ινδ. Η. Υπατ. Οὐαλεντινιανοῦ καὶ Οὐάλεντος. τούτῳ τῷ ἔτει ἡ θάλασσα ἐκ τῶν ἰδίων ὅρων ἐξῆλθεν μηνὶ Πανέμῳ, πρὸ ιβ Καλανδῶν Σεπτεμβρίων. Recte annum assignavit ex indictione VIII, quæ congruit numero antecedenti, non huic. Sed non convenit illi cum Ammiano de die. Ammianus enim XII Kal. Aug. Tamen apud Chronologum legendum πρὸ ιβ Καλανδ. Αὐγούστ. Nam Πάνεμος est Julius. Sed vide Ammianum, qui hunc casum diserte persequitur. Socrates ait exitu mensis Mai contigisse.

Ibid. *Procopius.*] Nummi: D. N. PROCOPIUS. P. F. AUG. Hic est, de quo Ammianus lib. XXVI: *Dicitur (Julianus) ante aras, nullo arbitrorum admisso, occulte paludamentum purpureum propinquo suo tradidisse Procopio, mandasseque arripere fidentius principatum, si se interisse didicerit* ,, *apud Persas.* Ab hoc genus ducebat Anthemius Au- ,, gustus, ad quem Sidonius ita: *Procopio genitore micas,* ,, *cui prisca propago Augustis venit à proavis.*

Ibid. *apud Phrygiam Salutarem.*] Chronolog. Casaubon. Ind. IX, Gratiano & Dagalaifo coss. καὶ τῷ αὐτῷ ἔτει Προκόπιος ἀντάρτης εἰς Φρυγίαν Σαλουταρίαν ἐν τῷ πεδίῳ Νακολίας ὑπὸ Οὐαλεντινιανοῦ Αὐγούστου ἀνῃρέθη μηνὶ Δαισίῳ πρὸ ιβ Καλανδῶν Ἰουλίων. Socrates quoque iisdem Consulibus hoc gestum assignat. convenit tempus huic anno. sed peccat Hieronymus, quod hoc, & terræmotum, ac maris exundationem confert in eundem annum, quum hæc sint temporibus divisa, alterum priore anno, alterum hoc, qui erat tertius Valentiniani, non secundus.

Ibidem. *Ursinus à quibusdam Episcopus ordinatus.*] Ita omnes Codices. sed Marcellinus Ursicinum nominat. Rufinus tamen Ursinum, & ex eo Socrates Οὐρσῖνον. ita etiam in veterib. codicib. & in epistolæ Hieronymi ad Damasum de tribus hypostasib. Vide ipsum Marcellinum de hac Tragœdia & cruento Damasi enthronismo.

Ibid. *Sicinium cum suis invadit.*] BONG. Sicinum. Apud P. Victorem, *Basilica Sicini, alias Sicinini.* Legendum, *Sicinini.* Ammianus: *in Basilica Sicinini.* Et ita apud Socratem ex Rufino: ἐν ἀποκρύφῳ τόπῳ τῆς βασιλικῆς τῆς καλουμένης Σικίνης. male vulgo, Σικόνης.

MMCCCLXXXIV. *Gratianus Valentiniani.*] ἀνηγορεύθη Αὔγουστος τῇ τετάρτῃ καὶ εἰκάδι τοῦ Αὐγούστου μηνός, Consulatu Lupicini, & Jovini. Socrat. IV, X. & Chron. Casaub. Indictione decima. Ergo anno Christi CCCLXVII, hoc ipso numero MMCCCLXXXIII, IX Kal. Sept. Chron. Casaub. hoc est anno Diocletiani LXXXIV ineunte, aut LXXXIII ad finem decurrente. Ideo annus Diocletiani XCII erat octavus Gratiani, ut est initio Epistolæ Ἀκακίου καὶ Παύλου ἀρχιμανδριτῶν πρὸς τὸν ἅγιον Ἐπιφάνιον.

Ibid. *miræ magnitudinis decidens grando.*] Iisdem Coss. Socrat. IV, X, secunda Julii. At Chronolog. Casaubon. πρὸ δ Νωνῶν Ἰουλίων, id est τῇ τετράδι Ἰουλίου, non τῇ δευτέρᾳ, ut Socrat.

Ibid. *miræ magnitudinis.*] εἰς τύπον λίθων Chron. Casaub. χειροπληθὴς χάλαζα, Socr.

Ibidem. *Nicæa, quæ sæpe corruerat.*] Mense Septembri, IX Kal. Octobr. Indict. XI, Valentiniano II, Valente II Augg. Coss. Chron. Casaub. anno Christi CCCLXVIII, numero hoc MMCCCLXXXIV. Sed & Nicææ non mediocrem partem corruisse sub Juliano Apostata auctor Ammianus lib. XXII: *& quarto nonas Decembres vergente ad vesperam die, reliqua Nicomedia collapsa est terræmotu, itidemque Nicææ portio non mediocris.*

Ibid. *Agon Constantinopoli à Valente redditus.*] Quod hic quarto anno, hoc apud Cedrenum septimo assignatur. ἐν δὲ τῷ ζ ἔτει Οὐάλης ὁ μιαρὸς τοῖς Ἕλλησιν ἄδειαν δέδωκε θυσίας καὶ πανηγύρεις ἐπιτελεῖν. Ludicra paganica restituisse dicit.

MMCCCLXXXVI. *Constantinopoli Apostolorum Martyrium dedicatur.*] Indict. XIII, Valentiniano III Coss. hoc ipso numero. Martyrium proprie est altare impositum Martyris cineribus, quod Latine Confessio dicitur. Nam qui Μάρτυρες, ii Latinis initio Confessores vocabantur. Postea discrimen constitutum inter Martyres & Confessores. In loquendo plus potest consue- ,, tudo, quam ratio. Nam Μαρτύριον est Confesso- ,, rium, non Confessio, quum illud sit Μαρτυρία. Ec- ,, clesia igitur cum altari cineribus Martyris alicujus superstructo dicebatur Martyrium & Confessio. quod sumptum est ex Apocalypsis VI, 9. quo allusit Hieronymus in Vigilantium: *Ait enim vel in sinu Abrahæ, vel in loco refrigerii, vel subter Aram Dei animas Apostolorum, & Martyrum consedisse.* Vide etiam Tertullianum in Scorpiaco, cap. XII. Postea omnis ecclesia titulo cujusvis Sancti vocata est Martyrium. Hieronymus in Hilarione: *Caussam occultandi juxta præceptum Antonii fuisse referentes, ne Pergamius, qui in illis locis ditissimus erat, sublato ad villam suam Sancti corpore Martyrium fabricaret.* Itaque Ecclesia vocata est Martyrium, quia λειψάνων ἄνευ τῶν ἁγίων ναὸν καθιεροῦν non licebat. Canon XXVII in Trullo. Item præcipitur πᾶν θυσιαστήριον καταστρέφεσθαι, ἐν ᾧ οὔτε σῶμα, οὔτε λείψανον ἀπόκειται μάρτυρος. LXXXIII Carthagin.

Ibid.

Ibid. *Magna fames in Phrygia.*] Socrates IV, cap. XVI caussam hujus famis addit, scapham cum legatis medio mari concrematam. Describit illud vivicomburium à Valente imperatum post Socr. Cedrenus 255, 59.

Ibid. *Maximus præfectus annonæ.*] Hujus iniquissimi præfecti mentio apud Rufinum lib. XI, cap. X.

MMCCCLXXXVII. *Valentinianus in Britannia, antequam tyrannidem invaderet, oppressus.*] Zosimus fere iisdem verbis: Κατὰ τόνδε τ̃ χρόνον Οὐαλεντινιανὸς διά τινα πλημμελήματα τὴν Βρεττανικὴν νῆσον οἰκεῖν κελευσθεὶς, ἐπιχειρῶν τυραννίδι συναπέβαλε „ τούτῳ τ̃ βίον. Valentinus, non Valentinianus le„ gitur apud Paulum Diaconum.

Ibidem. *Equitius.*] Ita Editiones, & POST. Sed PR. *Probus.*

MMCCCLXXXVIII. *Didymus Alexandrinus, &c. per notarios commentatur.*] Per notarios commentari, hoc dicitur ὑπαγορεύειν. quo verbo utitur Socrates IV, cap. „ XXV, loquens de ipso Didymo. Quæ mira hic de cæco „ Didymo referuntur, similia sunt iis, quæ de duobus „ cæcis Belgis, Nicasio Machliniensi, & Carolo Fer„ nando Brugensi perhibet Lil. Gregor. Gyrald. libro „ priore de poëtis sui temporis, quæ cum istis Hie„ ronymianis comparare potes.

Ibid. *elementorum quoque ignarus fuit.*] Contra Socrates; ὥσπερ κομιδῇ νέος ὢν, καὶ τὰ πρῶτα τ̃ γραμμάτων στοιχεῖα μαθὼν τῇ τ̃ ὀφθαλμίας περιέπεσε πάθει. Sozomenus fere cum Hieronymo: νέος γὰρ ἔτι τυφλὸς ἐγένετο ἐν τῇ πρώτῃ πείρᾳ τ̃ μαθήσεως τ̃ στοιχείων: *quum primum literas discere inciperet, amisit lumen oculorum.* Sed hæc verbatim Rufinus accepit ab Hieronymo: *Is namque in parva ætate, quum adhuc etiam prima literarum ignoraret elementa, &c. luminibus orbatus,* „ unde Sozomenus accepit. Anno XIV Theodosii se„ nioris, ut scribit Hieronymus, excesserat annum „ ætatis LXXXIII. Natus ergo anno X, Christi CCCX.

MMCCCLXXXIX, *Saxones cæsi Deusone.*] Hæc totidem verbis referens Cassiodorus confert in Consulatum IV Valentiniani & Valentis Augg. Convenit præsenti „ numero. Saxones isti ultra Rhenum habitantes, quo„ modo partem gentis suæ, qui Quadi dicebantur, „ in insulam Rheni Bataviam miserint, ut inde Ro„ manorum regionem invaderent, habes apud Zosi„ mum lib. tertio. Quadi autem illi alii sunt omnino „ ab iis, qui Marcomannis finitimi Romanum impe„ rium diu infestarunt.

Ibid. *Deusone.*] Ita omnes scripti Codices. Editiones divulserant, *de Vsone.* In Francorum vel Sicambrorum regione ponit. Sed quæratur amplius. Cave putes Divionem esse, quod quibusdam persuasum video, qui sane multum à vero absunt, quod Æduorum tractum Francorum regionem à veteribus Scriptorib. vocatam fuisse credunt, præsertim Valentiniani temporibus, quando vix primum Franci Rheno trajecto ripam Romanam invadere tentarunt. Sed oritur du„ bium. De hoc gesto loquens Paulus Diaconus ita „ scribit: *Valentinianus Saxones, gentem in Oceani litori„ bus & paludibus inviis sitam, virtute, atque agilitate terri„ bilem in Romanos fines eruptionem meditantem in Franco„ rum finib. oppressit.* Sane his indicatur Saxones esse fi„ nitimos Francis. At Franci & Sicambri tunc ad pa„ ludes Rheni habitabant. Ad paludes igitur Rheni op„ pressi sunt à Valentiniano, non autem in Divionensi „ agro. Si Deuso est nomen loci, quare non dixit *ad Deusonem*, aut *apud Deusonem*, quemadmodum supra dixit *apud Argentoratum?* Responsum in promptu est. Hieronymum nominib. urbium apponere præpositiones, aliquando omittere. Sic dixit de Valentiniano, *Brigitione moritur.* Omnino Deuso est urbs, aut locus in finibus Francorum & Saxonum circa Rhenum.

Ibid. *Burgundionum.*] Ammianus lib. XVIII à Valentiniano per literas clandestinas excitos ad ripam Rheni processisse dicit: non tot millia tamen, sed catervas lectissimas fuisse scribit.

Ibid. *Clearchus præfectus urbis.*] De hoc viro vide Eunapium in Maximo, Suidam, alios.

MMCCCXCI. *Theodulus miserabilis Presbyter.*] Omnes PR. hanc pericopen habent, cæteri non habent, neque Editiones. Historia mihi ignota. Tamen hæc sunt bonæ notæ.

Ibid. IIDEM CONSULES PERMANSERUNT.] ἔτος hoc ἀνυπάτευτον signatur, *Post Consulatum Gratiani Aug. III, & Equitii V.C.* Itaque hæc aperte demonstrant Consules ab Hieronymo appositos fuisse, idque exemplo Eusebii, quem continuavit, quemadmodum & Prosper Hieronymum excipiens continuavit & Consules. Neque vero hoc in dubium revocandum. Sed hic pueriliter erratur, quod nota anni nulla apposita in libris scriptis, neque in editis. ἀνακεφαλαίωσις, qua Hieronymus utitur, id demonstrat.

Ibid. *Valentinianus subita sanguinis.*] Moritur μετὰ τὴν στρατείαν Γερμανοῦ τὸ τρίτον, καὶ Εκοίτιε, περὶ τὴν ἑπτακαιδεκάτην Νοεμβρίου, numero hoc, Christi CCCLXXV. Socrates IV, cap. XXXI.

Ibid. *Brigitione*] In Saxo, quo hodie in eo oppido „ extat, (Bonczhida Hungari vocant) legitur BREG. „ Hoc est *Bregetione*, non *Brigitione.* „

MMCCCXCII. *à quo Photinianorum dogma inductum.*] Ita omnes editi. Sed nullus liber est scriptus eorum, quos quidem viderim, qui non habeat *dogma Iudaicum.*

Ibid. *Basilius Cæsariensis.*] In PET. ad oram libri annotatum est: *Qui multa continentiæ & ingenii bona uno superbiæ malo perdidit:* quæ & editiones, & Marianus habent. Ab Isidoro, & post eum, à Rabano, Photinus dicitur Gallogræciæ Sirmiæ Episcopus: à Damasceno Smyrnæus. Sunt hallucinationes: Fuit enim non Smyrnæ, aut Syrmiæ, sed Syrmii in Pannonia Episcopus, ob pravitatem dogmatis Galatiæ finibus relegatus.

MMCCCXCIII. *Gens Hunnorum.*] Omnino vide capita XXXIV, XXXV lib. V Socrat.

MMCCCXCIV. *Lacrimabile bellum.*] Bellum pro prælio & pugna ab Hieronymo usurpari, satis alibi monuimus.

Ibid. *ad cujusdam villulæ casam.*] ἀχυρῶνα vocat Cedrenus, id est locum, ubi stramen componitur. φεύγει ἔν τινι χωρίῳ, καὶ εἰσελθὼν ἐν ἀχυρῶνι μετὰ τ̃ συνόντων ἐκρύπτετο. Item Cyrus Monachus de Valente:

Πυρὸς τροφὴ μέτ' ἐ πολὺ γίνεται τ̃ παμφάγυ
Ἀχυρῷ καθυποδὺς ἐν τῷ τὰς Σκύθας φεύγειν.
Δέκα πρὸς τέτρασιν ἀρχῆς κρατήσας τ̃ ἑώας.

Ibid. *Sepultura quoque caruit.*] Periit τῇ σεάτῃ τ̃ Αὐγούστου μηνός. Socrat.

Ibid. *Ab urbe condita, usque ad extremum hujus operis annum, fiunt anni MCXXXI.*] Hoc quidem verum est, si non, ut Eusebius, à Palilib. primis, ad Regifugium, CCXL, sed CCXLIII, numeres, ut ratio postulat. Quare hallucinatio est. Hæc autem vera sunt Hieronymiana, non illæ ἀνακεφαλαιώσεις, quas libri scripti diversas præferunt. In omnium vetustissimo Bongarsiano ita scriptum fuit:

COLLI-

COLLIGUNTUR OMNES ANNI *usque in Consulatum Valentis ter (sexies) & Valentiniani Iunioris iterum Augg.*

A XV *Tiberii anno, & prædicatione Domini nostri Iesu Christi,*	*anni* CCCLI.
A secundo anno Darii Regis Persarum, quo tempore Templum Ierosolymis instauratum est,	*anni* DCCCXCIX.
Ab Olympiade prima, qua ætate apud Hebræos Esaias prophetabat,	*anni* MCLV.
A Solomone & prima ædificatione Templi,	*anni* MCCCCXI.
A captivitate Trojæ, quo tempore Sampson apud Hebræos erat,	*anni* MDLXI.
A Moyse & Cecrope primo rege Atticæ,	*anni* MDCCCCXC.
Ab Abraham, & regno Nini, & Semiramidis,	*anni* MMCCCXV.
CONTINET OMNES CANON *ab Abraham, usque ad tempus suprascriptum,*	*annos* MMCCCXCV.
A Diluvio autem, usque ad Abraham, supputantur	*anni* DCCCCXLII.
Et ab Adam, usque ad Diluvium,	*anni* MMCCXLII.
FIUNT AB ADAM, *usque ad* XIV *Valentis annum, id est, usque ad Consulatum ejus* VI, *& Valentiniani iterum, omnes,*	*anni* MMMMMDLXXIX.
Et à XIV *ann. Valentiniani, Valentisque, usque hodie, Ind.* XV, *die Kal. Martias Imp. Heraclio, sunt,*	*anni* CCXLVIII.
FIUNT OMNES ANNI AB ADAM, *usque hic,*	*anni* MMMMMDCCCXXIV.

Vides hanc ἀνακεφαλαίωσιν esse antiquarii, qui hunc librum explicuit anno Christi Dionysiano DCXXVII, indictione XV, imperii Heraclii XVII. Sed in exemplari vitiose exaratum erat Ind. XII. quod in eodem sæpius accidit, ut duo *II* pro V posita sint propter similitudinem. Unde vetustas libri colligitur: à quo explicito, ad hunc annum Christi Dionysianum MDCIV, præterierunt anni solidi DCCCCLXXVII. Non puto isto vetustius exemplar hujus Chronici extare. Literæ sunt capitales, quas vocant, quo genere libri scripti sunt optimæ notæ.

In fine notarum in annorum ἀνακεφαλαιώσει monemus lectorem vetustatis Codicis Bongarsiani, quem quum scribebat Antiquarius, notat eum annum fuisse Christi Dionysianum DCXXVII. Sed obliti sumus addere, in prima pagina libri adversa, ubi debebat esse Titulus generalis, alia manu extra ordinem grandibus, & uncialibus literis ita scriptum fuisse; IN ANNUM V. CHILDEBERTI REGIS FRANCORUM · PIPINO JUBENTE AB ADAM SUNT ANNI V. MILLIA DCCCC. FUIT PASCHA X. K. APRILIS. ASCENSIO DOMINI FUIT K. MARTIAS PER CYCLORUM NUMERUM ANNO MC. XL. REPETITIO A CAPITE CYCLI. Hoc pascha convenit anno Christi Dionysiano DCXCIX. Quare quemadmodum alia est manus, quæ hæc notavit ab ea, quæ totum Chronicon scripsit, ita magnum est intervallum inter scriptionem Chronici, & hujus Paschatis notationem. Sunt enim anni LXXII. Recte igitur Pascha illud convenit anno DCXCIX, Cyclo Solis VIII, Lunæ XVI. Cyclus autem, quem intelligit, est magna periodus Paschalis annorum DXXXII, non utique Dionysiana à nativitate, sed Victoriana à duobus Geminis, nempe à baptismo. Hac enim periodo utebatur adhuc, usque est deinceps ad Ludovicum Pium, omnis Ecclesia Gallicana. Auctor ejus Victorius homo Aquitanus, ut scribit Gennadius. Ejus periodum in membranis habemus cum Consulibus. Hoc Græci vocant Πασχάλιον, & κύκλον ἑορταστικόν, & πίνακα ἀνακυκλευτικόν, ut non semel alibi indicavimus. In nostris membranis hæc periodus, sive Paschale, ita incipit: V. CC. XXVIII. secundum LXX. CYCLUM VICT. IAN. F. V. *Lun.* XIX PAS. VK. *April. Lun.* XVII. *Duob. Geminis Consul.* OLYMP. CCI. Hoc est: Kalendis Januarii erat feria V. Pascha XXVIII Martii. Hoc convenit anno Christiano XXVIII. Cyclo solis IX, Lunæ X. ut igitur habeamus Cyclum Victorianum, de annis Christi Dionysianis semper detrahenda sunt XXVII. Residuum erit annus labens à capite primæ periodi Victorianæ. Deductis igitur XXVII de DCXCIX, superest annus labens DCLXXII Victorianus. de quo rursus deducta integra Periodo, nempe annis DXXXII, superest annus propositus CXL à capite cycli. Sed est hallucinatio Victorini, illum annum fuisse 5228 secundum LXX. imo secundum Eusebium. Rursus erat annus Christi XXIX secundum Eusebium, XXVIII secundum Dionysium. Quæ non minor est ἀλογιστία. Nam illud, καὶ αὐτὸς ἦν ὁ Ἰησοῦς ὡσεὶ ἐτῶν τριάκοντα ἀρχόμενος ὤν, quidam interpretantur recte annum complesse tunc XXX: alii minus recte eum fuisse trigesimum ineuntem. Nemo autem unquam putavit, certe nemo scripsit, vigesimo nono baptisatum, præter hunc Victorium nostratem. Illud quoque castigandum, Kal. Januarii fuisse Lunam XIX, quum fuerit XVI. Epacta enim superioris anni adhuc erat IV, usque ad Martium. Sed recte in Kal. Martii apposita est Luna XVII, propter bisextum. Alioquin anno communi quota est Luna in Kal. Januarii, eadem est in Kal. Martii. Ratio in promptu est. quia inter Kal. Januarii, & Kal. Martii, intervallum est dies LIX, quæ sunt syzygiæ duæ. Propterea recte in secundo anno ejusdem periodi Victorianæ tam in Kal. Jan. quam Kal. Martii, notata est Luna XXVII. Neque illud ferendum, inivisse Olympiadem CCI. Nam erat Olympiadis ejus annus III à diebus æstivis anni antecedentis Juliani. Denique mendose consulatus duorum Geminorum confertur in annum Christi Dionysianum XXVIII, qui sequenti Januario magistratum inierunt, anno Dionysiano XXIX. Is error non Victorio adscribendus, sed Fastis Christianorum Paschalibus, qui prochronismo biennii peccabant, ut in Chronico videre est. Ex eodem fonte manavit error ille Gregorii Turonensis de transitu Martini, quem ille conjicit in Consulatum Attici, & Cæsarei: hoc est annum Christi CCCXCVII, metachronismo biennii. Obiit enim Martinus anno CCCXCV, Cyclo Solis XI, quum XI Novembris incidisset in Dominicam, Olybrio, & Probino Coss. Neque est error Gregorii, sed Πασχαλίου, in quo Consules ita digesti erant. In Periodo enim Victoriana, è regione Olybrii, & Probini Coss. recte appositum Pascha VIII Kal. April. Erat enim numerus aureus XVI, Terminus Paschalis XXI Martii, Pascha igitur VIII Kal. April. in litera G. Cyclo solis XII. proinde quum Martinus obierit nocte, quæ antecessit XI Novembris, imminente feria prima, hoc est ἐπιφωσκούσης τῆς κυριακῆς, hoc quidem non potuit contingere, nisi eo anno, qui erat Christi Dionysianus CCCXCV, Victorianus à capite Cycli CCCLXVIII. Quare recte Victorius, quem non videtur consuluisse Gregorius, sed alium, puta Cassiodorum. Hæc præclara sunt, quæ ex illo Codice Bongarsiano protulimus: in quibus etiam notent studiosi, quum annus Christi DCXCIX fuerit quintus Childeberti Regis Francorum, ejus initium consurgere ex anno DCXCV Christi, non ex DCXCVIII, ut historicis nostris placet, qui peccant manifesto anachronismo triennii solidi. Denique appositum est, PIPINO IUBENTE, quia duces Franciæ re ipsa regnabant, quum titulo tenus duntaxat Meroveadæ à multis annis reges essent, & nihil minus quam res regni curent. Itaque egregium est testimonium hoc ex Codice Bongarsiano. ὁ μακαρίτης Arnaldus Episcopus videtur illum aliquando in manibus habuisse.

GRATIAS DOMINO IESU CHRISTO.

Explicitæ sunt notæ ad Chronica Eusebiana x Kal. Februarii Iuliani, feria secunda, anno Christi Dionysiano MDCIV.

Post innumeris locis ab ultimâ aucloris manu auctæ, atque emendatæ.

NOMINA

NOMINA AUCTORUM,

qui in hoc opere citantur & illustrantur.

 Euna-

V.

X.

Z.

F I N I S.

I N D E X

Rerum & Verborum memorabilium, quæ in NOTIS in Eusebium continentur.

A.

 Are-

B.

D.

Diocle-

G.

H.

L.

M.

N.

O.

Piræeum

Q.

R.

S.

Syria,

Tribuni

FINIS.

JOSEPHI JUSTI SCALIGERI
JULI CÆSARIS A BURDEN FILI
ISAGOGICORUM CHRONOLOGIÆ CANONUM
LIBRI TRES;

In quibus

OPERIS

DE EMENDATIONE TEMPORUM

Doctrinæ totius præcepta demonstrative traduntur, ac multa præterea hactenus non vulgata docentur.

Editio novissima, multifariam aucta & emendata ab ipso dum viveret Auctore.

ARISTOPHANIS.

Εὐφημεῖν χρὴ, κἀξίστασθαι τοῖς ἡμετέροισι χοροῖσιν,
Οστις ἄπειρος τῶνδε λόγων, ἢ γνώμῃ μὴ καθαρεύει,
Η γενναίων ὄργια μουσῶν μήτ' ἴδε πω, μήτ' ἐχόρευσε.

Ελευθερίων μαθημάτων καὶ παντοδαπῆς παιδείας ἀμύητος μήτις εἰσίτω.

AMSTELODAMI,
Apud JOANNEM JANSSONIUM.
CIↃ IↃC LVIII.

IOSEPHI SCALIGERI
PROLEGOMENA IN CANONES CHRONOLOGIÆ ISAGOGICOS.

In quibus multa præclara exponuntur, & quorundam ineptorum & fanaticorum hominum somnia, cum summo fructu & voluptate lectorum confutantur.

EMO negare potest, quemadmodum ratione homines à reliquis animantibus, ita & literis homines ipsos ab hominibus differre: ut quantum ex literarum studijs quisque hauserit, tanto homo homini præstet, imperito intelligens intersit. Facultas enim earum omni homini data est, scientia nulli, nisi quantum quisque laborando sibi compararit. Itaque rationis beneficium est, quod vna viuimus, quod inter nos commercia agitamus: literarum autem, quod homo se melior euadere, & alium meliorem facere possit. Qui igitur scribendo in commune bonum aliquid proferre potest, is quidem præstat, quod paucorum est præstare, propterea quod non omnium sit literas discere, aut docere: tanto autem majore laude dignior est, quanto rarior est literarum scientia, quam aliarum vulgarium artium, quibus humana vita continetur. Non disputo, quid, aut quatenus scribere debet, qui publica commoda augere postulat; neque ad viuum reseco, ut faciunt illi, qui de nulla re, nisi quam ipsi sciunt, scribi, aut sermonem fieri, patiuntur. Non solum enim quicquid interest non ignorari, sed etiam quod didicisse non nocet, id cum utilitate scribi & doceri potest: quia quarundam rerum ea inter se cognatio est, ut quæ singulares non possunt, eæ cum alijs coniunctæ magno usui sint: quædam etiam sine illis nihil utile promittere possint. Neque vero Arithmetica, neque Geometria Astrologiam docent: sed sine utraque Astrologia nihil potest, imo nulla Astrologia est. Antiquitatis memoria sine Chronographia claudicat. illa sine Chronologia, manca est. Chronographia enim ea dispensat, & digerit, quorum caussas & originem à Chronologia accepit. Quare ut earum, & aliarum scientiarum inter se communio usus laudabiles habet, ita literarum, quibus eas acceptas referimus, & beneficium immortale est, & utilitas nunquam satis laudata: neque ad amicitias jungendas, ad commercia nouarum societatum ineunda, ad memoriam rerum posteritati transmittendam, maius bonum generi humano diuinitus conferri potuit. Sed, eheu, quas paulo ante comparatas esse diximus, ut homo homini præstare posset, earum hodie ad nihil aliud usus est, quam ut homo ab homine dissideat, homo homini sit lupus. Apud sæculum prius proterua conuiciorum, scurrilitatum, vernilitatum, contumeliarum nomina in circulis, in lustris, in cauponis nascebantur. Hodie è sinu literarum non ea tantum, sed noua, inaudita, infanda prodeunt. Inciuile, petulans, improbum aliquod dictum excogitandum? Ne longe discede. dabunt literæ & quod quæris, &, si hoc tibi satis non est, etiam earum rerum gnaros subministrabunt, qui per omnes contumeliarum numeros, quantum in ea palæstra profecerint, tibi probabunt. Quid hodierni præferunt libri, quam incredibilem rerum, præter quam iniuriarum, & conuiciorum, imperitiam? Ecquid sceleratum, execrabile, inexpiabile excogitari potest, quod librorum nouorum tot, tanta, tam immania examina non contineant? Quinam se hodie ad scribendum conferunt, qui non putent sibi in literis omnem maledicendi licentiam patere, quæ nemini parcat, nullum genus hominum patiatur expers esse virulentiæ & importunitatis suæ? Ventosissima & futilissima omnium, qui literas tractant, gracchulorum Criticorum natio, non solum liberalium artium, sed etiam omnis ciuilitatis & humanitatis expers, nullum librum instituere potest, nisi eum à contumelia incipiat, & in contumelia terminet. Peccauit aliquis in verbulo, in syllaba, aut destitutus ope veteris codicis aliud humanitus pro vero substituit? Hoc satis est nouo libro conscribendo, tanta insolentia, ac contumeliarum strepitu, ut neque personarum, neque loci, neque ordinis ratio habeatur. Quid? umbratica Sophistarum factio pestilenti afflatu siderata quando magis regnum obtinuit, quam hodie? Quid in illorum libris legas, quod te meliorem, aut doctiorem efficere possit, & non potius te, si aliquid pudoris in te est, inusitata petulantia à sui lectione deterreat? Omnino qui animum ad scribendum applicant, alterutrum

IOSEPHI SCALIGERI

PROLEGOMENA IN CANONES CHRONOLOGIÆ ISAGOGICOS.

In quibus multa præclara exponuntur, & quorundam ineptorum & fanaticorum hominum somnia, cum summo fructu & voluptate lectorum confutantur.

EMO negare potest, quemadmodum ratione homines à reliquis animantibus, ita & literis homines ipsos ab hominibus differre: ut quantum ex literarum studijs quisque hauserit, tanto homo homini præstet, imperito intelligens intersit. Facultas enim earum omni homini data est, scientia nulli, nisi quantum quisque laborando sibi compararit. Itaque rationis beneficium est, quod vna viuimus, quod inter nos commercia agitamus: literarum autem, quod homo se melior euadere, & alium meliorem facere possit. Qui igitur scribendo in commune bonum aliquid proferre potest, is quidem præstat, quod paucorum est præstare, propterea quod non omnium sit literas discere, aut docere: tanto autem majore laude dignior est, quanto rarior est literarum scientia, quam aliarum vulgarium artium, quibus humana vita continetur. Non disputo, quid, aut quatenus scribere debet, qui publica commoda augere postulat; neque ad viuum reseco, ut faciunt illi, qui de nulla re, nisi quam ipsi sciunt, scribi, aut sermonem fieri, patiuntur. Non solum enim quicquid interest non ignorari, sed etiam quod didicisse non nocet, id cum utilitate scribi & doceri potest: quia quarundam rerum ea inter se cognatio est, ut quæ singulares non possunt, eæ cum alijs coniunctæ magno usui sint: quædam etiam sine illis nihil utile promittere possint. Neque vero Arithmetica, neque Geometria Astrologiam docent: sed sine utraque Astrologia nihil potest, imo nulla Astrologia est. Antiquitatis memoria sine Chronographia claudicat. illa sine Chronologia, manca est. Chronographia enim ea dispensat, & digerit, quorum caussas & originem à Chronologia accepit. Quare ut earum, & aliarum scientiarum inter se communio usus laudabiles habet, ita literarum, quibus eas acceptas referimus, & beneficium immortale est, & utilitas nunquam satis laudata: neque ad amicitias jungendas, ad commercia nouarum societatum ineunda, ad memoriam rerum posteritati transmittendam, maius bonum generi humano diuinitus conferri potuit. Sed, eheu, quas paulo ante comparatas esse diximus, ut homo homini præstare posset, earum hodie ad nihil aliud usus est, quam ut homo ab homine dissideat, homo homini sit lupus. Apud sæculum prius proterua conuiciorum, scurrilitatum, vernilitatum, contumeliarum nomina in circulis, in lustris, in cauponis nascebantur. Hodie è sinu literarum non ea tantum, sed noua, inaudita, infanda prodeunt. Inciuile, petulans, improbum aliquod dictum excogitandum? Ne longe discede. dabunt literæ & quod quæris, &, si hoc tibi satis non est, etiam earum rerum gnaros subministrabunt, qui per omnes contumeliarum numeros, quantum in ea palæstra profecerint, tibi probabunt. Quid hodierni præferunt libri, quam incredibilem rerum, præter quam iniuriarum, & conuiciorum, imperitiam? Ecquid sceleratum, execrabile, inexpiabile excogitari potest, quod librorum nouorum tot, tanta, tam immania examina non contineant? Quinam se hodie ad scribendum conferunt, qui non putent sibi in literis omnem maledicendi licentiam patere, quæ nemini parcat, nullum genus hominum patiatur expers esse virulentiæ & importunitatis suæ? Ventosissima & futilissima omnium, qui literas tractant, graecchulorum Criticorum natio, non solum liberalium artium, sed etiam omnis ciuilitatis & humanitatis expers, nullum librum instituere potest, nisi cum à contumelia incipiat, & in contumelia terminet. Peccauit aliquis in verbulo, in syllaba, aut destitutus ope veteris codicis aliud humanitus pro vero substituit? Hoc satis est nouo libro conscribendo, tanta insolentia, ac contumeliarum strepitu, ut neque personarum, neque loci, neque ordinis ratio habeatur. Quid? umbratica Sophistarum factio pestilenti afflatu siderata quando magis regnum obtinuit, quam hodie? Quid in illorum libris legas, quod te meliorem, aut doctiorem efficere possit, & non potius te, si aliquid pudoris in te est, inusitata petulantia à sui lectione deterreat? Omnino qui animum ad scribendum applicant, alterutrum

 incur-

incurrant necesse est, aut, si male scribunt, contemptum, aut si bene, odium. An non (ut, quod nostra interest, tangam) nostri libri de emendatione temporum quot lectores, tot pene hostes nobis pepererunt? Etiam pauci illi, quos excipio, si non hostes, saltem reprehensores sunt: si non odio, saltem querela nos insectantur: captus sui culpam in nos conferunt: se non intelligere, frustra operam in eorum lectione collocari. Vno verbo, & quidem simplicius, poterant, quod aperte non dicunt, dicere, sibi nostra non probari. In ijs, qui palam damnant, est quoddam genus hominum, qui exoticos scriptores, quos ipsi profanos vocant, hoc est, omnes, præter sacrosanctos Scripturæ libros, ne semel quidem verum dixisse & scriptis suis testantur, & in pulpitis Athenæorum suorum declamant, & in familiaribus colloquijs simplici iuuentuti persuadere conantur. Quid quod ex illis quidam dicunt Dominum nostrum Iesum Christum diuerso ab alijs Iudæis habitu indutum fuisse, simbrias in tunica non gestasse, omnia, quæ lex præcepit, nō obijsse: certe quod aliter sentimus, nihil quam illis insanire visi sumus. Qui pudentissime eorum nugantur, aiunt Olympiadas, & Fastos ad trutinam Danielis, & Apocalypseos examinari, & castigari debere. Qui vero saltum extra terminum pudoris expediuerunt, Olympiadas, & Consules negant fuisse. Nam in Commentario cuiusdam ex secta horum Prophetarum nuper legebamus Olympiadas, & Consules commentitiam rem esse. Prioris generis quidam boni viri sunt, & ex eo grege nouimus aliquot, in quibus unus summa nobiscum necessitudine coniunctus, & apud populares suos non infimi in literis nominis, ex animi sententia iurabat se infinitos errores Liuij, Suetonij, & aliorum historicorum ex Apocalypsi deprehendisse, & quidem mirabatur quosdam ita stupidos esse, ut eis persuadere non posset, alios tam impudentes, ut aduersus rem tam manifestam hiscere auderent, quum tamen alioquin viri docti essent. Is bonus vir Olympiadas quidem fuisse non infitias ibat, sed eas numquam Græcos recte putasse tam sibi constare, quam meridie lucere, idque ex Apocalypsi & Daniele manifesto patere affirmabat: & quia Theologiam profitebatur, id negare in aliqua parte impietatis ponebat. Eodem sidere percussus ex istorum hominum hæresi alius vir sane pius, summa trium linguarum peritia, & non vulgari aliorum humaniorum studiorum usu, ut laxationem captiuitatis Iudaicæ ad primum annum Cyri conferret, nihil pensi habuit octaginta annos de Olympiadibus resecare: idque, quia, ut aiebat, in Olympiadum computatione, & regum Persidis nominibus, & annis Græcos scriptores ratio fugerit: atque adeo inuenit, quod nunquam putassem, sectatores, quamuis in manifesto delirio deprehendatur; adeo ut viam præisse videatur omnibus hodiernis prophetis, quibus tanto in odio est historia exotica, ut quum Chronologia sacra instruenda est, eam maxime inquinari putent, si ad tempora historiæ, ut ipsi loquuntur, profanæ referatur. Iccirco Chronologicas suas diatribas vocare solent opus ex puris sacræ scripturæ fontibus deriuatum. Quare nos inde non male eos καθαροὺς vocauimus, quo nomine dicti quidam in veteri Ecclesia Hæretici fuerunt. Puros sane scripturæ fontes non minus, quam ipsi, esse, & quatenus sint puri, melius, quam ijdem, scimus, & fatemur, & præ nobis ferimus. Sed quos ipsi stercore suo conspurcarunt, eos non solum puros, sed etiam a scriptura esse negamus. Ab his hominibus maius periculum imminet bonis literis, quam ab Aretalogis, qui eas aperto Marte impugnant. Nulla maior pestis hac prophetarum plebecula, nulli, quos magis reipublicæ literariæ intersit neque unquam scripsisse, neque eorum scripta a iuuentute tangi. Nihil, inquiunt, verum est, nisi quod sacris libris continetur. Consules, Olympiades, aut commentum hominum sunt, vt quidam ex illis latrant, aut, ut alij, male a profanis scriptoribus referuntur. Nihil superest, quam ut ἀκαταληψίαν illam reuocent, quæ sectam nouam fanaticorum Philosophorum induxit, quemadmodum contemtus exoticorum scriptorum hodie nouam Catharorum χθὲς καὶ πρώην peperit. Reges Persidos nulli alij sunt, præter quam quos Prophetarum hodiernorum κορυβαντιασμὸς commentus est. Nulli itaque, si velint, imperatores Romani sunto, nisi quos ipsi ad Apocalypsim facere putabunt. & sane non diu est, quum Annij Viterbiensis Dominicani lucumonis somnia ab illis prophetis refricata sunt, ut esset, quod nostris rationibus opponere possent. Aliter frigebat eorum commentum, nisi ea, quæ a nobis expugnata sunt, ad oppugnationem nostri compararent. Ex illo conciliabulo ante paucos annos, atque adeo nuper, aliquot Chronologiæ prodierunt, omnes diuersis itineribus ad idem compitum viam affectantes, idem enim propositum omnibus, eadem finis, ut spolium aliquod ex nobis reportent: sed aliæ alijs causæ sunt. Quidam non possunt ferre, quod anni cælestis initium ab autumno instituimus. Verno enim anni tempore omnia creata fuisse. Alijs argumentum noui libri suppeditat trigesimus annus ille initio Ezekielis, ut ostendant illum annum de Iobeleo intelligi. in quo quanta sit eorum amentia, alibi declarauimus. Alij, ut nouus liber nascatur, atque adeo immane volumen consurgat,

Hebdoma-

Hebdomadas Danielis assumunt, ut aliud principium, alium finem earũ esse ostendant, quam à nobis, imo à Daniele, designatur. Denique quod toties totiesque confutatum est, id recoquunt, & ex eo epulum nouum stultæ iuuentuti apponunt. Quis angelus, aut alius θεόπεμπτος illis narrauit necesse fuisse hominem verno potius, quam alio anni tempore creatum fuisse? Quæ necessitas hoc nos adigit credere, quæ demonstratio hoc persuadet? Hæc est veterum sententia, scio: sed eorum, qui ad coniecturas confugerunt, quando ex auctoritate nihil certi expiscari potuerunt. Quid quod in illis partibus, in quibus, primus homo creatus est, nullum aliud ver est, quam quantum à Ianuario, ad Martium, saltem ad æquinoctium, interiectum est, ab æquinoctio, ad alterum æquinoctium, omnia æstu squalida sint, Septembri & Octobri poma, & fructus clementior anni tractus abunde suppeditet? Messis quidem ibi in ipso vere fit. Sed an ante hominem creatum antecedente autumno sementis facta fuerit, ut ex illis frugibus homo alius αὐτόχθων Adamo panem pinseret, depseret, ac coqueret, prophetarum est, non nostrum, quærere. Sed, inquient, tametsi pane vesci statim non potuit, quum nullus esset, fructus & poma victum illi necesse fuisse. Genes. I, 29. Hoc certe arguit autumno, quo ὀπώρα καὶ ἀκρόδρυα ex arboribus pendent, non, ut ipsi volunt, vere, creatum fuisse. Ita suo se gladio iugulant. Omnino primi hominis τροφὴν αὐτοσχέδιον, non σκευαστὴν, fuisse ne ipsi quidem negabunt. Ea autem non potuit esse ineunte vere, sed autumno. Denique nos ab auctoritate initium anni cælestis ab Autumno fecimus, ipsi à coniecturis Catharicis: nos à naturalibus caussis, ipsi ab arbitrarijs. Denique anni Lunaris naturale initium est à die secunda Zygonos, ut neomenia Nisan conueniat cum neomenia Krionos. Sed hæc Prophetarum acumen non capit. Dimidium anni Lunaris, dies 177. Interuallum à neomenia Zygonos, ad neomeniam Krionos, dies 178. Simile caprinum prælium, an à iugo, aut ab impleto orbe Lunæ. utrunque habet patronos simul & aduersarios suos: neque altercandi finis erit. Sed ipsi putant Euphratem Renum esse, & parum abest, quin primo homini vinum Renense potus fuerit, siquidem eædem anni tempestiuitates in Mesopotamia, quæ in Germania. De anni tempore, quo homo primus creatus est, per nos quidem prophetis liberum esto iudicium, quandoquidem & si non concedamus, ipsi pro iure prophetico hoc sibi assument. Nos ab eo anni tempore cælestem annum ordimur, unde ante Exodi tempus ciuiles suos annos & menses deducebant Sancti Patriarchæ, quorum maior auctoritas apud nos, quam Catharorum, est, Noa, Abraham, Isaac, Iacob, Ioseph, donec ab autumno, ad ver, caput anni traductum, & ex tricenarijs & æquabilibus menses Lunares facti sunt. Exodi XII, I. In hoc loco Exodi, quia in ordinem se redigi vident, interpretationem vere propheticam adferunt. Sed nos eos ad Grammaticam, quam aut negligunt, aut ignorant, remittimus. Mirantur, quod nos magnum consensum exoticarum literarum cum sacris esse dicimus. nos vero miramur, quod eorum interpretationibus cum Scriptura nulla sit conuenientia; & tam confidenter non solum exoticorum librorum, quos oderunt, sed & sacrorum, quos profitentur, tam manifestam inscitiam produnt, quam ut non tegere, sic nec excusare possunt. Aduersus hos signa inferre, vel classicum canere, est aut illorum rationem habere, aut sui obliuisci. Hæc scripta, hæ γιγαντομαχίαι non aliud spirant, quam opus nostrum de emendatione temporum omni ludibrio traducere. Diuersi diuersorum affectus sunt, sed omnium par ζηλοτυπία & æmulatio, una eademque flamma, quæ illis faces obtrectationum subijcit. Vnde hic furor, equidem nescio, quum mihi conscius non sim aut præclari alicuius facti, cur tantam inuidiam, aut offensionis, propter quam tantum odium mereri debuerim: nisi fortasse merito mihi hoc contigerit, qui librum ediderim, ex cuius lectione tanquam ex quodam equo Troiano, tot monstra hominum coorta fuerint, Prophetarum, Catharorum, æmulorum, maledicorum, sycophantarum. Quin etiam, siquidem verum amici retulerunt, quidam sex aut septem in Germania, coniuratione, non ut illi Heroes, in Aulide, sed inter Cyathos, facta, execratione sese deuouerunt, opes suas contribuere ad illud castrum, quod tanta in inuidia est, oppugnandum. Nam Theologus, ait suam prouinciam esse, non aliorum, Chronologiam sacram tractare. Mathematicus matheseos proprium esse clamat de varia annorum forma, de temporibus, quia hæc ad Astrologiam solam pertinent, disputare. Itaque quas partes nobis reliquerint, non video: imo nullas mihi relictas esse sentio, siquidem omnia iam occupata sunt. Nam ne Grammatici quidem iamdudum ullas nobis reliquerunt. Nos vero neutri illorum eas concedimus, si aut alter nihil, præter Theologiam, quod Prophetæ & Cathari faciunt, alter præter mathesin, quod Clauius putaret satis esse, adferunt. Imo nullum genus hominum minus idoneum his tractandis scimus, quam ambos ijs adiumentis destitutos, quibus instructos esse oportet, qui in tam operoso negotio studiũ serio ponere volent. Sic gloriosus medicus stomachatur nos περὶ χρονολογίας μὴ

 scribere,

scribere, quod proprium sit medici, non critici. Quos criticos vocet, & quod genus hominum sit, nescio. Equidem scio nullum medicum, quid sit κορυβαντιασμὸς sciuisse, antequam a nobis indicatum esset: &, ne nunc quidem, nisi indicauissemus, ulli medico id oboluisset. Sed φιλαυτίαν, καὶ ζηλοτυπίαν hominis alibi castigauimus, sycophantiam eius in apertum producentes. Nostri vero Catharoprophetæ quid aliud obijciunt, quam quod alij ante eos scribentes magna inscitiæ suæ infamia a nobis validissime confutati sunt? Quid denique alij dicent, quod a prioribus dictum non sit? Frigebit eorum scena, nisi eandem fabulam reponant. in quo ostendunt se nullam industriam habere, quum aliena utantur. Vnus longe dissimilioris generis exortus est, sed tamen propheta, qui tantum abest, ut aliena usurpare velit, quod illi rupices faciunt, ut nihil in eius doctrina sit, nisi nouum, inusitatum, inauditum. Non puto simile ingenium extare, aut extitisse unquam, siue doctrinæ τὸ ξένον καὶ παράδοξον spectes, quam nemo sine stupore legere possit, siue fiduciam, quum, si illi credimus, omnes cum eo comparati fungi sint, & hominum mendicabula. Nulli unquam regioni, nulli regno contigisse scio, quod Angliæ, ut tale portentum pareret. Denique solum se sapere opere luculentissimo testatur, quod ita inscripsit: *De varijs annorum formis, aduersus minus probabiles Iosephi Scaligeri rationes, auctore Thoma Lidyat.* Titulus est ingentis illecebræ ad legendum, ut verbis Gellianis loquar. Pauci enim sunt, qui de eo Scaligero, quisquis ille est, aut ipse triumphare non optet, aut ab alijs triumphato non magnopere lætetur. Quid autem per *minus probabiles* intelligat, id Latine in progressu libri explicat, nempe, *ineptas.* Quæ interpretatio tanto elegantior est, quanto ingeniosius est singulari verbo, quam pluribus, animi sui sententiam exponere. Homo enim ingenuus & generosæ fiduciæ infra dignitatem propheticam esse existimauit verbum dissimulare, quo rationes nostras dignas esse censuit. quo nomine magnam a me iniuit gratiam. Quando eius librum accepi, erat hic mercatus autumnalis & Panegyris anniuersaria: quo tempore multi histriones in urbem confluunt, in quibus tunc solertissimus Anglicanorum artificum grex erat: ad quorum spectacula, quanuis omnis pene ciuitas, & multi præterea extrarij, qui Panegyreos frequentandæ caussa huc conuenerant, agminatim currebant, tamen ego omnes histriones Anglicos uni Anglo posthabui. Tanta dulcedo unius Theatri me cæperat, ut non solum spectaculis interesse, sed etiam cibum pene sumere oblitus sim. Quæ enim voluptas ullorum Thymelicorum cum illa comparari potest, quam ex tam lepidi scripti lectione percepi, in quo nihil vulgare, nihil tritum, omnia noua, supra doctiorum captum, supra Naturæ iura, ipsis sideribus, ipsi cælo, Soli, & Lunæ ignota? Immensum volumen cresceret, si omnia obseruare vellem. Summa tantum fastigia delibabo, idque partim ut hominis genium lectori patefaciam, partim ut eum eiusdem nobiscum voluptatis participem: qui primum monendus est, tanta vi mentis hominen præditum esse, ut intra paucos dies doctrinæ temporum, Solis & Lunæ periodorum, peritissimus euaserit, quam tamen doctrinam ne minimum quidem degustauerat, antequam opus nostrum perlegeret. quod quidem tam multis locis prodit, ut, etiam si velit, negare non possit. Omnia enim, quæ a nobis primum commentata & a nemine antea obseruata sunt, iisdem verbis refert, tanquam sua. Ore nostro sæpe loquitur, calamo nostro scribit. Vnde impendio magis mirari subit, quomodo qui ex nostro opere totidem verbis tam multa deprompserit, tanquam oblitus sui, (quod quidem alienissimum est a Propheta) nihil boni in eo extare, sed inepta omnia esse diserte, & sine ambage testetur: omnia commentitia, omnia a nobis ficta, omnia falsa, idque, ut eius verbis utar, deprehendi posse, *si quis horas in lectione illius operis perdere velit.* Circumlocutione non utitur. Τὴν σκάφην σκάφην λέγει. Ita decet generosos homines, &, quod caput est, prophetas loqui. Quum tam paucis diebus totam de temporibus doctrinam imbibisset, vix tandem sibi persuadere potuit, quod in nostro opere legerat, apud veteres alternis plenos ac cauos Lunares menses fuisse. Portentum existimauit. idque, ut reliqua, commentum nostrum esse diu illum credidisse anni elegantissima ratio, quam excogitauit, aperte ostendit. Videbat a nobis Censorinum testem produci. Non negligendum esse putauit scire, quis esset Censorinus ille, cuius toties fidem sequeremur. Consulit illum. Ibi quoque menses alternis pleni, & caui diserte extant. Ne hoc quidem scrupulum eximere potuit. Non posse fieri, quin menses si non apud profanos, saltem apud Israelitas, imo apud Patriarchas, aliam formam, alium dispositum habuerint, quam alternationis plenorum & cauorum. Vide quid sit prophetam nasci. aliud, & longe solertius est, quam hominem esse. Legerat in nostro opere, quod nemini antea suboluerat, menses eos, quos Moses in historia Diluuij memorat, omnes esse plenos, & tricenum dierum. Rursus ex eodem opere didicerat annum priscorum Quiritium dierum CCCLV fuisse, & XXIII, interdum XXII dies post biennium intercalari. Itaque annum ex

utraque

utraque forma constituit, qui menses diluuij, & modum ac embolismum anni Quiritium haberet. Quia igitur totus quantus quantus est, nihil nisi sapientia & prophetia est, ita ratiocinatur: Adamum, quia perfectissimus creatus esset, perfectissimis quoq; animi dotibus, præsertim matheseos & astrologiæ, a Deo exornatum fuisse; (non dubito, quin & typographiam quoque nouerit) ab hac igitur astrologiæ peritia, cum perfectissimam anni formam excogitasse, quæ & Lunæ & Solis conuersionibus conuenientissima esset, quæque, ut eius verbis utar, *circiter æquinoctium, atque nouilunium inciperet*, ex undecim mensibus plenis, & uno mutilo, qui tantum XXV dierum sit. Itaque in Horto Eden anni forma nata est antiquior natalibus Kain, & Abel, idque dierum CCCLV, qui est modus anni veterum Quiritium: menses autem pleni ex historia diluuij. Intercalatur, vbi opus est, mensis plenus, sed ea conditione, ut anno embolimæo ille capite deminutus dierum XXV, nunc XXII, nunc XXIII dierum fiat, qui est Mercedinus priscorum Quiritium, ut in libris nostris docuimus. Quod si non monuissemus, nullum annum Adamus excogitare potuisset, & metuendum erat, absque eo foret, ne populo Dei, a conditu rerum, ad casum Sedekiæ, tempora sine ulla ciuilis anni forma transigenda fuerint. Exposito anni modo & forma, superest cui mensi embolismus deputetur, videre. Nullus homini acutissimo ac prophetico conuenientior embolismo mensis visus est, quam decimus: quia principio anni a vere deducto, necessario decimus mensis in brumales dies incidet, quo tempore neque agricolationi homines dant operam, & cæli inclementia dat vacationem laborum. Hanc anni formam ab Adamo ex intimis astrologiæ adytis erutam, & a Patriarchis ad posteros transmissam

Credere tam fas est, quam dubitare nefas.
Cor jubet hoc Lydiat, postquam desertuit esse
Astrologus, —

Inde sub Iudicibus, & regibus Iuda, ad excidium Templi, continuatam fuisse. Caussas, qui volet, ex eius diuino libro petat. neque enim horas perdet, quod tamen euitare non poterit, si nostra legat, ut ipse τεχνῶς, καὶ οὐκ ἀσόφως monuit. Iste annus

πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα,
Diuersum confusa genus panthera camelo,

iste, inquam, annus neque Lunaris est à mensium descriptione, neque Solaris à dierum modo. Sed neque Lunaris per eandem caussam. Annus enim Lunaris est CCCLIIII, non CCCLV, & ex interuallo uno die maior. Quum igitur propheticum edictum sanciat annum a nouilunio incipere, hoc nunquam, nisi fortasse mutilando miserum illum mensem XXV dierum, accidere potest. Esto exempli gratia, nouilunium anno hoc Christi 1606, Martij XXIX, feria septima, cyclo Solis XIX, Lunæ XI, perque annos XII nouilunia cum characteribus suis, & litera Dominicali disponantur, ut in subiecto Diagrammate. In primo anno ab eadem feria nouilunia instituimus, tam verum, quam propheticum. Reliquorum characteres nunquam paria facient per decem continuos annos, sed uno die, & non raro biduo, propheticum nouilunium serius inibit, quam ciuilis neomenia, ut ex Diagrammate patet: & in tota periodo annorum CXLIIII, aliquando in XVII, aliquando in XIX annos eadem inæqualitas committetur, ut uno die, aut biduo nouilunium propheticum neomeniam ciuilem moretur. Itaque post aliquot periodos tanta perturbatio nouiluniorum, & nunc mora Lunæ, interdum mora æquinoctiorum fiet, ut in decem periodis, hoc est, annis 1440, quod non est magnum interuallum in huius doctrinæ demonstrationibus, neomenia prophetica a decimo die mensis ciuilis Lunaris ineat, hoc est biduo post τὴν διχότομον, ut suo loco infra demonstrabitur. Itaque, quod iam diximus, præter quam quod annus iste neque Solaris est, neque Lunaris, ne id quidem habet, quod ipsi visum est, ut eius neomenia Lunaris sit: & quo maior annorum numerus fuerit, eo magis caput harum phreneticarum periodorum a spatio, curriculoque deflectet, magisque a veris nouilunijs recedet, ut necessario a plenilunio, a XX, a XXIIII mensis Lunaris ciuilis, neomenia prophetica incipiat. Quis vero

ELENCHVS NOVILVNIORVM PROPHETICORVM.

Anni Christi.	Literæ Dominicales.	Character nouilunij.	Character propheticus.	
1606	E	7	7	
1607	D	4	5	
1608	CB	2	3	Emb.
1609	A	7	1	
1610	G	5	6	
1611	F	2	4	Emb.
1612	ED	1	2	
1613	C	5	7	Emb.
1614	B	4	5	
1615	A	2	3	
1616	GF	6	1	Emb.
1617	E	5	5	

non miretur, quando XXX intercalantur, tunc eadem opera de claudo mense nunc bidui nunc tridui ἐξαίρεσιν fieri? Et huius quoque præclari inuenti nos caussa sumus, qui ostendimus in mensibus Græcorum non solum unius diei, sed etiam interdum bidui ἐξαίρεσιν fieri. Quod si prætermisissemus, actum erat de anno prophetico. neque ulla ratio iniri potuisset, ut ad iustum mensis Lunaris modum redigeretur. Nam prophetæ quorum contemptores sunt, aliquando eorundem sunt simij. Sed quid opus est, quum intercalatur mensis plenus, de mutilo biduum aut triduum tollere, quum expeditius sit illum claudum securum in suis sedibus relinquere, & alium XXVII, aut XXVIII intercalare, si modo intercalare est mensem LVII, aut LVIII dierum constituere anno embolimæo, ut prophetica ratio respondeat capiti IIII primi Regum: ex quo fanatici annum priscorum Hebræorum somniant immutabili statu semper XII mensium fuisse. Itaque quum intercalatur, annus semper erit XII mensium, quorum unus erit LVII, aut LVIII dierum. Sed quam strenuis argumentis illud phreneticum somnium confutauerimus, ex Canonibus Lector animaduertere poterit. Hæc vero ludus, iocusque sunt præ illis, quæ sequentur.

ἔσπετε νῦν μοι μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι.

Maius opus, maior rerum mihi nascitur ordo.

Fecundi sunt Genij prophetarum, neque in uno inuento, ut sterilia ingenia, immorantur. Quum una periodo contenta esse posset ratio temporum, ipse de scrinio largitionum suarum tres nobis exhibuit: quas quanuis utrique sideri conuenientissimas ita asserit, ut tamen non demonstret, nihilominus, quia scita omnia prophetarum sunt oracula, impium & profanum fuerit sine demonstratione eas admittendas esse negare. Prima earum est annorum 144, secunda 448, tertia ex utraque composita annorum 592. De prima igitur primo dicamus. Ea constat annis Iulianis 144, biduo minus, qui sunt dies 52594, syzygiæ 1781, anni Arabici 148, cum mensibus quinque. Quia igitur has periodos non solum Lunares, sed etiam Tropicas esse sciscit prophetica solertia, & in 144 annis duo bisexta pereunt: ergo in 72 fit præcessio æquinoctiorum unius diei, non in 133, aut 134, ut Alfonsinis, atque multis præstantissimis Astrologis placuit. & consequenter character anni Tropici erit 1. 5. 40 præcise, non 1. 5. 49, 12. Rursus in totidem annis æquinoctia unum gradum promouentur in Zodiaco in antecedentia, quæ est τοπικὴ προήγησις, ut altera, qua in diebus Iulianis unum bisextum perimitur, est χρονική. Non igitur differunt προήγησις χρονική, & τοπική, siquidem quot bisexta pereunt in anno Iuliano, tot gradus æquinoctia promouentur in Zodiaco. quod profecto nemo antea sciebat. Nam quis tanto ingenij acumine, ut vel minimum hæc odoratus sit? Sed non omnibus datum est esse prophetis. Certe si non hæc capimus, saltem hæc nos capiunt: ut in rebus diuinis, quæ non intelligimus, ea veneramur, & potius admiramur, quam in illis περιεργαζόμεθα. Non mirum igitur, si nostra imperitia à diuino illo ingenio hoc expresserit, *sibi Scaligeranas rationes nunquam placuisse*. Ego certe fateor, quæ mea, &, quod præcipuum est, doctorum hominum, lata culpa fuit, me semper cum illis putasse in LXXII annis προήγησιν τοπικὴν tantum, in CXXXII autem προήγησιν χρονικὴν fieri, hanc in Zodiaco, alteram in diebus Iulianis. Vide, vir unus viris omnibus quid præstat, stultis intelligens quid intersit. Sed age, quia in ipso vestibulo sumus, quanquam profani sumus, videamus tamen, an in ipsa adyta admitti possimus. Hipparchus obseruauit æquinoctiũ vernum Alexandriæ, horis XVIII fere à meridie XXIII Martij, feria III sequente IIII, annis 1732 ante Christi epochã Dionysianam MDLXXXVI, quo anno Christi Tycho Brahe Danus idem æquinoctium obseruauit hor. 14. 56 à meridie X Mar. in Dania, quod tempus ad Alexandriæ longitudinem relatum respondet hor. 16. 17, ab eadem meridie. In 1732 annis transierunt periodi propheticæ XIIII. cum annis LX. Quia igitur quot periodi, tot paria bisextorum excurrunt, secundum hanc diuinam & ὑπερφυεστάτην rationem, XXIIII bisexta tollenda fuerint de modo anni Iuliani ab obseruatione Hipparchea, ad Tychoneam. Si igitur de meridie XXIII Martij XXIIII dies deducantur, æquinoctium propheticum deprehendetur in XXVII. Februarij. Quare Tychonem Brahe, vel potius Solem ipsum, fugit ratio, quod æquinoctium illud ab æquinoctio prophetico decem diebus solidis aberret. Rursus anno 2333 ante eundem annum Christi 1587, anno primo Nabonassari, æquinoctiũ erat in XXVIII Martij. In eo interuallo fluxerunt periodi propheticæ XVI, cum annis XXIX: & proinde bisexta XXXII abundant: quæ de XXVIII Martij deducta relinquunt XXIIII Februarij, ubi fuerit æquinoctium propheticum anno Christi 1587. Itaque eodem anno Christi æquinoctium in XXIIII Februarij, & X Martij erat. Hic rursus aut Tycho Brahe, aut Sol errauit. Nam tantum discrimen in propheticas rationes conferre, impium est. Et sane quo maius erit interuallum, eo magis prophetica æquinoctia in antecedẽtia dierum Iulianorum submouebuntur. Anno mundi primo æquinoctium erat in XXI Aprilis.

In an-

In anno Christi 1595 erat in XI Martij, qui erat Mundi 5554. Ij anni per 72 diuisi dabunt bisexta excurrentia 77. quæ de XXI Aprilis deducta relinquũt III Februarij. Ergo anno Christi 1595 profanorum æquinoctium erat in XI Martij, Propheticum in III Februarij. Non mirum igitur, si prophetis cum profanis tam male conuenit, quum inter utrorunque rationes tam male coeat gratia. Hinc illa: *Nunquam Scaligeranæ rationes mihi placuerunt. Frequenter controuersiæ inciderunt mihi cum Scaligero.* Diceres me consulto profectionem in Angliam suscepisse, ut Amycus cum isto Castore commissus infeliciter pugnarem. Periodus secunda annorum 448 tollit bisexta tria. Tamen eius diuinitas profanis rationibus nunquam congruet. Anno Mundi 5425, qui respondet Christi Dionysiano 1428, Æquinoctium erat in XII Martij. Iam 5424 anni absoluti sunt periodi propheticæ XII cum annis XLVIII: & proinde XXXVI bisexta collecta sunt à primo anno Mundi, ad annum Christi propositum, quæ à XXI Aprilis retro putata peruenient ad XVI Martij. Atqui æquinoctium erat in XII Martij. Eodem igitur anno æquinoctium & in XII & in XVI Martij commissum fuit. Hæc sunt ὑστεροφηλικά. quæ quanquam admiramur, tamen caussas eorum scire non parum nostra referre existimamus. Quærimus itaque, si in tribus primis periodis, quæ sunt minores, quam una secunda, sex bisexta perimuntur, quid opus est in una secunda tria tantum tolli? Ab iisdem enim carceribus si prima & secunda simul emissæ fuerint, prima tres orbes prius confecerit, quam secunda ad calcem peruenerit. Ter enim 144 sunt 432, minora, quam 448. Et tamen in 432 duplo plura bisexta pereunt, quam in 448. Hæc quoque supra captum profanorum sunt. Idem de periodo tertia dixeris annorum 592, quæ maior est, quam quatuor primæ, quæ sunt anni 576: in quibus octo bisexta tolluntur, quum in 592 quinque tantum pereant. Rursus in tribus periodis tertijs, nempe annis 1776, pereunt bisexta XV, in quatuor secundis, hoc est 1792, qui numerus maior est, perimuntur XII tantum.

Quo teneam vultus mutantem Protea nodo?
Sed tamen amoto quæramus seria ludo.

Hæ periodi ab æquinoctio semper, & nouilunio incipiunt. Hoc propheta Merlinus sancit. Quis harum rerum paulo intelligentior ullam periodum excogitari posse concesserit, in qua Sol cum Luna paria faciat? Ratio in promptu est. Ea periodus omnium optima est, quæ & breuissima omnium, & nulla, si fieri potest, sin aliter, perpauca relinquit scrupula. In rationibus Lunæ nulla est, præter enneadecaeterida, quæ anno Iuliano minor est hor. 1. 485, Tropico maior hor. 2. 75. Quia igitur nulla minor, neq; quæ pauciora scrupula reliqua habeat, reperiri potest, ideo ea non solum omniũ optima est, sed nulla est præter eam: quia quæ præter eam excogitari possunt, eæ nõ sunt periodi. Solaris vero periodus omnium optima & minima est Tetracosieteris Alfonsina, hoc est ea, quæ annorũ est 400, ut in Canonibus demonstrauimus: nisi fortasse quis eam prætulerit, quæ est annorum 524. Quemadmodum autem nullum πασχάλιον ἀνακυκλικὸν esse potest, nisi quod ex utriusq; sideris cyclis compositum est, cuiusmodi periodus Paschalis Dionysiana annorum DXXXII, sic etiam nulla periodus tropica excogitari potest, quæ utriq; sideri congruat, nisi quæ ex Lunari enneadecaeteride, & cyclo Solis Tropico composita fuerit: qui fient anni 7600, in qua quadringentæ enneadecaeterides erunt, Tropicæ tetracosieterides XIX: ut in periodo Dionysiana XXVIII enneadecaeterides sunt, XIX autem cycli Solares. In hac igitur immani periodo tropica annorũ 7600, dies LVII sunt προηγήσεως ἰσημερινῆς in anno Iuliano, XXXIII autẽ, & amplius, ὑπολείψεως in anno Tropico. Vt, verbi gratia, æquinoctium iniuit anno primo Mundi XXVI Octobris. Vertente periodo annorum 7600, deprehendetur in XIX Augusti. Rursus nouilunium eodem anno primo mundi iniuit secunda Zygonos. Vertente periodo incidet in V Scorpionos. & tunc locus erit ἀντικαταστάσει, ut pro nouilunio Marschesvvan sumatur nouilunium Tisri in V Zygonos. Præterea in periodo Tropica ciuili duo requiruntur: prius, ut numerus annorum sit quaternarius: alterum, ut bisexta cum annis componant numerum septenarium. vel, quod idem est, ut omnes dies periodi sint septenarij, ut in Tetracosieteride Solis tropica sunt dies 146097. qui manifesto est numerus septenarius. Sine his duabus conditionibus nulla est periodus ciuilis Tropica; ut in Canonibus demonstratur. Hæ quidem conditiones sunt in hac periodo ἀνακυκλικῇ annorum 7600, & Lunæ rationes cum Solaribus immutabili ordine conueniunt. sed quia propter immanem annorum numerum onerosior, quam commodior est, propterea eius usus abdicandus. At tres periodi propheticæ nullam harum trium conditionum habent, præter quaternarium numerum. Nam anni primæ 144 cum bisextis 34 compositi, abiectis omnibus septenarijs, relinquunt ternarium. Secundæ anni quidem 448 sunt septenarij, sed bisexta III non sunt septenaria. Tertiæ anni 592 cum 143 bisextis compositi septenarium quidem numerum faciunt: sed vitiosa est,

quod

quod quinque bisexta in 592 annis perimit, hoc est unum in 118⅖. Hæc quum vitiosissima sint, longe vitiosius, intolerabilius, rationibusque Lunæ inconuenientius, periodos Lunares ex aliquot enneadecaeteridibus, & partibus unius enneadecaeteridos cōstituere, cujusmodi hæ tres propheticæ periodi. Prima enim ex septem enneadecaeteridibus constat, & præterea annis XI enneadecaeteridos VIII: secunda ex XXIII enneadecaeteridibus, & annis itidem XI enneadecaeteridos XXIIII: tertia ex XXXI enneadecaeteridibus, & annis itidem III enneadecaeteridos XXXII inchoatæ. quod quantam inscitiam harum rerum, quantum stuporem, quantam asinitatem profiteatur, ex demonstratione patebit. CXLIIII annis continentur, ut diximus, enneadecaeterides VI, anni XI. In VII enneadecaeteridibus excessus Lunæ supra Solem est, D. 0.14.525. in annis XI excessus Solis supra Lunam, D. 1. 12. 112. Minore excessu de maiore deducto, relinquitur excessus Solis supra Lunam, D. 0. 21. 667, qui semper, ut progressio docet, crescet in infinitum: adeo ut in decem periodis nouem fere dies neomenia æquinoctij nouilunium moretur. Decem periodi primæ, hoc est anni 1440, sunt cycli enneadecaeterici LXXV, & anni præterea XV de cyclo LXXVI inchoato. Excessus Lunæ supra Solem in LXXV cyclis, D. 6. 17. 225. Excessus Solis supra Lunam in XV annis unius enneadecaeteridos, D. 15. 11. 415. Deducto minore de maiore, remanet excessus Solis supra Lunam, D. 8. 18. 190. hoc est dies nouem fere. Pone nouilunium in VIII Aprilis, anno primo periodi Iulianæ, feria secunda, cyclo Lunæ primo. Finge ibi æquinoctium fuisse. Post annos 1440 æquinoctium fuerit in XXVIII Martij, feria VI, nouilunium in XIX Martij, feria IIII, cyclo Lunæ XVI. Interuallum, dies IX, qui excurrunt in 1440 annis ex Solis excessu supra Lunam, quæ tot diebus Solem antecedet. Hoc est, IX diebus nouilunium primi anni erit ante neomeniam ipsius anni. In modico interuallo annorum ea labes facta fuerit, &, quo maius annorum interuallum, eo maior erit. Neque hoc solum vitium interueniet. Nam in 1440 annis Luna anteuertet neomeniam anni diebus IX, ut demonstratum est. in 2886 autem annis, quod plane prophetico acumine dignum, neomenia anni anteuertet nouilunium diebus XI. In 2880 annis consurgunt cycli CLI, anni XI. Excessus Solis supra Lunam in annis XI. D. 1. 12. 112 deductus de excessu Solis supra Lunam, in cyclis CLI, nempe D. 13. 0. 525, relinquit excessum Lunæ supra Solem, D. 11. 12. 413. Esto rursus nouilunium VIII Aprilis anno primo periodi Iulianæ. ibique fingamus æquinoctium fuisse. Post annos 2880 erit XXVII Martij, feria VII, cyclo Lunæ XII, Solis XXV. æquinoctium vero XVII Martij, feria III. Interuallum, dies XI, vt demonstratum est. In priore exemplo προήγησις σεληνιακὴ est dierum XI, in hoc contrarius motus ὑπόλειψις σεληνιακὴ dierum XI. Itaque celeritas & mora idem sunt prophetis, profanis vero contraria. In secunda periodo annorum 448, excessus Solis supra Lunam in annis XI, D. 1. 12. 112 deductus de excessu Lunæ supra Solem in cyclis XXIII, D. 1. 23. 445, relinquit excessum Lunæ supra Solem D. 0. 11. 333. Et hic quoque Luna excedit Solem. in una periodo prima Sol Lunam excedebat. Mira fertilitas ingenij prophetici. In decem eiusmodi periodis, hoc est annis 4480, colliguntur cycli Lunares 235, quibus congruunt excessus Lunæ supra Solem, D. 20. 6. 245. item anni XV, in quibus excessus Solis supra Lunam est D. 15. 11. 415. Deducto minore de maiore, remanet excessus Lunæ supra Solem, D. 4. 18. 1010. Itaque Lunam anteueniet neomenia anni diebus solidis IIII. Esto rursus nouilunium VIII Aprilis anno primo periodi Iulianæ. Finge, ut supra, æquinoctium ibi fuisse. Anno 4481, æquinoctium ascenderit in V Martij, feria III, nouilunium IX Martij, feria VII, cyclo primo Solis, Lunæ XVI. Vbi vides manifesto Lunam posteriorem neomenia anni diebus quatuor, contra ac in prima periodo, in qua Luna erat prior. Tertiæ periodi colliguntur cycli enneadecaeterici 31, anni 3. Excessus Lunæ supra Solem in 31 cyclis, D. 2. 12. 165, deductus de excessu Solis supra Lunam annorum III, D. 3. 2. 299, relinquit excessum Solis supra Lunam, D. 0. 14. 134. In decem periodis colliguntur cycli 311, anni XI. Excessus Solis supra Lunam annorum XI, D. 1. 12. 112, deductus de excessu Lunæ supra Solem in cyclis 311, D. 26. 6. 840, relinquit excessum Lunæ supra Solem, D. 25. 6. 803. Mirum vero propheticæ solertiæ ἐπιχείρημα, ut in prima periodo Sol Lunam, in secunda Solem Luna excedat. Ergo post 5920 annos absolutos nouilunium incidet in XXVI Krionos, quum tamen à neomenia Krionos inire debuerit. Constituatur, ut in superioribus exemplis, nouilunium in VIII Aprilis, anno primo periodi Iulianæ: &, ut antea, ibi esto æquinoctium. Post 5920 annos, neomenia Krionos incidet in XXIII Februarij, feria VII, cyclo Solis XIII. nouilunium autem in XIX Martij, feria IIII, cyclo Lunæ XII. Si XXIII Februarij est neomenia Krionos, ergo XI Martij erit XXVI Krionos. Est enim annus bisextilis. En diuinitatem propheticæ periodi, quæ æternum fœdus neomeniæ Krionos cum nouilunio fore promittebat, nunc XXV dies solidos nouilunium à

neome-

neomenia Krionos reijcit. Et tamen, quia ex duabus prioribus composita est, propheta valde de ea triumphat, adeo ut ea se iugulum Clauio petere glorietur, cui cumulus accessit pulcherrimus mensium Lunarium dispositus, sex plenorum continuorum, & totidem cauorum. Adeo alternationes plenorum, & cauorum mensium auersatur. Vt verum sit, quod diximus, eum alternationem mensium putasse commentum nostrum esse, ut ne nunc quidem in illa præclara periodo probare possit, in qua modus anni est dierum 354. at veterum Israelitarum ait fuisse 355, eamque omnium optimam anni formam esse. Quæro, si illa optima, quare non eandem præscribit Clauio: sin autem, quare Hebræos veteres, quorum optimam anni formam fuisse ait, hac posteriore usos fuisse non vult? Certe Polypus non toties mutat colorem, ut istæ periodi, atque hæ annorum facies. In periodis nunc Luna anteuenit Solem, nunc Sol lunam: in annorum formis nunc menses omnes sunt pleni, præter unum miserum capite deminutum, nunc seni continui pleni, totidem caui. Tantæ molis erat, *frequentes controuersias* prophetæ *cum Scaligero incidere:* tanti momenti *Scaligeri rationes minus probabiles*, hoc est *ineptas*, confutare. Sed & alia prophetica sunt, quæ præterire, est lectoribus integram illam voluptatem inuidere, cuius iam gustum illis dedimus. Superest igitur epocha, & parapegma temporis, unde harum diuinarum periodorum initium deducendum, æquinoctium simul, & nouilunium: *ut*, inquit, *annus mundi primus ab æquinoctio & nouilunio pariter inciperent.* pag. 75. Nouilunium vero illud annis 5608 ante annum Christi 1605 incidisse in XXIX Mai, feria prima. quod concedimus. Quia vero modum mensis Lunaris meliorem Hipparcheo, & Ptolemaico se excogitasse dicit (nihil enim tam perfectum, quod perfectius a propheta fieri non possit) propterea nouilunium illud retroagit in XXVIII Mai, sabbato. in quo Deus opt. Max. ab opere suo cessarit. Itaque ut a feria prima in Sabbatum neomenia retroageretur, ideo in definitione mensis Lunaris Hipparchus, & Ptolemæus nugas egerunt. Quia vero Sabbato Deus requieuit, ideo æquinoctium fuit die antecedente, feria VI. *Itaque æquinoctium* (verba prophetica. Fauete linguis) *contigerit proxime præcedente die eiusdem septimanæ sexto.* Quod Deus requieuerit die Sabbati, propterea necesse fuisse æquinoctium die antecedente contingere, idque omnibus Theologis ignoratum est, ideo pluris est unus propheta, quam quantum tam veterum, quam recentiorum Theologorum est. Sed si nouilunium ciuile fuit in XXIX Mai, ut reuera fuit, æquinoctium vero XXVIII, id contigerit tertia Krionos. Atqui hæ periodi propheticæ non alia de caussa institutæ, quam ut *nouilunium pariter cum æquinoctio inciperet*, hoc est cum neomenia Krionos, ut supra ex verbis edicti prophetici intelleximus. Esto. Æquinoctium fuit XXVII Mai, ut placet prophetis. Sed & neomenia Krionos eodem anno contigit XXIII Aprilis, feria septima, anno periodi Iulianæ 710. Secundum hæc, propheticum æquinoctium contigerit IIII Tauronos. Nunc vix tandem animaduerto, quam nos profanos falli necesse sit, qui æquinoctium semper in prima parte Dodecatemorij Arietis ponimus, quum ex edicto prophetico, illud statuendum sit in quarta parte Tauri. Deum Opt. Max. *Quam cæcis homines in vita mentibus errant*, qui rem tam præclaram ignorarunt, æquinoctium in IIII, aut V parte Dodecatemorij Tauri confici. Quæ fuit illa infelicitas nostra, quæ fati inuidia, ut tam diu in tanto errore hæreremus, neque ullum ex tot millibus astrologorum extitisse, cui hæc absurditas oboluerit. Sine dubio Solem aut dormitatorem, aut planum, & impostorem esse oportet, qui quum primam partem Dodecatemorij Arietis tetigit, tantum interualli designat ab ortu, ad occasum, quantum ab occasu, ad ortum. Itaque miseri mortales hinc decepti æquationem noctis cum die æquinoctium vocauerunt: atque adeo nunc imperita astrologorum natio ab eadem stulta sententia discedere non potest.

Sed nunc Anglus homo mortales tollere contra
Est oculos ausus, primusque obsistere contra.

qui primus omnium nos docuit æquinoctium triginta sex diebus statim ab ipso Solis in primam partem Arietis ingressu confieri. Magna sane illi gratia. Vnus tamen scrupulus restat, quomodo illi cum Ciconijs, & Hirundinibus conueniet, quarum hæ tituli tepidi temporis, alteræ prænunciæ veris a Poetis vocantur. Si eas huius edicti prophetici odor afflauerit, verendum, ne vadimonium deserant, & triginta sex diebus anniuersarios ad nos reditus morentur. Di meliora. Bono animo estote omnes Ciconiæ, & Hirundines, & reliquæ Dauliades. Eodem enim anno Mundi prophetico æquinoctium quoque fuit in XXVII Aprilis, idque ea conditione, si utendum sit periodo tertia annorum 592. Verba prophetica pag. 330. *Conuenit autem primum vernum æquinoctium huius periodi iuxta obseruationes astronomorum illorum, ad initium mundi a nobis restitutum* (restituit mundi initium,

initium. plus debemus illi, quam Mosi) 5608 *ab hinc annis, verno mense ante epocham periodi annorum* 144, *diei, cui respondet vicesimus septimus dies Cæsarei mensis Aprilis, septimanæ quarto, quo condita fuerunt luminaria.* Hoc quoque omnes Astrologi, siquidem verum amant, sese ignorasse fatebuntur, ex diuersis periodorum capitibus diuersos eodem momento æquinoctiorum situs esse, quæ Soli imperent nunc ad XXVII Aprilis, nunc ad XXVII Mai eodem tempore Ciconijs & Hirundinibus aduentum ad nos indicere: quibus, ne consuetas stationes deserant, ego auctor sum, ut ea sola periodo utantur, quæ 592 annorum orbe explicatur. Aliter pro cornibus Arietis, cornua Tauri incurrent. Sed rursus stuporem meum dissimulare non possum. Superius enim diximus primo anno Mundi prophetico æquinoctium fuisse in XXIII Aprilis, feria septima. Hic vero quatuor diebus serius est. Quid ni? Si eodem momento erat in XXVII Mai, quid vetat & ibi esse, ubicunque periodus quælibet illi castra metabitur? Experiendum est, an periodus illa a XXVII Aprilis deducta nos ad æquinoctium Nabonassari manu deducat, quod superius diximus conuenisse in XVIII Martij, anno mundi prophetico 3258. Transierant quinque periodi, quibus XV bisexta competunt: & residui sunt 298 anni, in quibus duo bisexta collecta sunt. Fiunt omnia XXVII bisexta, quæ deducta de XXVII Aprilis relinquunt caput anni in XXXI Martij, triduo post æquinoctium. Rursus anno Mundi prophetico 1772 æquinoctium erat in VIII Aprilis, unde initium Semiramiæ Babyloniorum epochæ. Transierant tres periodi, minus annis quatuor. Proinde quindecim bisexta, quæ excurrunt, de XXVII Aprilis deducta desinunt in XII Aprilis, quatuor diebus post æquinoctium. Si igitur cuiuslibet periodi bisexta ad meridiem X Martij addita primi anni creationis æquinoctium constituunt, ergo bisexta secundæ periodi constituent illud in XVII Aprilis. Nam a primo anno creationis prophetico, ad annum 5609, præterierunt periodi XII, cum annis 233. in quibus colliguntur bisexta pene 38: quæ a X Martij putata desinunt in XVII Aprilis. Itaque trium istarum diuinarum periodorum prima statuit æquinoctium in XXVII Mai, secunda in XXVII Aprilis, tertia in XVII eiusdem. Io triumphe. Viuant prophetæ. Vapulent *Scaligeri rationes minus probabiles*, id est, *ineptæ*. Hactenus carptim doctrinam temporum propheticam exposuimus, qua *rationes Scaligeranæ minus probabiles & ineptæ* validissimo ariete pulsantur. Neque dubium, quin iam corruerint. Tanto impetu Demetrius iste πολιορκητὴς eas quatere aggressus est, ne amplius *frequentes contentiones prophetis cum Scaligero incidant*, qui non nisi infeliciter cum eo manum conseruerit

Ense leuis nudo, parmaque inglorius alba.

Si omnia referre vellem, nulla finis scribendi futura esset. Reliqua portenta, & illa præsertim, in quibus nos reprehendit, quanquam omnia melius esset, silentio præterire, tamen pauca de multis colligere neque nobis oneri, neque Lectoribus fastidio erit. Lepida enim sunt, & Democrito digna, quale illud, quod plusquam sex aut septem locis iterat, Nabonassarum principem astrologorum sui æui fuisse, eumque primum omnium mensis Lunaris modum definiuisse, & ab eo doctrinam anni Lunaris ad omnes nationes transmissam esse. Quia vidit in nostro opere de emendatione temporum nullas eclipses Lunares sine epocha Nabonassari produci, ex eo acutissimus vir iudicauit, Nabonassarum, quem antea ne in somnis quidem cogitarat, eas eclipses collegisse, & modum mensis Lunaris monstrasse. Hinc igitur Nabonassarum ex inuasore Babylonici imperij, & fortasse ne literis quidem scientem (quid enim militari homini, & inuasori alieni imperij opus literis?) summum astrologorum fecit. Ergo, quia Ptolemæus sæpissime, & Albatenius non raro, defectiones siderum, & alias obseruationes a Philippo putant, hoc modo Philippus quoque Aridæus summus astrologus fuerit. Diocletianus etiam non poterit effugere, quin maximus astrologus fuerit, a cuius epocha defectionem Lunarem, & alias Theo Ptolemæi enarrator putare solet. Sed & illud præclare & vere, Nabonassarum Aegyptijs anni vagi formam constituisse, qua hactenus usi non fuerint, & menses plenos cum Epagomenis edicto Aegyptijs sanxisse. Nobis profanis constat in Aegypto nullum regem Babylonium pedem posuisse ad Nabonassarum usque: & duobus millibus annorum plus minus ante Thoth primum Nabonassari, nullam aliam anni formam Aegyptijs fuisse, quam eam, qua utuntur ij, qui obseruationes a Thoth primo Nabonassari putare solent. Quomodo igitur Nabonassarus Aegyptijs anni formam præscripsisset, quum Aegyptij eo sæculo eundem annum, &, quod caput est, suos reges haberent? Nabonassarus enim a Medis deficiens, qui in Asia imperium obtinebant, Babylone regnum arripuit anno XX celeberrimi & potentissimi Aegyptiorum regis Bocchoridis, cuius anno XXXII

ipse

ipse Nabonassarus obijt. Certe anni formam genti alicui sancire, est eius, qui genti imperat, non regis extrarij. Nam aliquam anni formam indicere, quid aliud est, quam imperare, quam legem dare? Ecquando Nabonassarus Bocchoridi imperauit? Tunc credam Nabonassarum anni formam Bocchoridi indixisse, quum a Turca inclytus IACOBVS magnæ Britanniæ rex annum Hegiræ accipere cogetur. Videtis, candidi lectores, Prophetas non minus mirifica historiæ peritia, quam iudicio, præditos esse. Hoc magis ex eo, quod sequitur, arbitrari poteritis, quum ait Belesin illum, cuius mentio apud Diodorum, eundem esse cum Nabonassaro. Hoc tam frequenter iteratur, quam Nabonassarum summum astrologum fuisse. Quia enim Belesis sacerdos erat, &, ut maxima pars Chaldæorum, astrologus, Nabonassarum vero astrologum fuisse iam sibi persuaserat, ideo Nabonassarum, & Belesin eundem esse iudicauit. Profecto si Nabonassarus ideo unus idemque sunt, quia ambo astrologi, sequitur, quum eo tempore tot millia astrologorum in Chaldæa fuerint, eos omnes unum Nabonassarum fuisse. quæ certe digna sunt acumine prophetico. Sed Belesis annis CXXVI ante primum Thoth Nabonassari Arbaci Medo auctor fuit imperium aduersus Sardanapalum inuadendi. Sane hominem tanta prudentia, tanto rerum usu, ut a Diodoro describitur, qualem esse oportebat, qui ad tam arduum inceptum Arbaci consilium dederit, & quem, tanquam oraculum Beli, Arbaces consulebat, necesse est eo tempore triginta ut minimum annorum fuisse. Proinde primo Thoth Nabonassari Belesis fuerit CLVI annorum: & quia idem est cum Nabonassaro, totidem annorum natus Nabonassarus imperium inuaserit. Qualem eum putemus, quum esset calidus iuuenta, qui anno ætatis suæ CLVI non veritus est imperium aduersus potentissimum hostem arripere? Ne vero miremur Nabonassarum astrologum fuisse, plus adijciam, ab eo Achaz regem Iuda horologiorum conficiendorum rationem didisse. *Quocirca* (verba prophetæ ex 81 pag.) *secundum Nabonassari doctrinam, quum magna eius fama esset in toto regne Assyriaco, ut ex Diodoro Siculo colligimus, videtur Achaz rex Iuda construxisse Solarium illud in semihoras distinctum, de quo fit mentio in historia ægrotationis Ezekiæ.* En Achaz discipulum Nabonassari, astrologum, & horologiorum artificem. Quemadmodum non obijcio illi deliria, quæ cum alijs communia habet, ut Epocham mundi LIIII annis antiquiorem repetere, quam rationes Mosaicæ patiuntur, (hunc enim morbum & alij quoque ægrotant) ita non illi vitio verto, quod gradus Palatij Achaz horologium vocat. Hoc enim posteris tam veteres Iudæi, & eos sequutus Hieronymus; quam Iudæi recentiores, persuaserunt. Sed quod illud Holorogium in semihoras distinctum ait, unde habeat, aut unde colligat, libenter ab eo didicerim. Sed quia totus ille δυσμενής liber ex æmulatione, & insomnia, quam illi peperit opus nostrum quod ei somnos adimit, natus est, & nihil aliud in eo molitur, aut commentatur, quam ut nostra omnia commentitia, sua de cælo demissa fatuis persuadeat, duo aut tria de multis, quæ ad nos pertinent, tangam. reliqua sinemus rapidis ludibria ventis. In loco Q. Curtij de anno Indorum ostendit nos Latine nescire. Verba Q. Curtij: *Menses in quinos denos descripserunt dies. Anni plena spatia seruantur. Lunæ cursu notant tempora, non, ut plerique, quum orbem sidus impleuit, sed quum se curuare cæpit in cornua: & iccirco breuiores habent menses, qui spatium eorum ad hunc Lunæ motum dirigunt.* Quæ sit horum verborum sententia, etiam mediocriter Latine intelligenti perspicuum est. Quintusdecimus Lunæ est plenilunium. Quinis denis diebus, inquit, Indi describunt menses suos, non utique a plenilunio, quanuis quintusdecimus dies Lunæ sit plenilunium. Nam si quinis denis diebus eorum menses descripti sunt, aliquis merito suspicari posset, aut a plenilunio, aut a iugo. Hanc certe esse mentem Curtij nemo, qui Latine scit, negauerit. At prophetica censura negat nos intellexisse, quod *orbem impletum* interpretemur plenilunium. id enim significare integrum Lunæ circulum, id est, quando Luna totum Zodiaci circulum peragrauerit. Quis unquam vel mediocriter Latine sciens, ubi de Luna sermo est, orbem plenum, aut orbem impletum, de alio interpretatur, quam de corpore ipsius Lunæ? Insigniter Latinitatis imperitum esse oportet, qui aliter senserit. Caput IX Plinij libri II totum est de Luna, eiusque configurationibus. Ibi *orbe pleno, orbe dimidio* quid aliud, quam πανσέληνον, καὶ διχότομον designat? quis tam hebes, tam nullius in Latino sermone usus, ut aliter pronunciare audeat? Ad verbum Basilius sermone VI ἐξαημέρου. ὅταν ἐκπληρώσῃ τὴν ἑαυτῆς ἁψῖδα. *Quum orbem suum impleuerit.* De plena Luna loquitur. Apud Senecam in Hippolyto:

> *Clarior quanto micat orbe pleno,*
> *Quum suos ignes coeunte cornu*
> *Iunxit* —

& *orbem*, & *complere* dicunt boni scriptores, quum de circuitu planetarum loquuntur: sed cum delectu, *Orbem conficere, circuitum peragere.* Cicero: *Sol annuos cursus*

* *

conficit

conficit: lustrationem menstruo spatio luna complet. At *orbem implet* nusquam apud idoneum auctorem reperias; ubi de circuitu errantium agunt. Implentur vacua, complentur imperfecta. Itaque prophetam multum fefellit Latinitas sua. quod quidem magis illo Ouidiano constare potest ex II Fastorum:

Luna nouum decies impleràt cornibus orbem.

Qui implere orbem hic peragere circuitum interpretabitur, verus propheta erit. Quomodo enim Lunam cornibus Zodiacũ peragrare quis dixerit, nisi risum a Lectore captare velit? In Ouidio igitur implere orbem cornibus Luna dicitur, quum ἐκ τῆς μηνοειδοῦς πανσέληνος fit. Cornua enim simpliciter Lunæ dicuntur de Luna caua, impletus orbis de plena. Eodem modo Ouidius loquitur, quo & Curtius. At eandem fabulam describens II Metamorphoseon orbem pro circuitu posuit.

Orbe resurgebant lunaria cornua nono.

Item Gellius; *quod Luna orbem suum lustret septem & viginti diebus.* nunquam dixisset, *orbem suum impleat.* Quod si apud Curtium orbis est Zodiacus, ἢ περίοδος σελήνης, ut propheticum acumen sciscit, ergo in XV diebus, quibus menses suos describunt Indi, non in XXX, Luna totum Zodiacum peragrauerit. quod vel cogitare quam ineptum? Quosdam vero a plenilunio menses ordiri dicit, ut Lacedæmonios, qui a plenilunio tempus rerum gerendarum definiebant. Quin & Indi a plenilunio menses suos ordiuntur hodie, ut non solum ex Iesuitarum Epistolis constat, sed & ex Epistola Ignatij Patriarchæ. Sed nauseam & stomachum melius erit continere, atque illud obiter monere, Q. Curtium errare, qui corniculatam Lunam, quæ Græce est μηνοειδὴς, ἀντὶ τῆς διχοτόμου accipiat. *quum se curuare cœpit in cornua.* ὅταν μηνοειδὴς γένηται. Atqui Lunam μηνοειδῆ esse bis in una syzygia contingit, tertio die a iugo, & tertio ante iugum: ut inter utranque μηνοειδῆ intersint minimum dies XXV, non XV, ut ipse vult. Præterea a corniculata ante iugum, ad corniculatam post iugum, interiecti sunt duntaxat IIII, aut V dies. Auctor Græcus, unde ea Curtius exscripsit, sententiam hanc plus minus ita concepisse videtur. ψηφίζουσι τοὺς ἑαυτῶν μῆνας ἀνὰ πεντεκαίδεκα ἡμερῶν, λογιζόμενοι οὐκ ἀπὸ τῆς πανσελήνου, ἀλλ' ἀπὸ τῆς διχοτόμου: *Computant menses suos quinum denum dierum, numerantes eos non utique ab orbe impleto, sed a dimidiato.* Nam ἀπὸ τῆς διχοτόμου, ἐπὶ τὴν διχότομον, interpositi sunt quindecim dies, quæ est mens auctoris Græci. Itaque manifestus est Curtij error, quum corniculatam, pro dimidiata accipit, μηνοειδῆ, ἀντὶ τῆς διχοτόμου. Sed si menses Indorum perpetuo sunt quinum denum dierum, ut ipse vult, quomodo ἀπὸ τῆς διχοτόμου semper inire possunt? Nam a dimidiata, ad dimidiatam, non semper sunt XV dies, sed alternis, XV, XIIII: ita ut, si semper quinos denos dies menses illi continuentur, anni sequentis neomenia post sextum diem Lunæ incipiat. Itaque quomodo Lunæ cursu notari potuerint tempora, ut vult Curtius, non video ubi menses sunt similes propheticis, de quibus supra locuti sumus, qui quum sint æquabiles, non semper medium motum Lunæ assequuntur. Hic locus Curtij acumen propheticum fugit, quod ex suæ Latini sermonis ignorantia nostram probare conatur. Quid eius æmulationem, κακοήθες, succum lolliginis persequar? Nam nihil, quod quidem a nobis Dei opt. max. gratia feliciter inuestigatum, & ex silentij tenebris in lucem erutum, ex adytis antiquitatis in hominum ora prolatum est, intactum reliquit, in quo vestigia κακοηθείας non impresserit. Quæ in illis probat, ea sua facit: auctorem dissimulat. De Harpali Octaeteride, ex Festo Auieno, de Metonis enneadecaeteride confidenter disserit, tanquam primus hæc animaduerterit: qui Festum Auienum non magis norat, quam Belesim Chaldæum. quæ tamen tantum abest, ut ullus ante nos odoratus sit, ut ne nunc quidem ea etiam doctissimis explorata sint, partim quod nostra legere neglexerint, partim quod hæc scire tanti non faciant. Vbicunque in scriptis nostris puram aream conspexit, eam, quemadmodum canes, eligit, ut ibi faciat oletum. Omnia nos finxisse, commentos esse latrat. Illius est de ijs, quæ aut primi protulimus, aut soli illustrauimus, verba facere. De anno Græcorum populari non persuasi, cuius rei inuestigationem audeo sine ulla arrogantia dicere tanti esse, ut sola hæc totum opus nostrũ commendare possit. De anno Indorum Lunari, fabulæ. imo quo præstantior ea animaduersio est, & præter eius expectationem, eo iocularior ei visa. Anni Persici menses, quos primi ex Arabum scriptis publicauimus, quum antea ridiculum in modum deformati legerẽtur, mauult ex rancidis hominis agrestis, & inuidentissimi scriptis proferre, ne quid nobis debere videatur. De anno Hagareno non melius, quam Belesi Chaldæo, iudicare potest. Vbique simium nostrum, sed mordentem, profitetur. Illi libri de emendatione temporum non sinunt eum somnos capere. per illos illi quieto esse non licet. Et sane prodest illi, somno non umbrari pupulas, ut ex somnorinis imaginibus periodorum oracula triplicis generis nasci possint.

Vnum

Vnum denique sibi proponit, aut ostendere nos delirare, aut industriam nostram (si quidem ulla in nobis est) vincere. Sed Simij arbores celsas scandendo sperant ad altiora eniti posse. Postquam ad cacumen peruentum est, nihil quam glabras nates spectantibus ostendunt. Et sane nescio quis Genius, dum hæc scriberemus, his versiculis hoc nobis insusurrauit:

ἠλιβάτου κατὰ δένδρου ἀνερρίχατο πίθηκος
αἰπὺν ἐπεισβαίνειν οὐρανὸν ἐλπόμενος.
δραξάμενος δ' ἄκροιο, καὶ οὐκ ἐπέκεινα προελθὼν
Τοῖσι θεασαμένοις πρωκτὸν ἔδειξε μόνον.

An de propheta Epigrammation intelligit, equidem nescio. Nunquam enim antea vidi. Sane quia sub manum natum videtur, vix est, ut aliter crediderim. Et, quid dissimulamus? Omnia Thomæ Lidyat conueniunt. Quod autem præstantissimæ τῶν κέντρων τροπικῶν, καὶ ἰσημερινῶν obseruationi nostræ tam proterve obtrectatur, quæ res a nobis tam olim, quam nunc in Canonibus, ita firmis argumentis demonstrata est, ut hominibus intelligentibus dubitandi locus relictus non sit, postquam ea, quæ nunc inter scribendum succurrerunt, & in Canonibus locum habere debebant, explicauero, tunc hominem absoluam, & me, ac lectorem, cuius patientia, antequam hæc dissereremus, exoranda fuerat, molestia liberabo. Ad omnia enim respondere, est tempus perdere, & lectorum æquanimitate abuti. κέντρα τροπικὰ, quos Latini cardines vocant, ea Iudæis תְקוּפוֹת hodie dicuntur, propterea quod ultimum eorum, nempe autumnale, Moses תְקוּפָה appellat, quum tamen תְקוּפָה proprie sit τροπικὴ ἡλίου ἀποκατάστασις, tempus, quo Sol ab æquinoctio, ad idem æquinoctium, aut a Solstitio, ad Solstitium, reuersionem facit. Moses enim præcipiens solenne σκηνοπηγίας anno desinente celebrari בִתְקוּפַת הַשָּׁנָה, *in reuolutione anni*, hoc de eadem re loquens alibi vocat בְצֵאת הַשָּׁנָה, *in exitu anni:* ubi seipsum interpretatur. Ex quatuor igitur cardinibus Tropicis nullus proprie Tekupha vocari potest, præter autumnalem, quia esset exitus anni. Reliquos autem vocabant תְשׁוּבוֹת הַשָּׁנָה, τροπὰς ἐνιαυτοῦ, quas Græci ita appellarunt, quod tunc fiat temporis mutatio, ut, verbi gratia, ἐν τροπῇ ἰσημερινῇ, a frigore, ad teporem, ἐν κέντρῳ τροπικῷ, a tepore in calorem, ἐν ὀπωρινῷ, a calore, in remissiorem statum. Quare Manilius a mutatione illa κέντρα dicta esse canit.

Quatuor hæc & in arte valent, & tempora mutant.

Nimirum τροπικὰ dicta, quod *tempora mutent*. Lucanus de circulo Tropico: — *varij mutator circulus anni*. Mutatorem intelligit τροπικὸν κατ' ἔτυμον. In II Chronic. XXXVI, 10, Iechonias regno abdicatur בִתְשׁוּבַת הַשָּׁנָה, *in reuersione anni*. Statim post abdicationem Iechoniæ, Mathanias, qui & Sedekias, Iechoniæ patruus, ei sufficitur. ibid. Tempus, quo hoc accidit, ostendit Ieremias XXVIII, 1. *Et accidit hoc anno, principio regni Sedekiæ regis Iuda, quarto anno, quinto mense.* Quartum annum ibi designari eum, qui est quartus Semittah, siue Hebdomadis annalis, in Appendice de emend. temp. ostendimus. Erat annus Iudaicus 3161. Neomenia quinti mensis, qui & Ab, XIII Iulij, feria tertia. Nisan enim antecedens 4. 4. 414, Martij XVII, feria quarta (quia tunc translationes in usu fortasse non erant) cyclo Solis XXVI, Lunæ X. At vero ex vsu loquendi, quum mensis sine adiectione diei ponitur, neomenia mensis intelligitur, quemadmodum, quum Olympias sine adiectione anni usurpatur, accipiendum de primo anno Olympiadis, quod luculento exemplo confirmabimus. Ieremiæ XLI legimus: *Accidit in mense septimo, venit Ismael filius Nathaniæ &c.* Ait Godoliam ab Ismaele interfectum mense septimo. Proculdubio est in prima mensis. Nam eius caussa ieiunium ad hanc usque diem tertia mensis celebratur, quia prima est clangor tubæ. Ne igitur lætitia cum luctu publico confunderetur, translatum illud solenne in perendinum diem. Kimhi Zachar VII, 4. *Godolia vero interfectus est initio mensis septimi. Quia autem is est festus dies, statuerunt ieiunium postridie eius diei.* Quoties igitur mensis mentio fit in scriptura, sine adiectione diei, intelligitur neomenia mensis, ut in exotica historia, Olympias sine adiectione anni accipitur pro primo anno Olympiadis. Sed Kimhi secunda Tisri ait eiunium Godoliæ celebrari, quum sit tertia. Sed ad rem. Initium Sedekiæ consurgit ex neomenia illius mensis, & proinde ex XIII Iulij. Sed Iechonias illo tempore abdicatus fuit paulo antea בִתְשׁוּבַת הַשָּׁנָה. Ergo תְשׁוּבַת הַשָּׁנָה τροπὴ ἐνιαυτοῦ circa illud tempus incidit. Ecquando circa illos pauxillos dies τροπὴ ἐνιαυτοῦ esse potuit, nisi in VIII Iulij? Si VII Octobris est κέντρον ὀπωρινὸν, & terminus desinentis & incipientis priscorum Hebræorum anni, omnino consequens est, VIII Iulij esse quadrantem anni tertium ab eo, & proinde eam esse הַשָּׁנָה תְשׁוּבַת. Iechonias regnauit menses III, dies X. In tam breui interuallo quænam potest dici, aut cuius anni, conuersio? Ex illo chronicorum

luculentissimo loco colligitur quadrantes anni תְּשׁוּבוֹת הַשָּׁנָה *conuersiones anni*, non proprie minus, quam תְּקוּפוֹת *reuolutiones* dictos fuisse. Quod perspicue confirmatur ex i Samuelis xi, i. לִתְשׁוּבַת הַשָּׁנָה לְעֵת צֵאת הַמְּלָכִים: *περὶ ἐπιστροφὴν ἐνιαυτοῦ, ὅτε οἱ βασιλεῖς ἐξέρχονται*, vel *ἐκστρατεύουσιν. in conuersione anni, quando Reges in expeditionem proficiscuntur.* Græci veteres dixissent: *ὥρᾳ ἔτους, ὅτε οἱ βασιλεῖς ἐκστρατεύουσι*. Tempus expeditionum in vere esse non solum in Syriæ calidissimis tractibus, sed etiam in occidentis regionibus clementioris cæli, nemo negauerit, ut in Græcia, *ἀκμάζοντος σίτου*, quemadmodum Thucydides loquitur. Itaque doctissimi Iudæi Leui ben Gersom, Rabbi Dauid Kimhi locum illum exponentes aiunt intelligi tempus, quo frugibus adultis, & læto iam gramine, pabulum iumentis & equis abunde suppetit. Eadem sententia totidem verbis repetitur i Chron. xx, i. Vbi Glossa R. Salomo, *Quando herbæ sunt in campo ad pascendos equos*. hoc est, ut in loco Samuelis scribit Kimhi, בְּעֵת הַחֹם, *in tempore veris*. Si תְּשׁוּבַת הַשָּׁנָה Solstitialis est in viii Iulij, vernalis erit in viii Aprilis, quod est *κέντρον* Semirameum Babyloniorum & Assyriorum. Ex his duobus nobilibus locis satis confirmatur quadrantes anni תְּשׁוּבוֹת הַשָּׁנָה, non minus, quam תְּקוּפוֹת, quomodo eos Iudæi hodierni vocant, dictos fuisse: eosque non alios esse, quam Græcorum *κέντρα τροπικὰ* in vii Octobris, & Ianuarij, in viii Aprilis, & Iulij. quorum tres in sacris Biblijs extare iam ostendimus. Sed quandam panegyrim ab illis veteribus celebratam fuisse in verna illa *τροπῇ* non obscure designatur illis, *quum reges in expeditionem exeunt:* quasi aliæ sint תְּשׁוּבוֹת הַשָּׁנָה, & hæc ab alijs tribus distinguatur hac nota, quod nimirum in ea expeditiones fiebant. Quamuis enim post cxx annos, ut alibi demonstramus, maxima *πανήγυρις ἐποχῆς* celebraretur, tamen non dubium, quin quotannis & quædam instauraretur, ut non, nisi post illam, ulla belli expeditio susciperetur. Sic natalem nauigationis quotannis solenni certamine publicoque spectaculo multarum gentium vi Idus Martias celebrari solitum scribit Vegetius lib. iiii cap. xxxix. Denique ut *τροπὴ* verna distinguatur a reliquis, apponitur nota, nimirum profectio Regum ad bellum: ut reliquis quoque cardinibus sua nota attributa fuerit: quemadmodum cardo autumnalis habet characterem suum, collectionem frugum, teste Mose. Itaque hic dictum est, *In conuersione anni, quando reges ad bellum exeunt*. De hac non dubitamus intelligendum ii Chron. xxiiii, 23. ubi tamen vocatur תְּקוּפָה. Sed in eodem gesto i Reg. xx 26. תְּשׁוּבָה. In utraque est expeditio. Ergo sunt aliæ conuersiones, in quibus Reges ad bellum non proficiscuntur. Rursus hinc colligitur Iechoniam inijsse regnum solenni Azymorum, quod in xxx Martij eo anno incidit: a qua die, ad viii Iulij inclusiue, sunt dies x, menses tres *τριακονθήμεροι*. Præterea, quum teneamus initium Sedekiæ circa cardinem Solstitialem, sine ullo labore tempus, quod regnauit, inuestigare possumus. Nam ex ijs, quæ superius demonstrata sunt, initium eius est ex ix Iulij anni Iudaici 3161, quod quidem indicat character ab Ieremia designatus, nempe quartus annus Hebdomadis. Anni enim Iudaici per vii diuisi dant annum Hebdomadis. Captus est nona die mensis Tamuz, Kal. Iulij, anno Sabbatico, æra Iudaica 3171. Itaque non plenos x annos regnauit. Nam annis Iulianis desunt xi, aut xii dies, Lunaribus xx plus minus. Propterea secundum hæc dictum est ii Reg. xxv, 2, item Ieremiæ lii, 5, *Obsessa fuit urbs usque ad undecimum annum Regis Sedekiæ*. His enim verbis undecimus annus intra illud interuallum non includitur, sed annus undecimus Sedekiæ imminens, non currens designatur. Sic Genes. viii, *Atque deficiendo decrescebant usque ad decimum mensem. In prima autem decimi mensis culmina montium apparuerunt*. Hic decimus mensis non includitur termino. Si igitur Sedekias non totos decem annos regnauit, quomodo dicitur xi regnasse? ii Regum, xxiiii, 18. ii Chron. xxvii, ii. Vt dubium hoc soluatur, an dicemus apud Ieremiam initium regni esse primum annum Sedekiæ, & illam תְּשׁוּבַת הַשָּׁנָה fuisse vernum tempus, quomodo vocatur i Samuelis, ut supra ostensum est? Hoc modo Sedekias mense quarto undecimi anni regni sui perierit, & propterea undecim annos regnasse videretur. Nam annum labentem pro uno anno a scriptura usurpari tam notum est, quam inutile fuerit de hac loquendi forma ea repetere, quæ alibi super hac re adduximus. Sic Christus in sepulcro triduum iacuisse dicitur, quum tamen de primo die trihorium, de tertio partem noctis (a qua tertius dies incipit, & in qua resurrexit) delibauerit, unum tantum integrum *νυχθήμερον* fuerit, quod medium interiectum fuit. His concessis, Iechonias regnum iniuerit octaua Tisri eiusdem anni 3161, xxviii Septembris: a qua, ad *κέντρον ἐαρινὸν*, quo reges in expeditiones exeunt, nempe ad viii Aprilis, fuerit præcise quadrans anni, & dies x. Sed prior sententia vera est, a qua omnino discedendum non est. Nam initium regis alicuius non potest dici de primo anno, sed de paucis diebus, aut uno potius die, præsertim

quum

quum duo, aut tres menses de anno labente pro toto anno a Scriptura usurpentur. Itaque illos tres menses potius primum annum Sedekiæ vocasset, quam initium regni Sedekiæ. Denique omnium firmissimum argumentum, quod, si in historia Iechoniæ *conuersio anni* de verno cardine intelligeretur, sine dubio apposita fuisset nota, *quando reges ad bellum profectionem parant*, ut in historia Dauidis factum est; & sane hic opportune locum habebat, quia tunc a Nabuchodonosoro expeditio in Iechoniam facta est. Concludamus igitur, κύντερα veterum Hebræorum, quæ sine ulla controuersia fuerunt eadem, quæ Chaldæorum, Persarum, & Græcorum, non tam תקופות ut hodie, quam תשובות השנה dicta fuisse. Hæc si prophetis non probantur, est quod impendio magis gaudeamus. Nihil enim eorum obtrectationi opportunius est, quam quod supra eorum captum est. Itaque quum hæc nobilis quæstio inter scribendum nata sit, non veritus sum ea a candidis ingenijs gratiam, a Cercopithecis odium & inuidiam promereri, præsertim quum iste Simiolus tam proterue illa κύντερα insectetur. Hæc sunt paucissima de multis, quæ sparsim ex illius prophetæ abortiuo fœtu decerpsi. Nam totum librum ut perlegerem, nunquam mihi imperare potui, quanuis in eius lectione varie affectus fui, nunc voluptate, quum tam iocularia & mimica in eo occurrerent, modo admiratione & stomacho, quum tantam hominis confidentiam cum tanto alienæ industriæ contemptu & æmulatione coniunctam viderem. Itaque tametsi me ἀδιαπρεψία illa a lectione auertere potuit, tamen præteritæ saltem oblectationis recordatio ad eam me reuocare debuit: quod potius alijs relinquimus, qui si nullum fructum ex tam portētoso opere sperare possunt, erit nihilominus, quod ridere possint, & animum a grauioribus curis reficere. Neque vero caussæ est, cur non illi gratias agam, quod postquam sese parem cum Aristotele composuit, eo victo, me secutorem delegerit. Quod certe non fecisset, nisi tanto aduersario confecto, me quoque dignum censuisset, qui dextra eius caderem. Audio enim eum quædam aduersus Philosophum scripsisse, eademque felicitate Aristotelis scripta confutasse, qua nostra. Certe qui legerunt, eadem voluptate, eodemque stomacho, quo nos hunc postremum fœtum legimus, illa aduersus Philosophum se legisse testantur. Sane auro contra carum non haberem, hominem videre, si quidem tanto honore dignus sim. Nam qui tali ingenio præditus sit, cuius simile nullum hodie uspiam extare puto, eius vultum a cæterorum mortalium figura multum discrepare necesse est. Quid si ne similes quidem parentes, cuiusmodi cæteri homines, habet, ut ille Merlinus, qui ex dæmone satus dicitur? Certe & iste quoque, ut Merlinus, propheta est, & Merlini popularis, & multa cum Merlino communia habet. Ideo non vereor dicere, vel Merlini εἴδωλον esse, vel Merlinum ipsum. En, candidi lectores, quibuscum nobis res est, siue homines, siue alio nomine vocandi sunt. quomodo enim appellem, nescio. Postquam multos labores exantlauimus, magnum pelagus omnis generis scriptorum transmisimus, omnem antiquitatis memoriam consuluimus, ut literarum studijs aliquam lucem, studiosis aliquid utilitatis adferamus, existunt scarabæi, simioli, καθαροὶ, prophetæ, abortiui chartarum conscribellatores, qui quæ nunquam legerunt, quorum ne odor quidem eorum naribus acciderat, trihorio, primo statim oculorum coniectu, non solum se ea assequi putant, sed etiam se eorum auctores profitentur. Quam confidenter iste de Harpali Octaeteride, & loco Auieni Festi; de Metonis enneadecaeteride argutatur? Diceres non primum a nobis e tenebris eruta, sed eorum ipsum parentem esse. Quis æquinoctiorum Hipparchi elenchum exposuit ante nos? Et tamen, quia iste est propheta, hoc a nobis non didicit, sed præuidit. De Tychonis Brahe æquinoctialib. obseruationibus nisi ego primus monuissem, nisi eas magnifico, uti debui, testimonio commendassem, quis, non dicam propheta, sed multi ex ijs, qui Mathematici audiunt, hoc animaduertisset? Tamen iste videtur primus hoc odoratus fuisse. Quam audacter de syzygijs, de modo anni Lunaris disserit? Ptolemæi, Albatenij scripta in medium producit? Diceres nihil, præter astrologiam, tractasse. Denique ubique simium agnoscas, sed ex eorum genere, qui, quum gestibus, ac motibus ridiculis heros suos diu oblectarunt, postea desultorio calore eorum manibus tractati mordent. Quæ de industria nostra, & scriptis sententia eius sit, satis toto prophetiæ suæ libro testatum reliquit. De fide autem quid sentiat, ex istis iudicari potest. Verum negat, quod diximus, a Samaritis Garizin montis incolis typum anni ad Samaritas Aegyptienses quotannis mitti. Postquam de fide nostra tam præclaram sentētiam tulit, luculentum eruditionis suæ testimonium adijcit. Nō veretur deierare, eum typum, quem Samaritæ Aegyptienses mihi miserunt, ad annum Christi 1576 pertinere, non, ut nos mentiti sumus, ad annum 1584. Certe neomenia eius anni, quē mensem Dulhaia vocant, ponitur feria secunda, sequente tertia, Adar Solaris Samaritani Hipparchei sexta: ita ut eorū Adar Solaris hodie ineat ex a. d. IIII Kal. Martias:

cui consentanea est Iudaica neomenia eiusdem anni, qui erat 5344 Computi Iudæorum. Ea enim fuit 2. 4. 414, Martij Iuliani secunda, Adar Solaris Samaritani quinta. Anno vero 1576, Iudaici autem Computi 5336, neomenia Nisan erat 4. 15. 747, Februarij ultima; Adar Solaris Hipparchei Samaritarum tertia. Quum Kairenses Samaritæ ad nos illum typum miserunt, nondum sex menses illius anni præterierant, & Italo, qui ad nos transmisit, dixerunt cuius anni typum illi dederant, eum esse, qui tunc currebat anno Christi 1584. Itali illius boni viri Chirographum adhuc penes nos est. At iste Merlinus ut captum alienum ex suo, ita fidem ex sua æstimans, postquam nobis deliria & commenta obiecit, non veretur etiam de perfidia deierare. Et si Italus non monuisset, quis paulo peritior ex nouilunijs non odoratus esset, illum annum Christi Dionysiano 1584 conuenisse? Qui stomachari simul, & ridere, & diuersis affectibus eodem momento moueri, & insignia καχοηθείας, confidentiæ, & imperitiæ exempla videre volet, legat illum δυσπιτῇ librum. Plura sine dubio reperiet. Nos enim saltuatim hæc decerpsimus, quum tamen trientem quidem eorum portentorum percurrere nobis neque voluntas, neque otium fuerit. Scio non solum quid dolebit amicis nostris, sed etiam quid obtrectatores obijcere possunt, quibus alteri hominem tanti esse negabunt, ut eius ratio haberi debuerit, alteri, nisi ambitiosus essem, de tam humili argumento ἰὴ παιὰν canere non debuisse clamabunt: quasi nobis cum Leonibus, tygribus, ac lupis res tantum sit, ac non etiam muscas, culices, pulices, ac pediculos infestos habeamus, & non operam dare debeamus, ut ab utroque genere nos defendamus, ab istis, ne noceant, ab illis, ne molesti sint. Præterea tantus est hodie obtrectationis fauor, ut homines portentosis potius scriptis & maledicis, quam bonæ frugis & modestis delectentur. Quare non pluris nostra interest validos hostes profligare, quam canes in triuijs allatrantes a nobis abigere. Quod si propter prodigiosam inscitiam eiusmodi ardeliones contemnēdi erant, at propter importunam impudentiam non sunt negligendi. Quis autem vidit parem huic inscitiam? quam confidentiam cum hac conferre possit? quam audaciam huic comparare? Certe si aliquid sensus communis haberet, ferendus aliqua erat. Sed quem sensum communem illi inesse putemus, qui nihil improbat, nisi quod præstantissimum, & præter eius expectationem est? Verum diu est, postquam hominem me dimissurum promisi, & tamen adhuc calcem calce tero. Age valeant Merlini. verbum non amplius addam. Quia tertia illius prophetæ periodus, hoc est pugio plumbeus, ad iugulum Clauio petendum comparata est, de Clauio tacere nefas esse duximus, qui quamuis ex genere Prophetarum non est, tamen idem, quod Prophetæ, facit: & tanto maiore in vitio est, quam illi, quanto minus Mathematicum decebat a demonstrationibus discedere, & contra hypothesin facere, quam Prophetas, qui nihil aliud, quam Simij, risum mouere, aut, ut canes, latrare sciunt. Addo etiam tanto magis, quo diuturnius viuent eius, quam Prophetarum, errores, & magis, quam illorum somnia, nocebunt; quorum scripta sunt ut ζωΰφια illa, quæ in fornacibus creari scribit Aristoteles, intra diem viuentia, ut propterea ἐφήμερα ea vocarit. Errata vero Clauij edicto sancita sunt, & Fastis obsignata, ut ea sequi necessitas incumbat etiam ijs, qui ea non probant: istorum vero deliria solo exemplo nocere, idque volentibus, non inuitis: persuadere, non cogere: ducere, non trahere possunt. Loquor quidem de præsenti statu. Nam si hoc genus hominum radices egerit, nulla maior humanioribus studijs pestis, atque pernicies imminet. Certe iam gliscit malum, cui fortasse quæcunque medicina adhibebitur, sera illa tandem fuerit. Adeo inexpiabile bellum exoticis scriptoribus indixerunt, quos profanos vocant, quibus ipsi profaniores sunt, ut taceam, quod eos ipsi non intelligunt. Sed periculosius exemplum est Clauij Fastorum Lilianorum interpolatoris: in quo negotio tot & tanta ab eo peccata sunt, ut nisi scirē eum Mathematica profiteri, ab alio quouis potius, quā a Mathematico eam anni editionem profectam esse non crederem, in qua nihil omnino est, quod a iusta reprehensione vindicari possit, nihil prorsus, quod non tirocinium in his rebus, vel potius crassam imperitiam, spiret. Quum in nostro Elencho aliquot errores exposuissemus, eorum quosdam per imperitiam meliorum studiorum percipere non potuit: quos autem percepit, eos per malitiam defendere conatus est, primum stramentitio libello, quem in nostrum Elenchum edidit, deinde immani volumine, vel potius veterum Computorum centone, cui titulum Apologetico fecit, quod opus superiori anno prodijt, & longe clarius eius inscitiam, quam ipsa anni editio, prodidit. Quum enim eius errores multum ridiculi sint, magis ridicula sunt argumenta, quibus eos defendere nititur. Neque enim aliter fieri potest, ut non risum debeat, qui ridicula tuetur, & qui errorem suum defendit, illa defensione sese non traducat. Magnum opus est, μέγα βιβλίον, sed μέγα κακόν. Audeo deierare a multis annis tam inutilem molem libri non prodijsse, vere ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης, cuius bonam partem occupat Canonum & tabularum consarcinatio. — *series longissima rerum.* Deum immortalem, in illo libro quot

homine

homine Mathematico indigna homini Mathematico exciderunt? quæ deliria? quam insignis infantia, quantum in his rebus tirocinium in illa Gigantea mole conspicitur? Reliqua omitto. Vnum exemplum eius solertiæ producam. Ait Lunam in annis 312½ unum diem in diebus Iulianis anticipare. Ego in meis Canonibus scripsi eum dixisse in suo priore libello, quem in nos vomuit, eam anticipationem in 312 fieri. & profecto, nisi me fallit memoria, ita videor legisse. in quo merito a nobis in Canonibus reprehenditur, quod, ut Merlinus ille Anglus, non ab enneadecaeteridis anno, ad similem annum, sed ad dissimilem, anticipationes Lunares fieri putauit. ut, exempli gratia, in 312 annis non a primo anno cycli, ad primum decimiseptimi, sed ab eodem primo, ad nonum decimi septimi. Quod meram in his rebus infantiam arguit: ut satis alibi ostendimus, præsertim in Canonibus, sed & clarius supra in elencho periodorum Merlini, qui ex aliquot enneadecaeteridon integrarum & unius inchoatæ collectione periodum iustam fieri posse putauit. Absurditates, quæ hinc sequuntur, exposuimus. Clauius vero magnum quid præstitisse putauit, si ostenderet non in XVI enneadecaeteridibus, sed in totidem, cum accessione Octaeteridos, præcessionem Lunarem fieri. In libello enim, quem prius in nos edidit, puto (nam non bene memini) cum dixisse προήγησιν σεληνιακὴν fieri in annis 312. Quod satis est ignorantiæ eius indicandæ. In giganteo autem Apologetico plus dicit, & plus imperitiæ aperit, quum illam ait fieri in 312½ annis. Si igitur, ut ipse vult, in annis 312½ προήγησις unius diei fit in diebus Iulianis, hoc profecto nihil aliud est, quam neomeniam, quæ, exempli gratia, in Martio contigerit, post annos 312½ in Septembri unum diem anticipaturam. Nam a Martio, ad Septembrem, est dimidium anni. Quod quis sine risu excipere possit? Cui vel tironi, nedum Mathematico, tanta absurditas excidit? Ne in Merlini quidem horribilibus portentis ullum tam nouum, tam inusitatum reperiuimus. A Nisan anni Christi 1292, ad Tisri anni 1604, præterierunt anni 312½, una periodus Clauiana non minus prophetica, quam illæ Merlinianæ. Nouilunium Martij Iuliani in anno 1292 contigit vigesima die, feria quinta, cyclo Solis XIII, aureo numero primo. Anno autem 1604, nouilunium in XXI Martij Iuliani, feria quarta, cyclo Solis XVII. Nouilunium Tisri, Septembris XIIII, feria VI. Si contentus fuisset annis 312, ne sic quidem constaret illi ratio. Nam anno 1292, nouilunium contigit in XX Martij, anno autem 1604, in XXI. Tantum abest, ut nouilunium ex XX, ad XIX ascenderit, ut in XXI die deprehendatur. Vnde colligitur, quæ imperitia sit illa, aliunde προηγήσεις σεληνιακὰς putare, quam ab anno unius enneadecaeteridos, ad similem annum alius enneadecaeteridos: a primo, ad primum: a tertio, ad tertium. non autem a primo, ad nonum; a primo ad XI, aut III, ut Merlinus fecit. Nam anno 1596, nouilunium contigit XIX Martij, aureo numero primo: quum eodem aureo numero incunte, anno 1292, nouilunium commissum fuerit in XX. Hæc est manifesta προήγησις: quia utrunque nouilunium ad annum primum aurei numeri pertinet, & inter utrunque nouilunium, interfluxerunt anni CCCIIII, hoc est, cycli XVI absoluti. Si igitur, ut diximus, illud maximum imperitiæ argumentum est, in 312 annis, id est, in cyclis XVI, & annis præterea VIII, προήγησιν putare fieri, multo maioris stuporis indicium est, in annis 312½ illam contingere. In anno 1292, nouilunium fuit in XX Martij. In anno autem 1604, neomenia Tisri in XIIII Septembris. Ergo, si Dijs placet, anticipatio unius diei a XX Martij, ad XIIII Septembris facta est. Vnde vero vir acutissimus collegerit in annis 312½ προήγησιν unius diei fieri, libenter ab eo didicerim. Oportet eum, ut alia astrologia, ita alia logistica uti, quæ cæteris ignota sit. In annis Iulianis 304 fit προήγησις hor. 23. 200. Desunt horæ complendæ scrupula 880. Iam si hor. 23. 200 dant annos 304, quot annos dabunt hor. 0. 880? Prodeunt anni 10, [illegible] qui sunt dies 249 [illegible], nempe syzygiæ 8, dies 13. hor. 13. 15 fere. Tantum abest, ut illa προήγησις fieri possit in 312 annis, & dimidio anni, quum secundum hæc ea fiat in annis 314, diebus 249, [illegible]. Quis putasset huiusmodi συλλογισμὸν, καὶ λογισμὸν a Mathematico profectam? Hinc perspicimus, quam ineptum, puerile, & ἰδιωτικὸν sit putare alio orbe, quam τῶν ἐννεαδεκαετηρίδων, ullam periodum Lunarem constitui posse. Quod satis in illo monstro Anglicano supra exagitauimus. Et illa huic insaniæ profligandæ satis esse possunt. Quare non iteramus. Sed quis hæc prodigia in Mathematico non miretur? Duo hic stuporis argumenta: prius, constituere periodum XVI cyclorum, annorum VIII, syzygiarum VI. quod sine risu legere nemo possit. Alterum, quod ad explendum defectum scrupulorum supra XVI cyclos, ei rei annos VIII, syzygias sex, adtribuat, quum ex logistica id tempus debuerit esse ann. X, syzygiarum, VIII, dierum XIII. hor. 13. 15. Itaque tam bonum logisten, quam astrologum professus est. Et irascemur illi Merlino, quum a tanti nominis Mathematico hoc oraculum prodierit? Et tamen hoc homine non est repertus peritior,

 qui anni

qui anni emendationi præficeretur: de qua nunc dicendum: & primum de Sole, ſiue de ijs, quæ ad Solem pertinent. Poſtea de Luna dicetur. In cccc annis tria biſexta tollenda eſſe ſciſcit. Hoc quidem concedimus. ſed quod ea in ccc annis tollit, & ad cc annos nullum aliud biſextum perimit, id vero indignum Mathematico, quia contra hypotheſin. Si enim cccc anni cyclum Solarem Tropicum conſtituunt, intra quem tria biſexta perire oportet, igitur cyclus trifariam diuidendus eſt, ſi fieri poteſt: ſin autem, in partes, quæ a iuſta diuiſione proxime abſint. In tot autem partes diuidendus eſt, quot biſexta perimuntur. Quia vero cccc anni trifariam diuidi non poſſunt, propior ab ea diuiſio eſt, ut duæ partes ſint annorum 132, reliqua 136. Alia enim commodior diuiſio iniri non poteſt. Ita nullum incommodum, aut ἀτόπημα interueniret. Quoties autem biſextum tollitur, toties cyclum Solis mutari neceſſe eſt, propterea quod pro duplici litera, prior tantum aſſumitur, pro anno 132, qui eſt ultimus primæ partis, altera autem inchoat annum 133, quod eſt initium partis ſecundæ. Sic in ſecundæ partis anno ultimo 264, prior litera retinebitur, altera relinquetur anno ſequenti 265, qui eſt primus tertiæ partis. Ita fiet, ut Tetracoſieteris ſequens ab eadem litera incipiat, a qua prior iniuit, quemadmodum in Canonibus demonſtratur. Præterea non plures literæ initiales trium illarum partium eſſe debent, quam quot biſexta pereunt. ut in hac methodo, non plures ſunt, quam tres, G quidem initialis primæ partis, D ſecundæ, A tertiæ. At in editione Clauij, quia prodigioſo exemplo in ccc annis, non, ut oportebat, in cccc, tria illa biſexta tolluntur, ideo in quatuor partes, quot nempe centurias annorum habet, Tetracoſieteris diuiſa eſt, & proinde quot partes, ſiue centuriæ, totidem literæ ſunt, quarum G primum annum primæ centuriæ inchoat, B primum ſecundæ, D primum tertiæ, F primum quartæ. Quum tantam abſurditatem tam perſpicue demonſtratam in noſtro Elencho Clauius deprehendiſſet,

Obſtupuit, ſteteruntque comæ, & vox faucibus hæſit.

Errorem quidem agnouit. Nam quis tam ſtipes, ut abſurditatem non aduertat? Sed negare potius, quam fateri, intereſſe putauit exiſtimationis ſuæ, vel potius dignitatis eorum, quorum iuſſu ad anni emendationem ſe contulit, quia illi nunquam errare poſſunt. Vt igitur factum vel tegeret, vel excuſaret, quatuor illas literas tres tantum eſſe dixit. Tanta vis eſt Clauianæ Matheſeos, ut quatuor ſint tria. Quæ incommoda ſequantur propter illas quatuor literas, ac propter biſextorum peremptionem ante tempus præcipitatam, abunde in Canonibus diſputatum eſt. De hac re nullam mentionem facit in Giganteo apologetico, certe quia nihil habet, quod tam manifeſto portento opponat. In tanta mole operis in una tantum re omnis labor exhauritur, in nouiluniorum Tabulis conſtruendis, quæ fere dimidiam partem tam vaſti corporis occupant: quum tamen nouilunia recte congruere non poſſint, ſiue poſt centum, ſiue poſt cxxxii annos unum biſextum pereat. Cyclus enim Tropicus ex rationibus Solis componitur, per quas non licet ante tempus intercalare, hoc eſt, antequam ex illarum ſcrupulis xxiiii horæ colligantur. Vnde ſequitur, non ſemper poſt quadriennium, ſed & nonnunquam poſt quinquennium, intercalandum eſſe, ut recte, καὶ ἐπιστημονικῶς a ſapientibus Choraſan, in quibus Auiſena fuit, conſultum eſt in anno Gelalæo Sultan Melic Sa. Cyclus igitur tetracoſietericus conſtruendus, in quo nunc quarto, nunc quinto anno abſoluto intercalatur. Ita fiet, ut, quum ex Tabula cycli Tetracoſieterici litera Dominicalis petetur, neque biſextorum tollendorum ulla neceſſitas incumbat, quum ipſa biſexta per ſe ipſa pereant propter intercalationem nunc quarto, nunc quinto anno abſoluto occurrentem, neq; ullum periculum ſit errandi, quoniam non poſt centum, ut Clauius, aut poſt 132 annos, ut ratio poſtulabat, biſextum tollendum erit. Quemadmodum enim ſi per characterem nouilunia indagentur, nulli dies προηγήσεως tollendi ſunt poſt 304 annos in diebus Iulianis, neque ὑπολείψεως poſt 228 in forma Tropica, quia ipſa προήγησις καὶ ὑπόλειψις nobis imprudentibus ſenſim per ſe ſine ope noſtra fit: ſic nobis per characterem anni Tropici neomeniam anni inueſtigantibus non opus eſt biſexti peremptione, quæ ipſa per ſe, nullius opis noſtræ indiga, neceſſario nobis non ſentientibus occurret. Hoc ignorauit Clauius, hoc neſciuit Lilius auctor illius Tetracoſieterici cycli, cuius etiam cauſſas penitus eum neſciuiſſe ex Canonibus noſtris intelligi poteſt. Cycli veri Tropici Tabulam in illis canonibus expoſuimus, ubi litera duplex Dominicalis non prius interuenit, quam rationes ipſius Tetracoſieteridos poſtulant, hoc eſt nũc quarto, nunc quinto anno exacto. Nulla enim ratio alia emendationis Faſtorum iniri poteſt, præter eam, quam docemus, tam in cyclo Solis, quam in Lunari, & Epactis, in quibus Clauius largius peccauit, quam in Solis cyclo. Et primum quidem imperite ſecundũ veterum Computorum methodum

methodum primi mensis nouilunium ab Epacta petendum sancit, quum potius per primum nouilunium primi mensis Epacta æquanda sit, nouilunium autem per characterem. Epactæ enim propter duas caussas fallere possunt: propter annum Solarem, item propter Lunarem. Cuiuscunque enim anni Enneadecaeteridos Epacta nouilunium recte indicabit, eadem post XIX annos, si bisextum intercalatum fuerit, uno die serius nouilunium indicabit, quæ ἀντιστροφὴ dicitur μετέμπτωσις. Proinde ea Epacta per totum annum inutilis erit, nisi alia unitate maior, hoc est antecedens, in usum illius anni assumatur. Contraria vice, in anno Lunari, si bisextum intercalatum non sit, annus autem Lunaris ὑπερήμερος fuerit, hoc est dierum 355, quales anni omnes communes Merlini sunt, Epacta peccabit προεμπτώσει. hoc est, uno die nouilunium serius incidet, quam Epacta indicabit. Itaque Epacta unitate minor, hoc est sequens, in usum totius anni recipienda. Verum est, quod paulo ante diximus, nouilunia primi mensis ab Epactis petere, ἰδιωτικὸν, & manifestæ imperitiæ esse. Ea vero Epacta in primo mense assumenda est, quæ e regione nouilunij respondet: nouilunium autem per characterem medij motus Lunæ adipiscendum. cui expeditissimam & breuissimam Tabulam unius paginæ dimidiatæ construximus, quam rationem Clauius Canonibus mille foliorum, in quibus Pelion Ossæ imposuit, explicare frustra tentauit. μετεμπτώσεως autem, καὶ προεμπτώσεως rationem nullam eum habere, excusauerit earum rerum ignoratio, quas ante nos nemo aduerterat, quanquam simius quidam Mathematicus nihil quam προέμπτωσιν, καὶ μετέμπτωσιν crepans, unde didicerit, serio dissimulat. Mathematicorum enim est nihil nescire, quia omnia scire profitentur. Atque hæc de Epactarum æquatione, quam neglexit Clauius, vel potius ignorauit. Superest initium, & dispositus earum. Initium a Martio, ne, si a Ianuario, anno intercalari propter bisextum μετεμπτώσει peccemus. Dispositus, ut eo ordine digerantur, ne ulla perturbatio in mensibus Lunaribus committatur. Committitur autem, si menses non sint alternis pleni & caui. Vt autem sint alternis pleni & caui, assequemur, si dies Martij sint complementum Epactæ illis e regione oppositæ. Complementum Epactæ est numerus, qui deest Epactæ ad XXX complenda. Elige quamuis diem Martij, puta VIII. Ad complenda XXX, desunt illi XXII. Ergo Epacta XXII diei VIII opponi debet. Sic primæ diei Martij desunt XXIX ad complementum τῆς τριακάδος. Itaque XXIX erit Epacta, quæ Kalendis Martij congruit. Hanc methodum Epactarum in primo mense ne veteres quidem ignorasse, testis Computus Æthiopicus, quem publicauimus: in quo, anno primo numeri aurei, e regione XIX Mascaram primi mensis Æthiopici apposita est nota unitatis, id est primi anni Cycli, siue aurei numeri, cuius Epacta est XI, eiusque complementum XIX, hoc est XIX dies Mascaram. Sic anno secundo aurei numeri binarius oppositus VIII diei Mascaram: quia eius epacta est XXII, cuius complementum est VIII. Hinc, tanquam Corollarium, sequitur, in primo mense nullas Epactas mensium esse, quæ Καθολικὰ Græcis dicuntur: in secundo assumendum unum καθολικὸν simul cum Epacta, in tertio duo, in quarto tria: & ita deinceps, ut in Canonibus ostenditur. Exemplum: Anno primo aurei numeri Epacta est XI. Complementum XIX. Ergo XIX Martij nouilunium est anno primo aurei numeri. Iam ut habeam nouilunium Aprilis, unum καθολικὸν adiiciendum Epactæ. Itaque XI Epacta unitate aucta fit XII. Cuius complementum XVIII. Ergo XVIII Aprilis erit nouilunium. Sic pro methodo mensis Maij duo καθολικὰ cum Epacta fient XIII. Complementum XVII. Itaque XVII Maij erit nouilunium. Sic in alijs. Neque hoc ignorauit vetus Ecclesia Græca. Chrysococces enim medicus hæc Καθολικὰ vocat πελαστὰς ἡμέρας, & Martij nullam πελαστὴν ἡμέραν, id est nullum καθολικὸν, esse ait. ἀπὸ δὲ Μαρτίου ἀρχομένοις οὐδεμία τούτῳ προστίθεται ἡμέρα πελαστή. τῷ δὲ Ἀπριλλίῳ προστίθεται τοῦ Μαρτίου α΄, καὶ τῷ Μαΐῳ τοῦ Μαρτίου α΄, καὶ τοῦ Ἀπριλλίου ἑτέρα. Eadem omnino sunt, quæ diximus. quæ ostendunt Epactas ita disponendas, ut dies primi mensis, cui diei oppositæ sunt, sit complementum earum. His animaduersis, Epacta XXIX collocanda in Kal. Martij. in trigesima autem mensis signum *, vel aliud quodcunque, quod triginta indicet. Et ita alternis XXIX *, & * continuanda. Hoc modo fiet, ut omnes Lunationes, a mense Martio, ad sequentis anni Martium, sint alternis plenæ, & cauæ. Ab Epacta enim Martij, ad similem Epactam, omnis Lunatio est plena, ab Epacta Aprilis, ad similem Epactam Maij, est caua. Huius doctrinæ tam perspicuæ, tam luculentæ ignoratione, quid, & quantum peccauerit Clauius, non operosum est ex sequentibus arbitrari. Quod initium Epactarum non a Martio, sed a Ianuario instituit, propterea monstrum hinc nascitur, ut Lunatio Februarij anno bisextili XXXI dierum sit. quod a tanti nominis Mathematico potuisse committi, ne ego quidem, nisi animaduertissem, ulli hoc affirmanti crederem. An

tam

tam crassum errorem a se commissum perceperit, nescio. Certe non magis eius portenti, quam trium bisextorum in CCC annis perimendorum, in Colossico suo Apologetico meminit, quicquid suspicari possimus, siue per stuporem non animaduertit, siue per malitiam dissimulauit. Sed neq; illud non minus ridiculum commentum prætereũdum, quod, quoties epactæ *, XXIX, XXVIII, XXVII, XXVI, XXV incurret annum bisextilem, a Lunatione Decembris, ab Lunationem Aprilis, quatuor Lunationes plenæ continuantur, ut in Canonibus demonstratum est. Quod quis laudauerit, nisi aut imperitus, aut veri osor? Quod autem signum * in primis Kalendis apposuerit, eo ostendit se ignorasse hoc modo Lunationes alternis cauas, & plenas, non, ut ratio postulat, alternis plenas, & cauas, fieri. Sed ne eæ sic quidem, ut ordo ille postulabat, perpetuo continuantur. Interruptus est enim tenor interuentu binarum Epactarum concolorium, & discolorium: quod portentum nemo sine admiratione legere potest. neque sane hoc risu tantum, sed & stomacho prosequendum; quod & inscitiæ & temeritatis maximum argumentum est. Caussa tam stultæ, tam temerariæ interruptionis longe magis ridicula, quam ipsum collegium epactarum, quod propter illam excogitatum est. Videbat homo acutissimus, in perpetuo contextu Epactarum non posse euitari, quin Terminus aliquando in XIX Aprilis incidat; adeo ut si terminus incurrat Dominicam, necessario Pascha celebrandum sit in XXVI Aprilis, quum tamen in prisco Paschali Niceno remotissimus Terminus fuerit XVIII Aprilis, remotissimum Pascha ἀναστάσιμον in XXV. Hoc vir solertissimus, quia contra ritum veteris Ecclesiæ esset, emendare volens viam excogitauit, qua ne Lidyat quidem Anglus, qui tot portenta uno opusculo edidit, ineptiorem, & iocularicrem comminisci potuisset. Binas enim illas epactas, de quibus agimus, concolores in unam diem, & totidem discolores in antecedentem coniecit: quo facto non dubitauit se tam veteri Paschali Niceno, quam quartædecimæ Lunæ recte consuluisse. Certe ritum quidem veterem retulit: quia vero in quartam decimam Lunam strenue peccauit, inutiliter retulit. Si enim ex Lunæ motu Terminus Paschalis incidat in XIX Aprilis, quomodo in aliam diem illum retroagit? Maior stupor, an temeritas fuerit, dubito. An Lunæ imperabit, ut Terminus uno die in antecedentia in gratiam Clauij recedat? Quid portentosius in mentem venire potuit? Duarum rerum nemo eum absoluere poterit, temeritatis, & ignorationis Terminorum Paschalium. Nam quartadecima Nisan Christiani tunc remotissima est, quando quartadecima Adar Christiani incurrit pridie æquinoctij. Si igitur æquinoctium statuatur in XXI Martij, quartadecima Adar Christiani remotissima erit in XX Martij: ac consequenter remotissima Nisan Christiani in XIX Aprilis, ut hoc sæculo contingit, aureo numero III. At sæculo Niceno nulla quartadecima Adar Christiani incidebat in XX Martij, & proinde nulla quartadecima Nisan Christiani conueniebat in XIX Aprilis. Non igitur mirum, si illo sæculo remotissimus Terminus Nisan Christiani erat in XVIII Aprilis, aureo numero VIII, quia tunc nullus erat in XIX; qui hodie est, numero aureo, ut diximus, tertio, quo currente, temporibus Constantini Magni terminus erat in XIII Aprilis. hodie vero in IX Aprilis Iuliani, propter IIII dies προηγήσεως σεληνιακῆς. Ideo in XIX Aprilis Lilioclauiani verus terminus incidit hoc sæculo, aureo numero tertio. Quomodo igitur stupidum illud commissum anni 1598 defendent, neque ego video, neque ille tam crassi erroris auctor ullam latebram illi reperire poterit. In eo anno Adar pro Nisan Paschali assumptus est, quum tamen aureo numero tertio non sit locus ἀντικαταστάσει, id est, ut Adar usurpetur pro Nisan, idque hoc sæculo in tribus tantum aureis numeris contingat, VIII, XI, XIX, in quibus solis ἀντικαταστάσεις locum habet. At hoc ridiculum incommodum Clauius declinare non potuit; quin aureo numero tertio Adar in locum Nisan succedat, propter duas caussas: propter signum * in Kalendis positum, item propter illud binarum Epactarum collegium. Quum enim in editione anni noua aurei numeri III Epacta sit XXIII quæ e regione VIII dici Martij Lilioclauiani posita est, quæ est sedes citimæ neomeniæ Paschalis, necessario ibi statuendus fuit Nisan Paschalis, qui tamen erat Adar. At in vero dispositu Epactarum, quo Epacta XXIX statuitur in Kalendis, Epacta XXIII fuisset in VII, non in VIII. & proinde quartadecima illius neomeniæ incurrisset XX Martij, quæ est remotissima decimaquarta Adar Christiani. Icirco quartadecima Paschalis incidit in XIX Aprilis, die Dominica. ac proinde Pascha ἀναστάσιμον in XXVI traijciendum: quod quidem fieri sæculo Niceno rationes Lunæ non patiebantur: hodie autem fieri iubent, edicunt, cogunt, etiam inuito Clauio, qui non magis Lunæ imperare potest, quam nobis aut temerarium hoc factum, aut ignorantiam suam probare. Neque enim magis mirum videri debet Pascha in XXVI Aprilis celebrari, quandoquidem ita facere rationes Lunæ cogunt, quam Adar in locum Nisan

Nisan assumi, quod rationes Solis & περιγήσεως ἰσημερινή exigunt. Sed unde potius colligi potest, XVIII Aprilis non esse remotissimum Terminum, quam ex interuallo citimi, & remotissimi? citimus Terminus Nicenus XXI Martij. remotissimus XVIII Aprilis. Interuallum, dies XXVII., qui non est iustus modus mensis Lunaris, quantus debet interijci inter citimum, & remotissimum nouilunium. Ideoque debet esse XXIX dierum, non XXVIII, ut hodie est. Certe nullius magis referebat hoc considerare, quam Mathematici. Hodie igitur citimus Terminus XXI Martij in anno nouo, ut olim, remotissimus autem in XIX Aprilis. Interuallum dies XXIX, iustus modus mensis caui Lunaris. Si igitur Clauius imperfectum hoc terminorum interuallum considerasset, quod est tantum dierum XXVIII, ad illius complementum diem deesse animaduertisset, ac proinde XVIII diem Aprilis, quæ est vigesima octaua a citimo termino, non esse remotissimum Terminum iudicare potuisset. Itaque mira fuit illa imperitia de collegio Epactarum concolorium ad declinandam necessitatem termini Paschalis in XX Aprilis, quemadmodum & de epactis discoloribus, quod euitare poterat, si Epactas ad nouilunia, nouilunia autem ad characterem medij motus Lunæ accommodasset. Iam propter illud signum * in Kalendis collocatum non solum aliena Lunatio pro Paschali sumitur, sed etiam non raro Pascha ἀναξισμον celebrari continget septem diebus serius, quam rationes Lunæ patiuntur; quoties terminus Paschalis Dominicam incurrit: quod anno superiore 1605 accidit: & vix aliter continget, quoties Terminus cum Dominica concurret. Quum vix tandem hoc vitium vel ipse animaduertisset, vel, quod verosimilius est, alius ei indicauisset, non defuit illi latebra, ad quam confugeret, ut de quatuor literis, quas tres tantum esse dixit. Ait enim, si serius Neomenias Epactæ eius ostendunt, quam rationes Lunæ, id se consulto facere, quod malit mora, quam anticipatione peccare. Stultum sane hominem, qui, ut Cato dicebat, maluit culpam deprecari, quam effugere. Certe omnibus illis temerarijs conatibus defungi potuisset, si, quod in Elencho nostro illi suadebamus, persuadere potuissemus. Sed illum valde decepit iudicium suum, quod nos nugari putauerit, se autem solum sapere. Quid frigidius potuit dicere, quanquam confidenter, pronunciauit, se malle mora, quam anticipatione, peccare? Itane Lunæ præscribet, quia ipse peccauit? quæ hæc est confidentia, Terminis Paschalibus, atque adeo ipsi Lunæ legem dare, terminis Nicenis noua iura constituére, quasi ipsi termini sæculo Niceno per anticipationem, καὶ προέμπτωσιν peccauerint, qui ad Lunæ motum rite accommodati essent: Terminis autem Clauianis necessaria sit μετέμπτωσις, qui non aduertit id accidere propter signum * in Kalendis appositum? Quis concolorium epactarum, quis discolorium paria sine risu aspicere potest? Consulat Clauius Kalendarium nostrum. nulla portenta in illis reperiet, non paria epactarum, non epactas nigras; non illam ultimam atram & nefastam 19 in fine anni, quam sine stomacho neque videre, neque cogitare possumus. Quid ineptius, quid vanius illa congerie nouiluniorum illius Colossici voluminis, cuius dimidiam partem illa indigesta moles sibi vindicat? Nos ei opponimus breuissimam Tabellam tredecim enneadecaeteridon, cuius pars prior nouilunijs Aprilis, posterior nouilunijs Martij inseruit, ad quam si vel puer litera Dominicali, & numero aureo instructus sese conferat, statim characterem nouilunij sublegere possit, & epactam ei e regione respondentem assumere, quæ per totum annum nouilunia indicabit. Præterea Tabulam aliquot millium annorum sine ullo labore construere potest. Ibi nulla monstra sunt, nullæ epactæ in unam diem coniectæ, nulla Lunatio dierum XXXI, neque alia Clauij commenta, quem hominem, alienam fidem sequutus, testimonio nimis insolenti, quod fatendum est, ornaui. Satis huius temerarij iudicij mei pœnas me luisse puto, quum tot Censoribus vapulaui, quorum alij amici, alij derisores erant, sed tamen omnes uno ore tam infra dignitatem meam, quam supra captum eius dicebant, eum a me laudari. Vix tandem animaduertere, & quasi manibus palpare cœpi, nihil illi inesse, quod ipsum commendare possit, si mathematica (in quo studio qui excellat, eum magnam laudem mereri non nego. non ita insanio) excipias, in quibus ille ex longo labore magis, quam ex ingenij bonitate aliquem usum habet. Vt sæpe mirari subeat, in tot millibus hominum neminem magis idoneum isto reperiri potuisse, qui huic castigationi anni præficeretur, sed ex eo, tantum quod Mathematicus sit, homines iudicasse etiam tam arduæ prouinciæ eum sufficere posse. Quid ergo dicent eiusdem studij homines ambitiosi, qui doctrinam de ratione temporum sibi solis vindicant, eamque a nobis tractari ægre ferunt, quum eorum antesignanus tot portentis hanc anni editionem deformarit, quæ nihil sine ulla exceptione habet, quod castigatione non indigeat? Castigari autem, nisi tota instauretur, idque eo, quo præcepimus, modo, non potest. Neque ita sui pleni sint, aut nostra contemnant, ut aliter emendari posse sperent.

Nulla

Nulla est, nulla prorsus via, nisi quam docuimus. Demonstrationi victas manus dare, Mathematici est: aduersari, ne hominis quidem est, nedum mathematici. Itaque ex hac anni editione Clauium Mathematicum esse, nisi aliunde sciat, nemo unquam sibi persuadebit, nunquam iurantibus credet. Sed errores Clauij tolli, aut intactos relinqui: annum eius castigari, aut ita semper deformatum exponi, id vero neque nostra interest, neque ad nos pertinet. In hoc enim fortunæ nostræ sitæ non sunt. Aliud curamus. Quia vero adeo confidens fuit, ut eos, qui eius fœdos errores in apertum exposuerunt, edicto improbos vocari procurarit, ego eum vapulare, ego eum inter cathedras discipulorum suorum plorare iubeo, ut discat tam dignum se esse eo nomine, quam eos indignos, quos ille tali appellatione affici curauit. Satis satis pœnarum dabit & nobis, & posteritati, & omnibus, in quos nihil minus competit, quam improborum nomen, quandiu ridicula illa anni editio locum obtinebit, quam obtinere catenus nobis expedit, ut ex illa nobis supplicium det temeritatis suæ. Non enim in ea sola Sanctorum memoria, sed etiam Clauij errorum dedicata est, ut nemo paulo harum rerum peritior in eam oculos conijciat, quin illi in ipso limine augusta illa collegia Epactarum concolorium, & discolorium occurrant. Itane improbos, qui errores Clauij indicarunt, qui ex Lilianis non bonis longe pessimam Epactarum methodum publicauit, Terminos Nicenos loco mouit, neomenias in alienas sedes traduxit, tanquam frenum motui Lunæ imponat? Sed eius errores in Canonibus satis exposuimus. Quos si dolebit nimis Latine a nobis exceptos esse, sciat pro merito suo se a nobis accipi, & responsum, non maledictum esse, & qui indigne improbi vocati sunt, posse illud merito ad eos, qui digni ea appellatione sunt, retorquere. Quare nimium de illo diximus, ad quæ nos iusta indignatio prouexit, quia homo luteus, ut improbi edicto publico vocaremur, effecit. Aliter enim, ut de alijs rupicibus, de eo melius esset silere, quam loqui. Neque enim tanti est: neque eius errores tanti facimus, ut eos animaduersione nostra dignos iudicemus; qui nostra magis interesse putamus, & quibus magis dolere conuenit bene locatam operam nostram, quam aliena errata, reprehendi. Itaque quum tantum odium sit veri, quid superest nobis, quam quantum operæ in iuuandis studijs posuimus, eius non pœnitere? Tamen hic contemptus, hæc obtrectatio nunquam facere potuit, ut animum a labore ad otium traduceremus. Minimum eorum, qui bona studia iuuare possint, me reputo, eorum, qui velint, nemini cedo. Itaque quum viderem doctrinam nostram a prophetis interpolari, ab imperitis negligi, a scurris derideri, à simiolis dissimulari, tamen laborum meorum præmium satis id magnum fore constituebam, si vel unus tantum reperiri posset, qui nostra legeret, intelligeret, intellecta in lucem proferret. Deum opt. max. misertum est tam nostri, qui tam ingrato sæculo studuimus, quam illorum, qui inscitia potius, quam malitia a nostrorum librorum lectione deterrentur, & hominem e medijs inuidiæ flammis, ex ipso obtrectationum strepitu excitauit, probissimum, doctissimum, accuratissimum, SETHVM CALVISIVM, virum priscæ illius Germanorum ingenuitatis, & fidei, quarum virtutum notæ hodie in maiori parte hominum, qui isthic literas tractant, obsoleuerunt. Is ex doctrina nostra luculentissimas præceptiones Chronologicas, & eximium Chronicon instruxit. quod non solum superiorum Chronologiarum luminibus obstruit, sed & quod eiusmodi est, ut, præter illud, nullum vere Chronicon dici possit. Ille ut primus animi nostri sensum odoratus est, ita primus inter Chronologos nugari desijt. Nullum anachronismum in illo diuino temporum sacrario reperias, nullum delirium, nullam fanaticam epochen γεωργίας, Iobeleorum, initij rerum: nullos vibices, quos imperitissima Catharorum, & Prophetarum natio miseræ Chronologiæ inussit. Agnosco quidem vestigia doctrinæ nostræ: sed quam ipse expeditissima methodo suam fecit

εἶμα δ' ἐς, καὶ πορφυρῶν, λόγοισι ποικίλας καλοῖς.

Hunc eximium artificem candidæ iuuentuti, tanquam exemplar Chronologiæ perfectissimum, imitandum proponimus, non solum ut ad eius methodum, sed etiam ad candorem, & ingenuitatem sese componant. Qui his virtutibus caruerit, etiam si εἰς ἄκρον παιδείας ἐληλακὼς ᾖ, frustra ad hoc studium sese conferat. Quia enim Catharis & Prophetis utrunque deest, candor & methodus, æmulatio oculos eorum perstrinxit, ne opes illas reconditas videant, ἀμεθοδεία, ne eas consequi possint. Methodum autem in his rebus nemo speret se adipisci, nisi omnium exoticorum omnis generis scriptorum libros versauerit, & ex illorum assiduo tractatu aliquem usum multiplicis doctrinæ sibi comparauerit. a quo quantum absunt Cathari, qui ab omni exotica lectione adeo auersi sunt? Quod nos tot annis, tot scriptorum tam sacrorum, quam exoticorum præsidijs instructi vix tandem extudimus, id homines scilicet nulla doctrina, nullo gustu literarum præditi, rustici, agrestes,

idiotæ

idiotæ trihorio consequentur? O homines insigniter stultos. Et nobis suos puros fontes obijciunt, quod scilicet nos a spurcis, & inquinatis disquisitiones nostras hausimus. Stomachum non continebo, si diutius de hoc genere loquar. Ipsi me adegerunt, ut aduersus animi mei sententiã, quum in prolegomenis scribundis multa utilia mihi dicenda essent, omnem operam in apologijs abuterer. Sunt alij boni & docti viri, qui nostris præceptionibus quidem utuntur, sed quin a nobis in multis dissentiant, continere sese non possunt: in quo non vident se imprudentes eandem culpam incurrere, quam scientes Cathari in se admittunt, & nostra ita alia ex alijs apta, id eorum inter se coagulum & vinculum esse, ut uno sublato cætera non cohæreant. Id accidit, quod subito calore, nullis adiumentis comparatis, sese ad eam doctrinam conferunt. Aut igitur per omnia nostris vestigijs insistant, aut tam periculosæ viæ sese non committant. Ex istis bonis sane viris; & de quibus nihil queri possumus, quidam sunt, qui plurimi fecerint nostra intelligere, alij etiam partim per literas, partim præsentes nos summo opere orarunt, ut doctrinæ nostræ aliquot præcepta sibi conficeremus, ut etiam tirunculis ea discere labor nullus sit, ideoque ne pigeret vel etiam ad minima, & trita me demittere. Scio in quam partem elementarius senex Lucio Senecæ dicitur. Non video, quomodo etiam de eo dici non possit, qui elementa docet. *Turpis*, inquit, *res est, elementarius senex*, ita, qui discit, ut ille accipit, ego interpretor etiam qui docet. Sed esto, quanquam turpis res est, tamen, quia ita volunt, & eorum studijs obsistere non possum, senex mittatur in ludum & elementa doceat. Vt igitur optimis illis viris satisfiat, quanquam quidam ex illis desierunt esse, tamen in reliquorum, qui in viuis sunt, gratiam, & fortasse eorum, qui hoc me non orarunt quidem, sed a me tamen desiderant, Canones Isagogicos huius doctrinæ confeci, opus in tres libros tributum. Primus *στοιχείωσις χρονολογική* dicitur, quia elementa huius doctrinæ docet, annorum & Fastorum omnium nationum formas, quæ omnia a nobis ex umbris silentij eruta sunt, quo nomine tantam inuidiam & odium nobis concitarunt. Secundus vocatur *Κανὼν* siue *χρονογράφιον*, in quo omnium nationum regna per Reges, & Magistratus suos digesta sunt, quorum maior pars nunc primum in lucem profertur, noui odij & inuidiæ apud querulos materia futura. Tertius est *αἰτιολογικός*. Caussas enim duorum antecedentium aperit, atque amborum velut commentarius est, & interpretatio. In eo quoque multa sunt cognitu digna, nunquam hactenus animaduersa, a quibus Catharos & prophetas prohiberemus, nisi eos sua per se feritas inde summoueret. Nihil enim est ibi, quod eos aut ad limen superandum inuitet, aut admissos retinere possit: —*amaracinum fugitat sus, & fugit omne Vnguentum* —. Primum ij, qui ad hos Canones accedent, ab omni æmulatione, liuore, feritate morum liberos esse oportet. Illis enim moribus nemo verum perspicere potest. deinde aliquem numerandi usum habere, saltem illum, quo nihil est, quod minus ab eis exigere possimus, componendi, & deducendi. tertio, ut anno Iuliano omnes rationes suas accommodent. postremo, ut tam ad methodum anni Iuliani, quam temporum interualla, periodum nostram Iulianam perfecte teneant. Aliter omnem operam ludent. Nulla enim epocha est in his Canonibus, nulla interuallorum demonstratio, quæ non ad illam periodum relata sit. Tantæ enim illius utilitates sunt, ut eæ non nisi ex ipso periculo percipi possint. Chronologus vero sine interuallis nihil agit. Interualla autem a longiori epocha, & remotiori temporis titulo repetenda sunt. Atquin interuallum, quod rationibus Mosaicis continetur, nimio breuius est, quam ut ad tempus *προληπτικὸν*, sine quo series temporum exoticorum interrumpitur, ab illo perueniri possit. Superest igitur, ut epocham quandam, quæ initia temporis proleptici continet, adhibeamus, siquidem ulla est. Si non, ut aliquam excogitemus. Est quidem antiquissima ea LXX interpretum, ex cuius rationibus annus 5501 est primus Dionysianus. Sed ea ex mendosissimis interuallis, & quæ Mosaicis rationibus repugnant, collecta est. Itaque ab ea veram mundi epocham deducere, est veras rationes cum falsis confundere. Non enim ea uti possumus *ἄνευ διορισμοῦ*: Illud accidit illo anno secundum LXX, illo autem, secundum Mosem. Atqui nihil aliud magis profitemur, quam ne varijs rationibus nitamur, quum una vera sufficiat. Superest epocha artificialis Constantinopolitana, quæ ad annum Christi primum Dionysianum colligit annos absolutos 5508, & methodum utriusque cycli atque Indictionis continet. Ea sane contenti esse poteramus, siquidem cyclus Solis Romano, & Lunaris aureo numero conueniret. Quum illæ conditiones ab ea absint, alia excogitanda fuit, quæ eas haberet, qualis est ea nostra, de qua loquimur, quæ capite suo, ad epocham Christi Dionysianam, putat annos 4713. Ea diuisa per 28, 19, 15, 12, 7, cyclum Solis Romanum, numerum aureum, Dodecaeterida Indicam, Hebdomada annalem relinquit. Eam qui risu, aut contumelia excipiunt, asini sunt, stelliones, indigni, quibus respondeatur. Quamuis de hac periodo alibi non semel mentionem fecimus, tamen breuiter tirones monendi fuerunt, qui ad hæc elementa accedent. Si quis hos Canones, quos & puer,

ut ita loquar, assequi possit, se capere neget, is hoc aut ignauiæ suæ, aut stupori, non huic methodo, adscribat. sed quominus studiosi eos non adeant, caussæ non est. Periculum modo faciant, & bono animo sunto. Vnusquisque autem poterit ex istis Canonibus methodum nouam instruere, augere, minuere. quod per me quidem faciant, licet. neque vero est, quod studiosius ab illis contendam, modo ne quid in doctrina nouent: quod quum quidam fecerint, magnam stultitiam, & insaniam professi sunt. Quemadmodum enim primus omnium Archytas Tarentinus Geometricis principijs usus mechanica elementa instituit, ita nos, quia aliter facere non potuimus, *πρῶτοι τὰ περὶ χρόνων, ταῖς γεωμετρικαῖς προσχρησάμενοι ἀρχαῖς, ἐμεθοδεύσαμεν*. Itaque alios quoque eandem viam insistentes idem conari, eaque aut laxius, aut breuiore gyro exponere, nulla inuidia est, imo ut faciant, eos etiam atque etiam oro, hoc uno, ut dixi, excepto, ne ardelionum huius æui lasciuia & pruritu doctrinam ipsam interpolent. Antequam enim illi dedicerint, magistrum docere volunt. Huius confidentiæ exempla quotidie eduntur. Denique vestimenta, ornamenta quæcunque, cultus quiuis, modo eidem corpori inducuntor. Tunc poterimus cum Epicharmo gloriari:

ὡς δ' ἐγὼ δοκέω, δοκέων γὰρ σάφα ἴσαμι τοῦθ', ὅτι
Τῶν ἐμῶν μνάμα ποκ' ἐσσεῖται λόγων τούτων ἔτι.
Καὶ λαβών τις αὐτὰ, περιλύσας, τὸ μέτρον, ὃ νῦν ἔχει,
Εἷμα δοὺς, καὶ πορφύραν, λόγοισι ποικίλας καλοῖς,
Δυσπάλαιστος ὤν, τοὺς ἄλλους εὐπαλαίστους ἀποφανεῖ.

IOSEPHI

IOSEPHI SCALIGERI

Iudicium
DE THESI QVADAM CHRONOLOGICA.

IN Thesi Chronologica disputata* Anno CIↃ. IↃ. CVIII. Prid. Idus Martias, multa proponuntur, quæ harum rerum peritis non solum noua videri possint, sed etiam cum historia sacra pugnantia, omnia attingere neque nobis vacat, neque sane magni interest. Vno enim aut altero refutatis reliqua ruere necesse est. Præcipuum capitum, quæ ibidem discutiuntur, quo maxime sibi placet author, est interregnum, quod imaginatus inter finem Ioachaz, & initium Ioachim, argumento, quod qui succedit patri in regnum, iure gentium eum oportet esse maximum natu liberorum, quod sane non negamus. Ioachaz autem prior quam Ioachim, rex constitutus est, ergo Ioachaz maior natu quam Ioachim. Sed Ioachim cum accessit ad regnum erat annorum 23. Ioachim autem minor natu, quam ille, regnum iniuit annos 25. natus. Inter finem igitur Ioachaz & initium Ioachimi intercesserunt anni duo plus minus. Quia secundum hæc, hoc est, posito Ioachazum fuisse maiorem natu, quam Ioachimum, Ioachim fuerit 21. tantum annorum, quum frater eius Ioachaz ageret annum 23. Hactenus ἐπιχείρημα Chronologicæ disputationis. Sed hæc tam facile confutari possunt, quam facile commenta sunt. Statim a morte Iosiæ populus constituit sibi regem Ioachaz, II. Reg. 23. 30. II. Chron. 36. 1. Cui Nichao post tres menses in regno exactos successorem dedit Ioachimum fratrem. Mox nulla interiecta mors, Ioachazum vinctum in Ægyptum abduxit, II. Reg. XXIV. 34. II. Chron. XXXVI. 4. Igitur inter initium Ioachaz, & initium Ioachim sunt tantum tres menses. Nullum ergo interuallum aut interregnum imaginandum est inter finem Ioachaz, & initium Ioachim. Quid tam validæ rationi opponi potest? Validior vero & illa est, quam adducemus. Hæc est, Ieremiæ XXV. 1. 3. annus quartus Ioachim erat vigesimus tertius a tertio decimo Iosiæ regis, a quo ad initium Ioachaz sunt anni solidi XIX. hinc ad quartum ineuntem Ioachimi, triennium exactum. Colliguntur ad XIII. Iosiæ ad ineuntem quartum Ioachimi, anni absoluti XXII. Proinde is annus XXIII. erat labens a XIII. anno Iosiæ, vt exstat in proposito capite Ieremiæ XXV. Quod si vllum biennium intercessisset, iam non is vigesimus tertius fuisset, sed XXV. Quid Ieremiæ apponent disputatores? Quis tam sui plenus est, vt aduersus veritatem pertendere postulet? Tertium telum est id, quo iugulo peti possit huic interregno: Annus XIV. Ezechiæ erat primus hebdomadis annalis Isaiæ XXXVII. 30. atque adeo Iudæi quoque id iam monuerunt. Ergo antecedens annus Ezechiæ, hoc est XIII. erat septimus hebdomadis, de quo monuit Ieremias. Ergo numerus annorum ab initio anni XIV. Ezechiæ, ad excidium Ierosolymorum est septenarius, quod sane verum est, interuallum enim illud est annorum præcise CXXVI. quæ sunt hebdomades XVIII. Colligitur enim ex XVI. reliquis Ezechiæ: LV. Manassis: duobus Amonis: XXXI. Iosiæ: XXII. Ioachim & Sedeciæ. Quod si ullum biennium intercessisset, non esset septenarius numerus. Simile argumentum est, quod annus excessus Mosis erat primus hebdomadis. annus vero conditus templi erat CCCCLXXX. ab Exodo a Mosis excessu CCCCXXXIX. a conditu templi ad excidium eius CCCCXXVII. Colliguntur ab excessu Mosis ad excidium templi anni IↃCCCCLXVIII. quæ sunt hebomades CXXIV. Quod si vllum interregnum incidisset, iam non esset numerus septenarius. Commentum igitur de interregno satis dilutum est. Nullum enim interregnum in annis regum Iuda interuenit, ne minimum quidem. His animaduersis, sequitur Ioachaz minorem duorum annorum fuisse, quam fratrem eius Ioachim. Quare vero minor maiori prælatus sit in regno, merito dubitari possit. Sed nullum negotium est caussam demonstrare, ea in promptu est. Ioachaz enim non iure successionis regnum adeptus est, sed suffragijs & factionibus populi, qui statim elegit Ioachaz post cædem Iosiæ, II. Regum XIII. 30. II. Chronic. XXXVI. 1. Quater hoc contigisse legimus, Regem a populo esse electum, quod quidem contingebat aut propter cædem regis, aut propter contemtum eius, vt illius liberorum in successione non tanta haberetur ratio, quanta studiorum populi. In cæde Iosiæ, quia rex testamento non cauerat, quotum ex liberis regnare vellet, populus elegit Ioachaz. Eodem modo cæso Amazia, Azarias filius eius a Populo Rex declaratur II. Reg. 14. 21. II. Chronic. 26. 1. denique Amone trucidato per factionem quorundam, populus in regis interfectores impetu facto illisque occisis, Iosiam filium Amonis, regem constituit, II. Reg. 21. 24. II. Chron. 33. 15. Rursus propter contemtum regis Ioram, qui rex quum esset, tamen non regis loco habebatur, neque in sepulcris maiorum conditus est, vt exstat II. Chron. 21. 20. ideo populus filium eius Ochoziam regem sibi imposuit, ibid. 22. 1. valde factum videtur, vt quum per populum Rex Ioachaz crearetur, non ius successionis vel ætas spectarentur, si suffragia locum haberent, itaque in his quatuor exemplis duo sunt in quibus minor natu præfertur maiori, vt in proposito cap. 22. 1. Ochozias minimus natu rex a populo declaratur: sed illud accidit, quod omnes maiores natu ab Arabibus occisi essent. In præsenti exemplo, propter quod hæc disputatio instituta est, Ioachaz minor natu præponitur maiori Ioachimo, qui iure ipso debuit regnare, quod quidem necessario non sequebatur, nisi ex testamento patris filius primo natu hæres regni institueretur, II. Chron. 22. 3. Itaque in hoc exemplo vis fuit, non ius, quum minor prælatus est maiori.

His demonstratis, sequitur quoque id falsum esse, Iohanam qui I. Chron. 3. 15. ponitur maximus liberorum Iosiæ, non esse Ioachaz, quando quidem probatum est validissime, minorem fuisse Ioachimo. Porro in ipso III. capite hoc ordine ponuntur filij Iosiæ: filij Iosiæ Iohanam primo natu, secundus Ioachim, tertius Sedechias, quartus Sellum. Ex his quatuor necesse est Ioachaz esse, aut Iohanam, aut Sellum. Sed non potest esse Iohanam, vt iam demonstratum est: Ergo est Sellum. Sed quid opus est verbis, quum manifeste id ab Ieremia dictum sit 22. 2. Quis dominus dicit ita ad Sellum filium Iosiæ Regis Iuda, qui regnauit vice Iosiæ patris sui? quis regnauit in locum patris Iosiæ? quis illi immediate successit? Annon Ioachaz? Sed & Sellum vice Iosiæ regnauit. Ergo Ioachaz est Sellum: Pergit Propheta, *qui exiuit ex hoc loco, is amplius non redibit.* Potuit ne clarius Ioachaz designari? qui deportatus in Ægyptum nunquam restitutus est, neque auito solio

neque patriæ fuæ: sed in Ægypto vltimum vitæ diem obiuit. Rursus ibidem commate x. *Ne plorate eum, qui mortuus est, neque super eo conturbemini.* Quis obsecro est iste mortuus qui ploratur, aut plangitur? Annon Iosias II. Chron. xxxv. 24. 25. Mortuus est in monumento maiorum suorum, atque omnes Iudæi & Ierosolymitæ plorarunt eum. Ieremias quoque eum planxit. Quum etiam omnes cantores & cantrices ad hodiernum vsque diem instaurant næniam super Iosia, atque de ea re legem fecerunt. Iohanam igitur maximus natu liberorum Iosiæ neque est Ioachaz, neque vnquam regnauit. Ieremias quatuor regum meminit, Iosiæ mortui; Sellum siue Ioachaz, qui immediate patri substitutus est; Ioachimi, quem prædicit sepultura asini sepultum iri; Iechoniæ, quem per contemtum Choniam vocat: hæc omnia capite XXII. Vnde colligitur initio Ioachimi hæc Prophetam scripsisse, & de Ioachimo & Chonia prædixisse, ea quæ postea secuta sunt. quæ vt notabilia maxime sunt, ita eo accuratius a studiosis obseruanda, quum tam Iudæorum, quam nostri interpretes adeo illustrem locum male exposuerint. Sed antequam hanc historiam missam faciamus, dubium non leue interuenit de Ioachimo, qui quum dicatur sepultura asini sepultus & catenis vinctus, & Babylonem deportatus, ibi periisse, quomodo II. Reg. XXIV. 5. dicitur cum maioribus suis dormiisse? hoc congruit iis qui in patria moriuntur. At certe post Iosiam nullus rex Iuda in sepulcris auitis repositus fuit. Quatuor post Iosiam fuerunt; Nullus eorum in patria obiit. Huius dubii solutionem quære. Nam quas alii attulerunt non moror. Simile ἄπορον Ieremiæ XXXVIII. 4. 5. Deus per Prophetam ita Sedechiam alloquitur, *Non morieris gladio, sed morieris in pace, secundum combustionem regum maiorum tuorum.* At cap. LII. 2. effodit oculos Sedechiæ, vinxit eum catenis, abduxit Babylonem, coniecit in carcerem vsque ad vltimum diem vitæ suæ. Hæc optimo coniectore opus habent. Sed & aliud ἄπορον non minoris momenti oritur. Sedechias annorum XXI. regnum iniuit, XI. annis post Ioachaz siue Sellum. Erat aut Ioachaz annorum XXIII. Igitur anno XXIII. vitæ Ioachaz & initio regni eius frater germanus eius Sedechias erat annorum tantum X. tredecim annis minor, quam Ioachaz, quindecim quam Ioachim; Quomodo ergo I. Chron. III. 15 Sedechias ponitur ante Sellum, siue Ioachaz? fortasse quod breuissimi temporis quo regnauit, ratio non habetur: at Ioachim & Sedechias vndenis annis regnarunt. Sed est futilis solutio. Quærant studiosi.

Atque hæc de imaginario interregno, & de ætate tam Ioachaz maiore, quam Ioachimi. Sequuntur alia longe a vero alieniora, sed quæ ita manifesta sunt, vt ne confutanda quidem sint, cuiusmodi illud, *de primo anno captiuitatis a septimo Ioachim deducendo*, quod profecto tam absurdum, quam vanum fuerit eo confutando horas perdere. Neque profecto illud verum est, exercitum Ægyptiorum ab ipso Nechaone ad Euphratis ripas relictum tamdiu ibi mansisse, donec ab exercitu Chaldæorum triennio post vertente, fusus fugatusque sit. Nam Nechao, quum recenseret exercitum suum in Rebla, repente aduentu Chaldæorum audito, fuga sibi consuluit: & Ioachazo secum abducto propere sese in Ægyptum recepit. Interea Chaldæorum exercitus omnia loca in Ægyptio occupata in potestatem suam redegit, ita vt tributa, quæ Ioachimus Ægyptio pendebat, Nabuchodonozoro pendere coactus sit per triennium solidum, post quod tempus Ioachim solicitatis Nechaonis auxilijs defecit a Nabuchodonozoro. Itaque Ægyptiaco exercitui ad Carchamin occurrit, quem fusum & in fugam coniectum in Egyptum propere recedere coegit. Ex illa victoria incipit annus primus expeditionis Nabuchodonozori, a quo ad excidium templi sunt anni absoluti XVIII. ita ut annus XIX. currens Nabuchodonozori sit vltimus Sedechiæ. Quod etiam monuit Ieremias LII. 12. In his duæ sunt expeditiones Nichaonis: prior quum tribus mensibus post cædem Iosiæ in Ægyptum reuersus est re infecta aduersus Chaldæum, in quem tam potentem exercitum parauerat. Altera quum ad illius partes transiens Ioachim a Chaldæo defecit: Nechao vero accisis opibus ad Euphratensia loca coactus fuit cum trepidatione in Ægyptum fugere, in his etiam duæ sunt expeditiones Nabuchodonozori. Prior a quarto anno Ioachim ineunte, quo in ordinem redactus Ioachim iterum tributarius Nabuchodonozoro factus Ierosolyma ab hoste direpta, pars vasorum templi asportata, multi nobiles in Babyloniam abducti, in quibus Daniel. Secunda expeditio; quum Ioachimus in Babyloniam deportatus. Expeditiones vocamus, quum tamen per 13. annos Nabuchodonozorus fines Syriæ non migrauerit. Nam tota Syria & potentissimi in ea dynastæ a Nobopolassaro patre Nabuchodonosori defecerant, vt exiguo tempore omnes illæ vrbes recipi non potuerint. Vide fragmentum Berosi, cui mire cum historia sacra conuenit.

Hæc sunt quæ præcipue animaduertenda erant. Nam omnia, vt diximus, discutere neque necesse est, quum sibi ipsa aduersentur, neque magni interest, quum nemini paulo intelligentiori tam friuola persuaderi possint. De Olympiadibus vero quod dixit cum maximo contemtu, equidem nescio quo illud referendum sit, quum ad eum locum quem tractat, non pertineat, ibi enim est sermo tantum de Ioachaz, quem maiorem natu quam Ioachimum vult probare. Quis vnquam Chronologus de Olympiadibus verba fecit, quum de Ioachaz loqueretur? Imo quis vnquam putauit Ioachaz maiorem quam Ioachimum, & vt probaret contrarium Olympiadas vocaret in auxilium? Odium bonarum literarum hunc contemptum peperit, etiam hæc gangræna in animis iuuenum serpere incipit. Beroaldus optimus & eruditissimus vir huius odij auctor est, quem non puduit a vigesimo nono ætatis Herodoti initium Cyri repetere. Qui negat Sichor esse Nilum, eumque statuit inter Ierusalem & fines Ægypti. Peregrini quos vocant, qui Ierosolymis Alexandriam petant, magni emerint tam grandem fluuium in medio itineris inuenire. Certe tot homines, tot cameli & iumenta in eo itinere non perirent, quod vulgo hodie pereunt propter aquæ penuriam, quæ per octo dies in illis solitudinibus tot animalia conficere solet. Quid idem de paradiso fabulatus sit, quid denique de omnibus perperam asseuerauerit, non paruo libro comprehendi possent. Itaque hominis memoriam colo, amo, veneror, confidentiam eius & eorum quibus illa tot absurda persuadere potuit probare non possum. Quod autem hic animaduerti, oro auctores illius Chronologiæ diatribæ, ne per obtrectationem aut aliquod cacoethes id factum putent. Quantum ab ea culpa absumus, tam procul a nobis eam suspicionem amolimur. Vnicuique suum arbitrium relinquimus. Tantum obsecramus, vt qua ingenuitate hæc a nobis profecta sunt, eadem ab alijs ea excipiantur, siue placeant, siue displiceant.

CANONVM

CANONVM ISAGOGICORVM CHRONOLOGIÆ
LIBER PRIMVS,
QVI ET
ΣΤΟΙΧΕΙΩΣΙΣ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΗ.

CAPVT PRIMVM.
DEFINITIONES.

I *Scrupulum primum eſt pars ſexageſima unius horæ. Scrupulum ſecundum pars ſexageſima unius primi. Scrupulum tertium pars ſexageſima unius ſecundi. & ita in infinitum.*

II *Scrupulum Iudaicum eſt pars milleſima octogeſima unius horæ.*

III *Momentum Iudaicum Rabbi Ada eſt pars ſeptuageſima ſexta unius ſcrupuli Iudaici.*

IIII *Hora eſt vigeſima quarta pars vnius diei naturalis, ſiue νυχθημέρου.*

V *Hebdomas eſt ſyſtema dierum ſeptem in orbem recurrens.*

VI *Feria eſt quilibet dies Hebdomadis ſecundum ordinem ſuum, prima, ſecunda, tertia, & ſic deinceps.*

CANON PRIMVS.

I *Ex ſexageſimis tertijs ſecundas, ex ſecundis primas, ex primis horas facere.*

Compone ſimul omnia ſecundum ſpecies ſuas. quoties numerus ſexaginta excedet, tot unitates adijce Secundis. quoties ex ſecundis ſexaginta colligentur, tot unitates accedant Primis. Reſidua ſingula ſub ſpeciebus ſuis ponito. Si quæ ſexaginta ſupra prima colligentur, ea erunt horæ.

EXEMPLVM.

Proponantur prima 38. 21. 17. Secunda 27. 55. 45. Tertia 32. 44. 57. Diſponantur in ſeriem, ſecundum ſpecies ſuas.

	38.	27,	32.
	21.	55.	44.
	17.	45.	57.
Hor.			
1.	18.	9.	13.

Incipe ab imo. 57 cum 44 fiunt 101, & cum 32, erunt 133. In quibus bis ſexaginta reperiuntur. Nam bis 60 ſunt 120, & ſuperſunt 13. quę colloco ſubter lineam, ſub tertijs. Et duas unitates pro bis ſexaginta adiungo imo Secundo 45. & fiunt 47 ſecunda: quæ cum 55. 27 colligunt ſecunda 129. hoc eſt bis ſexaginta, & 9 præterea. Pono nouem ſubter lineam, ſub ſecundis, & pro bis ſexaginta addo duas unitates imo Primo 17. & fiunt 19 prima: quę cum reliquis 21. 38 primis componunt prima 78. hoc eſt, ſemel ſexaginta, cum reſiduis 18 Primis. pono reſidua 18 prima ſubter lineam ſub ſpecie ſua. & unitatem pro ſemel ſexaginta colloco ultra, ſub Titulo Horarum. Ita ex tertijs Scrupulis ſecunda, ex ſecundis prima, ex primis horam fecimus. Quod erat faciendum. A fine autem incipiendum ratio docet. qu[illegible]

Græci vocant ἑνῶσαι ἀπὸ τοῦ τέλους, *unire a fine.* hoc est, additionem numerorum a fine aggredi.

II *Ex momentis Rabbi Adda scrupula Iudaica conficere, ex scrupulis horas.*

Quoties numerus momentorum excedet septuaginta sex, adde unitatem scrupulis Iudaicis: quoties scrupula Iudaica excedent 1080, tot horas pone. & reliqua operare, vt in superiore exemplo Sexagesimarum.

Proponantur scrupula Iudaica 797. 589. 985. Momenta 45. 38. 60. Disponantur secundum species suas.

	797.	45.
	589.	38.
	985.	60.
Hor.		
2.	212.	67.

Primum 60 cum 38 conficiunt 98. vbi semel est 76, & residua 22: quæ cum 45 faciunt 67. quæ pono subter lineam sub specie sua: & pro 76, vnitatem addo scrupulis 985. & fient 986. Iam 986 cum 589 fiunt 1575. quæ excedunt 1080, quæ est hora per definitionem II. Itaque detractis 1080 de 1575, supersunt 495, quę cum 797 colligunt 1297: de quibus rursus detractis 1080, supersunt scrupula 212: quæ subter lineam colloco sub specie sua, & pro bis 1080, quæ consurgunt ex scrupulorum collectione, totidem horas accipio: quas suo loco pono. Itaque ex momentis Rabbi Ada, &c. Quod erat faciendum.

III *Ex scrupulis horas, ex horis feriam colligere.*

Eadem operatio cum superiore. Vbi dies, siue feriæ excedunt septem, abiectis septem, relinquitur feria. vbi horæ excedunt numerum 24, adde vnitatem diebus.

Proponantur dies 3. 5. 6. Horæ 5. 7. 16. Scrupula 948. 397. 409. Ponantur secundum species suas.

D.	H.	Scr.
3.	5.	948.
5.	7.	397.
6.	16.	409.
1.	5.	674.

Iam scrupula collecta fiunt 1754. Hoc est semel 1080. & relinquuntur 674 scrupula. quæ pono subter lineam sub specie sua. & per doctrinam exempli antecedentis pro semel 1080 addo vnitatem horis 16. Itaque horæ 17, 7, 5, colliguntur 29. Hoc est per definit. IIII, vnus dies, horæ 5, quas sub specie sua pono. & vnitatem appono diebus. Itaque 7. 5. 3 dies fiunt 15. de quibus detractis bis septem per defin. V, & VI, remanet feria prima. horæ 5. scrup. 674.

ALIVD EXEMPLVM cum momentis.

D.	H.	1080.	76.
4.	9.	797.	45.
5.	13.	589.	38.
6.	17.	985.	60.
2.	17.	212.	67.

ALIVD EXEMPLVM ex Sexagesimis.

D.	H.	′	″	‴
3.	12.	48.	39.	12.
6.	17	19.	25.	27.
5.	6.	57.	35.	42.
1.	13.	5.	40.	21.

CANON SECVNDVS.

I *Tempus de tempore deducere.*

Proponatur tempus feria 3. Hor. 6. scr. 876. Mom. 36. deducenda de feria 6. hor. 18. Scrup. 989. mom. 49. Numerus deducendus subijciatur ei, unde deducitur.

D.	H.	1080.	76.	
6.	18.	989.	49.	Numerus, vnde deductio fit.
3.	6.	876.	36.	Numerus deducendus.
3.	12.	113.	13.	Numerus deductus.

Hic

Hic nullum est negotium. Nam 36 ex 49 deductis, nemo non videt relinqui 13. & ita in reliquis. Idem exemplum in sexagesimis.

D.	H.				
6.	9.	21.	23.	36.	Vnde deducitur.
2.	5.	18.	19.	24.	Deducendum.
4.	4.	3.	4.	12.	Deductum.

Sed quando numerus deducendus maior est eo, vnde deducitur, ex antecedente numero unitas deducta, & resoluta in partes suas cum sequenti numero componatur.

Proponatur feria 6. Hor. 15. 38. 45. 56 deducenda de feria 3, hor. 11. 24. 29. 17. Hic manifesto numerus deducendus est maior eo, unde deducitur. Addatur integritas Hebdomadis feriæ propositæ 3. Iam scis assem, siue integritatem Hebdomadis, esse dies septem per defin. v. Igitur septem cum 3 fient decem. Sed quia horæ 11 sunt minores, quam 15 deducendæ, integritas diei, hoc est 25 horæ ex 10 diebus detractæ cum 11 horis fient 35. & remanent hor. 9. Quia vero 24 sexagesimæ sunt minores, quam 38 deducendæ, rursus una hora, hoc est 60 primæ detractæ de horis 35, additæ sexagesimis 24 fient 84. quæ & ipsæ mutilandæ erunt unitate propter sequentem numerum minorem eo, qui deducendus est. & ita in infinitum, vt exemplo patet.

D.	H.			
9.	34.	83.	88.	77.
6.	15.	38.	45.	56.
3.	19.	45.	43.	21.

Itaque tempus propositum deductum de tempore proposito relinquit fer. 3. Hor. 19. 45. 43. 21.

ALIVD.

Proponatur feria 4. hor. 23. scrup. 793. momenta 60, deducenda de feria 2. hor. 13. 490. momen. 35.

8.	36.	1569.	111
4.	23.	743.	60.
4.	13.	826.	51.

Integritas hebdomadis cum 2 fient 9. Rursus as diei cum hor. 13 fient horæ 37. As horę cum scrup. 490, sunt 1570. Denique integritas scrupuli cum 35. momentis fient 111. Sed quia unitatem ex feria, horis, & scrupulis sequentibus numeris accommodasti, ideo erunt dies 8. hor. 36. scrup. 1569. De quibus commode fiet deductio. Hæc sunt puerilia. quæ qui non capit, in captum suum, non in methodum docentis culpam conferat. Porro assumptio assis, siue integritatis, Græcis dicitur πρόσληψις κύκλε, hodiernis calculonibus accommodatio circuli.

CANON TERTIVS.

Sexagesimas in scrupula Iudaica conuertere.

Proponantur scrupula prima 39, secunda 40 conuertenda in scrupula Iudaica. In posteriore parte Tabulæ scrupulorum accipe primum 30, & eis respondentia scrupula 720. Rursus accipe 9, & eis congruentia scrup. 162. Postremo accipe secunda 40 in eadem parte Tabulæ, & e regione eorum scrup. 12. Ponantur secundum seriem suam. Per doctrinam superiorem scrupula sexagesima collecta faciunt scrup. Iud. 714.

30	540
9	162
40	12
	714

700.	38.	53.	20
90.	5	0	0
3.	0	10	0
	44	3	20

II. Scrupula Iudaica in Sexagesimas conuertere.

Proponantur 793 Scrupula in sexagesimas conuertenda. Collige scrupula Iudaica in priore parte Tabulæ, cum sexagesimis illis congruentibus. Hoc nihil aliud est, quam ex tertijs secundas, ex secundis primas facere, per Canonem primum.

TABVLA CONVERTENDI

Scrupula in Sexagesimas, & contra.

Pars prior.				Pars posterior.			
1	0	3	20	0	1	0	324
2	0	6	40	0	2	0	648
3	0	10	0	0	3	0	972
4	0	13	20	0	4	1	216
5	0	16	40	0	5	1	540
6	0	20	0	0	6	1	864
7	0	23	20	0	7	2	108
8	0	26	40	0	8	2	432
9	0	30	0	0	9	2	756
10	0	33	20	0	10	3	0
20	1	6	40	0	20	6	0
30	1	40	0	0	30	9	0
40	2	13	20	0	40	12	0
50	2	46	40	0	50	15	0
60	3	20	0	1	60	18	0
70	3	53	20	2	0	36	0
80	4	26	40	3	0	54	0
90	5	0	0	4	0	72	0
100	5	33	20	5	0	90	0
200	11	6	40	6	0	108	0
300	16	40	0	7	0	126	0
400	22	13	20	8	0	144	0
500	27	46	40	9	0	162	0
600	33	20	0	10	0	180	0
700	38	53	20	20	0	360	0
800	44	26	40	30	0	540	0
900	50	0	0	40	0	720	0
1000	55	33	20	50	0	900	0
				60		1080	0

CAPVT SECVNDVM.

DEFINITIONES.

I *Annus Solaris æquabilis est systema dierum* CCCLXV *cum quadrante diei, hoc est horis* VI. *Vocetur annus Iulianus.*

II *Bisextum est dies consurgens ex quatuor quadrantum appendicibus, & anno quarto Iuliano absoluto accrescens.*

III *Lustrum Iulianum est systema annorum quatuor Iulianorum, quorum vltimus est dierum* CCCLXVI *absolutorum, sine horarum reliquatione.*

IIII *Cyclus Solis Romanus est systema annorum Iulianorum* XXVIII *constans ex lustris Iulianis septem, ductis* IIII *in* VII.

V *Cyclus Lunæ, qui & Numerus aureus Paschalis, est systema annorum Iulianorum* XIX, *cuius initium a neomenia mensis Paschalis.*

VI *Lustrum Romanum est quinquennium absolutum.*

VII *Indictio est systema annorum constans ex tribus lustris Romanis, hoc est annorum Iulianorum* XV, *semper in orbem recurrens.*

VIII *Cyclus magnus Paschalis est systema annorum Iulianorum* DXXXII, *ducto Cyclo Solis in Cyclum Lunæ, hoc est* XXVIII *in* XIX.

IX *Periodus Iuliana est systema annorum septem millium nongentorum octaginta, ducto Cyclo magno in Indictionem, hoc est* DXXXII, *in* XV.

X *Litera Dominicalis est character signans primam feriam hebdomadis, ac mutans sedem per omnes annos Cycli Solaris, ita vt in primo anno lustri Iuliani duplex litera occurrat in Cyclo Solis Romano.*

XI *Dodecaeteris Chaldaica Genethliacorum est systema duodecim annorum in orbem recurrens.*

XII *Hebdomas annalis remissionis est systema annorum* VII *in orbem recurrens.*

XIII *Terminus Paschalis, est quartadecima Luna mensis Paschalis Christiani sæculo Constantini Magni.*

TABVLA PRIMA FOECVNDA MAGNI CYCLI.

a Termini aschalis.	D	G	E	A	D	B	E	C	F	B	G	C	F	D	G	C	A	D	B
imus aschalis.	V April.	XXV Martij.	XIII April.	II April.	XXII Martij.	X April.	XXX Martij.	XVIII April.	VII April.	XXVII Martij.	XV April.	IIII April.	XXIIII Martij.	XII April	Katend April.	XXI Martij.	IX April	XXIX Martij.	XVII April.
IERVS EVS.	I	II	III	IIII	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII	XIII	XIIII	XV	XVI	XVII	XVIII	XIX
I	☾ 1 I 1. I	2 II 2. II	3 III 3. III	4 IIII 4. IIII	5 V 5. V	6 VI 6. VI	7 VII 7. VII	☾ 8 VIII 8. VIII	9 IX 9. IX	10 X 10. X	11 XI 11. XI	12 XII 12. XII	13 XIII 13. I	14 XIIII 14. II	☾ 15 XV 15. III	16 XVI 1. IIII	17 XVII 2. V	18 XVIII 3. VI	19 XIX 4. VII
II	20 XX 5. VIII	21 XXI 6. IX	☾ 22 XXII 7. X	23 XXIII 8. XI	24 XXIIII 9. XII	25 XXV 10. I	26 XXVI 11. II	27 XXVII 12. III	28 XXVIII 13. IIII	☾ 29 I 14. V	30 II 15. VI	31 III 1. VII	32 IIII 2. VIII	33 V 3. IX	34 VI 4. X	35 VII 5. XI	☾ 36 VIII 6. XII	37 IX 7. I	38 X 8. II
III	39 XI 9. III	40 XII 10. IIII	41 XIII 11. V	42 XIIII 12. VI	☾ 43 XV 13. VII	44 XVI 14. VIII	45 XVII 15. IX	46 XVIII 1. X	47 XIX 2. XI	48 XX 3. XII	49 XXI 4. I	☾ 50 XXII 5. II	51 XXIII 6. III	52 XXIIII 7. IIII	53 XXV 8. V	54 XXVI 9. VI	55 XXVII 10. VII	56 XXVIII 11. VIII	☾ 57 I 12. IX
IIII	58 II 13. X	59 III 14. XI	60 IIII 15. XII	61 V 1. I	62 VI 2. II	63 VII 3. III	☾ 64 VIII 4. IIII	65 IX 5. V	66 X 6. VI	67 XI 7. VII	58 XII 8. VIII	69 XIII 9. IX	70 XIIII 10. X	☾ 71 XV 11. XI	72 XVI 12. XII	73 XVII 13. I	74 XVIII 14. II	75 XIX 15. III	76 XX 1. IIII
V	77 XXI 2. V	☾ 78 XXII 3. VI	79 XXIII 4. VII	80 XXIIII 5. VIII	81 XXV 6. IX	82 XXVI 7. X	83 XXVII 8. XI	84 XXVIII 9. XII	☾ 85 I 10. I	86 II 11. II	87 III 12. III	88 IIII 13. IIII	89 V 14. V	90 VI 15. VI	91 VII 1. VII	☾ 92 VIII 2. VIII	93 IX 3. IX	94 X 4. X	95 XI 5. XI
VI	96 XII 6. XII	97 XIII 7. I	98 XIIII 8. II	☾ 99 XV 9. III	100 XVI 10. IIII	101 XVII 11. V	102 XVIII 12. VI	103 XIX 13. VII	104 XX 14. VIII	105 XXI 15. IX	☾ 106 XXII 1. X	107 XXIII 2. XI	108 XXIIII 3. XII	109 XXV 4. I	110 XXVI 5. II	111 XXVII 6. III	112 XXVIII 7. IIII	☾ 113 I 8. V	114 II 9. VI
VII	115 III 10. VII	116 IIII 11. VIII	117 V 12. IX	118 VI 13. X	119 VII 14. XI	☾ 120 VIII 15. XII	121 IX 1. I	122 X 2. II	123 XI 3. III	124 XII 4. IIII	125 XIII 5. V	126 XIIII 6. VI	127 XV 7. VII	128 XVI 8. VIII	129 XVII 9. IX	130 XVIII 10. X	131 XIX 11. XI	132 XX 12. XII	133 XXI 13. I
VIII	☾ 134 XXII 14. II	135 XXIII 15. III	136 XXIIII 1. IIII	137 XXV 2. V	138 XXVI 3. VI	139 XXVII 4. VII	140 XXVIII 5. VIII	☾ 141 I 6. IX	142 II 7. X	143 III 8. XI	144 IIII 9. XII	145 V 10. I	146 VI 11. II	147 VII 12. III	☾ 148 VIII 13. IIII	149 IX 14. V	150 X 15. VI	151 XI 1. VII	152 XII 2. VIII
IX	153 XIII 3. IX	154 XIIII 4. X	☾ 155 XV 5. XI	156 XVI 6. XII	157 XVII 7. I	158 XVIII 8. II	159 XIX 9. III	160 XX 10. IIII	161 XXI 11. V	☾ 102 XXII 12. VI	163 XXIII 13. VII	164 XXIIII 14. VIII	165 XXV 15. IX	166 XXVI 1. X	167 XXVII 2. XI	168 XXVIII 3. XII	☾ 169 I 4. I	170 II 5. II	171 III 6. III
X	172 IIII 7. IIII	173 V 8. V	174 VI 9. VI	175 VII 10. VII	☾ 176 VIII 11. VIII	177 IX 12. IX	178 X 13. X	179 XI 14. XI	180 XII 15. XII	181 XIII 1. I	182 XIIII 2. II	☾ 183 XV 3. III	184 XVI 4. IIII	185 XVII 5. V	186 XVIII 6. VI	187 XIX 7. VII	188 XX 8. VIII	189 XXI 9. IX	☾ 190 XXII 10. X
XI	191 XXIII 11. XI	192 XXIII 12. XII	193 XXV 13. I	194 XXVI 14. II	195 XXVII 15. III	196 XXVIII 1. IIII	☾ 197 I 2. V	198 II 3. VI	199 III 4. VII	200 IIII 5. VIII	201 V 6. IX	202 VI 7. X	203 VII 8. XI	☾ 204 VIII 9. XII	205 IX 10. I	206 X 11. II	207 XI 12. III	208 XII 13. IIII	209 XIII 14. V
XII	210 XIIII 15. VI	☾ 211 XV 1. VII	212 XVI 2. VIII	213 XVII 3. IX	214 XVIII 4. X	215 XIX 5. XI	216 XX 6. XII	217 XXI 7. I	☾ 218 XXII 8. II	219 XXIII 9. III	220 XXIIII 10. IIII	221 XXV 11. V	222 XXVI 12. VI	223 XXVII 13. VII	224 XXVIII 14. VIII	☾ 225 I 15. IX	226 II 1. X	227 III 2. XI	228 IIII 3. XII
XIII	229 V 4. I	230 VI 5. II	231 VII 6. III	☾ 232 VIII 7. IIII	233 IX 8. V	234 X 9. VI	235 XI 10. VII	236 XII 11. VIII	237 XIII 12. IX	238 XIIII 13. X	239 XV 14. XI	240 XVI 15. XII	241 XVII 1. I	242 XVIII 2. II	243 XIX 3. III	244 XX 4. IIII	245 XXI 5. V	☾ 246 XXII 6. VI	247 XXIII 7. VII
XIIII	248 XXIIII 8. VIII	249 XXV 9. IX	250 XXVI 10. X	251 XXVII 11. XI	252 XXVIII 12. XII	☾ 253 I 13. I	254 II 14. II	255 III 15. III	250 IIII 1. IIII	257 V 2. V	258 VI 3. VI	259 VII 4. VII	☾ 260 VIII 5. VIII	261 IX 6. IX	262 X 7. X	263 XI 8. XI	264 XII 9. XII	265 XIII 10. I	266 XIIII 11. II
XV	☾ 267 XV 12. III	268 XVI 13. IIII	269 XVII 14. V	270 XVIII 15. VI	271 XIX 1. VII	272 XX 2. VIII	273 XXI 3. IX	☾ 274 XXII 4. X	275 XXIII 5. XI	276 XXIIII 6. XII	277 XXV 7. I	278 XXVI 8. II	279 XXVII 9. III	280 XXVIII 10. IIII	☾ 281 I 11. V	282 II 12. VI	283 III 13. VII	284 IIII 14. VIII	285 V 15. IX
XVI	286 VI 1. X	287 VII 2. XI	☾ 288 VIII 3. XII	289 IX 4. I	290 X 5. II	291 XI 6. III	292 XII 7. IIII	293 XIII 8. V	294 XIIII 9. VI	☾ 295 XV 10. VII	296 XVI 11. VIII	297 XVII 12. IX	298 XVIII 13. X	299 XIX 14. XI	300 XX 15. XII	301 XXI 1. I	☾ 302 XXII 2. II	303 XXIII 3. III	304 XXIIII 4. IIII
XVII	305 XXV 5. V	306 XXVI 6. VI	307 XXVII 7. VII	308 XXVIII 8. VIII	☾ 309 I 9. IX	310 II 10. X	311 III 11. XI	312 IIII 12. XII	313 V 13. I	314 VI 14. II	315 VII 15. III	☾ 316 VIII 1. IIII	317 IX 2. V	318 X 3. VI	319 XI 4. VII	320 XII 5. VIII	321 XIII 6. IX	322 XIIII 7. X	☾ 323 XV 8. XI
XVIII	324 XVI 9. XII	325 XVII 10. I	326 XVIII 11. II	327 XIX 12. III	328 XX 13. IIII	329 XXI 14. V	☾ 330 XXII 15. VI	331 XXIII 1. VII	332 XXIIII 2. VIII	333 XXV 3. IX	334 XXVI 4. X	335 XXVII 5. XI	336 XXVIII 6. XII	☾ 337 I 7. I	338 II 8. II	339 III 9. III	340 IIII 10. IIII	341 V 11. V	342 VI 12. VI
XIX	343 VII 13. VII	☾ 344 VIII 14. VIII	345 IX 15. IX	346 X 1. X	347 XI 2. XI	348 XII 3. XII	349 XIII 4. I	350 XIIII 5. II	☾ 351 XV 6. III	352 XVI 7. IIII	353 XVII 8. V	354 XVIII 9. VI	355 XIX 10. VII	356 XX 11. VIII	357 XXI 12. IX	☾ 358 XXII 13. X	359 XXIII 14. II	360 XXIIII 15. XII	361 XXV 1. I
XX	362 XXVI 2. II	363 XXVII 3. III	364 XXVIII 4. IIII	☾ 365 I 5. V	366 II 6. VI	367 III 7. VII	368 IIII 8. VIII	369 V 9. IX	370 VI 10. X	371 VII 11. XI	☾ 372 VIII 12. XII	373 IX 13. I	374 X 14. II	375 XI 15. III	376 XII 1. IIII	377 XIII 2. V	378 XIIII 3. VI	☾ 379 XV 4. VII	380 XVI 5. VIII
XXI	381 XVII 6. IX	382 XVIII 7. X	383 XIX 8. XI	384 XX 9. XII	385 XXI 10. I	☾ 386 XXII 11. II	387 XXIII 12. III	388 XXIIII 13. IIII	389 XXV 14. V	390 XXVI 15. VI	391 XXVII 1. VII	392 XXVIII 2. VIII	☾ 393 I 3. IX	394 II 4. X	395 III 5. XI	396 IIII 6. XII	397 V 7. I	398 VI 8. II	399 VII 9. III
XXII	☾ 400 VIII 10. IIII	401 IX 11. V	402 X 12. VI	403 XI 13. VII	404 XII 14. VIII	405 XIII 15. IX	406 XIIII 1. X	☾ 407 XV 2. XI	408 XVI 3. XII	409 XVII 4. I	410 XVIII 5. II	411 XIX 6. III	412 XX 7. IIII	413 XXI 8. V	☾ 414 XXII 9. VI	415 XXIII 10. VII	416 XXIIII 11. VIII	417 XXV 12. IX	418 XXVI 13. X
XXIII	419 XXVII 14. XI	420 XXVIII 15. XII	☾ 421 I 1. I	422 II 2. II	423 III 3. III	424 IIII 4. IIII	425 V 5. V	426 VI 6. VI	427 VII 7. VII	☾ 428 VIII 8. VIII	429 IX 9. IX	430 X 10. X	431 XI 11. XI	432 XII 12. XII	433 XIII 13. I	434 XIIII 14. II	☾ 435 XV 15. III	436 XVI 1. IIII	437 XVII 2. V
XXIIII	438 XVIII 3. VI	439 XIX 4. VII	440 XX 5. VIII	441 XXI 6. IX	☾ 442 XXII 7. X	443 XXIII 8. XI	444 XXIIII 9. XII	445 XXV 10. I	446 XXVI 11. II	447 XXVII 12. III	448 XXVIII 13. IIII	☾ 449 I 14. V	450 II 15. VI	451 III 1. VII	452 IIII 2. VIII	453 V 3. IX	454 VI 4. X	455 VII 5. XI	☾ 456 VIII 6. XII
XXV	457 IX 7. I	458 X 8. II	459 XI 9. III	460 XII 10. IIII	461 XIII 11. V	462 XIIII 12. VI	☾ 463 XV 13. VII	464 XVI 14. VIII	465 XVII 15. IX	460 XVIII 1. X	407 XIX 2. XI	468 XX 3. XII	469 XXI 4. I	☾ 470 XXII 5. II	471 XXIII 6. III	472 XXIIII 7. IIII	473 XXV 8. V	474 XXVI 9. VI	475 XXVII 10. VII
XXVI	476 XXVIII 11. VIII	☾ 477 I 12. IX	478 II 13. X	479 III 14. XI	480 IIII 15. XII	481 V 1. I	482 VI 2. II	483 VII 3. III	☾ 484 VIII 4. IIII	485 IX 5. V	486 X 6. VI	487 XI 7. VII	488 XII 8. VIII	489 XIII 9. IX	490 XIIII 10. X	☾ 491 XV 11. XI	492 XVI 12. XII	493 XVII 13. I	494 XVIII 14. II
XVII	495 XIX 15. III	496 XX 1. IIII	497 XXI 2. V	☾ 498 XXII 3. VI	499 XXIII 4. VII	500 XXIIII 5. VIII	501 XXV 6. IX	502 XXVI 7. X	503 XXVII 8. XI	504 XXVIII 9. XII	☾ 505 I 10. I	506 II 11. II	507 III 12. III	508 IIII 13. IIII	509 V 14. V	510 VI 15. VI	511 VII 1. VII	☾ 512 VIII 2. VIII	513 IX 3. IX
XVIII	514 X 4. X	515 XI 5. XI	516 XII 6. XII	517 XIII 7. I	518 XIIII 8. II	☾ 519 XV 9. III	520 XVI 10. IIII	521 XVII 11. V	522 XVIII 12. VI	523 XIX 13. VII	524 XX 14. VIII	525 XXI 15. IX	☾ 526 XXII 1. X	527 XXIII 2. XI	528 XXIIII 3. XII	529 XXV 4. I	530 XXVI 5. II	531 XXVII 6. III	532 XXVIII 7. IIII

Cyclus Solis.

TABVLA SECVNDA
COLLECTIONIS VTRIVSQVE
CYCLI ET INDICTIONVM.

TABELLA CYCLORVM Magnorum collectorum vsque ad finem Periodi Iulianæ.

Linea Cyclorum magnorũ.	Cycli magni collecti.	Numerus Indict.	Numerus Dodecaet.	Indictiones collectæ.	Cycli Solares collecti.	Cycli Lunares collecti.	
1	532	7	IIII	15 240 480	28	19	280
2	1064	14,	VIII	30 255 495	56	38	399
3	1596	6	o	45 270 510	84	57	418
4	2128	13	IIII	60 285 525	112	76	437
5	2660	5	VIII	75 300 1050	140	95	456
6	3192	12	o	90 315 2100	168	114	475
7	3724	4	IIII	105 330 3150	196	133	494
8	4256	11	VIII	120 345 4200	224	152	513
9	4788	3	o	135 360 5250	252	171	532
10	5320	10	IIII	150 390 6300	280	190	
11	5852	2	VIII	165 405 7350	308	209	
12	6384	9	o	180 420 7500	336	228	
13	6916	1	IIII	195 435 7650	364	247	
14	7448	8	IIII	210 450 7800	392	266	
15	7980	o	o	225 465 7950	420	285	
					448	304	
					476	323	
					504	342	
					532	361	

TABELLA TERTIA MANVALIS CYCLI SOLIS ROMANI.

	Index	Medius	Medicus	Auricularis.
Imus nodus	GF I	E II	D III	C IIII
Medius nodus	BA V	G VI	·F VII	E VIII
Supremus nodus	DC IX	B X	A XI	G XII
Imus nodus	FE XIII	D XIIII	C XV	B XVI
Medius nodus	AG XVII	F XVIII	E XIX	D XX
Supremus nodus	CB XXI	A XXII	G XXIII	·F XXIIII
Imus nodus.	ED XXV	C XXVI	B XXVII	A XXVIII

A iiij CANON

CANON PRIMVS.

Annum periodi Iulianæ inuenire.

Per Regulam perpetuam annis Christi propositis adde 4713.

Exemplum: Hoc anno Christi 1604 volo scire annum periodi Iulianæ. Additis per Regulam perpetuam 4713, habes annum præsentem periodi Iulianæ 6317.

CANON SECVNDVS.

Dato anno periodi Iulianæ annum Cycli Solaris inuenire.

Ex tabula Cyclorum magnorum abijce numerum proxime minorem. Si numerus residuus est maior, quam 28, abijce ex ipso residuo numerum proxime minorem Cyclorum Solarium collectorum.

Esto propositus annus periodi Iulianæ 6317. Abijce numerum proxime minorem cyclorum magnorum collectorum, nempe 5852. Ex residuo 465 rursus abijce numerum proxime minorem 448 ex Tabella cyclorum Solarium collectorum. Relinquitur annus 17 currens cycli Solaris in anno proposito 6317.

CANON TERTIVS.

Cyclo Solis inuento literam Dominicalem scire.

Nullum est negotium. Adi Tabellam manualem. Quære numerum XVII. Supra illum habes literam duplicem Dominicalem A G. Hoc est, anno proposito Bisextum fuit, & A prior litera fuit Dominicalis a principio anni, ad XXIIII diem Februarij. Nam post ipsam XXIII Februarij inseritur aliud F in anno bisextili, ita vt prius F sit dies Veneris, hoc est feria sexta, posterius autem dies Sabbati. Ideo G erit litera Dominicalis per totum reliquum annum.

MONITVM.

In Tabella manuali habes manualem methodum Cycli Solis. Tene memoriter hunc versiculum. Gaudet Francus Equo, Dauid Cane, Baltasar Agno. *Pone in primo anno Cycli duplicem vocem* Gaudet Francus, *in secundo* Equo, *in tertio* Dauid. *& sic deinceps. Rursus annus primus collocetur in ima radice, seu nodo digiti indicis, secundus in imo nodo digiti medij & ita deinceps, vt expressum est in Tabella. Oportet te bestiam, non hominem, esse, si non capis. Itaque duæ voces in primo anno Cycli in imo nodo indicis, significant duas initiales literas illarum vocum, & ita deinceps. Quæ & pueri capere possint.*

CANON QVARTVS.

Dato anno periodi Iulianæ, Cyclum Lunæ, siue numerum aureum, inuenire.

Est eadem methodus cum proxima. Ab anno proposito periodi Iulianæ abijce ex Tabula cyclorum magnorum numerum proxime minorem. Quod si residuum maius fuerit, quam XIX, abijce numerum proxime minorem ex Tabella cyclorum Lunarium collectorum. Relinquitur numerus aureus.

Esto propositus idem annus 6317. Numerus proxime minor Cyclorum magnorum collectorum 5852 relinquit, vt supra, 465. de quibus detracto numero proxime minori de Tabella Cyclorum Lunarium collectorum, nempe 456, relinquitur numerus aureus 9 in anno proposito.

CANON QVINTVS.

Proposito anno periodi Iulianæ Indictionem Romanam inuenire.

Eadem methodus. Abiecto numero proxime minori de Tabula Indictionum collectarum, & rursus, si residuum fuerit maius, quam XV, deducto numero proxime minore in eadem Tabula posito, & tertio, si opus fuerit, residuum erit Indictio.

Proposito anno 6317, deducto numero proxime minori 6300 de Tabella Indictionum, & de residuo 17, rursus deducto proxime minori, remanet 2 Indictio Romana iniens a Kalendis Ianuarij anni propositi. Nam Indictio Cæsarea iniuit a XXIIII Septembris anni antecedentis 6316.

CATHO-

CATHOLICA METHODVS.

CANON SEXTVS.

Proposito anno periodi Iulianæ, scire Cyclum utrumque Solis, & Lunæ, literam Dominicalem, Indictionem, Terminum Paschalem, annum Dodecaeteridis Genethliacæ, annum Hebdomadis Remissionis.

Proposito anno, qui supra, abiecto de Cyclis magnis collectis numero proxime minore, superest 465, vt supra. Quæro illum numerum in area Tabulæ secundæ magni Cycli. E regione numeri lateralis XXV in cella nona inuenio 465. & subter illum XXVI, hoc est Cyclum Solis, quod est primum. Rursus in numero transuerso frontali, qui perpendiculariter cadit in numerum hunc 465, inuenio IX pro numero aureo, quod est secundum. Item in latere Tabulæ, in columna prima, e regione numeri lateralis XVII, inuenio duplicem literam A G. quod est tertium. Deinde in Tabula Cyclorum magnorum collectorum e regione numeri proxime minoris 5852, occurrit numerus Indictionum 2. quem adijcio numero 15 in area Tabulæ reperto, & fiunt 17. abiectis XV pro perpetua regula remanet Indictio secunda, quod est quartum. Cautela: Quando in Tabula occurrit XV pro Indictione, aut 12 pro Dodecaeteride, aut 28 pro Cyclo Solari, aut 19 pro numero aureo, nihil addendum est. ut in præsenti exemplo XV est ultimus annus Indictionis. Itaque abijciendus ille numerus, & 2 assumenda. quod est vulgatissimum. Rursus in fronte Tabulæ supra numerum aureum repertum IX, occurrit VII Aprilis pro termino anni propositi, quod est quintum. Præterea e regione numeri abiecti 5852, in Tabula secunda occurrit numerus VIII. qui additus ad numerum IX in cella Tabulæ, componit 17. Ablatis XII pro perpetua Regula, remanet annus quintus Dodecaeteridis Genethliacæ siue Chaldaicæ. quod est sextum. Postremo vide ubi figura ☾ antecedit cellam Tabulæ repertam. Ab ea figura numera quota cella est ea, quam reperisti. Reperio autem eam figuram in cella, quæ retro tertia est ab ea, quam reperi in numero 463. Ideo pronuncio, quemadmodum cella numeri 465 est tertia a cella 463, ita annum propositum esse tertium Hebdomadis Remissionis. quod est septimum.

ALITER. Annum Hebdomadis annalis, siue Remissionis, inuenire. Omnes septenarij Cycli Solis sunt anni septimi Hebdomadis. In Cyclo autem Solis sunt quatuor septenarij, VII, XIIII, XXI, XXVIII. Itaque quotus annus fuerit post proximum septenarium Cycli Solis, is est primus annus Hebdomadis legalis. Vt ecce habemus, per superiorem doctrinam, Cyclum Solis XVII, qui est tertius annus post proximum septenarium, nempe post XIIII. Ideo habemus tertium annum Hebdomadis legalis ineuntem ab Autumno huius anni periodi Iulianæ propositi 6317, Christi 1604.

CANON SEPTIMVS.

Dato Termino Paschali, Pascha Resurrectionis reperire.

Accipe Dominicam proxime sequentem post Terminum Paschalem.

In anno proposito Terminus Paschalis repertus fuit VII April. supra quem habes literam F. Hoc est, VII Aprilis est litera F. Litera autem Dominicalis huius anni est G. Ergo VIII Aprilis, quæ habet G, erit proxima Dominica post Terminum. Et ideo, secundum doctrinam propositam, eadem VIII Aprilis est Dominica Resurrectionis.

CAVTELA.

Quando litera Termini eadem est cum litera Dominicali, Pascha resurrectionis reijciendum in sequentem Dominicam.

Si enim hoc anno litera Dominicalis fuisset F, non G; Terminus Paschalis incidisset in Dominicam & proinde secundum exceptionem, propositum Pascha resurrectionis non VIII Aprilis, sed XIII celebrandum fuisset: quia nunquam Terminus concurrit cum Pascha resurrectionis.

CAPVT

CAPVT TERTIVM

KALENDARIVM IVLIANVM.

VII GAMELION.
IIII GIVMADVN ALTER.
IIII CONVN ALTER.
IIII AVDYNAEVS.
I IANVARIVS.

VIII ANTHESTERION.
V REGIABV.
V ASCHBAT.
V PERITIVS.
II FEBRVARIVS.

IX ELAPHEBOLION.
VI SAHABENV.
VI ADAR.
VI DYSTROS.
III MARTIVS.

Dies Mensis			EPACTÆ	
I	KAL.	A	XVIII	19
II	IIII NON.	B	XVII	18
III	III NON.	C	XVI	17
IIII	PRID. NON.	D	XV	16
V	NON.	E	XIIII	15
VI	VIII ID.	F	XIII	14
VII	VII ID.	G	XII	13
VIII	VI ID.	A	XI	12
IX	V ID.	B	X	11
X	IIII ID.	C	IX	10
XI	III ID.	D	VIII	9
XII	PRID. ID.	E	VII	8
XIII	ID.	F	VI	7
XIIII	XIX KAL.	G	V	6
XV	XVIII KAL.	A	IIII	5
XVI	XVII KAL.	B	III	4
XVII	XVI KAL.	C	II	3
XVIII	XV KAL.	D	I	2
XIX	XIIII KAL.	E	*	1
XX	XIII KAL.	F	XXIX	29
XXI	XII KAL.	G	XXVIII	28
XXII	XI KAL.	A	XXVII	27
XXIII	X KAL.	B	XXVI	26
XXIIII	IX KAL.	C	XXV	25
XXV	VIII KAL.	D	XXIIII	24
XXVI	VII KAL.	E	XXIII	23
XXVII	VI KAL.	F	XXII	22
XXVIII	V KAL.	G	XXI	21
XXIX	IIII KAL.	A	XX	20
XXX	III KAL.	B	XIX	19
XXXI	PRID. KAL.	C	XVIII	18

Dies Mensis			EPACTÆ	
I	KAL.	D	XVII	17
II	IIII NON.	E	XVI	16
III	III NON.	F	XV	15
IIII	PRID. NON.	G	XIIII	14
V	NON.	A	XIII	13
VI	VIII ID.	B	XII	12
VII	VII ID.	C	XI	11
VIII	VI ID.	D	X	10
IX	V ID.	E	IX	9
X	IIII ID.	F	VIII	8
XI	III ID.	G	VII	7
XII	PRID.	A	VI	6
XIII	ID. KAL.	B	V	5
XIIII	XVI KAL.	C	IIII	4
XV	XV KAL.	D	III	3
XVI	XIIII KAL.	E	II	2
XVII	XIII KAL.	F	I	1
XVIII	XII KAL.	G	XXIX *	0
XIX	XI KAL.	A	XXVIII	29
XX	X KAL.	B	XXVII	28
XXI	IX KAL.	C	XXVI	27
XXII	VIII KAL.	D	XXV	26
XXIII	VII KAL.	E	XXIIII	25
BIS SEXTVM.				
XXIIII	VI KAL.	F	XXIII	24
XXV	V KAL.	G	XXII	23
XXVI	IIII KAL.	A	XXI	22
XXVII	III KAL.	B	XX	21
XXVIII	PRID. KAL.	C	XIX	20

Dies Mensis			EPACTÆ	
I	KAL.	D	XXIX	0
II	VI NON.	E	XXVIII	29
III	V NON.	F	XXVII	28
IIII	IIII NON.	G	XXVI	27
V	III NON.	A	XXV	26
VI	PRID. NON.	B	XXIIII	25
VII	NON.	C	XXIII	24
VIII	VIII NON.	D	XXII	23
IX	VII NON.	E	XXI	22
X	VI NON.	F	XX	21
XI	V NON.	G	XIX	20
XII	IIII NON.	A	XVIII	19
XIII	III NON.	B	XVII	18
XIIII	PRID. NON.	C	XVI	17
XV	ID.	D	XV	16
XVI	XVII KAL.	E	XIIII	15
XVII	XVI KAL.	F	XIII	14
XVIII	XV KAL.	G	XII	13
XIX	XIIII KAL.	A	XI	12
XX	XIII KAL.	B	X	11
XXI	XII KAL.	C	IX	10
XXII	XI KAL.	D	VIII	9
XXIII	X KAL.	E	VII	8
XXIIII	IX KAL.	F	VI	7
XXV	VIII KAL.	G	V	6
XXVI	VII KAL.	A	IIII	5
XXVII	VI KAL.	B	III	4
XXVIII	V KAL.	C	II	3
XXIX	IIII KAL.	D	I	2
XXX	III KAL.	E	*	1
XXXI	PRID. KAL.	F	XXIX	29

KALEN-

KALENDARIVM IVLIANVM.

X MVNYCHION	XI THARGELION	XII SCIRRHOPHORION
VII RAMADHANV	VIII SCHEWALV	IX DVLKAIDATHI
VII NISAN	VIII IIOR	IX HAZIRAN
VII XANTHICOS	VIII ARTEMISIVS	IX DAESIVS
IIII APRILIS	V MAIVS	VI IVNIVS

Dies Mensis			EPACTÆ		Dies Mensis			EPACTÆ		Dies Mensis			EPACTÆ	
I	KAL.	G	XXVIII	28	I	KAL.	B	XXVII	28	I	KAL.	E	XXVI	26
II	IIII NON.	A	XXVII	27	II	VI NON.	C	XXVI	27	II	IIII NON.	F	XXV	25
III	III NON.	B	XXVI	26	III	V NON.	D	XXV	26	III	III NON.	G	XXIIII	24
IIII	PRID. NON.	C	XXV	25	IIII	IIII NON.	E	XXIIII	25	IIII	PRID. NON.	A	XXIII	23
V	NON.	D	XXIIII	24	V	III NON.	F	XXIII	24	V	NON.	B	XXII	22
VI	VIII ID.	E	XXIII	23	VI	PRID. NON.	G	XXII	23	VI	VIII ID.	C	XXI	21
VII	VII ID.	F	XXII	22	VII	NON.	A	XXI	22	VII	VII ID.	D	XX	20
VIII	VI ID.	G	XXI	21	VIII	VIII ID.	B	XX	21	VIII	VI ID.	E	XIX	19
IX	V ID.	A	XX	20	IX	VII ID.	C	XIX	20	IX	V ID.	F	XVIII	18
X	IIII ID.	B	XIX	19	X	VI ID.	D	XVIII	19	X	IIII ID.	G	XVII	17
XI	III ID.	C	XVIII	18	XI	V ID.	E	XVII	18	XI	III ID.	A	XVI	16
XII	PRID. ID.	D	XVII	17	XII	IIII ID.	F	XVI	17	XII	PRID. ID.	B	XV	15
XIII	ID.	E	XVI	16	XIII	III ID.	G	XV	16	XIII	ID.	C	XIIII	14
XIIII	XVIII KAL.	F	XV	15	XIIII	PRID. ID.	A	XIIII	15	XIIII	XVIII KAL.	D	XIII	13
XV	XVII KAL.	G	XIIII	14	XV	ID.	B	XIII	14	XV	XVII KAL.	E	XII	12
XVI	XVI KAL.	A	XIII	13	XVI	XVII KAL.	C	XII	13	XVI	XVI KAL.	F	XI	11
XVII	XV KAL.	B	XII	12	XVII	XVI KAL.	D	XI	12	XVII	XV KAL.	G	X	10
XVIII	XIIII KAL.	C	XI	11	XVIII	XV KAL.	E	X	11	XVIII	XIIII KAL.	A	IX	9
XIX	XIII KAL.	D	X	10	XIX	XIIII KAL.	F	IX	10	XIX	XIII KAL.	B	VIII	8
XX	XII KAL.	E	IX	9	XX	XIII KAL.	G	VIII	9	XX	XII KAL.	C	VII	7
XXI	XI KAL.	F	VIII	8	XXI	XII KAL.	A	VII	8	XXI	XI KAL.	D	VI	6
XXII	X KAL.	G	VII	7	XXII	XI KAL.	B	VI	7	XXII	X KAL.	E	V	5
XXIII	IX KAL.	A	VI	6	XXIII	X KAL.	C	V	6	XXIII	IX KAL.	F	IIII	4
XXIIII	VIII KAL.	B	V	5	XXIIII	IX KAL.	D	IIII	5	XXIIII	VIII KAL.	G	III	3
XXV	VII KAL.	C	IIII	4	XXV	VIII KAL.	E	III	4	XXV	VII KAL.	A	II	2
XXVI	VI KAL.	D	III	3	XXVI	VII KAL.	F	II	3	XXVI	VI KAL.	B	I	1
XXVII	V KAL.	E	II	2	XXVII	VI KAL.	G	I	2	XXVII	V KAL.	C	XXIX*	0
XXVIII	IIII KAL.	F	I	1	XXVIII	V KAL.	A	*	1	XXVIII	IIII KAL.	D	XXVIII	29
XXIX	III KAL.	G	XXIX*	0	XXIX	IIII KAL.	B	XXIX	29	XXIX	III KAL.	E	XXVII	28
XXX	PRID. KAL.	A	XXVIII	29	XXX	III KAL.	C	XXVIII	28	XXX	PRID. KAL.	F	XXVI	27
					XXXI	PRID. KAL.	D	XXVII	27					

KALEN-

KALENDARIVM IVLIANVM.

I HECATOMBAEON.	II METAGITNION.	III BOEDROMION
X DVLHAGIATHI.	XI MVHARRAMV.	XII TZEPHARV
X TAMVZ.	XI AB	XII ILVL
PANEMOS.	XI LOVS.	XII GORPIAEVS
VII IVLIVS.	VIII AVGVSTVS.	IX SEPTEMBER

Dies Mensis			EPACTÆ		Dies Mensis			EPACTÆ		Dies Mensis			EPACTÆ	
I	KAL.	G	XXV	26	I	KAL.	C	XXIIII	24	I	KAL.	F	XXII	23
II	VI NON.	A	XXIIII	25	II	IIII NON.	D	XXIII	23	II	IIII NON.	G	XXI	22
III	V NON.	B	XXIII	24	III	III NON.	E	XXII	22	III	III NON.	A	XX	21
IIII	IIII NON.	C	XXII	23	IIII	PRID. NON.	F	XXI	21	IIII	PRID. NON.	B	XIX	20
V	III NON.	D	XXI	22	V	NON.	G	XX	20	V	NON.	C	XVIII	19
VI	PRID. NON.	E	XX	21	VI	VIII ID.	A	XIX	19	VI	VIII ID.	D	XVII	18
VII	NON.	F	XIX	20	VII	VII ID.	B	XVIII	18	VII	VII ID.	E	XVI	17
VIII	VIII ID.	G	XVIII	19	VIII	VI ID.	C	XVII	17	VIII	VI ID.	F	XV	16
IX	VII ID.	A	XVII	18	IX	V ID.	D	XVI	16	IX	V ID.	G	XIIII	15
X	VI ID.	B	XVI	17	X	IIII ID.	E	XV	15	X	IIII ID.	A	XIII	14
XI	V ID.	C	XV	16	XI	III ID.	F	XIIII	14	XI	III ID.	B	XII	13
XII	IIII ID.	D	XIIII	15	XII	PRID. ID.	G	XIII	13	XII	PRID. ID.	C	XI	12
XIII	III ID.	E	XIII	14	XIII	ID.	A	XII	12	XIII	ID.	D	X	11
XIIII	PRID. ID.	F	XII	13	XIIII	XIX KAL.	B	XI	11	XIIII	XVIII KAL.	E	IX	10
XV	ID.	G	XI	12	XV	XVIII KAL.	C	X	10	XV	XVII KAL.	F	VIII	9
XVI	XVII KAL.	A	X	11	XVI	XVII KAL.	D	IX	9	XVI	XVI KAL.	G	VII	8
XVII	XVI KAL.	B	IX	10	XVII	XVI KAL.	E	VIII	8	XVII	XV KAL.	A	VI	7
XVIII	XV KAL.	C	VIII	9	XVIII	XV KAL.	F	VII	7	XVIII	XIIII KAL.	B	V	6
XIX	XIIII KAL.	D	VII	8	XIX	XIIII KAL.	G	VI	6	XIX	XIII KAL.	C	IIII	5
XX	XIII KAL.	E	VI	7	XX	XIII KAL.	A	V	5	XX	XII KAL.	D	III	4
XXI	XII KAL.	F	V	6	XXI	XII KAL.	B	IIII	4	XXI	XI KAL.	E	II	3
XXII	XI KAL.	G	IIII	5	XXII	XI KAL.	C	III	3	XXII	X KAL.	F	I	2
XXIII	X KAL.	A	III	4	XXIII	X KAL.	D	II	2	XXIII	IX KAL.	G	*	1
XXIIII	IX KAL.	B	II	3	XXIIII	IX KAL.	E	I	1	XXIIII	VIII KAL.	A	XXIX	29
XXV	VIII KAL.	C	I	2	XXV	VIII KAL.	F	XXIX *	0	XXV	VII KAL.	B	XXVIII	28
XXVI	VII KAL.	D	*	1	XXVI	VII KAL.	G	XXVIII	29	XXVI	VI KAL.	C	XXVII	27
XXVII	VI KAL.	E	XXIX	29	XXVII	VI KAL.	A	XXVII	28	XXVII	V KAL.	D	XXVI	26
XXVIII	V KAL.	F	XXVIII	28	XXVIII	V KAL.	B	XXVI	27	XXVIII	IIII KAL.	E	XXV	25
XXIX	IIII KAL.	G	XXVII	27	XXIX	IIII KAL.	C	XXV	26	XXIX	III KAL.	F	XXIIII	24
XXX	III KAL.	A	XXVI	26	XXX	III KAL.	D	XXIIII	25	XXX	PRID. KAL.	G	XXIII	23
XXXI	PRID. KAL.	B	XXV	25	XXXI	PRID. KAL.	E	XXIII	24					

KALENDARIVM IVLIANVM.

IIII PYANEPSION	V MAEMACTERION	VI POSIDEON
I RABIV PRIOR	II RABIV ALTER	III GIVMADIVN PRIOR
I TISRIN PRIOR	II TISRIN ALTER	III CONVN PRIOR
I HYPERBERETAEVS	II DIVS	III APELLAEVS
X OCTOBER	XI NOVEMBER	XII DECEMBER

Dies Mensis			EPACTÆ		*Dies Mensis*			EPACTÆ		*Dies Mensis*			EPACTÆ	
I	KAL.	A	XXII	22	I	KAL.	D	XX	21	I	KAL.	F	XX	[illegible]
II	VI NON.	B	XXI	21	II	IIII NON.	E	XIX	20	II	IIII NON.	G	XIX	[illegible]
III	V NON.	C	XX	20	III	III NON.	F	XVIII	19	III	III NON.	A	XVIII	18
IIII	IIII NON.	D	XIX	19	IIII	PRID. NON.	G	XVII	18	IIII	PRID. NON.	B	XVII	17
V	III NON.	E	XVIII	18	V	NON.	A	XVI	17	V	NON.	C	XVI	16
VI	PRID. NON.	F	XVII	17	VI	VIII ID.	B	XV	16	VI	VIII ID.	D	XV	15
VII	NON.	G	XVI	16	VII	VII ID.	C	XIIII	15	VII	VII ID.	E	XIIII	14
VIII	VIII ID.	A	XV	15	VIII	VI ID.	D	XIII	14	VIII	VI ID.	F	XIII	13
IX	VII ID.	B	XIIII	14	IX	V ID.	E	XII	13	IX	V ID.	G	XII	12
X	VI ID.	C	XIII	13	X	IIII ID.	F	XI	12	X	IIII ID.	A	XI	11
XI	V ID.	D	XII	12	XI	III ID.	G	X	11	XI	III ID.	B	X	10
XII	IIII ID.	E	XI	1	XII	PRID. ID.	A	IX	10	XII	PRID. ID.	C	IX	9
XIII	III ID.	F	X	0	XIII	ID.	B	VIII	9	XIII	ID.	D	VIII	8
XIIII	PRID. ID.	G	IX	9	XIIII	XVIII KAL.	C	VII	8	XIIII	XIX KAL.	E	VII	7
XV	ID.	A	VIII	8	XV	XVII KAL.	D	VI	7	XV	XVIII KAL.	F	VI	6
XVI	XVII KAL.	B	VII	7	XVI	XVI KAL.	E	V	6	XVI	XVII KAL.	G	V	5
XVII	XVI KAL.	C	VI	6	XVII	XV KAL.	F	IIII	5	XVII	XVI KAL.	A	IIII	4
XVIII	XV KAL.	D	V	5	XVIII	XIIII KAL.	G	III	4	XVIII	XV KAL.	B	III	3
XIX	XIIII KAL.	E	IIII	4	XIX	XIII KAL.	A	II	3	XIX	XIIII KAL.	C	II	2
XX	XIII KAL.	F	III	3	XX	XII KAL.	B	I	2	XX	XIII KAL.	D	I	1
XXI	XII KAL.	G	II	2	XXI	XI KAL.	C	*	1	XXI	XII KAL.	E	XXIX	0
XXII	XI KAL.	A	I	1	XXII	X KAL.	D	XXIX	*	XXII	XI KAL.	F	XXVIII	29
XXIII	X KAL.	B	XXIX*	0	XXIII	IX KAL.	E	XXVIII	29	XXIII	X KAL.	G	XXVII	28
XXIIII	IX KAL.	C	XXVIII	29	XXIIII	VIII KAL.	F	XXVII	28	XXIIII	IX KAL.	A	XXVI	27
XXV	VIII KAL.	D	XXVII	28	XXV	VII KAL.	G	XXVI	27	XXV	VIII KAL.	B	XXV	26
XXVI	VII KAL.	E	XXVI	27	XXVI	VI KAL.	A	XXV	26	XXVI	VII KAL.	C	XXIIII	22
XXVII	VI KAL.	F	XXV	26	XXVII	V KAL.	B	XXIIII	25	XXVII	VI KAL.	D	XXIII	24
XXVIII	V KAL.	G	XXIIII	25	XXVIII	IIII KAL.	C	XXIII	24	XXVIII	V KAL.	E	XXII	35
XXIX	IIII KAL.	A	XXIII	24	XXIX	III KAL.	D	XXII	23	XXIX	IIII KAL.	F	XXI	22
XXX	III KAL.	B	XXII	23	XXX	PRID. KAL.	E	XXI	22	XXX	III KAL.	G	XX	21
XXXI	PRID. KAL.	C	XXI	22					21	XXXI	PRID. KAL.	A	XIX	20

PRIMA TABVLA ANTICIPATIONVM LVNAE ET EPACTARVM AEQVABILIVM.

Cycli παρηχή-σεως collecti.	Dies [illegible]	I	II	III	IIII	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII	XIII	XIIII	XV	XVI	XVII	XVIII	XIX
0	0	21	2	13	24	5	16	27	8	19	*	11	22	3	14	25	6	17	28	9
304	1	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10
608	2	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	*	11
912	3	24	5	16	27	8	19	*	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12
1216	4	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13
1520	5	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	*	11	22	3	14
1824	6	27	8	19	*	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15
2128	7	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16
2432	8	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	*	11	22	3	14	25	6	17
2736	9	*	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18
3040	10	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19
3344	11	2	13	24	5	16	27	8	19	*	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20
3648	12	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21
3952	13	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	*	11	22
4256	14	5	16	27	8	19	*	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23
4560	15	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24
4864	16	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	*	11	22	3	14	25
5168	17	8	19	*	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26
5472	18	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27
5776	19	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	*	11	22	3	14	25	6	17	28
6080	20	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29
6384	21	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	*
6688	22	13	24	5	16	27	8	19	*	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1
6992	23	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2
7296	24	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	*	11	22	3
7600	25	16	27	8	19	*	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4
7904	26	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5
8208	27	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	*	11	22	3	14	25	6
8512	28	19	*	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7
8816	29	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8

SECVNDA TABVLA CHARACTERISMI

NOVILVNIORVM NVMERI AVREI.

PARS PRIOR.

	Numerus Aureus.		0	19	38	57	76	95	114	133	152	171	190	209	228
	I	VIII April.	2 Q 1	5 G 4	7 d 6	3 S 2	6 I 1	1 f 7	4 V 3	7 L 6	3 B 2	5 Y 4	1 N 7	4 D 3	6 a 5
Emb.	II	XXVIII Mar.	6 c 5	2 R 1	5 I 4	7 c 6	3 T 2	6 L 5	2 B 1	4 X 3	7 N 6	3 D 2	5 Z 4	1 P 7	4 F 3
	III	XVI April.	5 Z 4	1 P 7	4 F 3	6 b 5	2 R 1	5 G 4	7 d 6	3 T 2	6 K 5	2 A 1	4 V 3	7 M 6	3 C 2
	IIII	V April.	3 E 2	5 b 4	1 Q 7	4 G 3	6 d 5	2 S 1	5 I 4	7 f 6	3 V 2	5 L 5	2 B 1	4 Y 3	7 b 6
Emb.	V	XXV Mar.	7 Q 6	3 G 2	5 d 4	1 S 7	4 I 3	6 f 5	2 V 1	5 L 4	1 B 7	3 Y 2	6 N 5	2 D 1	4 a 3
	VI	XIII April.	6 N 5	2 D 7	4 a 3	7 P 6	3 F 2	5 c 4	1 R 7	4 H 3	6 e 5	2 T 1	5 K 4	1 A 7	3 X c
Emb.	VII	II April.	3 Z 2	6 P 5	2 F 1	4 b 3	7 R 6	3 G 2	5 d 4	1 S 7	4 K 3	7 A 6	2 V 1	5 M 4	1 C 7
	VIII	XXI April.	2 V 1	5 M 4	1 C 7	3 Y 2	6 O 5	2 E 1	4 a 3	7 Q 6	3 G 2	5 c 4	1 S 7	4 I 3	6 e 5
	IX	X April.	7 B 6	2 Y 1	5 N 4	1 D 7	3 a 2	6 P 5	2 F 1	4 c 3	7 R 6	3 H 2	5 e 4	1 T 7	4 K 3
Emb.	X	XXX Mar.	4 N 3	7 D 6	2 a 1	5 P 4	1 F 7	3 c 2	6 R 5	2 H 1	4 e 3	7 T 6	3 K 2	6 A 5	1 X 7
	XI	XVIII April.	3 K 2	6 A 5	1 X 7	4 M 3	7 C 6	2 Z 1	5 O 4	1 E 7	3 b 2	6 Q 5	2 G 1	4 d 3	7 S 6
	XII	VII April.	7 V 6	3 M 2	6 C 5	1 Y 7	4 O 3	7 E 6	2 a 1	5 Q 4	1 G 7	3 e 2	6 S 5	2 I 1	4 e 3
Emb.	XIII	XXVII Mar.	5 B 4	7 Y 6	3 N 2	6 D 5	1 a 7	4 P 3	7 F 6	2 c 1	5 R 4	1 H 7	3 e 2	6 T 5	2 K 1
	XIIII	XIIII April.	3 e 2	6 T 5	2 K 1	5 A 4	7 X 6	3 M 2	6 C 5	1 Z 7	4 O 3	7 E 6	2 b 1	5 Q 4	1 G 7
	XV	IIII April.	1 K 7	4 A 3	6 X 5	2 M 1	5 C 4	7 Z 6	3 O 2	6 E 5	1 b 7	4 Q 3	7 G 6	2 d 1	5 S 4
Emb.	XVI	XXIIII Mar.	5 V 4	1 M 7	4 c 3	6 Y 5	2 O 1	5 E 4	7 a 6	3 Q 2	6 G 5	1 c 7	4 R 3	7 I 6	2 e 1
	XVII	XI April.	4 S 3	7 I 6	2 e 1	5 T 4	1 L 7	3 B 2	6 X 5	2 N 1	5 D 4	7 Z 6	3 P 2	6 F 5	1 b 7
Emb.	XVIII	XXXI Mar.	1 e 7	4 T 3	7 K 6	3 A 2	5 X 4	1 M 7	4 C 3	6 Z 5	2 O 1	5 E 4	7 b 6	3 Q 2	6 G 5
	XIX	XIX April.	7 b 6	3 Q 2	6 G 5	1 d 7	4 S 3	7 I 6	2 f 1	5 V 4	1 L 7	4 B 3	6 Y 5	2 N 1	5 D 4

TABVLÆ CHARACTERISMI NOVILVNIORVM

PARS POSTERIOR.

	Numerus Aureus.		0	19	38	57	76	95	114	133	152	171	190	209	228
	I	X Martij	1 A 7	3 V 2	6 M 5	2 C 1	4 Y 3	7 N 6	3 E 2	5 a 4	1 P 7	4 G 3	6 c 5	2 R 1	5 I 4
Emb.	II	XXVII Februa.	5 L 4	1 B 7	3 Y 2	6 N 5	2 D 1	4 a 3	7 P 6	3 F 2	5 c 4	1 R 7	4 H 3	6 e 5	2 T 1
	III	XVIII Martij	4 H 3	6 e 5	2 T 1	5 K 4	1 A 7	3 X 2	6 M 5	2 C 1	4 Z 3	7 O 6	3 E 2	5 b 4	1 Q 7
	IIII	VII Marti	1 T 7	4 K 3	7 A 6	2 Y 1	5 M 4	1 C 7	3 Z 2	6 O 5	2 E 1	4 b 3	7 Q 6	3 G 2	5 d 4
Emb.	V	VI Kal. Mar. post.	6 A 5	1 V 7	4 M 3	7 D 6	2 Y 1	5 N 4	1 E 7	3 a 2	6 P 5	2 G 1	4 c 3	7 R 6	3 I 2
	VI	XIIII Mart.	4 c 3	7 R 6	3 I 2	5 c 4	1 T 7	4 L 3	7 B 6	2 X 1	5 N 4	1 D 7	3 Z 2	6 O 5	2 F 1
Emb.	VII	IIII Mart.	2 H 1	4 c 3	7 T 6	3 K 2	6 A 5	1 X 7	4 M 3	7 C 6	2 e 1	5 O 4	1 E 7	3 b 2	6 Q 5
	VIII	XXIII Mart.	1 E 7	3 b 2	6 Q 5	2 G 1	4 d 3	7 S 6	3 I 2	5 f 4	1 V 7	4 L 3	7 B 6	2 Y 1	5 N 4
	IX	XI Mart.	5 Q 4	1 G 7	3 d 2	6 S 5	2 I 1	4 f 3	7 V 6	3 L 2	6 B 5	1 Y 7	4 N 3	7 D 6	2 a 1
Emb.	X	XXVI Februar.	7 c 6	5 R 4	1 I 7	3 e 2	6 T 5	2 L 1	5 B 4	7 X 6	3 M 2	6 D 5	1 Z 7	4 O 3	7 F 6
	XI	XX Mart.	1 Z 7	4 P 3	7 F 6	2 b 1	5 Q 4	1 G 7	3 d 2	6 S 5	2 K 1	5 A 4	7 V 6	3 M 2	6 C 5
	XII	VIII Martij	6 E 5	1 b 7	4 Q 3	7 G 6	2 d 1	5 S 4	1 I 7	3 f 2	6 V 5	2 L 1	5 B 4	7 Y 6	3 N 2
Emb.	XIII	V Kal. Mart.	3 Q 2	6 G 5	1 d 7	4 S 3	7 I 6	2 f 1	5 V 4	1 L 7	4 B 3	6 Y 5	2 N 1	5 D 4	7 [illegible]
	XIIII	XVI Mart.	2 N 1	5 D 4	7 a 6	3 P 2	6 F 5	1 c 7	4 R 3	7 H 6	2 e 1	5 T 4	1 K 7	4 A 3	6 X 5
	XV	V Mart.	6 Z 5	2 O 1	5 F 4	7 b 6	3 Q 2	6 G 5	1 d 7	4 S 3	7 K 6	3 A 2	5 V 4	1 M 7	4 C 3
Emb.	XVI	XXIII Februa.	4 E 3	6 b 5	2 Q 1	5 G 4	7 d 6	3 S 2	6 I 5	1 f 7	4 V 3	7 L 6	3 B 2	5 Y 4	1 N 7
	XVII	XIII Mart.	3 B 2	5 Y 4	1 N 7	4 D 3	6 a 5	2 P 1	5 F 4	7 c 6	3 R 2	6 H 5	1 e 7	4 T 3	7 K 6
Emb.	XVIII	II Mart.	7 N 6	3 D 2	5 a 4	1 P 7	4 F 3	7 c 6	2 R 1	5 H 4	7 e 6	3 T 2	6 K 5	2 A 1	4 X 3
	XIX	XXI Marti.	6 K 5	2 A 1	4 X 3	7 M 6	3 C 2	5 Z 4	1 O 7	4 E 3	6 b 5	2 Q 1	5 G 4	7 d 6	3 S 2

TERTIA TABVLA ÆQVATIONIS NOVILVNIORVM.

A	247	N	3211	b	6175
B	494	O	3458	c	6422
C	741	P	3705	d	6669
D	988	Q	3952	e	6916
E	1235	R	4199	f	7163
F	1482	S	4446	g	7410
G	1729	T	4693	h	7657
H	1976	V	4940	i	7904
I	2223	X	5187	k	8151
K	2470	Y	5434	l	8398
L	2717	Z	5681	m	8645
M	2964	a	5928	n	8892

DEFINITIONES.

I *Epactæ Lunares est excessus Solis supra Lunam progrediens per undecim, donec in triginta præcise incurrat.*

II *Epacta æquabilis est, quæ consurgit ex accessione undecim ad Epactam anni antecedentis.*

III *Epacta æquata est, quæ ad characterem primi nouilunij castigata, vera nouilunia ciuilia per totum annum indicat.*

IIII *Primum nouilunium est prima dies Nisan Dionysiani.*

V *Characterismus nouilunij est feria, a qua nouilunium ciuile incipit.*

VI Μετάβασις ἐπακτῆς, *est transitus epactæ a die in diem.*

VII Μετέμπτωσις *est transitus Epactæ in consequentia.*

VIII Προέμπτωσις *est transitus Epactæ in antecedentia.*

IX Μεταβολὴ ἐπακτῆς, *Mutatio Epactæ, quando Epacta augetur unitate* κατὰ προήγησιν σελήνης.

X προήγησις σελήνης *est motus Lunæ in antecedentia.*

XI *Cyclus* προηγήσεως *est systema enneadecaeteridon* XVI, *quo interuallo fit* προήγησις *Lunaris vnius diei.*

XII μεταβολὴ χαρακτηρισμοῦ, *est mutatio feriæ primi nouilunij.*

XIII *Cyclus characterismi, est systema enneadecaeteridum* XIII, *quo interuallo feriæ nouilunij primi pene redeunt in orbem.*

XIIII ἔνη καὶ νέα, *id est vetus noua Luna, est trigesima dies a iugo Lunæ, interuallum, in quo Luna intra duas meridies, a fine mensis antecedentis ciuilis, ad initium sequentis, transitum facit. Vocetur Interlunium.*

XV *Terminus Paschalis est quartadecima Luna vernalis.*

XVI *Citimus Terminus Paschalis est Epacta æquinoctialis.*

XVII *Remotissimus Terminus Paschalis est Epacta æquinoctialem Epactam excedens unitate.*

XVIII *Epactæ mensium sunt* XI *numeri, qui cum epacta Lunari, & quota mensis indicant ætatem Lunæ.*

XIX *Epacta plenilunij, est, quæ plenilunium indicat.*

CANON PRIMVS.

Data anno periodi Iulianæ numerum aureum inuenire.

Accipe numerum proxime minorem in Tabula tertia, cum sua litera. Eum abijce ex anno dato periodi Iulianæ. A residuo iterum abijce numerum proxime minorem in fronte Tabulæ secundæ. Residuum est numerus aureus.

Esto propositus annus periodi Iulianæ 6317. Accipio numerum proxime minorem in Tabula tertia

tertia 6175, cum litera b, quam seorsum seruo. Deducto minore de maiore, relinquitur 142. Numerus proxime minor in fronte Tabulæ secundæ 133 de 142 deductus relinquit 9 numerum aureum currentem in anno proposito 6317.

SCHOLION. *Numerus frontalis 133, & numerus aureus IX in latere Tabulæ sunt duo anguli oppositi in parallelogrammo orthogonio, cuius duo latera maiora sunt [I, 133,] & [IX, 4. c. 3] latera autem minora [I, IX] & [133 4. c. 3.] Hoc est cella, in qua designata sunt 4. c. 3: quæ cella semper a vulgo πιναξογράφων dicitur angulus communis, a Ptolemaeo πεζοπλίς. Itaque angulus communis est is, qui perpendicularis est numero frontali. Quum igitur mentio fiet anguli communis, aut τῆς πεζοπλίδος, intellige semper cellam perpendicularem numero frontali, quæ cum numero aureo facit alterum latus Tetragoni. Græcis etiam dicitur συνδρομὴ τῶν ψήφων ἐκ διαστημάτων, concursus numerorum ex interuallis.*

CANON SECVNDVS.

Dato anno periodi Iulianæ προήγησιν Lunæ inuenire.

Accipe numerum proxime minorem in Tabula prima. Numerus ei appositus est προήγησις quæsita.

Proposito anno periodi Iulianæ 6317, numerus proxime minor in Tabula secunda est 6050. cui appositus est 20. Aio igitur a capite periodi, ad hoc sæculum, Lunam anteuertisse priscam Epocham dies 20.

CANON TERTIVS.

Dato anno periodi Iulianæ Epactam æquabilem inuenire.

Habeas numerum aureum, & numerum προηγήσεως. In Tabula prima numerus aureus in fronte, numerus προηγήσεως in latere dat Epactam in angulo communi.

In proposito anno 6317 numerus aureus IX in fronte primæ Tabulæ, item 20 numerus προηγήσεως in latere in communi angulo dat Epactam 9. Quare aio hoc anno 6317 Epactam æquabilem esse 9.

CANON QVARTVS.

Dato anno periodi Iulianæ, scire quando characterismus nouilunij propositi mutauit, aut, si non mutauit, quando fiet eius mutatio.

In Tabula tertia Cycli collecti characterismi habent a latere literas singulas, quas seruare seorsim iubemus, quum numeros proxime minores ab annis periodi Iulianæ abijcere præcipimus. Easdem literas inuenies in cellis Tabulę secundę inter duos characterismos, siue duas ferias. Inuenta cella, siue angulo communi, si litera, quam seorsim seruasti, est prior ea, quæ exstat in angulo communi, accipe feriam priorem. Sin autem litera, quam reseruasti, fuerit posterior ea, quæ est in cella, sumatur feria posterior.

In proposito anno 6317 numerus aureus est 9, per Canonem primum: litera, quam reseruasti, b, per eundem Canonem. Angulus communis, quem reperisti, 4. c. 3, per Scholion eiusdem Canonis. At b est prius, quam c. Ergo per antecedentē doctrinam, adhuc 4 feria retinenda est. Nondum igitur characterismus mutauit. Volo scire, quando mutabit, hoc est, quando fiet μεταβολὴ χαρακτηρισμοῦ per defin. XII. Certum est enim mutationi locum fore, quando accipietur numerus in tertia Tabula, qui habet c. Nam eadem litera c est in cella proposita. Numerus igitur, cui congruit c, est 6422. Numerus autem frontalis in prima Tabula nempe 133, cum aureo numero laterali 9, componit 142; & cum 6422 fient simul 6564. Itaque aio, currente numero aureo 9, non prius mutationi charaterismi locum fore, quam annus periodi Iulianæ 6564 inciderit.

COROLLARIVM. *Colligitur mutationem characterismi non solum in eodem anno enneadecaeteridos, sed etiam in eodem anno magni Cycli committi. Nam hic annus propositus 6317, est nonus enneadecaeteridos Lunaris, siue numeri aurei, & idem est annus 142 magni Cycli characterismi, qui est enneadecaeteridon* XIII.

ALIVD EXEMPLVM. Anno proximo 6318, numerus aureus erit X, angulus communis 2. H. 1. Quia litera b, quam reseruasti, est longe posterior, quam H litera τῆς πεζοπλίδος, siue anguli communis, per doctrinam antecedentem, iam dudum facta est mutatio ferię secundę in feriam primam, per definit. XII. Vis scire quando? In Tabula tertia accipe numerum,

qui habet literam H. Is est 1976. Et iste annus est 143 Cycli magni, qui cum 1976 dat 2119. Aio igitur mutationem feriæ secundæ in primam accidisse anno periodi Iulianæ 2119.

SCHOLION. *Non opus est monere, literam, quam reseruasti, per totum magnum Cyclum durare, hoc est, ab anno periodi Iulianæ, 6176, ad annum 6423, & quum annus præsens sit 142 Cycli magni, adhuc superesse 106 ad initium alterius. Itaque prout litera, quam reseruasti, erit prior, aut posterior, quam litera, quæ est in cella communi, priorem, aut posteriorem feriam sumes. Quæ est doctrina præstantissima, & expeditissima.*

CANON QVINTVS.

Dato anno periodi Iulianæ, locum nouilunij primi reperire.

Habeas numerum προηγήσεως, & numerum aureum. Abijce ab epocha prisca numeri aurei propositi numerum προηγήσεως. Vbi consistet numerus, ibi est locus nouilunij, aut saltem ἔνη καὶ νέα.

In anno proposito 6317 numerus προηγήσεως est 20, numerus aureus IX. Epocha numeri aurei IX prisca in Tabula prima, X Aprilis. Coniungo X dies Aprilis cum XXXI diebus Martij. Fiunt 41 dies, de quibus deductis 20 προηγήσεως, relinquitur XXI dies Martij locus novilunij, aut ἔνη καὶ νέα.

CANON SEXTVS.

Dato anno periodi Iulianæ, nouilunium primum reperire.

Habeas literam Dominicalem, & locum nouilunij, & feriam nouilunij.

In proposito anno 6317 litera Dominicalis G per Canonem tertium capitis secundi. locus nouilunij iam inventus XXI Martij, feria nouilunij quarta, per canonem quartum hujus. Si litera Dominicalis G, ergo feria quarta C. Quod si locus nouilunij habet eandem literam, nihil ultra quærendum. Atqui locus nouilunij inventus, nempe XXI Martij, habet C. Ergo XXI Martij est verus locus nouilunij primi ciuilis, vel ἔνης καὶ νέας in anno proposito 6317.

CANON SEPTIMVS.

Loco nouilunij primi reperto, Epactam æquabilem æquare.

Nullum est negotium. Si Epacta æquabilis est e regione nouilunij veri ciuilis; non opus habet Castigatione. Sin autem, ea, quæ est e regione veri nouilunij, erit Epacta æquata, siue castigata.

Hoc anno proposito 6317, Epacta æquabilis est 9, per Canonem tertium huius. E regione veri nouilunij, nempe XXI Martij, est Epacta IX. Quare non opus habet castigatione ea, quam invenimus in Tabula secunda: quandoquidem eadem est per se æquata.

CANON OCTAVVS.

Nouilunia per totum annum indicare.

Vbicunque Epacta castigata reperitur, ibi est nouilunium ciuile, vel ἔνη καὶ νέα ut in hoc anno 6317, ubicunque reperies IX Epactam, ibi incipit mensis Lunaris ciuilis.

CAVTELA. *In Kalendario Iuliano duplex est Epacta, altera litera Latina numerali, altera litera Sarracenica. Epacta Sarracenica locum non habet, nisi quum nouilunium primum incidit in XXXI Martij, & in Aprilem mensem. A Kalendis Martij, ad XXXI Martij, Epacta literalis, siue Latina, indicat nouilunia. Vt in anno proposito 6317, Epacta IX, quæ est e regione XXI Martij, indicabit nouilunia, non Epacta Sarracenica 10, quæ est e regione eiusdem diei XXI Martij. Ast anno præterito 6316, litera Dominicali currente B, nouilunium incidit in feriam sextam Kal. Aprilis. Vbi non Epacta literalis XXVIII assumenda, sed Sarracenica 28. Quæ anno præterito, ubicunque reperitur, ibi indicat fuisse nouilunium verum ciuile.*

CANON NONVS.

Epactam Sarracenicam in literalem mutare.

Anno præterito 1603 litera Dominicalis erat B, numerus aureus VIII. Abiectis 6175 de 6316, cum residuo 141, confero me in priorem partem Tabulæ secundæ, & sub proxime minore frontali 133, e regione aurei numeri VIII, in angulo communi occurrit 7. Q. 6. Quia b, quam retinui, est posterior, quam Q, ideo per superiorem doctrinam, 6 feria erit nouilunium Nisan Dionysiani Kal. Aprilis. Epacta Sarracenica igitur 28 erit assumenda, quia nouilunium incidit in Aprili. Volo eam in literalem Epactam mutare. Confero me in posteriorem partem eiusdem Tabulæ. In eadem cella sub eodem frontali numero 133, e regione VIII aurei numeri, occurrit feria, 5, f, 4. Quia b retenta est prior, quam f, ideo feria quinta

quinta fuit nouilunium Adar Dionysiani, III Martij, ubi Epacta Latina XXVII, quæ per totum annum indicabit nouilunium, vt Epacta Sarracenica opus non sit.

CANON DECIMVS.

Dato anno periodi Iulianæ, ἔνην καὶ νέαν in mense Martio scire.

Accipe complementum Epactę Lunaris castigatę, hoc est numerum, qui Epactæ deest ad XXX complenda. Illud complementum est dies mensis, in qua committitur ἔνη καὶ νέα. In hoc anno 6317, epacta Lunaris est IX. Ad complendum XXX desunt XXI. Ergo in XXI Martij erit ἔνη καὶ νέα. Hoc est inter meridiem XX, & meridiem XXI, erit nouilunium, quod est interuallum νυχθημέρου.

CANON VNDECIMVS.

Dato anno periodi Iulianæ, in dato omni mense post Martium, ἔνην καὶ νέαν scire.

Prius ἐν προθεωρίας λόγῳ hoc tene, Epactas mensium esse XI per definit. XVIII, easque ab Aprili numerari: quarum series hæc est I. II. III. IIII. V. VII. VII. IX. IX. XI. XI. I est Aprilis. II Mai, III Iuni, IIII Iulij. & ita deinceps. Eæ hoc disticho technico memoriter tenebuntur.

Aula Beatorum Cælestis Detur Eisdem.
Gens Gratis Illos Iterum Laudare Memento.

Aula incipit ab A. quæ unitatem significat. Ideo Aprilis Epacta, unica est. Beata incipit a B, quæ est secunda Alphabeti, ideoque binarium numerum indicat, qui debetur Maio. Sic de alijs. His animaduersis, in hoc anno 6317 volo scire quota mensis Augusti fiet ἔνη καὶ νέα. Prius videndum, mensis datus quotus sit ab Aprili, & ei congruentem Epactam assumere: deinde Epactam mensis cum Epacta Lunari componere. Complementum aggregati erit dies mensis dati, in quo erit ἔνη καὶ νέα. Vt, Epacta Augusti est V, quæ quinta est ordine, ut Augustus est quintus ab Aprili. Epacta Lunaris cum Epacta mensis composita fiunt XIIII. Complementum XVI. Tot enim desunt ad XXX complenda. In XVI igitur Augusti erit ἔνη καὶ νέα.

MONITVM. *Quando Epacta Lunaris cum Epacta mensis composita excedet XXX, abiectis XXX, reliquum cum complemento dabit ἔνην καὶ νέαν. Vt anno præterito Epacta Lunaris XXVIII cum Epacta Augusti V componit XXXIII. Abiectis XXX remanent III, quorum complementum est XXIX. Itaque XXIX Augusti fuit ἔνη καὶ νέα.*

CANON DVODECIMVS.

In dato anno periodi Iulianæ, Epactam plenilunij inuenire.

Ab Epacta lunari aufer XIIII per regulam perpetuam. Reliquum est Epacta Lunaris. An. 6318. Epacta Lunaris erit XX. deductus XIIII, remanet Epacta plenilunij VI. Si Epacta Lunaris minor sit, quam vt ex ea deductio XIIII fieri possit, accommodata integritate mensis, nempe XXX, fiat deductio. Hoc anno 6317 Epacta Lunaris IX minor est, quam ut XIIII ex ea detrahi possint: accommodatis XXX, fiunt XXXIX. deductis XIIII, remanet Epacta plenilunij XXV. Ea per totum annum in Kalendario plenilunium notabit.

CANON TERTIVSDECIMVS.

In dato anno periodi Iulianæ & mense, plenilunium scire.

In martio complementum Epactæ plenilunij erit dies mensis, in quo plenilunium fit. Vt hoc anno complementum Epactæ XXV est V. Igitur quinta Martij fuit plenilunium. In reliquis mensibus per Canonem X coniunge Epactas mensis cum Epacta plenilunij. Complementum erit dies mensis congruens plenilunio. Nam eadem prorsus est methodus.

CANON QVARTVSDECIMVS.

In dato anno periodi Iulianæ, & dati mensis die, ætatem Lunæ scire.

Aggregato diei mensis propositæ, Epactæ Lunaris, & Epactarum mensium per regulam perpetuam adde unitatem.

In proposito anno 6317 esto data dies III Iulij. Volo scire ætatem Lunæ, id est, quota Luna sit a iugo, siue coitu Solis. Cum III mensis, Epacta IX, & epactis mensis IIII aggregantur XVI. Addo aggregato unitatem. Aio III Iulij die anni propositi 6317, fuisse Lunam decimamseptimam.

MONITVM. *In hac, & similibus inuestigationibus, abijcienda sunt XXX, ubi ratio exigit * hoc est, quando aggregatum excessit XXX.*

Breuius. Per regulam perpetuam adde unitatem epactæ, & procede cum epactis mensium, & die proposita, ut supra. Eodem methodus recidit.

CAPVT QVARTVM.

KALENDARIVM ANNI CÆLESTIS.

♎ ZYGON. DIES XXX.

Dies Mensis	Regulares.	Epactæ.	Cyclus Iudaicus.	MENSES IVDAICI.	Dies Iuliani
1	7	29			26 Oct.
2	1	28	II	MARCHESWAN	27
3	2	27	X	MARCHESWAN	28
4	3	26			29
5	4	25	XVIII	MARCHESWAN	30
6	5	24	VII	MARCHESWAN	31
7	6	23	XV	MARCHESWAN	1 Nov.
8	7	22			2
9	1	21	IIII	MARCHESWAN	3
10	2	20			4
11	3	19	XII	MARCHESWAN	5
12	4	18	I	MARCHESWAN	6
13	5	17			7
14	6	16	IX	MARCHESWAN	8
15	7	15	XVII	CASLIV	9
16	1	14			10
17	2	13	VI	CASLEV	11
18	3	12			12
19	4	11	XIIII	CASLEV	13
20	5	10	III	CASLEV	14
21	6	9	XI	CASLEV	15
22	7	8			16
23	1	7	XIX	CASLEV	17
24	2	6			18
25	3	5	VIII	CASLEV	19
26	4	4	XVI	CASLEV	20
27	5	3			21
28	6	2	V	CASLEV	22
29	7	1			23
30	1	*	XIII	CASLEV	24

♏ SCORPION. DIES XXX.

Dies Mensis.	Regulares.	Epactæ.	Cyclus Iudaicus.	MENSES IVDAICI	Dies Iuliani.
1	2	29	II	CASLEV	25 Nov.
2	3	28	X	CASLEV	26
3	4	27			27
4	5	26	XVIII	CASLEV	28
5	6	25	VII	CASLEV	29
6	7	24	XV	CASLEV	30
7	1	23			1 Dec.
8	2	22	IIII	CASLEV	2
9	3	21			3
10	4	20	XII	CASLEV	4
11	5	19	I	CASLEV	5
12	6	18			6
13	7	17	IX	CASLEV	7
14	1	16	XVII	TEBETH	8
15	2	15			9
16	3	14	VI	TEBETH	10
17	4	13			11
18	5	12	XIIII	TEBETH	12
19	6	11	III	TEBETH	13
20	7	10	XI	TEBETH	14
21	1	9			15
22	2	8	XIX	TEBETH	16
23	3	7			17
24	4	6	VIII	TEBETH	18
25	5	5	XVI	TEBETH	19
26	6	4			20
27	7	3	V	TEBETH	21
28	1	2			22
29	2	1	XIII	TEBETH	23
30	3	29*			24

♐ TOXON. DIES XXIX.

Dies Mensis.	Regulares.	Epactæ.	Cyclus Iudaicus.	MENSES IVDAICI	Dies Iuliani.
1	4	28	II	TEBETH	25 Dec.
2	5	27	X	TEBETH	26
3	6	26			27
4	7	25	XVIII	TEBETH	28
5	1	24	VII	TEBETH	29
6	2	23	XV	TEBETH	30
7	3	22			31
8	4	21	IIII	TEBETH	1 Ianu.
9	5	10			2
10	6	19	XII	TEBETH	3
11	7	18	I	TEBETH	4
12	1	17			5
13	2	16	IX	TEBETH	6
14	3	15	XVII	SEBAT	7
15	4	14			8
16	5	13	VI	SEBAT	9
17	6	12			10
18	7	11	XIIII	SEBAT	11
19	1	10	III	SEBAT	12
20	2	9	XI	SEBAT	13
21	3	8			14
22	4	7	XIX	SEBAT	15
23	5	6			16
24	6	5	VIII	SEBAT	17
25	7	4	XVI	SEBAT	18
26	1	3			19
27	2	2	V	SEBAT	20
28	3	1			21
29	4	*	XIII	SEBAT	22

KALENDA-

KALENDARIVM ANNI CÆLESTIS.

♑ AEGON. DIES XXIX.

Dies Mensis.	Regulares.	Epactæ.	Cyclus Iudaicus.	MENSES IVDAICI.	Dies Iuliani
1	5	29	II	SEBAT	23. Ian.
2	6	28	X	SEBAT	24
3	7	27			25
4	1	26	XVIII	SEBAT	26
5	2	25	VII	SEBAT	27
6	3	24	XV	SEBAT	28
7	4	23			29
8	5	22	IIII	SEBAT	30
9	6	21			31
10	7	20	XII	SEBAT	1 Feb.
11	1	19	I	SEBAT	2
12	2	18			3
13	3	17	IX	SEBAT	4
14	4	16	XVII	ADAR prior	5
15	5	15			6
16	6	14	VI	ADAR prior	7
17	7	13			8
18	1	12	XIIII	ADAR prior	9
19	2	11	III	ADAR prior	10
20	3	10	XI	ADAR prior	11
21	4	9		ADAR prior	12
22	5	8	XIX	ADAR prior	13
23	6	7			14
24	7	6	VIII	ADAR prior	15
25	1	5	XVI	ADAR post.	16
26	2	4			17
27	3	3	V	ADAR post.	18
28	4	2			19
29	5	1	XIII	ADAR post.	20

♒ HYDRON. DIES XXX.

Dies Mensis.	Regulares.	Epactæ.	Cyclus Iudaicus.	MENSES IVDAICI.	Dies Iuliani.
1	6	29*			21 Feb.
2	7	28	II	ADAR post.	22
3	1	27	X	ADAR post.	23
4	2	26			o
5	3	25	XVIII	ADAR post.	24
6	4	24	VII	ADAR post.	25
7	5	23	XV	ADAR post.	26
8	6	22			27
9	7	21	IIII	ADAR post.	28
10	1	20			1 Mar.
11	2	19	XII	ADAR post.	2
12	3	18	I	ADAR post.	3
13	4	17			4
14	5	16	IX	ADAR post.	5
15	6	15	XVII	ADAR post.	6
16	7	14			7
17	1	13	VI	ADAR post.	8
18	2	12			9
19	3	11	XIIII	ADAR post.	10
20	4	10	III	ADAR post.	11
21	5	9	XI	ADAR post.	12
22	6	8			13
23	7	7	XIX	ADAR post.	14
24	1	6			15
25	2	5	VIII	ADAR post.	16
26	3	4	XVI	NISAN	17
27	4	3			18
28	5	2	V	NISAN	19
29	6	1			20
30	7	*	XIII	NISAN	21

♓ ICHTHYON. DIES XXX.

Dies Mensis.	Regulares.	Epactæ.	Cyclus Iudaicus.	MENSES IVDAICI	Dies Iuliani.
1	1	29	II	NISAN	22 Mar.
2	2	28	X	NISAN	23
3	3	27			24
4	4	26	XVIII	NISAN	25
5	5	25	VII	NISAN	26
6	6	24	XV	NISAN	27
7	7	23			28
8	1	22	IIII	NISAN	29
9	2	21			30
10	3	20	XII	NISAN	31
11	4	19	I	NISAN	1 Apr.
12	5	18			2
13	6	17	IX	NISAN	3
14	7	16	XVII	NISAN	4
15	1	15			5
16	2	14	VI	NISAN	6
17	3	13			7
18	4	12	XIIII	NISAN	8
19	5	11	III	NISAN	9
20	6	10	XI	NISAN	10
21	7	9			11
22	1	8	XIX	NISAN	12
23	2	7			13
24	3	6	VIII	NISAN	14
25	4	5	XVI	IIAR	15
26	5	4			16
27	6	3	V	IIAR	17
28	7	2			18
29	1	1	XIII	IIAR	19
30	2	29*			20

KALENDARIVM ANNI CÆLESTIS.

♈ KRION. DIES XXXI.

Dies Mensis	Regulares.	Epactæ.	Cyclus Iudaicus.	MENSES IVDAICI.	Dies Iuliani.
1	3	28	II	IIAR	21.Apr.
2	4	27	X	IIAR	22
3	5	26			23
4	6	25	XVIII	IIAR	24
5	7	24	VII	IIAR	25
6	1	23	XV	IIAR	26
7	2	22			27
8	3	21	IIII	IIAR	28
9	4	20			29
10	5	19	XII	IIAR	30
11	6	18	I	IIAR	1 Mai
12	7	17			2
13	1	16	IX	IIAR	3
14	2	15	XVII	IIAR	4
15	3	14			5
16	4	13	VI	IIAR	6
17	5	12			7
18	6	11	XIIII	IIAR	8
19	7	10	III	IIAR	9
20	1	9	XI	IIAR	10
21	2	8	XIX	IIAR	11
22	3	7			12
23	4	6			13
24	5	5	VIII	IIAR	14
25	6	4	XVI	SIWAN	15
26	7	3			16
27	1	2	V	SIWAN	17
28	2	1			18
29	3	*	XIII	SIWAN	19
30	4	29	II	SIWAN	20
31	5	28	X	SIWAN	21

♉ TAVRON. DIES XXXI.

Dies Mensis.	Regulares.	Epactæ.	Cyclus Iudaicus.	MENSES IVDAICI	Dies Iuliani.
1	6	27			22 Mai.
2	7	26	XVIII	SIWAN	23
3	1	25	VII	SIWAN	24
4	2	24	XV	SIWAN	25
5	3	23			26
6	4	22	IIII	SIWAN	27
7	5	21			28
8	6	20	XII	SIWAN	29
9	7	19	I	SIWAN	30
10	1	18			31
11	2	17	IX	SIWAN	1 Iunij
12	3	16	XVII	SIWAN	2
13	4	15		SIWAN	3
14	5	14	VI	SIWAN	4
15	6	13			5
16	7	12	XIIII	SIWAN	6
17	1	11	III	SIWAN	7
18	2	10	XI	SIWAN	8
19	3	9			9
20	4	8	XIX	SIWAN	10
21	5	7			11
22	6	6	VIII	SIWAN	12
23	7	5	XVI	TAMVZ	13
24	1	4			14
25	2	3	V	TAMVZ	15
26	3	2			16
27	4	1	XIII	TAMVZ	17
28	5	29*			18
29	6	28	II	TAMVZ	19
30	7	27	X	TAMVZ	20
31	1	26			21

♊ DIDYMON. DIES XXXII.

Dies Mensis.	Regulares.	Epactæ.	Cyclus Iudaicus.	MENSES IVDAICI	Dies Iuliani.
1	2	25	XVIII	TAMVZ	22 Iunij.
2	3	24	VII	TAMVZ	23
3	4	23	XV	TAMVZ	24
4	5	22			25
5	6	21	III	TAMVZ	26
6	7	20			27
7	1	19	XII	TAMVZ	28
8	2	18	I	TAMVZ	29
9	3	17			30
10	4	16	IX	TAMVZ	1 Iulij
11	5	15	XVII	TAMVZ	2
12	6	14			3
13	7	13	VI	TAMVZ	4
14	1	12			5
15	2	11	XIIII	TAMVZ	6
16	3	10	III	TAMVZ	7
17	4	9	XI	TAMVZ	8
18	5	8			9
19	6	7	XIX	TAMVZ	10
20	7	6			11
21	1	5	VIII	TAMVZ	12
22	2	4	XVI	AB	13
23	3	3			14
24	4	2	V	AB	15
25	5	1			16
26	6	*	XIII	AB	17
27	7	29	II	AB	18
28	1	28	X	AB	19
29	2	27			20
30	3	26	XVIII	AB	21
31	4	25	VII	AB	22
32	5	24	XV	AB	23

KALENDA-

KALENDARIVM ANNI CÆLESTIS.

♋ KARKINON. DIES XXXI.

Dies Mensis.	Regulares.	Epactæ.	Cyclus Iudaicus.	Menses Iudaici.	Dies Iuliani.
1	6	23			24 Iul.
2	7	22	IIII	Ab	25
3	1	21			26
4	2	20	XII	Ab	27
5	3	19	I	Ab	28
6	4	18			29
7	5	17	IX	Ab	30
8	6	16	XVII	Ab	31
9	7	15			1 Aug.
10	1	14	VI	Ab	2
11	2	13			3
12	3	12	XIIII	Ab	4
13	4	11	III	Ab	5
14	5	10			6
15	6	9	XI	Ab	7
16	7	8	XIX	Ab	8
17	1	7			9
18	2	6	VIII	Ab	10
19	3	5	XVI	Elul	11
20	4	4			12
21	5	3	V	Elul	13
22	6	2			14
23	7	1	XIII	Elul	15
24	1	29			16
25	2	28	II	Elul	17
26	3	27	X	Elul	18
27	4	26			19
28	5	25	XVIII	Elul	20
29	6	24	VII	Elul	21
30	7	23	XV	Elul	22
31	1	22			23

♌ LEONTON. DIES XXXI.

Dies Mensis.	Regulares.	Epactæ.	Cyclus Iudaicus.	Menses Iudaici.	Dies Iuliani.
1	2	21	IIII	Elul	24 Aug.
2	3	20			25
3	4	19	XII	Elul	26
4	5	18	I	Elul	27
5	6	17			28
6	7	16	IX	Elul	29
7	1	15	XVII	Elul	30
8	2	14			31
9	3	13	VI	Elul	1 Sept.
10	4	12			2
11	5	11	XIIII	Elul	3
12	6	10	III	Elul	4
13	7	9	XI	Elul	5
14	1	8			6
15	2	7	XIX	Elul	7
16	3	6			8
17	4	5	VIII	Elul	9
18	5	4	XVI	Tisri	10
19	6	3			11
20	7	2	V	Tisri	12
21	1	1			13
22	2	*	XIII	Tisri	14
23	3	29	II	Tisri	15
24	4	28	X	Tisri	16
25	5	27			17
26	6	26	XVIII	Tisri	18
27	7	25	VII	Tisri	19
28	1	24	XV	Tisri	20
29	2	23			21
30	3	22	IIII	Tisri	22
31	4	21			23

♍ PARTHENON. DIES XXXI.

Dies Mensis.	Regulares.	Epactæ.	Cyclus Iudaicus.	Menses Iudaici.	Dies Iuliani.
1	5	20	XII	Tisri	24 Sep.
2	6	19	I	Tisri	25
3	7	18			26
4	1	17	IX	Tisri	27
5	2	16	XVII	Tisri	28
6	3	15			29
7	4	14	VI	Tisri	30
8	5	13			1 Oct.
9	6	12	XIIII	Tisri	2
10	7	11	III	Tisri	3
11	1	10	XI	Tisri	4
12	2	9			5
13	3	8	XIX	Tisri	6
14	4	7			7
15	5	6	VIII	Tisri	8
16	6	5	XVI	Marcheswan	9
17	7	4			10
18	1	3	V	Marcheswan	11
19	2	2			12
20	3	1	XIII	Marcheswan	13
21	4	29			14
22	5	28	II	Marcheswan	15
23	6	27	X	Marcheswan	16
24	7	26			17
25	1	25	XVIII	Marcheswan	18
26	2	24	VII	Marcheswan	19
27	3	23	XV	Marcheswan	20
28	4	22			21
29	5	21	IIII	Marcheswan	22
30	6	20			23
31	7	19	XII	Marcheswan	24

TABVLA PRIMA.

CYCLVS SOLARIS ANNI CÆLESTIS.

	0	20	40	60	80	100	120	140	160	180	200	220	240	260	280	300	320	340	360	380
1	1	5	1	5	2	6	3	7	4	7	4	1	5	2	5	2	6	3	7	4
2	2	6	3	7	3	7	4	1	5	2	5	2	6	3	7	4	1	4	1	5
3	3	7	4	1	4	1	5	2	6	3	7	4	7	4	1	5	2	6	3	6
4	4	1	5	2	6	3	7	3	7	4	1	5	2	6	2	6	3	7	4	1
5	6	3	6	3	7	4	1	5	2	5	2	6	3	7	3	7	4	1	5	2
6	7	4	1	4	1	5	2	6	3	7	3	7	4	1	5	2	6	2	6	3
7	1	5	2	6	2	6	3	7	4	1	5	2	5	2	6	3	7	4	1	4
8	2	6	3	7	4	1	5	1	5	2	6	3	7	3	7	4	1	5	2	6
9	4	1	4	1	5	2	6	3	6	3	7	4	1	5	1	5	2	6	3	7
10	5	2	6	2	6	3	7	4	1	5	1	5	2	6	3	7	4	7	4	1
11	6	3	7	4	7	4	1	5	2	6	3	6	3	7	4	1	5	2	5	2
12	7	4	1	5	2	6	2	6	3	7	4	1	5	1	5	2	6	3	7	4
13	2	5	2	6	3	7	4	1	4	1	5	2	6	3	6	3	7	4	1	5
14	3	7	4	7	4	1	5	2	6	3	6	3	7	4	1	5	1	5	2	6
15	4	1	5	2	5	2	6	3	7	4	7	4	1	5	2	6	3	7	3	7
16	5	2	6	3	7	4	7	4	1	5	2	6	3	6	3	7	4	1	5	1
17	7	3	7	4	1	5	2	6	2	6	3	7	4	7	4	1	5	2	6	3
18	1	5	2	5	2	6	3	7	4	1	4	1	5	2	6	3	6	3	7	4
19	2	6	3	7	3	7	4	1	5	2	6	2	6	3	7	4	1	5	1	5
20	3	7	4	1	5	2	5	2	6	3	7	4	1	4	1	5	2	6	3	6

TABVLA SECVNDA PRÆCESSIONIS ÆQVINOCTIALIS.

Dies præcess.	Anni collecti	Dies præcess.	Anni collecti	Dies præcess.	Anni collecti	Dies præcess.	Anni collecti	Dies præcess.	Anni collecti	Dies præcess.	Anni collecti
1	132	10	1332	19	2532	28	3732	37	4932	46	6132
2	264	11	1464	20	2664	29	3864	38	5064	47	6264
3	☾ 400	12	☾ 1600	21	☾ 2800	30	☾ 4000	39	☾ 5200	48	☾ 6400
4	532	13	1732	22	2932	31	4132	40	5332	49	6532
5	664	14	1864	23	3064	32	4264	41	5464	50	6664
6	☾ 800	15	☾ 2000	24	☾ 3200	33	☾ 4400	42	☾ 5600	51	☾ 6800
7	932	16	2132	25	3332	34	4532	43	5732	52	6932
8	1064	17	2264	26	3464	35	4664	44	5864	53	7064
9	☾ 1200	18	☾ 2400	27	☾ 3600	36	☾ 4800	45	☾ 6000	54	☾ 7200

TABV-

TABVLA TERTIA MORAE LVNARIS SIVE ἐπιλείψεως ET EPACTARVM ÆQVABILIVM.

Cycli ἐπιλείψεως collecti.	Dies ἐπιλείψεως.																			
Numerus aureus		III	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII	XIII	XIIII	XV	XVI	XVII	XVIII	XIX	I	II	III
Cyclus Iudaic.		II	III	IIII	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII	XIII	XIIII	XV	XVI	XVII	XVIII	XIX	I
Cyclus Mundi.		I	II	III	IIII	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII	XIII	XIIII	XV	XVI	XVII	XVIII	XIX
0	0	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	26
228	1	27	8	19	*	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	25
456	2	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	*	11	22	3	24
684	3	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	23
912	4	24	5	16	27	8	19	*	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	22
1140	5	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	*	21
1368	6	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	20
1596	7	21	2	13	24	5	16	27	8	19	*	11	22	3	14	25	6	17	28	19
1824	8	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	18
2052	9	19	*	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	17
2280	10	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	*	11	22	3	14	25	16
2508	11	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	15
2736	12	16	27	8	19	*	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	14
2964	13	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	*	11	22	13
3192	14	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	12
3420	15	13	24	5	16	27	8	19	*	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	11
3648	16	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	10
3876	17	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	9
4104	18	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	*	11	22	3	14	25	6	17	8
4332	19	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	7
4560	20	8	19	*	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	6
4788	21	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	*	11	22	3	14	5
5016	22	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	4
5244	23	5	16	27	8	19	*	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	3
5472	24	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	*	11	2
5700	25	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	1
5928	26	2	13	24	5	16	27	8	19	*	11	22	3	14	25	6	17	28	9	*
6156	27	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	29
6384	28	*	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	28
6612	29	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	*	11	22	3	14	25	6	27
6840	30	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	26
7068	31	27	8	19	*	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	25
7296	32	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	*	11	22	3	24
7524	33	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	23
7752	34	24	5	16	27	8	19	*	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	22
7980	35	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	*	21
8208	36	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	20
8436	37	21	2	13	24	5	16	27	8	19	*	11	22	3	14	25	6	17	28	19

TABVLA QVARTA CHARACTERISMI NOVILVNIORVM ZYGONOS.

PARS PRIOR.

		0	19	38	57	76	95	114	133	152	171	190	209	228	
xxvii Octob.	1	2 O 1	5 E 4	7 b 6	3 Q 2	6 G 5	1 d 7	4 S 3	7 I 6	2 f 1	5 V 4	1 L 7	4 B 3	6 Y 5	Emb.
xxiiii Noueb.	2	1 L 7	4 B 3	6 Y 5	2 N 1	5 D 4	7 a 6	3 P 2	6 F 5	1 c 7	4 R 3	7 H 6	2 c 1	5 T 4	
iii Nouemb.	3	5 X 4	1 N 7	4 D 3	6 Z 5	2 P 1	5 F 4	7 b 6	3 R 2	6 G 5	1 d 7	4 T 3	7 K 6	3 A 2	Emb.
xxii Nouemb.	4	4 T	K 6	3 a 2	5 V 4	1 M 7	4 C 3	6 Y 5	2 N 1	5 E 4	7 a 6	3 Q 2	6 G 5	1 c 7	
xi Nouemb.	5	1 f 7	4 V 3	7 L 6	3 B 2	5 Y 4	1 N 7	4 D 3	6 a 5	2 P 1	5 F 4	7 c 6	3 R 2	6 H 5	
xxxi Octob.	6	6 L 5	2 B 1	4 Y 3	7 N 6	3 D 2	5 a 4	1 P 7	4 F 3	6 c 5	2 R 1	5 H 4	7 e 6	3 T 2	Emb.
xix Nouemb.	7	5 H 4	7 e 6	3 T 2	6 K 5	2 A 1	4 X 1	7 M 6	3 C 2	5 Z 4	1 O 7	4 E 3	6 b 5	2 Q 1	
viii Nouemb.	8	2 T 1	5 K 4	1 A 7	3 V 2	6 M 5	2 C 1	4 Y 3	7 N 6	3 E 2	5 a 4	1 Q 7	4 G 3	6 c 5	
xxviii Octob.	9	6 f 5	2 V 1	5 L 4	1 B 7	3 Y 2	7 e 6	3 T 2	6 L 5	2 B 1	4 Y 3	7 N 6	3 D 2	5 Z 4	Emb.
xv Nouemb.	10	5 c 4	1 R 7	4 H 3	6 c 5	2 T 1	5 K 4	1 A 7	3 X 2	6 M 5	2 C 1	4 Z 3	7 O 6	3 E 2	
v Nouemb.	11	3 H 2	5 c 4	1 T 7	4 K 3	7 A 6	2 X 1	5 M 4	1 D 7	3 Z 2	6 O 5	2 E 1	4 b 3	7 Q 6	Emb.
xxiiii Noueb.	12	2 E 1	4 b 3	7 Q 6	3 G 2	5 d 4	1 S 7	4 I 3	6 f 5	2 V 1	5 L 4	1 B 7	3 Y 2	6 N 5	
xiii Nouemb.	13	6 Q 5	2 G 1	4 c 3	7 S 6	3 I 2	5 e 4	1 T 7	4 L 3	7 B 6	2 X 1	5 N 4	1 D 7	3 Z 2	
Kal. Nouemb.	14	3 c 2	6 R 5	2 H 1	4 e 3	7 T 6	3 K 2	6 A 5	1 X 7	4 M 3	7 C 6	2 Z 1	5 O 4	1 E 7	Emb.
xx Nouemb.	15	2 Z 1	5 O 4	1 E 7	3 b 2	6 Q 5	2 G 1	4 d 3	7 S 6	3 I 2	5 f 4	1 V 7	4 L 3	7 B 6	
ix Nouemb.	16	7 E 6	2 b 1	5 Q 4	1 G 7	3 d 2	6 S 5	2 I 1	4 f 3	7 V 6	3 L 2	6 B 5	1 Y 7	4 N 3	
xxx Octob.	17	4 Q 3	7 G 6	2 c 1	5 S 4	1 I 7	3 e 2	6 T 5	2 L 1	5 A 4	7 X 6	3 N 2	6 D 5	1 Z 7	Emb.
xvii Nouemb.	18	3 N 2	6 D 5	1 Z 7	4 P 3	7 F 6	2 b 1	5 R 4	1 H 7	3 d 2	6 T 5	2 K 1	5 A 4	7 V 6	
vi Nouemb.	19	7 Z 6	3 O 2	6 E 5	1 b 7	4 Q 3	7 G 6	2 d 1	5 S 4	1 I 7	3 f 2	6 V 5	2 L 1	5 B 4	

PARS POSTERIOR.

		0	19	38	57	76	95	114	133	152	171	190	209	228	
xxvii Sept.	1	7 d 6	3 S 2	6 K 5	2 A 1	4 V 3	7 M 6	3 C 2	5 Y 4	1 N 7	4 E 3	6 a 5	2 P 1	5 G 4	Emb.
xv Octob.	2	6 M 5	2 Q 1	5 G 4	7 c 6	3 R 2	6 I 5	1 e 7	4 T 3	7 K 6	3 B 2	5 X 4	1 N 7	4 D 3	
v Octob.	3	4 F 3	6 c 5	2 R 1	5 H 4	7 e 6	3 T 2	6 K 5	2 A 1	4 X 3	7 M 6	4 C 3	5 Z 4	1 O 7	Emb.
xxiiii Octob.	4	3 C 2	5 Z 4	1 O 7	4 E 3	6 b 5	2 Q 1	5 G 4	7 d 6	3 S 2	6 I 5	2 f 1	4 V 3	7 L 6	
xiii Octob.	5	7 O 6	3 E 2	5 b 4	1 Q 7	4 G 3	6 d 5	2 S 1	5 I 4	7 f 6	3 V 2	7 L 6	2 B 1	4 Y 3	
Kal. Octob.	6	4 a 3	7 P 6	3 G 2	5 c 4	1 R 7	4 I 3	6 e 5	2 T 1	5 K 4	1 B 7	4 X 3	6 N 5	2 D 1	Emb.
xx Octob.	7	3 X 2	6 N 5	2 D 1	4 Z 3	7 P 6	3 F 2	5 b 4	1 R 7	4 G 3	6 d 5	3 S 2	5 K 4	1 A 7	
x Octob.	8	1 C 7	3 Z 2	6 O 5	2 E 1	4 b 3	7 Q 6	3 G 2	5 d 4	1 S 7	4 I 3	7 f 6	2 V 1	5 L 4	
xxix Sept.	9	5 O 4	2 E 1	3 b 2	6 Q 5	2 G 1	4 d 3	7 S 6	3 I 2	5 f 4	1 V 7	5 L 4	7 B 6	2 Y 1	Emb.
xvii Octob.	10	4 L 3	7 B 6	2 Y 1	5 N 4	1 D 7	3 a 2	6 P 5	2 F 1	4 c 3	7 R 6	4 H 3	5 e 4	1 T 7	
vi Octob.	11	1 X 7	4 N 3	7 D 6	2 Z 1	5 P 4	1 F 7	3 b 2	6 Q 5	2 G 1	4 d 3	1 S 7	3 K 2	6 A 5	Emb.
xxv Octob.	12	7 T 6	3 K 2	6 A 5	1 V 7	4 M 3	7 C 6	2 Y 1	5 N 4	1 E 7	3 a 2	6 Q 5	2 G 1	4 c 3	
xiiii Octob.	13	4 f 3	7 V 6	3 L 2	6 B 5	1 Y 7	4 N 3	7 D 6	2 a 1	5 P 4	1 F 7	3 c 2	5 R 4	2 H 1	
iii Octob.	14	2 L 1	5 B 4	7 Y 6	3 N 2	6 D 5	1 a 7	4 P 3	7 F 6	2 c 1	5 R 4	1 H 7	2 c 1	6 T 5	Emb.
xxii Octob.	15	1 H 7	3 c 2	6 T 5	2 K 1	5 A 4	7 X 6	3 M 2	6 C 5	1 Z 7	4 O 3	7 E 6	1 b 7	5 Q 4	
xi Octob.	16	S [illegible]	1 K 7	4 A 3	6 V 5	2 M 1	5 C 4	7 Y 6	3 N 2	6 E 5	1 a 7	4 Q 3	6 G 5	2 c [illegible]	
xxx Sept.	17	2 F 1	5 V 4	1 L 7	4 B 3	6 Y 5	2 N 1	5 D 4	7 a 6	3 P 2	6 F 5	1 c 7	3 R 2	7 H 6	Emb.
xvi Octob.	18	1 c 7	4 R 3	7 H 6	2 e 1	5 T 4	1 K 7	3 A 2	6 c 5	2 M 1	5 C 4	7 Z 6	2 O 1	6 E 5	
viii Octob.	19	6 H 5	1 c 7	4 T 3	7 K 6	3 A 2	5 X 4	1 M 7	4 C 3	6 Z 5	2 O 1	5 E 4	6 b 5	3 Q 2	

TABVLA

TABVLA QVINTA ÆQVATIONIS NOVILVNIORVM.

A	247	N	3211	b	6175
B	494	O	3458	c	6422
C	741	P	3705	d	6669
D	988	Q	3952	e	6916
E	1235	R	4199	f	7163
F	1482	S	4446	g	7410
G	1729	T	4693	h	7657
H	1976	V	4940	i	7904
I	2223	X	5187	k	8151
K	2470	Y	5434	l	8398
L	2717	Z	5681	m	8645
M	2964	a	5928	n	8892

DEFINITIONES.

I *Differentia Tropica*, τὸ τροπικὸν διάφορον, *est excessus, quo annus Solis naturalis a Iuliano superatur.*

II Προήγησις ἰσημερινὴ χρονική, præcessio æquinoctialis temporalis, *est motus Solis in antecedentia in contextu dierum Iulianorum, propter differentiam tropicam.*

III Προήγησις ἰσημερινὴ τοπικὴ *est motus Solis in antecedentia per lineam eclipticam.*

IIII *Annus Tropicus est reditus Solis ab eodem puncto æquinoctiorum, Solstitij, Brumæ, ad idem punctum.*

V *Menses Cælestes sunt duodecim partes anni Tropici, ad Dodecatemoria, siue duodecim segmenta Signiferi, descripti.*

VI *Annus Cælestis Tropicus ciuilis, qui ad* XII *menses cælestes descriptus est.*

VII *Dies intercalaris,* ἡμέρα ἐπαγομένη, *qui ex collectione horarum & scrupulariæ appendicis anni Tropici consurgens fini anni quarti, aut quinti, accrescit.*

VIII *Cyclus Solis Tropicus ciuilis, est systema annorum quaternarium, qui cum intercalaribus diebus compositi numerum septenarium conficiunt,*

IX Ὑπόλειψις σεληνιακή, mora Lunæ, *est motus Solis in antecedentia Lunam post se relinquens, & eius epocham post aliquot enneadecaeteridas anticipans uno die.*

X *Character anni Tropici, est residuum de diebus anni Tropici, deductis omnibus septenarijs dierum.*

XI *Cyclus magnus* ὑπολείψεως σεληνιακῆς *est systema Ennedeacaeteridon* XII, *hoc est annorum* CCXXVIII, *quo interuallo Sol Lunam anteuertit die uno, & horis duabus.*

XII Ἐκβολὴ *est reiectio mensis per anticipationem æquinoctiorum extra veterem epocham summoti.*

XIII Ἀντικαταστάσεως *est substitutio mensis in locum eius, qui expunctus est.*

CANON PRIMVS.

Annum Mundi currentem inuenire.

Ab anno currente periodi Iulianæ aufer 763. Annus præsens periodi Iulianæ 6317, deductis 763, relinquit annum mundi 5554 ineuntem ab Æquinoctio autumnali. ALITER: Annis Christi adde 3950 ab autumno.

CANON SECVNDVS.

Anni Mundi propositi characterem inuenire.

Tabula secunda per ternarios distincta est, quorum tertius numerus figura « notatus est, quæ sunt Tetracosieterides collectæ. Tertium igitur quenque numerum proxime minorem aufer ab annis mundi propositis. Cum residuo adi Tabulam primam: in qua numerus frontalis proxime minor, & reliquus a latere in cella communi dabit characterem anni, siue neomeniæ Zygonos.

 A propo-

A propositis annis Mundi 5554 Abijce numerum tertium proxime minorem 5200, hoc est numerum, qui figura ☾, & virgula includitur. Remanet annus currens 354 cycli Tropici Solaris. In fronte Tabulæ primæ numerus proxime minor 340, & residuus 14 in latere dat in angulo communi characterem 5: hoc est feriam quintam neomeniæ Zygonos anni propositi 5554.

CANON TERTIVS.

Dato Anno Mundi, προήγησιν χρονικὴν reperire.

Ab epocha dierum Iulianorum aufer dies προηγήσεως, quos in antecedenti doctrina reseruasti. Neomeniæ Zygonos epocha vetus Iuliana xxvi Octobris, qui cum xxx Septembris fiunt dies lvi. de quibus deductis diebus προηγήσεως 41, quos reseruasti, relinquitur neomenia Zygonos xv. Sed debet esse xiii propter bisextum Iulianum, feria v, ut iam ex antecedente Canone discere potuisti. Dies enim προηγήσεως sunt ut plurimum signa non τοῦ ἐν ᾧ sed τοῦ περὶ ὅ. Denotant non semper præcise ubi est neomenia Zygonos, sed circa quod. ut epacta Lunaris æquabilis non est semper nota nouilunij ciuilis.

CANON QVARTVS.

Dato anno Mundi, characterem cuiuslibet diei anni inuenire.

Characterem anni adijce Regulari diei propositæ. Si excesserit vii, abiectis vii, relinquitur feria, siue character diei propositi.

In anno Mundi proposito 5554 character Zygonos per antecedentem doctrinam repertus est v. Volo scire feriam neomeniæ Krionis in dicto anno. Regularis neomeniæ Krionos in Kalendario est 3. Additis 5, & abiectis septem, relinquitur feria prima Krionos in anno proposito 5554.

i SCHOLION. *Epocha Iuliana Krionos xxi Aprilis, cum xxxi diebus Martij fiunt 52 dies. de quibus deductis 41 diebus προηγήσεως per antecedentem doctrinam, relinquitur xi Martij Iuliani sedes æquinoctij ciuilis in anno Christi 1605; litera Dominicali F. Et sane xi Martij est feria secunda.*

ii SCHOLION. *Quando character anni est 7, tunc inutilis est ad methodum feria cuiusque diei. Nam tunc una quæque dies signatur ea feria, quæ ei in Kalendario apposita est. Id est: unius cuiusque diei Regularis est character sui diei per totum annum.*

CANON QVINTVS.

Dato anno Mundi, cyclum Mundi Lunarem inuenire.

Est doctrina Canonis primi Capitis tertij. Per eam doctrinam igitur in Tabula quinta huius Capitis accipe numerum proxime minorem, cum litera laterali, quam seorsim serua. A residuo abijce numerum proxime minorem in fronte Tabulæ quartæ. Residuum est cyclus mundi Lunaris in anno mundi proposito.

Anno Mundi proposito 5554, numerus proxime minor 5434 in Tabula quinta occurrit cum litera Y. quam seruo. Deductis 5434, de 5554, a residuis 120 deducto numero proxime minori 114, qui est in fronte Tabulæ, relinquitur numerus 6, nimirum annus cycli Lunaris Mundani in anno proposito 5554.

CANON SEXTVS.

Dato anno Mundi, Epactam æquabilem inuenire.

Est doctrina Canonis tertij Capitis tertij. Accipe numerum proxime minorem in latere Tabulæ tertiæ, cum numero ὑπολείψεως, cyclum autem Lunarem proximo Canone inuentum in fronte Tabulæ. Angulus communis dabit Epactam æquabilem.

Anno Mundi proposito 5554, numerus proxime minor in Tabula tertia est 5472, cum numero ὑπολείψεως σεληνιακῆς 24. quem seorsim seruo. In fronte Tabulæ cyclus mundi Lunaris

natis proxime inuentus VI, & supra eum cyclus Iudaicus VII. quem seorsim seruo. In angulo communi occurrit Epacta æquabilis 29.

CANON SEPTIMVS.

Dato anno Mundi mensem veterem Iudaicum reperire in dato mense cælesti.

In anno proposito Mundi 5554, sit datus mensis Zygon. Volo scire mensem veterem Iudaicum competentem ei mensi in dato anno. Quære in dato mense cyclum Iudaicum, quem proxime reseruasti, nempe VII. Occurrit in sexta die mensis propositi Zygonos: & e regione Marchesvvan. Itaque aio mensem Lunarem Zygonos in anno proposito 5554 respondere mensi Iudaico secundo, quem Marchesvvan ipsi vocant.

CANON OCTAVVS.

Dato anno Mundi ὑπόλειψιν σεληναϊκὴν reperire.

Id est; scire quot dies Luna morata est veterem epocham suam in diebus cælestibus: aut quantum interuallum Luna relicta sit post tergum a Sole. Dies ὑπολείψεως, quos Canone VI reseruaui, nimirum 24, coniunge cum veteri epocha Marchesvvan; id est cum VI Zygonos proximo Canone reperta. Fient dies Zygonos XXX. Itaque aio, a VI die, ad XXX Zygonos, Lunam relictam esse a Sole a primo Homine, ad annum præsentem 5554.

CANON NONVS.

Dato anno Mundi Epactam æquabilem æquare.

In Tabula quarta numerus frontalis 114, & a latere cyclus Mundi Lunaris 6 per Canonem sextum repertus in angulo communi dat feriam 1. P. 7. Litera. Y, quam dicto Canone sexto reseruasti, est posterior litera P. Itaque per doctrinam Canonis quarti Capitis tertij, posterior feria 7 assumenda. Hoc est, neomenia Marchesvvan Iudaici per Canonem octauum reperti incidit in VII feriam. Per Canonem secundum character anni repertus est 5. Desunt duo ad feriam complendam. Per doctrinam antecedentis Canonis neomenia Marchesvvan descendit in XXX Zygonos. Si igitur Epacta æquabilis 29 per Canonem septimum reperta est e regione XXX diei Zygonos, Epacta congruit τῇ ὑπολείψει. Rursus si binarius, qui deest characteri anni ad characterem neomeniæ Marchesvvan complendum, est e regione dictæ diei, epacta non indiget castigatione. Atqui Epacta 29 non ad XXX Zygonos est, ut colligebamus ex numero ὑπολείψεως, sed in neomenia Scorpionos. Præterea binarius, quem supra diximus deesse ad complendum neomeniæ characterem, e regione eius appositus est. Nam 5 cum 2 componunt 7 feriam neomeniæ Marchesvvan. Aio igitur tam neomeniam Marchesvvan anni 5554 conuenire in neomeniam Scorpionos, quam Epactam 29 ei e regione respondentem, per se æquatam esse.

CANON DECIMVS.

Dato anno Mundi, scire, an locus sit ἀντικαταστατόν.

REGVLA PERPETVA. Quoties dies ὑπολείψεως cum epocha mensis Iudaici compositi excedunt XXX, locus est ἀντικαταστατόν.

In anno proposito neomenia Marchesvvan deprehensa est in neomenia Scorpionos. Igitur per antecedentem Regulam locus est ἀντικαταστατόν. Hoc est, Marchesvvan est extra terminum mensis æquinoctialis. Igitur pro Marchesvvan Tisri substituendus per Definitionem ultimam huius. & proinde posterior pars Tabulæ quartæ consulenda. In Tabula quinta numerus proxime minor 5434 occurrit cum litera Y: qui deductus de 5554 relinquit 120. In posteriore parte Tabulæ quartæ numerus proxime minor frontalis 114, & residuus lateralis 6 in communi angulo dat 6. e. 5. Quia Y prior est, quam e; ideo per perpetuam regulam prior character 6 est assumendus. Itaque character Tisri est feria sexta in proposito anno 5554. Characteri autem anni 5 deest unitas ad feriam Tisri complendam:

quæ cum apposita sit secundæ diei Zygonos, ibi est nouilunium Tisri. Epacta vero 28 ei respondens erit epacta nouiluniorum totius anni, non autem epacta 29, quæ quidem vera epacta fuisset, si ἀντικαταστάσεως ratio non haberetur.

ALIVD EXEMPLVM. Esto propositus annus Mundi 5555. Per Canonem secundum character anni 7. qui per ii Scholion Canonis quarti erit inutilis per totum annum. Cyclus Iudaicus viii, per Canonem sextum. Mensis Iudaicus Casleu in xxv die Zygonos, per Canonem septimum. Dies ἐπιλείψεως 24 cum 25 diebus Zygonos componunt 49. hoc est xix Scorpionos. Itaque per Regulam antecedentem est locus ἀντικαταστάσεως. Per Canonem quintum & nonum in Tabulæ quartæ parte priori cella communis est 7. M. 6. Sed Y, quam retinueram per Canonem quintum, est posterior, quam M. ideo assumenda posterior feria vi pro charactere Casleu, qui character si exstat e regione xix diei Scorpionos, ea est vera neomenia ciuilis Casleu. qui sine dubio extat in Calendario. Itaque per doctrinam eiusdem Canonis noni, xix dies mensis Scorpionos est neomenia Casleu. Sed per regulam est locus ἀντικαταστάσεως. hoc est, quia Casleu per dies xix excessit terminum Zygonos, alius mensis, nempe Marchesvvan, substituendus. In posteriore parte Tabulæ quartæ in eodem angulo communi est 5. b. 4. Quia Y, quam reseruaui, est prior, quam b, ergo prior feria, nempe v, assumenda. Itaque neomenia mensis Marchesvvan, qui in locum Casleu substituitur, incidit in feriam v. Iam in xix Scorpionos, ubi deprehensa est neomenia vera ciuilis mensis Casleu, epacta e regione erat xi. Si epacta xi in mense Zygone habet feriam 5, ubi debet esse neomenia Marchesvvan, non est dubium, quin ea sit epacta æquata per Canonem nonum. Sin autem, antecedens, aut sequens. Sed epacta 10 non autem 11, habet feriam quintam e regione diei xx Zygonos. Ergo & in xx Zygonos erit neomenia mensis substituti, & epacta æquata est 10.

CANON VNDECIMVS.

Datis annis Mundi, præcessionem localem in diebus anni Tropici inuenire.

In anno Mundi proposito 5554, collige ex hac tabula omnes millenarios, centenarios, denarios, & expansos annos præteritos, eisque congruentes numeros compone simul per Canonem primum Cap. primi; ut habes in Diagrammate subiecto.

	Grad.	′	″
5000	69	46	20
500	6	58	38
50	0	41	51
3	0	0	50
	77	20	39

Colliguntur ergo gr. 77 20′ 39″, quibus neomenia Zygonos progressum fecit in antecedentia a prisca Epocha Zodiaci. Quod si credimus Tebithio, xxvi dies Toxonos nunc reperietur in puncto Eclipticæ, in quo Neomenia Zygonos deprehendebatur initio primi Hominis. Sed mensura anni siderei nondum plane explorata est.

TABVLA

TABVLA PRÆCESSIONIS LOCALIS.

Anni	gr.	′	″	Anni	gr.	′	″
1	0	0	50	100	1	23	44
2	0	1	40	200	2	47	27
3	0	2	31	300	4	11	11
4	0	3	21	400	5	34	54
5	0	4	11	500	6	58	38
6	0	5	1	600	8	22	21
7	0	5	52	700	9	46	5
8	0	6	42	800	11	9	49
9	0	7	32	900	12	33	32
10	0	8	22	1000	13	57	16
20	0	16	45	2000	27	54	32
30	0	25	7	3000	41	51	48
40	0	33	29	4000	55	49	4
50	0	41	51	5000	69	46	20
60	0	50	14	6000	83	43	36
70	0	58	36	7000	97	40	52
80	1	56	59	8000	101	38	8
90	1	15	21	9000	115	35	24

CANON DVODECIMVS.

Dato anno periodi Iulianæ characterem neomeniæ Krionos inuenire.

Annis propositis periodi Iulianæ per perpetuam regulam adde 36. Ab aggregato abijce numerum ternarium proxime minorem in Tabula secunda. Cum residuo adi Tabulam primam, & cum numero frontali proxime minore, & residuo laterali in angulo communi occurrit feria, cui per perpetuam regulam adde 3. Aggregatum est character neomeniæ Krionos.

Annis periodi Iulianæ propositis *6317* addantur *36*. Ab aggregato *6353* abiectis *6000*, qui est numerus ternarius proxime minor in Tabula secunda, relinquuntur *353*. Numerus proxime minor frontalis *340* in Tabula prima, & residuus 13 lateralis in angulo communi dat feriam 4, quæ est feria Zygonos in anno præterito *6316*. Adiectis per perpetuam regulam 3 componitur feria septima Krionos in x Martij, anno bisextili Christi *1604*.

CAPVT QVINTVM.

KALENDARIVM ANNI HIPPARCHI ET PTOLEMÆI, A RAB ADDA IVDAEIS SVIS COMMVNICATI.

NISAN DIES XXX.

Dies Mensis.	Regul. dierū.	Cyclus Iudaicus.	MENSES IVDAICI.	Dies Iuliani.
1	7	I	NISAN	2 Apr.
2	1			3
3	2	IX	NISAN	4
4	3			5
5	4	XVII	NISAN	6
6	5	VI	NISAN	7
7	6			8
8	7	XIIII	NISAN	9
9	1	III	NISAN	10
10	2			11
11	3	XI	NISAN	12
12	4			13
13	5	XIX	NISAN	14
14	6	VIII	NISAN	15
15	7			16
16	1	XVI	IIAR	17
17	2	V	IIAR	18
18	3			19
♈ KRION DIERVM XXXI.				
19	4	XIII	IIAR	20
20	5	II	IIAR	21
21	6			22
22	7	X	IIAR	23
23	1			24
24	2	XVIII	IIAR	25
25	3	VII	IIAR	26
26	4			27
27	5	XV	IIAR	28
28	6	IIII	IIAR	29
29	7			30
30	1	XII	IIAR	Ka. Mai

IIAR DIES XXIX.

Dies Mensis.	Regul. dierū.	Cyclus Iudaicus.	MENSES IVDAICI.	Dies Iuliani.
1	2	I	IIAR	2 Mai.
2	3			3
3	4	IX	IIAR	4
4	5			5
5	6	XVII	IIAR	6
6	7	VI	IIAR	7
7	1			8
8	2	XIIII	IIAR	9
9	3	III	IIAR	10
10	4			11
11	5	XI	IIAR	12
12	6			13
13	7	XIX	IIAR	14
14	1	VIII	IIAR	15
15	2	XVI	SIWAN	16
16	3	V	SIWAN	17
17	4			18
18	5	XIII	SIWAN	19
19	6	II	SIWAN	20
♉ TAVRON DIER. XXXI.				
20	7			21
21	1	X	SIWAN	22
22	2			23
23	3	XVIII	SIWAN	24
24	4	VII	SIWAN	25
25	5			26
26	6	XV	SIWAN	27
27	7	IIII	SIWAN	28
28	1			29
29	2	XII	SIWAN	30

SIVVAN DIES XXX.

Dies Mensis.	Regul. dierū.	Cyclus Iudaicus.	MENSES IVDAICI.	Dies Iuliani.
1	3	I	SIWAN	31 Mai.
2	4			Ka. Iun.
3	5	IX	SIWAN	2
4	6			3
5	7	XVII	SIWAN	4
6	1	VI	SIWAN	5
7	2			6
8	3	XIIII	SIWAN	7
9	4	III	SIWAN	8
10	5			9
11	6	XI	SIWAN	10
12	7			11
13	1	XIX	SIWAN	12
14	2	VIII	SIWAN	13
15	3			14
16	4	XVI	TAMVZ	15
17	5	V	TAMVZ	16
18	6			17
19	7	XIII	TAMVZ	18
20	1	II	TAMVZ	19
21	2			20
♊ DIDYMON DIER. XXXII.				
22	3	X	TAMVZ	21
23	4			22
24	5	XVIII	TAMVZ	23
25	6	VIII	TAMVZ	24
26	7	XV	TAMVZ	25
27	1	IIII	TAMVZ	26
28	2			27
29	3			28
30	4	XII	TAMVZ	29

KALENDARIVM ANNI HIPPARCHI.

TAMVZ DIES XXIX.

Dies Mensis.	Regul. dierū.	Cyclus Iudaicus.	MENSES IVDAICI.	Dies Iuliani.
1	5	I	TAMVZ	30 Iun.
2	6			Ka. Iul.
TEKVPHA TAMVZ.				
3	7	IX	TAMVZ	2
4	1			3
5	2	XVII	TAMVZ	4
6	3	VI	TAMVZ	5
7	4			6
8	5	XIIII	TAMVZ	7
9	6	III	TAMVZ	8
10	7			9
11	1	XI	TAMVZ	10
12	2			11
13	3	XIX	TAMVZ	12
14	4	VIII	TAMVZ	13
15	5	XVI	AB	14
16	6	V	AB	15
17	7			16
18	1	XIII	AB	17
19	2	II	AB	18
20	3			19
21	4	X	AB	20
22	5			21
23	6	XVIII	AB	22
♋ KARKINON DIER. XXXI.				
24	7	VII	AB	23
25	1			24
26	2	XV	AB	25
27	3	IIII	AB	26
28	4			27
29	5	XII	AB	28

AB DIES XXX.

Dies Mensis.	Regul. dierū.	Cyclus Iudaicus.	MENSES IVDAICI.	Dies Iuliani.
1	6	I	AB	29 Iul.
2	7			30
3	1	IX	AB	31
4	2			Ka. Au.
5	3	XVII	AB	2
6	4	VI	AB	3
7	5			4
8	6	XIIII	AB	5
9	7	III	AB	6
10	1			7
11	2	XI	AB	8
12	3			9
13	4	XIX	AB	10
14	5	VIII	AB	11
15	6			12
16	7	XVI	ELVL	13
17	1	V	ELVL	14
18	2			15
19	3	XIII	ELVL	16
20	4	II	ELVL	17
21	5			18
22	6	X	ELVL	19
23	7			20
24	1	XVIII	ELVL	21
25	2	VII	ELVL	22
♌ LEONTON DIER. XXXI.				
26	3			23
27	4	XV	ELVL	24
28	5	IIII	ELVL	25
29	6			26
30	7	XII	ELVL	27

ELVL DIES XXIX.

Dies Mensis.	Regul. dierū.	Cyclus Iudaicus.	MENSES IVDAICI.	Dies Iuliani.
1	1	I	ELVL	28 Aug.
2	2			29
3	3	IX	ELVL	30
4	4			31
5	5	XVII	ELVL	Ka. Sep.
6	6	VI	ELVL	2
7	7			3
8	1	XIIII	ELVL	4
9	2	III	ELVL	5
10	3			6
11	4	XI	ELVL	7
12	5			8
13	6	XIX	ELVL	9
14	7	VIII	ELVL	10
15	1	XVI	TISRI	11
16	2	V	TISRI	12
17	3			13
18	4	XIII	TISRI	14
19	5	II	TISRI	15
20	6			16
21	7	X	TISRI	17
22	1			18
23	2	XVIII	TISRI	19
24	3	VII	TISRI	20
25	4			21
26	5	XV	TISRI	22
♍ PARTHENON DIER. XXXI.				
27	6	IIII	TISRI	23
28	7			24
29	1	XII	TISRI	25

KALENDARIVM ANNI HIPPARCHI.

TISRI DIES XXX.

Dies Mensis.	Regul. dierū.	Cyclus Iudaicus.	MENSES IVDAICI.	Dies Iuliani.
1	2	I	TISRI	26 Sep.
2	3			27
3	4	IX	TISRI	28
4	5			29
5	6	XVII	TISRI	30
TEKVPHA TISRI.				
6	7	VI	TISRI	Ka. Oct.
7	1			2
8	2	XIIII	TISRI	3
9	3	III	TISRI	4
10	4			5
11	5	XI	TISRI	6
12	6			7
13	7	XIX	TISRI	8
14	1	VIII	TISRI	9
15	2			10
16	3	XVI	MARCHES.	11
17	4	V	MARCHES.	12
18	5			13
19	6	XIII	MARCHES.	14
20	7	II	MARCHES.	15
21	1			16
22	2	X	MARCHES.	17
23	3			18
24	4	XVIII	MARCHES.	19
25	5	VII	MARCHES.	20
26	6			21
27	7	XV	MARCHES.	22
28	1	IIII	MARCHES.	23
♎ ZYGON DIERVM XXX.				
29	2			24
30	3	XII	MARCHES.	25

MARCHESVVAN DIES XXIX.

Dies Mensis.	Regul. dierū.	Cyclus Iudaicus.	MENSES IVDAICI.	Dies Iuliani.
1	4	I	MARCHES.	26 Oct.
2	5			27
3	6	IX	MARCHES.	28
4	7			29
5	1	XVII	MARCHES.	30
6	2	VI	MARCHES.	31
7	3			Ka. No.
8	4	XIIII	MARCHES.	2
9	5	III	MARCHES.	3
10	6			4
11	7	XI	MARCHES.	5
12	1			6
13	2	XIX	MARCHES.	7
14	3	VIII	MARCHES.	8
15	4	XVI	CASLEV	9
16	5	V	CASLEV	10
17	6			11
18	7	XIII	CASLEV	12
19	1	II	CASLEV	13
20	2			14
21	3	X	CASLEV	15
22	4			16
23	5	XVIII	CASLEV	17
24	6	VII	CASLEV	18
25	7			19
26	1	XV	CASLEV	20
27	2	IIII	CASLEV	21
28	3			22
♏ SCORPION DIERVM XXX.				
29	4	XII	CASLEV	23

CASLEV DIES XXX.

Dies Mensis.	Regul. dierū.	Cyclus Iudaicus.	MENSES IVDAICI.	Dies Iuliani.
1	5	I	CASLEV	24 Nou.
2	6			25
3	7	IX	CASLEV	26
4	1			27
5	2	XVII	CASLEV	28
6	3	VI	CASLEV	29
7	4			30
8	5	XIIII	CASLEV	Ka. DEC.
9	6	III	CASLEV	2
10	7			3
11	1	XI	CASLEV	4
12	2			5
13	3	XIX	CASLEV	6
14	4	VIII	CASLEV	7
15	5			8
16	6	XVI	TEBETH	9
17	7	V	TEBETH	10
18	1			11
19	2	XIII	TEBETH	12
20	3	II	TEBETH	13
21	4			14
22	5	X	TEBETH	15
23	6			16
24	7	XVIII	TEBETH	17
25	1	VII	TEBETH	18
26	2			19
27	3	XV	TEBETH	20
28	4	IIII	TEBETH	21
29	5			22
♐ TOXON DIERVM XXIX.				
30	6	XII	TEBETH	23

KALENDARIVM ANNI HIPPARCHI.

Tebeth dies XXIX.

Dies Mensis	Regul. dierũ.	Cyclus Iudaicus.	Menses Ivdaici.	Dies Iuliani.
1	7	I	Tebeth	24 Dec.
2	1			25
3	2	IX	Tebeth	26
4	3			27
5	4	XVII	Tebeth	28
6	5	VI	Tebeth	29
7	6			30
Tekvpha Tebeth				
8	7	XIIII	Tebeth	31
9	1	III	Tebeth	Kal. Ian.
10	2			2
11	3	XI	Tebeth	3
12	4			4
13	5	XIX	Tebeth	5
14	6	VIII	Tebeth	6
15	7	XVI	Tebeth	7
16	1	V	Sebat	8
17	2			9
18	[illegible]	XIII	Sebat	10
19	4	II	Sebat	11
20	5			12
21	6	X	Sebat	13
22	7			14
23	1	XVIII	Sebat	15
24	2	VII	Sebat	16
25	3			17
26	4	XV	Sebat	18
27	5	IIII	Sebat	19
28	6			20
♑ Aegon dierum XXIX.				
29	7	XII	Sebat	21

Sebat dies XXX.

Dies Mensis	Regul. dierũ.	Cyclus Iudaicus.	Menses Ivdaici.	Dies Iuliani.
1	1	I	Sebat	22 Ian.
2	2			23
3	3	IX	Sebat	24
4	4			25
5	5	XVII	Sebat	26
6	6	VI	Sebat	27
7	7			28
8	1	XIIII	Sebat	29
9	2	III	Sebat	30
10	3			31
11	4	XI	Sebat	Kal. Fe.
12	5			2
13	6	XIX	Sebat	3
14	7	VIII	Sebat	4
15	1			5
16	2	XVI	Adar I	6
17	3	V	Adar I	7
18	4			8
19	5	XIII	Adar I	9
20	6	II	Adar I	10
21	7			11
22	1	X	Adar I	12
23	2			13
24	3	XVIII	Adar I	14
25	4	VII	Adar I	15
26	5			19
27	6	XV	Adar I	17
28	7	IIII	Adar I	18
♒ Hydron dier. XXX.				
29	1			19
30	2	XII	Adar I	20

Adar dies XXIX.

Dies Mensis	Regul. dierũ.	Cyclus Iudaicus.	Menses Ivdaici.	Dies Iuliani.
1	3	I	Adar I	21 Feb.
2	4			22
3	5	IX	Adar I	23
4	6			24
5	7	XVII	Adar I	25
6	1	VI	Adar I	26
7	2			27
8	3	XIIII	Adar I	28
9	4	III	Adar I	Ka. Mar.
10	5			2
11	6	XI	Adar I	3
12	7			4
13	1	XIX	Adar I	5
14	2	VIII	Adar I	6
15	3	XVI	Adar II	7
16	4	V	Adar II	8
17	5			9
18	6	XIII	Adar II	10
19	7	II	Adar II	11
20	1			12
21	2	X	Adar II	13
22	3			14
23	4	XVIII	Adar II	15
24	5	VII	Adar II	16
25	6			17
26	7	XVI	Nisan	18
27	1	V	Nisan	19
28	2			20
♓ Ichthyon dier. XXX.				
29	3	XII	Nisan	21

TABVLA QVINTA

RESIDVVM KALENDARII ANNI HIPPARCHI.

EPAGOMENÆ DIES XI

Dies mensis	Regulares dierum.	Cyclus Iudaic.	MENSES IVDAICI.	Dies Iuliani
1	4	II	NISAN	22 Mar.
2	5			23
3	6	X	NISAN	24
4	7			25
5	1	XVIII	NISAN	26
6	2	VII	NISAN	27
7	3			28
8	4	XV	NISAN	29
9	5	IIII	NISAN	30
10	6			31
11	7	XII	NISAN	Kal. Ap.

TEKVPHA NISAN.

EPACTARVM.

EPACTÆ PERPETVÆ			ENNEADECAETERIS EXCESSVS SOLIS			
Linea Cycli	Epactæ plenæ	Epactæ cauæ.	Dies	Hor.	Scr. Iud.	Mom.
1	29	0	10	21	121	48
2	10	11	21	18	243	20
3	21	0	3	2	651	68
4	2	3	13	23	775	40
5	13	14	24	20	895	12
6	24	0	6	5	223	60
7	5	6	17	2	345	32
8	16	17	27	23	467	4
9	27	0	9	7	875	52
10	8	9	20	4	997	24
11	19	0	1	13	325	72
12	*	0	12	10	447	44
13	11	12	23	7	569	16
14	22	0	4	15	977	64
15	3	4	15	13	19	36
16	14	15	26	10	141	8
17	25	0	7	18	549	56
18	6	7	18	15	671	28
19	17	18	29	12	793	0

TABVLA PRIMA.

CYCLVS SOLIS ANNI HIPPARCHI.

	0	20	40	60	80	100	120	140	160	180	200	220	240	260	280	300	320	340	360	380
1	4	7	4	1	5	2	6	3	7	4	1	5	2	6	3	7	3	7	4	1
2	5	2	6	3	6	3	7	4	1	5	2	6	3	7	4	1	5	2	6	3
3	6	3	7	4	1	5	2	6	2	6	3	7	4	1	5	2	6	3	7	4
4	7	4	1	5	2	6	3	7	4	1	5	2	5	2	6	3	7	4	1	5
5	1	5	2	6	3	7	4	1	5	2	6	3	7	4	1	5	1	5	2	6
6	3	6	4	1	4	1	5	2	6	3	7	4	1	5	2	6	3	7	4	1
7	4	1	5	2	6	3	7	4	7	4	1	5	2	6	3	7	4	1	5	2
8	5	2	6	3	7	4	1	5	2	6	3	7	3	7	4	1	5	2	6	3
9	6	3	7	4	1	5	2	6	3	7	4	1	5	2	6	3	6	3	7	4
10	1	5	2	6	2	6	3	7	4	1	5	2	6	3	7	4	1	5	2	6
11	2	6	3	7	4	1	5	2	5	2	6	3	7	4	1	5	2	6	3	7
12	3	7	4	1	5	2	6	3	7	4	1	5	1	5	2	6	3	7	4	1
13	4	1	5	2	6	3	7	4	1	5	2	6	3	7	4	7	4	1	5	2
14	6	3	7	4	7	4	1	5	2	6	3	7	4	1	5	2	6	3	7	
15	7	4	1	5	2	6	2	7	3	7	4	1	5	2	6	3	7	4	1	
16	1	5	2	6	3	7	4	1	5	2	6	3	6	3	7	4	1	5	2	
17	[illegible]	6	3	7	4	1	5	2	6	3	7	4	1	5	2	5	2	6	3	
18	4	1	5	2	5	2	6	3	7	4	1	5	2	6	3	7	4	1	5	
19	[illegible]	[illegible]	6	3	7	4	1	4	1	5	2	6	3	7	4	1	5	2	6	
20	6	3	7	4	1	5	2	6	3	7	4	7	4	1	5	2	6	3	7	

TABVLA

TABVLA SECVNDA CHARACTERISMI ANNI HIPPARCHI ET EXCESSVS IVLIANI.

PARS PRIOR.

Anni Iudaici.	Character Anni. Feria.	Hor.	Scrup. Iud.	Mom.	Excess. Anni Iuliani. Dies.	Hor.	Scrup. Iud.	Mom.
1	1	5	997	48	0	0	82	28
2	2	11	915	20	0	0	164	56
3	3	17	832	68	0	0	247	8
4	4	23	750	40	0	0	329	36
5	6	5	668	12	0	0	411	64
6	7	11	585	60	0	0	494	16
7	1	17	503	32	0	0	576	44
8	2	23	421	4	0	0	658	72
9	4	5	338	52	0	0	741	24
10	5	11	256	24	0	0	823	52
20	3	22	512	48	0	1	567	28
30	2	9	768	72	0	2	311	4
40	7	20	1025	20	0	3	54	56
50	6	8	201	44	0	3	878	32
60	4	19	457	68	0	4	622	8
70	3	6	714	16	0	5	365	60
80	1	17	970	40	0	6	109	36
90	7	5	146	64	0	6	933	12

PARS POSTERIOR.

Anni Iudaici.	Character Anni. Feria.	Hor.	Scrup. Iud.	Mom.	Excess. Anni Iuliani. Dies.	Hor.	Scrup. Iud.	Mom.
100	5	16	403	12	0	7	676	64
200	4	8	806	24	0	15	273	52
300	3	1	129	36	0	22	950	40
400	1	17	532	48	1	6	547	28
500	7	9	935	60	1	14	144	16
600	6	2	258	72	1	21	821	4
700	4	18	662	8	2	5	417	68
800	3	10	1065	20	2	13	14	56
900	2	3	388	32	2	20	691	44
1000	7	19	791	44	3	4	288	32
2000	1	15	503	12	6	8	576	64
3000	2	11	214	56	9	12	865	20
4000	3	6	1005	24	12	17	73	52
5000	4	2	717	68	15	21	362	8
6000	4	22	429	36	19	1	650	40
7000	5	18	141	4	22	5	938	72
8000	6	13	932	48	25	10	147	28
9000	7	9	643	16	28	14	436	60

TABVLA SEXTA CYCLORVM SOLIS COLLECTORVM.

393
786
1179
1572
1965
2358
2751
3144
3537
3930
4323
4716
5109
5502
5895
6288
6681
7074

TABVLA TERTIA ὑπολείψεως Hipparchi.

Anni Iudaici.	Dies	Hor.	Scrup. Iud.	Mom.	Anni Iudaici.	Dies.	Hor.	Scrup. Iud.	Mom.
1	0	0	111	48	100	0	10	363	12
2	0	0	223	20	200	0	20	726	24
3	0	0	334	68	300	1	7	9	36
4	0	0	446	40	400	1	17	372	48
5	0	0	558	12	500	2	3	735	60
6	0	0	669	60	600	2	14	18	72
7	0	0	781	32	700	3	0	382	8
8	0	0	893	4	800	3	10	745	20
9	0	0	1004	52	900	3	21	28	32
10	0	1	36	24	1000	4	7	391	44
20	0	2	72	48	2000	8	14	783	12
30	0	3	108	72	3000	12	22	94	56
40	0	4	145	20	4000	17	5	486	24
50	0	5	181	44	5000	21	12	877	68
60	0	6	217	68	6000	25	20	189	36
70	0	7	254	16	7000	30	3	581	4
80	0	8	290	40	8000	34	10	972	48
90	0	9	326	64	9000	38	18	284	16

TABVLA QVARTA CYCLORVM ὑπολείψεως.

Cycli collecti.	Dies ὑπολείψ.	Cycli collecti.	Dies ὑπολείψ.
233	1	3728	16
466	2	3961	17
699	3	4194	18
932	4	4427	19
1165	5	4660	20
1398	6	4893	21
1631	7	5126	22
1864	8	5359	23
2097	9	5592	24
2330	10	5825	25
2563	11	6058	26
2796	12	6291	27
3029	13	6524	28
3262	14	6757	29
3495	15	6990	30

Tabula septima Tekupharum.

7. 7. 519. 31
7. 14. 1038. 62
7. 22. 478. 17
1. 5. 997. 48

3. 9. 41. 14 Radix.

TABVLA QVINTA.

Epactae perpetuae.			Cyclus excessus Solis supra Lunam.			
Linea cycli	Epacta plena	Epacta caua	Dies	Horae	Scrup.	Mom.
1	29	0	10	21	121	48
2	10	11	21	18	243	20
3	21	0	3	2	651	68
4	2	3	13	23	773	40
5	13	14	24	20	895	12
6	24	0	6	5	223	60
7	5	6	17	2	345	32
8	16	17	27	23	467	4
9	*	*	*	*	*	*
10	8	9	20	4	997	24
11	19	0	1	13	325	72
12	*	0	12	10	447	44
13	11	12	23	7	569	16
14	22	0	4	15	977	64
15	3	4	15	13	19	36
16	14	15	26	10	141	8
17	25	0	7	18	549	56
18	6	7	18	15	671	28
19	17	18	29	12	793	0

DEFINITIONES.

I *διάφορον, siue differentia Hipparchea, est excessus, quo annus Hipparcheus superatur a Iuliano.*

II *προήγησις Hipparchea est anticipatio unius diei in diebus Iulianis post annos 304 fere.*

III *ὑπόλειψις Hipparchea est mora unius diei in contextu anni Tropici post annos CCXXXIII fere.*

IIII *Cyclus Solis Hipparcheus est systema annorum, quorum ultimi character est feria septima sine ullis, aut perquã paucissimis, scrupularijs appendicibus.*

V *Tekupha est quadrans anni.*

VI *Mensis est pars anni duodecima, plenus quidem triginta dierum, cauus vero undetriginta.*

VII *Epactæ perpetuæ, sunt dies ex Solis supra Lunam excessu consurgentes, quæ quot unitatibus absunt a triginta, post totidem dies mensis locũ interlunij, siue ἔνην καὶ νέαν, designant, plenæ quidẽ in pleno mense, cauæ autem in cauo.*

VIII *Epagomenæ dies sunt, quæ in finem ultimi mensis conijciuntur, XI quidem in anno communi, XII autem in embolimæo.*

CANON PRIMVS.

Annum Iudaicum currentem, aut ineuntem inuenire

Ab anno periodi Iulianæ currente abijce 952, aut anno Christi currenti adijce 3761.
Ab anno proposito Periodi Iulianæ 6317, abiectis 952, relinquitur annus Iudaicus 5365, iniens a nouilunio ciuili Septembris eiusdem anni currentis in periodo Iuliana. Idem prouenit, additis 3761, ad annum Christi præsentem 1604.

CANON

CANON SECVNDVS.

Dato anno Iudaico, characterem neomeniæ Nisan Rab Adda inuenire.

Accipe ex Tabulæ secundæ parte anteriore characteres congruentes millenarijs, centenarijs, denarijs, et annis expansis præteritis: et operare per doctrinam Canonis primi Capitis primi. Collecto tempore adde per Regulam perpetuam Radicem 4.0.0.0, ut ex subiecto Diagrammate constat. Sit vero annus Iudaicus propositus 5365.

5000	4	2	717	68	
300	3	1	129	36	
60	4	19	457	68	
4	4	23	750	40	
5364	2	22	975	60	
	4	0	0	0	Radix
	6	22	975	60	

Colliguntur 6. 22. 975. 50. Hoc est: feria sexta, horæ 22. Scrup. 975. Momenta 60. Nam per eandem doctrinam Can. I Cap. 1, colliguntur Momenta 212. hoc est bis 76. & supersunt 60. Bis 76, id est duo scrupula, cum reliquis Scrupulis componunt scrup. 2055. hoc est semel 1080, quæ est hora una. & supersunt scrupula 975. Hora una cum reliquis composita fiunt horæ 46. hoc est semel 24, vel unus dies. & supersunt horæ 22. Dies unus cum reliquis fiunt dies 16. Hoc est bis septem, & duo. Abiectis bis septem, remanet feria secunda. Cum 4.0.0.0 Radice habemus characterem neomeniæ Nisan Rab Adda in anno Iudaico proposito 5365. nempe feriam sextam, hor. 22. 975. 50. Aliter, & sine ullo labore. Ab annis Iudaicis propositis 5365 abijce numerum proxime minorem in Tabula Sexta cyclorum collectorum: nempe numerum 5109. A residuo 256, aufer rursus numerum proxime minorem 240 in fronte Tabulæ primæ. Remanent 16. quæ a latere Tabulæ sub numero frontali 240, dant in cella communi feriam 6, ut antea.

CANON TERTIVS.

In dato anno Iudaico, προηγησιν Hipparcheam scire in diebus Iulianis.

Ex eiusdem Tabulæ secundæ parte posteriore collige omnes numeros congruentes millenarijs, centenarijs, denarijs, & annis præteritis. & operare ut supra. Sit propositus idem annus Iudaicus 5365.

5000	15	21	362	8
300	0	22	950	40
60	0	4	622	8
4	0	0	329	36
5364	17	1	104	16

Colliguntur dies προηγήσεως Hipparcheæ 17, cum hora 1. scrup. 104.16. Aufer 17 dies a prisca epocha Iuliana neomeniæ Nisan, quæ est 2 April. in Kalendario, nempe nocte, quæ antecessit secundam Aprilis, unde Iudaice secunda Aprilis incipit. Hoc est, triginta duobus diebus a Kal. Martij. de quibus deductis 17 diebus προηγήσεως Hipparcheæ, remanet dies XV Martij epocha neomeniæ hodierni Nisan Rabbi Adda, quam in usu habent Palæstini Iudæi, feria VI, ut & supra collectum est: quæ quidem feria incipiet hora prima noctis post XIIII Martij, anno Christi sequente 1605.

SCHOLION. *Annus hodiernus Iudaicus init a neomenia Tisri. Sed annus Rab Adda init a Nisan sequenti. Itaque hoc anno Christi 1604, inibit annus Iudaicus Rabbi Hillel a Tisri: sed annus Rabbi Adda a Nisan anni Christi 1605.*

CANON QVARTVS.

Dato anno Iudaico, Tekupham Tisri Rab Adda inuenire.

Annorum præteritorum chracterismis ex Tabula secunda collectis, per doctrinam superiorem Canonis secundi, adijce ex perpetua Regula Radicem 3. 9.41.14.

Esto propositus annus Iudaicus 5365, cuius Tekupham Tisri scire desidero. Annorum præteritorum 5364 character est 2.22.675.60, per antecedentem doctrinam Canonis secundi. Adiectis ex perpetua Regula 3. 9. 41. 14, consurgit Tekupha Tisri Rab Adda 6.7.1016.74, feria sexta, hora una, scrup. 1016. 74 post mediam noctem.

CANON QVINTVS.

Dato anno Iudaico, quamuis Tekupham inuenire.

Tekuphæ Tisri per proximū Canonem inuētæ adde characterem unius Tekuphæ ex Tabula sexta. Prodibit Tekupha Tebeth. Adde characterē duarū. Prodibit Tekupha Nisan. Deni-

que adde Characterem trium. Prodibit Tekupha Tamuz. In anno proposito 5365 Tekupha Tisri inuenta est 6.7.1016.74. Accedat character unius Tekuphæ nempe 7.7.519.31 Prodit Tekupha Tebeth 6.15.456.29. Rursus Tekuphæ Tebeth adde characterem unius Tekuphæ, aut Tekuphæ Tisri adde characterem duarum Tekupharum. Conflatur Tekupha Nisan, 6.22.975.60. quæ nihil aliud est, quam Neomeniæ Nisan character per Canonem secundum inuentus. Cui si adijcies characterem unius Tekuphæ, prodibit Tekupha Tamuz 7.6.415.15.

CANON SEXTVS.

Dato anno Iudaico, cyclum Lunæ Iudaicum reperire.

Si nescis partiri per XIX, utere doctrina Canonis primi Capitis tertij. Anno Iudaico proposito 5365, abijce numerum proxime minorem in Tabula tertia eiusdem Capitis tertij, nempe numerum 5187. A residuo 178, abijce numerum proxime minorem in fronte Tabulæ secundæ eiusdem Capitis. Remanet cyclus 7 huius anni propositi 5365.

CANON SEPTIMVS.

Dato anno Iudaico, diem mensis Lunaris Iudaici scire, in quo committitur Tekupha Tisri eiusdem anni propositi.

A cyclo anni præteriti, usque ad Tekupham Tisri, numera dies interualli. Esto annus propositus 5365. Cyclus iniens est VII per doctrinam Canonis antecedentis. Ergo cyclus anni præteriti erat VI. Quæro eum in mense Elul. Reperio in VI die mensis. a qua, ad Tekupham Tisri, id est, ad diem VI Tisri in Kalendario, sunt præcise dies XXIX. Aio Igitur Tekupham Tisri anni 5365 fore in XXIX Elul Lunaris, qui notatus est e regione diei VI Elul Solaris in Kalendario. Sic anno sequenti 5366, quum adhuc curret cyclus VII, ab eo cyclo in mense Elul Solari, hoc est a XXIIII Elul Solaris, ad Tekupham Tisri, sunt dies XI. Dico igitur Tekupham Tisri commissum iri post XI diem Tisri Lunaris, cuius neomenia est e regione VII cycli in XXIIII Elul. Denique semper cyclus præteriti anni sumendus est proximus ante Tekupham, & ab eo cyclo numerandi dies mensis illius Lunaris, qui notatur e regione cycli, siue is mensis fuerit Elul Lunaris, siue Tisri. Sic anno 5368 inibit cyclus X. Ergo currebat antea cyclus IX qui proxime ante Tekupham est in III die Tisri Solaris. Ergo Tekupha erit inter III, & IIII diem Tisri Lunaris, cuius neomenia notata est in dicta III die Tisri Solaris. Sic cyclus VI proxime ante Tekupham Tebeth est in VI die Tebeth Solaris. Ergo Tekupha Tebeth anni propositi 5365 erit inter II, & III Tebeth Lunaris, cuius neomenia signata est in dicta die VI Tebeth Solaris e regione cycli VI.

CANON OCTAVVS.

Tekuphæ datæ verum locum assignare.

Hoc est, qua hora noctis, aut diei committitur, designare. Exemplum. In anno 5365 deprahensa est Tekupha Tisri 6.7.1016.74. Semper Tekupha Tisri incipit a Sole occaso. Commissa igitur est Tekupha hora prima post mediam noctem, Scrup. 1016, momento 74, feria sexta. Supra per doctrinam proximi Canonis reperta est in XXIX Elul, qui iniuit a feria VI, & proinde XXIX eiusdem mensis est feria sexta. Ideo dicemus, Tekupham commissam fuisse hora 1.1016, 74 post mediam noctem, quæ antecessit Solem orientem vicesimæ nonæ Elul, quæ quidem vigesima nona iniuit more Iudaico post Solem occasum vicesimæ octauæ. Anno igitur 5365 Tekupha Tisri Rab Adda conuenit in XIIII Septembris: quod duplicitur depræhenditur, primo deductis 17 diebus προηγήσεως per doctrinam Canonis tertij. A Kal. enim Septembris, ad Tekupham Tisri in Kalendario, interuallum est dies XXXI absoluti. Deductis 17 remanet XIIII Septembris, sedes epochæ hodiernæ. Deinde per XXIX Elul & feriam VI non minus expedita via est. Adeo ut hoc sæculo Tekupha Tisri Rab Adda concurrat cum æquinoctio.

CANON NONVS.

Dato anno Iudaico ὑπόλειψιν Hipparcheam scire.

Hoc est, scire, quot dies annus Hipparchi moratus est priscã epocham datam in anno cælesti, aut Tropico. Ex Tabula igitur ὑπολείψεως collige numeros cõgruentes millenarijs, centenarijs, &c. ut supra, secundũ Diagramma infra positum. Sumatur autem idem annus, qui supra.

Colliguntur

	12	577	68		Colliguntur dies 23 hor. 2. 471. 65. Tot dies receßit annus Hipparchi a Tropica epocha in consequentia, puta ab æquinoctio autumnali, aut alia epocha data in anno Tropico.
	7	1	36		
0	6	217	68		
		0	446	40	
	23	2	471	65	

CANON DECIMVS.

Dato anno Iudaico, diem æquinoctij, aut alius epochæ Tropicæ in anno Hipparcheo deprehendere.

Compone dies προηγήσεως cum diebus ἀπολείψεως. Id est dies 17 προηγήσεως per Canonem [illegible] inuentos cum diebus ἀπολείψεως 23. Fiunt dies 40, qui de quouis die anni Hipparchei Rab Adda deducti relinquent epocham hodiernam Tropicam. Verbigratia: Æquinoctij veri sedes in Kalendario Rab Adda est in XIX Nisan, siue XX Aprilis. hoc est in LI die a Kal. Martij. Deductis 40 diebus, relinquitur sedes hodierni æquinoctij ciuilis hoc est neomenia Krionos ciuilis, in XI Martij. Porro a neomenia Adar, ad XIX Nisan, interuallũ est dies [illegible], de quibus deductis XL, relinquitur XIX Adar, in qua hodie sidus æquinoctij committitur: quæ profecto respondet undecimæ Martij, ut constat ex loco in Kalendario. Rursus Neomenia Zygonos ciuilis incidit in XXIX diem Tisri, primo anno Iudaico; hoc est in LVIII diem a neomenia Elul. Deductis XL diebus, relinquitur neomenia hodierni Zygonos in XVIII Elul Rab Adda, quæ respondet diei XIIII Septembris, in qua hoc anno conficietur sidus æquinoctij ciuilis, & concurret cum XXIX Elul Lunaris ciuilis, ut demonstratum est in fine doctrinæ Canonis octaui. Quia vero annus Tropicus, & annus Hipparcheus non ab iisdem carceribus emissi, ad easdem metas οὐχ ὁμοταχῶς currunt, quum alterius motus sit tardior. fit ut aliquando epochæ Tropicæ in anno Hipparchi concurrant, ut manifestum est.

CANON VNDECIMVS.

Dato anno Iudaico, ἕνην καὶ νέαν, siue interlunium, in dato mense Rab Adda reperire.

Accipe Epactam competentem cyclo currenti ex Tabulæ quintæ parte priore, plenam quidem, si mensis datus plenus fuerit, cauam, si cauus. Quot dies desunt Epactæ ad XXX complenda, tot dies numerandi a neomenia mensis dati. Vbi numerus consistet, ibi est interlunium. Propositus esto annus adhuc currens 5364. cyclus est VI. In priore parte Tabulæ quintæ e regione cycli sexti habes Epactam plenam 24, cauam 0. id est Epacta plena tam pleno mensi, quam cauo accommodatur per totum annum propositum 5364. Volo scire nouilunium, siue ἕνην καὶ νέαν in mense Elul. Epactæ 24 desunt 6 ad complementum triginta. Ergo sexta Elul Rab Adda, ubi e regione respondet cyclus VI, est neomenia Elul ciuilis Lunaris.

[illegible]OTION. Hæ epactæ tantum locum habent in manuali computo, hoc est, ut Græci loquuntur, [illegible] ἀπὸ χειρὸς [illegible]: quum sine scripto parabili modo nouilunia inuestigantur. Nam alioquin [illegible] inutiles, si Kalendarium huius formæ ob oculos quis habeat. adeptus enim annum cy-[illegible] mensem inuenies nouilunium e regione cycli. ut in proposito exemplo in Elul Solari e regione cycli currentis VI, habes VI Elul, hoc est neomeniam Elul Lunaris.

CANON DVODECIMVS.

Dato die mensis Rab Adda in anno Iudaico proposito, feriam inuenire.

Iunge characterem anni cum Regulari diei propositæ, abiectis septem, ubi opus. Iterum proponatur annus currens Iudaicus 5364. character eius est 6, per secundum canonem. Volo scire feriam VI diei Elul in anno proposito. Regularis eius est 6, qui cum charactere compositus, abiectis 7, relinquit feriam quintam. Aio igitur sextæ diei Elul characterem esse feriam quintam.

[illegible]TION. Ergo interlunium per antecedentem inuentum incidit in feriam quintam. Sed [illegible] nouilunium ciuile mensis Elul conficietur [illegible] feria quinta, hoc est die VII Elul Rab Adda. [illegible] vero hoc anno multum mora [illegible] propositus fuit abundans. Ideoque [illegible] cum [illegible] anni, neomenia Siuuan [illegible] neomenia [illegible] Caslev, conueniunt cum mensibus [illegible] neomeniæ [illegible] Hegiræ concurrebat cum neomenia Siuuan [illegible] feria prima.

CAPVT SEXTVM.

KALENDARIVM IVDAICVM.

I Tisri plenus VII.		II Marches cavus VIII.		III Caslev plenus IX	
1	Clangor tubae.	1		1	
2		2		2	
3	Ieiunium Godoliae. Cæditur Godolias filius Ahicam una cum Iudæis, qui cum eo erant in Mazpa.	3		3	
4		4		4	
5	Ieiunium. Moriuntur xx Israelitæ. Rabbi Akiba filius Ioseph conijcitur in vincula, ubi moritur.	5		5	
6		6		6	
7	Ieiunium. Decretum contra Patres nostros, ut perirent gladio, fame, ac peste, propter vitulum fabricatũ.	7	Ieiunium. Excæcarunt oculos Sedekiæ, & filios eius coram eo iugularunt.	7	
8		8		8	
9		9		9	
10	Ieiunium Kippurim.	10		10	
11		11		11	
12		12		12	
13		13		13	
14		14		14	
15	Scenopegia.	15		15	
16		16		16	
17		17		17	
18		18		18	
19		19		19	
20		20		20	
21	ἡ ὠσχοφορία.	21		21	
22	Octava Scenopegias.	22		22	
23	Festivitas Legis.	23		23	
24		24		24	
25		25		25	Encaenia.
26		26		26	
27		27		27	
28		28		28	Ieiunium. Ioiakim combussit volumen, quod scripserat Baruch, dictante Ieremia.
29		29		29	
30		0	Intercalatur dies una in anno pleno, siue abundanti. ἐμβόλιμος ἡμέρα anni abundantis.	30	Eximitur dies in anno defectiuo. ἐξαιρέσιμος ἡμέρα anni defectiui.

KALEN-

KALENDARIVM IVDAICVM

Tebeth cavus.

1
2
3
4
5
6
7
8 Ieiunium. Scripta est lex Græce diebus Ptolemæi Regis. Tenebræ triduo per uniuersum orbem.
9 IEIVNIVM. Non scripserunt Magistri nostri, quare ea dies notata.
10 Ieiunium. Obsidetur Ierusalem a rege Babylonis.
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29

[illegible] plenus.

1
2
3
4
5 Ieiunium. Moriuntur Seniores, qui fuerunt æquales Iosuæ filij Nun.
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23 Ieiunium. Congregati sunt omnes Israelitæ contra Beniamin propter pelicem & idolum Micha.
24
25
26
27
28
29
30

LOCVS EMBOLISMI.

[illegible]

1
2
3
4
5
6
7 Ieiunium. Moritur Moses Magister noster, qui in pace quiescit.
8
9 Ieiunium. Schola Sammai, & Schola Hillel inter se contendere cœperunt.
10
11
12
13 Festivitas decreta. Nicanor interficitur.
14 MARDOCHAEVS. PHVRIM.
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29

KALENDARIVM IVDAICVM.

VII NISAN PLENVS [illegible]

1 Ieiunium. [illegible] filij Aaron.
2
3
4
10 Ieiunium. Moritur Mariam. Eligitur agnus mactandus xiiii die.
11
12
13
14 PASCHA. EXTERMINATIO FERMENTI.
15 AZYMA.
16 ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ. MANIPVLVS FRVGVM. ΗΜΕΡΑΙ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΣ ΔΕΥΤΕΡΟΠΡΩΤΗ.
17
18
19
20
21 SOLLENNITAS [illegible] AZYMORVM.
22
23 ΕΒΔΟΜΑΣ ΔΕΥΤ[illegible]
24
25
26 Ieiunium. [illegible]
27
28
30

VIII IIAR [illegible]

1
2
3
4
5
6
7 ΕΒΔΟΜΑΣ ΔΕΥΤΕΡΟΤΕΤΑΡ[illegible]
8
9
10 Ieiunium. Moritur Eli Pōt. Max. & ambo filij eius. Capitur Arca testimonij.
11
12
13
14 ΕΒΔΟΜΑΣ ΔΕΥΤΕΡΟΠΕΜΠΤΗ.
15
16
17
18
19
20
21 ΕΒΔΟΜΑΣ ΔΕΥΤΕΡΟ[illegible]
22
[illegible] Simon [illegible]
[illegible]
Ieiunium. Moritur [illegible] Propheta. [illegible]

IX SIVAN PLENVS

1
2
3
4
5
6 ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ [illegible] ΤΩΝ ΗΜΕΡ[illegible] ΠΕΝΤΗΚΟΣΤ[illegible]
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23 Ieiunium. Desistunt [illegible] primogenita & primitias Ierosolymam inducere Ieroboam filij Nabat.
[illegible] Ieiunium. Occiditur Rabban Simon filius Gamaliel, Rabbi Ismael, Rabbi Hanania secundus a Pontifice.
[illegible] Ieiunium. Comburitur [illegible] Rabbi Hanina filius Ta[illegible] [illegible] libro leg[illegible]

KALENDARIVM IVDAICVM.

X Tamvz cavvs IIII.		XI Ab plenvs V.		XII Elvl cavvs VI	
1		1	Ieiunium. Moritur Aharon Pontifex.	1	
2		2		2	
3		3		3	
4		4		4	
5		5		5	
6		6		6	
7		7		7	
8		8		8	
9		9	Ieivnivm. Decretum contra patres nostros Iudæos, ne ingrederentur in terram Iudæam. Desolatio Templi prioris & posterioris.	9	
10		10		10	
11		11		11	
12		12		12	
13		13		13	
14		14		14	
15		15		15	
16		16		16	
17	Ieivnivm. Franguntur Tabulæ legis. Cessat ἐνδελεχισμός. Vrbs fissa. Epistemon cremat librum legis. Ponit statuam in Templo.	17		17	Ieiunium. Moriuntur Exploratores, qui diffamauerant terram.
18		18	Ieiunium. Extincta est lucerna vespertina in diebus Ahaz.	18	
19		19		19	
20		20		20	
21		21		21	
22		22		22	Xylophorii.
23		23		23	
24		24		24	
25		25		25	
26		26		26	
27		27		27	
28		28		28	
29		29		29	
		30			

TABVLA PRIMA MENSIVM CHARACTER.

Linea mensium.	Feria.	Hor.	Scrup. Iud.
1	1	12	793
2	3	1	506
3	4	14	219
4	6	2	1012
5	7	15	725
6	2	4	438
7	3	17	151
8	5	5	944
9	6	18	657
10	1	7	370
11	2	20	83
12	4	8	876
13	5	21	589

TABVLA SECVNDA ANNORVM ENNEADECAETERIDIS EXPANSORVM.

	Cyclus Enneadecaetericus.			Cyclus excessus Solaris.		
Linea annorum	Feria	Hor.	Scrup. Iud.	Dies excessus	Hor.	Scrup. Iud.
1	4	8	876	10	21	204
2	1	17	672	21	18	408
3	7	15	181	3	2	899
4	4	23	1057	14	0	23
5	2	8	853	24	21	227
6	1	6	362	6	5	718
7	5	15	158	17	2	922
8	4	12	747	28	0	46
9	1	21	543	9	8	537
10	6	6	349	20	5	741
11	5	5	928	1	14	152
12	2	12	724	12	11	356
13	6	21	520	23	8	560
14	5	19	29	4	16	1051
15	3	3	905	15	14	175
16	7	12	701	26	11	379
17	6	10	210	7	19	870
18	3	19	6	18	16	1074
19	2	16	595	0	1	485

TABVLA TERTIA NEOMENIARVM IN CYCLIS COLLECTIS.

	Cycli collecti neomeniarum.			Cycli collecti excessus Solis.			
Linea Cyclorum collectorum.	Feria.	Hor.	Scrup. Iud.	Dies excessus	Hor.	Scrup. Iud.	Anni collecti.
1	2	16	595	0	1	485	19
2	5	9	110	0	2	970	38
3	1	1	705	0	4	575	57
4	3	18	220	0	5	860	76
5	6	10	815	0	7	265	9[illegible]
6	2	3	330	0	8	750	114
7	4	19	925	0	10	155	133
8	7	12	440	0	11	640	152
9	3	4	1035	0	13	45	17[illegible]
10	5	21	550	0	14	530	190
20	4	19	20	1	4	1060	38[illegible]
30	3	16	570	1	19	510	57[illegible]
40	2	14	40	2	9	1040	76[illegible]
50	1	12	590	3	0	490	95[illegible]
60	7	9	60	3	14	1020	114[illegible]
70	6	6	610	4	5	470	133[illegible]
80	5	4	80	4	19	1000	152[illegible]
90	4	1	630	5	10	450	171[illegible]
100	2	23	100	6	0	980	190[illegible]
200	5	22	200	12	1	880	380[illegible]
300	1	21	300	18	2	780	570[illegible]
400	4	20	400	24	3	680	76[illegible]
500	7	19	500	30	4	580	95[illegible]
600	3	18	600	36	5	480	114[illegible]

TABVL

TABVLA QVARTA NEOMENIARVM TISRI IN ANNIS EXPANSIS CYCLI MAGNI.

			0			19			38			57			76			95			114		
	1	VII Oct.	2	5	204	4	21	799	7	14	314	3	6	909	5	23	424	1	15	1019	4	8	534
	2	XXVI Sep.	6	14	0	2	6	595	4	23	1107	7	15	705	3	8	220	6	0	815	1	17	330
Emb.	3	XVI Sep.	3	22	876	6	15	391	2	7	986	5	10	501	7	17	16	3	9	611	6	2	126
	4	V Oct.	2	20	385	5	12	980	1	5	495	3	22	10	6	14	605	2	7	120	4	23	715
	5	XXIII Sep.	7	5	181	2	21	776	5	14	291	1	6	886	3	23	401	6	15	996	2	8	511
Emb.	6	XII Sep.	4	13	1057	7	6	572	2	23	87	5	15	682	1	8	197	4	0	792	6	17	307
	7	Kal. Oct.	3	11	566	6	4	81	1	20	676	4	13	191	7	5	786	2	22	301	5	14	896
Emb.	8	XXI Sep.	7	20	362	3	12	957	6	5	472	1	21	1067	4	14	582	7	7	97	2	23	692
	9	VIII Oct.	6	17	951	2	10	466	5	2	1061	7	19	576	3	12	91	6	4	686	1	21	201
	10	XXVIII Sep.	4	2	747	6	19	262	2	11	857	5	4	372	7	20	967	3	13	482	6	5	1077
Emb.	11	XVII Sep.	1	11	543	4	4	58	6	20	653	2	13	168	5	5	763	7	22	278	3	14	873
	12	VI Oct.	7	9	52	3	1	647	5	18	162	1	10	757	4	3	272	6	19	867	2	11	382
	13	XXIIII Sep.	4	17	928	7	10	443	3	2	1038	5	19	553	1	12	68	4	4	663	6	21	178
Emb.	14	XIIII Sep.	2	2	724	4	19	239	7	11	834	3	4	349	5	20	944	1	13	459	4	5	1054
	15	III Oct.	1	0	233	3	16	828	6	9	343	2	1	938	4	18	453	7	10	1048	3	3	563
	16	XXII Sep.	5	9	29	1	1	624	3	18	139	6	10	734	2	3	249	4	19	844	7	12	359
Emb.	17	X Sep.	2	17	905	5	10	420	1	2	1015	3	19	530	6	12	45	2	4	640	4	21	155
	18	XXIX Sep.	1	15	414	4	7	1009	7	0	524	2	17	39	5	9	634	1	2	149	3	18	764
Emb.	19	XIX Sep.	6	0	210	1	16	805	4	9	320	7	1	915	2	18	430	5	10	1025	1	3	540

RESIDVVM TABVLAE QVARTAE.

	133			152			171			190			209			228		
1	7	1	49	2	17	644	5	10	159	1	2	754	3	19	269	6	11	864
2	4	9	925	7	2	440	2	18	1035	5	11	550	1	4	65	3	20	660
3	1	18	721	4	11	236	7	3	831	2	20	346	5	12	941	1	5	456
4	7	16	230	3	8	825	6	1	340	1	17	935	4	10	450	7	2	1045
5	5	1	26	7	17	621	3	10	136	6	2	731	1	19	746	4	11	841
6	2	9	902	5	2	417	7	18	1012	3	11	527	6	4	42	1	20	637
7	1	7	411	3	23	1006	6	16	521	2	9	36	5	1	631	7	18	146
8	5	16	207	1	8	802	4	1	317	6	17	912	2	10	427	5	2	1022
9	4	13	796	7	6	311	2	22	906	5	15	421	1	7	1016	4	0	531
10	1	22	592	4	15	107	7	7	702	3	0	217	5	16	812	1	9	327
11	6	7	388	1	23	983	4	16	498	7	9	13	3	1	608	5	18	123
12	5	4	977	7	21	492	3	14	7	6	6	602	1	23	117	4	15	712
13	2	13	773	5	6	288	7	22	883	3	15	398	6	7	993	2	0	508
14	6	22	569	2	15	84	5	7	679	1	0	194	3	16	789	6	9	304
15	5	20	78	1	12	673	4	5	188	6	21	783	2	14	298	5	6	893
16	5	4	954	5	21	469	1	13	1064	4	6	579	6	23	94	2	15	689
17	7	13	750	3	6	265	5	22	860	1	15	375	4	7	970	7	0	485
18	6	11	259	2	3	854	4	20	369	7	12	964	3	5	479	5	21	1074
19	3	20	55	6	12	650	2	5	165	4	21	760	7	14	275	3	6	870

TABVLA QVINTA CYCLORVM MAGNORVM COLLECTORVM

247	A	6	23	175	4693	T	6	8	85
494	B	6	22	350	4940	V	6	7	260
741	C	6	21	525	5187	X	6	6	435
988	D	6	20	700	5434	Y	6	5	610
1235	E	6	19	875	5681	Z	6	4	785
1482	F	6	18	1050	5928	a	6	3	960
1729	G	6	18	14[illegible]	6175	b	6	3	55
1976	H	6	17	320	6422	c	6	2	230
2223	I	6	16	495	6669	d	6	1	405
2470	K	6	15	670	6916	e	6	0	580
2717	L	6	14	845	7163	f	5	23	755
2964	M	6	13	1020	7410	g	5	22	930
3211	N	6	13	115	7657	h	5	22	25
3458	O	6	12	290	7904	i	5	21	200
3705	P	6	11	465	8151	k	5	20	375
3952	Q	6	10	640	8398	l	5	19	550
4199	R	6	9	815	8645	m	5	18	725
4446	S	6	8	990	8892	n	5	17	900

TABVLA SEXTA.

		0	19	38	57	76	95	114	133	152	171	190	209	228
	1	2	5	7	3.c.2.	7.G.5	2.d.7.	5.c.3.	7	3.D.2	5	2.L.7.	5.N.3.h.2	7.Y.5.
	2	7.a.5.	2	5	7	3.R.2	7.l.5.	2.e.7.	5.g.3.	7	3.B.2.	5	2.N.7.	5.O.3.i.2
Emb.	3	5.F.3.	7.c.5.	2	5	7	7.T.2	7.K.5	2.g.7.	5.X.3	7	3.C.2.	5	2.O.7.
	4	3	5	2.O.7.	5.Q.3.	7.b.5.	2	5	7	3.f.2.	7.I.5.	2	5.h.3.	7
	5	7	3.E.2.	5	2.Q.7.	5.R.3	7.d.5.	2	5	7	5.B.3.	7.L.5.	2.h.7.	5.i.3.
Emb.	6	5.a.3.	7	3.G.2	5	2.R.7	5.I.3.	7.e.5.	2	5	2.B.7.	3.X.2.	7.M.5.	2.i.7.
	7	5.C.3.	7.N.5.	2.i.7.	5.I.	7	3	5	2.Q.7	5.S.3.	7.d.5.	2	2	2.A.7.
Emb.	8	2.C.7.	3.Z.2.	7.O.5.	2.I.7.	5.b.3.	7	3.G.2	5	2.S.7.	5.I.3.	7.f.5.	2	5.
	9	7	2	5	2.B.7.	5.D.3	7.N.5	2.k.7	5	7	3.L.2.	5	2.R.7.	5.T.3.
	10	5.Y.3.	7.h.5.	2	5	2.D.7	5.F.3.	7.P.5	2.m.7	5	7	3.H.2.	5	2.T.7.
Emb.	11	2.X.7.	5.M.3.	7	2	5	2.f.7.	3.b.2.	7.Q.5	2.n.7.	5.d.3.	7	3.K.2.	7.A.5.
	12	7	3	7.A.5.	2.V.7.	5.Z.3	7.h.5.	2	5	2.E.7	3.F.3.	7.P.5.	2.n.7.	5
	13	5	7	3.L.2.	7.B.5.	2.Y.7	5.a.3.	7.k.5	2	5	2.F.7.	5.H.3.	7.R.5.	2
Emb.	14	2	5.h.3.	7	3.N.2.	7.D.5	2.a.7.	5.P.3.	7.m.5	2	5	2.H.7.	3.e.2.	7.T.5.
	15	2.H.7.	5.k.3.	7.T.5.	2	5	7	3	7.C.5	2.Z.7	5.a.3.	7	2	5
	16	5	2.k.7.	5.M.3.	7.V.5.	2	5	7	7.N.2	7.E.5.	2.a.7.	5.c.3.	7.m.5.	2
Emb.	17	2	5	2.L.7.	5.B.3.	7.Y.5	2	5.k.3.	7	3.P.2.	7.F.5.	2.c.7.	5.R.3.	7
	18	2.c.7.	5.e.3.	7	3	5	2.K.7	5.M.3	7.X.5	2	5	7	2	7.E.5.
Emb.	19	7.H.5.	2.c.7.	5.T.3.	7	3.A.2	5	2.M.7	5.C.3	7.Z.5	2	5.l.3.	7	3.Q.2.

TABVLA SEPTIMA AEQVATIONIS NEOMENIARVM.

	0	19	38	57	76	95	114	133	152	171	190	209	228
1	1.a.4.	2	3	5.c.1.	6.G.7.R.2.	1.I.4.d.3.	2.e.5.	3.g.6.	5.D.1.	7.B.2.	4.L.3.	2.N.5.h.1	3.O.6.Y.7.[illegible]
2	3.F.6.a.7.	1.c.4.	2	3	5.R.1.	6.I.7.T.2.	1.K.4.c.3.	2.g.5.	3.X.6.	5.B.1.	7.C.2.	4.N.5.	2.O.5.i.1.
3	.F.2	6.c.8	1.O.7	2	3.b.6	5.T.1	6.K.8.	4.g.3.	7.X.2.f.5	3.I.6.	5.C.1	8.h.7.	4.O.3.
4	5	7.E.2.	4.O.7	8.Q.7.	3.R.6.b.7.[illegible]	1.d.4	2	3	5.f.1	3.B.6.I.7.	1.L.4.	2.h.5.	3.i.6.
5	3.a.6.	5.E.1.	7.G.2.	4.Q.3.	2.R.5.n.1.	3.I.6.d.7.	1.e.4.	2.	3	2.B.5.	6.L.7.X.2	1.M.4.h.3	2.i.5.
6	8.C.7.a.2	3.N.6	5.G.1.i.4	8.I.7.	4.R.3.	7.I.2.	6.e.8.	1.Q.4	8.S.7.	4.B.3.d.6.	5.X.1.	6.M.8.	1.A.4.i.3
7	2.C.5	6.N.7.Z.2	1.O.4.I.3.	2.I.5.	3.b.6	5	7.G.2.	4.Q.3.	2.S.5.	3.I.6.d.7.	3.f.4.	2	4.A.3.
8	4.C.3.	5.Z.1.	6.O.8.	1.B.4.I.3.	8.D.7.b.c.2	3.N.6.	5.G.1.k.4	8	4.S.3.	7.I.2.L.5.	6.f.8.	1.R.4.	8.I.7.
9	3.Y.6	1.h.4.	2	4.b.3.	2.D.5	3.F.6.N.7	1.P.4.k.3.	2.M.7.	3.	5.L.1.	7.H.1.	4.R.6.	2.I.5.
10	2.X.7.Y.5	3.M.6.h.7	1	2.	4.D.3.	2.F.5.	6.P.7.b.2.	1.Q.4.m.3.	2.n.7.	3.d.6.	5.H.1.	7.K.2.	1.A.4.T.3.
11	4.X.3.	7.M.2.	3.A.6.	1.V.4.	3.Z.7.	4.F.3.h.6.	5.b.1.	6.Q.8.	1.E.4.n.3	8.F.7.d.2.	3.F.7.d.2.	8.K.1.h.4	6.A.8.
12	3	5	6.A.7.L.2	1.B.5.V.3.	2.Y.7.Z.5	3.a.6.h.7.	1.k.4.	2	4.E.3	2.F.5.	3.H.6.P.7.	1.R.4.n.3	2.
13	2	3.h.6.	5.L.1	6.B.7.N.2.	1.D.4.Y.7	2.a.5.	3.P.6.k.7.	1.m.4.	2	4.F.3.d.	2.H.5.	6.R.7.c.2.	1.T.4.
14	1.H.4.	8.K.h.2.	3.T.6	5.N.1.	6.D.8.	4.a.3.	7.P.2.	3.C.6.m.8	1.Z.4.	8.a.7.	4.H.3.	2.c.1.	6.c.1.
15	4.H.3.	2.K.5.	3.M.6.T.7	1.V.4.	2	3	5	6.C.8.N.2	1.E.4.Z.3	2.a.5.	3.	2.m.4.	2
16	2.	4.h.3.	2.K.5.	3.B.6.V.7.	1	2	3.k.6	5.N.1.	6.E.7.P.2	1.F.4.a.3.	2.c.5.	3.R.6.m.7	1
17	1.c.4.	8.c.7.	4.L.3.	7.B.2.	6.Y.8.	1.K.4.	8.g.7.k.2.	3.X.6.	5.P.1.	6.F.8.	4.c.3.	7.R.2.	5.E.6.
18	1.H.4.c.3	2.e.5.	3.T.6.	5.	7.	4.K.3.	7.M.5.	3.C.6.X.7	1.Z.4	2	3.I.6.	5	6.E.7.Q.2
19	6.H.8.	7.e.3.	7.T.2.c.5.	3.G.6.	5.A.1.d.4.	8.e.7.	4.M.3.	7.C.2.D.5	6.Z.8.	1.L.4.	8.H.7.I.2.	3.Y.6.	5.Q.1.

TABVLA OCTAVA LATERCVLI MENSIVM.

Character mensis.	Qualitas anni.	Tisri.	Marchesvan.	Casleu.	Tebet.	Sebat.	Adar prior.	Adar post.	Nisan.	Iiar.	Siwan.	Tamuz.	Ab.	Elul.
ANNVS COMMVNIS.														
1	A	2	4	6	1	2		4	5	7	1	3	4	6
2	O	5	7	1	3	4		6	7	2	3	5	6	1
3	A	7	2	4	6	7		2	3	5	6	1	2	4
4	D	2	4	5	6	7		2	3	5	6	1	2	4
5	O	3	5	6	1	2		4	5	7	1	3	4	6
6	D	7	2	3	4	5		7	1	3	4	6	7	2
7	A	5	7	2	4	5		7	1	3	4	6		2
ANNVS EMBOLIMÆVS.														
1	A	2	4	6	1	2	4	6	7	2	3	5	6	1
2	A	3	5	7	2	3	5	7	1	3	4	6	7	2
3	A	7	2	4	6	7	2	4	5	7	1	3	4	6
4	D	2	4	5	6	7	2	4	5	7	1	3	4	6
5	O	3	5	6	1	2	4	6	7	2	3	5	6	1
6	D	7	2	3	4	5	7	2	3	5	6	1	2	4
7	D	5	7	1	2	3	5	7	1	3	4	6	7	2
8	A	5	7	2	4	5	7	2	3	5	6	1	2	4

DEFINITIONES.

I *Menses Lunares sunt alternis pleni, & caui.*

II *Annus Lunaris, qui ad Menses Lunares descriptus est, communis quidem ad XII Embolimæus autem ad XIII.*

III *Annus ordinarius, communis quidem dierum* CCCLIIII, *Embolimæus* CCCLXXXIIII.

IIII *Annus defectiuus, communis dierum* CCCLIII, *Embolimæus* CCCLXXXIII. *quando in utraque specie Casleu fit ex pleno cauus.*

V *Annus Abundans, communis dierum* CCCLV, *embolimæus* CCCLXXXV. *quando in utraque specie Marchesvvan ex cauo fit plenus.*

VI *Cyclus Lunæ est systema annorum Lunarium* XIX, *communium quidem* XII, *embolimæorum vero* VII.

VII *Embolismus est intercalatio mensis pleni inter finem Sebat, & neomeniam Adar.*

VIII *Adar prior est mensis embolimæus plenus.*

IX *Adar posterior est mensis ordinarius cauus, post embolimæum.*

X *Tempus embolismi est excessus rationum Solarium supra mensem Lunarem in annis Cycli* III, VI, VIII, XI, XIIII, XVII, XIX.

XI *Tekupha Rabbi Samuelis sunt quatuor quadrantes anni Iuliani singulis lustris Iulianis per rationem Bisexti in orbem recurrentes.*

XII *ὑπεροχὴ ἡλιακή, siue excessus Solaris, est differentia anni Iuliani, & Lunaris.*

XIII *Character anni Iudaici est feria Tekupha Tisri.*

XIIII *Annus Semita est septimus annus Hebdomadis annalis.*

XV *Iobel est systema annorum Lunarium* XLIX. *Aliter. Systema septem Hebdomadum annalium.*

XVI *Character temporis, est, abiectis omnibus septenariis dierum, residuum dierum, horarum, & appendicum scrupulariarum.*

CHARACTERES.

I *Character mensis.* 1. 12. 793.

II *Character anni communis.* 4. 8. 876.

III *Character anni embolimai.* 5. 21. 589.

IIII *Character Cycli Lunaris.* 2. 16. 595.

V *Character magni cycli feriarum.* 6. 23. 175.

VI *Character nouilunii Tohu.* 2. 5. 204.

REGVLÆ.

I *Nunquam Tisri feria* I, IIII, VI.

II *Nunquam Nisan feria* II, IIII, VI.

III *Semper*

III *Semper in anno communi Tisri feria V, si character excesserit 3. 9. 203.*

IIII *Semper post embolismum Tisri feria III, si character excesserit. 2. 15. 588.*

V *Translatio feriæ astronomica, quando characterismus attigit, aut excessit hor. 18.*

VI *Translatio feriæ politica, quando characterismus Tisri est feria I, IIII, VI.*

CANON PRIMVS.

Dato anno Iudaico, cyclum Lunæ Iudaicum scire.

Habeas id per doctrinam Canonis sexti Capitis quinti: vel per doctrinam Canonis sexti Capitis quarti. Hoc est, ab annis Iudaicis propositis aufer numerum proxime minorem in Tabula quinta, cuius literam seorsim serua. Rursus a residuo abijce numerum proxime minorem in Tabula quarta. relinquetur cyclus quæsitus.

Ab anno proposito Iudaico 5365 abijce numerum proxime minorem in Tabula quinta, nempe 5187. cuius literam X seorsim serua una cum charactere eius 6. 6. 435. Relinquitur 178. a quo residuo rursus abijce numerum proxime minorem 171 in fronte Tabulæ. Relinquitur cyclus quæsitus 7.

CANON SECVNDVS.

Dato anno Iudaico, scire, quot cycli a capite æræ Iudaicæ, & quot anni praterierunt.

Ab annis Iudaicis propositis abijce numeros proxime minores in linea annorum collectorum Tabulæ tertiæ tandiu, donec numerum propositum consumpseris. Omnes cyclos illis respondentes coniunge ex linea cyclorum in eadem Tabula.

Ab annis Iudaicis propositis 5365 abijce numerum proxime minorem in linea annorum collectorum in latere dextro, siue versu ultimo Tabulæ tertiæ, nempe numerum 3800. A residuo 1565 rursus abijcito numerum proxime minorem 1520. Denique a residuo 45 abijcito proxime minorem 38. Supersunt anni 7. Iam annis collectis, 3800, 1520, 38, congruunt de linea cyclorum eiusdem Tabulæ cycli 200, 80, 2. qui simul iuncti componunt cyclos 282 absolutos, & annos præteritos 6 de cyclo labente 283, cuius annus 7 hoc anno 5365 inibit proxime tam per hanc, per superioris Canonis, doctrinam.

CANON TERTIVS.

Anno Iudaico proposito, characterem Tisri inuenire in horis & scrupulis.

Sit propositus annus Iudaicus 5365, cuius Tisri characterem in horis & scrupulis vis scire. Characterismos respondentes cyclis supra collectis, compone simul una cum annorum præteritorum characterismo. Aggregato adijce nouilunium Tohu. ut habes in Diagrammate.

Cycli præteriti.	200	5	22	200
	80	5	4	80
	2	5	9	110
Anni præteriti.	6	1	6	362
Aggregat.		3	17	752
Nouilunium Tohu.		2	5	204
Nouilunium Tisri astronomicon.		5	22	956

Characterismi igitur cyclis 200, 80, 2 respondentes una cum characterismo annorum præteritorum 6 ex Tabula secunda, per Canonem primum Capitis primi collecti componunt 3. 17. 752. cui characteri adijce nouilunium Tohu, qui est sextus in ordine characterum post definitiones. Consurgit nouilunium Tisri 5. 22. 956. hoc est feria sexta, per regulam V, quia character excessit horas 18, quum sint horæ 22, scrup. 956. Itaque pro feria quinta sumitur feria sexta.

II ALITER. Characterem 6. 6. 435, quem reseruasti Canone primo, compone cum charactere cellæ communis Tabulæ quartæ sub frontali 171, e regione cycli Iudaici 7. Nam in doctrina dicti Canonis primi ab annis Iudaicis propositis 5365 abiecisti annos 5187 in Tabula quinta, cuius characterem 6. 6. 435 reseruasti. a residuo autem 178, abiecisti numerum proxime minorem 171 in fronte Tabulę quartę. & relinquitur cyclus anni propositi 7 a latere Tabulæ. In angulo autem communi occurrit character 6. 16. 521. qui cum charactere reseruato componit eundem characterem Tisri 5. 22. 956. Hæc est expeditissima omnium

methodus, utpote quum duo tantum characteres componantur; in priori autem exemplo quinque. Aio igitur nouilunium Tisri competere in feriam sextam per regulam quintam, idque nocte post XIII Septembris, a qua incipit dies Iudaicus, quod continget quum hæc scribebam, Idibus Septembris Iuliani, anno Christi MDCIIII. Astronomica est hæc epocha, non quod astronomice nouilunium hoc incidat in totidem horas, & scrupula, sed dictum ad differentiam translationis politicæ. Nam per Regulas I, & VI, feria VI est reproba, & non idonea neomeniæ Tisri politicæ. Ideo neomenia Tisri politica inibit nocte, quæ sequetur XIIII Septembris Iuliani, feria septima.

III ALIVD EXEMPLVM. Volo scire nouilunium Tisri anni Iudaici 5194. Numerus proxime minor in Tabula quinta 5187 habet characterem, ut diximus, *6.6.435*. Abiectis 5187 de 5194, superest cyclus 7. In Tabula quarta e regione 7 cycli sub frontali o occurrit 3. 11. *566*. Compono cum charactere *6. 6. 435*. Consurgit character Tisri 2. 17. 1001. & quidem astronomicus. At est annus post embolismum, & horæ excedunt 15. 588. Sunt enim horæ 17. 1001, majores, quam 15. 588. Ideo per regulam IIII, feria secunda politice transfertur in III, anno post embolismum.

IIII ALIVD EXEMPLVM. Volo scire nouilunium Tisri anni Iudaici 1120. Numerus proxime minor in Tabula quinta 988 habet characterem *6. 20.700*. Abiectis 988 de 1120, de residuo 132 abijcio proxime minorem 114 in fronte Tabulæ quartæ. Relinquitur lateralis numerus 18, & in angulo communi 3.18.764. quæ cum *6. 20. 700* composita constituunt neomeniam Tisri *3.15.384*. Sed est annus communis, & horæ 15. 384 sunt majores, quam horæ 9. 203. Ideo per regulam III, feria tertia transferenda est ciuiliter in quintam. Sed ut defungaris leui opera omnibus molestijs (si modo tam perspicuæ methodi molestia ulla esse potest) en via longe expeditissima, quam satis laudare non possis. Ab annis propositis 5365, abiecto numero proxime minori 5187, ut iam fecisti in doctrina Canonis primi, & reseruata litera X, a residuo 178 abijce frontalem numerum proxime minorem 171 in Tabula sexta. Relinquitur, (ut iam expertus es Canone primo) cyclus 7, in latere Tabulæ: & in angulo communi occurrit 7.d. 5. Sed X litera reseruata prior est, quam d. Ideo per doctrinam Canonis quarti Capitis tertij, adiuuante doctrina Canonis decimi Capitis quarti, prior feria, nimirum septima, assumenda est. Itaque hac methodo omnes ciuiles neomenias colligere potes defunctus omni tædio obseruationum antecedentium.

SCHOLION. *Adeptus neomeniam Tisri, reliquorum mensium neomenias habebis, si ex Tabula prima characterem mensis, quem desideras, ad characterem Tisri adieceris. si vis habere Nisan, in anno communi adijce characterē sexti mensis, in embolimæo characterem septimi. Ita de alijs mensibus.*

CANON QVARTVS.

Qualitatem anni scire in dato anno Iudaico.

Hoc est, scire, annus ordinariusne, an defectiuus, an abundans sit. Compara anni propositi characterem cum charactere anni sequentis, hoc est feriam anni propositi cū feria sequentis anni. Si enim annus est defectiuus communis, differentia eius, & sequentis est feria tertia. Nam per definit. IIII annus communis defectiuus est dierum 353. Abiectis omnibus septenarijs relinquitur feria tertia. Sic annus defectiuus embolimęus dierum 383 per eandem definit. abiectis septenarijs relinquit feriam quintam. & ita de qualitate reliquorum iudicabis, ut habes in præsenti diagrammate. Per tertium exemplum doctrinæ antecedentis Canonis cella communis Tabulæ sextæ fuit 7.d. 5. Sequens est 5. I. 3. Litera X, quam retinuisti, est posterior, quam litera I. Ideo per doctrinam Can. IIII Cap. III, posterior feria, nempe 3, assumenda. Hoc est, Tisri anni 5366 committetur in feria tertia. huius autem anni 5365 feria est septima. differentia III. Quia est annus communis, per præsens diagramma annus iste 5365 erit defectiuus, hoc est, Casleu erit cauus, pro XXX diebus XXIX retinens. Idque indicatur litera D. quæ significat defectiuum in Diagrammate, O ordinarium, A abundantem. Diagramma omnia proponit ὀφθαλμοφανῶς, ut, nisi prorsus lapis es, non homo, errare non possis. Quod si expeditiorem methodum requiris, confer te in præstantissimam Tabulam septimam cum eadem litera, quam reseruasti, nempe X. Sub eodem numero frontali 171,

	D	O	A	
COMM.	353	354	355	*Dies anni*
	3	4	5	*Residua septen.*
EMB.	383	384	385	*Dies anni*
	5	6	7	*Residua septen.*

tali 171, e latere eiusdem cycli 7, in cella communi occurrit 3. L 6. d. 7. Sed litera retenta X est posterior, quam L ideo numerus posterior 6 est assumendus: cum quo confer te in Tabulæ octauæ partem priorem, quia nimirum annus propositi cycli 7 est communis. Characteri 6, quem excerpsisti ex cella communi, adiacet litera D in eadem Tabula octaua. Hoc est annus est defectiuus, deinde sequitur neomenia Tisri 7, & reliquorum mensium. Itaque operatio hæc continet una opera doctrinam omnium Canonum superiorum, & amplius: quia non solum qualitatem anni, feriam Tisri, sed & ferias neomeniarum ciuiles reliquorum mensium ostendit.

CANON. QVINTVS.

Dato anno Iudaico, anticipationem Lunarem scire.

Cyclis per Canonis secundi doctrinam collectis numeros excessus Solaris congruentes accipe ex altera parte Tabulæ tertiæ, neglectis annis expansis.

	D.	H.	Scr.
200	12	1	880
80	4	19	1000
2	0	2	970
	17	0	6 90

Annorum 5365 propositorum cyclis 282 præteritis congruunt de excessu Solis Dies 17. Hor. 0. 690.

ALITER. In Tabula prima Cap. tertij accipe numerum Cyclorum collectorum proxime minorem 5168. Huic respondent dies 17 anticipationis, ut antea.

CANON SEXTVS.

In dato anno Iudaico neomeniam Tisri in diebus Iulianis designare.

Dies anticipationis abijce ab epocha prisca Tisri in cyclo anni dati.

Annus propositus esto 5365. Cyclus est 7. Dati cycli epocha vetus Iuliana in Kal. Octobris in Tabula quarta: hoc est in trigesima prima die a Kal. Septembris. Igitur a 31 diebus aufer 17 dies anticipationis Lunaris per proximum Canonem inuentis. Relinquuntur dies XIIII Septembris, ubi hodierna epocha est Tisri Iudaici in cyclo septimo ineunte, quæ est feria septima iniens post Solem occasum eiusdem XIIII diei Septembris una cum neomenia ciuili ipsius Tisri. Reliquas neomenias adipisceris obseruato earum charactere ex Tabulæ octauæ priore parte, numero 6 per posterius exemplum Canonis quarti huius Cap.

CANON SEPTIMVS.

Dato anno Iudaico, annum cycli Solaris Iudaici scire.

Idem est cyclus Solaris Iudaicus cum cyclo Solari Romano. Hoc anno Christi 1604, in cuius Septembri inibit proxime annus Iudaicus 5365, cyclus Solis est 17. Eundem habebis, si 5365 per 28 diuiseris, aut si omnes cyclos magnos annorum 532 abieceris, & opereris per doctrinam Canonis secundi Cap. secundi.

SCHOLION. *Quod dictum est cyclum Solis Iudaicum eundem esse cum Romano, iam intelligis, per ea, quæ dicta sunt, eundem annum cycli Iudaici cum anno cycli Romani esse. & si easdem literas Dominicales Romani cycli Iudaico accommodaueris, eundem prorsus esse cyclum Iudaicum cum Romano. Sed quia cyclus Romanus incipit a Kal. Ianuarij, cyclus autem Iudaicus ab Indictione Constantiniana, hoc est a XXIIII Septembris, ubi est initium Tekuphæ Tisri secundum Rabbi Samuelem, literarum Dominicalium usus locum non habet in cyclo Iudæorum Solari, qui literis ad distinguendos dies septimanæ non utuntur; sed tantum regularibus dierum. Primus igitur annus cycli Iudaici, quemadmodum & Romani, habet Bisextum. sed incipit a feria tertia. Vtemur igitur ad memoriæ subsidium literis A, B, C, pro prima, secunda, tertia feria, &c. Primus igitur annus cycli habet B C, hoc est feriam secundam, tertiam, quia B est secunda litera Alphabethi, C, tertia, &c. Sic præsens annus 5365 cycli Iudaici XVII habet A B. hoc est ferias I, II. Itaque in primo anno lustri Iuliani, ubi semper est feria duplex, prior negligenda est, altera sumenda. Ideo in hoc anno cycli XVII character anni Iudaici, siue Tekuphæ Rabbi Samuelis, est feria II.*

LATERCVLVM CYCLI SOLIS IVDAICI.

Cycl. ☉		Cycl. ☉		Cycl. ☉		Cycl. ☉	
1	BC	9	EF	17	AB	25	DE
2	D	10	G	18	C	26	F
3	E	11	A	19	D	27	G
4	F	12	B	20	E	28	A
5	GA	13	CD	21	FG		
6	B	14	E	22	A		
7	C	15	F	23	B		
8	D	16	G	24	C		

CANON OCTAVVS.

In anno Iudaico proposito, quota die Tisri Tekupha commissa sit, scire.

Diebus, horis, & scrupulis anticipationis per Canonem quintum inuentæ adde dies, horas, scrupula excessus Solaris annorum cycli expansorum præteritorum. Ab aggregato per perpetuam regulam abijce dies 12. 20. 204. Residuo adijce horas & scrupula nouilunij per Canonem tertium reperti.

Proposito anno Iudaico 5365, per doctrinam Canonis quinti cyclis 282 absolutis competunt dies excessus Solaris, siue anticipationis Lunaris, 17. 0. 690. Adijce annorum sex cycli præteriti excessus Solares ex Tabulæ secundæ parte altera, 6. 5. 718. Aggregantur 23. 6. 328. Abiectis 12. 20. 24 per Canonem secundum Capitis primi, (hoc est accommodato asse, quando maior numerus de minori deduci non potest) remanent dies 10. 10. 124. Adiectis horis & scrupulis neomeniæ Tisri, hoc est 22. 956 per Canonem tertium aggregantur dies 11. 9. 0. Hoc est Tekupha Tisri committetur hora noctis undecimæ Tisri. nimirum hora 3. 0. post mediam noctem.

SCHOLION. *Hoc sane verum erat, siquidem translatio ciuiliter a feria sexta, ad septimam, facta non esset. Nam a feria sexta diei* XIIII *Septembris Iuliani, ad feriam secundam ineuntem nocte* XXIIII *Septembris, quæ inibit post* XXIII *sunt præcise dies* X. *Itaque* XI *dies Tisri astronomici inibit Sole occaso diei* XXIII. *Hora autem nona post Solem occasum absoluta committetur Tekupha Rabbi Samuelis, vel potius Sosigenis Iuliana. Ad hoc autem faciunt Tabellæ, quas subiecimus, admodum necessariæ.*

CAVTELA. *Si aggregatum cyclorum & annorum expansorum excesserit mensem Lunarem D. 29. 12. 793, auferendus mensis est ab aggregato.*

TABVLA TEMPORIS TEKVPHARVM IN LVSTRO IVLIANO.

Anni Lustri	Tisri			Tebeth			Nisan			Tamvz		
I	N	9	0	D	4	30	N	0	0	N	7	30
II	D	3	0	D	10	30	N	6	0	D	1	30
III	D	9	0	N	4	30	D	12	0	D	7	30
IIII	N	3	0	N	10	30	D	6	0	N	1	30

TABELLA SECVNDA CHARACTERISMI TEKVPHARVM.

7	7	1	1
1	1	2	2
2	3	3	3
4	4	4	5

N est nox. D, dies. Itaque anno primo lustri Iuliani, Tekupha Tisri incidit in 9 horam noctis, ut hoc anno 5365, qui est primus lustri, anno secundo in 3 hor. diei, &c.

CANON NONVS.

Dato anno Iudaico, feriam Tekuphæ cuiusuis scire.

Habeas cyclum Solis Iudaicum. Characterem eius iunge characteri Tekuphæ propositæ in Tabella secunda Tekupharum. In anno Iudaico proposito 5365, cyclus Solis est XVII, & proinde primus lustri Iuliani. Character eius B per Laterculum cycli Solis in Scholio Canonis septimi. hoc est, character anni XVII cycli est feria secunda. Ea characteribus Tekupharum anni primi lustri adiecta, detracto septenario, ubi opus erit, ostendet feriam Tekuphæ. In Tabella secunda character Tisri est 7, sed cum 2, id est feria secunda, abiectis ipsis 7, relinquitur feria secunda Tisri. Si huiusce characteri 1 Tekuphæ quartæ adieceris 2, habebis feriam tertiam Tekuphæ Thamuz. Denique character cycli Solis cum charactere cuiusuis Tekuphæ, feriam Tekuphæ componit.

SCHOLION. *Sine charactere Tekuphæ in doctrina hac omnis opera luditur. Ponamus iterum cyclum Lunæ esse 7. ut hoc anno, characterem autem Tisri esse 3. 13. 570, cyclo Solis Romano* XV, *litera Dominicali C. Tekupha sine dubio erit* XI *Tisri feria* VI, *in* XXIIII *Septembris Iuliani. Sed per Regulam* III, *feria a tertia, ad quintam, transmouenda in* XVI *Septembris. Ideo Tekupha erit in* IX *Tisri ciuiliter, quum tamen* XI *dies collecti sint per doctrinam Canonis octaui. quare quum necessario Tekupha in feriam* VI *inciderit, quod per doctrinam huius Canonis didicisti, non potes scire quota diei Tisri competat Tekupha, nisi feriam neomeniæ ciuilem, & feriam Tekuphæ prius tenueris. Frustra igitur, quod iam dixi, ad doctrinam Tekupharum te contuleris non adhibito in consilium cyclo Solis Iudaico, & charactere Tekuphæ.*

TABVLA IOBELEORVM.

Linea Iobeleorum	Iobelea collecta	Linea Iobel.	Iobelea collecta	Linea Iobel.	Iobel. collec.	Lin. Iobel.	Iobel. collec.	Lin. Iobel.	Iobel. collecta
	7	13	637	31	1519	49	2401	67	3283
	14	14	686	32	1568	50	2450	68	3332
	21	15	735	33	1617	51	2499	69	3381
	28	16	784	34	1666	52	2540	70	3430
	35	17	833	35	1715	53	2597	71	3479
	42	18	882	36	176	54	2646	72	3528
1	49	19	931	37	1813	55	2695	73	35[illegible]
2	98	20	980	38	1862	56	2744	74	3626
3	147	21	1029	39	1911	57	2793	75	3675
4	196	22	1078	40	1960	58	2842	76	3724
5	245	23	1127	41	2009	59	2891	77	3773
6	294	24	1176	42	2058	60	2940	78	3822
7	343	25	1225	43	2107	61	2989	79	3871
8	392	26	1274	44	2156	62	3038	80	3920
9	441	27	1323	45	2205	63	3087	81	3969
10	490	28	1372	46	2254	64	3136	82	4018
11	539	29	1421	47	2303	65	3185	83	4067
12	588	30	1470	48	2352	66	3234	84	4116

Abijce a periodo Iul. 3262 | ab ann. Mundi 2499 | ab ann. Iud. 2310.

CANON DECIMVS.

Dato anno Iudaico, scire annum Semitah.

Iam didicisti per posteriorem doctrinam Canonis sexti Capitis secundi omnes septenarios cycli Solis Romani respondere anno Sabbatico Hebræorum. Atqui cyclus Solis Iudaicus idem est cum Romano. Ergo omnes septenarij cycli Solis Iudaici sunt Sabbatici, & proximus post septenarium erit annus primus Semita, siue Hebdomadis annalis. Hoc anno Iudaico 5365 init annus XVII cycli Solaris, tertius nimirum a septenario XIIII. Ergo est tertius annus Semita.

CANON VNDECIMVS.

Dato anno Iudaico, quotus annus quoti Iobelei sit, scire.

Ab annis Iudaicis abijce 2310. a residuo iterum abijce numerum proxime minorem in Tabula antecedenti. Residuum est annus currens Iobelei. Numerus lateralis ostendit Iobelea præterita. Abiectis igitur 2310 ab annis propositis 5365, a residuo 3055 abijce numerum proxime minorem 3038. Relinquitur annus 17 Iobel 63. Nam 62 Iobel absoluta esse indicat numerus 62 a latere numeri 3038, quem abiecisti. Itaque Iobel istud 63 concurrit cum cyclo Solis Romano vel Iudaico, vsque ad cyclum completum, hoc est, usque ad 28 annos absolutos: quod accidet anno 5376. atque anno sequenti 5377 inibit vigesimus nonus annus Iobel cum anno primo cycli Solaris. Vt autem cyclus Solis cum eodem anno Iobel recurrat, hoc non contingit, nisi post annos 196, quæ sunt Iobelea quatuor, cycli Solis septem.

CAPVT SEPTIMVM.

ΜΗΝΕΣ ΑΤΤΙΚΟΙ.

Α ΕΚΑΤΟΜΒΑΙΩΝ.

Α	πρώτη ἱσταμένου. Εὐχὴ ἐν ἀκροπόλει.
Β	δευτέρα ἱσταμένου.
Γ	τρίτη ἱσταμένου.
Δ	τετάρτη ἱσταμένου. θυσία Ἑρμῇ
Ε	πέμπτη ἱσταμένου
ϛ	ἕκτη ἱσταμένου
Ζ	ἑβδόμη ἱσταμένου
Η	ὀγδόη ἱσταμένου
	Κάθοδος Θησέως εἰς Ἀθήνας
Θ	ἐνάτη ἱσταμένου
Ι	δεκάτη προτέρα
ΙΑ	πρώτη μεσοῦντος
ΙΒ	δευτέρα μεσοῦντος
ΙΓ	τρίτη μεσοῦντος
ΙΔ	τετάρτη μεσοῦντος
ΙΕ	πέμπτη μεσοῦντος
Ιϛ	ἕκτη μεσοῦντος.
	ΜΕΤΟΙΚΙΑ τὰ καὶ ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ καὶ ΣΥΝΟΙΚΙΑ καὶ ΘΗΣΕΙΑ
ΙΖ	ἑβδόμη μεσοῦντος
ΙΗ	ὀγδόη μεσοῦντος
ΙΘ	ἐνάτη μεσοῦντος
Κ	εἰκάς. δεκάτη δευτέρα
ΚΑ	δεκάτη φθίνοντος
ΚΒ	ἐνάτη φθίνοντος
ΚΓ	ὀγδόη φθίνοντος
ΚΔ	ἑβδόμη φθίνοντος
ΚΕ	ἕκτη φθίνοντος
Κϛ	πέμπτη φθίνοντος
ΚΖ	τετάρτη φθίνοντος
ΚΗ	τρίτη φθίνοντος
ΚΘ	δευτέρα φθίνοντος
Λ	ἕνη καὶ νέα. τριακάς.

Β ΜΕΤΑΓΕΙΤΝΙΩΝ.

Ἀπόλλωνι Μεταγειτνίῳ θυσία δημοτελής.

Α	πρώτη ἱσταμένου. Εὐχὴ ἐν ἀκροπόλει.
Β	δευτέρα ἱσταμένου
Γ	τρίτη ἱσταμένου
Δ	τετάρτη ἱσταμένου. θυσία Ἑρμῇ
Ε	πέμπτη ἱσταμένου
ϛ	ἕκτη ἱσταμένου
Ζ	ἑβδόμη ἱσταμένου
Η	ὀγδόη ἱσταμένου
Θ	ἐνάτη ἱσταμένου
Ι	δεκάτη προτέρα
ΙΑ	πρώτη μεσοῦντος
ΙΒ	δευτέρα μεσοῦντος
ΙΓ	τρίτη μεσοῦντος
ΙΔ	τετάρτη μεσοῦντος
ΙΕ	πέμπτη μεσοῦντος
Ιϛ	ἕκτη μεσοῦντος
ΙΖ	ἑβδόμη μεσοῦντος
ΙΗ	ὀγδόη μεσοῦντος
ΙΘ	ἐνάτη μεσοῦντος
Κ	εἰκάς. δεκάτη δευτέρα
ΚΑ	δεκάτη φθίνοντος
ΚΒ	ἐνάτη φθίνοντος
ΚΓ	ὀγδόη φθίνοντος
ΚΔ	ἑβδόμη φθίνοντος
ΚΕ	ἕκτη φθίνοντος
Κϛ	πέμπτη φθίνοντος
ΚΖ	τετάρτη φθίνοντος
ΚΗ	τρίτη φθίνοντος
ΚΘ	δευτέρα φθίνοντος
Λ	ἕνη καὶ νέα. τριακάς.

Γ ΒΟΗΔΡΟΜΙΩΝ.

Βοηδρόμια ἑορτή.

Α	πρώτη ἱσταμένου. Εὐχὴ ἐν ἀκροπόλει.
Β	δευτέρα ἱσταμένου
	ΗΜΕΡΑ ΕΞΑΙΡΕΣΙΜΟΣ
Γ	τρίτη ἱσταμένου
	δημοτελὴς θυσία διὰ τὴν ἐν Πλαταιαῖς νίκην
Δ	τετάρτη ἱσταμένου. θυσία Ἑρμῇ
Ε	πέμπτη ἱσταμένου
ϛ	ἕκτη ἱσταμένου
	ἑορτὴ δημοτελὴς διὰ τὴν ἐν Μαραθῶνι νίκην
	οἰνοχοία διὰ τὴν τῶν ἀπὸ τῆς φυλῆς κάθοδον
Ζ	ἑβδόμη ἱσταμένου
Η	ὀγδόη ἱσταμένου
Θ	ἐνάτη ἱσταμένου
Ι	δεκάτη προτέρα.
ΙΑ	πρώτη μεσοῦντος
ΙΒ	δευτέρα μεσοῦντος
ΙΓ	τρίτη μεσοῦντος
ΙΔ	τετάρτη μεσοῦντος
ΙΕ	πέμπτη μεσοῦντος
Ιϛ	ἕκτη μεσοῦντος
ΙΖ	ἑβδόμη μεσοῦντος
ΙΗ	ὀγδόη μεσοῦντος
ΙΘ	ἐνάτη μεσοῦντος.
Κ	εἰκάς. δεκάτη δευτέρα
	ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΜΕΓΑΛΑ
ΚΑ	δεκάτη φθίνοντος
ΚΒ	ἐνάτη φθίνοντος
ΚΓ	ὀγδόη φθίνοντος
ΚΔ	ἑβδόμη φθίνοντος
ΚΕ	ἕκτη φθίνοντος
Κϛ	πέμπτη φθίνοντος
ΚΖ	τετάρτη φθίνοντος
ΚΗ	τρίτη φθίνοντος
ΚΘ	δευτέρα φθίνοντος
Λ	ἕνη καὶ νέα. τριακάς.

Δ ΠΥΑΝΕΨΙΩΝ.

Ἀπατούρια ἑορτή.
Θυσία δημοτελὴς Διῒ Ἀπατουρίῳ.

Α	πρώτη ἱσταμένου. Εὐχὴ ἐν ἀκροπόλει.
Β	δευτέρα ἱσταμένου.
Γ	τρίτη ἱσταμένου.
Δ	τετάρτη ἱσταμένου. θυσία Ἑρμῇ
Ε	πέμπτη ἱσταμένου
ς	ἕκτη ἱσταμένου
Ζ	ἑβδόμη ἱσταμένου
	ΠΥΑΝΕΨΙΑ. εἰρεσιώνη. Θησεὺς ἀπέδωκεν εὐχὴν Ἀπόλλωνι. ὠσχοφόρια.
Η	ὀγδόη ἱσταμένου
Θ	ἐνάτη ἱσταμένου
Ι	δεκάτη προτέρα
ΙΑ	πρώτη μεσοῦντος
ΙΒ	δευτέρα μεσοῦντος
ΙΓ	τρίτη μεσοῦντος
ΙΔ	τετάρτη μεσοῦντος
ΙΕ	πέμπτη μεσοῦντος
Ις	ἕκτη μεσοῦντος. α Θεσμοφορίων
ΙΖ	ἑβδόμη μεσοῦντος. β Θερμοφορ.
ΙΗ	ὀγδόη μεσοῦντος. γ Θεσμοφορ.
ΙΘ	ἐνάτη μεσοῦντος. δ Θεσμοφορ.
Κ	εἰκάς. δεκάτη δευτέρα
ΚΑ	δεκάτη φθίνοντος
ΚΒ	ἐνάτη φθίνοντος
ΚΓ	ὀγδόη φθίνοντος
ΚΔ	ἑβδόμη φθίνοντος
ΚΕ	ἕκτη φθίνοντος
Κς	πέμπτη φθίνοντος
ΚΖ	τετάρτη φθίνοντος
ΚΗ	τρίτη φθίνοντος
ΚΘ	δευτέρα φθίνοντος
Λ	ἕνη καὶ νέα. τριακάς.
	ΧΑΛΚΕΙΑ ἑορτή.

Ε ΜΑΙΜΑΚΤΗΡΙΩΝ.

Α	πρώτη ἱσταμένου. Εὐχὴ ἐν ἀκροπόλει.
Β	δευτέρα ἱσταμένου
Γ	τρίτη ἱσταμένου
Δ	τετάρτη ἱσταμένου. θυσία Ἑρμῇ
Ε	πέμπτη ἱσταμένου
ς	ἕκτη ἱσταμένου
Ζ	ἑβδόμη ἱσταμένου
Η	ὀγδόη ἱσταμένου
Θ	ἐνάτη ἱσταμένου
Ι	δεκάτη προτέρα
ΙΑ	πρώτη μεσοῦντος
ΙΒ	δευτέρα μεσοῦντος
ΙΓ	τρίτη μεσοῦντος
ΙΔ	τετάρτη μεσοῦντος
ΙΕ	πέμπτη μεσοῦντος
Ις	ἕκτη μεσοῦντος
	ἐναγισμὸς τῶν ἐπὶ Θερμοπύλαις ἀποθανόντων.
ΙΖ	ἑβδόμη μεσοῦντος
ΙΗ	ὀγδόη μεσοῦντος
ΙΘ	ἐνάτη μεσοῦντος
Κ	εἰκάς. δεκάτη δευτέρα
ΚΑ	δεκάτη φθίνοντος
ΚΒ	ἐνάτη φθίνοντος
ΚΓ	ὀγδόη φθίνοντος
ΚΔ	ἑβδόμη φθίνοντος
ΚΕ	ἕκτη φθίνοντος
Κς	πέμπτη φθίνοντος
ΚΖ	τετάρτη φθίνοντος
ΚΗ	τρίτη φθίνοντος
ΚΘ	δευτέρα φθίνοντος
Λ	ἕνη καὶ νέα. τριακάς.

ς ΠΟΣΕΙΔΕΩΝ.

ἁλῶα ἑορτή.
ὕδωρ διαμετρούμενον.
Διονύσια κατ' ἀγρούς.
ὁ ἀγὼν ἐπὶ Ληναίῳ.

Α	πρώτη ἱσταμένου. Εὐχὴ ἐν ἀκροπόλει.
Β	δευτέρα ἱσταμένου
Γ	τρίτη ἱσταμένου
Δ	τετάρτη ἱσταμένου. θυσία Ἑρμῇ
Ε	πέμπτη ἱσταμένου
ς	ἕκτη ἱσταμένου
Ζ	ἑβδόμη ἱσταμένου
Η	ὀγδόη ἱσταμένου
Θ	ἐνάτη ἱσταμένου
Ι	δεκάτη προτέρα.
ΙΑ	πρώτη μεσοῦντος
ΙΒ	δευτέρα μεσοῦντος
ΙΓ	τρίτη μεσοῦντος
ΙΔ	τετάρτη μεσοῦντος
ΙΕ	πέμπτη μεσοῦντος
Ις	ἕκτη μεσοῦντος
ΙΖ	ἑβδόμη μεσοῦντος
ΙΗ	ὀγδόη μεσοῦντος
ΙΘ	ἐνάτη μεσοῦντος.
Κ	εἰκάς. δεκάτη δευτέρα
ΚΑ	δεκάτη φθίνοντος
ΚΒ	ἐνάτη φθίνοντος
ΚΓ	ὀγδόη φθίνοντος
ΚΔ	ἑβδόμη φθίνοντος
ΚΕ	ἕκτη φθίνοντος
Κς	πέμπτη φθίνοντος
ΚΖ	τετάρτη φθίνοντος
ΚΗ	τρίτη φθίνοντος
ΚΘ	δευτέρα φθίνοντος
Λ	ἕνη καὶ νέα. τριακάς.

ΠΟΣΕΙΔΕΩΝ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

Α	πρώτη ἀνάρχων ἡμερῶν
Β	δευτέρα ἀνάρχων ἡμερῶν.

Ζ ΓΑΜΗΛΙΟΝ

CAPVT SEPTIMVM.

ΜΗΝΕΣ ἈΤΤΙΚΟΙ.

Α ΕΚΑΤΟΜΒΑΙΩΝ.

Α	πρώτη ἱσταμένου. Εὐχὴ ἐν ἀκροπόλει.
Β	δευτέρα ἱσταμένου.
Γ	τρίτη ἱσταμένου.
Δ	τετάρτη ἱσταμένου. θυσία Ἑρμῇ
Ε	πέμπτη ἱσταμένου
ς	ἕκτη ἱσταμένου
Ζ	ἑβδόμη ἱσταμένου
Η	ὀγδόη ἱσταμένου
	Κάθοδος Θησέως εἰς Ἀθήνας
Θ	ἐνάτη ἱσταμένου
Ι	δεκάτη προτέρα
ΙΑ	πρώτη μεσοῦντος
ΙΒ	δευτέρα μεσοῦντος
ΙΓ	τρίτη μεσοῦντος
ΙΔ	τετάρτη μεσοῦντος
ΙΕ	πέμπτη μεσοῦντος
Ις	ἕκτη μεσοῦντος.
	ΜΕΤΟΙΚΙΑ τὰ καὶ ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ καὶ ΣΥΝΟΙΚΙΑ καὶ ΘΗΣΕΙΑ
ΙΖ	ἑβδόμη μεσοῦντος
ΙΗ	ὀγδόη μεσοῦντος
ΙΘ	ἐνάτη μεσοῦντος.
Κ	εἰκάς. δεκάτη δευτέρα
ΚΑ	δεκάτη φθίνοντος
ΚΒ	ἐνάτη φθίνοντος
ΚΓ	ὀγδόη φθίνοντος
ΚΔ	ἑβδόμη φθίνοντος
ΚΕ	ἕκτη φθίνοντος
Κς	πέμπτη φθίνοντος
ΚΖ	τετάρτη φθίνοντος
ΚΗ	τρίτη φθίνοντος
ΚΘ	δευτέρα φθίνοντος
Λ	ἕνη καὶ νέα. τριακάς.

Β ΜΕΤΑΓΕΙΤΝΙΩΝ,

Ἀπόλλωνι Μεταγειτνίῳ θυσία δημοτελής.

Α	πρώτη ἱσταμένου. Εὐχὴ ἐν ἀκροπόλει.
Β	δευτέρα ἱσταμένου
Γ	τρίτη ἱσταμένου
Δ	τετάρτη ἱσταμένου. θυσία Ἑρμῇ
Ε	πέμπτη ἱσταμένου
ς	ἕκτη ἱσταμένου
Ζ	ἑβδόμη ἱσταμένου
Η	ὀγδόη ἱσταμένου
Θ	ἐνάτη ἱσταμένου
Ι	δεκάτη προτέρα
ΙΑ	πρώτη μεσοῦντος
ΙΒ	δευτέρα μεσοῦντος
ΙΓ	τρίτη μεσοῦντος
ΙΔ	τετάρτη μεσοῦντος
ΙΕ	πέμπτη μεσοῦντος
Ις	ἕκτη μεσοῦντος
ΙΖ	ἑβδόμη μεσοῦντος
ΙΗ	ὀγδόη μεσοῦντος
ΙΘ	ἐνάτη μεσοῦντος
Κ	εἰκάς. δεκάτη δευτέρα
ΚΑ	δεκάτη φθίνοντος
ΚΒ	ἐνάτη φθίνοντος
ΚΓ	ὀγδόη φθίνοντος
ΚΔ	ἑβδόμη φθίνοντος
ΚΕ	ἕκτη φθίνοντος
Κς	πέμπτη φθίνοντος
ΚΖ	τετάρτη φθίνοντος
ΚΗ	τρίτη φθίνοντος
ΚΘ	δευτέρα φθίνοντος
Λ	ἕνη καὶ νέα. τριακάς.

Γ ΒΟΗΔΡΟΜΙΩΝ.

Βοηδρόμια ἑορτή.

Α	πρώτη ἱσταμένου. Εὐχὴ ἐν ἀκροπόλει.
Β	δευτέρα ἱσταμένου
	ΗΜΕΡΑ ΕΞΑΙΡΕΣΙΜΟΣ
Γ	τρίτη ἱσταμένου
	δημοτελὴς θυσία διὰ τὴν ἐν Πλαταιαῖς νίκην
Δ	τετάρτη ἱσταμένου. θυσία Ἑρμῇ
Ε	πέμπτη ἱσταμένου
ς	ἕκτη ἱσταμένου
	ἑορτὴ δημοτελὴς διὰ τὴν ἐν Μαραθῶνι νίκην
	οἰνοχοία διὰ τὴν τῶν ἀπὸ τῆς Φυλῆς κάθοδον
Ζ	ἑβδόμη ἱσταμένου
Η	ὀγδόη ἱσταμένου
Θ	ἐνάτη ἱσταμένου
Ι	δεκάτη προτέρα.
ΙΑ	πρώτη μεσοῦντος
ΙΒ	δευτέρα μεσοῦντος
ΙΓ	τρίτη μεσοῦντος
ΙΔ	τετάρτη μεσοῦντος
ΙΕ	πέμπτη μεσοῦντος
Ις	ἕκτη μεσοῦντος
ΙΖ	ἑβδόμη μεσοῦντος
ΙΗ	ὀγδόη μεσοῦντος
ΙΘ	ἐνάτη μεσοῦντος.
Κ	εἰκάς. δεκάτη δευτέρα
	ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΜΕΓΑΛΑ
ΚΑ	δεκάτη φθίνοντος
ΚΒ	ἐνάτη φθίνοντος
ΚΓ	ὀγδόη φθίνοντος
ΚΔ	ἑβδόμη φθίνοντος
ΚΕ	ἕκτη φθίνοντος
Κς	πέμπτη φθίνοντος
ΚΖ	τετάρτη φθίνοντος
ΚΗ	τρίτη φθίνοντος
ΚΘ	δευτέρα φθίνοντος
Λ	ἕνη καὶ νέα. τριακάς.

δ ΠΥΑΝΕΨΙΩΝ.

Απατούρια ἑορτή.
Θυσία δημοτελὴς Διὶ Απατουρίῳ.

Α	πρώτη ἱσαμένου. Ευχὴ ἐν ἀκροπόλει.
Β	δευτέρα ἱσαμένου.
Γ	τρίτη ἱσαμένου.
Δ	τετάρτη ἱσαμένου. θυσία Ερμῇ
Ε	πέμπτη ἱσαμένου
ς	ἕκτη ἱσαμένου
Ζ	ἑβδόμη ἱσαμένου
	ΠΥΑΝΕΨΙΑ. εἰρεσιώνη. Θησεὺς ἀπέδωκεν εὐχὴν Απόλλωνι. ὠσχοφόρια.
Η	ὀγδόη ἱσαμένου
Θ	ἐνάτη ἱσαμένου
Ι	δεκάτη προτέρα
ΙΑ	πρώτη μεσοῦντος
ΙΒ	δευτέρα μεσοῦντος
ΙΓ	τρίτη μεσοῦντος
ΙΔ	τετάρτη μεσοῦντος
ΙΕ	πέμπτη μεσοῦντος
Ις	ἕκτη μεσοῦντος. α Θεσμοφορίων
ΙΖ	ἑβδόμη μεσοῦντος. β Θεσμοφορ.
ΙΗ	ὀγδόη μεσοῦντος. γ Θεσμοφορ.
ΙΘ	ἐνάτη μεσοῦντος. δ Θεσμοφορ.
Κ	εἰκάς. δεκάτη δευτέρα
ΚΑ	δεκάτη φθίνοντος
ΚΒ	ἐνάτη φθίνοντος
ΚΓ	ὀγδόη φθίνοντος
ΚΔ	ἑβδόμη φθίνοντος
ΚΕ	ἕκτη φθίνοντος
Κς	πέμπτη φθίνοντος
ΚΖ	τετάρτη φθίνοντος
ΚΗ	τρίτη φθίνοντος
ΚΘ	δευτέρα φθίνοντος
Λ	ἔνη καὶ νέα. τριακάς.
	ΧΑΛΚΕΙΑ ἑορτή.

ε ΜΑΙΜΑΚΤΗΡΙΩΝ.

Α	πρώτη ἱσαμένου. Ευχὴ ἐν ἀκροπόλει.
Β	δευτέρα ἱσαμένου
Γ	τρίτη ἱσαμένου
Δ	τετάρτη ἱσαμένου. θυσία Ερμῇ
Ε	πέμπτη ἱσαμένου
ς	ἕκτη ἱσαμένου
Ζ	ἑβδόμη ἱσαμένου
Η	ὀγδόη ἱσαμένου
Θ	ἐνάτη ἱσαμένου
Ι	δεκάτη προτέρα
ΙΑ	πρώτη μεσοῦντος
ΙΒ	δευτέρα μεσοῦντος
ΙΓ	τρίτη μεσοῦντος
ΙΔ	τετάρτη μεσοῦντος
ΙΕ	πέμπτη μεσοῦντος
Ις	ἕκτη μεσοῦντος
	ἐναγισμὸς τῶν ἐπὶ Θερμοπύλαις ἀποθανόντων.
ΙΖ	ἑβδόμη μεσοῦντος
ΙΗ	ὀγδόη μεσοῦντος
ΙΘ	ἐνάτη μεσοῦντος
Κ	εἰκάς. δεκάτη δευτέρα
ΚΑ	δεκάτη φθίνοντος
ΚΒ	ἐνάτη φθίνοντος
ΚΓ	ὀγδόη φθίνοντος
ΚΔ	ἑβδόμη φθίνοντος
ΚΕ	ἕκτη φθίνοντος
Κς	πέμπτη φθίνοντος
ΚΖ	τετάρτη φθίνοντος
ΚΗ	τρίτη φθίνοντος
ΚΘ	δευτέρα φθίνοντος
Λ	ἔνη καὶ νέα. τριακάς.

ς ΠΟΣΕΙΔΕΩΝ.

ἁλῶα ἑορτή.
ὕδωρ διαμετρούμενον.
Διονύσια κατ' ἀγρούς.
ὁ ἀγὼν ἐπὶ Ληναίῳ.

Α	πρώτη ἱσαμένου. Ευχὴ ἐν ἀκροπόλει.
Β	δευτέρα ἱσαμένου
Γ	τρίτη ἱσαμένου
Δ	τετάρτη ἱσαμένου. θυσία Ερμῇ
Ε	πέμπτη ἱσαμένου
ς	ἕκτη ἱσαμένου
Ζ	ἑβδόμη ἱσαμένου
Η	ὀγδόη ἱσαμένου
Θ	ἐνάτη ἱσαμένου
Ι	δεκάτη προτέρα.
ΙΑ	πρώτη μεσοῦντος
ΙΒ	δευτέρα μεσοῦντος
ΙΓ	τρίτη μεσοῦντος
ΙΔ	τετάρτη μεσοῦντος
ΙΕ	πέμπτη μεσοῦντος
Ις	ἕκτη μεσοῦντος
ΙΖ	ἑβδόμη μεσοῦντος
ΙΗ	ὀγδόη μεσοῦντος
ΙΘ	ἐνάτη μεσοῦντος.
Κ	εἰκάς. δεκάτη δευτέρα
ΚΑ	δεκάτη φθίνοντος
ΚΒ	ἐνάτη φθίνοντος
ΚΓ	ὀγδόη φθίνοντος
ΚΔ	ἑβδόμη φθίνοντος
ΚΕ	ἕκτη φθίνοντος
Κς	πέμπτη φθίνοντος
ΚΖ	τετάρτη φθίνοντος
ΚΗ	τρίτη φθίνοντος
ΚΘ	δευτέρα φθίνοντος
Λ	ἔνη καὶ νέα. τριακάς.

ΠΟΣΕΙΔΕΩΝ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

Α	πρώτη ἀνάρχων ἡμερῶν
Β	δευτέρα ἀνάρχων ἡμερῶν.

ζ ΓΑΜΗΛΙΩΝ

Ζ ΓΑΜΗΛΙΩΝ.

Γαμήλια ἑορτή.

Α	πρώτη ἱσταμένου. Εὐχὴ ἐν ἀκροπόλει.
Β	δευτέρα ἱσταμένου.
Γ	τρίτη ἱσταμένου.
Δ	τετάρτη ἱσταμένου. θυσία Ἑρμῇ.
Ε	πέμπτη ἱσταμένου
ς	ἕκτη ἱσταμένου
Ζ	ἑβδόμη ἱσταμένου
Η	ὀγδόη ἱσταμένου
Θ	ἐνάτη ἱσταμένου
Ι	δεκάτη προτέρα
ΙΑ	πρώτη μεσοῦντος
ΙΒ	δευτέρα μεσοῦντος
ΙΓ	τρίτη μεσοῦντος
	Ἀγαμέμνων ἐφονεύθη.
ΙΔ	τετάρτη μεσοῦντος
ΙΕ	πέμπτη μεσοῦντος
Ις	ἕκτη μεσοῦντος
ΙΖ	ἑβδόμη μεσοῦντος
ΙΗ	ὀγδόη μεσοῦντος
ΙΘ	ἐνάτη μεσοῦντος
Κ	εἰκάς. δεκάτη δευτέρα
ΚΑ	δεκάτη φθίνοντος
ΚΒ	ἐνάτη φθίνοντος
ΚΓ	ὀγδόη φθίνοντος
ΚΔ	ἑβδόμη φθίνοντος
ΚΕ	ἕκτη φθίνοντος
Κς	πέμπτη φθίνοντος
ΚΖ	τετάρτη φθίνοντος
ΚΗ	τρίτη φθίνοντος
ΚΘ	δευτέρα φθίνοντος
Λ	ἕνη καὶ νέα. τριακάς.

Η ΑΝΘΕΣΤΗΡΙΩΝ.

Ἀνθεστήρια ἑορτή. ἀρχαῖα Διονύσια. Ἀπατούρια. Μιαραὶ ἡμέραι.

Α	πρώτη ἱσταμένου. Εὐχὴ ἐν ἀκροπόλει.
Β	δευτέρα ἱσταμένου
Γ	τρίτη ἱσταμένου
Δ	τετάρτη ἱσταμένου. θυσία Ἑρμῇ
Ε	πέμπτη ἱσταμένου
ς	ἕκτη ἱσταμένου
Ζ	ἑβδόμη ἱσταμένου
Η	ὀγδόη ἱσταμένου
Θ	ἐνάτη ἱσταμένου
Ι	δεκάτη προτέρα
ΙΑ	πρώτη μεσοῦντος
	ΠΙΘΟΙΓΙΑ ἑορτή.
ΙΒ	δευτέρα μεσοῦντος
	ΧΟΕΣ ἑορτή. τὰ ἀρχαῖα Διονύσια ἐν Λίμναις.
ΙΓ	τρίτη μεσοῦντος
	ΧΥΤΡΟΙ ἑορτή.
ΙΔ	τετάρτη μεσοῦντος
ΙΕ	πέμπτη μεσοῦντος
Ις	ἕκτη μεσοῦντος
ΙΖ	ἑβδόμη μεσοῦντος
ΙΗ	ὀγδόη μεσοῦντος
ΙΘ	ἐνάτη μεσοῦντος
Κ	εἰκάς. δεκάτη δευτέρα
ΚΑ	δεκάτη φθίνοντος
ΚΒ	ἐνάτη φθίνοντος
ΚΓ	ὀγδόη φθίνοντος
ΚΔ	ἑβδόμη φθίνοντος
ΚΕ	ἕκτη φθίνοντος
Κς	πέμπτη φθίνοντος
ΚΖ	τετάρτη φθίνοντος
ΚΗ	τρίτη φθίνοντος
ΚΘ	δευτέρα φθίνοντος
Λ	ἕνη καὶ νέα. τριακάς.

Θ ΕΛΑΦΗΒΟΛΙΩΝ.

Διονύσια κατ' ἄστυ.

Α	πρώτη ἱσταμένου. Εὐχὴ ἐν ἀκροπόλει.
Β	δευτέρα ἱσταμένου
Γ	τρίτη ἱσταμένου
Δ	τετάρτη ἱσταμένου. θυσία Ἑρμῇ.
Ε	πέμπτη ἱσταμένου
ς	ἕκτη ἱσταμένου
Ζ	ἑβδόμη ἱσταμένου
Η	ὀγδόη ἱσταμένου. Ἀσκληπιῷ θυσία.
Θ	ἐνάτη ἱσταμένου
Ι	δεκάτη προτέρα.
ΙΑ	πρώτη μεσοῦντος
ΙΒ	δευτέρα μεσοῦντος
ΙΓ	τρίτη μεσοῦντος
ΙΔ	τετάρτη μεσοῦντος
ΙΕ	πέμπτη μεσοῦντος
Ις	ἕκτη μεσοῦντος
ΙΖ	ἑβδόμη μεσοῦντος
ΙΗ	ὀγδόη μεσοῦντος τὰ ἐν ἄστει Διονύσια
ΙΘ	ἐνάτη μεσοῦντος, τὰ ἐν ἄστει Διονύσια.
Κ	εἰκάς. δεκάτη δευτέρα
ΚΑ	δεκάτη φθίνοντος
ΚΒ	ἐνάτη φθίνοντος
ΚΓ	ὀγδόη φθίνοντος
ΚΔ	ἑβδόμη φθίνοντος
ΚΕ	ἕκτη φθίνοντος
Κς	πέμπτη φθίνοντος
ΚΖ	τετάρτη φθίνοντος
ΚΗ	τρίτη φθίνοντος
ΚΘ	δευτέρα φθίνοντος
Λ	ἕνη καὶ νέα. τριακάς.

Ι ΜΟΥΝΥΧΙΩΝ.

Μουνύχια ἑορτή.
θυσία Ἀρτέμιδι.

Α	πρώτη ἱσταμένου. Εὐχὴ ἐν ἀκροπόλ.
Β	δευτέρα ἱσταμένου.
Γ	τρίτη ἱσταμένου.
Δ	τετάρτη ἱσταμένου. θυσία Ἑρμῇ
Ε	πέμπτη ἱσταμένου
ς	ἕκτη ἱσταμένου
Ζ	ἑβδόμη ἱσταμένου
Η	ὀγδόη ἱσταμένου
Θ	ἐνάτη ἱσταμένου
Ι	δεκάτη προτέρα
ΙΑ	πρώτη μεσοῦντος
ΙΒ	δευτέρα μεσοῦντος
ΙΓ	τρίτη μεσοῦντος
ΙΔ	τετάρτη μεσοῦντος
ΙΕ	πέμπτη μεσοῦντος
Ις	ἕκτη μεσοῦντος.
	Ἀρτέμιδι θυσία διὰ τὴν ἐπὶ Σαλαμῖνι νίκην.
	Δημοκρατία διὰ Λυσάνδρου καταλύθη.
ΙΖ	ἑβδόμη μεσοῦντος.
ΙΗ	ὀγδόη μεσοῦντος.
ΙΘ	ἐνάτη μεσοῦντος.
	Ἱππεῖς Διὶ πομπεύουσι.
Κ	εἰκάς. δεκάτη δευτέρα
ΚΑ	δεκάτη φθίνοντος
ΚΒ	ἐνάτη φθίνοντος
ΚΓ	ὀγδόη φθίνοντος
ΚΔ	ἑβδόμη φθίνοντος
ΚΕ	ἕκτη φθίνοντος
Κς	πέμπτη φθίνοντος
ΚΖ	τετάρτη φθίνοντος
ΚΗ	τρίτη φθίνοντος
ΚΘ	δευτέρα φθίνοντος
Λ	ἔνη καὶ νέα. τριακάς.

ΙΑ ΘΑΡΓΗΛΙΩΝ.

Α	πρώτη ἱσταμένου. Εὐχὴ ἐν ἀκροπόλ.
Β	δευτέρα ἱσταμένου
Γ	τρίτη ἱσταμένου
Δ	τετάρτη ἱσταμένου. θυσία Ἑρμῇ
Ε	πέμπτη ἱσταμένου
ς	ἕκτη ἱσταμένου
	Ἀρτέμιδος γένεσις. Πόλεως καθαρμός. τῇ Χλόῃ Δήμητρι κριὸς θήλεια θύεται.
Ζ	ἑβδόμη ἱσταμένου
	Ἀπόλλωνος γένεσις
	ΘΑΡΓΗΛΙΑ ἑορτή.
Η	ὀγδόη ἱσταμένου
Θ	ἐνάτη ἱσταμένου
Ι	δεκάτη προτέρα
ΙΑ	πρώτη μεσοῦντος
ΙΒ	δευτέρα μεσοῦντος
ΙΓ	τρίτη μεσοῦντος
ΙΔ	τετάρτη μεσοῦντος
ΙΕ	πέμπτη μεσοῦντος
Ις	ἕκτη μεσοῦντος
ΙΖ	ἑβδόμη μεσοῦντος
ΙΗ	ὀγδόη μεσοῦντος
ΙΘ	ἐνάτη μεσοῦντος
Κ	εἰκάς. δεκάτη δευτέρα
ΚΑ	δεκάτη φθίνοντος
ΚΒ	ἐνάτη φθίνοντος
ΚΓ	ὀγδόη φθίνοντος
	Ἰλίου ἅλωσις
ΚΔ	ἑβδόμη φθίνοντος
ΚΕ	ἕκτη φθίνοντος
	ΠΛΥΝΤΗΡΙΑ ἑορτή.
Κς	πέμπτη φθίνοντος
ΚΖ	τετάρτη φθίνοντος
ΚΗ	τρίτη φθίνοντος
ΚΘ	δευτέρα φθίνοντος
Λ	ἔνη καὶ νέα. τριακάς.

ΙΒ ΣΚΙΡΡΟΦΟΡΙΩΝ.

Σκιρροφόρια ἑορτή.

Α	πρώτη ἱσταμένου. Εὐχὴ ἐν ἀκροπόλ.
Β	δευτέρα ἱσταμένου
Γ	τρίτη ἱσταμένου
Δ	τετάρτη ἱσταμένου. θυσία Ἑρμῇ
Ε	πέμπτη ἱσταμένου
ς	ἕκτη ἱσταμένου
Ζ	ἑβδόμη ἱσταμένου
Η	ὀγδόη ἱσταμένου
Θ	ἐνάτη ἱσταμένου
Ι	δεκάτη προτέρα.
ΙΑ	πρώτη μεσοῦντος
ΙΒ	δευτέρα μεσοῦντος
	Τρόπαιον τοῦ Μαντινείου ἀγῶνος
ΙΓ	τρίτη μεσοῦντος
ΙΔ	τετάρτη μεσοῦντος
ΙΕ	πέμπτη μεσοῦντος
Ις	ἕκτη μεσοῦντος
ΙΖ	ἑβδόμη μεσοῦντος
ΙΗ	ὀγδόη μεσοῦντος
ΙΘ	ἐνάτη μεσοῦντος.
Κ	εἰκάς. δεκάτη δευτέρα
ΚΑ	δεκάτη φθίνοντος
ΚΒ	ἐνάτη φθίνοντος
ΚΓ	ὀγδόη φθίνοντος
ΚΔ	ἑβδόμη φθίνοντος
ΚΕ	ἕκτη φθίνοντος
Κς	πέμπτη φθίνοντος
ΚΖ	τετάρτη φθίνοντος
ΚΗ	τρίτη φθίνοντος
ΚΘ	δευτέρα φθίνοντος
Λ	ἔνη καὶ νέα. τριακάς.
	Διὶ τῷ σωτῆρι θυσία.

TABVLA PRIMA.

1	30	30	Ἑκατομβαιών.
2	60	60	Μεταγειτνιών.
3	90	90	Βοηδρομιών.
4	120	120	Πυανεψιών.
5	150	150	Μαιμακτηριών.
6	0	180	Ποσειδεὼν α.
6	182	212	Ποσειδεὼν β.
7	212	242	Γαμηλιών.
8	242	272	Ἀνθεστηριών.
9	272	302	Ἐλαφηβολιών.
10	302	332	Μουνυχιών.
11	332	362	Θαργηλιών.
12	362	392	Σκιρροφοριών.

TABVLA

TABVLA SECVNDA. PERIODVS CALIPPICA NEOMENIARVM OLYMPICARVM ET ATTICARVM.

		I	II	III	IIII	V	VI	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII	
	Anni Periodi	Ἑκατομβαιών. Πάνημος	Μεταγειτνιών. Λῷος	Βοηδρομιών. Γορπιαῖος	Πυανεψιών. Ὑπερβερεταῖος	Μαιμακτηριών. Δῖος	Ποσειδεὼν πρότερος Ἀπελλαῖος	Ποσειδεὼν δεύτερος Ἀπελλαῖος	Γαμηλιών. Αὐδυναῖος	Ἀνθεστηριών. Περίτιος	Ἐλαφηβολιών. Δύστρος	Μουνυχιών. Ξανθικός	Θαργηλιών. Ἀρτεμίσιος	Σκιροφοριών. Πάνεμος	
I	1	9 Iulj	8 Aug.	7 Sep.	7 Oct.	6 Nou.	6 Dec.	5 Ian.	6 Feb.	8 Mar.	7 Apr.	7 Mai	6 Iunj	6 Iuli	
	2	5 Aug.	4 Sept.	4 Oct.	3 Nou.	3 Dec.	2 Ian.	o	3 Feb.	5 Mar.	4 Apr.	4 Mai	3 Iunj	3 Iuli	
	3	2 Aug.	1 Sep.	1 Oct.	31 Oct.	30 Nou.	30 Dec.	o	31 Ian.	1 Mar.	31 Mar.	30 Apr.	30 Mai	29 Iunj	
	4	29 Iulj	28 Aug.	27 Sep.	25 Oct.	24 Nou.	24 Dec.	o	25 Ian.	24 Feb.	26 Mar.	25 Apr.	25 Mai	24 Iunj	διεξ
II	5	24 Iulj	23 Aug.	22 Sep.	22 Oct.	21 Nou.	21 Dec.	o	22 Ian.	21 Feb.	23 Mar.	22 Apr.	22 Mai	21 Iunj	
	6	21 Iulj	20 Aug.	19 Sep.	19 Oct.	18 Nou.	18 Dec.	o	19 Ian.	18 Feb.	20 Mar.	19 Apr.	19 Mai	18 Iunj	
	7	18 Iulj	17 Aug.	16 Sep.	16 Oct.	15 Nou.	15 Dec.	o	16 Ian.	15 Feb.	16 Mar.	15 Apr.	15 Mai	14 Iunj	
	8	14 Iulj	13 Aug.	12 Sep.	11 Oct.	10 Nou.	10 Dec.	o	11 Ian.	10 Feb.	12 Mar.	11 Apr.	11 Mai	10 Iunj	ἐξαιρ
III	9	10 Iulj	9 Aug.	8 Sep.	8 Oct.	7 Nou.	7 Dec.	6 Ian.	7 Feb.	9 Mar.	8 Apr.	8 Mai	7 Iuni	7 Iulj	
	10	6 Aug.	5 Sep.	5 Oct.	4 Nou.	4 Dec.	5 Ian.	o	4 Feb.	6 Mar.	5 Apr.	5 Mai	4 Iuni	4 Iulj	
	11	3 Aug.	2 Sep.	2 Oct.	1 Nou.	1 Dec.	31 Dec.	o	1 Feb.	2 Mar.	1 Apr.	1 Mai	31 Mai	30 Iunj	
	12	30 Iulj	29 Aug.	28 Sep.	27 Oct.	26 Nou.	26 Dec.	o	27 Ian.	28 Feb.	28 Mar.	27 Apr.	27 Mai	26 Iunj	ἐξαιρ
IIII	13	26 Iulj	25 Aug.	24 Sep.	24 Oct.	23 Nou.	23 Dec.	o	24 Ian.	23 Feb.	25 Mar.	24 Apr.	24 Mai	23 Iunj	
	14	23 Iulj	22 Aug.	21 Sep.	21 Oct.	20 Nou.	20 Dec.	o	21 Ian.	20 Feb.	22 Mar.	21 Apr.	21 Mai	20 Iunj	
	15	20 Iulj	19 Aug.	18 Sep.	18 Oct.	17 Nou.	17 Dec.	o	18 Ian.	17 Feb.	18 Mar.	17 Apr.	17 Mai	16 Iunj	
	16	16 Iulj	15 Aug.	14 Sep.	13 Oct.	12 Nou.	12 Dec.	o	13 Ian.	12 Feb.	14 Mar.	13 Apr.	13 Mai	12 Iunj	ἐξαιρ
V	17	12 Iulj	11 Aug.	10 Sep.	10 Oct.	9 Nou.	9 Dec.	o	10 Ian.	9 Feb.	11 Mar.	10 Apr.	10 Mai	9 Iunj	
	18	9 Iulj	8 Aug.	7 Sep.	7 Oct.	6 Nou.	6 Dec.	5 Ian.	6 Feb.	8 Mar.	7 Apr.	7 Mai	6 Iuni	6 Iulj	
	19	5 Aug.	4 Sep.	4 Oct.	3 Nou.	3 Dec.	2 Ian.	o	3 Feb.	4 Mar.	3 Apr.	3 Mai	2 Iuni	2 Iulj	
	20	1 Aug.	31 Aug.	30 Sep.	28 Oct.	27 Nou.	27 Dec.	o	28 Ian.	27 Feb.	29 Mar.	28 Apr.	28 Mai	27 Iunj	διεξ
VI	21	27 Iulj	26 Aug.	25 Sep.	25 Oct.	24 Nou.	24 Dec.	o	25 Ian.	24 Feb.	26 Mar.	25 Apr.	25 Mai	24 Iunj	
	22	24 Iulj	23 Aug.	22 Sep.	22 Oct.	21 Nou.	21 Dec.	o	22 Ian.	21 Feb.	23 Mar.	22 Apr.	22 Mai	21 Iunj	
	23	21 Iulj	20 Aug.	19 Sep.	19 Oct.	18 Nou.	18 Dec.	o	19 Ian.	18 Feb.	19 Mar.	18 Apr.	18 Mai	17 Iunj	
	24	17 Iulj	16 Aug.	15 Sep.	14 Oct.	13 Nou.	13 Dec.	o	14 Ian.	13 Feb.	15 Mar.	14 Apr.	14 Mai	13 Iunj	ἐξαιρ
VII	25	13 Iulj	12 Aug.	11 Sep.	11 Oct.	10 Nou.	10 Dec.	o	11 Ian.	10 Feb.	12 Mar.	11 Apr.	11 Mai	10 Iunj	
	26	10 Iulj	9 Aug.	8 Sep.	8 Oct.	7 Nou.	7 Dec.	6 Ian.	7 Feb.	9 Mar.	8 Apr.	8 Mai	7 Iuni	7 Iulj	
	27	6 Aug.	5 Sep.	5 Oct.	4 Nou.	4 Dec.	3 Ian.	o	4 Feb.	5 Mar.	4 Apr.	4 Mai	3 Iuni	3 Iulj	
	28	2 Aug.	1 Sep.	1 Oct.	30 Oct.	29 Nou.	29 Dec.	o	30 Ian.	1 Mar.	31 Mar.	30 Apr.	30 Mai	29 Iunj	ἐξαιρ
VIII	29	29 Iulj	28 Aug.	27 Sep.	27 Oct.	26 Nou.	26 Dec.	o	27 Ian.	26 Feb.	28 Mar.	27 Apr.	27 Mai	26 Iunj	
	30	26 Iulj	25 Aug.	24 Sep.	24 Oct.	23 Nou.	23 Dec.	o	24 Ian.	23 Feb.	25 Mar.	24 Apr.	24 Mai	23 Iunj	
	31	23 Iulj	22 Aug.	21 Sep.	21 Oct.	20 Nou.	20 Dec.	o	21 Ian.	20 Feb.	21 Mar.	20 Apr.	20 Mai	19 Iunj	
	32	19 Iulj	18 Aug.	17 Sep.	16 Oct.	15 Nou.	15 Dec.	o	16 Ian.	15 Feb.	17 Mar.	16 Apr.	16 Mai	15 Iunj	ἐξαιρ
IX	33	15 Iulj	14 Aug.	13 Sep.	13 Oct.	12 Nou.	12 Dec.	o	13 Ian.	12 Feb.	14 Mar.	13 Apr.	13 Mai	12 Iunj	
	34	12 Iulj	11 Aug.	10 Sep.	10 Oct.	9 Nou.	9 Dec.	o	10 Ian.	9 Feb.	11 Mar.	10 Apr.	10 Mai	9 Iunj	
	35	9 Iulj	8 Aug.	7 Sep.	7 Oct.	6 Nou.	6 Dec.	5 Ian.	6 Feb.	7 Mar.	6 Apr.	6 Mai	5 Iuni	5 Iulj	
	36	4 Aug.	3 Sep.	3 Oct.	1 Nou.	1 Dec.	31 Dec.	o	1 Feb.	3 Mar.	2 Apr.	2 Mai	1 Iuni	1 Iulj	ἐξαιρ
X	37	31 Iulj	30 Aug	29 Sep.	29 Oct.	28 Nou.	28 Dec.	o	29 Ian.	28 Feb.	30 Mar.	29 Apr.	29 Mai	28 Iunj	
	38	28 Iulj	27 Aug.	26 Sep.	26 Oct.	25 Nou.	25 Dec.	o	26 Ian.	25 Feb.	27 Mar.	26 Apr.	26 Mai	25 Iunj	

RESI-

RESIDVVM PERIODI CALIPPICÆ NEOMENIARVM OLYMPICARVM ET ATTICARVM.

		I	II	III	IIII	V	VI	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII	
		Ἑκατομβαιών. Πάνεμος	Μεταγειτνιών. Λῷος	Βοηδρομιών. Γορπιαῖος	Πυανεψιών. Ὑπερβερεταῖος	Μαιμακτηριών. Δῖος	Ποσειδεὼν πρότερος. Ἀπελλαῖος	Ποσειδεὼν δεύτερος. Ἀπελλαῖος	Γαμηλιών. Αὐδυναῖος	Ἀνθεστηριών. Περίτιος	Ἐλαφηβολιών. Δύστρος	Μουνυχιών. Ξανθικός	Θαργηλιών. Ἀρτεμίσιος	Σκιρροφοριών. Πάνεμος Δαίσιος	
	39	25 Iulj	24 Aug.	23 Sep.	23 Oct.	22 Nou.	22 Dec.	o	23 Ian.	22 Feb.	23 Mar.	22 Apr.	22 Mai	21 Iunj	
	40	21 Iulj	20 Aug.	19 Sep.	17 Oct.	16 Nou.	16 Dec.	o	17 Ian.	16 Feb.	18 Mar.	17 Apr.	17 Mai	16 Iunj	διεξ
XI	41	16 Iulj	15 Aug.	14 Sep.	14 Oct.	13 Nou.	11 Dec.	o	14 Ian.	13 Feb.	15 Mar.	14 Apr.	14 Mai	13 Iunj	
	42	13 Iulj	12 Aug.	11 Sep.	11 Oct.	10 Nou.	10 Dec.	o	11 Ian.	10 Feb.	12 Mar.	11 Apr.	11 Mai	10 Iunj	
	43	10 Iulj	9 Aug.	8 Sep.	8 Oct.	7 Nou.	7 Dec.	6 Ian.	7 Feb.	8 Mar.	7 Apr.	7 Mai	6 Iuni	6 Iulj	
	44	5 Aug.	4 Sept.	4 Oct.	2 Nou.	2 Dec.	1 Ian.	o	2 Feb.	4 Mar.	3 Apr.	3 Mai	2 Iuni	2 Iulj	ἐξαιρ
XII	45	1 Aug.	31 Aug.	30 Sep.	30 Oct.	29 Nou.	29 Dec.	o	30 Ian.	1 Mar.	31 Mar.	30 Apr.	30 Mai	29 Iunj	
	46	29 Iulj	25 Aug.	27 Sep.	27 Oct.	26 Nou.	26 Dec.	o	27 Ian.	26 Feb.	28 Mar.	27 Apr.	27 Mai	26 Iunj	
	47	26 Iulj	25 Aug.	24 Sep.	24 Oct.	23 Nou.	23 Dec.	o	24 Ian.	23 Feb.	24 Mar.	23 Apr.	22 Mai	22 Iunj	
	48	22 Iulj	21 Aug.	20 Sep.	19 Oct.	18 Nou.	18 Dec.	o	19 Ian.	18 Feb.	20 Mar.	19 Apr.	19 Mai	18 Iunj	ἐξαιρ
XIII	49	18 Iulj	17 Aug.	16 Sep.	16 Oct.	15 Nou.	15 Dec.	o	16 Ian.	15 Feb.	17 Mar.	16 Apr.	16 Mai	15 Iunj	
	50	15 Iulj	14 Aug.	13 Sep.	13 Oct.	12 Nou.	12 Dec.	o	13 Ian.	12 Feb.	14 Mar.	13 Apr.	13 Mai	12 Iunj	
	51	12 Iulj	11 Aug.	10 Sep.	10 Oct.	9 Nou.	9 Dec.	8 Ian.	9 Feb.	10 Mar.	9 Apr.	9 Mai	8 Iuni	8 Iulj	
	52	7 Aug.	6 Sep.	6 Oct.	4 Nou.	4 Dec.	3 Ian.	o	4 Feb.	6 Mar.	5 Apr.	5 Mai	Iuni	4 Iulj	ἐξαιρ
XIIII	53	3 Aug.	2 Sep.	2 Oct.	1 Nou.	1 Dec.	31 Dec.	o	1 Feb.	3 Mar.	2 Apr.	2 Mai	1 Iuni	1 Iulj	
	54	31 Iulj	30 Aug.	29 Sep.	29 Oct.	28 Nou.	28 Dec.	o	29 Ian.	28 Feb.	30 Mar.	29 Apr.	29 Mai	28 Iunj	
	55	28 Iulj	27 Aug.	26 Sep.	26 Oct.	25 Nou	29 Dec.	o	26 Ian.	25 Feb.	26 Mar.	23 Apr.	25 Mai	24 Iunj	
	56	24 Iulj	23 Aug.	22 Sep.	21 Oct.	20 Nou.	20 Dec.	o	21 Ian.	20 Feb.	22 Mar.	21 Apr.	21 Mai	20 Iunj	ἐξαιρ
XV	57	20 Iulj	19 Aug.	18 Sep.	18 Oct.	17 Nou.	17 Dec.	o	18 Ian.	17 Feb.	19 Mar.	18 Apr.	18 Mai	17 Iunj	
	58	17 Iulj	16 Aug.	15 Sep.	15 Oct.	14 Nou.	14 Dec.	o*	15 Ian.	14 Feb.	16 Mar.	15 Apr.	15 Mai	14 Iunj	
	59	14 Iulj	13 Aug.	12 Sep.	12 Oct.	11 Nou.	11 Dec.	o	12 Ian.	11 Feb.	12 Mar.	11 Apr.	11 Mai	10 Iunj	
	60	10 Iulj	9 Aug.	8 Sep.	6 Oct.	5 Nou.	5 Dec.	4 Ian.	5 Feb.	7 Mar.	6 Apr.	6 Mai	5 Iuni	5 Iulj	διεξ
XVI	61	4 Aug.	3 Sep.	3 Oct.	2 Nou.	2 Dec.	1 Ian.	o	2 Feb.	4 Mar.	3 Apr.	3 Mai	2 Iunj	2 Iuli	
	62	1 Aug.	31 Aug.	30 Sep.	30 Oct.	29 Nou.	29 Dec.	o	30 Ian.	1 Mar.	31 Mar.	30 Apr.	30 Mai	29 Iunj	
	63	29 Iulj	28 Aug.	27 Sep.	27 Oct.	26 Nou.	26 Dec.	o	27 Ian.	26 Feb.	27 Mar.	26 Apr.	26 Mai	25 Iunj	
	64	25 Iulj	24 Aug.	23 Sep.	22 Oct.	21 Nou.	21 Dec.	o	22 Ian.	21 Feb.	23 Mar.	22 Apr.	22 Mai	21 Iunj	ἐξαιρ
XVII	65	21 Iulj	20 Aug.	19 Sep.	19 Oct.	18 Nou.	18 Dec.	o	19 Ian.	18 Feb.	20 Mar.	19 Apr.	19 Mai	18 Iunj	
	66	18 Iulj	17 Aug.	16 Sep.	16 Oct.	15 Nou.	15 Dec.	o	17 Ian.	16 Feb.	17 Mar.	16 Apr.	16 Mai	15 Iuni	
	67	15 Iulj	14 Aug.	13 Sep.	13 Oct.	12 Nou.	12 Dec.	o	13 Ian.	12 Feb.	13 Mar.	12 Apr.	12 Mai	11 Iunj	
	68	11 Iulj	10 Aug.	9 Sep.	8 Oct.	7 Nou.	7 Dec.	6 Ian.	7 Feb.	9 Mar.	8 Apr.	8 Mai.	7 Iuni	7 Iulj	ἐξαιρ
XVIII	69	6 Aug.	5 Sep.	5 Oct.	4 Nou.	4 Dec.	3 Ian.	o	4 Feb.	6 Mar.	5 Apr.	5 Mai	4 Iuni	4 Iulj	
	70	3 Aug.	2 Sep.	2 Oct.	1 Nou.	1 Dec.	31 Dec.	o	1 Feb.	3 Mar.	2 Apr.	2 Mai	1 Iuni	1 Iulj	
	71	31 Iulj	30 Aug.	29 Sep.	29 Oct.	28 Nou.	28 Dec.	o	29 Ian.	28 Feb.	29 Mar.	28 Apr.	28 Mai	27 Iunj	
	72	27 Iulj	26 Aug.	25 Sep.	24 Oct.	23 Nou.	23 Dec.	o	24 Ian.	23 Feb.	25 Mar.	24 Apr.	24 Mai	23 Iunj	ἐξαιρ
XIX	73	23 Iulj	22 Aug.	21 Sep.	21 Oct.	20 Nou.	20 Dec.	o	21 Ian.	20 Feb.	22 Mar.	21 Apr.	21 Mai	20 Iunj	
	74	20 Iulj	19 Aug.	18 Sep.	18 Oct.	17 Nou.	17 Dec.	o	18 Ian.	17 Feb.	19 Mar.	18 Apr.	18 Mai	17 Iunj	
	75	17 Iulj	16 Aug.	15 Sep.	15 Oct.	14 Nou.	14 Dec.	o	15 Ian.	14 Feb.	15 Mar.	14 Apr.	14 Mai	13 Iunj	
	76	13 Iulj	12 Aug.	11 Sep.	10 Oct.	9 Nou.	9 Dec.	o	10 Ian.	9 Feb.	11 Mar.	10 Apr.	10 Mai	9 Iunj	ἐξαιρ

TABVLA TERTIA

OCTAERIDVM COLLECTARVM.

Linea octaeteridum.	Anni periodi Iulianæ.	Anni periodi Calippi.	Caput octaeteridos in annis Iulianis GAMELION.
1	4204	76	X Ianuarij
2	4212	8	XI Ianu.
3	4220	16	XIII Ianu.
4	4228	24	XIIII Ian.
5	4236	32	XVI Ianu.
6	4244	40	XVII Ianu.
7	4252	48	XIX Ianu.
8	4260	56	XXI Ianu.
9	4268	64	XXII Ianu.
10	4276	72	XXIIII Ian.
11	4284	4	XXV Ianu.
12	4292	12	XXVII Ian.
13	4300	20	XXVIII Ian.
14	4308	28	XXX Ianu.
15	4316	36	KAL. Feb.
16	4324	44	II Feb.
17	4332	52	IIII Feb.
18	4340	60	V Feb.
19	4348	68	VII Feb.

DEFINITIONES.

I *Mensis Græcorum popularis est systema dierum* XXX.

II ἡμέραι ἄναρχοι, *siue* ἐξαιρεσίαι, *sunt duæ dies adiectitiæ, extra numerum mensium, quæ post* τριακάδα Ποσειδεῶνος *locum habent.*

III *Mensis* ἐμβόλιμος, *est* Ποσειδεὼν πρότερος, *qui in anno embolimæo inter* τριακάδα Μαιμακτηριῶνος, *&* νουμηνίαν Ποσειδεῶνος *ordinarij, inseritur.*

IIII Ποσειδεὼν *ordinarius, est, qui habet adscititias* ἀνάρχους ἡμέρας.

V *Annus popularis, qui proprius populi, non Magistratus,* XII *mensium Græcorum, & duarum* ἀνάρχων *dierum, hoc est dierum* CCCLXII.

VI ἐξαιρέσιμος ἡμέρα, *dies, quæ propter æquationem Lunæ expungitur, unde mensis ex pleno fit cauus.*

VII ἐνιαυτὸς ἐξαιρεσιμαῖος, *est, in quo fit* ἐξαίρεσις ἡμέρας, *quando Boedromion fit cauus, &* ἀντὶ δευτέρας ἱσταμένου, *dicitur* τρίτη ἱσταμένου.

VIII ἐνιαυτὸς διεξαιρεσιμαῖος, *est, in quo fit* ἐξαίρεσις *duarum dierum, quando Boedromion fit dierum* XXVIII, *&* ἀντὶ δευτέρας ἱσταμένου *dicitur* τετάρτη ἱσταμένου.

IX *Tetraeteris popularis, est systema quatuor annorum Græcorum inter duo plenilunia aut nouilunia interiectum, communis quidem dierum* MCCCCXLVII, *embolimæa dierum* MCCCCLXXVII.

X *Octaeteris popularis, est systema annorum Græcorum octo, dierum* MMDCCCCXXIIII *inter duo nouilunia, aut plenilunia interiectum, constans duabus Tetraeteridibus, una communi, altera embolimæa.*

XI *Periodus popularis Calippica, est systema annorum Græcorum popularium* LXXVI, *qui totidem Iulianis æquantur, interuentu nouem embolismorum, id est Posideone nouies intercalato.*

CANON PRIMVS.

Dato anno periodi Iulianæ, neomeniam primi mensis Olympici in diebus Iulianis designare.

Ab annis periodi Iulianæ propositis, abijce numerum proxime minorem in subiecta Tabella. Cum reliquo confer te in Tabulam magnæ periodi Calippicæ. Exemplum: Detur annus periodi Iulianæ 4128. Abiecto numero proxime minore in Tabella, nempe 4089, remanet 39 annus periodi Calippicæ. Inuenio neomeniam Hecatombæonos 25 Iulj. Proinde dico, in anno proposito, mensis primi Olympici, qui respondet Hecatombæoni Attico, neomeniam incidere in XXV diem Iulj.

Anni collecti Periodi Iulianæ.

3937	4469
4013	4545
4089	4621
4165	4697
4241	4773
4317	4849
4393	4928

CANON SECVNDVS.

Datis annis periodi Iulianæ, qui non sint vetustiores epocha Olympica, scire quotus annus quotæ Olympiadis sit.

Abiectis per perpetuam regulam 3937 de annis periodi Iulianæ propositis, & a residuo rursus abiecto numero proxime minori in præsenti Tabula, reserua numerum Olympiadum illi respondentem, & cum residuo confer te in periodum Calippicam. Numerum Olympiadum reseruatum coniunge cum Olympiade, quam signat numerus lateralis in dicta Tabula periodi Calippicæ. Esto datus annus Periodi Iulianæ 4713. Volo scire quotus quotæ Olympiadis sit. Abiectis 3937, ex residuo 776, rursus abijcio numerum proxime minorem 760, in subiecta Tabella: & lateralem numerum Olympiadum ei respondentem 190 seorsim seruo. cum reliquis 16 confero me in Tabulam periodi Calippicæ. Ibi sextumdecimum annum video esse ultimum IIII Olympiadis. Coniungo Olympiadem IIII cum 190 Olympiadibus. Itaque aio annum periodi Iulianæ 4713 esse quartum Olympiadis CXCIIII.

TABVLA OLYMPIADVM ET ANNORVM OLYMPICORVM.

Anni collecti.	Olympiades.	Anni collecti.	Olympiades.	Anni collecti.	Olympiades.
4	1	48	12	380	95
8	2	52	13	456	114
12	3	56	14	532	133
16	4	60	15	608	152
20	5	64	16	684	171
24	6	68	17	760	190
28	7	72	18	836	209
32	8	76	19	912	228
36	9	152	38	988	247
40	10	228	57	1064	266
44	11	304	76	1140	285

CANON TERTIVS.

Olympiades datas cum annis residuis periodo Iulianæ accommodare.

Accipe Olympiades propositas in superiore Tabula, si præcise inuenis. Sin autem, accipe numerum Olympiadum proxime minorem, & numerum lateralem annorum collectorum ei respondentem seorsim serua. Residuos annos coniunge cum annis collectis, quos reseruasti. Aggregato adde per perpetuam regulam 3937. Proponatur annus IIII Olympiadis 194, quem oporteat periodo Iulianæ accommodare. Numerus proxime minor Olympiadum est 190, qui sunt 760 anni. Deinde quatuor reliquis absolutis respondent anni XVI. Fiunt ommes anni 776. quibus addo 3937 per perpetuam Regulam. Colliguntur anni 4713 periodi Iulianæ. Est conuersus superioris Canonis.

CANON QVARTVS.

Dato diei Olympico mensem suum in die Iuliana accommodare.

Proposita sit 210 dies anni IIII Olympiadis 194. Volo scire quota quoti mensis Olympici ei respondeat, idque in die Iuliana. Per doctrinam antecedentis Canonis is erat annus periodi Iulianæ 4713. & per doctrinam primi, adiuuante doctrina secundi, is erat 16 annus periodi Olympicæ: in qua primus mensis init a XVI Iulj, ut est in Tabula periodi Calipp. Est annus communis. In Tabula prima, hoc est Tabula mensium, numerus proxime minor est 182 congruens fini Posideonos. Ergo 28 dies residui competunt Gamelioni, cuius neomenia occurrit in Tabula XIII Ianuarij. Itaque 28 dies putati a XIII Ianuarij desinunt in IX Februarij, qui est dies quæsitus. Aio igitur anno IIII Olympiadis propositæ 194, diem XXVIII mensis VII Olympici, qui respondet Gamelioni Attico, conuenisse in IX diem Februarij.

TABVLA BISEXTI *Iuliani in annis Periodi Olymp. & Atticæ.*

Period. Olymp.	Period. Attica.	Period. Olymp.	Period Attica.
4	2	44	42
8	6	48	46
12	10	52	50
16	14	56	54
20	18	60	58
24	22	64	62
28	26	68	66
32	30	72	70
36	34	76	74
40	38		

SCHOLION. *In hoc negotio duo notanda. Prius, annus Olympicus, aut Atticus communis ne sit, an embolimæus. Alterum, an in anno proposito contingit Bisextum Iulianum. Huic incommodo occurres ope huius Tabellæ, in qua anni notati sunt, quibus bisextum Iulianum competit, tam in periodo Attica, quam Olympica, ut ex ipsa Tabula perspicuum est, quæ interprete opus non habet. Itaque si annus propositus incidat Olympicus quidem in 20, aut 24 periodi, Atticus autem in 18, aut 22, ibi habebis rationem bisexti Iuliani.*

TABVLA TERTIA

OCTAERIDVM COLLECTARVM.

Linea octaeteridum.	Anni periodi Iulianæ.	Anni periodi Calippi.	Caput octaeteridos in annis Iulianis GAMELION.
1	4204	76	X Ianuarij
2	4212	8	XI Ianu.
3	4220	16	XIII Ianu.
4	4228	24	XIIII Ian.
5	4236	32	XVI Ianu.
6	4244	40	XVII Ianu.
7	4252	48	XIX Ianu.
8	4260	56	XXI Ianu.
9	4268	64	XXII Ianu.
10	4276	72	XXIIII Ian.
11	4284	4	XXV Ianu.
12	4292	12	XXVII Ian.
13	4300	20	XXVIII Ian.
14	4308	28	XXX Ianu.
15	4316	36	KAL. Feb.
16	4324	44	II Feb.
17	4332	52	IIII Feb.
18	4340	60	V Feb.
19	4348	68	VII Feb.

DEFINITIONES.

I *Mensis Græcorum popularis est systema dierum* XXX.

II ἡμέραι ἄναρχοι, *sive* ἐξαιρεσίμαι, *sunt duæ dies adiectitiæ, extra numerum mensium, quæ post* τριακάδα Ποσειδεῶνος *locum habent.*

III *Mensis* ἐμβόλιμος, *est* Ποσειδεὼν πρότερος, *qui in anno embolimæo inter* τριακάδα Μαιμακτηριῶνος, *&* νουμηνίαν Ποσειδεῶνος *ordinarij, inseritur.*

IIII Ποσειδεὼν *ordinarius, est, qui habet adscititias* ἀνάρχους ἡμέρας.

V *Annus popularis, qui proprius populi, non Magistratus,* XII *mensium Græcorum, & duarum* ἀνάρχων *dierum, hoc est dierum* CCCLXII.

VI ἐξαιρέσιμος ἡμέρα, *dies, quæ propter æquationem Lunæ expungitur, unde mensis ex pleno fit cauus.*

VII ἐνιαυτὸς ἐξαιρεσιμαῖος, *est, in quo fit* ἐξαίρεσις ἡμέρας, *quando Boedromion fit cauus, &* ἀντὶ δευτέρας ἱσταμένου, *dicitur* τρίτη ἱσταμένου.

VIII ἐνιαυτὸς δισεξαιρεσιμαῖος, *est, in quo fit* ἐξαίρεσις *duarum dierum, quando Boedromion fit dierum* XXVIII, *&* ἀντὶ δευτέρας ἱσταμένου *dicitur* τετάρτη ἱσταμένου.

IX *Tetraeteris popularis, est systema quatuor annorum Græcorum inter duo plenilunia aut nouilunia interiectum, communis quidem dierum* MCCCCXLVII, *embolimæa dierum* MCCCCLXXVII.

X *Octaeteris popularis, est systema annorum Græcorum octo, dierum* MMDCCCCXXIIII *inter duo nouilunia, aut plenilunia interiectum, constans duabus Tetraeteridibus, una communi, altera embolimæa.*

XI *Periodus popularis Calippica, est systema annorum Græcorum popularium* LXXVI, *qui totidem Iulianis æquantur, interuentu nouem embolismorum, id est Posidcone nouies intercalato.*

CANON PRIMVS.

Dato anno periodi Iulianæ, neomeniam primi mensis Olympici in diebus Iulianis designare.

Ab annis periodi Iulianæ propositis, abijce numerum proxime minorem in subiecta Tabella. Cum reliquo confer te in Tabulam magnæ periodi Calippicæ. Exemplum: Detur annus periodi Iulianæ 4128. Abiecto numero proxime minore in Tabella, nempe 4089, remanet 39 annus periodi Calippicæ. Inuenio neomeniam Hecatombæonos 25 Iulj. Proinde dico, in anno proposito, mensis primi Olympici, qui respondet Hecatombæoni Attico, neomeniam incidere in XXV diem Iulj.

Anni collecti Periodi Iulianæ.

3937	4469
4013	4545
4089	4621
4165	4697
4241	4773
4317	4849
4393	4928

CANON

CANON SECVNDVS.

Datis annis periodi Iulianæ, qui non sint vetustiores epochæ Olympicæ, scire quotus annus quotæ Olympiadis sit.

Abiectis per perpetuam regulam 3937 de annis periodi Iulianæ propositis, & a residuo rursus abiecto numero proxime minori in præsenti Tabula, reserua numerum Olympiadum illi respondentem, & cum residuo confer te in periodum Calippicam. Numerum Olympiadum reseruatum coniunge cum Olympiade, quam signat numerus lateralis in dicta Tabula periodi Calippicæ. Esto datus annus Periodi Iulianæ 4713. Volo scire quotus quotæ Olympiadis sit. Abiectis 3937, ex residuo 776, rursus abijcio numerum proxime minorem 760, in subiecta Tabella: & lateralem numerum Olympiadum ei respondentem 190 seorsim seruo. cum reliquis 16 confero me in Tabulam periodi Calippicæ. Ibi sextumdecimum annum video esse ultimum IIII Olympiadis. Coniungo Olympiadem IIII cum 190 Olympiadibus. Itaque aio annum periodi Iulianæ 4713 esse quartum Olympiadis CXCIIII.

TABVLA OLYMPIADVM ET ANNORVM OLYMPICORVM.

Anni collecti.	Olympiades.	Anni collecti.	Olympiades.	Anni collecti.	Olympiades.
4	1	48	12	380	95
8	2	52	13	456	114
12	3	56	14	532	133
16	4	60	15	608	152
20	5	64	16	684	171
24	6	68	17	760	190
28	7	72	18	836	209
32	8	76	19	912	228
36	9	152	38	988	247
40	10	228	57	1064	266
44	11	304	76	1140	285

CANON TERTIVS.

Olympiades datas cum annis residuis periodo Iulianæ accommodare.

Accipe Olympiades propositas in superiore Tabula, si præcise inuenis. Sin autem, accipe numerum Olympiadum proxime minorem, & numerum lateralem annorum collectorum ei respondentem seorsim serua. Residuos annos coniunge cum annis collectis, quos reseruasti. Aggregato adde per perpetuam regulam 3937. Proponatur annus IIII Olympiadis 194, quem oporteat periodo Iulianæ accommodare. Numerus proxime minor Olympiadum est 190, qui sunt 760 anni. Deinde quatuor reliquis absolutis respondent anni XVI. Fiunt omnes anni 776. quibus addo 3937 per perpetuam Regulam. Colliguntur anni 4713 periodi Iulianæ. Est conuersus superioris Canonis.

CANON QVARTVS.

Dato diei Olympico mensem suum in die Iuliana accommodare.

Proposita sit 210 dies anni IIII Olympiadis 194. Volo scire quota quoti mensis Olympici ei respondeat, idque in die Iuliana. Per doctrinam antecedentis Canonis is erat annus periodi Iulianæ 4713. & per doctrinam primi, adiuuante doctrina secundi, is erat 16 annus periodi Olympicæ: in qua primus mensis init a XVI Iulj, ut est in Tabula periodi Calipp. Est annus communis. In Tabula prima, hoc est Tabula mensium, numerus proxime minor est 182 congruens fini Posideônos. Ergo 28 dies residui competunt Gamelioni, cuius neomenia occurrit in Tabula XIII Ianuarij. Itaque 28 dies putati a XIII Ianuarij desinunt in IX Februarij, qui est dies quæsitus. Aio igitur anno IIII Olympiadis propositæ 194, diem XXVIII mensis VII Olympici, qui respondet Gamelioni Attico, conuenisse in IX diem Februarij.

SCHOLION. *In hoc negotio duo notanda. Prius, annus Olympicus, aut Atticus communis ne sit, an embolimæus. Alterum, an in anno proposito contingit Bisextum Iulianum. Huic incommodo occurres ope huius Tabellæ, in qua anni notati sunt, quibus bisextum Iulianum competit, tam in periodo Attica, quam Olympica, ut ex ipsa Tabula perspicuum est, quæ interprete opus non habet. Itaque si annus propositus incidat Olympicus quidem in 20, aut 24 periodi, Atticus autem in 18, aut 22, ibi habebis rationem bisexti Iuliani.*

TABVLA BISEXTI *Iuliani in annis Periodi Olymp. & Atticæ.*

Period. Olymp.	Period. Attica.	Period. Olymp.	Period Attica.
4	2	44	42
8	6	48	46
12	10	52	50
16	14	56	54
20	18	60	58
24	22	64	62
28	26	68	66
32	30	72	70
36	34	76	74
40	38		

TABVLA TERTIA

OCTAERIDVM COLLECTARVM.

Linea octaeteridum.	Anni periodi Iulianæ.	Anni periodi Calippi.	Caput octaeterídos in annis Iulianis GAMELION.
1	4204	76	x̄ Ianuarij
2	4212	8	x̄ī Ianu.
3	4220	16	x̄īīī Ianu.
4	4228	24	x̄īīīī Ian.
5	4236	32	x̄v̄ī Ianu.
6	4244	40	x̄v̄īī Ianu.
7	4252	48	x̄īx̄ Ianu.
8	4260	56	x̄x̄ī Ianu.
9	4268	64	x̄x̄īī Ianu.
10	4276	72	x̄x̄īīī Ian.
11	4284	4	x̄x̄v̄ Ianu.
12	4292	12	x̄x̄v̄īī Ian.
13	4300	20	x̄x̄v̄īīī Ian.
14	4308	28	x̄x̄x̄ Ianu.
15	4316	36	KAL. Feb.
16	4324	44	īī Feb.
17	4332	52	īīīī Feb.
18	4340	60	v̄ Feb.
19	4348	68	v̄īī Feb.

DEFINITIONES.

I *Mensis Græcorum popularis est systema dierum* XXX.

II ἡμέραι ἄναρχοι, *sive* ἐξαιρέσιμοι, *sunt duæ dies adiectitiæ, extra numerum mensium, quæ post* τριακάδα Ποσειδεῶνος *locum habent.*

III *Mensis* ἐμβόλιμος, *est* Ποσειδεὼν πρότερος, *qui in anno embolimæo inter* τριακάδα Μαιμακτηριῶνος, *&* νουμηνίαν Ποσειδεῶνος *ordinarij, inseritur.*

IIII Ποσειδεὼν *ordinarius, est, qui habet adscititias* ἀνάρχους ἡμέρας.

V *Annus popularis, qui proprius populi, non Magistratus,* XII *mensium Græcorum, & duarum* ἀνάρχων *dierum, hoc est dierum* CCCLXII.

VI ἐξαιρέσιμος ἡμέρα, *dies, quæ propter æquationem Lunæ expungitur, unde mensis ex pleno fit cauus.*

VII ἐνιαυτὸς ἐξαιρεσιμαῖος, *est, in quo fit* ἐξαίρεσις ἡμέρας, *quando Boedromion fit cauus, &* ἀντὶ δευτέρας ἱσταμένου, *dicitur* τρίτη ἱσταμένου.

VIII ἐνιαυτὸς διεξαιρεσιμαῖος, *est, in quo fit* ἐξαίρεσις *duarum dierum, quando Boedromion fit dierum* XXVIII, *&* ἀντὶ δευτέρας ἱσταμένου *dicitur* τετάρτη ἱσταμένου.

IX *Tetraeteris popularis, est systema quatuor annorum Græcorum inter duo plenilunia aut nouilunia interiectum, communis quidem dierum* MCCCCXLVII, *embolimæa dierum* MCCCCLXXVII.

X *Octaeteris popularis, est systema annorum Græcorum octo, dierum* MMDCCCCXXIIII *inter duo nouilunia, aut plenilunia interiectum, constans duabus Tetraeteridibus, una communi, altera embolimæa.*

XI *Periodus popularis Calippica, est systema annorum Græcorum popularium* LXXVI, *qui totidem Iulianis æquantur, interuentu nouem embolismorum, id est Posideone nouies intercalato.*

CANON PRIMVS.

Dato anno periodi Iulianæ, neomeniam primi mensis Olympici in diebus Iulianis designare.

Ab annis periodi Iulianæ propositis, abijce numerum proxime minorem in subiecta Tabella. Cum reliquo confer te in Tabulam magnæ periodi Calippicæ. Exemplum: Detur annus periodi Iulianæ 4128. Abiecto numero proxime minore in Tabella, nempe 4089, remanet 39 annus periodi Calippicæ. Inuenio neomeniam Hecatombæonos 25 Iulj. Proinde dico, in anno proposito, mensis primi Olympici, qui respondet Hecatombæoni Attico, neomeniam incidere in XXV diem Iulj.

Anni collecti Periodi Iulianæ.

3937	4469
4013	4545
4089	4621
4165	4697
4241	4773
4317	4849
4393	4928

CANON SECVNDVS.

Datis annis periodi Iulianæ, qui non sint vetustiores epocha Olympica, scire quotus annus quotæ Olympiadis sit.

Abiectis per perpetuam regulam 3937 de annis periodi Iulianæ propositis, & a residuo rursus abiecto numero proxime minori in præsenti Tabula, reserua numerum Olympiadum illi respondentem, & cum residuo confer te in periodum Calippicam. Numerum Olympiadum reseruatum coniunge cum Olympiade, quam signat numerus lateralis in dicta Tabula periodi Calippicæ. Esto datus annus Periodi Iulianæ 4713. Volo scire quotus quotæ Olympiadis sit. Abiectis 3937, ex residuo 776, rursus abijcio numerum proxime minorem 760, in subiecta Tabella: & lateralem numerum Olympiadum ei respondentem 190 seorsim seruo. cum reliquis 16 confero me in Tabulam periodi Calippicæ. Ibi sextumdecimum annum video esse ultimum IIII Olympiadis. Coniungo Olympiadem IIII cum 190 Olympiadibus. Itaque aio annum periodi Iulianæ 4713 esse quartum Olympiadis CXCIIII.

TABVLA OLYMPIADVM ET ANNORVM OLYMPICORVM.

Anni collecti.	Olympiades.	Anni collecti.	Olympiades.	Anni collecti.	Olympiades.
4	1	48	12	380	95
8	2	52	13	456	114
12	3	56	14	532	133
16	4	60	15	608	152
20	5	64	16	684	171
24	6	68	17	760	190
28	7	72	18	836	209
32	8	76	19	912	228
36	9	152	38	988	247
40	10	228	57	1064	266
44	11	304	76	1140	285

CANON TERTIVS.

Olympiades datas cum annis residuis periodo Iulianæ accommodare.

Accipe Olympiades propositas in superiore Tabula, si præcise inuenis. Sin autem, accipe numerum Olympiadum proxime minorem, & numerum lateralem annorum collectorum ei respondentem seorsim serua. Residuos annos coniunge cum annis collectis, quos reseruasti. Aggregato adde per perpetuam regulam 3937. Proponatur annus IIII Olympiadis 194, quem oporteat periodo Iulianæ accommodare. Numerus proxime minor Olympiadum est 190, qui sunt 760 anni. Deinde quatuor reliquis absolutis respondent anni XVI. Fiunt ommes anni 776. quibus addo 3937 per perpetuam Regulam. Colliguntur anni 4713 periodi Iulianæ. Est conuersus superioris Canonis.

CANON QVARTVS.

Dato diei Olympico mensem suum in die Iuliana accommodare.

Proposita sit 210 dies anni IIII Olympiadis 194. Volo scire quota quoti mensis Olympici ei respondeat, idque in die Iuliana. Per doctrinam antecedentis Canonis is erat annus periodi Iulianæ 4713. & per doctrinam primi, adiuuante doctrina secundi, is erat 16 annus periodi Olympicæ: in qua primus mensis init a XVI Iulij, ut est in Tabula periodi Calipp. Est annus communis. In Tabula prima, hoc est Tabula mensium, numerus proxime minor est 182 congruens fini Posideônos. Ergo 28 dies residui competunt Gamelioni, cuius neomenia occurrit in Tabula XIII Ianuarij. Itaque 28 dies putati a XIII Ianuarij desinunt in IX Februarij, qui est dies quæsitus. Aio igitur anno IIII Olympiadis propositæ 194, diem XXVIII mensis VII Olympici, qui respondet Gamelioni Attico, conuenisse in IX diem Februarij.

SCHOLION. *In hoc negotio duo notanda. Prius, annus Olympicus, aut Atticus communis ne sit, an embolimæus. Alterum, an in anno proposito contingit Bisextum Iulianum. Huic incommodo occurres ope huius Tabellæ, in qua anni notati sunt, quibus bisextum Iulianum competit, tam in periodo Attica, quam Olympica, ut ex ipsa Tabula perspicuum est, quæ interprete opus non habet. Itaque si annus propositus incidat Olympicus quidem in 20, aut 24 periodi, Atticus autem in 18, aut 22, ibi habebis rationem bisexti Iuliani.*

TABVLA BISEXTI *Iuliani in annis Periodi Olymp. & Atticæ.*

Period. Olymp.	Period. Attica.	Period. Olymp.	Period. Attica.
4	2	44	42
8	6	48	46
12	10	52	50
16	14	56	54
20	18	60	58
24	22	64	62
28	26	68	66
32	30	72	70
36	34	76	74
40	38		

TABVLA TERTIA

OCTAERIDVM COLLECTARVM.

Linea octaeteridum.	Anni periodi Iulianæ.	Anni periodi Calippi.	Caput octaeteridos in annis Iulianis GAMELION.
1	4204	76	x Ianuarij
2	4212	8	xi Ianu.
3	4220	16	xiii Ianu.
4	4228	24	xiiii Ian.
5	4236	32	xvi Ianu.
6	4244	40	xvii Ianu.
7	4252	48	xix Ianu.
8	4260	56	xxi Ianu.
9	4268	64	xxii Ianu.
10	4276	72	xxiiii Ian.
11	4284	4	xxv Ianu.
12	4292	12	xxvii Ian.
13	4300	20	xxviii Ian.
14	4308	28	xxx Ianu.
15	4316	36	KAL. Feb.
16	4324	44	ii Feb.
17	4332	52	iiii Feb.
18	4340	60	v Feb.
19	4348	68	vii Feb.

DEFINITIONES.

I *Mensis Græcorum popularis est systema dierum* XXX.

II ἡμέραι ἄναρχοι, *siue* ἐξαιρεσίαι, *sunt duæ dies adiectitiæ, extra numerum mensium, quæ post* τριακάδα Ποσειδεῶνος *locum habent.*

III *Mensis* ἐμβόλιμος, *est* Ποσειδεὼν πρότερος, *qui in anno embolimæo inter* τριακάδα Μαιμακτηριῶνος, *&* νουμηνίαν Ποσειδεῶνος *ordinarij, inseritur.*

IIII Ποσειδεὼν *ordinarius, est, qui habet adscititias* ἀνάρχους ἡμέρας.

V *Annus popularis, qui proprius populi, non Magistratus,* XII *mensium Græcorum, & duarum* ἀνάρχων *dierum, hoc est dierum* CCCLXII.

VI ἐξαιρέσιμος ἡμέρα, *dies, quæ propter æquationem Lunæ expungitur, unde mensis ex pleno fit cauus.*

VII ἐνιαυτὸς ἐξαιρεσιμαῖος, *est, in quo fit* ἐξαίρεσις ἡμέρας, *quando Boedromion fit cauus, &* ἀντὶ δευτέρας ἱσταμένου, *dicitur* τρίτη ἱσταμένου.

VIII ἐνιαυτὸς διεξαιρεσιμαῖος, *est, in quo fit* ἐξαίρεσις *duarum dierum, quando Boedromion fit dierum* XXVIII, *&* ἀντὶ δευτέρας ἱσταμένου *dicitur* τετάρτη ἱσταμένου.

IX *Tetraeteris popularis, est systema quatuor annorum Græcorum inter duo plenilunia aut nouilunia interiectum, communis quidem dierum* MCCCCXLVII, *embolimæa dierum* MCCCCLXXVII.

X *Octaeteris popularis, est systema annorum Græcorum octo, dierum* MMDCCCCXXIII *inter duo nouilunia, aut plenilunia interiectum, constans duabus Tetraeteridibus, una communi, altera embolimæa.*

XI *Periodus popularis Calippica, est systema annorum Græcorum popularium* LXXVI, *qui totidem Iulianis æquantur, interuentu nouem embolismorum, id est Posideone nouies intercalato.*

CANON PRIMVS.

Dato anno periodi Iulianæ, neomeniam primi mensis Olympici in diebus Iulianis designare.

Anni collecti Periodi Iulianæ.

3937	4469
4013	4545
4089	4621
4165	4697
4241	4773
4317	4849
4393	4928

Ab annis periodi Iulianæ propositis, abijce numerum proxime minorem in subiecta Tabella. Cum reliquo confer te in Tabulam magnæ periodi Calippicæ. Exemplum: Detur annus periodi Iulianæ 4128. Abiecto numero proxime minore in Tabella, nempe 4089, remanet 39 annus periodi Calippicæ. Inuenio neomeniam Hecatombæonos 25 Iulj. Proinde dico, in anno proposito, mensis primi Olympici, qui respondet Hecatombæoni Attico, neomeniam incidere in XXV diem Iulj.

CANON

CANON SECVNDVS.

Datis annis periodi Iulianæ, qui non sint vetustiores epocha Olympica, scire quotus annus quotæ Olympiadis sit.

Abiectis per perpetuam regulam 3937 de annis periodi Iulianæ propositis, & a residuo rursus abiecto numero proxime minori in præsenti Tabula, reserua numerum Olympiadum illi respondentem, & cum residuo confer te in periodum Calippicam. Numerum Olympiadum reseruatum coniunge cum Olympiade, quam signat numerus lateralis in dicta Tabula periodi Calippicæ. Esto datus annus Periodi Iulianæ 4713. Volo scire quotus quotæ Olympiadis sit. Abiectis 3937, ex residuo 776, rursus abijcio numerum proxime minorem 760, in subiecta Tabella: & lateralem numerum Olympiadum ei respondentem 190 seorsim seruo. cum reliquis 16 confero me in Tabulam periodi Calippicæ. Ibi sextumdecimum annum video esse ultimum IIII Olympiadis. Coniungo Olympiadem IIII cum 190 Olympiadibus. Itaque aio annum periodi Iulianæ 4713 esse quartum Olympiadis CXCIIII.

TABVLA OLYMPIADVM ET ANNORVM OLYMPICORVM.

Anni collecti.	Olympiades.	Anni collecti.	Olympiades.	Anni collecti.	Olympiades.
4	1	48	12	380	95
8	2	52	13	456	114
12	3	56	14	532	133
16	4	60	15	608	152
20	5	64	16	684	171
24	6	68	17	760	190
28	7	72	18	836	209
32	8	76	19	912	228
36	9	152	38	988	247
40	10	228	57	1064	266
44	11	304	76	1140	285

CANON TERTIVS.

Olympiades datas cum annis residuis periodo Iulianæ accommodare.

Accipe Olympiades propositas in superiore Tabula, si præcise inuenis. Sin autem, accipe numerum Olympiadum proxime minorem, & numerum lateralem annorum collectorum ei respondentem seorsim serua. Residuos annos coniunge cum annis collectis, quos reseruasti. Aggregato adde per perpetuam regulam 3937. Proponatur annus IIII Olympiadis 194, quem oporteat periodo Iulianæ accommodare. Numerus proxime minor Olympiadum est 190, qui sunt 760 anni. Deinde quatuor reliquis absolutis respondent anni XVI. Fiunt omnes anni 776. quibus addo 3937 per perpetuam Regulam. Colliguntur anni 4713 periodi Iulianæ. Est conuersus superioris Canonis.

CANON QVARTVS.

Dato diei Olympico mensem suum in die Iuliana accommodare.

Proposita sit 210 dies anni IIII Olympiadis 194. Volo scire quota quoti mensis Olympici ei respondeat, idque in die Iuliana. Per doctrinam antecedentis Canonis is erat annus periodi Iulianæ 4713. & per doctrinam primi, adiuuante doctrina secundi, is erat 16 annus periodi Olympicæ: in qua primus mensis init a XVI Iulj, ut est in Tabula periodi Calipp. Est annus communis. In Tabula prima, hoc est Tabula mensium, numerus proxime minor est 182 congruens fini Posideônos. Ergo 28 dies residui competunt Gamelioni, cuius neomenia occurrit in Tabula XIII Ianuarij. Itaque 28 dies putati a XIII Ianuarij desinunt in IX Februarij, qui est dies quæsitus. Aio igitur anno IIII Olympiadis propositæ 194, diem XXVIII mensis VII Olympici, qui respondet Gamelioni Attico, conuenisse in IX diem Februarij.

SCHOLION. *In hoc negotio duo notanda. Prius, annus Olympicus, aut Atticus communis ne sit, an embolimæus. Alterum, an in anno proposito contingit Bisextum Iulianum. Huic incommodo occurres ope huius Tabellæ, in qua anni notati sunt, quibus bisextum Iulianum competit, tam in periodo Attica, quam Olympica, ut ex ipsa Tabula perspicuum est, quæ interprete opus non habet. Itaque si annus propositus incidat Olympicus quidem in 20, aut 24 periodi, Atticus autem in 18, aut 22, ibi habebis rationem bisexti Iuliani.*

TABVLA BISEXTI *Iuliani in annis Periodi Olymp. & Atticæ.*

Period. Olymp.	Period. Attica.	Period. Olymp.	Period. Attica.
4	2	44	42
8	6	48	46
12	10	52	50
16	14	56	54
20	18	60	58
24	22	64	62
28	26	68	66
32	30	72	70
36	34	76	74
40	38		

CANON SECVNDVS.

Datis annis periodi Iulianæ, qui non ſint vetuſtiores epocha Olympica, ſcire quotus annus quotæ Olympiadis ſit.

Abiectis per perpetuam regulam 3937 de annis periodi Iulianæ propoſitis, & a reſiduo rurſus abiecto numero proxime minori in præſenti Tabula, reſerua numerum Olympiadum illi reſpondentem, & cum reſiduo confer te in periodum Calippicam. Numerum Olympiadum reſeruatum coniunge cum Olympiade, quam ſignat numerus lateralis in dicta Tabula periodi Calippicæ. Eſto datus annus Periodi Iulianæ 4713. Volo ſcire quotus quotæ Olympiadis ſit. Abiectis 3937, ex reſiduo 776, rurſus abijcio numerum proxime minorem 760, in ſubiecta Tabella: & lateralem numerum Olympiadum ei reſpondentem 190 ſeorſim ſeruo. cum reliquis 16 confero me in Tabulam periodi Calippicæ. Ibi ſextumdecimum annum video eſſe ultimum IIII Olympiadis. Coniungo Olympiadem IIII cum 190 Olympiadibus. Itaque aio annum periodi Iulianæ 4713 eſſe quartum Olympiadis CXCIIII.

TABVLA OLYMPIADVM ET ANNORVM OLYMPICORVM.

Anni collecti.	Olympiades.	Anni collecti.	Olympiades.	Anni collecti.	Olympiades.
4	1	48	12	380	95
8	2	52	13	456	114
12	3	56	14	532	133
16	4	60	15	608	152
20	5	64	16	684	171
24	6	68	17	760	190
28	7	72	18	836	209
32	8	76	19	912	228
36	9	152	38	988	247
40	10	228	57	1064	266
44	11	304	76	1140	285

CANON TERTIVS.

Olympiades datas cum annis reſiduis periodo Iulianæ accommodare.

Accipe Olympiades propoſitas in ſuperiore Tabula, ſi præciſe inuenis. Sin autem, accipe numerum Olympiadum proxime minorem, & numerum lateralem annorum collectorum ei reſpondentem ſeorſim ſerua. Reſiduos annos coniunge cum annis collectis, quos reſeruaſti. Aggregato adde per perpetuam regulam 3937. Proponatur annus IIII Olympiadis 194, quem oporteat periodo Iulianæ accommodare. Numerus proxime minor Olympiadum eſt 190, qui ſunt 760 anni. Deinde quatuor reliquis abſolutis reſpondent anni XVI. Fiunt omnes anni 776. quibus addo 3937 per perpetuam Regulam. Colliguntur anni 4713 periodi Iulianæ. Eſt conuerſus ſuperioris Canonis.

CANON QVARTVS.

Dato diei Olympico menſem ſuum in die Iuliana accommodare.

Propoſita ſit 210 dies anni IIII Olympiadis 194. Volo ſcire quota quoti menſis Olympici ei reſpondeat, idque in die Iuliana. Per doctrinam antecedentis Canonis is erat annus periodi Iulianæ 4713. & per doctrinam primi, adiuuante doctrina ſecundi, is erat 16 annus periodi Olympicæ: in qua primus menſis init a XVI Iulij, ut eſt in Tabula periodi Calipp. Eſt annus communis. In Tabula prima, hoc eſt Tabula menſium, numerus proxime minor eſt 182 congruens fini Poſideônos. Ergo 28 dies reſidui competunt Gamelioni, cuius neomenia occurrit in Tabula XIII Ianuarij. Itaque 28 dies putati a XIII Ianuarij deſinunt in IX Februarij, qui eſt dies quæſitus. Aio igitur anno IIII Olympiadis propoſitæ 194, diem XXVIII menſis VII Olympici, qui reſpondet Gamelioni Attico, conueniſſe in IX diem Februarij.

SCHOLION. *In hoc negotio duo notanda. Prius, annus Olympicus, aut Atticus communis ne ſit, an embolimæus. Alterum, an in anno propoſito contingit Biſextum Iulianum. Huic incommodo occurres ope huius Tabellæ, in qua anni notati ſunt, quibus biſextum Iulianum competit, tam in periodo Attica, quam Olympica, ut ex ipſa Tabula perſpicuum eſt, quæ interprete opus non habet. Itaque ſi annus propoſitus incidat Olympicus quidem in 20, aut 24 periodi, Atticus autem in 18, aut 22, ibi habebis rationem biſexti Iuliani.*

TABVLA BISEXTI *Iuliani in annis Periodi Olymp. & Atticæ.*

Period. Olymp.	Period. Attica.	Period. Olymp.	Period Attica.
4	2	44	42
8	6	48	46
12	10	52	50
16	14	56	54
20	18	60	58
24	22	64	62
28	26	68	66
32	30	72	70
36	34	76	74
40	38		

CANON QVINTVS.

Annos datos periodi Iulianæ in tempus ciuile periodi Atticæ conuertere.

Abijce ab annis periodi Iulianæ propositis numerum proxime minorem. Residuum est annus periodi Atticæ. A propositis annis 4713 abijce numerum proxime minorem 4659. Supereſt 54 annus periodi Atticæ, cuius Hecatombæonis neomenia respondet 1 Iulij.

Anni Periodi Iulianæ.

3519	3899	4279	4659
3595	3975	4355	4735
3671	4051	4431	4811
3747	4127	4507	4887
3823	4203	4583	4963

SCHOLION. *Eadem est doctrina utriusque periodi, nisi quod a diuersis capitibus lustri Iuliani incipiunt, quanquam ab eodem Lunæ cyclo. Periodus Olympica init a secundo anno lustri Iuliani, hoc est a secundo anno bisexti Iuliani: Attica a tertio. utraque a Cyclo Lunæ quinto. Et quemadmodum numerus proxime minor in hac Tabella abiectus ab annis periodi Iulianæ, relinquit annum periodi Atticæ, ita numero proxime minori in Tabula Canonis primi ab annis periodi Iulianæ abiecto, relinquitur annus periodi Olympicæ.*

CANON SEXTVS.

Dato anno periodi Iulianæ, qui non sit minor 4204, *neque maior* 4348, *neomeniam Gamelionis in Octaeteride scire.*

Accipe numerum proxime minorem in Tabula tertia. si quidem numerus est præcisus, habes neomeniam Gamelionos in Tabula. Exemplum: si numerus fuerit præcise 4308. Neomenia Gamelionos conuenit diei xxx Ianuarij in anno periodi Atticæ 28, ut in latere notatum est. Sin autem anni residui fuerint, accipe Gamelionem numeri proxime minoris, & annum periodi a latere, & cum illo confer te in Tabulam periodi Calippicæ, in qua numera annos adnexos ab eo Gamelione, qui respondet anno periodi in Tabula notato. Vt, exempli gratia, si numerus annorum fuerit 4313, Gamelion numeri proxime minoris, ut jam scis, est xxx Ianuarij, annus periodi Atticæ 28. In Tabula periodi Calippicæ e regione anni 28 occurrit neomenia Gamelionis xxx Ianuarj. Est annus sextus Octaeteridos. Nam 4308, ad 4313, incluso termino, sunt sex anni. Numera annos vi a xxx Ianuarij, vel a 28 anno periodi. Tempus conuenit anno 33. Neomenia Gamelionos 13 Ianuarij.

CAPVT OCTAVVM.
LATERCVLVM MENSIVM ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ OCTAETERIDOS HARPALEÆ.
TABVLA PRIMA.

Mēses πρυτανείας Harpalei	Annus i	Annus ii	Annus iii	Annus iiii	Annus v	Annus vi	Annus vii	An. viii
Gamelion	i Gamel.	xxv Posid. ii	xviii Posid.	viii Gamel.	i Gamel.	xxvi Posid.	xvi Gamel.	viii Gamel.
Anthesterion	i Anthest.	xxiii Gamel.	xv Gamel.	viii Anthest.	i Anthest.	xxiii Gamel.	xv Anthest.	viii Anthest.
Elaphebolion	i Elapheb.	xxiii Anthest.	xv Anthest.	vii Elapheb.	xxx Anthest.	xxiii Anthes.	xv Elapheb.	vii Elapheb.
Munychion	xxx Elapheb.	xxii Elapheb.	xiiii Elapheb.	vii Munych.	xxx Elapheb.	xxii Elaph.	xiiii Munyc.	vii Munych.
Thargelion	xxx Munych.	xxii Munych.	xiiii Munych	vi Thargel.	xxix Munych.	xxii Munyc.	xiiii Thargel.	vi Thargel.
Scirrophorion	xxix Thargel.	xxi Thargel.	xiiii Thargel.	vi Scirrhoph.	xxix Thargel.	xxi Tharg.	xiii Scirrho.	vi Scirrhoph.
Hecatombaeon	xxix Scirroph.	xxi Scirrhop.	xiii Scirroph.	vi Hecatomb	xxix Scirroph.	xxi Scirrhop.	xiii Hecat.	v Hecatom.
Metagitnion	xxviii Hecatō.	xx Hecatomb	xiii Hecatōb.	v Metagitn.	xxviii Hecat.	xx Hecatom.	xii Metagit.	v Metagitn.
Boedromion	xxviii Metag	xx Metagitn.	xii Metagitn.	v Boedrom.	xxviii Metag.	xx Metagitn.	xii Boedro.	iiii Boedro.
Pyanepsion	xxvii Boedro.	xix Boedrom.	xii Boedrom.	v Pyanepf.	xxvii Boedr.	xx Boedrom.	xi Pyanepf.	iiii Pyanepf.
Maemacterion	xxvii Pyanepf.	xix Pyanepf.	xi Pyanepf.	iiii Mæmact	xxvii Pyanep.	xix Pyanepf.	xi Mæmact.	iii Mæmact.
Posideon prior	xxvii Mæmac.	xviii Mæmac	xi Mæmact.	iii Posideon.	xxvi Mæm.	xix Mæmact.	xi Posid.	iii Posid.
Posideon poster.	xxvi Posid. i	○	i Posideon.	○	○	xviii Posid.	○	○

NEOME.

NEOMENIÆ ENNEADECAETERIDOS PRYTANIAS METONICÆ

TABVLA SECVNDA.

	Ἑκατομβαιών.	Μεταγειτνιών.	Βοηδρομιών.	Πυανεψιών.	Μαιμακτηριών.	Ποσειδεών. α	Ποσειδεών β	Γαμηλιών.	Ἀνθεστηριών.	Ἐλαφηβολιών.	Μουνυχιών.	Θαργηλιών.	Σκιρροφοριών.	
1	15 Iulj 7	14 Aug. 2	13 Sep. 4	12 Oct. 5	11 Nou. 7	10 Dec. 1	o	9 Ian. 3	7 Feb. 4	9 Mar. 6	7 Apr. 7	7 Mai 2	5 Iunj 3	
2	5 Iulj 5	3 Aug. 6	2 Sep. 1	1 Oct. 2	31 Oct. 4	30 Nou. 6	29 Dec. 7	28 Ian. 2	26 Feb. 3	28 Mar. 5	26 Apr. 6	26 Mai 1	24 Iunj 2	Emb.
3	24 Iulj 4	22 Aug. 5	21 Sep. 7	20 Oct. 1	19 Nou. 3	18 Dec. 4	o	17 Ian. 6	16 Feb. 1	16 Mar. 2	15 Apr. 4	14 Mai 5	13 Iunj 7	
4	12 Iulj 1	11 Aug. 3	9 Sep. 4	9 Oct. [illegible]	7 Nou. 7	7 Dec. 2	o	5 Ian. 3	4 Feb. 5	5 Mar. 6	4 Apr. 1	3 Mai 2	2 Iunj 4	
5	2 Iulj 6	31 Iulj 7	30 Aug. 2	28 Sep. 3	28 Oct. 5	26 Nou. 6	26 Dec. 1	24 Ian. 2	23 Feb. 4	24 Mar. 5	23 Apr. 7	23 Mai 1	21 Iunj 3	Emb.
6	20 Iulj 4	19 Aug. 6	18 Sep. 1	17 Oct. 2	16 Nou. 4	15 Dec. 5	o	14 Ian. 7	12 Feb. 1	14 Mar. 3	13 Apr. 4	12 Mai 6	10 Iunj 7	
7	10 Iulj 2	8 Aug. 3	7 Sep. 5	6 Oct. 6	5 Nou. 1	5 Dec. 3	o	3 Ian. 4	2 Feb. 6	2 Mar. 7	1 Apr. 2	30 Apr. 3	30 Mai 5	
8	28 Iunj 6	28 Iulj 1	26 Aug 2	25 Sep. 4	25 Oct. 5	23 Nou. 7	22 Dec. 1	21 Ian. 3	20 Feb. 5	21 Mar. 6	20 Apr. 1	19 Mai 2	18 Iunj 4	Emb.
9	17 Iulj 5	16 Aug. 7	14 Sep. 1	14 Oct. 3	12 Nou. 4	12 Dec. 6	o	10 Ian. 7	9 Feb. 2	10 Mar. 3	9 Apr. 5	8 Mai 6	7 Iunj 1	
10	7 Iulj 3	5 Aug. 4	4 Sep. 6	3 Oct. 7	2 Nou. 2	1 Dec. 3	31 Dec. 5	29 Ian. 6	28 Feb. 1	29 Mar. 2	28 Apr. 4	27 Mai 5	26 Iunj 7	Emb.
11	25 Iulj 1	24 Aug. 3	23 Sep. 5	22 Oct. 6	21 Nou. 1	20 Dec. 2	o	19 Ian. 4	17 Feb. 5	18 Mar. 7	16 Apr. 1	16 Mai 3	14 Iunj 4	
12	14 Iuli 6	12 Aug. 7	11 Sep. 2	[illegible] Oct. [illegible]	9 [illegible] 2	8 Dec. 6	o	7 Ian. 1	6 Feb. 3	7 Mar. 4	6 Apr. 6	5 Mai 7	4 Iunj 2	
13	3 Iuli 3	2 Aug. 5	31 Aug. 6	[illegible] Sep. [illegible]	29 Oct. 2	28 Nou. 4	27 Dec. 5	26 Ian. 7	24 Feb. 1	26 Mar. 3	25 Apr. 5	24 Mai 6	23 Iunj 1	Emb.
14	22 Iuli 2	21 Aug. 4	19 Sep. 5	19 Oct. 7	17 Nou. 1	17 Dec. 3	o	15 Ian. 4	14 Feb. 6	15 Mar. 7	14 Apr. 2	13 Mai 3	12 Iunj 5	
15	12 Iuli 7	10 Aug. 1	9 Sep. 3	8 Oct. 4	7 Nou. 6	6 Dec. 7	o	5 Ian. 2	3 Feb. 3	4 Mar. 5	2 Apr. 6	2 Mai 1	31 Iunj 2	
16	30 Iuni 4	29 Iulj 5	28 Aug. 7	26 Sep. 1	26 Oct. 3	25 Nou. 5	24 Dec. 6	23 Ian. 1	21 Feb. 2	23 Mar. 4	21 Apr. 5	21 Mai 7	19 Iunj 1	Emb.
17	19 Iuli 3	17 Aug. 4	16 Sep. 6	16 Oct. 7	14 Nou. 2	15 Dec. 3	o	12 Ian. 5	11 Feb. 7	12 Mar. 1	11 Apr. 3	10 Mai 4	8 Iunj 5	
18	8 Iuli 7	7 Aug. 2	5 Sep. 3	5 Oct. 5	3 Nou. 6	3 Dec. 1	1 Ian. 2	31 Ian. 4	1 Feb. 5	31 Mar. 7	30 Apr. 2	29 Mai 3	28 Iunj 5	Emb.
19	27 Iuli 6	26 Aug. 1	24 Sep. 2	24 Oct. 4	22 Nou. 5	22 Dec. 7	o	20 Ian. 1	19 Feb. 3	20 Mar. 4	19 Apr. 6	18 Mai 7	17 Iunj 2	

PERIODVS CALIPPI ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ.

TABVLA TERTIA.

	Εκατομβαιών.	Μεταγειτνιών.	Βοηδρομιών.	Πυανεψιών.	Μαιμακτηριών.	Ποσειδεών.	Γαμηλιών.	Ανθεστηριών.	Ελαφηβολιών.	Μουνυχιών.	Θαργηλιών.	Σκιρροφοριών α	Σκιρροφοριών β
1	28 Iunj	28 Iulj	27 Aug.	25 Sep.	25 Oct.	23 Nou.	23 Dec.	21 Ian.	20 Feb.	20 Mar.	19 Apr.	18 Mai	17 Iunj
2	16 Iulj	15 Aug.	13 Sep.	13 Oct.	12 Nou.	11 Dec.	9 Ian.	8 Feb.	10 Mar.	8 Apr.	8 Mai	7 Iuni	o
3	6 Iulj	4 Aug.	3 Sep.	2 Oct.	1 Nou.	29 Nou.	30 Dec.	28 Ian.	27 Feb.	29 Mar.	27 Apr.	27 Mai	25 Iunj
4	25 Iulj	24 Aug.	22 Sep.	21 Oct.	19 Nou.	19 Dec.	18 Ian.	16 Feb.	18 Mar.	16 Apr.	16 Mai	15 Iuni	o
5	15 Iulj	13 Aug.	11 Sep.	11 Oct.	9 Nou.	9 Dec.	7 Ian.	6 Feb.	6 Mar.	5 Apr.	4 Mai	2 Iuni	o
6	2 Iulj	31 Iulj	30 Aug.	29 Sept.	29 Oct.	27 Nou.	27 Dec.	25 Ian.	24 Feb.	25 Mar.	24 Apr.	23 Mai	22 Iunj
7	21 Iuli	20 Aug.	18 Sep.	18 Oct.	16 Nou.	16 Dec.	15 Ian.	13 Feb.	15 Mar.	13 Apr.	13 Mai	11 Iunj	o
8	11 Iuli	9 Aug.	8 Sep.	7 Oct.	6 Nou.	5 Dec.	4 Ian.	2 Feb.	4 Mar.	2 Apr.	2 Mai	1 Iunj	o
9	30 Iuni	30 Iulj	28 Aug.	27 Sep.	26 Oct.	25 Nou.	24 Dec.	23 Ian.	21 Feb.	22 Mar.	20 Apr.	20 Mai	18 Iunj
10	18 Iuli	16 Aug.	18 Sep.	15 Oct.	13 Nou.	13 Dec.	11 Ian.	10 Feb.	11 Mar.	10 Apr.	9 Mai	8 Iuni	o
11	7 Iuli	6 Aug.	4 Sep.	4 Oct.	2 Nou.	3 Dec.	31 Ian.	30 Ian.	28 Feb.	30 Mar.	29 Apr.	28 Mai	27 Iunj
12	26 Iuli	25 Aug.	23 Sep.	23 Oct.	21 Nou.	21 Dec.	19 Ian.	18 Feb.	19 Mar.	18 Apr.	18 Mai	16 Iunj	o
13	16 Iuli	14 Aug.	13 Sep.	12 Oct.	11 Nou.	10 Dec.	9 Ian.	7 Feb.	8 Mar.	6 Apr.	6 Mai	4 Iuni	o
14	4 Iuli	3 Aug.	1 Sep.	1 Oct.	30 Oct.	29 Nou.	28 Dec.	27 Ian.	25 Feb.	27 Mar.	25 Apr.	25 Mai	23 Iunj
15	23 Iuli	21 Aug.	20 Sep.	19 Oct.	18 Nou.	18 Dec.	16 Ian.	15 Feb.	16 Mar.	15 Apr.	14 Mai	13 Iuni	o
16	12 Iulj	11 Aug.	9 Sep.	9 Oct.	7 Nou.	7 Dec.	5 Ian.	4 Feb.	5 Mar.	4 Apr.	4 Mai	2 Iuni	o
17	2 Iuli	31 Iulj	30 Aug.	28 Sep.	28 Oct	26 Nou.	26 Dec.	24 Ian.	23 Feb.	23 Mar.	22 Apr.	21 Mai	20 Iunj
18	20 Iuli	18 Aug.	17 Sep.	16 Oct.	15 Nou.	14 Dec.	13 Ian.	11 Feb.	13 Mar.	11 Apr.	11 Mai	9 Iunj	o
19	9 Iuli	7 Aug.	6 Sep.	5 Oct.	4 Nou.	4 Dec.	2 Ian.	1 Feb.	2 Mar.	1 Apr.	30 Apr.	30 Mai	o
20	28 Iuni	28 Iulj	26 Aug.	25 Sep.	24 Oct.	23 Nou.	22 Dec.	21 Ian.	20 Feb.	21 Mar.	20 Apr.	19 Mai	18 Iunj
21	16 Iuli	16 Aug.	14 Sep.	14 Oct.	12 Nou.	12 Dec.	10 Ian.	9 Feb.	9 Mar.	8 Apr.	7 Mai	6 Iunj	o
22	6 Iuli	4 Aug.	3 Sep.	2 Oct.	1 Nou.	30 Nou.	30 Dec.	28 Ian.	27 Feb.	29 Mar.	27 Apr.	26 Mai	25 Iunj
23	24 Iuli	23 Aug.	22 Sep.	21 Oct.	20 Nou.	19 Dec.	18 Ian.	16 Feb.	18 Mar.	16 Apr.	16 Mai	14 Iuni	o
24	14 Iuli	12 Aug.	11 Sep.	10 Oct.	9 Nou.	8 Dec.	7 Ian.	6 Feb.	7 Mar.	6 Apr.	5 Mai	4 Iuni	o
25	3 Iuli	2 Aug.	31 Aug.	30 Sep.	29 Oct.	28 Nou.	27 Dec.	26 Ian.	24 Feb.	24 Mar.	23 Apr.	23 Mai	22 Iunj
26	21 Iuli	20 Aug.	18 Sep.	18 Oct.	16 Nou.	16 Dec.	14 Ian.	13 Feb.	14 Mar.	18 Apr.	12 Mai	11 Iunj	o
27	10 Iuli	9 Aug.	8 Sep.	7 Oct.	[illegible] Nou.	5 Dec.	4 Ian.	2 Feb.	4 Mar.	2 Apr.	2 Mai	31 Mai	o
28	30 Iuni	29 Iulj	28 Aug.	26 Sep.	[illegible] Oct.	24 Nou.	24 Dec.	23 Ian.	21 Feb.	23 Mar.	21 Apr.	21 Mai	19 Iulj
29	19 Iuli	17 Aug.	16 Sep.	15 Oct.	14 Nou.	13 Dec.	12 Ian.	10 Feb.	11 Mar.	10 Apr.	9 Mai	9 Iunj	o
30	7 Iuli	6 Aug.	4 Sep.	4 Oct.	2 Nou.	2 Dec.	31 Dec.	30 Ian.	28 Feb.	30 Mar.	28 Apr.	28 Mai	26 Iuni
31	26 Iuli	25 Aug.	23 Sep.	23 Oct.	21 Nou.	21 Dec.	19 Ian.	18 Feb.	19 Mar.	18 Apr.	17 Mai	16 Iuni	o
32	15 Iuli	14 Aug.	12 Sep.	12 Oct.	10 Nou.	10 Dec.	9 Ian.	7 Feb.	9 Mar.	7 Apr.	7 Mai	5 Iuni	o
33	5 Iuli	3 Aug.	2 Sep.	1 Oct.	31 Oct.	29 Nou.	29 Dec.	27 Ian.	26 Feb.	27 Mar.	25 Apr.	25 Mai	25 Iuni
34	23 Iuli	21 Aug.	20 Sep.	19 Oct.	18 Nou.	17 Dec.	16 Ian.	14 Feb.	16 Mar.	15 Apr.	14 Mai	13 Iunj	o
35	12 Iuli	11 Aug.	9 Sep.	9 Oct.	7 Nou.	7 Dec.	6 Ian.	4 Feb.	5 Mar.	4 Apr.	3 Mai	2 Iuni	o
36	1 Iuli	31 Iulj	29 Aug.	28 Sep.	28 Oct.	26 Nou.	26 Dec.	24 Ian.	23 Feb.	24 Mar.	23 Apr.	22 Mai	21 Iunj
37	20 Iuli	19 Aug.	17 Sep.	17 Oct.	15 Nou.	15 Dec.	13 Ian.	12 Feb.	13 Mar.	11 Apr.	11 Mai	9 Iunj	o
38	9 Iuli	7 Aug.	6 Sep.	5 Oct.	4 Nou.	3 Dec.	2 Ian.	31 Ian.	2 Mar.	31 Mar.	30 Apr.	29 Mai	o

RESIDVVM PERIODI ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ CALIPPICÆ.

	Εκατομβαιών.	Μεταγειτνιών.	Βοηδρομιών.	Πυανεψιών.	Μαιμακτηριών.	Ποσειδεών.	Γαμηλιών.	Ανθεστηριών.	Ελαφηβολιών.	Μουνυχιών.	Θαργηλιών.	Σκιροφοριών α	Σκιροφοριών β
39	18 Iunj	28 Iulj	26 Aug.	25 Sep.	24 Oct.	23 Nou.	22 Dec.	21 Ian.	19 Feb.	21 Mar.	19 Apr.	19 Mai	17 Iunj
40	17 Iulj	15 Aug.	14 Sep.	14 Oct.	12 Nou.	12 Dec.	10 Ian.	9 Feb.	10 Mar.	9 Apr.	8 Mai	7 Iunj	o
41	6 Iulj	5 Aug.	3 Sep.	3 Oct.	1 Nou.	1 Dec.	30 Dec.	29 Ian.	28 Feb.	28 Mar.	27 Apr.	26 Mai	25 Iunj
42	24 Iulj	23 Aug.	21 Sep.	21 Oct.	19 Nou.	19 Dec.	17 Ian.	16 Feb.	17 Mar.	16 Apr.	16 Mai	14 Iunj	o
43	14 Iulj	12 Aug.	11 Sep.	10 Oct.	9 Nou.	8 Dec.	7 Ian.	5 Feb.	7 Mar.	5 Apr.	5 Mai	3 Iunj	o
44	3 Iulj	1 Aug.	31 Aug.	30 Sep.	29 Oct.	28 Nou.	27 Dec.	26 Ian.	25 Feb.	26 Mar.	24 Apr.	24 Mai	22 Iunj
45	22 Iulj	20 Aug.	19 Sep.	18 Oct.	17 Nou.	17 Dec.	15 Ian.	14 Feb.	14 Mar.	13 Apr.	12 Mai	11 Iunj	o
46	10 Iulj	9 Aug.	7 Sep.	7 Oct.	5 Nou.	5 Dec.	3 Ian.	2 Feb.	3 Mar.	2 Apr.	2 Mai	31 Mai	o
47	30 Iunj	29 Iulj	28 Aug.	26 Sep.	26 Oct.	24 Nou.	24 Dec.	22 Ian.	21 Feb.	22 Mar.	21 Apr.	20 Mai	19 Iunj
48	19 Iulj	17 Aug.	16 Sep.	15 Oct.	13 Nou	13 Dec.	12 Ian.	10 Feb.	12 Mar.	10 Apr.	10 Mai	1 Iunj	o
49	8 Iulj	6 Aug.	5 Sep.	4 Oct.	3 Nou.	3 Dec.	1 Ian.	31 Ian.	29 Feb.	30 Mar.	28 Apr.	28 Mai	26 Iunj
50	26 Iulj	24 Aug.	23 Sep.	22 Oct.	21 Nou.	20 Dec.	19 Ian.	17 Feb.	19 Mar.	18 Apr.	17 Mai	18 Iunj	o
51	15 Iulj	14 Aug.	12 Sep.	12 Oct.	10 Nou.	10 Dec.	8 Ian.	7 Feb.	8 Mar.	7 Apr.	6 Mai	8 Iunj	o
52	5 Iulj	3 Aug.	2 Sep.	10 Oct.	31 Oct.	29 Nou.	29 Dec.	27 Ian.	26 Feb.	27 Mar.	26 Apr.	25 Mai	25 Iunj
53	23 Iulj	22 Aug.	20 Sep.	20 Oct.	19 Nou.	18 Dec.	17 Ian.	15 Feb.	15 Mar.	14 Apr.	14 Mai	12 Iuni	o
54	12 Iulj	10 Aug.	9 Sept.	8 Oct.	7 Nou.	6 Dec.	5 Ian.	3 Feb.	5 Mar.	4 Apr.	3 Mai	2 Iunj	o
55	1 Iulj	31 Iulj	29 Aug.	28 Sep.	27 Oct.	26 Nou.	26 Dec.	24 Ian.	22 Feb.	24 Mar.	22 Apr.	22 Mai	21 Iunj
56	20 Iulj	19 Aug.	17 Sep.	17 Oct.	15 Nou.	15 Dec.	13 Ian.	12 Feb.	13 Mar.	12 Apr.	11 Mai	11 Iunj	o
57	9 Iulj	8 Aug.	6 Sep.	6 Oct.	5 Nou.	4 Dec.	3 Ian.	1 Feb.	2 Mar.	31 Mar.	30 Apr.	29 Mai	o
58	28 Iunj	27 Iulj	26 Aug.	24 Sep.	24 Oct.	22 Nou.	22 Dec.	21 Ian.	19 Feb.	21 Mar.	19 Apr.	19 Mai	18 Iunj
59	17 Iulj	15 Aug.	14 Sep.	13 Oct.	12 Nou.	11 Dec.	10 Ian.	8 Feb.	10 Mar.	8 Apr.	8 Mai	7 Iuni	o
60	6 Iulj	5 Aug.	3 Sep.	3 Oct.	1 Nou.	1 Dec.	30 Dec.	29 Ian.	27 Feb.	29 Mar.	27 Apr.	27 Mai	25 Iunj
61	25 Iulj	24 Aug.	22 Sep.	22 Oct.	20 Nou.	20 Dec.	18 Ian.	17 Feb.	17 Mar.	16 Apr.	16 Mai	14 Iuni	o
62	13 Iulj	12 Aug.	12 Sep.	10 Oct.	10 Nou.	8 Dec.	8 Ian.	7 Feb.	5 Mar.	8 Apr.	6 Mai	4 Iuni	o
63	3 Iulj	1 Aug.	31 Aug.	29 Sep.	29 Oct.	27 Nou.	27 Dec.	25 Ian.	24 Feb.	25 Mar.	24 Apr.	24 Mai	22 Iunj
64	22 Iulj	20 Aug.	19 Sep.	18 Oct.	17 Nou.	16 Dec.	14 Ian.	13 Feb.	15 Mar.	13 Apr.	13 Mai	11 Iunj	o
65	11 Iulj	10 Aug.	8 Sep.	8 Oct.	6 Nou.	6 Dec.	4 Ian.	3 Feb.	2 Mar.	2 Apr.	1 Mai	31 Mai	o
66	29 Iunj	29 Iulj	27 Aug.	26 Sep.	25 Oct.	24 Nou.	23 Dec	22 Ian.	20 Feb.	22 Mar.	20 Apr.	20 Mai	18 Iunj
67	18 Iulj	17 Aug.	15 Sep.	15 Oct.	13 Nou.	13 Dec.	11 Ian.	10 Feb.	12 Mar.	10 Apr.	10 Mai	8 Iuni	o
68	8 Iulj	6 Aug.	5 Sep.	4 Oct.	3 Nou.	2 Dec.	1 Ian.	30 Ian.	1 Mar.	30 Mar.	29 Apr.	29 Mai	27 Iunj
69	27 Iulj	25 Aug.	24 Sep.	23 Oct.	22 Nou.	21 Dec.	20 Ian.	18 Feb.	19 Mar.	17 Apr.	17 Mai	15 Iuni	o
70	15 Iulj	13 Aug.	12 Sep.	11 Oct.	10 Nou	10 Dec.	8 Ian.	7 Feb.	8 Mar.	7 Apr.	6 Mai	5 Iuni	o
71	4 Iulj	3 Aug.	1 Sep.	1 Oct.	30 Oct.	29 Nou.	28 Dec.	27 Ian.	26 Feb.	27 Mar.	26 Apr.	25 Mai	24 Iunj
72	23 Iulj	22 Aug.	20 Sep.	20 Oct.	18 Nou.	18 Dec.	16 Ian.	15 Feb.	16 Mar.	15 Apr.	14 Mai	13 Iuni	o
73	13 Iulj	11 Aug.	10 Sep.	9 Oct.	8 Nou.	7 Dec.	6 Ian.	4 Feb.	6 Mar.	4 Apr.	4 Mai	2 Iuni	o
74	1 Iulj	30 Iulj	29 Aug.	28 Sep.	27 Nou.	26 Nou.	25 Dec.	24 Ian.	22 Feb.	24 Mar.	22 Apr.	22 Mai	20 Iunj
75	20 Iulj	18 Aug.	17 Sep.	16 Oct.	15 Nou.	14 Dec.	13 Ian.	12 Feb.	13 Mar.	12 Apr.	11 Mai	10 Iuni	o
76	9 Iulj	8 Aug.	6 Sep.	6 Oct.	4 Nou.	4 Dec.	2 Ian.	1 Feb.	2 Mar.	1 Apr.	30 Apr.	30 Mai	o

DEFINITIONES.

I *Menses πρυτανείας Harpalei, Metonici, & Calippici, sunt qui non semper alternis pleni & caui, sed aliquando pleni continui.*

II ἐνιαυτὸς πρυτανείας *est annus proprius Magistratus, non populi, constans ex mensibus* πρυτανείας, XII *quidem communis,* XIII *autem embolimæus.*

III *Octaeteris Harpalea est periodus octo annorum* πρυτανείας, *dierum absolutorum 2924, mensium* πρυτανειας XCIX.

IIII Ἐννεαδεκαετηρὶς *Metonica* πρυτανείας *est periodus* XIX *annorum, dierum 6940 absolutorum, mensium* πρυτανείας CCXXXV.

V Μετέμπτωσις Μετωνικὴ *Iuliana, est differentia Enneadecaeteridos Metonicæ, & Iulianæ, horarum* VI.

VI Μετέμπτωσις Μετωνικὴ *Lunaris, est differentia Enneadecaeteridos Lunaris, & Metonicæ, horarum 7.485.*

VII Ἑβδομηκονταεξαετηρὶς πρυτανείας *Calippica est periodus dierum 27759, annorum Iulianorum absolutorum* LXXVI, *mensium* πρυτανείας DCCCCXL; *qui simul* LXXVI *annis Græcorum popularibus exæquantur.*

CANON PRIMVS.

Dato anno & mense Prytanias Octaeteridos Harpaleæ, neomeniæ mensis dati diem mensis popularis, & diem Iulianam assignare.

MONITVM. *In laterculo octaeteridos Harpaleæ, omnibus neomenijs adde* II.

Esto datus Scirrhophorion prytanias Harpaleus in anno IIII Octaeteridis, cuius neomenia assignanda sit in diebus Iulianis. Per doctrinam Capitis antecedentis, Canone sexto, scias quota sit Octaeteris, & per eandem doctrinam cum Gamelione dictæ Octaeteridos ingressus Tabulam periodi Calippicæ eiusdem Capitis numera ab eodem Gamelione, usque ad annum propositum, in quo quære mensem popularem, in cuius diem conuenit neomenia prytanias.

Esto igitur annus IIII, & Scirrhophorion mensis πρυτανείας Octaeteridos primæ, cuius neomenia Gamelionis convenit X diei Ianuarij anno LXXVI periodi Calippicæ, per doctrinam VI Canonis Cap. superioris. Annus igitur quartus init a XXXI Ianuarij in III anno periodi Calippicæ popularis per eundem Canonem sextum. Scirrhophorion XXIX Iunj. In anno vero quarto proposito Scirrhophorion πρυτανείας cæpit a VIII Scirrhophorionos popularis, ut habes in Tabula prima huius Cap. (additis per perpetuam regulam II ad neomenias Harpali) Si neomenia Scirrhophorionos popularis incidit, ut iam vidimus, in XXIX Iunij, ergo VIII eiusdem mensis conuenit sextæ Iulij. Proinde Scirrhophorion prytanias anni quarti propositi in Octaeteride Harpalea incidit in sextam Iulij. Ita in cæteris operaberis. Et me tacente ex doctrina dicti Canonis sexti Capitis antecedentis tiro per se hæc potest experiri.

CANON SECVNDVS.

Dato anno periodi Iulianæ, qui non sit minor numero 4281, annum cycli Metonici scire.

Ab annis Periodi Iulianæ, qui non sint minores numero 4281, abijce numerum proxime minorem in præsenti Tabula. Esto propositus annus 4328. Abiecto numero proxime minore 4319, relinquitur annus 9 cycli tertij. Nam duo cycli præterierunt, ut patet ex ultimo versu Tabellæ, in quo 2 posita sunt e regione numeri 4319, quem abiecisti. Illa igitur 2 significant totidem cyclos Metonicos præterijsse.

Anni periodi Iul.	Cycli Metonici.	Cyclus Solis.	Character cycli Meton.	Linea cyclorum.
4281	0	25	5	0
4300	19	16	1	1
4319	38	7	4	2
4338	57	26	7	3
4357	76	17	3	4
4376	95	8	6	5

CANON

CANON TERTIVS.

Dato anno periodi Iulianæ, cyclum Romanum Solis, & characterismum cycli Metonici scire.

Habeas annum cycli Metonici per antecedentem, hoc est abiecto numero proxime minori in antecedente Tabula. Cyclum Solis appositum dicto numero proxime minori coniunge cum anno cycli Metonici. Esto propositus idem annus 4328. Annus cycli per antecedentem, est 9. Coniunge cum cyclo Solis, qui appositus est numero proxime minori 4319, nempe 7. Consurgit cyclus Solis Romanus 16. quod est prius. Deinde dicto cyclo 7 Solari numerus 4 appositus, est characterismus quæsitus. Quod est posterius.

MONITVM. *Si anni utriusque cycli coniuncti excesserint numerum 28, abijce ipsa 28.*

CANON QVARTVS.

Dato anno cycli Metonici, neomeniam mensis Prytanias propositi in die Iuliana scire.

Sit datus annus nonus cycli tertij in superiori exemplo. Volo scire neomeniam Ποσιδεὼν ὁ πρότερος. Cum charactere 4 per superiorem doctrinam inuento, & cyclo Romano XVI ingredior Tabulam Enneadecaeteridos Metonicæ. E regione anni IX, sub Titulo Ποσιδεὼν ὁ α occurrit 12 Decembris, quæ in Kalendario Iuliano est litera C. characterem 4 iungo cum charactere 6 in eadem cella 12 Decembris reperto. Fiunt 10. Abiectis 7, remanet feria tertia. Quia cyclus Romanus est XVI, & proinde litera Dominicalis B, ergo feria II est C. sed litera Kalendarij e regione 12 Decemb. est C, ut iam diximus; feria autem Posideonos debet esse tertia in litera D, quæ est in XIII, non in XII Decembris. Igitur in XIII Decembris incidit neomenia Ποσιδεὼν ὁ πρότερος.

SCHOLION. *Sane epacta tam æquabilis, quam castigata, illo anno fuit IX, quæ respondet diei XII Decemb. Iam igitur unam diem neomeniæ Metonicæ incipiebant claudicare, propter* μετέμπτωσιν.

CANON QVINTVS.

Tempus πρυτανείας Metonicæ diebus civilibus Atticis accommodare.

Habeas annum periodi Atticæ per doctrinam Canonis quinti Capitis septimi. Resumatur exemplum anni 4328. Per doctrinam dicti Canonis quinti erat annus 49 Periodi Atticæ. Volo scire cui mensi, & quotæ mensis Attici, competat neomenia Ποσιδεὼν ὁ πρότερος, quam per antecedentem doctrinam in XIII Decembris conuenire deprehendimus. In Tabula periodi neomeniarum Atticarum, e regione anni 49. quæro mensem Atticum proxime antecedentem XIII Decembris. Is est Mæmacterion, cuius neomenia signata est in XV Nouembris, a qua, XIII Decembris, est vigesima nona. Ergo neomenia Ποσιδεὼν ὁ πρότερος πρυτανείας incidit in XXIX Mæmacterionos popularis, id est δευτέραν Μαιμακτηριῶνος φθίνοντος.

SCHOLION. *Ergo ita hoc tempus ἀττικῶς concipietur:* Ἐπὶ πρυτάνεως τοῦ δεῖνα, μηνὸς Μαιμακτηριῶνος ἀπιόντος δευτέρᾳ, ἐπὶ τοῦ δεῖνα, ἄρχοντος, Ποσιδεῶνος προτέρου νουμηνίᾳ Πρυτανείας. *Aliud exemplum: Anno periodi Iulianæ 4331 defecit Luna* ἐπὶ Φανοστράτου ἄρχοντος, μηνὸς Ποσιδεῶνος, *qui est mensis* Πρυτανείας *Metonicus. Tempus Iulianum XXII Decembris, sequente XXIII. Per doctrinam Canonum II, III, IIII, erat annus XII cycli tertij, cyclus Solis Romanus XIX, litera Dominicalis E. character cycli Metonici tertij 4. in Tabula II e regione anni XII, sub Posideone, occurrit neomenia* Ποσιδεῶνος *VIII Decembr. cuius character 6 compositus cum charactere cycli 4, abiectis 7, relinquit feriam 3 neomeniæ Posideonos. Atqui VIII Decemb. eo anno fuit feria secunda, quod quidem litera Dominicali E ostenditur. Ergo IX Decembris, non VIII, fuit nouilunium Metonicum. Et hic quoque commissa est* μετέμπτωσις. *Rursus erat annus LII periodi Atticæ: In Tabula neomeniarum Atticarum, in superiori Capite, neomenia Attica proxime antecedens IX Decembris, est neomenia* Μαιμακτηριῶνος *in IIII Decembris. a qua IX Decembris est sexta* Ποσιδεῶνος πρυτανείας. *& propterea nox XXIII Decembris erit XV nox mensis prytanias, & vigesima Mæmacterionos popularis. Dicemus igitur:* Ἐπὶ Φανοστράτου ἄρχοντος, μηνὸς Μαιμακτηριῶνος εἰκάδι, Ποσιδεῶνος πρυτανείας πέμπτῃ ἐπὶ δέκα, ἐξέλειψεν ἡ σελήνη.

CANON

CANON SEXTVS.

Dato anno periodi Iulianæ, qui non sit minor numero 4383, quotus sit annus quotæ periodi Calippicæ πρυτανείας scire.

Esto propositus annus periodi Iulianæ 4651: unde abijce numerum proxime minorem in subjecta Tabella 4611. Remanet annus 40 πρυτανείας periodi Calippicæ. Rursus e latere dicti numeri proxime minoris 4611 habes 3. hoc est 3 periodos Calippicas exactas. Itaque annus propositus est quadragesimus Periodi quartæ labentis.

Anni periodi Iul.	Periodi Calipp.	Anni periodi Iul.	Periodi Calipp.
4383	0	4687	4
4459	1	4763	5
4535	2	4839	6
4611	3	4915	7

CANON SEPTIMVS.

Dato anno Periodi Iulianæ neomeniam Hecatombæonis Calippici πρυτανείας scire.

Habeas annum periodi Calippicæ, per antecedentem. Vt in superiori exemplo erat annus 40 periodi. In Tabula periodi Calippicæ Prytanias e regione dicti anni 40, occurrit statim neomenia Hecatombæonis XVII Iulij.

CAPVT

CAPVT NONVM.

TABVLA PRIMA. MAGNA PERIODVS DAMASCENORVM ET HAGARENORVM CALIPPICA.

Anni periodi		Anni periodi		Anni periodi			Numer. aur.	
1	Rabie I	39	Giumadi I	77	Regeb	III Aprilis.	XI	
2	Rabie I	40	Giumadi I	78	Regeb	XXIII Martij	XII	
3	Rabie I	41	Giumadi I	79	Regeb	XII Martij	XIII	Emb.
4	Rabie II	42	Giumadi II	80	Sahaben	XXX Martij	XIIII	
5	Rabie II	43	Giumadi II	81	Sahaben	XX Martij	XV	
6	Rabie II	44	Giumadi II	82	Sahaben	IX Martij	XVI	Emb.
7	Giumadi I	45	Regeb	83	Ramadhan	XXVIII Martij	XVII	
8	Giumadi I	46	Regeb	84	Ramadhan	XVI Martij	XVIII	
9	Giumadi I	47	Regeb	85	Ramadhan	VI Martij	XIX	Emb.
10	Giumadi II	48	Sahaben	86	Sewal	XXV Martij	I	
11	Giumadi II	48	Sahaben	87	Sewal	XIIII Martij	II	Emb.
12	Regeb	50	Ramadhan	88	Dul kadathi	Kal. Aprilis	III	
13	Regeb	51	Ramadhan	89	Dulkadathi	XXI Martij	IIII	
14	Regeb	52	Ramadhan	90	Dulkadathi	X Martij	V	Emb.
15	Sahaben	53	Sevval	91	Dulhaiathi	XXIX Martij	VI	
16	Sahaben	54	Sevval	92	Dulhaiathi	XV Martij	VII	
17	Sahaben	55	Sevval	93	Dulhaiathi	VII Martij	VIII	Emb.
18	Ramadhan	56	Dulkadathi	94	Muharram	XXVI Martij	IX	
19	Ramadhan	57	Dulkadathi	95	Muharram	XV Martij	X	Emb.
20	Sewal	58	Dulhaiathi	96	Sephar	II Aprilis	XI	
21	Sewal	59	Dulhaiathi	97	Sephar	XXIII Martij	XII	
22	Sewal	60	Dulhaiathi	98	Sephar	XII Martij	XIII	Emb.
23	Dulkadathi	61	Muharram	99	Rabie I	XXXI Martij	XIIII	
24	Dulkadathi	62	Muharram	100	Rabie I	XIX Martij	XV	
25	Dulkadathi	63	Muharram	101	Rabie I	IX Martij	XVI	Emb.
26	Dulhaiathi	64	Sephar	102	Rabie II	XXVIII Martij	XVII	
27	Dulhaiathi	65	Sephar	103	Rabie II	XVII Martij	XVIII	
28	Dulhaiathi	66	Sephar	104	Rabie II	V Martij	XIX	Emb.
29	Muharram	67	Rabie I	105	Giumadi I	XXIIII Martij	I	
30	Muharram	68	Rabie I	106	Giumadi I	XIIII Martij	II	Emb.
31	Sephar	69	Rabie II	107	Giumadi II	Kal. Aprilis	III	
32	Sephar	70	Rabie II	108	Giumadi II	XXI Martij	IIII	
33	Sephar	71	Rabie II	109	Giumadi II	X Martij	V	Emb.
34	Rabie I	72	Giumadi I	110	Regeb	XXI Martij	VI	
35	Rabie I	73	Giumadi I	111	Regeb	XVIII Martij	VII	
36	Rabie I	74	Giumadi I	112	Regeb	XVII Martij	VIII	Emb.
37	Rabie II	75	Giumadi II	113	Sahaben	XXVI Martij	IX	
38	Rabie II	76	Giumadi II	114	Sahaben	XV Martij	X	Emb.

TABVLA PRIMA. RESIDVVM PERIODI MAGNÆ DAMASCENORVM ET HAGARENORVM.

Anni periodi		Anni periodi		Anni periodi			Numer. aur.	
115	Ramadhan	153	Dulkadathi	191	Muharram	iii Aprilis	xi	
116	Ramadhan	154	Dulkadathi	192	Muharram	xxii Martij	xii	
117	Ramadhan	155	Dulkadathi	193	Muharram	xi Martij	xiii	Emb.
118	Sewal	156	Dulhaiathi	194	Sephar	xxxi Martij	xiiii	
119	Sewal	157	Dulhaiathi	195	Sephar	xx Martij	xv	
120	Sewal	158	Dulhaiathi	196	Sephar	ix Martij	xvi	Emb.
121	Dulkadathi	159	Muharram	197	Rabie i	xxviii Martij	xvii	
122	Dulkadathi	160	Muharram	198	Rabie i	xvii Martij	xviii	
123	Dulkadathi	161	Muharram	199	Rabie i	vi Martij	xix	Emb.
124	Dulhaiathi	162	Sephar	200	Rabie ii	xxiiii Martij	i	
125	Dulhaiathi	163	Sephar	201	Rabie ii	xiii Martij	ii	Emb.
126	Muharram	164	Rabie i	202	Giumadi i	KAL. Aprilis	iii	
127	Muharram	165	Rabie i	203	Giumadi i	xxii Martij	iiii	
128	Muharram	166	Rabie i	204	Giumadi i	x Martij	v	Emb.
129	Sephar	167	Rabie ii	205	Giumadi ii	xxix Martij	vi	
130	Sephar	168	Rabie ii	206	Giumadi ii	xviii Martij	vii	
131	Sephar	169	Rabie ii	207	Giumadi ii	viii Martij	viii	Emb.
132	Rabie i	170	Giumadi i	208	Regeb	xxvi Martij	ix	
133	Rabie i	171	Giumadi i	209	Regeb	xv Martij	x	Emb.
134	Rabie ii	172	Giumadi ii	210	Sahaben	iii Aprilis	xi	
135	Rabie ii	173	Giumadi ii	211	Sahaben	xxiii Martij	xii	
136	Rabie ii	174	Giumadi ii	212	Sahaben	xii Martij	xiii	Emb.
137	Giumadi i	175	Regeb	213	Ramadhan	xxxi Martij	xiiii	
138	Giumadi i	176	Regeb	214	Ramadhan	xx Martij	xv	
139	Giumadi i	177	Regeb	215	Ramadhan	ix Martij	xvi	Emb.
140	Giumadi ii	178	Sahaben	216	Sewal	xxvii Martij	xvii	
141	Giumadi ii	179	Sahaben	217	Sewal	xvii Martij	xviii	
142	Giumadi ii	180	Sahaben	218	Sewal	vi Martij	xix	Emb.
143	Regeb	181	Ramadhan	219	Dulkadathi	xxv Martij	i	
144	Regeb	182	Ramadhan	220	Dulkadathi	xiii Martij	ii	Emb.
145	Sahaben	183	Sevval	221	Dulhaiathi	KAL. Aprilis	iii	
146	Sahaben	184	Sevval	222	Dulhaiathi	xxi Martij	iiii	
147	Sahaben	185	Sevval	223	Dulhaiathi	xi Martij	v	Emb.
148	Ramadhan	186	Dulkadathi	224	Muharram	xxix Martij	vi	
149	Ramadhan	187	Dulkadathi	225	Muharram	xviii Martij	vii	
150	Ramadhan	188	Dulkadathi	226	Muharram	vii Martij	viii	Emb
151	Sewal	189	Dulhaiathi	227	Sephar	xxvii Martij	ix	
152	Sewal	190	Dulhaiathi	228	Sephar	xv Martij	x	Emb

TABVL.

TABVLA SECVNDA. ANNORVM ARABICORVM IN IVLIANOS, ET IVLIANORVM IN ARABICOS REDIGENDORVM.

Anni Iuliani.	Anni Arab. 0			Anni Arab. 30			Anni Arab. 60			Anni Arab. 90			Anni Arab. 120			Anni Arab. 150			Anni Arab. 180			Anni Arab. 210		
1	1	10	52	31	337	2	62	308	11	93	281	21	124	253	31	155	125	41	186	197	50	217	169	0
2	2	21	44	32	347	54	53	320	4	94	292	13	125	265	23	156	236	33	187	208	43	218	108	52
3	3	32	36	34	4	46	64	330	56	95	303	6	126	275	15	157	247	25	188	219	35	219	191	45
4	4	43	29	35	15	39	65	341	48	96	313	55	127	286	8	158	258	17	189	230	27	220	202	37
5	5	54	21	36	26	31	66	352	41	97	324	50	128	298	1	159	269	10	190	241	20	221	213	30
6	6	65	13	37	37	23	68	9	33	98	335	42	129	307	52	160	280	2	191	252	12	222	224	22
7	7	26	6	38	48	[illegible]	69	20	25	99	346	35	130	318	45	161	290	54	192	263	4	223	235	14
8	8	86	58	39	59	8	70	31	18	100	3	27	131	329	37	162	300	47	193	273	57	224	246	6
9	9	97	50	40	70	0	71	42	10	102	14	19	132	340	29	163	313	39	194	284	49	225	256	59
10	10	108	43	41	80	56	72	53	2	103	25	12	133	351	22	164	323	31	195	295	41	226	267	51
11	11	119	35	42	91	45	73	63	55	104	36	4	135	8	14	165	334	24	196	306	34	227	278	43
12	12	130	27	43	102	37	74	74	47	105	46	57	136	19	8	166	348	18	197	317	26	228	289	36
13	13	141	21	44	113	29	75	85	39	106	57	49	137	29	59	168	2	8	198	328	18	229	300	28
14	14	152	12	45	124	22	76	96	32	107	68	41	138	40	5	169	13	1	199	339	11	230	311	20
15	15	163	4	46	145	14	77	107	24	108	79	34	139	51	43	170	23	53	200	350	3	231	322	13
16	16	173	57	47	14[illegible]	6	78	118	16	109	90	26	140	62	36	171	34	45	202	6	55	232	333	5
17	17	184	49	48	156	59	79	129	8	110	101	18	141	73	23	172	45	38	203	17	48	233	343	57
18	18	195	41	49	167	51	80	140	1	111	112	11	142	84	20	173	56	30	204	28	40	235	0	50
19	19	200	34	50	178	46	81	150	51	112	123	3	143	95	13	174	67	32	205	39	32			
20	20	217	26	51	189	36	82	161	45	113	133	55	144	106	5	175	78	15	206	50	25			
21	21	228	18	52	200	28	83	172	38	114	144	47	145	116	57	176	89	7	207	61	17			
22	22	239	11	53	211	20	84	183	30	115	155	40	146	127	50	177	99	59	208	72	9			
23	23	250	3	54	222	13	85	194	2	116	166	32	147	138	42	178	110	52	209	83	2			
24	24	260	55	55	233	5	86	205	15	117	177	24	148	149	34	179	121	44	210	93	54			
25	25	271	48	56	243	57	87	216	7	118	188	17	149	160	27	180	132	36	211	104	46			
26	26	282	40	57	254	50	88	226	59	119	199	9	150	171	19	181	143	29	212	115	38			
27	27	293	32	58	265	42	89	237	52	120	210	43	151	182	11	182	153	21	213	126	31			
28	28	304	25	59	276	54	90	248	44	121	220	43	152	193	4	183	165	13	214	137	23			
29	29	315	17	60	287	27	91	259	36	122	231	46	153	203	56	184	176	6	215	148	15			
30	30	326	9	61	298	19	92	270	29	123	242	38	154	214	48	185	186	58	216	159	8			

TABVLA TERTIA.

LATERCVLVM MENSIVM PERIODI HAGARENÆ.

	Menses Hagareni.	Dies collecti.
1	Rabie prior	30
2	Rabie posterior	59
3	Giumadi prior.	89
4	Giumadi poster.	1.8
5	Regeb	148
6	Sahaben	177
7	Ramadham	207
8	Sevval	236
9	Dulkadathi	266
10	Dulhaiathi	295
11	Muharram	325
12	Sephar	354

TABVLA QVARTA.

Anni Iuliani.	Anni communes Hagareni.	Dies præcessionis	Scrup.
228	235	0.	50
456	470	1.	40
684	705	2.	30
912	940	3.	20
1140	1175	4.	10
1368	1410	5.	0
1596	1645	5.	50
1824	1880	6.	40
2052	2115	7.	30
2280	2350	8.	20

DEFINITIONES.

I *Mensis desultor est, qui in anno embolimæo idem primus est anni & tertiusdecimus.*

II *Magna periodus Hagarena, (qua & Damascena) est systema annorum Iulianorum* CCXXVIII, *constans ex tribus periodis Calippicis absolutis.*

III *Retextus annorum, est detractis embolimis mensibus, annorum embolimæorum in communes conuersio.*

IIII *Annus retextus, est annus Lunaris semper* XII *mensium.*

CANON PRIMVS.

Dato anno periodi Iulianæ, annum Damascenum scire.

Per perpetuam Regulam ab annis periodi Iulianæ abijce 4665. Esto propositus annus 6317. Abiectis 4665, remanet annus Hagarenus, siue Damascenus 1652. Aliter. Annis Christi ex perpetua Regula adde 48. Aio igitur annum propositum periodi Iulianæ 6317, aut Christi 1604, esse 1652 Aeræ Hagarenorum, siue Damascenorum.

SCHOLION. *Aera Hagarena eadem est cum Antiochena; e prima Indictione Iuliana.*

CANON SECVNDVS.

Dato anno periodi Iulianæ, annum periodi Hagarenæ & mensem eius primum scire.

Habeas annum Damascenũ per antecedentem. Ab annis Damascenis abijce numerũ proxime minorem annorũ Iulianorum in Tabula quarta. Residuus est annus currens periodi. quod est prius. Rursus in tabula prima e regione anni habes neomeniam. quod est posterius.

Esto propositus annus periodi Iulianæ 6317. Iam scis esse hunc annum Hagarenũ 1652. In Tabula quarta numerus annorum Iulianorum proxime minor 1596 de 1652 abiectus relinquit 56 annũ ineuntẽ. cui e regione in Tabula respondet neomenia Dulkadathi in XXVI Martij.

CANON TERTIVS.

Dato anno periodi Iulianæ, neomeniam primam periodi Hagarenæ aquare.

Adeptus annum Hagarenum, & annum periodi Damascenæ cum epocha neomeniæ Iuliana, numerum præcessionis adiacentem numero proxime minori annorũ Iulianorum in Tabula quarta abijce de epocha neomeniæ Iuliana. In eodem exemplo anni periodi Iulianæ 6317, id est 1653 æræ Hagarenæ, numerus proxime minor annorum Iulianorum in Tabula quarta 1596

ta 1596 habet adiacentem numerum præcessionis 5.50. hoc est dies V. scrup. 50. quos dies abijce de epocha Iuliana neomeniæ anni propositi, nimirum de XXVI Martij. Superest XXI dies Martij, in qua nouilunium Dulkadathi Hagareni accidit hoc anno 1604, siue 6317, epacta IX, quæ & ipsa est e regione XXI Martij.

CANON QVARTVS.

Annos propositos Hagarenos præteritos in annos communes retexere.

In eodem exemplo erat annus iniens Hagarenus 1652. proinde præterierunt 1651. Numerus proxime minor Iulianus in Tabula quarta habet annos Hagarenos adiacentes 1645. Rursus cum annis 55 residuis Iulianis confer te in Tabulam secundam. Numerus proxime minor in fronte est 30, reliquus 25 est 56.243.$_{57}^{1}$. Hoc est: anni Iuliani 55 æquales sunt annis retextis 56, diebus 244 fere. qui compositi cum 1645 conflant annos retextos 1701 absolutos cum diebus 243. In laterculo mensium numerus dierum proxime minor est 236, qui conueniunt octo mensibus præteritis, & supersunt 7 dies. Itaque a Capite æræ Hagarenæ, id est, a II Aprilis, a qua cæpit periodus Hagarena, ad eandem II Aprilis, fluxerunt anni communes 1701, & octo præterea menses de anno currente 1702, cum 7 diebus noni mensis, hoc est Dulkadathi. Itaque Dulkadathi erit princeps mensis huius anni 1652: quod & per antecedentem iam deprehensum fuit. & præterea septem dies retro a II Aprilis putati desinunt in XXVI Martij, ut antea dictum in superiori Canone.

COMPVTVS MANVALIS

CANON PRIMVS.

Quoto anno cycli Hagareni intercaletur, scire.

Tene hunc versiculum technicon: *Ast deserta gemit Karthago. Mars prope sævit.* A, ut ignorare non potes, quia est prima Alphabeti litera, indicat in primo anno cycli intercalatum, ante neomeniam scilicet anni primi. hoc est annus antecedens habuit menses XIII, &, qui erat secundus mensis anno antecedente, is est primus in anno primo, & in annis cycli IIII, VII, X, XII, XV, XVIII, ut literæ denotant.

CANON SECVNDVS.

Anno Hagareno dato, primum mensem scire.

Ab annis datis abijce omnes periodos Hagarenas. In residuo vide quot cycli præterierunt, & quotus cycli currentis est annus propositus. pro quolibet cyclo accipe menses septem: quibus iunge embolismos cycli currentis. Aggregatum mensium, si non accidit XII, ostendit quotus mensis de Laterculo est primus anni dati. Si aggregatum maius fuerit quam XII, residuorum mensium ultimus est primus anni.

Resumatur exemplum anni propositi superius 1652. Abiectis septem periodis, hoc est annis 1596, remanent 56. hoc est duo cycli, cum annis 18 de cyclo labente. Duobus cyclis præteritis bis septem embolismi fluxerunt, hoc est XIIII menses Arabici intercalati sunt. annus vero 18 cycli labentis & ipse quoque embolimæus & ultimus embolimæorum, quod quidem ostenditur per literam S, quæ prima est in ultima voce SÆVIT in versiculo technico. Septem igitur embolismi de hoc quoque cyclo labente fluxerunt; qui cum XIIII mensibus duorum cyclorum præteritorum fiunt menses XXI. hoc est annus unus, menses IX. ultimus horum residuorum, nempe nonus, est Dulkadathi. Itaque Dulkadathi est primus mensis anni Hagareni propositi 1652.

CANON TERTIVS.

Annos Hagarenos datos in retextos conuertere.

Ab annis datis abijce omnes periodos: id est omnes 228. & pro singulis periodis accipe annos retextos 235. In residuo vide quot cycli fluxerunt, & quot embolismi de illis, & de annis præteritis cycli currentis ex mensibus annos fac, si ad XII peruenerunt.

Ab annis propositis in superiore exemplo septem periodi abiectæ sunt. Septies 235, sunt 1645 anni retexti. de residuo annorum præteritorum fluxerunt duo cycli, & XIIII embolismi, ex antecedente doctrina, & VI embolismi de annis præteritis cycli labentis. fiunt 20 menses. hoc est annus unus, menses VIII. igitur 55 anni cum anno uno & mensibus VIII, fiunt 56 anni retexti cum mensib. VIII. qui cum 1645 compositi dant 1701 annos retextos, menses VIII, ut supra in Canone quarto.

CAPVT DECIMVM.

TABVLA PRIMA INDORVM.

CYCLVS MAGNVS ANNORVM IVLIANORVM CCXXVIII.

Anni Iul. expanſi.	Numerus aureus.	0	19	38	57	76	95	114	133	152	171	190	209	An. Iul. collecti.
1	XIIII	1 Ian.	28 Mai	22 Oct.	29 Mar.	24 Aug.	30 Ian.	26 Iuni	20 Nou.	27 Apr.	23 Sep.	28 Feb.	25 Iuli	
0	XIIII	20 Dec.	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	
2	XV	10 Dec.	17 Mai	12 Oct.	19 Mar.	13 Aug.	19 Ian.	15 Iuni	10 Nou.	17 Apr.	11 Sep.	17 Feb.	14 Iuli	
3	XVI	29 Nou.	6 Mai	30 Sep.	8 Mar.	3 Aug.	7 Ian.	4 Iuni	30 Oct.	6 Apr.	31 Aug.	6 Feb.	4 Iuli	
0	XVI	0	0	0	0	0	28 Dec.	0	0	0	0	0	0	
4	XVII	18 Nou.	25 Apr.	20 Sep.	25 Feb.	23 Iuli	17 Dec.	24 Mai	19 Oct.	26 Mar.	21 Aug.	26 Ian.	22 Iuni	
5	XVIII	7 Nou.	14 Apr.	9 Sep.	14 Feb.	11 Iuli	7 Dec.	14 Mai	8 Oct.	15 Mar.	10 Aug.	15 Ian.	11 Iuni	
6	XIX	27 Oct.	5 Apr.	29 Aug.	3 Feb.	1 Iuli	25 Nou.	3 Mai	27 Sep.	4 Mar.	30 Iuli	5 Ian.	1 Iuni	
0	XIX	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	25 Dec.	0	
7	I	16 Oct.	23 Mar.	18 Aug.	24 Ian.	20 Iuni	14 Nou.	21 Apr.	17 Sep.	21 Feb.	19 Iuli	13 Dec.	21 Mai	
8	II	6 Oct.	13 Mar.	7 Aug.	13 Ian.	9 Iuni	4 Nou.	11 Apr.	6 Sep.	11 Feb.	8 Iuli	3 Dec.	10 Mai	
9	III	24 Sep.	2 Mar.	27 Iuli	1 Ian.	29 Mai	24 Oct.	31 Mar.	25 Aug.	31 Ian.	28 Iuni	22 Nou.	29 Apr.	
0	III	0	0	0	22 Dec.	0	0	0	0	0	0	0	0	
10	IIII	13 Sep.	19 Feb.	17 Iuli	11 Dec.	18 Mai	12 Oct.	20 Mar.	15 Aug.	20 Ian.	16 Iuni	11 Nou.	18 Apr.	
11	V	3 Sep.	8 Feb.	5 Iuli	30 Nou.	7 Mai	1 Oct.	9 Mar.	4 Aug.	9 Ian.	5 Iuni	31 Oct.	8 Apr.	
0	V	0	0	0	0	0	0	0	0	29 Dec.	0	0	0	
12	VI	23 Aug.	28 Ian.	24 Iuni	19 Nou.	27 Apr.	21 Sep.	26 Feb.	23 Iuli	19 Dec.	26 Mai	20 Oct.	17 Mar.	
13	VII	12 Aug.	18 Ian.	14 Iuni	8 Nou.	15 Apr.	11 Sep.	15 Feb.	13 Iuli	7 Dec.	15 Mai	9 Oct.	16 Mar.	
14	VIII	1 Aug.	7 Ian.	3 Iuni	29 Oct.	5 Apr.	30 Aug.	5 Feb.	2 Iuli	27 Nou.	3 Mai	29 Sep.	6 Mar.	
0	VIII	0	27 Dec.	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	
15	IX	21 Iulj	16 Dec.	23 Mai	18 Oct.	25 Mar.	19 Aug.	25 Ian.	22 Iuni	16 Nou.	23 Apr.	17 Sep.	23 Feb.	
16	X	10 Iulj	5 Dec.	12 Mai	6 Oct.	14 Mar.	9 Aug.	14 Ian.	10 Iunii	5 Nou.	12 Apr.	7 Sep.	13 Feb.	
17	XI	29 Iunj	24 Nou.	1 Mai	26 Sep.	3 Mar.	29 Iuli	3 Ian.	30 Mai	25 Oct.	2 Apr.	27 Aug.	31 Ian.	
0	XI	0	0	0	0	0	0	24 Dec.	0	0	0	0	0	
18	XII	18 Iunj	13 Nou.	21 Apr.	15 Sep.	20 Feb.	17 Iuli	13 Dec.	20 Mai	14 Oct.	21 Mar.	16 Aug.	20 Ian.	
19	XIII	8 Iunj	2 Nou.	9 Apr.	4 Sep.	9 Feb.	7 Iuli	2 Dec.	9 Mai	3 Oct.	10 Mar.	5 Aug.	11 Ian.	
		20	40	59	79	98	118	138	157	177	196	216	235	An. Ara collecti
		19	38	57	76	95	114	113	152	171	190	209	228	An. Iul. collect.

TABVL.

TABVLA SECVNDA INDORVM.

CYCLVS MAGNVS ANNORVM ARABICORVM CCXXXV.

Anni Arab. expansi.	0	30	60	90	120	150	180	210	Anni Arab. collecti.
1	1 Ian. xiiii	8 Feb. v	19 Mar. xv	27 Apr. vi	4 Iuni xvi	13 Iulj vii	21 Aug. xvii	29 Sep. viii	
2	20 Dec. xiiii	28 Ian. vi	8 Mar. xvi	15 Apr. vii	24 Mai xvii	2 Iulj viii	10 Aug. xviii	17 Sep. ix	
3	10 Dec. xv	18 Ian. vii	25 Feb. xvii	5 Apr. viii	14 Mai xviii	22 Iunj ix	30 Iulj xix	7 Sep. x	
4	29 Nou. xvi	7 Ian. viii	14 Feb. xviii	25 Mar. ix	3 Mai xix	10 Iunj x	19 Iulj i	27 Aug. xi	
5	18 Nou. xvii	27 Dec. viii	3 Feb. xix	14 Mar. x	21 Apr. i	30 Mai xi	8 Iulj ii	16 Aug. xii	
6	7 Nou. xviii	16 Dec. ix	24 Ian. i	3 Mar. xi	11 Apr. ii	20 Mai xii	28 Iunj iii	5 Aug. xiii	
7	27 Oct. xix	5 Dec. x	13 Ian. ii	20 Feb. xii	31 Mar. iii	9 Mai xiii	16 Iunj iiii	25 Iulj xiiii	
8	16 Oct. i	24 Nou. xi	1 Ian. iii	9 Feb. xiii	20 Mar. iiii	27 Apr. xiiii	5 Iunj v	14 Iulj xv	
9	6 Oct. ii	13 Nou. xii	22 Dec. iii	30 Ian. xiiii	9 Mar. v	17 Apr. xv	26 Mai vi	4 Iulj xvi	
10	24 Sep. iii	2 Nou. xiii	11 Dec. iiii	19 Ian. xv	26 Feb. vi	6 Apr. xvi	15 Mai vii	22 Iunj xvii	
11	13 Sep. iiii	22 Oct. xiiii	30 Nou. v	7 Ian. xvi	15 Feb. vii	26 Mar. xvii	3 Mai viii	11 Iunj xviii	
12	3 Sep. v	12 Oct. xv	19 Nou. vi	28 Dec. xvi	5 Feb. viii	15 Mar. xviii	23 Apr. ix	1 Iunj xix	
13	23 Aug. vi	30 Sep. xvi	8 Nou. vii	17 Dec. xvii	25 Ian. ix	4 Mar. xix	12 Apr. x	21 Mai i	
14	13 Aug. vii	20 Sep. xvii	29 Oct. viii	7 Dec. xviii	14 Ian. x	22 Feb. i	2 Apr. xi	10 Mai ii	
15	1 Aug. viii	9 Sep. xviii	18 Oct. ix	25 Nou. xix	3 Ian. xi	11 Feb. ii	21 Mar. xii	29 Apr. iii	
16	21 Iulj ix	29 Aug. xix	6 Oct. x	14 Nou. i	23 Dec. xi	31 Ian. iii	10 Mar. xiii	18 Apr. iiii	
17	10 Iulj x	18 Aug. i	26 Sep. xi	4 Nou. ii	15 Dec. xii	20 Ian. iiii	28 Feb. xiiii	8 Apr. v	
18	29 Iunj xi	7 Aug. ii	15 Sep. xii	24 Oct. iii	2 Dec. xiii	9 Ian. v	17 Feb. xv	27 Mar. vi	
19	18 Iunj xii	27 Iulj iii	4 Sep. xiii	12 Oct. iiii	20 Nou. xiiii	29 Dec. v	6 Feb. xvi	16 Mar. vii	
20	8 Iunj xiii	17 Iulj iiii	24 Aug. xiiii	2 Oct. v	10 Nou. xv	19 Dec. vi	26 Ian. xvii	6 Mar. viii	
21	28 Mai xiiii	5 Iulj v	13 Aug. xv	21 Sep. vi	30 Oct. xvi	7 Dec. vii	15 Ian. xviii	23 Feb. ix	
22	17 Mai xv	24 Iunj vi	3 Aug. xvi	11 Sep. vii	19 Oct. xvii	27 Nou. viii	5 Ian. xix	13 Feb. x	
23	6 Mai xvi	14 Iunj vii	23 Iulj xvii	30 Aug. viii	8 Oct. xviii	16 Nou. ix	25 Dec. xix	31 Ian. xi	
24	25 Apr. xvii	3 Iunj viii	11 Iulj xviii	19 Aug. ix	27 Sep. xix	5 Nou. x	13 Dec. i	20 Ian. xii	
25	14 Apr. xviii	23 Mai ix	1 Iulj xix	9 Aug. x	17 Sep. i	25 Oct. xi	3 Dec. ii	11 Ian. xiii	
26	3 Apr. xix	12 Mai x	20 Iunj i	29 Iulj xi	6 Sep. ii	14 Oct. xii	22 Nou. iii		
27	23 Mar. i	1 Mai xi	9 Iunj ii	17 Iulj xii	25 Aug. iii	3 Oct. xiii	11 Nou. iiii		
28	13 Mar. ii	21 Apr. xii	29 Mai iii	7 Iulj xiii	15 Aug. iiii	23 Sep. xiiii	31 Oct. v		
29	2 Mar. iii	9 Apr. xiii	18 Mai iiii	26 Iunj xiiii	4 Aug. v	11 Sep. xv	20 Oct. vi		
30	19 Feb. iiii	29 Mar. xiiii	7 Mai v	15 Iunj xv	23 Iulj vi	31 Aug. xvi	9 Oct. vii		

TABVLA QVINTA PERIODI HEBDOMADICÆ CHARACTERISMI MVHARRAM.

	0	30	60	90	120	150	180	
1	6	4	2	7	5	3	1	
2	3	1	6	4	2	7	5	ὑπερ
3	1	6	4	2	7	5	3	
4	5	3	1	6	4	2	7	
5	2	7	5	3	1	6	4	ὑπερ
6	7	5	3	1	6	4	2	
7	4	2	7	5	3	1	6	
8	1	6	4	2	7	5	3	ὑπερ
9	6	4	2	7	5	3	1	
10	3	1	6	4	2	7	5	
11	7	5	3	1	6	4	2	ὑπερ
12	5	3	1	6	4	2	7	
13	2	7	5	3	1	6	4	ὑπερ
14	7	5	3	1	6	4	2	
15	4	2	7	5	3	1	6	
16	1	6	4	2	7	5	3	ὑπερ
17	6	4	2	7	5	3	1	
18	3	1	6	4	2	7	5	
19	7	5	3	1	o	4	2	ὑπερ
20	5	3	1	6	4	2	7	
21	2	7	5	3	1	6	4	ὑπερ
22	7	5	3	1	6	4	2	
23	4	2	7	5	3	1	6	
24	1	6	4	2	7	5	3	ὑπερ
25	6	4	2	7	5	3	1	
26	3	1	6	4	2	7	5	
27	7	5	3	1	6	4	2	ὑπερ
28	5	3	1	6	4	2	7	
29	2	7	5	3	1	6	4	
30	6	4	2	7	5	3	1	ὑπερ

TABVLA SEXTA. LATERCVLVM MENSIVM.

I	1	2	3	4	5	6	7	Muharram	30
II	3	4	5	6	7	1	2	Sephar	59
III	4	5	6	7	1	2	3	Rabie I	89
IIII	6	7	1	2	3	4	5	Rabie II	118
V	7	1	2	3	4	5	6	Giumadi I	148
VI	2	3	4	5	6	7	1	Giumadi II	177
VII	3	4	5	6	7	1	2	Regeb	207
VIII	5	6	7	1	2	3	4	Sahaben	236
IX	6	7	1	2	3	4	5	Ramadhan	266
X	1	2	3	4	5	6	7	Sewal	295
XI	2	3	4	5	6	7	1	Dulkadati	325
XII	4	5	6	7	1	2	3	Dulhaiathi	354

TABVLA SEPTIMA PERIODORVM HEBDOMADICARVM COLLECTARVM.

210	1260
420	1470
630	1680
840	1890
1050	2100

TABVLA

TABVLA TERTIA HEGIRAE.

CYCLVS MAGNVS IVLIANVS ANNORVM CCXXVIII.

Anni Iul. expansi.	Numerus aureus.	0	19	38	57	76	95	114	133	152	171	190	209	An. Iul. collecti.
1	xv	16 Iuli.	10 Dec.	17 Mai	12 Oct.	20 Mar.	14 Aug.	20 Ian.	16 Iuni	10 Nou.	17 Apr.	12 Sep.	18 Feb.	
2	xvi	5 Iuli	30 Nou.	6 Mai	1 Oct.	9 Mar.	3 Aug.	8 Ian.	4 Iuni	31 Oct.	7 Apr.	1 Sep.	7 Feb.	
0	xvi	o	o	o	o	o	o	30 Dec.	o	o	o	o	o	
3	xvii	24 Iuni	19 Nou.	26 Apr.	20 Sep.	25 Feb.	23 Iuli	18 Dec.	25 Mai	20 Oct.	27 Mar.	21 Aug.	26 Ian.	
4	xviii	13 Iunj	7 Nou.	15 Apr.	10 Sep.	15 Feb.	12 Iuli	7 Dec.	14 Mai	8 Oct.	15 Mar.	11 Aug.	16 Ian.	
5	xix	2 Iunj	28 Oct.	4 Apr.	30 Aug.	4 Feb.	1 Iuli	26 Nou.	4 Mai	28 Sep.	5 Mar.	30 Iuli	5 Ian.	
0	xix	o	o	o	o	o	o	o	o	o	o	o	25 Dec.	
6	i	23 Mai.	17 Oct.	24 Mar.	18 Aug.	24 Ian.	21 Iuni	15 Nou.	22 Apr.	17 Sep.	22 Feb.	20 Iuli	14 Dec.	
7	ii	11 Mai	6 Oct.	13 Mar.	8 Aug.	14 Ian.	10 Iuni	4 Nou.	11 Apr.	6 Sep.	12 Feb.	9 Iuli	3 Dec.	
8	iii	30 Apr.	25 Sep.	30 Mar.	28 Iuli	2 Ian.	29 Mai	25 Oct.	1 Apr.	26 Aug.	1 Feb.	28 Iuni	23 Nou.	
0	iii	o	o	o	o	22 Dec.	o	o	o	o	o	o	o	
9	iiii	19 Apr.	14 Sep.	20 Feb.	17 Iuli	12 Dec.	19 Mai	13 Oct.	21 Mar.	15 Aug.	20 Ian.	17 Iuni	12 Nou.	
10	v	9 Apr.	3 Sep.	8 Feb.	6 Iuli	1 Dec.	8 Mai	3 Oct.	9 Mar.	5 Aug.	10 Ian.	7 Iuni	31 Oct.	
0	v	o	o	o	o	o	o	o	o	o	30 Dec.	o	o	
11	vi	28 Mar.	24 Aug.	29 Ian.	25 Iuni	19 Nou.	27 Apr.	22 Sep.	27 Feb.	24 Iuli	19 Dec.	26 Mai	21 Oct.	
12	vii	18 Mar.	13 Aug.	18 Ian.	14 Iuni	9 Nou.	16 Apr.	11 Sep.	16 Feb.	13 Iuli	8 Dec.	16 Mai	10 Oct.	
13	viii	7 Mar.	2 Aug.	8 Ian.	4 Iuni	29 Oct.	5 Apr.	30 Aug.	5 Feb.	3 Iuli	27 Nou.	4 Mai.	29 Sep.	
0	viii	o	o	7 Dec.	o	o	o	o	o	o	o	o	o	
14	ix	25 Feb.	22 Iulj	16 Dec.	23 Mai	19 Oct.	26 Mar.	20 Aug.	26 Ian.	22 Iuni	16 Nou.	23 Apr.	18 Sep.	
15	x	14 Feb.	11 Iulj	6 Dec.	13 Mai	7 Oct.	15 Mar.	9 Aug.	14 Ian.	11 Iuni	6 Nou.	13 Apr.	7 Sep.	
16	xi	2 Feb.	30 Iunj	25 Nou.	2 Mai	26 Sep.	3 Mar.	30 Iuli	4 Ian.	30 Mar.	25 Oct.	2 Apr.	28 Aug.	
0	xi	o	o	o	o	o	o	o	24 Dec.	o	o	o	o	
17	xii	23 Ian.	19 Iunj	13 Nou.	21 Apr.	16 Sep.	21 Feb.	18 Iuli	13 Dec.	20 Mai	15 Oct.	22 Mar.	17 Aug.	
18	xiii	12 Ian.	8 Iunj	1 Nou.	10 Apr.	5 Sep.	10 Feb.	7 Iuli	2 Dec.	10 Mai	4 Oct.	11 Mar.	5 Aug.	
19	xiiii	1 Ian.	29 Mai	23 Oct.	30 Mar.	24 Aug.	30 Ian.	27 Iuni	21 Nou.	28 Apr.	23 Sep.	28 Feb.	26 Iuli	
0	xiiii	20 Dec.	o	o	o	o	o	o	o	o	o	o	o	
		20	39	59	79	98	117	137	157	176	195	215	235	An. Ara. collecti.
		19	38	57	76	95	114	133	152	171	190	209	228	An. Iul. collecti.

TABVLA QVARTA HEGIRAE.

CYCLVS MAGNVS ANNORVM ARABICORVM ccxxxv.

Anni Arab. collecti.	0	30	60	90	120	150	180	210	Anni Arab. collecti.
1	16 Iulj xv	24 Aug. vi	1 Oct. xvi	9 Nou vii	18 Dec. xvii	26 Ian. ix	5 Mar. xix	13 Apr. x	
2	5 Iulj xvi	13 Aug. vii	20 Sep. xvii	29 Oct. viii	7 Dec. xviii	14 Ian. x	22 Feb. i	2 Apr. xi	
3	24 Iunj xvii	2 Aug. viii	10 Sep. xviii	19 Oct. ix	26 Nou. xix	4 Ian. xi	12 Feb. ii	22 Mar. xii	
4	13 Iunj xviii	22 Iulj ix	30 Aug. xix	7 Oct. x	15 Nou. i	24 Dec. xi	1 Feb. iii	11 Mar. xiii	
5	2 Iunj xix	11 Iuli x	18 Aug. i	26 Sep. xi	4 Nou. ii	13 Dec. xii	20 Ian. iiii	28 Feb. xiiii	
6	23 Mai i	30 Iuni xi	8 Aug. ii	16 Sep. xii	25 Oct. iii	2 Dec. xiii	10 Ian. v	18 Feb. xv	
7	11 Mai ii	19 Iuni xii	28 Iuli iii	5 Sep. xiii	13 Oct. iiii	21 Nou. xiiii	30 Dec. v	7 Feb. xvi	
8	30 Apr. iii	8 Iuni xiii	17 Iulj iiii	24 Aug. xiiii	3 Oct. v	10 Nou. xv	19 Dec. vi	26 Ian. xvii	
9	19 Apr. iiii	29 Mai xiiii	6 Iulj v	14 Aug. xv	22 Sep. vi	31 Oct. xvi	8 Dec. vii	16 Ian. xviii	
10	9 Apr. v	17 Mai xv	25 Iunj vi	3 Aug. xvi	11 Sep. vii	20 Oct. xvii	27 Nou. viii	5 Ian. xix	
11	28 Mar. vi	6 Mai xv	14 Iunj vii	23 Iuli xvii	30 Aug. viii	8 Oct. xviii	16 Nou. ix	25 Dec. i	
12	18 Mar. vii	26 Apr. xvii	4 Iunj viii	12 Iulj xviii	20 Aug. ix	28 Sep. xix	6 Nou. x	14 Dec. ii	
13	7 Mar. viii	15 Apr. xviii	23 Mai ix	1 Iulj xix	9 Aug. x	17 Sep. i	25 Oct. xi	3 Dec. iii	
14	25 Feb. ix	4 Apr. xix	13 Mai x	21 Iuni i	30 Iuli xi	6 Sep. ii	15 Oct. xii	23 Nou. iiii	
15	14 Feb. x	24 Mar. i	2 Mai xi	10 Iuni ii	18 Iuli xii	26 Aug. iii	4 Oct. xiii	12 Nou. v	
16	2 Feb. xi	13 Mar. ii	21 Apr. xii	29 Mai iii	7 Iuli xiii	15 Aug. iiii	23 Sep. xiiii	31 Oct. vi	
17	23 Ian. xii	3 Mar. iii	10 Apr. xiii	19 Mai iiii	27 Iuni xiiii	5 Aug. v	12 Sept. xv	21 Oct. vii	
18	12 Ian. xiii	20 Feb. iiii	30 Mar. xiiii	8 Mai v	16 Iuni xv	24 Iuli vi	1 Sep. xvi	10 Oct. viii	
19	1 Ian. xiiii	8 Feb. v	20 Mar. xv	27 Apr. vi	4 Iuni xvi	13 Iuli vii	21 Aug. xvii	29 Sep. ix	
20	20 Dec. xiiii	29 Ian. vi	9 Mar. xvi	16 Apr. vii	25 Mai xvii	3 Iuli viii	11 Aug. xviii	18 Sep. x	
21	10 Dec. xv	18 Ian. vii	25 Feb. xvii	5 Apr. viii	14 Mai xviii	22 Iuni ix	30 Iuli xix	7 Sep. xi	
22	30 Nou. xvi	8 Ian. viii	15 Feb. xviii	26 Mar. ix	4 Mai xix	11 Iuni x	20 Iuli i	28 Aug. xii	
23	19 Nou. xvii	27 Dec. viii	4 Feb. xix	15 Mar. x	22 Apr. i	30 Mai xi	9 Iuli ii	17 Aug. xiii	
24	7 Nou. xviii	16 Dec. ix	24 Ian. i	3 Mar. xi	11 Apr. ii	20 Mai xii	28 Iuni iii	5 Aug. xiiii	
25	28 Nou. xix	6 Dec. x	14 Ian. ii	21 Feb. xii	1 Apr. iii	10 Mai xiii	17 Iuni iiii	26 Iuli xv	
26	17 Oct. i	25 Nou. xi	2 Ian. iii	10 Feb. xiii	21 Mar. iiii	28 Apr. xiiii	7 Iuni v		
27	6 Oct. ii	13 Nou. xii	22 Dec. iii	30 Ian. xiiii	9 Mar. vi	17 Apr. xv	26 Mai. vi		
28	25 Sep. iii	1 Nou. xiii	12 Dec. iiii	20 Ian. xv	27 Feb. vi	7 Apr. xvi	16 Mai vii		
29	14 Sep. iiii	23 Oct. xiiii	1 Dec. v	8 Ian. xvi	16 Feb. vii	27 Mar. xvii	4 Mai viii		
30	3 Sep. v	12 Oct. xv	19 Nou. vi	30 Dec. xvi	5 Feb. viii	15 Mar. xviii	23 Apr. ix		

DEFINITIONES.

I *Annus Arabicus, est annus retextus, siue communis, semper XII mensium, alternis plenorum & cauorum, nisi in anno ὑπερημέρῳ.*

II *Annus Arabicus ὑπερήμερος est longior uno die, quam communis, quum ultimus mensis ex cauo fit plenus.*

III *Τριακονταετηρὶς Ἀραβικὴ est systema annorum Arabicorum triginta, XIX quidem communium, XI autem ὑπερημέρων.*

IIII *Περίοδος ἑβδομαδικὴ est systema τριακονταετηρίδων septem, quo interuallo characteres neomeniarum Mucharram redeunt in orbem.*

V *Cyclus magnus Iulianus neomeniarum Muharram est systema annorum Iulianorum CCXXVIII, quo interuallo neomeniæ Muharram redeunt in orbem in diebus Iulianis fere.*

VI *Cyclus magnus Arabicus neomeniarum Muharram est systema annorum Arabicorum CCXXXV, concurrens cum cyclo magno Iuliano.*

VII *Neomenia Indica est ἔνη καὶ νέα.*

VIII *Neomenia Hagarena, siue Hegiræ, est dies visionis Lunæ, tertius a iugo Lunæ, aliquando quartus ἀπὸ τῆς ἕνης καὶ νέας.*

CANON PRIMVS.

Dato anno Christi, epocham Iulianam Indorum, item epocham Hegiræ inuenire.

Annis Christi adde XLV ad epocham Indorum: ab annis Christi abijce DCXXI ad epocham Hegiræ.

Detur annus præsens Christi 1604. accedant 45. Habebis 1649, epocham Iulianam Indorum. Decedant 621. Remanent 983 epocha Iuliana Hegiræ.

CANON SECVNDVS.

Datis annis Indorum aut Hegiræ Iulianis, Muharram in mense Iuliano designare.

A datis annis Iulianis Hegiræ, aut indorum, abijce numerum proxime minorem annorum Iulianorum in Tabula quarta Capitis antecedentis, & annos Arabicos eis respondentes seorsim serua pro Canone sequenti. cum residuo adi Tabulam primam huiusce Capitis pro annis Indorum, tertiam autem pro annis Hegiræ. Numerus proxime minor in fronte Tabulæ, & residuus lateralis ostendit in cella communi mensem Iulianum mensi Muharram quæsito congruentem. Esto datus annus Indorum 1649, Hegiræ 983. Abiectis 1596 de Tabula quarta Capitis antecedentis, & reseruatis 1645 Arabicis cum scrup. illis adiacentibus, cum residuis annis Julianis 53 confer te in Tabulam primam huius Capitis. In fronte Tabulæ numerus proxime minor 38, & residuus 15 in latere dant in cella communi 23 Mai, pro sede Muharram. Rursus ex eadem Tabula IIII Capitis antecedentis, abiectis Iulianis 912 proxime minoribus de 983 Hegiræ, & reseruatis 940 Arabicis 3. 20, qui adiacent annis 912 Iulianis, ingredior Tabulam tertiam huius; cum residuis 71. In fronte Tabulæ numerus proxime minor 57, cum 14 residuis in latere, ostendit in cella communi 23 Mai, ut antea. Aio igitur Lunam mensis Mai in datis annis tam Indorum, quam Hegiræ, competere Muharram primo mensi anni Arabici.

CANON TERTIVS.

Datos annos Iulianos Indorum & Hegiræ in annos Arabicos conuertere.

In calce Tabularum primæ & tertiæ inuenies annos Iulianos proxime minores, quos notasti in fronte. Eis respondentes annos Arabicos collectos coniunge cum annis residuis in latere Tabulæ. Aggregatum compone cum annis Arabicis seruatis ex Tabula quarta Capitis antecedentis.

In su-

In superiore exemplo Indorum numerus annorum proxime minor frontalis erat 38. & lateralis 15. Idem numerus proxime minor 38 est in calce Tabulæ cum 40 Arabicis ei respondentibus. qui cum laterali numero 15 fiunt 55, & cum 1645, quos proximo Canone reseruasti, fiunt anni 1700. hoc est anni præteriti 1699. & 1700 est iniens a nouilunio Mai. Rursus de annis Iulianis Hegiræ propositis 983 abiectis proxime minoribus 912 in dicta Tabula quarti Capitis antecedentis, numerus proxime minor 57, quem reperisti in fronte Tabulæ tertiæ, in calce eiusdem habet 59 annos Arabicos ei respondentes, qui cum residuis 14 componit annos 73. qui coniuncti cum numero 940 reseruato fiunt 1013. Aio igitur annum Iulianum propositum 983 esse 1013 Hegiræ ineuntem a nouilunio Mai.

SCHOLION. *Numerus, qui est in calce Tabulæ, is est assumendus, qui sub columna, quæ antecedit numerum frontalem proxime minorem. ut hic, 59 anni Arabici non sunt in calce columnæ, cuius titulus 57, sed in antecedente, cuius titulus 38.*

CANON QVARTVS.

Datis annis Indorum & Hegiræ Arabicis, Muharram in diebus Iulianis designare.

Esto datus Indorum annus Arabicus 1700, Hegiræ 1013. Volo scire sedem Muharram in diebus Iulianis. Ab annis Arabicis 1700 abijce numerum secundo Capite retentum 1645. cum reliquo 55 confer te in Tabulam secundam. Numerus proxime minor 30 in fronte Tabulæ, & 25 in latere offert in communi cella, ut antea, 23 Mai. Rursus ab anno Hegiræ 1012 abiecto numero, quem reseruasti, 940, relinquuntur 73, cum quibus ingredere Tabulam quartam. In qua numerus frontalis proxime minor 60, & lateralis 13 offerunt in angulo communi eandem diem 23 Mai.

CANON QVINTVS.

Muharram in diebus Iulianis assignatum æquare.

Dies 5. 50, id est dies sex fere pro annis Iudorum, & 3. 20 pro annis Hegiræ ex Canone secundo reseruatos abijce a prisca epocha Iuliana, nempe 23 Mai. Remanet 17 Mai pro Indico Muharram, & 20 eiusdem pro Muharram Hegiræ.

CANON SEXTVS.

Muharram æquati characterem tam in annis Indorum, quam in annis Hegiræ Arabicis inuenire.

Ab annis Arabicis Indorum & Hegiræ abijce numerum proxime minorem ex Tabula septima. Cum residuo ingredere Tabulam quintam. Numerus frontalis proxime minor & residuus lateralis dat in communi cella feriam, siue characterem Muharram. Ab annis Arabicis Indorum 1700 abiecto numero proxime minori 1680 in Tabula septima, cum residuo 20 confero me in Tabulam quintam. Vbi e regione anni 20, sub frontali 0, occurrit quinta feria. Per doctrinam autem Canonis quinti deprehensus est Muharram æquatus in 17 Mai, feria quinta. Ea ergo est vera sedes Muharram 1700 Indorum in anno Christi 1604. Rursus ab annis Hegiræ Arabicis 1013 abijce numerum proxime minorem 840 in dicta Tabula septima. cum residuo 173 consulo eandem Tabulam quintam. In fronte numerus proxime minor 150, in latere residuus 23 objicit in communi cella feriam primam Muharram Hegiræ. Aequatus fuit Muharram in 20 Mai in doctrina Canonis quinti feria prima. Ea igitur est vera sedes Muharram 1013 Hegiræ. Tam enim XVII Mai fuit feria quinta, quam XX eiusdem feria prima, litera Dominicali G.

SCHOLION. *Ergo Neomeniæ Indorum a neomenijs Muharram differunt toto triduo, tam per hoc exemplum, quam per definit.* VIII. *quia primus Muharram Indorum fuit Kal. Ianuarij primi Iuliani feria* VI, *quum tamen vera neomenia inciderit in sequentem diem, feria* VII. *At neomenia Hegiræ semper est tertia dies a iugo Lunæ per eandem definit. Neomenia autem Indorum est* ἕνη καὶ νέα, *inter quam, & tertiam diem Lunæ, est differentia manifesta solidi tridui. ideo errant Indi. Et in historijs ipsorum deprehendimus hodie eorum neomenias ciuiles esse* ἕνην καὶ νέαν *potius, quam* νουμηνίαν.

CANON

CANON SEPTIMVS.

Dato Muharram reliquas neomenias diebus Iulianis assignare.

Esto datus Muharram in 20 Mai. Epacta e regione 20 Mai est VIII. Vbicunque ea occurrit, ibi est neomenia sequentium mensium. puta, neomenia Sephar in XIX Iuni, ubi eadem epacta VIII sita est, &c. In fine Februarij desinunt epactæ. Quare ad neomenias sequentes post Februarium addenda sunt XI ad præsentem epactam VIII. Ita habebis Epactam XIX, pro Martio, Aprili, usque ad sequentem Muharram.

CAVTELA. *Hoc quidem locum habet in mensibus imparis numeri Martio, Maio, Iulio, &c. sed in mensibus paris numeri Aprili, Iunio, Augusto, &c. sumenda est epacta Sarracenica. Exemplum. Muharram præteritus anni 1012 incidit in Kal. Iuni, ubi Epactæ XXVI, 26. Accipe 26, non XXVI, propterea quod Iunius est mensis paris numeri, ut pote sextus a Ianuario. Præterea habenda ratio est parium & imparium mensium Hegiræ.*

COMPVTVS MANVALIS.

CANON PRIMVS.

Datis Annis Iulianis ab Epocha Hegiræ, quoto anno cycli Hegiræ Iuliani embolismus competit, scire.

Tene hunc technicon versiculum: *Bactris est hostis Korasan. nam quisque timetur.* Hoc est, intercalatur annis cycli Hegiræ II, V, VIII, X, XIII, XVI, XIX.

CANON SECVNDVS.

Datos annos Hegiræ Iulianos præteritos in Arabicos retexere.

Hic accommodanda est methodus Canonum II, III Computi manualis antecedentis Capitis. Ab annis Iulianis abijce omnes periodos Damascenas, hoc est, omnes annos 228 Iulianos, & pro singulis periodis accipe toties annos retextos, siue Arabicos, 235. Si quid post deductionem remansit, pro singulis cyclis accipe tot septenos menses Arabicos, & pro annis cycli labentis versiculus technicus ostendet quot embolismi facti sunt. eos embolismos iunge cum embolismis cyclorum: & si aggregatum excesserit XII ex XII illis annum effice, & summam omnium annorum tam periodorum, quam cyclorum, simul coniunge. Aggregatum erunt anni Arabum retexti præteriti.

Esto datus annus Christi 1604. Abijce per regulam perpetuam 622. Remanent anni præteriti Iuliani ab Hegiræ initio, 982. De quibus deduco quater 228, hoc est annos Iulianos 912. Remanent 70 anni Iuliani. quater 235 anni Arabici (qui respondent annis 228 Iulianis) fiunt anni Arabici 940. Rursus in 70 annis sunt tres cycli. Ter enim 19 fiunt 57. quibus deductis de 70, remanent 13 præteriti de quarto cyclo labente. pro tribus cyclis ter septem embolismi fiunt 21. Iam in 13 annis cycli quinquies intercalatum est, per doctrinam versiculi technici. Nam tertiodecimo anno quintus embolismus competit, quod ostenditur litera N in quinta voce versus technici. Quinque igitur embolismi cum 21 fiunt 26. hoc est duo anni, & menses duo. Itaque 70 anni Iuliani fiunt 72 anni retexti, & menses duo de anno Arabico labente 73, qui cum 940 compositi dant annos præteritos Arabicos Hegiræ 1012, & præterea menses duos anni 1013 labentis.

CANON TERTIVS.

Dato anno Iuliano epocha Arabum, Muharram mensi Iuliano assignare.

Datis annis Iulianis epochæ Arabum Muhammedicæ in Arabicos per antecedentem doctrinam retextis, si nullus mensis residuus est, ultimus mensis Arabum per regulam perpetuam competit Iunio. Sin autem, ultimus residuorum competit eidem Iunio Iuliano. Vt in superiore exemplo residui sunt menses duo. hoc est Muharram, & Sephar. Si Sephar congruit Lunationi Iunij, ergo Muharram congruet Lunationi Mai in dato anno Hegiræ 1013. Christi 1604.

CANON

CANON QVARTVS.

Cuiuscunque anni primæ Triacontaeteridos Arabicæ in periodo hebdomadica feriam reperire.

In Tabula quinta habes periodum hebdomadicam septem triacontaeteridibus contentam, hoc est annis Arabicis 210. Cuiuscunque igitur anni primæ Triacontaeteridos feriam cognosces ex istis quatuor technicis versiculis, qui omnes simul constant tot vocibus, quot annis Triacontaeteris concipitur, nempe XXX.

Fausta canatis aues: etenim bona gaudia dantur.
Astra fauent castis. gens est bene grata Deorum.
Ars fabros celebres, genus, & bona gesta decebunt.
Arma ferat Coribas. Genijs es, Bacche, fruendus.

Quotus erit annus primæ Triacontaeteridos, supputandum est digitis per singulas voces versiculorum: & in qua voce numerus desinet, litera prima illius indicat feriam anni Triacontaeteridos. Esto Datus, exempli gratiâ, annus XXIII Triacontaeteridos. Numera totidem verba versiculorum. Numerus desinet in voce DEORVM ultima tertij versiculi. cuius vocis litera initialis est D. quæ quum sit quarta in Alphabeto, denotat feriam quartam. Proinde annus XXIII Triacontaeteridos init a feria quarta.

CANON QVINTVS.

Dati anni cuiuscunque in periodo hebdomadica feriam scire.

Ab annis Hegiræ Arabicis propositis prius abijce omnes annos 210. In residuo vide quot Triacontaeterides præterierunt, & annus propositus quoto anno Triacontaeteridos primæ respondet. Deinde præteritis triacontaeteridibus per quinque multiplicatis, producto adde feriam anni primæ triacontaeteridos, cui annus propositus respondet. Abiectis omnibus septenarijs, remanebit feria, siue characterismus Muharram anni propositi. Ex annis superioris exempli 1013 abiectis quatuor periodis hebdomadicis, nempe 840, remanent 173. hoc est quinque triacontaeterides, quæ fiunt anni 150, & residuus annus labens 23. qui ex antecedente doctrina habet feriam quartam in litera D. Iam quinquies quinque periodi præteritæ sunt 25, quæ cum 4, nempe feria quarta, fiunt 29. Abiectis quater septem, nempe 28, remanet feria prima Muharram anni propositi Hegiræ 1013 in 20 Mai, cyclo Solis XVII, litera Dominicali G, die secunda post ἔνῃ καὶ νέᾳ, quum epacta IX præsentis anni locata sit e regione XIX diei Mai, quæ verum nouilunium ciuile indicat.

Potes etiam scire cui mensi Iuliano Muharram congruat, per Canonem secundum Computi manualis Capitis antecedentis. Nam ibi docetur, quotus mensis in Damascena periodo in Martium incidit. inde ab eo mense numerabis quotus sit Muharram, & quoto mensi Iuliano a Martio competat. Vt, in exemplo eiusdem Canonis, Dulkadathi incidit in Martium, a quo quum Muharram tertius sit, is a Martio putatus incidit in Maium. Hæc methodus longe tutissima est, propterea quod Muharram incidens in principium Ianuarij, in eodem anno Iuliano incipiet annum sequentem in Decembri. Hoc imponere potest etiam perspicacissimis. Memineris tamen omnes quidem menses primos Hagarenos conuenire in Martium, præter quam quum aureus numerus est XI, qui est primus cycli Damasceni, aut III, qui est duodecimus cycli. Tunc ab Aprili, non a Martio putandi sunt menses, idque in XI aureo numero usque ad 912 annos absolutos Antiochenorum, siue Damascenorum. Hodie omnes menses primi congruunt Martio. Itaque ea cautela hodie locum non habet.

CAPVT

CAPVT VNDECIMVM.

TABVLA PRIMA NEOMENIARVM SARI CHALDAICI ET PERSICI.

PARS PRIOR CHALDAEORVM							PARS POSTERIOR PERSARVM			
Linea mensium	Periodus Iuliana.	Litera Dominicalis	Cyclus Solis tropicus	Character Krionos	NEOMENIA KRIONOS IVLIANA.	MENSES CHALDAICI	MENSES PERSICI	Periodus Iuliana	Sari collecti	Menses Persici ab Epocha Cyri imperij Asiatici.
1	2481	AG	117	1	VIII Apr.	NISAN	BEHEMEN	2501	1	Pharauardin
2	2601	ED	237	3	VII	IIAR	ASPHANDAR	2621	121	Adarpahascnth
3	2721	BA	357	5	VI	SIWAN	PHARAVARDIN	2741	241	Chardad
4	2841	FE	77	7	V	TAMVZ	ADARPAHASCTH	2861	361	Thir
5	2961	CB	197	2	IIII	AB	CHARDAD	2981	481	Mardad
6	3081	GF	317	4	III	ELVL	THIR	3101	601	Schehariz
7	3201	DC	37	6	II	TISRI	MARDAD	3221	721	Mehar
8	3321	AG	157	2	KAL. Apr.	MARSCHESWAN	SCHEHARIZ	3341	841	Aben
9	3441	ED	277	3	XXXI Mart.	CASLEV	MEHAR	3461	961	Adar
10	3561	BA	397	6	XXXI	TEBETH	ABEN	3581	1081	Di
11	3681	FE	117	1	XXX	SEBAT	ADAR	3701	1201	Behemen
12	3801	CB	237	3	XXIX	ADAR	DI	3821	1321	Asphandar
1	3921	GF	357	5	XXVIII	NISAN	BEHEMEN	3941	1	Pharauardin
2	4041	DC	77	7	XXVII	IIAR	ASPHANDAR	4061	121	Adarpahascht
3	4161	AG	197	2	XXVI	SIWAN	PHARAVARDIN	4181	241	Chardad
4	4281	ED	317	4	XXV	TAMVZ	ADARPAHASCHTH	4301	361	Thir
5	4401	BA	37	6	XXIIII	AB	CHARDAD	4421	481	Mardad
6	4521	FE	157	2	XXIII	ELVL	THIR	4541	601	Schehariz
7	4641	CB	277	3	XXII	TISRI	MARDAD	4661	721	Mehar
8	4761	GF	397	6	XXI	MARCHESWAN	SCHEHARIZ	4781	841	Aben
9	4881	DC	117	1	XXI	CASLEV	MEHAR	4901	961	Adar
10	5001	AG	237	3	XX	TEBETH	ABEN	5021	1081	Di

Digitized by Google

TABVLA SECVNDA LVSTRORVM ET HEROVM MENSIS PERSICI

Linea dierum mensis, & lustrorum	lustra collecta	EPOCHA IVLIANA NEOMENIAE SARORVM	NOMINA DIERVM MENSIS PERSICI
1	1	VIII April.	Ormizda
2	5	VII	Behemen
3	9	VI	Adarpahascht
4	13	V	Schehariuz
5	17	IIII	Asphādarmaz
6	21	III	Chardad
7	25	II	Mardad
8	29	KAL. April.	Dibadar
9	33	XXXI Martij	Adaraben
10	37	XXX	Choramah
11	41	XXIX	Thirchusch
12	45	XXVIII	Dehamhar
13	49	XXVII	Meharserusch
14	53	XXVI	Rasch
15	57	XXV	Pharauardin
16	61	XXIIII	Behiram
17	65	XXIII	Ram
18	69	XXII	Bad
19	73	XXI	Debidin
20	77	XX	Dinarad
21	81	XIX	Aschnad
22	85	XVIII	Asmian
23	89	XVII	Ramiad
24	93	XVI	Marasphid
25	97	XV	Aniran
26	101	XIIII	Ahnud
27	105	XIII	Aschnud
28	109	XII	Asphādemaz
29	113	XI	Wahaschth
30	117	X	Haschnusch

DEFINITIONES.

I *Sarus dierum est mensis XXX dierum.*

II *Sarus periodicus est periodus XXX quadrienniorum, siue lustrorum.* ALITER. *Sarus periodicus est mensis magni anni, annorum CXX.*

III *Sarus maximus est periodus XXX Sarorum periodicorum, constans annis MMMDC.*

IIII *Annus magnus, Siue Salchodai, est systema annorum MCCCCXL, constans duodecim Saris periodicis.*

V *Neomenia Sari est omnis neomenia, quæ Sarum inchoat.*

VI *Heroes mensis sunt nomina Heroum, quibus singuli dies mensis cognominantur.*

VII *Character Sari est nomen Herois, quo neomenia Sari per quadriennium solidum cognominatur.*

VIII *Mutatio characteris Sari, est quando neomenia Sari, relicto Herois prioris cognomine, transit in cognomen sequentis.*

IX *Neomenia æquinoctialis est, quando character Sari incidit in æquinoctium.*

X *Lustrum æquinoctiale, est quadrienniū, intra quod consistit neomenia æquinoctialis.*

XI *Traiectio ἐπαγομένων est, quando exitu mensis duodecimi pro neomenia ἐπαγομένων usurpatur neomenia mensis primi, in cuius finem ἐπαγόμεναι traijciuntur, & tunc annus XIII mensibus explicatur, ac vetus Sarus dat locum nouo, exitu anni CXX.*

XII *Neomenia Epochæ est, quando post traiectionem Epactarū, succedente nouo Saro, neomenia Sari in priscam Epochā restituitur.*

XIII *Panegyris Epochæ est, quæ fit propter restitutionem neomeniæ in epocham suam.*

XIIII *Panegyris æquinoctialis est, quæ celebratur propter neomeniam æquinoctialem.*

XV *Συνδρομὴ ἐνθρονισμοῦ, est concursus inaugurationis regis cum neomenia æquinoctiali, aut neomenia epochæ.*

REGVLÆ.

I *Remotissima neomenia ἐπαγομένων III Aprilis: citima IIII Martij.*

II *Remotissima neomenia Sari VIII Aprilis: citima IX Martij.*

CANON

CANON PRIMVS.

Dato anno periodi Iulianæ, ſcire annum currentem Salchodai Chaldaici.

Per perpetuam regulam ab anno propoſito periodi Iulianæ abijce 2480. vel, ſi hunc numerum ſumma annorum propoſitorum exceſſerit, abijce 3920. Reſiduum eſt annus currens Salchodai Chaldaici.

Eſto propoſitus annus periodi Iulianæ 3168. Abiectis 2480, ſupereſt annus labens ſæculi Chaldaici 688.

CANON SECVNDVS.

Dato anno periodi Iulianæ, ſcire quotus annus quoti Sari ſit.

Habeas annum currentem Salchodai per antecedentem. Ab eo abijce numerum proxime minorem, unitate minus in ultimo verſu primæ Tabulæ.

Per antecedentem, in anno propoſito 3168 annus currens erat 688. Numerus proxime minor in ultimo verſu primæ Tabulæ, dempta unitate, eſt 600. quo de 688 deducto, ſupereſt annus currens 88 Sari Elul, qui eſt numero 601 oppoſitus, ſextus in ſerie menſium. Itaque aio annum periodi Iulianæ propoſitum 3168 eſſe octageſimum octauum ſexti Sari, nempe Elul Chaldaici.

CANON TERTIVS.

Dato anno periodi Iulianæ, ſcire quotus annus quoti luſtri ſit.

Per proximum Canonem adeptus annum Sari currentem abijce ab eo numerum proxime minorem, unitate minus, in ſecundo verſu ſecundæ Tabulæ.

Per proximum Canonem annus currens Sari erat 88. Numerus proxime minor, dempta unitate, in ſecundo verſu ſecundæ Tabulæ eſt 85. qui dempta unitate deductus de 88 relinquit quartum annum luſtri XXII, qui in primo verſu Tabulæ ei oppoſitus eſt.

CANON QVARTVS.

Dato anno periodi Iulianæ, diem Iulianam neomeniæ Sari aſſignare.

Luſtro per antecedentem reperto occurrit dies Iuliana in tertio verſu ſecundæ Tabulæ. In ſuperiore exemplo 88 annus erat quartus luſtri XXII: cui in tertio verſu occurrit dies Iuliana XVIII Martij. Proinde aio, in anno periodi Iulianæ 3168 neomeniam anni quarti luſtri vigeſimi ſecundi, id eſt Elul ſexti Sari incidiſſe in XVIII Martij Iuliani.

CANON QVINTVS.

Dato anno periodi Iulianæ, ſcire quot luſtra & dies ſuperſunt ad traiectionem ἐπαγομένων.

Luſtrum per antecedentem inuentum abijce a XXX per perpetuam regulam. Reſiduum ſunt luſtra, quæ ſuperſunt ad tempus traiectionis ἐπαγομένων: & quot luſtra ſuperſunt, tot dies abeſt neomenia Sari a traiectione ἐπαγομένων.

In ſuperiore exemplo luſtrum erat XXII: quo de XXX abiecto, relinquuntur luſtra octo ante traiectionem ἐπαγομένων: Et proinde octo dies, quot nempe luſtra, ſuperſunt: quæ de die Iuliana deductæ relinquunt diem Martij, in qua continget neomenia anni CXX. Verbi gratia: E regione 22 luſtri eſt XVIII Martij. Deductis VIII, ſupereſt dies Martij X, in quam incurret neomenia Sari in anno ultimo, poſt quem neomenia Sari incidere debet in IX Martij, anno CXX deſinente. Sed neomenia ἐπαγομένων erit in IIII Martij, quæ non dicetur neomenia ἐπαγομένων, ſed neomenia primi menſis, id eſt eius, a quo annus incepit, ut pote Elul in hoc exemplo. Sic Elul erit primus anni, & idem tertiuſdecimus. Neomenia autem ἐπαγομένων poſt ultimam diem tertijdecimi menſis deprehendetur in III Aprilis. Et tunc ſeptimus Sarus, nempe Tiſri, ſuccedet ſexto Saro Elul in VIII Aprilis, veteri epocha.

CANON SEXTVS.

Dato anno periodi Iulianæ, ſcire quota die cuius menſis æquinoctium erit.

Primum in prima Tabula, in ſecundo verſu, accipe numerum anni propoſiti, ſiquidem ibi extat: ſin autem, proxime minorem. E regione occurrit dies Iuliana, in qua conficitur æquinoctium.

noctium. Deinde per quartum Canonem habeas neomeniam Sari: quæ quidem erit aut posterior die æquinoctij, aut prior. Hoc est, æquinoctium fiet aut ante Sarum, aut in ipso Saro. Proponatur annus periodi Iulianæ 3930, propriore casu. Numerus proxime minor in prima Tabula est 3921. In VI versu Tabulæ occurrit e regione XXVIII dies Martij, in qua eo sæculo conficiebatur æquinoctium. Porro neomenia Sari Nisan tunc currentis est in VI Aprilis per doctrinam Canonis quarti. Ergo neomenia Epagomenon incidebat in Kalendas Aprilis post mensem Adar, cuius ultima incidit in ultimam Martij. Proinde æquinoctium contigit XXVII Adar duodecimi mensis illius anni. Pro altero casu esto datus annus periodi Iulianæ 3901. Numerus proxime minor in Tabula prima est 3801. cui in VI versu opposita est XXIX Martij, in qua confectum est sidus æquinoctij eo sæculo. Per antecedentium Canonum doctrinam is est annus centesimus primus Sari duodecimi, hoc est Adar. & proinde neomenia Adar conuenit quartædecimæ Martij, in secunda Tabula per doctrinam Canonis quarti. XXIX vero Martij est sextadecima ab illa. Ergo eo anno æquinoctium contigit in ipso Saro, sextadecima Adar.

CANON SEPTIMVS.

Dato anno periodi Iulianæ, scire quando neomenia Sari conueniet in æquinoctium. hoc est, quando neomenia Sari fiet æquinoctialis.

Hoc dumtaxat locum habet in priore exemplo superioris Canonis, quando neomenia Sari posterior est die æquinoctiali. Per Canonem quintum scias quod lustra supersunt a neomenia Sari, ad diem æquinoctij. In prioris casus exemplo antecedentis Canonis, anno 3930 neomenia Sari erat in VI Aprilis, quod est lustrum tertium in Tabula secunda. Dies æquinoctij in XXVIII Martij: quod quidem est XII lustrum in eadem Tabula. A III lustro, ad XII lustrum, interiecta sunt IX lustra, hoc est anni XXXVI, qui ad 3930 adiecti componunt annos 3996. Aio igitur anno 3996 periodi Iulianæ neomeniam Sari conuenisse in diem æquinoctij, eamque vere æquinoctialem dici potuisse per definit. IX. Erat enim annus Sari XLVI. In Tabula secunda iam anno XLV, hoc est duodecimo lustro ineunte, neomenia erat in XXVIII Martij, & proinde erat æquinoctialis, per eandem definit. IX. & consequentur totum illud lustrum vocari potest æquinoctiale per definit. X: quia neomeniæ unum tantum lustrum hærent in eadem die Iuliana.

CANON OCTAVVS.

Dato anno periodi Iulianæ, scire annum currentem Salchodai Persici.

Ab annis periodi Iulianæ abijce 2500 per perpetuam regulam, aut, si maior fuerit numerus, 3940. Aliter: Annis Chaldaicis adde 20.

Esto propositus annus 4181. Deductis 3940, supersunt anni 241. hoc est, annus primus tertij Sari Persici currens, per Canonem secundum.

CANON NONVS.

Dato anno periodi Iulianæ, scire characterem lustri Persici.

Inuento anno Persico per antecedentem, scias quotus annus currens quoti lustri sit, per Canonem secundum. In Tabula secunda, e regione lustri occurret character, siue nomen Herois Persici.

Esto propositus annus periodi Iulianæ 4230. Per proximum Canonem est CCXC annus Salchodai, & per Canonen secundum est quinquagesimus Sari. Numerus proxime minor in secundæ Tabulæ secundo versu est 49: hoc est tertiumdecimum lustrum iniens. & proinde character eius est Meharserusch. Aio igitur annum quinquagesimum propositum esse secundum lustri Meharserusch, & totun illud quadriennium vocari Meharserusch, per definit. VII. hoc est, ab anno 49, ad 53, & post 53, fiet mutatio characterismi, usque ad annum 57. idque lustrum vocabitur Rasch. & sic deinceps, donec vertente anno CXX, neomenia Sari per singulos Heroas descensum faciat, usque ad traiectionem ἐπαγομένων.

CANON

CANON DECIMVS.

Dato anno periodi Iulianæ, præcessionem æquinoctiorum in annis Persicis inuenire.

Ab annis Periodi Iulianæ abiectis 2500, in residuo vide primum quota die cuius mensis accidit neomenia æquinoctialis, per Canonem sextum, notato nomine Herois, cuius cognominis est neomenia æquinoctialis. deinde quot lustra intercesserunt a traiectione ἐπαγομένων, id est a primo Heroe, ad neomeniam æquinoctialem. Quot ergo lustra intercesserunt a primo Heroe, ad Heroem æquinoctialem, tot dies erunt præcessionis æquinoctialis.

Esto propositus annus periodi Iulianæ 5021. Volo scire præcessionem æquinoctiorum in annis Persicis. Deductis 2500, supersunt anni 2521. In Tabula prima in versu penultimo, in calce Tabulæ, habes expressum numerum propositum annorum periodi Iulianæ 5021: in versu autem sexto neomeniam æquinoctialem xx Martij. In Tabula secunda xx Martij respondet vigesimo lustro, siue Heroi Dinarad. Ergo a primo Heroe Ormizda, ad Heroem Dinarad, præterierunt lustra, siue Heroes, xix. Tot dierum facta est προήγησις ἰσημερινὴ ab Ormizda, ad Dinarad. & proinde in annis 2520 absolutis æquinoctia anteuerterunt neomeniam Sari, siue Ormizdam, diebus decem & nouem. quibus distributis in 2520, deprehenditur in annis circiter 133 æquinoctia in rationibus ciuilibus Persicorum & Chaldaicorum annorum priscam sedem suam anteuertere.

SCHOLION. *Nemo ignorat quanto longius interuallum obseruationis fuerit, tanto certiorem esse inuestigationem προηγήσεως ἰσημερινῆς. Itaque si longius interuallum epochæ assumatur, minus erit interuallum annorum προηγήσεως. Anno periodi Iulianæ 6317, æquinoctium ciuile erat in x Martij, hoc est in trigesimo Heroe. Deductis 2500 de 6317, remanent anni 3817, quo interuallo facta est præcessio xxix dierum. Tot enim lustra, aut Heroes sunt ab Hormizda, ad Haschnusch. Distributis xxix in 3817, reperitur interuallum, intra quod facta est præcessio, esse maiusculum annis 131, & paulo minus annis 132. qui fere est modus periodi quartæ æquinoctialis annorum 524.*

CAPVT DVODECIMVM.

KALENDARIVM ANNI VAGI ÆGYPTIORVM, ARMENIORVM, PERSARVM.

I

Θωθ Ναβωνασάρε.
SAHAMI Armeniorum.
PHARAVARDIN Iezdegird.

Dies mensis.	Regulares dierum.	Epactæ.	Θωθ Ναβωνασάρε.	Sahami Armeniorum.	Pharauardin Iezdegird.
1	7	29	26 Feb.	9 Iulij	16 Iunij
2	1	28	27	10	17
3	2	27	28	11	18
4	3	26	1 Mar.	12	19
5	4	25	2	13	20
6	5	24	3	14	21
7	6	23	4	15	22
8	7	22	5	16	23
9	1	21	6	17	24
10	2	20	7	18	25
11	3	19	8	19	26
12	4	18	9	20	27
13	5	17	10	21	28
14	6	16	11	22	29
15	7	15	12	23	30
16	1	14	13	24	1 Iulij
17	2	13	14	25	2
18	3	12	15	26	3
19	4	11	16	27	4
20	5	10	17	28	5
21	6	9	18	29	6
22	7	8	19	30	7
23	1	7	20	31	8
24	2	6	21	1 Aug.	9
25	3	5	22	2	10
26	4	4	23	3	11
27	5	3	24	4	12
28	6	2	25	5	13
29	7	1	26	6	14
30	1	*	27	7	15

II

Παωφὶ Ναβωνασάρε.
THERI Armeniorum.
ADARPAHASCHT Iezdegird.

Dies mensis.	Regulares dierum.	Epactæ.	Παωφὶ Ναβωνασάρε.	Theri Armeniorum.	Adarpahascht Iezdegird.
1	2	29	28 Mar.	8 Aug.	16 Iulij
2	3	28	29	9	17
3	4	27	30	10	18
4	5	26	31	11	19
5	6	25	1 Apr.	12	20
6	7	24	2	13	21
7	1	23	3	14	22
8	2	22	4	15	23
9	3	21	5	16	24
10	4	20	6	17	25
11	5	19	7	18	26
12	6	18	8	19	27
13	7	17	9	20	28
14	1	16	10	21	29
15	2	15	11	22	30
16	3	14	12	23	31
17	4	13	13	24	1 Aug.
18	5	12	14	25	2
19	6	11	15	26	3
20	7	10	16	27	4
21	1	9	17	28	5
22	2	8	18	29	6
23	3	7	19	30	7
24	4	6	20	31	8
25	5	5	21	1 Sep.	9
26	6	4	22	2	10
27	7	3	23	3	11
28	1	2	24	4	12
29	2	1	25	5	13
30	3	29*	26	6	14

III

Ἀθὺρ Ναβωνασάρε.
CAGVTS Armeniorum.
CHARDAD Iezdegird.

Dies mensis.	Regulares dierum.	Epactæ.	Ἀθὺρ Ναβωνασάρε.	Caguts Armeniorum.	Chardad Iezdegird.
1	4	28	27 Apr.	7 Sep.	15 Aug.
2	5	27	28	8	16
3	6	26	29	9	17
4	7	25	30	10	18
5	1	24	1 Mai	11	19
6	2	23	2	12	20
7	3	22	3	13	21
8	4	21	4	14	22
9	5	20	5	15	23
10	6	19	6	16	24
11	7	18	7	17	25
12	1	17	8	18	26
13	2	16	9	19	27
14	3	15	10	20	28
15	4	14	11	21	29
16	5	13	12	22	30
17	6	12	13	23	31
18	7	11	14	24	1 Sep.
19	1	10	15	25	2
20	2	9	16	26	3
21	3	8	17	27	4
22	4	7	18	28	5
23	5	6	19	29	6
24	6	5	20	30	7
25	7	4	21	1 Oct.	8
26	1	3	22	2	9
27	2	2	23	3	10
28	3	1	24	4	11
29	4	*	25	5	12
30	5	29	26	6	13

RESIDVVM KALENDARII ANNI VAGI.

IIII

Χοιὰκ Ναβωνασάρου.
ARATS Armeniorum.
THIR Iezdegird.

Dies mensis.	Regulares dierum.	Epactæ.	Χοιὰκ Ναβωνασάρου.	Arats. Armeniorum.	Thir Iezdegird.
1	6	28	27 Mai	7 Oct.	14 Sep.
2	7	27	28	8	15
3	1	26	29	9	16
4	2	25	30	10	17
5	3	24	31	11	18
6	4	23	1 Iun.	12	19
7	5	22	2	13	20
8	6	21	3	14	21
9	7	20	4	15	22
10	1	19	5	16	23
11	2	18	6	17	24
12	3	17	7	18	25
13	4	16	8	19	26
14	5	15	9	20	27
15	6	14	10	21	28
16	7	13	11	22	29
17	1	12	12	23	30
18	2	11	13	24	1 Oct.
19	3	10	14	25	2
20	4	9	15	26	3
21	5	8	16	27	4
22	6	7	17	28	5
23	7	6	18	29	6
24	1	5	19	30	7
25	2	4	20	31	8
26	3	3	21	1 Nou.	9
27	4	2	22	2	10
28	5	1	23	3	11
29	6	29*	24	4	12
30	7	28	25	5	13

V

Τυβὶ Ναβωνασάρου.
MAHIK Armeniorum.
MARDAD Iezdegird.

Dies mensis.	Regulares dierum.	Epactæ.	Τυβὶ Ναβωνασάρου.	Mahik Armeniorum.	Mardad Iezdegird.
1	1	27	26 Iunij	6 Nou.	14 Oct.
2	2	26	27	7	15
3	3	25	28	8	16
4	4	24	29	9	17
5	5	23	30	10	18
6	6	22	1 Iulij	11	19
7	7	21	2	12	20
8	1	20	3	13	21
9	2	19	4	14	22
10	3	18	5	15	23
11	4	17	6	16	24
12	5	16	7	17	25
13	6	15	8	18	26
14	7	14	9	19	27
15	1	13	10	20	28
16	2	12	11	21	29
17	3	11	12	22	30
18	4	10	13	23	31
19	5	9	14	24	1 Nou.
20	6	8	15	25	2
21	7	7	16	26	3
22	1	6	17	27	4
23	2	5	18	28	5
24	3	4	19	29	6
25	4	3	20	30	7
26	5	2	21	1 Dec.	8
27	6	1	22	2	9
28	7	*	23	3	10
29	1	29	24	4	11
30	2	28	25	5	12

VI

Μεχεὶρ Ναβωνασάρου.
ARICHI Armeniorum.
SCHEHERIZ Iezdegird.

Dies mensis.	Regulares dierum.	Epactæ.	Μεχεὶρ Ναβωνασάρου.	Arichi Armeniorum.	Scheheriz Iezdegird.
1	3	27	26 Iulij	6 Dec.	13 Nou.
2	4	26	27	7	14
3	5	25	28	8	15
4	6	24	29	9	16
5	7	23	30	10	17
6	1	22	31	11	18
7	2	21	1 Aug.	12	19
8	3	20	2	13	20
9	4	19	3	14	21
10	5	18	4	15	22
11	6	17	5	16	23
12	7	16	6	17	24
13	1	15	7	18	25
14	2	14	8	19	26
15	3	13	9	20	27
16	4	12	10	21	28
17	5	11	11	22	29
18	6	10	12	23	30
19	7	9	13	24	1 Dec.
20	1	8	14	25	2
21	2	7	15	26	3
22	3	6	16	27	4
23	4	5	17	28	5
24	5	4	18	29	6
25	6	3	19	30	7
26	7	2	20	31	8
27	1	1	21	1 Ian.	9
28	2	29*	22	2	10
29	3	28	23	3	11
30	4	27	24	4	12

RESIDVVM KALENDARII ANNI VAGI.

VII — φαμενὼθ Ναβωνασσάρου. AHELI Armeniorum. MEHAR Iezdegird.

VIII — φαρμοῦθι Ναβωνασσάρου. MARIRI Armeniorum. ABAN Iezdegird.

IX — Παχὼν Ναβωνασσάρου. MARCHATS Armeniorum. ADAR Iezdegird.

Dies mensis.	Regulares dierum.	Epactæ.	φαμενὼθ Ναβωνασσάρου.	Aheli Armeniorum.	Mehar Iezdegird.	Dies mensis.	Regulares dierum.	Epactæ.	φαρμοῦθι Ναβωνασσάρου.	Mariri Armeniorum.	Aban Iezdegird.	Dies mensis.	Regulares dierum.	Epactæ.	Παχὼν Ναβωνασσάρου.	Marchats Armeniorum.	Adar Iezdegird.
1	5	26	25 Aug.	5 Ian.	13 Dec.	1	7	26	24 Sep.	4 Feb.	12 Ian.	1	2	25	24 Oct.	6 Mar.	11 Feb.
2	6	25	26	6	14	2	1	25	25	5	13	2	3	24	25	7	12
3	7	24	27	7	15	3	2	24	26	6	14	3	4	23	26	8	13
4	1	23	28	8	16	4	3	23	27	7	15	4	5	22	27	9	14
5	2	22	29	9	17	5	4	22	28	8	16	5	6	21	28	10	15
6	3	21	30	10	18	6	5	21	29	9	17	6	7	20	29	11	16
7	4	20	31	11	19	7	6	20	30	10	18	7	1	19	30	12	17
8	5	19	1 Sep.	12	20	8	7	19	1 Oct.	11	19	8	2	18	31	13	18
9	6	18	2	13	21	9	1	18	2	12	20	9	3	17	1 Nou.	14	19
10	7	17	3	14	22	10	2	17	3	13	21	10	4	16	2	15	20
11	1	16	4	15	23	11	3	16	4	14	22	11	5	15	3	16	21
12	2	15	5	16	24	12	4	15	5	15	23	12	6	14	4	17	22
13	3	14	6	17	25	13	5	14	6	16	24	13	7	13	5	18	23
14	4	13	7	18	26	14	6	13	7	17	25	14	1	12	6	19	24
15	5	12	8	19	27	15	7	12	8	18	26	15	2	11	7	20	25
16	6	11	9	20	28	16	1	11	9	19	27	16	3	10	8	21	26
17	7	10	10	21	29	17	2	10	10	20	28	17	4	9	9	22	27
18	1	9	11	22	30	18	3	9	11	21	29	18	5	8	10	23	28
19	2	8	12	23	31	19	4	8	12	22	30	19	6	7	11	24	1 Mar.
20	3	7	13	24	1 Ian.	20	5	7	13	23	31	20	7	6	12	25	2
21	4	6	14	25	2	21	6	6	14	24	1 Feb.	21	1	5	13	26	3
22	5	5	15	26	3	22	7	5	15	25	2	22	2	4	14	27	4
23	6	4	16	27	4	23	1	4	16	26	3	23	3	3	15	28	5
24	7	3	17	28	5	24	2	3	17	27	4	24	4	2	16	29	6
25	1	2	18	29	6	25	3	2	18	28	5	25	5	1	17	30	7
26	2	1	19	30	7	26	4	1	19	1 Mar.	6	26	6	*	18	31	8
27	3	*	20	31	8	27	5	29*	20	2	7	27	7	29	19	1 Apr.	9
28	4	29	21	1 Feb.	9	28	6	28	21	3	8	28	1	28	20	2	10
29	5	28	22	2	10	29	7	27	22	4	9	29	2	27	21	3	11
30	6	27	23	3	11	30	1	26	23	5	10	30	3	26	22	4	12

RESIDVVM KALENDARII ANNI VAGI.

X

Παυνὶ Ναβωνασσάρου.
HARWATSIS Armeniorum.
DI Iezdegird.

Dies mensis.	Regulares dierum.	Epactæ.	Παυνὶ Ναβωνασσάρου.	Harwatsis Armeniorum.	Di Iezdegird.
1	4	25	23 Nou.	5 Apr.	13 Mar.
2	5	24	24	6	14
3	6	23	25	7	15
4	7	22	26	8	16
5	1	21	27	9	17
6	2	20	28	10	18
7	3	19	29	11	19
8	4	18	30	12	20
9	5	17	1 Dec.	13	21
10	6	16	2	14	22
11	7	15	3	15	23
12	1	14	4	16	24
13	2	13	5	17	25
14	3	12	6	18	26
15	4	11	7	19	27
16	5	10	8	20	28
17	6	9	9	21	29
18	7	8	10	22	30
19	1	7	11	23	31
20	2	6	12	24	1 Apr.
21	3	5	13	25	2
22	4	4	14	26	3
23	5	3	15	27	4
24	6	2	16	28	5
25	7	1	17	29	6
26	1	29*	18	30	7
27	2	28	19	1 Mai	8
28	3	27	20	2	9
29	4	26	21	3	10
30	5	25	22	4	11

XI

Επιφὶ Ναβωνασσάρου.
NAWASARI Armeniorum.
BEHEMEN Iezdegird.

Dies mensis.	Regulares dierum.	Epactæ.	Επιφὶ Ναβωνασσάρου.	Nawasari Armeniorum.	Behemen Iezdegird.
1	6	24	23 Dec.	5 Mai	12 Apr.
2	7	23	24	6	13
3	1	22	25	7	14
4	2	21	26	8	15
5	3	20	27	9	16
6	4	19	28	10	17
7	5	18	29	11	18
8	6	17	30	12	19
9	7	16	31	13	20
10	1	15	1 Ian.	14	21
11	2	14	2	15	22
12	3	13	3	16	23
13	4	12	4	17	24
14	5	11	5	18	25
15	6	10	6	19	26
16	7	9	7	20	27
17	1	8	8	21	28
18	2	7	9	22	29
19	3	6	10	23	30
20	4	5	11	24	1 Mai
21	5	4	12	25	2
22	6	3	13	26	3
23	7	2	14	27	4
24	1	1	15	28	5
25	2	*	16	29	6
26	3	29	17	30	7
27	4	28	18	31	8
28	5	27	19	1 Iuni	9
29	6	26	20	2	10
30	7	25	21	3	11

XII

Μεσορὴ Ναβωνασσάρου.
HVRI Armeniorum.
ASPHANDAR Iezdegird.

Dies mensis.	Regulares dierum.	Epactæ.	Μεσορὴ Ναβωνασσάρου.	Huri Armeniorum.	Asphandar Iezdegird.
1	1	24	22 Ian.	4 Iun.	12 Mai
2	2	23	23	5	13
3	3	22	24	6	14
4	4	21	25	7	15
5	5	20	26	8	16
6	6	19	27	9	17
7	7	18	28	10	18
8	1	17	29	11	19
9	2	16	30	12	20
10	3	15	31	13	21
11	4	14	1 Feb.	14	22
12	5	13	2	15	23
13	6	12	3	16	24
14	7	11	4	17	25
15	1	10	5	18	26
16	2	9	6	19	27
17	3	8	7	20	28
18	4	7	8	21	29
19	5	6	9	22	30
20	6	5	10	23	31
21	7	4	11	24	1 Iuni
22	1	3	12	25	2
23	2	2	13	26	3
24	3	1	14	27	4
25	4	29*	15	28	5
26	5	28	16	29	6
27	6	27	17	30	7
28	7	26	18	1 Iulj	8
29	1	25	19	2	9
30	2	24	20	3	10

Επαγόμεναι Ναβωνασσάρου.
Musteraka Armeniorum.
Wahak Iezdegird.

Dies.	Regulares dierum.	Epactæ.	Επαγόμεναι Ναβωνασσάρου.	Epagomenæ Armeniorum.	Epagomenæ Persarum.
1	3	23	21 Feb.	4 Iuli	11 Iuni
2	4	22	22	5	12
3	5	21	23	6	13
4	6	20	24	7	14
5	7	19	25	8	15

TABVLA PRIMA CHARACTERISMI NOVILVNIORVM THOTH, SAHAMI, PHARAVARDIN IN ICOSIPENTAETERIDE.

		ICOSIPENTAETERIS.						ICOSIPENTAETERIS NABONASSARI.				ICOSIPENTAETERIS ARMENIORVM.				ICOSIPENTAETERIS IEZDEGIRD.			
	1	4	8	876	10	15	204	5	7	12	540	1	3	7	1047	22	3	13	451
Emb.	2	1	17	672	21	6	408	15	4	21	336	12	7	16	843	3	2	10	1040
	3	7	15	181	2	8	899	26	2	6	132	22	5	1	639	13	6	19	836
	4	4	23	1057	13	0	23	7	1	3	721	3	3	23	148	24	4	4	632
Emb.	5	2	8	653	23	15	227	18	5	12	517	14	1	7	1024	5	3	2	141
	6	1	6	362	4	17	718	28	2	21	313	25	5	16	820	16	7	10	1017
	7	5	15	158	15	8	922	9	1	18	902	6	4	14	329	26	4	19	813
Emb.	8	2	23	1034	26	0	46	20	6	3	698	16	1	23	125	8	3	17	322
	9	1	21	543	7	2	537	1	5	1	207	27	6	7	1001	18	1	2	118
Emb.	10	6	6	339	17	17	741	12	2	10	3	8	5	5	510	29	5	10	994
	11	5	3	928	28	8	945	22	6	18	879	19	2	14	306	10	4	8	503
	12	2	12	724	9	11	356	4	5	16	388	*	1	11	895	21	1	17	299
Emb.	13	6	21	520	20	2	560	14	3	1	184	10	5	20	691	2	7	14	888
	14	5	19	29	1	4	1051	25	7	9	1060	21	3	5	487	12	4	23	684
	15	3	3	905	11	20	175	6	6	7	569	2	2	2	1076	23	2	8	480
Emb.	16	7	12	701	22	11	379	17	3	16	365	13	6	11	872	4	1	5	1069
	17	6	10	210	3	13	870	27	1	1	161	23	3	20	668	15	5	14	865
	18	3	19	6	14	4	1074	8	6	22	750	4	2	18	177	25	2	23	661
Emb.	19	1	3	882	24	20	198	19	4	7	546	15	7	2	1053	6	1	21	170
	20	7	1	391	5	22	689	*	3	5	55	26	4	11	849	17	6	5	1046
	21	4	10	187	16	13	893	11	7	13	931	7	3	9	358	28	3	14	842
Emb.	22	1	18	1063	27	5	17	21	4	22	727	17	7	18	154	9	2	12	351
	23	7	16	572	8	7	508	2	3	20	236	28	5	2	1030	19	6	21	147
Emb.	24	5	1	368	18	22	712	13	1	5	32	9	4	4	539	*	5	18	736
	25	3	22	957	0	1	123	24	5	13	908	20	1	9	355	11	3	3	532

TABVLA SECVNDA ICOSIPENTAETERIDON COLLECTARVM.

NEOMENIÆ ANNORVM COLLECTORVM.				EXCESSVS AN. ÆGYPTIACI.			NEOMENIÆ ANNORVM COLLECTORVM.				EXCESSVS AN. ÆGYPTIACI.		
Anni collecti.	Fer.	Hor.	Scru.	D.	Hor.	Scru.	Anni collecti.	Fer.	Hor.	Scru.	D.	Hor.	Scru.
25	3	22	957	0	1	123	500	2	1	780	0	22	300
50	7	21	834	0	2	246	750	6	14	630	1	9	450
75	4	20	711	0	3	369	1000	4	3	480	1	20	600
100	1	19	588	0	4	492	1250	1	16	330	2	7	750
125	5	18	465	0	5	615	1500	6	5	180	2	18	900
150	2	17	342	0	6	738	1750	3	18	30	3	5	1050
175	6	6	219	0	7	861	2000	1	6	960	3	17	120
200	3	15	56	0	8	984	2250	5	19	810	4	4	270
225	7	13	1053	0	10	27	2500	3	8	660	4	15	420
250	4	12	9[illegible]0	0	11	150	5000	6	17	240	5	2	570

TABVLA TERTIA.

MENSES.

Linea mensium	Feria	Horæ	Scrup. Iud.
1	1	12	793
2	3	1	506
3	4	14	219
4	6	2	1012
5	7	15	725
6	2	4	438
7	3	17	151
8	5	5	944
9	6	18	657
10	1	7	370
11	2	20	83
12	4	8	876
13	5	21	589

TABVLA QVARTA PRÆCESSIONIS LVNARIS.

Anni expansi	Præcessio			1 0 546			2 1 12			3 0 435			4 0 981			5 0 324			6 0 870			7 0 213		
	0			550			1100			1625			2175			2700			3250			3795		
1	5	1	22	6	2	23	7	3	24	8	4	25	9	5	26	10	6	27	11	7	28	12	8	29
2	15	12	3	16	13	4	17	14	5	18	15	6	19	16	7	20	17	8	21	18	9	23	19	10
3	26	23	13	27	24	14	28	25	15	29	26	16	*	27	17	1	28	18	2	29	19	3	*	20
4	7	3	24	8	4	25	9	5	26	10	6	27	11	7	28	12	8	29	13	9	*	14	10	1
5	18	14	5	19	15	6	20	16	7	21	17	8	22	18	9	23	19	10	24	20	11	25	21	12
6	28	25	16	29	26	17	*	27	18	1	28	19	2	29	20	3	*	21	4	1	22	5	2	23
7	9	6	26	10	7	27	11	8	28	12	9	29	13	10	*	14	11	1	15	12	2	16	13	3
8	20	16	8	21	17	9	22	18	10	23	19	11	24	20	12	25	21	13	26	22	14	27	23	15
9	1	27	18	2	28	19	3	29	20	4	*	21	5	1	22	6	2	23	7	3	24	8	4	25
10	12	8	29	13	9	*	14	10	1	15	11	2	16	12	3	17	13	4	18	14	5	19	15	6
11	22	19	10	23	20	11	24	21	12	25	22	13	26	23	14	27	24	15	28	25	16	29	26	17
12	4	*	21	5	1	22	6	2	23	7	3	24	8	4	25	9	5	26	10	6	27	11	7	28
13	14	10	2	15	11	3	16	12	4	17	13	5	18	14	6	19	15	7	20	16	8	21	17	9
14	25	21	12	26	22	13	27	23	14	28	24	15	29	25	16	*	26	17	1	27	18	2	28	19
15	6	2	23	7	3	24	8	4	25	9	5	26	10	6	27	11	7	28	12	8	29	13	9	*
16	17	13	4	18	14	5	19	15	6	20	16	7	21	17	8	22	18	9	23	19	10	24	20	1.
17	27	23	15	28	24	16	29	25	17	*	26	18	1	27	19	2	28	20	3	29	21	4	*	22
18	8	4	25	9	5	26	10	6	27	11	7	28	12	8	29	13	9	*	14	10	1	15	11	2
19	19	15	6	20	16	7	21	17	8	22	18	9	23	19	10	24	20	11	25	21	12	26	22	13
20	*	26	17	1	27	18	2	28	19	3	29	20	4	*	21	5	1	22	6	2	23	7	3	24
21	11	7	28	12	8	29	13	9	*	14	10	1	15	11	2	16	12	3	17	13	4	18	14	5
22	12	17	9	22	18	10	23	19	11	24	20	12	25	21	13	26	22	14	27	13	15	28	24	16
23	2	28	19	3	29	20	4	*	21	5	1	22	6	2	23	7	3	24	8	4	25	9	5	26
24	13	9	*	14	10	1	15	11	2	16	12	3	17	13	4	18	14	5	19	15	6	20	16	7
25	24	20	11	25	21	12	26	22	13	27	23	14	28	24	15	29	25	16	*	26	17	1	27	18
	Nabonassari.	Armeniorum.	Iezdegird.	Nabonassari.	Armeniorum.	Iezdegird.	Nabonassari.	Armeniorum.	Iezdegird.	Nabonassari.	Armeniorum.	Iezdegird.	Nabonassari.	Armeniorum.	Iezdegird.	Nabonassari.	Armeniorum.	Iezdegird.	Nabonassari.	Armeniorum.	Iezdegird.	Nabonassari.	Armeniorum.	Iezdegird.

TABVLA QVINTA MENSIVM.

						Commu.	Bisex.
I	Θωθ.	SAHAMI	PHARAVARDIN	30	Ianuarius	31	31
II	Παωφί.	THERI	ADAR PAHASCHT	60	Februarius	59	60
III	Ἀθύρ.	CAGVTS	CHARDAD	90	Martius	90	91
IIII	Χοιακ.	ARATS	THIR	120	Aprilis	120	121
V	Τυβί.	MAHIK	MARDAD	150	Maius	151	152
VI	Μεχείρ.	ARICHI	SCHEHERIZ	180	Iunius	281	182
VII	Φαμενώθ.	AHELI	MEHAR	210	Iulius	212	213
VIII	Φαρμουθί.	MARIRI	ABAN	240	Augustus	243	244
IX	Παχών.	MARCHATS	ADAR	270	September	273	274
X	Παυνί.	HARWATSIS	DI	300	October	304	305
XI	Επιφί.	NAWASARI	BEHEMEN	330	Nouember	334	335
XII	Μεσορί.	HVRI	ASPHANDAR	360	December	365	366
	Επαγόμεναι.	MVSTERAKA	WAHAK	365			

TABVLA

TABVLA SEXTA CONVERTENDI ANNOS IVLIANOS IN AEGYPTIACOS.

Anni Iuliani	Dies	Anni Iuliani	Dies	Anni Iuliani	Dies	Anni Aegypt.
4	1	60	15	500	125	0
8	2	64	16	600	150	0
12	3	68	17	700	175	0
16	4	72	18	800	200	0
20	5	76	19	900	225	0
24	6	80	20	1000	250	0
28	7	84	21	2000	135	1
32	8	88	22	3000	20	2
36	9	92	23	4000	270	2
40	10	96	24	5000	155	3
44	11	100	25	6000	40	4
48	12	200	50	7000	290	4
52	13	300	75	8000	175	5
56	14	400	100	9000	360	6
Anni Aegypt.	Dies residui	Aegypt. Anni	Dies residui	Aegypt. Anni	Dies residui	Anni Aegypt.

TABVLA SEPTIMA ICOSIPENTAETERIDON COLLECTARVM SINE CHARACTERIBVS.

25	300	575	850	1125	1400	1675	1950	2225	2500	2775
50	325	600	875	1150	1425	1700	1975	2250	2525	2800
75	350	625	900	1175	1450	1725	2000	2275	2550	2825
100	375	650	925	1200	1475	1750	2025	2300	2575	2850
125	400	675	950	1225	1500	1775	2050	2325	2600	2875
150	425	700	975	1250	1525	1800	2075	2350	2625	2900
175	450	725	1000	1275	1550	1825	2100	2375	2650	2925
200	475	750	1025	1300	1575	1850	2125	2400	2675	2950
225	500	775	1050	1325	1600	1875	2150	2425	2700	2975
250	525	800	1075	1350	1625	1900	2175	2450	2725	3000
275	550	825	1100	1375	1650	1925	2200	2475	2750	3025

TABVLA OCTAVA MAGNI LVSTRI CANICVLARIS IVLIANI.

	Thoth	Sahami	Phara-uardin.	Thoth	Sahami	Phara-uardin.	Thoth	Sahami	Phara-uardin.	Thoth	Sahami	Phara-uardin.	Thoth	Sahami	Phara-uardin.	Thoth	Sahami	Phara-uardin.
	0			28			56			84			112			140		
1	14 Nou.	16 Feb.	13 Feb.	7 Nou.	9 Feb.	6 Feb.	31 Oct.	2 Feb.	30 Ian.	24 Oct.	26 Ian.	23 Ian.	17 Oct.	19 Ian.	16 Ian.	10 Oct.	12 Ian.	9 Ian.
2	14	15	12	7	8	5	31	1	29	24	25	22	17	18	15	10	11	8
3	14	15	12	7	8	5	31	1	29	24	25	22	17	18	15	10	11	8
4	14	15	12	7	8	5	31	1	29	24	25	22	17	18	15	10	11	8
5	13	15	12	6	8	5	30	1	29	23	25	22	16	18	15	9	11	8
6	13	14	11	6	7	4	30	31 Ian.	28	23	24	21	16	17	14	9	10	7
7	13	14	11	6	7	4	30	31	28	23	24	21	16	17	14	9	10	7
8	13	14	11	6	7	4	30	31	28	23	24	21	16	17	14	9	10	7
9	12	14	11	5	7	4	29	31	28	22	24	21	15	17	14	8	10	7
10	12	13	10	5	6	3	29	30	27	22	23	20	15	16	13	8	9	6
11	12	13	10	5	6	3	29	30	27	22	23	20	15	16	13	8	9	6
12	12	13	10	5	6	3	29	30	27	22	23	20	15	16	13	8	9	6
13	11	13	10	4	6	3	28	30	27	21	23	20	14	16	13	7	9	6
14	11	12	9	4	5	2	28	29	26	21	22	19	14	15	12	7	8	5
15	11	12	9	4	5	2	28	29	26	21	22	19	14	15	12	7	8	5
16	11	12	9	4	5	2	28	29	26	21	22	19	14	15	12	7	8	5
17	10	12	9	3	5	2	27	29	26	20	22	19	13	15	12	6	8	5
18	10	11	8	3	5	1	27	28	25	20	21	18	13	14	11	6	7	4
19	10	11	8	3	4	1	27	28	25	20	21	18	13	14	11	6	7	4
20	10	11	8	3	4	1	27	28	25	20	21	18	13	14	11	6	7	4
21	9	11	8	2	4	1	26	28	25	19	21	18	12	14	11	5	7	4
22	9	10	7	2	4	31 Ian.	26	27	24	19	20	17	12	13	10	5	6	3
23	9	10	7	2	3	31	26	27	24	19	20	17	12	13	10	5	6	3
24	9	10	7	2	3	31	26	27	24	19	20	17	12	13	10	5	6	3
25	8	10	7	1	3	31	25	27	24	18	20	17	11	13	10	4	6	3
26	8	9	6	1	3	30	25	26	23	18	19	16	11	12	9	4	5	2
27	8	9	6	1	2	30	25	26	23	18	19	16	11	12	9	4	5	2
28	8	9	6	1	2	30	25	26	23	18	19	16	11	12	9	4	5	2

RESIDVVM TABVLÆ MAGNI LVSTRI CANICVLARIS IVLIANI.

	Thoth	Sahami	Phara-uardin.	Thoth	Sahami	Phara-uardin.	Thoth	Sahami	Phara-uardin.	Thoth	Sahami	Phara-uardin.	Thoth	Sahami	Phara-uardin.	Thoth	Sahami	Phara-uardin.
	168			196			224			252			280			308		
1	3 Oct.	5 Ian.	2 Ian.	26 Sep.	28 Dec.	25 Dec.	19 Sep.	21 Dec.	18 Dec.	12 Sep.	14 Dec.	11 Dec.	5 Sep.	7 Dec.	4 Dec.	29 Aug.	30 Nou.	27 Nou.
2	3	4	1	26	28	25	19	21	18	12	14	11	5	7	4	29	30	27
3	3	4	1	26	28	25	19	21	18	12	14	11	5	7	4	29	30	27
4	3	4	1	26	28	25	19	21	18	12	14	11	5	7	4	29	30	27
5	2	4	31 Dec.	25	27	24	18	20	17	11	13	10	4	6	3	28	29	26
6	2	3	31	25	27	24	18	20	17	11	13	10	4	6	3	28	29	26
7	2	3	31	25	27	24	18	20	17	11	13	10	4	6	3	28	29	26
8	2	3	31	25	27	24	18	20	17	11	13	10	4	6	3	28	29	26
9	1	3	30	24	26	23	17	19	16	10	12	9	3	5	2	27	28	25
10	1	2	30	24	26	23	17	19	16	10	12	9	3	5	2	27	28	25
11	1	2	30	24	26	23	17	19	16	10	12	9	3	5	2	27	28	25
12	1	2	30	24	26	23	17	19	16	10	12	9	3	5	2	27	28	25
13	30 Sep.	2	29	23	25	22	16	18	15	9	11	8	2	4	1	26	27	24
14	30	1	29	23	25	22	16	18	15	9	11	8	2	4	1	26	27	24
15	30	1	29	23	25	22	16	18	15	9	11	8	2	4	1	26	27	24
16	30	1	29	23	25	22	16	18	15	9	11	8	2	4	1	26	27	24
17	29	31 Dec.	28	22	24	21	15	17	14	8	10	7	1	3	30 Nou.	25	26	23
18	29	31	28	22	24	21	15	17	14	8	10	7	1	3	30	25	26	23
19	29	31	28	22	24	21	15	17	14	8	10	7	1	3	30	25	26	23
20	29	31	28	22	24	21	15	17	14	8	10	7	1	3	30	25	26	23
21	28	30	27	21	23	20	14	16	13	7	9	6	31 Aug.	2	29	24	25	22
22	28	30	27	21	23	20	14	16	13	7	9	6	31	2	29	24	25	22
23	28	30	27	21	23	20	14	16	13	7	9	6	31	2	29	24	25	22
24	28	30	27	21	23	20	14	16	13	7	9	6	31	2	29	24	25	22
25	27	29	26	20	22	19	13	15	12	6	8	5	30	1	28	23	24	21
26	27	29	26	20	22	19	13	15	12	6	8	5	30	1	28	23	24	21
27	27	29	26	20	22	19	13	15	12	6	8	5	30	1	28	23	24	21
28	27	29	26	20	22	19	13	15	12	6	8	5	30	1	28	23	24	21

RESIDVVM TABVLÆ MAGNI LVSTRI CANICVLARIS IVLIANI.

	Thoth	Sahami	Phara-uardin.	Thoth	Sahami	Phara-uardin.	Thoth	Sahami	Phara-uardin.	Thoth	Sahami	Phara-uardin.	Thoth	Sahami	Phara-uardin.	Thoth	Sahami	Phara-uardin.
	336			364			392			420			448			476		
1	22 Aug.	23 Nou.	20 Nou.	15 Aug.	16 Nou.	13 Nou.	8 Aug.	9 Nou.	6 Nou.	1 Aug.	2 Nou.	30 Oct.	25 Iul.	26 Oct.	23 Oct.	18 Iul.	19 Oct.	16 Oct.
2	22	23	20	15	16	13	8	9	6	1	2	30	25	26	23	18	19	16
3	22	23	20	15	16	13	8	9	6	1	2	30	25	26	23	18	19	16
4	22	23	20	15	16	13	8	9	6	1	2	30	25	26	23	18	19	16
5	21	22	19	14	15	12	7	8	5	31 Iul.	1	29	24	25	22	17	18	15
6	21	22	19	14	15	12	7	8	5	31	1	29	24	25	22	17	18	15
7	21	22	19	14	15	12	7	8	5	31	1	29	24	25	22	17	18	15
8	21	22	19	14	15	12	7	8	5	31	1	29	24	25	22	17	18	15
9	20	21	18	13	14	11	6	7	4	30	31 Oct.	28	23	24	21	16	17	14
10	20	21	18	13	14	11	6	7	4	30	31	28	23	24	21	16	17	14
11	20	21	18	13	14	11	6	7	4	30	31	28	23	24	21	16	17	14
12	20	21	18	13	14	11	6	7	4	30	31	28	23	24	21	16	17	14
13	19	20	17	12	13	10	5	6	3	29	30	27	22	23	20	15	16	13
14	19	20	17	12	13	10	5	6	3	29	30	27	22	23	20	15	16	13
15	19	20	17	12	13	10	5	6	3	29	30	27	22	23	20	15	16	13
16	19	20	17	12	13	10	5	6	3	29	30	27	22	23	20	15	16	13
17	18	19	16	11	12	9	4	5	2	28	29	26	21	22	19	14	15	12
18	18	19	16	11	12	9	4	5	2	28	29	26	21	22	19	14	15	12
19	18	19	16	11	12	9	4	5	2	28	29	26	21	22	19	14	15	12
20	18	19	16	11	12	9	4	5	2	28	29	26	21	22	19	14	15	12
21	17	18	15	10	11	8	3	4	1	27	28	25	20	21	18	13	14	11
22	17	18	15	10	11	8	3	4	1	27	28	25	20	21	18	13	14	11
23	17	18	15	10	11	8	3	4	1	27	28	25	20	21	18	13	14	11
24	17	18	15	10	11	8	3	4	1	27	28	25	20	21	18	13	14	11
25	16	17	14	9	10	7	2	3	31 Oct.	26	27	24	19	20	17	12	13	10
26	16	17	14	9	10	7	2	3	31	26	27	24	19	20	17	12	13	10
27	16	17	14	9	10	7	2	3	31	26	27	24	19	20	17	12	13	10
28	16	17	14	9	10	7	2	3	31	26	27	24	19	20	17	12	13	10

RESIDVVM TABVLÆ MAGNI LVSTRI CANICVLARIS IVLIANI.

	Thoth	Sahami	Phara-uardin.	Thoth	Sahami	Phara-uardin.	Thoth	Sahami	Phara-uardin.	Thoth	Sahami	Phara-uardin.	Thoth	Sahami	Phara-uardin.	Thoth	Sahami	Phara-uardin.
	504			532			560			588			616			644		
1	11 Iul.	12 Oct.	9 Oct.	4 Iul.	5 Oct.	2 Oct.	27 Iun.	28 Sep.	25 Sep.	10 Iun.	21 Sep.	18 Sep.	13 Iun.	14 Sep.	11 Sep.	6 Iun.	7 Sep.	4 Sep.
2	11	12	9	4	5	2	27	28	25	20	21	18	13	14	11	6	7	4
3	11	12	9	4	5	2	27	28	25	20	21	18	13	14	11	6	7	4
4	11	12	9	4	5	2	27	28	25	20	21	18	13	14	11	6	7	4
5	10	11	8	3	4	1	26	27	24	19	20	17	12	13	10	5	6	3
6	10	11	8	3	4	1	26	27	24	19	20	17	12	13	10	5	6	3
7	10	11	8	3	4	1	26	27	24	19	20	17	12	13	10	5	6	3
8	10	11	8	3	4	1	26	27	24	19	20	17	12	13	10	5	7	3
9	9	10	7	2	3	30 Sep.	25	26	23	18	19	16	11	12	9	4	5	2
10	9	10	7	2	3	30	25	26	23	18	19	16	11	12	9	4	5	2
11	9	10	7	2	3	30	25	26	23	18	19	16	11	12	9	4	5	2
12	9	10	7	2	3	30	25	26	23	18	19	16	11	12	9	4	5	2
13	8	9	6	1	2	29	24	25	22	17	18	15	10	11	8	3	4	1
14	8	9	6	1	2	29	24	25	22	17	18	15	10	11	8	3	4	1
15	8	9	6	1	2	29	24	25	22	17	18	15	10	11	8	3	4	1
16	8	9	9	1	2	29	24	25	22	17	18	15	10	11	8	3	4	1
17	7	8	5	30 Iunj	1	28	23	24	21	16	17	14	9	10	7	2	3	31
18	7	8	5	30	1	28	23	24	21	16	17	14	9	10	7	2	3	31
19	7	8	5	30	1	28	23	24	21	16	17	14	9	10	7	2	3	31
20	7	8	5	30	1	28	23	24	21	16	17	14	9	10	7	2	3	31
21	6	7	4	29	30 Sep.	27	22	23	20	15	16	13	8	9	6	1	2	30
22	6	7	4	29	30	27	22	23	20	15	16	13	8	9	6	1	2	30
23	6	7	4	19	30	27	22	23	20	15	16	13	8	9	6	1	2	30
24	6	7	4	29	30	27	22	23	20	15	16	13	8	9	6	1	2	30
25	5	6	3	28	29	26	21	22	19	14	15	12	7	8	5	31 Mai	1	29
26	5	6	3	28	29	26	21	22	19	14	15	12	7	8	5	31	1	29
27	5	6	3	28	29	26	21	22	19	14	15	12	7	8	5	31	1	29
28	5	6	3	28	29	26	21	22	19	14	15	12	7	8	5	31	1	29

RESIDVVM TABVLÆ MAGNI LVSTRI CANICVLARIS IVLIANI.

	Thoth	Sahami	Pharauardin.	Thoth	Sahami	Pharauardin.	Thoth	Sahami	Pharauardin.	Thoth	Sahami	Pharauardin.	Thoth	Sahami	Pharauardin.	Thoth	Sahami	Pharauardin.
	672			700			728			756			784			812		
1	30 Mai	31 Aug.	28 Aug.	23 Mai	24 Aug.	21 Aug.	16 Mai	17 Aug.	14 Aug.	9 Mai	10 Aug.	7 Aug.	2 Mai	3 Aug.	31 Iul.	25 Apr.	27 Iul.	24 Iul.
2	30	31	28	23	24	21	16	17	14	9	10	7	2	3	31	25	27	24
3	30	31	28	23	24	21	16	17	14	9	10	7	2	3	31	25	27	24
4	30	31	28	23	24	21	16	17	14	9	10	7	2	3	31	25	27	24
5	29	30	27	22	23	20	15	16	13	8	9	6	1	2	30	24	26	23
6	29	30	27	22	23	20	15	16	13	8	9	6	1	2	30	24	26	23
7	29	30	27	22	23	20	15	16	13	8	9	6	1	2	30	24	26	23
8	29	30	27	22	23	20	15	16	13	8	9	6	1	2	30	24	26	23
9	28	29	26	21	22	19	14	15	12	7	8	5	30 Apr.	1	29	23	25	22
10	28	29	26	21	22	19	14	15	12	7	8	5	30	1	29	23	25	22
11	28	29	26	21	22	19	14	15	12	7	8	5	30	1	29	23	25	22
12	28	29	26	21	22	19	14	15	12	7	8	5	30	1	29	23	25	22
13	27	28	25	20	21	18	13	14	11	6	7	4	29	31 Iul.	28	22	24	21
14	27	28	25	20	21	18	13	14	11	6	7	4	29	31	28	22	24	21
15	27	28	25	20	21	18	13	14	11	6	7	4	29	31	28	22	24	21
16	27	28	25	20	21	18	13	14	11	6	7	4	29	31	28	22	24	21
17	26	27	24	19	20	17	12	13	10	5	6	3	28	30	27	21	23	20
18	26	27	24	19	20	17	12	13	10	5	6	3	28	30	27	21	23	20
19	26	27	24	19	20	17	12	13	10	5	6	3	28	30	27	21	23	20
20	26	27	24	19	20	17	12	13	10	5	7	3	28	30	27	21	23	20
21	25	26	23	18	19	16	11	12	9	4	5	2	27	29	26	20	22	19
22	25	26	23	18	19	16	11	12	9	4	5	2	27	29	26	20	22	19
23	25	26	23	18	19	16	11	12	9	4	5	2	27	29	26	20	22	19
24	25	26	23	18	19	16	11	12	9	4	5	2	27	29	26	20	22	19
25	24	25	22	17	18	15	10	11	8	3	4	1	26	28	25	19	21	18
26	24	25	22	17	18	15	10	11	8	3	4	1	26	28	25	19	21	18
27	24	25	22	17	18	15	10	11	8	3	4	1	26	28	25	19	21	18
28	24	25	22	17	18	15	10	11	8	3	4	1	26	28	25	19	21	18

RESIDVVM TABVLÆ MAGNI LVSTRI CANICVLARIS IVLIANI.

	Thoth	Sahami	Pharauardin.	Thoth	Sahami	Pharauardin.	Thoth	Sahami	Pharauardin.	Thoth	Sahami	Pharauardin.	Thoth	Sahami	Pharauardin.	Thoth	Sahami	Pharauardin.
	840			868			896			924			952			980		
1	18 Apr.	20 Iul.	17 Iul.	11 Apr.	13 Iul.	10 Iul.	4 Apr.	6 Iul.	3 Iul.	28 Mar.	29 Iun.	26 Iun.	21 Mar.	22 Iun.	19 Iun.	14 Mar.	15 Iun.	12 Iun.
2	18	20	17	11	13	10	4	6	3	28	29	26	21	22	19	14	15	12
3	18	20	17	11	13	10	4	6	3	28	29	26	21	22	19	14	15	12
4	18	20	17	11	13	10	4	6	3	28	29	26	21	22	19	14	15	12
5	17	19	16	10	12	9	3	5	2	27	28	25	20	21	18	13	14	11
6	17	19	16	10	12	9	3	5	2	27	28	25	20	21	18	13	14	11
7	17	19	16	10	12	9	3	5	2	27	28	25	20	21	18	13	14	11
8	17	19	16	10	12	9	3	5	2	27	28	25	20	21	18	13	14	11
9	16	18	15	9	11	8	2	4	1	26	27	24	19	20	17	12	13	10
10	16	18	15	9	11	8	2	4	1	26	27	24	19	20	17	12	13	10
11	16	18	15	9	11	8	2	4	1	26	27	24	19	20	17	12	13	10
12	16	18	15	9	11	8	2	4	1	26	27	24	19	20	17	12	13	10
13	15	17	14	8	10	7	1	3	30 Iun.	25	26	23	18	19	16 Iezdegird.	11	12	9
14	15	17	14	8	10	7	1	3	30	25	26	23	18	19	16	11	12	9
15	15	17	14	8	10	7	1	3	30	25	26	23	18	19	16	11	12	9
16	15	17	14	8	10	7	1	3	30	25	26	23	18	19	16	11	12	9
17	14	16	13	7	9 Arme. mensi	6	31 Mar.	2	29	24	25	22	17	18	15	10	11	8
18	14	16	13	7	9	6	31	2	29	24	25	22	17	18	15	10	11	8
19	14	16	13	7	9	6	31	2	29	24	25	22	17	18	15	10	11	8
20	14	16	13	7	9	6	31	2	29	24	25	22	17	18	15	10	11	8
21	13	15	12	6	8	5	30	1	28	23	24	21	16	17	14	9	10	7
22	13	15	12	6	8	5	30	1	28	23	24	21	16	17	14	9	10	7
23	13	15	12	6	8	5	30	1	28	23	24	21	16	17	14	9	10	7
24	13	15	12	6	8	5	30	1	28	23	24	21	16	17	14	9	10	7
25	12	14	11	5	7	4	29	30 Iun.	27	22	23	20	15	16	13	8	9	6
26	12	14	11	5	7	4	29	30	27	22	23	20	15	16	13	8	9	6
27	12	14	11	5	7	4	29	30	27	22	23	20	15	16	13	8	9	6
28	12	14	11	5	7	4	29	30	27	22	23	20	15	16	13	8	9	6

RESIDVVM TABVLÆ MAGNI LVSTRI CANICVLARIS IVLIANI.

	Thoth	Sahami	Pharauardin.	Thoth	Sahami	Pharauardin	Thoth	Sahami	Pharauardin	Thoth	Sahami	Pharauardin	Thoth	Sahami	Pharauardin	Thoth	Sahami	Pharauardin.
	1008			1036			1064			1092			1120			1148		
1	7 Mar.	8 Iun.	5 Iun.	28 Feb.	1 Iun.	29 Mai	22 Feb.	25 Mai	22 Mai	15 Feb.	18 Mai	15 Mai	8 Feb.	11 Mai	8 Mai	1 Feb.	4 Mai	1 Mai
2	7	8	5	28	1	29	21	25	22	14	18	15	7	11	8	31 Ian.	4	1
3	7	8	5	28	1	29	21	25	22	14	18	15	7	11	8	31	4	1
4	7	8	5	28	1	29	21	25	22	14	18	15	7	11	8	31	4	1
5	6	7	4	27	31 Mai	28	21	24	21	14	17	14	7	10	7	31	3	30 Apr.
6	6	7	4	27	31	28	20	24	21	13	17	14	6	10	7	30	3	30
7	6	7	4	27	31	28	20	24	21	13	17	14	6	10	7	30	3	30
8	6	7	4	27	31	28	20	24	21	13	17	14	6	10	7	30	2	29
9	5	6	3	26	30	27	20	23	20	13	16	13	6	9	6	30	2	29
10	5	6	3	26	30	27	19	23	20	12	16	13	5	9	6	29	2	29
11	5	6	3	26 Nabo nassar.	30	27	19	23	20	12	16	13	5	9	6	29	2	29
12	5	6	3	26	30	27	19	23	20	12	16	13	5	9	6	29	2	29
13	4	5	2	25	29	26	19	22	19	12	15	12	5	8	5	29	1	28
14	4	5	2	25	20	26	18	22	19	11	15	12	4	8	5	28	1	28
15	4	5	2	25	29	26	18	22	19	11	15	12	4	8	5	28	1	28
16	4	5	2	25	29	26	18	22	19	11	15	12	4	8	5	28	1	28
17	3	4	1	25	28	25	18	21	18	11	14	11	4	7	4	28	30 Apr.	27
18	3	4	1	24	28	25	17	21	18	10	14	11	3	7	4	27	30	27
19	3	4	1	24	28	25	17	21	18	10	14	11	3	7	4	27	30	27
20	3	4	1	24	28	25	17	21	18	10	14	11	3	7	4	27	30	27
21	2	3	31 Mai	24	27	24	17	20	17	10	13	10	3	6	3	27	29	26
22	2	3	31	23	27	24	16	20	17	9	13	10	2	6	3	26	29	26
23	2	3	31	23	27	24	16	20	17	9	13	10	2	6	3	26	29	26
24	2	3	31	23	27	24	16	20	17	9	12	10	2	6	3	26	29	26
25	1	2	30	23	26	23	16	19	16	9	12	9	2	5	2	26	28	25
26	1	2	30	22	26	23	15	19	16	8	12	9	1	5	2	25	28	25
27	1	2	30	22	26	23	15	19	16	8	12	9	1	5	2	25	28	25
28	1	2	30	22	26	23	15	19	16	8	12	9	1	5	2	25	28	25

RESIDVVM TABVLÆ MAGNI LVSTRI CANICVLARIS IVLIANI

	Thoth	Sahami	Pharauardin.	Thoth	Sahami	Pharauardin.	Thoth	Sahami	Pharauardin.	Thoth	Sahami	Pharauardin.	Thoth	Sahami	Pharauardin	Thoth	Sahami	Pharauardin.
	1176			1204			1232			1260			1288			1316		
1	25 Ian.	27 Apr.	24 Apr.	18 Ian.	20 Apr.	17 Apr.	11 Ian.	13 Apr.	10 Apr.	4 Ian.	6. Apr.	3 Apr.	27 Dec.	30 Mar.	27 Mar.	20 Dec.	23 Mar.	20 Mar.
2	24	27	24	17	20	17	10	13	10	3	6	3	27	30	27	20	23	20
3	24	27	24	17	20	17	10	13	10	3	6	3	27	30	27	20	23	20
4	24	27	24	17	20	17	10	13	10	3	6	3	27	30	27	20	23	20
5	24	26	23	17	19	16	10	12	9	3	5	2	26	29	26	19	22	19
6	23	16	23	16	19	16	9	12	[illegible]	2	5	2	26	29	26	19	22	19
7	23	26	23	16	19	16	9	12	9	2	5	2	26	29	26	19	22	19
8	23	26	23	16	19	16	9	12	9	2	5	2	26	29	26	19	22	19
9	23	25	22	16	18	15	9	11	8	2	4	1	25	28	25	18	21	18
10	22	25	22	15	18	15	8	11	8	1	4	1	25	28	25	18	21	18
11	22	25	22	15	18	15	8	11	8	1	4	1	25	28	25	18	21	18
12	22	25	22	15	18	15	8	11	8	1	4	1	25	28	25	18	21	18
13	22	24	21	15	17	14	8	10	7	31 Dec.	3	31 Mar.	24	27	24	17	20	17
14	21	24	21	14	17	14	7	10	7	31	3	31	24	27	24	17	20	17
15	21	24	21	14	17	14	7	10	7	31	3	31	24	27	24	17	20	17
16	21	24	21	14	17	14	7	10	7	31	3	31	24	17	24	17	20	17
17	21	23	20	14	16	13	7	9	6	30	2	30	23	26	23	16	19	16
18	20	23	20	13	16	13	6	9	6	30	2	30	23	26	23	16	19	16
19	20	24	20	13	16	13	6	9	6	30	2	30	23	26	23	16	19	16
20	20	23	20	13	16	13	6	9	6	30	2	30	23	26	23	16	19	16
21	20	22	19	13	15	12	5	8	5	29	1	29	22	25	22	15	18	15
22	19	22	19	12	15	12	5	8	5	29	1	29	22	25	22	15	18	15
23	19	22	19	12	15	12	5	8	5	29	1	29	22	25	22	15	18	15
24	19	22	19	12	15	12	5	8	5	29	1	29	22	25	22	15	18	15
25	19	21	18	12	14	11	5	7	4	28	31 Mar.	28 Mar.	21	24	21	14	17	14
26	18	21	18	11	14	11	4	7	4	28	31	28	21	24	21	14	17	14
27	18	21	18	11	14	11	4	7	4	28	31	28	21	24	21	14	17	14
28	18	21	18	11	14	11	4	7	4	28	31	28	21	24	21	14	17	14

RESIDVVM TABVLÆ MAGNI LVSTRI CANICVLARIS IVLIANI.

	Thoth	Sahami	Phara-uardin.	Thoth	Sahami	Phara-uardin.	Thoth	Sahami	Phara-uardin.	Thoth	Sahami	Phara-uardin.	Thoth	Sahami	Phara-uardin.
	1344			1372			1400			1428			1456		
1	13 Dec.	16 Mar.	13 Mar.	6 Dec.	9 Mar.	6 Mar.	29 Nou.	2 Mart.	27 Feb.	22 Nou.	24 Feb.	21 Feb.	15 Nou.	17 Feb.	14 Feb.
2	13	16	13	6	9	6	29	2	27	22	23	20	15	17	13
3	13	16	13	6	9	6	29	2	27	22	23	20	15	16	13
4	13	16	13	6	9	6	29	2	27	22	23	20	15	16	13
5	12	15	12	5	8	5	28	1	26	21	23	20			
6	12	15	12	5	8	5	28	1	26	21	22	19			
7	12	15	12	5	8	5	28	1	26	21	22	19			
8	12	15	12	5	8	5	28	1	26	21	22	19			
9	11	14	11	4	7	4	27	28 Feb.	25	20	22	19			
10	11	14	11	4	7	4	27	28	25	20	21	18			
11	11	14	11	4	7	4	27	28	25	20	21	18			
12	11	14	11	4	7	4	27	28	25	20	21	18			
13	10	13	10	3	6	3	26	27	24	19	21	18			
14	10	13	10	3	6	3	26	27	24	19	20	17			
15	10	13	10	3	6	3	26	27	24	19	20	17			
16	10	13	10	3	6	3	26	27	24	19	20	17			
17	9	12	9	2	5	2	25	26	24	18	20	17			
18	9	12	9	2	5	2	25	26	23	18	19	16			
19	9	12	9	2	5	2	25	26	23	18	19	16			
20	9	12	9	2	5	2	25	26	23	18	19	16			
21	8	11	8	1	4	1	24	25	23	17	19	16			
22	8	11	8	1	4	1	24	25	22	17	18	15			
23	8	11	8	1	4	1	24	25	22	17	18	15			
24	8	11	8	1	4	1	24	25	22	17	18	15			
25	7	10	7	30 Nou.	3	28 Feb.	23	24	22	16	18	15			
26	7	10	7	30	3	28	23	24	21	16	17	14			
27	7	10	7	30	3	28	23	24	21	16	17	14			
28	7	10	7	30	3	28	23	24	21	16	17	14			

TABELLA NONA
MAGNORVM LVSTRORVM.

Lustra Iuliana collecta.	Lustra Ægypt. collecta.
1460	1461
2920	2922
4380	4383
5840	5844
7300	7305

DEFINITIONES.

I *Annus solutus, siue vagus Solaris est, cuius menses omnes æquales sunt, XXX dierum singuli cum quinque dierum appendice in fine anni sine ullo quadrante diei. Vocetur annus Aegyptiacus.*

II ἔτος κυνικὸν μικρὸν, *siue lustrum minusculum caniculare Aegyptiacum, est systema annorum quatuor Aegyptiacorum, dierum* 1460.

III *Lustrum caniculare Iulianum est systema annorum Iulianorum* IIII, *dierum* MCCCCLXI.

IIII ἔτος κυνικὸν μέγα, *siue* ἐνιαυτὸς Θεοῦ; *vel lustrum maximum caniculare Aegyptiacum, est systema annorum Aegyptiacorum* MCCCCLXI, *quo internallo Thoth ciuilis redit ad Thoth Hierophanticum Iulianum, unde profectus est.*

V ἔτος κυνικὸν μέγα *Iulianum, siue lustrum maximum Caniculare Iulianum, est systema lustrorum minusculorum Iulianorum* CCCLXV, *annorum Iulianorum* MCCCCLX, *Aegyptiacorum* MCCCCLXI, *quo internallo Thoth redit ad eandem diem Iulianam.*

VI ἐμβολισμὸς ἐνδιάθετος, *hoc est intercalatio tacita, est insitio unius diei, quam singulis lustris minusculis Aegyptiacis Hierophantæ, & Sacerdotes apud se notabant, primam in prima Thoth, secundam in secunda, & sic deinceps, donec magno anno Caniculari Aegyptiaco vertente, Thoth rediret ad Thoth.*

VII εἰκοσιπενταετηρὶς σεληνιακὴ *est systema annorum Aegyptiacorum* XXV, *quo internallo Epactæ Lunares in orbem redeunt.*

VIII προήγησις σεληνιακὴ *anni Aegyptiaci est motus Lunæ in antecedentia contextus anni Aegyptiaci, unius quidem diei post* XXII εἰκοσιπενταετηρίδας, *id est annos Aegyptiacos* DL, *bidui autem post* MC *annos, siue* XLIII εἰκοσιπενταετηρίδας.

CANON PRIMVS.

Annos Iulianos in Aegyptiacos conuertere.

Si scis partiri per quatuor, quot unitates ex diuisione prodibunt, scito tot bisexta prætertiisse. Quoties bisextorum summa collegerit 365, tot annos Aegyptiacos adiunge annis Iulianis propositis. Aggregatum erunt anni omnes Aegyptiaci. Proponantur anni periodi Iulianæ completi 6316. Diuisi in quatuor dant bisexta 1579, qui sunt anni solidi Aegyptiaci quatuor, & præterea dies 119 residui. Quatuor ergo anni Aegyptiaci ex bisextis conflati, ad annos datos 6316 adiecti componunt annos Aegyptiacos completos 6320. Si nescis partiri, collige numeros congruentes millenarijs, centenarijs, denarijs, expansis, ex Tabula sexta, hoc modo:

Anni

Anni Iul. dati	Dies	Anni Aegypt.
6000	40	4
300	75	0
16	4	0
6316	119	4
4		

Anni Aegypt. 6320 119 Dies. ut supra.

CANON SECVNDVS.

Dato anno periodi Iulianæ, Thoth Aegyptiorum, Sahami Armeniorum, Pharauardin Iezdegird in diebus Iulianis designare.

Ab annis periodi Iulianæ propositis abijce numerum annorum Iulianorum proxime minorem ex Tabella nona. Cum residuo ingredere Tabulam Octauam maximi lustri Canicularis. Numerum proxime minorem nota in fronte Tabulæ, residuum in latere. Communis cella dabit Thoth, Sahami, Pharauardin in diebus Iulianis. Proposito anno currente periodi Iulianæ 6317, numerus proxime minor annorum Iulianorum in Tabella nona 5840: cui respondent anni Aegyptiaci 5844. quos seorsim serua. Abiectis igitur 5840 annis Iulianis de 6317, supersunt anni Iuliani 477. Numerus proxime minor in fronte Tabulæ maximi lustri Canicularis 476, residuus unus in latere. In communi cella occurrit Thoth in 18 Iulij, Sahami in 19 Octobris, Pharauardin in 16 eiusdem mensis.

CANON TERTIVS.

Dato anno periodi Iulianæ, scire quotus annus est a Nabonassaro, epochæ Armeniorum, epochæ Iezdegird.

Annum Iulianum propositum currentem conuerte in tempus Aegyptiacum per primum huius. Ab anno Aegyptiaco currente pro perpetua regula abijce annos Aegyptiacos 3968 pro epocha Nabonassari, 5267 pro Armeniaca, 5347 pro Persica Iezdegird. Residua sunt epochæ quæsitæ. Proponatur annus currens periodi Iulianæ 6317, qui per primum huius est 6321 Aegyptiacus. Abiectis conuenientibus differentijs, ut monuimus, relinquitur annus currens a Nabonassaro 2353, epochæ Armeniacæ 1054, epochæ Iezdegird Persicæ 974.

	6321	6321	6321.	Anni Aegypt. propositi ex
anni abijciendi	3968	5267	5347	Iulianis conuersi.
Residuum.	2353.	1054.	974.	
	Nabonaff.	Armen.	Perf. Iezdeg.	

CANON QVARTVS.

Annos Aegyptiacos datos in Iulianos conuertere.

In Tabella nona vide quot annis Aegyptiacis numerus proxime minor annorum Iulianorum superatur a numero Aegyptiaco. Proponatur annus currens Aegyptiacus 6321. Numerus proxime minor Iulianus in Tabella nona 5840 superatur a numero Aegyptiaco annis quatuor. Eos abijce a numero annorum Aegyptiacorum dato. Relinquitur annus Iulianus currens 6317.

CANON QVINTVS.

Datis annis Aegyptiacis epocharum Nabonassari, Armeniorum, Iezdegird, neomenias Thoth, Sahami, Pharauardin in diebus Iulianis designare.

Epochis datis adijce eos numeros, quos tertio Canone abieceras. Aggregatum conuerte in annos Iulianos per superiorem. Ab annis Iulianis abijce numerum Iulianum proxime minorem ex Tabella nona. Operare ut in secundo Canone. Sunto propositi epochæ Nabonassari anni 2353, Armeniorum 1054, Persarum 974. quibus adiectis ex III canone 3968, 5267, 5347, consurgunt anni Aegyptiaci currentes 6321, qui per antecedentem fiunt anni Iuliani 6317 currentes. de quibus per secundum Canonem deductis 5840, supersunt de lustro maximo Caniculari Iuliano 477. & proinde ex eodem Canone Thoth 2321 congruit diei 18 Iulij, Sahami 1054 diei 19 Octobris, Pharauardin 974 diei 16 eiusdem.

CANON

CANON SEXTVS.

Designatis neomenijs Thoth, Sahami, Pharauardin in diebus Iulianis, explorare an conveniat numerus annorum datorum.

Hoc est, ubi timetur erratum esse in numero annorum, vel Aegyptiacos annos in Iulianos convertendo, vel contra, ita fac. Habeas cyclum Solis, & per eum nota feriam dierum Iulianorum in Tabula maximi lustri Canicularis designatorum. Rursus per perpetuam regulam anno currenti Nabonassari adde tria, Armeniaco & Persico duo. Aggregatum partire per septem. Si remanet eadem feria, non peccatum est. Sin augenda epocha, aut minuenda. Hoc anno Iulianæ periodi 6317 currit cyclus Solaris XVII. proinde litera Dominicalis est G: & consequenter 18 Iulij feria IIII, 19 Octob. feria VI, 16 eiusdem feria III. Sane 3 ad 2353 adiectis, & aggregato per VII diuiso, remanet feria IIII. Proinde constat ratio. Sic 2 cum 1054, & 974 compositis, & toto in VII diuiso, remanent feriæ VI, III. Ne in his quoque fugit ratio. Quod si a primo anno Periodi Iulianæ, secundum quem modum hic est annus Aegyptiacus currens 6321, ut demonstratum, operari vis, ex perpetua regula pro Thoth adde 4, pro Sahami 5, pro Pharauardin 2. Ita erunt 6325. 6326. 6323. Iam abiectis VII de 6325, remanet feria quarta, ut antea. Itaque recte hic est annus 6321 Aegyptiacus a primo Thoth periodi Iulianæ. Reliqua duo per septem diuisa non VI, III, ut antea, sed uno minus V, II relinquunt. Vnus igitur annus addendus, ut fiat epocha a primo Sahami, & Pharauardin, 6322, non autem 6321. Caussæ huius varietatis suo loco reddentur. Annus igitur præsens 6317 Iulianus propositus est 6321 Aegyptiacus currens a Thoth, 6322 a Sahami, & Pharauardin.

CANON SEPTIMVS.

Datis annis Nabonassari, Armeniorum, & Iezdegird, diei datæ characterem designare.

Datis verbi gratia, annis 2321 a Nabonassaro, 1054 epochæ Armeniorum, 974 Iezdegirgd, volo scire quota feria est quintæ diei tam Paophi Nabonassari, quam Theri Armeniaci, & Adarpahascht Persici. Per antecedentem character Thoth est 4, Sahami 6, Pharauardin 3. Illi characteres cum regulari 6 quintæ dictorum mensium, compositi, abiectis, quoties opus est, septenarijs, dant feriam 3 quintæ Paophi, quintam quintæ Theri, secundam quintæ Adarpahascht. E regione enim quintæ Paophi in Kalendario est 6 pro Regulari. cui additus character Thoth 4 componet 10. Abiectis 7, remanet feria 3. &c.

CANON OCTAVVS.

Datis annis Nabonassari, Armeniorum, Iezdegird, annum Icosipentaeteridos eorum scire.

Nullum est negotium. A datis annis abijce omnia 1000, 100, 75, 50, 25. Quod superest, is est annus Icosipentaeteridos. Si nihil superest, is est annus ultimus, siue XXV Icosipentaeteridos. Vt propositis annis Nabonassari 2353, perspicuum est 2000, 300, 50 abijcienda esse. & remanet 3 annus Icosipentaeteridos Nabonassari. Sic de 1054 Armeniorum 1000, & 50 abiectis, remanet annus quartus. de 974 Persarum deductis 900, 50, superest annus 24. Si nescis tam puerili methodo uti, abijce ab annis datis numerum proxime minorem de Tabula septima. Residuum, ut antea, erit annus currens Icosipentaeteridos.

CANON NONVS.

Datis annis Nabonassari, Armeniorum, Iezdegird, epactam æquabilem scire.

Cum anno Icosipentaeteridos proximo Canone inuestigato ingredere Tabulam IIII. In fronte Tabulæ quære numerum proxime minorem, quam sint anni propositi, a latere autem annum Icosipentaeteridos. In communi cella occurrit Epacta. Esto datus annus Nabonassari 2353, Armeniorum 1054, Persarum 974. Numerus proxime minor in fronte Tabulæ 2175, cum anno Icosipentaeteridos 3. a latere in communi cella dat * Epactam Nabonassari in dicto anno 2353. Rursus numerus proxime minor in fronte 550, cum laterali 4, dat in communi cella epactam 4 anni Armeniaci 1054. Denique idem numerus cum 24 anno Icosipentaeteridos in communi cella dat unitatem pro epacta anni Persici 974. Hæ epactæ per totum annum locum nouilunij, aut vicinum nouilunio ostendunt.

CANON DECIMVS.

Datis annis Nabonassari, Armeniorum, Iezdegird, præcessionem Lunarem deprehendere.

Ex Tabula secunda decerpe numeros excessus anni Aegyptiaci annis datis congruentes. Sunto propositi

propositi ijdem anni 2353, 1054, 974. Congruentes dico numeris, nimirum absolutis, millenarijs, centenarijs, 75, 50, & 25 absolutis. Nam qui sunt infra 25, negliguntur.

Nabon.	*Dies*	*Hor.*	
2250	4	4	270
100	0	4	492
2350	4	8	762

Armen.	*D.*	*H.*	
1000	1	20	600
50	0	2	246
1050	1	22	846

Pers.	*D.*	*H.*	
750	1	9	450
200	0	8	984
950	1	18	354

Colliguntur excessus Solis, siue προηγήσεως σεληνιακῆς, in annis Nabonassari dies absoluti 4, cum horis 8, 762. in annis Armeniorum dies 1. hor. 22, 846. in annis Iezdegird dies 1, hor. 18, 354. Quare Epacta 26, quæ anno tertio Nabonassari notabat nouilunium in quarta Thoth, nunc inutilis est, quia Luna progressum fecit in antecedentia dierum quatuor solidorum, & plusquam horarum octo. Ergo hoc anno 2353 nouilunium illud est extra fines Thoth, & ascensum fecit in ultimam Epagomenon. Eodem modo Epacta 3, quæ nouilunium indicabat 27 Sahami anno quarto Armeniaco, peccat μετεμπτώσει, quia Luna fere biduum in antecedentia transitum fecit. Idem de Persica epacta dicas.

CANON VNDECIMVS.

Datis annis Nabonassari, Armeniorum, Iezdegird, characterem nouilunij Thoth, Sahami, & Pharauardin inuenire.

Ex Tabula secunda accipe characteres nouiluniorum congruentes ijsdem numeris annorum, quibus in proximo Canone congruentes excessus anni Aegyptiaci inuenisti. Aggregatum compone cum charactere anni currentis Icosaeteridos.

2250	5	19	810
100	1	19	588
2350	7	15	318
Ann. 3 Icosipentaet.	2	6	132
Nouilunium Thoth	2	21	450

1000	4	3	480
50	7	21	834
1050	5	1	234
Anni 4 Icos.	3	23	148
Nouilunium Sahami	2	0	382

750	6	14	630
220	3	15	96
970	3	5	726
Ann. 24. Icosip.	5	18	736
Nouilun. Pharauardin	2	0	382

Habemus ergo nouilunium 2353 Nabonassari 2. 21. 450. hoc est feriam tertiam (Nam numerus horarum est maior, quam 17. 1079) Item nouilunium Sahami, & Pharauardin, feriam secundam.

CANON DVODECIMVS.

Datis annis Nabonassari, Armeniorum, Iezdegird, epactam æquare.

Dentur anni, qui supra. Per Canonem nonum epacta Nabonassari est ✱. hoc est in 30 die Thoth. Præterea anno tertio Nabonassari epacta erat in IIII die Thoth, & ascendit extra neomeniam Thoth, ad ultimam Epagomenon per Canonem decimum. Experiamur. Per Canonem proximum nouilunium deprehensum est 2. 21. 450, feria tertia. Anno præterito 2352, character anni erat feria 3. quæ ad characterem ultimæ τῶν ἐπαγομένων addita, abiectis 7, erit feria itidem tertia. Ergo nouilunium 2. 21. 450 congruit τῇ πέμπτῃ τῶν ἐπαγομένων, quæ est neomenia Ab Iudaici 5364. Proinde non pertinet ad Thoth. Quare character mensis unius 1. 12. 793 additus ad nouilunium Ab 2. 21. 450. componet nouilunium Elul 4. 10. 163, feria quarta, in XXIX Thoth. Recte igitur Epacta æquabilis a ε̅ τῶν ἐπαγομένων, ad XXX Thoth translata, & ✱ in Tabula notata, sed castigata, & pro ✱ erit 1. Iam nouilunium Casleu 2. 0. 382 feria secunda congruit diei XXV Sahami, ubi epacta quinta, quæ in Tabula erat quarta reperta. Idem nouilunium congruit vicesimæ octauæ Pharauardin, ubi epacta 2, non 1, ut in Tabula. Ergo in datis annis epactæ æquabiles sunt Nabonassari ✱ Armeniorum 4, Persarum 1, castigatæ Nabonassari 1, Armeniorum 5, Persarum 2. Eæ per totum anni contextum veram neomeniam ciuilem indicant.

CANON TERTIVSDECIMVS.

Datæ diei mensis in annis Nabonassari, Armeniorum, & Iezdegird tempus Iulianum assignare.

Detur, verbi gratia, XVII Aratz mensis quarti Armeniorum, feria septima, anno eorum 1054, cuius initium, ut demonstratum est, incidit in XIX Octobris Iuliani hoc anno Christi

bisextili 1604. Volo scire cui diei Iulianæ data dies Armeniaca congruit. Vide quota est anni: nempe quota est a neomenia Sahami. Adi Tabulam quintam huius. Quia data dies est mensis quarti, & in dicta Tabula tres menses præteriti sunt, dies 90 collectæ, adiectis 17 de mense quarto Aratz, aggregatum erit dies 107 a neomenia Sahami. Rursus vide quot dies sunt a Kal. Ianuarij, ad xix Octobris, unde initium fecit annus datus Armeniacus 1054 in hoc anno Christi bisextili 1604. In eadem Tabula colliguntur anni bisextilis a Kal. Ian. ad finem Septembris, dies 274. Adiectis diebus præteritis 18 Octobris, consurgunt dies 292 a Kal. Ianuarij, ad neomeniam Sahami. Quibus accedant 107 dies illi Armeniaci. Consurgunt dies 399 a Kal. Ianuarij anni bisextilis 1604, ad diem Armeniacam. Quia numerus excedit modum anni bisextilis, qui est dierum 366, deductis illis, remanent dies 33, a Kal. Ianuarij anni 1605. quæ est secunda Februarij, feria septima, litera dominicali F, cyclo Solis xviii. Sic operare in annis Iezdegird, & Nabonassari.

CAPVT TERTIVMDECIMVM.

KALENDARIVM IVLIANVM ACTIACVM DIOCLETIANEVM, ET GELALAEVM.

I

ΘΩΘ Θεῶν Σεβαστῶν.
TVTI. Elkupti.
MASCARAM Aethiopum.
GORPIAEOS Gazensium.

I
PHARAVARDIN Gelali.

Dies Mensis		Regulares Augustorum	Regulares Aethiop.	Numerus Aureus	Epactæ	
1	29 Aug.	7	3		29	14 Mar.
2	30	1	4	VIII	28	15
3	31	2	5		27	16
4	Ka. Sep.	3	6	XVI	26	17
5	2	4	7	V	25	18
6	3	5	1		24	19
7	4	6	2	XIII	23	20
8	5	7	3	II	22	21
9	6	1	4		21	22
10	7	2	5	X	20	23
11	8	3	6		19	24
12	9	4	7	XVIII	18	25
13	10	5	1	VII	17	26
14	11	6	2		16	27
15	12	7	3	XV	15	28
16	13	1	4	IIII	14	29
17	14	2	5		13	30
18	15	3	6	XII	12	31
19	16	4	7	I	11	1 Apr.
20	17	5	1		10	2
21	18	6	2	IX	9	3
22	19	7	3		8	4
23	20	1	4	XVII	7	5
24	21	2	5	VI	6	6
25	22	3	6		5	7
26	23	4	7	XIIII	4	8
27	24	5	1	III	3	9
28	25	6	2		2	10
29	26	7	3	XI	1	11
30	27	1	4	XIX	*	12

II

ΠΑΩΦΙ Θεῶν Σεβαστῶν.
PAPA Elkupti.
TIKMITH Aethiopum.
HYPERBERETAEOS Gazensiũ.

II
ADARPAHASCHT Gelali.

Dies mensis		Regulares Augustorum	Regulares Aethiop.	Numerus Aureus	Epactæ	
1	28 Sept.	2	5		29	13 Apr.
2	29	3	6	VIII	28	14
3	30	4	7		27	15
4	1 Oct.	5	1	XVI	26	16
5	2	6	2	V	25	17
6	3	7	3		24	18
7	4	1	4	XIII	23	19
8	5	2	5	II	22	20
9	6	3	6		21	21
10	7	4	7	X	20	22
11	8	5	1		19	23
12	9	6	2	XVIII	18	24
13	10	7	3	VII	17	25
14	11	1	4		16	26
15	12	2	5	XV	15	27
16	13	3	6	IIII	14	28
17	14	4	7		13	29
18	15	5	1	XII	12	30
19	16	6	2	I	11	1 Mai
20	17	7	3		10	2
21	18	1	4	IX	9	3
22	19	2	5		8	4
23	20	3	6	XVII	7	5
24	21	4	7	VI	6	6
25	22	5	1		5	7
26	23	6	2	XIIII	4	8
27	24	7	3	III	3	9
28	25	1	4		2	10
29	26	2	5	XI	1	11
30	27	3	6	XIX	29*	12

III

ΑΘΥΡ Θεῶν Σεβαστῶν.
HATHVR Elkupti.
HADAR Aethiopum.
DIOS Gazensium.

III

CHARDAD
Gelali.

Dies mensis.		Regulares Augustorum.	Regulares Aethiop.	Numerus Aureus.	Epactæ.	
1	28 Oct.	4	7	VIII	28	13 Maii
2	29	5	1		27	1[illegible]
3	30	6	2	XVI	26	15
4	31	7	3	V	25	16
5	1 Nou.	1	4		24	17
6	2	2	5	XIII	23	18
7	3	3	6	II	22	19
8	4	4	7		21	20
9	5	5	1	X	20	21
10	6	6	2		19	22
11	7	7	3	XVIII	18	23
12	8	1	4	VII	17	24
13	9	2	5		16	25
14	10	3	6	XV	15	26
15	11	4	7	IIII	14	27
16	12	5	1		13	28
17	13	6	2	XII	12	29
18	14	7	3	I	11	30
19	15	1	4		10	31
20	16	2	5	IX	9	1 Iun.
21	17	3	6		8	2
22	18	4	7	XVII	7	3
23	19	5	1	VI	6	4
24	20	6	2		5	5
25	21	7	3	XIIII	4	6
26	22	1	4	III	3	7
27	33	2	5		2	8
28	24	3	6	XI	1	9
29	25	4	7	XIX	*	10
30	26	5	1		29	11

IIII

ΧΟΙΑΚ Θεῶν Σεβαστῶν.
CHIAK Elkupti.
TACHSCHAS Aethiopum.
APELLAEOS Gazensium.

IIII

THIR
Gelali.

Dies mensis.		Regulares Augustorum.	Regulares Aethiop.	Numerus Aureus.	Epactæ.	
1	27 Nou.	6	2	VIII	28	12 Iunj
2	28	7	3		27	13
3	29	1	4	XVI	26	14
4	30	2	5	V	25	15
5	1 Dec.	3	6		24	16
6	2	4	7	XIII	23	17
7	3	5	1	II	22	18
8	4	6	2		21	19
9	5	7	3	X	20	20
10	6	1	4		19	21
11	7	2	5	XVIII	18	22
12	8	3	6	VII	17	23
13	9	4	7		16	24
14	10	5	1	XV	15	25
15	11	6	2	IIII	14	26
16	12	7	3		13	27
17	13	1	4	XII	12	28
18	14	2	5	I	11	29
19	15	3	6		10	30
20	16	4	7	IX	9	1 Iulj
21	17	5	1		8	2
22	18	6	2	XVII	7	3
23	19	7	3	VI	6	4
24	20	1	4		5	5
25	21	2	5	XIIII	4	6
26	22	3	6	III	3	7
27	23	4	7		2	8
28	24	5	1	XI	1	9
29	25	6	2	XIX	29*	10
30	26	7	3	VIII	28	11

V V

ΤΥΒΙ Θεῶν Σεβαστῶν. MARDAD
TVBA Elkupti. Gelali.
TIR Aethiopum.
AVDYNAEOS Gazensium.

Dies mensis.		Regulares Augustorum.	Regulares Aethiop.	Numerus Aureus.	Epactæ.	
1	27 Dec.	1	4		27	12 Iulij
2	28	2	5	XVI	26	13
3	29	3	6	V	25	14
4	30	4	7		24	15
5	31	5	1	XIII	23	16
6	1 Ian.	6	2	II	22	17
7	2	7	3		21	18
8	3	1	4	X	20	19
9	4	2	5		19	20
10	5	3	6	XVIII	18	21
11	6	4	7	VII	17	22
12	7	5	1		16	23
13	8	6	2	XV	15	24
14	9	7	3	IIII	14	25
15	10	1	4		13	26
16	11	2	5	XII	12	27
17	12	3	6	I	11	28
18	13	4	7		10	29
19	14	5	1	IX	9	30
20	15	6	2		8	31
21	16	7	3	XVII	7	1 Aug.
22	17	1	4	VI	6	2
23	18	2	5		5	3
24	19	3	6	XIIII	4	4
25	20	4	7	III	3	5
26	21	5	1		2	6
27	22	6	2	XI	1	7
28	33	7	3	XIX	*	8
29	24	1	4		29	9
30	25	2	5	VIII	28	10

VI VI

ΜΕΧΕΙΡ Θεῶν Σεβαστῶν.
AMSCHIR Elkupti. SCHEHERIZ
IACHATHITH Aethiopum. Gelali.
PERITIOS Gazensium.

Dies mensis.		Regulares Augustorum.	Regulares Aethiop.	Numerus Aureus.	Epactæ.	
1	26 Ian.	3	6		27	11 Aug.
2	27	4	7	XVI	26	12
3	28	5	1	V	25	13
4	29	6	2		24	14
5	30	7	3	XIII	23	15
6	31	1	4	II	22	16
7	1 Feb.	2	5		21	17
8	2	3	6	X	20	18
9	3	4	7		19	19
10	4	5	1	XVIII	18	20
11	5	6	2	VII	17	21
12	6	7	3		16	22
13	7	1	4	XV	15	23
14	8	2	5	IIII	14	24
15	9	3	6		13	25
16	10	4	7	XII	12	26
17	11	5	1	I	11	27
18	12	6	2		10	28
19	13	7	3	IX	9	29
20	14	1	4		8	30
21	15	2	5	XVII	7	31
22	16	3	6	VI	6	1 Sep.
23	17	4	7		5	2
24	18	5	1	XIIII	4	3
25	19	6	2	III	3	4
26	20	7	3		2	5
27	21	1	4	XI	1	6
28	22	2	5	XIX	29*	7
29	23	3	6		28	8
30	24	4	7	VIII	27	9

VII

ΦΑΜΕΝΩΘ Θεῶν Σεβαστῶν.
PARMAHATH Elkupti.
MAGABITH Aethiopum.
DYSTROS Gazensium.

VII

MEHAR
Gelali.

Dies mensis.		Regulares Augustorum.	Regulares Aethiop.	Numerus Aureus.	Epactæ.	
1	25 Feb.	5	1	XVI	26	10 Sept.
2	26	6	2	V	25	11
3	27	7	3	•	24	12
4	28	1	4	XIII	23	13
5	1 Mar.	2	5	II	22	14
6	2	3	6		21	15
7	3	4	7		20	16
8	4	5	1	X	19	17
9	5	6	2	XVIII	18	18
10	6	7	3	VII	17	19
11	7	1	4		16	20
12	8	2	5	XV	15	21
13	9	3	6	IIII	14	22
14	10	4	7		13	23
15	11	5	1	XII	12	24
16	12	6	2	I	11	25
17	13	7	3		10	26
18	14	1	4	IX	9	27
19	15	2	5		8	28
20	16	3	6	XVII	7	29
21	17	4	7	VI	6	30
22	18	5	1		5	1 Oct.
23	19	6	2	XIIII	4	2
24	20	7	3	III	3	3
25	21	1	4		2	4
26	22	2	5	XI	1	5
27	33	3	6	XIX	*	6
28	24	4	7		29	7
29	25	5	1	VIII	28	8
30	26	6	2		27	9

VIII

ΦΑΡΜΟΥΘΙ Θεῶν Σεβαστῶν.
PARMVDA Elkupti.
MIAZIA Aethiopum.
XANTHICOS Gazensium.

VIII

ABAN
Gelali.

Dies mensis.		Regulares Augustorum.	Regulares Aethiop.	Numerus Aureus.	Epactæ.	
1	27 Mar.	7	3	XVI	26	10 Oct.
2	28	1	4	V	25	11
3	29	2	5		24	12
4	30	3	6	XIII	23	13
5	31	4	7	II	22	14
6	1 Apr.	5	1		21	15
7	2	6	2	X	20	16
8	3	7	3		19	17
9	4	1	4	XVIII	18	18
10	5	2	5	VII	17	19
11	6	3	6		16	20
12	7	4	7	XV	15	21
13	8	5	1	IIII	14	22
14	9	6	2		13	23
15	10	7	3	XII	12	24
16	11	1	4	I	11	25
17	12	2	5		10	26
18	13	3	6	IX	9	27
19	14	4	7		8	28
20	15	5	1	XVII	7	29
21	16	6	2	VI	6	30
22	17	7	3		5	31
23	18	1	4	XIIII	4	1 Nou.
24	19	2	5	III	3	2
25	20	3	6		2	3
26	21	4	7	XI	1	4
27	22	5	1	XIX	29*	5
28	23	6	2	VIII	28	6
29	24	7	3		27	7
30	25	1	4	XVI	26	8

IX IX

ΠΑΧΩΝ Θεῶν Σεβαστῶν. ADAR
PASCHNES Elkupti. Gelali.
GINBOTH Aethiopum.
ARTEMISIOS Gazensium.

Dies mensis.		Regulares Augustorum.	Regulares Aethiop.	Numerus Aureus.	Epactæ.	
1	26 Apr.	2	5	V	25	9 Nou.
2	27	3	6		24	10
3	28	4	7	XIII	23	11
4	29	5	1	II	22	12
5	30	6	2		21	13
6	1 Mai	7	3	X	20	14
7	2	1	4		19	15
8	3	2	5	XVIII	18	16
9	4	3	6	VII	17	17
10	5	4	7		16	18
11	6	5	1	XV	15	19
12	7	6	2	IIII	14	20
13	8	7	3		13	21
14	9	1	4	XII	12	22
15	10	2	5	I	11	23
16	11	3	6		10	24
17	12	4	7	IX	9	25
18	13	5	1		8	26
19	14	6	2	XVII	7	27
20	15	7	3	VI	6	28
21	16	1	4		5	29
22	17	2	5	XIIII	4	30
23	18	3	6	III	3	1 Dec.
24	19	4	7		2	2
25	20	5	1	XI	1	3
26	21	6	2	XIX	*	4
27	22	7	3		29	5
28	33	1	4	VIII	28	6
29	24	2	5		27	7
30	25	3	6	XVI	26	8

X X

ΠΑΥΝΙ Θεῶν Σεβαστῶν.
PEVNA Elkupti. DI Gelali.
SENE Aethiopum.
DAESIOS Gazensium.

Dies mensis.		Regulares Augustorum.	Regulares Aethiop.	Numerus Aureus.	Epactæ.	
1	26 Mai.	4	7	V	25	9 Dec.
2	27	5	1		24	10
3	28	6	2	XIII	23	11
4	29	7	3	II	22	12
5	30	1	4		21	13
6	31	2	5	X	20	14
7	1 Iun.	3	6		19	15
8	2	4	7	XVIII	18	16
9	3	5	1	VII	17	17
10	4	6	2		16	18
11	5	7	3	XV	15	19
12	6	1	4	IIII	14	20
13	7	2	5		13	21
14	8	3	6	XII	12	22
15	9	4	7	I	11	23
16	10	5	1		10	24
17	11	6	2	IX	9	25
18	12	7	3		8	26
19	13	1	4	XVII	7	27
20	14	2	5	VI	6	28
21	15	3	6		5	29
22	16	4	7	XIIII	4	30
23	17	5	1	III	3	31
24	18	6	2		2	1 Ian.
25	19	7	3	XI	1	2
26	20	1	4	XIX	29*	3
27	21	2	5	VIII	28	4
28	22	3	6		27	5
29	23	4	7	XVI	26	6
30	24	5	1	V	25	7

XI — ΕΠΙΦΙ Θεῶν Σεβαςῶν. — XI BEHEMEN Gelali.

ABIB Elkupti.
HAMLE Aethiopum.
PANEMOS Gazensium.

Dies mensis.		Regulares Augustorum.	Regulares Aethiop.	Numerus Aureus.	Epactæ.	
1	25 Iunj	6	2		24	8 Ian.
2	26	7	3	XIII	23	9
3	27	1	4	II	22	10
4	28	2	5		21	11
5	29	3	6	X	20	12
6	30	4	7		19	13
7	1 Iulj	5	1	XVIII	18	14
8	2	6	2	VII	17	15
9	3	7	3		16	16
10	4	1	4	XV	15	17
11	5	2	5	IIII	14	18
12	6	3	6		13	19
13	7	4	7	XII	12	20
14	8	5	1	I	11	21
15	9	6	2		10	22
16	10	7	3	IX	9	23
17	11	1	4		8	24
18	12	2	5	XVII	7	25
19	13	3	6	VI	6	26
20	14	4	7		5	27
21	15	5	1	XIIII	4	28
22	16	6	2	III	3	29
23	17	7	3		2	30
24	18	1	4	XI	1	31
25	19	2	5	XIX	*	1 Feb.
26	20	3	6		29	2
27	21	4	7	VIII	28	3
28	22	5	1		27	4
29	23	6	2	XVI	26	5
30	24	7	3	V	25	6

XII — ΜΕΣΟΡΙ Θεῶν Σεβαςῶν. — XII ASPHANDAR Gelali.

MVSRE Elkupti.
NAHASE Aethiopum.
LOOS Gazensium.

Dies mensis.		Regulares Augustorum.	Regulares Aethiop.	Numerus Aureus.	Epactæ.	
1	25 Iulj	1	4		24	7 Feb.
2	26	2	5	XIII	23	8
3	27	3	6	II	22	9
4	28	4	7		21	10
5	29	5	1	X	20	11
6	30	6	2		19	12
7	31	7	3	XVIII	18	13
8	1 Aug.	1	4	VII	17	14
9	2	2	5		16	15
10	3	3	6	XV	15	16
11	4	4	7	IIII	14	17
12	5	5	1		13	18
13	6	6	2	XII	12	19
14	7	7	3	I	11	20
15	8	1	4		10	21
16	9	2	5	IX	9	22
17	10	3	6		8	23
18	11	4	7	XVII	7	0
19	12	5	1	VI	6	24
20	13	6	2		5	25
21	14	7	3	XIIII	4	26
22	15	1	4	III	3	27
23	16	2	5		2	28
24	17	3	6	XI	1	1 Mar.
25	18	4	7	XIX	29*	2
26	19	5	1	VIII	28	3
27	20	6	2		27	4
28	21	7	3	XVI	26	5
29	22	1	4	V	25	6
30	23	2	5		24	7

ΕΠΑΓΟΜΕΝΑΙ Θεῶν Σεβαςῶν. — WAHAK Gelali.

Musterakath Elkupti.
PAGOMEN Aethiopum.

Dies.		Regular. August.	Regular. Aethiop.		Epactæ.	
1	24 Aug.	3	6	XIII	23	8 Mar
2	25	4	7	II	22	9
3	26	5	1		21	10
4	27	6	2	X	20	11
5	28	7	3		19	12
	DIES INTERCALARIS.					

TABVLA PRIMA MAGNI CYCLI SOLARIS SVLTANICI.

	0	27	54	81	108	135	162	189	216	243	270	297	324	351	378	405	432	459	486	513	540	567	594	621
1	5	3	2	7	6	4	3	1	7	6	4	3	1	7	5	4	2	1	6	5	4	2	1	6
2	6	4	3	2	7	6	4	3	1	7	5	4	2	1	7	5	4	2	1	6	5	3	2	7
3	7	6	4	3	1	7	5	4	2	1	7	5	4	2	1	6	5	3	2	7	6	5	3	2
4	1	7	5	4	3	1	7	5	4	2	1	6	5	3	2	1	6	5	3	2	7	6	4	3
5	3	1	7	5	4	2	3	6	5	4	2	1	6	5	3	2	7	6	4	3	1	7	6	4
6	4	2	1	7	5	4	2	1	6	5	3	2	7	6	4	3	2	7	6	4	5	1	7	5
7	5	4	2	1	6	5	3	2	7	6	5	3	2	7	6	4	3	2	7	5	4	2	1	7
8	6	5	3	2	1	6	5	3	2	7	6	4	3	1	7	5	4	3	1	7	5	4	2	1
9	1	6	5	3	2	7	6	4	3	1	7	6	4	3	1	7	5	4	2	1	6	5	4	2
10	2	7	6	4	3	2	7	6	4	3	1	7	5	4	2	1	7	5	4	2	1	6	5	3
11	3	2	7	6	4	3	1	7	5	4	3	1	7	5	4	2	1	6	5	3	2	7	6	5
12	4	3	1	7	6	4	3	1	7	5	4	2	1	6	5	3	2	1	6	5	3	2	7	6
13	6	4	3	1	7	5	4	2	1	6	5	4	2	1	6	5	3	2	7	6	4	3	1	7
14	7	5	4	2	1	7	5	4	2	1	6	5	3	2	7	6	4	3	2	7	6	4	3	1
15	1	7	5	4	2	1	6	5	3	2	7	6	5	3	2	7	6	4	3	1	7	5	4	2
16	2	1	6	5	4	2	1	6	5	3	2	7	6	4	3	1	7	6	4	3	1	6	5	4
17	4	2	1	6	5	3	2	7	6	4	3	2	7	6	4	3	1	7	5	4	2	1	6	5
18	5	3	2	7	6	5	3	2	7	6	4	3	1	7	5	4	2	1	7	5	4	2	1	7
19	6	5	3	2	7	6	4	3	1	7	5	4	2	1	7	5	4	2	1	6	5	3	2	7
20	7	6	4	3	1	7	5	4	3	1	7	5	4	2	1	6	5	3	2	1	6	5	3	2
21	2	7	6	4	3	1	7	5	4	2	1	6	5	4	2	1	6	5	3	2	7	6	4	3
22	3	1	7	5	4	2	1	7	5	4	2	1	6	5	3	2	7	6	5	3	2	7	6	4
23	4	3	1	7	5	4	2	1	6	5	3	2	7	6	5	3	2	7	6	4	3	1	7	5
24	5	4	2	1	6	5	3	2	1	6	5	3	2	7	6	4	3	1	7	6	4	3	1	7
25	6	5	4	2	1	6	5	3	2	7	6	4	3	2	7	6	4	3	1	7	5	4	2	1
26	1	6	5	3	2	7	6	5	3	2	7	6	4	3	1	7	5	4	3	1	7	5	4	2
27	2	1	6	5	3	2	7	6	4	3	1	7	5	4	3	1	7	5	4	2	1	6	5	3

TABVLA SECVNDA PERIODORVM.

Periodi collectæ.	Dies ἐπαγόμ.	Periodi collectæ.	Dies ἐπαγόμ.
648	5	5184	40
1296	10	5832	45
1944	15	6480	50
2592	20	7128	55
3240	25	7776	60
3888	30	8424	65
4536	35	9072	70

TABVLA TERTIA

CHARACTERISMI

Annorum Solis expanſorum Sultanicorum.

Anni expãſi	*Character annorum expanſorum.* Fer.	Hor.	Scru.	Προήγησις χρονική. D.	Hor.	Scru.
1	1	5	880	0	0	200
2	2	11	680	0	0	400
3	3	17	480	0	0	600
4	4	23	280	0	0	800
5	6	5	80	0	0	1000
6	7	10	960	0	1	120
7	1	16	760	0	1	320
8	2	22	560	0	1	520
9	4	4	360	0	1	720
10	5	10	160	0	1	920
11	6	15	1040	0	2	40
12	7	21	840	0	2	240
13	2	3	640	0	2	440
14	3	9	440	0	2	640
15	4	15	240	0	2	840
16	5	21	40	0	2	1040
17	7	2	910	0	3	160
18	1	8	720	0	3	360
19	2	14	520	0	3	560
20	3	20	320	0	3	760
21	5	2	120	0	3	960
22	6	7	1000	0	4	80
23	7	13	800	0	4	280
24	1	19	600	0	4	480
25	3	1	400	0	4	680
26	4	7	200	0	4	880
27	5	13	0	0	5	0

TABVLA QVARTA

CHARACTERISMI

Periodi Solaris Sultanicæ.

Anni collec.	Fe.	Hor.	Προήγησις χρονική. D.	Hor.
27	5	13	0	5
54	4	2	0	10
81	2	15	0	15
108	1	4	0	20
135	6	17	1	1
162	5	6	1	6
189	3	19	1	11
216	2	18	1	16
243	7	21	1	21
270	6	10	2	2
297	4	23	2	7
324	3	12	2	12
351	2	1	2	17
378	7	14	2	22
405	6	3	3	3
432	4	16	3	8
459	3	5	3	13
486	1	18	3	18
513	7	7	3	23
540	5	20	4	4
567	4	9	4	9
594	2	22	4	14
621	1	11	4	19
648	7	0	5	0

TABVLA QVINTA

CHARACTERISMI

Enneadecaeterides Lunaris Sultanicæ.

ἐννεαδεκαετηρὶς ὑπολείψεως σεληνιακῆς.

Linea annor.	D.	H.	Scru.
1	10	21	4
2	21	18	8
3	2	2	299
4	13	23	303
5	24	20	307
6	6	4	598
7	17	1	602
8	27	22	606
9	9	6	897
10	20	3	901
11	1	12	112
12	12	9	16
13	23	6	120
14	4	14	411
15	15	11	415
16	26	8	419
17	7	16	710
18	18	13	714
19	29	10	718

Nouilunium Ijar
5. 14. 1009.
a merid. IIII Apr.
anni Chriſti 1079.
XXI Pharauardin.

TABVLA SEXTA

CHARACTERISMI

Enneadecaeter. collect. Sultanicarum.

Enneadecaeterides collectæ.

collec. Cycli	D.	H.	Scru.
1	6	2	75
2	0	4	150
3	0	6	225
4	0	8	300
5	0	10	375
6	0	12	450
7	0	14	525
8	0	16	600
9	0	18	675
10	0	20	750
20	1	17	420
30	2	14	90
40	3	10	840
50	4	7	510
60	5	4	180
70	6	0	930
80	6	21	600
90	7	18	270
100	8	14	1020
200	17	5	960
300	25	20	900
400	34	11	840

℞ Gelali 5. 2. 158. in Perſide ab æquinoctio verno.
Vera Epocha Neuruz, ſiue æquinoctij Sultanici. 5.14. 652, Alexandriæ, a meridie XIIII Martij anni Dionyſiani 1079.

TABVLA

TABVLA SEPTIMA ENNEADECAETERIDOS SOLARIS ET LVNARIS SVLTANICÆ.

Lin. Enneadecaeter.	Numer. Aureus	PARS SOLARIS. Feria	Horæ	Scrup.	Præcessio æquinoct. Horæ	Scrup.	Neom. Pharauardin.	PARS LVNARIS. Feria	Horæ	Scrup.	Nouilu. Pharauardin.	Epactæ.	Menses Iudaici.	
1	16	5	2	158	0	200	14 Mar	5	14	1009	4 April.	8	Ijar.	
2	17	6	7	1038	0	400	13 Mar	2	23	805	24 Mar.	18	Nisan.	Emb.
3	18	7	13	838	0	600	13 Mar	1	21	314	11 Apr.	*	Ijar.	
4	19	1	19	638	0	800	13 Mar	6	6	110	1 Apr.	10	Ijar.	
5	1	3	1	438	0	1000	14 Mar	3	14	98[illegible]	21 Mar.	22	Nisan.	Emb.
6	2	4	7	238	1	120	13 Mar	2	12	495	8 Apr.	3	Ijar.	
7	3	5	13	38	1	320	13 Mar	6	21	291	28 Mar.	14	Nisan.	
8	4	6	18	918	1	520	13 Mar	4	6	87	17 Mar.	25	Nisan.	Emb.
9	5	1	0	718	1	720	14 Mar	3	3	676	4 Apr.	6	Ijar.	
10	6	2	6	518	1	920	13 Mar	7	12	472	25 Mar.	17	Nisan.	
11	7	3	12	318	2	40	13 Mar	4	21	268	14 Mar.	28	Nisan.	Emb.
12	8	4	18	118	2	240	13 Mar	3	18	857	2 Apr.	9	Ijar.	
13	9	5	23	998	2	440	13 Mar	1	3	653	23 Mar.	20	Nisan.	Emb.
14	10	7	5	798	2	640	13 Mar	7	1	162	10 Apr.	1	Ijar.	
15	11	1	11	598	2	840	13 Mar	4	9	1038	30 Mar.	12	Nisan.	
16	12	2	17	398	2	1040	13 Mar	1	18	834	19 Mar.	23	Nisan.	Emb.
17	13	3	23	198	3	160	13 Mar	7	16	343	7 Apr.	4	Ijar.	
18	14	5	4	1078	3	360	13 Mar	5	1	139	27 Mar.	15	Nisan.	
19	15	6	10	878	3	560	13 Mar	2	9	1015	16 Mar.	26	Ijar.	Emb.

TABVLA OCTAVA ENNEADECAETERIDON SOLARIVM ET LVNARIVM SVLTANICARVM COLLECTARVM.

Enneadecaeterid. collectæ.	PARS SOLARIS. Feria.	Hor.	Scrup.	Dies	Hor.	Scrup.	PARS LVNARIS. Feria	Hor.	Scrup.	Dies	Hor.	Scrup.	Lin. Enneadecaeter.
19	2	14	520	0	3	560	2	16	595	0	2	75	1
38	5	4	1040	0	7	40	5	9	110	0	4	150	2
57	7	19	480	0	10	600	1	1	705	0	6	225	3
76	3	9	1000	0	14	80	3	18	220	0	8	300	4
95	6	0	440	0	17	640	6	10	815	0	10	375	5
114	1	14	960	0	21	120	2	3	330	0	12	450	6
133	4	5	400	1	0	680	4	19	925	0	14	525	7
152	6	19	920	1	4	160	7	12	440	0	16	600	8
171	2	10	360	1	7	720	3	4	1035	0	18	675	9
190	5	0	880	1	11	200	5	21	550	0	20	750	10
380	3	1	680	2	22	400	4	19	20	1	17	420	20
570	1	2	480	4	9	600	3	16	570	2	14	90	30
760	6	3	280	5	20	880	2	14	40	3	10	840	40
950	4	4	80	7	7	1000	1	11	590	4	7	510	50
1140	2	4	960	8	19	120	7	9	60	5	4	180	60
1330	7	5	760	10	6	320	6	6	610	6	0	930	70
1520	5	6	560	11	17	520	5	4	80	6	21	600	80
1710	3	7	360	13	4	720	4	1	630	7	18	270	90
1900	1	8	160	14	15	920	2	23	100	8	14	1020	100
3800	2	16	320	29	7	760	5	22	200	17	5	960	200
5700	4	0	480	43	23	600	1	21	300	25	20	900	300
7600	5	8	640	58	15	440	4	20	400	34	11	840	400

TABVLA NONA.

CYCLVS PLINTHII.

Linea cycli.	ΘΕΟΙ ΣΕΒΑΣΤΟΙ.	Plinthion Augustor.	EVANGELISTAE.	Plinthion annor. Gratiæ.
1	Σῶθις	1	Matthæus	3
2	Ισις	2	Marcus	4
3	Οσιρις	3	Lucas	5
4	Ωρος	5	Iohannes	7
5	Σῶθις	6	Matthæus	1
6	Ισις	7	Marcus	2
7	Οσιρις	1	Lucas	3
8	Ωρος	3	Iohannes	5
9	Σῶθις	4	Matthæus	6
10	Ισις	5	Marcus	7
11	Οσιρις	6	Lucas	1
12	Ωρος	1	Iohannes	3
13	Σῶθις	2	Matthæus	4
14	Ισις	3	Marcus	5
15	Οσιρις	4	Lucas	6
16	Ωρος	6	Iohannes	1
17	Σῶθις	7	Matthæus	2
18	Ισις	1	Marcus	3
19	Οσιρις	2	Lucas	4
20	Ωρος	4	Iohannes	6
21	Σῶθις	5	Matthæus	7
22	Ισις	6	Marcus	1
23	Οσιρις	7	Lucas	2
24	Ωρος	2	Iohannes	4
25	Σῶθις	3	Matthæus	5
26	Ισις	4	Marcus	6
27	Οσιρις	5	Lucas	7
28	Ωρος	7	Iohannes	2

TABVLA DECIMA.

Numerus Aureus.	Cyclus Aethiop.	Epactæ.	Matquæ.
1	2	11	19
2	3	22	8
3	4	3	27
4	5	14	16
5	6	25	5
6	7	6	24
7	8	17	13
8	9	28	2
9	10	9	21
10	11	20	10
11	12	1	29
12	13	12	18
13	14	13	7
14	15	4	26
15	16	15	15
16	17	26	4
17	18	7	23
18	19	18	12
19	1	*	*

DEFINITIONES.

I *ἡμέραι Θεῶν est quadriennium, siue lustrum Iulianum in annis Actiacis Aegyptiorum, cuius lustri anni singuli Deo alicui Aegyptiaco sunt cognomines.*

II *Dies Euangelistarum est quadriennium Iulianum annorum Gratiæ æræ Diocletianeæ, cuius quadriennij anni singuli uni ex quatuor Euangelistis sunt cognomines, primus Matthæo, secundus Marco, &c.*

III *Regulares dierũ est character uniuscuiusque diei mensis in Kalendario designatus.*

IIII *Concurrentes est numerus dierum nunquam excedens septenarium, qui cum Regularibus compositi componunt feriam dierum.*

V *Plinthion est cyclus Concurrentium rediens in orbem, annorum XXVIII.*

VI *Matque est Epactarum aurei numeri residuum de XXX.*

ALITER

ALITER. *Atque est complementum dierum Mascaram, deducta Epacta.*

VIII *Dies intercalaris, est qui in fine anni Osiridis, aut Lucæ intercalatur, quum Epagomenæ sunt sex, anno tertio lustri desinente.*

CANON PRIMVS.

Annum Augustorum inuenire.

Per perpetuam regulam de annis periodi Iulianæ deduc 4684, aut annis Christi Dionysianis adde 29. De præsenti anno periodi Iulianæ 6317 deductis 4684, aut anno Christi 1604 adiectis 29, habes annum Augustorum præsentem 1633, ineuntem a XXIX Augusti in dicto anno 1604, a neomenia Θωθ Actiaci.

CANON SECVNDVS.

Annum Aeræ Sanctorum Martyrum Diocletianeæ inuenire.

Per perpetuam Regulam annis Augustorum detrahe 312, aut annis Christi 283. De anno præsenti Augustorum 1633 deductis 312, aut 283 de anno Christi 1604, remanet annus præsens 1321 Aeræ Martyrum, iniens, ut supra, XXIX Augusti a neomenia Thuth Elkupti, aut Mascaram Aethiopici, aut Gorpiæi Gazensium.

CANON TERTIVS.

Annum Gratiæ inuenire.

Ab annis Diocletianeis Sanctorum Martyrum abijce numerum proxime minorem cyclorum magnorum collectorum in Tabula secunda Capitis secundi. Ab anno præsente Diocletianeo 1321 abiecto numero proxime minore 1064, remanet annus Gratiæ 257 iniens a dicta die XXIX Augusti, quæ est prima mensis Thuth Elkupti, aut Mascaram Æthiopici.

CANON QVARTVS.

Dato anno Augustorum, cyclum Plinthij inuenire.

Ab annis Augustorum propositis primum abijce numerum proxime minorem Tabulæ secundæ Capitis secundi, ut in proximo Canone. Deinde rursus abijce proxime minorem cyclorum Solarium eiusdem Tabulæ. Residuum est cyclus Plinthij. De anno proposito Augustorum 1633, deducto proximo minore magnorum cyclorum 1596, remanet 37. De quibus rursus detracto uno cyclo Solari, nempe 28, remanet annus nonus Plinthij, qui exhibet numerum 4, in Tabula nona huius.

CANON QVINTVS.

Dato anno Gratiæ, cyclum Plinthij Martyrum inuenire.

Est idem Canon cum superiore. Ab annis Gratiæ abijce numerum proxime minorem cyclorum Solis collectorum in dicta Tabula secunda Capitis secundi. Ab annis igitur Gratiæ 257, abijce cyclorum Solarium numerum proxime minorem 252. remanet annus quintus Plinthij Martyrum, qui exhibet numerum 1, in dicta Tabula nona huius.

CANON SEXTVS.

Dato anno Augustorum, & Sanctorum Martyrum, quotus annus lustri Iuliani sit, inuenire.

Non est magnum negotium. Hoc anno Augustorum Plinthion est IX. Ergo primus annus lustri tertij cognominis Σώθεως. Rursus est Plinthion V anni Gratiæ. Et proinde ex eadem caussa annus primus secundi lustri Sanctorum Martyrum cognominis Matthæi Euangelistæ.

CANON SEPTIMVS.

Propositis annis Augustorum, aut Gratiæ, characterem cuiusque diei inuenire.

Plinthion adde characteri diei propositæ. In dato anno Augustorum volo scire quota feria sit sextadecima Paophi, qui & Tikmith. Plinthion Augustorum per IIII repertum adde regulari Augustorum 3, aut Plinthion Martyrum per V repertum characteri Martyrum 6. Vtrunque dabit feriam VII.

CANON

CANON OCTAVVS.

Dato anno Gratiæ, numerum aureum inuenire.

Ab annis Gratiæ propositis abijce numerum proxime minorem cyclorum Lunarium in Tabula secunda Capitis secundi. A residuo aufer unitatem. Ab anno Gratiæ proposito 257 aufer numerum proxime minorem 247 in dicta Tabula. Remanent decem: de quibus detracta unitate, remanet IX aureus numerus.

CANON NONVS.

Dato anno Gratiæ, Terminum Paschalem inuenire.

In mensibus Paschalibus Magabith aut Miazia quære numerum aureum. Ab eo numera XIIII. In anno Gratiæ proposito 257, numerus aureus est IX. Quæro in Magabith. Inuenio in die XVIII. Numero hinc XIIII. Numerus consistit in neomenia Miazia, siue Pharmuthi. Ibi est terminus in anno proposito.

CANON DECIMVS.

Dato anno Gratiæ, Epactam simul & Matque in Mascaram inuenire.

Datus esto numerus aureus IX in anno Gratiæ 257. Inuenio illum in XXI Mascaram. Aio igitur XXI esse Matque, & reliquas dies IX de mense esse Epactam dati anni CCXXVII. Ita fac in alijs numeris aureis.

ALTERA PARS HVIVS CAPITIS.

CANON VNDECIMVS.

Definitio. Periodus Neuruz Sultanica Melic-Sa est systema annorum DCXLVIII *tropicorum, quo intervallo omnes characteres, siue feria Pharauardin Sultanici redeunt in orbem. Annum Gelalaum Sultanicum Melic-Sa inuenire.*

Ab annis Christi aufer 1078 per regulam perpetuam. De hoc anno Christi Dionysiano 1604 deductus 1078, remanet annus Sultaneus Persarum 526.

CANON DVODECIMVS.

Dato anno Sultaneo Melic-Sa characterem eius inuenire.

Si anni dati excedunt 648, abiectis illis, cum residuo confer te in Tabulam primam, & cum numero proxime minore in fronte, & residuo in latere, in cella communi occurret character postulatus. Datus sit annus Gelalæus præsens 526. Non opus est abijcere 648, quia nondum ad illam magnitudinem pervenit. Igitur cum minore numero 513 in fronte, & 13 in latere, in cella communi occurrit feria sexta. Aio igitur eum esse characterem anni dati 526; & ab eo inijsse neomeniam Pharauardin: atque adeo ille character Regulari cuiusuis diei additus, abiectis septem, ubi opus fuerit, per totum annū designabit feriam illius diei.

ALITER. Accipe characteres congruentes numero proxime minori in Tabula quarta, item congruentes annis expansis, uno minus, id est annis expansis præteritis in Tabula tertia. Aggregato adde Radicem 5. 2. 158. per regulam perpetuam; ut habes in diagrammate. Numero proxime minori 513 congruunt de Tabula quarta 7. 7. 0. item annis præteritis 12. de tabula tertia, 7 21. 840. Aggregato 1. 4. 840, adijce ℞ 5. 2. 158. Consurgit character Pharauardin cum horis, & scrupulis suis, feria 6. 6. 998; ut antea.

513	7	7	0
12	7	21	840
℞. 1	5	2	158
526	6	6	998

CANON TERTIVSDECIMVS.

Dato anno Gelalæo Sultanico Melic-Sa προήγησιν ἰσημερινὴν scire.

Collige de posteriore parte Tabularum quartæ & tertiæ dies, horas, scrupula congruentia numeris proximo Canone quæsitis. Colliguntur προηγήσεως dies 4. 1. 240.

513	3	23	0
12	0	2	240
525	4	1	240

CANON QVARTVSDECIMVS.

Dato anno Gelalæo Sultaneo Melic-Sa, neomeniam Pharauardin in diebus Iulianis designare.

Dies προηγήσεως proxime inuentos abijce a prisca Epocha Iuliana. Epocha Pharauardin est in meridie XIIII diei Martij anno Christi 1079. Abiectis quatuor diebus προηγήσεως, neomenia Pharauardin anni Sultanici 513 deprehenditur in IX Martij, feria VI, hor. 6. 998. a meridie, per Canon. XII, Hoc anno Christi MDCIIII, idque propter bisextum. Nam anno superiore, erat X Martij, feria quinta: cujus character 5. 1. 118. hoc est feria quinta, hora 1. 118 post meridiem diei X Martij Iuliani.

CANON QVINTVSDECIMVS.

Dato anno Gelalæo Sultaneo Melic-Sa, characterem nouilunij Pharauardin inuenire.

Collige numeros congruentes annis proxime minorib. in Tabula octaua ex parte Lunari, ingressu facto bis, aut amplius, si opus est. Aggregatum compone cum numero congruente reliquis annis expansis in Tabula septima, in parte Lunari. Numerus proxime minor 513 duplici ingressu 380, & 133 colligit 2. 14. 945. quibus adjice 13 expansos de Tabula septima, 1. 3. 653. Componitur nouilunium Pharauardin, 3. 18. 518. hoc est feria quarta; quia nouilunium excedit 18 horas. Ideo aio nouilunium ciuile Pharauardin anni Sultanici propositi 526 commissum fuisse feria IIII.

380	4	19	20
133	4	19	925
513	2	14	945
13	1	3	653
	3	18	518

CANON SEXTVSDECIMVS.

Dato anno Sultanico, ὑπόληψιν σεληνιακὴν scire.

Iisdem annis, quibus in superiore Canone, collige numeros congruentes ex posteriore menbro partis Lunaris in Tabula octaua. Colliguntur ὑπολήψεως σεληνιακῆς dies 2. hor. 7. 945. Hoc est, ab anno Christi 1079, quo edicto Sultan Melic-Sa hæc æra sancita est, nouilunium biduo gradum fecit in consequentia dierum Pharauardin.

380	1	17	420
133	0	14	525
513	2	7	945

CANON DECIMVSSEPTIMVS.

Dato anno Sultaneo, epactam inuenire.

ὑπόληψιν σεληνιακὴν aufer ab epacta anni expansi in Tabula septima. Epacta in Tabula septima e regione anni expansi 13, est 20. deducto hypolipseos incremento, hoc est duobus diebus per proximum Canonem repertis, remanet epacta Lunaris 18, quæ notata est in XII die Pharauardin.

CANON DECIMVSOCTAVVS.

Datam Epactam æquare.

Adde characterem anni regulari diei, cui Epacta respondet. Si nouilunium conuenit cum eodem charactere, non opus est castigatione. Sin autem, qui proxime dies eandem habebit feriam cum nouilunio, epacta illi respondens ea est Epacta æquata, quæ per totum annum nouilunium ciuile indicabit. Character anni ex Canone duodecimo est 6, qui cum regulari XII diei Pharauardin (id est cum 4, qui est character Augustorum. Nam idem character communis est annis Augustorum, & Gelalæis) abjectis 7, relinquit feriam 3 a meridie XII diei Pharauardin. Sed quia nouilunium vetus est, ut pote quod attigerit horas 18, & amplius, ideo non est feria tertia, sed quarta. Proinde epacta in posterum diem transferenda. quæ erit XVII, & nouilunium per totum annum indicabit.

I SCHOLION. *Feria quidem incipit a meridie astronomice, sed ciuiliter a Sole occaso. Ideo a meridie XII diei Pharauardin, hoc est, XX Martij, commissa est feria quarta nouilunij. sed incipit a Sole occaso ciuiliter.*

II SCHOLION. *Tabulas VII, & VIII ex enneadecaeteridibus ideo construximus, ut characterem, & προήγησιν anni dati, item characterem nouilunij, & ὑπόληψιν σεληνιακὴν eadem opera expedires; cuius exemplum infra subiecimus.*

PARS

PARS SOLARIS.							PARS LVNARIS.					
Anni Suitan.	Character. an.			Προήγησις.			Charac. novilu.			ἀπόλειψις.		
380	3	1	680	2	22	400	4	19	20	1	17	425
133	4	5	400	1	0	680	4	19	925	0	14	525
13	5	23	998	0	2	240	1	3	653	0	0	0
526	6	6	998	4	1	240	3	18	518	2	7	945

CANON DECIMVSNONVS.

Proposito mense Gelalæo, aut Diocletianeo, ἕνην καὶ νέαν scire.

Vide, mensis propositus quotus est impar, vel par à capite anni. Tot unitates, una minus, adijce epactæ. Complementum numeri triginta est ἕνη καὶ νέα.

Propositus sit mensis duodecimus, aureus autem numerus sit XIII. Epacta igitur erit XXIII. Volo scire ἕνη καὶ νέα quotæ mensis competit. Duodecimus mensis est sextus parium a capite anni. Tot unitates, una minus, id est quinque, adijcio epactæ XXIII. Fiunt XXVIII. Desunt duo complendis XXX. Igitur II die mensis XII erit ἕνη καὶ νέα.

Propositus esto mensis IX. Is est quintus imparium. Vnitates quinque una minus, id est, quatuor, cum epacta XXIII, erunt XXVII. Desunt III complendis triginta. Ergo die III mensis erit ἕνη καὶ νέα.

ISAGOGICORVM CANONVM
LIBER SECVNDVS,

qui &

Κανὼν, & Χρονογράφιον.

CAPVT PRIMVM,
DE EPOCHIS NOBILIORIBVS.

DEFINITIONES.

I *Tempus est intervallum motus cælestis.*

II *Epocha est terminus temporis & loci.*

III *Tempus prolepticon est id, quod ante ratiocinia Mosaica præcipitur.*

IIII *Tempus historicon, quod ab Hebraicis ratiocinijs deducitur.*

V Στοιχείωσις *est accomodatio gesti ad tempus suum.* *Aliter:* στοιχείωσις *est notatio temporis accomodata ad gestum rei.*

VI Στοιχείωσις ἀποδεικτικὴ *est notatio temporis per motus cælestes, ut characterem hebdomadicum, & si qua sunt eiusmodi.*

VII Ἀναχρονισμὸς *est* παραστροφὴ ἐποχῆς, *deprauatio tituli temporis, vel luxatio Epochæ,* κατὰ προχρονισμὸν, *aut* κατὰ μεταχρονισμόν.

VIII Προχρονισμὸς *est* παραστροφὴ ἐποχῆς κατὰ ἀφαίρεσιν: *quando minus dicitur.*

IX Μεταχρονισμὸς *est* παραστροφὴ ἐποχῆς κατὰ πρόσθεσιν, *quum plus dicitur.*

POSTVLATVM.

Postulatur, ut præsumatur una Periodus Iuliana. Vocetur *prior Periodus Iuliana temporis proleptici*: vel *Periodus Iuliana postulatitia.*

EPOCHAE TEMPORIS PROLEPTICI IN PERIODO IVLIANA POSTVLATITIA.

A Capite periodi Iulianæ postulatitiæ.

		Anni.	Dies.
I	*Ad primam Dynastian Aegyptiorum,*	7009.	0.
II	*Ad periodum Iulianam Ecclesiæ Constantinopolitanæ,*	7184.	243.
III	*Ad Adam secundum LXX Seniores.*	7192.	0.
IIII	*Ad secundam Dynastian Aegyptiorum,*	7272.	0.
V	*Ad tertiam Dynastian Aegyptiorum,*	7574.	0.
VI	*Ad quartam Dynastian Aegyptiorum,*	7788.	0.

PERIODVS IVLIANA POSTERIOR

A Capite periodi Iulianæ hodiernæ,

VII	*Ad quintam Dynastian Aegyptiorum,*	140.	0.
VIII	*Ad sextam Dynastian Aegyptiorum,*	355.	0.
IX	*Ad septimam Dynastian Aegyptiorum,*	0.	70.
X	*Ad octauam Dynastian Aegyptiorum,*	508.	0.
XI	*Ad nonam Dynastian Aegyptiorum,*	654.	0.

EPOCHAE TEMPORIS HISTORICI.

XII	*Ad conditum rerum, & primum Hominem,*	763.	0.
XIII	*Ad Aeram Iudaicam Rabbi Hillel hodiernam,*	952.	279.
XIIII	*Ad decimam Dynastian Aegyptiorum,*	1063.	0.
XV	*Ad undecimam Dynastian Aegyptiorum,*	1248.	0.
XVI	*Ad duodecimam Dynastian Aegyptiorum,*	1307.	0.
XVII	*Ad tertiamdecimam Dynastian Aegyptiorum,*	1467.	0.
XVIII	*Ad quartamdecimam Dynastian Aegyptiorum.*	1920.	0.
XIX	*Ad initium regni priscorum Chaldæorum,*	1988.	0.
XX	*Ad quintamdecimam Dynastian Aegyptiorum,*	2104.	0.
XXI	*Ad initium Regum Thebanorum in Aegypto,*	2113.	0.
XXII	*Ad initium regni priscorum Arabum in Babylonia,*	2212.	0.
XXIII	*Ad sextamdecimam Dynastian Aegyptiorum,*	2346.	0.
XXIIII	*Ad initium regni Assyriorum a Belo, ex Africano,*	2356.	0.
XXV	*Ad Diluuium uniuersale,*	2419.	0.
XXVI	*Ad Aeram Babyloniorum & initium Nini ex Tabularijs Medorum,*	2480.	0.
XXVII	*Ad initium numeri Eusebiani,*	2697.	0.

XXVIII Ad

		Anni.	Dies.
XXVIII	*Ad natalem Abrahami Patriarchæ,*	2711.	0.
XXIX	*Ad annum vocationis Abraham, & promissionis diuinæ,*	2786.	0.
XXX	*Ad decimam septimam Dynastian Aegyptiorum,*	2864.	0.
XXXI	*Ad decimam octauam Dynastian Aegyptiorum,*	3015.	0.
XXXII	*Ad Exodum Hebræorum,*	3216.	104.
XXXIII	*Ad primum annum κληρουχίας,*	3262.	273.
XXXIIII	*Ad decimam nonam Dynastian Aegyptiorum,*	3302.	0.
XXXV	*Ad ludicrum Olympicum, cui præfuit Pelops,*	3397.	203.
XXXVI	*Ad vigesimam Dynastian Aegyptiorum,*	3505.	0.
XXXVII	*Ad Olympicum ludicrum ab Hercule instauratum,*	3511.	203.
XXXVIII	*Ad excidium Ilij,*	3530.	172.
XXXIX	*Ad vigesimam primam Dynastian Aegyptiorum,*	3630.	0.
XL	*Ad conditum Templi Solomonici,*	3696.	0.
XLI	*Ad diuisionem regni Hebræorum, & apostasian Ieroboami,*	3732.	0.
XLII	*Ad vigesimam secundam Dynastian Aegyptiorum,*	3740.	0.
XLIII	*Ad vigesimam tertiam Dynastian Aegyptiorum,*	3856.	0.
XLIIII	*Ad primam Olympiadem Iphiti, & titulũ temporis historici Græcorum,*	3937.	203.
XLV	*Ad vigesimam quartam Dynastian Aegyptiorum,*	3945.	0.
XLVI	*Ad Palilia Varroniana, & L. Tarrutij Firmani apotelesma,*	3961.	0.
XLVII	*Ad primum Thoth Nabonassari regni Babyloniæ inuasoris,*	3966.	56.
XLVIII	*Ad initium Ezekiæ Pij regis Iuda,*	3985.	0.
XLIX	*Ad vigesimam quintam Dynastian Aegyptiorum,*	3989.	0.
L	*Ad casum Oseæ ultimi Regis Samariæ, & deportationem X Tribuum,*	3990.	0.
LI	*Ad initium Mardokempadi Regis Babyloniæ,*	3992.	0.
LII	*Ad vigesimam sextam Dynastian Aegyptiorum,*	4029.	0.
LIII	*Ad prædicationem Ieremiæ Prophetæ,*	4083.	0.
LIIII	*Ad initium Nechao Regis Aegypti,*	4086.	0.
LV	*Ad initium Nabopollassari patris Nabuchodonosori,*	4088.	0.
LVI	*Ad initium Ithobali secundi Tyriorum Dynastæ,*	4099.	0.
LVII	*Ad initium Nabuchodonosori, & expeditionem Syriacam,*	4105.	0.
LVIII	*Ad deportationem Iechoniæ Regis Ierosolymorum, & initium LXX annorum captiuitatis Iudæorum,*	4113.	0.
LIX	*Ad expugnationem Tyri, & excessum Nabopollassari, & visionem Ezekielis Prophetæ,*	4118.	0.
LX	*Ad initium VVaphris Aegyptiorum Regis,*	4119.	0.

		Anni.	Dies.
LXI	*Ad excidium Templi, & casum Sedekiæ,*	4123.	0.
LXII	*Ad initium Iromi secundi Tyriorum Dynastæ,*	4140.	0.
LXIII	*Ad excessum Nabuchodonosori, & initium Hevvilmerodach,*	4149.	0.
LXIIII	*Ad initium Cyri imperij Persici conditoris,*	4153.	0.
LXV	*Ad cædem Baltasarj Babyloniæ regis, & initium Darij Nabonidi cognomento Medi,*	4156.	0.
LXVI	*Ad laxationem captiuitatis Iudaicæ, & primum annum imperij Cyri in Asia uniuersa.*	4181.	0.
LXVII	*Ad vigesimam septimam Dynastian Aegyptiorum,*	4188.	0.
LXVIII	*Ad Regifugium, & primos consules,*	4206.	0.
LXIX	*Ad transitum Xerxis, & Athenas ab eo incensas,*	4233.	0.
LXX	*Ad obseruationem Solstitij a Metone, & Euctemone factam,*	4281.	0.
LXXI	*Ad neomeniam Hecatombæonos Prytanias ennedecaeteridos Metonicæ,*	4281.	195.
LXXII	*Ad secundum annum Darij Nothi, & Edictum instaurandorum Ierosolymorum,*	4290.	0.
LXXIII	*Ad vigesimam octauam Dynastian Aegyptiorum,*	4301.	0.
LXXIIII	*Ad vigesiman nonam Dynastiam Aegyptiorum,*	4307.	0.
LXXV	*Ad captam a Gallis Senonibus Romam,*	4325.	0.
LXXVI	*Ad trigesimam Dynastian Aegyptiorum,*	4326.	0.
LXXVII	*Ad trigesimam primam Dynastian Aegyptiorum,*	4364.	0.
LXXVIII	*Ad captam Babylonem, & initium imperij Macedonũm Asiatici,*	4382.	0.
LXXIX	*Ad initium periodi Callippi Macedonicæ,*	4382.	278.
LXXX	*Ad periodum primam Atticam* πρυτανείας *Calippi,*	4383.	177.
LXXXI	*Ad excessum Alexandri Magni, & Thoth Philippi,*	4389.	318.
LXXXII	*Ad Aeram contractuum Seleucidarum Iudaicam,*	4401.	72.
LXXXIII	*Ad Aeram Seleucidarum Antiochenam, & Edessenam,*	4401.	278.
LXXXIIII	*Ad Aeram Alexandream Chaldæorum, & Laodicenorum,*	4402.	90.
LXXXV	*Ad initium Aeræ cælestis Dionysianæ Ptolemæi Philadelphi.*	4428.	0.
LXXXVI	*Ad Encænia Iudæ Maccabæi,*	4548.	327.
LXXXVII	*Ad Aeram Tyriorum,*	4588.	0.
LXXXVIII	*Ad Aeram Seleucidensium, qui ad Antiochiam Syriæ,*	4605.	0.
LXXXIX	*Ad æram Ascalonitarum,*	4614.	0.
XC	*Ad æram Philadelphensium,*	4650.	0.
XCI	*Ad æram Gazensium,*	4651.	0.
XCII	*Ad æram Damascenorum, & Antiochensium primam indictionem Iulianam,*	4665.	0.

		Anni.	Dies.
XCIII	*Ad æram Laodicensium,*	4666.	0.
XCIIII	*Ad primas Kalendas Ianuarij Iuliani,*	4668.	0.
XCV	*Ad æram Cæsaris Hispanicam,*	4675.	0.
XCVI	*Ad initium Herodis Magni & Senatusconsultum de eius regno,*	4673.	0.
XCVII	*Ad Actiacam victoriam,*	4683.	245.
XCVIII	*Ad primum Thoth anni Augustorum,*	4684.	241.
XCIX	*Ad primum annum Augustanum,*	4686.	0.
C	*Ad bisextum ab Augusto reformatum,*	4705.	0.
CI	*Ad Ephemeriam Abia, & Hebdomadam euangelismi Zachariæ,*	4709.	0.
CII	*Ad verum natalem Regis æterni* MESSIÆ *filij Dei,*	4710.	0.
CIII	*Ad excessum Herodis magni,*	4712.	0.
CIIII	*Ad æram Christi Dionysianam,*	4712.	358.
CV	*Ad* XV *annum Tiberij Cæsaris, & prædicationem Ioh. Baptistæ,*	4741.	0.
CVI	*Ad Dominicam salutiferæ resurrectionis,*	4745.	94.
CVII	*Ad excidium Templi & cladem gentis Iudaicæ,*	4782.	250.
CVIII	*Ad Aeram Commagenorum, & Samosatensium,*	4783.	0.
CIX	*Ad Agonem primum Kapitolinum Domitiani.*	4798.	0.
CX	*Ad æram Arabum Petræorum, & Bostrenorum,*	4817.	0.
CXI	*Ad Ludos Sæculares Imp. Septimij Seueri,*	4916.	0.
CXII	*Ad Aeram Aegyptiorum Diocletianeam,*	4996.	240.
CXIII	*Ad primam indictionem Constantinianam,*	5024.	264.
CXIIII	*Ad sanctum consessum Nicenum* CCCXVIII *Patrum,*	5037.	164.
CXV	*Ad Encænia vrbis Constantinopolitanæ nouæ Romæ,*	5042.	130.
CXVI	*Ad reformationem Computi Iudaici Rab Hillel,*	5056.	279.
CXVII	*Ad Consulatum Ausonij, & Olybrij,*	5091.	0.
CXVIII	*Ad primum Sahami Armeniorum,*	5264.	189.
CXIX	*Ad primum Mubarram Hegiræ Muhammedicæ,*	5334.	196.
CXX	*Ad primum Pharauardin Iezdegird,*	5344.	166.
CXXI	*Ad primum Pharauardin Gelalæum Sultani Melic-Sa.*	5791.	72.

CAPVT SECVNDVM, DE DYNASTIIS AEGYPTI ET ASIAE, AC TOTIVS ORIENTIS.

TEMPVS PROLEPTICON.

DYNASTIARVM ÆGYPTI SERIES ET SVCCESSIO iuxta secundam editionem Africani ex Tomis Manetho Ægyptij Sebennitæ Heliopolitani Flaminis sacrorum Aegypti Adytorum.

PRIMA DYNASTIA THINITARVM, QVÆ PRIMA *exorta est post mortuos, qui Semidei vocati sunt.*

REGVM VIII.

		Anni Regnorum.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numerus Aureus.	Epacta Iuliana.	Thoth Aegyptiac.	An. periodi Iulian. postulatitiæ
I	Menes Thinites	LXII	X	VII Nou.	XVIII	25	XIII Iulj	7010
	Hic ab Hippotamo raptus interijt.							
II	Athothis eius fil.	LVII	XVI	VII Nou.	IIII	21	XXX Iuni	7072
	Hic Regiam in urbe Memphi construxit: cuius extiterunt libri anatomici. Erat enim medicus.							
III	Cenicenes eius fil.	XXXI	XVII	VI Nou.	IIII	21	XV Iunj	7129
IIII	Enephes eius fil.	XXIII	XX	VII Nou.	XVI	III	VIII Iuni	7160
	Sub hoc magna fames in Aegypto fuit. Idem Pyramidas, quæ sunt in Cochone construxit.							
V	Saphædus eius fil.	XX	XV	VI Nou.	I	18	II Iuni	7183
	Huius anno quinto incipit Periodus Iuliana Aeræ Constantinopolitanæ.							
VI	Micuidus eius fil.	XXVI	VII	VI Nou.	II	29	XXVII Mai	7203
VII	Semempsis eius fil.	XVIII	V	V Nou.	IX	16	XXI Mai	7229
	Sub hoc lues maxima in Aegypto grassata.							
VIII	Bieneches eius fil.	XXVI	XXIII	VI Nou.	VIII	5	XVII Mai	7247
	Colliguntur anni primæ Dynastiæ CCLXIII							

SECVNDA DYNASTIA THINITARVM.

REGVM IX.

I	Boethus	XXXVIII	XXI	V Nou.	XV	22	X Mai	7273
	Sub hoc discessit terra ad Bubastin: unde multi perierunt.							
II	Catechos	XXXIX	III	V Nou.	XV	22	KAL. Mai	7311
	Sub hoc institutum, ut boues, Apis quidem in urbe Memphi, Mneuis autem in urbe Solis pro Dijs colerentur.							
III	Binothris	XLVII	XIIII	V Nou.	XVI	IIII	XXI Apr.	7350
	Sub hoc sancitum, ut mulieres ad successionem regni admitterentur.							
IIII	Tlas	XVII	V	IIII Nou.	VI	14	IX Apr.	7397
V	Sethenes	XLI	XXII	IIII Nou.	IIII	22	V Apr.	7414
VI	Chæres	XVII	VII	IIII Nou.	VII	25	XXVI Mar.	7455
VII	Nephercheres	XXV	XXIIII	IIII Nou.	V	III	XXII Mar.	7472
	Sub hoc fertur Nilum melle commixtum fluxisse.							
VIII	Sesochris	XLVIII	XXI	IIII Nou.	XI	9	XV Mar.	7497
	Huius proceritas fuit cubitum V, *amplitudo* III.							
IX	Ceneres	XXX	XIII	IIII Nou.	II	*	III Mar.	7545
	Colliguntur secundæ Dynastiæ anni CCCII.							
	Colliguntur primæ & secundæ Dynastiæ anni DLXV.							

TERTIA DYNASTIA MEMPHITARVM.

REGVM IX.

		Anni regnor.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numer. Aureus.	Epacta Iuliana.	Thoth. Ægyptiac.	Period. Iuliana.
I	Echerophes	XXVIII	XV	III Nou.	XIII	*I	XXV Feb. G	7575.

Sub hoc Libyes defecerunt ab Aegyptijs: & quum Luna visa esset augescere supra ordinarium modum, obiecta religione sese dediderunt.

		Anni regnor.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numer. Aureus.	Epacta Iuliana.	Thoth. Ægyptiac.	Period. Iuliana.
II	Tosorthros	XXIX	XV	III Nou.	III	II	XVII Feb.	7603.

Iste apud Aegyptios propter medicinæ peritiam Aesculapius esse creditur. Idem quoque inuentor est structuræ lapidum quadratorum. quin & picturæ studiosus fuit.

		Anni regnor.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numer. Aureus.	Epacta Iuliana.	Thoth. Ægyptiac.	Period. Iuliana.
III	Tyris	VII	XVI	III Nou.	XIII	*I	X Feb.	7632.
IIII	Mesochris	XVII	XXIII	III Nou.	I	19	VIII Feb.	7639.
V	Zoyphis	XVI	XII	IIII Nou.	XVIII	26	IIII Feb.	7656.
VI	Tosertasis	XIX	XXVIII	III Nou.	XV	23	XXXI Ian.	7672.
VII	Aches	XLII	XIX	II Nou.	XV	24	XXVI Ian.	7691.
VIII	Siphuris	XXX	V	II Nou.	XIX	8	XVI Ian.	7733.
IX	Kerpheres	XXVI	VII	II Nou.	XI	10	VIII Ian.	7763.

Colliguntur tertiæ Dynastiæ anni CCXIIII

Colliguntur trium Dynastiarum anni DCCLXXIX.

QVARTA DYNASTIA MEMPHITARVM,

EX ALIA STIRPE, REGVM IX.

		Anni regnor.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numer. Aureus.	Epacta Iuliana.	Thoth. Ægyptiac.	Period. Iuliana.
I	Soris	XXIX	V	KAL. Nou.	XVIII	XXVII	II Ian.	7789.
II	Suphis	LXIII	VI	KAL. Nou.	IX	18	XXV Dec.	7818.

Iste maximam Pyramidem excitauit, quam Herodotus a Cheope factam fuisse scribit. Deorum contemptor fuit, & librum, qui Sacer dicitur, conscripsit, quem Manetho gloriatur se in Aegypto nactum fuisse.

		Anni regnor.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numer. Aureus.	Epacta Iuliana.	Thoth. Ægyptiac.	Period. Iuliana.
III	Suphes	LXVI	XIII	XXXI Oct.	XV	24	IX Dec.	7881.
IIII	Mencheres	LXIII	XXIII	XXXI Oct.	V	IIII	XXIII Nou.	7947.

Huius anno XXXIII *incipit periodus Iuliana ordinaria.* *Perio. ord.*

		Anni regnor.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numer. Aureus.	Epacta Iuliana.	Thoth. Ægyptiac.	Perio. ord.
V	Ratoeses	XXV	II	XXXI Oct.	XI	11	VII Nou.	30.
VI	Bicheres	XXII	XXVII	XXXI Oct.	XVII	17	KAL. Nou.	55.
VII	Zebercheres	VII	XXI	XXX Oct.	I	21	XXVI Oct.	77.
VIII	Tamphthis	IX	XXVIII	XXXI Oct.	VIII	8	XXV Oct.	84.
IX	Sesochris	XLVIII	IX	XXX Oct.	XVII	17	XXII Oct.	93.

Iste dicitur longus fuisse cubitum V, *palmorum* III.

Sub his nouem Regibus nihil memorabile contigit.

Colliguntur quartæ Dynastiæ anni CCCXXXII.

Colliguntur quatuor Dynastiarum anni MCXI.

QVINTA DYNASTIA ELEPHANTINORVM.

REGVM IX.

		Anni regnor.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numer. Aureus.	Epacta Iuliana.	Thoth. Ægyptiac.	Perio. ord.
I	Vsercheres	XXVIII	I	XXXI Oct.	VIII	8	X Oct.	141.
II	Sephres	XIII	I	XXIX Oct.	XVII	17	III Oct.	169.
III	Nephercheres	XX	XIIII	XXX Oct.	XI	11	XXX Sep.	182.
IIII	Sisiris	VII	VI	XXIX Oct.	XII	22	XXV Sep.	202.
V	Echeres	XX	XIII	XXIX Oct.	XIX	9	XXII Sep.	209.
VI	Rathuris	XLI	V	XXIX Oct.	I	21	XVIII Sep.	229.
VII	Mercheres	IX	XVIII	XXIX Oct.	IIII	24	VIII Sep.	270.
VIII	Tacheres	XLIIII	XXVII	XXIX Oct.	XIII	III	VI Sep.	279.
IX	Vnos	XXXIII	XV	XXIX Oct.	XIX	10	XXVI Aug.	323.

Colliguntur quintæ Dynastiæ ann CCXV.

Colliguntur quinque Dynastiarum anni MCCCXXVI.

SEXTA

	Anni			Nati	Epacta	
	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]

[illegible] DYNASTIA MEMPHITARVM.

I	Othoes [illegible]	[illegible]	[illegible]	Oct.	[illegible]	[illegible]	Aug.	

Ipse a satellitibus suis interemptus. [illegible]

II	Phios	[illegible]	[illegible]	Oct.	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
III	Methusuphis	[illegible]	[illegible]	Oct.	[illegible]	[illegible]	Aug.	[illegible]
IIII	Phiops	[illegible]	[illegible]	Oct.	[illegible]	[illegible]	Aug.	

[illegible] imperium [illegible] tenuit [illegible].

V	Methusuphis	I	[illegible]	Oct.	[illegible]	[illegible]	Iul.	[illegible]
VI	Nitocris	XII	[illegible]	Oct.	[illegible]	14	Iul.	[illegible]

[illegible] flaua fuit [illegible] capillitio: quæ tertiam pyramidem erexit.

Colliguntur sextæ Dynastiæ anni [illegible]

Colliguntur sex Dynastiarum simul anni [illegible]

SEPTIMA DYNASTIA MEMPHITARVM.

REGVM LXX.

[illegible] singulis diebus imperarunt. [illegible]

OCTAVA DYNASTIA MEMPHITARVM.

REGVM XXVII.

Hi regnarunt annos CXLVI. [illegible]

Colliguntur octo Dynastiarum [illegible]

NONA DYNASTIA HERACLEOPOLITANORVM.

[illegible]

[illegible] omnium, qui [illegible] eodem furore correptus [illegible]

Anno CX *hu*[illegible]

[illegible] CX [illegible] *Hillel Principe* [illegible]

Colliguntur [illegible]

[illegible] DYNASTIA HERACLEOPOLITARVM.

[illegible]

[illegible]

[illegible] DYNASTIA DIOSPOLITARVM.

[illegible]

[illegible]

SECVNDI TOMI MANETHO AEGYPTII.

DVODECIMA DYNASTIA DIOSPOLITARVM.

REGVM. VII.

		Anni regnor.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numer. Aureus.	Epacta Iuliana.	Thoth Ægyptiac.	Period. Iuliana.
I	Gesongoses Ammenemi F.	XLVI	XX	XXII Oct.	XVI	X	XXIII Dec.	1308.
II	Ammanemes	XXXVIII	X	XXI Oct.	V	IX	XI Dec.	1354.

Iste a suis Eunuchis interfectus est.

III	Sesostris	XLVIII	XX	XXI Oct.	V	IX	II Dec.	1392.

Iste Asiam subegit omnem intra annos IX una cum parte Europæ ad fines usque Thraciæ, excitatis ubique monumentis gentium a se deuictarum, in columnis pudenda virorum insculpens ob gentes strenuas, mulierum autem ob ignauas. Ideo Aegyptij primo loco post Osirim ponebant.

IIII	Lachares	VIII	XII	XX Oct.	XV	29	XX Nou.	1440.

Iste Labyrinthum in Arsenoithide Præfectura construxit in sepulturam suam.

V	Ammeres	VIII	XX	XX Oct.	IIII	28	XVIII Nou.	1448.
VI	Ammenemes	VIII	XXVIII	XX Oct.	XII	26	XVI Nou.	1456.
VII	Scemiophris eius soror	IIII	VIII	XX Oct.	I	25	XIIII Nou.	1464.

Colliguntur duodecimæ Dynastiæ anni CLX.
Colliguntur duodecim Dynastiarum anni MMCCCCXXXVIII.

TERTIADECIMA DYNASTIA DIOSPOLITARVM.

REGVM LX.

Hi regnarunt annos CCCCLIII. 1468.
Colliguntur tredecim Dynastiarum anni MMDCCCXCI.

QVARTADECIMA DYNASTIA XOITARVM.

REGVM LXXVII.

Hi regnarunt annos CLXXXIIII. 1921.
Colliguntur quatuordecim Dynastiarum anni MMMLXXV.

QVINTADECIMA DYNASTIA PASTORVM.

REGVM VI.

Hi fuerunt Phœnices aduenæ, qui Memphi occupata, urbem in Sithroite Nomo condiderunt, qua arce belli utentes Aegyptios in potestatem suam redegerunt.

I	Saites	XIX	V	XV Oct.	XV	I	VI Iunij	2105.

Ab hoc denominatus est Saites Nomos, hoc est præfectura Saitis in Aegypto.
Huius anno X cœpit regnum Thebanorum Diospolitarum in Aegypto.

II	Anon	XLIII	XXIIII	XVI Oct.	XV	II	II Iunj.	2124.
III	Pachnan	LXI	XI	XIIII Oct.	II	IX.	XXII Maj	2168.
IIII	Staan	VIII	XVII	XIII Oct.	VI	23	VI Maj	2229.
V	Arcles	XLIX	XXV	XIII Oct.	XIIII	21	IIII Maj	2237.
VI	Aphobis	LXI	XVIII	XIII Oct.	VI	23	XXII Apr.	2286.

Colliguntur quintadecimæ Dynastiæ anni CCXLII.
Colliguntur quindecim Dynastiarum anni MMMCCCXVII.

SEXTADECIMA DYNASTIA. PASTORES ALII.

REGES XXXII.

Hi regnarunt annos DXVIII.
Huius Dynastiæ anno LXXIIII *contigit Diluuium.*

Huius

		Anni regnor.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numer. Aureus.	Epacta Iuliana.	Thoth Ægyptiac.	Period. Iuliana.

Huius Dynastiæ anno CCCLXVI *nascitur Abraham.*
Huius Dynastiæ anno undecimo init imperium Beli.
Huius Dinastiæ anno CXXXV *init Aera Chaldæorum vetustiss.*
Colliguntur sexdecim Dynastiarum anni MMMDCCCXXXV.

DECIMASEPTIMA DYNASTIA PASTORES ALII REGES XXXIII; item Thebani Diospolitæ XLIII.

Colliguntur Pastorum & Thebanorum Diospolitarum anni CLI.
Colliguntur decem & septem Dynastiarum anni MMMDCCCCLXXXVI.

DECIMAOCTAVA DYNASTIA DIOSPOLITARVM REGVM XVI.

I	Amos	XXV	XX	IX Oct.	XIIII	23	XXII Oct.	3016.
II	Chebros	XIII	XVII	VIII Oct.	I	I	XV Oct.	3041.
III	Amenophthis	XXIIII	II	VIII Oct.	XIIII	23	XII Oct.	3054.
IIII	Amersis	XXII	XXVI	VIII Oct.	XIX	19	VI Oct.	3078.
V	Misphris	XIII	XX	IX Oct.	III	23	Kal. Oct.	3100.
VI	Misphragmuthosis	XXVI	V	VII Oct.	XVI	XVI	XXVII Sept.	3113.

Huius anno XXV *nascitur Moses.*

VII	Thuthmosis	IX	III	VIII Oct.	IIII	IIII	XXI Sept.	3139.
VIII	Amenophthis	XXXI	XII	VIII Oct.	XIII	XIII	XIX Sept.	3148

Iste est, qui putatur esse Memnon & lapis vocalis.

IX	Oros	XXXVII	XV	VIII Oct.	VI	26	XI Sept.	3179.
X	Acherres	XXXII	XXIIII	VII Oct.	V	XV	II Sept.	3216.

Huius Regis anno secundo Moses eduxit populum de finibus Aegypti.

XI	Rathos	VI	XXVIII	VII Oct.	XVIII	VIII	XXV Aug.	3248.
XII	Chebres	XII	VI	VI Oct.	V	XV	XXIII Aug.	3254.

Huius anno III *moritur Moses.*

XIII	Acherres	XII	XVIII	VI Oct.	XVII	27	XX Aug.	3266.
XIIII	Amerses	V	II	VI Oct.	X	X	XVII Aug.	3278.
XV	Rammeses	I	VII	VII Oct.	XV	V	XVI Aug.	3283.
XVI	Ammenoph	XIX	VIII	VIII Oct.	XVI	XVI	XVI Aug.	3284.

Colliguntur decimæ octauæ Dynastiæ anni CCLXXXVII.
Colliguntur decem & octo Dynastiarum anni MMMMCCLXXIII.

DECIMANONA DYNASTIA DIOSPOLITARVM REGVM VI.

I	Sethos	LI	XXVII	VI Oct.	XVI	XVI	XI Aug.	3303.
II	Rhapsaces	LXI	XXII	VI Oct.	X	XI	XXIX Iuli	3354.

Huius anno XLV *Pelops ludicrum Olympicum instituit.*

III	Ammenephthes	XX	XXVII	VI Oct.	XIIII	25	XIIII Iuli	3415.
IIII	Rameses	LX	XIX	V Oct.	XV	VI	IX Iuli	3435.
V	Ammenemes	V	XXIII	V Oct.	XVIII	IX	XXIIII Iuni	3495.
VI	Thuoris	VI	XXVIII	V Oct.	IIII	V	XXIII Iuni.	3500.

Hunc eum esse, qui Homero Polybus dicitur, & perperam credidit Africanus, & Eusebio persuasit.
Colliguntur decimæ nonæ Dynastiæ anni CCIII.
Colliguntur decem & nouem Dynastiarum anni MMMMCCCCLXXXVI.

HACTENVS SECVNDVS TOMVS MANETHO.

		Anni Regnor.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numerus Aureus.	Epacta Iuliana.	Thoth Aegyptiac.	Period. Iuliana.

EX TERTIO MANETHO AEGYPTII SACERDOTIS.

VIGESIMA DYNASTIA DIOSPOLITARVM

REGVM XII.

Hi regnarunt annos CXXV. 3506.

Colliguntur viginti Dynastiarum anni MMMMDCI.

VIGESIMAPRIMA DYNASTIA TANITARVM.

REGVM VII.

I	Smerdes	XXVI	XIX	III Oct.	II	XIII	XXI Mai	3631.
II	Psusennes	XLII	XVII	III Oct.	IX	I	XVI Mai	3657.
	Huius anno XI Templi Solomonici iacta fundamenta.							
III	Nephelcherres	IIII	III	III Oct.	XIII	XV	IIII Mai	3699.
IIII	Amenophthis	IX	VII	IIII Oct.	XVII	29	III Mai	3703.
V	Opsochon	VI	XVI	III Oct.	VII	IX	Kal. Mai	3712.
VI	Psinaches	IX	XXII	III Oct.	XIII	XV	XXIX Apr.	3718.
VII	Susennes	XIIII	III	III Oct.	III	25	XXVII Apr.	3727.

Colliguntur vigesimæ primæ Dynastiæ anni XC.

Colliguntur vnius & viginti Dynastiarum anni MMMMDCCXI.

VIGESIMASECVNDA DYNASTIA BVBASTITARVM.

REGVM. IX.

I	Sesonchis, vel Sesochis	XXI	XVII	III Oct.	XVII	29	XXIII Apr.	3741.
	Hunc LXX Seniores Susakim, textus Hebraicus Sesac vocat; ut Masoritis placet.							
II	Vsorthon	XV	X	III Oct.	XIX	21	XVIII Apr.	3762.
III	IIII V	XXV	XXV	II Oct.	XV	VII	XIIII Apr.	3777.
	In hoc interuallo Zara Aethiopum rex numeroso exercitu Palæstinam inundans ab Asa rege Iuda profligatus est.							
VI	Takellothis	XIII	XXII	II Oct.	II	XIIII	VIII Apr.	3802.
VII	VIII IX	XLII	VII	II Oct.	XV	VII	V Apr.	3815.

Colliguntur vigesimæ secundæ Dynastiæ anni CXVI.

Colliguntur duum & viginti Dynastiarum anni MMMMDCCCXXVII.

VIGESIMATERTIA DYNASTIA TANITARVM.

REGVM. IIII.

I	Petubastes.	XL	XXI	II Oct.	XIX	21	XXV Mar.	3857.
	Sub hoc primam Olympiadem celebratam perperam scribit Iulius Africanus.							
II	Osorchos	VIII	V	Kal. Oct.	II	XIIII	XV Mar.	3897.
	Hic Hercules Aegyptijs cognominatus est.							
III	Psammus	X	XIII	Kal. Oct.	X	XII	XIII Mar.	3905.
IIII	Ze......	XXXI	XXIII	II Oct.	I	III	XI Mar.	3915.

Huius anno XXIIII prima Olympias ab Iphito instaurata.

Colliguntur vigesimæ tertiæ Dynastiæ anni LXXXIX.

Colliguntur viginti trium Dynastiarum anni MMMMDCCCCXVI.

		Anni Regnor.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numerus Aureus.	Epacta Iuliana.	Thoth Aegyptiac.	Period. Iuliana.

VIGESIMA QVARTA DYNASTIA BOCCHORIDOS SAITÆ.

	Bocchoris Saites	XLIIII	XXVI	II Oct.	XIII			3946.
	Sub hoc ferunt agnum locutum fuisse.							
	Huius anno secundo & vigesimo iniuit Thoth Nabonassari.							
	Hic rex vocatur Sua II Reg. XVII, 4.							
	Colliguntur viginti quatuor Dynastiarum anni MMMMDCCCCLX.							

VIGESIMAQVINTA DYNASTIA ÆTHIOPVM.

REGVM III.

I	Sabacon	VIII	XIIII	KAL. Oct.	XIX	22	XX Feb.	3990.
	Iste captum in bello Bocchorim viuum cremauit.							
	Huius anno secundo contigit deportatio V Tribuum, & finis regni Samariæ.							
II	Seuechus eius F.	XIIII	XXII	KAL. Oct.	VIII	21	XVIII Feb.	3998.
	Cum hoc fœdus icit Rex Ezekias.							
III	Tarachus	XVIII	VIII	KAL. Oct.	III	26	XV Feb.	4012.
	Colliguntur vigesima quinta Dynastiæ anni XL.							
	Colliguntur viginti quinque Dynastiarum anni MDCCCC.							

VIGESIMASEXTA DYNASTIA SAITARVM.

REGVM VII.

I	Stephinates	VII	XXVI	KAL. Oct.	II	XV	XIII Feb.	4030.
II	Nechepsos	VI	V	XXX Oct.	IX	II	XI Feb.	4037.

HACTENVS MANETHO. RELIQVA EX HERODOTO.

III	Psammitichus	XLIIII	XI	KAL. Oct.	XV	VIII	VII Feb.	4043.
IIII	Nechao	XVII	XXVII	KAL. Oct.	II	XV	XXVII Ian.	4087
	Anno secundo huius Iosias rex Iuda interficitur.							
V	Psammis	XVI	XVI	KAL. Oct.	XIX	22	XXIIII Ian.	4104.
	Huius anno tertio expeditio Nabuchodonosori Syriaca contigit.							
VI	Waphres	XXV	IIII	KAL. Oct.	XVI	XIX	XIX Ian.	4120.
	Cum hoc rex Sedekias fœdus fecit.							
	Huius anno quinto casus Sedekiæ contigit cum excidio Templi.							
VII	Amosis	XLIIII	I	XXX Sept.	III	26	XIII Ian.	4145.
	Colliguntur vigesima sexta Dynastiæ anni CLIX.							
	Colliguntur viginti sex Dynastiarum anni MMMMMCXIX.							

VIGESIMASEPTIMA DYNASTIA PERSARVM.

REGVM. VIII.

RVRSVS EX MANETHO.

I	Cambyses	IIII	XVII	XXIX Sept.	IX	II	II Ian.	4189.
	Iste quinto anno imperij sui Persici Aegyptum obtinuit.							
	Post hunc Magi aliquot menses regnum Persidis insederunt.							
II	Darius Hystaspis F.	XXXVI	XXI	XXII Sept.	XIII	XVI	KAL. Ian.	4193.
III	Xerxes vir Ester	XX	I	XXIX Sept.	XI	24	XIII Dec.	4229.
IIII	Artaban. menses VII.		XXI	XXIX Sept.	XII	V	XVII Dec.	4249.
V	Artaxerxes Longimã.	XL	XXII	XXIX Sept.	XIII	XVI	XVII Dec.	4250.
VI	Xerxes menses duos.							

Sogdia-

		Anni Regnor.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numerus Aureus.	Epacta lunaris.	Thoth Aegyptiae.	Period. Iuliana.
VII	Sogdianus menses VII.							
VIII	Darius Nothus	XI	VII	XXIX Sep.	XVI	XIX	VII Dec.	4291.

Iste in Perside annos XIX imperauit: anno XII imperij sui Aegyptum amisit.
Huius anno secundo initium capiunt LXX Hebdomades Danielis.
Colliguntur vigesimae septimae Dynastiae anni CXIII.
Colliguntur viginti septem Dynastiarum anni MMMMMCCLXXII.

VIGESIMA OCTAVA DYNASTIA MENDESIORVM.

	Amyrtaeus Saites	VI	XVIII	XXIX Sep.	VIII	22	IIII Dec.	4302.

Colliguntur viginti octo Dynastiarum anni MMMMMCCLXXVIII.

VIGESIMA NONA DYNASTIA MENDESIORVM.

REGVM IIII.

I	Nepherites	VI	XXIIII	XXIX Sep.	XIIII	28	III Dec.	4308.
II	Achoris	XII	II	XXIX Sep.	I	V	KAL. Dec.	4314.
III	Psammites	I	XIIII	XXIX Sep.	XIII	XVII	XXVII Nou.	4326.
IIII	Nepherites mens. II		XV	XXIX Sep.	XIIII	28	XXVII Nou.	4327.

Colliguntur vigesimae nonae Dynastiae anni XIX.
Colliguntur viginti nouem Dynastiarum anni MMMMMCCXCVII.

TRIGESIMA DYNASTIA SEBENNITARVM.

REGVM III.

I	Nectanebis	XVIII	XV	XXIX Sep.	XIIII	28	XXVII Nou.	4327.
II	Teos	II	V	XXVIII Sep.	XIII	XVII	XXIII Nou.	4345.
III	Nectanebos	XVIII	VII	XXIX Sep.	XV	IX	XXIII Nou.	4347.

Colliguntur trigesimae Dynastiae anni XXXVIII.
Colliguntur triginta Dynastiarum anni MMMMMCCCXXXV.

TRIGESIMA PRIMA DYNASTIA PERSARVM.

REGVM III.

I	Artaxerxes Ochus	X	XXV	XXVIII Sep.	X	XIIII	XVIII Nou.	4365.
	Hic decimo septimo anno regni sui Aegyptum recipit.							
II	Arsos Ochi F.	IIII	VII	XXVIII Sep.	V	VIII	XVI Nou.	4375.
III	Darius Codomanus	VI	XI	XXVIII Sep.	IX	III	XV Nou.	4379.

Hanc Alexander praelio victum imperio euertit.
Colliguntur trigesimae primae Dynastiae anni XX.
Colliguntur unius & triginta Dynastiarum anni MMMMMCCCLV.

HACTENVS EX TERTIO TOMO MANETHO ÆGYPTII.

TRIGESIMA SECVNDA DYNASTIA MACEDONVM.

REGVM. XIIII.

I	Alexander Magnus	V	XVII	XXVIII Sep.	XV	IX	XIII Nou.	4385.
II	Ptolemaeus Lagides	XI	XXII	XXVIII Sep.	I.	V	XII Nou.	4390.
III	Ptol. Philadelphus	XXXVIII	VI	XXVIII Sep.	III	27	X Nou.	4430.
IIII	Ptolem. Euergetes	XXVI	XVI	XXVIII Sep.	III	27	XXIIII Oct.	4468.

		Anni Regnor.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numerus Aureus.	Epacta Iuliana.	Thoth Aegyptiac.	Period. Iuliana.
v	Ptolem. Philopator	xvii	xiiii	xxvii Sep.	x	xiiii	xvii Oct.	4494.
vi	Ptolem. Epiphanes	xxiiii	iii	xxvii Sep.	viii	22	xiii Oct.	4511.
vii	Ptolem. Philometor	xxxv	xxvii	xxvii Sep.	xiii	xvii	viii Oct.	4535.
viii	Ptol. Euergetes alter	xxix	vi	xxvii Sep.	x	xv	xxviii Sep.	4570.
ix	Ptolemæus Physcon	xvii	vii	xxvii Sep.	i	v	xxi Sep.	4599.
x	Ptolem. Alexander	x	xxiiii	xxvii Sep.	xviii	xiii	xvii Sep.	4616.
xi	Ptol. Cleopatræ F.	viii	vi	xxvi Sep.	ix	iiii	xiiii Sep.	4626.
xii	Ptolem. Dionysius	xxx	xiiii	xxvi Sep.	xvii	ii	xii Sep.	4634.
xiii	Cleopatra	xxii	xvi	xxvi Sep.	ix	iiii	v Sep.	4664.

Colliguntur trigesimæ Dynastiæ anni ccci.

Colliguntur triginta duarum Dynastiarum anni MMMMMDCLVI.

ALIA DYNASTIA THEBANORVM DIOSPOLITANORVM

iniens ab anno x quintædecimæ Dynastiæ Pastorum Phœnicum.

REGVM xxxviii

i	Menes Thebinites Theban.	lxix	xiiii	xxii Oct.	v	xi	iiii Iunj	2114.
ii	Athothes Menis F.	lii	xxvii	xxii Oct.	xvii	24	xx Mai.	2183.
iii	Athothes posterior	xxxii	xxiii	xxi Oct.	xii	xxix	v Mai.	2235.
iiii	Miabies eius F.	xix	xxvii	xx Oct.	vi	23	xxviii Apr.	2267.
v	Pemphos eius F.	xviii	xviii	xxi Oct.	vi	23	xxii Apr.	2286.
vi	Toegarmes Memphites	lxxix	viii	xxi Oct.	v	xii	xviii Apr.	2304.

Huius anno liiii *init primus annus Beli Assyriorum regis*

vii	Stoechos eius F.	vi	iii	xx Oct.	viii	15	xxix Mar.	2383.
viii	Gosormies	xxx	ix	xx Oct.	xiiii	21	xxvii Mar.	2389.
ix	Mares eius F.	xxvi	xi	xx Oct.	vi	23	xx Mar.	2419.
x	Anoyphis	xx	ix	xx Oct.	xiii	ii	xiii Mar.	2445.
xi	Sirois	xviii	i	xix Oct.	xiiii	22	viii Mar.	2465.

Huius anno penultimo init Epocha Semiramea Chaldæorum.

xii	Chnubos Cneuros	xxvii	xix	xx Oct.	xiii	ii	iiii Mar.	2483.
xiii	Rauosis	xiii	xviii	xix Oct.	ii	x	xxvi Feb. G.	2510.
xiiii	Ayres	x	iii	xix Oct.	xv	iii	xxiii Feb.	2523.
xv	Saophis	xxix	xiii	xix Oct.	vi	24	xx Feb.	2533.
xvi	Sensaophis posterior	xxvii	xiiii	xix Oct.	xvi	xiiii	xii Feb.	2562.
xvii	Moscheris	xxxi	xiii	xviii Oct.	v	xiii	vi Feb.	2589.
xviii	Musthis	xxxiii	xvi	xix Oct.	xvii	25	xxix Ian.	2620.
xix	Pamnos Archondes	xxxv	xxi	xviii Oct.	xii	*	xxi Ian.	2653.
xx	Apappus Maximus	c	xxviii	xviii Oct.	ix	27	xii Ian.	2688.
xxi	Echeseos	i	xvi	xviii Oct.	xiiii	23	xviii Dec.	2788.
xxii	Nitocris uxor	vi	xvii	xvii Oct.	xv	iiii	xvii Dec.	2789.
xxiii	Myrtæus	xxii	xxiii	xvii Oct.	ii	xi	xvi Dec.	2795.
xxiiii	Thyrsiomares fortis	xii	xvii	xvii Oct.	v	xiiii	xi Dec.	2817.
xxv	Thyrillos	viii	i	xvii Oct.	xvii	26	viii Dec.	2829.
xxvi	Semphucrates	xviii	ix	xvi Oct.	vi	25	vi Dec.	2837.
xxvii	Chuter Taarus tyrannus	vii	xxvii	xvii Oct.	v	xiiii	Kal. Dec.	2855.
xxviii	Meres Philosophus	xii	vi	xvi Oct.	xii	i	xxix Nou.	2862.
xxix	Chomaephtha	xi	xviii	xvi Oct.	v	xiiii	xxvi Nou.	2874.
xxx	Schuniosochos tyrannus	lx	i	xvi Oct.	xvi	xv	xxiiii Nou.	2685.
xxxi	Penteathyris	xvi	v	xvi Oct.	xix	18	ix Nou.	2945.
xxxii	Stamenemes	xxiii	xxi	xvi Oct.	xvi	xv	v Nou.	2961.
xxxiii	Sistosichermes	lv	xvi	xvi Oct.	i	*	xxx Oct.	2984.
xxxiiii	Maris	xliii	xv	xv Oct.	xviii	vii	xvi Oct.	3039.
xxxv	Siphoasos Vulcani F.	v	ii	xvi Oct.	iiii	iiii	v Oct.	3082.
xxxvi	....	xiiii	vii	xv Oct.	ix	29	iiii Oct.	3087.
xxxvii	Phruoros, vel Nilos	v	xxi	xiiii Oct.	iiii	iiii	Kal. Oct.	3101.
xxxviii	Amuthartæos.	lxiii	xxvi	xv Oct.	ix	29	xxx Sep.	3106.

Huius anno xixii *nascitur Moses vir Dei.*

Colliguntur Dynastiæ Thebanorum Diospolitanorum anni mlv.

PRIMA

PRIMA DYNASTIA IN BABYLONIA CHALDÆORVM.

REGVM SEPTEM.

		Anni Regnor.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numerus Aureus.	Epacta Iuliana.	Period. Iuliana.
I	Euechoos	VI	I	XVI Oct.	XIII	IX	1989.
II	Chomusbolos	VII	VII	XVI Oct.	XIX	15	1995.
III	Poros	XXXV	XIIII	XVI Oct.	VII	III	2002.
IIII	Nechubes	XLIII	XXI	XV Oct.	IIII	*	2037.
V	Abios	XLVIII	VIII	XVI Oct.	IX	25	2080.
VI	Oniballos	XL	XXVIII	XVI Oct.	XIX	16	2128.
VII	Zinziros	XLV	XII	XV Oct.	II	IX	2168.

Hoc ab Arabibus extincto iniuit secunda Dynastia Arabum in Babylonia.
Colliguntur primæ Dynastiæ Chaldæorum anni CCXXIIII.

SECVNDA DYNASTIA IN BABYLONIA ARABVM.

REGVM VI.

		Anni Regnor.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numerus Aureus.	Epacta Iuliana.	Period. Iuliana.
I	Mardocentes	XLV	I	XIIII Oct.	IX	26	2213.
II	Sisimardacos	XXVIII	XVIII	XIIII Oct.	XVI	XIII	2258.
III	Abias	XXXVII	XVIII	XIIII Oct.	VI	23	2286.
IIII	Parannos	XL	XXVII	XIIII Oct.	V	XII	2323.
V	Nabonabos	XXV	XI	XIII Oct.	VII	IIII	2363.
VI	....	XLI	VIII	XIIII Oct.	XIII	X	2388.

Vltimo hoc Rege debellato Belus anno XXVII *imperij sui Assyriorum imperium cum Babylonio coniunxit.*
Colliguntur anni secundæ Dynastiæ CCXVI.
Colliguntur anni duarum Dynastiarum CCCCXL.

TERTIA DYNASTIA IN ORIENTE ASSYRIORVM.

REGVM. XII.

		Anni Regnor.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numerus Aureus.	Epacta Iuliana.	Period. Iuliana.
I	Belus	LV	V	XIII Oct.	I	28	2357.
II	Ninus	LII	IIII	XIII Oct.	XVIII	V	2412.
III	Semiramis	XLII	XXVIII	XIII Oct.	XIII	XI	2464.
	Huius anno XVIII *incipit Aera Chaldæorum æquinoctialis.*						
IIII	Ninyas Zames	XXXVIII	XIIII	XII Oct.	XVII	25	2506.
V	Arius	XXX	XXIIII	XII Oct.	XVII	25	2544.
VI	Aralius	XL	XXVI	XII Oct.	IX	27	2574.
VII	Xerxes	XXX	X	XI Oct.	XI	19	2614.
VIII	Armamithres	XXXVIII	XII	XI Oct.	III	21	2644.
IX	Beluchus	XXXV	XXII	X Oct.	III	21	2682.
	Huius anno XXXI *nascitur Abraham Patriarcha.*						
X	Palæus	LII	I	X Oct.	XIX	17	2717.
XI	Sethus	XXXII	XXV	X Oct.	XIIII	23	2769.
XII	Mamythus	XXX	I	X Oct.	VIII	17	2801.
XIII	Aschalios	XXVIII	III	X Oct.	XIX	18	2831.
XIIII	Sphærus	XXII	III	X Oct.	IX	28	2859.
XV	Mamylus	XXX	XXV	IX Oct.	XII	I	2881.
XVI	Spartheus	XLII	XXVII	IX Oct.	IIII	III	2911.
XVII	Ascatades	XXXVIII	XIII	IX Oct.	VIII	17	2953.
XVIII	Amyntes	XLV	XXIII	IX Oct.	VIII	17	2991.
XIX	Belochus	XXV	XII	IX Oct.	XV	IIII	3036.

		Anni Regnor.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numerus Aureus.	Epacta Iuliana.	Period. Iuliana.
XX	Balatores	XXX	IX	VIII Oct.	II	XII	3061.
XXI	Lamprides	XXX	XI	VIII Oct.	XIII	XIII	3091.
XXII	Sosares	XX	XXIII	VII Oct.	V	XV	3121.
	Huius anno XVII nascitur Moses.						
XXIII	Lampraes	XXX	V	VII Oct.	VI	26	3141.
XXIIII	Panyas,	XLV	VII	VII Oct.	XVII	27	3171.
XXV	Sosarmos	XLII	XXIIII	VII Oct.	V	XV	3216.
	Huius anno secundo contigit Exodus Hebraeorum.						
XXVI	Mithraeos	XXVII	X	VI Oct.	IX	XXIX	3258.
XXVII	Teutamos, qui & Teutanes	XXXII	IX	VI Oct.	XVII	27	3285.
XXVIII	Teutaeus	XLIIII	XIII	VI Oct.	XI	21	3317.
XXIX	Arabelus	XLII	I	VI Oct.	XVII	28	3361.
XXX	Chalaos	XLV	XV	VI Oct.	II	XIII	3403.
XXXI	Anabos	XXXVIII	IIII	V Oct.	IX	*	3448.
XXXII	Babios	XXXVII	XIIII	V Oct.	IX	*	3486.
XXXIII	Thinaeos	XXX	XXIII	V Oct.	VIII	19	3523.
	Huius anno nono Ilion capitur a Graecis.						
XXXIIII	Dercylus	XL	XXV	IIII Oct.	XIX	20	3553.
XXXV	Eupacmes	XXXVIII	IX	IIII Oct.	II	XIII	3593.
XXXVI	Laosthenes	XLV	XIX	IIII Oct.	II	XIII	3631.
	Sub hoc floruit Zoroastres Bactrianus Magus.						
XXXVII	Pyritiades	XXX	VIII	IIII Oct.	IX	I	3676.
	Huius anno vigesimo primo Templum Solomonis construitur.						
XXXVIII	Ophrataeus	XXI	X	III Oct.	I	III	3706.
XXXIX	Ephacheres	LII	III	III Oct.	III	25	3727.
XL	Acracarnes	XLII	XXVII	III Oct.	XVII	29	3779.
XLI	Tonos Concoleros, qui a Graecis Sardanapalus dictus est.	XX	XIII	II Oct.	II	XIIII	3821.

Colliguntur ab initio Beli anni MCCCCLXXXIIII.
Colliguntur ab initio Dynastiae Chaldaeorum MDCCCCCLII.

QVARTA DYNASTIA IN ORIENTE MEDORVM.

REGVM IX.

I	Arbaces Sardanapali debellator	XXVIII	V	II Oct.	III	25	3841.
II	Mandauces Arbacis F.	L	V	II Oct.	XII	IIII	3869.
III	Sosarmus	XXX	XXVII	II Oct.	V	XVII	3919.
	Huius anno XX ludicrum Olympicum ab Iphito instauratum.						
IIII	Artycas	L	I	Kal. Oct.	XVI	VIII	3949.
	Huius anno XIX Nabonassar Babylonius deficiens a Medis nouam Dynastian in Babylonia instituit.						
	Huius anno XLIII Salmanassar rex Assyriorum decem Tribus Israelis deportauit.						
V	Arbianes, qui & Cardiceas,	XXII	XXIII	Kal. Oct.	IX	II	3999.
	Hoc anno Sennacherib rex Assyriorum a filijs occiditur.						
VI	Arsaeos, qui & Deloces	XL	XVII	Kal. Oct.	XII	V	4021.
VII	Artynes, qui & Phraortes	XXII	I	XXX Sept.	XIIII	27	4061.
VIII	Astibaras, qui & Cyaxares	XL	XXIII	Kal. Oct.	XVII	*	4083.

XI Apan-

		Anni regnor.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numerus Aureus.	Epacta Iuliana.	Periodus Iuliana.
IX	Apandas, qui & Astyages	XL	VII	XXX Sep.	XIX	22	4123.

Hunc Cyrus imperio Medorum euertit.
Huius anno secundo Ierosolyma una cum sanctuario incensa sunt.
Huius anno septimo, qui erat sextus ab excidio Templi, defectio Solis contigit, quam Thales prædixerat.
Colliguntur Dynastiæ Medorum anni CCCXXII.
Colliguntur ab initio Beli anni MDCCCVI.

QVINTA DYNASTIA IN ORIENTE PERSARVM.

REGVM XIIII.

I	Cyrus	XXX	X	XXX Sep.	XII	V	4154.
II	Cambyses	VIII	XII	XXX Sep.	IIII	VII	4184.
III	Magi fratres mens. VII						4184.
IIII	Darius Hystaspis F.	XXXVI	XX	XXX Sep.	XII	V	4192.
V	Xerxes	XX	XXVIII	XXX Sep.	X	XIII	4228.
VI	Artabanus mens. VII	....	XX	XXIX Sep.	XI	24	4248.
VII	Artaxerxes Μακρόχειρ	XL	XXI	XXIX Sep.	XII	V	4249.
VIII	Xerxes mens. II						
IX	Sogdianus mens. VII		V	XXIX Sep.	XIIII	28	4289.
X	Darius νόθος	XIX	VI	XXIX Sep.	XV	IX	4290.
XI	Artaxerxes Μνήμων	XLIII	XXV	XXVIII Sep.	XV	IX	4309.
XII	Artaxerxes Ὦχος	XXIII	XII	XXVIII Sep.	I	V	4352.
XIII	Arses	IIII	VII	XXVIII Sep.	V	XIX	4375.
XIIII	Darius	VI	XI	XXVIII Sep.	IX	III	4379.

Colliguntur Dynastiæ Persarum anni CCXXXI.
Colliguntur ab anno primo Beli, ad imperium Asiaticum Macedonum, anni MMXXVIII.

SEXTA DYNASTIA IN ORIENTE MACEDONVM.

REGVM XIX.

I	Alexander Magnus	VI	XVII	XXVIII Sep.	XV	IX	4385.
II	Antigonus	XII	XXII	XXVIII Sep.	I	V	4390.
III	Seleucus Nicator	XXXII	VI	XXVIII Sep.	XIII	XVII	4402.
IIII	Antigonus ὁ Σωτήρ	XIX	X	XXVIII Sep.	VII	XI	4434.
V	Antigonus ὁ Θεός	XV	I	XXVII Sep.	VII	XI	4453.

Huius anno XII *Arsaces Parthus defecit a Syriæ regibus.*

VI	Seleucus ὁ Καλλίνικος	XX	XVI	XXVIII Sep.	III	27	4468.
VII	Seleucus ὁ Κεραυνός	III	VIII	XXVIII Sep.	IIII	VIII	4488.
VIII	Antiochus ὁ Μέγας	XXXVI	XI	XXVIII Sep.	VII	XI	4491.
IX	Seleucus ὁ Φιλοπάτωρ	XII	XIX	XXVII Sep.	V	XIX	4527.
X	Antiochus ὁ Ἐπιφανής	XI	III	XXVII Sep.	XVII	I	4539.
XI	Antiochus ὁ Εὐπάτωρ	II	XIIII	XXVII Sep.	IX	III	4550.
XII	Demetrius ὁ Σωτήρ	XII	XVI	XXVII Sep.	XI	25	4552.
XIII	Alexander Bala	X	XXVIII	XXVII Sep.	IIII	IX	4564.
XIIII	Demetrius Demetrij F. ὁ Νικάνωρ	III	X	XXVI Sep.	XIIII	XXIX	4574.
XV	Antiochus ὁ Σιδήτης	IX	XIII	XXVI Sep.	XVII	II	4577.
XVI	Demetrius Demetrij F. iterũ	IIII	XXII	XXVII Sep.	VII	XII	4586.
XVII	Antiochus ὁ Γρυπός	XII	XXVI	XXVII Sep.	XI	26	4590.

		Anni regnor.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numerus Aureus.	Epacta Iuliana.	Priodus Iuliana.
XVIII	Anthiochus Cyzicenus	XVIII	X	XXVI Sept.	IIII	IX	4602.
XIX	Philippus	II	XXVIII	XXVII Sep.	III	28	4620.

Colliguntur ab initio imperij Macedonum Asiatici, anni CCXXXVII.
Colliguntur ab initio Beli, anni MMCCLXV.
Colliguntur ab initio Dynastiæ Chaldæorum, anni MMDCXXXIII.

SEQVVNTVR DYNASTIÆ MAGNORVM ORIENTIS IMPERIORVM APPENDICES.

DYNASTIA ASSYRIORVM POSTQVAM AB ASSYRIIS DEFECERVNT.

* * *
PHVL.
TEGLATH-PHALASAR.
IAREB.
SARGON.
SALMAN-ASAR.
SENACHERIB.
ASAR-HADDON.
* * *

DYNASTIA BABYLONIORVM, POSTQVAM ANNO XX ARTYCÆ A MEDIS DEFECERVNT.

REGVM XX.

I	Nabonassarus	XIIII	XIX	KAL. Oct.	XV	VIII	3967.

Huic virtutis ergo, ac propter libertatem assertam Chaldæi nouam epocham instituerunt, a qua omnia Astronomiæ ratiocinia putari cœpta.

II	Nassius	II	V	KAL. Oct.	X	XIII	3981.
III	Chinzerus & Porus	V	VII	KAL. Oct.	XII	V	3983.
IIII	Dilulæus	V	XII	II Oct.	XVII	*	3988.

Huius anno ultimo Salmanasser Rex Assyriorum decem Tribus Israelis in Mediam deportauit.

V	Mardokempadus	XII	XVII	KAL. Oct.	III	26	3993

Hic Merodac parte priore nominis sui Isaiæ Prophetæ dictus anno VII *Imperij sui legatos Ezekiæ regi misit.*
Eodem anno VII *Mardokempadi Sennacherib a suis interficitur.*
Eodem anno ingens Solis defectio in morte Romuli.

VI	Arkeanos	V	I	KAL. Oct.	XV	VIII	4005.
VII	INTERREGNVM	XII	VI	KAL. Oct.	I	IIII	4010.
VIII	Belithus	III	XVIII	KAL. Oct.	XIII	XVI	4022.
IX	Aporonadicus	VI	XXI	KAL. Oct.	XVI	XIX	4025.
X	Herigebalus	I	XXVII	KAL. Oct.	III	26	4031.
XI	Nesnoemondacus	IIII	XXVIII	KAL. Oct.	IIII	VII	4032.
XII	INTERREGNVM	XVII	IIII	KAL. Oct.	VIII	21	4036.
XIII	Ieraedin	XIII	XXI	XXX Sep.	VI	29	4053.
XIIII	Saosducinus	IX	VI	XXX Sep.	XIX	22	4066.
XV	Kiniladachus	XIIII	XV	XXX Sep.	IX	II	4075.
XVI	Nabopollassarus	XXIX	I	XXX Sep.	IIII	VII	4089.

Hic filium suum Nabuchodonosorum anno XVII *imperij sui, Tyriorum & Palæstinorum rebellione, in Syriam cum præpotenti exercitu misit.*
Huius anno XXX *eodemque ultimo imperij & vitæ eius, visio quatuor animalium Ezekieli Prophetæ oblata.*

XVII Na-

		Anni regnor.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numerus Aureus.	Epacta Iuliana.	Periodus Iuliana.
XVII	Nabuchodonoforos fil.	XXX	II	XXX Sept.	XIII	27	4118.
XVIII	Evvilmerodach fil.	II	IIII	XXX Sept.	VI	29	4148.
XIX	Neregafolaros	IIII	VI	XXX Sept.	VIII	21	4150.
XX	Laborofordachos, qui Baltafar	I	VII	XXX Sept.	XII	V	4154.
XXI	Nabonidos	XVII	XXIIII	XXX Sept.	XIII	XVI	4155.

Hic Medis oriundus, unde cognominatus Darius Medes, exutus eſt imperio a Cyro.

INTERREGNVM TRIENNII.

XXII	Cyrus rex Perfarum	IX	IIII	XXX Sept.	XV	VIII	4176.

Colliguntur ab initio Nabonaſſari, ad exitum Cyri Perſarum regis, anni CCXVII.

Hinc ad Macedonum Aſiaticum imperium anni CCI.

Hinc ad defectionem Arſacis Parthi, a quo, qui rerum in Parthis potiti ſunt, Arſacidæ dicti, anni LXXIX.

Colliguntur Dynaſtiæ Parthorum Arſacidarum anni CCCCLXXIX, *ultimo eorum Rege Artabano cæſo.*

DYNASTIA SECVNDA PERSARVM POST CAEDEM ARTABANI VLTIMI ARSACIDARVM.

REGVM XXVIII.

		Anni regnor.	Menſes regnor.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numer. Aureus.	Epacta Iuliana.	Periodus Iuliana.
I	Artaxares	XII	X	XV	XXIIII Sep.	III	29	4943.
II	Sapores	XXXI	O	XXVII	XXIIII Sep.	XV	XI	4955.
III	Ormifdas fil.	I	O	II	XXV Sep.	VIII	24	4986.
IIII	Wararanes	III	O	III	XXIIII Sep.	IX	V	4987.
V	Wararanes fil.	XVII	O	VI	XXIIII Sep.	XII	VIII	4990.
VI	Wararanes Segan Saa	O	IIII	XXIII	XXIIII Sep.	X	XVI	5007.
VII	Narfes fil.	VII	V	XXIIII	XXIIII Sep.	XI	27	5008.
VIII	Ormifdas fil.	VII	V	II	XXIII Sep.	XVII	III	5014.
IX	Sabores	LXX	O	X	XXIII Sep.	VI	II	5022.

Hic in utero matris creatus eſt Rex, & tot annos imperauit, quot vixit.

Huius anno LV *Iouinianus Perſis Niſibin prodidit.*

X	Artaxerxes frater	IIII	O	XXV	XXIII Sep.	I	VII	5093.
XI	Sabores fil.	V	O	I	XXII Sep.	V	XXI	5097.
XII	Wararanes Kerman Saa	XI	O	VI	XXIII Sep.	X	XVI	5102.
XIII	Izdigerdes fil.	XXI	O	XVII	XXII Sep.	II	XVIII	5113.
XIIII	Wararanes fil.	XX	O	X	XXII Sep.	IIII	XX	5134.
XV	Izdigerdes fil.	XVII	IIII	II	XXII Sep.	V	XXI	5154.
XVI	Perozes	XXIIII	O	XIX	XXI Sep.	III	*	5171.
XVII	Obalas frater	IIII	O	XV	XXII Sep.	VIII	25	5195.
XVIII	Cabades fil.	XI	O	XIX	XXI Sep.	XII	IX	5199.

Hic regno abdicatus cuſtodiæ mancipatur.

XIX	Samafpes fil.	IIII	O	II	XXII Sep.	IIII	XI	5210.
XX	Cabades iterum	XXX	O	VI	XXII Sep.	VIII	25	5214.
XXI	Cofrses Magnus	XLVIII	O	VIII	XXII Sep.	XIX	26	5244.
XXII	Ormifda	VIII	O	XXVIII	XXII Sep.	X	XVII	5292.
XXIII	Cofroes	XXXIX	O	VIII	XXII Sep.	XVIII	XV	5300.
XXIIII	Siroes	I	O	XIX	XXI Sep.	XIX	26	5339.
XXV	Adefer	O	VII	XX	XXI Sep.	IX	VIII	5340.
XXVI	Barazas	O	VI	XXI	XXI Sep.	II	XX	5341.
XXVII	Baram Cofrois filia	O	VII	XXI	XXI Sep.	II	XIX	5341.
XXVIII	Ormizda Iezdegird	III	O	XXII	XXI Sep.	III	I	5342.

Colliguntur ab initio Artaxaris, anni CCCCII.

Colliguntur ab initio Arſacis Arſacidarum auctoris anni DCCCLXXXI.

DYNASATIA

DYNASTIA ARABVM SCENITARVM, SIVE SARACENORVM.

INTERFECTO IEZDEGIRD.

		Anni regnor.	Menses regnor.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numer. Aureus.	Epacta Iuliana.	Muharram.	Period. Iuliana.
I	Muhammed Pseudropropheta	X	O	XV	XXI Sep.	XV	XII	XVI Iulj	5335.
II	Abukara	II	VI	XXV	XXI Sep.	VI	III	XXVIII Mar.	5345.
III	Omar	X	VI	XXVII	XXI Sep.	VIII	25	VII Mar.	5347.
IIII	Othmen	XII	O	X	XXI Sep.	XIX	26	XXVIII Oct.	5358.
V	Ali	IIII	IX	XXII	XXI Sep.	XII	IX	XIX Iuni	5370.
VI	Alhatem	O	IIII	XXVI	XXI Sep.	XVI	XXIII	VI Mai	5374.
VII	Moavvi	XIX	VI	XXVII	XXI Sep.	XVII	IIII	XXVI Apr.	5375.
VIII	Ezid	III	VIII	XVIII	XX Sep.	XVII	IIII	XX Sep.	5394.
IX	Marvvan	O	IX	XXII	XX Sep.	II	XIX	VIII Aug.	5398.
X	Edimelich	XXII	O	XXIII	XIX Sep.	III	*	XXVIII Iulj	5399.
XI	Walid	IX	O	XVII	XX Sep.	VI	III	XIX Nou.	5421.
XII	Zulzimin	III	O	XXVI	XX Sep.	XV	XII	XIIII Aug.	5430.
XIII	Omar	II	O	I	XX Sep.	XVIII	XV	XII Iulj	5433.
XIIII	Iezed	IIII	O	III	XX Sep.	I	VIII	XXI Iunj	5435.
XV	Ewelid	XVIII	O	VII	XX Sep.	V	XXII	VIII Mai	5439.
XVI	Walid secundus	I	O	XXV	XX Sep.	IIII	XI	XIII Oct	5457.
XVII	Gezid	I	O	XXVI	XX Sep.	V	XXII	III Oct.	5458.
XVIII	Marwan secundus	VI	O	XXVII	XX Sep.	VI	III	XXII Sep.	5459.
XIX	Muhammed Abubala	V	O	V	XX Sep.	XII	IX	XVIII Iulj	5465.
XX	Abdalla	XXI	O	X	XX Sep.	XVII	V	XXV Mai	4470.
XXI	Madi Muhammed	IX	O	III	XX Sep.	XIX	27	XXVIII Sep.	5491.
XXII	Muse	I	O	XI	XX Sep.	VIII	26	III Iulj	5499.
XXIII	Aharon	XXIII	O	XII	XX Sep.	IX	VII	XXII Iunj	5500.
XXIIII	Muhammed tertius	V	O	VII	XX Sep.	XIII	XXI	IIII Oct.	5523.
XXV	Abdalla secund.	XVII	O	XII	XX Sep.	XVIII	XVI	XI Oct.	5528.
XXVI	Muhammed quartus	XL	O	I	XIX Sep.	XVI	XXIIII	VII Feb.	5545.

Colliguntur Dynastiæ Sarracenorum in Perside anni CCI.
Hæc Dynastia a schismaticis, Turcis, & alijs lacerata est.

DYNASTIA

DYNASTIA CHALIPHARVM IN BAGDED ET DAMASCO.

			Anni Christi	Muharram.
מחמר	I	MVHAMMED PSEVDOPROPHETA.	622.	xvi Iulj.
אבו בכר	II	ABV-BECHER cognomine Iustus anno Hegiræ xi. Moritur xiii.	632.	xxviii Mar.
בן עמר אלקטף [a] אבו עבירה [b] עמר בן אלעאץ [c] אצפהן [d] עבר אללה בן גדיל	III	BEN OMAR ELKATEPH. Interfectus est a seruo, anno xxiii. Sub hoc Scham, id est Damascus per [a] Abu Abira: Aegyptus per [b] Omar filium El Atz, [c] & Atzphahan: Persis autem per [d] Abdalla filium Gedil, subacta fuit.	643.	xix Nouemb.
עתמן בן עפאן	IIII	OTHMEN FILIVS APHAN. Interficitur anno xxxv.	655.	xi Iulj.
עלי בן אבי אסטאלף	V	ALI filius Abiltaleph. Interficitur anno xxxix.	660.	xxix Mai.
חסן בן עלי [e] מעאויה	VI	HASEN filius Ali Regnauit in Cupha. Frater autem eius [e] Mawia regnauit in Scham, siue Syria Damasci. Sed Hasen, quod esset vir probus, & metuens humanum sanguinem fundere, abdicato penes fratrem Mawiam imperio, Medinam secessit, ubi vitæ reliquum tempus exegit. Mawia vero obijt anno lx.	679.	xii Octob.
יזיד בן מעאויה	VII	IEZ[illegible] filius Mawiæ. Eo ipso anno abdicat se imperio.		
מראן בן אלחכם	VIII	MARWAN filius Elhacham. Obijt eo anno.	681.	xxv Feb.
עבר אל מלך בן מראן [f] מאסרי גויא [g] חגאג [h] עיראק	IX	ABDELMELICH filius Marwan. Obijt anno lxxxii. Florebat [f] Masariguia Israelita medicus præstantissimus anno lxx Hegiræ, qui Alexandri erat millesimus. item [g] Hagag filius Ioseph Iudæus, qui præfectus fuit [h] Irak & Babyloni. Florebat etiam Thiarok medicus eximius, & Theodon.	689.	xxv Iunj.
וליד	X	WALID eius filius. Aedificat Argaz Damasci, quæ antea vocabatur Beth-Rimmon, ac multa præterea ædificia. Edixit, ne leprosi in plateis ambularent. Obijt anno xcvi. Sub hoc Hagag filius Ioseph febri ardenti correptus, arcessito Astrologo, sciscitatus est, an ex astrorum motu illi compertum esset, eo anno ullum Regem moriturum. Asseuerante illo sibi constare Regem quidem moriturum, sed cui nomen Cani sit, Hagag memor sibi hoc nomen nascenti a matre impositum, Moriar ergo, inquit, sed tu me hora præcedes. Statimque ei caput amputari iussit. In xx annis, quibus ciuitati Irak præfuit, centum viginti millia virorum interfecit. In carcere ipsius extincta sunt virorum quinquaginta millia, mulierum triginta.	714.	xvi Septemb.
סלימאן	XI	SVLEIMAN frater Walid. Obijt anno xcix. Hoc anno hiems asperrima fuit, & pestis sæuissima Constantinopoli.	717.	xiiii Aug.
עמר בן מלך לעזיז	XII	OMAR filius Melichel Aziz filij Marvvan filij Elhacham. Iste magnæ sanctitatis opinionem consequutus obijt anno ci.	719.	xxiii Iulj.
יזיד בן עבר אל מלך [a] אבו סאלד	XIII	IEZID filius Abdelmelich cognomento [a] Abu-Saled. Obijt anno cxv.	723.	x Iunj.
השאם בן עבר אלמלך	XIIII	HASCHAM filius Abdel-melich. Interficitur a Zeid filio Ali anno cxxv.	742.	iiii Nou.

WALID

Anni Christi | Muharram.

וליד בן יזיד XV WALID filius Iezid filij Abdelmelich. Non reliquit ullum loculũ condendo fratris cadaueri, neque cucumam aquæ calfaciendæ ad cadauer lauandum. Sed posuit tantum in quadam storea. Vitæ voluptariæ deditus fuit, luxui, & vino. Conspiratione in eum facta domi a strenuis decem viris interficitur. Caput eius per plateas Damasci ostentatum anno CXXVI. 743. XXV Octob.

XVI IEZID filius Walid filij Abdelmelich. Hic solebat dicere: *Ego sum filius Chosrois: pater autem meus Maruvan: auus Augustus: rursus auus meus filius Hakan.* Numirum quia mater eius, quæ vocabatur [m] Scha Perid, erat filia Perozis filij Iezdegird, filij Schehariar, filij Chosrois: mater autem Perozis erat filia Constantini Augusti: mater vero Chosrois erat filia Hakan regis Turcorum. Obijt eodem anno CXXVI. 743. XXV Octob.

[m] שאה פריד

מרואן אברהים XVII MARWAN Ibrahim filius VValid filij Abdelmelich. Abdicauit sese imperio eodem anno.

מרואן בן מחמד XVIII MARWAN filius Muhammedis filij Marwan filij Elhacham, accepto a fratre Ibrahim imperio, quod Abrahamum Sacerdotem interfecisset, qui erat de posteritate [n] Abas, conspiratione [o] Abasidarum facta imperio exutus est: quorum factionis princeps erat [p] Abul Abas Essaphach filius Muhammedis Sacerdotis filij Ali, filij Abdalla, filij Abas, filij Abdulmutaleb cognatorum Muhammedis Pseudoprophetæ, traiecto Euphrate Damascum venit, omnia ædificia ipsius Marvvan euertit, ita ut ne lapis quidem super lapidem relinqueretur. Marvvan vero in Aegyptum profugit: atque ibi in fano quodam deprehensus interfectus est anno CXXXII. 749. XX Aug.

[n] עבאס
[o] אלעבאסים
[p] אבו אלעבאס אלספאך

DYNASTIA ABASIDARVM CHALIPHARVM.

אבו אל עבאס XIX ABVLABAS annis IIII. Obijt anno CXXXVI. 753. VII Iulj.

אבו געפר אל מנצור XX ABVGEPHAR ELMANTZVR. Male tractauit filios Hasin, filij Ali, filij Abulmutaleb. De quibus XII in carcerem obscuriss. coniecti, ut ne lucem quidem viderent, in summis angustijs extincti sunt. Iste primus ædificare cœpit vrbem Bagded. Obijt ex diarrhœa anno CLVIII. 774. X Nouemb.

מהדי בן מנצור XXI MAHDI filius Mantzur. Iste anno CLXV [q] misit filiũ suum [r] Aharun Erreschid Constantinopolim, Irene imperante, qui donis placatus recessit. Obijt anno CLXX. [q] 781. XXVI Aug. | 786. III Iulj.

[r] אהרון אלרשיד

XXIII AHARVN ERRESCHID eadem nocte, qua imperium iniuit, nuncium de filio sibi nato accepit, quem Mamon vocauit. Obijt an. CXCIII. 808. XXV Octob.

אמין בן רשיד XXIIII IMIN filius Reschid, cuius mater fuit Zebida, deditus fuit luxui. Interficitur a factione Taher præfecti exercitui Mamonis filij Reschid, fratris eius, anno CXCVIII. 813. KAL. Sept.

Sub

		Anni Christi.	Muharram.
^r מאסאוית ^s צאלח בן בהלת הודי	Sub eo florebant præstantissimi medici, Gabriel Surianus, Iohannes filius ^r Masavvia, & ^s Sela filius Behela Indus.		
xxv מאמן בן רשיד ^t אמאם אלשפאעי	MAMON filius Reschid frater eius, scientiarum, doctorumque hominum studiosus fuit. Regem Chorasan constituit Ali filium Muse filij Gephar, filij Muhammed, filij Ali, filij Hasin, filij Ali, filij Abutalib. Sanxit, ne posteritas Ali atra vestimenta inducrent, sed tantum lutea serica: quod quidem eorum est insigne. Idcirco Abasium eum æmulabantur, quod hostibus suis honorem haberet. Sed postquam Ali ex nimio esu uuarum repentina morte sublatus fuisset, æmulatio, quæ inter eos intercedebat, sopita est. Sub hoc obijt ^t Imam Eschaphai, id est Sacerdos Scaphæus; anno CCX.	825.	XXIII April.
	Tunc etiam multi libri ex Græco sermone in Arabicum conuersi sunt. Obijt Mamon anno CCXVIII.	832.	XXVI Ian.
xxvi מעתצם הליפה ^u אמאם אלהנבלי	MVTETZAM Chalipha successit illi. Fuit is summus Medicorum amator. Sub eo florebat ^u Imam El Henabeli. Obijt Mutetzam anno CCXXVI.	841.	XXXI Octob.
xxvii אהרון אלואתק	AHARVN ELWATHAK filius eius. Sub hoc facta est magna permutatio captiuorum Christianorum & Ismaelitarum anno CCXXXI.	845.	VII Sept.
xxviii מתוכל בן מעתצם	METVCHAL filius Mutetzam. Sub eo CCC triremes Damiatam & Aegyptum desolarunt. Postea sequuti sunt terræmotus uniuersales anno CCXLII.	856.	X Mai
	Anno autem CCXLVII seruus quidam Turca Chalipham Methucal interfecit.	861.	XVII Mar.
XXIX מתנצר בן מתוכל	MVTNATZAR filius eius successit illi. Obijt anno CCXLVIII.	862.	VI Mar.
XXX אלמסתעין	ELMVSTEIN. Sub hoc Turcomanni regem Aegypti & omnis Syriæ constituerunt Achmad filium Tolon serui Mamonis. Anno autem CCLV Chalipham Elmustein occiderunt.	868.	XX Decemb.

DIVISIO CHALIPHATVS IN BAGDED ET ÆGYPTO.

XXXI מהתדי בן ואתק	MVHTADI filius Wathak annum unum. Obijt anno CCLVI.	869.	IX Decemb.
XXXII מעתמד בן מתוכל ^x חמארית ^a משער ^b אלכנדי ^c מואפק	MVTEMAD filius Metvvachal. Ipse in Bagded despiciebat Tolonem, Tolon eum in Aegypto. Mortuus est Tolon anno CCLXX. cui successit ^x Hamaria filius. Mutemad autem obijt anno CCLXXIX.	883.	X Iulj
	Tunc florebant ^a Mischaar Astrologus, & ^b Elchandi. ^c Moaphak autem non potuit ad Chaliphatum peruenire.	892.	III April.
XXXIII מעתצד בן מואפק ^d קטר אלניה	MVTETZAD filius Moaphak. Hamaria filius Tolonis ab eo impetrauit, vt inter filium suum Ali, & filiam eius nuptias contraheret, cui nomen erat ^d Katrilnida. Obijt Mutetzad anno CCLXXXVIII.	900.	XXVI Decemb.
XXXIIII מכתפי ^e תבאת בן קרח	MVCHTAPHI. Sub eo floruit summus ille ^e Tebeth filius Korch, & Hamaria rex Aegypti		

 decessit.

			Anni Christi.	Muharram.
		decessit, relicto successore Aharum filio, quem interfecit Muchtaphi, prælio cum eo commisso. Et defecit familia Tolonis in Aegypto. Obijt Muchtaphi anno ccxcv.	907.	xii Oct.
אבובכר מחמד בן זכריה אלרזי	XXXV	MVKTEDAR filius Muktetzad. Obijt anno cccxx. Sub eo floruerunt [e] Abubecher Muhammed filius Zachariæ Errazi, & [f] Sinan filius Tebeth filij Koreh.	932.	xii Ian.
[e] אבובכר בן; [f] סינאן				
אלקאהר בן מעתצד	XXXVI	ELKAHAR filius Mutetzad. Sub eo potentia & amplitudo [g] Bavviadarum crescere cœpit, qui erant reliquiæ posteritatis Iezdegrid: quia primus, qui vocabatur [h] Segia somnians imaginatus est ex pudendo suo inter mingendum ignem exortum ad cælum usque peruenisse, & inde in tres partes discessisse. Re ad coniectorem delata, quum ille sibi mercedem prius solui postularet, nihilque Segia in manibus haberet, quod illi daret, tandem, quam habebat, vestem ei dedisse. Tunc coniectorem respondisse: Trium liberorum tuorum fama ad Climata mundi extolletur. Erant autem ij ex Delem, qui in extremis Tataris locus est. Atque adeo sic res contigit. Obijt Elkahar anno cccxxi.	933.	Kal. Ian.
[g] בני בויא; [h] סנאיע				
ראצי בן מקתדר	XXXVII	RATZE filius Muktedar iniuit regnum anno cccxxii. Inter hunc & [i] Hanibalidas maximæ simultates intercesserunt. Sub eo regnabat [k] Maaz Eddula ex familia Bavviadarum in [l] Ahuz. Obijt Ratze anno cccxxviii.	933 / 939.	xxii Dec. / xviii Octob.
[i] חנבליין; [k] מעז אלדולה; [l] אהוז				
מקתפי	XXXVIII	MVKTAPHE frater eius. Eo regnante obijt anno cccxxxi [m] Natzar filius Ahmed filij Ismael Rex [n] Chorasan & Maura Ennahar. cui Noah filius successit. Muktaphe constituit Toson Turcum summum præfectum a quo postea excæcatus est anno cccxxxii.	943.	iiii Sept.
[m] נאצר בן אחמד; [n] כורסן ומאורא אלנהר				
מסתכפי בן מכתפי	XXXIX	MVSTEKAPHE filius Muktaphe. Huius temporibus, regnante in Aegypto [o] Achschid Muhammede filio Tangi, [p] Caphur magister militiæ ipsius Achschid, item [q] Saiph Eddula Halep vi cæpit, & occurrentem sibi Achschid cũ magistro suo militiæ Caphura, commisso prælio, deuicit. Item [r] Meaz Eddula filius Bavvia inuasit Bagded. Mustecaphe autem Chalipha in latebras sese abdidit. Arce occupata pro Rege sese gessit, fratrem suum cognominãs [r] Amad Eddula, alterum vero [t] Dechen Eddula. Erant autem tres filij Bavvia. Tandem Mustecaphe interfectus est a Meaz Eddula, postquam in Chaliphatu stetisset annũ & menses quatuor.		
[o] אכשיד מחמד בן טגג; [p] כאפור; [q] סיף אלדולה; [r] מעז אלדולה; [r] עמאד אלדולה; [t] דכן אלדולה				
מטיע בן מקתדר	XL	MATIA filius Muktedar anno cccxxxiiii. Nihil relictũ est Chaliphæ, præter id, quod illi concessũ a Meaz Eddula. Tunc obijt Achschid rex Aegypti: cui successit [u] Abigud filius. Caphur autem factus [x] præfectus præfectorum. Amad Eddula regnauit in Schiran. Anno cccl [y] Ebdul-Melich filius Noach rex Chorasan delapsus	945. / 961.	xiii Aug. / xx Febr.
[u] אבינוד; [x] אמיר אלאמרא; [y] עבד אלמלך בן נוח				

Anni Christi. *Muharram.*

lapsus equo mortuus est. Successit ei frater
Mantzur filius Noah. In Bagded autem obijt
Meaz Eddula filius Bawia: cui successit
בכתיאר [z] [z] Bachthiar, qui nomine mutato dictus [a] A-
עזאלדולה [a] zeddula. Anno autem ccclxi venit Alexan- 971. xxiiii Oct.
driam ex finibus Occidentis quidam Rex no-
מעזלדין אללה [b] mine [b] Meaz Ledin illahi de posteritate Phe-
timæ Muhammedis Pseudoprophetæ filiæ:
cui omnes proceres Alexandriæ ciuitatem
tradiderunt, & omne totius Aegypti regnum.
Chaliphatum sponte abdicauit Matiæ, quod
schismaticus haberetur.

XLI טאיע בן מטיע TAIA patri Matiæ successit. Sub hoc florebat [c] A-
אבו נצרי אלפראבי [c] bu Netzaril Pharabi. Sub hoc etiã Meas ledin
illahi factus est rex Mechæ, Medinæ, Aliman:
& Raban eddula filius Bawia obijt an. ccclxvi: 976 xxx Aug.
עצר ארולה [f] cui successit filius [f] Etzad Eddula. Obijt Mant-
zur filius Noah rex Chorasan. Successit ei fi-
lius Noah. Etzad eddula Bagded dirutam in-
staurauit, tradita in matrimonium Taiæ Cha-
liphæ filia sua. Obijt Meaz ledin illahi anno
עזז לדין אללה [g] ccclxv: cui successit filius [g] Aziz ledin illahi. O- 975. x Sept.
bijt Etzad eddula anno ccclxxi. cui successit 981. vi Iulj.
צאם צאם אלדולה [i] filius [i] Tzamtzam eddula. quo in vincula con-
בהא אלדולה [k] iecto, regnauit [k] Beha eddula. qui Taiam Cha-
lipham catenis vinxit, direpta eius domo, anno
ccclxxx. 990. xxxi Martij.

XLII קאדר בן מקתדר KADAR filius Muktedar. Obijt Elaziz rex Ae-
gypti anno ccclxxxvi, qui erat de posteris Phe- 996. xxv Ian.
timæ: cui successit Elhacham. Obijt Noah in
Buchar. Successit ei filius Mantzur. Deces-
סבגתגין [l] sit Muhammed [l] Sabgathagin. Successit ei fili-
ימין אלדולה [m] us Ismael cognomento [m] Iemin Eddula. Mor-
סלטן אלדולה סגאע * tuo Beha Eddula successit filius * Sultan Ed-
dula Segia de posteritate Bawiæ. Anno cccc 1017. xxx Mai.
viii trecenta Tatarorum millia ex Sinarum re-
gione in Asiam effusa sunt, quos Tàgan Chan
Tatarorum magnorum rex prælio commisso
fugauit, captis ex illis centum millib. ingenti-
que præda potitus, & vasis operis Sinarũ. Fra-
שרף אלדולה [n] tre suo [n] Scheraph Eddula regni possessione
deturbato, regnauit ipse anno ccccxi. Inter- 1020. xxvii Apr.
fectus est Hacham rex Aegypti. Successit ei fi-
אלטאהר לאעזאז דין אללה [o] lius [o] Etaher Laazizdin Illahi. Anno ccccxxi o- 1030. ix Ian.
bijt Iamin Eddula. Successit filius Muham-
מסעוד [p] med: deinde frater eius [p] Mashud. Obijt Ka-
dar Chalipha anno ccccxxii: cui successit filius
קאים [q] [q] Kaim anno ccccxxii. 1031. xxviii Dec.

XLIII KAIM anno ccccxxii. Huius temporibus regna-
רוחא [r] bat [r] Rohe in Bagded. Anno ccccxxvii obijt Ta- 1035. v Nouemb.
her Lazaz Din Illahi ex Phetimæis, rex Ae-
מסתנצר באללה [s] gypti: cui successit filius [s] Mustenatzar Billahi.
In Bagded autem diffamarunt eum dicentes
eum non esse Phetimæum, sed extraneum.
אבועלי בן סינא [t] His temporibus florebat [t] Abo Ali filius Sina.
obijt Kaim Chalipha.

Anni Christi. *Muharram.*

XLIIII מקתדי בן קאים
ᵘ סלטן מלך שאה

XLIIII MVKTADI filius Kaim anno CCCCXXVII. Obijt
ᵘ Sultan melich Scha. cuius mortem occul-
tauit uxor eius, elato mariti cadauere in plau-
stro extra Bagded, propterea quod filium tri-
mum reliquisset. Itaque magna vi pecuniæ a
proceribus aulicis, & ducibus exercitus, atque
ab ipso Chalipha impetrauit, vt filius Mah-
mud regnaret. Obijt Chalipha anno CCCC
LXXXIX. Eo tempore florebat Ben Gazela, qui 1095. XXXI Dec.
multos libros medicinæ composuit.

XLV מסתטהר בן מקתדי
ˣ מסתעלה

XLV MVSTETAHER filius Muktadi. Obijt Muste
natzar rex Aegypti, postquam regnasset annos
LX. cui successit filius ˣ Musteale. Eo tempore
quum Astrologi assererent diluuium fore, licet
non quantũ fuit sub Noah, a Chalipha Astro-
logus quidam accitus dixit, quando sub Noah
diluuium contigit, septem planetas coijsse in
Signo Piscium, nunc vero esse tantum sex, ni-
mirum excluso Saturno. Tunc timor incessit
omnibus super urbe Bagded, quod in loco de-
depresso sita sit, ita vt omnes aquarum aditus
obstruxerint. Itaque eo anno contigit, vt om-
nes Ismaelitæ, qui per deuotionem ad suum
Sanctuarium peregrinati fuerant, repentina
aquarum vi oppressi & obruti fuerint, præter
paucos, qui in culmina montium sese recepe-
rant. Ob hanc caussam Chaliphas Astrologum
ornamentis regalibus honestauit. Anno CCCC 1097. VIII Dec.
XCI Christiani inualescebant, vt Toletum a Sar-
racenis receperint, Siciliamque, atque urbes
quasdam Africæ: in quos quum expeditionem
ʸ ברבונא קואם אלדולה
suscepisset ʸ Barbuga cognomine Koam Ed-
dula rex Turcorum, re infeliciter gesta disces-
sit. Anno CCCCXCV obijt Musteali rex Aegypti. 1101. XXVI Octob.
ᶻ אלאמיר באחכאם אללה
Successit illi filius ᶻ Elamir bahacham illahi
natus annos quinque. Regnum autem admini-
ᵇ אפצלא
strabat ᵇ Aphtzala Wizir. In Gunia vero &
ᶜ קילינ ארסלן אלסלגוקי
Aktzarai regnabat ᶜ Kilig Arselan Esselgiuki.
Obijt Mustetaher Chaliphas anno DXII. 1118. XXIII Apr.

XLVI מסתרשד
ᵈ צלת אמיה

XLVI MVSTERASCHAD filius Mustetaher. Florebat
ᵈ Salath Amia Medicus & Astrologus. Anno
DXVIII Christiani cæperunt Tyrum. Mustera 1124. XVIII Feb
schad Chaliphas bellum gessit cum Athbanig
Zingi rege Siras. Postea pax inter ambos fa-
cta. Anno DXIX interfectus est Chaliphas Mu-
steraschad.

XLVII ראשיד

XLVII RASCHID filius Musterashad. Sapientes If-
maelitarum abdicarunt eum anno DXXX. 1135. X Octob.

XLVIII מקתפי בן מסתטהר
ᵉ אתא בינזינגי
ᶠ בעל בינורוהא
ᵍ גבער
ʰ נוראלדין
ⁱ מרע שדעזאז
ᵏ אלחאפיט לדין אללה
ˡ אלטאפר

XLVIII MVKTAPHI filius Mustetaher. Sub eo regna-
bat ᵉ Atha Begzingi in ᶠ Baal Bigoroha: & in-
terfectus est in ᵍ Gebaar. Eius autem frater
ʰ Noraddin inuasit regnũ Halep, & adiacentia
Antiochię Christianis adempta, usque ad ⁱ Ma-
rasch & Azaz. Mortuo Elamir in Aegypto, suc-
cessit filius eius ᵏ Elhaphit ladin illahi. Quo
mortuo regnauit ˡ Ettaphar. Eo interfecto suc-
cessit

		Anni Christi.	Muharram.
m אלפאיז	cessit filius eius annorum quinque [m] Elphaiz: quem Wizir in ulnas suas subleuatum in throno regis collocauit. Noraddin cæpit Damascum.		
	Anno DLII fuerunt horrendi terræ motus. Omnia circumiacentia Damasco, Halepo, Tripoli, Antiochiæ, Hamæ, Laodiciæ pessundata sunt. In urbe Hamath in Schola quinquaginta adolescentes ruina domus oppressi sunt, quos quum parentes non requisiuissent, argumento est & ipsos aufugisse.	1157.	XIII Feb.
	Anno DLIIII excreuit Tigris, & urbem Bagded inundauit, ac multas præterea urbes desolauit. Anno DLV obijt Muktaphi Chaliphas.	1159.	XXIII Ian.
XLIX מסתנגד	MVSTENEGED. Anno DLVI obijt Elphaiz filius Taphar rex Aegypti. Succeßit illi filius [n] Etzar ledin illahi ultimus posteritatis Phetimæorum. Succeßit illi [o] Asareddin Schirachoch. Erat autem Wizir Nordin filius Zingi regis Damasci: qui eum in Aegyptum misit, atque eam per eum sibi subiecit. Iste vero Asar fuit primus Regum de familia Aiub, qui erant Curdi. Mortuo Asar eddin, Chalipha constituit regem Aegypti [p] Iusuph tzelah eddin filium Aiub fratris Asar eddin cognomento [q] Mulennatzer.	1160.	XXXI Dec.
n עצר לדין אללה o אסר אלדין שירכוך p יוסף צלאח אלדין אבן איוב q מול אלנאצר r קטב אלדין אבן זינגי s סיף אלדין	Anno DLXV obijt [r] Katab eddin fil. Zingi Rex Mutzal. Succeßit ei filius [s] Seiph eddin.	1169.	XXIIII Sep.
	Anno DLXVI extinctus est Musteneged ope Wizir & medici sui. Inclusus in Thermas, obserato ostio, vehementia caloris & æstus suffocatus est.	1170.	XIIII Sep.
L מסתצי	MVSTETZI filius succeßit ei. Sub eo iterum refricata est memoria Chalipharum Bagded [u] Abasidarum in templis Ismaelitarum, & in eis benedictionem accepere in Aegypto, quum antea hoc reges Aegypti Phetimæi aboleuissent.		
u עבאסיין a צאלח	Anno DLXIX obijt Rex iustus & optimus filius Zingi regis Damasci. Succeßit filius eius [a] Salach annos natus XI.	1173.	XII Aug.
b צלאח אלדין	Anno DLXXV deceßit Mustetzi Chaliphas. Florebat Samuel ben Azaria Iudæus, qui ad Ismaelitas defecit, edito in Iudæos lib. nomine אפחם אליהוד, φίμωσιν, siue ἐπιστόμισιν τῶν Ιουδαίων, *Offrenationem Iudæorum*. Eo tempore [b] Salaheddin ex posteritate Aiub cœpit Ierosolyma: a quo Baldwinus rex victus, quum sese ex clade reciperet, in fluuio iuxta Tripolim submersus est, anno Christianorum MCXC, Hegiræ DLXXXVI.	1179. 1190.	VIII Iunj VIII Feb.
LI נאצר בן מסתצי	NATZAR filius Mustetzi anno DLXXV. Obijt Tzalach filius Noraddin Zingi in urbe Halep.	1179.	VIII Iunj
c עזאלדין מסעוד d שמס אלדולה טוראן שאה e סיף אלאסלאם	Succeßit ei patruelis [c] Azeddin Masud filius Zingi. Alexandriæ autem obijt [d] Schemam eddula Turan Scha frater Salehdin, cuius frater alius [e] Seiph elaslam de posteritate Aiub erat rex Ieman, quod est regnum in partibus Austri. Salaheddin traiecto Euphrate cæpit omnes urbes Mesopotamiæ, vsque ad Nisibin.		
	Anno autem DLXXVII cæpit Kara Emid. Anno	1181.	XVII Mai.

Anni Christi. Muharram.

DLXXIII cæpit Tiberiadem, Accam, Cæsaream, 1187. XIII Martij.
& alias quamplurimas urbes. Anno DLXXXVII 1191. XXIX Ian.
expeditionem fecit in Terram sanctam Philippus rex Franciæ, cui Salaheddin resistere non poterat. Eodem anno mortuus est Kilig Arselam Elselgiuki rex Guniæ. Successit filius [f] Gaith eddin. Anno DLXXXIX obijt Salaheddin, qui fuit 1193. VI Ian.
rex iustissimus, clementissimus in domesticos suos, erga milites largissimus. Regnum eius in tres filios tributum. Maximus natu [g] Elaphtzal accepit Damascum, terram Israelis, usque ad Australem regionem. Secundus [h] Melich Elaziz obtinuit regnum Aegypti. Tertius [i] Taher Giazi habuit Halep, eique circumiacentia. Obijt [k] Athabich Zingi rex Mutzul. Successit ei filius [l] Noraddin Arselan Scha. Anno DXCI 1194. XV Dec.
Cæsar Christianorum congressus acie cum Iacub filio Iusuph filij Abdelmumin rege Africæ & partis Hispaniæ ab eo victus est. Melich Elaziz permutatione facta cum patruo suo [m] Eladel, Aegyptum ei tradidit. Ipse ab eo accepit Scham, id est Damascenam regionem. Postea Aegyptij arcessitum Aphtzal regem sibi constituerunt. Anno DXCIX iniuit regnum 1202. XX Sep.
Tatarorum, qui vocantur Magul, quorum sedes regia fuit Capha. Principium hoc fuit. Quidam rex magnorum Tatarorum Christianus nomine Iohannes Vnad Chan multum dilexit collactaneum suum quendam Tatarum nomine Temuchin: quem proceres inuidia stimulati apud Regem proditionis detulerunt. Rex fide illis adhibita iussit, ut nocte quadam, quam illis condixit, nec opinantem & incautum opprimerent. Re per duos ministros cognita, Temuchin, collecta manu amicorum, eadem nocte omnes, qui ad cædem eius destinati erant, interfecit: & populum ad defectionem hortatus est. quod eo libentius fecerunt, quod eos Eremita quidam abreptitium simulans ad id iam proclinatos impulit: qui iugo Vnadi excusso regnum Temuchino ultro detulerunt: in cuius quatuor liberos regnum Magul diuisum est. Mortuo Eladel rege Aegypti, successit [n] Elchamel filius. Decessit etiam rex Cuniæ Azeddin. Successit ei filius fratris [o] Aladdin Chibabed, anno DCXVI. Anno DCXVII 1219. XIX Martij 1220. VIII Martij
Gingiz Chan cum ingenti exercitu cæpit omnia cæde, & incendijs vastare. Ad flumen Sinad exercitum Regis Chorasan profligauit. Mortuus est [p] Pechar eddin errazi vir impense doctus, multorum voluminum scriptor. Obijt & [q] Aben Hebel auctor libri [r] Elmuchtar, id est Electi.

LII TAHER filius Natzar anno DCXXII patri successit. Fuit homo moderatissimis moribus. Obijt 1225. XIII Ian.
anno DCLIII. Sub eo florebat in Aegypto Rabbenu 1256. IX Feb.

[f] גאית אלדין
[g] אלאפצל
[h] מלך אלעזיז
[i] טאהר גאזי
[k] אתאבך זינגי
[l] נור אלדין ארסלאן שאה
[m] אלעאדל
[n] אלכאמל
[o] עלא אלדין כיכאבד
[p] פכר אלדין אלראזי
[q] אבן הבל
[r] אל מכתאר
LII טאהר בן נאצר

Anni Christi. *Muharram.*

benu Mose filius Maimon Cordubensis, & Rabbi Ioseph discipulus eius.

מסתנצר בן טאהר LIII MVSTENATZER filius Taher. Superauit patrem iustitia & eleemosynis, & multas scholas ædificauit. Anno DCXXIIII obijt Gingiz Chan, 1226. XXII Dec.
relicto regni successore filio Ochtai, quod esset magis idoneus regno, quam alij fratres, licet maiores natu. Iste assignata fratribus parte mundi, quam quisque subigere deberet, cum numeroso exercitu in regiones Chita & Chutin impressionem fecit. deinde traiecto flumine Kara Karom peruenit in urbem regiam regni Chita, cui nomen Ardebalig. Regi nomen erat Altun Chan, quem instructa acie Ochathai profligauit. Totam Asiam ferro & igne populatus unum ex fratris filijs in Moschovviam dimisit, qui transmisso Athal flumine, Russiam, Poloniam, Germaniam incendijs & rapinis diuexauit. Alter ex fratribus Syriam & Halep depopulatus est. Obijt Elchamel rex Aegypti anno DCXXXV. Anno DCXXXVII in Asia 1237. XXIIII Aug.
quidam nomine Baba Prophetam sese a Deo 1239. III Aug.
missum dicens ex colluuie gentium numerosum exercitum coegit: quo in dies crescente, omnem Asiam cæde & incendio compleuit, sine ullo discrimine Christianos & Ismaelitas trucidans: donec eum & copias eius Giatheddin rex Guniæ ad internecionem deleuit. Tatari Sivvas, Ancyran, Galatiam, Cæsariam subegerunt.

מסתעצם LIIII MVSTEATZEM successit patri Chaliphæ Mustenatzer, qui obijt anno DCXL. In Aegypto obijt 1242. KAL. Iulij
Essalach filius Elchamel. cui successit filius [f] Elmutam. Coniuratione Turcomannorum in eos facta confugit in turrem ligneam, quæ quum igne a Turcomannis subiecto arderet, præcipitem in proximum profluentem sese dedit semiustulatus: atque ita igne & aqua perijt. Ei suffectus Rex Turcomannus [t] Azeddin Ibik anno DCXLIII. Ab eo tempore Serui in 1245. XXIX Maj
Aegypto rerum potiri cæpere. Eo interfecto alius Seruus rex creatus, cui nomen fecere [u] Melich elmutaphar. Tatarus rex Chita fratrem suum Halacho regem [x] Irack & Mesopotamiæ constituit. Halacho igitur venit Bagded, eaq; direpta ac vastata, Musteatzem Chalipham interfecit. Ab eo tempore hactenus nullus fuit Chalipha in Bagded. In hoc defecit linea Abasidarum, qui fuerunt numero XXXV. Caussa interitus huius Chaliphæ [y] Netzir Eddin Tusæus: qui quum librum a se conscriptum & Chaliphæ oblatum ab eo in frusta laceratum esse ita doleret, ut Chaliphas mœrorem & indignationem eius ex vultu conijciens interrogaret eum, cuias esset, ipseque respondisset, Tusæus: at, inquit Chalipha, homines Tusæi habent cornua,

[f] אל מעטם
[t] עצאלדין איביק
[u] מלך אלמטפר
[x] עיראק
[y] נציר אלדין אלטוסי

Anni Christi. Muharram.

cornua, ut audio. ubi sunt tua? Respondit illi Netzir eddin, Ego tibi cornua mea adducam. Ita Halocho auctor fuit, ut in Chalipham expeditionem susciperet.

DYNASTIA OTHMENIDARVM.

Linea Othmenidarum stemmatis deducitur ab Othmen filio Otrugarel filij Salman Scha Giazi filij Ki Alub, filij Bezel-buga, filij Biankaro, filij Ikulig Aga, filij Thoar, filij Kigaton, filij Bei Sunkur, filij Baki Aga, filij Sebugian Giak Aga An Tuktamor, filij Basik, filij Gug Alub, filij Vrguz, filij Kara Han, filij Kutlu Giak Aga, filij Tausik Ali. Hi sunt, quos nouimus. Cæterorum stemmatis linea peruenit ad Iapheth filium Noah: qui omnes fuerunt strenui Heroes.

Quando Gingiz Chan expeditionem fecit in orbem terrarum, Sule Scha erat rex [a] Mahaan: quod eorum regnum erat ab ultima antiquitate. Est autem regnum Turkistan. Ad aduentum Gingiz Chan Suleiman Scha fugit ad fluuium Euphratem, in cuius traiectu submersus est. De tribus liberis, quos reliquit, duo ad regnum reversi sunt: tertius vero nomine Otrugarel contulit sese ad Sultanum Aladin Regem Guniæ de stirpe Selgiuk, cui acceptissimus fuit.

[a] מאהאן

I OTRVGAREL.

Anno DCXCVI Tatari in regnum Aladin per Persi- 1296. XXX Octob.
dem irruptionem fecerunt: quo Aladin sese contulerat, deposito penes Otrugarel regno Caramaniæ. Quo mortuo, Aladin filio eius Othmen insignia regni dedit vexillum, ensem, & indumenta: atque eum Regem constituit.

II OTHMEN.

Anno DCXCVII Othmen cæpit Iar-Hatzad, & 1297. XII Octob.
Inia-Gol. Anno DCCII mortuus est Aladin. 1302. XXVI Aug.
Othmen misso Orchane filio suo cum Kaiusi Michaogli ad oppugnandam Bursam, eam cæpit anno DCCXXVI.
Anno DCCXXVI obijt Sultan Othmen. 1325. VIII Decemb.

III ORCHAN GIAZI

אורכאן גאזי

FILIVS OTHMEN.

Eodem anno patri successit Orchan. Huius frater Ali Bascha, homo sanctitatis obseruatissimus ordinauit fratri suo cassides, quas gestant pedites ex præscripto Hagi Biktasch Sultan. Orchan cæpit Iznimit, & adiacentia eius, Buli, Vlu, Beer, Haitzar, & Enoni: quarum omnium Sangiakum constituit filium suum Murad. Alteri autem filio Suleiman Bascha dedit Isnimit.

Anno DCCXXXI cæpit Isnik. Hoc tempore primum

	Anni Christi.	Muharram.
mum institutum, ut pueri (Christianorum) in Anatolia caperentur.	1330.	XIIII Octob.
Anno DCCLVIII Suleiman Bascha ex Iadingik transmisit Callipolim, quam collecta manu amicorum & procerum Turcorum cæpit. Postea Tiripolim cum omnibus illi circumiacentibus cæpit.	1356.	XXIIII Dec.
Anno DCCLIX obiji Suleiman Bascha; quum in flumine Marig iuxta Adrianopolim equi eius pes in quoddam foramen sese induisset, ipse autem equo delapsus esset. Sepultus est in Buliar, quemadmodum ipse moriens mandauerat.	1357.	XIIII Dec.
Anno eodem, duobus mensibus post excessum Suleimanis, obijt Orchan Giazi annos natus LXIIII.		

מראד IIII MORAD ORCHANIS FILIVS.

Anno eodem iniuit imperium Morad in urbe Bursa, quæ fuit sedes imperij eorum.	1359.	XXII Nou.
Anno DCCLXI Sultan Morad Adrianopolim cæpit. Eo tempore coniunxerunt sese cum Morad gens [a] Iurines, a quibus postea appellati sunt ij, qui dicuntur [b] Iurigiles: quæ gens cæpit Ipsala. Morad Chan per suum [c] Alala, id est legatũ, nomine [d] Schain Lala, (alij interpretantur baiulum) cæpit Philippopolim & Zagara.		
Anno DCCLXXVI Origis cæpit Comarginam, Giazi Morad Bugam. Eodem anno Siraph gens numerosissima tanquam arena, Adrianopolim accessit, castris ad Germin positis iuxta Adarna. Alala autem cum suo strenuo comitatu signis collatis eos deleuit, & cladis nuncium ipsi Morad Chan misit. Eodem ipso anno expeditione suscepta, urbes Chamid, Ile, Chutaia, & Akscheahar cæperunt.	1374.	XII Iunj
Anno DCCLXXX capta est Sciriz, Coala, Darama, Zibna, & Kara Phiria. In Anatolia cæperunt Tzarohan. Secunda expeditione suscepta in Rumeilam, cæperunt Monasterium. Iterum Gens Siraph venerunt duce Lazaroglio. Morad cum duobus filijs suis occurrit eis, in quo prælio ipse Sultan Morad occisus est.	1378.	XXIX April.

[a] איוריניש
[b] איוריגיליש
[c] אלאלה
[d] שאהין לאלה

וילדרים האן ביאזיט V WILDERIM CHANBAIAZET.

Anno DCCXCI coniecto in vincula Iacub Gilibe, frater eius Wilderim rex constitutus est in Iazid. Eodem anno Wilderim cæpit Kara Tuba. Pheruz Behadir Magister militiæ cæpit Widin cum suburbijs eius. Ijgith autẽ Bascha missus Bosnam inuasit eam. Pheruz item Magister militiæ missus in Walachiam cæpit eam.	1388.	XXX Decemb.
Anno DCCXCII Baadi Carman cæpit Chamo, Ala, Schehar, Waidin, Ile, & alias urbes, quas Otrogarel filio suo dederat, quarum eum Sangiacum constituerat.	1389.	XX Decemb.
Anno DCCXCIII VVillerim expeditionem suscepit Constan-	1390.	IX Decemb.

Anni Christi. Muharram.

Constantinopoleos obsidendæ. Sed quum eo peruenisset, accepto nuncio de Kralis Hungarorum ad urbem Nicopolim aduentu, eo reuersus, deuictis Hungaris Constantinopolim repetiuit. Mox fœdere icto cum Imperatore, accepto portu quodam ab eo, in illo Margaz ædificauit.

Anno DCCXCIII capta est Nicopolis & Silistra. Eodem anno Wilderim omnibus Iudicibus iratus, eos in domum quãdam inclusos igne subiecto cremari præcepit: quod sane fecisset absque Abyssino quodam fuisset, qui illi ita dixit: Quando se perueniet nobis Temur Chan, soli ne ego & tu eum excipiemus? Coniecit dictum serui Wilderim: quasi diceret eis Iudicibus multos propinquos esse. Itaque eos securos dimisit. Eodem anno Guniam, Aksarai, Nikram, Mentessam, & Cæsaream cepit. 1391. XXIX Nou.

Anno DCCXCVII capta Iasia ad Iraznigam peruenit. Postea cum Tarahtinbeg Idazingan fœdus icit. Cæpit etiam Malatiam. Et in omnibus illis locis, quæ memorauimus, singuli sui Reguli erant. Quum autem aduersus Temur Chan expeditionẽ pararet, magna quiritatio ad Temur facta est eius auxiliũ implorantium. Eripe nos, inquiebant, ab hoc Wilderim, qui nostras urbes capit, & si quem ex nobis nactus est, eum occidit. Misereat te nostri, & paruulorum nostrorũ. His auditis Temur Chan ad Wilderim Chan literas cum honoratis legatis misit, magnum illi ubique per totam epistolam honorem habens, quum illi ita scriberet: FILIO MEO BAIAZETI. Ille contra rescripsit: LENG TEMVR, hoc est CLAVDO TEMVR. Ad hæc obstinato animo Temur coacto vndecunque exercitu magno, ad fines Sivvas peruenit, & eam cepit. Peruenit in regionem Damasci. Quocunque veniebat, ibi domicilia omnia incendebat, proceres interficiebat, magnam ex eorum bonis prædam cogebat. Tamen in regione Damasci prælio congredi noluit, quod diceret locum Medinæ & Mechæ vicinum esse. Ventum igitur ad Wilderim: commissum prælium: captus Wilderim Baiazet a Temur Chan: cui semper ipse Temur magnum honorem habuit, ita ut cum eo simul ederet & biberet: donec quodam die Temur a Baiazete sciscitaretur, eum prius tamen iureiurando conueniens, Si ego, inquit, in tuam potestatem venissem, quomodo tu in meam venisti, quid fecisses mihi? Ille, Fecissem, inquit, caueam ferream, & in ea te posuissem. Tu aduersus te ipsum sententiam pronunciasti, inquit Temur. Itaque illi accidit, quod ipse fecisset: & in cauea fuit ad diem usque mortis, anno DCCCVIII, relictis sex liberis, quorum 1395. XVI Octob. 1405. XXIX Iunj.

Anni Christi | Muharram.

rum unus occisus in prælio non comparuit, nomine Mutztapha Gilibi. Reliqui quinque erant Zemir Suleiman, Sultan [a] Isa, Mehmed Gilibi, Muse Gilibi, Kasum Gilibi. Populus autem fauebat Suleimani. Mehmed vero Gilibi profectus est Amasiam.

[a] עיסא Iesus.

אמיר סליםן

vi EMIR SVLEIMAN.

Anno DCCCXIII obijt Emir Suleiman rerum potitus annos vii. 1410. vi April.

מוסי גיליבי

vii MVSE GILIBI.

Anno DCCCXVI obijt Muse Gilibi, postquam imperasset annos iii cum semisse. 1413. iii April.

סלטן מחמד

viii SVLTAN MEHMED.

Eo tempore profligauit Mehmed Agyrtam quendam, qui se Prophetam dicebat, & magnum exercitum ex colluuie hominum coegerat ex loco Zagra.

מוראד חאן

ix MORAD CHAN ii.

Anno DCCCXXIIII, Muhamed mortuo, successit ei filius Morad, quum id moriens pater mandasset. Cui nouus hostis subortus est tenebrio quidam Ruzmi Muztaphar, qui sese dicebat Muztapham, qui latuerat in clade Temur Chan. Profectus ex Ginisa cæpit Schirwaz, atque omnes urbes, usq; Adrianopolim. Omnes vero militares regionis Vrumili illi sese applicarunt. Traiecto Gallipho Buham venit in Anatolia: cui quum obuiam iret Sultan Morad, hostes pontem quendam soluerunt, qui est inter Baznam, & traiectum Bursæ. Itaq; una acies hinc constitit, altera ex altera parte. Tūc Michalogli sublata vocē militares Rumiliæ alloquens, Cui, inquit, bono vos statis a partibus Ruzmi Muztaphar in Dominum vestrum legitimum rebellantes? Illi, Quis tu es, inquierunt? Ego, inquit, sum Michalogli. Derepente omnes Sangiaki Rumiliæ, derelicto solo Muztaphar Ruzmi, ad Michalogium sese applicarunt. Quum Muztaphar Adrianopolim confugisset. eū Sultan assecutus e ligno suspendit. Sed mox in Sultanum insurrexit frater Muztapha alter, qui Isnik cæperat. Sultan vero Morad nocte quadam repentino eum incogitantem opprimens interfecit. 1421 vi Ian.

Anno DCCCXXVI a Sultano Morad victus est Carmanogli, qui ei infesta arma intulerat. 1422. xv Decemb.

Anno DCCCXXVII Morad Mentesiam recepit, & Tzarochan, & Adin Ile, & omnes urbes, quas Temur Chan Wilderumo Chani abstulerat. 1423. v Decemb.

Anno DCCCXXXIII cæpit Saloniki. 1429. xxx Sept.

Anno DCCCXXXV defecit Sol, ita ut dies obtenebresceret instar noctis. 1431. ix Sept.

Anno

	Anni Christi	Muharram.
Anno DCCCXXXVIII eius Magister militiæ Vrinisogli cæpit Arnaurlick.	1434.	VII Aug.
Anno DCCCXLII Morad Chan cæpit Simindara.	1438	XXIIII Iunj.
Anno DCCCXLVIII Alemanni, Vngari, Lik, Gik, & Latini Morado Chani bellum intulerunt, ubi interfecto Krale Hungariæ, quum despondentes animum fugam capesserent, persecutus eos eadem die deuicit.	1444	XIX Apr.
Anno DCCCXLIX Sultan Morad abdicatum sponte imperium Sultano Muhammedi filio suo tradidit ad omne vitæ tempus. Ipse vero Magnesiam secessit. Postea Genissaris in Muhammedem rebellantib. dimidium Aspri adiectum est Vluphæ; id est stipendio eorum diurno. Inito consilio proceres regni iterum Sultanum Morad in regnum reduxerunt. Sultanum autem Muhammedem Magnesiam relegarunt.	1445.	IX Apr.

סלטן מחמד

X SVLTAN MEHMED, vel MVHAMMED.

Anno DCCCLV mortuo Sultano Morad, restitutus est imperij solio Sultan Mehmed.	1451.	III Feb.
Anno DCCCLVII cæpit Regiam urbem Constantinopolim, a cuius conditu, ad eius desolationem, anni sunt MCCCLXXXVIII.		
Anno DCCCLXIII Sultan Mehmed cæpit Moream.	1458.	VIII Nou.
Anno DCCCLXV cæpit Valachiam.	1460.	XVII Oct.
Anno DCCCLXXIIII cæpit Egripon.	1469.	XI Iulj.
Anno DCCCLXXVIII infestus signis aduersus se venientem [a] Vzun Chasan Regem Agiam, id est Persarum, Sultanus Mehmed vicit.	1473.	XXVIII Mai.
Anno DCCCLXXX Sultan Mehmed in Karaburagan expeditione suscepta, eos vicit.	1475.	VII Mai.

[a] אוזון חסאן מלך ענם

סלטן ביאזיט

XI SVLTAN BAIAZET.

Anno DCCCLXXXVIII, mortuo Sultan Mehmed in Anatolia, Genissari Constantinopolim profecti eam diripuerunt, & Mehemed Bascha occiderunt. Sultan Baiazet sedit in throno regni. Donec autem veniret Trapezunte Sultan Baiazet, Gens [b] Lischchach Hamath filium eius Corcut, qui in Iski sarai alebatur, in solio regio collocarunt. Post hæc venienti Sultano Baiazeti moras obiecerũt adeuntes Corcut, & ab eo exquirentes, an vellet regnum patri restituere: eo dicente paratum se esse hoc facere, hac conditione, ut quum morietur, sibi restituat, venit pater interea, cui in manus imperium tradidit. Ipse vero, fratre eum persequente, Romam profugit.	1483.	IX Feb.
Anno DCCCLXXXVIII arsit Adrianopolis.		
Anno DCCCLXXXIX cæpit Kili & Kirman.	1484.	XXIX Ian.
Anno DCCCXC defecit Sol dodrantem.	1485.	XVIII Ian.
Anno DCCCXCIII arsit Adrianopolis.	1487.	XVII Decemb.
Anno DCCCXCVI cecidit scintilla una in Apothecam	1489.	XXV Nouemb.

[b] לשכך חמת

cam pulueris tormentarij, & omnem puluerem consumpsit, interfectis aliquot millibus hominum.

Anno DCCCCVII cæpit Modon. 1501. xvii Iulij

Anno DCCCCXIX Sultan Selim in patrem rebellauit, eo quod successorem regni declarasset Ahmad fratrem maiorem natu. Effractis carceribus custodias emiserunt. 1513. viii Martij

סלטן סלים XII SVLTAN SELIM.

Anno DCCCCXX, Sultano Baiate mortuo, Sultan Selim successit, qui regno stabilito, omnes fratres suos eorumque liberos extinxit ad LXX capita. 1514. xxvi Feb.

Anno DCCCCXXII expeditionem suscepit aduersus Kesilbaschi (id est Sophianos Persas) nimirum Scha Ismaelem, qui magnam in eius exercitu stragem edidit. Quod quum videret Sultan Selim, neque sibi sat virium superesse ad hostes debellandos, subiecto bombardis igne, magna clade eius exercitum affecit. Scha Ismael fuga sibi consuluit. 1516. v Feb.

Anno DCCCCXXIIII cæpit Alep, Malatiam, omne regnum Damasci, & regnum Aegypti: humiliauitque fastum Circassiorum, & Sultanum Cypri gladio percussit. Omnibus regnis rectores singulos præfecit; regno quidem Damasci Gazali, regno autem Aegypti Beirbeg. 1518. xiii Ian.

סלטן סלימן XIII SVLTAN SVLEIMAN.

Anno DCCCCXXVI decessit Sultan Selim. Mors autem occultata est a Phera Bascha dum Trapezunte Sultan Suleiman veniret. Gazali audita morte Sultani Selim, aduersus Sultan Suleiman rebellauit. Sed Pherhat Bascha a Rege missus eum occidit. 1519. xxiii Dec.

Anno DCCCCXXVII cæpit Bielgradum. 1520. xi Dec.

Anno DCCCCXXIX cæpit Rhodum, ope cuiusdam, qui eorum arcana aperuit. 1522. xx Nou.

Anno DCCCCXXX vertente, mortuo Beirbeg in Aegypto, missus a rege in locum eius Ahmad rebellauit, qui balneum ingressurus, accitis ad se Iudæis, Nisi, inquit, mihi statim egresso ex balneo bona vestra dederitis, nulla in posterum Israelis relinquetur memoria. Sed antequam exiret, interfectus accepit a Deo mercedem suam.

Anno DCCCCXXXII venit Budam, cuius claves quidam ei tradidit. 1525. xviii Oct.

Anno DCCCCXXXV, quum Begam venisset, pacem cum eo fecerunt. 1528. xv Sept.

Anno DCCCCXLI cæpit Bagded. 1534. xii Iulj

Anno DCCCCXLII obijt Ibrahim Bascha. 1535. ii Iulj

Anno DCCCCXLIII Rex expeditionem suscepit in Corfu. 1537. x Iuni

Anno DCCCCXLIV iuit in Kara Bagdan. 1538. xxx Mai.

	Anni Christi.	Muharram.
Anno DCCCCXLVII arsit Ischki Sarai Bolo.	1540.	VIII Mai.
Anno DCCCCLV venit Elkatz filius Kezilbasch: & Sultan Suleiman expeditionem fecit in Agiam, id est Persida.		
Anno DCCCCLXI Rex strangulauit filium suum Sultan Muztapha in Irigli.	1553.	VII Decemb.
Anno DCCCCLXII exortus est quidam, qui se diceret Sultanum Muztapha, qui uncis, siue creagris dilaniatus est.	1554.	XXVI Nou.
Anno DCCCCLXVI Rex venit Iscuriam ad prælium cum filio Baiazet committendum.	1558.	XIIII Octob.
Anno DCCCCLXIX interfectus est Sultan Baiazet in Kesilbasch.	1561.	XI Sept.
Anno DCCCCLXXIII egressus est Rex in Sigirvvad ad belligerandum; ubi mortuus est. Mors XL dies occultata est, donec veniret Sultan Selim.	1565.	XXIX Iulj.

XIIII SVLTAN SELIM.
XV MORAD.
XVI MEHMED nuper mortuus.

DYNASTIÆ FLORENTISSIMI, AMPLISSIMI, AC VETVSTISSIMI SINARVM IMPERII.

Numerus Regum.		Anni regni.	Menses.	Anni collecti.	Menses.
I	Vitey	100		100	
CXVII	POSTERITAS VITEY REGVM CXVI	2257		2357	
CXVIII	Tzintzom ex posteritate Vitey postremus	40		2397	
CXIX	Anchosau	12		2409	
CXX	Futey	7		2416	
CXXI	Vxor Futey	18		2434	
CXXII	Filius Anchosau	23		2457	
CXXIII	Cuntey	16	8	2473	8
CXXIIII	Huntey	54		2527	8
CXXV	Chantey	13		2540	8
CXXVI	Ochantey	25	3	2565	11
CXXVII	Coantey	16	2	2581	1
CXXVIII	Tzentzey	26	4	2608	5
CXXIX	Autey	6		2614	5
CXXX	Pintatey	5		2619	5
CXXXI	Tzintzumy	3	7	2623	
CXXXII	Huyhannon	6		2629	
CXXXIII	Cubum	32		2661	
CXXXIIII	Bembtey	18		2679	
CXXXV	Vntey	13		2692	
CXXXVI	Otey	17	5	2709	5
CXXXVII	Yantey I	0	8	2710	1
CXXXVIII	Antey I	19		2729	1
CXXXIX	Tantey	0	3	2729	4
CXL	Chytey	1		2730	4
CXLI	Cantey	21		2751	4
CXLII	Lyntey	22		2773	4
CXLIII	Yantey alter	31		2804	4
	INTERREGNVM	41		2845	4
CXLIIII	Chymbutey	25		2870	4

Fontey

Numerus Regum.		Anni regni.	Menses.	Anni collecti.	Menses.
CXLV	Fontey.	17		2887	4
CLX	Posteritas Fontey XV Regum.	176		3063	4
CLXVIII	Posteritas Tzohu VIII Regum: quorum ultimus Sutey debellatus a Cotey.	62		3125	4
CLXXIII	Posteritas Cotey V Regum: quorum ultimus Otey debellatus a Dian.	24		3149	4
CLXXVII	Dian cum suis posteris IIII.	56		3205	4
CLXXXII	Tym cum suis posteris V.	31		3236	4
CLXXXV	Tzuy cum suis posteris III.	37		3273	4
CCVI	Tonco cum suis poster. XXI, quorum postre. Troncon.	294		3567	4
CCVII	Bausa eius nouerca, uxor Tronconis.	41		3608	4
CCXIIII	Tzautzon Bausæ priuignus, & interfector cum posteris suis VII: quorum ultimus Cucha victus a Diam.	120		3728	4
CCXVI	Diam, & posteri duo.	18		3746	4
CCXIX	Outon, & posteri III.	15		3761	4
CCXXI	Outzim, & posteri II.	9		3770	7
CCXXIII	Tozo, & posteri duo.	4		3774	7
CCXXV	Anchiu & posteri duo.	10		3784	7
CCXLII	Zaytzon ex posteris Vitey cum posteris XVII. Horum XVII & ultimus Fanfur vocatur M. Polo.	320		4104	7
CCLI	Tatarorum Reges IX: quorum postremus Tzintzoum debellatus & pulsus ab Hombu Sina.	93		4127	7
CCLXIII	Posteritas Hombu XII. Hoyien regnabat anno 1576.	200		4397	7
CCLXIIII	Bonog de posteris Hombu regnabat admodum iuvenis anno Christi MDLXXX. Wontai Hammion regnabat anno 1596. Initium Vitey primi Regis proxime abest a fine XIII Dynastiæ Aegyptiorum.				

DYNASTIA DARDANI ET ILII REGVM VII.

		Anni regni.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numer. Aureus.	Epacta Iuliana.	Periodus Iuliana.
I	Teucrus *Huius temporibus Moses eduxit Israel ex Aegypto.*						
II	Dardanus Iouis & Electræ	LXV	XV	VII Oct.	V	XV	3235.
III	Erichthonius Dardani & Batiæ	XLVI	XXIIII	VII Oct.	XIII	XIII	3300.
IIII	Tros Erichthonij & Astyoches	XLIX	XIIII	VI Oct.	II	XIII	3346.
V	Ilus Trois & Callirrhoes	XL	VII	VII Oct.	XIII	XIIII	3395.
VI	Laomedon Ili	XLIIII	XIX	V Oct.	XV	VI	3435.
VII	Priamus Podarces Laomedontis	LII	VII	V Oct.	II	XIII	3479.

Colliguntur ab initio Dardani, ad casum Priami, & excidium Ilij, anni CCXCVI.

DYNASTIÆ REGVM LYDIÆ.

Numer. Regum.		Anni regni.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numer. Aureus.	Epacta Iuliana.	Anni collecti.	Periodus Iuliana.

DYNASTIA PRIMA ATYADARVM. QVORVM PRINCEPS ATYS PATER LYDI, A QVO LYDIA, QVÆ PRIVS MAEONIA.

DYNASTIA SECVNDA HERACLIDARVM, REGVM XXII, QVORVM PRINCEPS AGRON FILIVS ALCAEI FILII HERCVLIS.

XVIII							426.	3497.
XIX	Ardysus	XXXVI	III	II Oct.	IX	I	462.	3923.

Huius anno XVI *Olympias prima ab Iphito celebrata.*

Numer. Regum.		Anni regni.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numer. Aureus.	Epacta Iuliana.	Anni collecti.	Periodus Iuliana.
xx	Alyattes	xiiii	xi	Kal. Oct.	vii	x	476	3959.
	Huius anno nono consurgit initium Nabonassari.							
xxi	Meles	xii	xxv	Kal. Oct.	ii	xv	488	3973.
xxii	Cādaulus Myrsilos	xviii	ix	Kal. Oct.	xiiii	27	505	3985.
	Huius anno vii decem Tribus a Salmanassar deportatæ.							

DYNASTIA TERTIA MERMNADARVM.

REGVM V.

xxiii	Gyges	xxxviii	xxvi	Kal. Oct.	xii	v	543	4002.
xxiiii	Ardys	xlix	viii	Kal. Oct.	xii	v	592	4040.
xxv	Sadyattes	xi	i	xxx Sept.	iiii	vii	603	4089.
xxvi	Alyattes secundus	lvii	xii	Kal. Oct.	xv	viii	660	4100.
	Huius anno xxv Ierosolyma cum Templo deleta.							
	Huius anno xxviii Solis defectio contigit, quam Thales Milesius prædixerat.							
xxvii	Crœsus	xv	xiii	xxx Sept.	xv	viii	674	4157.
	Colliguntur ab Aegrone filio Alcæi filij Herculis, anni dclxxv.							

DYNASTIA REGVM SEX PERGAMI.

		Anni regni.	Periodus Iuliana.
i	Philetærus ὁ Θλιβίας.	xx	4432.
ii	Eumenes filius Eumenis fratris Philetæri.	xxii	4452.
iii	Attalus filius Attali fratris Philetæri.	xliii	4474.
iiii	Eumenes filius Attali.	xxxix	4517.
v	Eumenes frater Attali & tutor.	xxi	4556.
vi	Attalus ὁ Φιλομήτωρ filius Attali	v	4577.
	Hic moriens pop. Ro. testamento regni heredem reliquit.		
	Colliguntur sex Pergamenorum Regum anni cl.		

REGES AC DYNASTÆ TYRI.

		Anni regni.	Anni collecti.	Period. Iuliana.
אבי בעל	Abibalus			
חירום	Hiromus Abibali F.	xxxviii	34	3685
בעלי עזר	Balcazaros Iromi F.	vii	41	3719
עבד עשתרת	Abdestartos Baleazari F.	ix	50	3726
	Filius nutricis.	xii	62	3735
עשתרת בן דלי עשתרת	Astartus Delæastarti F.	xii	74	3747
חרים	Ascrymus Delæ Astarti F.	ix	83	3759
פלח	Pheles Delæastarti F. a mens. viii.		84	3768
אתבעל	Ithobaal Sacerdos Astartes.	xxxii	116	3769
בד אזור	Badezorus,	vi	122	3801
	Matgenus Badezori F.	ix	131	3807
פתגם עליון	Pygmalion.	xlvii	178	3816
	Huius anno vii Dido in Libyam profugit, ccxci ann. post excidium Ilij.			
	* * *		414	
אתבעל	Ithobalus alter.	xix	433	4099
	Huius anno septimo Nabuchodonosor expeditionem suscepit in Syriam.			
בעל	Baal.	x	443	4118
	IVDICES. שופטים SVFFETES.			
עכני בעל בן מצלח	Ecnibalus Baslachi F. menses ii.		443	4128

Hel-

		Anni regni.	Anni collecti.	Period. Iuliana.
הלבש בן אבדי	Helbes Abdæi F. menf. x		444	4128
אב בר	Abbarus fummus Pontif. menf. III		444	4129
בעל טור	Balator.	I	445	4129
ᵃגר עשתורת ᵇעבד אלים	Mytgonus & ᵃ Gereftratus F. F. ᵇ Abdelim.	VI	451	4130
מר בעל	Merbal Babylone accitus.	IIII	455	4136
חירום	Hiromus eius frater.	XX	475	4140

Huius anno XIIII *Cyrus iniuit imperium Perfarum.*

HEBRAEORVM TEMPORA.

	Anni	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numer. Aureus.	Epacta Iuliana.	Neomenia Nifan.	Period. Iuliana.
Abraham nafcitur.							2713.
Moritur.							2887.
Ifaac nafcitur.							2813.
Moritur.							2993.
Iacob nafcitur.							2873.
Moritur.							3020.
Leui filius Iacob.							
Kaath filius Leui.							
Amram filius Kahath.							
Mofes filius Amram feptimus ab Abraham per patrem, fextus autem per matrem, nafcitur.							3137.
Educit populum	XXXIX	XXV	VII Octob.	VI	27	II Apr.	3217.
Iofua mortuo Mofe.							3256.
Iofua cum Othoniel Iudice	XL	VIII	VII Octob.	VII	VII	XXIII Mar.	
Aioth Iudex	LXXX	XX	VII Octob.	IX	29	XXXI Mar.	3296.
Debora	XL	XVI	VI Octob.	XIII	XIII	XVII Mar.	3376.
Huius anno XXIII *Pelops in Elide Olympicum ludicrum inftituit.*							
Gedeon	XL	XXVIII	VI Octob.	XV	VI	XXIIII Mar.	3416.
Abimelech	III	XII	V Octob.	XVII	28	KAL. Apr.	3456.
Thola	XXIII	XV	V Octob.	I	I	XXIX Mar.	3459.
Iair	XXII	X	V Octob.	V	XVI	XIIII Mar.	3482.
INTERREGNVM AMMONITARVM	XVIII	IIII	V Octob.	VIII	19	XII Mar.	3504.
Anno IX *huius ἀναρχίας Ammonitarum Hercules iterum poft Pelopem ludicrum Olympicum inftaurauit.*							
Iephthe	VI	XXII	V Octob.	VII	VIII	XXII Mar.	3522.
Abefan	VII	XXVIII	V Octob.	XIII	XIIII	XVI Mar.	3528.
Huius Iudicis anno IIII *contigit Ἰλίου ἅλωσις.*							
Ahialon	X	VII	V Octob.	I	II	XXVIII Mar.	3535.
Abdon	VIII	XVII	IIII Octob.	XI	22	XVI Mar.	3545.
Samfon	XX	XXV	IIII Octob.	XIX	20	IX Mar.	3553.
Eli	XL	XVII	IIII Octob.	I	II	XXVIII Mar.	3573.
Samuel & Saul	XL	I	IIII Octob.	III	25	IIII Apr.	3613.
Dauid	XL	XIII	III Octob.	V	XVII	XIII Mar.	3653.

Colliguntur ab Exodo, ad exceffum Dauidis, anni CCCCLXXVII.

REGVM HEBRÆORVM SVCCESSIO.

I	Solomon F. Dauid	XL	XXV	V Octob.	VII	IX	XXI Mar.	3693.

Poft Solomonis obitum, Regnum in duas partes diuifum propter fchifmaticum Ieroboam, in regnum Iuda, & regnum Ifrael. in cuius ditione tota tribus Iuda, & dimidia Beniamin, Regia autem urbs & metropolis, Ierofolyma.

		Anni	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numer. Aureus.	Epacta Iuliana.	Neomenia Nisan.	Period. Iuliana.
	REGES IVDA VEL IEROSOLIMORVM.							
II	Roboam Solomonis F.	XVII	IX	V Oct.	IX	I	XXIX Mar.	3733.
III	Abia Roboami F.	II	XXVI	IIII Oct.	VII	IX	XXI Mar.	3750.
IIII	Asa Abiæ F.	XLI	XXVIII	IIII Oct.	IX	I	XXIX Mar.	3752.
V	Iosaphat Asæ F.	XXV	XIII	IIII Oct.	XII	III	XXVII Mar.	3793.
VI	Ioram Iosaphat F.	VIII	X	III Oct.	XVIII	XI	XIX Mar.	3818.
VII	Ochozia Ioram F.	I	XVIII	III Oct.	VII	IX	XXI Mar.	3826.
VIII	Athalia mater Ochoziç	VI	XIX	IIII Oct.	VIII	20	X Mar.	3827.
IX	Ioas Ioram F.	XL	XXV	IIII Oct.	XIIII	27	II Apr.	3833.
X	Amasia Ioas F.	XXIX	IX	IIII Oct.	XVI	XIX	XI Mar.	3873.
XI	Azaria, qui & Ozia eius F.	LII	X	III Octob	VII	IX	XXI Mar.	3902.
	Huius anno XXXVIII instaurata ab Iphito prima Olympias.							
XII	Ioathan Azariæ F.	XVI	VI	II Oct.	II	XIIII	XVI Mar.	3954.
	Huius anno nono congruunt prima Vrbis Palilia.							
	Huius anno XIIII consurgit primus Thoth Nabonassari.							
XIII	Achas Ioatham F.	XVI	XXII	II Oct.	XVIII	XI	XIX Mar.	3970.
XIIII	Ezechia Achaz F.	XXIX	X	II Oct.	XV	VIII	XXII Mar.	3986.
	Huius anno VIII cæpit Babylone regnare Merodach.							
XV	Manasses Ezechiæ F.	LV	XI	II Oct.	VI	29	XXXI Mar.	4015.
XVI	Amon Manassis F.	II	X	KAL. Oct.	IIII	VII	XXIII Mar.	4070.
XVII	Iosias Amonis F.	XXXI	XII	II Oct.	VI	28	KAL. Apr.	3072.
	Huius anno XVIII initium Nabopollasari patris Nabuchodonosori.							
	Huius anno XXIX initium Ithobali Tyriorum Dynastæ.							
XVIII	Ioachas Iosiæ F. menses III.							
XIX	Eliakim, qui Ioiakim Iosiæ F.	XI	XV	KAL. Oct.	XVIII	XI	XIX Mar.	4103.
	Huius anno IIII expeditio Nabuchodonosori in Syriam.							
XX	Ioiachin F. Eliakim mens. III.							
XXI	Sedekia, qui Mathania, fil. Iosiæ, patruus Ioachin.	X	XXVI	Kal. Oct.	X	XIII	XVII Mar.	4114.
	Huius anno VII initium VVaphris regis Aegypti.							
	Colliguntur a conditu Templi, ad casum Sedekiæ, anni CCCCXXVII.							
	Colliguntur ab Exodo, ad casum Sedekiæ, anni DCCCCVII.							

DYNASTIA FAMILIÆ HASAMONÆORVM.

I IVDAS cognomento Maccabæus filius Mattathiæ Sacerdotis, filij Iohannis, filij Symeonis, filij Hasmunæi de Statione Sacerdotali Ioiarib Templum ab Antiocho Epiphane profanatum expiat numero Eusebiano MDCCCLII.
Pontifex Maximus a populo declaratur numero MDCCCLIII. Interficitur numero Eusebiano MDCCCLVI.

II IONATHAN cognomento Apphus, frater Maccabæi, quadriennio solido post Maccabæi fratris cædem Ethnarches Iudæorũ, & Pont. Max. a rege Syriæ renunciatur, numero MDCCCLX.

III SIMON cognomento Matthes, frater Ionathan, Ethnarches Iudæorum & Pontifex Max. numero MDCCCLXXIII.

IIII IOHANNES Simonis frater prius Gaddes, postea Hyrcanus cognominatus, Ethnarches & Pont. Max. numero MDCCCLXXXII.

V ARISTOBVLVS Hyrcani filius, primus Rex ex hac familia numero MDCCCCXIII.

VI ALEXANDER cognomento Iannæus Rex & Pont. Max. Aristobuli filius numero MDCCCCXIIII.

VII ALEXANDRA Iannæi vxor, quæ & Salome, Regina numero MDCCCCXI.

VIII HYRCANVS Iannæi & Alexandræ filius R[illegible] & Pont. Max. numero MDCCCCL.

IX ARISTOBVLVS Hyrcani frater Rex numero MDCCCCLI.

X HYRCANVS iterum numero MDCCCCLIIII.

XI ANTI-

XI ANTIGONVS Aristobuli filius Rex numero MDCCCCLXXVII.
Securi percutitur iussu M. Antonij Triumuiri, numero MDCCCCLXXX.

Colliguntur Dynastiæ Hasamonæorum a templo expiato, & Encænijs Maccabæi anni CXXVIII, a Sacerdotio Maccabæi, anni CXXVI.

DYNASTIA HERODIADARVM.

HERODES Antipatri Ascalonitæ, & Cypri Arabissæ filius a Senatu declaratur Rex numero MDCCCCLXXVII.
Moritur numero MMXVI.

ARCHELAVS Herodis superioris filius Ierosolymorum Tetrarcha ab Augusto constituitur numero MMXVI.
Relegatur Vienna Allobrogum numero MMXXV.

AGRIPPA Herodis ex Aristobulo filio nepos constituitur a Caio Caligula rex totius Tetrarchiæ Philippi patrui, item Tetrarchiæ Lysaniæ numero MMLIII.

AGRIPPA Agrippæ superioris filius constituitur ab Imp. Claudio rex totius Regni, quod proauus eius Herodes Magnus obtinuerat, præter Ierosolyma, & quædam munimenta Tetrarchiæ Archelai, numero MMLX.
Regnauit annos LVI. Obijt numero MMCXVI. Superstes fuit Templo annos XXX.

Colliguntur Herodiadarum Dynastiæ anni CXXXIX.

REGES X TRIBVVM IN SAMARIA.

Regni Israel sedes regia prius fuit in urbe Thersa, postea in urbe noua Samaria: a qua regnum Samariæ, & populus Samaritæ dicti.

		Anni regni.			Anni regni.
I	Ieroboam Apostata	XXII	XI	Ioachas	XVII
II	Nadab	I	XII	Ioas	XVI
III	Baasa	XXIIII	XIII	Ieroboam II	XLI
IIII	Ela	II	XIIII	Zacharias	O
V	Zamri	O	XV	Sellum	O
VI	Omri	XII	XVI	Menahem	X
VII	Achab	XXII	XVII	Phaceia	II
VIII	Ochozia	II	XVIII	Phacea	XX
IX	Ioram	XII	XIX	Osea	IX
X	Iehu	XXVIII			

Colliguntur ab excessu Solomonis, & schismate Ieroboam, ad casum Oseæ regis ultimi, & deportationem X Tribuum, anni CCLIX.

HACTENVS REGNA ET DYNASTIÆ ORIENTIS, ASIÆ, ET ÆGYPTI.

CAPVT SECVNDVM DE REGNIS ET DYNASTIIS EVROPAE, ET OCCIDENTIS.

REGES SICYONIORVM.

		Anni Regni.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numerus Aureus.	Epacta Iuliana.	Periodus Iuliana.
I	Aegialeus	LII	XXI	XI Oct.	III	21	2625.
II	Europs	XLV	XVII	XI Oct.	XVII	25	2677.
	Huius anno XXXVI nascitur Abraham.						
III	Telchin	XX	VI	XI Oct.	V	XIII	2722.
IIII	Apis	XXV	XXVI	X Oct.	VI	24	2742.
V	Thelxion	LII	XXIII	X Oct.	XII	I	2767.
VI	Aegyrus	XXXIIII	XIX	IX Oct.	VII	VI	2819.

 VII Thuri-

		Anni Regni.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numerus Aureus.	Epacta Iuliana.	Periodus Iuliana.
VII	Thurimachus	XLV	XXV	X Oct.	III	22	2853.
VIII	Leucippus	LIII	XIIII	IX Oct.	X	IX	2898.
IX	Mesapus	XLVII	XI	IX Oct.	VI	25	2951.
X	Peratus	XLVI	II	VIII Oct.	XV	IIII	2998.
XI	Plemnæus	XLVIII	XX	VIII Oct.	IIII	III	3044.
XII	Orthopolis	LXIII	XII	VIII Oct.	XIIII	24	3092.
XIII	Marathon	XXX	XIX	VII Oct.	I	I	3155.
XIIII	Marathus	XX	XXI	VII Oct.	XII	II	3185.
XV	Echyreus	LV	XIII	VI Oct.	XIII	XIII	3205.

Huius anno XIII *Moses eduxit populum ex Aegypto.*

XVI	Corax	XXX	XII	VII Oct.	XI	21	3260.
XVII	Epopeus	XXXV	XIIII	VI Oct.	III	23	3290.
XVIII	Lamedon	XL	XXI	VI Oct.	XIX	20	3325.
XIX	Sicyon, a quo urbs	XLV	V	V Oct.	II	XIII	3365.

Huius anno XXXIIII *Pelops Olympicum certamen instituit.*

XX	Polybus	XL	XXII	V Oct.	IX	*	3410.
XXI	Ianiscus	XLII	VI	V Oct.	XI	22	3450.
XXII	Phæstus	VIII	XX	V Oct.	XV	VI	3492.

Huius anno secundo Atreus Olympicum certamen in honorem Pelopis patris instaurauit.

XXIII	Adrastus	IIII	XXVIII	V Oct.	IIII	V	3500.
XXIIII	Polyphides	XXXI	IIII	V Oct.	VIII	19	3504.

Huius anno IX *ludicrum Olympicum Hercules instaurauit annis* XIX *post Atreum.*

Huius anno XXVIII *Ilion deletum.*

XXV	Pelasgus	XX	VII	V Oct.	I	II	3535.
XXVI	Zeuxippus	XXII	XXVII	V Oct.	II	XIII	3555.

Colliguntur Sicyoniorum Regum anni DCCCCLXII.

DYNASTIA SECVNDA SICYONIORVM SACERDOTVM

SEPTEM KARNEI APOLLINIS.

I	Archelaus	I	III	IIII Oct.	XV	VI	3587.
II	Automedon	I	IIII	V Oct.	XVI	XVII	3588.
III	* Theoclytos	I	V	IIII Oct.	XVII	28	3589.
IIII	Euneus	I	VI	IIII Oct.	XVIII	IX	3590.
V	Theonomos	I	VII	IIII Oct.	XIX	20	3591.

Sub hoc Charonea in Bœotia condita est.

VI	Amphictyon	IX	VIII	V Oct.	I	II	3592.
VII	Charidemus	XVIII	XVII	V Oct.	X	XI	3601.

Hic impensas Sacerdotij non sustinens aufugit.

Colliguntur Sacerdotum Apollinis Karnei anni XXXII.

Colliguntur ab initio Aegialei, anni DCCCCXCIII.

ARGIVORVM DYNASTIA

REGVM XIIII.

I	Inachus	L	I	IX Oct.	VII	VI	2857.
II	Phoroneus	LX	XXIII	IX Oct.	XIX	18	2907.
III	Apis	XXXV	XXVII	IX Oct.	III	22	2967.
IIII	Argus	LXX	VI	VIII Oct.	XIX	18	3002.
V	Criasus	LIIII	XX	VIII Oct.	XIII	XIII	3072.
VI	Phorbas	XXXV	XVIII	VIII Oct.	X	X	3126.

Huius anno XII *nascitur Moses.*

VII	Triopas	XLVI	XXV	VII Oct.	VII	VII	3161.
VIII	Crotopus	XXI	XV	VII Oct.	XV	V	3207.

Huius anno XI *Moses eduxit populum ex Aegypto.*

IX Sthe-

		Anni Regni.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numerus Aureus.	Epacta Iuliana.	Periodus Iuliana.
IX	Sthenelas	XI	VIII	VII Oct.	XVII	27	3228.
X	Danaus	L	XIX	VI Oct.	IX	29	3239.
XI	Lynceus	XLI	XIII	VI Oct.	II	XII	3289.
XII	Abas	XXIII	XXVI	VI Oct.	V	XV	3330.
XIII	Prœtus	XVII	XXI	VI Oct.	IX	*	3353.
XIIII	Acrisius	XXXI	X	VI Oct.	VII	VIII	3370.

Huius anno XXIX Pelops Apia terræ, quæ postea ab eo Peloponnesus appellata est, dynasta certamen Olympicum primum instituit.

Colliguntur Regum Argiuorum anni DXLIIII.

MYCENARVM REGNVM CONSVRGENS AB VLTIMO ANNO ACRISII A PERSEO NEPOTE PER IMPRVDENTIAM OCCISI.

I	Stheneleus	VIII	XIII	V Oct.	XIX	20	3401.
II	Eurystheus	XLIII	XXI	V Oct.	VIII	19	3409.

PELOPIDÆ.

III	Atreus & Thyestes	LXV	VIII	V Oct.	XIII	XIIII	3452.

Hi quadragesimo primo anno Regni sui Olympicum ludicrum a patre suo Pelope institutum instaurarunt XCV annis postquam a Pelope institutum.

IIII	Agamemnon	XV	XVII	IIII Oct.	II	XIII	3517.

Huius ultimo anno Ilion a Græcis euertitur.

V	Aegisthus	VII	IIII	V Oct.	XVII	28	3532.
VI	Orestes	XXVIII	XI	V Oct.	V	XVI	3539.
VII	Penthilus Orestis	XXII	XI	IIII Oct.	XIIII	25	3567.

F. ultimus Pelopidarum.

Colliguntur regni Mycenarum anni CLXXXVIII.

Colliguntur ab Inacho, anni DCCXXXII.

DYNASTIA PRIMA ATHENIENSIVM.

REGVM XVII.

I	Cecrops Diphyes	L	XXII	VII Oct.	IIII	IIII	3158.

Huius anno primo Moses erat annorum XXI.

II	Cranaus αὐτόχθων	IX	XVI	VII Oct.	XVI	XVI	3208.
III	Amphyction Deucalionis fil.	X	XXV	VII Oct.	VI	26	3217.

Huius anno primo Moses eduxit populum ex Aegypto.

IIII	Erichthonius Vulcani fil.	L	VII	VII Oct.	XVI	XVI	3227.
V	Pandion Erichthonij fil.	XL	I	VII Oct.	IX	XXIX	3277.
VI	Erichtheus Pandionis fil.	L	XIII	VI Oct.	XI	21	3317.
VII	Cecrops alter Erechthei frater	XL	VII	VI Oct.	IIII	V	3367.
VIII	Pandion alter Erechthei fil.	XXV	XIX	VI Oct.	VI	27	3407.
IX	Aegeus Pandionis fil.	XLVIII	XVI	VI Oct.	XII	III	3432.
X	Theseus Aegei fil.	XXX	VIII	V Oct.	III	24	3480.
XI	Menestheus Peteo fil.	XXIII	X	V Oct.	XIIII	25	3510.

Huius anno penultimo deletum est Ilion.

XII	Demophoon Thesei fil.	XXXIII	V	IIII Oct.	XVIII	IX	3533.
XIII	Oxyntes Demophontis fil.	XII	X	IIII Oct.	XIII	XIIII	3566.
XIIII	Aphidas Oxyntæ fil.	I	XXII	IIII Oct.	VI	27	3578.
XV	Thymœtes Aphidantis frater	VIII	XXIII	IIII Oct.	VII	VIII	3579.
XVI	Melanthus Andropompi fil.	XXXVII	III	IIII Oct.	XV	VI	3587.

Huius anno quinto Charonea in Bœotia condita est.

XVII	Codrus Melanthi fil.	XXI	XII	IIII Oct.	XIIII	25	3624.

Colliguntur ab initio Cecropis Diphyeos prima Dynastia Atheniensium anni CCCCLXXXVII.

DYNASTIA

DYNASTIA SECVNDA ATHENIENSIVM ARCHONTON.

AD TOTVM VITÆ TEMPVS NVMERO XIII.

		Anni Regni.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numerus Aureus.	Epacta Iuliana.	Periodus Iuliana.
I	Medon Codri fil.	XX	V	III Octob.	XVI	XVII	3645.
II	Acastus Medontis fil.	XXXVI	XXV	III Octob.	XVII	29	3665.
	Huius anno XXX construi captum Templum Solomonis.						
III	Archippus Acasti fil.	XIX	V	III Octob.	XV	VII	3701.
IIII	Thersippus Archippi fil.	XLI	XXIIII	IIII Octob.	XV	VII	3720.
V	Phorbas Thersippi fil.	XXXI	IX.	III Octoct.	XVIII	X	3761.
VI	Megacles Phorbantis fil.	XXX	XII	III Octob.	XI	23	3792.
VII	Diogenetus Megaclis fil.	XXVIII	XIIII	II Octob.	III	25	3822.
VIII	Phereclus Diogeneti fil.	XIX	XIIII	III Octob.	XII	IIII	3850.
IX	Ariphron Phereclis fil.	XX	V.	II Octob.	XII	IIII	3869.
X	Thespieus Ariphronis F.	XXVII	XXV	III Octob.	XIII	XV	3889.
XI	Agamestor Thespiei F.	XX	XXIIII	II Octob.	II	XIIII	3916.
XII	Aeschylus Agamestor. fil.	XXIII	XVI	II Octob.	III	25	3936.
	Huius anno tertio prima Olympias ab Iphito instaurata.						
XIII	Alcmæon	I	XI	II Octob.	VII	X	3959.

Colliguntur Dynastiæ secundæ Atheniensium Archonton perpetuorum anni CCCXV.

Colliguntur a Cecrope Diphye anni DCCCII.

TERTIA DYNASTIA ATHENIENSIVM ARCHONTON

DECENNALIVM SEPTEM.

I	Charops	X	XII	II Octob.	VIII	21	3960.
	Huius anno VIII consurgit Thoth & epocha Nabonassari.						
II	Aesimedes	X	XXII	Kal. Octob.	XVIII	XI	3970.
III	Clidicus	X	IIII	II Octob.	IX	II	3980.
IIII	Hippomenes	X	XIIII	Kal. Octob.	XIX	22	3990.
	Huius anno secundo deportatæ sunt X Tribus Samariæ.						
V	Leocrates	X	XXIIII	Kal. Octob.	X	XIII	4000.
VI	Apsandrus	X	VI	Kal. Octob.	I	IIII	4010.
VII	Eryxias	X	XVI	II Octob.	XI	24	4020.

Colliguntur Dynastiæ tertiæ Atheniensium Archonton decennalium anni LXX.

Colliguntur ab initio Cecropis, anni DCCCLXXII.

DYNASTIA PRIMA LACEDÆMONIORVM.

REGVM XII.

I Eurotas, a quo fluuius.
II Lacedæmon Eurotæ frater uterinus Iouis F. a quo Laconia dicta.
III Amyclas Lacedæmonis F. Amyclarum conditor.
IIII Argalus Amyclæ F.
V Cynortas Argali F.
VI Oebalus Cynortæ F. pater Tyndarei.
VII Hippocoon Oebali F. victo Tyndareo fratre de regni possessione controuersia mota.
VIII Tyndareus pulso armis fratre Hippocoonte.
IX Castor cum Polluce Tyndarei filij.
X Menelaus Atrei filius ducta uxore Helena Tyndarei filia.
XI Orestes Agamemnonis F. ducta in uxorem Hermione Tyndarei nepte.
XII Tisamenos Orestæ & Hermiones F.

Sub hoc Heraclidarum reditus.

DYNASTIA SECVNDA LACEDÆMONIORVM DVARVM FAMILIARVM REGVM HERACLIDARVM.

PRIOR FAMILIA SECVNDAE DYNASTIAE EVRYSTHENIDARVM.

REGVM XXX

		Anni regni.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numer. Aureus.	Epacta Iuliana.	Periodus Iuliana.
I	Eurysthenes Aristodemi fil.	XLII	XXVIII	IIII Oct.	II	XIII	3612.
	Ab hoc familia prior dicta Eurysthenidæ, qui & Agidæ ab eius filio Agide, qui patri in regnum successit.						
II	Agis Eurysthenis fil.	I	XIIII	III Oct.	VI	27	3654.
III	Echestratus Agidis fil	XXXV	XV	IIII Oct.	VII	IX	3655.
IIII	Labotas Echestrati fil.	XXXVII	XXII	III Oct.	IIII	VI	3690.
V	Dorysslus Labotæ fil.	XXIX	III	III Oct.	III	25	3727.
VI	Agesilaus Dorysli fil.	XLIIII	IIII	III Oct.	XIII	XV	3756.
VII	Archelaus Agesilai fil.	LX	XX	III Oct.	XIX	21	3800.
VIII	Teleclus Archelai fil.	XL	XXIIII	II Oct.	III	25	3860.
IX	Alcamenes Telecli fil.	XXXVII	VIII	II Oct.	V	XVII	3900.
X	Polydorus Alcamenis fil.		XVII	XXX Sep.	IIII	VI	3937.
XI	Eurycrates Polydori fil.						
XII	Anaxandrus Eurycratis fil.						
	Sub hoc Messena a Lacedæmonijs defecit.						
XIII	Eurycrates II Anaxandri fil.						
XIIII	Leon Eurycratis II fil.						
XV	Anaxandrides Leonis fil.						
XVI	Cleomenes Anaxandridæ fil.						
XVII	Leonides Cleomenis frater.						
	Colliguntur ab Eurysthene, ad cædem Leonidæ, & pugnam Thermopylarum, anni DCXXII.						
	Colliguntur ab initio Polydori, ad cædem Leonidæ, anni CCXCVII.						
XVIII	Plistarchus Leonidæ fil.	I	VI	XXIX Sep.	XVI	XIX	4234.
XIX	Plistoanax Pausaniæ filij Cleombroti fil.	LXVIII	VII	XXIX Sep.	XVII	*	4235.
XX	Pausanias Plistoanactis fil.	XIIII	XIX	XXVIII Sep.	IX	III	4303.
XXI	Agesipolis Pausaniæ fil	XIIII	V	XXVIII Sep.	IIII	VIII	4317.
XXII	Cleombrotus filius Pausaniæ, frater Agesipolidos.	IX	XIX	XXIX Sep.	XVIII	XII	4331.
XXIII	Agesipolis Cleombroti fil.	I	XXVIII	XXIX Sep.	VIII	22	4340.
XXIIII	Cleomenes Cleombroti F. frater Agesipolidos filij Cleombroti.	XXXIIII	I	XXVIII Sep.	IX	III	4341.
XXV	Areus filius Acrotati filij Cleomenis	XLIIII	VII	XXVIII Sep.	V	XIX	4375.
XXVI	Acrotatos Arei fil.		XXIII	XXIX Sep.	XI	25	4419.
XXVII	Areus filius Acrotati filij Arei puer octo annorum obijt.						
XXVIII	Leonidas filius Cleonymi filij Acrotati filij Arei.						
XXIX	Cleombrotus Leonidæ gener insessor regni.						
XXX	Cleomenes Leonidæ fil.						

SECVNDÆ DYNASTIÆ LACEDÆMONIORVM ALTERA FAMILIA PROCLIDARVM, SIVE EVRYPONTIDARVM.

REGVM XXIIII.

I Procles filius Aristodemi, frater Eurysthenis.
II Soos adoptiuus Proclis.
III Eurypon Soi fil. a quo hæc familia Eurypontidarum.
IIII Prytanis Euryponti fil.

Euno-

		Anni regni.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numer. Aureus.	Epacta Iuliana.	Periodus Iuliana.
V	Eunomus Prytanidos F.						
VI	Polydectes Eunomi F.						
VII	Charillus Polydectae F.						
		LXIIII					3840.
VIII	Nicandrus Charilli F.						
		XXXIX					3904.
IX	Theopompus Nicandri F.						3943.
X	Zeuxidamus filius Archidami filij Theopompi.						
XI	Anaxidamus Zeuxidami F.						
XII	Archidamus Anaxidami F.						
XIII	Agasicles Archidami fil.						
XIIII	Ariston Agasiclis fil.						
XV	Demaratus Aristonis fil.						
XVI	Leotychides	XXXI					4211.
XVII	Archidamus Zeuxidami fil.	XLII					4242.
XVIII	Agis Archidami fil.	XXVII					4284.
XIX	Agesilaus eius frater	XLI					4311.
XX	Archidamus Agesilai fil.	XXIII					4352.
XXI	Eudamidas Archidami fil.						
XXII	Agis Eudamidæ fil.	IX					4375.

Huic in carcere gula laqueo fracta decreto Ephororum.

XXIII	Euridamidas Agidis fil. veneno a Cleomene sublatus.		4384.
XXIIII	Epiclidas Leonidæ fil. frater Cleomenis.		

Duo Eurysthenidæ simul regnabant aduersus vetus patriæ institutum.

DYNASTIÆ QVINQVE CORINTHIORVM.

DYNASTIA PRIMA CORINTHIORVM SISYPHIDARVM.

REGVM VI.

I Sisyphus Aeoli fil.

Hic primus Isthmia, quæ antea Neptuno agebantur, in honorem Meliceertæ filij fratris sui Athamantis celebrauit.

II Ornithion Sisyphi fil.
III Thoas Ornithionis fil.
IIII Damophon Thoantis fil.
V Propadas Damophontis fil.
VI Doridas & Hyanthidas filij Propodæ ab Alete Heraclida pulsi.

Colliguntur a primis Isthmijs Meliceertæ a Sisypho celebratis, ad finem Sisyphidarum, anni CCLIX.

SECVNDA DYNASTIA CORINTHIORVM HERACLIDARVM.

REGVM IIII.

		Anni regni.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numer. Aureus.	Epacta Iuliana.	Periodus Iuliana.
I	Aletes quintus ab Hercule	XXXV	I	IIII Octob.	III	24	3613.
II	Ixion	XXXVII	VIII	IIII Octob.	XIX	20	3648.
III	Agelaus	XXXVII	XVII	III Octob	XVIII	11	3685.
IIII	Prymnis	XXXV	XXVI	III Octob.	XVII	29	3722.

Colliguntur secundæ Dynastiæ Doriensium anni CXLIIII.

TER-

		Anni Regnor.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numerus Aureus.	Epacta Iuliana.	Periodus Iuliana.
v	Bacchis	xxxv	v	iii Oct.	xiiii	26	3757.
vi	Agelas	xxx	xii	iii Oct.	xi	23	3792.
vii	Eudemus	xxv	xiiii	ii Oct.	iii	25	3822.
viii	Aristodemus	xxxv	xi	ii Oct.	ix	1	3847.
ix	Agemon frater eius	xvi	xviii	ii Oct.	vi	28	3882.
x	Alexander	xxv	vi	ii Oct.	iii	25	3898.
xi	Telestes Aristodemi F.	xii	iii	ii Oct.	ix	1	3923.

Colliguntur tertiæ Dynastiæ Corinthiorum anni CLXXVIII.
Colliguntur ab initio Aletæ, anni CCCXXII.

DYNASTIA QVARTA CORINTHIORVM BACCHIADARVM.

PRYTANEON ANNVORVM. CXXIIII.

i Automenes primus Prytanis Bacchiadarum.

i	xv	ii Oct.	ii	xiiii	3935.

Colliguntur Bacchiadæ πρυτάνεις CXXIIII *cum annis totidem.*
Colliguntur ab initio Aletæ, anni CCCCXLVI.

DYNASTIA QVINTA CORINTHIORVM CYPSELIDARVM.

REGVM II.

i	Cypselus	xxx	xxvii	Kal. Oct.	xii	v	4059.
ii	Periandrus Cypseli F.	xl	i	xxx Sept.	iiii	vii	4089.

Colliguntur Dynastiæ Cypselidarum anni LXX.
Colliguntur ab initio Aletæ, ad liberatam tyrannide Corinthum, anni DXVI.

SVCCESSIO REGVM MACEDONIÆ.

i	Caranus Heraclida	xxviii	ix	Kal. Oct.	vi	28	3901.
ii	Cœnus	xii	ix	Kal. Oct.	xv	vii	3929.
iii	Thurimas	xxxviii	xxi	Kal. Oct.	viii	20	3941.
iiii	Perdiccas	li	iii	Kal. Oct.	viii	21	3979.
v	Argeus	xxxviii	xxvi	Kal. Oct.	ii	xv	4030.
vi	Philippus	xxxviii	viii	Kal. Oct.	ii	xv	4068.
vii	Aeropas	xxvi	xviii	xxx Sept	ii	xv	4106.
viii	Alcetas	xxix	xvi	xxx Sept.	ix	II	4132.
ix	Amyntas	l	xvii	xxx Sept.	xix	22	4161.
x	Alexander	xliii	xi	xxx Sept.	xii	v	4211.
xi	Perdiccas	xxviii	xxvi	xxix Sept.	xxii	*	4254.
xii	Archelaus	xxiiii	xxvi	xxix Sept.	vii	xi	4282.
xiii	Orestes	iii	xxii	xxix Sept.	xii	vi	4306.
xiiii	Archelaus	iiii	xxv	xxviii Sept.	xv	i	4309.
xv	Amyntas	i	i	xxviii Sept	xix	23	4313.
xvi	Pausanias	i	ii	xxix Sep.	i	v	4314.
xvii	Amyntas	vi	iii	xxix Sept.	ii	xvi	4315.
xviii	Argeus	ii	ix	xxviii Sept.	viii	22	4321.
xix	Amyntas iterum	xix	xi	xxix Sept.	x	xiiii	4323.
xx	Alexander	i	ii	xxviii Sept.	x	xiiii	4342.
xxi	Ptolemeus	iii	iii	xxix Sept	xi	25	4343.
xxii	Perdiccas	vi	vi	xxviii Sept.	xiiii	28	4346.
xxiii	Philippus	xxii	xii	xxix Sept.	i	v	4352.
xxiiii	Alexander Magnus	xii	x	xxviii Sept.	viii	22	4378.
xxv	Aridæus	vii	xxii	xxviii Sep.	i	v	4390.

		Anni regni.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygcnos.	Numer. Aureus.	Epacta Iuliana.	Periodus Iuliana.
xxvi	Cassander	xix	i	xxviii Sep.	viii	22	4397.
xxvii	Antigonus, & Alexander	iiii	xx	xxviii Sep.	viii	22	441[illegible].
xxviii	Demetrius	v	xxiiii	xxviii Sep.	xii	vi	4420.
xxix	Pyrrhus dies ccx.		i	xxviii Sep.	xvii	i	4425.
xxx	Lysimachus	v	i	xxviii Sep.	xvii	i	4425.
xxxi	Ptolemæus ὁ Κεραυνὸς dies cclxx						
			vi	xxviii Sep.	iii	27	4430.
xxxii	Meleagros dies lx.		vi	xxviii Sep.	iii	27	4430.
xxxiii	Antipater dies xlv.		vii	xxviii Sep.	iiii	viii	4431.
xxxiiii	Sosthenes	i	vii	xxviii Sep.	iiii	viii	4431.
xxxv	Antigonus Gonatas	xxxv	viii	xxviii Sep.	v	xix	4432.
xxxvi	Demetrius	x	xvi	xxviii Sep.	iii	27	4468.
xxxvii	Antigonus	xv	xxvi	xxvii Sep.	xiii	xvii	4478.
xxxviii	Philippus	xlii	xiii	xxvii Sep.	ix	iii	4493.
xxxix	Perses	xi	xxvii	xxvii Sep.	xiii	xvii	4535.

Colliguntur ab initio Carani, ad exitum Persei, anni DCXLV.

DYNASTIÆ TRES LATINORVM.

PRIMA DYNASTIA ABORIGINVM.

REGVM V.

i	Ianus	xvi	i	v Octob.	vii	viii	3389.
ii	Saturnus	xvii	xvii	v Octob.	iiii	v	3405.
iii	Picus	xxxvii	vi	v Octob.	ii	xiii	3422.
iiii	Faunus	xliiii	xv	v Octob.	i	ii	3459.
v	Latinus	xxxvi	iii	v Octob.	vii	viii	3503.

Colliguntur Dynastiæ Aboriginum anni CL.

SECVNDA DYNASTIA AENEADARVM.

REGVM XVI.

i	Aeneas Lauinij Rex	vii	xi	v Octob.	v		3539.
ii	Iulus Ascanius Euryleo Aeneæ filius, Alba condita, relicto Lauinio nouereali, vicesimo anno regni sui.	xxxviii	xviii	iiii Octob.	xii	iii	3546.
iii	Siluius Postumus Aeneæ F.	xxix	xxviii	v Octob.	xii	iii	3584.
iiii	Aeneas Siluius	xxxi	i	iiii Octob.	iii	24	3613.
v	Latinus Siluius	li	iiii	iiii Octob.	xv	vi	3644.
vi	Alba Siluius	xxix	xxvii	iii Octob.	ix	i.	3695.
vii	Capetus Siluius	xxvi	xxviii	iiii Octob.	xix	21	3724.
viii	Capys Siluius	xxviii	xxvi	iii Octob.	vii	ix	3750.
ix	Calpetus Siluius	xiii	xxvi	iii Octob.	xvi	xviii	3778.
x	Tiberinus Siluius	viii	xi	iii Octob.	x	xii	3791.
xi	Agrippa Siluius	xxxiii	xix	iii Octob.	xviii	x	3799.
xii	Alladius Siluius	xix	xiiii	iii Octob.	xiii	xv	3832.
xiii	Auentinus Siluius	xxxvii	xv	ii Octob.	xiii	xv	3851.
xiiii	Procas Siluius	xxiii	xxiiii	ii Octob.	xii	iiii	3888.
xv	Amulius Siluius	xlii	xix	ii Octob.	xvi	xviii	3911.
xvi	Numitor Siluius	x	v	Kal. Octob.	i	iii	3953.

Colliguntur ab initio Aeneæ, ad exitum Numitoris, & Palilia prima Vrbis Romæ, anni CCCCXIIII.

Colliguntur ab initio Iani, ad Palilia Vrbis, anni DLXIIII.

		Anni regni.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numerus Aureus.	Epacta Iuliana.	Periodus Iuliana.

TERTIA DYNASTIA LATINORVM,
REGVM VII VRBIS ROMAE.

I	Romulus	XXXVII	XIIII	Kal. Octob.	X	XIII	3962.
	INTERREGNVM	I	XXIII	Kal. Octob.	IX	II	3999.
II	Numa Pompilius	XLIII	XXIIII	Kal. Octob.	X	XIII	4000
III	Tullus Hostilius	XXXII	XI	Kal. Octob.	XV	VIII	4043
IIII	Ancus Marcius	XXIIII	XV	Kal. Octob.	IX	II	4075
V	Tarquinius Priscus	XXXVIII	XXVII	Kal. Octob.	XIX	22	4199.
VI	Seruius Tullius	XLIIII	IX	XXX Sept.	XIIII	26	4237.
VII	Tarquinius Superbus	XXV	XXV	XXX Sept.	I	IIII	4281.

Colliguntur a Palilibus Vrbis, ad Regifugium, anni CCXLIIII.

QVARTA DYNASTIA CONSVLVM SVB REPVBLICA.

Colliguntur a Regifugio, & primis Consulibus, ad Tribunos Militum Consulari potestate; anni CXIX.

Colliguntur a Palilibus Vrbis, ad Tribunos Militum Consulari potestate, anni CCCLXIII.

QVINTA DYNASTIA TRIBVNORVM MILITVM
CONSVLARI POTESTATE.

Colliguntur a Tribunis Militum Consulari potestate, ad restitutos Consules, quorum alter de plebe creatus est, anni XXIIII.

SEXTA DYNASTIA CONSVLVM IN INTEGRVM RESTITVTORVM.

Colliguntur a Consulum restitutione, ad numerum Eusebianum, MDCCCCLXIX, *& primum annum imperij C. Iulij Caesaris, anni* CCCCXVII.

SEPTIMA DYNASTIA IMPERII AVGVSTORVM, VSQVE
AD ENCAENIA CONSTANTINOPOLEOS.

Colliguntur a numero Antiocheno, ad Encaenia nouae Romae Constantinopoleos, anni CCCLXXVII.

Colliguntur a Natali veteris Romae, ad Natalem nouae Romae, anni MLXXXI.

OCTAVA DYNASTIA DIVISIONIS IMPERII IN
GRAECVM ET LATINVM.

Colliguntur ab Encaenijs nouae Romae, ad inaugurationem Karoli Magni, anni CCCCLXXI.

Colliguntur ab inauguratione Karoli Magni, ad initium Domini RVDOLPHI *II Augusti, anni* DCCLXXIIII.

Colliguntur ab Encaenijs Constantinopoleos, ad eius captiuitatem sub Muhamed Turco, & finem imperij Graecorum, anni MCXXIII.

DYNASTIAE NATIONVM SEPTENTRIONALIVM, QVAE IMPERIO ROMANO LACERATO SVCCREVERVNT.

DYNASTIA OSTROGOTHORVM
SVB IMPERIO HVNNORVM.

Winitharius.
Hunimundus Ermanarici fil.

 Tho-

Thorismundus Hunimundi fil. pater Berismundi, qui ab Ostrogothis, ad Wisigothos transijt.

Interregnum annorum XL, in quo claruerunt Walamir, Theodemir, & Widemir filij Winitharij.

Theodemir solus.

DYNASTIA OSTROGOTHORVM, EXCVSSO IVGO HVNNORVM.

		Anni regni.	Anni Christi.
I	Theodericus Theodemiri F. ex Amalorum familia a Zenone in filium adoptatus, Consul ordinarius Andefledam Hludvvini Francorum regis ducit vxorem.	XXXVIII	451.
	Ingreditur in Italiam.		480.
	Occidit Odoacrum Regem Herulorum.		496.
II	Athalaricus Eutharici F. Theoderici Amali ex filia Amalasvventha nepos.	IX	526.
III	Theodahathes ab Amalasvventha consobrina ad regnum vocatus.	II	534.
IIII	Witiges armiger Theodahatis a Belisario regno exutus.	VII	536.
V	Ildovvaldus.	I	542.
VI	Totila.	I	543.
VII	Theia.	I	544.

Colliguntur Regni Ostrogothorum in Italia a transitu Theuderici Amali in Italiam, anni LXIIII.

DYNASTIA WISIGOTHORVM IN GALLIA ET HISPANIA, REGVM XXXIIII.

		Anni regni.	Aera Hispanica.	Anni Christi.
I	Athanaricus.	XIIII		369.
	Sub hoc Gothi inter se diuisi sunt: quorum alterius factionis rex fuit Athanaricus, alterius Fridigernus, qui dicti sunt minores Gothi, qui Christianismum, & literas edocti sunt a VVlfila Arriano Episcopo, quorum reliquiae adhuc in Maeotide sunt.			
	Gothi ab imp. Valente accipiunt Thraciam.			379.
II	Alaricus.	X		381.
	Italiam ingreditur.			400.
	Sub hoc Pallentina clades.			403.
III	Athaulfus.	VII		411.
	Transit in Gallias. Triennio post stabilit regnum VVisigothorum Tolosae.			415.
IIII	Segericus. Statim a Wallia interficitur.		CCCCLIIII	416.
V	Wallia.	III	CCCCLIIII	416.
VI	Theaderedus.	XXXIII	CCCCLVII	419.
VII	Thorismundus.	I	CCCCXC	452.
VIII	Theudericus interfecto fratre Thorismundo.	XIII	CCCCXCI	453.
IX	Euricus.	XVI	DIIII	466.
X	Alaricus.	XVIII	DXXI	483.
	Hoc in campis Pictauiensis agri ad Voclade castrum caeso cum toto exercitu, regnum Tolosae finem cepit, & ab hoc tempore regnum VVisigothorum intra Hispanias constitit.			
XI	Gesalricus.	VI	DXLIIII	506.
XII	Theudericus Amalarici paruuli tutelam gerens.	XV	DXLIX	511.
XIII	Amalaricus.	V	DLXV	527.
XIIII	Theudis	XVIII	DLXIX	531.

XV Theu-

		Anni regni.	Aera Hiſpanica.	Anni Christi.
xv	Theudiſcolus.	I. menſ. vii	DLXXXVI	548.
xvi	Agila.	VI	DLXXXVII	549.
xvii	Athanagildus.	XIIII	DXCII	554.
xviii	Liwa.	I	DCX	567.
xix	Leouigildus inclitus rex, victor, ſed Arrianus.	XIX	DCVI	568.
xx	Recaredus i Regũ Orthodoxus damnato Arrianiſmo.	XVI	DCXXIIII	586.
xxi	Liwa.	III	DCXXXIX	601.
xxii	Witericus.	VIII	DCXLI	603.
xxiii	Gundemarus.	III	DCXLVIII	610.
xxiiii	Siſebutus.	X	DCL	612.
	Sub hoc Iſidorus Hiſpalenſis ſcribebat libros ſuos Originum.			
xxv	Swinthila.	XI	DCLIX	621.
	Ab huius anno ii incipit Aera Hegirae Hagarenorum.			
xxvi	Siſenandus.	VI	DCLXIX	631.
	Ab huius anno ii incipit Hera Iezdegird Perſica.			
xxvii	Chintila.	V	DCLXXIIII	636.
xxviii	Tulca.	III	DCLXXVIII	640.
xxix	Chindaſwinthus & Receſvvinthus	XXXI	DCLXXX	642.
xxx	Wamba	IX	DCCX	672.
xxxi	Eruigius.	VIII.	DCCXVIII	680.
xxxii	Egiga.	XV	DCXXV	687.
xxxiii	Witiza.	XI	DCCXXXIX	701.
xxxiiii	Rodericus a Mauris regno ſpoliatus, perfidia Iuliani Comitis.	III	DCCXLIX	711.

Colliguntur Dynaſtiae VViſigothorum a tranſitu in Gallias, ad caſum Roderici, anni ccxcix.

DYNASTIA SVEVORVM IN CALLAECIA, REGVM x.

i	Ermentricus.	XXXII	CCCCXLVI	408.
ii	Rechilla filius	VII	CCCCLXXIIII	440.
iii	Recciarius.	IX	CCCCLXXXVI	448.
iiii	Maſdras.	III	CCCCXCV	457.
v	Frumarius.	IIII	CCCCXCVIII	460.
vi	Remiſmundus cum aliquot Regibus Arrianis, quorum nomina & epochae ignorantur.			
vii	Theudomirus orthodoxus factus a Martino Dumienſi Epiſcopo.	XII	DXCVI	558.
viii	Miro.	XIII	DCVIII	570.
ix	Eboricus.		DCXX	582.
x	Andecan tyrannus profligatur a Leouigildo, anno		DCXXII	584.

Colliguntur Dynaſtiae Sueuorum in Callaecia anni clxxvi.

DYNASTIA VANDALORVM SILINGORVM IN AFRICA, REGVM vi.

		Anni regni.	Menſes.	Aera Hiſpanica.	Anni Christi.
i	Geiſericus.	XLIIII			
	Traijcit in Africam.			CCCCLXV	428.
	Capit Carthaginem.			CCCCLXXVII	439.
ii	Vgnericus filius.	VII	V	DXVII	479.
iii	Gunthamundus.	XI	VIII	DXXIIII	486.
iiii	Thraſamundus.	XXVI	IX	DXXXV	497.
v	Hilderix.	VII	III	DLXI	523.
vi	Gilimer.	IIII		DLXVIII	530.

Colliguntur Dynaſtiae Vandalorum Silingorum in Africa anni cvii a traiectu in Africam, a capta Carthagine, anni xcv.

DYNASTIA LANGOBARDORVM IN ITALIA.

REGVM XXIII.

		Anni regni.	Menses.	Anni Christi.
i	Alboinus	III	VI	568.
ii	Clefis	I	VI	571.
	INTERREGNVM	X		573.
iii	Autharis Clefis F.	V	VI	583.
iiii	Agilulfus	XXV		588.
v	Flauius Adalwaldus Agilulfi F.	X		614.
vi	Ariwaldus	XII		624.
vii	Rotharis. Harodus	XV	IIII	636.
viii	Rodwaldus	V	VII	651.
ix	FL. Aribertus.	IX		656.
x	Gundebertus	I	III	665.
xi	Grimoaldus	IX		666.
xii	Garibaldus		III	675.
xiii	Pertarithus	XVIII		675.
xiiii	Cuniberthus	XII		693.
xv	Luithbertus		VIII	705.
xvi	Ragunbertus		III	706.
xvii	Aribertus alter	XII		706.
xviii	Asprandus		III	718.
xix	Luitprandus	XXV	VII	718.
xx	Hildebrandus. Statim regno abdicatus.			0.
xxi	Rachis Remmonis F.	V	VI	743.
xxii	Astulfus frater Rachis	VII		749.
xxiii	Desiderius.	XVIII		756.

Colliguntur Dynastiæ Langobardorum ab initio Alboini primi Regis, ad exitum Desiderij ultimi Regis, anni CCVI.

FRANCORVM DYNASTIAE TRES IN GALLIA.

DYNASTIA PRIMA MEROVEADARVM.

DYNASTIA SECVNDA KAROLIDARVM A PIPINO REGE.

DYNASTIA TERTIA HVGONIDARVM.

DYNASTIÆ ANGLOSAXONVM IN BRITANNIA.

DYNASTIÆ SCOTOBRIGANTVM IN BRITANNIA.

DYNASTIA BVRGVNDIONVM IN VIENNENSI ET MAXIMA SEQVANORVM.

DYANASTIÆ HVNNORVM IN PANNONIIS.

REGNA DANORVM, SVEONVM, NORWEGIÆ, POLONIÆ, &c.

DYNASTIÆ MAVRORVM IN AFRICA ET HISPANIIS.

REGNA DIVERSA HISPANIARVM.

REGNA CROATIÆ, NEAPOLIS, SICILIÆ, SARDINIÆ, &c.

DVCES, MARCHIONES, COMITES, ELECTORES GERMANIÆ.

DVCES, MARCHIONES, COMITES, DYNASTÆ, PRINCIPES ITALIÆ.

EXAR-

EXARCHI RAVENNAE.

		Anni Exarchatus.	Anni Christi.
i	Fl. Longinus V. C. Patricius.	XV	569.
ii	Fl. Zmaragdus V. C. Patricius.	IIII	584.
iii	Fl. Romanus V. C. Patricius.	XII	587.
iiii	Fl. Callinicus V. C. Patricius.	VI	598.
v	Fl. Zmaragdus iterum.	XIIII	603.
vi	Eleutherius V. C. Patricius. *Hic tyrannidem arripiens oppressus est.*	IIII	616.
vii	Isaacius V. C. Patricius.	XXV	619.
viii	Theodorus Calliopas V. C.	VIII	643.
ix	Olympius cubicularius V. C.	IIII	650.
x	Theodorus Calliopas iterum.	XXXV	653.
xi	Fl. Iohannes Platon V. C.	XVI	687.
xii	Theophylactus V. C. Patricius.	IX	702.
xiii	Iohannes Tyzocopus V. C.	VI	710.
xiiii	Scholasticus V. C. Patricius.	XI	715.
xv	Paulus V. C. Patricius.	XXVII	725.

Stetit Exarchatus annos CLXXXIII.

EPISCOPI,

VRBIS ROMAE.

ANTIOCHIAE.

ALEXANDRIAE.

IEROSOLYMORVM.

CONSTANTINOPOLEOS.

CHRONOLOGIA VETVS.

	Intervalla.	Period. Iuliana.	Numerus Euseb.	
A secundo sub Deucalione Diluuio, ad Idæ incendium, Idæos Dactylos, & ferri inuentionem,	LXXIII	3201	DIIII	Diluuiũ Deucalionis.
Hinc ad raptum Ganymedis,	LXV	3274	DLXXVII	Idæ incendium.
Hinc ad Persei expeditionem, & Glauci Isthmia,	XV	3339	DCXLII	Raptus Ganymedis.
Hinc ad Ilij conditum;	XXXIIII	3354	DCLVII	Glauci Isthmia.
Hinc ad expeditionem Argonautarum,	LXIIII	3388	DCXCI	Conditus Ilij.
Hinc ad Theseum, & Minotaurum,	XXXII	3452	DCCLV	Argonautæ.
Hinc ad Septem ad Thebas,	X	3484	DCCLXXXVIII	Theseus, Minotaurus.
Hinc ad ludicrum Olympicũ Herculis,	III	3494	DCCXCVII	VII ad Thebas.
Hinc ad Amazonum in Atticam expeditionem, & Helenæ raptum a Theseo,	IX	3947	DCCC	Olympicũ Herculis.
Hinc ad Herculis ἀποθέωσιν,	XI	3506	DCCCIX	Expeditio Amazonũ.
Hinc ad Helenæ raptum ab Alexandro,	IIII	3517	DCCCXX	Herculis ἀποθέωσις.
Hinc ad Troiæ excidium,	X	3521	DCCCXXIIII	Raptus Helenæ.
Hinc ad conditum Lauinij in Italia.	X	3531	DCCCXXXIIII	Troiæ excidium.
Hinc ad Ascanij regnum,	VIII	3541	DCCCXLIIII	Conditus Lauinij.
Hinc ad Heraclidarum reditum,	LXI	3549	DCCCLII	Regnum Ascanij.
Hinc ad primam Olympiadem Iphiti.	CCCXXVIII.	3610	DCCCCXIII	Heraclidarũ reditus.
		3938	MCCXLI.	Olympias Iphiti.

Colliguntur a diluuio Deucalionis, ad primam Olympiadem, anni DCCXXXVII.

CANONVM ISAGOGICORVM.

CHRONOLOGIAE

LIBER TERTIVS,

QVI ET αἰτιολογικός.

Iste liber, ut lemma indicat, explicat caussas superiorum. Ideo in duas partes eum diuisimus. Totidem enim libri antecedunt, quorum caussæ in isto aperiuntur. Et licet multa iam a nobis dicta sunt in libris de emendatione temporum, quæ huc pertinent: plura tamen in hoc libro explicantur, quæ in illo opere non habentur. Caussas igitur doctrinæ huius in hunc librum ideo reiecimus, ne illas cum ipsis præceptis commiscentes ordinem docendi turbaremus, & tenebras tironum ingenijs offunderemus.

TERTII LIBRI PARS PRIOR.

IN CAPVT PRIMVM.

In hoc Capite nihil est, quod tironem morari possit, præter unam, aut alteram definitionem.

II *Scrupulum Iudaicum.*] Quemadmodum numerus sexagenarius in ratiocinijs astronomicis commodissimus est, propter multiplices diuisiones, quas recipit: ita longe commodior ille, qui ex sexagenarijs compositus est, qualis 1080, qui in XVIII sexagesima scrupula ductus est. Propterea XVIII de hoc numero sunt æqualia uni scrupulo sexagesimo primo. In epilogismis mensium Lunarium hoc numero utuntur tam Iudæi, quam Arabes. Hoc differunt, quod Iudæi definiunt mensem dierum 29. hor. 12 $\frac{793}{1080}$. Arabes autem totidem dierum, & horarum, sed scrupulorum uno minus, nempe 792. ut suo loco alibi a nobis demonstratum. Huiusmodi epilogismos Arabum habemus in Kalendario Turcico: ubi non alijs scrupulis rationes concipiuntur, quam istis Iudaicis. Quam sit vetus huius numeri usus ex priscorum Iudæorum scriptis satis constat, quæ Samuelem Iarchinai in definitione mensis Lunaris hoc usum fuisse, eumque ita a maioribus suis, eos autem a vetustioribus accepisse testantur: ut etiam ab Hipparcho eos ita didicisse tradant. Obijt autem iste Samuel Iarchinai anno Christi CCL. Igitur Scripulum Iudaicum ab ipsis Iudæis vocatur חלק, id est μόριον. Est enim τῆς ὥρας χιλιοστὸν ὀγδοηκοστὸν μόριον, quod Græci ita componerent χιλιογδοηκοστομόριον τῆς ὥρας, millesimum octagesimum horarium scripulum, siue portio. Huius numeri dimidium, nempe DXL, Plato VI de legibus valde commendat ab utilitate & commoditate.

III *Momentum Iudaicum.*] Veteres Computorum Paschalium conditores horam plurifariam diuiserunt, in Atomos, partes, Momenta, Minuta, Puncta. Sed apud Orientales vetustissima horæ diuisio fuit, ut diximus, in MLXXX scripula. Nec alia diuisione opus fuit ante præstantissimum Iudæorum magistrum Rabbi Adda, qui ad methodum anni Solaris Hipparchei unum scrupulum de 1080 diuisit in LXXVI momenta, vel, ut ipse vocauit, רגעים. ita ut hora sit scrupulorum 1080, vel momentorum 82080. Qua de re amplius dicetur in Capite de anno Hipparchi Solari, in quo solo illa Momenta locum habent.

V *Hebdomas.*] Hebdomadem dierum veteres Græci τὸ ἑπτάζωνον, vel τὸ ἑπτάζωνον τῆς σαββατικῆς ἡμέρας vocant, ut distinguant ab ea, quæ dicitur ἡ ἑπτάζωνος τῶν ἀστέρων, quæ est series septem Planetarum ♄, ♃, ♂, ☉, ♀, ☿, ☽. Sed ἡ ἑπτάζωνος τῆς σαββατικῆς ἡμέρας, ut eam vocat priscus scriptor Vettius Valens Antiochenus, est series dierum hebdomadis per notas septem Planetarum, ☉, ☽, ♂, ☿, ♃, ♀, ♄. Apud Bedam in libro de Embolismorum ratione perperam excusum est *Septizodius*, pro *Septizonus*: & in Ephemeride, *Laterculus hic, qui vocatur Septizodius*: quamuis non ignoramus etiam Planetas, & omnes formas cælestes, ut Lyram, & Sagittam, ζώδια a veteribus vocari. Doctrinam inueniendæ diei hebdomadicæ Computorum Græcorum magistri vocant τὸ ἡμεροευρέσιον, item μέθοδον τοῦ ἡμεροευρεσίου, neque aliter vocare solet Isaacius Argyros; & Iohannes ὁ Χρυσοκόκκης.

VI *Feria.*] In Solis & Lunæ rationibus ciuilibus nihil tam necessarium est, quam character diei.

Sine

Sine hoc tibicine omnis temporum ſtructura corrueret. Quam rem nunquam ſatis laudatam ſi conſideraſſent anni Iuliani nouatores, nunquam in illos errorum caſſes ſeſe induiſſent, ex quibus nunquam ſeſe extricauerint, niſi alteram anni editionem inſtituant, & meliore ad hanc rem magiſtro utantur, quam Clauio, quem non puduit non ſolum ignorare, ſed etiam negare, cardinem temporum ciuilium eſſe feriam, quæ motum utriuſque ſideris ſignat, ut ipſe ſiderum motus tempora metitur. Certe quemadmodum Clauij intererat hæc melius ſcire, quam aliquem matheſeos imperitum, ita negare nulli minus conueniebat, quam ei, qui toto vitæ ſuæ tempore nihil præter mathematica tractauit. Hanc tam craſſam inſcitiam nulla rhetorica ab eo deprecari poſſit.

IN CAPVT II.

II *Annus Solaris.*] Nullus annus Solaris proprie vocari poteſt, præter verũ Tropicum. Tamen uſus obtinuit, ut qui proxime abeſſet a vero Solis motu, is Solaris diceretur: cuius generis duo præcipui fuerunt: alter minor Tropico, Aegyptiacus: alter maior, qui præter CCCLXV dies, ex quibus conſtat Aegyptiacus, quadrantem diei inſuper habet. Sed is nunquam in ciuiles dies receptus fuit, quum tamen eo, tanquam regula temporum, uterentur Hebræi, Chaldæi, Perſæ, Aegyptij, & Græci ipſi: donec C. Iulius Cæſar eum in ciuilem modum, & menſes deſcripſit. quo nomine poſtulamus, ut Iulianus vocetur, nempe eius, non deſcriptionis menſium, rationem habentes. Nam & Actiacus ita vocari debet, non propter menſes, qui valde diſſimiles ſunt Iulianis, ſed propter quadrantem diei, qui tam Iuliano, quam Actiaco, communis eſt. Eodem modo annus dierum, qui ab Hebræis dicitur, eſt mere Iulianus. Quadrantem enim habebat. Et tamen in ſolos quadrantes, quas Tekuphas vocant, non in menſes, deſcriptus fuit. Vnde; quia dierum 365¼ eſſet, propterea annus dierum vocatus eſt, cuius dies explorati eſſent, menſes nulli eſſent, ſed ad eos dies, tanquam ad amuſſim, menſes Lunares dirigerentur. Menſem autem dierum vocabant, qui nunquam maior, aut minor eſſet dierum triginta. quod perſpicuum eſt Geneſ. XXIIII. 55. *Maneat puella apud nos annum, vel denarium.* hoc eſt, annum vertentem duodecim menſium, vel CCC dies. Vnde recte Saadia Gaon uertit Arabice חולא. id eſt annum uertentem. Alij vertunt, *Maneat puella apud nos vel dies decem,* ut Hieronymus, & LXX, & docti homines huius ſæculi, qui quomodo Hebraica ad illam ſententiam accommodare poſſint, non video. Certe & ratio ita poſtulat verti, quemadmodum vertimus, & vetuſtiſſimus paraphraſtes Chaldæus, & Arabs Saadia, quem modo nominaui, & Perſa non aliter accipiunt, neque Rabbinorum omnium columen Solomo Iarhæus Iſaacides aliter interpretatur.

III *Luſtrum Iulianum.*] Definitio ſuperior, & nomen luſtri, mutuata ſunt ab Ouidio:

— in luſtrum accedere debet,
Quæ conſummatur partibus, una dies. Ad verbum: τῇ τετραετηρίδι προσγίνεται ἡμέρα ἐκ τῶν μορίων συγκεφαλαιωμένη.

IIII *Cyclus Solis Romanus.*] Dictus ideo, quia propter diem Solis inſtitutus, hoc eſt propter literam diei Solis, non utique quod Sol in XXVIII annis aliquam ἀποκατάστασιν faciat, ſed potius propterea quod dies Solis ad eandẽ literam duplicem redit. Cyclus enim Solis eſt orbis ἰσοπεζώνυ σαββατικῆς ἡμέρας. vel ἀποκαταστάσεως τῆς σαββατικῆς ἡμέρας, quando videlicet feria redit in orbem, quod quidem in anno Aegyptiaco poſt ſeptem annos accidit, quia nulla in illo eſt quadrantis diei acceſſio. At in Iuliano, propter diem ex quadrantibus conſummatum, qui in luſtrum accedit, ex annis quater ſeptem, id eſt viginti octo, orbis feriarum recurrit. Quod enim annus ſecundus non ab eadem feria incipiat, a qua primus cæperat, cauſſa eſt, quia annus ex LII hebdomadibus, ſiue Heptazonis, conſtat, & uno die præterea, qui ſolus variat ordinem feriarum in capite anni ſequentis. Et hoc quidem commune eſt utrique formæ, tam Aegyptiacæ, quam Iulianæ. Tam enim annus Iulianus, quam Aegyptiacus, LII hebdomadibus, & uno die conſtat. At propter diem ex quatuor quadrantibus conflatum, qui ſingulis luſtris, ſiue quadriennijs, accreſcere ſolet, circulus feriarum ex uiginti octo annis conſurgit. in quo primus annus cycli habet duplicem literam Dominicalem. Quanquam vero in circulo nullum eſt principium φύσει, ſed θέσει: tamen in cyclo Solis luſtri initium commode capitur aut ab anno biſextili, aut ab eo, qui proxime biſextilem ſequitur, ut in fine quarti anni ſit biſextum. Si enim inſtituamus cyclum Solis ab annorum Chriſti principio, quartus annus erit is, in quem biſextum competit: & primum luſtrum cycli Solis in annis Chriſti has literas Dominicales obtinebit, B, A, G, FE. In annis autem Iulianis, qui ſumuntur ab ordinatione Faſtorum Cæſaris, XLV annis ante Aeram Chriſti Dionyſianam, primi luſtri literæ Dominicales erunt, CB, A, G, F. At cyclus Solis Romanus proprie dicitur is, cuius luſtri annus primus eſt GF, qui conuenit biſexto Iuliano, cuius litera eſt F: ac propterea ab

eo anno

eo anno incipit cyclus Solis Romanus, in quo F post bisextum est litera Dominicalis. Isque cyclus institutus fuit anno Christi CCCXXVII, sacrosancto Niceno consessu dimisso, quo & indictio secunda Constantiniana iniuit a XXIIII Septembris, die Dominica; & inde cæpit annus Christi CCCXXVII secundum ritum Ecclesiæ Constantinopolitanæ, quod caput anni hactenus apud Græcos obtinet, quanquam mutata ratione cycli Solaris, ut alibi ostendimus, & initio anni XXIIII Septembris, ad Kalendas eiusdem, traducto. Romanæ autem Ecclesiæ cyclus iniuit a Kalendis sequentis Ianuarij, anno Christi CCCXXVIII, propterea quod & indictio quoque Romana ab iisdem Kalendis inire solet, non a XXIIII Septembris antecedentis. Atque hic est cyclus Solis τῆς ἑπταζώνου, id est septenarij Planetarum. Nam alij cycli Solis ciuiles institui possunt, ut nundinarum, si quidem pro Hebdomade accipiamus ogdoada, qua utebantur prisci Quirites, usque ad Christianismum, qui introducto die Solis, hoc est die dominico, exclusit diem nundinarum, & proinde cyclum ogdoados dierum. Mexicani, antequam Hispani eos opprimerent, circulum constituebant dierum XIII: qui redibat in orbem post III annos Iulianos, ut nundinarum post XXXII.

V *Cyclus Lunæ.*] Cyclus Paschalis decemnouennalis ab Ecclesiasticis Latinis, Græcis & Arabibus dicitur aureus numerus, vel propter præstantiam eius, quod sine ullo labore lectoris Terminum Paschalem & nouilunia in Kalendario ostenderet tempore Diocletiani, & Constantini Magni, siue, quod verisimilius, quia auro notaretur in Fastis. Cyclus Lunæ verus est dierum 6939. hor. 16. 595. Cyclus Paschalis Dionysianus & veterum Computatorum est annorum Iulianorum XIX, hoc est, dierum 6939. hor. 18. 0. Differentia veri cycli, & aurei numeri, hor. 1. 485. Quæ differentia in cyclis XVI, hoc est annis CCCCIIII, ad unum diem fere consurgit. Correctores anni Iuliani verum cyclum Lunæ μακρὰν οἰμώζειν ἐῶντες illum cyclum Paschalem retinuerunt cum omnibus vitijs, quæ ille cyclus incurrit, cuiusmodi est æqualitas Epactarum, saltus Lunæ, & alia inscitiæ veterum Computatorum argumenta. Et hoc est, quod Clauius vocat diuinum inuentum. A primo anno Diocletiani, & Aeræ Sanctorum Martyrum, unde consurgit initium cycli Paschalis, ad annum eiusdem Aeræ 1312, qui erat Christi 1596, fluxerunt cycli Lunares LXIX. quo interuallo illa differentia hor. 1. 485 collegit προηγήσεως σεληναιακῆς dies 4. hor. 4. 985. Quare sæculo Patrum Nicenorum, primo anno cycli, Terminus Paschalis erat in V Aprilis. Hodie in Kal. Aprilis deprehenditur. Secundo anno Terminus Paschalis erat in XXV Martij: hodie est in XXI. Itaque manifesta προήγησις quatridui. Ergo anticipatio Lunaris in contextu dierum Iulianorum fit per cyclos, hoc est ab anno cycli, ad similem annum: puta a primo, ad primum, a quarto, ad quartum: non autem a primo, ad nonum, ut imperitissime censuit Clauius, qui magno ludibrio sese traduxit, quum illam præcessionem annis CCCXII determinat, hoc est, a primo anno cycli, ad IX: quo nihil ineptius, & iocularius potuit excidere homini Mathematico. Nam προήγησις σεληναιακὴ fit per aggregatum differentiarum Lunarium. Differentiæ autem sunt in fine cyclorum, non in medio, ut ille somniat: qui in his omnibus tironem, vel, vt verius loquar, imperitum sese ostendit, ut ne semel quidem ei verum dicere contigerit in febriculoso & pædagogico scripto, quod aduersus Elenchum nostrum anni Iuliani vomuit, quo mihi fidem fecit inscitiæ suæ, cuius antea tantum mihi suspectus fuerat. Porro nulla mentio neque epactarum, neque aurei numeri erat ante tempora Constantini Magni. Christianorum enim inuentum est, qui circiter tempora Arcadij, & post, non solum Kalendarijs suis epactas, aut numerum aureum, sed etiam Fastis Paschalibus apponebant, Nam in Consularibus Fastis Cuspiniani, qui nihil aliud erant, quam Πασχάλιον, ut Græci Computatores vocant, notatæ sunt epactæ nouiluniorum, & ætatis sideris, ut alibi ostendimus. Præterea Lucas Gauricus producit exemplum quatuor primorum mensium Iulianorum ex veteri marmore descriptorum, ubi in Kal. Ianuarij adscripta est unitas, tanquam anno primo cuiusdam Epochæ nouilunium contigerit. Sic III Nonas IX numerus notatur, tanquam anno eiusdem Epochæ nono nouilunium confectum fuerit: & ita deinceps omnes numeri Enneadecaeteridos apponuntur. Hoc Kalendarium pertinet omnino ad Πασχάλιον Consulare Iohannis Cuspiniani, cuius mentionem fecimus libro V de emend. temp. 380. cuius Πασχαλίου initium consurgit ex numero Eusebiano MDV: in quo primi Consules statuuntur prochronismo unius Olympiadis: quod & sequitur Cassiodorus. Eo anno numerus aureus erat III, Epacta XXIX, ut est in illo Πασχαλίῳ, idque secundum neomenias Paschales Nicenas. Proinde nouilunium fuit Kalendis Ianuarij: & consequenter primus annus cycli huius Kalendarij conuenit aureo numero III, secundus numero aureo IIII, tertius quinto. Et quum esset numerus aureus II, epacta erat X: nouilunium XIII Februarj. Ideo ibi apposita est nota II cycli. Sic IX annus cycli respondet numero aureo XI, cuius Epactæ XXVII. Nouilunium

III Non.

II Non. ubi recte appositum signum IX Cycli. & sic deinceps. Huiusmodi Kalendario Ecclesia tandiu usa est, donec Dionysius ὁ μικρὸς pro cyclo Lunari numerum aureum Kalendarijs apposuit: primum quidem in XXIII Martij, secundum in XII, tertium prid. Kalend. Aprilis. Itaque Kalendarium Dionysianum est mere Paschale, non Lunare, ut hoc, quod tamen ridicule nouilunijs Nicenis accommodatum, propter ignorantiam προηγήσεως σεληνιακῆς, quum homines crederent semper nouilunia fuisse & fore, quomodo in Πασχαλίῳ Niceno designata erant. Sed Dionysius tria καθολικὰ duntaxat ex Epactis numeri aurei detrahere iubet ad methodum Lunæ. Exemplum. Numeri aurei primi Epacta est XI. Deductis III, remanent VIII, Epacta Lunaris sæculo Dionysij in aureo numero primo. Complementum XXII Martij, ubi sane nouilunium committebatur aureo numero primo tempore Dionysij, quum tamen neomenia Nisan Christiani esset in XXIII Martij. Sic deductis III Catholicis de epacta XXII secundi numeri aurei, remanent XIX, epacta numeri II. Complementum XI Martij, nouilunium æuo Dionysiano: neomenia autem Nisan Christiani XII. Quare fallitur tam Lucas Gauricus, quam docti viri, quibus persuasit, Lucidus, & Schrekenfuchschius, hoc Kalendarium a Iulio Cæsare constructum fuisse, quum numerus aureus aperte ostendat Christianorum esse, quorum usus & inuentum sunt Epactæ, quæ vix tandem post tempora Theodosij senioris in Kalendarijs designari cœpta sunt, idque magis propter terminos Paschales, quam propter nouilunia. Mera inscitia est arbitrari, ullas Epactas Iulio Cæsari notas fuisse.

Ibid. *Cuius initium.*] Victorius Aquitanus Paschale magnum scripsit annorum DXXXII, initio capto a Ianuario. Dionysius Abbas cognomine ὁ μικρὸς sui Paschalis, quod totidem annorum est, principium a Ianuario, ad Martium traduxit, propter duas caussas: propter Bisextum, cuius interuentu Epactarum turbatur contextus: deinde propter ὑπόθεσιν. Quia enim subiectum scriptionis est paschale, ideo non aliunde, quam a paschali mense initium sumendum esse recte iudicauit. Quem ordinem quare Clauius, &, qui penuria peritioris hominis eum in consilium adhibuerunt, conditores anni noui, sequuti non sunt, & a recta Ecclesiæ consuetudine desciuerunt, ipsi viderint. Nos suo loco fœdos & pudendos illius innouationis errores aperiemus,

VI *Lustrum Romanorum.*] Omnis periodus a Latinis dicta lustrum, ut quinquennium, de quo hic agitur, & quadriennium, apud Ouidium. item lustrum Solis Manilio, pro anno Solari. Sed proprie lustrum est quinquennium absolutum; quod dictum a luo, ut Flustrum a fluo. Exitu enim quinquennij, antequam Censores abirent magistratu, mancupes & redemptores publicorum populi Ro. vectigalia Censoribus luebant. Auctor Varro.

VII *Indictio.*] Indictionum mentio fit in vetustissima inscriptione, ne forte putaris earum memoriam in solis Imperatorum posteriorum Constitutionibus, & Ecclesiasticis ac Christianorum monimentis circumscriptam esse. Antiquitus, ut Asconius monet, proprie indictio erat lustrum pensionum, quæ, ut diximus, quinquennijs vertentibus fiebāt; quæ imperatorum temporibus cœptæ fieri lustro quadriennali Iuliano; a bisexto, ad bisextum. Vnde in nummis legimus A. B. & A. Γ. hoc est λύστρῳ δευτέρῳ, λύστρῳ τρίτῳ. Zosimus 691: Μέλλοντος τοῦ τετραετοῦς ἐνίστασθαι χρόνου, καθ' ὃ ἔδει τοῦτο τὸ τέλος εἰσφέρεσθαι. Postea Indictio dicta est systema trium lustrorum quinquennalium, qui sunt anni XV. Omnium, quæ in usum recepta sunt, temporum ciuilium vetustissima Indictio est Antiochena, XLVII annis ante initium annorum Christi Dionysianorum, anno periodi Iulianæ 4666, unde consurgit Antiochena Epoche, quæ Euagrio dicitur χρηματισμὸς Ἀντιοχέων, quæ est Indictio Iuliana. Hanc Iulianam excepit Constantiniana, post annos CCCLX, quæ sunt indictiones XXIIII absolutæ. Itaque prima Indictio Constantiniana est vigesima quinta a Iuliana Antiochensium. Cuius Indictionis Constantinianæ initium semper est a XXIIII Septembris. Atque hactenus Germanici Imperatores suarum Indictionum inde initium capiunt, quum tamen posteriores Orientis Imperatores a Kalendis Septembris suas ordirentur. Ambrosius Epistola LXXXIII: *Indictio enim Septembri mense incipit.* nimirum XXIIII die Septembris a Constantino usque: quem morem, ut dixi, hactenus seruant Actuarij sub imperio Germanico: eaque Indictio vocatur Cæsarea, ad distinctionem Romanæ, quæ semper initium habet a Kal. Ianuarij sequentis. Itaque triplicem Indictionem habemus, Constantinopolitanam a Kal. Septembris, Cæsaream a XXIIII Septembris, Pontificiam a Kal. Ianuarij sequentis. Porro quum dicimus Indictione prima, secunda, tertia, intelligendum, anno primo, secundo, tertio Indictionis, quæ explicatur orbe annorum XV. quo nomine a Græcis vocatur πεντεκαιδεκαετηρίς. Eodem modo dicitur cyclus primus, secundus, tertius a Computatoribus, id est annus primus cy-

mus cycli, secundus, &c. Quare vero Indictio ἐπινέμησις quoque a Græcis Scriptoribus dicatur, pete caussas ex libris de Emend. Temp. ubi plura de Indictione.

VIII *Cyclus magnus paschalis.*] XIX in XXVIII ducta efficiunt DXXXII: qui est cyclus magnus, quo & numerus aureus, & Bisextum in eandem diem, & neomeniæ in eandem feriam recurrunt, ut veteres putarunt. Aegyptij Christiani auctores sunt huius magnæ periodi, in quibus doctissimi Monachi Anianus, & Panodorus libros de hac scripserunt, quos ἀνακυκλικοὺς τόμους καὶ ἑορταστικοὺς κύκλους vocarunt. Ij, qui scribebant sub Arcadio, item posteriores, putarunt eo magno cyclo vertente semper nouilunia, & terminos Paschales in orbem recurrere, & eandem feriam restituere, quum τὴν σεληνιακὴν προήγησιν ignorarent, quæ fere fit unius diei in XVI cyclis decemnouennalibus. Ideo inutilis est ille cyclus. In Ecclesia Latina quidam eiusmodi magnos cyclos construxerunt, diuersis tamen principijs usi, Victorius a Ianuario, Dionysius Exiguus a Martio, & rursus ille a passione Christi, iste a natali. Sed cyclus Dionysianns eo nomine commendatur, quod memoriam multarum rerum custodit, propterea quod eo Ecclesia omnis in Paschalibus Terminis usa est. Idcirco utilissimus est ad epochas historiarum conseruandas. Aegyptij autem sui magni cycli initium capiebant, capiuntque hodie a Thoth & Aera Sanctorum Martyrum: eumque cyclum vocant annos gratiæ. Legimus apud quosdam, & in illis Bedam, numeri aurei auctorem fuisse Eusebium Cæsariensem, hoc est Eusebium Pamphili. quod falsum. Nam a temporibus Diocletiani iam in usu erat apud Aegyptios solos, ut Aegyptij eius indubitati auctores sint, non Græci. Potuit fortasse Eusebius in eo aliquid emendare, unde emendatori potius, quam auctori asseratur: quemadmodum cyclus magnus Dionysij dicitur, cuius ipse non auctor, sed reformator fuit.

IX *Periodus Iuliana.*] Quemadmodum ex duobus cyclis utriusque sideris in se ductis magnus cyclus nascitur annorum 532, ita ex Indictione in magnum cyclum ducta, hoc est XV in DXXXII, producitur magna Periodus annorum 7980. Quia igitur Chronologus opus habet apparatu aliquo annorum, ad quem, tanquam ad epocham & titulum, omnia temporum interualla referre possit, & illi necessaria est annorum nota, ut sunt Cycli, & Indictiones, quibus anni ab annis distinguantur, idcirco periodus, quæ cyclos & Indictiones complectitur, illis assumenda erit, & præterea anni meri Iuliani usus retinendus propter cyclum Solis, qui anni Iuliani proprius est. Conditus enim rerum, & alia temporum interualla vetustissima tam historica, quam mythica perfecte notari non possunt, nisi nobis continuam seriem temporum fingamus, ad quam, tanquam ad normam, omnes temporum titulos dirigamus. Qui enim scribunt hanc, aut illam rem mille, aut duobus millibus annorum ante Christum contigisse, aliquid adferunt quidem: sed non vident se illis subsidijs uti, quæ probare non possunt, quia characterem non adhibent gesto, quod sine charactere firmare non possunt, cuiusmodi sunt cycli, Indictiones, & alia id genus. Quemadmodum enim Chronologus & Mathematicus κατὰ πρόληψιν omnia argumenta antiquitatis ad annum Iulianum refert, quo tempore nullus erat annus Iulianus: ita & illum annum cum caussa sua, hoc est cum cyclis & Indictionibus, usurpare debet: & ut fundamentum ipsum fingit ante innumera sæcula fuisse, ita & quæ illi superstruit, cyclos & Indictiones, una cum illo fuisse fingendum illi est. Quia igitur hæc periodus anno Iuliano, tanquam fundamento, innititur, Iuliana vocari debet, & ab illis Kalendis Ianuarij deduci, à quibus Indictio Romana, & uterque cyclus ordienda sunt: quanquam proprie numerus aureus a Martio melius instituitur propter epactas, quæ ab illo mense, non a Ianuario, initium capiunt. Vt igitur cycli & Indictiones in orbem recurrant, non aliter fieri potest, quam ducto cyclo magno Dionysiano annorum 532 in Indictionem, hoc est in XV. Vt autem in usum deducantur, primus natalis Christi secundum Dionysium statuendus est in XXV illius Decembris, qui congruit anno 4713 huius periodi, quo indictio Romana erat III, numerus aureus primus, cyclus Solis IX. Indictionem enim Romanam Cæsareæ prætulimus, quod incipiat a Kalendis Ianuarij, quum tamen Cæsarea iam quarta curreret a XXIIII Septembris eiusdem anni 4713. Vtilissima est & elegantissima hæc periodus, quæ non solum utrunque cyclum, & Indictiones, sed & annum Sabbaticum, & Dodecaeterida Chaldaicam continet. Cuius tanta commoditas est, ut ad temporum interualla memoriter καὶ ἀπὸ χειρὸς conseruanda, nihil expeditius excogitari possit. Si enim quatuor, aut quinque interualla nobiliora, ut Exodus, Olympiades, annus passionis Dominicæ, memoriter teneantur, reliqua ad illam, tanquam ad lapidem Lydium, exigi possunt, adhibito examine Indictionum, utriusque cycli, & aliorum characterum, si aliquod dubium interuenerit. Denique nos, qui eam excogitauimus, utilitates eius, præstantiam, commoditatem satis laudare non possumus, cui quicquid huius doctrinæ e tenebris eruimus, omne

omne acceptum referimus. Periculum faciat qui erit animo non maligno, ingenio non indocili. Non vana fuisse promissa nostra fatebitur: quod tamen quibusdam asinis, rupicibus, & Marrucinis visum est: quibus libenter responderemus, si aliquid hominis haberent.

x *Litera Dominicalis*] Sola Ecclesia Romana utitur literis, quas Beda vocat *Laterculum Septizonij*, A, B, C, D, E, F, G: quæ quotannis mutantur ordine retrogrado. G, F, E, D, C, B, A. Hoc anno Christi 1604 litera Dominicalis est G. Anno proxime sequenti 1605 erit F, anno 1606 E: & ita deinceps. Quod si fuerit annus primus lustri Iuliani, tunc litera erit duplex, ut hoc anno 1604, fuit duplex, nempe AG. Prior litera locum habet a Kalendis Ianuarij, ad xxiiii Februarij. Per eos enim dies qui sunt numero liiii, litera Dominicalis fuit A. Deinceps a xxiiii Februarij, ad exitum anni, G locum obtinuit. Est enim hic annus 1604, primus lustri quinti Iuliani in cyclo Solis Romano: & omnis annus Christi quaternarius congruit anno primo lustri Iuliani, cui duplex litera debetur. Quum igitur in primo anno lustri Iuliani peruentum fuerit ad xxiiii, tunc dicitur vi Kal. Martij priores. Sequenti die dicitur vi Kal. posteriores. Caussa est, quod litera F bis sumitur. & prior quidem est intercalaris, posterior ordinaria. Ideo prior dicitur Bisextum, quia bis sexto Kalendas dicitur, priores & posteriores. Porro Ecclesiæ Romanæ, ut diximus, proprius est Laterculus Septizonij. Nam aliarum Ecclesiarum Laterculus non est literatum, sed Concurrentium, qui cum regularibus mensis feriam diei componunt.

xi *Dodecacteris*] Hæc Orientalibus SCHAICHVN dicitur. de qua satis libro ii de Emend. Temp. cuius quum Censorinus meminerit, tamen quid esset, & cuiusmodi, & cui usui, & quare Chaldaica vocaretur, hactenus in his Europæ regionibus incompertum erat. Chaldaica dicitur, quod Chaldæi, id est Genethliaci, ea utantur. Exemplum eius habes in subiecto Diagrammate. Ea signant sua tempora Persæ, Chatai, Tatari, Turcæ, sed Indi præcipue, qui magna celebritate ludicrorum, & Panegyrium eius initia colunt: ut contigit anno Christi 1600, periodi Iulianæ 6313, referente Pimenta Lusitano in Epistola sua Indica, anno 1602 excusa. Is scribit maxima Panegyri initium Dodecaeteridos Indicæ celebratum a Somorino Calecutiensi, anno Christi 1600, die xxviii Feb. noui, hoc est xviii die Feb. Iuliani, quæ profecto erat quartadecima dies Sahaben Indici, xiii autem Sahaben Muhammedici, & Adar Iudæi; cuius nocte sequenti fuit plenilunium. Hinc ergo colligimus & initium eius Dodecaeteridos, & mensem Iulianum, cui congruit. Annus quidem Christi, & periodi Iulianæ antea nobis exploratus erat, in quē competit initium illius, ut in Manilianis notauimus, pagina 289. Epistolæ vero Pimentæ Arabica, ex quibus rei historiam didicimus, conuenire non mediocriter lætati sumus. Supererat tempus anni, quod ignorabamus, cuius cognitionem illi Epistolæ acceptam referimus. Vnde alius rei suborta est coniectura, duplicem esse Dodecaeterida, alteram ciuilem, quæ a plenilunio Adar incipiat, alteram Genethliacam Genethliacis tantum usurpatam, quæ ab ingressu Solis in Arietem initium sumit. Certo enim certius est multas Indiæ nationes initium anni a nouilunio Febr. capere. Nam & Iaponenses anno Christi 1565 neomeniam primam anni sui a Kal. Feb. iniuerunt. quod quidem didicimus ex Epistola Iaponensi Alousij Froes. Tataris quoque principium anni ciuilis est a Kal. Februarij: & anno bisextili inter ultimam Ianuarij, & Kal. Febr. diem intercalant non sine cultu sacro, quod Festum Alborum vocant. Quam sit necessaria huius Dodecaeteridos cognitio, melius nobis constaret, si historiæ Indorum, Malayorum, Tatarorum, Iaponensium ad nos peruenirent. Sed quæcunque huc pertinent, habes plene in Manilianis & in ii lib. de emend. temporum: quæ consulere si quem non piget, habebit unde expleat animum, si modo aliquem

DODECAETERIS CHALDAICA.

Anni Dodecaeteridos.	Periodus Iuliana.	Anni Christi.	Cognomina annorum.
I	6313	1600	MVS
II	6314	1601	TAVRVS
III	6315	1602	PARDVS
IIII	6316	1603	LEPVS
V	6317	1604	DRACO
VI	6318	1605	SERPENS
VII	6319	1606	EQVVS
VIII	6320	1607	OVIS
IX	6321	1608	SIMIA
X	6322	1609	GALLINA
XI	6323	1610	CANIS
XII	6324	1611	PORCVS.

sensum humaniorum studiorum habet. De Genethliaca Dodecaeteride extat locus ex Dodecaeteride Orphei; siue potius Onomacriti:

> Δεῦρό νυν ἀγαπέ μοι, καθαρὰς ἀκοάς τι πετάσας
> Κέκλυθι τάξιν ἅπασαν, ὅσην τεκμήρατο δαίμων
> ἔκ τε μιῆς νυκτός τ' ἠδ' ἐξ ἑνὸς ἤματος αὔτως.

Hoc est ex horoscopo nocturno aut diurno. Nam Dodecaeteris illa Onomacriti, est vera genethliaca. ex quo opere etiam illud extat non minus illustre testimonium.

> ἔσται δ' αὖθις ἀνὴρ ἢ κοίρανος, ἠὲ τύραννος,
> ἢ βασιλεύς, οὗ τῆμος ἐς οὐρανὸν ἵξεται αἰπύν.

Est enim apotelesma genethliacum, quo Chaldæus sciscit illum, qui tali horoscopo nasceretur, aut Regem; aut Tyrannum, aut Dynastam futurum. Non igitur obscurum est, quare illud opus Onomacriti Dodecaetêridos titulo proscriptum fuerit. Porro Iaponenses non Schaichum, aut Scheichum, sed Scheichium, vel Cheichium vocant. Anno Christi MDXCVI Taico, vel Taicosama rex totius insulæ Iapan emisit edictum XXX Decembris, hoc est XX Decembris Iuliani, cuius verba hæc sunt: *Anno primo Cheichy, ad decimum undecima Luna.* Sane XX Decembris Iuliani erat decima Luna. Ex quibus tria discimus, primum *Scheich*, pro *Scheichun* vocari τὴν δωδεκαετηρίδα. secundum, quia Decembris Luna est undecima, manifesto anni initium deducia Luna Februarij. quod supra iam demonstrauimus. Tertium, & ultimum, qui erat annus in reliqua India nonus Duodecaeteridos, eum Iapponensibus esse primum: ut necesse sit quadriennio Dodecaeterida Iapponicam ab Indica anticipari, nisi mendum sit in nota numeri, quod non dubito. Totum edictum qui legere volet, petat ex historia XXVI Crucifixorum in Iapan. in quibus IX erant Capussini. Rursus arguitur error eius qui in literas retulit legationem Sinensem ad Taiçosamum regem Iapan, quæ contigit eodem anno. Ait enim XXI Octob. id est XI Octobris Iuliani fuisse neomeniam octauæ Lunæ. Nam si eodem anno Luna Decembris fuit undecina, quomodo Octobri competit octaua, quæ sit noua?

XII *Hebdomas annalis*] Hebdomas prima annalis, cuius anno septimo terra requiescebat, iniuit primo anno γεωργίας, non anno ingressus filiorum Israel in terram promissam; qui erat annus excessus Mosis, quadragesimus Exodi, ut cerebrosi quidam hariolantur. Sed quadragesimo septimo Exodi, ut diximus, iniuit prima Hebdomas, anno 3263 periodi Iulianæ, mundi 2500, Aeræ Iudaicæ hodiernæ 2211. quod plane demonstratur ex Cap. XXIX, 17 Ezekielis. ubi annus X Sedekiæ est XXVII Iobel, nimirum a quadragesimo septimo Exodi, non a quadragesimo, ut ceruicosi volunt, apud quos nulla demonstratio, nulla ratio valet. Certe septem annos in terra acquirenda impendisse Hebræos & ratio exigit, & Iudæi omnes tam veteres, quam recentiores testantur. At isti οἰησίσοφοι ab eo tempore Hebdomadem possessionis terræ incipiunt, quo nullam terram possidebant. Quid potest stultius dici? Tamen commentum illis placet. Inde tricesimus ille annus, cuius mentio statim initio Ezekielis fit, de Iubileo illis intelligitur. At quomodo annus X Sedekiæ erit XXVII, si V eiusdem Sedekiæ est XXX? ecquis risum contineat?

XIII *Terminus Paschalis.*] Non frustra in definitione additum est tum de mense Paschali, tum de sæculo Constantini. De mense Paschali ad differentiam Iudaici, qui propter translationes neomeniæ Tisri neomeniam nunc serius nunc citius conficit. De sæculo Constantini, propter XIIII Lunam, quæ sæculo illo erat vere XIIII, tempore autem Dionysij Exigui propter προσθήκην σεληναίων non iam XIIII erat, sed XV. Vnde Terminus Paschalis a Græcis πανσέληνος vocatur. Ambrosius Epistola LXXXIII scribit Patres Nicenos non solum Terminos Paschales ad Enneadecaeterida direxisse, sed etiam eos & rei & nominis auctores fuisse. Verba eius sunt: *Qui conuenientes ad synodum Nicenam, & inter illa fidei ut vera, ita admiranda Decreta, etiam supra celebritate memorata congregatis peritissimis calculandi, decem & nouem annorum collegere rationem, & quasi quendam constituere circulum, ex quo exemplum in omnes reliquas gigneretur. Hunc circulum Enneadecaeterida nuncupauerunt.* Sed neque primi illi Patres Enneadecaeterida condiderunt, & nuncupauerunt, quum multis antea sæculis eam excogitauerit Meton, & nominauerit. Deinde neque primi enneadecaeterida Paschalem instituerunt, quum anno primo Diocletiani ea instituta sit ab Anatolio, qui sub Probo & initio Diocletiani claruit. Is ita scribebat in Canonibus suis Paschalibus: ἔχει τοίνυν ἐν τῷ πρώτῳ ἔτει τὴν νουμηνίαν τοῦ πρώτου μηνὸς, ἥτις ἁπάσης ἐστὶν ἀρχὴ τῆς ἐννεακαιδεκαετηρίδος τῆς κατ' Αἰγυπτίους; Φαμενὼθ μὲν ἕκτῃ καὶ εἰκάδι, κατὰ δὲ τοὺς Μακεδόνων μῆνας, Δύστρου δευτέρᾳ καὶ εἰκάδι. Vides temporibus Probi Imp. iam enneadecaeteridos Paschalis usum fuisse, cuius primam

neomeniam

neomeniam ponit XXII Martij. Non igitur Patres Niceni Enneadecaeterida excogitarunt: sed duorum generum hominibus occurrerunt, quorum alteri Pascha sæpe ante veris sidus confectum celebrabant, nimirum anno VIII, & XIX numeri aurei sine embolismo transigentes, ut Iudæi: alteri quartadecima Luna, quamcunque feriam ea incurreret, Dominicam resurrectionem celebrabant. Sed ad sæculum Constantini reuertamur, quo Termini Paschales locum habebant, non autem sæculo Dionysij Exigui, quo illi Termini non XIIII Luna erant, sed fere plenilunium, propter προήγησιν σεληνιακήν; qua nouilunia, & plenilunia unum diem epocham Diocletiani anteuertebant. Vnde accidit, ut alius esset cyclus Paschalis, alius cyclus Lunaris. Et propterea Dionysius ad methodum aurei numeri annis Christi unitatem iubet addi: ad inuestigationem vero cycli Lunaris, de iisdem annis duo detrahere. Quod nihil aliud est, quam ad argumenta Lunæ de Epactis numeri aurei tria detrahere: vel, quod idem est, de annis aurei numeri tres detrahere: ut, quum fuerit annus quartus cycli, dicatur primus: quum fuerit tertius, dicatur decimus nonus. Sed tutius de Epactis tria deducere. Exemplum: anno primo numeri aurei tempore Diocletiani nouilunium Paschale incidebat in XXIII Martij, quum Epacta esset XI. Deductis tribus de XI, remanebit Epacta Lunaris VIII tempore Dionysij, quæ nouilunium ostendet in XXII Martij: a qua die quinta Aprilis est quintadecima, & proinde plenilunium, non autem quartadecima Luna, ut erat sæculo Diocletiani. Ab eo tempore omnes Computorum Ecclesiasticorum conditores Græci, Syri, Arabes, & Latini terminum Paschalem vocarunt plenilunium: neque aliter Maximus monachus, & alij, vocare solent: quod reuera esset plenilunium. Neque enim eorum mentiri erat, ut quartam decimam Lunam vocarent, quæ manifesto esset quintadecima, καὶ πανσέληνος. Clauius omnium bonarum literarum imperitissimus nugatoria stropha, hoc nomen eludere voluit, & multum æstuat, ut fatuis persuadeat Terminum Paschalem a Græcis πανσέληνον dictum, non quod ea die in plenilunium incideret, sed quod plenilunio proxima esset. Astute. Sed mirum illi visum est, quum ex nobis didicisset terminum Paschalem a Græcis πανσέληνον vocari. Hoc enim non ille solum, qui nihil legit, præter Euclidem, sed, & doctiores ignorabant. Imperiti vero quicquid ignorant, hoc errorem vocant.

TABVLA FOECVNDA MAGNI CYCLI.] De periodo magna Paschali Dyonisij Exigui vide quæ ad definit. VIII notauimus. Cycli sui magni initium fecit Dionysius ab anno illo, qui habet Terminum Paschalem in V Aprilis, hoc est a primo anno Aurei Numeri; in cuius anni XXV Decembris Christum natum primus omnium opinatus est, ita ut magnus ille cyclus anno uno anteuertat natalem Christi Dionysianum. Ideo ad methodum huius magnæ periodi per regulam perpetuam iubet unitatem annis Christi addi. Quod si Christum putasset natum in Decembri illius anni, in quo currebat aureus numerus XIX, anni Christi per XIX diuisi semper aurei numeri verum annum darent; sine adiectione unitatis, qui est numerus annorum Christi Eusebianus uno anno Dionysianum anteuertens. Nos huius periodi magnæ Dionysianæ & Tabulam & exemplum construximus libro quarto de Emend. Temp. quem visas licet. Hæc vero Tabula non ab annis Christi incipit, sed a primo anno periodi Iulianæ. Et tamen eadem est methodus, idem usus, ut patet ex Canonibus, excepto, quod de annis periodi Iulianæ primum abiicienda sunt 4712 ad methodum periodi Dionysianæ, quæ in libris de Emend. Tempor. a nobis posita est. Ad methodum autem huius numerus proxime minor ex Tabula II abiiciendus. Ex Canone VI potes discere quare a nobis Fœcunda vocetur, nimirum quia una opera utrunque Cyclum, Indictionem, annum Hebdomadis remissionis, Terminum Paschalem, Dominicam Resurrectionis docet. Græce posset vocari πάγχρηστος propter multiplicem usum, cuiusmodi quædam sunt ἔμπλαστροι πάγχρηστοι ad varia ulcera accommodæ. Neque vero dubitandum huius maximum usum esse in historia a sæculo Dionysij Exigui, præsertim ubi de celebratione Pascha agitur. Vide insignem locum Cedreni in quarto lib. de Emend. Temp. ubi agitur de Paschali celebratione turbata anno Christi DXLVI, periodi Iulianæ 5259. Terminus Paschalis erat Kal. Apr. die Dominica. Ideo secundum perpetuam regulam, celebratio Dominicæ Resurrectionis traiicienda in alteram proximam Dominicam, nempe VIII Aprilis, quemadmodum Imp. Iustinianus edixerat. Populus vero putauit Pascha ipsis Kalendis, ipso Termino celebrandum. Ideo primum diem ieiunij iniuit XIIII Februarij. Sed parendum erat edicto Principis. Itaque ieiunauit μίαν ἑβδομάδα περιττήν. Nam a XIIII Februarij, ad VIII Aprilis, dies sunt LIII: quum tamen satis esset ordinario ieiunio interuallum dierum XLVI. Experire ex methodo huius Capitis. Ab annis 5259 abiecto numero proxime minore 4788, residuum 471 reperio sub frontali XV, e regione numeri

lateralis XXV: Terminum Paschalem Kal. Apr. in litera G. Sub numero 471 habes cyclum Solis XXIII. In numero laterali e regione XXIII occurrit litera Dominicalis G. Ergo Terminus Paschalis incurrebat Dominicam. ac proinde in proximam Dominicam reijciendum Solenne. Locus vero mirus est, & quem nulla Tabula fœcunda discusserit, imo qui cum ratione pugnat, apud Anastasium lib. XXII. *Anno, inquit, vigesimo imperij Constantini factus est error Paschæ: & orthodoxi quidam in Oriente octaua Idus Apriles Pascha celebrarunt. At vero erronei hæretici Idus Apriles, non octaua Iduum.* quod quidem Aenigma neque Oedipus, neque Sphinx ipsa soluerit. Erat annus Christi 760, periodi Iulianæ 5473. Abiecto numero proxime minore 5320, residuum 153 deprehenditur sub primo numero aureo. Terminus Paschalis V Aprilis, id est Nonis ipsis, sub litera D. Cyclus Solis XIII. litera duplex Dominicalis F E. Pascha ἀναστάσιμον VI Aprilis, VIII Idus, ut ipse ait. Quare igitur hæretici illi, quos vocat, VIII die post Terminum Pascha celebrarunt, quum translatio fiat tantum VII die, non octauo, quoties Terminus incurrit Dominicam? Hoc locum habebat, si Terminus incidisset in VI Aprilis, quæ eo anno erat Dominica. Sed neque anno primo cycli Paschalis Terminus incidit in VI Aprilis, neque VI Aprilis locum habet in omnibus Terminis Paschalibus. Est igitur aut merus stupor eorum, qui alieno Termino Paschali Resurrectionem celebrarunt, aut quod magis crediderim, delirium ipsius Anastasij, qui ea somniat, quæ esse non potuerunt. Quod quidem hac utilissima Tabula aperitur, cuius utilitates alias, qui volet, experiri poterit. Rursus non raro Pascha dominicum in ipso termino celebratum a veteribus fuisse animaduertimus. De multis unum illustre exemplum adferam ex epistola Paschali Innocentij primi ad Aurelium Carthaginiensem. verba eius hæc sunt: *Nam quum ante diem undecimum Kalendarum Aprilium pene Luna XVI colligatur (nam quippiam minus est) itemque quum in ante diem quartum Kalendarum earundem veniat XXIII: existimaui XI Kalendarum memoratarum die festa Paschalia celebranda, quoniam in vigesima tertia Luna nullum Pascha unquam ante hoc Pascha factum esse cognoscimus.* Quod dicat XI Kal. April. fuisse XVI Lunam, error manifestus est. Erat enim XIIII Luna, hoc est ipse terminus Paschalis. Nam si XXII Martij fuisset XVI Luna, XIIII Luna incurrisset in XX Martij. Ideoque non fuisset Paschalis. Sed, ut dixi, XIIII Luna erat in XXII Martij, die dominica. quod in toto episcopatu Innocentij primi accidere non potuit, nisi secundo eius anno, qui erat Christi Dionysianus CCCCIII, Cyclo Solis XX, Lunæ V. Ideo quum ex regula perpetua terminus Paschalis non possit concurrere cum Dominica resurrectionis, solenne transferendum erat in XXIX Martij. Quod tamen Innocentius vetat. Ideo ipso Termino Pascha celebrare præcepit.

CANON VI. *Annum Hebdomadis annalis.*] Hebdomas annalis, de qua satis dictum supra Definit. XII, Hebræis dicitur שמטה SEMITTAH, hoc est ad verbum σεισάχθεια, *leuatio oneris*, siue *excussio debitorum:* quia debita remittebantur in fine Hebdomadis. Deuteronomij XV, I. Ideo שמטה vocata est, id est σεισάχθεια ad verbum. *Excussio oneris, excussio debiti.* Propterea & Hebdomas remissionis vocatur. Ac licet ultimus annus proprie remissio, aut σεισάχθεια, vocatur, tamen Iudæi & Samaritæ dicunt annum primum, secundum, tertium Semittah, totam hebdomada Semittah vocantes. Sic quum septimus dies Sabbath vocetur, tamen & hoc nomine totam dierum hebdomada vocari ab Hebræis nemo nescit: & res vulgatissima est. Vettius quoque Valens Antiochenus priscus scriptor σαββατικὴν ἡμέραν vocat quam libet diem Septimanæ, siue feriam. Primus annus Semittah siue Hebdomados annalis, congruit anno primo, qui proxime sequitur septenarium in cyclo Solis Romano, & secundus secundo, & sic deinceps. In cyclo Solis Romano, ut iam scire potuisti, quatuor sunt anni septenarij, VII, XIIII, XXI, XXVIII. Itaque octauus, XV, XXII, & primus annus cycli Solaris sunt primi anni Hebdomadis annalis. Similiter, IX, XVI, XXIII, II, est secundus annus Hebdomadis: & sic deinceps. Hoc anno Christi 1604, cyclus Solis est XVII, qui est annus tertius post septenarium XIIII, ac proinde tertius Semittah, siue Hebdomadis annalis, ab autumno eiusdem anni. Ratio manifesta est. primus annus γεωργίας, unde prima primi Iobilei Hebdomas iniuit, conueniebat in annum XV, cycli Solaris, primum scilicet post septenarium XIIII. Erat enim annus periodi Iulianæ 3263. Propterea in Tabula fœcunda Paragraphus ¶ omnem primum annum Hebdomadis indicat, quia est primus post septenarium cycli. Incipit autem omnis Hebdomas a mense Tisri.

CANON VII. CAVTELA.] Historiam de translatione Dominicæ Resurrectionis, quando Terminus in Dominicam incurrit, habes apud Ambrosium Epistola LXXXIII: *Quod si mouet, quia quartamdecimam Lunam transeuntes, qua die Dominica incidit, hoc est quartodecimo Kal. Mai,*

Mai, sequenti Dominica instaurandam solennitatem suademus, auctoritas extat eiusmodi. Nam temporibus paulo superioribus, quum incidisset quarta decima Luna mensis primi in Dominicam diem, sequenti altera Dominica celebrata solennitas est. Octagesimo autem anno & nono ex die imperij Diocletiani, quum quartadecima Luna esset nono Kalendas Aprilis, nos celebrauimus Pascha pridie Kal. Aprilis. Alexandrini quoque & Aegyptij, ut ipsi scripserunt, quum incidisset quartadecima Luna vigesimo & octauo die Phamenoth mensis, celebrauerunt Pascha quinta die Pharmuthi mensis, quæ est pridie Kalendas Aprilis: ac sic conuenere nobiscum. Rursus nonagesimo & tertio anno a die imperij Diocletiani, quum incidisset quartadecima Luna in quartumdecimum diem Pharmuthi mensis, quæ est quinto Idus Aprilis, quæ erat Dominica die, celebratum est Pascha Dominica, Pharmuthi vigesimo & primo die, qui fuit secundum nos quintodecimo Kalendas Mai. Rursus: *Ergo secundum Aegyptios primo mense celebraturi sumus Dominicam Pascha: hoc est septimo Kal. Mai, qui est trigesimus Pharmuthi mensis.* Hoc ultimum exemplum pertinet ad annum Christi CCCLXXXVII. estque idem, quod statim initio huius testimonij Ambrosiani proponitur, Cyclo Solis IIII, litera Dominicali C, numero aureo VIII, Termino Paschali XVIII Aprilis in litera C, ideo Dominica: ac proinde instauranda solennitas dominica proxime sequente, XXV Aprilis. Tertium exemplum congruit anno Christi CCCLXXVII, ut quidem indicat annus Diocletiani, aureo numero XVII, Termino Paschali IX Aprilis in litera A, Cyclo Solis XXII, litera Dominicali A. Et hic quoque solenne traducendum in XVI Kal. Mai, non, ut perperam excusum est, quintodecimo Kal. Pergit Ambrosius. *Sed quum ante biennium celebrauerimus Pascha Dominicum undecimo Kalendas Mai, hoc est trigesimo die mēsis secundum nostram scilicet calculationem, moueri non debemus, si & proxime trigesimo die Pharmuthi mensis celebraturi sumus Pascha Dominicum.* Est vero insignis error non librariorum, sed Typographorum. Librarius enim, siue Antiquarius, non biennium scripserat, sed VIII ennium, hoc est octennium. Sic X ennalia, XX ennalia scribebant libentius, quam decennalia, vicennalia: quod primus docuit vir clarissimus & summa eruditione Iustus Lipsius. ex VIII ennium factum VI ennium. ex eo biennium. quo nihil verius. Scribebat hæc Ambrosius, ut monuimus, anno Christi CCCLXXXVII. Octennio ante anno CCCLXXIX, Ausonio & Olybrio Coss. Indictione VII, aureo numero XIX, cyclo Solis XXIIII, litera Dominicali F. Terminus inciderat in XVII Aprilis, feria IIII. Dominica resurrectionis XXI Aprilis, hoc est, ut ait Ambrosius, XI Kal. Mai. quæ est trigesima dies mensis Paschalis Lunaris. Nam neomenia prima Paschalis congruit diei XXIII Martij: a qua triginta dies putati, quod nimirum dierum est mensis Lunaris ciuilis, desinunt manifesto in XXI Aprilis, quod & me tacente Computorum magistri monuerunt. Sed quomodo constat argumentum: Si anno Christi CCCLXXIX celebrauimus Pascha in ipso fine Lunæ Paschalis, anno CCCLXXXVII ne vereamur illud celebrare trigesima Pharmuthi, hoc est XXV Aprilis, die quarta Lunæ secundæ. Imo contra: Si licet die IIII Lunæ secundæ, qui est remotissimus Terminus Resurrectionis; quanto magis licebit intra fines ipsius Lunæ Paschalis? Haud scio an aliquis animum huic loco Ambrosiano adiecerit. Certe non cuilibet obuius est. Nuspiam autem extat aut vetustius, aut illustrius exemplum traiectionis Dominicæ Resurrectionis, quam sunt illa tria, quæ nunc ex Ambrosio produximus. Ideo sine piaculo præteriri non poterant. Ex his etiam didicimus Latinos Epocham Diocletiani non a Thoth, sed a mensibus Paschalibus sequentibus putare solitos. Ideo Latinæ Ecclesiæ 284, non 283, de annis Christi detrahenda, ad methodum Aeræ Martyrum in ratione Paschali.

IN CAPVT TERTIVM.

KALENDARIVM IVLIANVM.] Kalendarij Iuliani structura utroque cyclo tanquam fundamento insistit, Solari, & Paschali, quem numerum aureum dicimus. Huius menses in quaternos versus descripsimus. Primus, & tertius ad cyclum Solis pertinet, (Nam tertius continet literam τ ἐπιπλάζοντα, primum numerum dierum mensis, sine quibus non potest esse ἐπιπλάζοντος) quartus ad aureum numerum, secundus ἐξ ἐπιμέτρου accidit, ad neutrum cyclum pertinens, sed tantum historiæ caussa. In Epactis duo præcipue consideranda, initium, ac dispositus. Initium a Martio instituendum propter duas caussas: propter consuetudinem veteris Ecclesiæ, quæ a mense Paschali eas orditur, & propter incommodum bisexti, ex quo non raro μετέμπτωσις Epactæ committitur. In dispositu & ordine duo pariter consideranda: ut circulus earum retrogrado ordine procedat, & ut mensis alternis plenus & cauus sit. Retrogradi processus causa est, quod nouilunia unius anni anteuertunt nouilunia sequentis undecim diebus. Nouilunia igitur ascendunt, & ascendendo Epactas augent. Alternationis vero plenorum & cauorum mēsium caussa est motus Lunæ menstruus minor triginta dierum

ſemiſſe diei, & aliquot ſcrupulis. Quum igitur menſem plenum conſtituimus, trigeſima eius dies habet Lunam veterem & nouam. Vnde τὴν τριακάδα eleganter Solon ἕνην καὶ νέαν vocauit: hoc eſt *veterem nouam*. Veteribus Latinis dicebatur *Iana vetus nouella*. Iudæis dicitur ספק לבנה. *dubium Lunæ, ſilens Luna*. Propter hoc dubium Lunæ neceſſario menſes ſunt alternis pleni & caui, tricenum & undetricenum dierum. Idcirco in diſpoſitu Epactarum, interualla ab Epacta, ad ſimilem Epactam, debent eſſe alternis plena & caua: & imprimis ut primus menſis ſit ſemper plenus; ut obſeruauit antiquitas. quod & adhuc videre eſt apud Iudæos, Arabes, Samaritas, Indos, & alios, apud quos ſemper menſes imparis numeri ſunt pleni, I, III, V, VII. Paris numeri ſunt caui, II, IIII, VI. Ita enim rationibus Lunæ melius conſulitur, quam ſi contrario modo fieret: & præterea æquum eſt, ut primus menſis delibet potius aliquot horas de ſequenti, quam ut imperfectus manens ſemiſſem diei ſequenti relinquat. Propterea huic rei bene conſultum eſt, quod ab Epacta, ad ſimilem Epactam, interualla ita eſſe debent, ut menſes: hoc eſt, ut interuallum unius menſis ſit ab Epacta *, ad epactam xxix, & a xxix, ad *. Sed interuallum a *, ad xxix, eſt cauum, undetriginta dierum: interuallum autem a xxix, ad *, eſt plenum, triginta dierum. Quia igitur ſecundum hypotheſin, atque adeo rationes motus Lunæ, & denique veterem ciuilium temporum uſum, primus menſis plenus eſſe debet, ergo & ab epacta xxix incipere, non a *. Propterea prima epacta Martij eſto xxix, non *. Itaque quemadmodum Analemma, & Horologium contrario diſpoſitu inter ſe ſunt, & formæ Typographicæ præpoſtero ordine & aliter, ac chartæ excuſæ, digeſtæ ſunt, ut quæ ibi ſunt ſiniſtra, in charta ſint dextra, & contra: ita contextus epactarum in Kalendario contrarius eſt alternationi Lunarium interuallorum, ut quæ caua ſunt in Kalendario, ea plena ſint in rationibus Lunæ, & contra. Cuius rei præclaræ ignoratione Clauius totum ordinem Epactarum miſerum & ridiculum in modum conturbauit, ut & pueris ipſis & ruſticis deridendum ſeſe propinarit, cuius permagni intererat cogitare, quemadmodum Analemma, & Horologium, item imago in ſpeculo & corpus ſunt ἀντιστρέφοντα, ut in altero quæ ſunt dextra, in altero ſint ſiniſtra, ita diſpoſitum Epactarum in contextu dierum Iulianorum, & alternationes menſium Lunarium ἀντιστρέφει, & quæ ſunt caua ſecundum dies anni, ea plena eſſe ſecundum naturalium interuallorum Lunarium alternationem. Sed huic tam fœdo errori Clauij, libro, non ſimplici caſtigatione opus erat. In Kalendis igitur Martij xxix Epacta ſtatuenda, non ſignum * &c. Atque hactenus de diſpoſitu Epactarum; qui præter alias utilitates, hanc quoque habet, ut in Martio dies menſis quilibet ſit complementum Epactæ, quæ e regione ipſius poſita eſt. Complementum autem vocamus id, quod deeſt Epactæ, ad triginta complenda. Exemplum: Hoc anno 1604 currit epacta ix. deſunt illi xxi ad xxx complenda. Ergo ipſa notata eſt ad xxi diem Martij. Vide Notam ad Canonem decimum huius Capitis. Niſi enim epacta e regione complementi ſui ſtatuatur, nunquam deſignabit nouilunium, aut ἕνην καὶ νέαν. Et vice verſa, Epacta, quæ non indicat ἕνην καὶ νέαν, non eſt e regione complementi ſui. Rurſus Epactarum noſtrarum duplex verſus eſt, prior Latinis numeris, alter Sarracenicis. Prior Epacta vocetur Latina, aut literalis, altera Sarracenica. Cauſſa huius geminationis, ut quoties primum nouilunium incidet poſt xxx Martij, Sarracenica Epacta aſſumatur, non Latina, quæ poſt xxx Martij cauum menſem Lunarem conſtituit, quum tamen hoc ſit contra uſum, & hypotheſin, quæ primum nouilunium ſtatuit plenum. Quia vero epilogiſmi noſtri a capite periodi Iulianæ deducuntur, & per quinque, aut amplius, millia annorum bona pars nouiluniorum incidit in Aprilem, propterea una Epacta Latina ſatis non fuit ad ſeriem plenorum & cauorum menſium tuendam. Hodie omnia nouilunia incidunt in menſem Martium, præter quam in numero aureo VIII, & XIX. Poſt XXXII autem plus minus cyclos Epactæ Sarracenicæ nullus amplius uſus erit. Nobis neceſſario aliqua methodus ineunda fuit, qua menſis, qui incipit in Aprili, plenus eſſet, ne in hypotheſin peccaremus. Alioquin ſi quis Epactam Sarracenicam vitare vult, is pro Niſan Niceno, Adar in Martio aſſumat, qui eſt Niſan Iudaicus, & utatur poſteriore parte Tabulæ ſecundæ huius Capitis, quæ indicat omnia nouilunia Martij. In editione noui anni nihil tale reperias. Omnia πηλώδη, & turbarum plena. Subijciam primum deſignationem Epactarum noui anni.

DISPOSITIO EPACTARVM LILII ET CLAVII.

1 A Kalendis Ianuarij inſtituendum Epactarum initium, ut ab eodem capite annus, & Epactæ incipiant. Ideo in Kalendis ſtatuenda eſt nota *, quia primus menſis Lunaris debet eſſe

debet esse plenus. Rursus in ultima die Ianuarij eadem nota * statuenda, ut plenum spatium triginta dierum a signo *, ad signum *, & ab epacta XXIX, ad epactam XXIX, & deinceps ab omni simili, ad omnem similem epactam, seruetur.

II INCOMMODVM. Quia signum * tam in Kalendis, quam in XXXI Ianuarij, statuitur, erunt in fine anni dies tantum X, quibus annus Solaris Lunarem superat, quum tamen sint XI, unde Epactæ nascuntur. quod est absurdum.

III CORRECTIO. Huic incommodo mederi non aliter possumus, quam binas epactas in unam diem inculcando.

IIII ELECTIO *diei binis epactis onerandæ*. Citimum nouilunium Paschale est in Epacta XXIII. Ergo remotissimum est in epacta XXIIII, quæ deprehendetur in VI Aprilis, si correctio non adhibeatur. proinde terminus Paschalis erit in XIX Aprilis contra veterem usum Ecclesiæ, quæ ex præscripto Terminorum Nicenorum remotissimum terminum finit in XVIII Aprilis, & nouilunium eius termini in V mensis. Ibi igitur statuenda est Epacta XXIIII, una cum Epacta XXV. Ita termino remotissimo consuletur, & XI dies τῆς ὑπεροχῆς ἡλιακῆς in fine anni inuenientur, quarum prima est in XXI Decembris cum signo *, &c, si quidem alternis mensibus XXV, XXIIII Epactæ in eadem cella collocentur.

V INCOMMODVM. Quotiescunque epacta XXIIII occurrit in numero aureo, I, II, III, IIII, V, VI, VII, VIII, tunc in XII, XIII, XIIII, XV, XVI, XVII, XVIII, XIX epacta erit XXV. Ita fiet, ut in XIX annis, id est in uno cyclo Lunari, bis in eadem die nouilunium incurrat, nempe in V Aprilis, quotiescunque a I aureo numero, ad IX, epacta erit XXIIII: & proinde bis in eodem cyclo Terminus Paschalis continget in XVIII Aprilis. quod est absurdum tam ex natura Enneadecaeteridos, quam ex usu Ecclesiæ.

VI CORRECTIO. Quando epacta XXIIII occurret a I aureo numero, ad IX exclusiue, quum ventum fuerit ad epactam XXV, tunc non XXV rubra, sed 25 nigra, quæ in die antecedente locata est, assumenda erit.

ELENCHVS.

I Ne a Ianuario mense initium Epactarum caperent, si non eos reuerentia prisci usus Ecclesiastici, & institutio Epactarum Paschalium mouebat, quæ a paschali mense, non aliunde, initium ducere debebant, saltem eos deterreret bisexti incommodum, cuius interuentu tenorem Epactarum interrumpi necesse est: &, ut reliqua incommoda taceamus, unum portentosum, asininum, delirum, quodque supra omnem amentiam est, producam. A IIII die Februarij omnes Epactæ deinceps, ad similes Epactas, colligunt interuallum XXX dierum, ut postea infra amplius aperietur. Exemplum: a IIII Februarij, ubi est Epactarum discolorum collegium 25. XXVI, ad VI Martij, ubi est idem bicolorum Epactarum contubernium, & sic deinceps, exempli gratia, ab VIII Februarij, ubi est XXI Epacta, ad X Martij, ubi est eadem Epacta XXI, interuallum est dierum XXX. Proinde a IIII Februarij deinceps omnes Lunationes sunt plenæ, id est XXX dierum, idque in anno non bisextili. In anno igitur bisextili si epacta illius anni fuerit infra III Februarij, Lunatio erit XXXI dierum. Exemplum. Anno 1584 bisextili, qui erat secundus nouæ editionis, Epacta erat XVIII in XI Februarij. Quia eo anno fuit bisextum, ideo ab XI Februarij, ad Kal. Martij, fuerunt præcise dies XIX. hinc ad Epactam similem Martij, quæ sita est in XII die mensis, fuerunt dies XII absoluti. Summa ab Epacta XVIII Februarij, ad Epactam XVIII Martij, XXXI dies. Ita omni anno bisextili eueniet, ut mensis Lunaris sit XXXI dierum, idque ea caussa, quia Clauius Lunam per Latmia saxa relegat, ut ea in complexibus Endymionis dormiente solus ipse bigas Lunæ moderetur; ut mensem, quem cauum esse ratio exigebat, (est enim Adar) ipse uno die in anno communi, biduo in anno bisextili augeat. Quod si Clauius sæculo Amphitryonis fuisset, Iupiter non ab alio, quam ipso, duas noctes utendas petiuisset ad Herculem generandum. Oro te, Claui, quamvis confidens es, &, quid pudere sit, nescis, quid hic respondebis? Quis unquam vidit, legit, aut audiuit, mensem Lunarem esse XXXI dierum? quid ad patrocinium tam asinini erroris proment ex narthecijs compendiorum Rhetorices suæ socij illi tui, qui tibi operas contribuerunt, ad stercoreum & pædagogicum illum libellum suffarcinandum, quem in Elenchum nostrum scripsisti? Diuinum inuentum vocas mensem Lunarem XXXI dierum? Viderit Luna ipsa. Ego ad alia pergo. Rursus ex his collegijs Epactarum aliud portentum conceptum est. Nunquam duo menses pleni continuandi sunt, nisi in anno embolimæo ὑπερημέρῳ, qui est dierum CCCLXXXIIII. Tunc posterior Adar est plenus, ut & Nisan. Ita continuantur duo pleni

 menses,

menses, Adar ἐμβόλιμος, & Nisan. Tres plenos continuare, vitiosum est, quod incommodum tamen euitare non potuerunt Arabes in anno ὑπερημέρῳ, quem ipsi *Kebisa*, vocant. Tunc enim tres pleni continuantur, Dulkadathi, Dulhagiathi, Muharramu: Idque fit, quia anno vago utuntur, hoc est sine embolismo. Quod si mensem intercalarent, Muharram esset cauus, Sephar plenus, ut fiebat in anno Damasceno. At Clauius quatuor menses plenos continuat. in anno bisextili, quoties epacta est ✱, XXIX, XXVIII, XXVII, XXVI, XXV. Tunc enim Lunationes Decembris, Ianuarij, Februarij, Martij omnes plenæ sunt. Anno Christi MDCXI, epacta Clauiana erit XVI, anno sequenti XXVII, qui erit bisextilis. Nam semper sine exceptione Lunatio Decembris Clauiana contra hypothesin est plena, quæ, quia ultima est, debebat esse caua. Lunatio quoque Ianuarij est plena, a Kalendis, ad VII diem. Lunatio Februarij caua, a Kalendis, ad sextam diem; ideoque anno bisextili est plena. Sic sunt continuæ tres Lunationes plenæ. quibus accedat Nisan. Fient omnes quatuor plenæ Lunationes continuæ. quod non minus vitiosum est, quam mensis Lunaris XXXI dierum. Sed quæcunque epacta inciderit, semper a nouilunio Decembris, ad nouilunium Aprilis, in anno bisextili, intercedent dies CXX. qui colligunt menses quatuor plenos. Si igitur vitiosum est tres plenos menses continuare, quanto vitiosius quatuor? Quomodo Clauius hoc diuinum inuentum, ut ipse vocare solet, defendere poterit? Nullus annus embolimæus maior est dierum CCCLXXXIIII. At Clauius constituit dierum CCCLXXXV, ut Iudæi, propter superstitionem ADV. In anno enim embolimæo ὑπερημέρῳ septem tantum sunt menses pleni, non octo, ut sancit Clauius, quos & continuos facit, ut nihil sine portento ageret.

II Hoc sane est magnum ἀπερισκεψίας argumentum. Nam si statuendo signum ✱ in Kalendis Ianuarij, & ✱ XXIX in XXXI Ianuarij, sequitur mensem Lunarem primum non esse cauum: rursus statuendo ✱ in XXXI Ianuarij, & XXIX in Kal. Februarij, sequitur X, non XI dies ὑπεροχῆς ἡλιακῆς in fine anni relinqui, hæc, inquam, duo incommoda monere Clauium debebant, neutrum rationi conuenire. Itaque medium deligendum esse, hoc est, ut in Kal. XXIX, in XXX mensis ✱, in XXXI eiusdem iterum XXIX poneretur, ut a nobis in Martio factum est.

III Si duas Epactas in unum contubernium conijcere opus erat, non melius poterat, quam in XXXI Ianuarij statuendo signum ✱ cum epacta XXIX, & XXVIII in Kal. Februarij. neque profecto hoc esset proprie binas Epactas in unum conferre, quum ✱ non sit vera Epacta, & in alternationibus ἔνης καὶ νέας necessarium sit ea duo simul coniungere: quia fieri potest, ut Luna sit ✱, id est ἔνη καὶ νέα, aut XXIX, id est prima. Et miror & Clauium, & qui Clauio ad annum corrigendum in consilium post obitum Lilij abhibiti fuerunt, cur ordinem & dispositum ab eo institutum damnarunt. Nam specimen editionis Lilianæ publicatum fuit anno MDLXXVII, sexennio integro ante sanctionem anni noui. In eo exemplo in XXXI Ianuarij appositæ sunt duæ notæ ✱ XXIX. quæ si retentæ fuissent, non opus erat geminatione Epactarum XXV, XXIIII in V Februarij, quo nihil stolidius, nihil ἰδιωτικώτερον in hoc negotio excogitari possit. Ex hac temeritate duo portenta nata sunt: prius, ut series epactarum sine caussa interrumperetur, & a XXVI epacta, ad XXIIII, saltus fieret, & XXV Epacta dissimularetur: alterum priori longe iocularius, ut a Kalendis Ianuarij, ad VI eiusdem, Lunationes sint XXX dierum, a VI deinceps, Lunationes sint cauæ. Hoc est: quinque Lunationes in Ianuario sunt plenæ, quoties epacta est ✱, XXIX, XXVIII, XXVII, XXVI. In reliquis epactis omnes menses Lunares sunt caui. Quis unquam crederet tot oculis tam perspicuam absurditatem non conspectam fuisse: & quum ea caussa signum ✱ in XXXI Ianuarij collocatum esset, ut ordo plenorum & cauorum mensium incolumis seruaretur, quinque tantum menses plenos, reliquos XXVI cauos reliquisse? Et tamen hoc vocatur diuinum inuentum a Clauio. αὐτὸς ἑαυτὸν αὐλεῖ. In Februario, & paribus mensibus contrarium euenit. Nam tres tantum sunt caui, a Kalendis, ad IIII diem. a IIII die deinceps omnes sunt pleni in anno non bisextili, in bisextili XXXI dierum, si Dijs placet: quod felix faustumque sit. Qui hæc probauerit, eum aut insigniter impudentem, aut magnum asinum esse oportet.

IIII Hic vero, si uspiam, amentia erupit. Duo enim commissa sunt in Termino Paschali, quæ pro dignitate satis castigari non possunt. Prius delirium est in statuendo omni termino, alterum in remotissimo definiendo, cuius caussa res noua & insusitata introducta est, ut duæ epactæ non sine risu nasuti lectoris in unum diem conferrentur. Igitur in statuendo omni termino multum auij a regione veri, ut loquitur Lucretius, vagati sunt, idque propter signum ✱ in Kalendis Ianuarij, & consequenter in Kalendis Martij positum. Ex hoc enim sequitur, ut epacta non solum e regione complementi sui posita non sit, sed etiam; ut semper nouilunia Paschalia a secundo die Lunæ incipiant, & proinde termini Paschales semper

in XV

in xv Lunam incidant: quod ipſe Clauius, & Clauiani euitare non potuerunt, & quum cauſſam erroris ignorarent, ſtulto illo monito Lectorum admirationem ſummouerunt, *non debere mirari, ſi ſerius nouilunia incipiant. maluiſſe enim ſeſe mora, quam anticipatione peccare*. Quæro a Clauio: putetne ſæculo Niceno nouilunia, & terminos Paſchales bene inſtitutos fuiſſe? Hoc eſt, veteres terminos Paſchales, qui hodie quatuor diebus motum Lunæ morantur, ſæculo Niceno motui Lunæ congruiſſe? Cedo ſis quendam, cui aliquis ſenſus harum literarum, & aliquid pudoris ſit: non tam confidentem puto, ut & reuerentia veteris ritus Eccleſiæ, & quædam cognitio motus Lunaris non eum ab hac temeritate deterreat, ut auſit illos terminos veros negare. Si retinendus fuiſſet annus Iulianus, neque dies x amputandi, & tantum Paſcha corrigendum, ſatis erat quatuor dies de veteribus Terminis tollere, ut termini noſtro huic ſæculo congruerent. At in editione anni noui tres tantum dies detracti ſunt. Vnde error, vel potius ſtupor, obortus eſt, ut non ſolum terminus in plenilunium incurrat, ſed etiam, quoties terminus incidit in Dominicam, Paſcha vigeſima ſecunda Luna celebretur: quum tamen ultra xxi Lunam extendi ex vetere Eccleſiæ inſtituto non liceat. Iſte craſſus error, vel potius ἀναισθησία, proximo Paſchali ſolenni committetur, anno 1605. Nam terminus antiquus erat in xxvii Martij. Detractis, ex ratione προηγήσεως σεληνιακῆς, quatuor diebus, verus terminus eſt in xxiii eiuſdem menſis, ſabbato; & proinde ſolenne reſurrectionis xxiiii Martij, iii Aprilis nouæ editionis, plenilunio. Epacta Iuliana decimi aurei numeri eſt xx e regione x diei Martij. & proinde xiiii Luna eſt in xxiii Martij. At in editione noua, ex hypotheſi deductionis decem dierum, epacta eſt in xxi Martij, quæ reſpondet xi diei eiuſdem. Quod vitium accidit ex ſigno ✱ in Kalendis Martij poſito. Itaque ſecundum editores noui anni Terminus Paſchalis incidit in xxiiii Martij, die Dominica, plenilunio. Ideo ex veteri regula transferendum ſolenne in ſequentem dominicam, xxxi Martij, Luna xxii: quod ſedulo vetus Eccleſia cauebat, quamdiu προήγησις ignorabatur. Itaque ex hoc tam fœdo, tam craſſo, tam ſtupido errore ſemper Paſcha celebrari neceſſe eſt xxii Luna contra & rationem Lunæ, & veterem ritum Eccleſiæ, quotieſcunque Terminus in Dominicam incidet. Fatebor iocularem errorem meum, qui ſemper putaui primam diem quadrageſimæ incidere in xvi Februarij, anno 1605 proximo, ita & ratione, & veteri Termino Paſchali ſuadente, donec a muliercula monitus tam errorem meum damnaui, qui librum Kalendarij noui non conſulueram, quam ſtuporem Clauij miratus ſum, qui neque hoc aduertit, neque omnes, qui ad anni deformationem potius, quam reformationem adhibiti ſunt. Pluſſatis ſudabit antequam mihi, aut alij cuiuis ſobrio probare poſſit vel Paſcha rite celebrari xxii Luna, vel proximum Paſcha anni 1605 rite & ex uſu veteris eccleſiæ, & ex rationibus Lunæ ab illo, & eius conſiliarijs indictum eſſe in diem x Aprilis. Hæc audebit defendere? *pereant, qui nigrum in candida vertunt*. Rurſus mira inconſtantia incidit in quartis decimis Lunis, propter collegium venerandum epactarum. Nam a Kal. Martij, ad xxiiii diem eiuſdem menſis, quæ debebant eſſe quartædecimæ, ſunt quintædecimæ. hinc deinceps ſunt non quartædecimæ. Vnde fit, ut non peccetur in termino Paſchali a xxiiii menſis. citra autem terminus ſemper incidat in plenilunium. Manifeſta inconſtantia. Atque hæc de errore Termini Paſchalis. De remotiſſimo vero Termino non minor eſt deliratio, ſi Clauius & Clauiani putant remotiſſimum ſiſtendum eſſe in xviii Aprilis, quia ita fuit ſæculo Niceno. Tunc enim nullus Terminus incidebat in Epactam, quæ Aequinoctialem Epactam excederet unitate, ut proxime notatum eſt ad definitiones xv, xvi, xvii. Epacta vigeſimæ diei Martij eſt x, quæ non poteſt eſſe terminus Paſchalis, quia excedit Epactam æquinoctialem unitate, nempe ix, quæ eſt in xxi Martij, in qua poſitus eſt citimus Terminus Paſchalis. Ideo epacta xx erit remotiſſimus terminus in xix Aprilis eo anno, quo epacta xxiii curret, cuius terminus Paſchalis eſt x. Atqui ſæculo Niceno nulla Epacta fuit xxiii. Propterea eo tempore remotiſſimus Terminus erat in xviii Aprilis: qui ſi incideret in Dominicam, ſolenne Paſchale tranſferebatur in xxv Aprilis: quem remotiſſimum celebritatis illius terminum Computatores Eccleſiaſtici eſſe putarunt. fruſtra. Nam quæ epacta eſt in xx Martij Iuliani, ea in Aprili eſt remotiſſimus Terminus. Sed citimum nouilunium in editione noua eſt in Epacta xxiii, die viii Martij, mendoſe, ne dicam inepte, propterea quod ſignum ✱ ſtatutum eſt in Kal. Martij. Atqui Epacta xxiii eſt nouilunium remotiſſimum Paſchale: cuius terminus Paſchalis quum Dominicam incurret, celebritas transferenda eſt in xxvi Aprilis, quod non accidebat ſæculo Niceno, quia, ut iam diximus, nulla epacta tunc erat xxiii. Hoc ſæculo Epacta illa locum habet in aureo numero iii: cuius terminus eſt x epacta in xx Martij Liliani, ipſa vera nouilunij Epacta eſt in vii Martij, non in

non in VIII, ut temere factum in noua editione anni. Vnde accidit, ut illa sit citimum nouilunium Paschale. quod est absurdissimum. Nam aureo numero III currente, sæculo Niceno, terminus erat in XIII Aprilis. hodie in IX eiusdem. Iccirco quartadecima Paschalis adhuc non potest esse in Martio. Itaque non prius Terminus erit in Martio, quando numerus aureus III curret, quam quum æquinoctium ex XI, ad X Martij Iuliani transitum fecerit. Interea considerandum est, quam imprudenter Pascha celebratum fuit anno Christi MDXCVIII. In Adar enim celebratio contigit, ante plenilunium, quum verus terminus esset in XIX Aprilis: Paschale autem solenne transferri debuisset in XXVI Aprilis. Hoc igitur ignorauit Clauius & Clauiani, Pascha etiam in XXVI Aprilis celebrari posse: & quod quæ in XIX Aprilis incurrit, est vera quartadecima Paschalis. Nam sæculo Niceno citimus terminus reprobus, quo utebantur Galli, & Occidentales Ecclesiæ, erat in XIX Martij. Itaque is terminus pertinet ad Adar. Atqui secundum rationes Lunæ, citimus Terminus reprobus poterat esse in XX Martij, hoc est, si rationes Lunæ hoc passæ essent, illo sæculo. Itaque citimus Terminus reprobus sæculo Niceno concurrebat cum Epacta, quæ Epactam æquinoctialem superat duabus unitatibus. At verus citimus Terminus reprobus est is, qui incidit in Epactam, quæ Epactam æquinoctialem superat una tantum unitate. Adi notas ad definit. XV, XVI, XVII. Intererat Mathematici hoc scire, non autem obtrectare demonstrationibus nostris, quas neque intelligit, neque, si intelligat, per sacramentum societatis fateri illi liceat. Hoc igitur mysterium a nobis discere potest, XVIII Aprilis in editione anni noui non esse remotissimum Terminum, sed XIX: neque XXV eiusdem mensis esse remotissimum Pascha, sed XXVI. Hoc nouum erit veterum Bedæ, & Iohannis de Saxonia Computorum consarcinatori. Res hæc digna est elegantiore ingenio, accuratiore iudicio, liberaliore animo, quam Clauij. Interea quæro ex illo, & alijs, qui eum in consilium adhibuerunt, quare ex veteribus Terminis tres tantum dies detrahunt, & ex XIIII Luna, XV pro Termino Paschali eligunt. Non aduerterunt, ut dixi, hanc παρεκτροφὴν natam esse ex signo ✱ in Kalendis posito. Sed surdis fabulam.

V Hoc verum est, omnem epactam, quæ aliam unitate superat, ab ea abesse XI intervallis: quod alibi demonstramus. Exemplum: Epacta XXII in aureo numero secundo superatur unitate ab epacta XXIII, quæ est in aureo numero XIII. Inter II, & XIII numerum aureum, sunt undecim numeri, sic XI epacta numeri aurei primi superatur unitate ab epacta numeri aurei duodecim. Interuallum est XI. Ita semper in alijs. Itaque si epacta in numeris aureis I, II, III, &c. fuerit XXIIII, ea in numeris aureis, qui ab illa distabunt interuallo XI, erit XXV. Et proinde ne XXIIII, & XXV in eandem diem incurrerent, cauit prouidentia Clauij, & Assessorum, aut quorum ipse assessor fuit, ut epacta nigra 25 excogitaretur: qua stultitia facile defungi poterat, si ✱ signum non posuisset in Kalendis Martij, & reliqua eo ordine & dispositu administrasset, quo a nobis factum est. Itaque nemo probauerit illa duo contubernia Epactarum, unius discoloris, alterius concoloris, si modo aliquem sensum huius præstantissimæ doctrinæ habuerit. Nam puerilia & inepta sunt illa omnia. Tam enim futile est binarum epactarum collegium, quam ridicula caussa, propter quam id commissum est, nempe ne terminus Paschalis in XIX Aprilis incideret, in qua tempore Nicenorum Patrum non erat. Atqui, ut superius ostendimus, tunc non poterat: quia ut terminus Paschalis in XIX Aprilis incidat, non aliter contingere potest, nisi Epacta fuerit XXIII. Sæculo autem Niceno nulla epacta XXIII erat. Remotissimus terminus est, quando Epacta est XXIII, citimus, quando est XXII. Accidit vero, ut in eodem cyclo utraque inueniatur, idque quando XXII Epacta non excedit VIII numerum aureum: aut, quod idem est, quoties Epacta XXIII non est infra IX numerum aureum. Itaque tempore Niceni consessus Epacta primi numeri aurei erat VII. Ideo Epacta XVI numeri aurei erat XXII, quæ est ultra octauum numerum aureum. Ergo, per doctrinam antecedentem, epacta XXIII non erat sæculo Niceno. Hodie in anno Tropico Niceno, si XXIX, non ✱, statuatur in Kal. Martij, epacta XXIII est in III aureo numero. Ideo, quia est infra IX numerum aureum, nulla est epacta XXII. Proinde remotissimus terminus est XIX Aprilis, quo nullus remotior esse potest. At hodie citimus terminus est XXII Martij, quum epacta est XXI, numero aureo XI. At sæculo Niceno XXI Martij remotissimus terminus erat, quum epacta erat XXII. Hoc sæculo in anno reformato nulla epacta est XXII. Quare quam falsus sit Clauius eiusque conciliabuli assessores, qui inscitia tam luculentæ doctrinæ tam fœdos errores commiserint, æquiorum lectorum iudicium esto. Certe Pascha proxime sequens anni 1605 satis testatur & Clauium, & qui cum eo ad illam reformationem acciti sunt, neque quid epacta, neque quid terminus remotissimus sit, intellexisse.

Huc

Epactæ Nicenæ. Epac. hodiernæ.

Numer. Aureus.	ἐπακταὶ ἄμεσοι.		ἐπακταὶ ἄμεσοι.	
1	7	8	11	12
2	18	19	22	23
3	29	*	3	4
4	10	11	14	15
5	21	22	25	26
6	2	3	6	7
7	13	14	17	18
8	25	25	28	29
	ἐπακταὶ ἔμμεσοι.		ἐπακταὶ ἔμμεσοι.	
9	5	7	9	11
10	16	18	20	22
11	27	29	1	3
12	8	10	12	14
13	19	21	23	25
14	*	2	4	6
15	11	13	15	17
16	22	24	26	28
17	3	5	7	9
18	14	16	18	20
19	25	27	29	1

Mensis Martius.

Dies Mensis.	Cyclus Nicenus	Cyclus hodiernus	Epactæ hodiernæ.
1	3	19	29
2		8	28
3	11		
4		16	26
5	17	5	25
6	8		
7		13	23
8	16	2	22
9	5		
10.		10	20
11	13		
12	2	18	18
13		7	17
14	10		
15		15	15
16	18	4	14
17	7		
18		12	12
19	15	1	11
20	4		
21		9	9
22	12		
23	1	17	7
24		6	6
25	9		
26		14	4
27	17	3	3
28	6		
29		11	1
30	14		
31			

Huc usque sermo de epactis institutus nos deduxit, quæ per triginta & undetriginta numeros continuos in Kalendario disponuntur. Olim, quia περιήγησις σεληναϊκὴ ignorabatur, per xix numeros rem transigebant, & in primo mense, puta Martio, aut Ianuario in anno Iuliano, aut mense Thoth in anno Diocletianeo, epactam complemento suo respondentem apponebant. Verbi gratia: in primo anno numeri aurei epacta sæculo Niceno erat vii. Complementum est xxiii. Ergo in xxiii Martij apponebatur unitas pro primo anno cycli. Secundo anno cycli, siue numeri aurei, epacta Nicena erat xviii. Complementũ est xii. Proinde e regione xii Martij apponebatur numerus ii pro secundo anno cycli. & ita in reliquis, ut habes in posteriore harum duarum Tabellarum, in qua mensis Martij dies descripsimus una cum numero aureo tam Nicenis temporibus, quam nostris congruente. in altera & minore Tabula solum numeri aurei habet epactas singulis numeris respondentes tam hodiernas, quam Nicenas. Sed tum illæ, tum hæ duplicis generis sunt. denique in omni cyclo enneadecaeterico duplicis generis sunt epactæ, ἄμεσοι, καὶ ἔμμεσοι. ἀμέσους vocamus, quarum nouilunia immediate sibi succedunt, nullo die interiecto. ut Kalendis, & secunda die Martij hodie nouilunia numeri aurei xix, & viii sibi succedunt: ut in quarta, & quinta die nouilunia xvi, & v numeri aurei. & sic in alijs. ἔμμεσοι vocamus nouilunia, & ἐπακτὰς ἐμμέσους, quando unus dies inter duos numeros interiectus est. Vt hodie inter ii, & iii, nullum nouilunium conficitur. hoc est: nouilunium hoc sæculo non committitur in iii Martij. τῶν ἀμέσων ἐπακτῶν octo paria sunt, τῶν ἐμμέσων undecim, ut vides in minore Tabella. Est quoddam horum numerorum mysterium. Nam omnes ἔμμεσοι epactæ differunt inter se binario, ἄμεσοι unitate. & propterea τῶν ἀμέσων nouilunia continua sunt, τῶν ἐμμέσων uno die disiuncta. Omnia autem tam ἄμεσα, quam ἔμμεσα nouilunia distant a se octonario. id est, numeri aurei adiectione octonarij numeri progrediuntur, vel deductione undenarij. Exemplum. Hodie in prima Martij committitur nouilunium anno ultimo cycli, die autem secunda, anno octauo cycli, die quarta, anno xvi. Hi numeri per viii incrementum progediuntur, vel per deductionem undenarij. Deductis 8 de 19, remanent xi. deductis 16 de 8 (accommodata integritate enneadecaeteridos) remanent iterum xi. Hæc caussa est, quia viii, & xi constituunt cyclum, & octo paria sunt ἀμέσων, undecim ἐμμέσων. & tam ἄμεσα, quam ἔμμεσα distant a se undenario. Sed epactæ ἄμεσοι, ut diximus, continua habent nouilunia, ἔμμεσοι interrupta. ut videre potes in extremo versu maioris Tabellæ. in quo epactæ 29, 28 sunt continuæ, distantes a se unitate. epactæ 28, 26 sunt διχεῖς, desiunctæ, uno die vacuo interiecto, distantes a se binario. Veteres computatores, quum de his interuallis disputant, dicunt hoc fieri, quia Ogdoas, & Hendecas Lunares, quæ constituunt cyclum enneadecaetericum, proxime absunt

absint a totidem annis Solaribus. Sed hoc accidit propter distantiam unitatis, & binarij, quæ constituit duo genera Epactarum, ἀμέσων, καὶ ἐμμέσων, &c.

Prima tabula anticipationum lunæ.] Lunæ anticipatio, quæ προήγησις dicitur, est τὸ διάφορον, quo Lunæ enneadecaeteris ab enneadecaeteride Solis superatur: quod est hor. 1. 485. Quia igitur est differentia inter utriusque sideris enneadecaeterida, ideo a simili numero aureo, ad similem numerum aureum, ea comittitur, ut a primo, ad primum: ab octauo, ad octauum. Igitur illud διάφορον hor. 1. 485 in sexdecim cyclis colligit paulo minus, quam diem integrum, in XVII cyclis paulo amplius. Excessus sexdecim cyclorum hor. 23. 880. hoc est unius diei, minus scrup. [illegible]. Excessus XVII Cyclorum dies 1. hor. 0. 685. hoc est scrup. [illegible], plusquam diem. Nos in colligendis diebus προηγήσεως σεληνιακῆς contenti fuimus per XVI enneadecaeteridas id designare, quia radix Lunæ, ut vulgus loquitur, cum progressu XVI cyclorum plus colligit, quam unum diem. Ideo stolide faciunt, qui huius rei methodum ignorantes hoc damnarunt, in quibus Clauius non postremas obtinet, qui admonitus a nobis in XVI cyclis illam anticipationem tuto assumi posse, ut iniquæ auris κάνθων recalcitrauit, & tanquã magno hoste debellato Pæana cecinit, proinde ac si nos ignorauerimus, quid esset excessus Solis supra enneadecaeterida Lunarem, quem ipse prorsus ignorauerat. Itaque memor iandudum se aliter sensisse non dubitat suum somnium defendere. Alibi enim dixit illam προήγησιν in 312 annis, non in 304 fieri. Quis paulo harum rerum intelligentior potest pati Mathematicum anticipationes Lunæ colligere non ex cyclis absolutis, cuiusmodi sunt 304 anni, qui XVI cyclos complectuntur, sed ex 312, hoc est ex XVI cyclis, & una Octaeteride? Nos in Elencho anni Liliani, vel potius Clauiani, ostendimus stuporem mathematici: quod illi admodum doluit. Nam ab anno Christi MCCXCII, ad hunc annum MDCIII, fluxerunt anni totidem, quot ille exigit ad προήγησιν σεληνιακὴν colligendam. Cyclus Solis erat XIII. aureus numerus primus, nouilunium feria V, Martij XX. Hoc anno nouilunium contigit feria IIII, die XXI. Nulla ergo anticipatio facta est, imo potius mora unius diei, quia non per cyclos collecta est προήγησις, sed per terminos dissimiles. A primo enim aureo numero, ad primum aureum numerum, interuallum sumendum erat, non a primo, ad nonum: quod absurdissimum est. Ab anno igitur proposito Christi MCCXCII, ad MDXCVI, intersunt Cycli absoluti XVI. Nouilunium contigit XIX Martij, feria VI, Cyclo Solis IX, quod quidem nouilunium cyclis XVI antea anno MCCXCII contigerat die sequente, ut paulo ante demonstratum est. Falso igitur negat in CCCIIII annis, vel, quod idem est, XVI cyclis, προήγησιν Lunæ fieri. De quo amplius in anno Rabbi Adda Hipparcheo disputabimus. Non miror Mathematicum in his rebus nihil videre, quum videam Lilium auctorem noui anni ne minima quidem cognitione harum rerum perfusum fuisse. cuius tamen rationes Clauius sese non assequutum fuisse vel hoc uno ostendit, quod eas perperam interpretando deprauauerit. Hæc igitur Tabula consurgit ex cyclis per XVI collectis, qui sunt anni Iuliani 304: progreditur autem usque ad finem annorum 8846. quo spatio colliguntur προηγήσεως dies XXIX & ita reditur ad initium Tabulæ, quanquam maiore interuallo opus est, ut colligantur XXIX dies προηγήσεως. In 9139 enim annis totidem dies προηγήσεως consurgunt. & tunc reditur ad caput Tabulæ, hoc est, ad eam epactam, a qua Tabula incepit: quam si quis continuare velit, id poterit facere, vel addendo reliquos annos ad principium Tabulæ, vel filum ipsum continuando, secundum dies προηγήσεως, qui positi sunt in secundo versu post annos collectos. In fronte est aureus numerus Latinis vel literalibus numeris expressus. Est utilissima Tabula, quæ indicat Epactas æquabiles, id est eas, quæ per progressum XI semper crescunt. Eæ aliquando indigent castigatione, ut ex Canonibus discere potuisti, aliquando non est adhibenda castigatio. Nam inepte conditores noui anni sine castigatione eas in usum recipiunt. de quo mox dicetur. At eas aliquando castigatione opus habere tum motus Lunæ, tum etiam situs, & dispositus earum ostendit. Motus quidem Lunæ, quod Epacta, quam progressus numeri undenarij peperit, sæpe non respondet diei, in quo nouilunium confectum est. Dispositus autem, quod a quacunque Epacta cyclus Lunaris incipiet, ultimus mensis ultimi anni habet tantum dies XXVIII. Exempli gratia: incipiat primus annus cycli Kalendis Martij, ubi Epacta XXIX. Annus nonusdecimus incipiet ab Epacta XVII: & proinde ultimi mensis ciuilis neomenia committetur in Kalendis Februarij, ubi eadem Epacta XVII sita est. Februarius autem est tantum dierum XXVIII. Huic incommodo character neomeniarum, hoc est feria nouiluniorum, occurrit. Nam si cyclus primus incepit a Kalendis Martij, secundus inibit a secunda: quod quidem characterismus nouiluniorum indicabit ex Tabula præstantissima secunda: & sæpe decimus nonus mensis Epactam XVIII, non XVII habebit.

habebit Nam non raro unus dies accrescit anno, ita ut aliquando annus Lunaris communis sit dierum 355, ut caput enneadecaeteridos in consequentia promoueatur, quum decimus nonus annus cycli est ὑπερήμερος hoc est 355 dierum. Itaq; epacta castigatur in anno XIX cycli. hoc est: nunquam epacta æquabilis, quæ apposita est in Calendario in ultimi anni Lunatione, prima assumitur. sed ea castigatur ex præscripto characterismi neomeniæ primæ. Alioqui rem ridiculam & iocularem, & dignam Clauio committeremus, si, ut ille XXX dies in Lunatione Februarij, ita nos in eadem XXVIII duntaxat statueremus. quod quidem accidit a Kal. Februarij, ad XVIII eiusdem. itaque a Kal. Feb. ad XVIII eiusdem, interuallum ab Epacta æquabili, ad caput Enneadecaeteridos, est XXVIII tantum dierum. A XVIII autem die, ad caput enneadecaeteridos, sunt XXX. Repetatur exemplum. Quando cyclus incipit ab Epacta XXIX, in Kal. Martij, annus decimus nonus cycli incipit ab Epacta

EXEMPLVM CASTIGATIONIS EPACTARVM PRIMI ET DECIMI NONI ANNI ENNEADECAETERIDOS.

ANNVS CYCLI PRIMVS. INCIPIENS AB AVREO NVMERO VIII.

Anni Domini.	Litera Dominic.	Characte; mensis.		Epacta castigata.
o	o	o	o	o
1603	B	5	iii Martij	XXVII
1622	F	7	ii Martij	XXVIII
1641	C	3	ii Martij	XXVIII
1660	A G	6	ii Martij	XXVIII
1679	E	1	ii Martij	XXVIII
1698	B	4	ii Martij	XXVIII
1717	F	7	ii Martij	XXVIII
1736	D C	2	Kal. Mart.	XXIX
1755	A	5	ii Martij	

ANNVS CYCLI DECIMVS NONVS. INCIPIENS A NVMERO AVREO VII.

Anni Domini.	Litera Dominic.	Character mensis.		Epacta castigata.	Epacta æquabilis.	
1602	C	7	XIII Mart.	XVII	o	ὑπερ.
1621	G	3	XIII Mart.	XVII	XV	
1640	E D	6	XIII Mart.	XVII	XVI	
1659	B	1	XIII Mart.	XVII	XVI	ὑπερ.
1678	F	4	XIII Mart.	XVII	XVI	
1697	C	7	XIII Mart.	XVII	XVI	
1716	A G	2	XII Mart.	XVIII	XVI	ὑπερ.
1735	E	5	XIII Mart.	XVII	XVI	
1754	B	1	XIII Mart.	XVII	XVII	
1773	F	3	XII Mart.	XVIII	XVI	

XVII, quæ est in Kal. Februarij. Ergo totus tantum mensis Februarius Lunationem ultimam sibi vindicat, hoc est XXVIII dies duntaxat, in anno communi, in bisextili XXIX. Quando vero ab Epacta XI cyclus incipit, ut hoc sæculo contingit, tunc Epacta anni XIX est XXIX, quæ est in XVIII Februarij. Cyclus autem cæpit XIX Martij. Interuallum a XVIII Februarij, ad XIX Martij, dies solidi XXXI in anno communi, in bisextili XXX. At tam vitiosum est mensem Lunarem XXVIII dierum, quam XXXI, ut fecit Clauius, constituere. Vitium autem accidit ex Epacta æquabili, quæ sumitur ex Tabula prima, de qua nunc agimus, aut ex Tabella Epactarum perpetua Liliana. Sed quia Luna moderatur epactas, non autem Epactæ Lunam dirigunt, ideo Lunæ motus occurrit monstro huic per characterismum neomeniarum, cuius ductu nunquam menses maiores sunt triginta, aut minores undetriginta dierum. Nullum exemplum nobilius dare possumus vitij epactarum æquabilium, quas conditores anni noui amplectuntur, quam illud, de interuallo inter ultimæ Lunationis cycli neomeniam, & neomeniam enneadecaeteridos sequentis. Ideo Tabellam eius exempli supra posuimus. in qua annus primus cycli contigit aureo numero VIII, anno Christi 1603, feria quinta, Cyclo Solis XVI, die Martij tertia. ubi Epacta XXVII. Quando vero Epacta neomeniæ primæ cycli est XXVII, in Tabella Epactarum perpetua, Epacta neomeniæ ultimæ est XV in III Februarij. Ita lunatio ultima fuerit tantum dierum XXVIII. Quod est absurdum. At secundum characterem neomeniæ anni XIX, Epacta est XVII, ut habes in proposita Tabella. Itaque totum mensem Februarium aufert Lunatio ultima, & præterea dies II. Fuit ergo ille annus ὑπερήμερος, hoc est

ultimum mensem habuit dierum xxx, non xxxi, cuiusmodi notati sunt in annis 1602, 1659, 1716. ut clare patet ex Tabella, quæ duplex est: in qua primum annos Christi per enneadecaeteridas auctos prior pars continet cum cyclo Solis, charactere neomeniæ, die Martij, & Epacta castigata. Posterior pars præter ea, quæ in priore habentur, indicat τὰς ὑπερημέρας ἐνιαυτοὺς, continet etiam epactam æquabilem, quam qui sequitur in enneadecaeteridos anno ultimo, constituat necesse est ultimam Lunationem xxviii dierum duntaxat. quam tamen character neomeniæ medij motus Lunæ nunquam admitti sinit, nisi aliquando in anno bisextili, ut continget anno Christi 1736, in quo utraque Epacta tam æquabilis, quam castigata, eadem est, nempe xvii, propter bisextum, ita ut ultima Lunatio sit dierum xxix. Hoc exemplum, quo nullum est illustrius ad vitium epactarum æquabilium deprehendendum, an Clauio meliorem mentem addet, nescio. Certe meliorem doctrinam adfert, quam quæ illi mensem Lunarem xxxi dierum commenta est. Hoc, inquam, exemplum supra illius captum est. Huius doctrinæ præstantia homines tantum dociles, modestos, ac minime ambitiosos, ac veri amantissimos promeretur. Non mirum est, si eius gratia nulla apud eum est, qui xxxi dierum mensem constituere, hoc vocauit diuinum inuentum.

SECVNDA TABVLA CHARACTERISMI.] Nisan Nicenus a nobis dicitur, cui competebat Pascha Christianum tempore Patrum Nicenorum, qui per omnia cum Iudaico congruit præterquam in annis aurei numeri viii, & xix, qui in cyclo Niceno post embolismum incipiunt, in Iudaico post annum communem. Vnde fit, ut principio, & longe post principium periodi Iulianæ, maior pars neomeniarum Nisan Niceni committatur in mense Aprili. Vt autem omnes Lunationes a xxx Martij, ad finem Aprilis, plenæ sint, & xxx dierum, hoc aliter consequi non potuimus, nisi epacta Sarracenica introducta, de qua iam satis supra dictum est. Sed non leuis perturbatio inde sequitur, quod epactæ Martij cessant, quoties nouilunia in Aprilem inciduńt. Exemplum: Anno octauo periodi Iulianæ, qui & aurei quoque numeri octauus erat, nouilunium commissum est xxi Aprilis, ubi Epacta viii literalis, Sarracenica quoque 8. Sarracenica igitur per totum annum nouilunia vera ciuilia ostendebat: cuius undecima Lunatio iniuit x Februarij. Ecce tota Lunatio duodecima, quæ committi debet in Martio, cessat: quia epactæ post ultimam Februarij mutantur. Propter hoc incommodum hanc non satis laudatam Tabulam duplicem construximus. Prior pars continet characterismos Nisan Niceni, siue Dionysiani, posterior characterismos Adar Niceni. cuius utilitas duplex est, tum quia epactas Martij otiosas esse non sinit, tum quia propter Solis προήγησιν ἰσημερινῶν Adar hodie ad mensem Paschalem, excusso Nisan Dionysiano, & Iudaico, assumendus est. Progreditur vero Tabula per collectos cyclos xiii, qui sunt anni ccxxvii. In collectis enim Cyclis rara contingit mutatio feriæ. Quoties autem contingere debet, aut iam contigit, indicatur literis inter duos feriarum characteres interceptis. Binos enim characteres cellæ habēt. Vsum satis indicauimus in Canonibus, ut iterare opus non sit. Vsus vero Tabulæ, siue methodus, est ad deprehendendũ characterē Nisan, & Adar Dionysiani, in priore quidē parte Nisan, Adar autem in posteriore. Characterismi utilitas ad epactam æquabilem castigandam, epactę castigatæ ad nouilunium ciuile per totum anni contextum indicandum. Epactæ enim æquabiles non sunt indicia neomeniarum, sed termini ἕνης καὶ νέας. Itaq; notata epacta æquabili, si habes feriam Nisan, aut Adar, & literam Dominicalem, aut in eo loco, ubi epacta aquabilis est, aut die proxime antecedente, vel sequente, deprehendes veram neomeniam Nisan ope characteris, & literæ Dominicalis. Epactæ igitur æquabiles conferunt ad neomeniam inuestigandam, non autem inuestigant, nisi quando non indigent castigatione. non enim illa nouiluniorum, sed nouilunia illarum sunt regulæ. Nam quæ fuerit epacta primi nouilunij, ea per totum annum nouilunia reliqua designabit. Vt enim Character Nisan est index epactæ castigatæ, ita epacta castigata reliquorum nouiluniorum index: ut conditores anni noui cum Clauio desinant nugari, qui huius pulcherrimæ rei inscitia eos errores incurrerunt, quos aliter effugere, nisi characterismi obseruatione, non potuissent. Quemadmodum igitur nouilunia per Epactam castigatā deprehenduntur, ita epacta castigatur per characterē neomeniæ primæ. Character vero per motum Lunæ colligitur. Nam quid nouilunium ostendit præter motum Lunæ? Per verum autem motum hoc inuestigare neque patitur temporis ciuilis æquabilis progressus in mensibus, neque ullus hactenus hoc exegit a nobis, quod a nemine præstari potest. Aliter hoc esset Ephemeridas, non annum ciuilem, texere. Ad medium igitur motum Lunæ characteres nouiluniorum exigimus. Quæ res adeo noua Clauio visa est, ut quum hoc a nobis fieri legisset, nihil quam nos insanire putauerit. Ad meridianum autem Ierosolymorum epocham nostram contulimus, ne quid non artificiose & demonstratiue ageretur. Si enim Clauius diuinum inuentum vocat ad epactas æquabiles omnia nouilunia indagare, ut inde quędam

dam XXI dierum consurgant, quanto magis venia nobis danda, si eam viam insistimus, quæ omnia nouilunia ad unguem indicat, menses ad æquabilem plenorum & cauorum continuationem dirigit, annum, & cyclos ad sua capita inoffenso tenore idque via expeditissima καὶ ἐπιστημονικῶς ponit? Artificium & utilitates huius Tabulæ nemo pro dignitate prædicauerit. Nemo antea potuit tam exiguum orbem excogitare, in quem nouilunia tot millium annorum conijceret, ut in hac Tabula factum est. Quum igitur primum annum eius tenueris, semper meminisse debes literæ, quam reseruasti a latere numeri proxime minoris in Tabula tertia: & cum eo numero semper per omnes annos Tabulæ peruagari. Quod si litera, quam reseruasti, fuerit prior, quam quæ in cella Tabulæ occurrit, assumenda erit prior feria, & contra, assumenda erit posterior feria, si litera reseruata fuerit posterior. Exemplum: Anno Domini Dionysiano MCCCCLXIII, qui erat periodi Iulianæ 6176, iterum nouilunia redierunt ad caput Tabulæ, hoc est ad annum primum. Adeo Tabulam tertiam. Aufero numerum proxime minorem 6175, qui habet literam b minusculam. Cum unitate residua, & b minuscula confero me ad primum annum Tabulæ secundæ. (nam illa unitas residua, & omne residuum significat annos Tabulæ) Primus igitur annus, qui denotatur per illam residuam unitatem, habet in prima cella Tabulæ secundæ prioris partis 2. Q. 1. Quia b est posterior, quam Q, ideo non 2, sed 1 posterior feria, erit character nouilunij Nisan Dionysiani. Ita secundo, tertio, quarto anno, usque ad XIII, qui erat Christi 1476. Nam ibi in cella est, 3. e. c. Quia b prior est, quam c, ideo prior feria 3, non posterior 2, accipienda. Ita per totam Tabulam peruagando, 247 annorum aliam Tabellam conficere potes, in qua sine ullo labore tuo omnia nouilunia Nisan Dionysiani designabis ab anno Christi proposito 1463, usque ad annum 1710. Tanta est huius Tabulæ tum commoditas, tum utilitas. Ita non opus erit post 304 annos statim mutare epactam, ut, quoties nobis visum fuerit, Lunam de statione decedere iubeamus. Mutatio enim diei, quæ fit κατὰ προήγησιν σελινιακὴν, non fit præcise per certos orbes annorum. Huius enim mutationis horæ, vel momenti non est terminus ullus definitus, ideoque nulla certa methodus constitui potest: quod pueriliter putarunt anni noui conditores. Sed ex illis orbibus annorum, puta post 304, colliguntur epactæ æquabiles, quæ postea ad characterem nouilunij Nisan castigantur. Hæc vera est doctrina Epactarum, non quam conditores anni noui veterum Computatorum imperitiam sequuti in usum reuocarunt. Oportebat Clauium alio iudicio, alia doctrinæ copia instructum fuisse, antequam ad hæc tractanda se conferret, non autem obtrectare eis, a quorum lectione & melior, & doctior discedere potest. Scito autem hanc præstantissimam Tabulam soli Septenario numero dierum conuenire. Nos enim utimur Septizono planetarum orbe. At si ad alium numerum dierum periodus Lunaris instituenda esset, ut ad ogdoada, cuius olim usus erat apud Romanos, aut ad τρισκαιδεκάδα, qua utebantur Mexicani, nullus commodus orbis restitutionis Lunaris excogitari potest. In Mexicana ratione orbis esset 885 annorum, non 247, ut hic. & tamen non ita sibi constaret, ut hic noster. Quare est quoddam arcanum, & nescio quæ vis diuina in illo numero septenario dierum ciuilium, quæ & Lunæ & Solis rationibus accommodatissima est, de qua infra amplius loquemur.

TABVLÆ CHARACTERISMI NOVILVNIORVM PARS POSTERIOR.] Huius partis eadem, quæ prioris, methodus. Cum eadem litera, quam reseruasti, ad eam te conferes, ut in prioris methodo fecisti. Hæc pars longe utilior priore, quia, ut diximus, Epactarum Martij usum tuetur, qui in altera cessat, quoties nonilunium incurrit in Aprilem. Præterea propter προήγησιν tam σελινιακὴν, quam ἡμερινὴν, non solum utilis, sed etiam pernecessaria est. Hodie enim in cyclo aurei numeri Dionysiani Lunationes veteres quædam inutiles sunt ad Pascha propter præcessionem æquinoctiorum & Lunarem, cuiusmodi sunt quæ in annos VIII, XI, XIX aurei numeri competunt, quæ quum olim essent Paschales, hodie sunt secundi mensis, non primi, & earum vicem Adar antecedens assumendus. Anno Christi 1606, periodi Iulianæ 6319, aureo numero XI, neomenia Nisan tam Dyonysiani, quam Iudaici feria septima, cyclo Solis XIX, Martij XXIX, ex parte priore Tabulæ. Ex parte posteriore Adar feria V, Februarij XXVII. Is Adar hoc sæculo est Paschalis. Doctrina anni noui ponit hoc nouilunium feria VI, decima Martij, quæ est ultima Februarij Iuliani, Epacta XXI: eiusque rei ratio redditur in Capite de Epactis. Si serius uno die nouilunia per nouam Epactam designantur, id ea gratia se fecisse testantur, quod malint peccare per moram, quam per anticipationem. Ergo ex hac doctrina contingit terminum Paschalem in plenilunium incidere. quod mirum visum est acutissimo viro Clauio, quum Paschalem terminum veteribus plenilunium dici a nobis admoneretur, eiusque rei caussam ineptissimam reddidit, quam confutauimus. Addit homo elegantissimi ingenij plenilunia in Ephe-

 meridi-

meridibus aliquando uno die serius, hoc est sextadecima a coitu luminarium, confici solere. Miram profecto rem Mathematicus narrat, quam ne tirones quidem Theoriæ planetarum ignorant, medij & veri motus Lunæ maximam differentiam esse quatuordecim, & amplius, horarum ante, aut post nouilunia, & plenilunia. Itaque verum est non solum post quintamdecimam diem posse plenilunia confici, sed etiam ante quartamdecimam, propter moram aut anticipationem quatuordecim, & amplius, horarum, quibus medius motus Lunæ superat verum aut superatur a vero. Sed hoc rarissime contingit. Quum in suis Ephemeridibus Clauius hoc ostendisset, non quod pueri in faba, se reperijsse gloriatus est, ut excusaret factum, quo termini Paschales ex doctrina noui anni non raro plenilunium incurrunt; & hoc μορμολυκείῳ putauit nos terrefacere, ne aduersus doctrinam mensium xxxi dierum hiscere auderemus. Sed omissis nugis una cum nugatore, ad nostræ Tabulæ posteriorem partem reuertamur. Quum igitur Adar κατὰ προήγησιν σεληναίαν cœperit in Februarium ascensionem facere, tunc epacta superioris anni in Februario indicabit nouilunium. Exemplum: Anno proximo 1605 epacta castigata erit xx: quæ quum sit e regione xxvii Februarij, conuenit cum charactere partis posterioris Tabulæ. Quia tamen in fine anni aliquando medius motus Lunæ, & alternatio plenorum, & cauorum mensium inter se discrepant, tutius est semper consulere posteriorem partem Tabulæ, & ab ea characterem nouilunij petere. Deinde præeunte epacta superioris anni quærere feriam, quam indicauit Tabula. quæ, fieri potest, ut inueniatur e regione Epactæ. Potest etiam post, aut ante epactam incidere. Porro quamuis non assumimus Nisan veterem in celebrationem Paschalis, tamen, quia incidit ante ultimam Martij, potest constituere epactam: neque unquam Adar assumetur ad Epactam anni constituendam. Hoc enim esset iterum resumere Epactam Sarracenicam, & initium mensis aliunde, quam a Martio, facere. Vtrunque autem contra hypothesin.

TERTIA TABVLA ÆQVATIONIS.] Vsus huius Tabellæ satis per se patet, neque monitore opus habet.

IN DEFINITIONES.

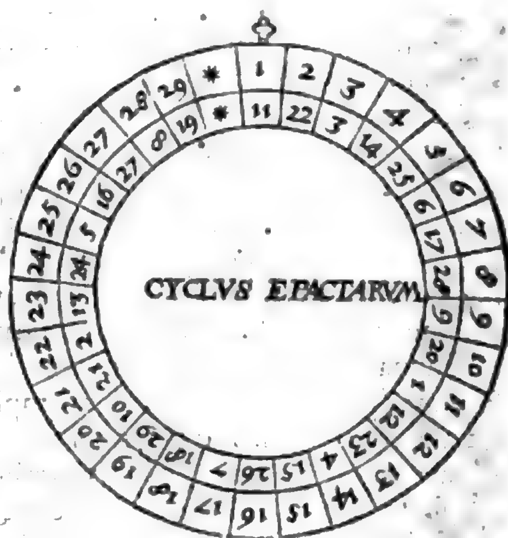

Epactæ Lunares.] In doctrina Epactarum duo præcipua consideranda, Progressus, & μετάβασις, siue mutatio sedis, a die in diem. Progressus fit semper per undecim. Hic circulus Epactarum constat duplici versu. In exteriore habes numeros ab unitate, ad triginta: in interiore Epactas per undecim progredientes singulas suis numeris subiectas, ut, exempli gratia, xi sub unitate, xxii sub binario, & ita deinceps per incrementum undenarij numeri, idque usque ad xxx. μετάβασις, siue transitus, nihil aliud est, quam incrementum, aut decrementum Epactæ: cuiusmodi est progressus per unitatem in circulo exteriore, in quo Epactæ per antecedentia crescunt, ∗, 1, 2, 3, 4, &c. per consequentia decrescunt, ut ∗, 29, 28, 27, &c. & per antecedentia quidem in anno Iuliano, post cyclos xvi. Exempli gratia: In aureo numero xi hoc sæculo Epacta est 1. post ccciiii annos, erit ii, post dcviii, erit iii, & ita deinceps, semper ascendendo. Per consequentia in anno Tropico fit mutatio post xii cyclos, siue annos ccxxviii. Exempli gratia: quæ hoc sæculo Epacta est i, ea post ccxxviii annos erit ∗, post cccclvi, erit xxix, post dclxxxiiii erit xxviii. Et ita deinceps deorsum procedendo. Metabasis igitur in anno Iuliano fit ascensu per incrementum Epactarum: in anno Tropico descensu per Epactarum imminutionem. Ascensu per xvi cyclos, siue 304 annos, non 312, ut delirat Clauius. descensu per 228 annos, non autem 200, ut idem Clauius cum conditoribus anni nugatur. Modus autem mutationis est per interualla numerorum xi. Esto, exempli gratia, Epacta xi. Incrementum eius fit post xi numeros in consequentia cycli Epactarum. xii enim epacta est duodecima in consequentia a xi Epacta. Contra, decrementum eiusdem fit in antecedentia cycli. x enim Epacta est duodecima ab Epacta xi in antecedentia. Itaque incrementum epactarum in anno Iuliano post annos 304 fit κατὰ προήγησιν σεληναίαν, ita ut Epacta, quæ ante 304 annos indicabat nouilunium, post illud tempus peccet

peccet μεταμπτῶσι, uno die nouilunium morando. Contra, decrementum Epactæ in anno Tropico post 228 annos fit κατὰ ἀπόληψιν σεληναϊκήν, ut Epacta, quæ ante 228 annos nouilunium designabat, post illud interuallum, incipiat peccare κατὰ προέμπτωσιν, nouilunium uno die anteuertendo. Sed quemadmodum hæ μεταβάσεις propriè dicuntur, quæ post XII cyclos in anno Tropico, & post XVI in anno Iuliano committuntur, ita impropriè diceretur illa μετάβασις, quæ propter bisextum contingit, in qua Epacta ordinaria peccat κατὰ μετέμπτωσιν. Anno Christi superiori MDCIII, neomenia Adar Dionysiani incidit in III Martij, feria V; cyclo Solis XVI, numero aureo VIII. Anno autem Christi bisextili MDLXXXIIII, eodem aureo numero, nouilunium idem confectum est II Martij, feria II, Cyclo Solis XXV, uno die citius, propter interuentum bisexti. Hæc non est μετάβασις:, quia XIX annis postea, bisexto non interueniente, restitutum est nouilunium in propriam sedem, nempe in III Martij. μετάβασις autem, postquam semel facta est, nunquam restituitur, nisi quando bisexto locus fuerit, si quidem annus Lunaris fuerit ordinarius, id est CCCLIIII dierum: Si autem fuerit ὑπερήμερος, hoc est annorum CCCCLV, quod non raro accidit, tunc in anno non bisextili, fiet μετάβασις in consequentia, epacta peccante κατὰ προέμπτωσιν, quæ uno die nouilunium anteuertit. Alioqui, si crassos errores veterum Computatorum, item conditorum anni noui, & Clauij imperitiam sequamur, qui semper eandem epactam retinent, sæpe κατὰ προέμπτωσιν καὶ μετέμπτωσιν peccari continget. Ne longe exempla petamus, nouilunium Adar supra propositum annorum Christi 1584, 1603, in eandem incidit in nouo anno Liliano, nulla bisexti ratione habita, propter quam anticipatio neomeniarum non raro fuit non solum in diuersis cyclis, eodem aureo numero currente, sed etiam in eodem cyclo, in diuersis numeris aureis. Nam, quod paulo ante diximus, Epactas, quæ inter se distant interuallis undecim, unitate inter se differre, eæ necessario habent nouilunia immediata. Exemplum: Epactæ XI, XII pertinent ad numeros aureos I, XII. item epactæ XXII, XXIII congruunt numeris aureis II, XIII. & sic aliæ, quæ undenario numero inter se distant, quemadmodum illæ inter se unitate differunt, ita etiam earum nouilunia sunt ἄμεσα, id est, nulla dies interponitur inter nouilunia ambarum in Kalendario. Nam nouilunium epactæ XI est XIX Martij; nouilunium XII Epactæ, XVIII Martij. Itaque immediate sibi succedunt. Sic nouilunium epactæ XXII est VIII Martij: nouilunium Epactæ XXIII, est VII. Quum igitur in eodem cyclo eas Epactas inueniri contingit, si prior epacta in annum bisextilem incidat, & annus antecedens Lunaris sit ordinarius, hoc est dierum CCCLIIII, sine dubio nouilunium anticipabit uno die. Exempli gratia, currat numerus aureus II, cuius epacta sit XXII, ut contingit hoc sæculo: antecedens vero annus iniuerit a XIX Martij, feria prima, cyclo Solis XXVIII. Sane si annus ille est ordinarius, sequens inibit a feria quinta, VII Martij, cyclo Solis primo. Atqui anno non bisextili incidisset in VIII Martij. Rursus post annos XI, epacta XXIII currente, nouilunium incidet in eandem VII Martij. Et ita in cyclo eodem nouilunia diuersarum epactarum incident in eandem diem. quod tamen mirum videatur. Sed frequenter occurrit. Vt anno Iudaico 44, cyclo Iudaico VI, Dionysiano IX, nouilunium Nisan fuit VI Aprilis, feria VI, cyclo Solis XVII. Rursus post annos XI, cyclo Iudaico XVII, Dionysiano I, nouilunium in eandem diem incidit, feria V, cyclo Solis XXVIII. Rursus LXIII nouilunium incidit in XXVI Martij, & post undecim annos in eandem diem. Itaque ex duabus epactis, in priore requiritur ut annus Solaris currens sit bisextilis, item ut annus antecedens Lunaris sit ordinarius, quando duo nouilunia in eandem diem eodem cyclo currente incidunt. In altera epacta, quæ maior est unitate, oportet annum præsentem Solarem communem esse, Lunarem vero præteritum abundantem, siue ὑπερήμερον, dierum 355. Nam quum epacta XXIII collocet nouilunium in VII Martij, si quidem annus antecedens Lunaris fuerit communis, non dubium est, quin nouilunium committatur in VIII Martij, si annus præteritus Lunaris fuerit abundans. Ita fiet, ut in eodem cyclo nouilunium bis reperiatur in VIII Martij. Sed hoc rarum est, quum in altero exemplo frequentissime occurrat. Idem iudicium esto de omnibus Epactis unitate differentibus, quæ inter se distant interuallo undenarij numeri. Quare verum quidem est, in omni cyclo idem nouilunium in eandem diem non incurrere, sed cum exceptionibus illis, quas exposuimus. Quæ omnia si Clauius considerasset, nunquam se stramentitio & ridiculo libello traduxisset, quem in nos edidit, in quo plus nocuit nouæ anni editioni imprudens, quam sciens conscientiæ suæ. Prudentius enim ungues ab hac scabie continuisset, si prius, quam in arenam descenderet, & cum quo manum consereret, & quam impar illi congressui esset, perpendisset.

II *Epacta æquabilis.*] Epactæ æquabiles non semper indicant nouilunia, propter caussas, quas

 supra

supra produximus. Aut enim peccant κατὰ προέμπτωσιν, quum in anno Solari, non intercedente bisexto, annus Lunaris fuerit dierum CCCLV, aut κατὰ μετέμπτωσιν, quum anno bisextili annus fuerit ordinarius, dierum scilicet CCCLIIII.

III *Epacta æquata.*] Nulla Epacta vera est, nisi quæ indicat nouilunium. Atqui Epactæ æquabiles non semper indicant nouilunia. Ergo Epactæ æquabiles non sunt semper veræ. Peccant enim, ut supra demonstrauimus, aut κατὰ προέμπτωσιν aut κατὰ μετέμπτωσιν. Hæc verba τεχνικὰ, προέμπτωσις, καὶ μετέμπτωσις a nemine hactenus usurpata, a nobis primum prodita sunt, quum illis semel usum veterem Computatorem ἀνέκδοτον animaduertissemus. Vtrunque est vitium Epactæ: quorum προέμπτωσις committitur κατὰ ὑπόληψιν σελήνης in anno tropico, μετέμπτωσις autem κατὰ πρόληψιν eiusdem sideris in anno Iuliano. Nulla enim Lunæ est προέμπτωσις, aut μετέμπτωσις, quum illa vitia sint, καὶ παραστροφαί. at in sidere nulla παραστροφή. Quod autem in libris de emend. temp. utrunque Lunæ attribuimus, id a nobis usurpatum κατὰ σχῆμα ἰδιωτισμὸν, quomodo dicitur metus Pompei, quem metuitur, non quem metuit. Ideo ne quis propter hanc loquendi figuram erret, monendus est, ut illis abstineat in attributis Lunæ, utatur autem in attributis Epactarum, ne confusio committatur, & ludibrium doctis debeat, qui aliter illa verba accipiunt, ut ille Mathematicus simius, qui correctionem anni Liliani edidit, quam quantum Oediporum est, non intellexerint. In quod opus quum multa ex libris nostris contulerit, quanquam pessime intellecta, vult tamen videri ea a veteribus accepisse, neque nostra ea esse, sed veterum Scritorum, in quibus μετέμπτωσις, καὶ προέμπτωσις ab illo usurpatæ. Eadem verba usurpauerat & ventosissimus illius πομφολυγώδης Bibliothecæ auctor, qui nihilo magis intellexit, quam Simius ille.

IIII *Primum nouilunium.*] Prior pars Tabulæ secundæ indicat nouilunia Nisan Dionysiani. posterior nouilunia Adar Dionysiani: quæ commodior est priore propter utilitatem, quum prior constructa sit propter hypothesin. Aureum enim numerum sequimur, qui est cyclus Paschalis Dionysianus.

V *Characterismus.*] Hic est cardo omnis doctrinæ Lunaris, epactarum, & nouiluniorum. Huius usu sublato, qui est fundamentum huius substructionis, omnes rationes corruunt. Quos fœdos errores tam veteres Computatores, quam noui anni conditores incurrerint, quæ futilia Clauius ignoratione tam præclaræ rei despumauerit, ex ijs, quæ supra toties totiesque disputata sunt, intelligere potuisti.

X Μεταβολή.] Μεταβολὴ Epactæ fit καθ' ὑπερβίβασιν, ut ita maneat per annos 304. Nam quod epacta pro epacta sumitur interdum, hoc est epacta maior aut minor unitate pro epacta æquabili & ordinaria, hæc ut supra demonstratum est, non est μεταβολὴ, sed castigatio Epactæ. Sed quando epacta XXVIII in secunda Martij post 304 annos mutatur in XXIX per accessionem unitatis, hæc est μεταβολὴ, neque nisi post 304 annos mutabitur. Nam interuentus bisexti, ut diximus, loco pellit nouilunium uno anno tantum, non autem epactam. Hæc iam demonstrauimus.

XIIII ἔνη καὶ νέα.] Huius appellationis auctor Solon, qui primus omnium τὴν τριακάδα ita vocauit. In serie Epactarum nos eam hac nota * designamus, quod & fecit Lilius: non quod in omni Epacta currente non possit ἔνη καὶ νέα contingere: sed quia omne tempus interlunij hac nota indicari debet, quæ neque triginta, neque unitatem significat. Itaque alternis * & XXIX * a nobis concepta est: & argumento est, quando Epacta est *, posse fieri ut nouilunium committatur in * aut XXIX *. Est enim tempus, quod Latini interlunium vocant. non utique quod ullum medium sit inter nouilunium vetus & nouum, sed quia tempus ciuile aliter designari non potest. Propterea vetustissimi computatores Iudæorum pro *dubium*, Scriptura כסא vocat, quæ Hebræis priscis sacra erat, unde & *trigesima sabbata* vocantur Horatio. ἔτυμον verbi ostendit quid sit. significat enim κρύψιν, quãdo scilicet Luna a Sole tegitur. quemadmodum & occasus ἡλιακοὶ vocantur κρύψεις in Stellis. Iudæi hoc male interpretantur. Auctor lexici Syroarabici Iesu bar Aly כסא pessime exponit plenilunium, nisi nobis persuadere velit Lunam oppositam Soli, esse tectam a Sole. Sed infra castigat sese, & ait a quibusdam dici principium mensis. Quo nihil verius.

XV. *Terminus Paschalis.*] Cap. II, definit. XIII, alius est terminus ab hoc. Nam ille est fixus, quia tunc πρόληψις σεληνιακὴ ignorabatur. Iste mobilis est, & in antecedentia transitum facit per definit. VI, VII, VIII, IX, X, huius Cap. Itaque Termini Paschales veteres quatriduo solido morantur terminos hodiernos. Exemplum: In aureo primo numero Terminus Paschalis antiquus erat in V Aprilis: hodie est in Kalendis April. In secundo aureo numero erat in XXV Martij: hodie in XXI. Sic de alijs. In editione noui anni Terminus Paschalis est semper XV Luna. cuius erroris caussam alibi reddimus.

XVI *Citi-*

XVI *Citimus Terminus.*] Tam termini sunt mobiles, ut ostensum est, quam æquinoctia, ut in sequenti Cap. ostendetur. Non igitur semper idem erit citimus Terminus. hoc est, non eidem loco hærebit. Epacta æquinoctialis est ea, quæ illi diei Iulianæ apposita est, in qua æquinoctium ciuile conficitur. Tempore Constantini æquinoctium erat in XXI Martij, cui apposita Epacta IX. Proinde Epacta citimi Termini erat IX. Hodie æquinoctium ciuile est in XI Martij Iuliani, cui apposita Epacta XIX est nota citimi Termini, qui hoc sæculo in usu est, olim non erat.

XVII *Remotissimus Terminus.*] Epacta æquinoctialis hodierna, ut diximus, est XIX. Quæ illam igitur unitate superat, est XX. Ea erit remotissimus Terminus. Itaque quum illa sit in X Mar. qui est dies ante æquinoctium, non poterit esse epacta Termini per defin. antecedentem. Nam si citimus terminus est in XI, non potest esse in X. Duo enim citimi Termini essent. quod est absurdum. Erit igitur in IX Aprilis. Sæculo Niceno remotissimus Terminus non erat epacta, quæ æquinoctialem superat unitate, sed binario. Itaque epacta remotissimi Termini erat XI, non X. Notet studiosus Lector has duas definitiones. Illæ enim iugulant Clauium, qui harum ignoratione binas epactas in unam diem congessit, castigando temeritatis exemplo.

XVIII. *Epactæ mensium.*] Epacta cum complemento suo debet indicare nouilunium in Martio: dies autem Martij epactæ cuius apposita est complementum ipsius Epactæ. Igitur dies apposita epactæ Martij, quum numerum tricenarium consummauerit cum epacta, indicabit tricesimam diem a iugo Lunæ in Martio. Nam in reliquis mensibus addendæ sunt epactæ mensium: quæ ideo XI, non autem XII sunt, propterea quod Martius epactam mensis non habet. Quia igitur ab Aprili, ad Augustum, menses sunt alternis XXX, & XXXI dierum, propterea ab unitate, ad quintum numerum, Epactæ istæ sine interruptione progrediuntur. Sed quia Augustus habet XXXI dies pro XXX, & Ianuarius quoque XXXI dierum est, propterea numerorum series interrupta est, ut post Augustum non sequatur VI, sed VII, & post Septembrem non VIII, sed itidem VII, ut in anno Aegyptiaco. & sic de reliquis. Atque in Kalendario Aethiopico est dies mensis primi, quæ supplet, quod deest epactæ ad XXX complenda. Idem quoque est in Martio Iuliano, a quo initium epactarum capitur. Sumatur, exempli caussa, huius anni 1604 epacta, nimirum IX. Illi desunt XXI ad XXX complenda. Ergo XIX dies Mar. est ἔνη καὶ νέα: & ibi notata est Epacta IX. Idem iudicium esto de alijs. Ergo in Martio epacta tantum sumitur. In sequentibus non solum Epacta, sed quotus est mensis a Martio, usque ad Kalendas Septembris, tot unitates sumuntur, una minus. Nam in Martio nuda Epacta sumitur, deinde eius complementum. In Aprili & Epacta & unitas. In Maio epacta, & duo. In Iunio Epacta, & tria. & ita deinceps, quia in Martio, nulla unitas usurpatur. Quod si omnes menses Iuliani essent alternis XXXI, & XXX dierum, a Kalendis Martij, ad alteras Kalend. Martij, tot unitates assumendæ essent, una minus, quotus fuerit mensis propositus. Sed alternatio hæc interrupta est in Augusto, qui post Iulium, qui est XXXI, & ipse quoque totidem dies habet. Itaque propter illum diem, qui supra XXX adcreuit Augusto, unitas in sequenti mense assumenda præter ordinariam. Sic in mense Septembri Epacta IX huius anni assumptis tot unitatibus, quotus est September a Martio, nimirum VII, componit XVI. complementum est XIIII. Ergo in XIIII Septembri erit ἔνη καὶ νέα. Ita de alijs. Ideo vulgi error est, is, quum statim a Mar. unitas assumitur. Nam usque ad Kal. Septembris uno die peccatur. In editione anni noui hoc non posse obseruari, palam est. Duo enim obstant: alterum, quod a Ianuario initium Epactarum sumitur. alterum, quod in Kal. Ianuarij & Martij *, non XXX, positum est. Sumatur numerus aureus secundus. Epacta Iuliana est XXII. Liliana, & Clauiana est XII. In Ianuario, quia unitas sumenda non est, uno tantum die peccatur. Nam in XVIII Ianuarij statuenda erat Epacta XII, quæ tamen posita est in XIX propter * in Kalendis positum. Sequentibus mensibus, usque ad Kalen. Septemb. bidui προέμπτωσις fit. Augustus est octauus a Ianuario. Totidem unitates, una minus, cum XII fiunt XIX. Complementum XI. Ergo in XI Augusti debebat poni epacta XII, quæ est in XIII. Quod est absurdum. A Septembri, ad alteras Kalendas Ianuarij, si tot sumas unitates, quotus erit mensis propositus a Ianuario, ut ratio postulat, eadem bidui προέμπτωσις occurret.

XIX *Epactæ plenilunij.*] Quanquam appositis XIIII diebus ad ἔνην καὶ νέαν, plenilunium deprehendi potest, tamen expeditiore methodo plenilunijs epactam suam attribuimus, per quam in totum annum plenilunia designantur.

IN CAPVT QVARTVM.

KALENDARIVM ANNI CAELESTIS.] Anni cælestis, cuius usum magis optare possumus, quam sperare, menses ad naturalia Zodiaci segmenta descripti sunt: quorum quinque xxxi dierum sunt; quatuor xxx, duo undetriginta, unus duum & triginta. qui quamuis ex astronomia ita definiri possunt, tamen etiam eorum descriptio eiusmodi auctoritate nititur. Nam totidem dierum definiuntur a Mahummedanis, cuiusmodi conspiciuntur in elegantissimo Kalendario Turcico, quod penes nos est. In eo menses Iuliani sunt appellationibus Chaldaicis, item menses cælestes cum epochis dierum Iulianorum, initio Arietis a Neuruz Sultanico sumpto. Huius itaque tam præstantis formæ anni exemplum exhibemus: cuius menses senis versibus constant. Primus continet lineam dierum mensis: secundus regulares τῆς ἑπταζώνης. tertius epactas: quartus cyclum Lunæ Iudaicum: quintus nomina mensium Iudaicorum: sextus dies Iulianos: Cyclum quidem Iudaicum propter menses Iudaicos, menses autem Iudaicos propter ὑπόληψιν Lunæ, & ἀντικατάστασιν mensium: quæ quidem sine illis demonstrari non possunt. Sane iucundissimum est totius rei huius argumentum, usus perspicuus, fructus parabilis, voluptas inexhausta. Initium ab initio rerum instituimus, anno periodi Iulianæ 764, per doctrinam Epochæ xii in Capite primo libri secundi, die xxvi Octobris. Anno sequente fuit bisextum, cyclo solis ix. Ob hanc causam ultima Pharthenonis desinit in xxiiii, non in xxv Octobris, ne quis forte errorem putet. ὑπόληψις Lunæ, item ἀντικατάστασις mensis non possunt internosci sine commercio utriusque anni naturalis, Tropici & Lunaris. Ideo, ut iam diximus, mensium Iudaicorum appellationibus usi sumus, ut hac distinctione perspicuitati consuleremus. Scio quosdam morosos, qui Theorias planetarum duntaxat legerunt, & veterum scripta non consuluerunt, obijcere posse menses cælestes non ita semper fuisse. Nos eos remittimus ad ea scripta, quæ, ut dixi, nunquam legerunt. Melius ista ab alijs didicerint, quam ipsi eos docere possint. Itaque per me sane ignorent licet, quæ scire nolunt.

TABVLA PRIMA. CYCLVS SOLARIS.] Cyclus Solis est systema annorum aliquot, quo vertente αἱ τῆς ἑπταζώνης ἡμέραι, id est dies Hebdomadis, redeunt in orbem. Sed tot sunt feriarum hebdomadicarum cycli, quot ciuilium annorum formæ. In diebus Aegyptiacis, Armeniacis, Persicis est annorum septem Aegyptiacorum, in diebus Iulianis annorum quater septem Iulianorum, in typo anni Rabbi Adda annorum Hipparcheorum cccxciii. In anno Tropico nulla ratio hactenus certa cycli Solaris iniri potuit propter diuersas de modo anni Tropici Mathematicorum veterum, & recentiorum sententias. Quod si ex illorum iudicijs aliqua periodus excogitari potuit, ea fortuito potius occurrit, quam ratione, aut demonstratione inuestigata est. Aloisius Lilius, vir, quantum iudicare possumus, eruditus, & acutus vidit in ccc annis, si tria bisexta perimantur de centum, heptazoni rationem in orbem redire: idque annorum systema propius ab Alfonsino modo abesse, qui in cccc x, aut cccc xi propemodum annis, totidem bisexta tollit. Sed quod hac periodo tetracosieterica putat se intra modum Alfonsinum anni fines circunscribere, post aliquot periodos, ex neglecta x, aut xi annorum scrupula non paruum discrimen inter modum Alfonsinum, & hanc ciuilem periodum orietur. ut ex eo appareat non methodo, sed in tenebris micanti viro ingenioso hanc periodum oblatam fuisse. Nos vero demonstrabimus neque arbitrarium, neque fortuitum esse hunc cyclorum modum, sed ratione ac demonstratione niti. Prius illud ἐν κατασκευῆς λόγῳ habe: *Cyclus Solis est systema quaternarium annorum, qui cum suis diebus intercalaribus septenarium numerum componunt.* Addidimus definitioni *quaternarium*, quia anni Tropici ciuilem circulum instituimus, qui ab anno Iuliano discrepat peremptione unius, aut plurium bissextorum. bisexta autem per quaternos annos decurrunt. unde Cyclus ille, quem adornamus, omnino quaternario numero constare debet. His animaduersis, proponatur Lemnatis loco hoc Problema.

PROBLEMA.

Inuenire annorum numerum minimum quaternarium, qui cum bisextis suis uno minus compositi numerum conficiant septenarium.

Non est labor inuenire. Is est duodenarius numerus. nam & quaternarius est, & eius tria sunt bisexta, quorum uno omisso, reliqua duo cum duodenario annorum composita conficiunt xiiii, numerum septenarium. Minimum autem duodenarium esse, patet: quia infra duodecim nullus est numerus quaternarius, qui cum suis bisextis, uno minus, compositus septenarium efficiat. Quod erat faciendum.

Si igi-

Si igitur duodecim anni cum duobus bisextis, & integer cyclus Solaris simul componantur, perspicuum est omnia bisexta cum annis suis composita semper numerum septenarium producere, idque in infinitum. Nam xxviii anni Iuliani cum septem bisextis compositi sunt septenarius numerus. Item duodecim anni cum duobus bisextis simul consummant septenarium numerum: & septenarius cum septenario compositus est septenarius. Si igitur quatuor cycli Solares Iuliani cum duodecim annis componantur, bisexta illius systematis, uno minus, id est xxx cum annis cxxiiii, conficiunt cliiii numerum septenarium.

Excessus anni Iuliani. Character & quantitas anni.

Cycli Tropici.	′	″	‴	⁗	Character.	Hor.	′	″	‴	⁗	Cycli Solis Iuliani.	Duodenarij annorũ.	Bisexta tollenda.
152	9	28	25	0	1	5	50	31	35	0	5	12	I
276	10	20	5	13	1	5	49	39	54	47	9	24	II
400	10	48	0	0	1	5	49	12	0	0	13	33	III
524	10	59	32	31	1	5	49	0	27	29	17	48	IIII
648	11	6	40	0	1	5	48	53	20	0	21	60	V
772	11	11	30	0	1	5	48	48	30	0	25	72	VI
896	11	15	0	0	1	5	48	45	0	0	29	84	VII

ALIA TABELLA modi annui Tropici secundũ period. suas.

152	1	5	16/19
276	1	5	19/24
400	1	5	[illegible]/50
524	1	5	107/131
648	1	5	22/27
772	1	5	157/193
896	1	5	13/16

Iste annorum numerus cxxiiii habet quidem speciem aliquam cycli Solaris Tropici, si unum bisextum pereat. Sed docti Mathematici, qui ante D annos huic curæ incubuerunt, ex obseruationibus æquinoctiorum tam suis, quam veterum, ita modum anni definierunt, ut periodum, quæ cursum Solis cum hebdomadico circulo restituat, necesse sit longe plurium annorum esse; quam cxxiiii. Quia igitur cxxiiii non possunt ullum Solarem iustum orbem constituere propter paucitatem annorum, addatur illi cyclus unus Solis Iulianus, & esto illa una periodus annorum clii: numerus autem cxxiiii, quia non potest esse cyclus, esto numerus componens. Ita cxxiiii cum superiore periodo clii, component cclxxvi secundam periodum. cum qua tertio numerus cxxiiii compositus constituet tertium cyclum cccc. Rursus idem numerus cum periodo tertia constituet quartam dxxiiii. Idem cum quarta componet quintam dcxlviii, quæ est periodus modi Solaris Gelalæi Sultanici. Sic ad eam idem numerus adiectus constituet sextum cyclum dcclxxii. & denique cum eodem cyclo componet septimum dcccxcvi. Et sic in infinitum per incrementum numeri cxxiiii; ut habes in Tabella: in cuius ordine primo cyclorum annos collocauimus, in secundo τὸ διάφορον, ut vocatur a Ptolemæo, hoc est excessum quantitatis Iulianæ supra tropicam: nimirum qui ex quadrante Iuliano minuendus est ad modum anni Tropici constituendum: & remanent dies anni Solaris cum horis & scrupulis modi tropici. atque omnibus dierum septenarijs abiectis remanet feria prima character anni Solaris, ut expressum est in tertio ordine. In quarto triplices cellæ sunt; quarum in prima est numerus cyclorum Solis Iulianorum collectorum. in secunda cella repositi sunt duodenarij annorum. Nam, quemadmodum demonstratum est, numerus cxxiiii constat ex quatuor cyclis Solis Iulianis, & uno duodenario annorum. In prima igitur periodo sunt quinque cycli Solis Iuliani, & unus duodenarius; in secunda nouem cycli, duo duodenarij. Et sic deinceps omnes periodi augentur quaternis cyclis Solis Iulianis, & singulis duodenarijs: & quot sunt duodenarij residui supra cyclos Solares, tot bisexta sunt perimenda: ut diserte in tertio Tabulæ versu designatum est. Septem periodos duntaxat in Tabellam coniecimus, quum tamen infinitæ componi possint per incrementum numeri componentis cxxiiii. Quanto autem maior periodorum modus fuerit, tanto breuior erit modus anni Tropici. hoc est, quanto plures annos periodus habuerit, tanto maior erit excessus τοῦ διαφόρου anni Iuliani, & ex quadrante diei detractus tanto minorem modum anni Tropici relinquet. Qui illum excessum maximum statuunt, quantum meminisse possum, ij sunt, qui unum bisextum in 128 annis præcise tollendum censent,

ſent, in quibus eſt Nic. Copernicus, vir præſtantiſſimus, alter noſtri æui Ptolemæus: ex cuius ſententia, ſi annus ciuilis formandus eſſet, eius anni cyclus eſſet annorum DCCCXCVI, qui eſt modus cycli ultimi in Tabella propoſita. quod ſi verum eſt, toto cælo errare oportet, qui Alfonſinum modum ſequuntur. de quo poſtea videbimus. Porro nulli cycli tropici formari poſſunt, in quibus non adiectio facta ſit numeri CXXIIII. Nam ex quarta periodo geminata, adiecto numero CXXIIII, producetur periodus mixta DCCCCXXIIII, quæ in omnibus annis CXXXII, unum biſextum perimet. Ex his manifeſtum eſt omnium periodorum Tropicarum methodum non fortuito, ſed demonſtratiue colligi. quod quidem ἐπιχείρημα, ut elegans eſt, ita conſtat a Lilio, quanuis ingenioſo viro, eius methodi nunquam in mentem veniſſe. His animaduerſis, ſupereſt nunc, ut videamus, quo modo ad uſum ciuilem, id eſt ad methodum manualem, quam Græci μέθοδον ἀπὸ χειρὸς vocant, iſtæ periodi accommodari poſſint. Duo ſunt tantum modi. Aut enim per luſtra Iuliana, aut per ipſius anni rationes. Per luſtra Iuliana, quarto quoque anno dies intercalatur, quod Biſextum dici nemo ignorat. & poſt aliquot annos octo anni ſine biſexto tranſmittuntur. Per rationes anni non intercalatur, priuſquam ex rationibus modi annui horæ vigintiquatuor collectæ fuerint. Ob eam cauſſam nunc quarto, nunc quinto anno exacto intercalatur. Secundum priorem modum, quot ſunt biſexta perimenda, perſpicuum eſt tot minores periodos eſſe, quæ aliquot cyclis Solaribus integris conſtant, & uno imperfecto. Exemplum: In cyclo Sultanico annorum DCXLVIII, in quo V biſexta tolluntur, quinque periodi minores inſtituendæ ſunt æquales, quoad fieri poteſt, quatuor quidem annorum CXXVIII ſingulæ, poſtrema vero annorum CXXXVI. & quidem in 128 annis quatuor ſunt cycli Solares Iuliani integri, & quintus inchoatus annorum tantum XVI, in cuius fine pro duplici litera, prior quidem attribuetur ſexto decimo anno, poſterior autem ordietur cyclum Solarem ſequentis periodi minoris. Poſtrema periodus annorum 136 & ipſa quoque eſt cyclorum Solarium quatuor abſolutorum cum uno imperfecto annorum XXIIII; in cuius calce litera poſterior erit initium ſecundæ magnæ periodi Sultanicæ inſtaurandæ. Subiecta Tabella eſt cellarum trium. Prima in fronte habet numerum periodorum, a latere annos periodorum. Prima periodus 152 habet literam G, quæ prima eſt in capite periodi, biſextum unum; periodum minorem nullam, ut notatur in ſecunda cella, cyclos Solis quinque integros, duodecim annos reſiduos præter cyclos, cyclos Solis integros alios nullos, quia periodum tantum unam habet. Sic Periodus 648 biſexta quinque perimit, & proinde in prima parte aſſignantur ei quinque literæ G B D F A, in prima cella, quæ ſunt literæ initiales minorum periodorum, quarum quatuor ſunt 128 annorum in cella ſecunda, ultima eſt annorum 136 in eadem cella. In ſingulis minoribus

	I	II	III	IIII	V	VI	VII	Periodi priores.		Periodi poſteriores.	Cycli Solis integri ſingularũ Period. poſter.	Anni reſidui.	Cycli Solis integri period. poſter.	Anni reſidui.
152	G							0			Quinque	12	0	0
276	G	F						136		140	Quatuor	24	Quinque	0
400	G	D	A					132	bis	136	Quatuor	20	Quatuor	24
524	G	D	A	E				132	ter	128	Quatuor	20	Quatuor	16
648	G	B	D	F	A			128	quater	136	Quatuor	16	Quatuor	24
772	G	B	D	F	A	G		128	quinquies	132	Quatuor	16	Quatuor	20
896	G	B	D	F	A	C	E	128	ſepties	0	Quatuor	16	0	0

periodis ſunt quaterni cycli Solares in cella tertia, & 16 anni reſidui de cyclo quinto Solis. Poſterior periodus minor annorum 136 in eadem tertia cella habet quatuor cyclos Solares cum 24 annis reſiduis de quinto cyclo. Idem iudicandum de reliquis periodis. Tabula ipſa per ſe loquitur. Vt autem omnia uno exemplo demonſtrentur, infra ſubiecimus Tabellam tertiæ periodi annorũ 400. in qua primus verſus eſt linea cycli Solaris Iuliani. ſecundus verſus continet cyclos Solares quatuor minoris periodi primæ, qui quidem quatuor cycli cum imperfecto viginti annorum componunt primam minorem periodum annorum 132, qui numerus primus ponitur in fronte ſecundi verſus, per quaternos cyclos Solares augetur. quorum ultimus cum viginti annis cycli imperfecti componit ſecundam periodum annorum 264.

rum 264. & per incrementum quaternorum cyclorum Solis progressa desinit in numero 376, qui cum 24 annis residuis cycli quinti Solaris inchoati consummat totam periodum annorum 400. Periodus autem ipsa incipit ab annis Christi, a quibus abiectis 400, quantum

CYCLVS RATIONALIS.

Linea Cycli Solis.	0 28 56 84 112	132 160 188 216 244	264 292 320 348 376
i	G	D	A
ii	F	C	G
iii	E	B	F
iiii	DC	AG	ED
v	B	F	C
vi	A	E	B
vii	G	D	A
viii	FE	CB	GF
ix	D	A	E
x	C	G	D
xi	B	F	C
xii	AG	ED	BA
xiii	F	C	G
xiiii	E	B	F
xv	D	A	E
xvi	CB	GF	DC
xvii	A	E	B
xviii	G	D	A
xix	F	C	G
xx	ED*	BA*	FE
xxi	C	G	D
xxii	B	F	C
xxiii	A	E	B
xxiiii	GF	DC	AG*
xxv	E	B	F
xxvi	D	A	E
xxvii	C	G	D
xxviii	BA	FE	CB

CYCLVS LILIANVS.

0 28 56 84	100 128 156 184	200 228 256 284	300 328 356 384
G	B	D	F
F	A	C	E
E	G	B	D
DC	FE	AG	CB
B	D	F	A
A	C	E	G
G	B	D	F
FE	AG	CB	ED
D	F	A	C
C	E	G	B
B	D	F	A
AG	CB	ED	GF
F	A	C	E
E	G	B	D
D	F	A	C
CB*	ED*	GF*	BA
A	C	E	G
G	B	D	F
F	A	C	E
ED	GF	BA	DC
C	E	G	B
B	D	F	A
A	C	E	G
GF	BA	DC	FE
E	G	B	D
D	F	A	C
C	E	G	B
BA	DC	FE	AG

potest, residuũ inuenies non quidem totum in fronte, sed proxime minorem, cui quod deest, explebis ex annis cyclis Solis a latere Tabulæ. & in angulo communi occurrit litera Dominicalis. Exemplum. Volo scire literam Dominicalem anni Christi 1584. Primum abijcio omnes periodos 400. Ter 400 sunt 1200, quibus de 1584 deductis, remanent anni 384. Numerus proxime minor reperitur in fronte ultimi versus, nempe 376. desunt 8 anni ad complementum numeri 384. e regione viii anni cycli sub frontali 376 occurrit litera duplex GF competens anno Christi proposito 1584. Rursus hoc anno Christi 1604, abiectis quater 400, qui fiunt anni 1600, superest annus quartus. In laterali linea, e regione litera duplex DC. In annis xx duorum versuum, & in anno xxiiii tertij versus asteriscus * significat in fine cycli Solis imperfecti, hoc est in vigesimo anno cycli quinti Solaris, aut vigesimo quarto, de duabus literis bisextilis anni, posteriorem non pertinere ad annum vigesimum, aut vigesimum quartum, sed ad annum primum sequentis periodi, & annum primum tertiæ periodi, & annum vigesimum, aut vigesimum quartum transigi sine bisexto, ut ab anno 129, ad annum 136, ita ut ab anno 265, ad annum 272, & ab anno 397, ad quartum annum periodi sequentis, octo anni sine bisexto transigantur, & sint mere Aegyptiaci,

Aegyptiaci, non Iuliani. Ita quam exactissime fieri potest, trium bisextorum expunctio tres Periodos minores claudit. Quia enim tria tantum bisexta abijciuntur, ter tantum cyclus Solis Romanus mutatur. Hunc cyclum rationalem vocamus, quia demonstratione nititur: quem cum Liliano commisimus tanquam par nobile gladiatorum, ut videamus *utri tribuat Victoria palmam*. Tria bisexta in eo in fine trium centuriarum annorum tolluntur. Reliqua centuria habet bisextum ordinarium in fine. Itaque ab anno 300 illius Tetracosieteridos, ad annum 100 sequentis Tetracosieteridos, per 200 annos integros nullum bisextum expungitur. Hoc modo Tetracosieteris Liliana in quatuor centurias, tanquam periodos minores tributa est, ideoque quatuor literas initiales habet G, B, D, F: quum cyclus rationalis tres tantum habeat, quia plures periodos non habet. Tot enim periodi minores requiruntur, quot bisexta tolluntur, & ex duplici litera AG, quæ Tetracosieterida claudit, posterior pertinet ad annum primum Tetracosieteridos sequentis. At Tetracosieteris Liliana constituit ultimum annum bisextilem in duplici litera BA, & ex ordine cycli Solaris sequitur G initio sequentis Tetracosieteridos. Reliquæ literæ B, D, F sunt posteriores in illis bisextis, quæ perempta sunt: ut patet ex Tabula proposita. Sic pro tribus literis imperitissime quatuor habet. Clauius dicit esse tantum tres, per impudentiam, an per stuporem, viderint qui eum familiariter norunt. Certe de stupore quo minus dubitem, ipsemet facit, quia quum hoc me indice cognouisset, adeo nouum illi visum est, ut ex illis, quæ ad obiectionem hanc declinandam profert, perspicue ostendat, se, ne tum quidem, quum illum scabiosum & febriculosum libellum vomeret, percepisse, quæ fuerit mens Lilij, & quis progressus illius Tetracosieteridos, ut pari vel stupore, vel vesania negauerit Tetracosieterida in centurias esse diuisam. Sane hæc doctrina noua quidem est Clauio. Sed intererat Mathematici, siquis pudor est, dare victas manus demonstrationi. Mathematicus ne vocari potest, apud quem demonstratio locum non habet? Quid demonstratione opus est, ubi oculi ipsi rei fidem faciunt? An non ita est in Tabella cycli Liliani? Parum ne est veritati nubem offundere, nisi etiam Lectori oculos effodere velit? Vnde accepit quatuor literas esse tres? Quæ logistice eum hoc docuit? qua fronte hoc audet dicere? ubi inueniet fatuos, quibus persuadeat quatuor esse tria? Sed quid hoc hominis moror, cui neque humaniorum literarum, neque pudoris ullus sensus est? Ipsum Lilium, si viueret, in partes vocarem, qui aduersus hæc nihil auderet contendere. Quærerem ab eo: Si per tres annorum centurias bisexta singula reijcienda sunt, quomodo in quadringentis annis tollenda censet, quæ iam in trecentis sustulit? Si ex Alfonsino, ut ipse profitetur, præscripto hoc facit, quomodo, quæ in 132, aut 136, secundum eas rationes tollenda erant, ea in centum annis tollit? Quid hoc est, si non est aduersus hypothesin facere? Sed benigne Solem accipit. postquam per trecentos annos ab eo tributum trium bisextorum exegit, eum per ducentos securum esse iubet. Sane si in omnibus Periodorum centurijs bisexta perimenda essent, in periodo septima annorum 896, septem bisextis reiectis, superessent anni 196, a quorum initio, ad finem centuriæ periodi sequentis, quod est interuallum 296 annorum, nullum bisextum eximeretur. Quo quid esset ineptius? Et tamen hoc fecisset Lilius, si periodum 896, non 400 annorum elegisset. Ecce quod Clauius, & natio Mathematicorum hodierna vocat diuinum inuentum: quam vere, superiora fidem fecerint, tum ea, quæ adiungimus. Videamus diuinum inuentum. Tetracosieteris Liliana iniuit anno Christi 1601: & iste annus 1604, est quartus Tetracosieteridos Lilianæ. Proinde annus primus Christi concurrit cum capite Tetracosieteridos Lilianæ primæ. Neque aliter nos fecimus in nostra rationali. Itaque in qua feria contigit confici æquinoctium, in eadem etiam confectum fuit anno 1601. Rursus tam in rationali cyclo, quam in Liliano quota est C a litera Dominicali, ea est feria, & character æquinoctij. Exemplum: Primo anno Christi in cyclo tam Liliano, quam rationali, litera Dominicalis est G: a qua C litera quarta est. Ergo quarta feria fuit character æquinoctij tam anno primo Christi, quam anno 1601: in anno quidem primo, Martij XXIII, litera Dominicali Iuliana A, in anno autem 1601, Martij XI, litera Dominicali Iuliana D. Hæc omnia rite & ordine. Nunc diuini inuenti caussas expendamus. Propter Decretum Nicenum de Pascha, & de æquinoctio, quod in XXI Martij eo sæculo committebatur, annus a Pontifice Ro. reformatus est. Decretum illud sancitum est anno Christi Dionysiano CCCXXVII, cyclo Solis XXVIII, litera Dominicali A. Igitur XXI Martij erat feria tertia in litera C. Accipe numerum proxime minorem in fronte versus tertij in cyclo rationali, nempe 320, & VII a latere. Sub angulo, siue cella communi, occurrit litera A, ut in cyclo Iuliano. Constat igitur ratio in cyclo rationali. unde non immerito rationalem vocauimus. Videamus nunc diuinum inuentum. In quarto versu cycli Liliani in fronte Tabulæ numerus proxime minor 300.

nor 300. Residuus XXVII est in latere. In angulo communi litera B, a qua C est secunda. Ergo æquinoctium confectum feria secunda, Martij XX, non XXI aduersus hypothesin, aduersus Decretum Patrum. En diuinum inuentum Lilij: en acumen Clauij. Contra hypothesin facere, hoc est diuinum inuentum. videmus igitur, quid fecit præcipitatio bisexti reiecti ante tempus suum. Nam post centuriam annorum primam, secundam, tertiam, ante XXXII, aut XXXVI annos, æquinoctium semper uno die veram epocham ciuilis diei anticipabit: quod acutus mathematicus Clauius vocat dispensare tempora æquinoctij. Tanta est inscitia mathematici ita sentire, tanta leuitas ita pronunciare. Ecquis Mathematicus aut Criticus tam portentosa huius cycli Liliani vitia deprehendit? cui unquam tam manifestorum vitiorum in mentem venit? Sed quid ego hoc ab illis exigam, quum quidam ex illo numero idem, quod Clauius, vaticinati sint, nihil unquam diuinius hoc cyclo, his Epactis, hac denique uniuersa anni forma excogitari potuisse? Quam inhorruit, quam stupuit, quanta nouitate perculsus est Clauius, quum vidit nos monuisse per centurias bisexta dispungi, per ducentos annos nulla tolli? Quam latebram huic monstro occultando non quæsiuit, ut perijsse sibi videretur, nisi eo tandem confugeret, ut quatuor literas diceret esse tres. Non ita Simius quidam, qui & Tetracosieterida per centurias, & centurias per cyclos diuidi nobis indicibus didicerat. Sed satis habuit dissimulare, unde didicerat: qui harum rerum peritia non maiore fuit, quam Clauius, sed maiore prudentia, quum eas diuisiones, quas negat Clauius, agnouit. Porro septenarij numeri in definitione mentio ideo facta est, quia utimur hebdomade dierum, non ogdoade, ut prisci Romani, neque Triscædecade, ut Mexicani. nam secundum illa instituta aliæ periodi excogitandæ essent, quæ omnino cum veris rationibus Tropicis nunquam quadrare possunt, ut hinc occultam quandam vim septenarij dierum agnoscere possis. In ogdoade enim cyclus Solis esset XXXII annorum, ut alibi ostendimus: numerus minimus quaternarius annorum, qui cum suis bisextis, uno minus, numerum octonarium componeret, esset XX. cui congruunt bisexta quinque. Quatuor bisexta cum XX, componunt ter octo. Numerus componens ex tribus cyclis Solaribus esset CXVI. Ex hoc nascerentur periodi tropicæ, 136, abijciens unum bisextum, 225, expungens duo bisexta, 368 tria; 484, quatuor, 600, quinque. quarum nulla conuenit rationibus tropicis, quum periodus 600, quæ abijcit quinque bisexta, sit minor Gelalæa, quæ est 648 annorum: quæ quum infra ostensa sit velocior, quam ratio tropica exigit, multo velocior erit periodus annorum 600. Itaque cyclus Ogdoadis est ineptus ad periodum aliquam ciuilem tropicam constituendam. Iam τρισκαιδεκάδος orbis Mexicanæ longe ineptior erit. Minimus numerus quaternarius, qui cum bisextis suis, uno minus, tredecim componat, esset XXXII. quibus debentur VIII bisexta. proinde septem cum XXXII faciunt numerum ter tredecim. Numerus componens esset 84, ex uno nimirum cyclo Solis Mexicano annorum LII, & XXXII. Ex hoc nascerentur periodi 116, 200, 284, 368, 452. quas quis non videt esse absurdissimas? Diuinitus igitur institutus est numerus dierum septenarius, qui ad omnem ciuilis anni Solaris rationem commodissimus est, &, ut dixi, nescio quid θεῖον habet.

Demonstratis diuersarum periodorum caussis, quas doctus vir Lilius οὐδ' ὄναρ vidit, & confutata Clauij vanitate, qui homines tam vacui capitis esse putauit, ut posset illis persuaderi quatuor literas esse tres, & contra hypothesin facere, hoc esse Mathematicum, & contra Decretum patrum æquinoctium sæculo Niceno in XX Martij traducere, hoc esse patrum sententiæ satisfacere: nunc ad cyclum anni cælestis redeo, propter quem tam longa suscepta fuit disputatio, longa sane, sed in qua eruditus lector horas non perdet. neque tamen adhuc portum video. Aliquantisper iactabimur in alto, donec huius pulcherrimæ rei fontes reclusero. Aio igitur cyclum Solarem Tropicum in minores periodos diuidere tam ineptum, tam puerile, tam ἰδιωτικὸν esse, quam intempestiuum in societatem huius cycli cyclum Solarem Iulianum aduocare, &, quod penitus a rationibus Solaribus alienum est, octo annos sine bisexto transmittere, quasi interea cesset Sol, aut dormiat, ut in conceptu Herculis contigisse poetæ fabulantur. Cyclus enim Iulianus propter annum Iulianum excogitatus est; cui singulis lustris dies accrescit, sine ulla scrupulorum appendice. Tunc enim intercalandum est, quũ horæ & scrupula diem solidum consummauerint. Hoc enim est vere intercalare, non autem ante tempus intercalationem præcipitare. Aliter hoc fuerit, quid inter annum Tropicum & Iulianum intersit, nescire. Quare quum de anno Tropico agitur, procul rationes Iulianæ absunto. Noster igitur cyclus tunc intercalat, quum ratio & tempus postulat, quum scilicet ex horis, & scrupulis perfectum νυχθήμερον collectum fuerit. Ideo non quarto semper, sed & aliquando quinto anno exacto intercalatur. Quemadmodum autem Clauius mecum manus conseruit, quod tam manifesta vitia anni Liliani in lucem extulerim, sic non dubito, quin

S Mathema-

Mathematici boni malique vitio nobis vertant, quod hanc periodum potius, quam aliam, elegerim, quod iſta ſit pene Alfonſina, Alfonſinæ autem rationes æquinoctiorum ab huius æui Mathematicis improbentur. Quidam enim ex eorum numero, quos ego & amo & colo, &, ut debeo, plurimi facio, ad nos ſcripſerunt ſibi conſtare, modum anni Tropici ſupra 365 dies, eſſe minorem horis 5. 48. Nimirum ſecundum ea, periodus, quæ talem modum anni conſtituit, eſſet longe maior, quam ea, quam ſeptimo loco poſuimus, annorum 896 quæ in 128 annis præciſe unum biſextum tollit; aut, quod abſurdum eſt, eſſet ſaltem annorum 124. Obſeruauimus, inquiunt, æquinoctia inſtrumentis maximis, quæ fallere non poſſunt. Minime dubito, quæ eorum doctrina eſt, & uſus obſeruationum cæleſtium maximus, quin recte ab illis æquinoctia deprehenſa ſint. Sed quid tum poſtea? Deprehendi, inquis, illo anno Chriſti æquinoctium tot horis & ſcrupulis confieri poſt meridiem decimæ Martij Iuliani. Ergo modus anni Tropici eſt minor hor. 5. 48, quam quadrans diei. Hoc perinde eſt, ac ſi dixero: Animaduerti Romam ſeptem colles complecti. proinde diſtat Neapoli itinere quatuor maximorum dierum. Quis enim unquam modum anni tropici ex obſeruatione æquinoctiorum colligere potuit, niſi obſeruatione ſua cum vetuſtiſſimis collata? Non enim ſatis eſt conferre cum aliorum obſeruationibus, niſi fuerint vetuſtiſſimæ. Nam minima interualla facile imponunt, etiam ſi utræque obſeruationes, quæ inter ſe conferuntur, accuratiſſime adminiſtratæ fuerint. Longinquis vero tutius creditur; & quo maior vetuſtas fuerit obſeruationis, quæ cum recentiore confertur, eo maiori conſtantia & fide diſcrimen internoſcitur. At, inquiunt, cum obſeruationibus aliorum contulimus. Si cum recentiorum obſeruationibus, fruſtra ſunt, propter breue interuallum. Si cum antiquorum, quatuor, aut quinque ſunt de illis veteribus artificibus, quorum ad nos obſeruationes peruenerunt, Metonis quidem, & Euctemonis una ſolſtitij: Hipparchi non paucæ utriuſque æquinoctij: Ptolemæi utriuſque æquinoctij, & ſolſtitij: Muhammedis Albateni una æquinoctij autumnalis. Metonici falſitatem non ſolum rationes Solis arguunt, ſed & Hipparchus ipſe, & Ptolemæus indicarunt, quo nomine eam obſeruationem ὁλοσχερῆ, non ἀκριβῆ fuiſſe dicunt. Et ſane uno die fere abeſt a vero. Hipparchi obſeruationes autumnales minus abſunt a vero: ſed tamen abſunt, neque ſibi conſtant, ut poſtea demonſtrabimus. Vernalium fidem probat conſtans ac perpetuus earum tenor, ut autumnalium falſitatem inconſtantia & inæqualitas. Ptolemæi obſeruationes duæ verni & autumnalis æquinoctij aberrant a metis diem integrum: quod Albateni adſcribit inſtrumentis, quibus uſus eſt Ptolemæus. Itaque Alfonſini, alijque, aut paulo vetuſtiores, aut recentiores, ex tarditate æquinoctij Ptolemaici, & ex æquabilitate Hipparchei fabulam, vel potius monſtrum trepidationis hariolati ſunt: quem merito ludibrio habuit Copernicus. Nihilo tamen meliore ratione huic incommodo occurrit ipſe, producto Libramenti commento, quod appellatione quidem aliud eſt, re autem idem. Vnde & aliud monſtrum bicorpor formauit, quum annum Hipparchi cum Alfonſino conciliare ſtudens, nunc modum anni dicit eſſe ſupra dies 365, hor. 49. 12. 0. nunc hor. 55. 54, &c. quæ ſunt plane anilia. Nos primum obſeruationes veterum ponemus: deinde eas, quæ tutiores eſſe videbuntur, ad modum Alfonſinum & Gelalæum examinabimus. Vter autem modus ab illis propius abeſſe videbitur, eum alteri præferemus, ad eumq; annum noſtrum deſcribemus. Neque id ſatis eſt, niſi proponamus nobis recentiorum obſeruationes quaſdam exactiſſimas, ut ex longinquo interuallo aut veterum error, aut veritas deprehendi poſſit. Nullus veterum aut recentiorum illuſtrius obſeruationum exemplum nobis reliquit, quam vir nobilis, & in hac palæſtra ſubactus Tycho Brahe Danus: cuius obſeruationes quinque utriuſque æquinoctij continuas nobis pro virgula diuina proponemus.

OBSERVATIONES HIPPARCHEAE ÆQVINOCTII AVTVMNALIS XXVI, XXVII SEPTEMB.

			Hipparc.		Castig.		Alfonsin.		
Anni Periodi Calip. 3.	Period. Iuliana	Litera Dominicalis.	Feria.	Hor.	Feria.	Hor.	Feria.	Hor.	Scrup.
17	4552	B	3	6	3	6	2	13	41
20	4555	E	6	18	7	0	6	7	17
21	4556	D	1	0	1	6	7	13	6
32	4567	D	7	12	7	0	7	5	7
33	4568	C	1	18	1	6	1	10	56
36	4571	F	5	6	5	0	5	4	24

AEQVINOCTIVM VERNVM OBSERVATVM AB HIPPARCHO xxiiii Martij.

Periodi Calip. 3.	Period. Iuliana	Litera Domin.	Hipparc.		Alfons.			Gelalæi		
32	4568	C	3	18	3	16	37	4	1	22
43	4579	C	3	12	3	8	18	3	17	23
50	4586	A	5	6	5	1	2	5	10	6

TABELLA DIFFERENTIARVM.

	Minor.		Maior.	
	Hor.	Scrup.	Hor.	Scrup.
I	1	43	7	22
II	3	42	5	23
III	4	58	4	6
	Differentia. Alfonſ.		Differentia Gelalæa.	

OBSERVATIONES VTRIVSQ. AEQVINOCTI TYCHONIS BRAHE NOBILIS DANI.

Aequinoctium Vernale. *Aequinoctium autumnale.*

Anni Christi.	Dies Martij a meridie.	In Dania		Alexandriæ			In Dania		Alexandriæ			Dies Sept. a meridie.
		Hor.	Scrup.	Feria.	Hor.	Scrup.	Hor.	Scrup.	Feria.	Hor.	Scrup.	
1584	IX	21	30	2	23	5	16	0	7	17	35	XII
1585	X	3	19	4	4	54	21	49	1	23	24	XII
1586	X	9	8	5	10	43	3	38	3	5	13	XIII
1587	X	14	56	6	16	31	9	26	4	11	1	XIII
1588	IX	20	45	7	22	20	15	15	5	16	30	XII

	PTOL.			ALFONS.			ALBATENI.			ALFON.			GELALI.		
	Anni Christi	Fer.	Hor.	Fer.	Hor.	Scru.	Anni Christi	Fer.	Hor.	Fer.	Hor.	Scru.	Fer.	Hor.	Scru.
Autum. 24 Sept.	139	5	19	4	1	40	883	4	14	4	18	24	4	22	0
Vern. 22 Mar.	140	2	1	7	19	0							XIX Sept.		

nemus. Earum conſtantia facit, ut nullas recentiorem illis præferamus, omnes autem veterũ ad eas exigamus: quod fecimus in Hipparchi autumnalibus. Nam primo loco poſita eſt obſeruatio Hipparchi. Sequitur caſtigatio ſecundum quadrantem diei. poſtremo additum eſt æquinoctium ex Alfonſino anni modo ſecundum obſeruationem Tychonis. Finge annũ obſeruationis Danicæ fuiſſe primum Tetracoſieterìdos. Accipe interuallum annorum ab obſeruatione Hipparchi, ad obſeruationem Tychonis. Abiectis, quantum poteſt, omnibus 400, reliquorum annorum numeros congruentes ex Tabula characteriſmi periodi Tropicæ, quam infra ſubiecimus, iterum abijce ab obſeruatione Tychonis ſecundum longitudinem Alexandriæ. Relinquetur æquinoctiũ reſpondens illi, quod Hipparchus inueſtigabat. Exemplum: Ab obſeruatione primi æquinoctij Hipparchei, ad æquinoctium anni Chriſti 1584, anni ſunt 1745. Abiectis omnibus 400, remanent anni 145: qui deſunt Tetracteridi cõplendæ. quibus congruentes numeri ex ſubiecta Tabula characteriſmi, nempe 5, 3, 54 deducti de obſeruatione autumnali prima longitudinis Alexandriæ, hoc eſt, de 7. 17. 35, relinquunt epocham æquinoctij ab Hipparcho inueſtigati, 2. 13. 41. At Hipparchi erat. 3. 6. 0. Caſtiganda igitur Hipparchea obſeruatio, & omnes reliquæ ad hanc trutinam examinandæ. Illas igitur Hipparchi autumnales non ſequimur, propter earum inconſtantiam. Diſſident enim a ſe ipſis quadrante diei, propterea quod in ipſa inueſtigatione parallaxis Solis non eſt abhibita. Vernales vero non dubium eſt eſſe propiores vero, propterea quod eadem fere in illis conſtantia cernitur, quæ in Danicis Tychonis. Igi-

tur ad examen anni Tropici, unde diuertimus, redeamus, quem docti viri iandudum damnare inceperunt, ut non vereantur definire modum anni infra quadrantem diei esse minorem hor. 5. 48′, quasi minor sit, quam definit modus periodi septimæ annorum 896. Sed si Galalæa periodus, quæ minorem annum definit, quam Tetracosieteris, longius ab epocha Hipparchi vernali discedit, quam ipsa Tetracosieteris, quanto magis ab eadem Hipparchea epocha desciscet periodus non solum septima, sed & quam ex illorum præscripto, plurium annorum esse oportet? Secundum illos anni modus infra quadrantem est minor hor. 1. 48′, atque adeo minor, quam is, quem præscribit periodus annorum 896. ergo quæcunque periodus ex illorum definitione statuenda est, erit annorum plurium, quam 896, siquidem modus anni minor est, quam constituitur in periodo annorum 896. At Gelalæus modus maior est, quam is, quem ipsi designant, & magis desciscit ab obseruatione Hipparchi. Longe magis ergo desciscet modus ab illis præstitutus; & periodus, quæcunque ex illa definitione componi potest. Quare nos primum Hipparchi obseruationes vernas cum Alfonsino comparauimus, deinde cum Gelalæo modo: in quarum prima Alfonsinus minor est hor. 1. 43′. in secunda hor. 3. 42′. in tertia hor. 4. 58. Contrario genere Gelalæus maior est in prima, hor. 7. 22′. in secunda, hor. 5. 13′. in tertia hor. 4. 6′. Quamuis obseruationes hæ Hipparchi ὁλοσχερῶς relatæ sunt, nullis horis, aut horarijs scrupulis definitæ, sed tantum per matutinum, meridianum, vespertinum tempus, tamen propter constantiam, quæ in illis conspicitur, non multum a vero discedere videntur. & proinde quia illis Alfonsinus epilogismus tardior est, modus Alfonsini anni iusto maiusculus est. Contra, quia Gelalęus celerior est, modus anni Gelalęi iusto breuior est. Sed longe magis celeritate peccat Gelalęus, quam tarditate Alfonsinus. Melior ergo Alfonsinus, quam Gelalæus. Quod si Gelalæus fallit, multo magis fallet quæcunq; periodus post Gelalæam sequetur, & per consequens multo longius a vero discedit doctorum Mathematicorũ sententia, quæ modũ anni Tropici infra quadrantem statuit minorem, quam septima periodus annorum 896. Itaque cur hanc sententiam reijciamus, & modum anni Alfonsini amplectamur & retineamus, satis & illis constare poterit, & fortasse ut de sententia decedant, faciet. Sed obijciet aliquis, quum periodus Alfonsina annorum 400 peccet mora, Gelalæa vero celeritate, omnino periodum illam esse veram, quæ media erit inter utranque. Nulla autem est media, præter illam, quæ est annorum 524. Respondeo, verum esse; & me vinci rationibus, & demonstratione, cui nihil opponi possit. Nam secundum eam periodum primum æquinoctium Hipparchi fuerit 3. 21. 51′, horis 3. 51 tardius. Secundum æquinoctium, 3. 13. 56′, hor. 1. 50′ tardius. Tertium 5. 6. 33′, hor. 0. 33′ serius. Hæc propius abest ab obseruatione Hipparchea. Sed quia, ut diximus, illæ obseruationes ὁλοσχερῶς, non autem per horas, & horaria scrupula relatæ sunt, & adhuc propterea in dubium vocari possunt, ita ut incertum sit magis ne Alfonsinæ, an isti periodo conueniant, ideo nos Tetracosieterida retinuimus, tum quia minimum discrimen est inter illam, & sequentem, tum etiam propter exiguum numerum annorum, quibus constat, qui ciuili usui accommodatior: deniq; quia iam recepta est in usum anni Romani, ut ex nostris disputationibus, quam male eam tractauerint, eiusque rationes ignorauerint illius anni conditores; animaduerti posset. Sane altera periodus præferenda erat, propter ea, quæ demonstrata sunt, & quia Arzael, & omnes illi artifices, qui anno Christi 1079 ordinarunt Neuruz Gelalæum, post multas ultro citroque velitationes tandem definierunt tempus, quo unus dies excrescit propter quadrantem Iulianum, esse annorum 131. auctor Aben Ezra. Certe 131 sunt quater in 524. Et qui illa malit uti, per me quidem faciat licet: & quidem cum eo melius agetur, quam si Tetracosieterida amplectatur. Hoc tantum sciat, ex his eorum sententiam conuelli, qui horariam appendicem anni Tropici minorem esse censent hor. 5. 48′. quum tamen Gelalæa ratio, quæ est hor. 48. 48′ sit iusto celerior.

TABVLA CHARACTERISMI TETRAETERIDOS TROPICÆ.

Anni	Feria.	Hor.	′	″	Anni	Feria.	Hor.	′
1	1	5	49	12	30	2	6	36
2	2	11	38	24	40	7	16	48
3	3	17	27	36	50	6	3	0
4	4	23	16	48	60	4	13	12
5	6	5	6	0	70	2	23	24
6	7	10	55	12	80	1	9	36
7	1	16	44	24	90	6	19	48
8	2	22	33	36	100	5	6	0
9	4	4	22	48	200	3	12	
10	5	10	12	0	300	1	18	0
20	3	20	24	0	400	7	0	0

Assert

Asserto anno Alfonsino ea via, quam non ipse Clauius odoratus est, non conditor anni noui Lilius, non quicunq; horariam appendicem anni Tropici minorem statuunt hor. 5. 48' superest, ut rationes Tabulæ Tetracosietericæ, propter quam in tam longam diatribam excurrimus, exponamus. Primum ea incipit a conditu rerum, anno periodi Iulianæ 764, Octobris xxvi, feria prima. Non enim ex abrupto initium fecimus. quod enim non demonstratur, fidem non meretur. Ex obseruatione Danica anni 1584, æquinoctium fuit ad meridiem Ierosolymorum anno 764 periodi Iulianæ Sabbato in meridie xxv Octob. præcise ex Doctrina Tetracosieteridos. Quia vero, quod toties professi sumus, a meridie sabbati nos initium feriæ primæ instituimus ἀστρονομικῶς, ut Alfonsini, ab occasu autem Solis πολιτικῶς, ut Hebræi, ideo a feria prima incipit Tetracosieteris nostra. Rursus non post omne quadriennium intercalamus, sed interdum etiam post quinquenniū, quoties scrupula diem solidum componunt, hoc imprimis cauentes, ne ante tempus intercalatio celebretur. Nam puerile est in anni Tropici forma omnibus quadriennijs vertentibus intercalare, & post aliquod tempus octo annos sine intercalatione transigere. Quid enim anno Iuliano cū Tropico? quid Tropico cum Aegyptiaco? Hoc modo neque tam pronum erit errare, quum annū intercalatitium ex ipsa Tabula petemus, neq; tam operosum, quam in excubijs esse, dum unū bisextum post aliquot annos expungatur: quod est ineptissimum. Secundum hanc doctrinam construximus etiam Tetracosieterida tropicam, quam æquinoctialem annorum Christi nuncupauimus, quia ab æquinoctio anni primi Christi Dionysiani initium capit: quo anno post meridiem xxii Martij æquinoctium fuit 3. 2. 1. secundum rationes huius Tetracosieteridos, & accuratissimam obseruationem Tychonis Brahe. Hoc est æquinoctium fuit feria III, hor. 2. 1 post meridiem xxii Martij Iuliani Alexandriæ. Quia vero æquinoctium perpetuo hærere in xxi Martij vo-

TETRACOSIETERIS TROPICA AEQVINOCTIALIS
A PRIMO ANNO CHRISTI DIONYSIANO.

	0	20	40	60	80	100	120	140	160	180	200	220	240	260	280	300	320	340	360	380
1	AG	D	G	C	F	B	FE	BA	E	A	D	G	C	GF	C	F	B	E	A	ED
2	F	CB	F	B	E	A	D	G	DC	G	C	F	B	E	BA	ED	A	D	G	C
3	E	A	ED	AG	D	G	C	F	B	FE	BA	E	A	D	G	C	GF	CB	F	B
4	D	G	C	F	CB	FE	B	E	A	D	G	DC	G	C	F	B	E	A	ED	A
5	CB	F	B	E	A	D	AG	D	G	C	F	B	FE	BA	E	A	D	G	C	GF
6	A	ED	A	D	G	C	F	CB	FE	B	E	A	D	G	DC	GF	C	F	B	E
7	G	C	GF	CB	F	B	E	A	D	AG	DC	G	C	F	B	E	BA	E	A	D
8	F	B	E	A	ED	AG	D	G	C	F	B	FE	B	E	A	D	G	DC	GF	C
9	ED	A	D	G	C	F	CB	F	B	E	A	D	AG	DC	G	C	F	B	E	BA
10	C	GF	C	F	B	E	A	ED	AG	D	G	C	F	B	FE	BA	E	A	D	G
11	B	E	BA	ED	A	D	G	C	F	CB	FE	B	E	A	D	G	DC	G	C	F
12	A	D	G	C	GF	C	F	B	E	A	D	AG	D	G	C	F	B	FE	BA	E
13	G	C	F	B	E	BA	ED	A	D	G	C	F	CB	FE	B	E	A	D	G	DC
14	FE	BA	E	A	D	G	C	GF	CB	F	B	E	A	D	AG	D	G	C	F	B
15	D	G	DC	GF	C	F	B	E	A	ED	A	D	G	C	F	CB	FE	B	E	A
16	C	F	B	E	BA	E	A	D	G	C	GF	CB	F	B	E	A	D	AG	DC	G
17	B	E	A	D	G	DC	GF	C	F	B	E	A	ED	A	D	G	C	F	B	FE
18	AG	DC	G	C	F	B	E	BA	E	A	D	G	C	GF	CB	F	B	E	A	D
19	F	B	FE	B	E	A	D	G	DC	GF	C	F	B	E	A	ED	AG	D	G	C
20	E	A	D	AG	DC	G	C	F	B	E	BA	ED	A	D	G	C	F	CB	F	B

lumus, iccirco quota C erit a litera Dominicali, ea erit feria æquinoctij in hoc anno reformato. Illud tamen prius ἐν προθεωρίας λόγῳ antecedat quod in hac Diatriba monuimus, nos incipere feriam a meridie antecedenti ἀστρονομικῶς, ab occasu Solis πολιτικῶς. hoc est: numeri astronomici procedunt a meridie: initium autem temporis ciuilis ab occasu Solis. Ideo quum primo anno Christi Dionysiano æquinoctium ciuile fuerit 3. 2. 1 post meridiem XXII Martij Iuliani, nos feriam quartam incipimus ab occasu Solis post meridiem eiusdem diei. Quia vero in capite Tabulæ litera duplex collocata est AG, & posterior litera usurpatur a XXV Februarij, quota est C a G, ea est feria æquinoctij. Aio igitur XXI Martij anni emendati, in qua semper ciuile æquinoctium statuimus, fuisse feriam quartam. In editione quidem Liliana semper æquinoctium statuitur in XXI Martij. Sed quia bisextum per quadriennia celebratur, propterea sæpissime contingit, ut æquinoctium ciuile in alienam feriam incidat. Vt hoc anno 1604, litera Dominicalis Liliana est C, & ideo æquinoctium feria prima. At in Tetracosieteride rationali litera Dominicalis est D, a qua C est septima. Ideo æquinoctium ciuile commissum est Sabbato, non Dominica. Sed anno 1605, qui erit quintus Tetracosieteridos quintę ab anno Christi primo, bisextũ Tropicum erit, Litera duplici CB. Et quia C est secunda a B litera Dominicali, ideo æquinoctiũ conficietur feria secunda, ut etiam in typo Liliano. Hic est verus modus intercalandi secundum modum rationalem, non quem induxit Lilius, quem tumidis buccis decantat Clauius. Hæc est vera Tetracosieteris tropica, non quę in fine trium centuriarum bisexta expungit, deinde per ducentos annos Soli dat vacationem munerum. quo nihil ineptius, absurdius, puerilius excogitari potest. Discat discat Clauius quam periculosum sit reprehendere, quæ non intelligit, quam turpe, ex iniquis reprehensionibus se, & iudicium suum ludibrio omnium exponere. Nihil magis e re nostra fuit, quam ex eius confidentia nobis ansam præbitam fuisse tam errores Lilianæ editionis, quam inscitiam Clauij in apertum proferendi.

TABVLA SECVNDA PRAECESSIONIS AEQVINOCTIALIS.] Hæc Tabula in ternarios tributa est, ut vides. Quot ternarij, tot Tetracosieterides. Terna enim bisexta in Tetracosieteride pereunt. primum bisextum post 132 annos, quorum character est 3. 0. 14. feria tertia, hora nulla. Itaque quum tantum supersint 14 scrupula, ibi debuit interrumpere bisextum suum Lilius, non autem in singulis centurijs ante præstitutos fines peremptionem bisexti præcipitare: & per ducentos annos Solem iubere quiescere. Secundum bisextum perimitur post annos 264: quorum character 6. 0. 28. Tertium in fine Tetracosieteridos, ubi tantum feria VII sine appendice horaria, aut scrupularia. Itaque dies προηγήσεως nihil aliud sunt, quam bisexta Iuliana reiectitia. Nam προήγησις est τῶν πρός τι; & ratione anni Iuliani dicitur, non ipsius anni Tropici: & in anno tropico illius reiectionis nulla extat suspitio, nisi in Tetraeteride Liliana, quæ nonaginta sex annis Iulianis octo Aegyptiacos subijcit: hoc est, per XCVI annos singulis quadriennijs bisextum celebrat, deinde octo integros sine bisexto transmittit. At quanto facilius est ex Tetracosieteridos æquinoctialis Tabella supra a nobis positam literam Dominicalem petere, & ex ea quando intercalandum sit, scire? Prudenter Ecclesia Abyssina, quæ lustri Iuliani annos singulos nomine unius ex quatuor Euangelistis appellare solet, ut quoto anno lustri, & quando intercalandum sit, neminem latere possit, ne idiotam quidem. Sic in Tetracosieteride faciendum esset, ut lustrorum anni Euangelistarum nominibus designentur, ne quem fugiat, cuius Euangelistæ anno intercalatio competat. Quum autem quinto anno intercalandum erit, tunc anno ultimo lustri alius Apostolus ponatur, puta Paulus: ut semper eidem Euangelistæ intercalatio debeatur. Exemplum: Anno quinto Tetracosieteridos CB Mattheus, cuius anno semper intercalatio fiat, A secundus Marcus, G tertius Lucas, F quartus Iohannes. Hoc lustrum est ordinarium quatuor tantum annorum. Anno vero nono ED, qui primus est quinquennij, ordine a Mattheo procedant omnes Euangelistæ, C, B, A, in quinto autem anno G Paulus. Nam quum vulgus videbit Paulum Iohanni succedere, tunc sciet nondum esse locum intercalationi, hoc est, ex horis, & horarijs scrupulis nondum assem diei consummatum esse. Hoc modo quis errare possit? At in Liliana methodo quam ridicula intermissio bisexti post centurias tres annorum? quam præter rationes motus Solis æqualis? quam opportuna errori? Sed diuinum est inuentum, ut ait Clauius, &, nisi fallor, hoc præcipit, *Tacete*, θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι.

TABVLA TERTIA MORAE LVNARIS.] In antecedente Capite prima Tabula est anticipationis Lunæ, secundum quam Epactæ crescunt, & ascendunt in anno Iuliano. ista est ὑπολείψεως Lunaris, in qua Epactæ decrescunt, & deorsum pergunt in anno Tropico. Diuersum utriusque argumentum, usus idem. Propositis annis Mundi, numerus proxime minor lateralis

sub

ſub cyclo Lunari Mundi, qui in fronte Tabulæ expoſitus eſt, in angulo communi dabit Epactam æquabilem, quæ an caſtiganda ſit, oſtendet Tabula duplex ſequens characteriſmi nouluniorum. Hæc autem Tabula redit in orbem poſt annum mundi 6403. Nam annus 6404 incipiet ab eadem epacta. Procedit autem per cyclos XII, non autem XVI, ut in anno Iuliano. Nam Lilius & Liliani imperitè poſt CC annos. Hoc enim eſſet ab anno cycli, ad annum cycli diſſimilem. quod eſt abſurdum. Nam προήγησις in anno Iuliano, & ἀπόλειψις in Tropico fiunt per cyclos, non per annos, qui non ſunt numeri XIX. De quo poſtea. Conſtruximus etiam ſimilem Tabulam ad annos Chriſti, quibus ſemper unitas addenda eſt, ut ſolet fieri, ad numeri aurei methodum. Accipienda eſt ſemper non Epacta Latina, ſed Saracenica, quæ maxime locum habet in hoc anno Niceno, quia non omnia nouilunia incidunt in Martium, ſed in Aprilem. Duo igitur obſeruanda, prius, ut ſiue in Martio, ſiue in Aprili, Epactam Saracenicam caſtiges. Alterum, ut quum in Martio Epactam Saracenicam caſtigaueris, ad totius anni nouilunia indicanda, aſſumas Epactam Latinam, quæ ei reſpondet. Exemplum: Anno Chriſti 1603 erat aureus numerus VIII. Nouilunium Paſchale conueniebat cum Adar Dionyſiano feria IIII. Ingredere ſubiectam Tabulam. Accipe numerum annorum Chriſti aut expreſſum, ſi quidem extat, aut proxime minorem. E regione eius anni, ſub aureo numero frontali in cella communi occurrit epacta Saracenica 19: quæ ſi incidit in fe-

TABVLA EPACTARVM SARACENICARVM AD ANNVM REFORMATVM SIVE NICENVM ACCOMMODATA.

Anni Chriſti.	I	II	III	IIII	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII	XIII	XIIII	XV	XVI	XVII	XVIII	XIX
0	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27
228	8	19	0	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26
456	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	0	11	22	3	14	25
684	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24
912	5	16	27	8	19	0	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23
1140	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	0	11	22
1368	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21
1596	2	13	24	5	16	27	8	19	0	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20
1824	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19
2052	*	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18
2280	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	0	11	22	3	14	25	6	17
2580	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16
2736	27	8	19	0	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15
2964	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	0	11	22	3	14
3192	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13
3420	24	5	16	27	8	19	0	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12

Aureus numerus.

riam IIII in Martio, non indiget caſtigatione. Sin aliter, caſtigetur. Litera Dominicalis Nicena erat E. At nouilunium commiſſum eſt feria IIII; ergo in litera A. in qua ſane reperitur epacta Saracenica in Martio. Ergo non indiget caſtigatione. Quia nouilunium confectum eſt in Martio, ideo non 19, ſed XVIII Epacta, quæ ei reſpondet, per totum annum uſurpanda, ut primum nouilunium ſit plenum, & alternatio plenorum & cauorum rite ſeruetur. Contra ſi in Aprilem nouilunium incidet, contentus eſto epacta Saracenica, ne menſis Paſchalis ſit cauus. Subiecimus etiam huic Tabulæ illuſtria exempla ἀπολείψεως σεληνιακῆς,

 & incon-

EXEMPLA NOVILVNIORVM PRIMI NVMERI AVREI IN ANNIS CHRISTI IN TYPO ANNI REFORMATI.

Anni Christi.	Litera Dominicalis.	Feria Nouilunij.	Epacta Sarracenica.	Anni Christi.	Litera Dominicalis.	Feria Nouilunij.	Epacta Sarracenica.	Anni Domini.	Litera Dominicalis.	Feria Nouilunij.	Epacta Sarracenica.
1	B	4	8	267	G	7	7	533	F	2	6
20	F	7	8	286	E	2	7	552	C	5	6
39	DC	2	9	305	B	5	7	571	AG	1	6
58	A	5	8	324	GF	1	7	590	E	3	6
77	E	1	8	343	D	3	7	609	B	6	5
96	C	4	7	362	A	6	7	628	G	2	5
115	G	6	8	381	F	2	6	647	D	5	6
134	ED	2	8	400	C	5	6	666	BA	7	5
153	B	5	7	419	AG	7	7	685	F	3	5
172	F	7	8	438	E	3	6	704	C	6	5
191	D	3	7	457	B	6	6	723	A	1	5
210	A	6	7	476	GF	1	7	742	E	4	5
229	FE	1	8	495	D	4	6	761	CB	7	5
248	C	4	7	514	BA	7	6				

& inconſtantiæ nouiluniorum in eodem anno cycli, idque per annos 760 abſolutos. qui ſunt cycli xl; initio ab anno ſumpto, qui antecedebat epocham Dionyſianam, primus ſcilicet aurei numeri. In hac igitur Tabella non ſolum videre eſt per epactam quomodo paulatim fiat ὑπόλειψις, non poſt, aut ante, 228 annos, ſed nunc ante, nunc poſt, prout Epacta creſcit, aut decreſcit. Non enim, ut Liliani cenſent, edicto imperatorio ſtatim decedunt Nouilunia de priſca Epocha, ſed tacita quadá varietate motus Lunaris, qui non aliter, quã per characterem nouilunij, percipitur. qui ſi non adhibeatur, neque ad eum epactæ caſtigentur, multum peccari neceſſe eſt in ánno Iuliano, ſed longe fœdius in anno Tropico propter inæqualitatem intercalandi, quarum rerum inſcitia quantum Liliani a vero aberrarint, ex hac Tabella animaduerti poteſt. Vt igitur Epactæ caſtigentur, adhibenda eſt Tabula ſecunda Capitis tertij, ex qua characterem decerpes nouilunij Paſchalis, tam prioris partis, quam poſterioris: ſed poſterioris tantum in numero aureo viii, xi, xix. quia διὰ ἀντιμεταθέσεων Adar in locum Niſan ſubſtitutus eſt. Ex illis duabus Tabulæ partibus unuſquiſque perpetuas tabulas nouiluniorum propagare poteſt, ſine ullo labore, uno prope ictu oculi, annotato in primo verſu cycli decemnouennalis Aureo numero, in ſecundo litera Dominicali, in tertio charactere, ſiue feria nouilunij, in quarto epacta caſtigata Sarracenica, ut in hac Tabella a nobis factum eſt. Denique tria præcipua in conſtructione anni Niceni obſeruanda: diſpoſitus epactarum in contextu anni Iuliani, ita ut a nobis inſtitutus eſt, initio a Martio, in cuius Kalendis Epacta literata xxix, Sarracenica o. Secundo inſtituendus cyclus Tetraetericus literarum Dominicalium, quarum prima duplex A G: neque intercaletur antequam dies ex horis & ſcrupulis conſummetur, ſed litera Dominicalis petatur ex tetracoſieteride æquinoctiali, cuius exemplum ſupra appoſuimus. Tertio ut epactæ ad Tabulæ ſecundæ Capitis tertij chararacteriſmos caſtigentur. Nam quamuis multa in hac doctrina ſpectanda ſunt, omnia tamen ad hæc tria capita referuntur. Pulcherrima eſt hæc doctrina, & quæ ab alio, quam Clauio, tractari debuit, quam a Lilio peſſime conceptam peiore genere ille contaminauit, & multa in ea inſcitiæ ſuæ veſtigia impreſſit, ut ſunt collegia epactarum in unam diem 25, xxvi; item xxv, xxiiii. item tranſitus a xxv, ad xxiii epactam, & alia deliria, quæ nemo harum rerum paulo intelligentior extare in Kalendario ſine riſu, in uſum recepta eſſe ſine indignatione cernere poteſt. Tanta fuit in admittenda culpa inſcitia, tanta eſt in defendenda pertinacia. Quod ſatis ſtercoreis ſuis apologijs declarauit Clauius, quibus nihil aliud, quam ex tot erroribus alios per ſtuporem ſe non agnoſcere, alios, quos agnoſcit, per impudentiam fateri nolle profeſſus eſt.

TABVLA QVARTA CHARACTERISMI.] Nihil de hac amplius quod dicam, habeo. Eadem enim eſt methodus, quæ & Secundæ Capitis tertij.

AD DEFINITIONES.

1 *Differentia Tropica.*] Ptolemæo dicitur τὸ διάφορον τῆς κατὰ τὸ τεταρτημόριον ἐπουσίας: Chryſococcæ medico τὸ τεταρτημόριον παρά τι. id eſt, *Quadrans diei aliqua portione minus.* At Ptolemæo, *Differentia acceſſionis, ſiue appendicis, quæ accidit propter quadrantem.* Quadrantis enim ἐπουσία,

ἐπουσία, id est accessio, est id, quod annum ex Aegyptiaco Iulianum efficit. Vt contra: Quadrantis ἀπουσία, *absentia*, est quæ ex Iuliano Aegyptiacum constituit, quale est octennium Lilianum per omissionem bisexti importunam in calce trium primarum centuriarum Tetracosieteridos Tropicæ. Ea differentia est cardo, in quo totum negotium de anno tropico versatur. Nos multa διάφορα supra memorauimus. Tot enim excogitari possunt, quot periodi Tropicæ, ex quarum numero nulla, quæ minus tarda, quam 400 annorum, nulla, quæ minus velox, quam quæ 524 annorum est. Vtra melior, magis deliberari, quam pronunciari potest. Nos illam priorem prætulimus, quamuis alteram veram esse non dubitamus.

II Προήγησις ἰσημερινὴ χρονική.] Motus siderũ dupliciter consideratur, χρονικῶς in diebus ciuilibus, τοπικῶς in gradibus Zodiaci. Hoc primum dictat ratio ipsa, ἐπειδὴ ἀρχὴ πάσης κινήσεως ἐστὶ τόπος καὶ χρόνος. deinde accedit locupletissimus huius sententiæ vindex Ptolemæus: οὐ ποιούμεθα ἀποκατάστασιν ἀριθμοῦμεν τὴν ἐπὶ τὸν αὐτὸν σχηματισμὸν φερούσης τὸν ἥλιον τοπικῶς τε καὶ χρονικῶς. Sed expresse Hypsicles in Anaphorico: τοῦ τῶν ζωδίων κύκλου εἰς τριακοσίας ἑξήκοντα περιφερείας διῃρημένου, ἑκάστη τῶν περιφερειῶν μοῖρα τοπικὴ καλείσθω. ὁμοίως δὲ τοῦ χρόνου, ἐν ᾧ ὁ ζωδιακὸς, ἀφ᾽ οὗ ἔτυχε σημείου, ἐπὶ τὸ αὐτὸ σημεῖον παραγίνεται, εἰς τριακοσίους ἑξήκοντα χρόνους ἴσους διῃρημένου, ἕκαστος τῶν χρόνων μοῖρα χρονικὴ καλείσθω.

III *Annus Tropicus.*] Ab Hipparcho est. ὁ καθ᾽ ἥλιον ἐνιαυτὸς. τοῦτο δὲ λέγει ὁ χρόνος, ἐν ᾧ ὁ ἥλιος ἀπὸ τροπῆς, ἐπὶ τὴν αὐτὴν τροπὴν, παραγίνεται, ἢ ἀπὸ ἰσημερίας ἐπὶ τὴν αὐτὴν ἰσημερίαν. Seruius solstitialem annum vocat, qui alias tropicus, in illud: *Nam quia nec fato, merita nec morte peribat. Tribus, enim, inquit, humana vita continetur Natura, cui ultra centum, & viginti solstitiales annos concessum non est.*

V *Menses Celestes:*] Definitio Censorini, ut & sequens VI.

VII *Dies intercalaris.*] Ex hac definitione manifestum est intercalationem nunquam celebrandam, nisi iustus diei modus ex appendice horaria & scrupularia accreuerit. Vnde fit, ut non semper quarto anno, sed & quinto quoque competat intercalatio. Aliter facere, est aut nescire modum anni Tropici, aut sibi cum Tropico, non cum Iuliano, rem esse non sentire. Huic obiectioni Liliani quid opponant, non habent.

VIII *Cyclus Solis Tropicus.*] Deeo satis actum superq; in longa diatriba. Definitioni additũ est *quaternariũ*, quia periodi omnes Tropicæ ciuiles sunt num. quaternarius. Hoc antea monuimus.

IX ὑπόληψις σεληναϊκή.] ὑστερισμὸς, siue ὑπόληψις, motus contrarius τῇ προηγήσει σεληναϊκῇ, quamuis impropriè ad Lunam refertur. Hoc enim potius referendum ad Solem, cuius Enneadecaeteris est velocior Enneadecaeteride Lunari. ὑστερισμὸς igitur σεληναϊκὸς unius diei fit in cyclis duodecim Lunaribus: quia Sol κατὰ προήγησιν ἰσημερινὴν Lunam anteuertit; hoc est Lunarem Enneadecaeterida; horis 2. 75. Vt enim Lunaris Enneadecaeteris minor est Iuliana hor. 1. 485, ita maior est tropica hor. 2. 75. Ex priore differentia nascitur ὑπόληψις, siue ὑστερισμὸς, ex posteriore προήγησις σεληναϊκή. Rursus ex priore prodit μετέμπτωσις ἐπακτῶν, ex altera προέμπτωσις ἐπακτῶν. Post annos 304 Epacta Iuliana peccat μετεμπτώσει, ut Epactæ terminorum Paschalium Dionysianorum. Post 228 annos Epacta Tropica fallit κατὰ προέμπτωσιν. Denique ὑπόληψις fit εἰς τὰ ἑπόμενα, προήγησις εἰς τὰ προηγούμενα. Lilius hæc ignorauit. Clauius nondum capit. Lilius per caliginem in anno Iuliano anticipationem fieri sensit, & moram in suo anni typo, alteram in 300, alteram in 200 annis. Quæ omnia ostendunt caussas enneadecaeteridon eum prorsus nesciuisse, neque spem esse, ut Clauius assequatur, nisi aut melius ingenium ei diuinitus detur, aut id, quod habet, meliorib. literis excolatur.

X *Character anni Tropici.*] Anni Iuliani modus est dierum CCCLXV, hor. VI. Abiectis omnibus septenarijs, remanet character anni Iuliani 1. 6. ο. id est feria prima, horæ VI. Scrup. ο. τὸ διάφορον anni Tropici est hor. 0. 10. 4/5. quo de charactere Iuliano deducto, remanet character anni Tropici 1. 5. 49. II.

XII ἐκβολή.] Olim Termini Paschales Nisan Dionysiani erant intra mensem æquinoctialem in annis numeri aurei; VIII, XI, XIX. Hodie longissime sunt extra epocham æquinoctij, & ex mense Κριῶνος in mensem Ταυρῶνος summoti sunt διὰ τῆς προηγήσεως ἰσημερινῆς. Quare Adar proximus ante Nisan Dionysianum reperitur maiore ex parte intra mensem Krionem, ideoque Paschalis factus est in annis aurei numeri, VIII, XI, XIX: & Nisan reijcitur, quod in alienum mensem, nempe Tauronem, hodie compulsus est celeritate prægressionis æquinoctialis. Nam numerus aureus III adhuc est intra Nisan Iudaicum & Dionysianum: cuius terminus Paschalis est in IX Aprilis. Itaque quum ἐκβολὴ committitur, tunc locus est ἀντικαταστάσει, de qua mox locus erit dicendi. Iudicio autem ad hanc rem simul, & accurata attentione opus. Nam anno Christi 1598 fuit aureus numerus III, Nisan feria II, in XXVII Martij. Proinde quartadecima Luna in IX Aprilis, qui est verus terminus Nicenus castigatus, detractis προηγήσεως diebus IIII. Quare locus non est τῇ ἀντικαταστάσει, ut pro Nisan substituatur Adar, cuius neomenia fuit feria prima, XXVI Februarij. Ideo quartadecima incidit in XI Mar-

xi Martij, qui est locus æquinoctij. Non tamen Adar assumendus, quum quartadecima Nisan sit in ix Aprilis, quæ est trigesima dies Krionos. At noui anni editores non aliam ob caussam Adar pro Nisan sumpserunt, nisi quia epacta xxiii illius anni posita est alieno loco, nempe in viii Martij propter signum * in Kalendis collocatum. Præterea isti Fastorum castigatores non aduerterunt remotissimum terminum Paschalem esse in xix Aprilis noui, aut in ix Aprilis veteris. Quod enim sæculo Niceno remotissimus terminus erat in xviii Aprilis, hoc accidisse alibi indicauimus, quia eo sæculo nulla erat epacta xxiii, quæ hoc sæculo currit. Hoc ante bis, aut ter iterauimus, si qua dormientem Clauium expergefacere possimus.

xiii ἀντικατάστασις.] Est priori πρός τι, & relatiua. Altera enim sine altera esse non potest. Ideo interprete opus non habet. Nam reiecto Nisan, substituitur Adar, ut ante dictum est. Sic anno Christi antecedente 1603 neomenia Nisan Dionysiani congruebat Kalendis Aprilis, feria vi: ita ut eius decima quarta dies summota fuerit ab æquinoctio ciuili hebdomadas solidas quinque. Ideo fuit ἐκβόλιμος, *expunctitius*, in cuius locum assumptus est Adar, cuius neomenia conueniebat iii Martij, feria v. Quapropter quemadmodum Nisan vetus fuit ἐκβόλιμος, ita Adar fuit ἀντείσακτος. quod & accidit hoc sæculo, numero aureo viii, xi, & xix. & quoties hoc fit, annus, qui antiquitus erat ἐμβολιμαῖος, fit communis, & contra, sequens annus ex communi fit ἐμβολιμαῖος. Sed doctrina τῆς ἐκβολῆς καὶ τῆς ἀντικαταστάσεως pendet ex Termino Paschali secundum interuallum Nicenum, a xxi Martij, ad xviii Aprilis, inclusiue. Terminus vero est quartadecima Luna. Quænam vero ea sit, haud temere definiri potest, propter triplicis differentiæ neomeniam. Est enim aut a iugo Lunæ, cuiusmodi nostræ, & Iudaicæ, & Nicenæ priscæ. Est a visione Lunæ, qualis Iudæorum Karraim. Est tertio die a iugo Lunæ, qualis Muharram Muhammedicus, & non raro Clauiana, sextadecima Luna. Secundum hæc tria genera neomeniarum diuersæ erunt quartædecimæ, & proinde diuersi termini Paschales. In primo genere quartadecima Luna est ante plenilunium; in secundo, in plenilunio; in tertio, post plenilunium. Hoc est in primo genere Terminus erit xiiii Luna: in secundo xv: in tertio xvi. Nos iandudum ostendimus quartamdecimam Lunam Christianorum post unum sæculum a tempore Constantini fuisse plenilunium propter Lunæ προήγησιν, omne-

NOVILVNIA PASCHALIA AB ANNO CHRISTI
MDLXXXIIII PER CYCLVM INTEGRVM.

Anni Christi.	Litera Dominicalis.	Character nouilunij.	Quotus Nisan Cycli Iudaici.	Nouilun. æquata in mes. Lilian.	Num. Aureus.	Epacta Clauij.	Nouilunia Clauij.	
1584	A G	2 4 414	Nisan v	xii Martij	viii	xviii	xiii Mar.	Emb.
1585	F	1 1 1003	Nisan vi	xxxi Martij	ix	xxix	Kal. Apr.	
1586	E	5 10 799	Nisan vii	xx Martij	x	x	xxi Mar.	
1587	D	2 19 595	Adar viii	x Mar.	xi	xxi	x Mar.	Emb.
1588	CB	1 17 104	Nisan ix	xxvii Mar.	xii	ii	xxix Mar.	
1589	A	6 1 980	Nisan x	xvii Mar.	xiii	xiii	xviii Mar.	
1590	G	4 23 489	Nisan xi	v Apr.	xiiii	xxiiii	vii Mar.	Emb.
1591	F	2 8 285	Nisan xii	xxv Mar.	xv	v	xxxi Mar.	
1592	ED	6 17 81	Nisan xiii	xiii Mar.	xvi	xvi	xv Mar.	Emb.
1593	C	5 14 670	Nisan xiiii	Kal. April.	xvii	xxvii	iii Apr.	
1594	B	2 23 466	Nisan xv	xxii Mar.	xviii	viii	xxiii Mar.	
1595	A	7 8 272	Nisan xvi	xi Mar.	xix	xix	xii Mar.	Emb.
1596	GF	6 5 851	Nisan xvii	xxix Mar.	i	i	xxx Mar.	
1597	E	3 14 647	Nisan xviii	xviii Mar.	ii	xii	xix Mar.	
1598	D	7 23 443	Adar xviii	viiii Mar.	iii	xxiii	viii Mar.	Emb.
1599	C	6 20 1032	Nisan i	xxvii Mar.	iiii	iiii	xxvii Mar.	
1600	BA	4 5 828	Nisan ii	xv Mar.	xv	v	xvi Mar.	Emb.
1601	G	3 3 337	Nisan iii	iii April.	xxvi	vi	v Apr.	
1602	F	7 12 133	Nisan iiii	xxiii Mar.	vii	vii	xxiiii	

que

que Computorum Ecclesiasticorum conditores XIIII Lunam ideo πανσέληνον vocasse, quia re vera esset πανσέληνος, non autem, ut delirat more suo Clauius, quod esset proxima plenilunio, sententia auctore suo digna. Quare enim Computorum Græcorum veteres magistri, in quibus Maximus Monachus, quærunt verum πανσέληνον, non autem XIIII Lunam, si Terminus Paschalis non est πανσέληνος; Nunc subijciam integrum circulum enneadecaetericum nouiluniorum Paschalium ab an. Christi Dionys. 1584. qui fuit secundus editionis Lilianæ, cum annis Christi, num. aureo, litera Dominicali Liliana, & mensibus Lilianis; primum quidem quomodo ex medio motu Lunæ nouilunia statuenda sunt: deinde secundum vulgarem modum æquabilium Epactarum, quem solum agnoscit Lilius. Nos ex vetustissimorum Computatorum sententia, Panodori, Aniani, Maximi monachorum Terminum Paschalem possemus XV Lunam a iugo & coitu luminum vocare, hoc est ipsum plenilunium. Hic mare cælo miscuit Clauius. Negat hoc conuenire usui Ecclesiastico. Annis Christi 1584, 1585, 1586, 1589, 1591, 1594, 1595, 1596, 1597, 1600, 1602, nostra XV Luna fuit eadem cum quartadecima Clauij, ipso plenilunio. Quare igitur a nobis negat faciendum exemplo Computatorum veterum, quod ipsi imprudenti toties totiesque excidit ἀμεθοδεύτως vulgi Epactas secuto; & nouilunio a suis sedibus summoto propter signum * Kalendis Martij appositum? In reliquis septem cycli annis conuenit illi nobiscum in nouilunio, propterea quod, ut sæpe diximus, Epactæ non indigent æquatione, & verum nouilunium sine castigatione possunt indicare: quod quidem in annis contigit, 1587, 1590, 1598, 1599. Et tunc Pascha potuit celebrari in ipso plenilunio, aut ante plenilunium, ut contigit anno 1598, siquidem Adar pro Nisan assumatur, propterea quod Clauius ex consuetudine sua quartamdecimam assumpsit, quæ nobis est XV, in qua plenilunium die Dominica. Ideo quum eo anno neomenia Clauiana putata sit a coitu luminarium, & eadem fuerit cum neomenia methodi nostræ, quartadecima eius fuit ante plenilunium, præter morem ipsius Clauij, cuius quartædecimæ incidunt fere semper in plenilunium. Ideo Dominica Paschalis contra Canonem Nicenum celebrata est ante plenilunium, crasso, & ridiculo errore. Nam plenilunium commissum fuit ea Dominica aliquot horis post meridiem. Vnde colligere potes, idem nos facere posse, quod Clauius, si terminum Paschalem ponimus quintadecima die a iugo Lunæ. Anno igitur 1598, terminus Paschalis, vel XV Luna Clauij, incidit in diem XXII Martij, die Dominica. Ideo translatio solennitatis in sequentem Dominicam facienda fuit. Hoc & simile deliramentum nunquam contingere potest in methodo nostra, si terminum Paschalem statuamus in XV Luna. Atqui in Prolegomenis editionis nouæ diserte monetur mirum videri non debere, si Epactæ uno die serius nouilunium indicant: quia, inquiunt, malumus peccare morando nouilunia, quam anteuertendo. Ergo quartadecima Clauij est quintadecima Luna, & proinde plenilunium. Hoc nos in nostro Elencho monueramus. Tantum abest, ut animaduersio illa Mathematicum deterruerit, ut ea ad sententiam nostram oppugnandam utatur. Fatetur, & negat. Quid enim aliud potest, qui tergiuersari instituit? Rem nouam & miram docet, quam omnes, præter Clauium, hactenus ignorabant: in Ephemeridibus aliquando plenilunia post XVI diem a coitu luminarium fieri. Quare non addit aliquando XVII die a plenilunio coitum utriusque sideris confici, aliquando, a XIIII die? Deinde cur in re vulgatissima Ephemeridum fides aduocatur, quasi tirones astronomiæ ignorent maximum discrimen medij & veri motus Lunaris esse maius XIIII horis, minus XV? Sed rarissime hoc contingit. Itaque nescio quare hoc obiecit, quasi mirum, aut sibi soli notum. Noster epilogismus init neomeniam a meridie antecedenti astronomice, & ciuiliter ab occasu Solis. Consulat Ephemerides suas. Animaduertet non opus esse μορμολυκείῳ illo, quod ex Ephemeridibus didicit, caussas autem ignorauit. quas si scisset, potius illis ad argumentum suum, quam Ephemeridum auctoritate, usus fuisset. Quod si interdum rationes nostræ Ephemeridum terminos non assequuntur, quanuis hoc rarissime accidit, non est culpa epilogismi nostri, sed inæqualitatis καὶ ἀνωμαλίας sideris: quæ, ut dixi, ut rarissime euenit, ita, quando euenit, ferenda est, & non propter illam uniuersa methodus damnanda. Quum igitur Clauius ipse moneat suas neomenias tardiores esse uno die, quam Ephemerides, & ratio motus Lunaris indicant, ne scilicet peccetur anticipatione, quam Græci Computatores προέμπτωσιν vocant, quid manifestius ostendere potuit terminum Paschalem Clauianum esse plenilunium? Sæculo Diocletiani, a quo incipit τὸ Πασχάλιον, neomenia prima Paschalis erat XXIII Martij, & tunc V Aprilis erat XIIII Luna. post aliquod cyclos, V Aprilis cæpit esse XV Luna, id est plenilunium. Tunc exorta sunt examina Computatorum Ecclesiasticorum, qui XIIII Lunam vocarunt plenilunium. Et quidem re vera erat plenilunium. A sæculo Diocletiani, ad nos, facta est προήγησις dierum solidorum IIII, ut ratio ipsa indicat,

indicat, & omnes etiam Liliani fatentur. Quare quum primo aureo numero neomenia esset in xxiii Martij, nunc ea conficitur in xix: ubi nos epactam numeri primi xi apposuimus convenienter & rationibus Lunæ & veteri Paschali Niceno, siue Diocletianeo. Quod autem Epactam i, quæ in anno reformato, aureo numero primo competit, Clauius non in xxix Martij sui, quæ diei xix Martij Iuliani respondet, apposuerit, non hoc iudicio fecit, sed quia Kalendis Martij * nota apposita est, ideo a vera sua sede epacta primi numeri aurei, & deinceps aliæ omnes per totum aurei numeri orbem alienas sedes occuparunt. Certe anno Christi 1596 nouilunium confectum est in xix Martij Iuliani & xxix Liliani. Idem fiet anno non bisextili 1634. At anno 1615 in xx Martij Iuliani, & xxx Liliani, propterea quod non semper ad eandem diem Iulianam neomeniæ cyclorum redeunt; ut, exempli gratia, annus primus Iudaicus cæpit a vii Octobris, vigesimus a viii. Idque præcipue propter unam caussam accidit, quod nisi uno die serius enneadecaeterides redirent, accideret, ut ultima cycli Lunatio esse tantum xxviii dierum: quod accurate suo loco a nobis discussum est. Si igitur Clauius Kalendis Martij Epactam xxix statuisset, & ordinem a nobis institutum secutus esset, eius termini perpetuo ijdem essent, qui Niceni, & Diocletianei. Atque huc quidem nos deduxit disputatio περὶ ἀντικαταστάσεως, quæ non solum in anno Tropico committitur κατὰ τὴν ὑπόληψιν σεληνιακήν, sed etiam in Iuliano κατὰ τὴν προήγησιν ἰσημερινήν. Quod autem de Pascha anni 1598 diximus, id exempli tantum gratia fecimus, siquidem Adar pro Nisan assumatur. quod quum factum sit in anno illo, peccatum est dupliciter, tum quod Adar pro Nisan assumptus est, tum quod etiam hoc modo peccatum est, quod Pascha ante plenilunium celebratum est. Quod eo anno Adar male pro Nisan assumptus est, patet, quod numerus aureus iii nondum incurrit in caussam ἀντικαταστάσεως. Terminus enim Paschalis numeri iii aurei est in ix Aprilis Iuliani. Qui igitur fieri potest, ut quartadecima Adar perueniat ad xxi Martij Iuliani? Magna & stupenda fuit cæcitas illa: de qua toties, & de caussis earum rerum, a nobis disputatum est.

CANON OCTAVVS.] Hic animaduertendum mensem Iudaicum veterem vocari eum, qui per ὑπόληψιν σεληνιακήν in consequentia summotus est. Nam hoc sæculo Marchesvvan Iudaicus non potest hærere vi diei Zygonos, sed longe in consequentia pessum abijt, alio mense in eius locum succedente, quæ est doctrina τῆς ἐκβολῆς καὶ τῆς ἀντικαταστάσεως: quam proxime tractauimus.

CANON DVODECIMVS.] De præcessione locali non minor velitatio inter Astronomos coorta est, quam de Temporali. Si nobis de modo anni siderei certo constaret, minus sane laboraremus, & tamen nondum confecta res esset. Nam certum punctum Eclipticæ oportebat a veteribus deprehensum esse, item aliud ab hodiernis artificibus, ut ex interuallo interiecto & modus anni siderei, & προήγησις localis certo definiri posset. Sed quem veteres & hodierni Astronomi locum Eclipticæ determinant, is potius περὶ ὃ, quam ἐν ᾧ dici potest. Nos momenta istius præcessionis, quæ proxime a vero abesse visa sunt, sumpsimus tantisper, dum certiora a summis viris ex obseruationibus adferantur. Nam illorum est obseruare, nostrum illorum definitionibus stare.

IN CAPVT QVINTVM.

KALENDARIVM ANNI HIPPARCHEI.] Quod veteres varias poriodos Lunares instituerint, & ex illis anni Solaris modum ostendere conati sint, tam certis, claris, ac validis argumentis olim ex Censorino, & alijs vetustioribus monimentis demonstrauimus, ut nihil pertinaciæ relictum sit, quod manifestæ rei opponere possit. Nam & Harpalus ex sua Octaeteride, & Meton ex sua Enneadecaeteride, Democritusque, & Philolaus, ac denique Oenopio Chius ex suis magnis periodis Lunaribus idem demonstrare tentarunt. Omnino nullus veterum ab Harpalo, ad Ptolemæum, extitit, qui modum anni Solaris ad reuersiones Lunares non exegerit. Iccirco quoties obseruationes suas instaurabant, cyclos Metonicos absolutos expectabant, tanquam eorum conuersio esset terminus, ad quem omnes obseruationes suas referrent. Aristarchus ab obseruatione Metonis Solstitiali expectatis octo cyclis Metonicis, ita obseruationem suam aggressus est; Hipparchus xv cyclis ab Aristarcho, Ptolemæus totidem cyclis ab Hipparchi æquinoctio verno. Calippus Cyzicenus in quatuor cyclis Metonicis unum diem, Hipparchus unum etiam in totidem Calippicis periodis abundare animaduerterunt. Calippus verum anni modum existimauit eum, qui etiam est anni Iuliani, dierum CCCLXV, & quadrantis diei. Hipparchus vero In quatuor Calippicis periodis suspicatus est de quadrante detrahendum hor. o. ∴ ∴ ∴. hoc est scrupula Iudaica 85 fere. ut anni

anni modus secundum Hipparchum fuerit dierum 365. hor. 5. 55′ 12″ $\frac{1}{4}$, & in 304 annis, quæ sunt periodi quatuor Calippicæ, unus dies pereat supra rationes Calippi & Iulianas. Idem quoque censuit Ptolemæus, quamuis neglectis annis quatuor, in ccc annis sancit unum diem tollere. Tametsi Hipparchus non solidum diem excurrere in quatuor Calippicis periodis fatetur, quum dicat in totidem annos σχεδὸν unum diem, non autem solidum accrescere: tamen putauit ad periodum ciuilem constituendam satis esse interuallum annorum 304, quod Censorinus diserte docet. Rab vero Adda Bar Ahaba vir sæculo suo Iudæorum doctissimus, pensitatis Hipparchi rationibus, ex quibus Enneadecaeteris Lunæ minor est una Enneadecaeteride Calippica hor. 1. 485, hoc excessu in xix distributo, collegit hor. 0. 82. $\frac{7}{19}$ deducendum esse de quadrante Iuliano, siue Calippico, ut modus anni sit dierum 365. hor. 5. 997 $\frac{12}{19}$, vel, quod idem est, $\frac{48}{76}$. quanquam vetustissimi Iudæi alia via ad hoc peruenisse dicunt: & eodem res recidit. Scribunt enim, quod iiii Tekuphæ sint in anno, ergo in xix annis erunt quater xix, id est lxxvi. Ideo hor. 1. 485 in 76 distributis, deprehendisse Tekupham esse dierum 91. hor. $\frac{7}{}$. $\frac{519}{}$. $\frac{31}{76}$. Quæ si quater multiplicentur, prodibit idem modus anni, dier. 365. hor. 5. 997. $\frac{48}{76}$. Illa autem 76 scrupula secundaria vocauit רגעים, id est momenta. quod nomen etiam veteribus Computorum Ecclesiæ Romanæ magistris usurpatur. Ideo ab auctore nos ea vocauimus Momenta Rab Adda. Hoc verum esse auctores ipsos Iudæos dabo: השעה ותפה חלקים הנותרים בכל מחזור לדעת שמואל כידוע לבעלי העבור הוארב ארא חלק אותה השעה ותתפה חלקים ע״ו חכמת התשבורת בין ע״ו תקופות שבכל מחזור אשר מפני זה חלק כל חלק לע״ו חלקים שניים וקרא להם רגעים : והגיע לכל תקופה ותקופה מע״ו תקופות המחזור ך חלקים כה רגעים. *Horam, & cccclxxxv scrupula excurrentia in omni cyclo ex sententia Samuelis, ut constat omnibus auctoribus Computi, is Rab Adda illam horam, & cccclxxxv scrupula distribuit per scientiam fractionis arithmeticæ in omnes lxxvi Tekuphas, quæ sunt in cyclo. adeo ut unum quodque scrupulum diuiserit in lxxvi scrupula secunda, quæ vocauit Momenta: & singulis cycli Tekuphis competunt xx scrupula, xiv Momenta.* Hæc quidem elegantissime. Quatuor in omni anni typo consideranda, modus anni, descriptio mensium, caput anni, Titulus, siue epocha temporis. Modum anni iam tenemus, dierum 365. horar. 5. 997. $\frac{48}{76}$. ita ut in fine cycli nulla reliqua fiant scrupula horaria, aut momenta scrupularia. Iterum Iudæi de Rab Adda: חמה עם שנות הלבנה בכל מחזור ומחזור בצמצום גמור בלי שום יתור או חסור אפילו רגע אחד באופן שלפי חשבונו יכלו שנות. *ita ut secundum rationem eius desinant anni Solis cum annis Lunæ in singulis cyclis æquatione absoluta sine accessione aut decessione vel unius momenti.* Quare Rabbi Haie Hispanus tradit hunc esse verum anni Hipparchei modum. Descriptionem autem mensium docet Tekupharum situs, quum in omni cycli anno semper immutabili ordine sedes suas obtineant, ita ut Tekupha Nisan in anno primo cycli semper hæreat in neomenia Nisan Lunaris, in secundo anno in xii Nisan, & sic deinceps. quod quanquam in quauis descriptione mensium Solarium obseruari potest, tamen magis consentaneum rationi est, ut menses isti Solares alternis pleni, & caui describantur, & xi Epagomenæ, quibus Sol Lunam superat, in calce adijciantur, non utique quod ita eos menses Rab Adda ordinauerit. Iulianorum enim mensium descriptionem intactam reliquit, ut Adar siue Martius, sit xxxi dierum, Nisan siue Aprilis xxx, Ijar, siue Maius xxxi. Sed ideo nos hanc formam proposuimus, ut ostenderemus id proprium esse huius anni Hipparchei, ut nouiluniorum epochæ semper in ijsdem diebus mensium Lunarium hæreant, ut opus non sit epactis mensium, quibus opus est in descriptione mensium Iulianorum, qua Iudæi Palæstini, & Samaritæ hodie utuntur. Quemadmodum enim non satis est annum esse tropicum, nisi in segmenta cælestia descriptus sit, ita non satis est huic anno ad hanc formam Hipparchi describi, nisi & menses illi conuenientes adhibeantur. Caput anni est a Tekupha Nisan, quod nobis tacentibus satis indicant veteres Iudæi, qui Rabbi Hillel Iudæorum principem Computum suum, qui hodie in usu est, super Tekupha Rab Adda fundasse dicit. Nam & Tekuphæ secundum Hillel a Nisan incipiunt, non a Tisri. Titulus, siue Epocha temporis, primum fuit sine dubio ab anno correctionis ipsius Adda. quod hactenus Samaritæ obseruant. Nam Rab Adda Tekupham primi sui Nisan instituit a nocte, quæ antecedebat diem secundam Aprilis. Deinde Rabbi Hillel Computo suo altius a 4104 annis repetito, eandem primam Tekupham Rab Adda retinuit in nocte nimirum, quæ secuta est Kalendas Aprilis. ita ut secundum Hillelis computum Tekupha Rab Adda hodie ascenderit in xv Martij in annis 5364, a sæculo autem ipsius Hillel tantum ascensionem fecerit in noctem, quæ sequitur xxvi Martij. Nam a sæculo Hillel, ad nos, προήγησις quatuor νυχθημέρων facta est, quantum scilicet est inter vesperam xxviii Martij Iuliani, & vesperam Kalendarum Aprilis. Quæ vera est caussa, cur hodie Neomenia Nisan Samaritani concurrit cum nocte, quæ sequitur xxviii Martij Iuliani. Eam nos olim

ignorabamus, quum Samaritanum Computum ederemus. Samaritæ enim anno hoc Hipparcheo utuntur. Post aliquot cyclos Nisan Samaritanus ascendet ad xxviii noctem Martij, & ita deinceps per collectiones 304 annorum. Sed huius anni mensium tam Iudaicorum, quam Samaritanorum descriptio mere Iuliana est, modus anni Hipparcheus. & quanuis Samaritæ Iudæos inexpiabili odio prosequuntur, tamen eos hac in parte, ut & in multis alijs, sequuntur. Iudæi vero Palæstini hodie Tekuphas Rab Adda obseruant; annis non a sæculo Hillel, sed ab eius Computo, deductis, quorum initium consurgit ab anno 954 periodi Iulianæ, Cyclo Solis secundo, feria quarta, initio noctis Kalendarum Aprilis, unde Iudaice incipit dies secunda Aprilis. In hoc igitur typo Epactæ æquabiles perpetuo tenore sine ulla mutatione in eadem die nouilunia ostendunt; modo initium sumatur a confecta Tekupha. quo neglecto, epactæ indigent castigatione. Alioqui peccabit κατὰ προέμπτωσιν in anno intercalari, aut κατὰ μετέμπτωσιν, quando Lunæ annus est ὑπερήμερος. & alia præterea, quæ superiori Capite a Clauio, Lilio, & Lilianis peccata esse indicauimus. Quia vero Lunæ enneadecaeteris cum Ennedecaeteride Hipparchea paria facit, & nullum discrimen inter vtranque relinquitur, propterea Epactæ in hac anni forma sunt immutabiles, neque μεταβολὴ locum habet: quum in anno Iuliano in antecedentia post annos 304, in Tropico in consequentia post 228, transitum faciant. Hoc ille tres formæ commune habent, quod dies intercalaris epactarum tenorē labefactat. Rursus, quod supra ostendimus ultimo mense Lunari cycli, secundum Epactarum æquabilium dispositum, semper esse xxviii dierum tantū, id in hac specie anni cernitur. Nisan enim nonusdecimus statuitur in die xiii Adar Solaris: a qua die, ad neomeniam Nisan Solaris, interiecti sunt tantum dies xxviii. Atqui nullus mensis Lunaris maior est xxx, nullus minor xxix dierum. Hoc fit propter iiii dies intercalares, quæ sunt semper in Enneadecaeteride, quas Epactæ æquabiles representare non possunt. Vnde nata sunt ὑποτομὴ σελήνης, quem Saltum Lunæ nostri vocant, & alia errorum argumenta. Nam in cyclo propter quatuor bisexta tres anni sunt ὑπερήμεροι, id est, ccclv dierum, & quartum bisextum accidit ultimo mensi, ut sit xxix dierum solidorum. Ideo, quod alibi accurate discussimus, sæpe fit, ut neomenia primi mensis Enneadecaeteridos uno die tardius committatur, quam in cyclo antecedente. Itaque primo anno Iudaico neomenia Nisan Lunaris conueniebat cum neomenia Solaris. Anno vigesimo Iudaico, qui erat primus cycli secundi, character Nisan Lunaris fuit 7.2.157. hoc est feria septima. character vero anni fuit 6, qui cum regulari secundæ diei Nisan Solaris componit feriā septimam. Ergo secunda Nisan Solaris iniuit neomenia Nisan Lunaris, una die serius, quam in primo anno Iudaico. Hæc omnia ignorarunt Liliani, & omnium maxime Clauius. Quamuis hodie cum Iulianorū mensiū descriptione hic annus inter Iudęos & Samaritas in Palæstina locū habet, tamē operę visum fuit ita, ut ab Adda concipi debuit, per menses Solares alternis plenos & cauos, eius typū hic lectori proponere. Nā pulcherrima eius species est, & multa cognitu digna continet, pręsertim in ijs, quę ad Epactas & Lunarē doctrinā pertinēt.

TABVLA PRIMA. CYCLVS SOLIS.] In hac anni forma character annorum 393 colligit 7.0. [illegible]. id est feriam septimam cum scrupulis primis horarijs minus quam duobus. Itaque in annis 11790 vix colligitur hora una. ad mutandum autem feriam opus est annis plusquam 282960: quæ periodus quum sit immanissima, tuto negligi possunt scrupula Iudaica 29, cum 16 momentis Rab Adda, quæ sunt minus quam trigesima pars horæ. Omnis enim annorum collectio, cuius character complet feriam septimam pure, complebit etiam orbem feriarum. & in hoc casu dies intercalares cum annis ipsius periodi componunt numerum septenarium, quanquam ex definitione viii Capitis antecedentis annos periodi oportebat esse numerum quaternarium ad periodum ciuilem constituendam. Sed in formanda periodo Tropica ratio habetur bisexti Iuliani, quia modus anni Tropici constituitur ex peremptione excessus quadrantis Iuliani supra annum Tropicum, periodus autem Tropica ex peremptione unius, aut plurium bisextorum Iulianorum, quæ quum redeant quarto quoque anno, perimantur oportet in quodam quadriennio: & propterea ex quadriennijs constare debet omnis periodus Tropica. Ast annus Hipparchi, quamuis ab ipso auctore Tropicus esse putatus est, tamen progressu temporis deprehensus est nihil ad rationem tropicam, sed ad Lunarem tantum, pertinere. Ideo iste cyclus non est Tropicus. Non enim ullam cum anno Tropico cognationem habet. Tamen, quod notandum est, quamuis hæc periodus non est Tropica, est tamen Tropicæ pars. 393 enim sunt tres quadrantes periodi Tropicæ annorum 524, quæ est quarta ordine in numero septem periodorum, & quam non dubitamus omnium optimam & absolutissimam esse, ideoque nullam aliam esse, præter illam.

TABVLA TERTIA ὑπολείψεως *Hipparchi.*] Ὑπόλειψις anni Hipparchei fit κατὰ προήγησιν ἰσημερινῶν in annis prope 233 secundum Tetracosieterida. Hoc est, si periodus annorum 400 est vere

est vere Tropica, ὑπόλειψις Hipparchea committitur in annis 233, & æquinoctia anteruertunt annum Hipparchi die uno. Sin autem periodus quarta annorum 524 est vere Tropica, (Tropica vere nobis videtur) æquinoctia annum Hipparcheum fere biduo prægredientur. Nam in 524 annis Tropicis fit προήγησις quatuor dierum, in 304 annis Hipparchi unius tantum diei.

TABVLA QVINTA.] Sola hæc anni Hipparchei species perpetuas Epactas habere potest. In reliquis anni formis illæ locum non habent. Eæ autem sunt duplices, plenæ & cauæ, ita dictæ a mensibus plenis & cauis, quibus competunt. Exemplum: Epacta x est plena congruens sex mensibus plenis, & Epagomenis. Huic respondens Epacta xi conuenit reliquis mensibus cauis undetriginta dierum. Atque hæ quidem Epactæ alternis plenæ & cauæ conueniunt mensibus Solaribus alternis plenis & cauis. In Typo autem Samaritano, cuius menses mere Iuliani sunt, modus autem anni Hipparcheus, Epactæ quidem omnino sunt perpetuæ, non tamen alternis plenæ & cauæ, sed opus est ad nouilunia deprehendenda doctrina Canonum x, xi, xii Capitis tertij. Porro hæc Tabula duplex est. Prior pars continet Epactas Lunares unius cycli perpetuas: altera epactas Solis in uno cyclo Solari. Epactæ autem Solis nihil aliud sunt, quam excessus eius supra Lunam in anno Hipparcheo, quarum nonadecima est merus mensis Lunaris.

DEFINITIONES.

I *Διάφορον, siue differentia.*] Differentia anni veri Hipparchei & Iuliani est scrup. $5'. 33''. 20'''$, & pauxillo amplius. Eius autem anni modus dierum 365, hor. 5. $55'\ 23''\ 20'''$. Sed Ptolemæus, neglectis IIII annis, in 300 putat unum bisextum perire in modo Iuliano. Itaque eius annus fuerit dierum 365. hor. 5. 54. $55'$. vnde monstrum inauditum adparentis æquinoctij creatum est a recentioribus, præsertim ijs, qui post editionem Tabularum Prutenicarum de hac re scripserunt. Ego quid sit apparens æquinoctium, nescio. & merito. Nullum enim est; quum Æquinoctium momento ἀῤῥήτῳ conficiatur, & nullum aliud sit. At fabula hodiernorum artificum dicit hoc sæculo annum apparentis æquinoctij esse dierum 365. hor. 5. 55, $42'$. Et quum hoc statuunt, ignorant, eos, ex quibus hoc expiscati sunt, Copernicum & Reinholdum, voluisse ut obseruationes Ptolemaicas cum Hipparcheis, ita modum anni Hipparchei cum veri anni Tropici modo conciliare. Sed hæc castiganda sunt, & tollenda de Tabulis. ut quædam alia, quæ non sunt unius assis, cuiusmodi motus Libramenti, & cætera, quæ qui negligit, imperitis Mathematicastris pro indocto vapulauerit.

II *Προήγησις Hipparchea.*] Quamuis in annis 304 desunt diei solido scrup. 880, tamen verum est, post annos 304 unius diei προήγησιν fieri, quorum character est 1. 0. 880. Itaque quum anni primi initium fuerit a feria IIII, secunda Aprilis, post 304 annos, incipiet a feria quinta, Kalend. April. post 608 annos, a sexta, XXXI Martij: post 912, a feria septima XXX Martij. & sic deinceps, donec ex scrupulorum 880 incremento colligatur dies solidus: quod non continget, nisi post annos 7562. in quibus fit προήγησις σεληνιακὴ dierum 24. 0. 690, quum tamen ultra XXIIII periodos Hipparcheas, supersint cycli XIII.

VI *Mensis.*] Hæc fortasse fuerit mens Rab Adda, ut menses Solares essent alternis pleni & caui, & ratio ita postulat: tamen Samaritani, ut diximus, & Iudæi Palæstini meris mensibus Iulianis hodie utuntur: modo anni tantum differunt a modo Iuliani.

VIII *Epagomenæ.*] Attende quæ monstra pariat æquabilitas Epactarum. Nos alibi ostendimus omnem Lunationem ultimam cycli esse tantum XXVIII dierum, si ducem epactam æquabilem sequamur. Hic vero alia non minor absurditas ostendetur. Nam quemadmodum in altera mensis Lunaris minor uno die committitur, ita in hac maior fiet una die. Vtrunque ineptissimum. Nisan Lunaris in secundo anno cycli est in prima Epagomenon, & Ijar sequens in XX die Nisan Solaris, ut ratio exigit. Sed si intercalatio incidit in cyclo secundo, hoc est, ut Epagomenæ fiant XII, tunc a prima ἐπαγομένων, ad neomeniam Ijar Lunaris, siue ad XX Nisan Solaris, erunt dies XXXI: quod excedit modum mensis Lunaris, & committitur crassus, stupidus, & fœdissimus error, quem ut non præuiderunt, ita declinare non potuerunt, Liliani, & conciliabulum Clauij, qui est auctor tam ridiculi commenti. Nam post quintam Februarij quæcunque Epacta curret eo anno, si interuenerit bisextum, ea concipit Lunationem Februarij dierum XXXI. quo quid potest esse alienius a rationibus Lunæ, a dispositu mensium Lunarium, ab usu denique omni temporis ciuilis? Ne igitur hoc committatur, Lunæ motus medius huic incommodo cauebit, ad quem Epactas dirigimus, non contra, motum Lunæ & nouilunia ad Epactas, ut vulgus, Lilius, & pertinax huius prauitatis assertor Clauius. Esto primus cyclus Iudaicus. Epacta perpetua erit XXIX, ut ex Laterculo Tabulæ quintæ constat. Ponamus eam non indigere castigatione, & neomeniam Nisan Solaris con-

laris concurrere cum neomenia Nisan Lunaris. Omnino Nisan cycli secundi incidet in primam Epagomenon, siquidem annus Lunaris non fuerit ὑπερήμερος, id est fuerit ordinarius, & dierum cccliiii, non ccclv. Itaque Epacta xxix adhuc non indigebit castigatione. Esto character anni Solaris adhuc currentis feria tertia, quæ composita cum 4 regulari primæ Epagomenon dabit feriam septimam nouilunij Nisan anni secundi cycli. proinde neomenia Ijar incipiet a feria secunda. Quia igitur anni adhuc currentis character est 3, & in fine anni intercalatum est, ut epagomenæ sint xii, non xi, ergo character anni sequentis erit 5. Diximus neomeniam Ijar debere secunda feria inire. Character autem anni cum regulari 4 xix Nisan Solaris, abiectis 7, dat feriam 2. Ibi igitur est neomenia Ijar, non in xx. Ita medius motus Lunæ, & character neomeniæ occurrunt omni vitio æquabilitatis Epactarum. Omnino quoties Epacta non indiget castigatione, in anno bisextili, nouiluniorum sequentium situs anticipatur. Idem dicas de omni anno Solari, & Tropico. Quod tamen acuta mens Clauij capere non potuit, qui medium motum Lunæ pro norma habendum negat, propterea quod Iudæi eo vtuntur, & Iudæi sunt impostores, inquit. Itaque & Lunæ motus est impostor auctore Clauio, quia impostores Iudæi eo utuntur. Videtis acumen Mathematici. Ideo maluit bisextum in Lunæ dies insulcire, sine mutatione neomeniæ, ut mensem Lunarem constitueret dierum xxxi, quam ad regulam motus Lunaris, & ad nouiluniorum characteres, mensium fines dirigere. Vnde alij errores tanquam catena Chrysippea consecuti sunt, præsertim contubernium binarum Epactarum xxv, xxiiii in una statione excubantium: quo nihil stolidius excogitari potuit: quod quidem euitare non potuit, quia in antecedente die 25 epactam nigram cum xxvi rubra maritauit. cuius caussam alibi reddidimus. Quæ omnia incommoda, deliria, somnia euitare potuisset, si ad nouiluniorum characterem Epactas, non autem nouilunia ad epactas, exegisset. Hoc enim rustici κ᾽ ἀναλφάβητοι faciunt, & veterum Computorum consarcinatores, qui ignoratione iucundissimæ & pulcherrimæ doctrinæ nihil aliud quam ludibrium posteris reliquerunt, & eos, qui se imitari vellent, deridendos propinarunt. Epactæ igitur ad nouilunium primum sunt castigandæ. Quod si castigatione non indigerent, sed in suo tenore æquabili nouilunia indicarent, bene cum hoc anno Hipparcheo ageretur. Residuum enim Epactæ, quod Ecclesia Aethiopica Matque vocat, semper præcise nos ad nouilunium manu duceret: & neque Iudæis, neque nobis ad nouilunia deprehendenda alio indice opus esset. Atque id plane est, quod Clauij nænia mihi in mentem reuocauit, fuisse Mathematicum, qui Epactas non retrogrado, sed directo ordine & per consequentia ordinaret, quæ, inquit, non minus nouilunia indicarent, quam Epactæ retrogradæ. Dignus sane histrio, qui talem plausorem nancisceretur. Nam Epactæ directæ illius gracchuli nihil aliud sunt, quam dies mensium, qui denotabunt nouilunia, si ab illis Epacta auferatur. Residuum enim est Matque, quod vocat Ecclesia Aethiopica. In anno primo numeri aurei, Epacta est xi. Residuum de triginta est xix. Itaque secundum Mathematicum illum, xix Martij erit Epacta. Rursus in anno secundo numeri aurei Epacta est xxii, complementum numeri triginta viii. Ergo in secundo anno cycli, viii Martij erit Epacta. Ecce Epactas in consequentia progredientes ordine directo, non retrogrado. Mensium enim dies ab unitate, ad triginta, contra, Epactarum ordo a triginta, ad unitatem, progreditur. Sed ne sic quidem vitatur retrogradatio. Nam dies quidem mensis procedunt directe, Complementa vero retrogrado ordine. primi enim anni Complementum est xix, secundi viii, tertij xxvii. diuinum sane inuentum, & quod acutissimus Mathematicus tanquam obicem opponeret. Nam quid est stultius, imperitius, stolidius, quam eiusmodi Epactas statuere? Quid iocularius, quam eas magnificare? Nam velim dicat Clauius, quid est expeditius, Epactas per deductionem xi, an per adiectionem xi continuare? Certe, nisi alia mens supra captum humanum Clauio data est, mihi videor potius expedire negotium, si xi ad xi adiecero, & rursus xi ad xxii, quam si xi de xix, deduxero, & xi de xxviii. Hæc sunt oracula horum, qui se mathematicos iactant, & omnes ab hac doctrina, quam ne per somnium quidem viderunt, superbiæ fascibus summouent. Ex his acumen Mathematici Clauij, & aliorum deprehendas licet. Neque vero mirum videri debet, si nobis hoc μορμολυκεῖον ad nos territandos Clauius obiecit. Longe maiores nugas egit, quum scribit nos ex Argyrio petere debuisse modum Paschatis corrigendi. Eum auctorem Græcum nondum editum nos habemus, & eius sententiam de Paschatis correctione Latine a nobis conuersam edidimus, non ea caussa, ut eius rationes sequeremur. Est enim tam imperitus harum rerum, tam ridiculus, quam Clauius, sed ut ostenderemus non apud Latinos solum motam quæstionem fuisse de Paschate corrigendo, sed etiam apud Orientales. Ex quibus eruditus Lector iudicare potest, quantus vir & cuiusmodi in hac doctrina sit Clauius, qui tam futilem auctorem no-

rem nobis imitandum fuisse ausus est scribere. O quantū inscitiæ quam paucis verbis aperuit.

CANON TERTIVS.] Hic Canon per præcessionem Hipparcheam indicat veterem Tekupham Nisan secundum rationes quidem Rab Adda, sed ex methodo Computi hodierni Rab Hillel, qui post ipsum Addam scripsit. An a sua editione, aut ab epocha Seleucidarum, computum suum instituerit, id quidem nobis incompertum est. Certe secundum sæculum Rab Adda Tekupha esset hodie in XXIX Martij, quæ est plane Tekupha Samaritana hodierna. Secundum Epocham Syromacedonum Alexandream, quæ Aera Contractuum Iudæis dicitur, esset in XXVII Martij. Omnino Epocha Samaritana deducitur a sæculo Rab Adda, aut Rabbi Hillel. Tekupha autem Nisan Rab Adda est feria quarta fine horis & scrup.

CANON QVARTVS.] Proxima animaduersione diximus Radicem Nisan Rab Adda esse 4.0.0.0. In Tabula septima huius Capitis coniecimus Tekuphas anni Hipparchei. A Tekupha Tisri anni primi Iudaici, ad Tekupham Nisan, quæ est prima Tekupha, sunt duæ Tekuphæ: quæ ex Tabula septima sunt hor. 14. 1038. 62. quibus deductis de prima Tekupha Rab Adda 4. 0. 0. 0, remanet antecedens Tekupha Tisri in primo anno Iudaico, feria 3. hor. 9. 41. 14, Radix Tekuphæ Tisri.

CANON VNDECIMVS.] Hoc iam supra expositum est, quum de mirifico illo Mathematico agebamus, qui Epactas directo ordine, non retrogrado, usurpabat. quæ nihil aliud sunt, quam Marque Aethiopicum, hoc est complementum Epactæ. Si illa complementa pro Epactis assumimus, ut habeamus epactam anni sequentis, deducenda erunt semper XI, quum contrario ordine fiat in Epactarum doctrina, quæ per incrementa undenarij numeri crescunt, Complementa vero, siue Marque, per decrementa, aut deductionem undenarij. Deinde Epactæ retrogrado ordine procedunt, Complementa directo, ut quæ nihil aliud sint, quā linea dierum mensis. Atque hæc est mirifica illius Mathematici doctrina, qui magis idoneum laudatorem, quam Clauium, inuenire non potuit. Cæterum, ut in Scholio huius Canonis notatur, Epactæ istæ locum habent in methodo manuali, quibus si utimur, hæc commoditas huius anni est, ut non indigeat epactis mensium ad ἕνην καὶ νέαν indagandam, sed tantum complemento epactæ. Vide doctrinam Canonum X, XI, XII Capitis tertij.

Hactenus de anno Rab Adda: de quo qui plura scire desiderat, adeat Caput Kiddusch hahodesch in priore parte magni operis Mosis Maimonidæ, pag. 207. ubi præstantissimam & historiam & doctrinam huius anni reperiet tam in verbis Mosis, quam in glossa. De anno vero Samaritano Hipparcheo nihil certo affirmare possumus, nisi eos instituisse initium anni sui anno CXCI periodi Damascenæ quando Muharram Lunaris incidit in III Aprilis, Dulhagiathi V Martij. Ab eo tempore nouilunium Martij illis vocatur Dulhagiathi, nouilunium Aprilis Muharram. Præterea quum eorum Nisan Solaris neomenia ascenderit hodie in XXIX Martij, neomenia vero Adar Solaris in XXVI Februarij, colligitur manifesta προήγησις dierum quinque solidorum. Sed quia nihil certi nobis constat de hoc Samaritarum anno, malo equidem tacere, quam hariolando ludibrium debere.

IN CAPVT SEXTVM.

Annus cælestis aut mere Solaris est, aut mere Lunaris, aut mixtus. Solaris, cuius conuersio est ab æquinoctio, ad idem æquinoctium: aut a Solstitio, ad Solstitium: mensis autem eius ad Zodiaci segmenta descripti sunt, qualis noster est, quem exposuimus Cap. IIII. Lunaris mere est, cuius menses ad motum Lunæ temperati sunt, alternis pleni & caui, componentes annum CCCLIIII dierum, qui ordinarius dicitur, aliquando etiam, quum medius motus Lunæ exigit, CCCLV, qui annus ὑπερήμερος vocatur, ut apud Arabas semper de XXX, nouemdecim sunt ordinarij, undecim ὑπερήμεροι. Mixtum annum hic intelligo, qui aliquid utriusque sideris participat. cuius generis quemadmodum an unus annus dici possit, dubito, ita multos simul mixtos & esse, & dici posse, constat; cuiusmodi sunt omnes unius Enneadecaeteridos. cuius singuli anni sunt Lunares, non autem Solares, ne interueniente quidem embolismo: simul autem comprehensi sunt Solares, ut qui ab eadem die Solari, ad eandem, reuersionem faciant. Itaque Enneadecaeteris, si quidem eius conuersionem spectes, mere Solaris est: si singulorum annorum ratio habeatur, est Lunaris. Idem potest de Olympiade & Octaeteride dici, quæ per se consideratæ propius absunt ab vtriusque sideris rationibus: singuli autem earum anni neutri sideri conueniunt. Hoc fortasse habebat in animo doctissimus Rabbi Moses Maimonides: חָדְשֵׁי הַשָּׁנָה הֵם חָדְשֵׁי הַלְּבָנָה : וְשָׁנִים אֲשֶׁר אָנוּ מְחַשְּׁבִין הֵם שְׁנֵי הַחַמָּה *Menses anni sunt menses Lunæ. Anni autem, quos nos computamus, sunt anni Solis.* Idem erat, quod Oraculum Græcis præcipiebat, patria sacra obire secundum annos, menses, & dies.

 Qui

Qui igitur annis mixtis utuntur, hoc aliter facere non possunt, quam per enneadecaeterida, ut Iudæi, qui ea utuntur emendatissima. de quorum diligentia curiosa, vel, ut verius loquar, superstitiosa, qua stante Templo in nouilunijs determinandis usi sunt, satis constat ex Capite *Roß haßana* in Talmud, & in Iad Maimonidæ, & passim in omnibus veterum Iudæorum scriptis. Quare nulla natio tam emendata Enneadecaeteride utitur, quam Iudaica, idque postquam relicta veteri Alexandrea periodo Calippica a rationibus Hipparchi mensium suorum caussas petiuit. Primus enim omnium Hipparchus mensis modum per horas, & scrupula horaria, ita ut hodie conceptus est, definiuit, nempe dierum 29. hor. 12. 793. Iudæi ex priscorum Commentarijs : אברכס התוכן הגדול הידוע עין בכל החשבונות הקודמין מכדי ארבע מאות שנה על לקות הלבנה והגביל שעות חלקים רגעים דקים עד שכלל חשבונו היה מכוון עם חשבון חז״ל במולד חדש הירחי שהוא כט יב תשצג : *Hipparchus ille Astrologus summus celeberrimus speculatus est epilogismos antiquos ab annis propemodum quadringentis super defectibus Lunæ: terminauitque horas, scrupula, momenta, & minutias : adeo ut summa rationum eius conueniens sit rationibus Doctorum nostrorum felicis memoriæ in modo mensis Lunaris, qui est,* 29.12.793. Igitur Templo adhuc stante mensis mere Lunaris Hipparchi in usum a Iudæis receptus erat: quo tempore an Iudæi neomenias a visione Lunæ, an ex scripto secundum modum ab Hipparcho definitum instituerint, iandudum Iudæi inter se velitantur, & adhuc sub iudice lis est. Tamen ex Talmud constat testes integræ existimationis, καὶ ἀμωμήτους a Iudicum consessu in montana mitti solitos penultima die omnium mensium ad nascentem Lunam speculandũ, ut ex eorum fide neomenia sanctificaretur. Et certe maior pars priscorum Iudæorum in ea sententia est, quod היו מקדשין על פי הראיה, *sanctificabant (neomeniam) secundum visionem* : & testibus iurantibus se vidisse Lunam corniculatam, statim iudices clamabant מקודש מקודש *Sanctificata est, sanctificata est, (neomenia)* Sed huic curiositati interueniebant obices, quominus a visione Lunæ neomeniam instituere possent, ut tempus nubilum, & præterea inæqualitas veri motus Lunæ, & parallaxis visus, ita ut modo citius, modo serius neomeniam putare cogerentur. Tamen huic rei occurrit Glossa Talmud, etiam textus ipse: quod scilicet, quum mensis antecedens attigisset metas trigesimi diei, & tamen Luna visionis suæ copiam non faceret, tunc etiam Luna non visa neomeniam sanciebant. Alioquin rem absurdissimam incurrissent, quod mensem xxxi dierum concipere cogerentur. Atqui nullus Clauius eo tempore extabat, qui eos tam elegantem modum mensis doceret. Sed hæc non paucis discuti possunt. Itaque illis omissis, dicimus post excidium Templi posterioris, ut esset formula quædam perpetua anni ciuilis, quo pleraque omnis Iudæorum διασπορὰ uteretur, primo typum publicatum a Rabbi Samuele cognomine Iarhinai, circiter annum Christi ccxiii plus minus, quando Iudæis præcepit, ut relicta veteri Tekupha in vii Octobris, Tekupham Sosigenis Iulianam in xxiiii Septembris amplecterentur. Ipse etiam primus Iudæorum ex definitione mensis Lunaris Hipparchea deprehendit discrimen Enneadecaeteridos Iulianæ, & Lunaris esse hor. 1. 485. Quod Rab Adda bar Ahaba non multo post tempore perpendens, tam annum Iulianum propter illum excessum, quam Tekupham Rabbi Samuelis, quod eidem semper diei Iulianæ hæreret, improbauit. Igitur instituto eo anno, cuius formam superiori capite exposuimus, Tekupham suam primam statuit in nocte, quæ sequuta est Kalendas Aprilis, feria quarta, hor. 9.642 ante nouilunium primi Nisan sui, cuius nouilunij character 4.9.642, ut auctor est Rabbi Moses Maimonides omnium Iudæorum doctissimus simul, & acutissimus. Hinc λογομαχία & feruida contentio inter Iudæos coorta est, quum pars Samuelis, pars Addæ Tekupham sequeretur: quorum alterius Tekupha est in nocte post xxv Martij, ex editione Sosigenis Iuliana, alterius Tekupha, ut diximus, in nocte post Kal. Aprilis. Atque adhuc eæ factiones inter Iudæos feruent. Cui malo quum mederi vellet Rabbi Hillel Princeps anno Christi 344, annis xciii ab obitu Samuelis, rationem iniuit, quomodo utrique factioni satisfieret, utriusque Magistri Tekuphas amplectendo. Non enim, ut censebat Samuel, præfracte & ex abrupto a xxiiii Septembris ortus est, sed a prisca Tekupha Mosis, cuius mentio Exodi xxxiiii, 22, quam Iudæis Samuel extorquere conatus erat, & eam in xxiiii Septembris traducere. Iccirco ut veterem Epocham Mosis retineret, & nouam Samuelis, vel potius Sosigenis, non tolleret, quod anni congruunt diebus xiii προηγήσεως σεληνιακῆς, qui inter xxiiii Septembris, & vii Octobris interiecti sunt, tot annos ab initio Computi sui, ad illud tempus, numerauit, nempe 4104, ut suo loco fusius a nobis expositum est. Ab eo tempore, ad hanc usque diem, Iudæi, qui Tekupham Samuelis admiserunt, xiii dies de vii die Octob. deducunt, ad Tekupham Samuelis adipiscendam. Hoc modo satisfactum est Tekuphæ Samuelis, & alio modo Tekuphæ Rab Adda, quem supra exposuimus. Nam de nouilunio primo Nisan Rab Adda 4.9. 642, deducto charactere sex mensium 4.4.438, relinquitur nouilunium Tisri antecedentis

tecedentis 2. 5. 204, epocha omnium nouiluniorum Tisri. Abraham Zacuthi, item Chronicon Germen Dauid, Moses Maimonides, alij: הלל הנשיא סדר העבור על תקופת רב אדא: *Hillel Princeps ordinauit computum super Tekupha Rab Adda. Rursus:* וכן כתב האצטגנין הגדול ר׳ יצחק ישראלי בספרו יסוד עולם במאמר ד׳ פרק ט׳ שעל פי חשבון תקופותיו ועבוריו אנו סומכין ונוהגין עד בא מורה צדק באופן שכל ימי גלותינו אנו קובעין ומעברין מכח בית דין יפה אשר בארץ ישראל: והיה זה בשנת תרע לשטרות רצ להחרבן דבית והיא שנת דאקח ליצירה והוא כל חשבון האמת יותר משאר החשבונות אשר גם בעל מאור עינים מאשר אותו יען אשר עליו הסכימו הרמבם: *Et ita scripsit Astrologus magnus R. Isaac Israel in lib. suo, cui titulus* FVNDAMENTVM MVNDI, *Tractatu quarto, Capite nono: quod nimirũ rationibus Tekupharum eius nos innitimur, & utimur, donec veniat Dominus iustitiæ (Messias) adeo ut omnibus diebus deportationum nostrarum nos neomenias determinemus, & intercalemus ex autoritate domus iudicij speciosa, quæ est in terra Israel. Contigit autem hoc anno* DCLXX *Contractuum, &* CCXC *desolationis Templi, quater milleno centesimo decimo octauo a creatione. Ipse autem Computus meo iudicio est verior cæteris Computis: adeo ut auctor libri luminaris oculorum magnificet eum, propterea quod in eum consenserunt R. Moses Maimonis* F, &c. Hoc caute tractandum. Nam Nisan ille, qui vocatur primus Nisan Rab Adda, cuius character 4. 9. 642. competit anno primo Computi hodierni. Atqui ille Computus post obitum Rab Adda ab Hillel excogitatus est. quomodo igitur potuit statuere suum Nisan super fundamento, quod post eius obitum a Rabbi Hillel institutum? Ego, si coniecturæ locus est, non dubito Rab Adda primum Nisan statuisse feria quinta. cuius character. 5. 1. 778, anno hodierni computi 4017, cyclo Iudaico 8, cyclo Solis Romano III, Aprilis II. & ab eo Nisan, deducto charactere septem annorum 5. 15. 158, deprehendisse Nisan anni hodierni Computi 4010, nempe 6, 10, 620. de quo si deducatur character septem mensium, remanebit Tisri eiusdem anni, 2. 17. 469. CXI cycli sunt lapsi. quorum character 7. 12. 265 de 2. 17. 469 deductus relinquit primum Tisri 2. 5. 204, ut antea. Hæc procul dubio est mens eorum Iudæorum. Saltem ita esse, ratio ipsa loquitur. Est autem illustre testimonium illud, quod adduximus; estquẽ munimentum coniecturæ nostræ firmissimum, quum, antequam in illud incideremus, odorati simus huius computi editionem in annum Christi 344 competere, Computi ipsius 4105. XIIII enim tantum annis serius hic ponitur, anno Contractuum DCLXX, quum reformationis tempus congruat anno contractuum DCLVI. Nam qui viuebat anno DCLXX, potuit idem annis quatuordecim postea in viuis esse.

KALENDARIVM IVDAICVM.] Præter solennia legalia, & quæ post excidium prioris Templi instituta sunt, addidimus ea, quæ ex veteribus Iudæorum Commentarijs colligi potuerunt. Sed de omnibus consule notas nostras in Computum Iudaicum. Sunt autem hic angariæ a nobis positæ, quibus obeundis omnes Iudæi tenebantur. Fuerunt enim & locales quædam, quæ non ad uniuersam gentem Iudæorum pertinebant: ut, exempli gratia, anno Christi 1171, Iudaico 4931, quidam Iudæi in oppido Blesensi Carnutensis diœceseos, combusti fuerunt per calumniam quorundam Christianorum, die XX Siwan. ob eam rem indictum est ieiunium & Angaria, ut refertur in chronico Iosephi Sacerdotis. cuius hæc verba: *Iudæi autem Gallicenses & Insulares receperunt hunc amarissimum diem in diem luctus & Angariæ iussu Haggaon Rabbenu Iacob filij Rabbi Meir, qui scripsit: Maius esto hoc ieiunium, quam ieiunium Godoliæ, quia est dies Kippurim. Et receperunt Iudæi quod inceperant facere.* Ex his verbis videtur hæc angaria indicta fuisse solenni Kippurim, & ita duo ieiunia concurrisse, legale, & Blesense.

III Tisri. Kimhi Zachar. VII, 4. וגדליהו נהרג בראש חדש השביעי: ולפי שהוא יום טוב קבעו התענית למחרתו *Godolia vero interfectus fuit initio mensis septimi. quia autem ea est dies festa, statuerunt ieiunium postridie eius diei.* Mirum tertium diem mensis vocari postridie neomeniæ. Hoc modo enim essent duo Sabbata continua. Est hallucinatio. Præterea si ieiunium Godoliæ esset in secunda Tisri, quando neomenia Tisri est feria quinta, tria Sabbata continuarentur, neomenia, ieiunium Godoliæ in secunda, Sabbatum ordinarium in tertia. Est μνημονικὸν σφάλμα sine dubio.

V Tisri. *Rabbi Akiba filius Ioseph conijcitur in vincula, ubi moritur.*] An in carcere mortuus sit, dubitari merito potest. Nam videtur propter confessionem Iudaismi post expugnatam Bither fidiculis excarnificatus fuisse. Scribunt enim Talmudistæ fabulatores Mosi in visione prophetiæ Deum ostendisse Rabbi Akibæ carnem in marcello ad exagium appendi, & fidiculis sulcari. אמר לו למשה חזור לאחוריך והראהו שהיו שוקלים בשרו במקלין וסורקין בשרו במסרקות של ברזל: אמר זו תורה וזו שכרה. *Dixit illi* (Deus) *converte te retro. & ostendit illi, quod appendebant carnem eius (Akiba) in macello, & lacerabant carnem eius fidiculis ferreis. Respondit: Hæc est lex, atque hæc merces eius.*

VII Tisri. *Decretum contra Patres nostros.*] Negari non potest vetustissimum esse huius ieiunij institutum. Sed eius nullum hodie extat vestigium.

XXVIII Tisri. *Ioiakim combussit volumen.*] Ierem. XXXVI, 23.

XXIX Marchesvvan. *Dies ἐπαγομένη una.*] Quando ciuiliter annus fit abundans, id est ὑπερήμερος, appenditur una dies fini Marchesvvan, & ex cauo fit plenus, ne annus sequens incipiat ab אדו, hoc est a ferijs 1, 4, 6. Similiter, quum annus fit defectiuus propter eandem caussam, Casleu ex pleno fit cauus.

VIII Tebeth. Ieiunium. *Scripta est lex Græce diebus Ptolemai.*] Quod Ierosolymis ieiunium indictum sit quotannis ob legem Græce ab Alexandriensibus Iudæis conuersam, quodque ob eam rem tenebras orbi terrarum incubuisse dicunt, satis hinc ostenditur, quam non volentibus Iudæis Ierosolymitanis ea lex in profanum sermonem traducta fuerit. At clamosi & maledici editores Irenæi scribunt tam gratum id fuisse omnibus Iudæis, ut solenne εὐχαριστήριον propterea institutum sit. An angarias, & ieiunia, & tenebras argumenta lætitiæ putent, ipsi viderint, qui nigrum in candida vertunt. Sed vide quid ad numerum Eusebianum MDCCXXXIIII animaduertimus. Porro ieiunia ista, quæ hic leguntur, digna sunt, quæ a studiosis considerentur, quia secundas partes ab historia biblica obtinent, utpote quibus Iudæi neque certiora, neque veriora, neque vetustiora historiæ monumenta habeant hodie. Nam hæc sunt πατροπαράδοτα, & quæ negari non possunt vera esse, quum in ritibus & in custodia temporum, hoc est in Fastis, recondita caussas veras instituti sui habeant.

V Sebat. *Moriuntur Seniores.*] Iudicum Cap. II, 7, 10. Neque vero intelligendum omnem illam generationem hoc die V Sebat mortuam fuisse: Sed ob eorum mortem ieiunium ab Ecclesia institutum: quia post eorum obitum populus ad idolorum cultum defecit, ut ibi declaratur.

XXIII Sebat. *Propter pellicem & idolum Micha.*] De pellice Iud. XX. de Micha ibid. XVII.

VII Adar. *Ieiunium. Moritur Moses.*] Vnde collegerint Iudæi Mosem VII Adar natum, & eadem mortuum fuisse, nondum mihi constat. Sed de hoc vide in Eusebianis nostris. Idem dicas de obitu filiorum Aharon neomenia Nisan.

I Nisan, *Mortui filij Aaron.*] Mortui sunt die consecrationis suæ. Leuit. X. Consecrati autem sunt die octauo post erectionem Tabernaculi. Leuit. IX, 1. Erectum autem Tabernaculum neomenia Nisan anni secundi. Exodi XL, 17. Ergo octaua Nisan mortui sunt filij Aaron, Nadab, & Abiu. Quare errant Iudæi, qui neomenia Nisan extinctos credunt. Hæc clades contigit XXX Martij, feria III, die octaua Nisan anni secundi, ut iam diximus, Ichthyonos XXIX.

X *Nisan.*] Moritur quidem primo mense. Numer. XX, 1. Sed quota mensis, incertum. Videtur neomenia obijsse, quia hæc est consuetudo loquendi, ut quum dicimus illum mortuum esse Olympiade illa, intelligatur primo anno Olympiadis.

XVI Nisan. ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ. ΕΒΔΟΜΑΣ ΔΕΥΤΕΡΟΠΡΩΤΗ.] XVI Nisan est, & vocatur, ἡ δευτέρα, vel ἡ ἐπιοῦσα, vel ἡ αὔριον τοῦ Πάσχα. & omnes Hebdomades, quæ ἀπὸ τῆς δευτέρας τοῦ Πάσχα, ad VI Sivvan, extenduntur, accipiunt denominationem ἀπὸ τῆς δευτέρας, ut, δευτερόπρωτος ἑβδομὰς, id est, πρώτη ἀπὸ δευτέρας τοῦ Πάσχα, δευτεροδεύτερος, vel δευτεροδευτέρα ἑβδομὰς, δευτέρα ἀπὸ δευτέρας τοῦ πάσχα. δευτερότριτος ἑβδομὰς, τρίτη ἀπὸ τῆς δευτέρας τοῦ πάσχα. Nam Iudæi interuallum, quod inter δευτέραν τοῦ πάσχα, & VI Siwan, interiectum est, & a Græcis πεντηκοστὴ vocatur, numerant ספירת העמר ἀπὸ τῆς δευτέρας τοῦ πάσχα, quem numerum vocant ספירת העומר, *numeros*, siue *Aeram Omer*. Nam τὴν δευτέραν τοῦ Πάσχα etiã vocant Omer, quia tunc Omer, siue manipulus frugum, offertur Deo. Leuitici XXIII, 11. Hodie, inquam, non aliter eos dies numerare solent. Sic libro Iohasin pag. 35. b, XVIII Ijar vocatur trigesima tertia Omer ל״ג לעומר. Sed veteres Hellenistæ vocabant illud interuallũ ἀριθμὸν τῆς δευτέρας, numerum, siue æram postridie Pascha, quia a die postridie Pascha initium sumit ἡ πεντηκοστή. Ideo hactenus imperite τὸ δευτερόπρωτον accipitur vulgo, quod putent compositum ex duobus illis δεύτερον & πρῶτον. quum sit compositum ex δευτέρα, & πρῶτον. Nam altero modo esset præposterum Sabbatum, altero primum Sabbatum a postridie Pascha. Rationem huius rei pete ex Leuitici XXIII, ubi in LXX Ἑλληνιστῶν interpretatione ἡ ἐπιοῦσα dicitur, non δευτέρα. Apud Iosephum vero diserte δευτέρα, pag. 82. cuius locus huc producendus est: τῇ δὲ δευτέρᾳ τῶν ἀζύμων ἡμέρᾳ (ἕκτη δὲ ἐστὶν αὕτη καὶ δεκάτη) τῶν καρπῶν, οὓς ἐθέρισαν, (οὐ γὰρ ἥψαντο πρότερον αὐτῶν) μεταλαμβάνουσι. καὶ τὸν θεὸν ἡγούμενοι τιμᾶν δίκαιον εἶναι πρῶτον, παρ' οὗ τῆς εὐπορίας τούτων ἔτυχον, τὰς ἀπαρχὰς αὐτῷ τῆς κριθῆς ἐπιφέρουσι τρόπον τοῦτον. φρύξαντες τῶν σταχύων τὸ δράγμα, καὶ πτίσαντες, καὶ καθαρὰς πρὸς ἀλετῶν

τὰς

τὰς κεϱβὰς πτίσσαντες τῷ βωμῷ ἀπάϱματα πϱοσάγουσι τῷ θεῷ. καὶ μίαν ἐξ αὐτοῦ δϱάκα ἐπιβαλόντες τὸ λοιπὸν ἀφιᾶσιν εἰς χϱῆσιν τοῖς ἱεϱεῦσι. καὶ τότε λοιπὸν δημοσίᾳ ἔξεστι πᾶσι καὶ ἰδίᾳ θεϱίζειν. In his vides postridie τοῦ Πάσχα δευτέϱαν vocari, & ab ea initium messis oblatione manipuli delibari. Quantum ille locus Lucæ vi veteres Scriptores exercuerit, patet ex eorum interpretationibus: quæ quum doctis non satisfacerent, quid de illis senserit magnus ille Theologus Gregorius Nazianzenus, operæ precium est scire ex Hieronymi epistola ad Nepotianum de vita Clericorum. Est enim luculentus locus. *Præceptor*, inquit, *quondam meus Gregorius Nazianzenus rogatus a me, ut exponeret, quid sibi vellet in Luca Sabbatum δευτεϱόπϱωτον, eleganter lusit: docebo te, inquiens, super hac re in Ecclesia: in qua mihi omni populo acclamante, cogeris inuitus scire quod nescis: aut certe si solus tacueris, solus ab omnibus stultitiæ condemnaberis. Nihil tam facile, quam vilem plebeculam & indoctam concionem linguæ volubilitate decipere, quæ quidquid non intelligit, plus miratur.* Ex hoc faceto tanti viri responso non operosum est colligere, quam frustra fuerint omnes, qui de hoc loco Lucæ sententiam suam dixerunt: & tamen reperiebant, quibus persuaderent, & a quibus plausum etiam mererentur. Isidorus Pelusiota epistola cx, lib. iii a vero propius abest, quum ait esse τὴν τϱίτην τῶν ἀζύμων, sed σάββατον aliter interpretatur: neque aduertit, non ibi intelligi ipsam τϱίτην τῶν ἀζύμων, sed τὸ πϱῶτον σάββατον ἀπὸ τῆς πϱώτης τῶν ἀζύμων. Nos, qui ante aliquot annos veram loci Lucæ interpretationem edidimus, nondum quibus satisfecerimus, reperire potuimus. Alij se non capere, alij nos vaticinari dicunt. Fruantur suo iudicio. Nos aliud curamus, quam placere ijs, qui negant meridie lucere. Qui igitur τὸ δευτεϱόπϱωτον componet ex δεύτεϱον & πϱῶτον, nihil aliud quam præposterum Sabbatum faciet, qui ex δευτέϱα, & πϱῶτον, efficiet primum Sabbatum post τὴν δευτέϱαν τοῦ πάσχα. Ex Kalendarij contextu potes animaduertere a xvi Nisan, ad vi Siwan, esse dies xlix solidos, & vi Nisan esse ἡμέϱαν πεντηκοστὴν ἀπὸ τῆς δευτέϱας τοῦ πάσχα. *diem quinquagesimum a postridie Pascha.* Interuallum illud, ut diximus, semper dictum fuit tam Iudæis Græciensibus, quam Christianis, πεντηκοστὴ, cuius prima dies est ἡ δευτέϱα τοῦ Πάσχα, nimirum xvi Nisan, quæ vocatur הנפת העומר Oblatio Omer. ultima autem est עצרת hoc est Solenne Hebdomadum, quod semper competit in vi Siwan. Itaque solenne illud vocatur ἑοϱτὴ τῆς πεντηκοστῆς, & πλήϱωμα τῶν ἡμεϱῶν τῆς πεντηκοστῆς, & σύναξις, id est, clausula quinquagesimæ: quod manifesto ex veteri lectione ii Cap. Actorum Apostolicorum demonstratur: καὶ ἐν τῷ συμπληϱοῦσθαι τὰς ἡμέϱας τῆς πεντηκοστῆς. Ita habebant prisci illi codices, non, ut hodierni, τὴν ἡμέϱαν τῆς πεντηκοστῆς. quod non procedit. ἡμέϱα τῆς πεντηκοστῆς si pro solenni sextæ Siwan sumitur, ut re vera sumitur, non potest dici συμπληϱωθῆναι, nisi postquam præterijt. Atqui mane erat, ὥϱα τϱίτη. eodem Cap. 16. quomodo ergo συμπληϱωθῆναι dicetur, quæ nouem horis æquinoctialibus aberat a fine suo? Vetus interpres Latinus, Paraphrastæ, Syrus, & Arabs legerunt ἡμέϱας. & ratio ita exigit, quemadmodum & nouitas illam vulgarem lectionem ut merito reijciamus, facit. quis nescit τὸ συμπληϱοῦσθαι dici de numero definito? Vt Lucæ i, 23. συμπληϱοῦσθαι τὰς ἡμέϱας τῆς λειτουϱγίας αὐτοῦ. Certe non dixit ἡμέϱαν. Septem enim ἡμέϱας λειτουϱγεῖν mos erat. Chrysostomus autem legit ἡμέϱαν, non ἡμέϱας. & diu est, postquam locus ille interpolatus est. πλήϱωμα τῆς πεντηκοστῆς, ut iam diximus, Hebraice dicitur עצרת id est σύναξις clausula. Tria enim עצרת, hoc est tres clausulæ Festorum, sunt in anno. prima est octaua Scenopegiæ in xxii Tisri, secunda est septima dies solennis Azymorum in xxi Nisan. tertia, hæc quinquagesima dies τῆς πεντηκοστῆς, vel τῶν πεντήκοντα ἡμεϱῶν, quæ (ut Iosephus scribit) ἀπὸ τῆς δευτέϱας τῆς ἑοϱτῆς τῶν ἀζύμων putatur, a xvi Nisan, ut idem ait. Quare nullum festum vocari potest עצרת nisi ἐκ τῶν πϱός τι. Est enim clausula alicuius cultus, aut solennis, in quo fiebat σύναξις. Sic omnes Muhammedani diem Veneris גמעה, id est σύναξιν vocant, quod quum ea sit clausula Hebdomadis Muhammedicæ, in ea σύναξιν fieri contingit. עצרת quoq; est πανήγυϱις, quæ extra ordinem indicitur. Ioel 1, 14, & clausula vii dierum, quos extra ordinẽ Encęnijs templi sacrauit Solomo, vocatur עצרת ii Reg. x, 20. Dabo autem breue exemplum τοῦ δευτεϱοπϱώτου σαββάτου. Hoc anno Christi 1604, neomenia Nisan Iudaici conuenit in xxii Martij Iuliani, feria quinta. Solenne Azymorum v Aprilis. δευτέϱα τοῦ Πάσχα vi Aprilis. Proximum Sabbatum ἀπὸ τῆς δευτέϱας vocabitur δευτεϱόπϱωτον. Illud autem manifesto incidit in xvii Nisan, vii Aprilis Iuliani, ubi litera F. Vbicunque igitur videbis literam F, ibi statues Sabbatum. Proinde xiiii Aprilis fuit δευτεϱοδεύτεϱον σάββατον. Sabbatum secundum ἀπὸ τῆς δευτέϱας. xxi Aprilis δευτεϱότϱιτον, tertium ἀπὸ τῆς δευτέϱας. xxviii Aprilis δευτεϱοτέταϱτον. & sic deinceps, usque ad Pentecosten, quæ incidit hoc anno in xxv Mai Iuliani. Quoties igitur hoc anno occurrit litera F, a vi Aprilis, ad xxv Mai, tot Sabbata sunt ἐν τῇ πεντηκοστῇ; hoc est in illo interuallo ꝟ dierum, quorum ultimũ & septimum fuit in xix Mai, & proinde σάββατον δευτεϱοέβδομον.

In Ca-

In Canonibus Græcis vocatur ἡ πρώτη, δευτέρα, τρίτη ἑβδομὰς τῆς πεντηκοστῆς. ut Canon. XXXVII Apostol. &c. Ignoratio igitur istius tam vexatæ, & frustra inuestigatæ rei referenda est ad prauam compositionem, quæ prius membrum huius nominis non δευτέραν, sed δεύτερον facit, ut ex hac compositione fieret præposterum Sabbatum, non autem Sabbatum primum a postridie Pascha. In quancunque igitur diem Hebdomadis incideret XVI Nisan, illa dies dicebatur δευτέρα: & consequenter in toto interuallo Pentecostes ea dies vocabitur δευτέρα. Esto, verbi gratia XVI dies Nisan feria sexta. omnis feria sexta in toto interuallo dicetur δευτέρα πρώτης ἑβδομάδος, δευτέρας, τρίτης: adeo ut ipsa quoque dies solennis pentecostes diceretur δευτέρα. Leuit. XXIII, 16. ἕως τῆς δευτέρας (ἡμέρας) τῆς ἑβδόμης ἑβδομάδος. Quin etiam Samaritæ τὴν δευτέραν non solum vocant eam, in qua Omer offertur, sed etiam omnes deinceps, quæ in eandem feriam incurrunt, quas ita numerant, prima δευτέρα, secunda δευτέρα, tertia δευτέρα, &c. Exemplum: Ponamus omer oblatum XVI Aprilis, feria prima, litera Dominicali A. Vbicunque occurret litera A, hoc est feria prima, ea vocatur δευτέρα, eamque festam habent, & præcipua religione colunt: ita ut inter oblationem Omer, & maximum solenne Pentecostes, incurrant septem δευτέραι, ac proinde tot extraordinarij festi dies celebrentur, quorum ultimus in superiori exemplo fuerit in XXVIII Mai, & proinde in quarta Iunij, est quinquagesima a XVI Aprilis, in qua Omer oblatus fuit. Huius obseruationis ipsosmet Samaritas testes dabimus, qui in suo Chronico, quod ex Hebræo in Arabismum conuersum penes nos habemus, ita scribunt. *Missus est nuncius decima die mensis secundi anni vigesimi primi regis Israelidarum* (ita Iosuam filium Nun vocant) *ex quo ingressi sunt hanc regionem. Instabat autem quinta Secunda dies festi, hoc est solennitatis Hebdomadarum.* vocat quintam SECVNDAM, hoc est, πέμπτην δευτέραν, eam, quæ quinta erat ab oblatione Omer. Postea narrat, quomodo populus erat solutus in lætitiam, & otium, quomodo solet fieri, quando populus feriatur. Igitur & omnem feriam, quæ septima est ab oblatione Omer, δευτέραν vocant, ut Leuit. XXIII, 16, & eam cultu præcipuo obseruant. Hoc ut facerent, inducti sunt loco Numer. XXVIII, 26. *In diebus autem primitiarum, siue primitiuarum frugum, quando offeretis nouellam oblationem Deo in vestris Hebdomadibus, habebitis sacram panegyrin.* Ergo, inquiunt, omnibus Hebdomadibus, hoc est, omnib. δευτέραις, sacra panegyris celebranda, unde Samaritæ merito a Iudæis שבועי σεβουαῖοι, hoc est ἑβδομαδῖται, dicti, quod omnem δευτέραν τῶν ἑπτὰ τῆς πεντηκοστῆς ἑβδομάδων eadem religione, qua ipsum πεντηκοστῆς diem, colunt. Epiphanius Sebuæos hæreticos ex Samarismo, & eius sectam separatam fuisse dicit. quod quidem, ut & alia multa apud illum scriptorem, ab historiæ fide prorsus alienum est. Res ipsa palam aduersatur. Iudæi igitur ita Samaritas per contumeliam vocabant, quod non solum tot dies festos habent, quot sunt δευτέραι in Pentecostes interuallo, sed etiam quod aliunde initium capiunt τῆς πεντηκοστῆς, quam unde ipsi. Quia enim scriptura dicit, numerabis tibi septem septimanas καὶ ἀριθμήσετε ὑμῖν ἀπὸ τῆς ἐπαύριον τῶν σαββάτων, &c. illi τὸ σάββατον illud interpretantur Sabbatum ordinarium, qui dicitur dies Saturni. Ideo semper Samaritis ἡ δευτέρα est feria prima, quæcunque proxima ante, aut post tertiam decimam Nisan. ut in hoc exemplo, quia decima secundi mensis, siue Ijar, erat quinta δευτέρα, ideo iam quatuor δευτέραι prætererant, hoc est XXVIII dies, quarum prima iniuit duodecima Nisan, quæ est feria prima proxima ante XIII Nisan. Proinde Nisan ille iniuit feria septima. Aliud exemplum ex eodem Chronico. Ibi scriptum extat, anno primo Iosuæ, hoc est eo, quo Israelidæ ingressi sunt terram, quartadecima mensis primi, eos azyma comedisse, de frugibus, & fructibus degustasse, ac manna cessasse. Proinde XIIII mensis illius fuisse feriam primam. Tam crassus error ex ignoratione vocis Sabbath natus est. Nam, ut mediocriter Hebraice docti sciunt, ibi non est ordinarium Sabbatum, sed quemadmodum שבת & שבתון pro eodem sumuntur, nempe pro ordinario Exodi XVI, 23. XXXV, 2. Leuit. XXIII, 3. ita hic שבת pro שבתון sumendum est: atqui Sabbathon שבתון non tantum pro ordinario, ut iam demonstratum est, sed etiam pro quouis solenni, in quo ab opere cessatur, usurpatum est, ut Leuit. XVI, 31, de die Kippurim. & XXIII, 23, de neomenia Tisri. Igitur in ἀριθμήσετε ὑμῖν ἀπὸ τῆς ἐπαύριον τῶν σαββάτων, non ordinarium Sabbatum denotari potest. Incertum enim erit quodnam Sabbatum ordinarium intelligendum, an quod primum in principio mensis, aut in medio, aut proxime a fine occurret. Quod est absurdum. Quum igitur non possit esse ordinarium Sabbatum, superest, ut de solenni, a quo ab opere cessatur, intelligendum sit. De quo potius intelligendum, quam de eo, de quo sermo erat, nempe de XV primi mensis? Ergo ἡ δευτέρα est ea; quæ sequitur XV primi mensis. Notandum vero accurate inter se differre ממחרת הפסח τὴν ἐπαύριον τοῦ πάσχα,

τοῦ πάσχα, & ממחרת השבת, τὴν αὔριον τοῦ σαββάτου, ἤγουν τῆς ἑορτῆς. Nam prius est xv Nisan. Numer. xxxiii, 3. Iosue v, 11. Alterum est xvi Nisan. Leuit. xxiii, 16. Quare ineptissime Samaritæ τὸ שבת interpretantes magno errori sese implicarunt. Iudæorum magistri dicunt Sadducæorum quoque hanc fuisse sententiam. quod omnino falsum est. Nam Sadducæi Ierosolymis morantes, in quorum sectam etiam multi Sacerdotes transierant, quomodo aliena & diuersa a publico usu die Omer offerre ausi essent, quin a populo lapidibus incesserentur? Sed hallucinatio est. Quia Sadducæos Iudæi hodierni, & vetustiores nulla in re a Samaritis discrepasse credunt, propterea eos sæpe cum Samaritis contundunt. At nos negamus ulla in re conuenisse. Nam Sadducæi totum textum biblicum admittebant, καὶ τὰ νόμιμα γεγραμμένα, teste Iosepho, reiectis traditionibus Pharisæorum. Samaritæ tantum legem retinuerunt. Sadducæi animarum immortalitatem, & proinde supplicium, aut remunerationem post hanc vitam abnegabant. Samaritæ & animas immortales fatentur, & locum κρίσει καὶ ἀνταποδόσει post vitam hanc esse credunt, ut diserte in eorum Chronico extat. An resurrectionem credant, nescio. Si negant, in hoc tantum illis cum Sadducæis conuenerit. Epiphanius ait negare 522; de Dositheitis πιστεύουσι δὲ νεκρῶν ἀνάστασιν, ὅπερ ξένον ἐστὶ Σαμαρείταις. Rursus πνεύματα, Angelos, Dæmonas negant Saducæi, Samaritæ fatentur. Sed de his hactenus.

xxv Siwan. *Ieiunium. occiditur Rabban Simeon filius Gamaliel, &c.*] Decem summi inter Iudæos viri interfecti sunt sub Romanis, pars in excidio urbis, alij extra illud tempus, qui a Iudæis vocantur הרוגי מלכות, οἱ φονευθέντες τῆς βασιλείας, id est, οἱ φονευθέντες ἐπὶ βασιλείας Ῥωμαίων. quorum nomina vide in Germine Dauid. anno Iudaico MMMMDCLXXX. מעשה.

Ibid. *Rabban Simeon filius Gamaliel.*] Primus illorum decem interfectus in ipso urbis excidio. והוא היה הראשון מעשרה הרוגי מלכות *& ipse fuit primus eorum decem interfectorum regni.*

Ibid. *Rabbi Ismael.*] Rabbi Ismael filius Elisa Pont. Max. interfectus quoque in ipso Ierosolymorum casu: cui viuenti cutis de cranio detracta est: והפשיטו את עור קדקדו בחייו. *& exuerunt cutem cranij eius in eius vita.* hoc est eo viuente. Alij negant in excidio urbis perijsse, sed post illud tempus aliquandiu superfuisse.

Ibid. *Rabbi Hanania.*] חנניה סגן הכהנים. Hananias παρατηρητὴς, aut σύγκελλος τοῦ ἀρχιερέως interfectus est in excidio Vrbis. In alijs libris *Hanina* non *Hanania*, reperio. Sed vitium est.

xxvii Siwan. *Combustus est Hanina, filius Tardion.*] Etiam in alijs Codicibus Hanania reperi, non Hanina. Iste est sextus eorum decem, qui interfecti sunt.

xvii *Tamuz. ἐνδελεχισμός.*] In suo Kalendario Genebrardus, pecus maledicentissimum, putauit ἐνδελεχισμὸν esse solenne quoddam Iudaicum, quum sit iuge, siue quotidianum sacrificiũ. Si tam crassum errorem illa bestia insolentissima in alio deprehendisset, quis eius Io Triumphe ferre potuisset? Idem etiam in eodem Kalendario per octo dies Pentecosten celebrari dicit, quum singulare solenne, id est μονημέριον, fuerit. Multi quoque nostrorum tam veterum, quam recentiorum, idem somniarunt. Si enim Pentecoste habuisset octauam solennem, ipsa octaua dicta fuisset עצרת. Atqui Pentecoste ipsa erat עצרת, ut supra ostendimus. Quum esset clausula, quomodo clausulam habuisset?

Ibid. *Vrbs fissa*] Non potest intelligi de priore expugnatione Ierosolymorum sub Sedekia, quæ hoc quidem mense contigit, sed die nono mensis, non autem hoc, qui est septimus decimus. Ierem. lii, 6, 7. ii Reg. xxv, 4. Sed nec de illa expugnatione intelligi posse, quæ sub Tito contigit, satis ex Iosepho constat.

I Ab. *Ieiunium. Moritur Aharon Pontifex.*] Numer. xxxiii, 38. Iulij xix. feria vii, si non habeatur ratio traiectionis feriarum. Alioquin fuisset annus abundans, & biduo tempus posterius esset. Erat annus hodierni computi Iudaici 2303.

ix *Decretum contra patres nostros, ne terram ingrederentur Iudæam*] Sub Hadriano. Hieronymus In vi cap. Esaiæ. *Deniq; post extremam vastitatem, etiam Leges publicæ pependerunt, & prohibiti sunt Iudæi terram, de qua eiecti fuerant, ingredi.* Reliqua, quæ huc pertinent, vide ad numerum Eusebianum MMCL. Iudæi harum rerum memoriam retinent, quarum caussas hodie penitus ignorant. Contigit autem cessatio τοῦ ἐνδελεχισμοῦ in posteriore templo paulo ante excidium: de quo nos in Appendice Operis de emendatione temporum. At hic videtur intelligi de priore Templo. Quemadmodum vero quis iste Epistemon fuit, ignoramus, ita quando hoc contigit, ne ipsis quidem Iudæis compertum est. Quidem autem Iudæi in phreneticis suis allegorijs aliam caussam huius ieiunij adferunt. Illud enim Ecclesiastæ iii, 4. *Tempus flendi,* ἀναγωγικῶς interpretantes referunt ad illud Numerorum xiiii, 1. *Populus fleuit.* Propterea aiunt nonæ Ab statum ieiunium consecratum. והוקבע בכיה לדורות ליל ט׳ באב. *Et determinatus est fletus in sæcula nona nocte Ab.* De caussis horum ieiuniorum, quæ quamuis post excidium

excidium Templi instituta sunt, tamen sunt vetustissima, Cyrillus in VIII, 19 Zachariæ ea adfert, ex quibus Lector harum rerum peritior non euadet. οὐδὲν γὰρ πρὸς ἔπος. Sunt autem illa ieiunia IIII numero, XVII Tamuz, IX Ab, III Tisri, X Tebeth.

Ibid. *nona nocte Ab.*] Hæc sunt Iudæorum nudipedalia. quæ quum ad placandam Dei iram instituta sint, tamen Iudæi posterioribus temporibus multa licentius in illis faciebant. Nudis enim pedibus in foro saltabant ea die. Chrysostomus oratione prima in Iudæos. τότε μὲν οὖν εἰς κρίσεις καὶ μάχας ἐνήστευον. νῦν δὲ εἰς ἀσελγείας, καὶ τὴν ἐσχάτην ἀκολασίαν γυμνοῖς τοῖς ποσὶν ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς ὀρχούμενοι. Lege cætera.

TABVLA PRIMA MENSIVM.] Hæc, & quatuor sequentes Tabulæ, nihil habent, quod non ex ipso titulo & ex structura animaduerti possit. Sextæ est eadem constructio, quæ secundæ Capitis tertij, aut quartæ Capitis quarti: eadem methodus. Quare interprete opus non habet.

TABVLA SEPTIMA.] Constructio quidem huius eadem, quæ sextæ, sed usus alius. Nam, ut ex eius methodo constat, ea est regula & æquatio Tabulæ octauæ. In istis autem duabus, sexta, & septima longe maiore industria, labore, & studio opus fuit, quam in secunda Capitis tertij, propter translationes feriarum. Qui scire cupit feriam Tisri, illi satis est sexta Tabula. qui feriam Tisri, cum qualitate anni mauult, adeat septimam. Non parui laboris fuit, tantam Translationum varietatem sub leges & canonem quendam cogere. Nemo elegantiam constructionis huius Tabulæ animaduerterit, qui prius utilitatem non perceperit. Ne Iudæis quidem summis computorum annalium artificibus unquam huius methodi in mentem venit.

DEFINITIONES.

IIII *Annus defectiuus.*] Iudæi iam a multis sæculis ante excidium posterioris Templi nunquam neomeniam Tisri a prima, quarta, sexta feria inibant, propter tot solennia, quæ in illo mense occurrunt. Propterea diligenter cauebant, ne in illo mense duo festa concurrerent. Nam si tot solennia seiuncta sunt oneri, multo magis, si duo solennia concurrunt. quod quidem fieri necesse est, si ab una ex illis tribus ferijs neomenia Tisri incipiat. Esto neomenia Tisri feria prima. Vltima Elul antecedentis erit Sabbatum. En duo Sabbata: Sabbatū ordinarium, & caput anni, quo opus facere non licet. præterea XIIII Tisri erit Sabbatum, & sequens dies Scenopegia. En duo solennia. Rursus XXI Tisri erit Sabbatum, & XXII, octaua σκηνοπηγίας. proinde duo Sabbata. Incipiat rursus a feria quarta. Quarta dies Tisri erit Sabbatum, & antecedens est semper ieiunium Godoliæ. Ita sunt duo solennia. Aliud incommodum. Magna dies Kipphurim incidet in feriam sextam: & undecima dies erit Sabbatum. Duo igitur continua Sabbata, X, & XI Tisri. Denique incipiat a feria VI. Secunda dies Tisri erit Sabbatum, cui proxime succedit ieiunium Godoliæ. Continuabuntur igitur tria Sabbata, nimirum clangor tubæ, Sabbatum, Godolia. Præterea XVI Tisri erit Sabbatum. Sed antecedens erit Scenopegia. Ita scenopegia & Sabbatum ordinarium continuabuntur. Postremo XXIII erit Sabbatum. At antecedens est octaua scenopegias, quæ non minori cultu obseruanda, quam ipsa Scenopegia. Duo igitur continua Sabbata. Propter unum Tisri igitur hæc cautio instituta, non propter alios menses: in quorum aliquo omnino quotannis duo sabbata continuari contingit. Quare ridicula fuit iubilatio Doctoris Theologi, qui in Commentario suo in Iohannem ἐν παιδιᾷ canebat, quod apud Iosephum legitur, aliquando euenisse, ut Sabbatum proxime post Pentecosten sequeretur: atque ex eo concludit in modo & figura translationes feriarum esse recens Iudæorum institutum. Errori rem iocularem adiecit, quod ex abrupto & e vestigio Iudæos neomeniam Tisri a feria prima, in feriam secundam, & a quarta in quintam transferre arbitratur: quod sane falsum est, quum interuallum a neomenia Nisan, ad neomeniam Tisri, semper sit dierum CLXXVII, tenore immutabili. Sed ne annus sequens incipiat a ferijs I, IIII, VI, ei rei cauetur anno antecedente, exemptione, aut additione unius diei. Eximitur dies de ultima Casleu, & mensis ex pleno fit cauus: Annus vero ex eo fit defectiuus, communis dierum CCCLIII, cuiusmodi nullus est naturaliter, embolimæus autem CCCLXXXIII. Additur dies fini Marcheswan, & mensis ex cauo fit plenus, annus autem abundans, communis quidem dierum CCCLV, cuiusmodi sunt XI ὑπερήμεροι in Arabum τριακονταετηρίδι. embolimæus autem dierum CCCLXXXV, constans mensibus quinque cauis, octo autem plenis, cuiusmodi annus nullus est natura, sed instituto Iudaico. Neque nouum ἐξαιρέσεις καὶ προσθέσεις in annis Iudæorum committi, quum & ἐξαιρέσεις in mensibus Græcorum ad æquationem Lunæ fieri solitas demostrauerimus.

XIII *Annus*

IIII *Annus Defectiuus.*] Iam diximus nullum annum communem naturaliter esse defectiuum, sed positive. Soli enim Iudæi eo utuntur ad אדו declinandum, id est, ut vitetur feria I, IIII, VI, in neomenia Tisri.

V *Annus abundans.*] Annus communis abundans tam naturaliter, quam ciuiliter esse potest, cuiusmodi XI diximus esse ἐν τετρακοντεπτηρίδι Arabica: quos annos Arabes vocant KEBISA, id est ἐμβολιμαίους, propter ἡμέραν ἐμβόλιμον.

VIII *Adar prior.*] Ex duobus Adar in anno embolimæo posterior vocatur *VVeadar.* id est Ἀδὰρ καὶ Ἀδάρ. *Adar & Adar, παλιναδάρ, gemellus Adar*: qui tam non est insititius, sed ordinarius, dierum XXIX, in quo Mordochæus, & ieiunium Ester. Antecedens vero est insititius, & plenus. Ergo posterior improprie dicitur ἐμβόλιμος. Sed non caret exemplo. Nam Romani post XXII aut XXIII Februarij inserebant dies XXVIII, quot scilicet dierum est Februarius ordinarius, illosque XXVIII dies vocabant intercalares, quum tamen esset Februarius ordinarius, & antecedentes XXII, aut XXIII iustius merebant nomen mensis intercalaris, quam alter, propterea quod inter ultimam Ianuarij, & Kalendas Februarij ordinarij infunderentur.

X *Tempus embolismi.*] In omni Enneadecaeteride sunt Syzygiæ CCXXXV. Vnde sequitur, ut XII anni sint XII mensium, septem autem sint XIII, uno mense nimirum longiores. Non potest igitur intercalari, nisi septies, enneadecaeteride, idque quoties exigit interuallum definitum, intra quod citior & ulterior neomenia consistere debet: ut in veteri cyclo Paschali, Niceno, in quo non tam neomeniarum, quam Terminorum Paschalium ratio habetur, citimus Terminus est in XXI Martij, remotissimus in XVIII Aprilis. Interuallum, dies XXVIII. Ne igitur Terminus statuatur ante XXI Martij, aut post XVIII Aprilis, aliquando embolismus ante tempus præcipitatur, quum tamen naturalis embolismus consurgat ex Solis excessu supra Lunam, quando ex eo colligitur aut iustus, aut amplior modus mensis Lunaris. quod accidit in annis III, VI, VIII, XI, XIIII, XVII, XIX. Isque ordo hodie seruatur in Enneadecaeteride Iudaica: quanuis in ea non in fine, sed in medio anni intercaletur. Adar enim intercalatur, non Elul. Excessus vero Solis sunt dies 10. 21. 204. Ille excessus ter ductus superat modum trium annorum communium diebus 33. 2. 899. Itaque 30 dies intercalandi sunt in anno tertio. & supersunt dies 3. 2. 899. qui cum alijs excessus Solaris progressibus consummabunt triginta, aut amplius, dies: quemadmodum animaduertere potes in Tabulæ secundæ posteriore parte.

XVI *Character temporis.*] Tam in rationibus Solis, quam Lunæ, de dierum aggregato semper abijcimus omnes septenarios, & residuum cum horis & scrupulis est character temporis propositi. Hic characterismus temporum vere vocari potest φραγμὸς τῶν χρόνων, quemadmodum ille apud Laertium dicebat, τὴν διαλεκτικὴν esse φραγμὸν φιλοσοφίας. Sic Iudæi suam Masoram vocant סייג המקרא *sepem scripturæ*, φραγμὸν τῆς γραφῆς. quo nihil verius. Quemadmodum enim sæpes furem arcet: ita Masora cogit in ordinem licentiam Correctorum. Non aliter character quoque temporis constituit fines audaciæ computatorum, ut qui in hoc negotio characterem negligat, non magis sit audiendus, quam qui negat principia. Nouitas huius rei valde perculit Clauium, quod tale nihil inuenerat apud Bedam & Iohannem de Saxonia.

CHARACTERES.

I *Character mensis.*] Mensis est dierum 29.12.793. Abiectis omnibus septenarijs, superest character mensis 1.12. 793. id est feria prima. hor. 12. Scrup. 793. Hunc autem modum mensis se Hipparcho debere, aut saltem definitionem mensis Hipparcheam conuenire cum Iudaica, veteres Iudæi testantur, ut a nobis supra relatum est. Rabbi Simeon filius Gamalielis, quem alij in excidio Ierosolymorum oppressum fuisse, alij ad tempora Traiani vitam produxisse dicunt, ita mensem definiebat: כך מקובלני מבית אבי אבא שאין חודשה של לבנה פחות מכ״ט ימים וחצי ושתי ידות שעה וע״ג חלקים *Sic informatus sum a Schola patris mei (Doctoris) Aba, quod Lunæ renouatio non est minor dierum XXIX, & semissis, & duarũ partium horæ, & scrupulorũ LXXIII.* Accipit partes pro trientibus horæ, exemplo Græcorum, qui δίμοιρον, hoc est *duas partes*, dicunt, quum duos trientes designant. quod obscure dictũ. Nã ידות sunt μερίδες, siue sint trientes, siue quadrantes. Aliter hanc definitionem conceptam legi, auctore Samuele Iarhinæo vetustissimo Magistro: אין חודשה של לבנה פחות מכ״ט ימים ומחצה ושתי ידות השעה וחצי תשיעית ועשירית של תשיעית וששית של חצי העשירית *Renouatio Lunæ non est minor undetriginta dierũ, & semissis, & duorũ trientum horæ, & dimidij nonæ, & decimæ ipsius IX, & sexta dimidij ipsius decimæ.* Duo trientes horæ sunt scrupula 720.

Dimidium nonæ 60. quæ cum 720 fiunt 780. Decima nonæ partis sunt 12. Summa 792. Dimidium ipsius decimæ sunt 6. cuius sexta pars unitas. Summa, scrupula 793. Vides quam vetustus sit horum Scrupulorum usus. Hæc nos eruimus ex computo amplissimo manuscripto charactere Germanoiudaico implicatissimo. Sed Iudæus auctor Computi paulo aliter hæc interpretatur.

II *Character anni communis.*] In Enneadecaeteride Lunari sunt dies 6939. horæ, 16. 595. Decem & nouem anni communes, id est decem nouies 354 dies fiunt dies 6726. quibus deductis de 6939. 16. 595, reliquuntur dies 213. hor. 16. 595. At 213 dies sunt septem menses pleni, & tres dies præterea. In Enneadecaeteride igitur sunt septem menses embolimæi & fiunt omnes menses Enneadecaeteridos 235. Nam anni communes XIX sunt 228 syzygiæ, & accessione VII mensium embolimæorum fiunt 235 omnes menses. Si enim omnes anni enneadecaeteridos essent communes, essent 114 menses pleni, & totidem caui. Itaque septem cum 114 compositi dant 121 menses plenos in Enneadecaeteride, & 114 cauos. Sed supersunt tres dies de 213, quos supra retulimus. Ij igitur, ad 114 cauos accrescentes tres ex illis plenos efficient. Atqui ita CXI tantum erunt caui menses in Enneadecaeteride, CXXIIII autem pleni. Hoc est: præter plenos menses ordinarios, qui seni sunt in anno communi, erunt etiam X pleni in enneadecaeteride. In dispositu epactarum in Kalendario non possunt exprimi, propterea quod Epactæ per menses plenos & cauos æquabiliter digestæ sunt. At ratio Enneadecaeteridos non patitur semper alternari plenos & cauos; imo aliquando duos plenos continuari cogit. quod accidit aut in anno embolimæo, aut in communi ὑπερημέρῳ. In anno embolimæo Adar prior plenus sequitur Sebat plenum. In anno communi ὑπερημέρῳ Arabico tres pleni continuantur, Dulhagia, Dulkada, Muharram. ὑπερήμερος autem embolimæus nullus est natura, sed instituto Iudaico. Annus enim embolimæus ordinarius est dierum 384: qui etiam naturaliter potest fieri cauus, hoc est dierum 383: & tunc duo menses caui continuantur, quemadmodum in ordinario embolimæo, aut commun ὑπερημέρῳ duos plenos continuari contingit. At embolimæus 385 dierum nullus est naturaliter, sed Iudaice. neque ratio Lunaris motus patitur, ut tres continui pleni, aut caui menses usurpentur, nisi medius plenus annum claudat, & tertius annum sequentem incipiat. In editione Liliana in Ianuario, Februario, Martio continui pleni menses tres p nuntur anno bisextili in Epactis ✱, 29, 28, 27, 26. Est παρεγχείρημα Clauij. Quum igitur Epactarum series alternis plena & caua in Kalendario disposita hanc inæqualitatem repræsentare non possit, & tamen, nisi repræsentetur, crassos & ridiculos errores committi necesse sit, præsentissimum, &, quod caput est, expeditissimum remedium huius rei est character, sine quo frustra opera omnis in hoc negotio collocatur: quod satis, ut alia taceam, probatur veteri methodo, quam sequuti sunt Computorum Paschalium conditores, & ne longe discedam, editione noui anni Liliani, in quibus plus est, quod fugiendum sit, quam quod imitandum.

IIII *Character cycli Lunaris.*] De cyclo Lunari iam satis superiore diatriba disputatum est. Si igitur ex diebus 6939. hor. 16. 595, omnes septenarios dierum abieceris, remanebit character cycli feria 2. hor. 16. 595. Propter illas horas 16. 595, duæ sequentes Enneadecaeterides fiunt dierum solidorum 6940, quot dierum fuit Metonica Enneadecaeteris. In Enneadecaeteride autem Iuliana, cuius tantum rationem habuerunt veteres Computatores, & Liliani, prima semper est dierum 6939, tres sequentes dierum 6940. atque ita perpetuo in quatuor enneadecaeteridibus Iulianis, siue una periodo Calippica, una enneadecaeteris est caua, reliquæ tres plenæ, dierum 6940.

VI *Character nouilunij Tohu.*] Tohu & Bohu Hebræis est, quod Hesiodo χάος. Et quicquid ante conditum rerum fuisse fingitur κατὰ σελήνην μαθηματικήν, id illis vocatur TOHV. Sic nouilunium TOHV illis dicitur, quia incidit in feriam secundam, biduo ante utriusque sideris creationem, quæ contigit feria quarta. Genes. I, 14. 19. Ea est radix, ut vulgus loquitur, omnium neomeniarum, ἀρχὴ νουμηνιῶν, vel νουμηνία σεληνιακή, νουμηνία κατὰ σελήνην μαθηματικήν. Rabbi Hillel Princeps, quum anno contractuum 656, Christi 344, a VII Octobris retro, ad XXIIII Septembris, cyclos Lunares 216 præterijsse animaduerteret, totidem cyclorum characterem de nouilunio XXIIII Septembris deduxit, & peruenit ad nouilunium ipsius VII Octobris. Nouilunium vero ad meridianum Ierosolymitanum congruens diei XXIIII Septembris illius anni fuit 2. 10. 204, feria II, cyclo Solis XVII, hor. 10, 204 post meridiem. Iam cyclorum 216 character est 6. 23. 0. qui de 2. 10. 204 deductus per Canonem secundum Capitis primi, relinquet nouilunium diei VII Octobris, 2. 11. 204, a meridie VI antecedentis. & quia Iudæi ineunt semper diem a Sole occaso, detractis VI horis æquinoctialibus, quæ intercedunt inter meridiem, & Solem occasum die æquinoctij, relinquitur

quitur nouilunium Tohu ciuile 2. 5. 204. Propter illarum sex horarum absentiam, quotiescunque nouilunium attigit, aut excessit horas 18, tantundem est, ac si 24 horæ, aut amplius, collectæ essent. Imputandæ enim semper sunt eæ sex, quæ propter tempus ciuile expunctæ sunt, ut intelligamus 18 horas ab occasu Solis, tantum esse, ac 24 a meridie. Quum igitur hoc accidit, feria crescit unitate, ut ratio postulat; & oculi ipsi docent. Quum igitur feria nouilunij designatur, scito eam ab initio noctis antecedentis inijsse. quod Clauius non assequens putat nos nouilunia anticipasse, quæ est eius inscitia, atque in reprehendendo stolida confidentia. Non enim aliunde instituunt diem suum ciuilem, quam a principio noctis, omnes nationes, quæ anno Lunari utuntur. Et hæc crassa fuit Clauij inscitia. Quia vero in nullius potestate est, ut semper exacte ad coitum luminarium neomenia dirigatur, propter inæqualitatem motus Lunaris nunc paulo post meridiem, alias post occasum Solem, alias post mediam noctem, & sæpe paulo ante meridiem ineuntis, propterea Iudæi, qui superstitiose neomeniæ commissæ momentum obseruare tenentur, idque propter vagum sideris cursum assequi nequeunt, propterea duas neomenias semper celebrant. Quod & antiquitus faciebant. Nam non solum diem visionis, quæ dicitur חדש, vel חדוש הלבנה, *renouatio Lunæ*, sed etiam ἔνην καὶ νέαν antecedentis diei obseruabant: eamque vetus lingua Bibliorum כסא, Horatius trigesima Sabbata Iudæorum vocat. — *hodie trigesima Sabbata. Vin tu Curtis Iudæis oppedere?* — Vetustæ Glossæ. TRIGESIMA SABBATA. *quæ neomenias esse dicunt*. Recte. Nam Sabbata Horatius vocat omne festum Iudæorum. trigesima autem dies, siue ἡ τριακὰς τοῦ μηνὸς, est ἔνη καὶ νέα, quam Iudæi summa veneratione colebant. &, ut dixi, vocatur כסא, & tubæ clangore indicebatur. Pergit Horatianus interpres: *quoniam per Sabbata Iudæi numeros Lunares accipiunt*. Per Sabbata intelligit σαββατικὴν ἡμέραν, id est feriam, per quam colligunt neomenias. Per characterem enim eas designant. Quare locus est insignis. Sed tamen hæc interpretatio non aperit mentem poetæ, qui more Græcorum, & aliorum Romanorum omne festum Iudaicum Sabbatum vocat. Rursus: *& Sabbatum magnum in renouatione Lunæ a Iudæis hodie obseruatur*. Apud Clementem similis locus ἐκ τοῦ ψευδεπιγράφου Πέτρου κηρύγματος citatur: Μηδὲ κατὰ Ἰουδαίους σέβεσθε. καὶ γὰρ ἐκεῖνοι μόνοι οἰόμενοι τὸν θεὸν γινώσκειν, οὐκ ἐπίστανται, λατρεύοντες ἀγγέλοις καὶ ἀρχαγγέλοις, μηνὶ καὶ σελήνῃ, καὶ ἐὰν μὴ ἡ σελήνη φανῇ, σάββατον οὐκ ἄγουσιν, οὔτε ἄζυμα, οὔτε μεγάλην ἡμέραν. Et hic quoque locus est luculentus. Nam idem vult, quod Horatius, & interpres Horatij, Sabbatum a Iudæis non obseruari nisi visa Luna, eodem modo accipiens Sabbatum, quo Horatius, pro quouis festo Iudaico. Sic in illud Epist. ad Galatas IIII, 9, 10: Græca Scholia: τὰς νομικὰς τηρήσεις διὰ τὰ σάββατα, καὶ τὰς ἑβδομάδας, καὶ τὰς νουμηνίας, ὅτι ἡλίου καὶ σελήνης κινήσει οἱ καιροὶ διαπίπτουσι). Quin & quod sequitur, verissimum, eos non agere ἄζυμα, ἑορτὴν (id est, πεντηκοστὴν) & μεγάλην ἡμέραν (τὴν σκηνοπηγίαν) nisi prius visa Luna. Hoc certe olim faciebant, quum quantum per tempus nubilum licebat, neomenias putabant על פי הראיה *ad visionem*. Hodie, quia a coitu luminarium, & ex scripto neomenias putant, duo festa obseruant. quorum alterum vocant יום טוב שני של גלות *Festum secundum exilij*. & de Rabbi Eliezer Hakkalir scriptum extat: בימיו היו מקדשין על פי הראיה שהרי לא תקן שום קרובה ליום שני *quod in diebus illius sanctificabant neomeniam secundum visionem, propterea quod nullam poesin ordinauit ad diem secundum (festi deportationis)* Clarius apud alios de hoc Eliezer: לא יסד לנו שום פיוט רק על יום ראשון של יום טוב כמנהג בני ארץ ישראל שלא שמרו מספק שני ימים של גלות כבני חוצה לארץ *Nullam poesin instituit præterquam super primo die festi secundum ritum filiorum terræ Israelis, qui non custodiunt dubium bidui deportationum, quemadmodum extranei terræ Israelis.* Dubium bidui deportationum vocat, biduũ festi, quod coguntur celebrare illi Iudæi, qui extra terram Israelis habitant: hoc est, οἱ τῆς διασπορᾶς, quia unum tantum festum obseruant Iudæi Palæstini, propterea quod illis licet ad visionem Lunæ neomenias determinare, quod quidem extra fines terræ Israelis non licet. Ex eo autem Iudæorũ Critici & Chronologi conijciunt Rabbi Eliezer vixisse stante Templo: quia eius sæculo unum tantum festum celebrabant, non duo, ut hodie propter dubium neomeniæ. Vnum autem festum duntaxat celebrare non potuisse, nisi neomeniam ad visionem sanctificarent. quod certe fiebat stante Templo. quod autem geminum festum non celebrarent, patet eo, quod quum ipse poesim & hymnum conscripserit pro uno festo duntaxat, necessario sequitur unum tantum festum, & unam neomeniam eos tunc obseruasse. Sed an verum sit eos unum tantum festum obseruasse, dubitari possit ex illo loco Horatij *trigesima Sabbata*. Nam proculdubio τὴν τριακάδα, quam כסא vocabant, sacram habebant, ut & neomeniam sequentem. de quo amplius loquendi hic locus non est. Hodie vero ut duo sunt Festa, ita duo hymni singulis festis dicati, quibus in exilio utuntur Iudæi.

REGVLÆ.

III *Semper in anno communi.*] III Feria eſt idonea capiti anni. Tiſri enim poteſt incipere a ferijs, II, IIII, V, VII. quæ quatuor feriæ admittuntur in neomeniam Tiſri. reliquæ tres I, III, VI ſunt reijculæ, καὶ ἀδόκιμοι per Reg. I. Accidit tamen, ut aliquando feria tertia etiam reijciatur, ſi in anno communi character fuerit, 3. 9. 204, aut amplius. Adijce enim characterem anni communis 4. 8. 876. fient 7. 18. 0, nouilunium vetus transferendum aſtronomice in feriam primam. Sed feria prima non eſt idonea per regulam primam. Transferatur ergo in ſecundam, ut uſus Iudaicus ciuilium dierum poſtulat. A feria 3, ad feriam ſecundam, ſunt dies VI. Ideo annus ille communis fuerit dierum 356. quod eſt abſurdum per defin. II. Ergo feria tertia ſtatuatur quinta, quotieſcunque nouilunium attigit, aut exceſſit hor. 9. 204.

IIII *Semper poſt emboliſmum.*] Secunda feria eſt idonea. Sed poteſt contingere, ut reprobetur, idque in anno proximè poſt emboliſmum, ſi nouilunium fuerit 2. 15. 589. aut amplius. Ab eo enim aufer characterem anni embolimæi 5. 21. 589. remanet character Tiſri antecedentis ante emboliſmum 3. 18. 0, nouilunium vetus mutandum aſtronomice ex tertia in quartam feriam, & ciuiliter ex quarta in quintam. Sed a quinta feria, ad ſecundam Tiſri ſequentis, ſunt tantum dies quatuor. Ergo ille annus embolimæus fuerit tantum dierum 382. quod eſt ridiculum per eand. defin. II. Itaque pro feria ſecunda, aſſumenda tertia. & annus ille antecedens embolimæus fuerit defectiuus. Vides quæ ſit huius Computi elegantia, quanta peritia & ſolertia: ut etiam in Tranſlationibus ſuperſtitionis Iudaicæ eiuſmodi temperamentum adhibeatur, quod proxime a rationibus Lunæ abeſt: in ordinarijs autem annis non potuit ulla methodus melior, accuratior excogitari. Hoc hoc vocandum erat diuinum inuentum, non imperitiæ Clauij fœtura, binæ epactæ in unam diem congeſtæ, biſexti ratio neglecta, alienum principium epactarum, menſis Lunaris XXXI dierum, καὶ τοιαῦτα τῆς ἀπειροκαλίας, καὶ ἀπειρίας παραφωνήματα. Quid præſtiterint veteres Eccleſiaſticorum computorum magiſtri in hac doctrina, tempus ipſum docuit. Nam uſque ad ſeptingentos annos a Chriſto nato vix error deprehenſus eſt. Hodie περίηγησις σεληνιακὴ imperitiam harum rerum aperuit; ut propterea caſtigationem adhibendam eſſe neceſſitas ipſa docuerit. Admota eſt manus caſtigationi. Sed ad errores deprehendendos ſtultorum magiſter tempus exſpectandum non eſt. Iam omnia ſunt ἐναργῆ καὶ ὀφθαλμοφανῆ. Nemo ea tueri poteſt, præter malignos, aut imperitos. In tanta luce literarum latebram inſcitiæ quærere, extremæ impudentiæ eſt. Diuina diuina Iudæorum anni ratio potuit Lilianis præire quomodo & rem accuratius exequerentur, & exiſtimationi ſuæ conſulerent. Non minima vero pars eius felicitatis fuiſſet, ſi peritiorem, quam Clauium, ad conſilium adhibuiſſent. Sed cuncta aerij diſcerpunt irrita venti. Melius ergo ſcientiam ſibi reſeruare, uſum erroris Clauio & Clauianis relinquere.

IN CAPVT SEPTIMVM.

ΜΗΝΕΣ ΑΤΤΙΚΟΙ.] Multa quidem ſacra, ſolennia, dieſque feſti Athenienſium fuerunt, de quibus ingentes Commentarios quum alij, tum Apollodorus, & Philochorus conſcripſerant. ſed ex tanto numero pauca in poteſtatem noſtram peruenerunt, neque eorum quidem omnium dies, quibus ea celebrabantur quotannis, præter aliquot, nobis explorati ſunt. Quare quæ hic coniecimus, boni conſulat benignus lector, & ſi felicius ei, quam nobis, in veterum ſcriptis diem, quæ diligentiam noſtram effugerit, nanciſci contigerit, poterit eam ſuo loco in iſto Kalendario ponere, & alijs, ut idem faciant, præire.

ΕΚΑΤΟΜΒΑΙΩΝ.] Hecatombæon eſt menſis πρυτανείας, & populi. Gamelion autem eſt caput octaeteridis popularis, aut periodi Calippicæ popularis. Sic Iudæis Niſan eſt caput anni ciuilis & Eccleſiaſtici, Tiſri Computi annalis. Ideo enim Adar intercalatur, quia eſt anni Moſaici ultimus, & propter eandem cauſam Poſideon intercalabatur, quia proximus ab eo Gamelion erat caput Octaeteridis. Certe æuo Harpali Gamelion erat princeps menſium tam πρυτανείας, quam dierum ciuilium. neque res vetuſta eſt, ciuile tempus ab Hecatombæone putare. & propter Παναθήναια inſtitutum, ut Hecatombæon, cui id ſolenne competit, eſſet menſium princeps. Idque accidit poſtquam Panathenæa maiuſcula tetraterica inſtituta ſunt, anno III Olymp. LIII. Nam antiquitus τροπαὶ χειμεριναὶ erat initium anni in terra Attica, ut & Romæ, unde initium ſuarum Octaeteridon fecerunt Harpalus, & Eudoxus: ſed Harpalus poſt IX Ianuarij, Eudoxus poſt XXVII Decembris, ubi putauit eſſe τροπὰς χειμερινάς,

quæ

quæ concurrebant tunc cum Isijs Aegyptiacis. Τροπὰς autem, quod cogimur non semel iterare, siue κέντρα, non eas, quæ veræ τροπαὶ essent, vocabant, sed quadrantem anni Iuliani dierum XCI. hor. 7.$\frac{1}{2}$. Hebræi, ut suo loco vidimus, Tekuphoth vocant. Primus quadrans VII Ianuarij, secundus VIII Aprilis, tertius VIII Iulij, quartus VII Octobris. A primo quadrante veteres Attici, & Romani, &c, quod non vereor asserere, maior pars Græciæ anni sui initium ducebant: Chaldæi, & Persæ a secundo; Elidenses, & postea etiam Athenienses annum πρυτανείας, a tertio: Hebræi vetustissimi, etiã hodierni a quarto quadrante, quem תקופה vocat Moses, in quo æquinoctium Autumni commissum fuit anno Exodi. Apud Aristotelem περὶ ζώων ἱστορίας, Theophrastum περὶ φυτῶν ἱστορίας creberrima τροπῶν mentio, & apud alios. Qui putant eos intelligere de veris solstitijs, aut æquinoctijs, quod certe, ut video, omnes hactenus putarunt, non parum peccant. Apud Diodorum Siculum pag. 443, anno III Olymp. XCVI Εὐβουλίδου ἄρχοντος, legimus περὶ τροπὰς χειμερινὰς fuisse νύκτα ἀσέληνον. hoc est fuisse ultimam diem mensis Lunaris, & die sequenti nouilunium contigisse. Erat aureus numerus VII. Epacta Iuliana XI, quę profecto currebat adhuc ab antecedente Martio, & est e regione VIII Ianuarij. Ergo nouilunium fuit VIII Ianuarij, & consequenter VII fuit νὺξ ἀσέληνος, quam ἕνην καὶ νέαν Solon vocauit. Diodorus: ἔτυχον μὲν οὖσαι τροπαὶ χειμεριναί. aliquot interiectis: ὁρμήσας νυκτὸς ἀσελήνου καὶ χειμερίου περὶ τοὺς ἀνωτάτω πάγους. Erat, inquit, νὺξ ἀσέληνος περὶ τροπὰς χειμερινάς. Ea autem incidit in VII Ianuarij. Ergo VII Ianuarij erant τροπαὶ χειμεριναί. Vides quam certa nobis constet ratio horum Cardinũ: ut vera solstitia, veram brumam, vera æquinoctia desinant suspicari, qui τροπὰς χειμερινὰς aliud esse putant ab eo, quod diximus. Sed & in alijs, quæ huc pertinent, & affinia sunt doctrinæ anni Attici, multum, aut certe largius, errarunt. Quis enim eorũ, qui obiter, aut ex professo de mensibus, & anno Atheniensium scripserunt, non putauit tam eorum, quam aliarum Græciæ nationum, menses & annum ad Lunam descriptos fuisse? Quid de ijs, qui scripserunt, loquor? Quis hodie non credit annum omnium Græcorum mere Lunarem fuisse? Quid? Magnus Gaza, qui aureum libellum de mensibus Atticis reliquit, quid aliter censet; quam eos menses ad Lunam descriptos fuisse? & quum id veterum testimonijs firmare conatur, eos scriptores sententiæ suæ fundos adducit, qui omnino contra eum faciunt; ut ex ijs, quæ aduersus eum disputauimus, libro primo de Emend. Temporum, animaduerti potest. Primus Atheniensium Solon in suo magistratu ciuibus suis auctor fuit mensibus Lunaribus uti, καὶ τὰς ἡμέρας κατὰ σελήνην ἄγειν. Ergo ante magistratum Solonis menses Attici non erant Lunares. Diodorus Siculus libro XIII, pag. 331, scribit quosdam ingressos inquilini cuiusdam ædes media nocte, neomenia, eosque agnitos fuisse ad lumen Lunæ. Sane Luna in neomenia lucere media nocte non potest. Igitur ea neomenia non fuit Lunaris. Verba Diodori: ἔφησεν εἰς οἰκίαν μετοίκου τινὸς εἰσεληλυθέναι τῇ νουμηνίᾳ περὶ μέσας νύκτας εἰπόντες. Aliquot interiectis: ἔφησε πρὸς τὸ τῆς σελήνης φῶς ἑωρακέναι. Hinc colligitur quare Thucydides dixerit Solem defecisse νουμηνίᾳ κατὰ σελήνην. nimirum quia duplex esset νουμηνία, altera κατὰ σελήνην, altera non ita. Nam ibi νουμηνία manifesto intelligitur coitus luminarium, non autem ullum tempus ciuile. Rursus Mysteria maiuscula celebrabantur anno quinto, quatuor solidis exactis, Βοηδρομιῶνος εἰκάδι, τῇ πανσελήνῳ, *vigesima Boedromionos, plenilunio.* Si Boedromion erat Lunaris, plenilunium in XV, non in XX, contingeret. Meton constituit neomeniam Hecatombæonos sui Lunaris in XIII die Scirrhophorionos popularis, auctore Diodoro. Ergo Scirrhophorion popularis non erat Lunaris, quum verum nouilunium committeretur in eius XIII die. Ex his concludimus menses Atticos non fuisse Lunares. Ex mensibus vero non Lunaribus componitur annus non Lunaris: quanuis annus Lunaris posset componi ex undecim XXX dierum, & ex ultimo XXIIII dierum. Sed esset monstrum anni, non autem annus. Videamus tamen, an ex mensibus non Lunaribus constitui potuerit annus Atticus Lunaris. Aristoteles scribit quintam anni partem esse dierum LXXII. Quinquies autem LXXII sunt CCCLX. Ergo annus Atticus fuit CCCLX dierum, & proinde menses XXX diebus explicabantur, ita ut nullus cauus esset. Verba Aristotelis: τίκτουσι πέμπτον μέρος ἐνιαυτοῦ, τοῦτ' ἔστιν ἡμέρας ἑβδομήκοντα καὶ δύο. *Pariunt quintam partem anni, hoc est, dies* LXXII. Idem: κύει δὲ ἡ μὲν Λακωνικὴ ἕκτον μέρος τοῦ ἐνιαυτοῦ. τοῦτο δέ ἐστιν ἡμέραι ἑξήκοντα. *Fœtum gerit Laconica sextam partem anni, quæ sunt dies* LX. Sane sexies sexaginta sunt CCCLX dies, modus anni Attici: quorum duodecima pars sunt XXX, modus mensis Attici. Plinius tradit CCCLX statuas Demetrio Phalereo ab Atheniensibus dicatas fuisse: & Varro hoc explicans ait tot numero fuisse, *Quod luces habet annus absolutus.* Ergo annus absolutus Atticus tot dies habuit, quod statuæ fuerunt Demetrio positæ; hoc est CCCLX. Xenophon περὶ πόρων scribit, si sex millia mancipiorum singulos obolos in diem dominis suis lu-

V ij

ſuis lucrentur, anno vertente colligi LX Talenta, id eſt obolos 2160000. qui per 6000, quot nimirum ſunt mancipia, diuiſi relinquent dies 360, quot nimirum annum Atticum conſtituere intelligit Xenophon. ἣν γε μέν τι τὸ πρῶτον συστῇ διακόσια καὶ χίλια ἀνδράποδα, εἰκὸς ἤδη ἀπ' αὐτῆς τῆς προσόδου ἐν ἔτεσι πέντε, ἢ ἕξ, μὴ μεῖον αὐτῇ ἑξακισχιλίων γενέσθαι. ἀπό γε μὴν τούτου τοῦ ἀριθμοῦ, ἢν ὀβολὸν ἕκαστος ἀπελῆ τῆς ἡμέρας φέρῃ, ἡ μὲν πρόσοδος ἑξήκοντα τάλαντα ἐνιαυτοῦ, &c. Ergo annus CCCLX dierum fuit. His animaduerſis, nunc videndum, quomodo in hac anni forma, quæ multum abeſt a Lunari, (ſex enim diebus maior eſt Lunari) plenilunium redibat quinto quoque anno in XX Boedromionis, nouilunium in neomeniam Hecatombæonis. Nam Olympia celebrabantur plenilunio, XV die menſis, quinto quoque anno in Elide, & Panathenæa eodem die Hecatombæonis, πανσελήνῳ Athenis. Itaque & Pindarus plenilunio Olympia inſtaurari dicit, & Scholia eius, poſt XLIX menſes. Sane XLIX menſes Lunares ſunt dies 1447 minus $\frac{1}{11}$ unius horæ. At quatuor anni Græci, id eſt quater 360 dies, ſunt tantum 1440. Deſunt ergo Tetraeteridi Græcæ VII dies ad aſſequendum quinquageſimum nouilunium rediens poſt tres annos Lunares communes, & unum embolimæum. Igitur quatuor annis Græcis appendebantur VII dies præter XLVIII menſes. Quod verum eſt. Annus enim Atticus in fine Ποσειδεῶνος habuit duas dies ἐπαγομένας, quæ dicebantur ἄναρχοι ἡμέραι, quod per illud biduum Attica erat ἄνευ ἀρχῶν, ſine magiſtratibus, & illæ ἐπαγόμεναι dicatæ erant Comitijs habendis ad creandos magiſtratus nouos. Sed ſi ſinguli anni habebant appendicem bidui, in Tetraeteride ergo Attica erant 1448 dies, quum tamen 1447 duntaxat ſint in tetraeteride Lunari. Huic incommodo remedium excogitatum eſt ἐξαίρεσις, exemptio unius diei, ut teſtatur Cicero in Verrinis, qui hos dies vocari ait a Græcis ἐξαιρεσίμους ἡμέρας. quem locum ne ipſe quidem eximius interpres Aſconius aſſecutus eſt. Locum vero ἐξαιρέσεως τῇ δευτέρᾳ Βοηδρομιῶνος aſſignat Plutarchus. & tunc ἀντὶ τοῦ δευτέρᾳ Βοηδρομιῶνος, dicebant τρίτῃ Βοηδρομιῶνος ἱσταμένου. & τὴν τριακάδα vocabant ultimam Boedromionos, quæ tantum erat undetrigeſima, ſiue δευτέρα φθίνοντος. Moſchopulus in ἡμέρας Heſiodi ex quodam veteri interprete: Ἀθηναῖοι τὴν τριακοστὴν φασὶν ἐνάτην καὶ εἰκοστήν. Traiectio eſt articuli. Legendum: Ἀθηναῖοι τριακοστὴν φασὶ τὴν ἐνάτην καὶ εἰκοστήν. *Athenienſes trigeſimam vocant, quæ eſt undetrigeſima.* Hoc ſane contingit, ubi fit ἐξαίρεσις. Hinc igitur nata eſt ingenioſiſſima Tetracoſieteris, cuius exemplum ſubiecimus, in quo

		TETRAETERIS POPVLARIS ATTICA.				TETRAETERIS LVNARIS.				*Nouilunia in Tetraeteride populari.*			
		An. I.	*An.* II.	*A.* III.	*A.* IIII.	*An.* I.	*An.* II.	*A.* III.	*A.* IIII.	I	II	III	IIII
1	Hecatombæon	30	392	754	1116	30	384	738	1092	1	23	15	7
2	Metagitnion	60	422	784	1146	59	413	767	1121	1. 30	22	14	6
3	Boedromion	90	452	814	1175	89	443	797	1151	30	22	14	6
4	Pyanepſion	120	482	844	1205	118	472	826	1180	29	21	13	6
5	Mæmacterion	150	512	874	1235	148	502	856	1210	29	21	13	6
6	Poſideon	182	544	906	1267	177	531	885	1239	28	20	12	5
7	Gamelion	212	574	936	1297	207	561	915	1269	26	18	10	3
8	Antheſterion	242	604	966	1327	236	590	944	1298	25	17	9	2
9	Elaphebolion	272	634	996	1357	266	620	974	1328	25	17	9	2
10	Munychion	302	664	1026	1387	295	649	1008	1357	24	16	8	1
11	Thargelion	332	694	1046	1417	325	679	1033	1387	24	16	8	1
12	Scirrhophorion	362	724	1086	1447	354	708	1062	1447	23	15	7	1
0	0	0	0	0	0	0	0	0	1447	0	0	0	0

primum dies ipſius Tetracoſieteridos popularis: ſecunda ſtatione dies Lunares, tertia diem nouilunij in uno quoque menſe populari poſuimus. Quia Boedromion in quarto anno eſt ἐξαιρεσιμαῖος, propterea pro 1176, e regione eius 1175 dies notauimus: & conſequenter nouilunium Pyanepſionos, cui conueniebat eſſe in V menſis popularis, continuatur in VI, ut & ſequens: quia nouilunium Pyanepſionis eſt plenum. Propterea quater ponitur 6 in continuis quatuor menſibus. Vltimum nouilunium in Scirrhophorione, ſicut & duo antecedentia, ſunt plena, ut ex ratione dierum Lunarium illis reſpondentium apparet. Ita fit, ut tria hæc nouilunia cum ſequente fiant quatuor continua plena, quod eſt vitioſum in exacto menſe Lunari. Sed Meton, & Calippus crebro uſurparunt. Certe in vero anno Lunari tria plena continuata nouilunia non poſſunt eſſe, niſi tertium pertineat ad annum ſequentem. Vt in anno Arabico ὑπερημέρῳ Dulhaia ex ordine eſt plenus, Dulkadati extra ordinem. Muharram autem, qui ſemper plenus eſt, pertinet ad ſequentem annum.

annum. Ita fit, ut regulariter tria in eodem anno plena continua nouilunia esse non possint. Quia vero naturalis ratio postulat, ut omnis intercalatio mensis, aut diei, in calce anni ponatur, propterea in anno ὑπερημέρῳ effugi non potest, quin Dulkada sit plenus, & medius inter duos plenos, Dulhaia scilicet eiusdem anni, Muharram autem sequentis. At in anno Liliano, quoties Epacta est ✱, XXIX, XXVIII, XXVII, XXVI, semper tres primi menses Lunares anno bisextili pleni continuantur, Ianuarius, Februarius, Martius. Itaque non mirum est, si palam profitentur se serius aliquando nouilunium instituere, quam rationes Lunares exigunt. Hoc enim in illis epactis nunquam euitari potest. Ideo quum nouilunium Martij debuerit esse die nonagesima, incidet in nonagesimam primam. Idem fit in omnibus sequentibus Epactis in anno bisextili, propterea quod Februarius concipit fœtum Elephanti, XXXI dies Lunares. Ita placuit Clauio. Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή. Hæc ergo Tetraeteris a nobis popularis vocata est, propter menses plenos, qui in usum temporis ciuilis apud populum recepti essent; & præterea ut annus iste distingueretur ab anno πρυτανείας Magistratuum. Nam quemadmodum est Tetraeteris popularis, ita & Tetraeteris πρυτανείας mere Lunaris. Tetraeteris popularis Eleis dicta est Olympias, Phocensibus Pythias, Nicopolitis Actij promontorij Actias, Atheniensibus μυστήρια, καὶ Παναθήναια. Recte autem iudicarunt XLIX menses Lunares, quod scilicet sunt in Tetraeteride, esse dierum 1447. Quatuor enim anni Lunares communes sunt dierum 1417. hor. 11. scrup. Iud. 264. Accedant dies, horæ, scrupula unius mensis Lunaris. Colliguntur dies 1446. hor. 23. 1057. hoc est dies 1447, minus $\frac{23}{1080}$, quod ab illis vel neglectum, vel potius ignoratum. Quis non miretur tam præcise definitum Tetraeteridos interuallum in tanta vetustate, in tanta rerum cælestium ignoratione? Porro superior Tabella adeo necessaria est ad rationes ciuilis temporis Attici, ut cognito die mensis, popularis, & πρυτανείας, facile deprehendi possit quotus annus sit Tetraeteridos; ut alibi a nobis declaratur. Sed vide, ut tres ultimæ Lunationes sint plenæ. quia in Tetraeteride præter quatuor annos Lunares communes, sunt insuper dies 31. hoc est unus mensis plenus, qui est ultimus, & quadragesimus nonus, & præterea unus dies addendus antecedenti cauo. Ita fiunt tres ultimi continui menses Lunares caui.

TABVLA PRIMA.] De mensibus Atheniensium, & erroribus Gazæ in illis suo ordini restituendis accurate a nobis disputatum est libro primo de emend. temporum. Præpostere enim hos menses continuat, Boedromiona, Mæmacteriona, Anthesteriona, quo nihil alienius a vero excogitari potuit. Hoc enim modo Posideon fuisset septimus ab Hecatombæone, non a Scirrhophorione. Atqui apud Ptolemæum eodem anno Luna defecit Scirrhophorione, & Posideone. Inter duo proxima deliquia tantum intersunt dies CLXXVII. qui sunt menses Lunares sex absoluti. quare semper deliquium fit septimo mense a priore. Ideo posideon, in quo contigit posterior defectio, est septimus a Scirrhophorione, quo prius deliquium accidit. Tamen scio hunc maximi viri errorem ita alte radices in mentibus hominum egisse, ut ad eas euellendas non ratione opus sit, sed tempore, quod efficacius imperitorum animis imperat, quam ratio ipsa. Iam multa sæcula præterierunt, ex quo doctrina anni Attici de hominum memoria periit: ut ne volam quidem, aut vestigium eius ullum prehendere potuerint homines summo alioquin ingenio, & doctrina præditi. In hoc laterculo mensium Hecatombæon princeps est, ut superiore Tabella, & reliqua, eodem modo se habent, ut in altera.

TABVLA SECVNDA. PERIODVS CALIPPICA.] Hæc Tabula constat ex Tetraeteridibus XIX, annis LXXVI, quibus exactis neomeniæ redeunt in orbem in contextu dierum Iulianorum; quæ est periodus illa celeberrima Calippi Cyziceni Mathematici, accommodata tam Atticis, quam Olympicis diebus ciuilibus. Eius primus Hecatombæon est, qui post κέντρον θερινὸν proxime incipit. Κέντρον autem θερινὸν, siue τροπὰς χειμερινάς, proxime demonstrauimus esse diem VIII Iulij. Quod enim nunquam Hecatombæonos neomenia illam epocham anteuerteret, perspicue ex Platonis libro VI de Legibus constat, ubi dicitur annum incipere ab ea neomenia, ἀπὸ τοῦ ἐπιόντος μηνὸς, qui proxime θερινὰς τροπὰς sequitur. ἐπειδὰν μέλλοι νέος ἐνιαυτὸς μετὰ θερινὰς τροπὰς τῷ ἐπιόντι μηνὶ γίγνεσθαι. Quod proximus mensis, qui θερινὰς τροπὰς sequebatur, esset primus anni, tam hinc colligitur, quam ex eo, quod scribit Diodorus de Metone, quem ait statuisse primum nouilunium enneadecaeteridos suæ in XIII Scirrhophorionos, eodem anno, quo solstitium obseruauit in XXVII Iunij; Θαργηλιῶνος ἕκτη φθίνοντος. Secundum consuetudinem Atticorum, quam nos docet Plato, non debuit statuere neomeniam suam ante XXVII Iunij, sed id nouilunium instituere primum enneadecaeteridos suæ, quod proxime post XXVII Iunij sequebatur. Proximum autem nouilunium, vel potius νὺξ ἀσέληνος incidit eo anno in XV Iulij. Ibi igitur constituit nouilunium

primi sui Hecatombæonis. Atqui, ut Diodorus scribit, eius primum nouilunium conueniebat in XIII Scirrhophorionos. Ergo Scirrhophorionos dies XIII incidit in XV Iulj: & proinde neomenia Scirrhophorionos popularis conueniebat in III Iulij. Hecatombæon igitur popularis anni sequentis incidit in secundam Augusti. Adeo remota fuit neomenia Hecatombæonos, ne scilicet ante VIII diem Iulj statueretur. Anno quoque VII belli Peloponnesiaci Luna defecit Boedromione, IX Octobris. Neomenia Scirrhophorionos erat in VII Iulj, ut alibi fusius a nobis demonstratur. & consequenter neomenia Hecatombæonos VI Augusti. Quare videmus quam longe a vero discedant, qui τροπὰς θερινὰς, aut ἰσημερινὰς, aut χειμερινὰς pro veris momentis sumunt, quibus Sol ingreditur Signa κεντρικὰ, quanto etiã longius a metis expatientur, qui annum Atticum a mense Iunio incipiunt. Tertius erroris cumulus, quum annum Græcorum popularem mere Lunarem faciunt. Neque minus ridiculi sunt, qui diem excidij Troiæ exquirentes, solstitium illius anni statuunt in VI Iulj. Vbi dupliciter peccant, & ἱστορικῶς, quod ignorant τροπὰς θερινὰς nihil aliud, quam VIII Iulj fuisse, & ἀστρονομικῶς, quod solstitium eo sæculo in VI Iulj statuunt, quod tunc erat in IIII. τροπαὶ, inquam, veterum Græcorum VII Ianuarij, VIII Aprilis, VIII Iulj, VII Octobris, omnes in eadem litera G, ac consequenter in eadem feria, quia quadrans anni sunt 91 dies, qui est numerus hebdomadicus. Iudæi, ut diximus, Tekuphoth, Aegyptij ὥρας vocabant. Desinant ergo ante tempora Alexandri Magni vera solstitia, aut vera æquinoctia in veterum scriptis somniare, quæ nondum deprehensa erant ad unguem, sed vicem eorum κέντρα illa, καὶ ὥρας intelligebant. Vt autem ad nostram periodũ Calippicam redeamus, verum eius initium est a Gamelione in X Ianuarij, unde Octaeteridos suæ πρυτανείας caput exorsus est Harpalus vetustissimus Mathematicus, propterea quod hinc etiam Octaeteris popularis incipiebat, ut suo loco videbimus. Calippus vero vidit, certe arbitratus est, omnia nouilunia in orbem redire in IX Octaeteridibus popularibus, & una Tetraeteride. qui fiunt omnes LXXVI anni, cycli Metonici absoluti IIII uno die minus. Hæc est, quam periodum Calippicam vocabant, cuius initium est a diebus æstiuis: quum verum caput dierum omnium ciuilium Atticorum esset post VIII Ianuarij, ubi intercalabant suum diem quinto quoque anno redeunte, quod vocabant Olympia mysteria, ut diserte nos docet Cicero ad Atticum. de quo vide amplius pag. 171 de Emend. Temp. Ibi enim multa cognitu digna reperies ad locum Ciceronis illustrandum. Denique brumam & Gamelionem fuisse initium dierum ciuilium Athenis, præter id, quod de eorum die intercalari, quod bisextum vulgo vocamus, iam a nobis dictum est, manifestum argumentum est intercalatio Posideonos, qui ante Gamelionem proximus est, item appendix duarum dierum in fine ipsius Posideonos. Sic apud Hebræos verum anni initium esse a Nisan docet mensis Adar proximus ante Nisan, qui intercalatur. Omnis enim intercalatio fini anni debetur, non medio. Itaque anno intercalationis τροπαὶ χειμεριναὶ incidebant in VIII Ianuarij, die ex quatuor quadrantibus accrescente. Neque vero apud Hesiodum per τροπὰς χειμερινὰς aliud intellige, quam VII Ianuarij.

εὖτ' ἂν δ' ἑξήκοντα μετὰ τροπὰς ἠελίοιο
χειμέρι' ἐκτελέσῃ Ζεὺς ἤματα, δή ῥα τότ' ἀστὴρ
Ἀρκτοῦρος προλιπὼν ἱερὸν ῥόον ὠκεανοῖο
Πρῶτον παμφαίνων ἐπιτέλλεται ἀκροκνέφαιος.

Per sexaginta dies post brumam intelligit duos menses, Gamelionem & Anthesterionem. At Gamelion nunquam anteuertebat IX Ianuarij. Ideo sexaginta diebus a cardine brumali, qui in VII, aut VIII Ianuarij hærebat, ait Arcturum vespertino in Bæotia oriri. Id fuerit circiter VIII, aut IX Martij. Nisi hoc dictum videri posset ab Hesiodo ὁλοσχερῶς καὶ οὐκ ἀκριβῶς, aliquis posset inde ex Tabulis Directionum æuum Hesiodi inuestigare, quum ex illis collegerit quando Arcturi ortus vespertinus in Bæotia VIII aut IX Martij contingebat. Citimus Gamelion statuendus fuisset in IX Ianuarij, aureo numero VII adhuc currente, anno tertio Olympiadis primæ. Sed si Attici hoc fecissent, incommodum, a quo, tanquam scopulo, cauebant, incurrissent. Hecatombæon enim sequens in VIII Iulj incidisset, hoc est in ipsum κέντρον θερινόν. Atqui Plato mensem primum vocat τὸν ἐπιόντα πρῶτον μετὰ τροπὰς θερινὰς, mensem, qui primus succedit post τροπὰς θερινὰς, quæ in VIII Iulij semper hærent. Propter Hecatombæonem igitur, quia primus est mensium popularium, ab eo principium huius periodi deduximus; simul etiam ut Attica periodus cum Olympica pariaret. Vtraque enim incipit ab aureo numero V, item a mense primo æstiuo. Non tamen eadem utriusque methodus. Nam de periodo Olympica deducendi sunt anni XXXVIII, ut habeas periodum Atticam, aut contra, totidem anni adijciendi. Eodem enim methodus recidit. Quia vero in utraq; periodo primus mensis statim μετὰ τροπὰς θερινὰς incipit, ne sequenti anno caput

caput anni anteuerteret ipsas τροπάς, intercalatione Ποσιδεὼν δεύτερος cauebatur. Itaque sequenti anno a IX Iulij, ad VII Augusti, neomenia primi mensis præcipitabatur per antecedentem Ποσιδεῶνος δευτέρου intercalationem. Hinc fiebat, ut Olympias incideret nunc in mensem Lunarem Apolloniũ, aliquando in mensem Lunarem Parthenium: quemadmodum & Panathenæa nunc in Hecatombæonem πρυτανείας, nunc in Metagitnionem incurrebant. Quocirca ne reliquæ nationes Græciæ tempus ludicri Olympici ignorarent, Βασίλαι Elidenses, qui ijdem erant, qui Athenis ἱεροφάνται, per Græciam præmittebant, qui diem certaminis denunciarēt. Pindarus Isthmico secundo: ὄντι καὶ κάρυκες ὡρᾶν ἀνέγνων σπονδοφόροι Κρονίδα Ζανὸς Ἀλεῖοι. Scholia vetustissima: οἱ κήρυκες οἱ τὰς ὥρας καὶ τὸν καιρὸν τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἀγῶνος ἐκήρυσσον, καθ' ἃς ἐπλεῖτο. Sic quotannis Samaritæ montis Garizim popularibus suis Aegyptiensibus codicillos mittunt, quibus omnem typum anni imminentis denunciant. Sic & Ecclesia Alexandrina per multas regiones ab Autumno diem sequentis Pascha indicebat. De hac vero varietate Olympici ludicri propter intercalationem mensis, ita accipito: Tetraeteris ordinaria est dierum 1447, embolimæa dierum 1477, cuiusmodi prima est huius periodi propter intercalationem Posideonos: qui sunt omnino menses quinquaginta, quum tamen ordinaria undequinquaginta duntaxat mensibus explicetur. Numero aureo IIII, primo anno Cycli Iudaici, ponantur neomeniæ Ab Iudaici, & Hecatombæonos in XI Iulij. Quinto anno, Tetraeteride ineunte, neomenia Ab erit in XXVIII Iunj, ut contigit anno Christi superiore 1603. At neomenia Hecatombæonis, aut, si mauis, mensis Olympici, incidet in XXVIII Iulj in ipsa neomenia Elul, numero aureo VIII. Quare inter utriusque Tetraeteridos neomenias primas, interuallum est menses quinquaginta Lunares. Propterea quemadmodum Olympias prior incidit in mensem Ab, posterior in mensem Elul, ita olim nunc in Apolloniũ, nunc in Parthenium Lunares conueniebat. Hoc est, quod designabat Scholion in tertium Olympicon Pindari: γίνεται δὲ ἀγὼν ποτὶ μὲν διὰ τεσσαράκοντα ἐννέα μηνῶν, ποτὶ διὰ πεντήκοντα. ὅθεν καὶ ποτὶ μὲν τῷ Ἀπολλωνίῳ μηνὶ, ποτὶ δὲ τῷ Παρθενίῳ ἐπιτελεῖται. Potest etiam quispiam illos menses Apollonium & Parthenium populares interpretari, non Lunares. Non enim sunt Elidensium, sed illius gentis, cuius popularis erat vetus ille Pindari interpres. Nam raræ gentium Græcarum periodi cum Olympica paria faciebant. Sic Olympias Iphiti prima celebrata est Σκιρροφοριῶνος δευτέρα φθίνοντος. Secunda vero Μεταγειτνιῶνος πρώτη ἐπὶ δέκα: ut non solum nunc Hecatombæone, nunc Metagitnione Attico, sed etiam Scirrhophorione celebraretur. Nam Olympias semper eodem mense Olympico, eademque die celebrabatur, sed non eodem mense, eademque die mensis apud alias Græciæ nationes. Vnde non mirum, si Olympias per uniuersam Græciam per præcones indicebatur. Quod ipsius periodi constructionem spectat, duo tantum præcipua frenant licentiam dierum extra metas excurrentium, nisi occurratur, ἐξαίρεσις, & de quo iam dictum est, ἐμβολισμός. Ἐξαίρεσις est exemptio unius diei, quæ competit omni Tetraeteridi: quod annus habet duas ἀνάρχους ἡμέρας in fine Posideonos. Vnde sequeretur, ut omnis Tetraeteridos dies essent 1448. At sunt tantũ 1447. Vnus igitur dies expungendus. eaque expunctio, siue ἐξαίρεσις, fit δευτέρα Βοηδρομιῶνος, auctore Plutarcho, idque in omni Tetraeteride. Accidit aliquando, ut duo dies eximendi sint, ut rationes Lunæ postulant, & Cicero in Verrinis docet. Hoc fit quater in tota periodo. Annum, in quo fit ordinaria ἐξαίρεσις, ἐξαιρεσιμαῖον vocamus. in quo autem biduum eximitur, δισεξαιρεσιμαῖον. Neque enim ἑλληνικώτερον potuimus illud concipere. Ἐμβολισμὸς autem est unius mensis inter Mæmacterionem, & Posideonem insitio: qui vocatur Ποσιδεὼν πρότερος. ordinarius autem, qui habet τὰς ἀνάρχους ἡμέρας, dicitur Ποσιδεὼν δεύτερος. Hodie illæ Tetraeterides anteuerterunt nouilunia Olympica diebus octo solidis. quod si reformandæ essent, primæ Olympiadi aureus numerus hodiernus esset VII, Epacta XVII, in anno Christi 1602. Secundæ aureus numerus XI in anno 1606. & ita deinceps. Hoc modo nouilunia restituerentur in eandem priscam epocham. Sed ut Olympiades ad verum Solstitium dirigantur, hodie locum non habet. Nam neomenia Karkinos hodierna hæret in tertiadecima Iunij. In XIIII autem statuenda esset prima Tetraeteris. Hodie vero ea die nulla ciuilis neomenia Lunaris conficitur. Epacta enim XIII, quæ ei e regione respondet, hoc sæculo non est in usu.

TABVLA TERTIA OCTAETERIDVM.] Sat superque supra demonstratum est, quare primus Gamelion, idemque citimus, statuatur in X potius, quam in IX Ianuarij: ne scilicet sequens Hecatombæon aut in VIII, aut ante VIII Iulij incurreret. Vtrunque autem ne fieret, summo studio ab illis cauebatur. Quod autem Octaeteride uterentur ante periodum Calippicam, & initium eius a neomenia Gamelionis caperetur, abunde ex antecedente diatriba scire potuisti. Sed siue Octaeteride, siue Periodo Calippica utaris, nihil interest: quum ex eo nihil inconcilietur ordini mensium, aut epochis dierum Iulianorum. Sed de Octae-

Octaeteride opportunius sequenti capite disputabitur, quum ad Octaeterida πρυτανείας Harpaleam peruentum fuerit. Octaeterides xix redeunt in orbem, hoc est in annis clii, quemadmodum Tetraeterides xix restituunt omnes neomenias tam Lunares, quam populares in annis lxxvi. Ideo hæc posterior periodus commodior est propter breuitatem, quam illa Octaeteridum.

DEFINITIONES.

I *Mensis Græcorum popularis.*] μῆνας πολιτικούς, & menses populares vocamus eos, quibus vulgus utebatur, qui omnes erant τριακονθήμεροι, ad differentiam eorum, quos μῆνας πρυτανείας, quibus solus magistratus utebatur, appellamus, qui erant Lunares, alternis pleni, & caui ut plurimum.

ii ἡμέραι ἄναρχοι.] Hæ dies semper locum habuerunt comitijs habendis, quibus illæ dicatæ erant, usque ad tempora Cleostrati, qui auctore Solone primus octaeterida Lunarem instituit, & descriptam in vulgus publicauit, quam magistratus statim arripuit: & ex eo tempore illæ duæ superfluæ ἄναρχοι ἡμέραι neglectæ sunt, quia de ccclIIII diebus, quibus annus Lunaris explicatur, quatuor ultimæ exceptæ sunt comitijs habendis, ideoque iure tam hæ duæ, quam illæ quatuor, Comitiales dies dici possunt, quia in illis Comitia creandis magistratibus habebantur: & propterea ἄναρχοι vocabantur, propterea quod in illis Attica erat sine magistratu. Nam ultima ultimi mensis abibant magistratu, καὶ τὸ πᾶν κῦρος populo committebatur, ut testis est Plato. Reliquæ difinitiones a superiore Diatriba lucem capiunt.

CANONES.

CANON SEXTVS.] Citimus Gamelion, ut diximus, est in x Januarij, triduo, & in anno bisextili, biduo ἀπὸ τροπῶν χειμερινῶν. Alioquin si ante x Ianuarij neomenia Gamelionos statueretur, neomenia sequentis Hecatombæonis incideret aut in viii, aut ante viii Iulij, ubi sunt τροπαὶ θεριναί. Reliqua perspicua sunt.

IN CAPVT OCTAVVM.

LATERCVLVM MENSIVM PRYTANIAS.] Quod ante Calippum Octaeteris popularis in usu esset, & post clii annos Gamelion popularis ad eandem diem Iulianam, eundemque annum Tetraeteridos rediret, ex ijs, quæ supra demonstrata sunt, scire potuisti. Octaeteris autem constabat ex una Tetraeteride communi, & altera embolimæa. Communis est dierum 1447, embolimæa 1477. Summa, 2924 dies; quos in syzygias Lunares ita distribuere conatus est. Diuisis 2924 diebus in 59, prodeunt quadraginta nouem menses pleni, & totidem caui, cum diebus 33. In Octaeteride igitur sunt bis 49; id est 98 syzygiæ, & dies tres, qui additi ad 49 cauos, ex illis menses tres plenos facient. & ita 46 tantum menses caui erunt, 53 vero pleni. Aliter. 99 syzygiæ sunt in Octaeteride. Si omnes essenr plenæ, fierent omnes dies 2970, de quibus detractis 2924, qui est modus Octaeteridis, relinquuntur 46 dies detrahendi de totidem mensibus plenis. Ergo 46 tantum menses caui sunt in Octaeteride: in quos si distribuantur omnes syzygiæ Octaeteridis 99, relinquentur 2 $\frac{7}{46}$ dies erogandi, & quoties interuenient, toties continuandi erunt menses pleni, ut videre potes in hoc Laterculo. Itaque hæc Octaeteris exclusit Cleostrateam, quæ tunc in usu erat apud magistratum Atheniensium. Cleostratus enim Tenedius post annos octo Hierophanticos, quos non Iulianos appellamus, existimauit neomenias ad eandem diem Iulianam reuerti, hoc est in diebus 2922. quæ Octaeteris minor est biduo Harpalea, siue duabus Tetraeteridibus popularibus. atque Harpalus ex sua Octaeteride definiuit annum Solarem dierum 365 $\frac{1}{2}$. hoc est dier. 365, hor. 12. quod nimirum reperies, si 2924 dies in octo annos distribuas. Omnes enim illi veteres ex periodis suis Lunaribus modum anni Solaris inuestigarunt. Ita singulis biennijs confectis intercalatur unus dies, ut in modo anni Iuliani singulis quadriennijs. Initium vero Octaeteridos suæ, ut nos docet Auienus, sumpsit a diebus brumalibus, hoc est a Gamelione. Vide lib. ii de Emend. Temp. Tunc enim annus Atticus vulgo a Gamelione incipiebat. Vnde ἄναρχοι ἡμέραι proxime ante neomeniam Gamelionos collocantur, quia is erat exitus anni, & locus intercalandi Posideona. Nos ergo in hoc Laterculo posuimus primum nouilunium in neomenia Gamelionos, non quod re vera ullus Gamelion popularis inciperet a nouilunio, sed ut videres, qualis situs futurus

futurus erat nouiluniorum in Octaeteride Harpalea, si quidē aliqua neomenia Gamelionos popularis in neomeniam Lunarem incurrisset: aut si ipse Harpalus neglecto situ vulgarium mensium aliud populare initium eorum instituisset, quod, exempli gratia, assequi potuisset, si numero aureo VII adhuc currente neomeniam Gamelionis popularis statuisset in X Ianuarij, quæ est epocha citimi Gamelionis, ut alibi demonstrauimus. Eo enim sæculo, quum aureus numerus VII curreret, Epacta Iuliana erat IX. nouilunium vero in X Ianuarij. Sed quia menses populares loco mouendi non sunt, neq; eorum ordo mutandus, neq; ulla neomenia Gamelionos habet nouilunium, ideo Harpali nouilunium primum non potuit statui neomenia Gamelionos popularis. Sed si illius Octaeteris prima iniuit ab anno primo periodi Atticæ, qualem Calippus instituit, in quo Hecatombæon est in IX Iulij, & Gamelion antecedens in X Ianuarij, nouilunium primum Harpali fuerit in III Gamelionos. Ideo neomenijs istius Laterculi semper duo addenda, ut habeas nouilunium Harpali. quod quidem alioquin ex Tetraeteridis doctrina discere potuisti. Citimum enim nouilunium est in III Gamelionos in IIII anno Tetraeteridos: ut re vera LXXVI anni Gamelion est quartus Tetraeteridos, cuius nouilunium in III die. Nam Tetraeteridos Atticæ nouilunia sunt elenchus omniū errorum in temporibus Atticis, & munimentum omnis veritatis Chronologicæ. Exemplum. Plutarchus in libello πότερον Ἀθηναῖοι ἐνδοξότεροι, &c. scribit VI Boedromionos libari solitum, quod eo die Chabrias dux exercitus Atheniēsium Lacedæmonios circa Naxon deuicisset: quod contigit anno quarto Olymp. centesimæ, & proinde secundo Tetraeteridos Atticæ. In quo anno nouilunium est in XXII Metagitnionos, a quo tertiadecima dies desinit in VI Boedromionos. Ergo XIII Luna contigit illa victoria, quod πανσέληνον vocat ipse Plutarchus in Camillo: Ἀθηναῖοι τὴν περὶ Νάξον ἐνίκων ναυμαχίαν, ἧς Χαβρίας ἐστρατήγει, τοῦ Βοηδρομιῶνος περὶ τὴν πανσέληνον. & sane eo tempore propter προήγησιν σεληναϊκὴν XIII προγυμνασίας, erat XIIII Luna. Dicit Boedromione pleniluniū fuisse, quando illa pugna naualis commissa fuit, & in libro πότερον Ἀθηναῖοι, vocat eam diem sextam Boedromionos, οἰνοχοεῖσθαι ἕκτῃ μηνός (Βοηδρομιῶνος) ita ut ἕκτῃ μηνὸς contigerit pleniluniū, quod non potest, nisi secundo anno Tetraeteridos Atticæ: cuius Laterculum antea exhibuimus. Atque hoc optime Plutarchus. Illud vero non recte, pugnam Salaminiensem commissam fuisse Munychionos XVI, plenilunio. Nullus enim Munychion in tota Tetraeteride potest habere plenilunium in XVI. Erat annus primus Olympiadis LXXV: proinde tertius Tetraeteridos Atticæ. Nouilunium octaua Munychionos: plenilunium XXII eiusdem secundum epochen Olympicam: sed secūdum προήγησιν σεληναϊκὴν, plenilunium commissum fuit XXI die Munychionos, quum epacta castigata esset I. Aut igitur, si pugna commissa fuit XVI Munychionos, non fuit in plenilunio, aut si in plenilunio, non in XVI Munychionos, anno I Olympiadis. & quidem Tetraeteris fallere non potest. Sed Plutarchus sine dubio putauit omnes menses Atticos fuisse Lunares. Ideo quum legisset plenilunio commissam illam naualem pugnam ad Salamina fuisse, adscripsit illi diei, quam putabat congruere plenilunio, si quidem mensis est Lunaris. Plenilunium enim anno illo incurrebat in XIX Munichonos, aut XX, quum sæculo Iphiti cōmitteretur in XXI. Sed προήγησις iam facta erat. Sic Dionysius Halicarnassensis omnes Idus Romanorū, atq; adeo ipse Plutarchus, vocat πανσελήνους, quia sunt in medio mensis, & medium mensem findunt. Sic & idem Plutarchus menses Actiacos Aegyptiorum Lunares esse putauit: quod & indicauimus, & confutauimus in libris de Emend. Temp. Quin etiam in eadem re non sibi constat. Supra vidimus pugnam commissam ad Salamina Μουνυχιῶνος ἕκτῃ ἐπὶ δέκα. In Camillo vero ait Βοηδρομιῶνος περὶ τὰς εἰκάδας. Quis has lites componat? Sine dubio enim habebat in animo τῇ εἰκάδι Βοηδρομιῶνος μυστήρια πλεῖσθαι κατὰ τὴν πανσέληνον. Ideo omnem εἰκάδα Βοηδρομιῶνος putauit πανσέληνον esse, oblitus eius, quod alibi scripserat; ἕκτῃ Βοηδρομιῶνος pugnam illam commissam. Sane ἕκτη non est εἰκάς. Sed progressu temporis nouilunia propter προήγησιν σεληναϊκὴν, atque alias caussas, constare semper non potuerunt. Sic Laertius scribit Carneadem obijsse anno IIII Olymp. CLXII, Lunæ defectione. Illa defectio contigit V Nouembris, XV Luna, epacta I tam ordinaria, quam æquata, anno secundo periodi Atticæ. cyclo Lunæ V., Πυανεψιῶνος τρίτῃ ἱσταμένου, quum tamen ex dispositu prisco neomeniarum Lunarium, neomenia Prytanias incidere debuerit in VI Pyanepsionos. Sic de alijs nouilunijs in ultimis temporibus idem iudicium esto. Tetraeteris igitur Attica est ἔλεγχος περιστροφῆς χρόνων, ut in hoc posteriore exemplo ostendimus, item ἀκρίβωσις τῆς ἀληθείας χρόνων, ut in priore exemplo. Et propterea ex eadem Tetraeteridos doctrina examinanda sunt Octaeteridos Harpaleæ nouilunia, quomodo iam a nobis ostensum est. de qua nihil nobis relictum est, præter ea, quæ hic, & in II de Emend. Temp. disputauimus. Vitium vero octaeteridos deprehenditur κατὰ μετεμπτώσιν ἐποχῆς, quod moratur veterem suam epocham, ita ut in XVIII Octaete-

EXEMPLVM METEMPTOSEOS OCTO OCTAETERIDON.

Anni Iudaici.	Numer. Aureus.	Feria Tisri.	Litera Dominic.	
5363	vii	2	C	vi Septemb.
5371	xv	7	G	viii Sept.
5379	iiii	4	D	ix Sept.
5387	xii	2	A	xi Sept.
5395	i	7	E	xiii Sept.
5405	ix	4	B	xiiii Sept.
5413	xvii	2	F	xvi Sept.
5421	vi	6	C	xvii Sept.
5429	xiiii	4	G	xix Sept.

Octaeteridibus absolutis a x Ianuarij, ad vii Februarij descendat, ut habes in Tabula iii Capitis antecedentis. Atqui hæc Octaeteris non est naturalis. Excedit enim veram horis 11. 333. Cuius μεταπτώσεως exemplum infra subiecimus in annis Iudaicis: in quo exemplo μετάπτωσιν ἐποχῆς factam vides in octo octaeteridibus, a vi Septembris, ad xix eiusdem mensis. Stultissima vero est ea προηγήσεως Clauij in xxxix octaeteridibus. Tot enim sunt in annis 312, in quibus προήγησιν fieri somniauit; a dissimili anno, si dijs placet, ad dissimilem annum, puta a primo aureo numero, ad ix numerum aureum. quod est stultissimum. & satis alibi a nobis confutatum est. Hoc tantum interest inter illam periodum Clauianam, & xxxix octaeteridas Atticas, quod in periodo Clauiana sunt syzygiæ 3859, in xxxix Octaeteridibus duæ amplius, 3861: neque mirum, quum in illa periodo umbratica sint anni Iuliani 312, & aliquid amplius: in 39 Octaeteridibus, præter tot annos Iulianos, abundant dies lxxviii. Itaque in periodo non fit illa immanis μετάπτωσις, quæ in Octaeteridibus Atticis. In octo eiusmodi nugatorijs periodis committitur tantum μετάπτωσις dierum quatuor, quum interea plusquam octo dies Luna in antecedentia progessa sit. Inde fit, ut quum Luna unum diem anteuerterit, periodus fere trientem diei moretur priscam epocham. Hoc facile deprehendes, si anni Iudaici 5051 Tisri, qui incidit in vi Septembris, contuleris cum Tisri anni 7577, qui incidet in x Septembris. Interuallum, anni 2496, quæ sunt octo periodi Clauianæ tali Hipparcho dignæ. Sed stultum est, quod dixi, dies præcessionis Lunaris aut ullam differentiam προηγητικὴν non a primo aureo numero, ad eundem primum numerum, sed a primo, ad nonum, statuere. Hæc Clauiana sunt, & farinæ illius pistrini.

NEOMENIAE ENNEADECAETERIDOS.] Iam Octaeteris Harpalea fidem decoquebat, & menda eius ὀφθαλμοφανῆ erant, ut propterea Lunam expostulantem lepidissimus Comicus induxerit:

ἄλλα τ' ἐυ δρᾶν φησὶν ὑμᾶς, κοὐκ ἄγειν τὰς ἡμέρας
οὐδὲν ὀρθῶς, ἀλλ' ἄνω τε καὶ κάτω κυδοιδοπᾶν.
ὥστ' ἀπειλεῖν φησὶν αὐτῇ τοὺς θεοὺς ἑκάστοτε,
ἡνίκ' ἂν ψευσθῶσι δείπνου, κἀπίωσιν οἴκαδε
τῆς ἑορτῆς μὴ τυχόντες κατὰ λόγον τῶν ἡμερῶν.

Meton igitur ex duabus Octaeteridibus Harpaleis, & una trieteride Lunari periodum excogitauit, qua Lunam ad eandem epocham redire putauit. Triennium Lunare, hoc est anni communes Lunares, cum uno embolimo mense pleno, fiunt dies 1092. Duæ Octaeterides Harpaleæ dies 5848. Summa. 6940 dies, quibus explicatur periodus ista 235 syzygiarum, annorum xix, unde ἐννεαδεκαετηρίδα vocauit. In una Octaeteride 99 syzygias contineri diximus. In duabus ergo erunt 198. quibus adijce 37 triennij Lunaris. Fiunt omnes 235 syzygiæ. Quæ si in 12 distribuantur, fient anni 19 communes, & septem syzygiæ. Ergo septies intercalatur in ea periodo, ut 12 anni communes sint, septem embolimæi. Rursus in Octaeteride sunt menses pleni 53. In duabus igitur 106. in triennio Lunari iam vidimus esse 19. Summa 125 menses pleni in Enneadecaeteride. qui de 235 syzygijs deducti relinquunt 110 syzygias cauas. In Enneadecaeteride igitur sunt syzygiæ 235, ex quibus plenæ 125, cauæ 110, anni communes xii, embolimæi vii. Aliter. Si omnes syzygiæ 235 essent plenæ, fierent dies 7050. de quibus deductis 6940, relinquuntur 110 dies de plenis deducendi. Totidem igitur erunt cauæ syzygiæ. Distributis igitur 235 in 110, habebimus $2\frac{1}{11}$. Quæ est caussa, quare non continuatur alternatio plenorum & cauorum, sed & sæpe continuæ duæ plenæ syzygiæ in principio & medio anni ponuntur. Non enim aliter faciebant, quod tunc verus modus mensis Lunaris ignorabatur; donec eum in dies, horas, & scrupula primus omnium Hipparchus naturæ consiliarius, ut Plinius eum vocat, distribuit. Reliqua quæ huc faciunt, pete ex ii de Emend. Temp.

Ibid. ENNEADECATERIDOS PRYTANIAS.] Vna quæque Tribus sorte suum diem imperabat, isque dies, aut actus illius diei vocabatur πρυτανεία. Annus quoque Lunaris, quo magistra-

magiſtratus utebatur, dicebatur etiã πρυτανεία. Ideo in Pſephiſmaſin, & Scitis plebis ita præfabantur: Ἐπ' Ἀρρενίδου ἄρχοντος, ἐπὶ τῆς Ἀκαμαντίδος πέμπτης πρυτανείας, Μαιμακτηριῶνος δεκάτῃ ὑστέρᾳ, τρίτῃ καὶ εἰκοστῇ τῆς πρυτανείας. Nam πρυτανεία, quæ poſteriore loco poſita eſt, ſignificat annum magiſtratus Lunarem, quo populus nunquam Athenis uſus eſt. Reliqua pete ex principio libri ſecundi de Emend. Temp. Nam hæc prorſus antea ignorabantur. Neque ullus, quid eſſet illa πρυτανεία magis ſciebat, quam quæ eſſet Harpali Octaeteris, Metonis Enneadecaeteris, Attica Tetraeteris, τροπαὶ θεριναί, & infinita alia, quæ ſimij diſſimulant, quantum poſſunt, ſeſe antea ignoraſſe.

PERIODVS CALIPPI ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ.] Quatuor periodi in uſum Prytanias admiſſæ ſunt, & antecedens a ſequente de poſſeſſione deturbata eſt, Octaeterides duæ, Cleoſtratea, & Harpalea, Enneadecaeteris Metonica, ἑβδομηκονταεξαετηρὶς Calippica. Et hæc quoq; eodem modo menſes diſtribuit, quomodo in Harpalea, & Metonica ratione diſtributi ſunt. Conſtat ex quatuor enneadecaeteridibus, hoc eſt quater ſyzygijs 235, quæ fiunt numero 940, annis XLVIII communibus, & XXVIII embolimæis. Summa, anni periodi huius 76, quot ſunt in quatuor enneadecaeteridibus Metonicis, cum totidem diebus, uno minus. Quatuor enneadecaeterides Metonicæ ſunt dies 27760. Vnum diem abundare ſupra rationes anni Iuliani deprehendens Calippus, putauit in LXXVI annis Iulianis Lunam reſtitui eidem epochæ Iulianæ, hoc eſt in diebus 27759. Tot enim dies ſunt in 76 annis Iulianis, acceſſione XIX biſextorum imputata. Iam ſi omnes ſyzygiæ 940 eſſent plenæ, fierent dies 28200. de quibus deductis 27759, ſuperſunt 441 dies, quot nempe menſes caui. in quos ſyzygijs 940 diſtributis, habebimus 2 $\frac{58}{441}$, quæ oſtendunt quando pleni menſes continuandi. ut in Metonica, & Harpalea methodo demonſtratum eſt. Reliqua pete ex II de emend. Temp. Quum autem periodum ſuam Calippus ita conſtruxerit, ut in menſibus popularibus neomenias πρυτανείας poneret, ideo ea conſtabat duplici genere menſium, popularium, & πρυτανειῶν. Sed periodus Calippica, quam ad obſeruationes ſuas adhibet Hipparchus apud Ptolemæum, ea eſt πρυτανείας: quam multæ nationes tam in Græcia, quam extra Græciam in uſum ciuilem admiſerunt propter Alexandrum Magnum, in cuius gratiam eam edidit Calippus anno primo imperij Aſiatici Alexandri. quod adeo verum eſt, ut magiſtratus Athenienſis pro menſium popularium Atticis appellationibus, Macedonicas uſurpare ab eo tempore cæperit, ut manifeſto conſtat ex decreto Athenienſium in gratiam Hyrcani Iudæorum Ethnarchæ factum, quod extat apud Ioſephum: idque infra a nobis ponitur.

DEFINITIONES.

I *Menſes.*] Hoc ex ultimis verbis proximæ diatribæ & ſuperiorum ſatis intelligi poteſt. Non enim alternabant regulariter plenos & cauos, ſed ſecundum ὑπεροχὴν menſium plenorum ſupra menſes cauos.

II *Octaeteris Harpalea.*] Octaeteris Harpalea, ut diximus, eſt dierum præciſe 2924. Octaeteris Lunaris dierum 2923. hor. 12. 747. Differentia: hor. 11. 333. Tantum aberrat a veris Lunæ rationibus. Quæ quidem cauſſa fuit, cur multæ Octaeterides vitio deprehenſo, ab alijs excogitatæ ſint, Nauſitele, Eudoxo, Meneſtrato, Doſitheo, Eratoſthene. Itaque non fruſtra in definitione additum eſt, Harpalea, ut deſignaretur ea, quæ in uſus πρυτανείας recepta fuit. Quum tot fuerint Octaeteridon conditores, nemo fuit illorum, qui non putarit non ſolum Lunam & Solem ad idem punctum Eclipticæ præciſe reuerſionem facere, ſed etiam, quod portentoſum eſt, tempeſtatum, καὶ τῶν φαινομένων ἀποκατάστασιν fieri. De quo vide in II de Emend. Temp. Accedat & alius teſtis Hyginus: qui ex veteribus in Aratum Scholijs Græcis hæc depromit: *Præterea quum ſeptem ſidera ad eundem ſtatum reuertantur, ut quibuſdam placuit, ut cuiuſmodi dies hodiernus fuerit, in Solis & Lunæ tempeſtate, eiuſmodi octauo anno ſit futurus, vere ſphæra quoq; diuiditur in partes octo.* Vbi tam ridiculam reddit rationem diuiſionis ſphæræ in octo, quam perperam octauum annum pro nono poſuit. Atque hæc de tempeſtatibus. περὶ τῶν φαινομένων autem, ut in octo annis abſolutis Sol ad idem ſignũ reuertatur, accipe Statij Achillis χρῆσιν hanc, quæ & ipſa quoque eſt ex veteribus in Aratum Scholijs. λέγεται δὲ ἐνιαυτὸς ἡ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ζωδίου ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀποκατάστασις αὐτοῦ ἐν ἡμέραις τξε καὶ ἐλαχίστῳ μορίῳ. ἀπὸ δὲ σημείου ἐπὶ σημεῖον ἀποκαθίσταται ἐν ὀκταετηρίδι, εἴγε γνήσιόν ἐστι τὸ σύγγραμμα Ἐρατοσθένους. Hæc ſunt nugatoria. Quæ tamen ſi alicui horum, qui Mathematici volunt audire, narrarem, non veterum, ſed meas nugas atque ſomnia narrare viderer. Porro vetuſtiſſima quædam ψηφίσματα extant apud Demoſthenem, quorum πρυτανεῖαι ſunt Harpaleæ, non Metonicæ. Nam prytaniæ Metonicæ ante initium belli Peloponneſiaci locum non habent. Quin ne VIII quidem anno belli Peloponneſiaci in uſum recepta erat.

v Μετέμπτωσις.] Enneadecaeteris Metonica dierum 6940. Enneadecaeteris Iuliana dierũ 6939. hor. 18. Differentia hor. vi.

vi Μετέμπτωσις Lunaris.] Enneadecaeteris Metonica, ut diximus, dierum 6940, Lunaris dierum 6939. hor. 16. 595. Differentia horæ 7. 485. Multum igitur falluntur, qui Enneadecaeterida Metonis numerum aureum Paschalem fuisse, neque hilum alteram ab altera differre putant, quum Enneadecaeteris Metonica neque Iuliana, ut aureus numerus, & Clauiana, neque Lunaris fuerit, cuiusmodi sunt Iudaicæ, & nostræ. Post unam Periodum Calippicam vertentem uno die Metonica epocham Iulianam moratur. Peccat ergo μετεμπτώσει.

CANONES.

I CANON. MONITVM.] In Laterculo mensium Harpaleorum, quæ est prima huius Capitis Tabula, posuimus neomenias, quales esse oportebat, si nouilunium in neomeniam Gamelionos incidisset. Quia hoc non potest, ut fusius docuimus, duo semper per regulam perpetuam addenda esse præcepimus, cuius rei caussas pete ex ipsa Diatriba, quam super ea Tabula dedimus.

CANON V. SCHOLION.] In hoc Scholio Luna ostenditur defecisse πέμπτῃ ἐπὶ δέκα Ποσιδεῶνος πρυτανείας, xv nocte mensis Metonici, cuius neomenia incidit in ix Decembris, non, ut ratio postulabat, in viii. Epacta enim castigata illius anni fuit XIII, quæ sane est e regione viii Decemb. propterea quod quanuis primum nouilunium Metonici cycli sumptum est a xiii Scirrhophorionos, xv Iulij, recte atque ordine, ut rationes sideris postulabant, tamen propter mensium alternationem plenorum & cauorum sæpe continuatione duorum plenorum interruptam, neomenias nunc citius, nunc serius committi necesse est. Quod autem recte neomeniam primam statuerit, docet Epacta xi e regione xv Iulj. Nam nouilunium Nisan eo anno fuit xix Martij, feria vi, ubi eadem epacta xi. Anno primo belli Peloponnesiaci defecit Sol iii Augusti. ubi epacta xxii tam æquabilis, quam castigata, Ἑκατομβαιῶνος ἕκτῃ ἱσταμένου, νουμηνίᾳ Μεταγειτνιῶνος πρυτανείας. intellige πρυτανείαν Μετωνικήν. erat enim annus secundus primi cycli Metonici. Rursus anno vii belli Peloponnesiaci Luna defecit Octobris ix, Βοηδρομιῶνος πέμπτῃ ἱσταμένου, πέμπτῃ καὶ δεκάτῃ πρυτανείας, Epacta tam æquabili, quam æquata xxviii, quæ est e regione xxv Septembris. Denique eodem anno octauo Sol defecit xxi Martij, Ἀνθεστηριῶνος ἕκτῃ μεσοῦντος, νουμηνίᾳ πρυτανείας. ubi epacta ix tam æquabilis, quam castigata. Itaque vides epactas nostras cum ratione Solis, & enneadecaeterida primam Metonicam cum epactis nostris conuenire. Anno ultimo Peloponnesiaco Sol defecit iii Septembris, epacta tam æquabili, quam castigata xx, quæ est e regione ipsius diei iii Septembris, Μεταγειτνιῶνος τρίτῃ μεσοῦντος, Μεταγειτνιῶνος πρυτανείας ἕνῃ καὶ νέᾳ. hic ratio Metonicæ enneadecaeteridos secundæ claudicat, quia Metagitnion πρυτανείας est plenus, qui debebat esse cauus. Vides constantiam methodi nostræ. Neque hic sunt monstra epactæ nigræ & rubræ, & collegia Epactarum, ut in editione anni Clauiani. Omnis autem doctrina Enneadecaeteridos Metonicæ pernecessaria est, eiusque usus est ab anno, qui antecessit primum belli Peloponnesiaci, aureo numero vii, ad annum primum imperij Alexandri Magni, aureo numero xiiii, quo interuallo, quod est annorum ciii, omnia fere psephismata sub hoc cyclo πρυτανείας Metonico facta sunt, & tria exempla defectionum Lunarium a Ptolemæo ad menses prytanias Metonicos referuntur. Ab imperio autem Alexandri deinceps, usque ad excessum Augusti, quo tempore annus Iulianus menses τριακονθημέρους aboleuit, obtinuit semper periodus Calippica πρυτανείας per totam Græciam, & quacunque victricia arma Macedonum in Asia, ad fines usque Indiæ peruaserunt. Decretum Atheniensium in gratiam Hyrcani Iudæorum Ethnarchæ emissum mensibus popularibus Macedonum, πρυτανείας vero Calippicis signatum est. Ἐπὶ πρυτάνεως καὶ ἱερέως Διονυσίου τοῦ Ἀσκληπιάδου, μηνὸς Πανέμου πέμπτῃ ἀπιόντος, ἐπεδόθη τοῖς στρατηγοῖς ψήφισμα Ἀθηναίων, ἐπὶ Ἀγαθοκλέους ἄρχοντος. Εὐκλῆς Μενάνδρου Ἀλιμούσιος ἐγραμμάτευε, Μουνυχιῶνος ἑνδεκάτῃ τῆς πρυτανείας. Vbi duo notanda; prius periodum Calippi habuisse menses populares Macedonicos, πρυτανείας Atticos: ut ex hoc quoque Athenienses Macedonibus paruisse constet, quod eorum magistratus menses populares Macedonum acceperint. Alterum, eum annum fuisse Tetraeteridos Atticæ secundum, in quo neomenia Μουνυχιῶνος πρυτανείας collocata est in xvi Munychionos popularis, qui hic dicitur Panemos. Quod si ἕκτῃ ἐπὶ δέκα Πανέμου fuit νουμηνίᾳ Μουνυχιῶνος πρυτανείας, ergo πέμπτῃ φθίνοντος fuit ἑνδεκάτῃ πρυτανείας. Vbi iterum vides constantiam Tetraeteridos Atticæ, & fidem methodi nostræ. Hoc autem differunt menses Calippici a Metonicis, & Harpaleis, quod Calippo Scirrhophorion intercalatur, Harpalo & Metoni prisco more Posideon. Porro neomeniæ Metonicæ sine characterismo deprehendi non possunt, propterea quod eæ nõ

sunt

ſunt ſemper ſtabiles in diebus Iulianis, quemadmodum Calippicæ. Nam in LXXVII annis Metonicis, ſiue quatuor cyclis Metonis, unus dies ſupra rationes Iulianas excurrit. Metonis enim annus Solaris eſt dierum 365. hor. 6 $\frac{1}{19}$.

IN CAPVT NONVM.

MAGNA PERIODVS DAMASCENORVM CALIPPICA.] In ijs, quæ in Caput ſeptimum notamus, videre potuiſti quatenus & quando Iudæi intercalare ſolent. Eundem enim menſem ſemper intercalabant poſt Sebat, ne Paſcha a ſuis finibus excluderetur, ſed intra ſuam Tekupham conſiſteret. quem modum emboliſmi adhuc ſeruant. Hoc enim faciebant, ut ſemper Paſcha illud tempus incurreret, in quo fruges matureſcunt, ut ex illis manipulum *ἐν τῇ δευτέρᾳ τῦ Πάσχα, poſtridie Paſcha,* offerre poſſent. Quod ſi propter pluuias tempeſtates, & inuſitatam cæli temperiem nondum fruges adoleſcerent, extra ordinem Adar alterum inter Sebat, & Adar ordinarium infindebant. Itaque ſolus Adar, non alius menſis, intercalatur. Sic Attici, ne Gamelion fines *κύτρυ χειμερινῦ* tranſcenderet, inter eum, & Ποσειδεῶνα ordinarium, alterum Ποσειδεῶνα immittebant. Contrarium modum Damaſceni & Hagareni ſecuti ſunt, qui ordine omnes menſes intercalabant, ita ut poſt tres periodos Callippicas, qui ſunt cycli XII, anni vero Iuliani CCXXVIII, omnium menſium deſultoria intercalatio explicata eſſet: cuius periodi magnæ Tabulam elegantiſſimam hic proponimus. Eius menſis primus eſt Rabie prior. initium a vere, unde omnibus Arabibus mos fuit ſua tempora ciuilia deducere, auctore Simplicio. Epocha eadem, quæ Antiochienſium, Cæſariana, anno periodi Iulianæ 4666. Prima intercalatio Rabie prioris, anno tertio cycli, qui habuit duos Rabie priores, quorum alter eſt primus, alter tertius decimus. Itaque annus tertius incipit a Rabie priore, quartus a Rabie poſteriore. Hæ tranſpoſitiones indicio ſunt intercalationem factam eſſe. Sic annus XIIII incipit a Regeb. Sequens autem a Sahaben. Hæc mutatio indicat annum XIIII habuiſſe duos Regeb, primum, & tertiumdecimum. Ideo intercalatum fuiſſe. In acie *λοχαγὸς* eſt, qui ducit agmen, *οὐραγὸς*, qui cogit agmen. Sic in periodo Damaſcena, anno embolimæo idem menſis eſt *λοχαγὸς καὶ οὐραγὸς*, idem, ut Ianus ille Romanus, Patulcius, & Cluſius. ut in exemplo ſuperiore, anno XIIII, Regeb patefacit annum, & idem claudit, quum pro ſequenti Sahaben, alter Regeb intercalatus eſt. Ita elegantiſſima deſultatione anni Damaſcenorum & Hagarenorum ſimul & vagi & Solares erant. vagi, quia primus menſis, & reliqui deinceps totum contextum anni Iuliani pererrabant. Solares, & ſtabiles, propter intercalationem, quæ ſola Lunares menſes intra ſuos fines coercet. Hoc hactenus Europæis noſtris ignoratum ex monimentis Arabum nunc primum erutum publicamus: qui ſcimus Turcarum gentem quandam (Turcarum non unum genus eſt, ut Arabes ſcribunt) ante CCC plus minus annos, item alias Orientis nationes hac magna periodo uſas fuiſſe, quæ hodie anno vago Hegiræ cum iiſdem menſium appellationibus utuntur, quum tamen in hac periodo implicitus ſit uſus anni Hegiræ, propter vagum emboliſmum. Menſes Hagarenorum hoc commune habent cum Syriacis, quod primus & ſecundus Hagarenorum eſt Rabie, ut primus & ſecundus Syrorum Tiſrin: item tertius, & quartus Hagarenorum Giumadi, ut tertius & quartus Syrorum Conun. Hoc differunt, quod Antiochenorum Tiſrin incipit ab autumno, Hagarenorum Rabie a vere. Quod ſi idem eſſet principium anni Hagarenis & Syris, eadem eſſet neomenia Rabie, quæ Tiſrin. Quum autem a vere anni Damaſcenorum & Hagarenorum incipiant, non poteſt aliunde, quum *ἀπὸ τοῦ χρηματισμοῦ Ἀντιοχέων*, ab Aera Antiochenſium, anno, ut diximus, periodi Iulianæ 4666, annis XLVIII ante primum annum Chriſti Dionyſianum. Nos in libris de emendatione temporum aliam periodum dedimus Hagarenorum, quæ nihil commune habet cum hac, quæ vera epocha nititur, altera autem tantum ad exemplum emboliſmorum vagorum conſtructa fuit. Menſes autem Hagarenos hic poſuimus, ut non ſolum Arabice & Latine in libris de emend. temp. ſed & hic quoque haberes Græce: qui paulo aliter pronunciantur, ac in vero Arabiſmo. Turcæ autem deprauatiſſime eos efferunt, ut & Malaij in India, qui Muhammedanam impietatem amplexi ſunt. Hic notabis *τζ* poſitum pro G, quale eſt Gallis ante E, & I. quod non eſt in Teutoniſmo, aut Germanico, aut Belgico. Porro non unum genus Arabum fuiſſe, ſed duodecim, quæ *φῦλα*, dynaſtæ autem eorum *φύλαρχοι* dicebantur, ſatis ex hiſtoria Græca patet. Itaque non omnes iiſdem menſibus, aut menſium appellationibus uſi ſunt. Nam tempore Epiphanij quidam Arabes utebantur anno mero Iuliano, ut ex capite *Κατ' ἀνοήτων* conſtat. ubi XIII Tebeth Iudaici erat XXI Aleom Arabici, anno Chriſti primo Dionyſiano: item anno XXXI, dies XXII Angalthabait Arabici conueniebat ſeptimæ Marcheſvvan Iudaici. Ergo non erant Lunares: ſed omnes tricenarium dierum. Nam neomenia Aleom congruit XVII Decembris,

 neomenia

neomenia autem Angalthabaith XVIII Octobris, a qua ad XVII Decembris, sunt dies LX, interuallum mensium duorum tricenariorum. Epagomenæ ergo XVII Martij. neomenia anni ineuntis XXI Martij, ubi erat æquinoctium tempore Synodi Nicenæ. Vt videantur circa illa tempora formam hanc anni admisisse.

Ibid. MAGNA PERIODVS.] A CIIII anno huius periodi Bostreni, & Arabes Petræi Epocham suam instituerunt, anno Christi Dionysiano CV, Candido & Quadrato Coss. ut est in Chronico Casauboniano. Itaque eorum primus mensis necessario fuit Dulkadathi: quemadmodum Muharram hactenus primus est mensis Lunaris Samaritarum, quia illorum primus annus consurgit ex CXCI periodi Damascenæ.

COMPVTVS MANVALIS.] Computus manualis Græcis dicitur Μέθοδος ἀπὸ χειρός, quales sunt omnes Computi Ecclesiastici, Bedæ, & aliorum. Quanta autem sit huius manualis Computi utilitas, in anno Hegiræ aperietur.

Menses Hagarenorum ex Georgio Chrysococce.

α	Μουχαράμ.	Μυχερέμ.
β	Σαφάρ.	σεφέρ.
γ	ῥαπὶ ἐλαουάλ.	ῥεμπυλεβέλ.
δ	ῥαπὶ ἐλάχιρ.	ῥεμπυελαλίλαχιρ.*
ε	τζιματὶ λαυάλ.	τζυμαζὶ ἐλεβέλ.
ϛ	τζιματὶ λάχιρ.	τζυμαζιλαχίρ.
ζ	ῥατζάπ.	ῥετζέβ.
η	σαπάν.	σαμβᾶν.
θ	ῥαμαδάν.	ῥαμαζάν.
ι	σαουάλ.	σαβάλα.
ια	δηλχατί.	ζιλκαντί.
ιβ	δηλχητζί.	ζιλχιτζί.

IN CAPVT DECIMVM.

Desultorius Damascenorum, & Hagarenorum intercalandi mos fecit, ut annus Arabum sine ullo incommodo tandem retextus & solutus, omissa appellatione & usu embolismorum, laxatis habenis licenter per seriem annorum Iulianorum hodie vagetur. Quod enim ex periodo Hagarena luxatus sit, res ipsa, me tacente, loquitur, & ipsa periodus. Et sane videtur ipse embolismus apud peritiores fuisse, annus autem retextus apud vulgus remansisse, quemadmodũ apud Aegyptios anni vagi usus apud vulgus, intercalatio diei ex quatuor quadrantibus collecti penes Hierophantas & Sacerdotes erat. Hoc, quod dico, auctoritate firmandum est. Multæ Arabum coloniæ tam sub imperio Romano, quam nascente Muhammedismo, plurimas regiones Indiæ occuparunt: ut rarus sit in illis tractibus locus, qui non habeat Arabas aut dominos, aut inquilinos: in quibus sunt, qui anno Arabico retexto utuntur, eorumque Epocha consurgit ex Ianuario primo editionis Iulianæ, qui erat tertius currens periodi Damascenæ. quæ est maxima vetustas. & tunc Muharram cæpit esse primus mensium, qui antea penultimus erat in censu mensium. Nam quemadmodum Antiocheni & Damasceni initium annorum suorum ab indictione Cæsariana, ita isti Arabes epocham suam ab editione primi anni Iuliani instituerunt: ut merito tam Damascena, quam Indica epocha sit Cæsarea, vel Iuliana. Diximus annum primum Iulianum ineuntem fuisse tertium currentem periodi Hagarenæ, cuius Rabie prior iniuit XII Martij, feria V, cyclo Solis XX. Si neomenia Rabie iniuit feria quinta, ergo undecimus mensis Muharram iniuit feria sexta, Kalendis ipsis Ianuarij Iuliani primi. quod quidem κατὰ συγκυρίαν illis accidit, ut a feria, quæ illis sacra est, & a primo die nouæ editionis Iulianæ Aeram suam auspicarentur. Nã feria sexta, ut omnes sciunt, dicata est sideri Veneris, quem φωσφόρον Græci, Latini Luciferum vocant, atque hactenus hodieque sexta feria summa in veneratione apud Arabas est: quod & in altera parte huius libri ad Epocham Hegiræ ex Hieronymo, & in libris de emend. temp. ex alijs scriptoribus accurate notauimus. Nicolaus Contius Venetus in libro suo itinerario perhibet æram Indorum ab Octauio Cæsare putari, atque eum annum, quo scribebat, qui erat Christi 1400, fuisse secundum Indos 1490 currentem. Sane anni Arabici 1489 absoluti sunt anni Iuliani 1445. Atqui 45 anni sunt differentia annorum Iulianorũ, & annorum Christi Dionysianorum. Nam annus primus Christi Dionysianus est quadragesimus sextus a primis Kalendis Iulianis, a quibus omnino annos suos deducunt Indi. Non igitur ab Octauio Cæsare, sed a C. Iulio Cæsare initium Indicæ epochæ sumitur: nisi quis dixerit annos Iulianos C. Octauio attributos esse propter reformationem Fastorum ab eo factam, Censorino, & Asinio Coss. quod non inuitus credam. Indos quidem ab ultima vetustate annis Lunaribus usos fuisse nos iandudum ex Q. Curtio & alijs docuimus. Hunc vero annum vagum Indos non a se habere, sed a quadam gente Hagarena accepisse, quæ eorum loca insederit, dubitare non debemus. Nam, quod paulo ante diximus, quisnam, cui res Indi-

res Indicæ notæ ſunt, ignorare poteſt, quot hodie maximi minutique Reges & Dynaſtæ Arabes in Indiæ non paucis partibus rerum potiuntur, alij a multis ſæculis, alij χθὲς καὶ πρώην. Atque hæc eſt ſumma vetuſtas huius anni vagi, qua maiorem non inuenio, & quæ multis nominibus commendari debet. Nam, præter alia, videmus in ea manifeſtum argumentum anni ex enneadecaeteride & emboliſmo in vagos menſes luxati, & quia in Kal. Ian. primas Iulianas Muharram inciderit, propterea ab eo tempore Muharram principem menſium factum, quum Rabie prior antea ſignifer menſium eſſet: & propter mutatum ordinem, ſolutum fuiſſe emboliſmum. Eadem cauſſa quoque fuit emboliſmi retexendi anno primo Hegiræ, quia neomenia Muharram, feria VI aufugit Muhammedes ex urbe Mecha, propterea apud illam gentem Muharram quoque principem menſium factum. quanquam verſimilius iam tum fuiſſe ſolutum emboliſmum, eandemque eorum Arabum, apud quos degebat & quorum popularis erat Muhammed, æram fuiſſe a primis Kalendis Iulianis. quanquam Indis cum Muhammedanis de initio neomeniæ non conuenit, quum Muhammedanorum neomenia ineat quarta die ἀπὸ τῆς ἕνης καὶ νέας, at neomenia Indorum ἀπὸ τῆς ἕνης καὶ νέας. Annus Hegiræ erat Antiochenorum & Damaſcenorum 670, & 214 periodi Damaſcenæ, cuius anni princeps menſium erat Ramadan, eiuſque neomenia inciderat in XX Martij, ubi Epacta X Muhammedes aufugit Mecha eodem anno, XVI Iulj, in qua neomeniam primi Muharram Hegiræ Arabes ſtatuunt: e cuius regione eadem epacta x ſita eſt. Quare & hinc recte incipit Muharram periodi magnæ Damaſcenæ, quam mere Calippicam fuiſſe vel ex hoc ſolo argumento vincitur. Calippica autem periodus pura puta Iuliana erat, non Lunaris, neque ullam προήγησιν σεληνιακὴν agnoſcebat in fine annorum LXXVI: & tunc bidui προήγησις facta erat. Neomenia enim Ab conueniebat eo anno in XIIII Iulij, feria quarta, non in XVI, Indorum autem feria tertia: propterea quod primam ſuam neomeniam ſtatuerunt in Kalendis primi Ianuarij Iuliani, quum neomenia ciuilis iniuerit ſecunda Ianuarij, feria VII. Itaque ad neomeniam ciuilem deeſt unus dies, ad neomeniam Hegiræ, triduum. Experiamur ex noſtris Tabulis. Annus Hegiræ primus erat 667 a Kalendis primi Ianuarij Iuliani. qui fiunt anni Arabici abſoluti 687. Ergo Muharram Hegiræ erat annus 688 iniens Indorum. Ex Tabula quarta ſuperioris Capitis abiecto numero proxime minori 470, remanet annus periodi Indorum 218. In Tabula ſecunda huius Capitis numerus proxime minor 210 in fronte, & reſiduus 8 in latere dat in angulo communi XIIII Iulj, cyclo Lunæ XV, qui in eadem cella notatus eſt. Secundum rationes Calippi bene hactenus proceſſerat, quia eo anno neomenia Ab inciderat in XIIII Iulij, feria quarta. Experiamur rurſus ex Tabula quinta hebdomadica huius Capitis. De annis Indorum propoſitis 688, abiecto numero proxime minori 630 de Tabula ſeptima, ſupereſt annus 58 periodi hebdomadicæ in Tabula quinta. Numerus proxime minor in fronte 30, & reſiduus 28 in latere dant in angulo communi feriam 3. Ergo neomenia Muharram Indici iniuit a XIII Iulj ἕνῃ καὶ νέᾳ, uno die ante iugum Lunæ, triduo ante Muharram Hegiræ. Itaque unus dies neomenijs Indicis addendus ad coitum luminarium, triduum ad Muharram Hegiræ adipiſcendum. Memineris verborum Chriſococcæ medici, quæ alibi adduximus, ubi verba facit de prima neomenia Muharram Hegiræ. ἡ ἀρχὴ τοῦ ἔτους τούτου ἡμέρα δʹ ἦν τετάρτη, καθ' ἣν σύνοδος ἦν. *Initium huius anni erat feria quarta, in qua erat coitus luminarium*. Poſtea: ἡ δὲ πρώτη τούτων ἡμέρα ϛ ἦν. *Neomenia autem horum (Arabum) erat feria ſexta*. Ergo biduo poſt coitum luminarium iniuit neomenia Muharram Hegiræ. Atque hodie conſtanter omnes neomeniæ Muharram ſunt tertia dies coitus luminarium, quemadmodum omnis neomenia Indorum eſt ἕνη καὶ νέα, uno die iugum Lunæ anteuertens. Triduum illud a coitu luminarium, quo ineunt neomeniæ Arabum, Græci vocant τρεῖς προσεληνοὺς ἡμέρας. Auctor Didymus in Geoponicis. Item Scholiaſtes Ariſtophanis in illud νεφέλαις: ὥσπερ κάτοπτρον, εἶτα τηροίην ἔχων. προσελήνου, inquit, τῆς σελήνης οὔσης, ἐπὶ τῆς κάτοπτρον ἐπιγεγράφειν αἵματι. niſi quis putet πανσελήνου apud Scholiaſten legendum eſſe. Ἀρκάδες προσέληνοι Herodoto ab alia cauſſa dicti, *quod Luna gens prior illa fuit*, ut eſt in ſecundo Faſtorum. & inde προσέληνοι νύμφαι, αἱ Ἀρκαδικαὶ Heſychio. At προσέληνοι ἡμέραι dictæ αἱ πρῶται τρεῖς τῆς σελήνης. Sotion ἀπὸ τῆς κθ τοῦ μηνὸς, ἐπὶ τὴν τρίτην τῆς νέας σελήνης illud triduum vocat ἀσελήνους ἡμέρας. Itaque νουμηνίαι Muhammedici Muharram ſunt plane προσέληνοι, ita ut Luna omni tempore in neomenia Arabica ſudo cælo ſui videndi poteſtatem faciat. Muhammedani autem anxie in id incumbunt, ut τὸ φεγγάριον, quod ipſi Arabico verbo *Nalka* vocant, primo viſum ſalutent, tripudijs, geſticulationibus, acclamationibus proſequantur. Idem faciunt Iudæi.

TABVLA PRIMA INDORVM.] Hæc Tabula cum ſequenti eadem eſt, niſi quod periodus huius eſt annorum Iulianorum 228: periodus ſequentis annorum 235 Arabicorum,

 Tot

Tot enim anni Iuliani totidem Arabicis congruunt. In hac Tabula numerus aureus a latere positus est: in sequenti intra aream Tabulæ. & quidem munimentum & sepes utriusque est ipse aureus numerus. Nunquam enim ad has accedere debes, nisi præeunte numero aureo. Vtraque elegantissima est. Hæc prior docet annis propositis Iulianis neomeniam Muharram inuenire. Altera idem promittit, annis Arabicis propositis. Volo scire proximo anno Christi 1605, numero aureo x̄, cui mensi Iuliano, & quotæ mensis competat neomenia Muharram Indici. Per regulam perpetuam annis Christi semper addenda 45, ut habeas annos a primis Kalendis Ianuarij Iuliani. Proinde annus Christi 1605 erit 1650 currens a primis Kalendis Iulianis. In superioris Capitis Tabula quarta numerus proxime minor annorum Iulianorum 1596 respondens annis Arabicis 1645, de 1650 anno Iuliano deductus relinquit annum 54 currentem. Numerus proxime minor 38 in fronte Tabulæ de 54 deductus relinquit annos 16 a latere Tabulæ, qui in communi angulo dant neomeniam Muharram Indici xii Mai in anno Christi 1605. Id est, Muharram Indicus esset in xii Mai, si προήγησις facta non esset. Quod si metuis, ne te ratio fugerit, quum aureus numerus x̄ competat anno Christi proposito 1605, videndum an in latere e regione anni 54 idem numerus aureus signatus sit. quod quum ita esse deprehenderis, constare debet te non errasse. Itaque nisi numero aureo anni propositi instructus utranque Tabulam adire non debes. Iam in calce Tabulæ ante columnam numeri frontalis 38, habes signatos annos 40 Arabicos. qui cum 16 a latere fiunt 56 anni. Ij cum 1645, quos excerpsisti ex Tabula quarta superioris Capitis, fiunt anni 1701. Ergo Muharram Indorum 1701 inibit mense Maio anno Christi 1605. Quia in fronte huius Tabulæ minor numerus erat 38, scias te in calce Tabulæ non debere assumere numerum annorum Arabicorum sub eadem columna positorum, qui sunt 59, sed numerum in antecedente columna subiectum, nempe 40. In hoc enim negotio numerum annorum absolutorum collectorum in calce Tabulæ, expansorum autem in latere, assumimus. Nam de 56 annis 40 sunt absoluti in fine columnæ secundæ, cuius Titulus frontalis 19, reliqui 16, qui sunt in latere, pertinent ad columnam numeri frontalis 38. Sed videndum, quando numerum lateralem annorum expansorum excerpes, an in columna, cui competit ille numerus annorum expansorum, ullus Muharram intercesserit in linea, quæ habet hoc signum o. Tunc enim unitate augebitur numerus annorum expansorum. Exemplum: Esto propositus annus 35 Iulianus huius Tabulæ. Numerus proxime minor in fronte est 19, residuus 16 est in latere respondens columnæ numeri frontalis 38. Videndum, an Muharram bis in anno eodem Iuliano concurrerit in columna, cuius Titulus 38. Vides o notam post 14 annum, & in columna numeri 38 frontalis, Muharram eodem anno contigisse in 27 Decembris. Ergo accreuit unus annus. Ideo pro 16, dicendum 17. & 35 annus Iulianus est 36 Arabicus. Atque hæc est primæ Tabulæ methodus. Secundæ locus est propositis annis Arabicis, ut primæ propositis Iulianis. Esto propositus annus Indorum 1701. Volo scire cui mensi Iuliano, & quotæ mensis competit eius Muharram. Ab annis 1701 abiecto numero proxime minori 1645 ex Tabula quarta antecedentis Capitis, relinquitur annus currens 56. Numerus proxime minor in fronte secundæ Tabulæ 30, & 26 a latere in angulo communi dant xii Mai, ut antea, cum numero aureo x̄, qualis competit anno Christi 1605. Itaque numerus aureus est γνώμων, index, norma, directio harum duarum Tabularum. Quanuis autem numerum aureum inimus a mense Martio, tamen in hoc negotio a Ianuario ipso incipit. Sat enim est designasse numerum aureum in eo anno, cui attributus. Quod si propter προήγησιν numerus aureus ab initio Ianuarij retro ad finem Decembris ascensionem fecerit, tunc manifestum est, & in hac, & in antecedente Tabula prima, numerum aureum anni antecedentis assumendum esse, non eum, qui in Tabula notatus est. Exemplum: Anno 135 Indorum Muharram iniuit a viii Ianuarij: & eodem anno Iuliano 136 Muharram iniuit a xxiii Decembris. Hodie ex iii Ianuarij ad 30 Decembris προήγησις facta est. Itaque non xi aureus numerus, qui in Tabul. notatus est, sed x̄ assumendus erit. Hoc & puero obuium est, & cæco patet.

TABVLA QVINTA PERIODI HEBDOMADICAE.] Hæc Tabula Georgio Chrysococcæ dicitur, εἴσοδος τῆς ἀρχῆς τῶν χρόνων Ἀραβικῶν, item ἡμεροδρόμιον τῶν χρόνων Ἀραβικῶν. Quare Tabulæ quis usus sit, & verba Chrysococcæ, & ipse titulus indicat. ostendit enim characterem, siue feriam neomeniæ Muharram. Exemplum: Volo scire characterem neomeniæ Muharram 1701 Indorum. Abijce numerum proxime minorem 1680 in Tabella septima. Relinquitur annus 21, qui sub frontali o, e regione habet feriam secundam. Itaque Muharram Indorum 1701 inibit anno Christi 1605 a feria secunda. Sed per Doctrinam duarum antecedentium Tabularum Muharram 1701 incidit in xii Mai, & προήγησις dierum quinque facta est, ut in antecedente Capite demonstratum est. Ergo debebat inire a vii Mai. Sed anno Chri-

no Christi proxime 1605, dies vii Mai erit feria tertia; & verus locus nouilunij, aut saltem ἔνης καὶ νέας. Ergo vi Mai erit nouilunium Indicum, pessime ab ipsis anticipatum. Nam nouilunium veri Ijar erit viii Mai. biduo igitur aberrabunt a neomenia vera. Experiamur in anno Arabico Hegiræ 1014, qui tunc quoque inibit. Abiecto numero proxime minori 840 in septima Tabella, remanet annus 174. Numerus proxime minor in fronte Tabulæ quintæ 150, & residuus 24 in latere in communi cella dant feriam quintam, ix Mai. Ita, quod alibi monemus, neomenia Muharram Indici est quartus dies retro a neomenia Muhammedica, & primus retro, aliquando secundus a iugo Lunæ. Arabes non aliter, quam Iudæi, mensem Lunarem supra xxix dies, & semissem diei, scrup. 793 definiunt, quemadmodum perspicue extat in Kalendario Turcopersico, quod penes nos est, ubi mensis lunaris tot scrupula habet, quot a Iudæis attribuuntur. Sed in rationibus anni ciuilis unum scrupulum tollunt de ratiuncula, & mensem ciuilem definiunt dierum 29. hor. 12. scrup. 792. non 793. Ideo anno eorum desunt scrupula 12. In triginta annis desiderantur 360, & trigesimus annus nihil relinquit neque de horaria neque de scrupularia ratione: quum tamen totidem anni communes Iudaïci nullas quidem horas, sed 360 scrupula supra rationem Arabicam habeant, ut habes in subiecta Tabella. Si Triacontaeteris Arabica relinqueret feriam 7. 0. 0. in triginta annis feriæ neomeniarum Muharram redirent in orbem. Quum hoc non fiat, in septies 30 annis, qui fiunt 210, feriæ Muharram in pristinum characterem restituuntur.

Propter absentiam illorum 360 scrupulorum in 90 annis hora, in 2160, dies integer desiderabitur. Itaque anno 2161 Hegiræ Luna præueniet uno die neomeniam ciuilem Arabicam. Nam is erit annus lxi undecimæ hebdomadicæ periodi initurus feria secunda. item erit annus xxvi cycli magni in Tabula quarta anno Christi 2718, numero aureo secundo, cyclo Solis xi, Martij vi secundum hanc periodum hebdomadicam. Sed Lunæ accreuit unus dies supra rationem Muhammedicam. Itaque uno die Luna propius aberit a neomenia ciuili Arabica, quam sæculo Hegiræ. Nisan enim illius anni, qui erit periodi Iulianæ 7431, inibit feria prima. Vno tantum die anteuertet neomeniam Arabicam; epacta castigata xxv. Tamen ingeniosissima est hæc τριακονταετηρὶς Arabica, & quæ pudorem imponere debebat non solum conditoribus veterum cyclorum Paschaliũ, sed etiam Lilianæ editionis ἐργοδιώκταις, qui plus castigandũm reliquerunt, quam castigarunt ipsi. Vides igitur in exemplo τριακονταετηρίδος a nobis subiecto undecim annos ὑπερημέρους esse, hoc est dierum 365. quẽ Arabes, ut olim ostendimus, כביסה Kebisa *intercalatitium*, aut ἐμβολιμαῖον vocant. Etiam Rabbi Moses Maimonides, quum mensis ex cauo fit plenus, hoc vocat עבור, id est ἐμβολισμόν. Ego putassem a Mose innouatum, nisi viderem etiam ἐμβολισμὸν ab Arabibus dici, quando dies intercalatur, quũ tamen de mensis, non de diei embolismo, χυελώπεον usurpetur. Arabes quemadmodum annũ ὑπερήμερον Kebisa, ἐμβολιμαῖον, ita etiam communẽ vocant פשיטה Phasita, ut & Iudæi פשוטה. Georgius Chrysococces, Πασίτα, ἤτοι ὁ μὴ ὢν χρόνος δίσεκτος. *annus, qui non habet bisextum.* ubi τὴν ὑπερημερίαν Ἀραβικὴν δίσεκτον, bisextum vocat. Item: Καπισὰ, ἤτοι δίσεκτον. *Kabisa, bisextum.* Quum igitur annus est ὑπερήμερος, tunc excessus Solis supra Lunam est minor uno die. Nam ἐν τῇ ὑπερημερίᾳ nouilunium sequens non post xi, sed post x dies committetur. Itaque Epacta Iuliana post ὑπερημερίαν minor erit unitate, quam ante xix annos. Vt, exempli gratia, si Epacta fuerit xxv, vigesimo anno erit xxiiii. Vno die enim serius neomenia redibit, quam ante xix annos. Esto neomenia Muharram

TRIACONTAETERIS
ARABICA.

Linea annorũ.	Feria.	Horæ.	Scrup. Arab.	Scrup. Indaic.	
1	4	8	864	876	
2	1	17	648	672	ὑπερ.
3	6	2	432	468	
4	3	11	216	264	
5	7	20	0	60	ὑπερ.
6	5	4	864	936	
7	2	13	648	732	
8	6	22	432	528	ὑπερ.
9	4	7	216	324	
10	1	16	0	120	ὑπερ.
11	6	0	864	996	
12	3	9	648	792	
13	7	18	432	588	ὑπερ.
14	5	3	216	384	
15	2	12	0	180	
16	6	20	864	1056	ὑπερ.
17	4	5	648	852	
18	1	14	432	643	
19	5	23	216	444	ὑπερ.
20	3	8	0	240	
21	7	17	864	36	ὑπερ.
22	5	1	648	912	
23	2	10	432	708	
24	6	19	216	504	ὑπερ.
25	4	4	0	300	
26	1	13	864	96	
27	5	21	648	972	ὑπερ.
28	3	6	432	768	
29	7	15	216	564	ὑπερ.
30	5	0	0	360	

XXXI Martij. Si tam annus Iulianus, quam Arabicus, erit communis, sequens Muharram inibit XX Martij. Si annus Arabicus fuerit Kebisa, Iulianus communis, inibit XXI Martij. Si annus Arabicus communis, Iulianus bisextilis, Muharram incidet in XIX Martij. Si uterque annus, Arabicus & Iulianus, fuerint ἐμβολιμαῖοι, neomenia Muharram incidet in XX Martij. Nihil crebrius in hoc negotio, quam hæ μετεμπτώσεις & προεμπτώσεις Epactarum æquabilium, quæ quia in anni Liliani forma nunquam ad characterismum nouiluniorum castigantur, propterea multa monstra pariunt & errorum, & ineptissimarum methodorum. Hoc Clauio proponerem, si stomachum haberet, qui hæc concoqueret. Sed ἀὐς τὴν βάλανον, &c. Postquam usum Tabulæ hebdomadicæ ostendimus, nunc, quod ne ipsi quidem Arabes indicarunt, constructionem eius aperiam. Sciant studiosi non solum ab antiquis Damascenis & Hagarenis, sed etiam hodie ab omnibus Muhammedanis nouilunia Iudaica in Calendarijs, & ephemeridibus eorum obseruari, ut diserte in manuscripto Calendario, quod penes nos est, ijsdem horis & scrupulis, quibus Iudæi utuntur, nouilunia quædam, & anni aliquot collecti designantur. primus autem Muharram conueniebat in Ab Iudaicum anni Computi Hillel hodierni 4381, cuius neomenia erat 4. 7. 112. sed quia nouilunium Muharram primi confectum fuit feria VI, non, ut Iudaicum, IIII, ideo Computatores Arabes, qui multis annis post Muhammedem periodum τριακονταετηρικὴν & ἑβδομαδικὴν excogitarunt, epocham, siue, ut vulgus vocat, Radicem nouilunij primi Muharram ita conceperunt, 6. 7. 112. quam si componas cum 4.8.864, primo anno τριακονταετηρίδος, habebis 3.15.976 annum secundum periodi. & ita deinceps semper per incrementum Radicis 6.7.112, habebis annos τῆς τριακονταετηρίδος, ita ut annus XXIX Triacontaeteridos, cuius supra exemplum apposuimus, fit XXX annus Triacontaeteridos primæ hebdomadicæ. Vnde potes colligere alios esse characteres, siue feriam, huius, alios eius, quam supra proposuimus. Itaque fallitur ille, qui nihil a nobis didicisse fingit, & miratur quomodo nos dixerimus ultimum annum ab eadem feria incipere, qua primum, quod ipse ignorauit, quum tamen sola fere cænarum nostratum analecta liguriat: & plane aut æmulum, aut simium profiteatur. Igitur sine radice illa, quam indicauimus, nemo unquam rationem characterum Triacontaeteridos Arabicæ capere poterit. Notandum vero auctorem illius Triacontaeteridos, non quando nouilunium XVIII, sed quando XXIIII horas confecerit, tunc ὑστερήμερον facere, quum tamen Iudæi post XVIII nouilunium vetus esse sciscant, quia Rab Adda, aut vetustiores eo, VI horas de rationibus nouilunij exemerunt, ut mensis a vespera incipiat, ut in Computo Iudaico ostendimus. Luculenta est hæc obseruatio & quæ Cercopithecorum aut inuidiam, aut obtrectationem mereri possit. Sciendum vero primæ tantum Triacontaeteridos Muharram ad medium motum Lunæ castigatum fuisse, & eam esse exemplum reliquarum sex, quæ decrescunt binario. ut primus primæ Muharram est feria 6, primus secundæ erit feria 4, tertiæ feria 2. & sic deinceps.

TABVLA TERTIA HEGIRÆ.] Eadem methodus huius Tabulæ in annis Hegiræ, quæ primæ in Aera Indica: & sequentis, quæ secundæ. Quare non sunt iteranda.

DEFINITIONES.

III Περίοδος ἑβδομαδική.] Pertinet ad Tabulam quintam. ut iam declaratum est.

V *Cyclus magnus.*] Pertinet ad Tabulas, primam, & tertiam.

VI *Cyclus magnus Arabicus.*] Pertinet ad Tabulas secundam, & quartam.

VIII *Neomenia Hagarena.*] Iam diximus neomeniam Indicam esse ἔνην καὶ νέαν, atque uno die nouilunium anteuertere, & propter scrupulum unum neglectum anticipabit ἔνην καὶ νέαν uno die post annos Arabicos 2160. Contra, Neomenia Hegiræ est tertia a iugo Lunæ. τὸ νυχθήμερον Lunare Arabes ineunt a Sole occaso, ut Iudæi, Samaritæ, & aliæ nationes, quæ annum Lunarem in usus ciuiles receperunt. Neomeniam vero omnes Mussulmani, si fieri potest, a visione Lunæ sanctificant. Si per nubilum tempus non licet, eam ex scripto & Tabula quinta determinant. Chrysococces: τοὺς μῆνας αὐτῶν ἀπὸ τῆς σελήνης νέας φανείσης κρατοῦνται, οἱ καὶ διὰ τῆς κινήσεως ταύτης ἀριθμοῦνται. ἡ δὲ σελήνη ἀπὸ τῆς δύσεως ἡλίου φαίνεται νέα: & a visione Lunæ neomeniā eos inire, & mensem a motu Lunæ putare dicit: quod in Iudæis ridet Clauius acutissimus harum rerum æstimator. At diem ciuilem omnes Mussulmani a Sole orto putant: & hoc vocant diem tantū, quicquid inter ortum & occasum Solis interiectum est. Chrysococces: οἱ Μουσουλμάνοι τὴν ἀρχὴν τῆς ἡμέρας περὶ τοῦ ἀνατέλλειν τὸν ἥλιον κρατοῦσι μέχρι καὶ τῆς δύσεως. διὰ τοῦτο καὶ τὴν νηστείαν αὐτῶν οὕτω πληροῦσι. Toto mense Ramadan ab ortu, ad occasum, ieiunio operantur. Ab occasu solis, ad ortum, epulis & ebrietati καὶ ἀσωτίᾳ dediti non adscribunt illud

tempus

tempus diei. Omnino νυχθήμερον dictum est secundum eos, qui a Sole occaso diem incipiunt, ut Hebræis ab ea re dictum ערב בקר, quasi ad verbum ἑσπερόπρωϊον. Denique astrologis τὸ νυχθήμερον est spatium horarum 24, undecunque initium habuerint, sed καταχρηστικῶς. Nam quemadmodum κυριολόγως νυχθήμερον dicitur Iudæis, quia diem ab occasu Solis ordiuntur, ita ἡμερονύκτιον proprie diceretur ab eis, qui a Sole orto diem incipiunt.

COMPVTVS MANVALIS.] Ne Muhammedani quidem, nisi ex scripto ex Tabula periodi hebdomadicæ, neomeniam Muharram determinare possunt. Non igitur mirum, si ne Christianis quoque; nisi doctissimis, ijsque perpaucis, de initio Muharram constat. Nam Alfonsini bis peccant, tum quod uno die tempora Hegiræ ciuilia anticipant, tum quod non semper embolismos rite collocant. Sequuntur enim τριακονταετηρίδα simplicem, quæ constat ex annis Arabicis, non autem illa, quæ implicitum characterem habet. Quare non paruam gratiam nos inituros putauimus non solum a doctis hominibus, sed etiam ab ijs, qui inter Turcas negotiantur, ubi omnes contractus his mensibus Hagarenis signantur, si quem Computum manualem instituamus, quod anni formam tam auersam a Iuliana in Canones etiam puero expeditos redigamus. Sed opus est ut prima numerandi elementa saltem teneant, componendi, deducendi, multiplicandi, partiendi. Cætera obuia sunt.

CANON QVARTVS.] Versuum horum technicorum secundus iteratur, quia ijdem sunt Characterismi neomeniæ. Minus igitur memoria onerabitur, quo pauciores versus erunt. Arabice, aut Hebraice his technicis verbis concipi possent: נא הבו.ראו.גזה בזר.אזו.זהב.ורא. ונו הבב. Sed neque Arabes, neque Iudæi aliter, quam per Tabulas, neomeniam Muharram indagare solent: quia huic rei nullam adhuc methodum excogitarunt.

Quemadmodum vetustissimi Aegyptij per quatuor annorum reditus unum diem ἐνδιαθέτως intercalabant, ita prisci Persæ, Chaldæi, & Hebræi post cxx annos mensem interponebant: ut ille annus, quo intercalatio incidebat, esset mensium xiii, dierum ccccxv, & idem mensis annum inchoaret & clauderet, ut in periodo magna Damascena; in qua anno embolimæo Ramadan, verbi gratia, erat primus mensis, & tertius decimus. Sic in Persarũ annis idem mensis erat λοχαγὸς, καὶ οὐραγός. Exemplũ breue huius rei dabimus, quanuis ex sequentibus copiosius demonstrabitur. Esto Pharauardin in Kalendis Mai, prima Epagomenon in xxvi Aprilis. Anno cxxi Adarpahascht erit in Kal. Mai, Pharauardin in Kalendis Aprilis. Epagomenon prima in xxvii Martij. Tunc pro prima Epagomenon dicetur neomenia Pharauardin, & pro vigesima sexta Pharauardin, prima Epagomenon, in xxvi scilicet Aprilis: proinde in Kalendis Mai deprehendetur neomenia Adarpahascht post ultimam epagomenon, non, ut anno superiori, post ultimam Pharauardin. Ideo Adarpahascht erit caput anni, quia sequitur proxime post ultimam Epagomenon, quæ semper est ultima dies anni. Itaque annus cxx iniuit a Pharauardin in Kal. Aprilis, post ultimam epagomenon, annus vero cxxi ab eodem Pharauardin post ultimam diem Asphander in xxvii Martij, quum pro prima Epagomenon, sumetur prima Pharauardin, & pro xxvi Pharauardin, usurpabitur πρώτη τῶν ἐπαγομένων. Hinc manifesto colligitur eundem mensem Pharauardin eodem anno fuisse primum, & tertium decimum, aperuisse annum, & clausisse. Idem fiebat in omnibus reliquis mensibus duodecim per cxx annorum lustra, donec post 1440 annos, iterum neomenia Pharauardin rediret in Kal. Mai. Quæ quidem magna periodus annorum 1440 illis dicebatur *Salchodai*, ἔτος θεοῦ. Sed plenius hęc in sequentibus. Georgius vero Chrysococces medicus in suis προχείροις κανόσιν ἀστρονομικοῖς scribit propter duas caussas annum vagum Persis in usu fuisse: propter simplicitatem, quia nullus dies in eo intercalatur, & propter intercalationem unius mensis post cxx annos. Eadem dicit, quæ nos, quanquam nos longe plura, & meliora, quam ille: adde etiam clarius, & utilius. Verba eius hæc sunt: τὸ δὲ ἔτος τοῦτο κατὰ δύο τρόπους ἐτέθη. Καθ' ἕνα μὲν, διὰ τὸ σέβας ἐκείνου, (ἐκείνου) ὅπερ ἐστὶ Πασίτα, ἤτοι ὁ μὴ ὢν χρόνος δίσεκτος, καὶ καθ' ἕκαστον χρόνον τξε ἡμέρας κρατοῦσιν οὗτοι ἀεὶ, κατὰ μῆνα δὲ ἡμέρας λ, τὰς κλοπιμαίας δὲ ε ἡμέρας εἰς τὸ τέλος τοῦ Ασφανδὰρ τιθεῖσι. Καθ' ἕτερον δὲ τὸ ἔτος ἐτέθη, διὰ τὰς ἐργασίας τῶν δ ὡρῶν, καὶ τῆς ἀρχῆς τῶν ἐργασιῶν, ὅπερ λέγεται καπισὰ, ἤτοι δίσεκτον. ἔχει δὲ ἕκαστος τούτων μὲν ἡμέρας λ. ς δὲ ἡμέραι προστίθενται εἰς τὸ τέλος τοῦ χρόνου. ὁπηνίκα γὰρ γίνηται ὁ χρόνος καπισὰ, μία ἡμέρα προστίθεται. εἰς τοὺς ρ δὲ κ χρόνους τῶν ἡμερῶν τούτων συνηγμένων εἰς μῆνα γίνεται Περσικὸς, καὶ ὁ πρῶτος μὴν Φαρβαδὶν εἰς τὸν ἴδιον τόπον εὑρίσκεται, καὶ ἡ εἴσελευσις τοῦ ἡλίου εἰς τὸν Κριὸν, εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ φαρβαδὶν γίνεται. *Iste vero annus propter duos modos institutus est. Secundum priorem, propter reuerentiam illius anni, qui est communis, id est non bisextilis. & in anno ipsi (Persæ) ccclxv dies obtinent, in mense vero xxx, subreptitias autem dies quinque in fine Asphandar collocant. Secundum alterum modum institutus est annus propter usum quatuor tempestiuitatum, & initium operationum, quod genus anni dicitur embolimæus, hoc est bisextilis. Vnusquisque etiam huius anni mensis habet dies xxx, sex autẽ dies adijciuntur in calce anni. Quotiescunque enim annus fit embolimæus,*

unus

unus dies adijcitur. In annis vero CXX *horum dierum collectorum unus mensis Persicus conficitur, & primus mensis Pharauardin in proprio loco deprehenditur, & ingressus Solis in Arietem in principium Pharauardin incurrit.* Hæc, ut & omnes Canones Chrysococcæ, ad verbum ex Arabismo exscripta sunt, quod & ipse Chrysococces testatus est in proœmio libri sui, & res ipsa ac φεάσις indicio est. Nos certe ita omnia Arabismum redolere scimus, ut si opus sit, speremus non solum Arabice, sed iisdem verbis ea posse reddere, quibus in Arabismo concepta fuerunt: quo maiore fiducia non solum ab hoc interprete Græco erratum fuisse, sed etiam quatenus erratum sit, ostendere possumus. Nam illa pessime conuersa sunt: τὸ ἤ ἔτος τοῦτο κατὰ δύο τρόπους ἐστὶν. In Arabismo fuit ואמא אלסנה הי נועין. τοῦτο ἤ τὸ ἔτος δυοῖν εἰδοῖν ἐστὶν, aut δυοῖν τρόπων. *Iste annus duarum specierum est.* Belgis diceretur tweederley Jaer Hoc verum est. Annus Persicus etiam hodie duplicis generis est. alter est sine intercalatione, nimirum Iezdegirdicus, quo adhuc omnes Mathematici, astrologi, & historici utuntur. alter Sultanicus, qui intercalat diem aliquando post quatuor, aliquando post quinque annos. Tertia species anni, præter illas duas superiores, est vetus, quo mensem solidum post CXX annos intercalabant. Hæc est vera mens verborum Arabicorum, unde illa Græca transumpta sunt. & fere totidem verbis in nostris Canonibus Arabicis continentur. Ex quibus animaduerti potest tam male intellecta, quam Græce reddita fuisse. Illud vero perridiculum, διὰ τὸ σέβας ἐκείνων. In Arabismo sine dubio fuit. לאגל אסתוא שהורהא διὰ τὴν ὁμαλότητα αὐτῶν. *Propter æquabilitatem mensium:* quia nimirum sunt semper XXX dierum, & nunquam intercalatur. Tabulæ nostræ: אלסנה אלמסתויה אי גיר חקיקיה. ὁμαλή, ἤγουν οὐκ ἀκριβής. Id est, annus æquabilis & menses æquabiles, qui non sunt exquisiti. Ita igitur vertendū erat. τοῦτο δὲ τὸ ἔτος δυοῖν εἰδοῖν ἐστίν. καὶ τὸ μὲν διὰ τὴν ὁμαλότητα ἐκείνων (nēpe μηνῶν) &c. τὸ δὲ ἕτερον εἶδος ἔτους ἐστὶ διὰ τὰς χρήσεις τῶν δ ὡρῶν. Nam in Arabico erat לאסתעמאל, χρῆσιν ποιεῖν. Italice recte ad verbum diceretur, *per adoperar le stagioni de l'anno,* id est, *ut usus tempestiuitatum anni seruetur,* ne scilicet menses autumnales in æstiuorum, & æstiui in vernalium, vernales in hibernorum possessionem inuadant. quod quidém fit, ubi intercalatio omittitur. Πασιτὰ vero Arabice est בסיטה. extensus annus, id est semplex, sine embolismo, ut contra כביסה ἐμπεφυτευμένος, *insitiuus, intercalatitius.* de quibus superius egimus in anno Arabico. Quod quidem improprie dicitur, quum annus, quo intercalatur, non sit ἐμβόλιμος, sed ἐμβολιμαῖος. Sed eodem modo Iudæi loquuntur, qui non solum mensem, qui intercalatur מעובר ἐμβόλιμον, sed & annum quoque ipsum, in quo intercalatur מעוברת vocant, quemadmodum in anno Arabico indicauimus, Confudit igitur tres species anni Persici in unam, ut manifestum est ex illis, quæ a nobis iam emendata sunt, & non opus est monitore. Ipsa res loquitur. Antea una tantum species de tribus nota erat, nempe Iezdegirdica, qui est annus vagus instar annorum Nabonassari, sine intercalatione. Reliquæ duæ species, Sultanica, & Salchodai omnino hominibus nostris ignoratæ erant. De Sultanica suo loco dicetur. de Salchodai, & magno mense intercalari, mox uberius dicemus. Quemadmodum enim magnus annus Canicularis Aegyptiorum tot lustra habebat, quot dies sunt in anno, ita Salchodai periodus annorum 1440, toties 120 annos habet, quot sunt menses in anno.

IN CAPVT VNDECIMVM.

TABVLA PRIMA.] Hæc Tabula decem versibus constat, ut oculus ipse docet. Primus versus continet lineam integri Salchodai, hoc est duodecim magnorum mensium, quos Chaldæi Σάρυς vocabant, & præter illos duodecim menses, secundi Salchodai X menses. In secundo versu sunt anni periodi Iulianæ collecti per 120 numeros, hoc est per Saros. iique sunt anni neomeniarum epochæ, hoc est in quibus singulorum Sarorum neomeniæ post traiectionem ἐπαγομένων redeunt in priscam sedem suam, nempe in κέντρον ἰσημερινόν, quod semper hæret in VIII Aprilis, ubi initio epochæ Chaldaicæ, nimirum anno 2481, neomenia æquinoctialis erat. Tertius versus continet cyclum Solis Romanum, siue eius literam Dominicalem. Quartus annum cycli Solaris in Tetracosieteride Tropica, ut ex eo colligatur character neomeniæ Zygonos, qui ob id positus est in sequenti versu. Sextus versus continet diem Iulianam, in qua fuit æquinoctium directum ad characterem suum, quemadmodum character ex anno Tetracosieteridos collectus est. Septimus habet nomina mensium, qui per σάρυς inuicem sibi succedunt: ut, verbi gratia, Nisan capit a VIII Aprilis. Post CXX annos, & traiectionem ἐπαγομένων Ijar ab eadem VIII Aprilis inibit: atque iterum post alios CXX, Siwan statuetur in eodem κέντρῳ. & sic deinceps, donec menses per MCCCCXL annos conti-

nua

nua successione, & per singula lustra unum diem in contextu Iulianorum mensium anteuertentes, totum orbem maximi Salchodai consumment. Octauo versu continentur menses Persarum Chaldaicis respondentes. Nonus habet annos periodi Iulianæ conuenientes neomenijs epochæ Persicis. Decimus complectitur Saros collectos, ut res ipsa docet.

TABVLA SECVNDA.] Primus versus habet lineam dierum mensis numero xxx, & totidem lustrorum. Nam xxx lustra sunt cxx anni, qui est Sarus integer. Secundus versus continet lustra collecta respondentia suis numeris, qui sunt in primo versu. Tertius versus continet μετάβασιν lustrorum in antecedentia dierum Iulianorum. Primi lustri neomenia est, ut toties diximus, in VIII Aprilis, quæ est cognominis Ormizdæ in diebus Persicis, & proprie dicitur neomenia Epochæ, per definit. XII. Secundi lustri neomenia in VII Aprilis, tertij in VI, & ita deinceps in antecedentia, per dies Iulianos, in consequentia vero per Heroas, ut ex conspectu ipso constat, donec in anno cxx desinente, pro neomenia ἐπαγομένων, quæ deprehendetur in IIII Martij, usurpetur neomenia primi mensis, per XI definit. & per eandem, in III Aprilis traijciatur neomenia ἐπαγομένων. Ita neomenia Sari sequentis restituetur in VIII Aprilis. Quare in primi Sari nempe Nisan anno ultimo, Nisan erit primus in X Martij, & exitu anni, eiusdem neomenia incidet in IIII Martij, pulsa sedibus suis neomenia ἐπαγομένων, & in III Aprilis summota. Sic annus ille erit XIII mensium, ut ex demonstratione manifestum est. Et de omnibus Saris iudicium idem esto.

I *Sarus.*] Mensis magnus annorum cxx, id est duodecima pars maximi anni, qui constat annis communibus MCCCCXL, Persis dicitur בזרג מאה, μέγιστος μὴν, a Chaldæis סרא SARA. Nam id Babylonice mensem, & Lunam significat: unde Arabes suum שהר fecerunt, quo omnem mensem intelligunt, præsertim ciuilem. Σάρος igitur dierum constat ex diebus triginta. Mensis enim ciuilis Babylonius totidem dierum est. Inde τριακὰς omnis σάρος Babylonijs dicitur. Σάρος dierum est τριακὰς dierum: Σάρος περιοδικὸς est τριακὰς lustrorum, annorum cxx. Σάρος μέγιστος est τριακὰς Σάρων περιοδικῶν, annorum MMMCCCLX, qui κατ' ἐξοχὴν Σάρος Chaldæis dicebatur, auctore Beroso. Vide quæ ad priorem librum Græcorum Eusebianorum notamus, pag. 246. a.

II *Sarus periodicus.*] Ita vocatur a nobis, quia priore desinente, alter succedit περιοδικῶς, post periodum cxx annorum. Id erat apud Chaldæos, ut apud Romanos sæculum, quod ex XI lustris Romanis componebatur, ut periodicus Sarus ex triginta lustris Iulianis. Itaque non errauerit, qui hunc magnum mensem sæculum Chaldaicum vocauerit, vel mensem sæcularem. De his mensibus sentiebat Sibylla, unde Virgilius hausit —*& incipient magni procedere menses.* Itaque, ut diximus, eos menses sæcla vocat. *Magnus ab integro sæclorum nascitur ordo. Magnus ordo sæclorum* est maximus annus, annorum ciuilium MCCCCXL, cuius anni mensis est cxx annorum, quod est sæculum. Constat autem ex decem dodecaeteridibus ciuilibus, quę a neomenia Sari incipiebant. Nam illæ Dodecaeterides, quæ ab ultima antiquitate hodie Indis, & toti Orienti in usu sunt, aliud initium habent, secundum Dodecaeteridas periodi Iulianæ progredientes, ut suo loco ostendimus.

III *Sarus maximus.*] Quæ est τριακὰς XXX Σάρων περιοδικῶν, ut Σάρος περιοδικὸς est τριακὰς XXX quadrienniorum. Hoc iam expositum.

IIII *Annus magnus, siue Salchodai.*] Si cxx anni ciuiles sunt unus mensis, duodecim eiusmodi, qui fiunt anni MCCCCXL, erunt unus annus maximus, qui ideo a Persis dicitur SALCHODAI, id est ἔτος θεοῦ. Virgilio, ut dixi, *est magnus sæclorum ordo*. Constat enim ex XII sæculis, siue Saris περιοδικοῖς, qui singulis Dijs erant cognomines apud Chaldæos: ut, verbi gratia, decimus erat Apollini sacer, teste Sibylla apud Seruium in IIII Bucolicon. Σάρος enim Nisan erat dicatus, puta, Marti, & Arieti. Σάρος Ijar alij Deo, puta, Ioui, aut Mercurio, & Tauro. & sic deinceps omnium Sarorum tutela erat Deus quidam, & signum secundum seriem suam. Ergo quum Tebeth sit decimus Sarus, eius tutela erat Apollo, & Capricornus. Aliæ sunt tutelæ Deorum in signis apud Manilium. Vide quæ de illis olim scripsimus in posteriori editione.

VI *Heroes mensis.*] Non opus est repetere, quæ Canone nono demonstrata sunt. Appellationes lustrorum secundum nomina heroum, ostendunt anticipationem unius diei in diebus Iulianis. Primum lustrum vocabatur Oromazda, vel Ormizda. secundum Behemen. Ormizda, qui iam relictus est, nihil aliud est, quam bisextum Iulianum. Atque ita deinceps in consequentia progressus lustrorum fit, & quoties lustra mutant sedem, deorsum progrediendo, quot heroes in antecedentia relicti sunt, tot sunt bisexta Iuliana. Itaque quum ultimus Heros exceperit lustrum trigesimum, tot bisexta collecta, quot sunt lustra, siue heroes, id est triginta

ginta dies, mensem integrum consummant, qui est tertiusdecimus anni cxx desinentis, qui solus omnium Sari annorum est embolimæus.

VII *Character Sari.*] Chaldæi habent nomina Deorum, quibus singuli dies mensis cognominari potuerunt, Bel, Beltis, Nebo, Sessac, Nergel; & si qua sunt eiusmodi. Nos ea ignoramus. Sed Persica adhuc in usu sunt apud Persas ipsos, quæ in secunda Tabula posita sunt ita, ut in Canonibus Arabicis descripta sunt.

VIII *Mutatio characteris.*] Hoc iam ostensum est, nimirum μεταχαρακτηρισμὸν illum fieri deorsum pergendo in consequentia. Primum lustrum vocatur Ormizda. & tunc dicitur annus primus, secundus, tertius, quartus Ormizda. In secundo lustro, annus primus; secundus, tertius, quartus Behemen. Idem iudicium de reliquis in consequentia pergendo. ita ut a neomenia Sari ascensum faciat in diebus Iulianis, in Heroibus autem descensum.

IX *Neomenia æquinoctialis.*] Neonemiam æquinoctialem indagare docet Canon septimus, quam ne rustici quidem ignorare poterant; quum ad id duo tantum consideranda essent, quantum superesset ante, aut post æquinoctium, quod idem Canon VII docet: item quando æquinoctium fieret, hoc est, in quod lustrum Sari neomenia æquinoctialis incurreret. In κεντροσκοπίοις enim id ex umbra κέντρου ἰσημερινοῦ quotannis considerabatur. In planitia ABCD, in qua rectæ MS, QI secent sese πρὸς ὀρθὰς in E, centro E describantur circuli KFYN, HLPZ, IMQS. Sit autem umbilicus ER sextuplus semidiametri EY, quæ est umbra solstitialis. Rursus ad semidiametrum EZ, sit Gnomon ER, ut tria ad duo: quæ est umbra æquinoctialis. Postremo sit idem Gnomon ad semidiametrum ES, ut viginti ad triginta unũ, quę est umbra brumalis in parallelo διὰ Βαβυλωνίας. Quando igitur præcise umbra semidiametro EZ æqualis erat in meridie, tunc æquinoctium conficiebatur, & neomenia, quæ in eam diem incidebat, est neomenia æquinoctialis, ut docet præsens defin. IX. Quare ne rusticum quidem fugiebat, neque quando neomenia æquinoctialis committeretur, quum hoc ex umbra EZ constaret: neq; quando id contingeret, quum cognomina Heroum id ignorare non sinerent, æquinoctium autem per multos annos in eodem Heroe hæreret. ut ostenditur ex doctrina Canonum VI, & VII. quod non est iterandum.

ΚΕΝΤΡΟΣΚΟΠΙΟΝ ΧΑΛΔΑΙΚΟΝ.

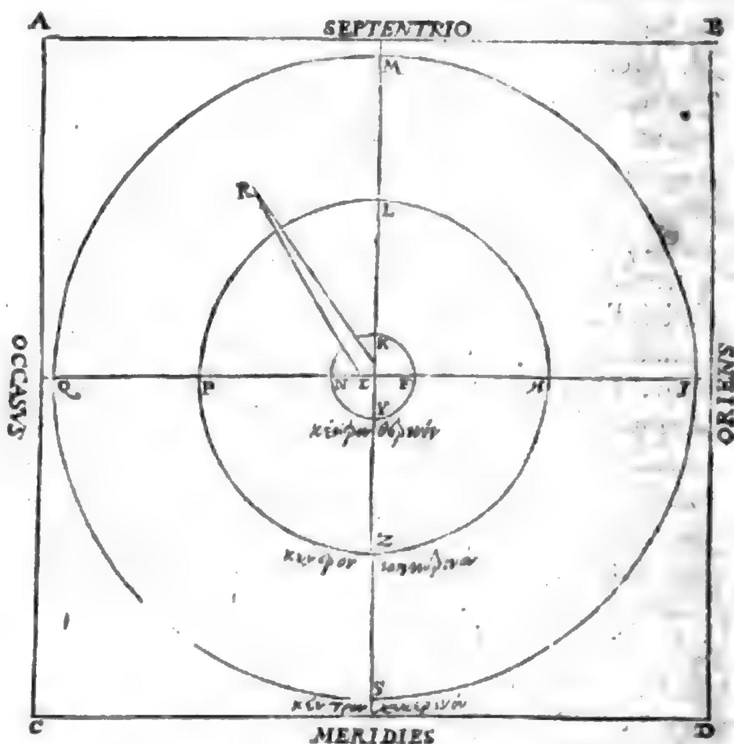

X *Lustrum æquinoctiale.*] In anno vago, qualis erat Aegyptiacus, Chaldaicus, Persicus, & Armeniacus, singulis lustris, neomenia unum diem anteuertit in anno Solari, ut neomenia quæ erat in XXXI Martij, post lustrum confectum, ineunte anno quinto, in XXX ascensum faciat, & tertio lustro in XXIX, quarto in XXVIII. & ita deinceps. Quum igitur dies Chaldaica, aut Persica incidebat in tempus æquinoctij, quo umbra erat æqualis semidiametro EZ, per totum quadriennium eadem dies mensis hærebat tempori æquinoctiali, & totum illud quadriennium est æquinoctiale. Anno CXVII Sari, neomenia primi mensis incidit in XXX lustrum Herois Haschnusch, X Martij Iuliani, quod contigit anno periodi Iulianæ 4037, quum eo sæculo æquinoctium hæreret in XXVII Martij, quæ eo lustro conueniebat in XVIII Nisan. Itaque totum lustrum Haschnusch vocatur æquinoctiale, a 4037. anno, ad 4041: quo traiectione ἐπαγομένων facta, neomenia Nisan in locum earum successit, IIII Martij, a qua, ad XXVII Martij, sunt dies XXIIII. Itaque XXIIII Nisan (qui fuit tertiusdecimus mensis illius anni) umbra semidiametro EZ æqualis designauit veram diem æquinoctij lustro primo Oromazda, neomenia noui Sari Ijar in veterem epócham VIII Aprilis per translationem ἐπαγομένων submo-

νῶν submota, ut habes in secunda Tabula. Quare XXIIII Nisan vocabitur lustrum æquinoctiale in Heroe Oromazda. Sic anno 4045 totum lustrum æquinoctiale Herois Behemen hærebit in XXV Nisan, anno autem 4049 in lustro Adarpahaschth, donec lustro XIII, neomenia Ijar ascenderit in XXVII Martij, Heroe Meharserusch. Itaque iam anno, puta, 4041, quum æquinoctium esset in XXIIII Nisan, facile erat etiam rustico colligere quando neomenia Ijar noui Sari fieret æquinoctialis. Quum enim ea sit tertiadecima dies a XXIIII Nisan (comprehensis scilicet epagomenis) quot dies interessent, tot lustra numeranda erant: Itaque tertiodecimo lustro, quod attribuitur Heroi Meharserusch, neomeniam Ijar in æquinoctium conuenturam affirmare minime dubitabant. Quare quum vel idiotæ ipsi scirent æquinoctium fieri in Meharserusch, non poterant ignorare, quando neomenia æquinoctialis fieret, & quodnam lustrum æquinoctiale vocandum esset, quum per singula quadriennia numerus dierum mensis decresceret, donec ad ipsam neomeniam perueniretur, idque ex Horologio & Gnomone discere possent. Gnomonis autem inuentum ad ipsos Babylonios refert Herodotus: πόλον μὲν γὰρ καὶ γνώμονα, καὶ τὰ δυώδεκα μέρεα τῆς ἡμέρης παρὰ Βαβυλωνίων ἔμαθον Ἕλληνες.

XI *Traiectio ἐπαγομένων.*] Huius rei iam exemplum dedimus. Annus CXX Sari incipiebat a die X Martij. anno vertente propter quadriennium confectum, ascensus fiebat ad IX Martij. Epagomenæ autem incidebant in IIII diem. Sed pro neomenia ἐπαγομένων, usurpabatur neomenia mensis primi. neomenia autem ἐπαγομένων traijciebatur in III diem Aprilis sequentis. Ita mensis primus bis deprehendebatur in eodem anno, ducens ordinem, & cogens agmen, Patulcius idem, & Clusius; idem primus, & tertiusdecimus, idem ordinarius, & embolimus.

XII *Neomenia epochæ.*] Pendet a superiori definitione. Nam traiecta neomenia ἐπαγομένων in III Aprilis, neomenia noui Sari incidebat in VIII Aprilis, quæ est epocha vetus Chaldaica iniens a XVIII anno Semiramidis, quæ pulcherrimis operibus Babylonem instaurauit, moenia refecit, urbem ampliauit, ut non immerito a Græcis Babylonem condidisse credita sit.

XIII *Panegyris epochæ.*] Neomenia epochæ est initium sæculi Chaldaici, ut toties diximus. Nam Sarus nihil aliud erat Chaldæis, quam quod Romanis Sæculum. Romani autem condebant sæculum suum celeberrima panegyri, quos ludos sæculares vocabant. Quemadmodum enim Quirites singula quinquennia censu, & lustratione populi claudebant, ita & sæculum, quod ex bis undecim quinquennijs constabat, ludis Circensibus, & trinoctiali sacro terminabant, idque ne quis ingnoraret quando sæculum inciperet, & statū tempus desinētis & incipienits in Fastis quindecimuiralibus designaretur. Certe Chaldæis & Persis eiusmodi panegyres in neomenia epochæ celebratas fuisse postea docebimus. Nam quemadmodum dies primus lustri festo celebrabatur, propter intercalationem diei, ita propter incercalationem mensis integri panegyris indicebatur. Quod enim propter bisextum & Heroem, cui competebat lustrum, solenne celebraretur apud Orientales, diserte ostendit vetus Scholiastes Germanici: neque mensem, neque diem intercalandum, quem in diem festum immutarent. Vides propter mensem intercalarem, & diem intercalarem, festum indici solere apud Orientis nationes, quarum exemplum publica detestatione execrabantur Aegyptij, ut abunde ex illo vetustissimo Scholiaste patet.

XIIII *Panegyris æquinoctialis.*] Hæc adeo curæ veteribus Persis fuit, ut ne hodie quidem, quanuis tropica anni forma utantur, eam desinere potuerint: sed quotannis incredibilis multitudo undecunque in aulam Sophi confluat, ad panegyrim illam celebrandam, quam vocant panegyrim Neuruz, id est æquinoctij. Vide in libris de emend. temp. in illis, quæ de Neuruz Gelali diximus.

XV *Συνδρομὴ ἐνθρονισμοῦ.*] Panegyrim ἐνθρονισμοῦ non Chaldæorum tantum, sed & omnium gentium esse nemo ignorat. Inaugurationes enim καὶ ἐνθρονισμοὺς regum ludicris, conuiuijs, & alijs lætitiæ significationibus celebrari tam notum vulgo est, quam omni genti familiare. Sed concursus duarum panegyrium epochæ, vel æquinoctij cum inauguratione regis, Persarum, & Chaldæorum proprius est. De Persis alibi dicetur. Nunc de Chaldæis. Arbaces Medus, auctoribus proceribus Chaldæorum, quorum princeps erat Belesis Sacerdos, imperium Assyriorum, & Chaldæorum inuasit, oppresso Belidarum ultimo Sardanapalo, quadragesimo primo illius ingentis imperij successore. Illi Arbaci contigit, ut eodem anno & imperij initium, & neomenia æquinoctialis concurreret, lustro undecimo Tirchusch, Sari Adar, intra quod tempus & ipse in solio Belidarum collocatus est, & neomenia æquinoctialis

in xxix Martij incidit. Rurſus anno xviii Artycæ Medi, luſtro xii Deamhar, Sari Niſan, neomenia æquinoctialis incurrebat in xviii Martij. Itaque panegyris tantum ſimplex fuit, nempe æquinoctialis, ſine concurſu ἐνθρονισμοῦ. Sed apud Chaldæos, qui duce Nabonaſſaro defecerant, fuit συνδρομὴ ἐνθρονισμοῦ καὶ ἰσημερίας. Intra luſtrum igitur xii concurſus ille geminatæ πανηγύρεως factus eſt. Inde enim conſurgit epocha illa Nabonaſſari celeberrima, anno tertio luſtri duodecimi, quam Perſæ vocant נורוז הררת *Neuruz Hararath*. Qui enim Cteſiæ eſt Ἀρτύκας, illis eſt Hararathes. Ex quo colligitur omnem neomeniam æquinoctialem ab illo rege cognominari, in cuius imperium incidit, tametſi nullus ſit concurſus ἐνθρονισμοῦ. Erat enim xviii annus Hararath Medi, ſiue Hartycæ, ut vocat Cteſias. Igitur Neuruz Hararathis regis, quod diſerte notatum eſt in noſtro Calendario Turcoperſico e regione xxviii Adar Solaris, qui eſt Martius noſter Iulianus, eſt epocha æquinoctij Nabonaſſari, cum qua ἐνθρονισμὸς eius concurrebat. Erat Chaldæis neomenia Sari Niſan, ut antea dictum eſt, Aegyptijs neomenia Paophi, quanuis Aegyptij epocham hanc a meridie neomeniæ Thoth ſui iniuerint, ne ordinem anni turbarent. Hic enim mos eſt Aegyptiorum, ut non a die ἐνθρονισμοῦ Regis, ſed a neomenia ſui Thoth, epochas regum aſtronomicas ordiantur: quemadmodum annum Philippi non a morte Alexandri, quæ diebus æſtiuis contigit, ſed a Nouembri Iuliano, ordinarunt, quia Thoth in illum Nouembrem conueniebat. Apud Aegyptios enim tam epocha Nabonaſſari, quam Philippi, aſtronomica eſt, non ciuilis. Nunquam enim Chaldæi Aegyptijs imperarunt. Certe Nabonaſſarus nunquam pedem poſuit in Aegypto, ne in Palæſtina quidem. Chaldaicis, inquam, Epocha Nabonaſſari in uſum recepta fuit, non etiam alijs nationibus, apud quas Aſtrologi duntaxat cum Aegyptiacis menſium appellationibus eam uſurparunt, propter aſtronomicas Chaldæorum obſeruationes, quæ a Nabonaſſari inauguratione putantur, non utique quod Nabonaſſarus in alijs nationibus, præterquam Chaldæis, imperium obtinuerit. Differt igitur epocha Nabonaſſari Chaldaica ab Aegyptiaca, primum cauſſa, quod Chaldaica ſit ciuilis ſimul, & aſtronomica, Aegyptiaca aſtronomica, non ciuilis: deinde ſitu menſium, quod Chaldaica incipit a neomenia Paophi Aegyptiaci, Aegyptiaca a neomenia Thoth: Chaldaica a neomenia Krionos, feria vi, Martij xxviii, Aegyptiaca a neomenia Ichthyonos, feria quarta, Februarij xxvi. Rurſus aliud exemplum συνδρομῆς ἐνθρονισμοῦ καὶ ἰσημερίας. Anno enim xxix Sari Chaldaici Ijar, Nabonaſſari cxxiii, luſtro xiii Meharſeruſch, inijt epocha ἐνθρονισμοῦ Nabopollaſſari patris Nabuchodonoſori concurrens cum neomenia Krionos, & neomenia Sari Ijar in xxvii Martij, anno periodi Iulianæ 4089, ut habes in prima Tabula. Itaque noua epocha inſtituta Nabopollaſſaro, ut ab eius inauguratione, ὁ χρηματισμὸς, καὶ τὰ συμβόλαια inciperent: cuius epochæ Ptolemæus tanquam aſtronomicæ, Ezekiel autem tanquam ciuilis meminit, quum eſſet in Babylonia adhuc vivente Nabopollaſſaro. Quantum vexauerint illum locum Scriptores tam Iudæi, quam noſtri, non operæ eſt dicere, quod res vulgatiſſima ſit. Certe Prophetarum noſtri temporis ſtomachus, qui profanos, ut ipſi vocant, ſcriptores ne ſemel quidem verum dixiſſe iurant, huius epochæ mentionem concoquere non poteſt. Triginta illos annos Ezekielis quidam a libro legis inuento, quod ioculare Iudæorum commentum eſt, putant: alij trigeſimum annum Iobelæi eſſe quouis pignore contendunt, & armati pugnant. Atquin ille annus, ut Propheta monet, erat quintus Sedekiæ, & proinde primus hebdomadis, quum undecimus Sedekiæ fuerit Sabbaticus. At ſi de Iobel intelligendum eſſet, igitur is annus fuerit ſecundus hebdomadis quintæ Iobel. Nam in triginta annis quatuor Hebdomades præterierunt, atque adeo trigeſimus fuerit ſecundus quintæ. Ergo, ut prophetis noſtri æui placet, annus quintus Sedekiæ erat ſimul & primus, & ſecundus Hebdomadis. En acumen propheticum. Quum igitur neutrum eorum fuerit, quæ quidem ſtulti Iudæi hariolantur, noſtri tamen eos ſequuti malunt alterutrum amplecti, quam veritati victas manus dare, & quum ille annus, ut Ptolemæus oſtendit, fuerit Nabopollaſſari trigeſimus, reliquum eſt, ut ille trigeſimus annus apud Ezekielem ſit trigeſimus huius epochæ ciuilis, præſertim quum propheta illis regionibus relegatus, quibus tunc imperabat Nabopollaſſar, non alia epocha potuerit uti, quam ea, quæ omnibus illorum tractuum popularibus in uſu erat. Adde quod ille annus non potuit eſſe trigeſimus Iobel, quum fuerit vigeſimus ſecundus decimi octaui Iobel. Habemus igitur duo egregia συνδρομῆς ἐνθρονισμοῦ καὶ ἰσημερίας exempla. ex quibus patet etiam, quum ἐνθρονισμὸς in medium luſtrum æquinoctiale incideret, fieri συνδρομὴν ἐνθρονισμοῦ καὶ ἰσημερίας, ut in epocha Nabonaſſari, quæ incidit in annum tertium luſtri æquinoctialis. Vnum etiam exemplum habemus συνδρομῆς ἐνθρονισμοῦ καὶ ἐποχῆς νουμηνίας, nempe annum primum Seleucidarum, quæ Iudæis eſt Aera contractuum, incurrens in annum ſecundum primi luſtri poſt traiectionem ἐπαγομένων.

μηνῶν. Seleucus, ut omnes διάδοχοι, imperare cæpit statim a morte Alexandri. Tamen eius epoche consurgit non a morte Alexandri, sed tertiodecimo hinc anno. Quanuis epochæ Seleucidarum aliæ caussæ adferri possunt, cur non a morte Alexandri incipiat, ut aliorum διαδόχων, sed a tertiodecimo anno, tamen hæc caussa, ut vera, ita unica est. Atque hactenus de veteri anno Chaldæorum, eiusque Saris: quæ forma anni si hodie obtineret in Ecclesia Latina, anno Christi MDC, quo ἑκατονταετηρὶς Romæ celebrata est a Clemente VIII, neomenia Marchesvvan Chaldaici in XI Martij incurrisset, lustro XXIX ineunte. Ideo neomenia Marchesvvan fuisset æquinoctialis. Præterea anno Christi 1608 traiectio epactarum celebranda fuisset, post quam Marchesvvan proximo Saro Casleu anni habenas traditurus esset. Ita in octo annis duæ maximæ πανηγύρεις contigissent, neomeniæ æquinoctialis anno 1600, & translationis ἐπαγομένων anno 1608.

CANON OCTAVVS.] Explicatis anni Chaldaici rationibus, superest, ut Persici caussas aperiamus, quæ ut Chaldaicis allucent, ita illæ Persicas illustrant. Repetam igitur caussas ab ultima antiquitate. Veteres Arabes, ubi de anno Iezdegirdico agunt, de veteri anno Persarum ea adijciunt, quæ nos fuse in libris de emendatione temporum exposuimus, de magno anno MCCCCXL annorũ ciuilium, & de illius magnis mensibus CXX annorum, quorum ultimus XIII mensium esset: quos menses Persæ [Hebrew] vocabant, id est μεγάλους μῆνας. Quia quibusdam abortiuis ingenijs id mirum visum est, ut arquatis omnia lutea videntur, & a nobis effutita potius, quam ex veterum monimentis obseruata esse non solum putant; sed & alijs persuadere conantur, propter eorum partim κακοήθειαν, partim peruicaciam, cogor altius rem repetere. Venerabilis μακαρίτης Dominus Ignatius Patriarcha Antiochenus, vir, quod in Orientis partibus perrarum est, singulari eruditione, a nobis super huiusce periodi magnæ Persarum caussis consultus in hæc verba respondit; quæ nos παχύτερον μὲν, ἀλλὰ σαφέστερον in hunc modum ex Arabismo integra fide reddidimus: *Persæ autem veteres hunc quadrantem ad unum mensem colligebant in centum viginti annis, eumque annum tredecim mensium faciebant.* In altera longissima epistola respondet ad id, quod ex præcisa nimis eius sententia assequi non potueram. In priore enim scribebat, priscos illos Persas omnibus quadriennijs unum diem adijcere, & post centum viginti annos, unum mensem intercalare solitos. Ego negare utrunque constare posse. aut enim, quadrante retento, mensem intercalare superfluum esse, aut, si mensis intercalaretur, frustra quadrantem retineri. Ipse aperuit mentem suam: quæ sane interpretatione indigebat: Persas diem notasse ex quatuor quadrantibus coactum, non utique ut eum ad finem ἐπαγομένων adijcerent, sed ut ex triginta diebus, qui in CXX annis ex collectis quadrantibus accrescebant, mensem intercalarent, & ultimus annus, nempe centesimus vigesimus, XIII mensium fieret. Itaque quod dicit unum diem adijcere solitos omnibus quadriennijs completis, id explicatur ex doctrina Canonis noni. Quod enim lustra descendunt, & per singula Heroum nomina deorsum transitum faciunt, quod dies præterierunt in antecedentia, tot dies ex quadrantibus collectos esse. Retinebant igitur diem ex quadrantibus collectum, quum tamen illum in finem ἐπαγομένων non reijcerent. Verba Patriarchæ: *Quod autem mentionem fecistis, quod dubium vobis oblatum sit super eo, quod de anno Persarum diximus, qui nouatus fuit tempore Iezdegird filij Shebariar, quod is sit dierum CCCLXV sine minutiarum accessione, vos autem notaueritis errasse nos, & hallucinatos fuisse: non ita est, ut opinati estis. Nos autem vobis modum rei exponemus. Scitote annos Persarum esse Solares æquabiles, hoc est non exactos, quum sint dierum CCCLXV: similiter eorum menses æquabiles triginta dierum cum appendice quinque dierum furtiuarum, ut vocantur. quorum (annorum) initium consurgit a temporibus Gemschid. Erat autem illis mos eos innouare, quotiescunque aliquis magnus rex illis exoriretur, secundum morem veterum Romanorum. Quadrantem quidem retinebant, quemadmodum Romani, hoc excepto, quod illi apponebant in centum viginti annis mensem unum, atque ita eum annum mensium tredecim constituebant: non sane ut exemplo Romanorum in omnibus quadrennijs diem unum adijcerent, sed propterea quod omnis dies anni cognominis est Regi cuidam. Consuetudinis autem huius ratio constabat illis, ut adiectio diei supra CCCLXV fieret secundum diuersitatem nominum. Itaque attentione super uno quoque die utebantur, qui accommodabatur nomini eius diei. Quod si diebus furtiuis, & diebus mensis diem adiecissent, non sana fuisset eorum attentio.* In quibus vides quomodo dies ex quadrantibus collectus nomine alicuius Regis, aut Herois afficiebatur, ut patet ex doctrina eiusdem Canonis noni. Aliquot interjectis: *Erat autem consuetudo eorum, ut mensem intercalarem a mense, in eum mensem traijcerent, qui deinceps sequebatur: hoc est, Pharauardin bis contingebat: iterabatur itidem Adarpahascht bis post CXX annos: & orbis per totum peruagabatur, donec omnes menses consummarentur. rursusque res redibat ad Pharauardin post mille quadringentos quadraginta annos. Apponebant*

nebant autem Epagomenas, siue dies furtiuas, ad eum mensem, qui iterabatur. Hoc est, constituebant eum quinque & triginta dierum, ne mensis intercalaris illis immutaretur. Hactenus ille. In quibus nihil extat, quod in superioribus a nobis expositum non sit, præsertim quod scribit annum innouari solitum Regibus. Hoc sane non omnibus regibus, ut ille putare videtur, neque omnibus magnis regibus fiebat, sed tantum in neomenia æquinoctiali, aut neomenia Epochæ. De neomenia æquinoctiali Persica non possumus dare exemplum illustrius Iezdegirdico, eius anno imperij quarto, ut infra exponetur. Nam quandiu forma illa Salchodai obtinuit, neque neomenia æquinoctialis, neque neomenia epochæ in hominum potestate erat. Ideo neque innouatio epochæ omni regi, ne magno quidem, fiebat. Subijcit Patriarcha, dies mensis omnes alicui Regi cognomines fuisse, & ex diuersitate nominum uniuscuiusque diei mensis, dierum intercalarium memoriam conseruatam fuisse. quod quidem satis illustratur doctrina Canonis noni. Per illa nomina conseruabatur collectio quadrantis, ut lustro vertente dies collectus in nomen alius Herois transiret. Idem faciebant reliquæ nationes Orientis, quæ diem ex quadrantibus consummatum non adijciebant fini ἐπαγομένων, Chaldæi, Armenij, alij, etiam Aegyptij, sed sine intercalatione mensis, aut diei, hoc est sine adiectione diei ad Epagomenas: quod ne fieret, quotannis in festo quodam exetratione sese deuotabant, ut ex Scholiaste Germanici aperuimus. Hoc modo cauebatur, ne quadrans, & mensis intercalaris periret, neve sedes ἐπαγομένων mutaretur, vel ut Patriarcha loquitur, *ne mensis intercalaris illis immutaretur, sed τῶν ἐπαγομένων* terminus interuallo a quarta Martij, ad quartam Aprilis, contineretur. Hinc natæ sunt Tekuphoth priscorum Hebræorum, item ὧροι Aegyptiorum, qui primum annum lustri vespere obseruabant, oriente Canicula, quam Σῶθιν vocabant, secundum media nocte, tertium mane, quartum meridie, ut diserte docet Ammianus Marcellinus, cuius testimonium antea produximus. Ab ultima antiquitate, ad hunc usque diem, Persæ superstitiose diem æquinoctij obseruauerunt. Nam hodieque in Sultanico Neuruz, postquam ex Tabulis, aut Ephemeridibus, momētum, quo Sol primum punctum Arietis ingreditur, deprehensum est, statim neomeniam Pharauardin indicunt, quocunque diei scrupulo ea acciderit. cuius rei historiam pete ex lib. de emend. temp. Itaque ab eo momento ludos, conuiuia, panegyres instaurant, quæ sunt manifesta priscarum panegyrium tam epochæ, quam æquinoctij, vestigia. Quia igitur quocunq; diei momento Neuruz acciderit, ab eo neomeniam anni indicunt, & ante illum articulum anni initium instituere illis religio est, ob eam rem fit, ut non percipiant ταῖς ἐπαγομέναις antecedentibus diē accrescere, καὶ ἑξαημέρους ἐκ πενταημέρων fieri: qua ex caussa sexta dies ἐπαγομένων, quæ neomeniam Neuruz antecedit, iustius furtiua, quam reliquæ priores quinque ordinariæ, dicenda erat, propterea quod ea illis non sentientibus obrepit, quomodo & Aegyptijs accidebat, qui non semper annum ab eadem diei hora, sed a singulis νυχθημέροις quadrantibus incipiebāt. cuius rei, ut dixi, manifesta in Neuruz Sultanici obseruatione apud Persas hodie extant argumenta. Nisi enim Persæ antiquitus a quadrantibus annum incepissent nunquam lustra ab Heroe, ad Heroem transissent. Quare annum primum primi lustri a mane Oromazda incipiebant, secundum a meridie, tertium a vespere, quartum a media nocte. primum secundi lustri a mane Behemen. Idem faciunt & Iudæi in suis Tekuphis, quibus hodie nihil est vetustius in ea gente. Ante legem enim illis earum usus erat. Adeo in omnibus Orientis gentibus, etiam Aegyptijs ipsis, consensus iste obtinuit annum a quadrantibus, non ab eadem hora, auspicandi. Quare non ex abrupto diem intercalabant, ut hodie fit in anno Iuliano, sed quadriennio vertente unus dies illis imprudentibus accrescebat, qui vere κλοπιμαῖος erat. Sed & quinq; ἐπαγόμεναι ordinariæ illis furtiuæ dicuntur, quia quinque diebus ultimis Asphandar cognomines sunt. Hoc est, neomenia ἐπαγομένων cognominis est vigesimæ sextæ diei mensis, secunda vigesimæ septimæ, tertia vigesimæ octauæ &c. Quare instante neomenia ἐπαγομένων, perinde est, ac si xxvi dies mensis esset, idque propter cognomen Herois utrique commune. Tam enim xxvi mensis Ahnud dicitur, quam neomenia ἐπαγομένων. Iccirco eæ dies propter communionem nominum, videntur adhuc esse intra mensem, neque aliæ esse, quam eæ, quibus cognomines sunt. Vnde fit, ut quasi imprudentib. obrepāt, & propterea dictæ sint furtiuæ, hoc est obreptitiæ. quo nomine מסתרקא Arabice dicuntur. Alfraganus illos x dies, a xxvi mensis, ad principium anni, vocat Elpherurgin. Caussam ignoro, neque Bacchanalia cum editore Alphragani vertam, ne ludibrium debeam. Vnde enim hoc expiscatus sit, qui omnibus se peritum Arabismi probare vult, ipse viderit. Nos scimus ut falsum, ita ineptum esse, cuiusmodi fere omnia, quæ in centonem commentarij sui συνεῤῥάψατο. Pergit ὁ θαυμάσιος Ignatius: *Et hæc quidem fuit priscorum Persarum consuetudo, usque ad tempus Iezdegird filij Cusrui. Tunc reliquerunt memoriā intercalationis;*

tionis; & minutiarum, & determinarunt annum CCCLXV *dierum æquabilium duntaxat. & quidem sub hoc Iezdegird Sapientes Persarum (Magi) nouam ei epocham aliam statuerunt, præter illã priorem: ac furtiuas dies, quæ tunc erant in fine Aben, transmouerunt. Interfecto autẽ hoc Iezdegirde ab exercitu Othmen filij Ophen Vicarij Muhammedis, a quo tempore cessauit omnino regnum Persarũ, Astrologi illius sæculi traduxerunt furtiuas quinq; dies in finem Asphandar mensis: & durat status huiusce Epochæ ad hanc usque diem.* Duo insignia hic referuntur, instauratio Epochæ in gratiã Iezdegird, & translatio Epagomenon. Sed imperfecta est oratio. Duo enim desunt, caussa instaurationis epochæ, & locus, in quem a fine Aben luxatæ Epagomenæ traductæ sunt. prior caussa est æquinoctij cum neomenia Di mensis concursus in XVIII Martij anno Christi DCXXXII, unde hæc epocha consurgit. Ergo fuit neomenia æquinoctialis, & propterea panegyris æquinoctialis celebrata, & noua epocha instituta, quæ ad hanc usque diem ita vocatur. Epagomenæ autem a fine Aben, hoc est a XII Februarij, in ultimam Adar, in XIII Martij traductæ. Pro neomenia enim ἐπαγομένων usurpata fuit neomenia Adar. Atque hæc est celeberrima illa epoche Iezdegirdica, qua hactenus omnes astrologi Persidos utuntur, quum tamen illam Persæ desiuerint introducto nouo Neuruz Sultanico anno Christi MLXXIX, ad quem, ab anno DCXXXII, ex quo consurgit epoche Iezdegirdica, anni tantum CCCCXLVII intersunt. Tot enim annos in usu ciuili fuit: solis vero astrologis a Sultanico Neuruz, ad hoc sæculum, usurpatur. Eodem autem anno Christi, DCXXXII, quo hæc epocha innouata fuit, mense Pharauardin, prælio cum Othmen Chalipha commisso, interfectus est Iezdegird, atque Persarum imperium, CCCCII annis, postquam auspicijs Artaxaris a Parthis defecerunt, a Persis, ad Saracenos translatum est. Itaque in gratiam victoris Othmen, anno sequente, Christi DCXXXIII, epagomenæ a fine Adar, ad finem Asphandar, tralatæ, neomenia ἐπαγομένων; quæ erat, ut diximus, in XIII Martij cum neomenia Di est commutata. neomenia Behemen in XII Aprilis, neomenia Asphandar in XII Mai, neomenia nouarum ἐπαγομένων in XI Iunj, neomenia Pharauardin in XVI Iunj. Itaque in uno biennio bis translatio ἐπαγομένων facta est, a fine Aben, in finem Adar, a fine Adar, ad finem Asphandar. Et tamen epocha hæc non a uictore Othmen, Othmenica, sed a victo Iezdegird, Iezdegirdica vocatur. Tanta reuerentia Neuruz fuit apud Persas illos, tam sacrosancta memoria, quæ in Panegyri sancita fuit. Quod autem Patriarcha adijcit, ab illa epagomenon translatione, quæ facta est anno Christi DCXXXIII, annum Persicum luxatum fuisse, an verum sit, discutiamus. Ostendimus superius, anno Christi DCXXXII, neomeniam ἐπαγομένων, a fine Aben, ad finem Adar, traiectam fuisse: hoc est, a XII Februarij, ad XIII Martij. Si anno Christi DCXXXII, ἐπαγόμεναι erant in XII Februarij, erant igitur extra interuallum vernale, quod consistebat intra IIII Martij, & III Aprilis, ut neque ulterius in antedentia niti, neque in consequentia pessum ire posset. Ergo iam luxatus erat annus Persicus ante epochen Iezdegirdicam, neque magni menses CXX annorum, neque Salchodai annorum MCCCCXL, neque intercalatio tertijdecimi mensis in fine CXX annorum, locum habebant. Proinde verum non est, a cæde Iezdegird, & victoria Othmen Chaliphæ, omissam intercalationem, & anno Persico libere vagandi laxatas habenas fuisse, & pro periodo annorum 1440, quæ propria Neuruz Persici erat, assumptam periodum Canicularem annorum 1460, quæ anni vagi & Aegyptiaci propria est. Hoc quidem ita esse non solum epagomenæ loco alieno positæ indicant, sed etiam locus illustris Isaaci monachi, qui in noua editione Alfragani producitur ex Bibliotheca Palatina. Scribit ille periodum annorum MCCCCLX, qui est magnus Aegyptiorum annus Canicularis, iniuisse annis CCCVII ante epocham Iezdegird. quod tempus conuenit anno Christi CCCXXV. Ergo annus primus Iezdegirdicus, hoc est annus Christi DCXXXII, est CCCVIII illius periodi Canicularis. Si anno Christi CCCXXV iniuit Persis noua periodus annorum 1460, quæ propria est anni, cui nulla competit intercalatio, ergo ab eo tempore, hoc est, ab anno Christi CCCXXV, intercalatio Persica desita est, & ex Persico annus in Aegyptiacum, & periodus 1440, in periodum 1460 transire cæpit. Recludamus fontes ipsos. Anno Christi DCXXXII, neomenia Di conueniebat in XVIII Martij, feria IIII. Erat, ut diximus, annus CCCVIII ab omissa intercalatione. Diuisis CCCVIII in septem, nihil remanet, præter feriam IIII in neomenia Di. Ergo ad methodum characteris Di addenda semper IIII: & proinde neomenia Di anno primo omissæ intercalationis fuit feria V. Rursus annis CCCVII absolutis per IIII diuisis, remanent LXXVI bisexta Iuliana, quot nempe dies ab anno Christi CCCXXV, ad annum DCXXXII, neomenia Di in antecedentia transitum fecit. Additis igitur LXXVI diebus ad XVIII Martij, ubi erat neomenia Di anno DCXXXII, numerus quiescet in III Iunij, feria V, quæ erat neomenia Di, anno CCCXXV, qui fuit primus solutæ

 interca-

intercalationis. neomenia Adar IIII Mai. neomenia ἐπαγομένων XXIX Aprilis, in fine Aben, quæ ab eo tempore, ad annum primum Iezdegird, semper hæserunt fini Aben, & in gratiam Iezdegird. hinc ad finem Adar translatæ, ut antea declaratum est. Ergo epagomenæ mensem integrum luxatæ sunt a termino vernali, quæ est domestica earum sedes. Proinde hæc noua periodus annorum 1460 instituta fuit traductione ἐπαγομένων. Neque enim aliter potuit institui annus vagus, nisi luxato ἐπαγομένων cardine. Ergo a fine Mehar, ad finem Aben, traductio facta est: & proinde neomeniæ ἐπαγομένων priscarum vera sedes erat XXX Martij anno Christi CCCXXV, periodi Iulianæ 5038, qui erat septimus decimus Saporis Ormizdæ filij, qui tot annos imperauit, quot vixit. Vixit autem LXX. In utero enim matris Rex a Magis inauguratus est, ut testatur Agathias, qui proculdubio est, qui a Patriarcha vocatur Gesnid: ut duplex illi nomen fuerit, Sabores Gesnid, ut a Sabore illo distingueretur, qui Valerianum Augustum bello captum mancipij loco habuit. Itaque huic Sapori, siue Sabori Gesnid, noua epoche a Magis instaurata, luxatis a domestica sede furtiuis diebus, & in finem alieni mensis traductis, quod nunquam antea factum erat: ut merito dixerit Isaacius hinc incipere periodum Persicam MCCCCLX annorum, hoc est, annum vagum Persarum hinc inire, qui ad illam periodum pertinet, non autem ad priscum Salchodai annorum MCCCCXL. Quare non a Iezdegird, ut putauit ὁ μακαρίτης Patriarcha, sed a Sabore Gesnid, ob insignem aliquam victoriam illi hanc epocham institutam fuisse omnino necesse est, quæ in mense Adar contigerit, ut propterea ab eo tempore, ad Iezdegird, semper Adar fuerit princeps mensium anni vagi Persarum, quemadmodum hodie primus est Pharauardin non solum anni vagi Iezdegirdici, vel potius Othmenici, sed etiam Sultanici tropici. Verba Isaacij; ut producuntur ab editiore Alfrangani: *Ἔστι δὲ καὶ παρ᾽ αὐτοῖς ὁ ἐνιαυτὸς τξε ἡμερῶν μόνων, ὥσπερ καὶ παρ᾽ Αἰγυπτίοις, ἑκάστου μηνὸς παρ᾽ αὐτοῖς λογιζομένου ἡμερῶν λ, καὶ ε τῶν ἐπαγομένων. ὡς ξυμβαίνειν ἐξ ἀνάγκης κατὰ δ ἔτη τὸν τῶν Περσῶν ἐνιαυτὸν προλαμβάνειν τὸν κατὰ Ῥωμαίους ἡμέρᾳ μιᾷ, διὰ τὸ κατὰ δ ἔτη τὸν κατὰ Ῥωμαίους ἡμερῶν γίνεσθαι τξς, ἐν ὅλοις δὲ αυξ ἔτεσιν ὁλοκλήρῳ Περσικῷ ἔτει, καὶ πάλιν ἅμα τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔτους ποιεῖν Πέρσας τε καὶ Ῥωμαίους. μετὰ δὲ παραδρομὴν δ ἐνιαυτῶν, αὖθις ἄρχεσθαι τοὺς Πέρσας προλαμβάνειν ἡμᾶς ἡμέρᾳ α καὶ ἑξῆς πάλιν ἀκολούθως.* Ait annum Persarum omnino vagum esse, instar Aegyptiaci, eumque restitui in pristinam epocham post annos Iulianos 1460, Persicos 1461. Hoc autem ne minimum quidem odoratus est editor Alfragani, quo, si ipsi credimus, nemo hodie doctior viuit. Omisit igitur rem καιριωτάτην, & sine qua neq; mens Isaacij, neque vis huius periodi percipi potest. Vertendum erat: *adeo ut necessario contingat, in quatuor annis Romanorum annum a Persico anticipari die una, in* MCCCCLX *autem annis, anno uno Persico.* Ne volam quidem huius sententiæ apud editorem Alfragani in horum Græcorum interpretatione extare videbis. Quemadmodũ enim in quater CCCLXV diebus annus Persicus anteuertit Romanum die una, ita etiam in quater CCCLXV, hoc est MCCCCLX annis, anteuertit CCCLXV diebus, qui est annus unus Persicus. Itaque anni Iuliani MCCCCLX sunt totidem Persici, & præterea dies CCCLXV, qui ex CCCLXV quadriennijs accreuerunt, qui est annus Persicus solidus. Hæc indicanda fuerunt tum ad vim huius periodi declarandam, tum etiam ad hominis agrestis & superbi, cui ludus fuit nobis sine ulla caussa insultare, imperitiam ostendendã, quam in toto commentario illo magis deprehendet, quem non pigebit aliquot horas perdere. Addam etiam in studiosorum gratiam prima verba Isaacij, quæ ille, qui Arabismi peritia multũ vectatur, non intellexit. In principio igitur male illa concepta sunt: Ιασδαγέρδου Σαρὲν Μασρέ. Emendandum Ιεσδαγὶρδ Σααρὶερ Κασρέ intelligitur τοῦ. יזגרד אבן שהריאר בן כסרי: *Iezdegerdis filij Saharier, filij Cosrois.* Chrysococces: ἀπὸ τοῦ πρώτου ἔτους τοῦ Ιασδαγέρδου Σαρὲρ βασιλέως Περσῶν θαύματος ἄξια ἐργασαμένου πολλά. Hic quoque subintelligendum τοῦ. *τοῦ Σαρὲρ filij Saharier.* Saherier, vel, ut alij legunt, Sahariez (quia eadem figura Arabib. Nun, & Res) est, qui Græcis Σιρόης dicitur, vigesimus quartus in serie posteriorum regum Persidos. Κασρέ autem, vel, ut apices ponendi sunt, Κασρῆ, est Χοσρόης pater Sirois, vigesimus tertius ab Artaxare imperij Persici assertore. Rursus & illud perperam legitur apud Isaacium: *διὰ Τυβλώης Περσικῆς πόλεως μεσημβρινὸν κατὰ μῆκος ἀπεχούσης μοίρας οβ ἀπὸ τῶν ντζαὴρ χαλι τὰτ, ὡς φασι Πέρσαι.* Corrige: ἀπὸ τῶν γεζαὴρ χαλιδὰθ, per CHETH asperum גזאיר חלידאת. Ita νῆσοι μακάρων vertunt Arabes ex Ptolemæo. aliter גזאיר אלסעדא. hoc est νῆσοι μακάριοι. alterum est νῆσοι μακροβίων. Vtranque appellationem sæpe in Arabum libris legimus, præsertim apud Astrologum quendam Tunisiensem, & fusius apud eius interpretem, qui eum illustrauit longo commentario Arabico. Et sane mira est Arabum in hoc longitudinis parapegmate ἀλογιστία. Nam aliquando a Fortunatis insulis ipsis, a quibus Ptolemæus, initium longitudinis capiunt, interdum, & quidem frequentius, ἀπὸ τῆς ἐσχάτης καὶ δυτικῆς θαλάσσης, ut Georgius Chrysococces, & Isaacius ipse, hoc est a Gadibus, quum tamen non ra-

non raro eæ longitudines, quas a Fortunatis insulis se capere profitentur, non inde, sed a Gadibus captæ sunt: contra, quum ἀπὸ δυτικῆς θαλάσσης aliquam distantiam putant, ea non Gadibus, sed Fortunatis insulis conueniat. Hoc valde turbauit nos, quum Canones τῆς πεντεχήρου Περσικῆς Georgij Chrysococcæ describeremus, qui & ipsi ad Tybenem Chazariæ Persidos directi sunt, longitudinis LXXII graduum, ut ipse testatur, latitudinis XXXVIII. Longitudini adde X, ut sit LXXXII grad. quæ longitudo Sogdiani tractui congruit. sed latitudo reclamat. & quidem magnum hac in parte delirium Canonibus illis Chrysococcæ interuenit, optimis alioquin, & utilissimis. Sed diu est, postquam omissio X grad. longitud. inter Muhammedanos scriptores recepta est. Postquam enim Arabes Hispania potiti sunt, primi eorum, qui astronomica aut cosmographica ediderunt, ἐποχὴν longitudinis ab urbe Toleto instituerunt. Est autem Toleti longitudo apud Ptolemæum X graduum. At omnes Muhammedani Hispanienses, eosque secuti Iudæi, & Alfonsini, nullam Toleti longitudinem ponunt. Hinc obtinuit, ut omissio illorum X graduum pro initio longitudinis ab Arabibus posterioribus, Iudæis, & Christianis poneretur. Sed de hac longitudine vide omnino præfationem Ioh. Baptistæ Ramusij viri studiosissimi & diligentissimi in secundum Tomum nauigationum, ubi ait a Scheriph Abulfada Ismaele lectorem moneri, longitudinem, quam sequuntur Arabes, a Ptolemaica differre gradibus decē. Id quoq; scire debet studiosus lector, hunc Isaac esse eum cui cognomentum fuit ἀργυρὸς, cuius diatribam de Pascha corrigendo in libris de Emend. Temp. produximus. Eius etiam ἔκδοσιν habemus εἰς τὸ Ἰουδαϊκὸν ἑξαπτέρυγον. Sed nimio longius expatiati sumus. Nunc ad annū Persicum reuertamur, quem sub Sabore Gesmid solutū fuisse diximus, epagomenis a fine Mehar, ad finem Aben, traductis, quæ ab anno Christi, ad annum DCXXXII, ibi hæserunt, donec ipsis hinc ad finem Adar transmotis, noua epocha æquinoctialis Iezdegirdi instituta est: & rursus anno sequenti a fine Adar, ad finem Asphandar, transpositæ sunt, ubi ad hanc usque diem hærent. Quo maior admiratio nobis incessit Albateni, qui ducentis, & amplius, annis initio Iezdegird posterior est, & Alfragani, qui totidem annis Albateni sæculum secutus est. Ambo enim de anno soluto Persarum loquentes aiunt in fine Aben furtiuas dies collocatas esse, quum tamen iam ab anno Christi DCXXXIII eæ in fine Asphandar hactenus maneant. Quod tanto impensius miramur, quanto nobis obscurior eius sententiæ caussa est. Itaque nullam viam, quo me hinc extricem, invenire potui. Certe est mira sententia.

Ibid. *Ab annis periodi Iulianæ abijce 2500.*] Anno Christi CCCXXV, periodi Iulianæ 5038, neomenia ἐπαγομένων a XXX Martij, ad XXIX Aprilis, traducta est, quando noua Epoche Sabori Gesmid a Magis sancita est. Hinc, teste Isaacio, incipit periodus Canicularis Persica ann. MCCCCLX, & omissio veteris embolismi, ac Salchodai Persici. Hoc est, quod Isaacius dicit, ἀπό τινος ἀρχῆς χρόνου. Γέγονε δὲ ἡ εἰρημένη διὰ αυξ ἐτῶν ἀποκατάστασις, ἀπό τινος χρόνου τζ ἐτῶν τῆς ἀρχῆς τοῦ Ἰασδαγέρδου βασιλείας. Illa ἀρχὴ χρόνου est XVII annus τῆς ἀρχῆς τοῦ Σαβώρου, a XVII anno imperij Sabori Gesmid. Ante translationem ἐπαγομένων, ordinaria neomenia Aben conueniebat in IIII Aprilis, distans ab epocha, hoc est a VIII Aprilis, quatuor diebus, siue quatuor lustris solidis. Ergo XVI annis ante annum Christi CCCXXV, periodi Iulianæ 5038, neomenia Aben concurrebat cum epocha. ideo erat neomenia epochæ per definit. XII, anno lustri secundo. Itaque anno antecedente 5021 iniuit lustrum Oromazda Aban Persici, adhuc Prisco Salchodai ordinem suum tuente, neque in formam anni Aegyptiaci soluto. Quare panegyris epochæ ultima Salchodai Persici celebrata est anno Christi CCCVIII, qui erat primus Constantini, anno primo sexti lustri Chaldaici Sari Tebeth. Proinde initium magni mensis Chaldaici est posterius initio Sari Chaldaici annis solidis viginti. quibus ad epocham Chaldaicam Semiramidis additis, hoc est ad annum 2481 periodi Iulianę, consurgit 2501, a quo deducimus filum methodi Salchodai Chaldaici. Est enim tantum methodus, non autem vera epocha: idque fecimus, ut altius obseruationes æquinoctiorum in annis Persicis repeteremus, & eas cum Chaldaicis compararemus. Nam ante Cyrum, qui primus in Perside rerum potitus est, Persæ Assyrijs primum, deinde Medis Assyriaci imperij inuasoribus paruerunt; ac propterea proprium annum nullum habebant, sed Semiramico utebantur, hoc est epocha Semiramidis Chaldaica. Ecquod luculentius huius rei testimoniū dare possumus, quam epocham æquinoctialem, quæ apud Medos anno Hararathis, vel Artycæ, decimo septimo, apud Chaldæos anno primo Nabonassari, celebrata est, quam adhuc Persæ, ut antea diximus, in suis Kalendarijs Neuruz Hararath vocant? Quamuis tam illustre testimoniū non haberemus, tamen ratio vincit Persas non alia epocha usos, quandiu Assyrijs parebant, aut Medis, quam eā, qua domini eorum, Assyrij, & Medi utebantur. Aliter putare, hoc est sensu communi carere. Igitur ex quo reges habuerunt, sub illis annū suum instituerunt. Itaq; anno Cyri XXVIII nouū suum Salchodai instituerunt,

fuerunt, anno periodi Iulianæ 4181, neomenia Pharauardin, viii Aprilis: qui est annus, qui dicitur primus Cyri Esdræ, & Chronicorum Capite ultimo libri secundi in fine, quando debellata omni Asia Cyrus potuit dicere, *Deus dominus cœli dedit mihi regna terræ*, qui erat annus capti Iechoniæ, & proinde captiuitatis Iudaicæ, lxviii. ac in eius autumno cœpit annus lxix, eodem anno primo Cyri labente, quo edictum libertatis Iudæorum emissum est. Itaque anno secundo Cyri ineunte Iudæi egressi finibus Babyloniæ, & aliarum regionum, in quas a Nabuchonosoro deportati fuerant, in Palæstinam redierunt, & mense septimo, anno septuagesimo capti Iechoniæ altare excitarunt. Hic est verus annus Cyri, qui vocatur primus, secundus, libris Chronicorum, Esdræ, & Danieli. Græci putant annum primum Cyri a deuicto Astyage, Olympiade lv, Babylonij a deuicto Nabonido, qui & Darius Medus, hoc est a xxii anno imperij Persici: Persæ a subacta Asia. Hæc nobilis, & illustris obseruatio est, quum secundum morem Persarum Panegyris epochæ innouata sit Cyro illi magno, cui par nullus belli gloria & rebus gestis, & amplitudine imperij fuit a Belo usque, qui fines potentiæ suæ ab Indo flumine, ad insulas Aegæi maris, extendit. A domita igitur Asia consurgit eius annus primus Danieli, & Esdræ memoratus, hactenus Chronologis ignoratus. Quare ab annis periodi Iulianæ abiectis 4180, remanet annus Salchodai Cyri. Anno periodi Iulianæ, 5021, Christi cccviii, Constantini primo, ut diximus, celebrata est panegyris epochæ a Persis. Deductus per regulam perpetuam 4180, remanet annus Salchodai Cyri 841, hoc est primus octaui mensis magni Aben: quæ quidem Panegyris concurrebat cum inauguratione Sabori Gesmid, quem adhuc utero matris conclusum Magi regem renunciarunt abhibitis custodibus, ne in puerperio, si forte femina nasceretur, pro ea masculus extrarius subderetur. Hoc docet Agathias. Itaque anno decimo septimo, lustro quinto Asphandarmah, luxatus fuit, ut diximus, tenor furtiuarum dierum. Anno autem huius Salchodai quinquagesimo, lustri tertijdecimi Meharserusch secundo, imperij Xerxis tertio, contigit panegyris illa; cuius initio libri Ester fit mentio, neomenia Pharauardin, xxvii Martij, annis duobus ante neomeniam æquinoctialem, quæ incidit eo sæculo in lustrum Rasch. Quare aut panegyrim illi maturarunt Magi, aut sexennium in panegyribus consumptum est. Hoc conuiuium, quo reges Persarum excipiebant proceres regni sui lingua persica τυκτὰ dictum fuisse scribit Ctesias, & alij ex Ctesia. quod significat θρόνος. תכת enim Persice nihil aliud quam thronus. Per conuiuium & Panegyrin θρόνου nihil aliud intelligi posse, quam ἐνθρονισμὸν βασιλέως, palam est. Sane illa conuiuia, & ludicra, quæ Xerxes condixit proceribus, & populo suo, inierunt a xxvii Martij, ad xxiii Septembris, a neomenia Pharauardin, ad neomeniam Mehar, per clxxx dies, ut est Ester i, 4. qui est modus sex mensium Persicorum absolutorum. Menses autem, quibus liber Ester utitur, sunt meri Lunares Iudaici appellationibus Chaldaicis nullam cognationem cum mensibus æquabilibus Persarum habentes. Anno xii Xerxis, quinquagesimo nono Salchodai Cyri, tertio lustri xv Pharauardin, neomenia Pharauardin xxv Martij, neomenia Nisan vi Pharauardin, xxx Martij, feria v, epacta tam æquabili, quam æquata ✱. xiii die Nisan, hoc est xviii Pharauardin, xi Aprilis, feria iii, indulta Amano cædes Iudaicæ gentis. Cap. iii, 12. Neomenia Sivvan feria prima, xxviii Mai, v. Thir. xxiii Sivvan xix Iuni, xxviii Thir, feria secunda, Cap. viii, 9. Neomenia tam Adar Iudaici, quam Asphandar Persici conuenerunt in xviii Februarij, feria prima xiii Adar, ii Martij, feria vi, in qua cædes hostium gentis Iudaicæ, xiiii autem tam Adar, quam Asphandar fuit sabbatum, quo etiam cessatum a cæde, ut ab omni opere. Cap. ix, 17, & deinceps. Vnicum vero, sed luculentissimum huius epochæ Cyri, & anni Persici testimonium superest nobis in prophetia Haggæi cap. ii, 1. *Vigesima quarta die, sexto mense, secundo anno regis Darij, in septimo, una & vigesima die mensis, verbum Domini datum fuit per Haggæum Prophetam*. More suo, & scripturæ incipit a mense populari Iudaico, id est Lunari, qui hic sextus est, & idem qui cap. i. 1. eiusque vigesima quarta dies erat vigesima prima cuiusdam septimi mensis. manifesto ille septimus mensis non est Lunaris. ergo æquabilis, & proinde Persicus. Erat annus periodi Iulianæ 4291, de quo per perpetuam regulam deductis 4180, superest annus currens imperij cyri Asiatici cxi. & proinde per doctrinam Canonum antecedentium, neomenia Sari xii Martij. sextus mensis Iudaicus a coitu luminarium v Augusti, a visione, vi eiusdem neomenia Schehariz ix Augusti, cuius vigesima prima dies xxix eiusdem Augusti, & proinde vigesima quarta a visione Lunæ, ut tunc sæpe putare solebant neomenias suas. Quare videmus hic manifesta epochæ, & Salchodai Cyri argumenta. Schehariz autem vocat mensem septimum, quum tamen sextus esset, fortasse, quia mense Asphandar Darius Nothus iniuit imperium, & is esset primus mensis, qui primus imperij. Omnes interpretes Iudæi & nostri, veteres, & recentiores, hunc

tes, hunc locum silentio dissimularunt. Ex his manifestum est iam tunc translationes in usu fuisse. Nam anno 3338 Iudaico, qui erat 4290 periodi Iulianæ Cyclo ☽ xv, ☉ vi, epacta tam æquabilis, quam castigata fuit ix. proinde xiii Septembr. ubi epacta ix. fuit nouilunium feria vi. Sed Iudaice feria vii. ac sequens annus Iudaicus cæpit feria v. ergo annus 3338 fuit abundans, & proinde Neomenia Nisan xii Martij, feria vii. quæ tamen debebat esse ii. Atque hactenus de anno Chaldaico, & Persico, quorum cognitione nihil præstantius in hac doctrina temporum, ut hæc longa disputatio aut primas in illa obtinere, aut inter primas hujus doctrinæ diatribas censeri merito debet. Ex hac quoque validissime confirmatur sententia nostra περὶ κέντρων τροπικῶν καὶ ἰσημερινῶν in vii Ianuarij, viii Aprilis, viii Iulij, vii Octobris. Primum expresse indicatur a Diodoro Siculo, secundum satis explicatur hac diatriba ex qua manifesto constat caput epochæ esse a viii Aprilis, ubi æquinoctium erat sæculo Semiramidis. Tertium κέντρον constat ex neomenia Hecatombæonos Attici, quæ nunquam statuebatur ante viii Iulij, ne in ipsa viii quidem, ut mox disertius aperietur. quartam probat vetustissima consuetudo Iudæorum, qui etiam hodie inde annum suum Iulianum ordiuntur, siue illam a Macedonibus acceperunt, quod habet magnam speciem veri, siue, quod verissimum est, eam retinuerunt ab anno Exodi, quo neomenia æquinoctij conueniebat cum vii Octobris, feria ii, anno iiii Cycli tropici, æquinoctium vernum feria v in ii Aprilis concurrens cum neomenia Nisan primi Mosaici. quæ quis negauerit non solum vera, sed etiam iucunda esse? Neque vero dubitandum est, eam esse Tekupham, ad quam festum σκηνοπηγίας, tanquam ad normam, dirigendum esse Moses præcipit. Vetustissima enim doctrina est, ut quadrantum diei, sic a quadrantibus diem incipiendi, ex qua obseruatione quatuor cardinum doctrina pendet. Quid magis meret assensum, quam Iudæos ab ultima vetustate anni sui Iuliani initia ab ea die capere, in qua tempore Exodi æquinoctium fuerit? Prophetis, catharis, & scarabeis aliter videtur. Vincant pertinacia, ego veritate. Quod autem diximus, veteres Atticos nunquam neomeniam Hecatombæonos ante viii, ne in ipsa quidem viii, Iulij statuisse, diserte a Platone ostenditur in libris de legibus, quando iubet eum mensem primum anni esse, qui proxime τροπὰς θερινὰς sequitur. At viii Iulij erant τροπαὶ θεριναί. ergo ante viii neomenia primi mensis non statuebatur. Exemplum habemus in neomenia primi Hecatombæonos Metonici, qui quum congrueret diei xv Iulij, eam cum xiii Schirrophorionos concurrisse scribit Diodorus Siculus. Ergo neomenia Scirrophorionos popularis eo anno inciderat in iii Iulij, & proinde neomenia Hecatombæonos in ii Augusti. Quod si nulla illis religio incessisset huius neomeniæ post viii Iulij statuendæ, nihil vetabat, quæ neomenia fuit Scirrhophorionos, eam esse neomeniam Hecatombæonos. Sed locupletius testimonium dabimus. Anno quarto Olympiadis lxxxviii, belli Peloponnesiaci septimo, Stratocle Prætore, Luna defecit mense Boedromione. Aristophanes Νεφέλαις. ἡ σελήνη δ' ἐξέλειπε τὰς ὁδούς. Vetustissimum Scholion: ἐπειδὴ ἔκλειψις ἐγένετο σελήνης τῷ προτέρῳ ἔτει ἐπὶ Στρατοκλέους, Βοηδρομιῶνι. Nos scimus eam defectionem contigisse Octobr. ix, aureo numero xiiii, Boedromionos quinta, anno x periodi Atticæ. Hecatombæon vi Augusti. Σκιρροφοριὼν vii Iulij. Vides, ne Hecatombæonos neomenia anteverteret viii Iulij, Scirrophorionem summotum eo fuisse intercalatione Ποσειδεῶνος δευτέρου anno antecedente. Tanta religione cauebant, ne Hecatombæonos neomenia ante κέντρον statueretur. Eclipsis igitur illa Lunaris cōtigit Βοηδρομιῶνος πέμπτῃ ἱσταμένου, Πυανεψιῶνος πεντεκαιδεκάτῃ πρυτανείας, belli, ut diximus, Peloponnesiaci anno vii labente. Pergit Aristophanes --- ὁ δ' ἥλιος τὴν θρυαλλίδ' εἰς ἑαυτὸν εὐθέως ξυνελκύσας οὐ φανεῖν ἔφασκεν ὑμῖν, &c. Ait manifesto Solem quoq; postea defecisse. Duo ibi Scholia diuersa. prius: οὐχ ὡς τοῦ ἡλίου ἐκλείψαντος, ἀλλ' ὡς ἀπειλοῦντος ἐκλείψειν, εἰ στρατηγήσει Κλέων. *Non, inquit, quod Sol defecerit, sed minatur se defecturum, si belli summæ præficiatur Cleo.* imo defecit, quod posteriore Scholio confirmatur: ἡλίου δ' ἐγένετο κατά τινα τύχην ἔκλειψις, Κλέωνος χειροτονουμένου. Certe illa defectio Solis contigit diebus clxiiii post illam priorem Lunarem, die xxi Martij, aureo numero xv, Ανθεστηριῶνος ἕνῃ μεσοῦντος, Ελαφηβολιῶνος νουμηνίᾳ πρυτανείας. & hinc octauum annū belli Peloponnesiaci incipit Thucydides, quum ait, τοῦ δ' ἐπιγιγνομένου ἔτους εὐθὺς ἐξέλειπέ τι ὁ ἥλιος. Ab hoc æquinoctio, ad æquinoctium autumni, vocat θέρος, hinc ad vernum æquinoctium, semper vocat χειμῶνα, & ita per illa semestria duo partitur tempora anni. quod exemplo caret, & merito reprehenditur a Dionysio Halicarnassensi. ex quibus colligitur bellum Peloponnesiacum inijsse numero aureo octauo, non septimo, quod quidam arbitrantur. Sed redeamus ad κέντρα nostra. quorum primum in vii Ianuarij vocetur Atticum, secundum in viii Aprilis Semiramium, Assyrium, Chaldaicum: tertium in viii Iulij Elidense, Olympicum. quartum in vii Octobris Mosaicum, Hebraicum, Macedonicum. Ea vocabantur vulgo κέντρα τροπικὰ, καὶ ἰσημερινὰ, quanuis iandudum esse desijssent vera κέντρα. Nam anno periodi Iulianæ 2481 æquinoctium conficebat in viii Aprilis: anno autem 2897 bruma

bruma cœpit confici VII Ianuarij, solstitium VIII Iulij. anno vero 3217 æquinoctium Mosaicum in VII Octobris. Apud Aristotelem & Theophrastum desinant docti viri alia κέντρα, quam hæc, diuinare. loquuntur enim illi præstantissimi viri non ex animi sui sententia, sed ex vulgi consuetudine. Hoc iam antea non semel confutauimus.

CANON DECIMVS.] Hæ obseruationes ὁλοσχερεῖς potius, quam ἀκριβεῖς dici possunt: quia vetustissimi Chaldæi interuallum ab umbra meridiei æquinoctiali unius sæculi, ad umbram meridiei æquinoctialem alius, aut plurium sæculorum, notantes, ex eo colligebant προήγησιν ἰσημερινῶν. quod quum ὁλοσχερῶς fieret, non poterant ἀκριβῶς τὸ διάφορον τῆς ὑπεροχῆς τοῦ τεταρτημορίου, *differentiam excessus quadrantis diurni*, deprehendere. Hoc enim animaduerti potest ex momento, quo conficitur æquinoctium, quod diuersis νυχθημέρου momentis committi solet, non autem semper in meridie. Ex istis tamen vetustissimis obseruationibus gradus ad rem deprehendendam factus est. adeo ut Thales, & Pherecydes ex istis obseruationibus primi omniũ Græcorum, & post eos, Meto & Euctemo τροπὰς καὶ ἰσημερίας inuestigarint, & non solum libros de æquinoctijs reliquerint, sed etiam ὡροσκόπια καὶ ἡλιοτρόπια ipsi popularibus suis construxerint. Certe primi omnium illi Orientis Sapientes viam, qua ad id perueniri posset, ostenderunt, tametsi viam ipsam ingredi non potuerunt. Quod igitur ipsi ex hac anni forma προηγήσεις ἰσημερινάς deprehenderint, auctores merito huius præclari inuenti dici possunt. Nam momenta præcessionum vix tandem animaduersa sunt sæculo Gelalæo, quemadmodum suo loco demonstratum est, ut veteres Græci tantum suspicati sint modum anni tropici minorem esse quadrante diei supra dies CCCLXV. sed quanta esset illa differentia, nunquam definire potuerunt.

His animaduersis, non operosum est omnium Orientis nationum, quæ anno vago utebantur, tempus ciuile, & caput periodorũ ad suam epocham reuocare. Vt enim Persæ, donec sub Assyrijs & Medis fuerunt, illorum, quibus parebant, anni formam sine immutatione ulla secuti sunt, & traiectionem ἐπαγομένων eodem tempore post CXX annos celebrabant, postea sub domestico rege, tempus traiectionis ἐπαγομένων mutarunt: ita omnes, qui postea sub imperio Persarum vixerunt, non solum eorum annum, ut ratio ipsa postulat, sed & instituta quoq; Persica retinuerunt, donec excusso iugo, & regibus ex gente sua creatis, aliud tempus traiectionis epagomenon instituerunt, ut nouã epocham regi nouo sancirent. Ecce enim Armenij a Cyro usque, ad medium imperium Antiochi Magni, Persam dynasten, vel regem habuerunt, quorũ ultimus fuit Hydarnes unus ex septem Persidos principibus. quo ab Antiochi Magni legatis victo, Armenij in potestatem eius venere, qui ipsis duos nouos reges ex eorum gente imposuit, Artaxion, & Zadriadin. Illi, victo a Romanis Antiocho, in partes Romanorum discedentes, priuatis legibus regna sua administrarunt, & quum Persarum instituta, ritus, & religionem per omnia retinerent, anni quoque formam consequenter eandem obseruabant. Strabo: ἅπαντα μὲν οὖν τὰ τῶν Περσῶν ἱερὰ καὶ Μῆδοι καὶ Ἀρμένιοι τετιμήκασιν. donec XXVI annis post Antiochi Magni obitum, anno periodi Iulianæ 4553, num. Eusebiano MDCCCLVI, Thir Persici tertiodecimo, hoc est lustro Schehariuz, noua periodus ab illis instituta. ad cuius methodum XII ab annis Persicis per regulam perpetuam, vel ab annis periodi Iulianæ 4552 abijcienda. Longo post interuallo, Christi cultu accepto, & superstitionũ Persicarum vanitate abdicata, anno periodi Iulianæ 5265, epagomenis a sede sua transmotis, anno libere in antecedentia vagandi potestatem fecerunt. Formam mensiũ magnorum, & dispositum periodi in sequenti Diagrammate proposuimus. Igitur ab anno primo Armeniorum hodierno, hoc est periodi Iulianæ 5265, abiectis ex perpetua regula, 4552, supersunt 713. Numerus proxime minor in tertio versu subiecti Diagrammatis est 601: quo, unitate minus, deducto de 713, superest annus 113 Marchathz sexti mensis magni, hoc est annus primus lustri XXIX. & proinde neomenia Marchatz in IX Martij, neomenia ἐπαγομένων in VI, exitu mensis Mariri, qua hinc ad finem mensis Huri translata, hoc est, in IIII Iulij, neomenia Sahami submota est in IX Iulij: atque adeo ab eo tempore Sahami fuit princeps mensium Armeniacorum, donec acceptis sero tandem mensibus Iulianis, quibus hodie utuntur, eam anni formam deserunt.

Linea magnorum mensium.	MENSES ARMENIORVM.	Menses magni collecti.
1	ARATS	1
2	MAHIK	121
3	ARICHI	241
4	AHELI	361
5	MARIRI	481
6	MARCHATS	601
7	HARWATSIS	721
8	NAWASARI	841
9	HVRI	961
10	SAHAMI	1081
11	THERI	1201
12	CAGVTS	1321

DE ANNO HEBRAEORVM AVTVMNALI

Diſputatio de anno Chaldæorum ad doctrinam anni Hebræorum, vel epocham Noæ patriarchæ, nos deduxit, cuius ut methodus expeditiſſima eſt, propter cognationem, quam habet cũ Chaldaico Saro, ita cauſſæ ipſius ab ultima origine repetitæ, & a nemine inueſtigatæ non minorem voluptatem habent. Non dubium igitur eſt, quin ante Exodũ, menſes Hebręorum æquabiles fuerint, omnes xxx dierum: quod quidem olim a nobis demonſtratũ eſt in hiſtoria Diluuij, ubi aperuimus eos mẽſes omnes fuiſſe æquabiles. Quod autem ab autumno illud tempus ciuile inciperet, manifeſto docet Moſes Exodi xxxiiii, ἐ ποιήσεις τ' ἑορτὴν συγκομιδῆς καρπῶν ἐν ἀποκαταστάσει τοῦ ἐνιαυτοῦ. *Celebrabis ſolenne collectionis frugum in reuolutione anni.* Non, ut Septuaginta, μεσοῦντος τοῦ ἐνιαυτοῦ. item cap. xxiii, καὶ τὴν ἑορτὴν τῆς συλλογῆς ἐν ἐξόδῳ ἔτους ἐν τῇ συγκομιδῇ τῶν ἔργων σου ἀπὸ τοῦ ἀγροῦ. Initium autem huius epochæ a xxvi Octobris, ubi anno primi Hominis primo neomenia æquinoctialis confecta fuit. Vnde omnes deinceps Patriarchæ initium annorũ ſuorum æquabilium inſtituerunt. Anno autem primo poſt Diluuium a Patriarcha Noe inſtaurata eſt hæc epocha: qua ſemper Hebræi ad excidium Templi, & caſum Sedekiæ, uſi ſunt, ad quam Tekuphoth ſuas dirigebant. Anno, qui Exodi tempus anteceſſit, menſibus ſex, neomenia æquinoctialis commiſſa eſt in vii Octobris, menſe magno ſeptimo, luſtro vigeſimo ineunte, ut habes in Tabula luſtrorum, in qua e regione 20 luſtri occurrit vii Octobris, anno periodi Iulianæ 3216, & 3217, ut habes in penultimo verſu prioris Tabellæ. Hæc epocha uno anno ſerius a nobis conſtituta eſt, quod ea cauſſa fecimus, ut luſtrum inciperet a biſexto Iuliano. Nam alioquin debuit eſſe in anno duodecimo cycli Solaris. Sed confuſio ſecuta eſſet, ſi biſextum Iulianum in ſecundum annum luſtri incurreret. Eodem res recidit. Magnos autẽ menſes, ut a Chaldæis σάρους, ita ab

TABVLA CHELADIN SIVE MAGNORVM MENSIVM HEBRAICORVM.

Linea Cheladin.	Neomenia in periodo Iuliana.	Litera Dominical.	Neomenia in annis Mundi.	Charact. neomen.	Neomenia Zygonos in diebus Iulianis.	Neom. æquinoct. in an. periodi Iul.	Cheladin collecta.
1	2421	FE	1658	2	xiii Oct.	2473	1
2	2541	CB	1768	4	xii	2597	121
3	2661	GF	1898	6	xi	2721	241
4	2781	DC	2018	1	x	2845	361
5	2901	AG	2138	3	ix	2969	481
6	3021	ED	2258	5	viii	3093	601
7	3141	BA	2378	7	vii	3217	721
8	3261	FE	2498	2	vi	3341	841
9	3381	CB	2618	4	v	3465	961
10	3501	GF	2738	5	iii	3593	1081
11	3621	DC	2858	2	iiii	3709	1201
12	3741	AG	2978	4	iii	3833	1320
1	3861	ED	3098	6	ii	3957	1
2	3981	BA	3218	1	Kal.	4081	121
3	4101	FE	3338	3	xxx Sept.	4205	241
4	4221	CB	3458	5	xxix	4329	361

TABELLA LVSTRORVM.

Linea luſtrorum.	Luſtra collecta.	Neomenia priſci Cheled in diebus Iulianis.	Neomenia noui, ſiue Moſaici Cheled in diebus Iulianis	
1	1	xxvi Oct.	viii Oct.	vii
2	5	xxv	vii	vi
3	9	xxiiii	vi	v
4	13	xxiii	v	iiii
5	17	xxii	iiii	iii
6	21	xxi	iii	ii
7	25	xx	ii	Kal. Oct.
8	29	xix	Kal. Oct.	xxx. Sept.
9	33	xviii	xxx Sept.	xxix
10	37	xvii	xxix	xxviii
11	41	xvi	xxviii	xxvii
12	45	xv	xxvii	xxvi
13	49	xiiii	xxvi	xxv
14	53	xiii	xxv	xxiiii
15	57	xii	xxiiii	xxiii
16	61	xi	xxiii	xxii
17	65	x	xxii	xxi
18	69	ix	xxi	xx
19	73	viii	xx	xix
20	77	vii	xix	xviii
21	81	vi	xviii	xvii
22	85	v	xvii	xvi
23	89	iiii	xvi	xv
24	93	iii	xv	xiiii
25	97	ii	xiiii	xiii
26	101	Kal.	xiii	xii
27	105	xxx Sep.	xii	xi
28	109	xxix	xi	x
29	113	xxviii	x	ix
30	117	xxvii	ix	viii

ita ab Hebræis דורות vocatos fuisse minime dubitamus. דור enim est longissimus vitæ humanæ terminus. Psalmo xxxix, 6. Longissimus autem terminus vitæ humanæ post Diluuium definitus a Deo cxx annorum. Genes. vi, 3. Atqui is est modus Sari Chaldaici. Sarus igitur, & דור idem. atque totidem annorum spatium longissimam vitæ humanæ definiuit Epigenos Byzantius, auctore Censorino. quod profecto accepit a Chaldæis, apud quos sæculum & Σάρος idem est. Et præterea idem Epigenos, quum, teste Plinio, scriberet Chaldæos obseruationum cælestium memoriam in laterculis notam dccxx annorum retinuisse, nihil aliud per illos dccxx annos intellexit, quam sex Σάρους Chaldaicos, quod est dimidium unius Salchodai. Rursus vetustissimam esse opinionem de longissimo vitæ humanæ curriculo, quod cxx annis definiebant, cognoscimus ex Seruio ad iiii Aeneidos: *Tribus enim*, inquit, *vita humana continetur: Natura, cui ultra centum & viginti solstitiales annos concessum non est*. &c. quæ doctrina plane est Chaldaica. Vide reliqua, quæ huc pertinent, in libris de Emend. Temp. Vbi tamen dicimus a Chaldæis Hebræos hanc anni formam accepisse. Nunc mutamus sententiam. Nam utriusque nationis eadem ab initio fuit Epocha, a xxvi Octobris: donec anno periodi Iulianæ 2480, cyclo Solis xvi, neomenia epagomenon, quæ erat in vi Octobris, feria v, in neomeniam Tisri Chaldaici mutata, Epagomenis in iii Aprilis traductis, neomenia Σάρου Nisan facta est æquinoctialis in viii Aprilis, propter Semiramidem. a quo tempore viii Aprilis fuit caput anni, usque ad medium regnum Seleucidarum. vii Octobris fuit Tekupha anni, & caput annorum Solarium, ad hanc usque diem, hoc tantum discrimine interueniente inter veterem, & hodiernam anni formam: quod ea erat vaga per cxx annos, & beneficio embolismi unius mensis caput ad priscam epocham redibat. Hodie vero mera Iuliana est propter quadrantes anni, quas Tekuphoth vocant, quæ iam ab ultima antiquitate Iudæis in usu sunt. Itaque inde Computi sui Lunaris exordium sumit Rabbi Hillel: & nulla est hodie inter omnes nationes, quarum notitia ad nos peruenit, quæ tam vetustum παράπηγμα, & Titulum temporis certo designare possit. Chaldæi autem in neomenijs conueniebant in mense vernali, ad autumnalem. Hinc ad vernum tempus, propter luxatas a sede domestica Epagomenas, solidis quinque diebus discrepant. Hæc igitur anni forma sola in usu fuit Patriarchis, donec anno Exodi duæ mutationes interuenerunt, prior formæ æquabilis in formam Lunarem, altera epochæ autumnalis in vernam. Exodi xii, 1. Tunc neomeniæ inceperunt indici per tubicinem, quum eo in altera forma opus non esset, quæ semper immutabili ordine progrediebatur. Quia vero Lunæ menses aliquando sunt caui, aliquando pleni, annus autem Lunaris aliquando ὑπερήμερος, propterea opus fuit neomeniam indicere, neque prius eam sanctificare, quam per præconem a Consistorio pronunciaretur. quod antea non fiebat, quum menses essent xxx dierum, & propterea neomenia ignorari non posset. In mense pleno, trigesima die, classico signum dabatur imminentis neomeniæ. Tunc enim Luna erat ἕνη καὶ νέα, quæ aliter vocari posset dubia Luna. Hebræi, ut alibi declarauimus, vocabant כסא, id est κρύψιν. quod eo die Luna sub radijs Solis lateat, Græci ὑπαυγασμὸν vocant: vulgus barbarorum astronomorum combustionem Lunæ. In Psalmo lxxxi, 3, eodem tenore ista continuantur כסא חדש quod ad verbum est ἕνη καὶ νέα. Igitur Hebræi confinia neomeniarum כסא חדש eodem modo, quo Græci ἕνην καὶ νέαν, Latini *lanam veterem nouellam*, vocant. Et quia, ut vetustissimi Magistri Iudæorum dicunt, Luna procedit פעם בקצרה פעם בארוכה, *aliquando longius, aliquando breuius*, propterea in mensibus plenis tam τὴν τριακάδα, quam τὴν νεομηνίαν sacram habebant, neomeniam quidem ex ordine, τριακάδα autem propter neomeniam, quia incertum erat, utrum ἐν τριακάδι, an ἐν νεομηνίᾳ ciuili Luna renouaretur. Quod כסא, id est τριακὰς, sacra esset, patet Prouerb. vii, 20. Psalmo lxxxi, 3. quem locum iam produximus. Psalterium, quo Antiochena Ecclesia utitur, non ex Græco lxx Hellenistarum Alexandrinorum, sed ex Hebræo conuersum est. In illo loco Psalmi lxxxi, 3, vox כסא retenta est, quam Paraphrastes Arabs, cuius interpretatio singulis verbis Syriacis inter binas lineas interiecta est, quia vim illius verbi non assequeretur, omisit. At Iesus bar Hali in suo Lexico Syroarabico eius duas interpretationes ponit. priore plenilunium exponit, posteriore nouilunium. Priorem quoque sequitur Hieronymus Prouerb. vii, 20. Plenilunium enim interpretatus est in sua Latina translatione. Sed quis dubitat כסא κρύψιν esse, saltē qui mediocriter scit Hebraice? Inde recte Paraphrastes Chaldæus בקיטא דמכסה, ἐν τῇ σελήνῃ κρυπτομένῃ. Eodem modo Sapiens Aben Ezra Prouerb. vii, 20 interpretatur שיתכסה הירח ראש חדש, *principium nouilunij, quando luna occultatur*. Quia igitur τριακὰς καὶ νεομηνία propter dubiam Lunam continuabantur, propterea ambæ sacræ erant. Vnde Horatius dixit *trigesima Sabbata*. Inde coniunguntur semper ἑορτὴ, καὶ νεομηνία, *trigesima Sabbata & nouilunium*.

כסא.

יוֹם כסא. ut apud Apostolum ad Coloss. Iesus Siracides xliii, 6. *καὶ ἡ σελήνη ἐν πᾶσιν εἰς καιρὸν αὐτῆς, ἀνάδειξιν χρόνων, καὶ σημεῖον αἰῶνος. ἀπὸ σελήνης σημεῖον ἑορτῆς, φωστὴρ μειούμενος ἐπὶ συντελείας.* Igitur *συντέλεια σελήνης*, ut ait ipse, hoc est *finis Lunæ*, est *σημεῖον ἑορτῆς*. Ita etiam loquitur Vitruuius lib. ix, cap. iiii: *decrescentia quotidiana, ad præfectionem Lunaris mensis* &c. *τῇ καθ' ἡμέραν μειώσει ἕως συντελείας σεληναϊκοῦ μηνός*. Finis vero ille est כסא, quando sub luce Solis latet. Itaque quod dictum est Genes. i, 14, *& sint in signa, in tempestiuitates, in dies, & annos,* ibi diuisio temporis rotunde concepta est, in dies, menses, quatuor anni tempestiuitates, annos. Itaque per אותות intelliguntur *συντέλειαι* mensium, ut loquitur Siracides, non, ut stulte interpretantur Iudæi, eclipses, & cometæ; quæ etiam אותות vocantur. Sed propterea non sequitur in eadem notione hic accipiendum. Quod in Iudæis non mirarer, nisi & homines quoque nostri instituti idem secutos esse animaduerterem. At rectissime Tertull. ii in Marcionem, cap. iii: *Erunt in tempora, in menses, & annos.* אות igitur, siue, ut loquitur Siracides, *σημεῖον συντελείας*, est *ἡ τριακὰς*, trigesima Luna, *ἕνη καὶ νέα, ἑορτὴ, προνεομηνία*. In ea ergo institutum fuit classicum canere. quod quidem una cum ipsa anni Lunaris forma admissum est. Hoc est, quum relictis neomenijs mensium æquabilium, Lunares in usum receptæ, quæ propter inæqualitatem recte obseruari non possunt, nisi classico indicantur. Eodem igitur tempore & neomenia Lunaris, & mos classicum canendi inducta sunt. Quod sane verum est. Sub exodi enim tempus hoc introductum. Psalmo lxxxi, 4, 5, 6. ubi diserte dicitur tunc hunc morem classicum *ἐν τριακάδι* canendi imperatum fuisse, quando Israel subtraxit scapulas ab oneribus, & dura seruitute liberatus est. quod quis dubitat tunc accidisse, quando fines Aegypti duce Mose migrarunt? Nam ad illud usque tempus, crudeli seruitute oppressi fuerant, cui finitæ idem dies, qui migrationis ex Aegypto, fuit. At Iudæi, & nostri quoque interpretes male locum illum assequuntur. Nam Commate 5, Ioseph sumitur pro toto Israel, ut Psalmo lxxx, 1. Ioseph enim fuit primogenitus, non Ruben. Et a primogenito omnis prosapia denominata. i Chron. v, 1, 2. Quod igitur lxxxi, 4, 5 ait hunc ritum introductum fuisse, quum depulsum est iugum seruitutis, manifesto allusum est ad Exodi xii, 2. *Hic mensis erit vobis princeps mensium*. Sed anno sequenti clangor tubæ institutus. Numer. x, 10. Tunc igitur forma anni Lunaris sancita, & initium anni ab autumno, ad veris initia, traductum. Sed quidam, quibus meridie non lucet, objiciunt veterum Hebræorum menses Lunares non fuisse, argumento quod i Reg. iiii, 7, duodecim præfecti secundum numerum mensium anni regiam annonam procurabant: item quod per xii menses anni, duodecim Tribuum principes tenebantur aulæ regiæ interesse, omnes secundum *ἐφημερίας* suas, & mensem suum. i Chronic. xxvii. Ergo duodecim menses tantum erant in anno Hebraico, & proinde nullus embolismus, ac consequenter annus Lunaris non erat. Annum Lunarem negare fuisse, extremæ imperitiæ est, siquidem *τριακὰς* vocabatur, כסא, *Luna occultata*. Quomodo, inquiunt, si annus embolimæus est xiii mensium, duodecim tantum mensibus ministerium eorum circunscribebatur? Ridicula est oppositio. Nam in xxvii primi Chronic. est מחלקת, hoc est *ἐφημερία*, Arabice *Nubeth*. Ministrabant per *ἐφημερίας*, & orbes, ut Sacerdotes, qui quum in xxiiii familias tributi essent, unusquisque hebdomada suam operabatur: & quemadmodum prima familia non incipiebat a primo primi mensis Sabbato, ita non est necesse, eum, qui primus erat in functione sua in aula Regis, a primo mense anni incipere. Sed qui primus erat in functione mensis illius, dicebatur primus, ut in Sacerdotum stationibus prima hebdomas ex 168 hebdomadibus dicebatur hebdomas Ioiarib. Ergo quum hoc sancitum est a Salomone, & Dauide, ut per menses ministeria aulicorum distributa essent, non refert, primum, aut tertium anni mensem esse eius, qui primus eam prouinciam aggressus est, sed eum esse mensem primum, in quem prima statio incurrebat. Propterea i Reg. iiii, 7, diserte scribitur, unicuique attributum mensem fuisse in anno ad alimoniam regi procurandam. Non dixit primæ functioni primum anni ciuilis mensem competere, sed intelligit mensem, qui primæ functioni competebat, eum esse primum non utique anni, sed xii illarum functionum. Ita fiebat, ut anno embolimæo, is, qui in primo mense primus erat, idem eodem anno, qui xiii menses habebat, bis ministraret: & qui superiore anno in secundo mense ministrabat, post embolismi celebrationem, in primo mense anni deprehenderetur. Exemplum dabo. Primo anno cycli Iudaici prima statio ineat a neomenia Nisan, xxvii Martij. Anno sequente eadem statio incurret in primum mensem in xvi Martij. Anno tertio in v Martij. Sed anno quarto, eadem statio incidet in neomeniam Adar xxiii Februarij. & functio quæ superiore anno inierat a neomenia Ijar, in hoc anno conueniet in neomeniam Nisan, xxiiii Martij. Non tamen ea erit prima, quia in primum mensem incurrit, sed Adar erit primus mensis,

quia in eo prima statio deprehensa est. Ita per singulos embolismos prima statio secundam anteuertebat mensem unum, quomodo fiebat in anno Hagareno & Damasceno, in quo mensis embolimus locum cedebat sequenti, ut qui erat secundus mensis, in anno embolimæo, occuparet locum primi. Ideo I Chronic. xxv, 2, quia primæ stationis princeps erat Iesboam, propterea mensis Iesboam semper dicebatur primus, quodcunque anni tempus incurreret. Sed dicitur duodecim menses anni eos functionibus suis operatos esse: proinde tot menses tantum in anno, quod stationes fuisse, id est xii. Est idem obijcere, & per idem repelli potest. Quod autem duodecim tantum mensium in anno mentio fit, hoc non proprium fuit Hebræorum, sed commune omnibus gentibus, quæ quanuis embolismo uterentur, tamen duodenos duntaxat menses anno imputabant; ut Romani, qui suum Mercedonium, Athenienses Ποσειδεῶνα δεύτερον intercalabant. Et tamen in Ænigmate Cleobuli duodecim tantum menses attribuuntur anno; & quum annus embolimæus Atheniensium constaret diebus ccclxxxiii, tamen ccclx tantum anno attribuunt ij, qui dicunt tot statuas Demetrio dedicatas fuisse, quod luces habet annus absolutus. erant autem illæ statuæ numero ccclx. Quis veterum Romanorum anno Quiritium plures duodenis mensibus anno adscripsit? Denique embolimus mensis pro nullo habebatur. Iurisconsultus l. Quum bisextum: De verb. sign. *Cato putat mensem intercalarem addititium esse, omnesque eius dies pro momento temporis obseruat, extremoque diei mensis Februarij attribuit Q. Mutius. Mensis autem intercalaris constat ex diebus viginti octo.* Quod igitur mensis intercalaris pro momento temporis haberetur, propterea non mirum est duodecim tantum menses perpetuos anno attribui, nunquam autem tredecim. Hinc contingebat, ut qui Terminalibus (quæ erat pridie Kalendas intercalares) natus esset, is xxii diebus minor haberetur eo, qui Kal. intercalaribus natus esset, quum tamen is, qui Kalendis intercalaribus natus esset, uno die posterior esset illo. Lepida species refertur in Digestis Iudaicis, Capite primo Meghillah, item Capite primo Niddah. Primo sciendum est Iudæos non mitti ad gestum publicorum negotiorum priusquam tredecim annos compleuerint: & tunc vocantur בני מצוה *filij præcepti*. Anno primo Cycli Iudaici Ruben natus est xxix die Adar prioris: Simeon autem neomenia Adar posterioris. Simeon erit maior natu mense integro, quam Ruben. Nam quum ambo anno xiii cycli completo, in quo non est embolismus, in iure contendent de annis pubertatis, quam Iudæi, ut diximus, xiii annorum definiunt, alter dicet se natum esse xxix Adar, alter neomenia Adar. Sane qui natus est neomenia Adar, maior natu est eo, qui xxix Adar in lucem exijt. Ac propterea, ut Ruben perueniat ad tutelam suam, oportet eum expectare xxix dies, ut fiat בן מצוה. Alioqui videtur iniquum, ut qui prior natu est, posterior eo habeatur, qui posterius natus est. Hoc nimirum ea exceptione repellitur, quod mensis intercalaris pro nihilo habetur. כי חדשים אתה מונה לשנים ואין אתה מונה ימים לשנים *Quia anno menses, non dies, imputantur.* Ergo dies illi xxx Adar prioris non imputantur anno, perinde ac si nunquam fuissent. Quod igitur duodecim tantum menses attribuuntur anno in I Reg. iiii, & I Chronic. xxvii, hoc non ideo dictum, quod non intercalarent, sed quia mensis intercalaris pro momento haberetur. Quod autem in primo mense prima statio operabatur, hoc non accipiendum, quasi a primo menso anni prima statio inciperet, sed quia primus mensis is esset, qui primæ stationi competebat. Hinc igitur recte confutatur obiectio illa, qua pertinaces contendunt mensem veterem Hebræorum Lunarem non fuisse. Concludamus igitur, quia ultima mensis dicebatur κρύψις σελήνης, mensem σεληναϊκὸν fuisse: quod autem tempore Exodi illa forma anni sancita est, id vero non posse negari, quum id Psalmo lxxxi, 5, & xii, 2 Exodi diserte expressum sit. ex quo loco etiam constat ab autumno, ad tempus veris, caput anni traductum fuisse. Vetus tamen epocha a vii Octobris, ad hanc usque diem, est titulus annorum Iulianorum Iudaicorum, quæ ut summa vetustas est, in studiosis maxime obseruanda. Nam hodie nulla extat in usibus ciuilibus antiquior epoche. Annum igitur priscum æquabilem Hebræi post tempus Exodi ad illam epocham æquinoctialem dirigebant, annum autem Lunarem ad illam veterem anni formam exigebant. Nam par eam tempestates anni, æquinoctia, solstitium, & brumam indagabant per κεντροσκόπια, ut Canon vi huius Capitis docuit. Hodie ex anno Chaldaico Iulianus factus est, seruata tamen veteri epocha in vii Octob. Ex quibus manifestum fit vetustissimam epocham, qua utebantur, ante tempus exodi fuisse in xxvi Octobris. Aliter si aliunde eius initium caperetur, neomeniam non potuisse conuenire in vii Octobris, ubi erat æquinoctium tempore Exodi. Et sane hæc sunt luculenta, iucunda, utilia. quæ qui non capit, prorsus hebes est, qui negligit, rusticus. Ex superiori disputatione περὶ τριακάδος, siue κρύψεως σελήνης, colligitur veteres Hebræos non a visione Lunæ menses putare solitos, quod vel cogitare ridiculum

diculum est. Nam sæpenumero Luna sui videndi potestatem non facit triduo solido a iugo, & potest fieri, ut statim a iugo sequenti neomenia videri possit. Hoc modo, mensis ciuilis sæpenumero esset XXVII dierum duntaxat. Sane accidit ut Luna eodem die occultari, & videri possit, quod rarissime contingit, idque Plinius ait non posse fieri, nisi quum Sol est in Ariete. Sed amici quidam nostri anno MDLXIII, quum in Aremorico mari nauigarent, post Solem occasum XXIII Februarij viderunt Lunam nouam, quam mane antecedente veterem, notauerant, nondum radijs Solaribus implicatam. Erat neomenia Adar posterioris, XV Ιχθυων. Quod si ponamus Lunam non potuisse videri in antecedenti mense, qui erat Adar intercalaris, nisi post triduum a iugo, Adar ille insitiuus fuisset tantum XXVII dierum, si neomenias a visione Lunæ putari mos fuisset. Quare in nullius mortalis potestate est neomenias a visione Lunæ incipere, quod tempus visionis admodum & inæquale & incertum sit. Præterea si eodem tempore Luna noua videri posset, tamen pendentibus nubilis non posset. Ineptissimum igitur est, quod quidam Iudæi tam veteres, quam recentiores scribunt, stante utroq; Templo, neomenias a visione Lunæ instituere moris fuisse. Muhammedani, qui triduo, aut biduo a coitu luminarium neomeniam Muharram ineunt, non possent hoc præstare. Non enim omni neomenia, ne sudo quidem cælo, Lunam videre possunt. Sed quod imposuit Iudæis, qui ita scribunt, & alijs, ut ita sentirent, persuaserunt, est mos antiquus, quo & ipsi utuntur hodie. Nam etiam quocunque die mensis, primo, secundo, aut tertio primum nouellam Lunam viderent, eam sanctificabant. Hoc & Turcæ quoque faciunt. Conscendunt altas speculas diei ultimæ mensis vespere. & si vident Lunam, eam acclamationibus prosequuntur. Sin autem, nihilominus indicunt neomeniam ex Triacontaeteridon hebdomadicarum doctrina, ex Tabula quinta Capitis X libri primi. Idem faciebant illi veteres Hebræi, quos non ad visionem Lunæ, quod nemo præstare potest, sed a iugo neomeniam instituere solitos fuisse, satis superque indicio est ἡ τριακὰς, quæ est κρύψις σελήνης, a qua, ut dixi, sæpenumero, nisi post triduum, Luna videri non potest. Ideo tam τριακάδα, quam νουμηνίαν, sacram habebant, propter incertum tempus nouilunij. Cuius rei manifesta hodie in Iudaismo extant vestigia, quum duos festos dies neomeniæ continuant. sed ineptam eius rei caussam reddunt, quum hoc se facere dicunt propter ספק לגלות, id est dubium Lunæ in deportatione, siue exilij, in quo nunc versantur. Sed hæ sunt reliquiæ veteris moris, quum duo dies sacri continuarentur, ἡ τριακὰς, quam ἑορτὴν, & prima mensis, quam ἱερομηνίαν vocabant. Itaque manifestum eius rei vestigium extat I Samuel. XX, 27. ubi ממחרת החדש השני ἀπὸ τῆς ἐπιούσης δευτέρας νεομηνίας. postridie Kalendarum secundarum. quod in eod. Cap. 34 diserte exponitur בחדש השני. ἐν νεομηνίᾳ δευτέρᾳ. Duas igitur neomenias celebrabant, siue binas Kalendas, propter dubium Lunæ. Quare inepte Iudæi vocant dubium deportationis, quum sit res adeo vetusta. Nam ridiculum & plane explodendum, quod paraphrastes Chaldæus comminiscitur. מיומי בתרותי והוא עבור ירחא תנינא. *a diebus eius posterioribus, isque est mensis intercalaris secundus.* quod quid sit, nemo est qui capere possit. Nam Hebraismus diserte dicit in biduo continuo Dauidem abfuisse. At iste interponit mensem intercalarem. Nam a neomenia mensis qua primum abfuit, ad neomeniam illius qua secundo non comparet, manifesto est mensis unus. Quis non miretur absurditatem? Est sane locus insignis. Qui interpretantur החדש השני, *diem secundum mensis*, non magis possunt tueri id, quam si דבר יהוה verterent *Deum verbi*, quum sit *verbum Dei*, quemadmodum illud *secunda neomenia, non secunda neomeniæ*, aut mensis. Quis Grammaticus aliter dixerit? Non enim aduertunt fuisse diem festum, ut ibid. 18. propterea conuiuio, quo omnes neomeniæ instaurabantur oportebat domesticos interesse. Et sequenti die idem faciendum erat. proinde & ipsa quoque erat neomenia id est secunda, quæ secundo conuiuio celebrabatur ob dubium Lunæ. Si igitur κρύψις σελήνης erat ἐν τῇ τριακάδι, profecto visio non poterat, nisi rarissime, sequenti nocte contingere. Quæ sunt argumenta manifestissima veteres Hebræos non ἀπὸ τῆς ὄψεως, sed ἀπὸ τῆς συνόδου τῶν φωστήρων neomenias suas putasse. Atque hæc hactenus de anno Hebræorum tam æquabili, quam Lunari. quibus nemo neque meliora, neque certiora adferre poterit. a quorum cognitione omnes stelliones, æmulos, καθαρούς submouemus.

IN CAPVT DVODECIMVM.

In hoc Caput omnem doctrinam anni vagi Aegyptiorum, Armeniorum, Persarum coniecimus. Quicquid ad historiam eius pertinet, habes abunde in libris de emend. temp.

KALENDARIVM ANNI VAGI.] Non indiget interprete.

TABVLA PRIMA CHARACTERISMI.] Quod anno Iuliano Enneadecaeteris est, id anno vago Aegyptiaco est εἰκοσιπενταετηρίς. Quemadmodum enim in XIX annis Iulianis Lunæ

rationes cum Iulianis minimo discrimine paria faciunt, ita in annis xxv Aegyptiacis minimum relinquunt de horis, & scrupulis. Enneadecaeteris Iuliana maior est Lunari hor. 1. 485. Icosipentaeteris Lunaris superatur ab Aegyptiaca hor. 1. 123. ut perspicue constat ex hac Tabella duplici: cuius prior pars continet characterismum annorum, cum excessu Solari supra Lunam, quemadmodum factum est in Enneadecaeteride Iudæorum Iuliana. Altera continet characterem annorũ εἰκοσιπενταετηρίδος Nabonassari, Armeniorum, & Iezdegird. Εἰκοσιπενταετηρὶς constat Enneadecaeteride Lunari, cum eius sex primoribus annis, quorum character 1.4.362 cum charactere unius enneadecaeteridos compositus 2.16.595, dat characterem εἰκοσιπενταετηρίδος 3.22.957. Itaque εἰκοσιπενταετηρὶς constat vigintiquinque Lunaribus annis communibus, siue Arabicis, & præterea mensibus embolimis nouem, septem quidem unius enneadecaeteridis, duobus unius sexennij enneadecaeteridis. Quatuor igitur εἰκοσιπενταετηρίδες sunt quater viginti quinque anni Arabici, & quater nouem menses embolimi, qui fiunt tres anni Arabici. Itaque quatuor εἰκοσιπενταετηρίδες sunt anni Arabici ciii.

TABVLA QVARTA PRAECESSIONIS LVNARIS.] Hæc Tabula idem est anno Nabonassari, Armeniorum, & Iezdegird, quod Iuliano prima Capitis tertij, & quod Tropico tertia Capitis quarti.

TABVLA QVINTA MENSIVM.] Menses Armeniorum priscorum antea nostris incognitos primi publicauimus. Hodie ipsi mensibus Iulianis cũ eorum appellationibus utuntur postquam ab anno Christi 532, Christianismum amplexi sunt.

Menses Persarum non primi quidem publicauimus, quum Alfonsini, & alij superioris æui astronomi hoc occuparint facere. Tamen quia adeo deformati sunt in illa editione, ut vix vestigia verorum nominũ compareant, nos ex libris Arabicis, restituta illis prisca appellatione, vere videri possumus primi illos publicasse in libris de emend. Temp. In nostris Tabulis Arabicis sexti mensis litera ultima est Z. In subiecto autem Laterculo est R. Hoc accidit, quia eadem utriusque literæ figura est in Arabismo, solo puncto Z a R distinguente. Hic vero etiam apposuimus eorundem nomenclatura ex Georgio Chrysococce, apud quem si quid variat a nostra editione, scias id accidere ex legentium usu, qui in illa lingua varius est, ubi puncta vocalia adhibita non sunt. Vt, exempli gratia, primus mensis pro ratione legentium potest esse Phrurdin, Pharauardin, Pharuardin, Pharurdin. Sic dicas de nomine Assuerus, Oxyares, Xerxes. Arabes tamen videntur Frurdin, non Pharauardin, pronunciare: pro quo Alfragani metaphrastes Iudæus scripsit Afrurdin, ubi A nõ est enunciandum, non magis quam apud eosdem Iudæos *Aplaton, Axvversi, Aschsdrapan Aklim.* Plato, Xerxes, Satrapa, Clima. Isaacio monacho Φαρυάτης est, qui hic Φαρβαρδὶν, Αρπητὲς, qui hic Αρδεμπὶς. Hæc diuersitas nata ex diuerso modo legendi. Nos ut hæc nomina legenda sunt, ex Canonib. Arabicis docuimus. & qui aliter legit, errat. Rursus Persæ fere semper in fine nominis mensis adiungunt Mah, id est *mensis. Pharauardin Mah. Adar pahascht Mah. Chardad Mah.* id est, Pharauardin mensis. Adar pahascht mensis. Chardad mensis. idque κατ᾽ διαστολήν. ne scilicet menses cum diebus mensis confunderentur. Omnes enim mensis dies sunt cognomines alicuius herois, regis, in quibus appellationibus sunt quædam eadem, quæ & mensium. Ne igitur appellationes, quæ mensibus, & mensium diebus communes sunt, inter se confunderentur, propterea Mah additũ ad distinctionem. Sed in Græco Laterculo quidã menses habent Ma, quidã non habent, ut δ, ζ, η, θ, ι, ιβ, &c. Postremo τὰς ἐπαγομένας, ut Ptolemæus vocat, hodieque Abyssinis ita vocantur, Tabulæ Arabicæ semper vocant מסתרקאת, MVSTERAKATH, id est furtiuas, obreptitias, ut recte olim interpretati sumus: & fidem facit Chrysococces, qui κλοπμαίας vertit, id est ad verbum *furtiuas.* Sed hoc Arabicum est. Nam Persæ vocant eas *VVahak*, quæ semper ad calcem Asphandarmeh adijciuntur, & annum claudunt, ut ratio postulat. Quare reijciendum illud somnium, quod in noua editione Alfragani legimus, epagomenas in finem Aben adijci. Nam si Pharauardin est primus mensis, ut re vera est, quomodo in fine octaui adijciuntur, quas certissimum est ab anno Christi 632. semper in fine Asphander poni. Neque veriora sunt, quæ editor illius libri comminiscitur de anno Persarum Ecclesiastico & ciuili: quæ qua leuitate excogitata sunt, eadem reijci possunt: ut & illud quoque, anno primo Iezdegird neome-

Μῆνες Περσῶν.

α	Φαρβαρδὶν.	λ
β	Αρδεμπὶς.	ξ
γ	Χορζάτ.	Ϛ
δ	Τυρμᾶ.	ρκ
ε	Μερζάτ.	ρν
ϛ	Σαχελούρ.	ρπ
ζ	Μιχιρμᾶ.	σι
η	Απανμᾶ.	σμ
θ	Αδέρμα.	σο
ι	Δῆμα.	τ
ια	Πεχμάν.	τλ
ιβ	Ασφανταρίτμα.	τξ
	Κλοπμαίαι ε	τξε

neomeniam Di & Nisan conuenisse. Nam neomenia Nisan eo anno commissa fuit XXVII Martij, feria VI, & tralatione Iudaica, XXVIII, feria septima. æquinoctium XVII Martij, propter bisextum, quum in anno communi Iuliano fuisset in XVIII. Neque qui sint dies Almedgen, & Alfrugen intelligo, neque Reseb attoseg. Arabica sunt quidem illa. Sed quia quibus literis concepta sunt, ignoro, propterea pudentius ab his interpretandis abstinuero, quam fecit agrestis editor, qui commenta sua non veritus est pro vera interpretatione adferre.

TABVLA OCTAVA MAGNI LVSTRI.] Annis Iulianis 1460 accrescunt bisexta 365, qui est unus annus Aegyptiacus absolutus. Annus enim Iulianus superat Aegyptiacum quadrante diei, quæ sunt horæ sex. eæ post quatuor annos Iulianos consummant diem unum, quem bisextum Romani vocant. Igitur anni Iuliani 1460 totidem annos Aegyptiacos superant diebus 365, qui est, ut dixi, unus annus Aegyptiacus. Ergo 1460 Iuliani 1461 annis Aegyptiacis æquales sunt; ita ut Thoth Aegyptiacus non prius rediturus sit ad eandem diem Iulianam, quam post annos Iulianos 1460, & 1461 Aegyptiacos, id est, ut annus 1462 Aegyptiacus iniens incidat in eandem diem, in qua erat ante 1460 annos Iulianos, & 1461 Aegyptiacos. Quibus animaduersis, totidem annorum Iulianorum periodum construximus, in quam artificiose annum vagum trium gentium, Aegyptiorum, Armeniorum, Persarum coniecimus, ut sine ullo labore neomeniam primi mensis eorum una opera adipisci possis. Quum enim videremus & nos, & magnos viros sæpe falli in deprehendendo Thoth Nabonassari, & eo ad suam diem Iulianam reuocando, animaduertimus, quando Thoth incidit in Kal. Ianuarij anno Iuliano Bisextili, Thoth sequentis anni deprehendi in ultima Decembris eiusdem anni bisextilis, & tunc crescere numerum annorum Nabonassari unitate, quum tamen numerus annorum Iulianorum eadem unitate minor sit. Atque vir quidam magnus in suo Canone anni Aegyptiaci non leuiter propter hanc caussam errauit. Scio equidem peritos per hallucinationem, non per inscitiam, hac in re lapsos fuisse. Est & alia errandi ansa in Februario. Nam quum omnes dies anni Iuliani quaternos annos Aegyptiacos sibi vindicent, ut habes in hac Tabula, tamen XXV Februarij quinquies, non quater, ponitur, idque in annis Nabonassari. In annis autem Armeniorum & Iezdegird XXIIII Februarij quinquies sumitur, quarum posterior est dies intercalaris inter XXIII, & XXIIII Februarij ordinarij. Quis tam Lynceis oculis, ut in his eum παροράν non contingat, si Tabulam non consuluerit? Hæc igitur fallere possunt. Præterea, quum per antecedentes X menses Iulianos in anno bisextili Thoth, Sahami, & Pharauardin diem mutent in antecedentia, non anno bisextili, sed eo, qui bisextilem proxime sequitur, Thoth mutat sedem a XXIIII Februarij, ad Kalendas Ianuarij inclusiue. Quis e tot doctis hoc animaduertit? & si quis animaduertit, quam perspicacem eum esse oportet, si eum ratio hac in re non fugerit? Ideo ut tam peritioribus laborem minueremus, quam ut tironibus in hoc quadriuio tuto præiremus, hanc utilissimam Tabulam construximus, ex qua sine ullo aut laboris tædio, aut erroris periculo statim neomeniam primam Aegyptiorum, Armeniorum, & Persarum consequi possit.

Demonstratio autem omnis eorum, quæ de Februario diximus, exponitur his duabus tabellis, quas hic subiecimus. Prior ostendit quando, & quota die Februarij Thoth sedem mutet in anno Iuliano. Posterior demonstrat, quomodo hoc fiat. Quia enim mutationis huius caussa est bisextum, & annus Iulianus, cui competit duplex litera Dominicalis, propterea tres annos bisextiles in posteriore Tabella signauimus, & per dies Februarij a XXIII, ad Kalendas Martij inclusiue, feriam diei in illis tribus annis bisextilibus posuimus, quia a Kal. Martij retro ad XXIII Februarij, ferias omnes notando non possumus ignorare, utra ex duabus literis sumenda sit pro litera Dominicali. In priore Tabula tertius Thoth Nabonassari habet feriam sextam, quum litera duplex esset CB. Adi posteriorem Tabulam. Ibi sub CB reperies feriam sextam e regione vigesimæ sextæ Februarij, siquidem putas dies secundum rationem bisexti, hoc est, si VI Kal. priores vocetur dies XXIIII, & VI Kal. posteriores XXV. Hoc modo enim V Kal. erit XXVI, non XXV, ut in anno ordinario. Rursus anno septimo Thoth habet feriam III, litera duplici currente ED. In posteriore Tabula sub ED feria tertia est e regione XXV bisextilis, quæ respondet vigesimæ quartæ Februarij ordinarij, ubi litera F tam ordinaria, quam bisextilis. Ex quo probatur, F posterius esse ordinarium, F autem prius esse insititium. Nam si F posterius est feria tertia, ergo D de duabus posterior est litera Dominicalis, non autem E. quod est in primis notandum. idque melius ex anno undecimo Nabonassari demonstratur, litera duplici GF currente: quo Thoth iniuit feria septima, quæ in Tabella posteriore sub GF est in sede Bisexti inter XXIII, & XXIIII Februarij ordinarij, ubi litera

TABVLA PRIOR.

Anni Nabonass.	Cyclus Solis.	Liter. Dominic.	Charact. Thoth.	Dies Febr.	Litera dierum Febr.
1	19	E	4	26	A
2	20	D	5	26	A
3	21	CB	6	25	G
4	22	A	7	25	G
5	23	G	1	25	G
6	24	F	2	25	G
7	25	ED	3	25	F posterius
8	26	C	4	24	F prius
9	27	B	5	24	F prius
10	28	A	6	24	F prius
11	1	GF	7	24	F prius
12	2	E	1	23	E

TABVLA POSTERIOR.

Dies Febr. ordinarij.	CB	ED	GF	Dies Feb. bisextilis.	Litera dierum Febr.
23	3	1	6	23	E
Sedes Bisexti.	4	2	7	24	F
24	5	3	1	25	F
25	6	4	2	26	G
26	7	5	3	27	A
27	1	6	4	28	B
28	2	7	5	29	C
Kalend. Martij.	3	1	6		D

insititia F. insititiam enim esse tum prius exemplum ostendit, tum huius anni Thoth. quia si F est feria septima, ergo de duabus literis G prior nondum mutata est, sed adhuc currit pro litera Dominicali. Itaque rectissime Romana Ecclesia annum primum cycli Solis instituit eum; in quo litera duplex GF est in lustro Iuliano, quarum F incipit cyclum Solis a XXIIII Februarij, quæ secundum ordinarium usum est VI Kal. Martij. Igitur F prius est intercalare, posterius ordinarium. In Valentiniani tamen Augusti inauguratione posterius F dicitur bisextile & inauspicatum καταχρηστικῶς δημοτικῇ καὶ κατ' ἰδιωτισμὸν, quomodo Mercedinus non vocabatur mensis intercalaris, sed posterior mensis XXVIII dierum, qui profecto est Februarius ordinarius. Hæc accuratius demonstranda fuerunt, tum ob lubricam & errori opportunam methodum annorum vagorum, tum etiam quia antea a nemine demonstrata, & an scio an alicui certo cognita hæc fuerunt. At ita quidem in anno Nabonassari. Nam aliter habet in annis Armeniorum & Iezdegird, qui inceperunt ab anno primo lustri Iuliani, Thoth autem primus Nabonassari incidit in annum tertium. Ideo methodi diversæ, & proinde etiam peritissimis fraudem facere possunt.

DEFINITIONES.

II ἔτος κυνικόν.] Quemadmodum quadriennium Aegyptiacum est dierum 1460, ita magna periodus Canicularis est annorum Iulianorum 1460. Rursus quemadmodum lustrum Iulianum est dierum 1461, ita maxima periodus Canicularis est annorum Aegyptiacorum 1461. Quadrienniũ autem vocabant ἔτος ἡλιακὸν μικρὸν, quia unus dies intercalabatur, non utique in ciuilium dierum usu, in quo annus est semper dierum duntaxat 365, sed in mente, καὶ ἐνδιαθέτως. quod ita faciebant. Primus annus lustri vocabatur Σῶθις, secundus Ιης, tertius Οπερις, quartus Ωρος. Postquam confecta periodo annorum 1461, qui erat magnus annus Canicularis, & Thoth reuersus erat ad eandem diem Iulianam, tunc neomenia lustri Canicularis incipiebat a nocte, quæ post meridiem τῶν ἐπαγομένων sequebatur, oriente Canicula ἀκρονύχως, quam Σῶθιν vocabant, nocte, quæ Thoth antecedebat. Et totus ille annus vocabatur Σῶθις, id est Canicula. Anno sequente eadem nocte, quæ Thoth antecedebat, obseruabant ortum caniculæ, qui utique non ἀκρονύχως, ut anno antecedente, sed media nocte oriebatur. Hinc incipiebant annum secundum lustri quem vocabant Ιην. Anno tertio ortus Caniculæ ante Solem eminebat, & hinc tertius annus lustri, cognomine Οπερις incipiebat. Quarto anno ortus Caniculæ non poterat videri, quia in meridie Aegypti in contraria parte alterius hemisphærij oriebatur. Itaque a meridie Thoth incipiebat quartus annus lustri, qui dicitur Ωρος. Quinto anno ineunte, iam confecto uno lustro, alterum lustrum a nocte, quæ sequebatur meridiem Thoth, inibat, Canicula rursus ἀκρονύχως oriente. Itaque videmus, quomodo inter singulos annos lustri interiectus erat unus quadrans diei, & sine ullius diei integri intercalatione, sensim & quasi aliud cogitantibus unus dies subrepebat.

Quum

Quum enim lustrum primum initio noctis antecedentis, secundum autem initio sequentis inciperet, iam unum diem annis quatuor accreuisse sine actu intercalationis animaduertebant. Nam nulla gens ante Iulium Cæsarem diem in ciuilibus usibus intercalauit. Aegyptij vero, qui omnem intercalationem ominosam putabant, districte eam fieri & nominari vetabant. Scholia Germanici ex Græcis antiquitus Latina facta: *Deducitur autem (Apis) a sacerdote Isidis in locum, qui nominatur Adytos, & jurejurando adiguntur, neque mensem, neque diem intercalandum, quem in festum diem immutarent, sed CCCLXV dies peracturos, sicuti institutum est ab antiquis.* Ex hoc tam illustri loco manifestum est & Diei intercalationem, quam postea coacti sunt acipere post editionem Iulianam, & mensem, qualem Persæ post 120 annos intercalabant, Aegyptios detestatos fuisse. Itaque quum scirent annum esse dierum CCCLXV, & quadrantis, diem illum ex quadrantibus vertente lustro conflatum præfracte non intercalabant, sed sensim, & quasi aliud agentes, quum annum primum lustri ab ineunte, secundum a media, tertium a desinente nocte, quartum a meridie inchoarent. Præclarum de hac re Marcellini extat testimonium, libro XXVI. *Sed anni interuallum verissimum memoratis diebus (CCCLXV) & horis sex adusque meridiem concluditur plenam. annique sequentis erit post horam sextam initium, porrectum ad vesperam. Tertius a prima vigilia sumens exordium, ad horam noctis extenditur sextam. Quartus a medio noctis, usque ad claram trahitur lucem. Ne igitur hac computatio, variantibus annorum principijs, & quodam post horam sextam diei, alio post sextam excurso nocturnam, scientiam omnem squalida diuisione confundat, & autumnalis mensis inueniatur quandoque vernalis, placuit senas illas horas, quæ quadriennio viginti colliguntur, atque quatuor, in unius diei noctisque adiectæ transire mensuram.* Quid potuit illustrius ad sententiam nostram firmandam adduci? Quod autem lustrum ἔτος ἡλιακὸν diceretur, præter eximium scriptorem Censorinum, testis etiam est Orapollo lib. II, cap. LXXXIX. τὸ δὲ ἔτος κατ' Αἰγυπτίους τεττάρων ἐνιαυτῶν. Itaque diem priuatim excipere, qui calci anni adiungeretur, quantum execrati sint, habes supra ex Scholiaste Germanici. Ratio vero patet. Nam αἱ ἐπαγόμεναι erant cognomines alicuius Dei, & in ea eius Dei, cuius erant cognomines, natalis celebrabatur. Quod si sexta ἐπαγομένη accederet, cui Deo dicaretur? cuius Dei γενέθλιον celebrarent? Ita igitur vocabantur, Οσιρις, Αρχηρις, Τυφωνὸς, Ισις, Νέφθη, ἤτοι ἀποφράς. quas omnes, ut dixi, θεῶν γενεθλίους agebant, ut scribit Plutarchus. Quod si accederet sexta ἐπαγομένη, essent duæ ἀποφράδες, duæ nefastæ continuæ.

IIII ἔτος κυνικὸν μέγα.] Vnum lustrum Iulianum est una dies magni lustri Canicularis. Nam quemadmodum in anno sunt CCCLXV dies, ita tot lustra sunt in anno magno caniculari, qui est Iulianorum 1460 absolutorum, & totidem Aegyptiacorum, & uno amplius. quod supra tetigimus. Primum lustrum incipiebat ab ineunte nocte, quæ Thoth antecedebat. secundum ab ea, quæ post meridiem primæ Thoth; tertium ab ea, quæ post meridiem secundæ. & sic deinceps, donec CCCLXV lustrum inciperet ab initio noctis τῆς νέφθης, siue ultimæ Epagomenon, & primum a sequenti nocte, quæ antecedebat neomeniã noui Thoth Canicularis. Quot autem anni de magno lustro transierant, non magis operosum erat scire, quam quum diem mensis tenueris, scire quod dies de illo mense fluxerint. Esto, verbi gratia, Σῶθις in XV Paophi. Volo scire quotus annus magni lustri Canicularis agitur. A neomenia Thoth, ad XV Paophi ineuntem, sunt dies absoluti XLIIII, qui quater multiplicati conficiunt annos lustri magni præteritos CLXXVI. Itaque Sothis illa, siue annus ille primus lustri minoris, est centesimus septuagesimus septimus iniens magni lustri Canicularis. Ita non poterant ignorare, neque quotus annus cycli magni Canicularis esset, neque quotus minoris, quum Deorum tituli, quibus cognomines erant, hoc non paterentur ignorare, & sciretur quoto quadrante diei Sothis, aut Isis, reliqui anni inituri essent. Sic Persæ hodie suum Neuruz non ab oriente, occidente Sole, aut media nocte incipiunt, sed ubi collectio horarum, & scrupulorum unum diem consummauit, quocunque τοῦ νυχθημέρου tempore inciderit, ante, aut post mediam noctem. quod antecedente capite expositum est. & ita non sentiunt sese unam diem ταῖς ἐπαγομέναις adijcere. Quum igitur tot sint lustra minora in maiori, quot dies in anno simplici, nempe CCCLXV, ubi Σῶθις omnem annum percurrisset, anni omnes Aegyptiaci erant 1460. Atqui in periodo Caniculari, anni Aegyptiaci 1461 omnino esse debent. non igitur Sothis redibat ad eandem diem Iulianam. Si enim annus primus Aegyptiacus iniuit a feria prima, explicata tota periodo annorum 1460 Ægytiacorum, annus secundus inibit a quinta. Hoc enim constat, diuisis 1460 in 7, relinqui feriam quartam. Itaque si primus iniuit a prima feria, annus 1461 inibit a quinta. Anno ante primum Christi Dionysianum litera Dominicalis fuit DC. Ponamus Thoth Aegyptiacum inijsse Kalendis Augusti, feria prima, ubi litera C. Sane anno Christi 1459,

 qui

qui erit 1461 Aegyptiacus iniens & 1460 Iulianus ab eo, quem diximus antecessisse primum Christi Dionysianum, cyclus Solis erat XII, litera Dominicalis G. Ideo feria quinta litera D, in secunda Augusti. Ibi igitur incepisset annus Aegyptiacus 1461. Sed debuit a Kalendis eiusdem incipere. Nimirum non potuit, quia periodus magna Canicularis est annorum Aegyptiacorum 1461 absolutorum. Quare, ut antiquas metas contingeret, non potuit fieri, nisi post exactam periodum annum finerent sine nomine transigi. Quod si non fecerunt, sane omnis periodus Aegyptiaca uno die in consequentia aberat a capite antecedentis periodi.

VI ἐμβολισμὸς ἐνδιάθετος.] Omnino expositum in II Definitione. Ἐνδιάθετος dicitur, quia in mente retinebatur, non in usum populi publicabatur. quanquam maior pars populi hoc non poterat ignorare, propter cognomina dierum.

VIII προήγησις σεληνιακή.] Tam προήγησις, quam ὑπόλειψις σεληνιακή, nihil aliud est, quam dies collectus ex differentia rationum Solarium, & Lunarium. Quo autem minor fuerit differentia, eo maior erit periodus προηγητική aut ὑπολειπτική. Exemplum: Differentia Enneadecaeteridos Lunaris & Tropicae maior est, quam differentia enneadecaeteridos Iulianae & Lunaris. Ideo maior periodus προηγητική dierum Iulianorum, quam ὑπολειπτική dierum Tropicorum: quum προηγητική sit annorum 304, ὑπολειπτική annorum 228. Rursus minor est differentia Icosipentaeridos Aegyptiacae, & Lunaris, quam differentia enneadecaeteridos Iulianae, & Lunaris: Iccirco maior est periodus annorum Aegyptiacorum DCCXXV, quam annorum Iulianorum CCCIIII.

IN CANONES.

CANON SEXTVS.] In fine praecepti docetur, quomodo per feriam, siue characterem anni explorari possit, an in numero annorum erratum sit, eiusque ratio promittitur suo loco. Hoc quidem iam a nobis praestitum est in Tabulam octauam magni lustri; ubi docuimus posse ἀλογιστίαν committi in numero annorum, quando in anno bisextili neomenia Thoth concurrit cum Kalendis Ianuarij. Eodem enim anno neomenia Thoth sequentis incidet in XXXI Decembris eiusdem anni Iuliani bisextilis. Itaque adhuc uno anno Iuliano currente, secundus annus Aegyptiacus numeratur, & anno secundo Iuliano tertius Aegyptiacus. In anno bisextili quoque si Thoth incidat in XXIIII Februarij, quae est sedes bisexti, tunc annus secundus a bisexto traijcit neomeniam Thoth in antecedentem diem, quum antea, a XXXI Decembris retro ad ipsam XXIIII Februarij, in ipso anno bisextili semper neomenia Thoth in antecedentia ascensionen fecerit. At a XXIIII Februarij, retro ad Kal. Ianuarij, non in anno bisextili, sed in sequenti, traiectio fit, ut diserte in Tabula octaua magni lustri animaduerti potest.

IN CAPVT TERTIVMDECIMVM.

In hoc caput coniecimus Thoth fixum Aegyptiorum, & Pharauardin Sultanicum, qui & ipse haeret semper in die aequinoctij. Praeterea mensibus anni Iuliani Actiacis cum mensibus Sultanicis recte conuenit, quod omnes sint τριακονθήμεροι, & ἐπαγόμεναι in fine anni πενθήμεροι in anno communi, in embolimaeo ἑξαήμεροι. Itaque recte a nobis coniuncti sunt. Thoth autem fixi duplex est epocha, Actiaca, & Diocletianea. Actiaca ab anno mortis Antonij & Cleopatrae, qui erat periodi Iulianae 4685, a Kalendis autem primi Ianuarij Iuliani XVII: & dicitur χρηματισμὸς θεῶν Σεβαστῶν, hoc est, *Aera Deorum Augustorum*. Censorino dicitur tantum *annus primus Augustorum*. Sed subintelligendum DEORVM. Quandiu Aegyptij anno vago usi sunt, habebant quemadmodum & veteres Persae, omnes dies anni alicuius Dei cognomines, aut Herois, aut, ut ipsi vocabant, ἡμιθέου. Incidat Thoth in ortum Caniculae. Annus primus, cum tribus sequentibus, erat cognominis illius Dei, cuius & cognominis erat prima dies Thoth. Eodem modo secundum quadriennium erat cognomine Dei, aut Herois secundae Thoth, tertium tertiae: & ita deinceps, donec omnia lustra numero CCCLXV in totum anni vagi contextum erogata essent, qui fiebant anni 1460, quae dicitur periodus Canicularis magna, aut ἔτος κυνικὸν μέγα. Praeterquam quod lustrum solidum erat cognomine alicui diei anni, etiam singuli anni lustri singulis Dijs cognomines erant; quorum quasi tutela erant. Primus sine dubio erat Σῶθις, id est Canicula, quia ad ortum Caniculae dirigebatur. secundus Ἶσις, per consequentias & interpretationem, quia Σῶθις ab Aegyptiis dicebatur

Canis

Crus Isidis, tertius Οσιρις, qui erant σιωύθρονοι θεοὶ, & alter sine altero non erat. Auctor Plutarchus. Quartus Ωρος, qui erat deus anni, & annos ipsos, & annorum quadrantes ὥρας vocabant: atque adeo quia Isidis & Osiridis filius erat. Dicæarchus: μετὰ τῆς Ισιδος, καὶ Οσιριδος Ωρον. vt merito illi omnes σιωύθρονοι essent. Propterea quadriennia illa vocabantur ἔτη Θεῶν. Et totum quadriennium cum suo bisexto dicitur ἔτος Θεοῦ Censorino, id est, ἡλίου. Postquam Aegyptij edicto Augusti singulis quadriennijs absolutis, unum diem ταῖς ἐπαγομέναις addidere, tunc anni unius quadriennij vocari cæpti ἔτη Θεῶν Σεβαστῶν, ἔτη Θεῶν Αυγούστων, quum antea dicerentur ἔτη Θεῶν, item ἔτη Θεῶν σιωθρόνων. Censorino sunt tantum anni Augustorum. sed supplendum monuimus, DEORVM. In Chronico Casauboniano Græco: ἔτους ιθ Διοκλητιανοῦ βασιλείας, μηνὶ Αυγούστω ζ, Δύστρω κε. Omnino legendum μηνὶ Αυγούστων ζ. Nam de annis Diocletiani Aegyptiacis loquitur, quorum menses sunt Deorum Augustorum: ex quibus Dystrus septimus est a Thoth: & secũdum Aegyptios non Dystrus dicitur, sed Phamenoth. In veteri Tabula marmorea Romana luculenta huius rei extat memoria. ἡ ἱερὰ τάξις τῶν Παιανιστῶν τῶν ἐν Ρώμῃ Διὸς ἡλίου μεγάλου Σαράπιδος, καὶ Θεῶν Σεβαστῶν. Mox apponitur epocha mensis Alexandrini Augustorum: τῇ πρὸ α Νωνῶν Μαίων, ἡ ἐστι κτ Αλεξανδρεῦσι Παχὼν ια. Denique appositi sunt Consules Σέξτος Ερύκιος Κλάρος τὸ β, Γνέος Κλαυδιος Σεβῆρος. qui erat annus Deorum Augustorum, siue Θεῶν Σεβαστῶν, CLXXV.

TABVLA PRIMA MAGNI CYCLI SOLARIS.] Periodus anni Sultanici est annorum 648, quæ est quinta ordine in periodis Tropicis. Vide quæ suo loco disputata sunt, Capite quarto, in Tabulam primam.

TABVLA TERTIA.] Tota periodus Gelalæa diuiditur in minores periodos XXIIII, singulas annorum XXVII. In hac Tabella habes unius periodi minusculæ characterem cum excessu Solis. An conditoribus huius anni Sultanici aliquid suboluerit de hac magna periodo, haud equidem scio. Certe caussas eius non magis potuerunt scire, quam Lilius, quare in CCCC annis Tropicis tria bisexta Iuliana perimantur. Vide longam Diatribam in illud Cap. IIII.

TABVLA QVINTA.] In hac Tabula posuimus excessum Solaris anni Tropici supra annum Lunarem, qui tandem vincitur ab Enneadecaeteride Lunari. Nam ultimus, id est decimus nonus, Enneadecaeteridos Tropicæ est Dierum 29. 10. 718. Mensis autem Lunaris est 29. 12. 793. Differentia, hor. 2. 75, ὑπεροχὴ non ἡλιακὴ, sed σεληνιακὴ, unde Luna in duodecim enneadecaeteridibus unum diem transitum facit in consequentia, & vocatur hoc ὑπόλειψις σεληνιακὴ, id est ὑστερισμὸς, *mora Lunæ*, quæ moratur veterem epocham, quam in antecedentia relinquit, ipsa in consequentia progrediens. unde contingit epactas numero minui. Huius ὑπολείψεως, quæ per XII ἐννεαδεκαετηρίδας fit, habes collectos cyclos in sequenti Tabula sexta.

DEFINITIONES.

I ἡμέραι Θεῶν.] Ita simpliciter vocabantur antiquitus in usu anni soluti. Subintelligebatur, ut diximus, σιωθρόνων. Accepto anno Iuliano, & intercalatione diei ex quadrantibus consurgentis, vocari cæperunt ἡμέραι θεῶν Σεβαστῶν. *Dies Deorum Augustorum:* quia edicto Augusti ad eam anni formam recipiendam adacti sunt. Neapoli: ΘΕΟΙΣ. ΣΕΒ. ΚΑΙ. ΦΡΗΤΡΙΟΙΣ. ΘΕΩΤΑΔΑΙ.

II *Dies Euangelistarum.*] Iam diximus. Alexandrina Ecclesia, ne ullum priscæ Aegyptiorum superstitionis vestigium relinqueret, pro illis quatuor Dijs synthronis Aegyptiacis, quibus quatuor Tetraeteridos Iulianæ anni cognomines erant, quatuor Euangelistarum nomina substituit.

V *Plinthion.*] Plinthion nihil aliud est, quam cyclus Solis Aeræ Martyrum Diocletianeæ. Quare dictum sit Plinthion, consule notas in Computum Aethiopicum.

VI *Matque.*] Matque ירוק est Arabicum verbum Geometricum: sed deprauatum. Dictum enim pro ירוק, quod Euclidi est ἀποτομὴ, id est *residuum*. Est enim Epactæ residuum de XXX. In primo aureo numero Epacta est XI, quæ de XXX relinquit XIX. quod est nouilunium in XIX Mascaram. Nam residuum illud nihil aliud est, quam dies Mascaram. In secundo anno aurei numeri Epacta XXII de XXX diebus Mascaram deducta relinquit VIII Matque, id est VIII Mascaram. Sic de alijs. Omnes enim menses Actiaci, Diocletianei, Abyssini, & Gazenses sunt τριακονθήμεροι. Quod si Epacta de XXX relinquit Matque, ergo quod eadem de Mascaram detractum reliquerit, id erit Matque, ἡ περὶ τὸ μηνός. Proinde in anno primo numeri aurei XIX est complementum Epactæ XI: & consequenter nouilunium in primo aureo numero erat in XIX Mascaram, anno primo Aeræ Martyrum Diocletianeæ: & sic anno secundo

secundo Diocletiani, qui & secundus aurei numeri, quum epacta esset XXII, & complementum eius VIII, nouilunium eo tempore erat in VIII Mascaram. Propterea e regione XIX Mascaram unitas apposita est, & II e regione VII, ut quoto anno numeri aurei nouilunium eo sæculo committeretur, sciri posset. In primo enim mense epacta concurrere debet cum suo complemento, ita ut epacta cum die mensis primi ei apposita compleat dies XXX. quod ut ignoratum a Clauio, ita ab eo omissum, & nouilunijs pessime consultum. Sed neomenia Tisri anno primo Diocletiani incidit in neomeniam Thoth Aeræ Martyrum, sicut anno primo Augustorum nouilunium confectum fuit in neomenia ipsius Thoth numero aureo XI, feria prima, cyclo Solis IX. Sciendum igitur Paschale primum institutum fuisse ab Alexandrinis. Omnes veteres scriptores Græci, qui de hac re verba fecerunt, diserte scribunt Alexandrinos esse conditores τοῦ Πασχαλίου, hoc est Canonis de celebrando Pascha. τὸ Πασχάλιον autem non a Mascaram, aut Thoth, qui est mensis autumnalis, sed a mensibus Paschalibus incipit. Ideo nouilunium primi aurei numeri in XIX Mascaram non ad primum Thoth Diocletiani, sed ad secundum pertinet: quia in ratione τοῦ Πασχαλίου annus Diocletiani non a Thoth incipit, sed a mensibus Paschalibus: quod ex Ambrosij epistola Paschali alibi ostendimus. Quod autem statuerint in primo anno Diocletiani primum aureum numerum in XIX Mascharam, aut XIX Thoth, hoc non alia de caussa factum, quam quod numerum primum aureum ab anno primo Diocletiani incipere voluerunt, quum tamen neomenia Tisri anno primo Diocletiani in neomeniam Thoth inciderit. Sed nec in neomenia Thoth ullam notam nouilunij apposuerunt, quia ille annus est embolimæus in ratione τοῦ Πασχαλίου. Si enim nouilunij nota apposita fuisset in neomenia Thoth anno primo numeri aurei, eadem reperta foret in XXI Februarij, & propter embolismum in XXVII Mechir, aut XXVI Phamenoth, ubi notatus est numerus XI. quod est absurdum. In cyclo enim enneadecaeterico cauetur a Computatoribus, ne idem numerus bis incurrat in eandem diem. Omnino neomeniæ Paschalis maior ratio habita est, quam ordinis numeri aurei. Quia igitur neomenia Paschalis primi aurei numeri debet conuenire in vigesimam septimam Phamenoth, neque hoc ullum signum denotare potest, nisi apponatur in XXX Thoth, aut Mascaram, propterea Mat que primi anni cycli Paschalis, non est XIX, sed *. Quocirca in ratione τοῦ Πασχαλίου in Ecclesia Alexandrina alius est annus primus aurei numeri ab anno primo cycli Paschalis: quia ut habeas cyclum Paschalem, unitas de cyclo numeri aurei detrahenda est.

VII *Dies intercalaris.*] Ratio lustri Iuliani postulat, ut bisextum non ante intercaletur, quam exacto quadriennio; hoc est, inter finem anni quarti, & initium quinti. In annis Augustorum aliter fit. Inter finem enim tertij, & initium quarti intercalatur. Alius enim est Thoth Actiacus, alius Thoth Augustorum. Thoth Actiacus anteuertit anno uno Thoth Augustorum: cuius initium fuit anno Iuliano sextodecimo. Et tunc Thoth erat in XXX Augusti, anno periodi Iulianæ 4684, qui erat 308 magnæ periodi quartæ Canicularis. Anno quinto post, qui erat XX a primis Kalendis Ianuarij Iuliani, XXIIII cycli Solis, intercalatum est inter XXIX, & XXX Augusti, diebus CLXXVIII ante bisextum Romanum. Qui mos ad hanc usque diem in Ecclesia Alexandrina, & Aethiopica obtinet, ut anno quarto lustri Iuliani ineunte, non autem anno primo, intercaletur, CLXXVIII diebus ante bisextum Iulianum. Quando enim primum intercalatum est, is erat annus desinens quartus Actiacus, tertius autem desinens Augustorum: & ratio embolismi pertinet ad annum Actiacum, non ad annum Augustorum. Ideo embolismus peragitur in fine Lucæ ante initium Iohannis, non autem in fine Iohannis, ante initium Matthæi. Tunc autem ἐπαγόμεναι fiunt ἑξαήμεροι.

CANONES.

I *Annum Augustorum inuenire.*] Anni Augustorum sunt minores Actiacis unitate, ut in Epochis notauimus. Ad Actiacos vero, non ad Augustorum, annos rationem embolismi & lustrum Plinthij pertinere, iam monuimus.

II *Annum Aeræ Sanctorum Martyrum.*] Annus primus Aeræ Diocletianeæ est 314 Actiacus, 313 Augustorum, 284 Christi Dionysianus. Hinc intelligis, quare de annis Augustorum abijcienda sint 312, ut habeas Aeram Sanctorum Martyrum, aut 283 de annis Christi. Alexandrina Ecclesia hanc Aeram vocat תאריך שהדאי אלקדיסין, ἐποχὴν μαρτύρων τῶν ἁγίων, τῶν ἁγίων, *Aeram Martyrum Sanctorum*, non quod quidam Martyres, ut Cosmas, Damianus, Asterius, Claudius, Theonilla, Neon, & alij quam plurimi anno primo illius Aeræ pro Christi nomine supplicio affecti sint, sed κατ' ἐξοχὴν, quod intra illum cyclum persecutio decima omnium

omnium crudelissima, & immanissima inciderit sub Diocletiano. Vnde & Aera Diocletiani dicitur, quum tamen eius annus primus non fuerit primus Diocletiani. Iam diximus Ambrosium Epistola Paschali, quæ est LXXXVIII, uno anno minus hanc Aeram putare. Nam septuagesimum sextum annum pro septuagesimo septimo dicit, octagesimum nonum, pro nonagesimo; & nonagesimum tertium, pro nonagesimo quarto; quia duplex est annus Diocletianeus, Aegyptiacus & Paschalis, alter a Thoth, alter a mensibus Paschalibus sequentibus.

III *Annum gratiæ inuenire.*] Dupliciter Aeram Martyrum putant Aethiopes, aut ab annis expansis Diocletiani, aut a periodis Dionysianis. Ab annis enim Diocletiani abiectis omnibus 532, reliqui sunt anni Gratiæ. Exemplum. per Canonem antecedentem hoc anno Christi 1604 inibit annus Sanctorum Martyrum 1321. Abiectis bis 532, remanet annus gratiæ CCLVII. Multi periodos Paschales annorum DXXXII condiderunt tam Græci, quam Latini, & quidem ex vetustissimis Græcis, Anianus & Panodorus monachi Aegyptij, qui illas periodos ἀνακυκλεύτικὸν τόμον vocant, id est laterculum in orbem rediens. Dionysius exiguus suum magnum cyclum orsus est a natali Christi. At anni a natali Christi vocantur anni Gratiæ. Ideo periodus Dionysiana vocari possit periodus Gratiæ. Et sine dubio quosdam ex Græcis suas periodos vocasse verisimile est, quod eas aut a natali, aut a baptismo Christi ordirentur. Ideoque & omnem eiuscemodi periodum magnam ita vocatam, quanuis aliunde, quam a natali, aut a Passione Domini, ineuntem, cuiusmodi hanc Aethiopum ab annis non Domini, sed Diocletiani deductam. In Aethiopismo non solum Gratiam, sed & misericordiam nomen illud sonat.

IIII *Cyclum Plinthij.*] Plinthion, ut diximus, nihil aliud est, quam cyclus Solis Augustorum & Euangelistarum, cuius quadriennia signata sunt in annis Augustorum nominibus Deorum Aegyptiorum, in annis Gratiæ nominibus quatuor Euangelistarum. Σῶθιν primam fuisse in numero Deorum lustri Aegyptiaci extra controuersiam est, quia Σῶθις est Canicula, a cuius ortu heliaco Aegyptij neomeniam Thoth primi magnæ periodi Canicularis putabant, quam Petosiris Rex apud Vettium Valentem vocat Σὴθ, idque genere masculino, quum dicit τοῦ Σὴθ ἀνατολή. quod erat principium anni Aegyptiaci. Porphyrius in Antro: Αἰγυπτίοις δὲ ἀρχὴ ἔτους οὐχ ὁ Ὑδροχόος, ὡς Ῥωμαίοις, ἀλλὰ Καρκῖνος. πρὸς γὰρ τῷ καρκίνῳ ἡ Σῶθις, ἣν κυνὸς ἀστέρα Ἕλληνές φασι. Νουμηνία δὲ αὐτοῖς ἡ Σώθεως ἀνατολὴ γενέσεως κατάρχουσα τῆς εἰς τὸν κόσμον. Reliquos tres Deos ex consequentijs & interpretatione dicimus fuisse Ἶσιν, Ὄσιριν, Ὧρον. Isin quidem, quia Σῶθις dicitur fuisse Canis Ἴσιδος, qui aliter ἀστροκύων. Auctor Plutarch. Merito igitur præit Σῶθις, quod ab eius ortu heliaco iniret ἔτος ἡλίου κυνικὸν, id est quadriennium. Post Sothin ratio postulat, ut Isis ponatur, quod Σῶθις est canis Isidis. Isin vero nunquam sine Osiri esse auctor idem Plutarchus. Ὧρος autem est anni & tempestiuitatum quatuor pater, quas congruentibus mensibus accommodari nulla via est, nisi per intercalationem diei ex quadrantibus collecti in fine quadriennij. Ideo rite Oros anni quarti tutela est, cuius fini competit intercalatio, τῶν δὲ ὡρῶν ἕνεκα. Alij τὴν Σῶθιν ipsam Ἶσιν esse putant. unde Clementi περίοδος Σωθιακὴ est erratio Isidis, quæ totum orbem terrarum peruagata tandem peruenit in Aegyptum: cuiusmodi errationem prædicit illi Prometheus apud Aeschylum. Nam περίοδος est peregrinatio, peruagatio. Vnde περίοδος Πέτρου liber apocryphus de peregrinatione Petri Apostoli: & apud Nicephorum Patriarcham citantur περίοδος Πέτρου, περίοδος Ἰωάννου, περίοδος Θωμᾶ. apud Hieronymum in Luca, περίοδοι Teclæ & Pauli. quibus libris, si hodie extarent, non deessent patrocinia ab Aretalogis. Verba Clementis primo Stromateo. γίνεται ἡ ἔξοδος κατὰ Ἴναχον, πρὸ τῆς Σωθιακῆς περιόδου ἐξελθόντος ἀπ' Αἰγύπτου Μωϋσέως ἔτεσι πρότερον τετρακοσίοις πεντακαιτριάκοντα. Scio me hæc alibi tetigisse. Sed huic loco necessaria erant.

VII *Propositis annis Augustorum.*] Duæ sunt Regulæ: altera Plinthij, siue Concurrentium, altera Regularium dierum. Prior dicitur πόσοι τῶν θεῶν, quoti Deorum numeri. hoc est, quis numerus competit illi anno illius Dei, in annis Augustorum, aut illi anno illius Euangelistæ in annis gratiæ. Altera regula τίνος τῶν ἀστέρων ἡ ἡμέρα: cuius Planetæ est dies data in dato mense; vel περὶ τῆς ἐπιλαζούσης ἡμέρας. Vtraque regula extat apud Paulum Alexandrinum, qui scribebat anno Diocletiani XCIIII, Christi CCCLXXVII, biennio ante Consulatum Ausonij, & Olibrij, anno ante illum, in quo definit Chronicon Hieronymi. Prior Regula pertinet ad Canonem antecedentem, ad sciendum quotus annus lustri sit, vel quis Euangelista. quo nomine est Canon IX in Computo Aethiopico. Idem Canon extat & apud Paulum Alexandrinum Titulo, περὶ τοῦ γνῶναι πόσαι τῶν θεῶν. *Ad sciendum quotæ sunt Deorum (Augustorum.)* Deinde ponit eundem Canonem, qui IX est in Computo Aethiopico. Iubet bisexta annorum cum annis ipsis coniungere, aggregato autem duo addi, totum partiri per septem.

Illa

Illa duo, quæ iubet addere, vocat *καθολικά*. Quæ fiunt per perpetuam regulam, ea *καθολικὰ* vocantur Computorum magistris, ut Maximo monacho. Hebræorum Computus vocat *ὠφὴν, pœna*, id est *Onus*, quia aggregato imponitur, ut mulo sarcina. Eidem rei regula quoque extat apud Vettium Valentem pro annis Augustorum. Quod ad hunc Canonem VII spectat, sequitur alia Regula apud eundem Paulum Alexandrinum Titulo: *περὶ τοῦ γνῶναι ἑκάστην ἡμέραν τίνος τῶν θεῶν ἐστί.* mendose. Legendum, *τίνος τῶν ἀστέρων*. quod quidem ex sequentibus probatur. Nam *τίνος τῶν θεῶν*, vel, *ποίῳ τῶν θεῶν*, in antecedente Regula exposuerat. Porro Plinthion, siue numerus Concurrentium, cum regulari alicuius die componit feriam ipsius diei. Regulares vero appositi sunt in Kalendario e regione eorum dierum, quibus congruunt. Ratio exigit, ut primus Regularis incipiat a septenario, Plinthion vero a feria, a qua iniuit primus annus. Exemplum: E regione neomeniæ Thoth Augustorum appositus est regularis 7. Annus vero primus Augustorum iniuit a feria prima. Proinde & Plinthion Augustorum init feria prima. Ideo primus numerus Plinthij Diocletianei debebat esse 6, & primus Regularis Thoth Diocletianei 7. Nam Thoth primus Diocletiani incidit in feriam VI, Cyclo Solis XIII. Sed Diocletianeum Plinthion incipit a concurrente 3, Thoth Diocletianeus a regulari 3. qui simul compositi dant feriam VI, a qua iniuit primus Thoth Diocletianeus. Quare hoc fecerint Aethiopes, non una caussa adferri potest, & fortasse nulla earum ipsa erit, quæ eos id facere adegerit.

VIII *Dato anno Gratiæ.*] Superius Definitione VI ostendimus nouilunia illa, quæ mensi Mascaram apposita sunt, ad annum sequentem pertinere: ut, exempli gratia, primus annus Diocletiani est primus annus cycli Diocletianei, non autem primus, sed ultimus, numeri aurei. Quia primus annus cycli debet habere epactam XI, & Matque est XIX, nouilunium debet notari in XIX die Mascaram, propter Matque primi anni. Sed nouilunium illud pertinet ad Mascaram anni sequentis, numero aureo primo, anno Christi 285, Diocletiani secundo ineunte. Nouilunium enim fuit XVI Septembris, quæ respondet diei XIX Mascaram Aethiopici, aut Thoth Diocletianei. Ergo cyclus Diocletianeus, qui habet easdem epactas, quas numerus aureus, anteuertit numerum aureum, siue cyclum paschalem, anno uno. Inde fit, ut ineunte cyclo Diocletianeo, unus annus abijciatur. Multi vero *τὰ Πασχάλια Διοκλητιανά* reformarunt. Omnium vetustissimum *Πασχάλιον* est id, cuius Anatolius meminit, qui statuit primam neomeniam Paschalem in XXII, non, ut posteriores, in XXIII Martij. Alij *ἀνακυκλικὰς ψήφους* siue *ἑορταστικοὺς κύκλους* conscripserunt, quæ sunt periodi annorum DXXXII, viginti octo enneadecaeteridon, qualem reliquerunt Victorius a baptismo Christi, Dionysius Exiguus a natali, Panodorus & Anianus suam a Diocletiano, quæ non est alia ab ea, quam annum gratiæ vocat Ecclesia Aethiopica. Fuit & quidam Metrodorus, qui & periodum similem construxit, & a Diocletiano orsus est. Photius: *ἐνεφέρετο δὲ λόγος ἐπὶ προς Μητροδώρου τινὸς, ψῆφος ἐννεαδεκαετηρίδων εἰκοσιοκτὼ εἰς ἑαυτὴν ἀνακυκλουμένη περὶ τῆς τοῦ ἁγίου πάσχα ἑορτῆς. οὗτος ὁ Μητρόδωρός τις ποτὲ ἐστὶν (οὐ γὰρ ἄλλο τι εἰπεῖν ἔχομεν περὶ αὐτοῦ) ἀπὸ Διοκλητιανοῦ δεξάμενος φλϐ ἐτῶν ζωήγαγε καὶ τὴν λεγομένην ἀκριβῆ τῆς τεσσαρεσκαιδεκάτης ψηφοφορίαν ἡμέρας, ὅσα τῷ δοκεῖν, ἑορταστικάς. καὶ γὰρ ἔτι ἡ νῦν ἐκκλησία, ἔτι ἡ παλαιὰ παράδοσις ταύταις φαίνεται κεχρημένη.* Cæterum Elkupti, & Abyssini, & omnis denique Alexandrina Ecclesia anno Iohannis, a XXIX Augusti, ad XXIIII Februarij, una die serius Natalem, Circuncisionē, Epiphaniam, & cætera solennia celebrant, quam reliquæ Ecclesiæ, propter intercalationem CLXXVIII diebus ante Romanum bisextum anticipatam. De qua discrepantia vide Bedam libro de Rat. Temp. Cap. IX, in fine. Nam *ἀποκεφαλισμὸς* Iohannis, quam ipsi vocant diem Iohannis, a qua incipit neomenia Thoth, anno ineunte Iohannis, propter intercalationem proxime factam, incidit in XXX Augusti, non in XXIX.

X *Dato anno Gratiæ.*] Hoc quidem sæculo Diocletiani, cuius anno secundo numerus aureus primus nouilunium in XIX Mascaram & Thoth statuebat. Itaque si a Thoth secundo Diocletiani initium cycli instituatur, omnes epactæ numeri aurei accommodabuntur anno Aegyptiaco, quæ hodie & ipsæ in anno Iuliano locum habent; & post aliquot cyclos, propter *προήγησιν* Lunæ, earum usus abdicabitur. Itaque propter *προήγησιν σεληνιακὴν* dierum quatuor solidorum aliæ epactæ instituendæ essent ad priscos terminos Paschales corrigendos. quod fiet, si epactæ numeri aurei adieceris quatuor. Exemplum. In primo aureo numero Epacta est XI. Additis quatuor, erit XV. Proinde Matque, & nouilunium in XV Mascaram. Epactæ primæ adde quatuor, & ita per progressum quaternarij habebis semper epactam sequentem. Itaque in XV Mascaram statuenda erit unitas. Epacta aurei numeri secundi erit XXVI; Matque IIII. Proinde in IIII Mascaram erit statuendus numerus aureus II. & ita de alijs, seruata eadem methodo Computi Aethiopici, hoc est, ut de annis Diocletiani unitate detracta,

detracta, residuum per xix diuidatur, ad doctrinam aurei numeri, ut supra demonstratum est. Qui primum Παχάλιον Diocletianeum instituerunt, ij nouilunium statuerunt in neomenia Thoth pro anno primo Diocletiani. Sed hoc modo neomenia Nisan Christiani incidebat in xxii Martij; & proinde terminus Paschalis in quartam Aprilis, quæ tantum erat tertia decima, non quartadecima. Hoc sane fuisse initium veteris Παχαλίυ docuit nos Anatolius, in cuius episcopatu neomenia primi aurei numeri sistebatur in xxii Martij, non, ut postea emendatum est, in xxiii. Quidam tamen post reformationem priscum institutum mordicus retinebant, quos ideo Computus Aethiopicus CAPHAR, *schismaticos, refractarios, hæreticos* vocat. Verba Canonis: *Atque hoc obserua, scito, considera, quod non est Matque ex prima Tikmith. Et hac in re cautus esto, ne commiscerare cum refractarijs.* Sane si nouilunium primo anno Diocletiani fuit in neomenia Mascaram; consequenter etiam fuerit in neomenia Tikmith. Quod autem necessario neomenia Nisan Christiani caderet in xxiii Martij, si nouilunium statueretur in neomenia Mascharam, patet ex epacta Iuliana. Initium enim anni Diocletianei est in xxix Augusti, ubi epacta est xxvii. Ergo epacta anni sequentis Iuliani fuit viii: quæ sita est e regione xxii Martij, ubi statuendum fuisset primum nouilunium Paschale: quum tamen primum nouilunium Paschale consurgat ex xxiii, non ex xxii Martij. Tanti momenti est primum nouilunium per characterem Lunæ, non per epactam, inuestigare. Nam primis nouilunijs deprehensis, non ideo necessarium est sequentia semper recte deprehendi: quia nouilunium quidem primi Thoth Diocletianei incidit in ipsam neomeniam Thoth, feria vi: nouilunium autem Paschale sequens est octauum a nouilunio Thoth. Quotiescunque autem primum nouilunium est feria vi, sine dubio octauum est feria tertia. Proinde nouilunium Paschale incidisset in xxiiii Martij, mendose. Itaque quemadmodum ex epacta nouilunium Paschale peccabat προεμπτώσει, ita per nouilunium Thoth, quum sit octauum ab eo, peccat μεταπτώσει. fuit enim nouilunium Paschale illius anni feria secunda, Martij xxiii, cyclo Solis xxiiii, numero aureo primo. Hinc colligitur prima nouiluna per medium motum Lunæ indaganda esse, non per consequentias aliorum nouiluniorum.

x Est altera pars huius Capitis, cuius prior erat de anno Actiaco, & Diocletianeo.

xii In Canone ponitur Radix Gelalæa 5. 2. 158. quæ colligitur ex Tabulis Arabicis, quæ penes nos sunt. Sed ea radix minor est iusto horis 12. 494. Porro Iudæi non exquisitiore superstitione momenta Tekupharum suarum obseruant, ac momenta sui Neuruz hodie aucupantur Persæ Sophiani, idque ex Tabulis ad hanc rem constructis. Vltima τῶν ἐπιτεχομένων quidam per editas turres in excubijs collocantur, ut quum momentum, quo Sol in Arietem primum ingressum facit, siue noctu, siue interdiu, obseruatum fuerit, id clamore statim indicent, & a vulgo iubilatione, tripudijs, & omni lætitiæ significatione excipiatur. Tunc in luxum, epulas, compotationes, & omne genus ludicrorum ac certaminum remittuntur. Vide in opere de emendatione Temporum.

xix Non est opus alio interprete. Ipsa methodus, quid velit, satis aperit. In primo mense Epacta cum Matque componit triginta. Matque vero est aliquota dies mensis, quæ Græcis Computatoribus dicitur ἡλικία. Eandem legem seruat secundus mensis, propterea quod Luna primi mensis est xxx dierum. Ideo quota mensis primi fuerit Matque, eadem proculdubio erit mensis secundi, quum omnes menses Diocletianei, & Gelalæi sint xxx dierum. Hinc fit, ut in primo, & secundo mense sola Epacta cum Matque, siue complemento suo, nouilunium indicet, in sequentibus mensibus tot sint sumendæ unitates, quod sunt paria mensium, &c.

FINIS PRIORIS PARTIS TERTII LIBRI

ISAGOGICORVM CANONVM.

LIBRI TERTII

ISAGOGICORVM CANONVM

PARS ALTERA.

IN CAPVT PRIMVM LIBRI SECVNDI.

IN ista στοιχειώσει χρονολογικῇ hæc nobis proposita fuerunt, docere, breuiter ac perspicue id præstare, doctrinæ caussas aperire. Quum igitur in priore parte huius tertij libri eorum omnium rationem breuiter reddiderimus, quæ primo libro docuimus, idem & nobis præstandum esse nunc censuimus, ut primo omnium nobiliorum Epocharum, deinde omnium Dynastiarum, regnorum, atque imperiorum, quæ in secundum librum contulimus, rationes, atque origines exponeremus, non sane omnium, ne breuitatis propositæ fines migraremus, sed eorum duntaxat, quæ præterire negligentia est, scire, operæ precium maximum.

CAPVT PRIMVM.] Tria tantum capita secundi libri sunt, epocharum, regnorum Asiæ, & regnorum Europæ. Quartum regnorum Africæ addidissemus, nisi in ea re præsidijs veterum monimentorum destituti inuiti eam partem deserere cogeremur.

IN DEFINITIONES.

I *Tempus.*] Definitio apud Varronem libro quinto de lingua Latina.

II *Epocha est terminus temporis & loci.*] Temporis, ut a prima Olympiade: loci, puta a puncto dato Zodiaci. Chrysococces: ἐποχὴν καλοῦμεν τὴν μοῖραν τοῦ ζωδιακοῦ, ἣν ἐπέχει ὁ ἀστὴρ, καθ' ὃν χρόνον ψηφοφοροῦμεν.

III *Tempus Prolepticon.*] Varro tria discrimina temporis instituit, ἄδηλον, μυθικὸν, ἱστορικόν. Nos duo priora unum idemque facimus, quanuis dubium non est differre. Nam multa tempora constat esse ἄδηλα, quæ tamen non sunt μυθικά: & contra, multa mythica, quæ ad ἱστορικὸν tempus referuntur. Nos omne illud interuallum προληπτικὸν vocamus, & in censum τῶν μυθικῶν cogimus omnia, quæ ante epocham rerum a Mose determinatam gesta esse dicuntur, ut hominem Christianum decet. Id tempus Hebræis dici posset מנין תהו *Aera confusionis rerum.* quo tempore nihil erat in rerum natura. Quod tamen est σχῆμα, quod Græcis ὀξύμωρον dicitur, cuiusmodi hoc, aliquid factum esse, quando tempus non erat. Quod nos tempus historicum, id Herodotus lib. III vocat ἀνθρωπηΐην γενεήν. τῆς δὲ ἀνθρωπηΐης λεγομένης γενεῆς Πολυκράτης μοῦνος ἐλπίδας πολλὰς ἔχων Ἰωνίης τε καὶ νήσων ἄρξειν, &c. Quum dicit λεγομένης, non se eius appellationis auctorem, sed ab omnibus ita usurpari, significat. Igitur ἀνθρωπεία γενεὰ Herodoto opponitur τῇ μυθικῇ, καὶ τῇ προληπτικῇ.

V Στοιχείωσις.] Στοιχείωσις aliud est τεχνογράφοις, aliud Chronologis. Elementariam institutionem τεχνογράφοι vocant στοιχείωσιν. Quin etiam isti Canones, & hæc omnis Chronologica εἰσαγωγὴ nihil aliud est, quam στοιχείωσις, & auctor istius εἰσαγωγῆς recte στοιχειωτὴς vocari potest, quomodo Euclides a Proclo στοιχειωτὴς dicitur, quia στοιχείωσιν γεωμετρικὴν scribit. In hac vero definitione στοιχείωσις longe aliud est. Vnum quodque enim gestum ad suum tempus referre, hoc Chronologis dicitur στοιχειῶσαι κατὰ τὸ ἔτος δεῖνα. Vt quum dicimus trigesimo septimo anno Azariæ regis Iuda primam Iphiteam Olympiadem celebratam fuisse, hoc proprie Chronologis est τὴν πρώτην Ὀλυμπιάδα κατὰ τὸ λζ ἔτος τοῦ Ἀζαρία βασιλέως Ἰούδα στοιχειοῦν. Hebræi Chronologi: סדר אותו בדור הזה. ἐστοιχείωσεν αὐτὸν κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον. unde Chronologiam vocant סדר עולם στοιχείωσιν κόσμου, ἤτοι αἰῶνος. Quare quum annus alicuius regis cum anno alius comparatur, Græci dicunt hoc στοιχειοῦσθαι. item συνίστασθαι. ut, ἔτος βασιλέως συνίσταται κατὰ ἔτος τοῦ δεῖνος βασιλέως. Sed si uno anno, aut pluribus, στοιχείωσις anticipetur, illud vitium VIII defin. dicitur προχρονισμὸς, aut παραστροφὴ στοιχειώσεως κατὰ προχρονισμὸν, aut κατὰ ἀφαίρεσιν: siue κατὰ ἐλάττωσιν, ut Georgio Syncello. Contra, si uno, aut aliquot annis serius ponatur, id dicitur παραστροφὴ στοιχειώσεως, κατὰ μεταχρονισμὸν, aut κατὰ πρόσθεσιν.

VI στοιχείωσις ἀποδεικτική.] Characteres temporis sunt, uterque cyclus, Indictio, Feria, &c. Si igitur quis dixerit Imp. Valentinianum iniisse imperium anno Christi CCCLXIIII, is id

ἀποδεικτικῶς probare dicitur, quia bisexto creatus fuit, teste Marcellino. Anno autem Christi proposito bisextum competebat. Ergo eo anno creatus fuit Imp. Idque argumentum, quod nititur charactere cælesti, est ἀποδεικτικὸν, quum per adiectionem annorum possit peccari aut προχρονισμῷ κατὰ τὸ προηγούμενον, aut μεταχρονισμῷ κατὰ τὸ ἑπόμενον. Aliquis enim potuit legere a Constantini Magni initio, ad initium Valentiniani primi, esse annos LIII. Sed quia incertum potest esse initium Constantini, qui citius illud putauerit, in annis quoque Valentiniani peccabit προχρονισμῷ. qui serius, committet μεταχρονισμῷ. Vnicum remedium est, si fieri potest, character cælestis, quæ est στοιχείωσις ἀποδεικτική, quando quidem interuallum ab epocha, ad epocham, quæ est idiotarum Chronographia, incertum esse potest, & errori ideo opportunum.

VII ἀναχρονισμός.] Aliter dicitur ἀναγωγὴ τοῦ χρόνου. ἀνάγειν τὸν χρόνον, ut vetustissimo Scholiastæ Pindari, Nemeaeo VII.

POSTVLATVM.] Dynastiæ Aegyptiorum incipiunt a temporibus, quæ modum & caput periodi Iulianæ excedunt. Quia vero eæ necessariæ sunt admodum, quod ab ignotis & abstrusis initijs profectæ in tempus historicum deducuntur, ideoque a nobis retinendæ fuerunt, ne tam pulchrum temporum vinculum interrumperemus: propterea postulandum fuit, ut aliam periodum Iulianam nobis usurpare liceat tantisper, dum reliquum ad eam, quæ nunc currit, & quam ad notationes temporum excogitauimus, deducere possemus. Quo enim ore abiectis quatuor prioribus Dynastijs, ad quintam saltum facerem, quod sub ea periodus Iuliana initium capit, reliquæ antecedentes ante caput periodi, & extra eius fines fuerunt? Rursus quomodo initium periodi Iulianæ Constantinopolitanæ certo designauero, quæ nostræ caput anteuenit annis DCCXCV? Iure igitur hanc veniam petimus, more Mathematicorum, ut aliam periodum nobis usurpare liceat. Si enim periodum assumimus, cuius initium antiquius est tempore historico, cur non eodem iure etiam in infinitum alias Epochas assumere liceat, quæ periodo nostra Iuliana multis partibus antiquiores sint?

EPOCHÆ TEMPORIS PROLEPTICI

I *Ad primam Dynastian.*] In Collectaneis nostris exhibemus luculentissimum Fragmentum ἐκ τῆς Ἰουλίου Ἀφρικανοῦ πεντεβίβλου χρονολογικῆς de Dynastijs Aegyptiorum ex Tomis Manetho Aegyptij Sacerdotis. quæ quidem Dynastiæ quamuis Mosaicas ἀρχαιολογίας longo interuallo antecedunt, tamen quia pulchro ordine digestæ sunt, & sub medium tempus cum Historia sacra paria faciunt, illarum memoria conseruanda est, & in priscarum originum seriem digerenda. Herodotus vetustissimus, ac suauissimus scriptor, in cuius sacraria soli docti admitti possunt, reges quidem Aegypti vetustissimos recenset, sed βασιλεῖς, non δυνάστας vocat, neque per nationum discrimina, Θαιτῶν, Μεμφιτῶν, Θηβαίων, ut fecit Manetho, cui hæc exploratiora fuerunt, utpote & Aegyptio, & Sacerdoti, quam Herodoto homini peregrino, & cui per malitiam vaferrimi Aegyptij imponere potuerunt, aut qui per linguę Aegyptiacę inscitiam verum ex illorum relatu assequi non potuit. Illustre vero est hoc, quod primi publicamus, Dynastiarum Aegyptiarum monumentum a Iulio Africano fideliter expositum, ab Eusebio autem contaminatum, & multis partibus deformatum, ut ad eas rationes, quas ipse commentus est, applicari posset: quum potius ab illis suas rationes deducere debuisset.

II *Ad periodum Iulianam Ecclesiæ Constantinopolitanæ.*] ψηφοφορία temporum a conditu rerum, quæ ab Ecclesijs Orientis in usu posita est, ea est, quæ secundum LXX Seniorum editionem ab Adam, ad Christum, annos numerat præcise 5500. Eam Maronitæ, Græci ipsi, & pleraque omnis Ecclesia Orientis, atque adeo Aethiopes, retinent hactenus: id est, ab Adam, ad Christum, annorum quinque millia quingentos statuunt. Quum autem Græci ea non solum ad memoriam temporum, sed etiam ad Computi Ecclesiastici methodum uti vellent, ad utrunque cyclum eam accommodari posse non dubitabant: ad solius autem Indictionis inuestigationem ineptam esse videbant. In cyclo enim, ut alibi diximus, nullum est initium φύσει, sed θέσει. Ideo a quolibet anno initium cycli Paschalis deduci potest, dum terminis Paschalib. & nouilunijs integritas sua constet. In eo enim non numeri annorum aut ordinis ratio habetur, sed nouilunij. Vt quod, exempli gratia, in XXIII Martij incidit, & in Paschali Romano est annus primus aurei numeri, id nihil obstat esse tertium, quartum, quintum. In Cyclo quoque Solari idem erit. Nihil enim officit, quin qui est primus annus cycli Romani, is possit esse tertiusdecimus alius cycli. Nam qui est XXI cycli Romani, is est primus annorum

Iulianorum. Quare annus illius Epilogismi, qui est 5501, in quo Christum natum putauit Dionysius Abbas, diuisus per XIX dat annum cycli Lunaris X Orientalium, qui tamen est primus in cyclo Romano. item diuisus per XXVIII dat XIII annum Cycli Solaris Orientalium, qui tamen erat nonus Romanæ Ecclesiæ. Non enim situs, aut nomina mutant substantias rerum. Itaque recte hæc diuisio conuenire potest cyclo utriusque sideris. Sed diuisio per XV non satisfacit Indictioni. Nam 5501 per XV diuisa relinquunt indictionem XI, non IIII, quæ in illo anno currebat. Multum enim errauerit, qui pro IIII Indictione XI dixerit, quum in Indictione ratio tantum ordinis annorum habeatur, in cyclo autem Lunari solius nouilunij, in Solari solius literæ Dominicalis, non autem ordinis annorum. Igitur annis 5501 octo desunt ad argumentum Indictionis: quorum VIII si ad illos 5501 accessio fiat, & 5509 per XV partiamur, sine dubio relinquetur Indictio IIII, quod postulabatur. Itaque ut quædam Iuliana periodus fiat utriusque cycli & Indictionis, ab Adam, ad Christum, 5508 anni præcise putandi sunt, & Christi primus natalis in 5509 currente statuendus. Hoc igitur fecerunt Constantinopolitanæ Ecclesiæ Computatores, & ex Aer mundi, quæ erat historica, accessione octo annorum τεχνικὴν fecerunt, quæ per XIX, XXVIII, XV diuisa dat utrunque cyclum, & Indictionem. Eaque Aera est, qua hactenus Ecclesia Constantinopolitana, quæ latissime patet, utitur; eiusque, ut diximus, interuallum a capite, ad Christum, secundum Dionysium, definitur annorum 5508: quæ quamuis ex Computo annorum Mundi in Computum τεχνικὸν reformata sit, tamen ab omni Ecclesia Orientis vocatur Computus Mundi, aut ANNI AB ADAM. Computatoribus Ecclesiæ Constantinopolitanæ, & in Tabulis astronomicis, dicitur ἡ ἀρχὴ τῆς τοῦ κόσμου τετραγωνῆς. Et quia secundum Septuaginta Seniores ab Adam, ad Christum, sunt anni tantum 5500, non 5508, ei rei ita cauerunt, ut quum in editione LXX legatur Kainan genuisse Sala ρλ, ἔτη, ipsi Computatores posuerint ρλθ. Quam lectionem in multis exemplaribus suo æuo extitisse scribit Georgius Syncellus Monachus. Cuius hæc verba sunt: ἡ γὰρ τῆς Γενέσεως πρώτη Μούσεως βίβλος τῷ ρλ ἔτει αὐτοῦ φησὶ τὸν αὐτὸν (Καϊνᾶν) γεγεννηκέναι τὸν Σάλα ἐν τοῖς ἠκριβωμένοις τῶν ἀντιγράφων, ὡς καὶ ἡμεῖς ἐστοιχειώσαμεν. ἐν τισι γὰρ τῷ ρλθ φέρεται αὐτοῦ Καϊνᾶν, &c. Si secundum ἠκριβωμένα, ut ipse loquitur, ἀντίγραφα, a conditu Mundi, ad Christum, 5500 anni putantur, accessione nouem erunt 5509, quem voluerunt esse eum, quo natum Christum primus omnium somniauit Dionysius Abbas, certe primus scripsit, & posteritati persuasit. Nam, ut diximus, 5509 per XV diuisa dant IIII Indictionem, quod erat præcipuum. De cyclis susque deque habuerunt: quia, ut diximus, in cyclo ubique principium statui potest. Itaque eorum cyclus Solaris incipit a XVII Romano, usque ad anni exitum. Inde usque ad Septembrem cum XVIII progressum facit. Numerus autem Aureus incipit a tertio Romano: ita ut primus Terminus Paschalis Græcorum sit quartus Romanæ & Alexandrinæ Ecclesiæ. Quo tempore enim institutus fuit hic Computus, nouilunium numeri aurei III conueniebat in XXIIII Septembris, ubi & Indictionis initium, & æquinoctium esse vulgus putabat iam a temporibus editionis anni Iulianæ. Quo etiam respiciebat Hillel doctissimus Iudæus, qui anno CCCXIIII Tekupham statuit in XXIIII Septembris, ubi illo sæculo conficiebatur nouilunium primi anni cycli Iudaici, qui conuenit tertio aureo Numero Romano, quod designatur per Epactam Iulianam XXIX, quæ adhuc obtinebat, id est locum nouilunij notabat, numero aureo III, sub Arcadio & Honorio, quando doctissimi Monachi Anianus & Panodorus τόμους ἀνακυκλητικοὺς suos conscribebant. Hæc est vera ratio huius Computi Constantinopolitani, etiam ipsis Græcis ignorata: quem tamen nescio qua ἀλογίᾳ cum veteri confundunt, qui statuit ab Adam, ad Christum, annos 5500, & imprudentes quum altero utuntur, altero sese uti putant. quod satis mirari non possum. De hac hallucinatione vide notas nostras in Computum Maximi Monachi, pag. 710, 711. Hic Computus mera est periodus Iuliana, quæ in orbem redibit anno Christi 2472, periodi autem nostræ 718, a Kal. Septembris, ut hodie putare solent Constantinopolitani. Nam olim a XXIIII Septembris illis erat initium anni, præsertim, quum hæc periodus institueretur. Itaque eodem anno Christi 2472, primus annus eorum cycli utriusque & Indictionis concurret. Neque opus erit numerare 7981, 7982, 7983, &c. sed annus, primus, secundus. At ipsi hoc ignorant, præsertim quum hanc esse veram Epocham ab Adam arbitrentur. Inter opuscula Bedæ unum perperam illi attributum extat, cui titulus COMPOTI RATIO. Is auctor scribit anno 6279, Christi vero DCCLXXI. Itaque inter Latinos, qui eius Aeræ meminerit, vetustiorem inueni neminem.

iii *Ad Adam secundum* LXX *Seniores.*] Illorum enim ratiocinia ab Adam, ad Christum, colligunt annos 5500, ut proxime diximus. Nostra autem periodus a capite, ad Christum, annos 4713. Differentia, periodi Iulianæ, & Epochæ LXX Seniorum, anni DCCLXXXVII: quæ octo annis minor periodo Iuliana Constantinopolitana. Periodus enim nostra incipit a Kal. Ianuarij illius, qui Septembrem illum sequutus est, qui iniuit anno periodi Iulianæ Constantinopolitanæ 795.

EPOCHÆ TEMPORIS HISTORICI.

xii Hactenus tempus prolepticon. Nunc ad tempus historicon, cuius caput est Adam, primus homo, a quo, ad Diluuium, sunt anni 1656, ut maior pars censet: alijs uno anno minus 1655. quod verum esse a nobis demonstratur in elencho Orationis chronologicę prophetę nescio cuius. Ab Exodo autem, ad casum Sedekiæ, anni absoluti 907. Hæc duo interualla expressa extant in sacris libris. A Diluuio autem, ad Exodum, non potest perueniri, nisi per interpretationem. Quia enim tempus, quod in Aegypto Hebræi fecerunt, definitur annorum 430, id autem non potest colligi toto illo interuallo, quod inter descensum Iacob & tempus Exodi interiectum est, quod longe minus sit, quam ut 430 annos complectatur: propterea omnes tam Iudæi, quam eorum melior numerus, qui hanc partem illustrarunt, &, quod caput est, Paulus Apostolus, initium repetunt horum 430 annorum ab eo tempore, quo patriarchæ Abrahamo promissio a Deo facta est. Itaque interuallum a promissione, ad Exodum, auctoritate nititur, non demonstratione. reliqua ab Adam, ad Diluuium, & hinc ad Abraham, ἱστορικῶς. A Diluuio igitur, ad natum Abraham, sunt anni 292. hinc ad promissionem, 75. Hinc ad Exodum, historia, & στοιχείωσις χρονολογικὴ locum non habet. Itaque subsidium ab auctoritate petendum; & interpretatione, quæ illos 430 annos a die promissionis putat. Ab Exodo, ad Templum Solomonis, ἱστορικῶς. Hinc ad casum Sedekiæ ἱστορικῶς, καὶ ἀποδεικτικῶς. Ab Exodo igitur, ad Templi primam θεμελίωσιν, anni 480. Hinc ad casum Sedekiæ, 427. Colliguntur ab Exodo, ad casum Sedekiæ, anni 907: a conditu rerum, 3360. Hæc ratio omnibus scriptoribus melioris notæ constat. neque reperias inter illos, qui hæc propius putarunt, qui plus, aut minus colligat, nisi quidam forte, qui de natali Arphaxad secundo anno a Diluuio caprinum prælium excitant. quibus obijci potest, hoc eludi posse, si 1656 annum a Diluuio, item 500 ætatis Noe non absolutum, sed currentem accipiamus. quod diserte a nobis demonstratum est in illo Elencho, cuius paulo ante meminimus. Nam quis non ut illa in quæstionem vocare, ita & illis ad defensionem uti possit? Hæc sunt ineptissima. Omnes igitur, qui aliquid & iudicij & eruditionis ad hæc contulerunt, uno ore & animo a conditu rerum, ad casum Sedekiæ, annos, ut diximus, putant 3360. Vere quidem illi, & sapienter, quod ex Scriptura recte interualla collegerint: sed ea ad epocham exoticæ historiæ referre, aut quantum interuallum sit a casu Sedekiæ, ad annum præsentem Christi 1604, determinare, hic vero est, ubi parum cauisse videntur. De tot enim scriptoribus nullus est, qui in hac re non παρασθέισι peccauerit. Alij enim quindecim, alij decem & octo annis plus dicunt. Quodque omnium pessimum, nemo est, qui non futiles coniecturas suas veris rationibus antetulerit. Tanta cæcitas animis hominum incessit, tantus amor nugarum est, tantum odium veri. Quia igitur hi anni a conditu rerum, ad casum Sedekiæ, inter se apti sunt, & de illis apud Chronologos nulla controuersia est; dubium non est, quin, uno ex illis deprehenso, ad caput eorum certa via perueniatur. Hoc consequemur, si Nabuchodonosori celebrati etiam ab exoticis scriptoribus Chaldæorum regis aliquod tempus aut gestum certo determinare possimus. Is enim fuit filius Nabopollassari, cuius indubitatum tempus habemus apud Ptolemæum. Sed in Scriptura filij tempus demonstrare non possumus, nisi per interpretationem. Nam trigesimus ille annus, qui erat quintus captiuitatis Iechoniæ regis, & sextus ante casū Sedekiæ, cuius statim mentio occurrit initio libri Ezekielis, est proculdubio trigesimus illius regis, qui tunc ibi rerum potiebatur, ubi hæc scribebat propheta. Quis enim aliter arbitrari possit, nisi aut iudicij expers, aut literarum imperitus, aut veritatis inimicus? Ridicula, & anilia, quæ ad huius loci interpretationem contulerunt interpretes tam nostri, quam Iudæi, satis sua leuitate, & futilitate eluduntur. Ecquis in Babylonia potuit esse rex, qui tunc Babyloniam obtineret, viuente Nabuchodonosoro, & pro patre in Syria bellum administrante, præter patrem ipsum Nabuchodonosori Nabopollassarum? Stultitia est aliter credere: furor aliter pronunciare. Hunc Nabopollassarum Berosus in Originibus Babylonicis scribit annos XXIX absolutos imperasse. Obijt ergo trigesimo imperij anno, Nabonassari 152, ex Ptolemæo, periodi Iulianæ 4119. qui annus quum sit, ut nos docet Ezekiel, quintus

absolutus ante casum Sedekiæ, ergo annus 4124 periodi Iulianæ est is, quo & casus Sedekiæ, & Templi excidium contigit. Deductis 3360 de 4124, remanet annus 764, in quo conditus rerum, & natalis Mundi statuendus. Hæc satis erant ingenio docili, & veritatis amanti, neque plura in fidem faciendam exigit, qui aliquo iudicio præditus fuerit. Sed quia pluris est mendacium apud homines, quam dignitas veri, alio telo & contumaciam eorum conficiemus, & sententiam nostram muniemus. Annus periodi Iulianæ 4106 est primus expeditionis Nabuchodonosori, quod suo loco demonstrabitur. At casus Sedekiæ incidit in annum XIX ipsius expeditionis. II Reg. XXV, 8. Ergo 4124 est annus capti Sedekiæ, ut supra. Rursus accedit nota annalis Hebdomadis. Sedekiæ enim casus & Templi excidium accidit anno Sabbatico, diebus æstiuis: hoc est illo anno Sabbatico, qui iniuit autumno anni antecedẽtis 4123, qui profecto est septenarius, ut pote septimus cycli Solaris Romani, & proinde Sabbaticus per Canonem sextum Capitis secundi libri I. Cæterum si ex dinumeratione annorum hæc examinentur, excurrent anni CCXV supra rationes nostras, hoc modo. A conditu rerum; ad Diluuium, anni 1656. Hinc ad natum Abraham, 292. hinc ad natum Isaac, 100. hinc ad natum Iacob, 60. Hinc ad descensum in Aegyptum, 130. Hæc omnia interualla diserte expressa extant in libro Geneseos. Illis accedant 430 moræ in Aegypto. Colliguntur ab Adam, ad Exodum, 2668. Quæ rationes epocham Exodi, quam & nos, & omnes eruditi statuunt annorum 2453, excedunt annis, ut diximus, 215, quod est dimidium tantum annorum 430, per quos in Aegypto inquilini fuerunt Hebræi. Nullus est locus in Chronologia sacra, qui magis animos Chronologorum torserit, & adhuc torquet, nisi qui auctoritate tum Pauli Apostoli, tum vetustissimorũ Iudæorum sibi satisfieri patiuntur. quos merito nos sequimur, & contumaciores suo iudicio frui libenter sinimus.

XIII *Ad Aeram Iudaicam Rabbi Hillel.*] הלל הנשיא *Hillel Princeps*, Ἰλλῆλος ὁ ἡγούμενος filius Rabbi Iuda Principis Computum elegantissimum, qui hodie Iudæis in usu est, excogitauit. De quo sic scriptum reperi in libro Iohasin, item in eo, cui titulus Germen Dauid. הלל הנשיא תקן סדר העבור על דרך תקופת רב אדא מפני שעד זמנו היו מקדשין על פי הראיה ועברו השנים כפי הזמן והצורך כמו שכתב הרמבם בפרק ה מהלכות קה : ומפחידת שיסתלק בד קבוע מארץ ישראל סדר לנו הלל הנשיא חשבון העבור עם הדרך אשר אנחנו נוהגים בו בכל תפוצת ישראל עד היום הזה ועד ביאת גואלנו. *Rabbi Hillel Princeps concinnauit contextum Computi annalis iuxta methodum Tekuphæ Rabbi Adda, propterea quod usque ad tempora eius sanctificabant (neomeniam) secundum visionem (Lunæ) & intercalabant annos, prout tempora & necessitas exigebant, quemadmodum scripsit Rabbi Moses filius Maimon capite V ex Tractatibus Sanctificationis neomeniæ. Et quia metuebant, ne consessus Iudicum, qui stabilis erat, de terra Israel transferetur, Hillel Princeps disposuit nobis Computum Embolismi ad id exemplum, quo nunc utimur in omni dispersione Israel, usque ad hodiernum diem, & usque ad Redemptoris nostri aduentum.* Deinde aiunt hunc Hillel claruisse anno Contractuum DCLXX; id est Christi CCCLVIII. Et sane emendatio, vel potius instauratio huius Computi congruit anno Christi CCCXLIIII. Nam quum hactenus Tekupham statuerent in VII Octobris, ipse initium Enneadecaeteridis suæ traduxit in Tekupham Iulianam, & Indictionem Constantinianam, nempe in XXIIII Septembris, ad quam a septima Octobris, sunt præcise dies XIII, quibus competunt cycli CCXVI προηγήσεως σεληνιακῆς: hoc est anni 4104 absoluti. Quare annus primus istius reformationis congruit anno eiusdem Computi 4105 ineunti, cuius nouilunium 2.10. 204. secundum medium motum Lunæ, a meridie Ierosolymitana. De qua si deducantur 6,23.0. quæ competunt nouilunijs CCXVI cyclorum absolutorum, remanebit nouilunium VII Octobris, 2. 11. 204, a meridie Ierosolymorum, tanquam Epocha aut πῆγμα, quæ vulgo Radix dicitur. Quia vero Iudæi ciuilem diem auspicantur ab occasu Solis, deductæ sunt horæ sex æquinoctiales, ut statim occidente Sole epilogismus Lunaris inciperet: quiquidem a meridie est 2. 11. 204, ab occasu Solis 2. 5. 204: quæ est Radix neomeniarum omnium Iudaicarum, quod ipsi vocant *nouilunium Tohu.* id est νεομηνίαν προληπτικήν. neomeniam secundum anticipationem mathematicam, quæ sumitur ab eo tempore quo nondum erant nouilunia, quodquidem imaginarium interuallum dicitur *Tohu.* Quia igitur sex horæ desunt epilogismo, qui init a meridie, propterea quoties nouilunium Iudaicum attigit, aut excedit XVIII horas, tunc habetur pro nouilunio veteri; & mutatur feria. quia si illæ VI horæ, quæ detractæ sunt, accedant XVIII horis, tunc sine dubio XXIIII horæ consummatæ sunt, & unius diei, siue feriæ, fit accessio. Præterea, quoties in Tekuphæ Tisri inuestigatione aggregatum excedit dies XIII, illi dies deducuntur de aggregato. Tantum enim est interuallum a VII Octobris, ad XXIIII Septembris, quorum προήγησις σεληνιακὴ a VII Octobris, ad XXIIII Septembris, nouilunium promouit. quæ est Tekupha Rabbi Samuel, non Rabbi Adda. Quomodo autem accipiendum sit, quod supra dictum est, fundatum esse hunc Computum

putum

putum super Tekupha Rabbi Adda, suo loco exponitur, Cap. VI. Iudæi, quare illi XIII dies tollantur, item quare nouilunium est vetus, quum ad XVIII horas, aut ultra, peruenit, item omnes caussas huius computi ignorant, quem inepte deducunt בבריאת עולם a condito Mundi, quum minor sit annis 189. Vtuntur autem anno castigatissimo, elegantissimo, & ingeniosissimo, cuius rationes prorsus ignorat Clauius: quæ pulcherrimæ rei inscitia fecit, ut non solum in reformando anno Pontificio ridiculam Epactarum doctrinam instituerit, sed etiam Iudæos hallucinari putarit, quod annos suos ad medium motum Lunæ dirigant, & non potius ad deliria Epactarum æquabilium, & veterum Computatorum somnia, quorum doctrina nihil crassius, & ineptius est. Porro quod in verbis Hebraicis dictum est ante hunc Computum Rabbi Hillelis Iudæos neomeniam ad visionem Lunæ sanctificasse, hoc verum est quidem, sed id faciebant sudo cælo tantum. Tempore autem nubilo, quod ipsi vocabant יומא דעיבא *diem nubilum*, item יומא דטותא *diem opacum*, habebant Lunæ ψηφοφορίαν, ut hodie, quam sequebantur. ea in Talmud dicitur צורת הלבנה, σχῆμα τῆς σελήνης, qualem ψηφοφορίαν semper ante oculos habuisse scribitur Rabbi Camaliel. Turcæ, & omnes Muhammedani habent suum computum, cuius præscriptum nunquam transiliunt. Tamen pridie neomeniarum suarum ciuilium altas speculas, quas קלעות vocant, conscendunt, ut primam visionem Lunæ salutare possint. *Visitationem* certe vocat Vitruuius, Græcorum Computi Ecclesiastici, atque adeo omne vulgus Græcorum hodiernorum φιγγάριον, Turcæ, imo Arabes omnes, נלקה *Nalka*. hoc est soleam equinam, quod equinæ soleæ instar habeat Luna corniculata. Vtrique tam Iudæi, quam Muhammedani formam benedictionis Lunæ solennibus verbis conceptam habent. sed Iudæorum vetustissima est. Adijcit Hebræus auctor hunc Computum ideo institutum, ne, si Consistorium, penes quod erat potestas intercalandi, ex terra Israel deportaretur, Iudæi formam anni, quam sequerentur, non haberent. Hoc nimirum adiectum est ad auctore Hebræo, quia extra terram Israel non licet aliquid in doctrina Computi annalis innouare, mutare, aut corrigere, addere, aut minuere. Addit Hebræus scriptor embolimos menses pro ratione temporum intercalari solitos. quod verum est. Hoc fiebat, quum propter pluuias serotinæ messes contingebant, aut agni & hoedi nondum adulti essent, qui ad Pascha mactandi erant. Ab ultima antiquitate Consistorium Iudicum Hierosolymitanum ex libro τῆς ψηφοφορίας παλαιϊκῆς, de quo paulo ante egimus, in Galilæam quotannis formam anni proxime imminentis mittebant, item in alias regiones finium Israel: quod & hodie a Samaritanis fieri in eorum Computo demonstrauimus. Eiusmodi Epistolæ Pontificis Max. & Consistorij ad Galilæos exemplar subiecimus: לאחנא בני גלילאה עילאה ולאחנא בני גלילאה תתאה שלמכון ישגא : מהודעין אנחנא לכון דזמן ביעורא מטא לאפרושי מעשרא מעומרי שובליא. *Fratribus nostris filijs Galilææ superioris, item fratribus nostris filijs Galilææ inferioris* (id est fratrib. nostris Galilæis Supernatibus & Infernatibus) *Pax vestra multiplicetur. Notificamus vobis, quod tempus excussuræ* (trituræ) *venit, ut separetur decima de manipulis spicarum.* Eleganter. His verbis significabant annum esse ordinarium, neque propter serum anni intercalandum. Quod si intercalandum esset extra ordinem, ita scribebant. לאחנא בני גלותא דבבל ולאחנא דבמדי ולשאר כל גלותא דישראל שלמכון ישגא לעולם : מהודעין לכון דגוזליא רכיכין ואמריא דעקין וזימנא דאביבא לא מטא ושפרת מילתא באנפי חבראי ואוספית על שתא דא תלתין יומין *Fratribus nostris filijs deportationũ Babyloniæ: & fratribus nostris, qui sunt in Media, & reliquis omnibus deportationibus Israelis. Pax vestra augeatur in æternum. Notificamus vobis, quod pulli* (columbarum) *sunt teneri, & hoedi pusilli* (vægrandes) *& quod tempus nouarum frugum nondum venit. Ideo placuit negotium coram me, & coram collegis meis. & adieci huic anno triginta dies.* Aben Ezra in XXIII Leuitici: ואמרו על ר׳ עקיבא שקבע שתי שנים מעוברות שנה אחר שנה לפי צורך השעה. *Et dicitur de Magistro Akiba, quod duos annos continuos embolimæos fecerit propter necessitatem temporis.* hoc est, διὰ τὸ ἐπεῖγον τῆς ὥρας. Ecce embolimus Adar extra ordinem; &, quod amplius, post, aut ante ordinarium embolismum, idq; propter intempestiuum anni sidus. quod quando accidebat, Pascha necessario secundo mense celebrabatur. quod quidem aliquando necessitas exprimebat exemplo loci II Paralip. XXX, 2, 3. quod nititur auctoritate loci Numer. Cap. IX, 10, 11. Quare hoc est, quod scribit Sapiens Aben Ezra: במנהג בית דין להסתכל בכל סוף חדש אדר אם הוא צריך לעבר שנה או לא *Mos consistorij considerare in exitu omnis mensis Adar, utrum necesse esset intercalarem annum facere, necne.* Notet etiam studiosus Lector Babylonem fuisse matricem Iudæorum deportatorum, hoc est eorum, qui erant ex reliquijs deportationis Iechoniæ. Ij Babylonienses erant caput τῆς διασπορᾶς Asiaticæ: ut ex Talmud infinitis locis constat. Petrus Apostolus huic διασπορᾷ scribens ex metropoli Babylone eos vocat παρεπιδήμοις διασπορᾶς Πόντου, Γαλατίας, &c. Iudæi ita distinguebantur: Ἑβραῖοι Παλαιστῖνοι, διασπορὰ Βαβυλῶνος, διασπορὰ Ἑλλήνων. Ἑβραίων mentio Actorum VI, 1. διασπορᾶς Ἑλλήνων Iohannis VII, 35. Ij proprie Ἑλληνισταὶ vocabantur, quia Græca Biblia in Synagogis legebant:

Ἑλληνιστὴς enim est ὁ ἑλληνίζων, id est, ὁ ἑλληνιστὶ διαλεγόμενος, qui Græce loquitur. Eorum mentio Act. VI, I, ubi Ἑλληνισταὶ vertendum *Gracienses*, non autem *Græci*. Τῶν Ἑλληνιστῶν principes erant Alexandrini Iudæi. Alterius διασπορᾶς, ut iam diximus, caput erat Babylon, & fuit, quandiu stetit illa intra annum Christi DCC. quæ in Talmud dicitur ישיבת סוריא. Schola Syriæ. Reliquiæ illius principatus Babylonici hodie in urbem maximam Seleuciam, quam Bagded vocant, traductæ sunt. S. Petrus si ex terra Israelis, ad illos Babylonienses scripsisset, primos Babylonios; tanquam metropolitas & principes nominasset, ut manifesto constat ex Epistola Ierosolymitana. Ideo ita salutationem concepisset: Πέτρος ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐκλεκτοῖς παρεπιδήμοις διασπορᾶς Βαβυλῶνος, Πόντου, &c. Sed quia Babylone scribebat, quod erat caput & metropolis τῆς διασπορᾶς Πόντου καὶ Μηδίας, cuius διασπορᾶς prædicationi dicatus erat Petrus, Galat. II, 7, 8, 9, propterea non opus fuit eos nominare, quibus intererat ipse. Iudæi, qui extra terram Israel degunt, etiamnum hodie vocantur תפוצת ישראל, διασπορὰ Ἰσραήλ: item תפוצת בני ישראל διασπορὰ υἱῶν Ἰσραήλ. Principes autem τῆς ὅλης διασπορᾶς propter vetustatem erant Babylonienses, & qui illis accensebantur: eorumque Princeps magni fiebat ab hominibus, ut vulgo de eo iacteretur illud: ראש גולה שבבבל עדיף מנשיא דארץ ישראל: ὁ αἰχμαλωτάρχης τῶν ἐν Βαβυλῶνι ἐξοχώτερος τοῦ ἐν γῇ Ἰσραὴλ ἄρχοντος. Rursus in Epistola Synedrij adijcitur, *filijs deportationis Mediæ*. qui profecto sunt ἀποδασμὸς τῶν ὑπὸ Ὤχου Ἀρταξέρξου εἰς τοὺς Ὑρκανοὺς καὶ τοὺς Μήδους μετοικισθέντων. Eusebius libro priore Chronico: Ὦχος Ἀρταξέρξου, παῖς εἰς Αἴγυπτον στρατεύων ἀποδασμὸν εἷλεν Ἰουδαίων ὧν τοὺς μὲν ἐν Ὑρκανίᾳ κατῴκισε πρὸς τῇ Κασπίᾳ θαλάσσῃ, τοὺς δὲ καὶ ἐν Βαβυλῶνι, οἳ καὶ μέχρι νῦν εἰσὶν αὐτόθι, ὡς πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων ἱστοροῦσι. Vide quæ ad numerum Eusebianum MDCLVIII notauimus. Sed imprudens longe digressus sum a Computo nostro, cuius auctorem Hillel antea & mihi, & alijs ignoratum nunc primum prodimus: ad quem ab illo celeberrimo Doctore Hillel magno, Iudæi scribunt generationes decem intercessisse. Initium eius, ut diximus, a VII Octobris, quam frustra epocham Mundi Iudæi esse opinantur. cuius rei etiam hodie præclarum extat vestigium, quod in memoriam Diluuij, quod scriptura memorat XVII mensis secundi accidisse, apud illos hodie λιτανεία indicitur die XXII Nouembris, quam omnino XVII mensis secundi esse oportet, si quidem VII Octobris est prima primi. Præterea neomenia Zygonos, siue æquinoctium, fuit ea die, quando Moses populum e finibus Ægypti eduxit. Quare est vetustissima Epocha, & quam Iudæi a Mose potius, quam a Macedonibus habuisse videntur: quod nos aliquando credidimus, neque adhuc sententiæ pœnitet. Sed alteram sententiam huic præferimus, quæ a meliore & nobiliore caussa pendere videtur. Quod autem stante templo ea epocha uteretur, tametsi ea, quæ iam produximus, satis testantur, tamen clarius constat ex Iosepho, qui ait Mosem principium anni a Nisan instituisse, quia eo mense populum ex Aegypto eduxerat, quum antea Hebræi ab autumno annum suum ordirentur, & tamen noluisse prorsus eum morem tollere, sed omnes ciuiles actus priscæ epochæ autumnali reliquisse, mensem autem Nisan sacrificijs dedicasse. Verba Iosephi, quæ illustria sunt, & plurimum huc faciunt, hæc sunt, ex libro I, cap. IIII ἀρχαιολογ. συνέβη δὲ τοῦτο τὸ πάθος κατὰ τὸ ἑξακοσιοστὸν ἔτος ἤδη Νώχου τῆς ἀρχῆς ἐν μηνὶ δευτέρῳ Δίῳ μὲν ὑπὸ Μακεδόνων λεγομένῳ, Μαρσουάνῃ δὲ ὑπὸ Ἑβραίων. οὕτω γὰρ Αἰγύπτιοι τὸν ἐνιαυτὸν ἦσαν διατεταχότες. Μωϋσῆς δὲ τὸν Νισὰν, ὅς ἐστι Ξανθικὸς, μῆνα πρῶτον ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς ὥρισε κατὰ τοῦτον ἐξ Αἰγύπτου τοὺς Ἑβραίους προαγαγών. οὗτος δὲ αὐτῷ καὶ πρὸς ἁπάσας τὰς εἰς τὸ θεῖον τιμὰς ἦρχεν. ἐπὶ μὲν τὰς ὠνὰς καὶ πράσεις, καὶ τὴν ἄλλην διοίκησιν τὸν πρῶτον κόσμον διεφύλαξε. Illa tamen postrema, ὠνὰς καὶ πράσεις alludere videntur ad Aeram contractuum. Sed, ut hoc concedamus, vetustissima Epocha Iudæorum est VII Octobris: quod alibi ex Mose ostendimus. Hoc enim constet nobis, anni sui Iuliani caput Iudæos inde deducere, Tekupham vero a XXIIII Septembris, auctore R. Hillel. Nam quum ab Exodo, ad tempora usque huius Hillel, Tekupha esset in VII Octobris, de qua manifesto Moses loquitur Exodi XXXIIII, 22, noster Hillel sequutus sententiam Samuelis, qui Tekupham Iulianam in XXIIII Septembris statuebat, anno, ut diximus, Seleucidarum DCLVI, eam a VII Octobris, ad XXIIII Septembris, traiecit. & quia, ut diximus, XIII dies inter utranque Tekupham sunt, eos in CCXVI cyclos προηγήσεως σεληνιακῆς resoluit, qui sunt anni 4104. Totidem enim anni dant dies προηγήσεως XIII, & horam unam, ad annum Christi 343 absolutum, quo huic reformationi operam dabat Rabbi Hillel, numero aureo III, qui est primus Cycli Iudaici. Nam quando tertius numerus aureus currit, tunc primus annus cycli Iudaici init a nouilunio Septembris, quod accidit anno Christi currente 344, quum Hillel hunc Computum instituit, & cœpit putare annum 4105 Computi sui. Rursus anno Christi 1598 currebat numerus aureus, quo Iudæis iniuit annus primus cycli 283 in XX Septembris. Hoc est, iam præterierant cycli 282 absoluti de hoc Computo: quibus debentur προηγήσεως σεληνιακῆς dies

dies 17. 0. 698. qui si retro retexantur a VII Octobris, relinquent XX Septembris in dicto Anno Christi 1598, Iudaico 5359, quo nouilunium incidit in ipsam XX Septembris feria IIII, hor. 16. 594, a Sole occidente diei XX: Quum igitur hic Computus sit πηχνικὸς, non ἱστορικὸς, tamen, quod supra nos memini dicere, Iudæi illum a conditu rerum deducunt, quum tamen non magis sit a conditu rerum, quam aut periodus nostra Iuliana, aut Constantinopolitana. Sed hoc habuit in animo Rabbi Hillel, ut primum annum cycli nouilunio sui æui congruentem deduceret a XXIIII Septembris, ubi Iulius Cæsar, & Sosigenes æquinoctium statuerant. Hodie primus annus cycli Iudaici multum recedit ab æquinoctio. Itaque rursus reformandus. Cuius rei illustre dabimus exemplum, quod eruditus lector accurate notet. Hoc anno Christi 1604, quo iniuit Iudaicus huius Computi 5365, nouilunium Tisri Committetur feria VI, hor. 4. 956, secundum medium motum Lunæ; Hierosolymis, XIIII Septembris. eademque die esset neomenia Zygonos nisi bisextum huius anni impediret. Sed ponamus neomeniam Zygonos ibi esse, ut in sequentibus annis erit. Concurrent ergo æquinoctium, & nouilunium ciuile. Si igitur reformandus esset Computus Iudaicus, ut certe propter æquinoctium reformandus est; & Tekupha, & primus annus cycli hic statuenda essent, & ab hoc anno Christi 1604 initium instaurationis instituendum. Hoc est, ab anno Christi 1604, videndum esset, quod dies προηγήσεως processerint a VII Octobris, ad XX Septembris. qui quum sint XXIII, & totidem diebus competant cycli CCCLXXXI, consurgent anni 7239 retexendi retro ab hoc anno 1604. Itaque hic annus 1604 Christi esset iniens 7240 huius reformationis. Nam cyclis 381, vel, quod idem est, annis 7239 absolutis competit character 2. 17. 975. & nouilunium Tisri huius anni 1604 fuit 5. 22. 956. de quo si deducatur character annorum 7239, nempe 2. 17. 975, remanebit nouilunium VII Octobris 3. 4. 1061. in periodi Iulianæ postulatitiæ anno 7058, cyclo Solis II, litera dominicali E. proinde nouilunium contigerit feria III, Octobris VII, anno XIX Menis primi Regis primæ Dynastiæ Aegyptiorum. Itaque dicendum ne propterea fuerit a conditu rerum, ad annum Christi, esse annos 7258? Hoc profecto esset nugari, quemadmodum & Iudæi nugantur, qui annos conditus rerum Computo Hillelis, qui πηχνικὸς est, non autem ἱστορικὸς, terminant. Vides Manifestas caussas huius Computi elegantissimi: cuius quum initium vere coniecerimus in annum Christi 344 competere, postea coniectura nostra adiuta est testimonio Iudæi, qui scripsit Germen Dauid. Ille enim ætatem huius Hillel conijcit in annum Christi 358, quatuordecim annorum tantum discrimine. Sane qui claruit anno 358, potuit & anno 344 scribere. Itaq; certum, non temerarium, fuit iudicium nostrum. Hæc, quæ in hac Diatriba disputauimus, sunt supra captum Clauij, & aliorum, qui, quæ ignorant, carpere solent. Et certe non video quid mathematica studia Clauio contulerint, qui his adeo infans est, ut mediocriter literis humanioribus tinctus hæc melius intelligat, quam ille, qui toto vitæ suæ tempore nihil, præter Mathematica, tractauit. Sed eius imperitiam non magis, quam κακοήθειαν, & rusticitatem moramur.

XIX *Ad initium regni priscorum Chaldæorum.*] Hoc initium congruit anno Noæ CLXX.

XXI *Ad initium Regum Thebanorum.*] Anno ætatis Noæ CCXCV.

XXIIII *Ad initium regni Assyriorum.*] Anno ætatis Noæ DXXXVII.

Ibid. *ex Africano.*] Nam aliter Ctesias.

XXV *Ad diluuiũ uniuersale.*] καθολικὸς κατακλυσμὸς sub Noe. Fuerunt alij μερικοὶ: ut qui sub Deucalione in Thessalia. Nemo vero ignorat, quantũ intersit inter rationes LXX Interpretum, & Mosaicas. Moses a creato Adam, ad Diluuium, colligit annos MDCLVI: vel potius uno minus 1655. Septuaginta Seniores MMCCXLII, qui tamen reuera ex eorũ editione antiquitus fuerũt MMCCXII. Caussa tam manifestæ discrepantiæ, quod LXX Interpretes consulto quinque primis generationibus cente-

	Generat natus annos.		Nascitur anno Mundi.		Vixit annos.		Moritur anno Mundi.	
	LXX Interpr.	Moses	LXX Interpr.	Moses	LXX Interpr.	Moses	LXX Interpr.	Moses
Adam	230	130	0	0	930	930	930	930
Seth	205	105	230	130	912	912	1142	1042
Enos	190	90	435	235	905	905	1340	1140
Kainan	170	70	625	325	910	910	1535	1235
Malaleel	165	65	795	395	895	895	1690	1290
Iared	162	162	960	460	962	962	1922	1422
Enoch	165	65	1122	622	365	365	1487	987
Mathvsala	187	187	1287	687	969	969	2256	1656
Lamech	188	182	1454	874	777	753	2207	1651
Noe	600	600	1642	1056	950	950	2592	2006
Anni ab Adam, ad Diluuium	2262	1656						

centenos annos amplius, quam Moses, tribuant, annos Iared & Mathusala intactos relinquant: rursus Enocho centum amplius largiantur, Lamecho sex, ut habes in præsenti Tabella, in qua est conspectus omnium annorum, secundum LXX Interpretum & Mosaicam lectionem. Vbi vides LXX Seniores omnibus fere generationibus singulas annorum centurias ultra fines a Mose præscriptos adiecisse: ita ut ex eorum rationibus ab Adam, ad Diluuium, colligantur anni MMCCLXII: quod quare veteres mutarint, & MMCCXLII eorum vicem substituerint, annos autem παιδοποιΐας Mathusala CLXXXVII ad CLXVII redegerint, caussam nullam comminisci potui, quanuis serio in eius inuestigationem incubuerim: præsertim quum Moses CLXXXVII annos tempus παιδοποιΐας Mathusala definiuerit, & ex altera lectione interpolata, quæ ab Adam, ad Diluuium, annos tantum ponit MMCCXLII, magna absurditas oriatur, Mathusala XIIII annos Diluuio superfuisse: quæ quidem quæstio veteres patres multum exercuit, & ad quam soluendam nihil consultius visum est Hieronymo, quam ad fontes Hebraicæ editionis confugere. Hinc factum, ut diuerse conceptum sit tempus τῆς παιδοποιΐας Mathusala, quum in quibusdam Codicibus olim anni CLXXXVII, in aliis CLXVII tantum legerentur. Sed Chronicon Nicephori Patriarchæ, in annis παιδοποιΐας Mathusala diserte habet ρπζ, non ρξζ. Vnde ab Adam, ad Diluuium, colliguntur anni MMCCLXII, non autem MMCCXLII. Quin etiam, quod caput est, Africanus totidem annorum interuallum ab Adam, ad Diluuium, determinat: quo nomine manum cum eo conserit Georgius Syncellus. ὁ μέν τοι Ἀφρικανὸς, inquit, βσξβ ἔτη ἐπιλογίσατο ἔκ τινων σπανίων ἀντιγράφων οὕτω περιεχόντων. οἷς οὐ χρὴ πείθεσθαι. Infra: Ἀφρικανὸς δὲ πρὸς Εὐσέβιον ἀπὸ Ἀδὰμ, ἕως κατακλυσμοῦ, διαφωνεῖ ἔτη κ. Sed quare vocat σπάνια ἀντίγραφα, quum verisimile sit antiquitus omnia exemplaria ita habuisse, maxime ex eo, quod illam lectionem interpolatam esse constat? Honorius quoque Augustodunensis MMCCLXII, non autem MMCCXLII, habet. Sed mirum, qui hanc lectionem innouarunt, quo consilio id fecerint. Certum est enim LXX Seniores annos a Mose determinatos ampliasse potius, quam imminuisse. Vt uno verbo absoluam, non magis mihi constat quare veteres lectionem Septuaginta interpretum mutarunt, quam quare LXX interpretes annos a Mose definitos ampliarunt.

XXVI *Ad Aeram Babyloniorum.*] Diodorus Siculus XXXV reges Assyriorum numerat a Nino, ad Arbacem, qui illud imperium inuasit. Σαρδανάπαλος δὲ, inquit, τριακοστὸν μὲν καὶ πέμπτος ἀπὸ Νίνου τοῦ συστησαμένου τὴν ἡγεμονίαν. Ita codex Georgij Syncelli habet. Nam in editione Henrici Stephani nostri deest vox πέμπτος. Hos XXXV Reges Ctesias, & post eum Diodorus, aiunt mille trecentos sexaginta annos regnasse: quibus si ducentos quadraginta duos imperij Medorum adieceris, consurgent ab initio Nini, ad initium Cyaxaris, quem Astibaran Ctesias vocat, anni præcise mille sexcenti duo. quibus deductis de anno periodi Iulianæ 4083, quo cœpit regnare Cyaxares, siue Astibaras, remanebit annus periodi Iulianæ 2481, quo Ninus regnare cœperit. Callisthenes Aristoteli rescribens de ultima Chaldæorum vetustate anno

periodi

periodi Iulianæ 4383, quo capta Babylon ab Alexandro, perhibebat eum annum fuisse vetustissimæ Chaldæorum Epochæ millesimum noningentesimum tertium. Deductis 1902 annis absolutis de 4383, remanet idem annus periodi Iulianæ 2481. Ergo iste titulus temporum, qui Chaldæis in usu erat, deductus est a Nini imperio ineunte, secundum Ctesiæ rationes: secundum Africanum autem initium sumpserit ab anno XVIII Semiramidis: quod sane magis rationi consentaneum, ut ab ea, quæ Babylonem amplificarit, & tot illustria monimenta ibi statuerit, ratio temporum potius deducatur quam a ... no: a cuius primo anno, ad instauratam a Semiramide Babylonem, Orosius annos LXIIII numerat. de quibus deductis LII imperij Nini, remanet annus XII absolutus Semiramidis: ita ut XIII currente condita fuerit Babylon. quæ ratio V tantum annis a titulo Chaldæorum discrepat. Ita locus ille Orosij hunc plurimum illustrat.

XXVII *Ad initium numeri Eusebiani.*] De eo satis dictum in Chronicon Eusebij. προχρονισμὸν eius & μεταχρονισμὸν non uno loco discussimus.

XXVIII *Ad natalem Abrahami Patriarchæ.*] Secundum Eusebium anno periodi Iulianæ 2698: secundum veram rationem 2712. Differentia anni XIIII: cuius ratio in Eusebianis redditur.

XXXII *Ad Exodum.*] Casus Sedekiæ demonstratiue a nobis statuitur anno periodi Iulianæ 4124; supra ad Epocham XIII. Ab Exodo, ad casum Sedekiæ, anni absoluti 907: qui deducti de 4124 relinquunt verum annum Exodi 3217. Rursus interuallum annorum 907 demonstratiuum, ut suo loco disputatur: & proinde de epocha demonstratiua deductum relinquit, epocham demonstratiuam Exodi. Sed & accidit illi character demonstratiuus feria quinta, a qua iniuit Nisan Exodi. Nam vigesima secunda mensis secundi fuit Sabbatum: quia Exodi capite XV Hebræi deuenerunt desertum Sin quintadecima mensis. sexta die post XV, fuit parasceue: hoc est feria sexta: commatibus 5, 22, 23. Ergo dies sequens, nempe XXII, fuit Sabbatum. Ideo & neomenia eiusdem mensis fuerat Sabbatum. ac proinde neomenia primi feria quinta. Nam primus mensis est semper plenus, & ideo neomenia secundi augetur binario supra neomeniam primi. Et Sane nouilunium anni 3217 fuit 5. 17. 552: hoc est feria V, Aprilis secunda, cyclo Solis XXV, litera Dominicali ED, aureo numero VI, anno Iudaico 2264. Vnde ἀλογιστία Iudæorum colligitur, qui quum fateantur neomeniam Nisan tempore Exodi incurrisse feriam quintam, tamen tantus est stupor, ut anno Computi sui 2448 statuant tempus Exodi, quum illius anni Nisan fuerit 1.19.1027, feria secunda, cyclo Solis XIII, numero aureo XIX, Martij X, anno periodi Iulianæ 3401. Arabes quoque Christiani scribunt feriam quintam incidisse in XV noctem illius Nisan, quo Moses populum eduxit. Nulla est tam vetusta Epocha, quæ tot demonstratiuis notis prædita sit, quam hæc: ut vere possis illam vocare matrem certarum Epocharum. Alius etiam character cælestis accedit illi, concursus neomeniæ ciuilis Krionos, cum neomenia Nisan. Erat enim annus a conditu rerum 2453, & proinde annus 53 Tetracosieteridos Tropicæ. Zygonos neomenia feria secunda, VII Octobris, a qua Iudæi hodie annum suum Iulianum ordiuntur. quæ res vetustissima ab Exodo usque usurpatur. & consequenter Krionos neomenia fuit feria quinta, Aprilis II, quæ conueniebat in neomeniam Nisan, ut ante demonstratum est. Non sine caussa igitur Deus famulo suo Mosi præcepit hanc neomeniam habere principem omnium mensium Lunarium, Exodi XII, 2. Septimam autem Octobris initium anni solaris, & ibi Tekupham anni vertentis statuere, quod antea faciebant. Ibid. XXXIIII, 22. Quæ haud scio, an aliquis aduertit. Quis enim de tot millibus obtrectatorum, cui hæc in mentem venerunt? Nisi forte is fuerit Clauius, cui mirum videtur Epactas ad medium motum Lunæ dirigere. Illius & similium ac popularium eius ingenia, linguæ, ac calamus obtrectari tantum norunt: verum odisse: nihil ab alijs velle discere: quod ignorant, in alijs errorem arbitrari.

XXXIII *Ad primum annum κληρουχίας.*] Cerebrosi quidam aiunt annum primum γεωργίας, id est, quo populus Hebræus cæpit terram colere missus in eius possessionem, esse quadragesimum Exodi, & primum ducatus Iosuæ. Quorum peruicaciæ, & stultitiæ confutandæ satis erit opponere caput XIIII libri Iosuæ, ubi anno XLV Exodi absoluto, & XLVI currente nondum terra tota diuisa erat. Quomodo igitur colebant, quam nondum possidebant? sane κληρουχία debet antecedere γεωργίαν. Ideo sapientissime veteres Iudæi VII annos τῇ κληρουχίᾳ assignandorum agrorum, & subigendis hostibus dedicant, sex sequentes τῇ γεωργίᾳ, quartumdecimum primum Sabbato terræ. Quod tam verum, quam semidoctorum, Theologastrorum, Catharorum fanaticorum falsa asseueratio. Primus annus κληρουχίας est is, quo primum in terræ Chananææ possessionem Israelitæ pedem posuerunt, duce Iosua; & terram colere cæperunt. Ideo ἔτος πρῶτον γεωργίας Philoni dicitur, qui & ingressus in terram, & obitus Mosis erat octauus. primus enim annus κληρουχίας est primus primæ Hebdomadis annalis. Ideo ad methodum

Hebdo-

Hebdomadum annalium per regulam perpetuam 47 semper de annis Exodi deducenda. Annus casus Sedekiæ est 908 currens ab Exodo. Deductis 47, remanet annus currens 861 ab initio primæ Hebdomadis, siue a primo anno γεωργίας. quæ sunt 123 Hebdomades. Fuit ergo annus capti Sedekiæ Sabbaticus. quod verum, auctore Ieremia Propheta. & a nobis supra discussum est. 46 anni ad epocham Exodi adiecti constituunt interuallum ab Adam, aut a capite periodi Iulianæ, ad primum annum γεωργίας. Nimirum 2499 de annis mundi, vel 3263 de periodo Iuliana sunt deducendi. Iosephus scribit annum, quo Ierosolyma ab Herode & Sosio capta fuerunt, fuisse Sabbaticum, Agrippa & Caninio Coss. Is erat annus periodi Iulianæ 4677, Mundi 3913. Deductis hinc 3263, illinc 2499, remanent anni absoluti a primo γεωργίας, 1414. qui numerus est septenarius. currebat igitur annus Sabbaticus in diebus æstiuis anni 4677, quum Ierosolyma capta sunt. & proinde autumno eiusdem anni iniuit annus 1415 γεωργίας, hoc est annus primus ultimæ Hebdomadis Iobel XXIX. Iudæi Palæstini annum Computi sui 5356 notabant in suis Kalendarijs esse Sabbaticum. Annus γεωργίας in Computo Iudaico est 2311. qui deductus de 5356 relinquit annos 3045 a primo anno γεωργίας. quæ sunt Hebdomades CCCCXXXV, Iobelea LXII, hebdomas una. Ergo adhuc Iudæi rectum annum Sabbaticum obseruant. Quod profecto præclarissimum est vetustatis in ea gente monumentum: ut illa Epocha anni eorum Iuliani in VII Octobris: quæ ante Exodum iam in usu erat. Et Iudæis, & nostris hominibus hæc omnia plane ignota erant. Et fortasse vix uni & alteri persuasero. Saltem hæc Clauium capere non sinit stupor eius & inscitia, fateri non patitur odium veri, in quod & ille, & Socij, coniurarunt. Porro anni Iudaici, Mundi, & Periodi Iulianæ per VII partiti præstant annum Sabbaticum. Plus promittit annus Mundi, qui annum ipsius Iobelæi etiam exhibet. Nam 2499 de annis Mundi, ut diximus, deducta dant annum Sabbaticum. Atqui 2499 sunt Septimanæ CCCLVII, & proinde Iobelea LI absoluta. Ergo ab Adam anni per XLIX diuisi dabunt annum Iobel. Non loquar de eo delirio, quod primum Iobeleum ab obitu Mosis orditur. Est enim error, ut puerilis ita indignus, qui confutetur. Samaritæ quoque in suo Chronico, quod penes nos est, ab Adam, ad cessationem Mannæ, putant annos 2793, qui est numerus septenarius.

XXXV *Ad ludicrum Olympicum, cui præfuit Pelops.*] Veteres tradunt primum ludicrum Olympicum Ioui dicatum fuisse: secundum ipsi Pelopi ab Hercule: tertium Herculi ab Iphito Heraclida. Quando Pelops illud instituit, neomenia mensis fuit die IX Iulij: epacta Iuliana XVII. Annus periodi Iulianæ 3398. Ergo prima Olympias a Pelope celebrata XXIII Iulij, numero Eusebiano DCCI: ut recte concipit liber amplissimi viri Pauli Petauij Senatoris Parisiensis. Itaque & Pelopis, & Atrei, & Herculis, & Iphiti Olympias celebrata XXIII Iulij: quod nouilunium mensis Iulij incideret in IX diem statim post κέντρον θερινόν, quod semper statuebatur VIII Iulij: quanquam iam tum non erat verum κέντρον θερινόν, aut ἐποχὴ τροπῶν θερινῶν, nisi a numero Eusebiano CXCIX, ad CCCXXXI. quo interuallo nouilunium incidebat in IX Iulij, quum numerus aureus esset VIII, tempore Dynastiæ Aegyptiorum XVII. Quum autem Olympiadum institutum adeo vetustum sit, ut in eo etiam Apollinem, & Mercurium certasse dicant, ego, siquidem coniecturæ locus est, toties illos ludos editos fuisse arbitror, quoties nouilunium in IX Iulij conueniret, nondum illo ludicro quadriennijs terminato, quia Tetraeteris ciuilium temporum nondum in usum recepta erat. Sane illud ludicrum sæpe instauratum antiquitus fuisse, ex Pausania, & libro priore Eusebij, & Phlegonte constat. Quin & Velleius Paterculus optimus scriptor tradit instauratum ab Atreo Pelopis filio, quum Pelopi patri funebres ludos faceret, in quo omnis generis certaminum Herculem victorem fuisse. Addit præterea ab eo ludicro, ad Consulatum Vinutij, & Cassij Longini, interuallum esse annorum MCCL. Ille autem Consulatus congruit numero Eusebiano MMXLVI. Deductis MCCL, remanet numerus Eusebianus DCCXCVI, qui erat XLI annus regni Atrei, qinque cyclis Lunaribus absolutis, postquam a Pelope instauratum, quum eadem epacta esset XVII. Ad hoc ludicrum manifesto alludit Thyestes frater Atrei apud Senecam:

Celebrata iuueni stadia, per quæ nobilis
Palmam paterno non semel curru tuli.

Se iuuenem in eo ludicro certasse. Sed obstat, quod sæpius instauratum dicit, neque Olympiæ, sed Argis. Ibique non de hoc ludicro Olympico intelligit. Vides, quam bene hæc sibi inter se respondeant. Quumque illud ludicrum toties repetitum fuerit, propter summam vetustatem, & incerta temporum interualla, accidit, ut diuersorum Heroum editiones ad unum a scriptoribus Græcis referantur, quum de tempore constaret, non de Heroibus: aut contra.

XXXVII *Ad Olympiadem ab Hercule instauratam.*] Nimirum anno periodi Iulianæ 3512, epacta XVII. Proinde

xvii. Proinde neomenia mensis Olympici incidit in ix Iulij, numero Eusebiano dccccxv. Nam male Eusebius quinquennio minus, numero dccccx, annis ccccxxx, ut ipse ait, ante primam Olympiadem Iphiti. A ludicro autem Pelopis, ad illud Herculis, anni sunt cxiii, qui fiunt cycli Lunares vi. Nondum enim per quadriennia Olympias celebrabatur. sed ratio habebatur nouilunij dumtaxat, quod proxime post viii Iulij sequebatur. & tunc celebratio in xxiii Iulij competebat. Hæc, & superior epocha, demonstratiuæ sunt, ob nouilunium ix diei Iulij. Ideo quo tempore illi Heroes claruerint, dubitari non potest.

xxxviii. *Ad excidium Ilij.*] Hæc quoque Epocha demonstratiua est. Nititur enim charactere suo, nempe xxiii Thargelionos, anno periodi Iulianæ 3531, annis ccccvii ante primam Iphiti Olympiadem. Per doctrinam Canonum v, vi Capitis viii, aufer numerum proxime minorem 3519 ab anno 3513. Remanet annus xii periodi Atticæ iniens a xxx Iulij: & Thargelione antecedente captum Ilion, ut scribit Dionys. Halicarnassensis ex Ephoro. cuius Thargelionos neomenia xxxi Mai. Proinde xxiii Iunij excidium Ilij contigit: non utique quod eo sæculo ea forma anni Atticis in usu esset, sed κατὰ πρόληψιν μαθηματικὴν hoc dictum est, & proinde addit Dionysius, ὡς οἱ Ἀττικοὶ τοὺς χρόνους ἄγουσι. Sic nos fingimus in infinitum annum Iulianum, & numerum aureum, & Indictionem fuisse. Sed apud Dionysium perperam legitur πληροῦντος ἤδη τοῦ θέρους, pro τοῦ ἔαρος. quod & puer emendauerit. Præter illa, quæ notamus in v de Emend. Temp. lege in συναγωγῇ nostra caput περὶ Κελτῶν, in Ἀβδών. Ridiculi vero sunt, qui & Thargelionem illum Lunarem fuisse scribunt, & eius nouilunium verum ex Tabulis Prutenicis inuestigant, &, quod omnem περιεργίαν superat, ex ijsdem Tabulis Solstitij diem eruunt, quum hic duplex error sit, & circa mensem (quem Lunarem non fuisse manifesto indicat Dionysius, quum ait, ὡς οἱ Ἀττικοὶ τοὺς χρόνους ἄγουσι) & circa Solstitium, quo nomine veteres nihil aliud intelligebant, quam viii Iulij. neque per τροπὰς χειμερινὰς aliud sentiunt Aristoteles & Theoprastus. Anno autem capti Ilij neomenia Karkinonos erat in iiii Iulij, Epacta xvii, nouilunium Thargelionos Lunaris x Iunij. Ergo xxiii. Thargelionos Lunaris in secundam Iulij conueniebat, biduo ante solstitium verum. Quomodo igitur Dionysius dixit xxiii Thargelionos fuisse xvii diebus ante τροπὰς θερινάς. Nugæ. Sed a xxii Iunij, ad exitum viii Iulij, sunt dies xvii, quos in animo habebat Dionysius. Vnde colligi potest & utilitas anni Attici, & fides methodi nostræ, quam rem antea tam abstrusam tam acurate designare potuimus.

xl *Ad conditum Templi Salomonici.*] Ab Exodo, ad captum Sedekiam, anni absoluti 907. Ab Exodo, ad conditum Templi 480. Deductis 480 de 907, remanent anni a conditu templi, ad casum Sedekiæ, 427. qui de anno capti Sedekiæ 4124 in periodo Iuliana detracti relinquunt veram epocham conditus templi in periodo Iuliana 3697. Nos tamen posuimus 3696.

xliiii *Ad primam Olympiadem Iphithi.*] De hoc consule v librum de Emend. temp. Nam neque meliora, neque plura adferre possumus: quibus adijcias licet quæ in priore libro Eusebij Græco de hac re disputantur.

Idid. *& titulum temporis historici.*] μέχρι μὲν τῶν Ὀλυμπιάδων οὐδὲν ἀκριβὲς ἱστόρηται τοῖς Ἕλλησι, πάντων συγκεχυμένων, καὶ κατὰ μηδὲν τῶν πρὸ τοῦ συμφωνούντων, ait Africanus. Græci hæc tantum certa interualla habent ante Olympiadem, tria ludicra Olympica, Pelopis, Atrei, Herculis, & Ἰλίου ἅλωσιν: quia sunt demonstratiua, & characterem cælestem habent.

xlvi *Ad Palilia Varroniana.*] Primus togatorum M. Porcius Cato Censorius tempus Regifugij & primorum Consulum ex Consulatu L. Valerij Potiti, & T. Mallij Capitolini deprehendit, ad quem a Consulatu Iunij Bruti, interuallum annorum cxix colligitur ex Tabulis Censorijs. Itaque hæc est ἀπόδειξις ἱστορική, aduersus quam nemo pertendere possit. Sed ut illud certum est, ita id, per quod a regibus regnatum est, quia neque demonstratiuo, neque historico signo, sed opinione recepta, nititur, incertum est: quod tamen M. Cato tanquam concessum, καὶ ἀναμφισβήτητον assumit. Id ipse definit annorum ccxliii: Varro uno anno amplius, ccxliiii. Ideo inter Varronem, & Catonem unius anni discrimen est, Catone in iiii annum Olympyad. vi, Varrone in iii eiusdem, Vrbis natalem conijciente: idque quod nugatorium est, ex apotelesmate L. Tarrutij Firmani. Cicero in fragmentis: *Romam conditam Olympiadis sextæ anno tertio.* Sed vide v de Emend. temp. Dionysius Halicarnassensis ineunte anno primo Olymp. vii Romam conditam scribit. Tam igitur Cato, quam Dionysius anno periodi Iulianæ 3962 conditam volunt, hoc tantum discrimine interiecto, quantum inter Palilia, & Olympiadem vii interest, quæ eo anno celebrata est, xxvii Iulij ἔτους, inquit, ἐνεστῶτος πρώτου τῆς ἑβδόμης Ὀλυμπιάδος. quod propter commoditatem factum a Dionysio.

XLVII *Ad primum Thoth Nabonassari.*] Præter alia, hoc insigne habet hæc Epocha, quod neomenia Thoth præcise conueniebat in neomeniam Ichthyonos, & neomenia Paophi in neomeniam Krionos. Neomenia enim Zygonos antecedentis incurrebat in Kal. Octob. feria tertia. Ideo neomenia Ichthyonos feria IIII, Februarij XXVI. neomenia Krionos feria VI, Martij XXVIII. Vtrunque etiam monuit Ptolemæus, præsertim ubi notat Solis ingressum in Pisces ipsa meridie Nabonassari, quanquam veræ rationes exigunt meridie antecedente. Nam Ptolemæo Sol serius signa ingreditur, quam Tropici anni progressus postulat, die solido, ut alibi a nobis demonstratum, & iamdudum ab Albatenio indicatum. Quia igitur istius Regis meridies titulus est, & epocha priscorum Canonum προχείρων Astronomiæ, eclipsium, & motuum cælestium a priscis Chaldæis obseruatorum, denique quia omnium veterum Epocharum tam cælestium, quam historicarum nobilissima est, ideo in libro V de Emend. Temporum nihil, quod ad eam illustrandam facit, a nobis prætermissum est. Nihil igitur deesse videbatur, nisi in Canonem Regum Babyloniæ incidissemus, quorum primus est in eo iste Nabonassarus. quo quidem egregio vetustatis monimento nihil ad hanc Epocham illustrandam magis necessarium esse puto, siquidem is Canon incontaminatus ad nos peruenisset. Sed vanidica & futilis Genethliacorum natio Regum quidem ipsorum memoriam fideliter conseruauit, annos autem eorum fœdissime conturbauit. Interuallum quidem a Nabonassaro, ad Mardokempadum, quem Scriptura priore parte nominis Merodach vocat, item illud ab imperio Cyri Babylonico, ad excessum Alexandri, indelibatum, & integrum relictum est. Cætera in medio miseris modis deformata. Quid enim contaminatius esse potest, quam initio Nabopollassari, quod iste Canon statuit anno Nabonassari 104, Ptolemæus autem 123? Nam ne in eo erratum esse quis suspicetur, cautum est obseruatione defectionis Lunaris, quæ ab Astronomis ejus æui notata est anno quinto Nabopollassari, 127 Nabonassari. Rursus regum Persidis annis non bene consultum est, si non omnibus, tamen quibusdam. ut non meliore fide essent in Regum Persarum, quam in Babyloniorum annis exponendis. Et tamen quum hæc ita se habeant, interuallum a Thoth primo Nabonassari, ad exitum Mardokempadi, & hinc ad Cyri Babylonicum imperium, & inde ad excessum Alexandri, religiose custodierunt. Hoc est, quod Georgius Syncellus, quum de hoc Canone loqueretur, quem κανόνα μαθηματικὸν vocat, retulit: ἐν ἄλλοις δέ που αὐτοῦ διαφορὰν εὑρήσεις ἐν τοῖς κατὰ μέρος, ἐν δὲ τῷ πλήθει ἰσότητα. In omni regum serie, si interregna intercesserint, & error in temporum ratione commissus sit, quanuis in annis regum peccari posse concedimus, plus tamen in interuallis propter seditiones, & rerum perturbationem, quam in Regum annis, errari necesse est. Quare quum in hoc Canone duo sint interregna, maiorem partem errorum in ea deriuandam esse putauimus. Ideo quæ deesse videbantur usque ad initium Nabopollassari, in illis ea suppleuimus. Quum autem hic Canon Nabuchodonosoro annos XLIII attribuat, recte quidem putat, siquidem illos ab expeditione Syriaca, qua cum patre imperium partitus est, deducamus. quod quidem in controuersiam vocandum esse nemo paulo doctior concesserit: quum de eo Berosus & sacra historia dubitare non sinat. Quare qui hos reges collegerunt, interualla, de quibus inter omnes constabat, diligenter retulerunt, in singulorum autem regum annis digerendis, quia exploratos non habebant, a coniectura subsidium petiuerunt. Itaque non omnes successores Nabuchodonosori accurate exposuerunt, præsertim quum Nabonido, quem expugnauit Cyrus, XXXIIII annos attribuant. Melius enim ipsis Annalibus, & Beroso creditur. Præterea Laborosardachum, qui & Baltasar, omiserunt: Et tempus a fuga Nabonidi, ad expugnationem eius in munimento Borsippis, non apposuerunt, quod est triennij solidi. post quod triennium consurgit initium imperij Babylonici Persarum in hoc Canone. Illud vero præclare, quod nouem annos Cyro assignant, initio eorum, non a capite Persici imperij sumpto, sed a Nabonido Dario Mede expugnato. Nos igitur primum Canonem ipsum Astronomorum cum suis regibus posuimus, & illis annis, qui singulis Regibus a Canone definiuntur. Secundo loco retulimus Canonem ipsum ita, ut ab Ecclesiasticis, præsertim Aniano & Panodoro, castigatus vel potius temeratus est, ut inuita historia cum editione Septuaginta interpretum conueniret. Tertius versus habet eundem Canonem ex probabili coniectura digestum. Non enim omnia explorata sunt. Nobiliora tamen interualla constant: atque adeo in partibus non ita portentose a vero discedimus, ut Ecclesiasticus Canon, aut ipse mathematicus. Qui Nabonassarum cum Salmanassaro eundem faciunt, perinde nugantur, ac qui Sennacherib eundem cum Salmanassaro esse dicunt. Hoc alibi a nobis satis ventilatum. Quod autem a Thoth suo Aegyptij primum annum Nabonassari putant, non ideo faciunt, quod ipse neomenia Thoth Aegyptijs imperare cœperit. nunquam enim Aegyptij annos suos populares a Thoth Nabonassari nume-

CANON MATHEMATICVS REGVM BABYLONIÆ A NABONASSARO.

		Secundum Genethliacos.		Secundum Ecclesiasticos.		Secundū probabilem modū	
		Anni regni.	Anni collecti.	Anni regni.	Anni collecti.	Anni. regni.	Anni collecti.
1	Nabonassarus.	14	14	25	25	14	14
2	Nassius.	2	16	8	33	2	16
3	Chinzerus, & Porus.	5	21	5	38	5	21
4	Dilulæus.	5	26	5	43	5	26
5	Mardokempadus.	12	38	12	55	12	38
6	Arkeanos.	5	43	5	60	5	43
	INTERREGNVM.	2	45	2	62	12	55
7	Belithus.	3	48	3	65	3	58
8	Aporonadicus.	6	54	6	71	6	64
9	Herigebalus.	1	55	1	72	1	65
10	Nesnoemondacus.	4	59	4	76	4	69
	INTERREGNVM.	8	57	8	84	17	86
11	Ieraedinus.	13	80	13	97	13	99
12	Saosduchinus.	9	89	9	106	9	108
13	Kiniladachus.	14	103	14	120	14	122
14	Nabopollassarus.	21	124	21	141	29	152
15	Nobuchodonosorus Fil.	43	167	43	184	31	181
16	Illoaradamus.	3	170	5	189	2	183
17	Neregasolaros	5	175	3	199	4	187
0	Labarosordachos.	0	0	0	0	1	188
18	Nabonadios.	34	209	17	209	17	205
0	INTERREGNVM.	0	0	0	00	3	208
19	Cyrus.	9	218	31	240	9	217
20	Cambyses.	8	226	8	248	8	225
21	Darius Hystaspides.	36	262				
22	Xerxes.	21	283				
23	Artaxerxes prior.	41	324				
24	Darius ĩi Nothus.	19	343				
25	Artaxerxes posterior.	46	389				
26	Ochus.	21	410				
27	Arsus.	2	412				
28	Darius ĩĩi Arsami.	6	418				
29	Alexander Magnus.	6	424				

numerarunt: sed soli Astrologi Aegyptij ea epocha usi sunt propter Chaldæos, qui longissimi temporis obseruationes suas ab initio Nabonassari repetebant. Quemadmodum enim Aegyptij annos Philippi a Thoth suo deducunt, qui incurrit eo anno in Decembrem Iulianum, quum tamen ante diebus æstiuis illius anni Alexander obijsset: sic primum annum Nabonassari a Thoth suo, non ab ea die, qua imperare cæpit, deducunt. Omnino scias epocham Nabonassari nunquam in usum popularem Aegyptijs receptam fuisse, quum Nabonassar nunquam ipsis imperauerit. sed tantum ab astronomis usurpatam fuisse, ut eorum ψηφοφορία cum Chaldaica conueniret. Hoc ego monui propter carcinomata quædam literarum, & Prophetas nescio quos, qui Nabonassarum astronomum fuisse in somnis viderunt.

XLVIII *Ad initium Ezekiæ.*] Huius quoque Regis Epocha demonstratiua est. Sextus enim & tertiusdecimus annus eius sunt Sabbatici. Ab initio Ezekiæ ad casum Sedekiæ, anni sunt absoluti 138. Ergo anno 139 Ezekiæ contigit casus Sedekiæ: qui, ut scribit Ieremias, erat Sabbaticus. At numerus 139 uno minus septenarius est. id est, unitas illi deest ad complementum septenarij. Ergo annus primus Ezekiæ cæpit a secundo Hebdomadis. Si enim anno 140 Ezekiæ exitium Sedekiæ contigisset, annus primus Ezekiæ proculdubio iniuisset a primo Hebdomadis. Itaque sextus & tertius decimus sunt Sabbatici per demonstrationem: quod & ipsum ex historia patet, quæ & ipsa quoque demonstratiua est. Anno enim XIIII Ezekiæ, qui erat annus, quo ad Ezekiam legatos misit Mardokempadus, Isaias Propheta ita regem affatur: *hoc anno tu comedes* ספיח, &c. cap. XXXVII, 30. quod profecto anno proximo post Sabbaticum accipiendum esse constat ex XXV, 5 Leuitici. Aliter accipit doctissimus Magister Solomo, annum primum, secundum, tertium in verbis Prophetæ esse primum, secundum, tertium ab expeditione Sennacherib. quod quanuis admodum laudamus, tamen verum non est. Negari enim non potest annum XIIII Ezekiæ fuisse proximum post Sabbaticum, id est primum Hebdomadis, & quia incommoda belli cum anno Sabbatico concurrerant, propterea ex duplici caussa annonæ caritatem geminatam fuisse. Adde, quod scriptura non solet dicere annum primum, secundum alicuius expeditionis, aut gesti, nisi adiuncto nomine regis, aut caussa gesti. at quum annum primum, secundum pure sine adiectione dicit, tunc esse notam temporis ciuilis, puta Hebdomadis, aut Iobel, aut epochæ, ut trigesimus ille annus initio Ezekielis. quo quidem nihil verius est.

L *Ad casum Oseæ.*] Ex dinumeratione annorum Regum Samariæ certum tempus exitij illius regni colligi non potest. sed potest ex VI anno Ezekiæ. Anno quarto regis illius obsessa est Samaria per triennium. II Reg. XVIII, 10. Ergo anno VI Ezekiæ currente capta: quem Sabbaticum fuisse constat ex superiore Diatriba. Itaque idem contigit utrique regno Samariæ & Iudæ, ut anno Sabbatico utriusque exitium contigerit: addo etiam eodem cyclo Lunari. Annus captæ Samariæ 3991. Annus excidij Ierosolymorum 4124. Differentia, anni 133: nimirum XIX hebdomades annorum; ergo & VII enneadecaeterides, quæ pius Lector notet. Addo etiam Ierosolyma a Sosio & Herode anno Sabbatico capta.

LII *Ad initium Mardokempadi.*] Markokempados Græcis, Chaldæis *Merodach-ken-pad*: Scripturæ prima parte nominis Merodach tantum dicitur, (quod est idolum Babylonicum. Ieremiæ L, 2.) quintus in regni possessione a Nabonassaro, filius Bel Adan, non autem Nabonassari, ut olim non sine caussa suspicabamur antequam in Canonem astronomicum incideremus. Iste anno VIII regni sui legatos ad Ezekiam Regem misit, quo tempore duo notabilia contigerunt, exercitus uniuersi Assyriorum diuinitus percussi internecio, & Solis obscurissima defectio, Romulo rege de viuis ad Capreæ paludem sublato. Huius regis initium consurgit ex XXVII anno Nabonassari, quo, & sequente, tres defectiones Lunæ contigerunt, auctore Ptolemæo ex Chaldaicis obseruationibus. Qui in inuestiganda Mundi Epocha minimum errarunt, plus dicunt annis XVIII, quam nos, vel potius, quam ratio ipsa. Itaque ex eorum rationibus annus primus Ezekiæ Regis cadit in annum secundum Nabonassari, hoc est periodi Iulianæ 3968. a quo, ad initium Merodach, id est annum 3993, interuallum est annorum XXV. Ergo Merodach anno vigesimo quinto ante initium imperij sui legatos ad Regem Ezechiam misit: quod est absurdissimum. Plura vide in V de Emendatione Temporum.

LIII *Ad prædicationem Ieremiæ Prophetæ.*] Nobilissima est hæc Epocha: a qua totum volumen Ieremiæ, eiusque prædicatio pendet. ideoque non sine caussa statim initio libri mentio eius injicitur. Neque id satis erat. Iteratur enim Capite XXV, 3. Propterea enim Deus misericors & clemens peruicacissimo populo commeatum XL annorum condonat, ut intra illud tempus resipiscere, & imminens exitium declinare possit: quemadmodum per totum librum, & præsertim Cap. XVIII, 18, & deinceps, diserte exponitur. Igitur XL annos continuos frustra populum insanum ad resipiscentiam reuocare studuit. Tot enim anni sunt a XIII anno Iosiæ Regis ad excidium Templi.

LIIII *Ad initium Nechao.*] Vnum tantum Nechao regem statuit Herodotus. Manetho duos, si Africano credimus. quod nobis suspectum est, ut suo loco disputabitur. Nos Herodotum in eo sequimur. Consentanea enim scripturæ dicit. Hic anno XVII regni sui regem Iosiam interfecit in campestribus Mageddo, ut extat in Rg. II, & Paralip. II. Locum etiam designauit Herodotus Magdolum, cuius non semel mentionem fecit Ieremias. Sed Magdolum est in finibus Aegypti, & Palæstinæ, Maggeddo autem in interiorib. Palæstinæ. Tanta clades ibi fuit, ut non aliter in prouerbium cesserit, quam Cannensis strages apud Roma-

Romanos. Testis Zacharias Propheta XII, 11, Apocalypſ. XVI, ubi vocatur Ἀρμαγγεδών, non Μαγεδδών. Magna concordia eſt hic Herodoto cum ſacra pagina. quo auctore quid præſtantius hodie extat in Græcorum monimentis? Non eſt cuiuſuis de tanto ſcriptore ſententiam ferre.

LV *Ad initium Nabopollaſſari.*] A CXXIII anno Nabonaſſari init primus annus imperij Nabopollaſſari, ut diſerte extat in obſeruationibus eclipticis priſcorum Chaldæorum apud Ptolemæum ex Hipparcho: quæ non magis fallere poſſunt, quam ipſa utriuſque ſideris deliquia. Canon Aſtronomicus attribuit illi ἔτη κα & in margine ἔτη κϛ, vitioſe pro κθ. propter ſimilitudinem inter ϛ & θ. Eadem conſtantia extat in Beroſiano fragmento, εἴκοσι ἕν, εἴκοσι ἐννέα. Sed εἴκοσι ἐννέα recta eſt lectio. XXIX enim annos ſolidos imperauit, & trigeſimo deceſſit: de quibus tredecim imperium cum filio communicauit. Eius anni XXX, qui ultimus illi & vitæ, & imperij fuit, meminit, ut toties diximus, Ezekiel Propheta ſtatim initio libri ſui.

LVI *Ad initium Ithobali ſecundi Tyriorum Dynaſtæ.*] Ad diſtinctionem Ithobali eius, qui fuit ſocer Achabi Regis Samariæ, iſte vocetur a nobis Ithobal ſecundus. Ioſephus eruditiſſimus & πολυιστορικώτατος ſcriptor ab initio huius Ithobali, ad XIII annum Iromi ſecundi, putat annos LIIII, menſes III ex Phœnicum Annalibus. Annus autem Iromi tertiuſdecimus abſolutus ex auctoritate eorundem Annalium incidit in initium Cyri Perſarum regis: hoc eſt in annum periodi Iulianæ 4154. Deductis annis LIIII ſolidis de initio Cyri, remanet initium Ithobali annus periodi Iulianæ 4100, aut 4099 plus minus.

LVII *Ad initium Nabuchodonoſori.*] Anno exceſſus Nabopollaſſari Nabuchodonoſorus in Babyloniam reuerſus eſt, accepto de obitu patris nuncio, ut auctor eſt Beroſus, anno nimirum periodi Iulianæ 4119, expugnata Tyro, quam XIII annos obſidione preſſerat; qui deducti de 4119 relinquunt annum expeditionis Nabuchodonoſori primum 4086 in periodo Iuliana: qui quidem erat quartus Ioakim filij Ioſiæ. Ierem. XXV, 1. Iam de annis Regum Iuda dubitare non poſſumus, quum quartum Ioakimi demonſtratione hiſtorica teneamus: quod omnes Chronologos hactenus fugit, propterea quod monimenta Græcorum partim neglexerunt, partim non intellexerunt, aut omnino non conſuluerunt. Aliter probatur per annum expugnatæ Tyri.

LVIII *Ad deportationem Iechoniæ regis Ieroſ. & initium LXX annor.*] Hæc partim pendent a IV Epocha: ubi quintus annus Iechoniæ eſt trigeſimus Nabopollaſſari, & infra ad Epocham IX repetitur. Secundum illa, quæ utrobique demonſtrantur, annus capti Iechoniæ eſt 4114 in periodo Iuliana. Hinc orditur Ieremias LXX annos deportationis Babylonicæ; cap. XXIX, 10, ubi & diſerte ſeptuaginta annorum fit mentio XXVIII, 5, 6, & ſpem facit deportatis reditus in patriam: quod & perſpicue ſine ullo ænigmate Ezekiel expreſſit XI, 16, ad finem uſque. Et ſunt, qui Ieremiæ & Ezekieli audent præſcribere, & a capto Sedekia Hebdomadas illas deducere? Vnde eorum rationes huius interualli exitum deducunt ad decimum annum poſt obitum Cyri, ut Cyrus etiam apud inferos decimo anno poſt obitum ſuum de reſtitutione Hebræorum edicta faciat. In hoc inſanientium numero non poſtremas occupat Benedictus Pererius, qui non ſolum a Sedekiæ caſu has Hebdomadas deducit, ſed etiam eos poſtulat delirij, qui a capto Iechonia numerant. An Ieremiam huius ſententiæ auctorem cum illis, qui eum ſequuntur, delirum facit, ipſe viderit. certe is per totum Commentarium ſuum in Danielem fidem facit ſe harum rerum imperitiſſimum eſſe. Tanti illi fuit decem libros in illum Prophetam ſcribere, non alia de cauſſa, quam ut ſuam inſcitiam in carpendis alijs, ambitionem in tam immani, tam inutili mole commentarij poſteris teſtatam relinqueret.

LIX *Ad expugnationem Tyri.*] Annis expeditionis Syriacæ Nabuchodonoſori adde XIII ſolidos, per quos Tyrus oppugnata. Annis expeditionis 4106. Ergo 4119 eſt annus expugnatæ Tyri. Tam annus oppugnationis demonſtratiuus eſt, quam XIII illi anni obſidionis, qui diſerte extant in annalibus Phœnicum. Aliter: Ab initio Ithobali, ad initium Cyri, interceſſerunt anni LIIII, menſes III. Regnauit Ithobalus annos XIX, quibus de LIIII deductis, remanent XXXV anni ab exceſſu Ithobali, ad initium Cyri: quibus ſi adieceris XIII annos oppugnationis Tyri, & aggregatum de initio Cyri, id eſt de anno 4154, deduxeris, remanet annus 4106, primus ſcilicet tam oppugnationis, quam expeditionis Nabuchodonoſori, idemque ſeptimus currens Ithobali. Ioſephus: συνάγει ὁ σύμπας χρόνος ἔτη πεντήκοντα τέσσαρα, καὶ τρεῖς μῆνες πρὸς αὐτοῖς. ἑβδόμῳ μὲν γὰρ * ἔτει τῆς Ναβουχοδονόσορος βασιλείας ἤρξατο πολιορκεῖν Τύρον. Et antecedentia, & ea, quæ ante demonſtrauimus, ſatis vincunt legendum eſſe: ἑβδόμῳ μὲν γὰρ ἔτει τῆς αὐτοῦ βασιλείας Ναβουχοδονόσορ, &c. De tempore oppugnationis XIII

annorum idem præstantissimus scriptor: *καὶ Διοκλῆς δὲ ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν ἀποικιῶν μνημονεύει τούτου τοῦ βασιλέως* (nempe *Ναβουχοδονοσόρου*) *καὶ Φιλόστρατος ἐν ταῖς Ἰνδικαῖς αὐτοῦ καὶ Φοινικικαῖς ἱστορίαις, ὅτι οὗτος ὁ βασιλεὺς ἐπολιόρκησε Τύρον βασιλεύοντος κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν Εἰθωβάλου τῆς Τύρου.* Deprehensus est primus annus oppugnationis demonstratiue, quem nemo negare potest fuisse primum expeditionis Nabuchodonosori, nisi cum Beroso, Megasthene, & Annalibus Phœnicum, atque adeo cum omni antiquitatis memoria pugnam cōmittere postulat. Nam ex illis manifestum est propter defectionem Tyri statim Nabuchodonosorum a patre ad rebellem Tyri Dynastam missum fuisse. Hæc omnino cum sacris libris conueniunt. Et quidem nemo antea hoc demonstrare potuit. Itaque deprehenso primo anno expeditionis Syriacæ, adipiscimur annum quartum Ioakimi, & consequentur tam eorum regum, qui antecedunt; quam qui quartum Ioakimi annum sequuntur.

Ibid. *& excessum Nabopollassari.*] Annus trigesimus currens Nabopollassari est tertiusdecimus absolutus, vel xiiii iniens expeditionis Syriacæ secundum ea, quæ demonstrata sunt, & septimus Ithobali, & quintus absolutus capti Iechoniæ. Nam anno viii completo expeditionis suæ Nabuchodonosorus Iechoniam regem una cum Ezekiele in Babyloniam deportauit. Quinto anno vertente visio est oblata Ezekieli, qui profecto erat trigesimus Nabopollassari ex demonstratis. Quare ille trigesimus annus, cuius statim initio Prophetiæ suæ meminit, quum dicatur esse quintus capti Iechoniæ, manifesto est annus Nabopollassari. Adde, quod Propheta in illis regionibus scribebat, in quibus regnabat Nabopollassarus. Ecquis igitur annus ille fuerit, nisi Nabopollassari? Futilitas de libro legis inuento, quo nihil iocularius excogitari potuit, & de trigesimo anno Iobelei, quo nihil falsius esse potest, satis a nobis exagitata est alibi, præsertim in Prolegomenis de Emend. Temp. Et sunt tamen, qui somnijs suis indulgere malunt, quam demonstrationibus veris victas manus dare. Quam portentosa sunt eiusmodi ingenia. Quia vero adhuc ceruicosi quidam aduersus torrentem brachia dirigunt, & trigesimum illum annum volunt trigesimum Iubilei esse, age uno verbo amentiam eorum confutemus. Annus quintus Sedekiæ, quod negare non possunt, erat primus hebdomadis, siquidem ultimus erat Sabbaticus. At trigesimus annus unius Iubilei est secundus quintæ hebdomadis. quod si annus quintus Sedekiæ erat trigesimus Iubelei, erat igitur secundus annus Hebdomadis. Atqui erat primus, ut paulo ante ostendimus. Quod est absurdum. En iecur prophetarum huius æui, qui in profanis literis nihil veri extare hariolantur. Dicant igitur nobis, si trigesimus ille annus neque ad Iubileum, neque ad librum legis repertum pertinet, quo illum referunt? Expecto quid dicturi sint.

IX. *Ad initium VVaphris.*] Hic est, qui Herodoto *Ἀπρίης*, Ieremiæ xliiii, 30, חפרע *Aphrea* dicitur: Masoritis חָפְרַע *Ophrea:* cuius anno quinto captus est Sedekias, & reliquiæ Iudæorum de illa clade ad eum confugerunt, auctore Ieremia ibid. Africanus, & post eum Eusebius: *Οὐάφρης, ᾧ προσέφυγον, ἁλούσης ὑπὸ Ἀσσυρίων Ἱερουσαλὴμ, οἱ τῶν Ἰουδαίων ὑπόλοιποι.* Quum hæ reliquiæ multum creuissent in Aegyto, earum *ἀποδασμὸν* in Hyrcaniam, & Mediam, & Caspium mare traduxit Artaxerxes Ochus: ut extat in Canone Eusebiano.

XI. *Ad excidium Templi.*] Qui minimum interuallum a conditu Templi, ad excidium eius ponunt, constituunt illud annorum ccccxxx, aut ccccxxxi: quos refellit exacta annorum regni Iuda series: ex cuius contextu illud interuallum est præcise annorum ccccxxvii. quibus si adieceris interuallum ab Exodo, ad conditum Templi, colligentur anni 907 absoluti. Itaque anno 908 labente omnino contigit excidium Templi, & casus Sedekiæ. Excessus Mosis, id est quadragesimus annus ab Exodo, est primus Hebdomadis annalis: & consequenter annus xlvii est primus Hebdomadis, utpote primus *γεωργίας*, siue *κληρουχίας*, quemadmodum ad xxxiii Epocham demonstratum est. Deductis 47 de 908, remanent anni absoluti 861 a primo anno primæ Hebdomadis, ad casum Sedekiæ; quæ sunt Hebdomades cxxiii. Atqui ultimus Sedekiæ erat Sabbaticus, teste Ieremia xxxiiii, 9, 10. Itaque annus ultimus Sedekiæ, hoc est ab Exodo, ad eius casum, non potest esse neq; maior, neq; minor. Nam Sabbaticū omnino esse necesse est. Et qui aliter statuūt, tota errāt via. Anno igitur Sabbatico deleta sunt Ierosolyma, quæ sua Sabbata celebrarunt, hoc est cessauerunt, usque ad reditum Iudæorum, ut est in fine Paralipomenon: non quod inde capiendum sit septuaginta annorū initiū, ut Theologastrorum natio hariolatur: sed quod cessauit terra, & ab omni cultura vasta fuit, quemadmodum anno septimo Hebdomadis omnis agricolatio & cultus terræ cessare solet. Quod autem memoria annorum Sabbaticorum etiam in exilio retenta fuerit, patet ex xxix, 27 Ezekielis, qui annum decimum Sedekiæ vigesimū septimū Iobel fuisse dicit. Annus decimus Sedekiæ erat 907 ab Exodo: Deductis per regulam perpetuam 47, & residuo 860 in 49 diuiso, relinquuntur Iobelea xvii absoluta, & xxvii annus insuper currens de xviii Iobel. Apud Ezekielem mentio

mentio non quidem Iobel, sed anni tantum sit. Nam annos Hebdomadis & Iobel, sine adiectione usurpabant. Ierem. xxviii, 1. *Et accidit hoc anno, principio Sedekiæ regis Iuda, quarto anno, quinto mense.* Non dixit quarto anno Hebdomadis, aut Semittah. Quum igitur xxix, 27 Ezekielis vigesimus septimus annus sine mentione Iobel positus sit, ecquem annum vigesimum septimum intelligere debemus, præter annum Iobel, præsertim quum ille annus fuerit vigesimus septimus Iobel? Quæ ibi & Iudæorum & nostri interpretes somniarint, non referam. Qui verum adeptus est, quid opus habet de falso triumphare? Hinc colligitur, quam imperite Iudæi annum trigesimum, cuius mentio in principio Ezekielis, ad Iobel referunt. Nam si decimus annus Sedekiæ est vigesimus septimus Iobel, quomodo quintus annus potest esse trigesimus Iobel? Sed negari non potest ut epochæ Mundi, ita etiam Hebdomadum & Iobeleorum rationem omnem ignoratam fuisse. Nos infra subiecimus Indicem omnium Iobeleorum ab anno primo γεωργίας, ad excidium posterioris Templi, ne diutius tam necessaria res ignoretur, & præterea ut firmemus sub utroque Templo Iobelea obseruata fuisse. Quis enim sanus putauerit Iudæos sub posteriore Templo Iobelea neglexisse, quo tempore obseruantissimi ceremoniarum fuerunt, ita ut quadragesimo nono anno vertente prædia vendita ad priores possessores non redirent? Certe hoc putare, est insanire, præsertim quum in Digestis Talmudicis tam curiose de iure prædiorum disputetur, quæ sub tempus Iobelei ad priores dominos redirent. In hac igitur Tabella primo versu habes lineam Iobeleorum omnium, secundo annos collectos, tertio annos mundi, quibus Iobelea aut celebrata sunt, aut celebrari oportuit. Quum enim Philistæi & Alienigenæ Hebræos opprimerent, an illis Iobelea obseruare vacauerit, non immerito quis dubitare possit. In quartum versum annos Regum coniecimus, quibus contigerit exitus Iobelei. Stante Templo priore, Iobelea obseruata fuisse docet Ezekiel cap. xxix, 27, ut supra demonstratum est. Sub secundo Templo negare obseruata fuisse, hoc vero est negare eo tempore ullam legis obseruantiam fuisse. Quomodo enim Gens legis suæ studiosissima illi præcepto affirmatiuo satisfacere potuisset, quo quinquagesimo anno ineunte prædia tam rustica, quam urbana ad priores dominos redirent? Iesus Siracides in procemio Ecclesiastici scribit se in Aegyptum venisse anno xxviii sub Ptolemæo Euergete. Non dixit anno xxviii Ptolemæi Euergetæ, qui annos tantum xxvi regnauit. Quum igitur ille vigesimus octauus annus neque Ptolemæo Euergetæ attribuatur, neque tot annos ille Ptolemæus regnauerit, haud dubium est, quin de anno xxviii Iobel intelligendum sit. Illud Iobel currebat a x anno Ptolemæi Philadelphi, desinens in xx Ptolemæi Euergetæ. Annus igitur vigesimus octauus vigesimi quarti Iobel, quo scribebat Iesus Siracides, erat ix Euergetæ, numero Eusebiano mdcclxxix. Quod certissimum est. Hinc, & ex Ezechiele, & Ieremia, docemur annos Iobel, & Hebdomadis, sine mentione Iobel, aut Hebdomadis, a scriptura usurpari solitos. Sic Aethiopes annos periodi Diony-

TABVLA OMNIVM IOBELEORVM A PRIMO, AD VLTIMVM, QVOD DESIIT *in anno ante excidium Templi posterioris.*

Linea Iobeleorum.	Anni Iobeleorũ collecti.	Anni Mundi.	Epochæ Iobeleorum in annis Regum.
		2499	
1	49	2548	anno 95 post mortem Mosis.
2	98	2597	
3	147	2646	
4	196	2695	
5	245	2744	
6	294	2793	
7	343	2842	
8	392	2891	3 anno Dauid.
9	441	2940	11 anno Solomonis.
10	490	2989	2 anno Asa.
11	539	3038	10 anno Iosaphat.
12	588	3087	19 anno Ioas.
13	637	3136	28 anno Amasiæ.
14	686	3185	48 anno Azariæ.
15	735	3234	13 anno Ezechiæ.
16	784	3283	33 anno Manasse.
17	833	3332	25 anno Iosiæ.
18	882	3381	21 anno excidij Templi.
19	931	3430	primo Darij Hystaspis.
20	980	3479	14 anno Xerxis.
21	1029	3528	2 anno Darij Nothi.
22	1078	3577	32 anno Artaxerxis Memoris.
23	1127	3626	anno obitus Alexandri.
24	1176	3675	9 anno Philadelphi.
25	1225	3724	20 anno Ptol. Euergetæ.
26	1274	3773	2 anno Ptol. Philometoris.
27	1323	3822	16 anno Ptol. Euergetæ secũdi.
28	1372	3871	primo Ptol. Dionysij.
29	1421	3920	13 anno Augusti.
30	1470	3969	19 anno Christi.
31	1519	4018	68 anno Christi.

Dionysianæ ut plurimum sine adiectione putare solent: quum tamen aliquando annos Gratiæ citare soleant. Scito autem epochas annorum mundi, quas hic posuimus, esse annum ultimum Iobelei, non primum. Nam illæ omnes epochæ sunt septenariæ. Atqui Iobel indicebatur anno primo Hebdomadis. Itaque primum Iobel indictum fuit non in anno Mundi 2548, sed ineunte 2549: ut diserte extat in Leuitico. Ita de alijs iudicabis. Semittah enim inibat neomenia Tisri. id est, annus septimus remissionis complebatur in ipsa neomenia Tisri, quum iam iniret primus Hebdomadis sequentis. Deuteronomij XV, 1. At Iobel, anno XLIX completo indicebatur in X Tisri anni quinquagesimi. Leuit. XXV, 9. Itaque quemadmodum a neomenia Tisri ineuntis Hebdomadæ, ad neomeniam Tisri desinentis Hebdomadæ, ita a X Tisri ineuntis Iobel, ad X Tisri desinentis Iobel, erant septem hebdomadæ hebdomadarum: hoc est anni XLIX absoluti. Sed ad excidium Templi reuertamur. Id, ut vidimus, contigit anno Sabbatico, 390 annis ab apostasia Ieroboami, 40 autem a prædicatione Ieremiæ. Ita enim intelligendus locus ille Eezekielis a Iudæis pessime vexatus, cap. IIII, 4, 5, 6. Hieronymus in eius loci explicatione sententiam eorum sequitur.

LXII *Ad initium Iromi secundi.*] Secundus vocatur ad differentiam eius, qui cedros, & opifices Solomoni ad Templi constructionem subministrauit. Eius anno XIIII Cyrus inibat imperium in Perside. Iosephus ex annalibus Phœnicum: τεσσαρεσκαιδεκάτῳ ἔτει τῆ Εἰρώμυ (βασιλείας) Κῦρος ὁ Πέρσης τὸ κράτος παρέλαβεν. Non igitur operosum fuerit huius regis initium deprehendere. Nam XIII anni solidi de anno periodi Iulianæ 4154 deducti, qui est annus primus Cyri, relinquent initium Iromi in anno periodi Iulianæ 4141. Huius Regis annus quartusdecimus fecit, ut initio Ithobali deprehenso, ex septimo eius anno primum expeditionis Syriacæ Nabuchodonosori e latebris eruerimus. Vnde colligi potest, quam necessaria sit hæc epocha, & illa Ithobali, ut ex XIIII anno Iromi septimus Ithobali, ex septimo Ithobali primus expeditionis Syriacæ inuestigetur. Iosephus enim ex Annalibus Phœnicum LIIII annos cum III mensibus putat ab initio Ithobali secundi, ad XIIII Iromi secundi. Sed deprehenso XIIII anno Iromi, qui concurrebat cum primo imperij Cyri, initium Ithobali eruitur, & hinc annus septimus eiusdem, primus nimirum expeditionis Syriacæ, quem primum Nabuchodonosori scriptura vocat. Rursus hæ epochæ confirmant nostram de anno trigesimo apud Ezekielem sententiam, quam alioquin ex Ptolemæo didiceramus. Denique antequam ad illos annales Phœnicum mentem adijceremus, idem & de illo trigesimo anno, & de annis Regum Iuda, & de Epocha Exodi pronunciauimus. Sed quando hæc omnia æquum lectorem inuenient? An illis hoc promittere possim, equidem nescio. Hoc unum scio, nondum inuenisse, qui aut intelligerent, aut saltem amarent.

LXIIII *Ad excessum Nabuchodonosori.*] Iechonias anno trigesimo septimo deportationis suæ teste Ierem. LII, 31, in integrum restitutus est ab Evvilmerodacho filio Nabuchodonosori, quem Canon Mathematicus vitiose Illoaradamum vocat: quod est idem nomen, sed vitiose a Græculis conceptum. Annus capti Iechoniæ 4114. Adiectis 36 solidis, consurget annus excessus Nabuchodonosori, & primus Evvilmerodachi 4150. de quibus detracto anno excessus Nabopollassari 4119, remanebunt anni XXXI imperij Nabuchodonosori, quos post patrem solus regnauit. XII autem cum patre regnauit. Fiunt omnes anni ab expeditione Syriaca, ad excessum Nabuchodonosori, XLIII, ut recte quidem extat in Canone Mathematico, sed illi anni ad suum tempus conuenienter οὐκ ἔςι χρᾶσθαι, hoc est, relati non sunt.

LXV *Ad cædem Baltasari.*] Quod Laborosardachus Nabuchodonosori ex filia nepos non alius sit, quam Baltasar, tam validis argumentis a nobis demonstratum est in opere de emend. Temp. ut neque dubitandi ulla caussa sit, neque necessitas repetendi. Interfectus est ab amicis, ut scribit Berosus, & Daniel, quos conuiuio adhibuerat, qui antea de eo interficiendo consilium iniuerant, quorum signifer Nabonidus Darius Medes, qui post eum a coniuratis in solio regni collocatus est. Genus mortis exponitur a Beroso, ὑπὸ τῶν φίλων ἀπετυμπανίσθη. Grammatici: Ἀποτυμπανίσαι, οὐχ ἁπλῶς τὸ ἀποκτεῖναι, ἀλλὰ τυμπάνῳ, ὅ ἐςι ξύλον, ὅπερ σκυτάλην καλοῦσι. Photius 566, 30: ὁ δὲ Ἰουλιανὸς σιωπῇ ἐδέξατο καρτερῶν τὰς πολλὰς ἐπὶ τοῦ νώτου διὰ τῶν τυμπάνων πληγάς. καὶ γὰρ πολλαῖς ἐπαίετο βακτηρίαις. Hoc Gallice vocamus *Massaculum.* & verbum *Massaculare.* & ἀποτυμπανισμὸν *Massaculamentum,* qui Siculis & Argiuis olim Σκυταλισμός, Romanis Fustuarium, quod ξυλοκοπεῖον vertit Polybius. Nam, ut supra ex Grammaticis retulimus, τύμπανον est σκυτάλη. Gallice *Billot;* βακτηρία, ut paulo ante ex Photio. In veteri editione Græca Danielis legebatur, citante Iustino, καὶ ἀπετυμπανίσθη τὸ θηρίον: pro quo hodierna editio, ἀνῃρέθη. ῥοπάλοις παίειν aliter dicitur Olympiodoro ῥοπάλοις παιόμενος ἀναιρεῖται. item 762, 25, Τιμόθεον ῥοπάλοις ἀναιρεθῆναι. Quia igitur amici illi in conuiuium inermes venerant, τῷ τυχόντι ὅπλῳ, telo, quod fors obiecit, ligno, aut scamno, aut tali

aut tali id genus, miserum illum adolescentem regem oppresserunt. Quis non videt hæc cum Danielis verbis conuenire, quanuis genus mortis expressum non sit, ubi tantum mentio fit conuiuij nocturni, & mortis regis in eadem nocte? Quis potuit illum interficere, præter conuiuas ipsos? Hoc non videre, quid aliud est, quam cæcutire? negare, quid aliud, quam insanire? Certe Daniel homini intelligenti nihil aliud designat, quam Baltasarum inter epulas ab amicis obtruncatum fuisse. Nam de obsidione Babylonis sub Cyro, & stramentitio Medorum rege Dario, & alijs, quæ insania Chronologorum commenta est, quid opus est repetere, quæ strenue alibi a nobis confutata sunt? imo, si fas dicere, quæ tanti non erant, ut confutari deberent? Qui nobis impudenter aduersantur, quanuis vero vincuntur, tamen ob hanc unam caussam recalcitrant, quia putant nos solos in ea hæresi esse. Quod si sciuissent ab alio dictum esse, aut illum solum citarent testem, aut me non solum ita sentire dicerent: ac propterea non recusarent vero vinci, modo alio auctore, aut vindice, quam me. Berosus ab excessu Nabuchodonosori, ad initium Nabonidi, interijcit annos sex, menses nouem: unde sequitur, Nabonidi initium cadere in annum 4157 periodi Iulianæ: finem imperij, & fugam eius, in 4173: expugnationem in munimento Borsippeno in 7176, vnde consurgit initium Cyri in imperio Babylonio.

Ibid. *& initium Darij Nabonidi cognomento Medi.*] Hunc Darium Daniel xi, 1, vocat המדי τὸν Μῆδον. & vi, 1, מדיא quod idem est cum articulo ὁ. a Megasthene & Abydino Μῆδης. caussa cognominis redditur a Daniele ix, 1: *Darius filius Xerxis de semine Medorum*. Quia igitur a Medis oriundus, propterea Medus dicitur, inquilinus Babylonis, ut diserte expressum est apud Adydinum; & perspicue ex Daniele colligitur, quum eum, aut eius patrem Xerxen, aut fortasse auum de semine Medorum fuisse dicit, hoc est oriundum a Medis. Itaque hic pessimi Grammatici hactenus fuerunt, qui aliter apud Danielem illa interpretati sunt: &, quod ridiculum est, ex homine Medis oriundo, Babylonis inquilino, regem Mediæ faciunt. &, nenon sine historico argumento nugari viderentur, cumulum insaniæ addiderunt, quum Astyagen eum esse dixerunt, & ex ludicra Cyripædia Xenophontis id probare conantur. Rursus urgent ex Daniel. v, 28. *Regnum tuum diuisum est, & traditum Medis & Persis*. Ergo duobus regibus, Cyro Persarum, Dario Medorum. Quid ergo facient illo? vi, 8, lex *Medorum & Persarum*. An Cyrus rex Persarum, & Darius rex Medorum eam legem fecerunt? Non ita dicent. Ergo antea unus erat rex, qui eandem legem Persis & Medis sanxit. Ecquis ante Cyrum erat rex Persarum simul, & Medorum? Ester 1, 14, 18, *septem principes Persarum & Medorum*. An Medi primi habebant illos septem principes, quos Herodotus solis Persis attribuit? Futile est argumentum. Persas & Medos ex idiotismo vulgi tam scriptura, quam exotica historia accipit. Notum illud: *Quum Medi irrupere nouum mare*— Atqui Persæ, non Medi tantum. Rursus Ausonius: *Hunc cuperes rex Mede tuis*, &c. Xerxem ita vocat. Μηδισμὸς in veteri Græcorum historia est factio, siue partes Persarum, non Medorum, quorum tunc regnum nullum erat: imo qui Persarum regno prouincia accesserant. Sed si hoc cerebrosis capitibus satis non est, quis dubitat, Nabonido pulso, regnum Chaldæorum ad Medos & Persas peruenisse, siquidem ad Cyrum Mediæ & Persidis regem traductum est? Quam igitur latebram pertinaciæ quærent? Ineptissimæ velitationes. Videntur tamen sibi acuti homines, & eos, qui e latebris verum eruunt, Grammaticos vocare ludus est. Hoc modo Aristoteles, Hipparchus, & Ptolemæus Grammatici audient, & Sophistis, ac Methodistis vapulabunt.

LXVI *Ad laxationem captiuitatis.*] Annus septuagesimus captiuitatis Iechoniæ in periodo Iuliana 4183 desinit in anno vigesimo nono Cyri ad finem decurrentis. Cyrus autem obijt anno imperij sui xxxi currente. regnauit enim solidos xxx. Itaque Daniel trigesimum primum annum Cyri vocat tertium, quod tertius sit a vigesimo nono, qui Iudæis libertatem reddidit. Quare primus annus Cyri vocetur, alibi perspicue demonstratur. Fabulas. Aretalogorum ex Cyripædia missas facimus. Ex Cyripædia aliquid ad fidem gestis aut historiæ faciendam depromere, est inscitiam suam cum odio veritatis coniunctam traducere.

LXVIII *Ad Regifugium.*] Per annos ccxliiii regnatum Romæ fuisse prodit Varro: Cato per ccxliii: Eusebius nescio cuius fidem sequutus per ccxl, triennio minus, quam Cato, quadriennio, quam Varro. Itaque prima Palilia Varro in xxiii anno vi Olympiadis, Cato in sequenti anno statuit: Dionysius Halicarnassensis in primo Olympiadis vii: secundum quæ Regifugium conuenit in annum primum Olympiadis lxviii, annis ccxliii a primis Palilibus. Eam tanquam omnium optimam sententiam sequuti sumus.

LXIX *Ad transitum Xerxis.*] Anno, quo Hellespontum Xerxes traiecit, & Athenas incendit, Olympicum ludicrum actum fuisse scribit Herodotus. Quod verissimum est. Xerxes enim traiecit

traiecit Hellespontum vere illius anni, in cuius æstiuis diebus Olympias LXXV celebrata est, Callia Athenis Prætore, die XXI Augusti.

LXX. *Ad obseruationem solstitij.*] Meton & Euctemon solstitium obseruarunt die XXVII Iunij, feria prima, mane, anno periodi Iulianæ 4282, sub finem magistratus Apseudis, ut est apud Ptolemæum. Sed erratum est die dimidio, aut amplius. Solstitium enim fuit horis plusquam sex æquinoctialibus post meridiem eius diei, anno Mundi 3518, quo neomenia Karkinonos fuit feria secunda: nimirum quo solstitium contigit non XXVII, aut amplius, horis ante meridiem feriæ primæ, sed totidem fere horis post meridiem eiusdem, unde sumit initium feria secunda. Ideo eam obseruationem Metonicam & Euctemonicam Ptolemæus vocat τήρησιν ὁλοσχερῆ, non ἀκριβῆ. quod quidem mirandum non est. Non enim illud solstitium ex interuallo vetustioris obseruationis collegit Meto, sed ex suo Heliotropio, quod Athenis in Comitio collocarat. Quam fallax vero sit methodus, quæ τροπὰς & ἰσημερίας Solariorum umbilicis venatur, non adhibito longinquioris obseruationis interuallo, & omnes sciunt, qui eiusmodi rebus operam dant, & nos in Canonibus doctrinæ anni veteris Chaldæorum ostendimus. Heliotropium autem a Metone dedicatum eodem anno, quo solstitium obseruauit, ex Philochoro probat Scholiastes Aristophanis Ὀρνίθων. ὁ δὲ Φιλόχορος ἐν Κολωνῷ μὲν αὐτὸν οὐδὲν λέγει θεῖναι, ἐπ' Ἀψεύδους δὲ τοῦ πρὸ Πυθοδώρου ἡλιοτρόπιον ἐν τῇ νῦν οὔσῃ Ἐκκλησίᾳ πρὸς τῷ τείχει τῷ ἐν τῇ Πνυκί. Quem locum vulgo deprauatissimum ita legendum esse in lib. II de Emend. Temp. monuimus. Sub Apseude igitur & solstitium simul obseruatum, & Heliotropium, ex quo illud solstitium indagatum est, ab eodem Metone positum. Sed non primus Meto Heliotropium posuit. Iam antea idem fecerat Pherecydes Syrius, cuius ἡλιοτρόπιον ad suam usque ætatem σώζεσθαι ἐν Σύρῳ τῇ νήσῳ scribit Laertius. Neque ipse Pherecydes primus hoc fecit. Anaximander enim iam antea id excogitauerat. Suidas: Ἡλιοτρόπιον, ὡρολόγιον. γνώμων ἐστὶ τὸ ἐν τοῖς ἡλιοτροπίοις πηγνύμενον. ὅπερ ἐφεῦρεν ὁ Ἀναξίμανδρος, καὶ ἔστησεν ἐπὶ τῶν σκιοθήρων ἐν Λακεδαίμονι. Idem: γνώμων, τὸ ἐν τοῖς ἡλιοτροπίοις πηγνύμενον, ὅπερ ἐφεῦρεν Ἀναξίμανδρος, καὶ ἔστησεν ἐπὶ τῶν σκιοθήρων. quæ verbatim transcripsit ex Laertio.

LXXI. *Ad neomeniam Hecatombæonis πρωϊανίας.*] Meton post obseruationem solstitij, XIX diebus, id est XV Iulij, neomeniam Hecatombæonis primi Enneadecaeteridos suæ statuit, XIII die Scirrhophorionos, ut scribit Diodorus. quod verissimum esse ratio vincit. Erat annus secundus periodi Atticæ, cuius Scirrhophorion iniuit tertia Iulij. Proinde XV Iulij congruebat τῇ ιγ Σκιῤῥοφοριῶνος. Sed Meton rationem habuit illius meridiei, in qua neomeniam primi sui Hecatombæonis statuit, non autem feriæ sequentis. Nam secundum hæc neomenia incepit a meridie feriæ quintæ: sed secundum rationem temporis ciuilis ea fuerit feria sexta. Quia vero Enneadecaeteris Metonica maior est VI horis, quam Dionysiana Paschalis, aut Calippica πρωϊανίας, & ex eo excessu post LXXVI annos dies unus rationibus Metonicis accrescit, hinc factum; ut neomenia Metonica in verum tempus ciuile restituta sit. Nam Epacta Iuliana, quæ notaret nouilunium, cœpit esse X, quæ ex regione XV diei Iulij opposita est. Nemo vero antea sciebat neque unde iniuit Enneadecaeteris Metonica, neq; quoto anno quotæ Olympiadis, quoto mense Iuliano, quota die mensis, neque quis modus fuerit illius Enneadecaeteridos. Sed Mathematici hæc sciebant etiam antequam a nobis indicata essent. quid ni? Sufficit Mathematicum esse, ut nihil ignores. Scripta Mathematicorum classis non infimæ, neque minorum gentium satis probant eos Metonem quidem auctorem fuisse Enneadecaeteridos non ignorasse. quæ vero ulterius adiecerunt, ea melius erat taceri.

LXXII. *Ad secundum annum Darij Nothi.*] Daniel initium LXX Hebdomadarum suarum ab edicto secundo instaurationis orditur: hoc est, a secundo anno Darij Nothi: a quo eæ Hebdomades putatæ desinunt in primo anno belli Iudaici. Annus secundus Darij Nothi 4290. Annus excidij Templi posterioris 4783. Interuallum, anni 490, & anni præterea tres. hoc est Hebdomades septuaginta cum dimidia, siquidem accedat dimidium anni. Ipse quoque Daniel præter LXX Hebdomadas addit semissem hebdomadis, quem quidem, imo omnes, hactenus putarunt esse semissem unius de septuaginta hebdomadibus. Sed vide, quæ in opere de Emend. Tempor. de hoc a nobis disputatum est. Hæc vero Eusebiana extant in Chronico Casaubon: Ἐντεῦθεν Ἀφρικανὸς ἀριθμεῖ κατὰ τὴν τοῦ Δανιὴλ προφητείαν τὸν τῶν ἑβδομάδων ἀριθμὸν συμπληροῦντα εἰς ἔτη υϞγ. καὶ ὅροι τὰς αὐτὰς περαιουμένας μετὰ τὴν τοῦ Χριστοῦ ἀνάληψιν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν Νέρωνος Ῥωμαίων αὐτοκράτορος. καθ' ὃν ἡ πόλις δεξαμένη πολιορκεῖσθαι δευτέρῳ ἔτει τοῦ μετ' αὐτὸν βασιλεύσαντος Οὐεσπασιανοῦ, καὶ δευτέρῳ τῆς Ὀλυμπιάδος τῆς σιγ' ἐδέξατο τὴν ἅλωσιν, ἤγουν αἰχμαλωσίαν ὑπέμεινε. Terminat has hebdomadas Africanus excidio Ierosolymorum, nos belli Iudaici initio. Inter nostram, & illius sententiam, dimidiæ Septimanæ tantum discrimen est.

LXXIII. *Ad captam Babylonem.*] Hic casus non potest ignorari. Nam præter quam quod omnes uno

uno ore illum conferunt in annum II Olymp. XII, ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀριστοφάνους, accedit demonstratiuus character ex cælo, deliquium Lunæ, Septembris XX, Μεταγειτνιῶνος εἰκάδι. Erat enim annus XXVIII periodi Atticæ. Fallitur vero Plutarchus, qui hoc deliquium siderus contigisse scribit εἰκάδι Βοηδρομιῶνος, Μυστηρίοις. Mysteria quidem semper conueniunt in XX Boedromionos. sed eo anno neomenia Boedromionos incidit in Kalendas Octobris. proinde Mysteria in XX diem eiusdem mensis. At defectio Lunaris iam antea contigerat vigesima Septembris, εἰκάδι Μεταγειτνιῶνος. Itaque manifesto Plutarchum fugit ratio, qui εἰκάδι Βοηδρομιῶνος, ac proinde μυστηρίοις, contigisse dicit. Neque melior Arriani sententia, qui Πυανεψιῶνος sidus defecisse tradit. Itaque neque Βοηδρομιὼν secundum Plutarchum hic locum habet, neque secundum Arrianum Πυανεψιὼν, siue popularis, siue πρυτανείας. Vndecim enim diebus defectio Lunæ ante pugnam contigerat. Vnde pugna commissa Kalendis Octobris, νουμηνίᾳ Βοηδρομιῶνος. Calippus in gratiam Alexandri periodum instituit, cuius Hyperberetæus Macedonicus, qui ab hoc argumento Alexandreus vocatus est, conuenit in sextam Octobris, cui respondet Epacta Iuliana XVII. Atque hinc iniuit periodus Alexandrea Calippica. Sed quia Athenienses annum a diebus æstiuis incipiunt, æstate, quæ hunc autumnum proxime sequuta est, instituerunt initium Enneadecaeteridos, atque adeo periodi πρυτανείας Calippicæ, quæ omnino Metonicam peremit, ut Metonica antea Octaeterida Harpali de sede deturbarat. Tamen nihilominus multi Metonicam retinuerunt, ut auctores sunt Theo in Aratum, & Diodorus Siculus.

LXXXI *Ad excessum Alexandri Magni, & Thoth Philippi.*] Alexander obijt anno primo Olympiadis CXIIII, Nabonassari 425. Vnde consurgit initium Epochæ Philippi apud astronomos, siue a Philippo Aridæo, qui nomine tenus rex Macedonum fuit, siue a Philippo patre Alexandri, sub quo reformati sunt menses Macedonum, ut constat ex Epistola ipsius Philippi. Nam quanuis longo post obitum Philippi tempore ea epocha in usus ciuiles recepta fuerit, tamen potuit a Philippo patre Alexandri dicta fuisse, quemadmodum Alexandrea Seleucidarum dicta ab eo rege, qui duodecim annis antea in vivis esse desierat.

LXXXII *Ad æram contractuum Seleucidarum Iudaicam.*] Iudæi inibant æram suam contractuum a Nisan anni 3449 in hodierno computo, sex mensibus ante æram Alexandream Antiochensium. Atque ea est, qua liber Maccabæorum prior utitur; quæ a Tisri, ad Nisan, conuenit cum Iudaica: hinc ad Tisri, anteuertitur a Iudaica mensibus sex. Hoc multum imponere potest etiam diligentissimo Lectori in annis, qui vocantur Græcorum in priore Maccabaico. Et certe nemini unquam hæc discrepantia oboluit. Antiocheni enim initium Aeræ Alexandrinæ repetunt ab anno Iudaico 3450, Iudæi, ut diximus, ab anno 3449. Ita enim hodieque Iudæi æram suam Contractuum putare solent. Quare in priore Maccabæorum manifesta est anticipatio annorum Græcorum, qui toties ibi citantur, supra Aeram Antiochenorum. Semper igitur memineris eos annos Græcorum ad 3449, non ad 3450 annum Iudaicum referre.

LXXXIII *Ad æram Seleucidarum Antiochenam.*] Calippus Cyzicenus primus omnium ostendit inutiles rationes Octaeteridos Harpaleæ popularis, quæ annum constituebat dierum CCCLXII, qui est merus Atticus popularis. Nam Lunarem Harpaleam iandudum Metonica Enneadecaeteris excluserat. Is, inquam, Calippus ostenderat in Octaeteridibus nouem Harpaleis, & una Tetraeteride, qui sunt anni LXXVI, menses ciuiles, & Lunares in orbem recurrere. Itaque periodum totidem annorum tam Lunarium, quam popularium, instituit, initio Hyperberetæi Lunaris a VI Octobris capto, idque in gratiam Alexandri Magni, & eius imperij Asiatici, a cuius primo anno, ut antea diximus, periodum suam Lunarem deduxit. sed popularis periodus hinc initium capere non potuit, nisi XIX annis post hoc tempus, XII autem post obitum Alexandri, anno periodi Iulianæ 4402. quo Hyperberetæus Olympicus, id est quartus mensis periodi Olympicæ, statim inibat post κύντερον ὀπωρινὸν, nimirum post VII Octobris, tertia die Hyperberetæi Lunaris. Hæc est ratio, quare XII annis post obitum Alexandri periodus Calippi Alexandrea incipit. Hodieque ea epocha dicitur Alexandrea, Arabibus ἀρχὴ τοῦ δικέρωτος, quia Alexandrum vocant δικέρωτα. quod alibi demonstrauimus. item Alexandri successores *Nubeth dhilkarnain*, διαδοχὴν τοῦ δικέρωτος, *successionem Bicornis*, ut apud Astrologum Tunisiensem, qui penes nos est, legimus. Ijdem Arabes hanc epocham vocant איאם ארומי *Aiam errumi*, ἡμέρας Ῥωμαϊκάς, quia hodie mensibus pure Romanis constat, quanquam appellationibus Chaldaicis. Γεώργιος quoque ἰατρὸς ὁ Χρυσοκόκκης in suo προχείρῳ ἀστρονομικῷ non raro χρόνους τῶν Ῥωμαίων vocat, quemadmodum Arabes & Persæ, ex quorum lingua Astronomicon illud in Græcam traductum est. Quum autem periodus Calippica duplex fuerit, popularis, & πρυτανείας: id est mensium plenorum, quibus populus utebatur, item

item Lunarium, quibus solus magistratus, τῆς πρυτανείας quidem initium Macedonibus fuit ab Octobri anni imperij Asiatici, Atheniensibus autem a diebus æstiuis sequentibus. Popularis vero initium incidit in annum XII post obitum Alexandri a VII Octobris. Huius duplicis periodi illustre exemplum extat apud Iosephum 429 in decreto Atheniensium, quod supra a nobis, quum de anno πρυτανείας Calippico disputaremus, relatum est. in quo mensis πρυτανείας est Atticus, mensis popularis est Macedonicus. Ibi enim πέμπτη Πανέμου ἀπιόντος est ἑνδεκάτη Μουνυχιῶνος. ex quo colligitur periodi istius duplicis popularium quidem mensium appellationes Macedonicas, πρυτανείας autem mensium Atticas fuisse.

LXXXIIII. *Ad æram Alexandream Chaldæorum.*] Iudæi sex mensibus epocham Antiochensium anteueniunt, ut jam dictum est: Chaldæos Antiocheni totidem mensibus. Itaque Iudæi anno integro Chaldæos anteuertunt, Antiochenos interuallo semestri. Media igitur est Antiochena Epocha inter Iudaicam, & Chaldaicam. Chaldæorum Epocha utitur ἡ ἐπιτομὴ Μακκαβαικὴ Ἰάσονος Κυρηναίου, qui vocatur liber Maccabæorum secundus: Altera autem, id est Antiochena, de qua proxime egimus, Ecclesiæ Antiochenæ, Nestorianis, Syris, & Maronitis in usu est, eamque vocant Terik Alescandria, id est ἐποχὴν Ἀλεξάνδρειον. Arabes, ut diximus, תרנך דילקרנין *Terik dhilkarnaim*, ἐποχὴν τοῦ δικέρωτος. Ita vocant Alexandrum, quod corniger voluit pingi, fingi, & nummis incudi. Clemens προτρεπτικῷ. Ἐβούλετο δὲ καὶ Ἀλέξανδρος Ἄμμωνος υἱὸς εἶναι δοκεῖν καὶ κερασφόρος ἀναπλάττεσθαι πρὸς τῶν ἀγαλματοποιῶν, τὸ καλὸν ἀνθρώπων ὑβρίσαι σπεύδων κέρατι. Hodie creberrimum nomen Alexandri est Muhammedanis, sed solo nomine דולקרנין *Dhulkarnain*, quod quidam pronunciant *Zilkarnaim*. quo pertinent illa Poli Veneti ex lib. primo, Cap. XXV. *Balaxiam est quædam prouincia, cuius gens cultum Muhammedanum obseruat, & proprio sermone utuntur. Et quidem ingens regnum est patens in longitudinem itinere dierum XII. Reges ex successione imperant demissi ex eadem stirpe, quæ originem habet ab Alexandro Rege, & filia Darij Persarum regis. atque adeo omnes illi reges vocantur* ZVLKARNEN, *hoc est Alexander.* Quo loco quid illustrius esse potest? *Dhulkarnain*, vel *Dulkarnen*, vel *Zulkarnen* non variat literis, sed pronunciatione: & proprie est δικέρως, *bicorniger:* quod ita Alexander pingeretur, & in nummis cuderetur. Quum enim Cyrenæi in nummorum suorum superficie altera silphion, in altera caput Iouis Ammonis cornutum imprimerent in gratiam Alexandri, eius caput pro capite Iouis in stateribus & tetradrachmis suis cuderunt, quum jam a temporibus Batti silphion in nummis mos eis esset figurare. Nam falso tradit Tzetzes in nummis Cyrenæorum ipsos Cyrenæos incusos fuisse silphion Batto offerentes. Nihil enim tale in vetustissimis illorum tetradrachmis conspicitur. Verba Tzetzæ:

Τὸ πολυτιμότατον, ὥσπερ οἱ Κυρηναῖοι,
Τῷ Βάττῳ προσενήνοχασι χάριν εὐεργεσίας.
Βάττος δ' αὖ ἀμειβόμενος προαίρεσιν τὴν τούτων
Ἐν τῷ νομίσματι αὐτοὺς ἐχάραξε τυπώσας
Τοὺς Κυρηναίους φέροντας τὸ σίλφιον ἐκείνῳ.

Porro tunc primum Chaldæi videntur desiuisse menses suos tricenum dierum, & Lunares Calippicos usurpasse.

LXXXVI. *Ad Encænia Iudæ Maccabæi.*] Erat annus abundans centesimus quadragesimus octauus Contractuum. Neomenia Casleu prid. Kal. Nouemb. feria VI. Encænia feria II, Nouembris XXIIII, anno periodi Iulianæ 4549. Ergo Sacerdotes Sabbato antecedente, XXII Nouembris, exorsi sunt ἐφημερίας suas, ac stationes functionum suarum. Ecquænam familia sacerdotalis prima inire potuit munus suum, præter familiam Ioiarib, quæ & prima erat ordine, & cuius popularis erat Iudas ipse? 1 Maccab. II, 1. & Ioseph. A vigesima igitur secunda Nouembris anni periodi Iulianæ 4549, ad annum 4783, quo excidium Templi contigit, nunquam interrupta fuit functio illarum stationum: ut alibi a nobis accurate demonstratum est: quæ res antea nostris hominibus inaudita & ignota erat. Fallitur vero Iosephus, qui pag. 370 ait pollutionem templi, quam ipse κατάλυσιν τοῦ ναοῦ vocat, contigisse annis CCCCVIII, postquam a Daniele prædicta fuerat. Prædicta a Daniele anno III Cyri, qui erat ultimus & vitæ & imperij Cyri, numero MCCCCLXXXVI. Pollutio contigit numero MDCCCXLIX. Interuallum; CCCLXIII anni XLV annis plus dixit.

LXXXVII. *Ad æram Tyriorum.*] Anno Christi CCLXXVII, numero Eusebiano MMCCXCII, annus Tyriorum CCCCII ponitur ab Eusebio. Anno autem Christi CCCCXLVIII, numero Eusebiano MMCCCCLXIIII, putabatur annus DLXXIIII a Tyriorum Colonia deducta in actis concilij Chalcedonensis. Interuallo annorum Christi CCLXXVII, & CCCCXLVIII, qui sunt anni CLXXI, detracto de CCCCXLVIII, remanebit idem numerus Eusebianus MMCCXCII.

Bene

Bene igitur Eusebio conuenit cum Synodo. Rursus deductis CCCCI annis absolutis de numero Eusebiano MMCCXCIII, remanebit caput Epochæ Tyriorum numerus Eusebianus MDCCCXCII. Quia vero anni illi putãtur a Colonia deducta in Concilio Chalcedonensi, mihi non constat quare Colonia vocetur, si a magistratu Romano deducta non est. Nam antiquitas & epocha eius ab eo tẽpore repetitur, quo nondum Romani in Syria rerum potiebantur. Hoc enim tempus congruit regno Demetrij & Antiochi Grypi Regũ Syriæ. Et tamen in illo Concilio vocatur Colonia Consularis, aut Colonia Tyrus Metropolis Consularis. Hoc facile soluitur. Deducta quidem a Romanis, a quo tẽpore vocata fuit Colonia. Aera autem eius ab alia caussa instituta iam a priscis temporibus retenta fuit. Nam Tyrus deducta fuit ab Heliogabalo, ut patet ex eius, & auiæ Mæsæ nũmis. Itaque non ab eo tẽpore, quo deducta est ab Heliogabalo, sed ab antiqua Aera annos suos Tyrij putabant. Quemadmodum colonia Antiochena deducta fuit a M. Aurelio, & tamen nunquam annos suos Antiocheni ab Aurelio, sed a Iulio Cæsare, putabant. Quare in Actis Synodi a Colonia deducta anni putantur, non quod verum esset, sed quia ita a vulgo putabantur, & Acta publica illis signabantur. Nam in annis & temporibus citandis plerumque vulgi consuetudinem, non rationẽ, sequimur, ut in annis Antiochensium Alexandreis, qui ab Alexandro putantur, quum a Seleuco potius deducendi fuerint. Idem de annis Diocletiani dicas licet, & Iezdegird, a cuius cæde Aera Persarum incipit, non ab initio Othmen victoris.

LXXXIX *Ad aram Ascalonitarũ.*] Ea est, ni fallor, ad quam referendũ est numisma Hadriani: ΣΙΔΩΝΟΣ. ΝΑΥΑΡΧΙΔΟΣ.Ε.Ζ.Κ. Σ. id est ἔτος σκζ. Igitur anni CCXXVI a numero MDCCCCXIIII putati desinũt in numero MMCXL, octauo autẽ anno Hadriani. Rursus in nummo Augusti legitur: ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ. ΚΑΙΣΑΡ. ΣΕΒΑΣΤΟΣ. In auersa superficie: ΣΙΔΩΝΟΣ Ε. ΖΙΡ. Hoc est ἔτη, vel ἔτος ριζ. Ergo anni CXVII a numero MDCCCCXIIII putati desinunt in numerum MMXXX, ultimum annum Augusti.

XC *Ad aram Philadelphensium.*] Hæc fortasse fuerit eadẽ cum Aera Amisenorũ. In nũmo Hadriani. ΑΥΤ. ΚΑΙC. ΑΙΛ. ΑΔΡΙΑΝΟC. CΕΒ. ΠΠ. ΥΠ. Γ. ΑΜΙCΟΥ. ΕΛΕΥΘΕΡΑC. ΕΤΟΥC. ΓΠΓ. Nam CLXXXIII anni putati desinunt in anno periodi Iulianæ 4833, numero MMCXXXIII, quo Hadrianus consulatum tertium iniuit. Itaque Philadelphenses eodem anno, quo & Amiseni, χρηματισμὸν ἐλευθερίας ordiri cæperunt. In nummo L. Veri in libro Occonis ita excusum est. ΑΙΗCΟΥ. ΕΑΓΥΔΕΔΑC. ΕΤΟC. ΡΞΘ· Legendum omnino. ΑΜΙCΟΥ ΕΛΕΥΘΕΡΑC. ΕΤΟC ΡΞΘ. Ab anno adoptionis Aelij, qui est periodi Iulianæ 4849, CLXIX anni retro putati desinunt in anno 4681. una Indictione solida. a qua hæc secunda Amisenorum Aera incipit, instaurata proculdubio ab Augusto.

XCII. *Ad aram Damascenorũ, & Antiochensiũ.*] Omnes urbium, quæ sequuntur, epochæ deducuntur a tempore αὐτονομίας αὐτῶν. Euagrius, apud quem crebra huius epochæ mentio, hos annos vocat χρηματισμὸν τῆς Ἀντιοχείας ἀπὸ τῆς αὐτονομίας αὐτῆς. Quinetiam in illustri monumẽto Puteolano, quod extat pag. MCV Grutteraniorũ Collectaneorũ, Τύρος αὐτόνομος vocatur. Ἐπιστολὴ γραφεῖσα τῇ πόλει Τυρίων τῆς ἱερᾶς καὶ ἀσύλου, καὶ αὐτονόμου μητροπόλεως Φοινίκης. Christophorson male vertit: *annus, ex quo nomen Antiochiæ impositũest.* Nã annis CCIX ante hoc tẽpus iam Antiochia ab Antiocho appellata fuit. & rediculũ est. Is igitur scribit Iustinianũ a Iustino seniore ad cõmunionẽ imperij assumptum anno τοῦ χρηματισμοῦ τῆς Ἀντιοχείας quingentesimo septuagesimo quinto. Is vero erat annus Christi DXXVII. Deductis 527 de 575, remanẽt anni 48 differentia annorũ Antiochenorũ, & Christi Dionysianorum, triennio ante primas Kalendas Ianuarij Iuliani. Itaque primus annus Iulianæ editionis erat quartus Antiochenorũ, vel potius tertius currens ab Octobri antecedenti. Rursus idem Euagrius scribit anno Antiocheno DVI, Sept. XIIII, die Dominica, ingentem terræmotum contigisse. Detractis 48 de 506, remanet annus Christi Dionysianus 458, quo sane XIIII Septembris fuit dies Dominica, cyclo Solis XIX. Annus primus Christi Dionysianus in periodi Iuliana 4714. Deductis 48, remanet annus primus τοῦ Ἀντιοχέων χρηματισμοῦ 4666, numero Eusebiano MDCCCCLXIX. Chronicõ Græcũ Isaaci Casauboni, quos Fastos Siculos vocant, recte quidem e regione Olympiadis CLXXXIII huius Epochæ caput apponit, sed male in eundẽ annũ Consulatũ Lepidi & Planci conijcit. Atqui illa Olympias iniuit C. Iulio Cæsare II, Publio Seruilio Vatia Isaurico Coss. annis sex ante consulatũ Lepidi & Planci. Hodie ista epocha obsoleuit, & Antiochena Ecclesia Alexandreã Seleucidarũ retinet. Inter utramque differentia est annorum CCLXIII. Quare rursus est error insignis in illis Fastis Siculis, ubi anno secundo Imp. Marciani annus Syromacedonũ DCCLXIII cõparatur cum anno Antiocheno DI. Biennio enim minus dicit. Similis error ibidẽ anno Christi CCCCXCI, Indictione XIIII, quem ipse comparat cum DXXXVII Antiocheno. Nam ibi quoque biennio minus peccatũ. quod & ipsa indictio demonstrat. Anni enim Antiocheni in XV distributi dãt veram indictionẽ. Tamen idem Chronicon annum Christi DXVIII recte cum Antiocheno DLXVIII cõtulit, item DXXVII cum Antiocheno DLXXV. Vide quæ notamus ad numerũ Eusebianũ MDCCCCLXIX. Antiquitus quidẽ indictio Antiochena inibat ex a. d. IIII Eid. Maj. Chronicon Casaubonianum: οὗτος Γάϊος Ἰούλιος Δικτάτωρ, ὅ ἐστι μονάρχης ἁπάντων, ἐκράτησεν ἐν ὑπερηφανίᾳ καὶ τυραννείᾳ ἐπὶ ἔτη δ, καὶ μῆνας ζ, πρὸ δ Ἰδῶν Μαΐων τῆς πρώτης ἐπινεμήσεως. ἐν προετέθη ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ ἐλευθερία αὐτῆς, ὅτι

καὶ ὑπὸ Ῥωμαίων ἐγένετο, τῇ κ τοῦ Ἀρτεμισίου μηνὸς πεμφθεῖσα παρ' αὐτοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, καὶ ἐκλήθη ὁ αὐτὸς Καῖσαρ Ἰούλιος Δικτάτωρ ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ γ καὶ κ τοῦ Ἀρτεμισίου μηνός. χρηματίζει οὖν ἡ μεγάλης Ἀντιοχείας εἰς τιμὴν αὐτῆς. Quanuis hic quædam sunt παρεγκεκλιμένα, tamen omnia vera sunt, si unum, aut alterum excusetur. Nam Indictionem Antiochenam inire a Maio mense certissimum est, quum Ignatius Patriarcha nobis scripserit a neomenia Ijar (id est Mai) initium capere. & præterea verum est hunc χρηματισμὸν ἀπὸ τῆς ἐλευθερίας καὶ αὐτονομίας τῆς Ἀντιοχείας putari. Quare notabilis locus est ille. Atq; adeo hinc in eodem Chronico omnes anni deinceps a Cæsare, καὶ ἀπὸ χρηματισμοῦ τῆς Ἀντιοχείας per Indictiones putantur, quum ante Epochã Antiochenam nulla Indictionis in annis nota sit: quod & ipsum notatu dignum. Nam proculdubio omnes Indictiones ab Antiochena deriuatæ sunt. Hinc Maximus Monachus ait primam Indictionem inijsse ab anno κοσμογενείας ͵ευξε. qui in Constantinopolitana periodo conuenit anno periodi Iulianæ 4666. Ait enim annum ͵ευξ fuisse ultimum indictionis. id est anno periodi Iulianæ 4665, in cuius autumno Indictio Iuliana iniuit. Sed fallitur, quum ait eum fuisse δεύτερον ἔτος Αὐγούστου, quum fuerit πρῶτον Γαΐου Ἰουλίου Καίσαρος. Omnino prima Indictio iniuit ἀπὸ τοῦ χρηματισμοῦ τῆς Ἀντιοχείας. Secunda ἐπινέμησις Augustea, anno periodi Iulianæ 4710, ab autumno, quum Quirinius in Palæstinam, alij in alias prouincias ad censum uniuersalem faciendum ab Augusto destinati sunt, quadragesimo quinto anno χρηματισμοῦ Ἀντιοχείας, hoc est tertia Indictione Antiochensium Iuliana desinente, & quarta incipiente. Possumus tamen & αὐτονομίας & Indictionis Antiochenæ initium altius repetere. Scribit enim Porphyrius libro priore Eusebij, Pompeium quum Antiochiam ex deditione accepisset, ipsam αὐτόνομον reliquisse anno IIII Olymp. CLXXI, hoc est numero MDCCCCXXIIII. hoc est annis XIV ante χρηματισμὸν Ἀντιοχείας. Atqui XIV anni sunt tres indictiones absolutæ. Iulius ergo instaurauit Antiochensibus & αὐτονομίαν & Indictionem a Pompeio illis indultam. Porphyrij verba. ὁ δὲ λαβὼν παρ' Ἀντιοχέων χρήματα τοῦ μὲν οὐκ ἐφρόντισεν, αὐτόνομον δὲ τὴν πόλιν εἴασεν. Itaque Iuliana prima Indictio est quarta Pompeiana.

Ibid. *& primam Indictionem Iulianam.*] Partire annos Antiochenos per XV. Relinquitur Indictio. Hoc anno Christi MDCIII currit indictio II. Est annus Antiochenus MDCLII. Abiectis omnibus XV, remanet indictio secunda. Hanc Indictionem male referunt quidam ad XLII annum Augusti, Maximus Monachus, Cedrenus, alij. Porro hæ omnes Aeræ ciuitatum, Ascalonitarum, Gazensium, Laodicensium, &c. sunt ἀπὸ τῆς αὐτονομίας αὐτῶν. quod crebro occurrit in nummis. Sed & Epochæ Sidoniorum perspicue mentio extat in nummo Hadriani: ΑΤΤ. ΚΑΙΣΑΡ. ΑΔΡΙΑΝΟΣ. ΣΕΒΑΣΤΟΣ. ΣΙΔΩΝΟΣ. ΝΑΤΑΡΧΙΔΟΣ. Ε. Ζ. Κ. Σ. id est, ἔτει ἑβδόμῳ εἰκοστῷ διακοσιοστῷ. Sed quo anno cusus ille nummus, non constat. Hoc enim ignorato, caput illorum annorum deprehendi non potest. In Puteolana vero inscriptione, cuius supra meminimus per ναυαρχίδα intelligendum Σιδῶνα Ἐπιστολὴ γραφεῖσα τῇ πόλει Τυρίων τῆς ἱερᾶς καὶ ἀσύλου, καὶ αὐτονόμου μητροπόλεως Φοινίκης, καὶ ἄλλων πόλεων, καὶ ναυαρχίδος ἄρχουσι, βουλῇ, δήμῳ. &c.

XCIIII. *Ad primas Kalendas Ianuarij Iuliani.*] XLV annis solidis ante annum primum Christi Dionysianum.

XCV. *Ad æram Hispanicam.*] XXXVIII annis ante primum annum Christi Dionysianum; annis X post Indictionem Antiochensium Iulianam.

XCVI. *Ad initium Herodis.*] Cn. Domitio Caluino II, C. Asinio Pollione Coss.

XCVII. *Ad Actiacam victoriam.*] Numero Eusebiano MDCCCCLXXXVII.

XCVIII. *Ad primum Thoth anni Augustorum.*] Græcis hæc Epoche dicitur Θεῶν Σεβαστῶν. de quo priore parte huius libri satis disputatum est. Congruit numero Eusebiano MDCCCCLXXXVIII, anno solido, diebus quinque post Actiacam victoriam. Ideo e regione numeri ΑΠΗ recte appositum: ἐντεῦθεν τινὲς ἀριθμοῦσι τὸ πρῶτον ἔτος Αὐγούστου μοναρχίας. Vetustissimus, quem legerim, qui huius Epochæ meminerit, is est Vettius Valens Antiochenus in libris suis ἀνθολογίας γενεθλιακῆς.

XCIX. *Ad primum annum Augustanum.*] Quod annus Actiacus, Augustorum, & Augustanus tria sint, & in Cap. XIII primi libri ostendimus, & plenius cognosces ex V de Emendatione temporum. Annus Actiacus anno antecedit annum Augustorum: annus Augustorum biennio prior est anno Augustano. Ita Græce concipies. χρηματισμὸς τῆς Ἀκτιάδος, χρηματισμὸς Θεῶν Σεβαστῶν, χρηματισμὸς Αὐγούστου. Hallucinatur vero sapientissimus Michael Psellus, qui in συνόψει γεωμετρίας hunc χρηματισμὸν annorum ait putari a Philippo. Quo nihil iocularius homini erudito excidere potuit, quum ὁ χρηματισμὸς Φιλίππου ineat a morte Alexandri, annis CCCXIII ante χρηματισμὸν Θεῶν Σεβαστῶν. neque in eo stetit error Pselli, sed etiam quod anno Christi MVIII, hoc est 6516 periodi Iulianæ Constantinopolitanæ scribens bisexta CCLVIII putat ab illa epocha. Quatuor enim annis minus dicit, quum a primo anno Augustorum, ad annum Christi MVIII, anni sint præcise MXXXVI, quibus manifesto congruunt bisexta CCLIX, non CCLVIII. Verba eruditi Philosophi, pag. 82: αἱ πεσοῦσαι τὰς πενταετηρίδας, αἵ τινες εἰσὶν ἀπὸ τῆς βασιλείας ψηφιζόμεναι

μεναι Φιλίππου, ἄχρι τοῦ δεῦρο, ἤγουν τοῦ ͵αφϛ ἔτους, ἔτη, &c. Sed & pag. 82, tollendus error, non utique Pselli, sed librariorum: λαμβάνομεν δὲ καὶ τὰς εἰκοσιπενταετηρίδας ἀπὸ τοῦ κανόνος, αἵ εἰσι κατὰ τὸ νῦν ͵αφϛ ἔτος, ἔτη ͵στκε, ἁπλᾶ ἔτη πέντε. Quæ sunt portenta, non verba. Nam legendum, κατὰ τὸ νῦν ͵αφϛ ἔτος, ἑβδομήκοντα, ἁπλᾶ ἔτη πέντε. Nam Canonia Ptolemæi, de quibus agit, ineunt a meridie Thoth Nabonassari. a qua, ad annum Christi MVIII, præcise sunt anni Iuliani MDCCLIIII absoluti. quæ fiunt εἰκοσιπενταετηρίδες septuaginta Aegyptiacæ, annique insuper Aegyptiaci quinque, dies LXXIII. Quare præclarum illum Pselli locum qui assequi cupit, frustra id conetur, nisi prius lectionem ita purgauerit.

ƨ *Ad Bisextum ab Augusto correctum.*] Nempe anno quidem Augustano vigesimo, Actiaco autem XXII, C. Martio Censorino, C. Asinio Gallo Coss. auctore Censorino, numero Eusebiano MMIX, anno Iuliano trigesimo octauo, cyclo Solis secundo. Ab editione Iuliana nouem tantum bisexta intercalanda fuerunt: & tamen vitio Pontificum intercalata sunt duodecim. Huius vitij caussa Augustus XII annos sine intercalatione transigi iussit. Itaque a trigesimo septimo anno Iuliano antecedente, ad quinquagesimum, non est intercalatum. Ita accipe: Anno Iuliano XXXVI intercalatum est duodecimum bisextum, quum tamen anno sequente XXXVII, intercalandum fuerit nonum duntaxat. Tria ergo illa superflua compensanda fuerunt, duodecim annis sine intercalatione transmissis, ita ut duodecimus sit finis confusionis: ac deinceps anno quinquagesimo tertio intercalari cœptum sit regulariter ad hanc usque diem, qui erat decimus septimus cycli Solis Romani. Sic XII anni Aegyptiaci pro totidem Iulianis inter XXXVII, & XLIX annum intercesserunt. Propterea Marcellinum fugit ratio, qui anni Romani auctorem putat fuisse Augustum, non Iulium Cæsarem. Tunc enim habebat in animo reformationem ab Augusto factam: unde collegit Augustum illius anni auctorem, non reformatorem fuisse. Nihilo probabilius Chrysostomus, qui Tiberium Bisexti auctorem fuisse credidit.

ƨι *Ad Ephemeriam Abia.*] Duorum filiorum Aaron, Eleazari, & Ithamari, posteritatem in XXIIII familias rex Israelis Dauid diuisit, quas Iosephus πατριὰς vocat. Numerosior tamen fuit Eleazari, quæ XVI familias habuit, quam Ithamari posteritas, cuius octo tantum πατριαὶ fuerunt. Istæ viginti quatuor familiæ hebdomadam integram operabantur in Templo, ut per CLXVIII dies singularum familiarum functio in orbem recurreret. Hæ stationes hebdomadicæ a S. Luca, item a Iosepho, ἐφημερίαι dicuntur, Hebræis מִשְׁמָרוֹת, id est φυλακαὶ, in Thalmud מעמדות, hoc est stationes. Vtrunque Hebraicum est a militia. Hæ XXIIII πατριαὶ, ab Encænijs Maccabæi, ad excidium usque Templi, incolumes, & impermixta successione manserunt, auctore Iosepho, qui, ut pote Sacerdos, id ignorare non potuit. Verba eius, quæ huc faciunt, prætermittere neque potui, neque debui, ex libri VII cap. XI: διεμέρισε δὲ αὐτοὺς κατὰ πατριὰς, καὶ χωρίσας ἐκ τῆς φυλῆς τοὺς ἱερεῖς εὗρε τούτων εἴκοσι τέσσαρας πατριὰς, καὶ ἐκ μὲν τῆς Ἐλεαζάρου οἰκίας ἑκκαίδεκα, ἐκ δὲ τῆς Ἰθαμάρου ὀκτώ. διέταξε δὲ μίαν πατριὰν διακονεῖσθαι τῷ Θεῷ ἐπὶ ἡμέρας ὀκτὼ, ἀπὸ σαββάτου ἐπὶ σάββατον. καὶ οὕτως αἱ πατριαὶ πᾶσαι διεκληρώσαντο Δαυίδου παρόντος, καὶ Σαδώκου, καὶ Ἀβιαθάρου παρόντων τῶν ἀρχιερέων, καὶ πάντων τῶν ἀρχόντων. καὶ ἡ πρώτη μὲν ἀναβᾶσα πατριὰ ἐγράφη πρώτη. ἡ δὲ δευτέρα ἀκολούθως, ἄχρι τῶν εἰκοσιτεσσάρων. καὶ διέμεινεν οὗτος ὁ μερισμὸς ἄχρι τῆς σήμερον ἡμέρας. Vides ad Iosephi ætatem has familias, earumque functiones secundum ordinem à Dauide descriptum sine ulla immutatione mansisse. Idem etiam optimus scriptor in vita sua dicit se esse ἐκ τῆς πρώτης πατριᾶς, idque maximæ nobilitatis loco haberi. ἐμοὶ δὲ οὐ μόνον ἐξ ἱερέων ἐστὶ τὸ γένος, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς πρώτης ἐφημερίδος τῶν εἴκοσι τεσσάρων. πολλὴ δὲ κἀν τούτῳ διαφορά. Erat igitur ἐκ τῆς ἐφημερίας Ἰωαρίβ. Sed ἰδιωτισμὸς est in verbis Iosephi, quum octo dies vocat septimanam. Hoc crebro occurrit in Scriptura, ut labens dies, mensis, annus pro absoluto ponatur, & contra: quod dictum κατὰ σχῆμα ἰδιωτισμὸν, nimirum ex vulgi usu. Non enim octo, sed septem dies, omnis familia operabatur sacris, & orbem suum complebat. A Sabbato enim, ad sabbatum, munus suum continuabat. I Paralip. IX, 25. Propterea Theophylactus vocat ἐφημερίας ἑβδομάδων. Vnicuique familiæ erat princeps suus, qui proprie πατριάρχης dici posset, ut videtur vocasse Chrysostomus III κατὰ Ἰουδαίων. Alioquin & principes Synagogarum, vel potius unius ἀποδασμοῦ gentis Iudaicæ, ita vocantur. ut legimus in Epistolis Iuliani Apostatæ. Epiphanius in Ebionitis: ἀδρυνέσθαι ὁ παῖς ὁ καταλειφθεὶς ὑπὸ Ἐλλήλου εἰς πατριαρχίαν τρεφόμενος. οὐδεὶς γὰρ ἄλλος ἁρπάζει τὰς ἀρχὰς παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις, ἀλλὰ πατὴρ παισὶ διαδέχεται. De hoc ipso Hieronymus Apologia aduersus Rufinum: *certe etiam Origenes Patriarcham Huillum, qui temporibus eius fuit, nominat.* De Patriarcha Iudæorum intelligit Imp. Hadrianus in Epistola ad Seuerianum Cos. apud Vopiscum in Saturnino, non de Christiano Antistite Alexandrino, qui hoc nomen vix CC annis post Hadrianum habuit. In Constitutionibus quoq; Imperatorijs mentio eius extat. Sed ad nostras ἐφημερίας

redeamus. Principes harum familiarum in Euangelio dicuntur ἀρχιερεῖς. Hebraice רָאשֵׁי אָבוֹת. Philoni 727, οἱ τὴν εὐθὺς μετὰ τὸν πρῶτον τάξιν εἰληχότες, *qui primum locum statim post summum Pontificem obtinent*. Nehemias Cap. XII statim initio, recenset eos Sacerdotes, qui antea sub Zorobabel venerant, atque sub Iosua Pontif. Maximo. Postea Commatibus 12, 13, 14, ac deinceps, memorat quinam רָאשֵׁי אָבוֹת fuerunt sub Ioiakim ex eorum posteritate, qui sub Zorobabel venerant, & iam in multas familias propagati erant. Nam ex XXIIII Principibus familiarum, qui sub Zorobabel redierant, XXII nominat, quorum familiæ in alias propagines diuisæ erant, ut & ipsæ quoque opus habuerint principibus, qui illis præessent. Quod quum luce clarius sit, miror Iudæos harum rerum diligentissimos inuestigatores putasse eos, qui a Commate 12, ad 22, nominantur, esse XXIIII ἐφημερίας ἱερατικάς, in quas posteritas Eleazari, & Ithamari a Dauide tributa fuit: quum ij manifesto sint posteritas eorum principum & רָאשֵׁי אָבוֹת, qui in commeatu Zorababelis in Palæstinam redierunt. Præterea illæ familiæ, qui ibi nominantur, sunt tantum XXII, non XXIIII. Denique tres, aut quatuor duntaxat sunt cognomines illis XXIIII πατριαῖς ἱερατικαῖς, quas Dauid instituit. Quantus est stupor ille Iudaicus? Sed quare miseros Iudæos in partes voco, quum quidam ex nostris maiorum gentium idem sentiant? qui ex hoc loco Nehemiæ, si Dijs placet, colligunt τὰς ἐφημερίας sæpe mutatas fuisse, quum Iosephus primæ classis sacerdos nihil in illis neque in numero, neque in ordine, ne tum quidem, quum illa scriberet, mutatum fuisse perhibeat. Scribebat autem XXIIII anno ab excidio Templi. Istæ igitur XXIIII Sacerdotum classes in templo operabantur singulæ hebdomadam suam. Vnde fiebat, ut vigesies quater septem, hoc est CLXVIII dies, singulæ cessarent. Tantum enim interuallum intererat inter duas functiones unius classis. quod quidem interuallum a nobis ἱερατικὸς κύκλος vocatur, exemplo Iudæorum, qui vocant eodem sensu מַחזוֹר חֲלִילָה לַכְּהֻנָּה, *circulum vertentem sacerdotij*. Et in Ecclesia Constantinopolitana eadem verba in usu erant, οἱ ἐν ἐφημερίᾳ αὐτῶν λειτουργοῦντες, οἱ ἑβδομαδικῶς λειτουργοῦντες. Balsamo Canone XIII τῆς ἐν Τρούλλῳ. Nam ἑβδομαδάριοι vocabantur, qui in sua ἐφημερίᾳ operabantur. Sed & gentium Sacerdotes in quibusdam sacrificijs habebant stationes suas. In luculenta Inscriptione Puteolana est Epistola Flaminum Augustalium ad Flamines Tyrios. Διὰ τοὺς θεοὺς, καὶ τὴν τοῦ κυρίου ἡμῶν αὐτοκράτορος τύχην, εἰ καί τις ἄλλη, στατίων ἐστὶν ἐν Ποτιόλοις, ὥσπερ οἱ πλείους ὑμῶν ἴσασι, καὶ ἡμετέρα ἐστίν. &c. Legantur cætera. ubi pluries mentio στατίωνος εἰς λειτουργίας, καὶ θυσίας. In responsoria Tyriorum Epistola Flamines illi Puteoleani vocantur στατιωνάριοι. Ἀνεγνώσθη ἐπιστολὴ Τυρίων στατιωναρίων ἀναδοθεῖσα ὑπὸ Λάχητος ἑνὸς αὐτῶν, ἐν ᾗ ἠξίουν πρόνοιαν ποιήσασθαι αὐτοῖς εἰς τὰ θυσίας, καὶ θρησκείας &c. Et infra: οἱ ἐν Ῥώμῃ στατιωνάριοι ἔθος εἶχον. &c. Quin etiam in lemmate illius responsoriæ vox corrupta ΕΦΗΜΕΡΟΝΤΟΣ pro ἐφημερευόντων, ostendit illos stationarios ἐφημερεύοντας dictos fuisse. Quæ omnia a nobis copiose & accurate in Appendice disputata sunt, hominibus nostris omnino ignota, Iudæis autem ipsis maiore ex parte incomperta. Supersunt tamen, quæ illis adiungi possunt. Ibi ostendimus nunquam classem alius classis functionem præripuisse, quod seuere animaduerteretur tanquam districte interdictum. Alia enim statio alij succedebat eo ordine, qui olim a Dauide institutus fuit. Quanuis multa cognitu digna ad hanc rem attulimus, tamen Canonem ex iure vetusto adferemus olim a nobis omissum: כָּל כֹּהֵן וְכָל לֵוִי שֶׁנִּכְנַס בַּעֲבוֹדַת חֲבֵירוֹ חַיָּב מִיתָה. *Omnis siue Sacerdos, siue Leuita, qui sese immiscuerit functioni alterius, capite luat*. Vides legem horrendi carminis. Atque hoc quidem ex institutione Regis Dauid, quum ex lege Mosis etiam ijs, qui in functione non erant, fugientium partibus vesci liceret. Deuter. XVIII, 6, 7, 8. Ter tamen in anno omnes classes simul promiscue ministrare poterant in Pascha, Pentecoste, Scenopegia. Caussa in promptu est: quia quum omnes patresfamilias ex lege ter quotannis sistere se Deo tenerentur, etiam Sacerdotes, qui & ipsi patresfamilias erant, idem facere cogebantur, & in illis tribus solennibus in Templum omnes conueniebant: ac, ne otiosi essent, poterant, siquidem vellent, ei familiæ, cuius tunc functio erat, sese immiscere, &, ut in ministerij, ita etiam in partium quoque communionem recipi. In Rituali: כָּל הַמִּשְׁמָרוֹת שָׁווֹת בָּרְגָלִים וְכָל שֶׁיָּבֹא מִן הַכֹּהֲנִים בָּרֶגֶל וְרָצָה לַעֲבוֹד עוֹבֵד וְחוֹלֵק עִמָּהֶן וְאֵין אוֹמְרִין לוֹ לֵךְ עַד שֶׁיַּגִּיעַ מִשְׁמָרְךָ: *Omnes Stationes æquales sunt in (tribus) Solennibus: & quicunque de Sacerdotibus accedet ad Solenne, & voluerit ministrare, ministrat, ac cum illis participat: neque dicunt illi, Abi, donec contigerit statio tua*. Locus est insignis. Concedebatur illis, non autem ipsi per vim functionem aliorum inuadebant. Illis tamen ius non erat offerre hostias votiuas, aut spontaneas, neque ἐνδελεχισμούς. hoc enim ad eam ephemeriam, quæ in statione erat, pertinebat. Testis luculentus Canon: אֲבָל נְדָרִים וּנְדָבוֹת וּתְמִידִים אֵין מַקְרִיבִים אוֹתָם אֲפִילוּ בָּרֶגֶל אֶלָּא מִשְׁמָר שֶׁזְּמַנּוֹ קָבוּעַ. *Sed non offerebant votiua, spontanea, & endelechismos ne in uno quidem ex tribus Solennibus: sed illa tantum Statio, cuius definitum erat tempus*. Quid potuit clarius dici? Vbi etiam vides

tempus

tempus definitum unicuique Stationi. Ex his igitur constat tempore definito, ac certo ordine, classem classi succedere consueuisse, singulas singulis, ea successione, quæ sub Dauide sorte obtigerat. Itaque si per bella, aut aliam vim maiorem, usque ad conceptionem Iohannis Baptistæ, nullum vitium functioni harum XXIIII familiarum interuenit, nullus labor est ad tempus Stationis Abiæ a Luca designatæ peruenire. Nos in Appendice ostendimus, ab Encænijs Iudæ Maccabæi, ad mensem Iulium eius anni, quo Ierosolyma deleta sunt, qui erat septuagesimus Christi Dionysianus, nullam interpellationem sacro quotidiano, ne in summis quidem belli discriminibus, interuenisse. Itaque argumenta & exempla inde petat lector. quorum omnis doctrina hactenus ignorata fuit. quibus exemplis accedat eximius hic locus Dionis libro XLIX de Ierosolymis a Sosio & Herode captis. καὶ ποσῶς γε τῆς θρησκείας αὐτοῖς πεμέλει, ὥστε τοὺς προτέρους τοὺς μετὰ τοῦ ἱεροῦ χειρωθέντας παραιτήσασθαι τὸν Σόσιον, ἐπειδὴ ἡμέρα αὖθις ἡ τοῦ Κρόνου ἐνέστη, καὶ ἀνελθόντας εἰς αὐτὸ πάντα μετὰ τῶν λοιπῶν τὰ νομιζόμενα ποιῆσαι. Ait tantam reuerentiam patritæ religionis ipsis fuisse, ut ijs, qui una cum Templo a Romanis capti fuerant, exorato Sosio, ut instans Sabbatum sibi liceret celebrare, venia a victore facta sit ad templum redeundi. Reliqua pete ex Diatriba in calce Appendicis. Iudas igitur Maccabæus primæ Classis Ioiarib sacerdos Templum a Græcis pollutum expiaturus, XXIIII familijs Sacerdotum conuocatis, quæ per triennium, & amplius, cessauerant, pristinum earum ordinem instaurauit, ut in Encænijs Templi primæ familiæ ex prisco ordine primus locus daretur; cuius functio accidit XXII Nouembris, biduo ante Encænia. Vnde enim prius stationum ordinem iniret, quam a prima familia, in qua & ipse sacerdos erat? Annus, ut supra demonstratum est, erat 4597 periodi Iulianæ. Classis autem Abiæ, quæ ordine octaua erat, sequenti anno Iuliano, post dies XLIX ministerium suum aggressa est, Sabbato, quod congruebat decimæ diei Ianuarij: a quo, ad Sabbatum XXI Iulij anni periodi Iulianæ 4710, fluxerunt anni CIX, dies CXCII, qui fiunt cycli hieratici Abiæ CCCXLIX præcise. Itaque die XXVIII Iulij ἐπλήσθησαν αἱ ἡμέραι τῆς λειτουργίας Zachariæ, quo die reuersus est in montana patriæ suæ. Quod in annum periodi Iulianæ 4710 hæc competant, caussa & demonstratio pendent ex sequentis Epochæ Diatriba. Conceptio igitur Iohannis incidit in hebdomadam, quæ sequuta est proxime post XXVIII diem Iulij. Inter XXI autem, & XXVIII diem Iulij, contigit εὐαγγελισμὸς Zαχαρίου. Nam septimanam quidem Stationis indubitate tenemus, diem vero, aut feriam τοῦ εὐαγγελισμοῦ, nullus captus humanus assequi potest. Demonstrationibus enim, non coniecturis, agimus, ex quibus nihil, præter ludibrium colligitur. Itaque Natalis Iohannis Baptistæ contigerit circiter initium Aprilis anni 4711. Sed consulat Appendicem nostram benignus lector, siquidem amat, quæ nobiliora ingenia pascere & oblectare possunt. Porro quod Zachariæ incensum facienti visio diuina oblata sit, idem Iudæi de Rabbi Ismael filio Elisa scribunt, cap. primo Berachoth שראה השכינה כשהקטיר *quod vidit maiestatem diuinam, quum incensum adoleret.*

CTI *Ad verum natalem Regis æterni Messiæ.*] Anno XV Tiberij, duobus Geminis Coss. Christus baptizatur. Tempus a S. Luca designatum est. Veteres quoque scriptores, Epiphanius, & alij, Consules duos Geminos apponunt, quos in Fastis e regione anni XV Tiberij appositos esse videbant. Denique Victorius periodum suam DXXXII annorum a baptismo Christi exordiens, eosdem Coss. ponit. Consulatus enim duorum Geminorum incidit in XV annum Tiberij a Kalendis Ianuarij LXXIIII Iuliani, quum annus ille XV inijsset ex a. d. XIIII Kal. Septemb. anni LXXIII: ita ut Consulatus duorum Geminorum congruat cyclo Solis decimo, Lunæ undecimo. quando Dominus accessit ad baptismum, erat ἐτῶν ὡσεὶ τριάκοντα ἀρχόμενος. Quidam non completum annum tricesimum, & proinde vigesimum nonum duntaxat absolutum intelligunt. ex quorum sententia de LXXIIII annis detractis XXIX completis, remanebit annus Iulianus XLV, in quo Christus natus fuerit. Nam quum maior pars veterum Christum die Epiphaniorum natum, & eadem baptizatum esse putauerit, ex eorum sententia, in die Epiphaniorum, VIII Eid. Ianuarij anni XLV Iuliani, Christus natus fuerit. Atque in hac sententia est Eusebius, qui anno solido ante epocham hodiernam Dionysianam natalem Christi statuit, numero suo MMXVI, qui anno XLV Iuliano congruit. Tempore enim Eusebij adhuc die Epiphaniorum & natalis, & baptismus Christi celebrabatur, quum Lucas dicat quo tempore Christus baptizatus fuit, eodem iniuisse trigesimum annum suum. Quin extat Homilia Nazianzeni εἰς Θεοφάνια, ἤτοι γενέθλια τοῦ Σωτῆρος. Ecclesia Alexandrina diu hunc ritum tenuit, ut eadem die natalis & baptismi memoriam quotannis instauraret. Cassianus Monachus Collat. X, cap. II: *Intra Aegypti regionem mos iste antiqua traditione seruatur, ut peracto Epiphaniorum die, quem prouinciæ illius Sacerdotes vel Dominici baptismi, vel secundum carnem natiuitatis esse definiunt: & icicirco utriusq; sacramenti solennitatem non*

tem non bifarie, ut in occiduis Prouincijs, per uniuersas Aegyti Ecclesias dirigant, quibus & initiū Quadragesimæ, & dies Paschæ non solum per ciuitates omnes, sed etiam per uniuersa monasteria designentur. In Epistola Catholici Armeniorum: πλὴν διὰ τὸ τὴν γέννησιν καὶ τὸ βάπτισμα ἐφάπαξ ἑορτάζειν, πολλὰς ἔχομεν μαρτυρίας. πρῶτον μὲν πᾶσαι αἱ Ἐκκλησίαι οὕτως ἑορτάζουσι, δεξάμεναι ἀπὸ τῶν Ἀποστόλων. δεύτερον δὲ λέγει, ὅτι ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς οὕτω μαρτυρεῖ. Siue igitur in $\overline{\text{vi}}$ Ianuarij, siue in $\overline{\text{xxv}}$ Decembris Dominus natus est, hoc contigerit aut $\overline{\text{vi}}$ Ianuarij anni 4713 periodi Iulianæ, aut $\overline{\text{xxv}}$ Decembris anni antecedentis 4712. Dionysius Abbas cognomento ὁ μικρὸς conijcit in $\overline{\text{xxv}}$ Decembris anni 4713, uno anno serius, quam Eusebius: eamque sententiam omnes Ecclesiæ scriptis & usu comprobarunt. Nobis ex consuetudine loquendi constat Christum ad baptismum accessisse trigesimo anno completo, & trigesimo uno ineunte ἦν ἀρχόμενος ὡν ἐτῶν τριάκοντα. *Incipiebat esse annorum triginta.* Hoc non potest dici de eo, qui init trigesimū annum, sed de eo, qui nuper triginta annos ætatis compleuit. & quum trigesimum primum natalem suum celebrat, ille vere est ἀρχόμενος ὢν ἐτῶν τριάκοντα. Pessimi Grammatici, qui non intellexerunt, quantum discriminis sit inter ἦν ἀρχόμενος ὢν ἐτῶν τριάκοντα, & ἦν ἀρχόμενος ἐτῶν τριάκοντα. Alterum de absoluto trigesimo anno dicitur, alterum de ineunte. & certe mira est inscitia: ut taceam, Græce non dici ἄρχομαι ἐτῶν τριάκοντα, sed ἄρχομαι ἔτους τριακοστοῦ. Rursus ἐγὼ εἰμὶ ἀρχόμενος ὢν: id est, ἐγὼ ἄρχομαι εἶναι. ἄρχομαι ὢν ἐτῶν τριάκοντα, & ἄρχομαι εἶναι ἐτῶν τριάκοντα, idem. Sed cum participio verba incipiendi, continuandi, desinendi ἑλληνικώτερον construuntur. quod & pueri sciunt. & tamen non solum ætate, sed usu literarū adulti hoc ignorant, & turpiter hallucinantur. Pudet velitationis Grammaticæ. Neque aliter interpretatur Theophylactus: neque aliter vulgo loquimur. Quis enim sanus dixerit se esse triginta annorum, qui trigesimum annum tantum inchoauit? Euangelista igitur dicit Christum annorū triginta tum esse cæpisse, quum Iohanni sese baptizandum sisteret, anno periodi Iulianæ 4742. Deductis triginta annis solidis, relinquitur annus 4712, totus vindicandus natali Christi, præter id, quod superrerit de anno 4711. Iccirco Iohannes Baptista natus fuerit anno 4710, ut antea demonstratū est: quæ disputatio hinc pendebat. cuius conceptio competit in Hebdomadam, quæ inter $\overline{\text{xxviii}}$ Iulij, & $\overline{\text{iiii}}$ Augusti, interiecta est. A conceptione Iohannis, ad conceptionem Domini, menses sunt quinque absoluti, post $\overline{\text{xxviii}}$ Iulij, quæ erat prima dies Hebdomadis post reditū Zachariæ, intra quam Elisabeth concepit. μετὰ δὲ ταύτας ἡμέρας συνέλαβεν Ἐλισάβετ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, καὶ περιέκρυβεν ἑαυτὴν μῆνας πέντε. *Quinque menses solidos a conceptu occultauit sese.* Itaque sexto ineunte contigit εὐαγγελισμὸς Μαριάμ. Ἐν δὲ μηνὶ τῷ ἕκτῳ ἀπεστάλη ἄγγελος. Sine ullis ambagibus ostendit sextū illum mensem iniuisse a conceptu Iohannis: & ita clare sequentibus confirmatur, ut locus non sit pertinaciæ. καὶ οὗτος ὁ μὴν ἕκτος ἐστὶν αὐτῇ τῇ καλουμένῃ στείρᾳ. Sextus mensis a $\overline{\text{iiii}}$ Augusti anni 4710, iniuerit a $\overline{\text{iiii}}$ Ianuarij anni 4711: & circiter illud tempus inciderit εὐαγγελισμὸς Μαριάμ, & delegatio Angeli Gabriel. Proinde natalis Domini inciderit circiter Octobrem ineuntem, plus minus. Diem enim definire unius Dei est, non hominis. Tempus autem, quod vero proximum est, certissime designari potest, quia est demonstratiuum, nisi quis dubitare velit aut de epocha Hebdomadis Abiæ, quod est pertinaciæ, aut de verbis Euangelistæ, quod est impietatis. At Ecclesia solidos sex menses interijcit inter conceptiones Iohannis & Christi: & quum Euangelismum Zachariæ, & protinus conceptum Iohannis in $\overline{\text{xxiiii}}$ Septembris statuerit, ideo Euangelismum Mariæ in $\overline{\text{xxv}}$ Martij determinauit, quum tamen $\overline{\text{xxiiii}}$ Februarij hoc sibi vindicare debuerit, siquidem Iohannis conceptus est $\overline{\text{xxiiii}}$ Septembris, ut ipsi putarunt, & quinque tantum menses intersint inter utranq; conceptionem, ut non semel testatur Euangelista. Quam varie velitatum sit inter veteres de tempore natalis Dominici, testis est Clemens Stromateo primo. Quum igitur prisci tempus illud in Euangelio expressum non viderent, quod ultimum relinquebatur remedium, ad coniecturas confugerunt, atque ita collegerunt: Si conceptio Iohannis deprehendi possit, posse & natalem Dominicum inuestigari. Prius deprehendi, si tempus explorari posset, quo Zacharias incensum obtulit. Ex eo enim, quod incensum obtulit, collegerunt illum fuisse Pontificem Maximum, qui solus semel in anno, die decima Tisri, ingressus Sancta Sanctorū incensum offerret Deo. Itaque veteres summi Patres, Ambrosius, Hieronymus, Chrysostomus, Maximus Monachus, Theophylactus, alij, quos memorare longum fuerit, Zachariam patrem Iohannis Pontificem Maximum fuisse non dubitant. Iam menses, & diem mensis Iudaici tenent. Superest ad dies Iulianos referre. quod ut consequerentur, ita collegerunt: Scriptum est: *Oportet illum crescere, me autem minui.* Iohannis iii, 30. auctores Chrysostomus in homilia de natali Iohannis Baptistæ: Ambrosius Sermone de natali Domini. Paulus Silentiarius in Panegyrico S. Sophiæ:

Ἠέλιος δ᾽ ὑπὸ νότιον ἀεὶ πλευρὸν ἡνία πάλλων
Αἰγὸς ἐς ἰχθυόεντος ἀθαλπέας ἤλασε μοίρας. Post aliqua:

---- ἐπικελαινὴ

Νὺξ μινύθει, καὶ πᾶσιν ἀέξεται ἤματος φῶς. Post alia:

Ἔπρεπεν ἑξείης μετὰ θέσκελον ἦμαρ ἐκεῖνο
Ζωοδόκου Χριστοῖο γενέθλιον ἦμαρ ἱκέσθαι.

Prudentius: *Quid est, quod arctum circulum Sol iam recurrens deserit? Christus ne terris nascitur, Qui lucis auget tramitem?* Paulus Orosius: *Natus est autem* VIII *Kal. Ianuarij, quando primum incrementa omnia anni incipiunt.* Ergo, inquiebant, nascente Christo dies crescebant, nascente Iohanne minuebãtur. Ecquando vero decrescunt, nisi XXIIII Iunij, confecto sidere solstitij? Ecquando crescere incipiunt, nisi XXV Decembris, confecta bruma? Sed mulier gestat in utero nouem menses, id est dies CCLXX: qui retro a XXIIII Iunij putati desinunt in XXVII Sep. Itaq; necessario & eam fuisse diem concludebant, qua incensum obtulit Zacharias, Pontifex, ut ipsi aiebant, Maximus, & eo anno XXVII Sep. fuisse decimam Tisri, qua sola in anno Põtifex Max. Deo suffitum incendebat. Secundum hæc mensis sextus absolutus desinit in XXV Martij, & proinde in eadem fuit εὐαγγελισμὸς Μαριάμ; & nonus mensis ab eo absolutus terminatur die XXV Dec. Ab eo tempore in Kalendarijs dies XXVII Septembris in Ecclesia Constantinopolitana vocata est εὐαγγελισμὸς Ζαχαρίου, ut diserte extat in Computo Maximi Monachi, & in epistola Catholici Armeniorum: ὅτι ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς τοῦτο μαρτυρεῖ. Διηγεῖται γὰρ ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ ἱλασμοῦ, ἥτις ἐστὶ τῷ μηνὶ Τισρὶν τῇ δεκάτῃ, ἥτις ἐστὶ Σεπτεμβρίου κζ, ἐν ᾗ εἰσῆλθεν ὁ ἀρχιερεὺς Ζαχαρίας ἐν τῷ ναῷ, καὶ εἶδε τὴν ὅρασιν τοῦ ἀγγέλου. Theorianus, quum a Catholico exquirit, unde scit XXVII Septembris fuisse decimam Tisri, aut maligne facit, si caussam scit, aut imperite, si nescit ea argumenta, quæ a Chrysostomo in Sermone de natali Domini producuntur, & a Maximo Monacho fuse explicãtur. Procopius Gazensis in Pentateuchon, ubi Moses decimam Tisri vocat Sabbat Sabbaton, vocat eã diem σύλληψιν τοῦ προδρόμου· διὸ καὶ σάββατα σαββάτων ἑορτή, καθ' ἣν ἔμελλεν ὁ τῆς ἀφέσεως καὶ τῆς μετανοίας καιρὸς ἄρχεσθαι, ἀπὸ τῆς συλλήψεως τοῦ προδρόμου ὅθεν ἐστὶν ὑπολαβεῖν καὶ τὴν ἐτυμολογίαν τοῦ σαββάτου, ὅτι σαβαχθὰ καλεῖται ἡ ἄφεσις. ἀφιᾶσι γὰρ αὐτὴν ἱερὰν τῷ κυρίῳ, ὅτι ἑβδόμη ἐστὶν, ὅ ἐστι σαβαά. Sed ultima de Etymo Sabbati admodum ridicula sunt, ἀπὸ τοῦ שבקתא. quod est merum Chaldaicum, & שבע. Nugæ. Iam Zachariam summũ Pontificem fuisse, qui de plebe Sacerdotum, & de statione Abiæ fuerit, hoc velle confutare, quo genere scribendi multum vectantur hodierni aretalogi, id vero fuerit non de suo otio tantum, sed etiam de alieno iudicio ludere, quum hodie ne leui quidem aura historiæ sacræ afflati hoc credant. non magis quam Iohannem ipsum Baptistam summũ Pontificem fuisse, quod tamen Iudæorum Chronologi credunt. Tamen quod Zachariam summũ Pontificem fuisse putarunt, in eo totius rei cardo vertitur: & eo conuulso, omne commentum labitur. Nemo aliam absurditatem odoratus est, quæ quãuis non ita eminet, ut Pontificatus maximus Zachariæ, tamen non minus ridicula est. Vt enim XXVII Sept. in decimam Tisri incideret, id non potuit cõtingere, nisi cyclo primo Lunæ, vel, ut vulgus loquitur, numero primo aureo, anno Iuliano XIV periodi Iulianæ 4713, Computi Iudaici hodierni 3761. quo neomenia Tisri fuit 6. 11. 989, feria septima, translatione Iudaica, Septembris XVIII. proinde ἡμέρα ἱλασμοῦ, siue dies Kipphurim, XXVII Septembris, feria secunda. Sed is est annus, in cuius XXV Decembris natalem Dominicum statuunt ex eadem caussa, quia XXVII Septembris fuit conceptio Iohannis. Ergo Iohannes, qui anno sequenti, die XXIIII Iunij natus est, sex mensibus solidis post natalem Christi in lucem editus est. tres enim tantum menses hoc modo inter conceptionem Iohannis, & natalem Domini, interfuerint: quia secundum hæc Iohannes natus fuerit eo anno, qui a Dionysio numeratur primus Christi, aureo numero secundo. Nemo hactenus tantam absurditatem animaduerterat: quam tamen hærere oportet, si conceptio Iohannis in XXVII Septembris collocetur ob unam illam caussam, & conceptio Christi in XXV Martij, natalis in XXV Decembris designetur. Non enim ob aliud & Zacharias dictus est summus Pontifex, & XXVII Septembris cum decima Tisri comparata, quam ut illa duo concluderentur, Christum in XXV Martij conceptum, in XXV Decembris natum fuisse. quod satis ex antecedentibus comprobatur. Postquam Ecclesia Constantinopolitana a Chrysostomo & alijs, ut illi ab Occidentalibus, accepit Christum natum XXV Decembris, & Zachariam XXVII Septembris sacrum suffitum incendisse, ab eo tempore εὐαγγελισμὸν Ζαχαρίου in κζ Σεπτεμβρίου statuit, atque tanti eam diem fecit, ut eius cultum alijs primæ classis solennibus aggregauerit, ut potes videre in Computo Maximi monachi: in quo auctor non contentus designare tempus Iulianum, hoc est XXVII Septembris, etiam tempus Iudaicum quomodo deprehendatur, docet. quo nomine Canonem Tisri Iudaico inuestigando construxit. Et hoc obtinuit tandiu, donec subtilitas alia suborta solenne illud a XXVII Septembris, ad XXIII, traduceret. Hodie enim in Μηνολογίῳ Constantinopolitano ita legitur; in mense Septembri: ΚΓ: ἡ σύλληψις τοῦ τιμίου ἐνδόξου προφήτου προδρόμου, καὶ βαπτιστοῦ Ἰωάννου. Idem tamen legitur in XXVI Thuth El-

kupti, quæ est XXIII Septembris, quia iussu Patriarchæ Constantinopolitani, cui Alexandrinus paret, hoc immutatum est. Similiter in XXIII Elul Antiocheni idem agnoscitur, quia & Antiochenus quoque Patriarcha Constantinopolitano subditus est. Sed & in manuscripto Kalendario itidem in XXIII, in alio in XXIIII Septembris conceptio Iohannis diserte signata est. Martyrologium Romanum conceptionis Iohannis non meminit. quum tamen omnia Martyrologia manuscripta, item Rabanus, & Notkerus VIII Kal. Octob. Conceptionem Iohannis statuant. Valde nuperam hanc innouationem esse oportet. Nam tempore Maximi Monachi adhuc illud solenne hærebat vigesimæ septimæ Septembris. Caussa innouandi hæc fuit. Mulier gestat in utero non CCLXX dies solum, ut priores putarunt, sed CCLXXIIII. Ideo quum a XXIII Septembris, ad XXIIII Iunij, sint dies præcise CCLXXIIII, propterea ἀνάμνησις τοῦ εὐαγγελισμοῦ Ζαχαρίου a XXVII, ad XXIII Septembris, traducta est. Sic etiam Catholicus Armeniorum dicit Christum in utero gestatum diebus CCLXXV, uno amplius, quam Iohannem. Tot enim dies sunt a XXV Martij, ad XXV Decembris. ἐσκήνωσεν ἐν τῇ γαστρὶ τῆς παρθένου ἐννέα μηνῶν καὶ πέντε ἡμερῶν. Super hac sententia interrogatus respondet rem ridiculam, omnes πρωτοτόκους supra nouem menses etiam quinque dies moram facere in utero. ἔχομεν ἀπὸ τῶν ἡμετέρων διδασκάλων, ὅτι τὰ πρωτότοκα παιδία ποιοῦσιν ἐν τῇ μήτρᾳ τῶν ἑαυτῶν μητέρων ἐπέκεινα τῶν μὴ πρωτοτόκων πέντε ἡμέρας. καὶ τοῦτο πιστοῦται ἀπὸ τοῦ σοφοῦ Σολομῶντος, λέγοντος περὶ ἑαυτοῦ δεκαμηνιαίῳ χρόνῳ παγεὶς ἐν τῷ σώματι, τοῦτο βουλομένου δηλοῦν, ὅτι οὐ μόνον ἐννέα μῆνας ἦν ἐν τῇ μήτρᾳ τῆς ἑαυτοῦ μητρός, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ δεκάτου ἔλαβεν. Quia vero Iohannes ipse erat πρωτότοκος, propterea & ipsi plusquam nouem menses τελακοντάημέρους in utero matris dederunt. Sed si decima Tisri collocetur in XXIII, longe maior absurditas sequetur. Nam anno Christi Dionysiano III, decima Tisri potuit esse XXIII Septembris. sed translatione Iudaica incidit in XXIIII. Hoc modo Iohannes plusquam triennio post Christum natus fuerit. Argumenta hæc de summo Pontificatu Zachariæ, de incenso decimæ Tisri, de decremento & incremento dierum, ex quibus collectum die XXV Decembris Christum natum fuisse, & decima Tisri Iohannem conceptum, omnia sunt ab Ecclesia Occidentis. Chrysostomus: οὕτω καὶ αὕτη (ἡμέρα) παρὰ μὲν τοῖς τὴν ἑσπέραν οἰκοῦσιν ἄνωθεν γνωριζομένη, πρὸς ἡμᾶς δὲ κομισθεῖσα νῦν, &c. Nuper ab Occidentis partibus, ad Orientis Ecclesias transmissam dicit, fere decennio, antequam illum Sermonem de natali Domini ad populum haberet. οὔπω δέκατον ἐστὶν ἔτος, ἐξ οὗ δήλη καὶ γνώριμος ἡμῖν ἡ ἡμέρα γέγονεν αὕτη. Epiphanius quoque manifesto ostendit sese ignorasse Occidentis Ecclesias paulo ante, quam suum opus in Hæreses componeret, natalem Domini in XXV Decembris statuisse. Omnes enim Ecclesiæ tam Orientis, quam Aegypti die Epiphaniorum & baptismum Christi, & natalem eius una celebrabant. Catholicus Armeniorum, quum ad hæc responderet, addit ab Epiphanio in oratione de Natali Domini proditum esse, Christum XXV Decembris natum fuisse. Aut Epiphanius illius orationis auctor non est, ut certe non est, aut scripsit illam post opus suum, quod vocat Panarium. Nam omnes Græcæ Ecclesiæ hactenus hoc ignorarunt, & nuperam obseruationem Ecclesiæ Occidentis fuisse ait Chrysostomus. Vetustiorem, qui eius meminerit, Ambrosio habemus neminem. Vnde manifesto colligitur quando Canones illi, qui nomine Clementis Græce editi sunt, conscripti fuerunt. Quod enim in illis mentio XXV Decembris fit, in qua natalis Domini celebrari ab ipsis Canonibus præcipitur, satis hinc paret, quanta vetustas eorum sit, quod ut persuaderet auctor epistolæ Græcæ satis æstuauit, ut media nocte Solem lucere diceret, & alia τερατολογούμενα, quæ non minoris vanitatis esset huc producere, quam illi confidentia fuit comminisci. Quum hi Canones vetustatem suam tueri non possint, quanto minus & illi nomine Apostolorum, qui illorum meminerunt, & quædam in illis esse dicunt reprehensioni opportuna? Sed, ut ad XXV Decembris redeamus, postquam Græci hanc diem amplexi sunt, non pauca de suis narthecijs illi addiderunt, ut de Tito Vespasiano quod ait Catholicus: λέγουσι γάρ, ὅτι θεῖος Ἐπιφάνιος ἅτε ἐξ Ἑβραίων ὤν, ἐκ τῆς τῶν Ἑβραίων γραφῆς καὶ Ἰωσήπου τοῦ χρονογράφου ἐβεβαίωσε, Δεκεμβρίῳ ΚΕ τὴν γέννησιν ἑορτάζεσθαι τοῦ σωτῆρος. τούτῳ φασὶ συμφωνεῖν καὶ τοὺς ὑπὸ τοῦ Τίτου ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ εἰς Ῥώμην ἀχθείσας, ὅτε πάντας αὐτοὺς ᾐχμαλώτευσεν. Sane non frustra hoc dicit. Nam & quædam Romæ huiuscemodi suo æuo extitisse testatur Chrysostomus in Sermone de Natali Domini. Sed hactenus.

IIII *Ad excessum Herodis.*] Iosephus scribit Herodem obijsse circiter initium Nisan, ac quanquam tempus diserte conceptum non est, ex ijs tamen, quæ scribit, non obscure colligitur eius regis obitum ineunte Nisan contigisse. Exequiæ enim eius paulo ante Azyma celebratæ sunt. Addit Iosephus ante obitum Herodis, postquam in νομοδιδασκάλους grauiter animaduertisset, Lunam defecisse: quam defectionem nos scimus die IX Ianuarij, anno Iuliano XLV, contigisse: neque de alio defectu, præter hunc, intelligi posse. Sed turbat Iosephus.

Ait

Ait Herodem annis xxxvii regnasse postquam a Senatu rex declaratus est, xxxiiii postquam Ierosolyma a Sosio capta. Declaratus autem rex a Senatu Cn. Domitio Caluino ii, C. Asinio Pollione Coss. anno Iuliano vi. Capta Ierosolyma M. Vipsanio Agrippa, L. Caninio Gallo Coss. anno Iuliano ix. cui si adijcias annos xxxiiii, aut ad vi, annos xxxvii, consurget annus Iulianus xliii, quo Herodes obierit. Rursus alibi perhibet Archelaum annos solidos ix regnasse, regno exutum anno Actiaco xxxvii. Deductis ix de xxxvii, superest annus xxviii, quo regnum Archelaus iniret, quando pater e viuis excessit. Victoria Actiaca contigit anno Iuliano xvi. a qua vigesimus octauus annus est xliii Iulianus, quo & Herodes obierit, & Archelaus regnare cæperit; ut antea. Denique, ut idem auctor est, anni Tiberij Cæsaris xxii Philippus Tetrarcha obijt, trigesimo septimo anno tetrarchiæ suæ. Annus xxii Tiberij concurrit cum lxxix Iuliano. Deductis xxxvi solidis, quibus Tetrarchiam Philippus obtinuit, remanebit annus Iulianus xliii, quo statim post obitum patris Tetrarchiam obtinuit. In hoc sane, ut in multis alijs, Iosephum excusare non magis possumus, quam eos, qui ex istis Iosephi hallucinationibus mordicus tenent Christum anno Iuliano xlii natum esse. Quod si verum esset, Christus anno Tiberij xv fuisset annorum xxxii solidorum. quod est absurdissimum. Aliter. Christus baptisatus est anno Iuliano lxxiiii, duobus Geminis Coss. Deductis xxx annis ætatis Christi, remanet annus natalis Christi xliv, biennio post obitum Herodis. En acumen Chronologiæ. Quantus est stupor ille? quod si, ut maior pars ceruicosorum vult, xxix tantum annorum erat Christus, ergo triennio post obitum Herodis natus est. Multa alia ἀτοπήματα omittimus, quæ ex illo stupidissimo errore suboriuntur. Defectus Lunæ ostendit annum verum obitus Herodis. & præterea familiaris Iosepho hallucinatio in ratione temporum, de qua suo loco monebimus, facit, ut non maiorem fidem huic ἀλογισίᾳ, quam alijs, quæ peccauit, adhibeamus. Rursus Herodes rex declaratus fuit a Senatu numero aureo primo, obijt numero aureo primo ineunte. Interuallum Cycli duo absoluti. hoc est anni solidi xxxviii, uno minus, quam Iosephus. Vides inconstantiam.

CIIII *Ad æram Christi Dionysianam.*] Aera Christi, quam Dionysius in suis cyclis determinauit, consurgit ex xxv Decembris anni 4713 periodi Iulianæ, nouem mensibus post mortem Herodis. quod est absurdissimum. Tamen quia hanc æram a temporibus usque Karoli Magni Ecclesia retinuit, & plurimorum gestorum ac temporum memoriam complectitur, propterea retinenda est, adiecta, ut fecimus, auctoris Dionysij appellatione: ut Aera Christi Dionysiana vocetur, quemadmodum a nobis appellari meruit.

CV *Ad xv annum Tiberij.*] xv annus Tiberij iniuit a xix Augusti mensis, anno Iuliano lxxiii, Ap. Iunio, Sillano, P. Silio Nerua Coss. usque ad sequentis anni lxxiiii mensem Augustum, C. Rubellio, C. Fusio Geminis Coss. Cyclo Solis x, numero aureo xi.

CVI *Ad Dominicam salutiferæ resurrectionis.*] Neomenia Nisan, quo passus est Christus, iniuit a Sabbato. Ideo quartadecima Nisan fuit feria vi. Hoc post xv annum Tyberij non potuit accidere, nisi anno Iuliano lxxviii, Christi Dionysiano xxxiii, periodi Iulianæ 4746, aureo numero xv, cyclo Solis Romano xiiii. Quod quidem est argumentum certissimum, sub secundo Templo translationes feriarum Iudaicas in usu fuisse. Character enim Tisri illius anni fuit 3. 14. 737, feria tertia, quæ competebat diei xxiii Septembris. Sed propter Canonem GATRAD traducta est in feriam quintam, xxv Septembr. Ideo, quod annus ille esset ordinarius, neomenia Nisan sequentis necessario fuit Sabbatum, Martij xxi, anno Iudaici Computi hodierni 3793. Quo exemplo nullum illustrius esse potest ad eorum peruicaciam expugnandam, qui translationes post excidium Templi a Talmudistis sancitas esse nugantur, in quibus sunt & Iudæi quidam. Passus igitur Dominus iii Aprilis, quæ erat feria vi, & quartadecima Nisan. resurrexit die v Aprilis. baptizatus anno Tiberij xv. passus anno eiusdem xix, Ser. Sulpitio Galba, L. Cornelio Sulla Coss. anno quarto Olympiadis ccii, tribus mensibus, aut paulo amplius, ante initium Olympiadis cciii. Interuallum a baptismo, ad resurrectionem, anni solidi quatuor, Paschata quinque. Quatuor enim interuallorum quinque terminos esse oportet. Sed quatuor πάσχατα duntaxat expressa sunt in Euangelio. Relinquitur unum coniecturis indagandum, ut a nobis factum est. Sed quia neque demonstratione, neque historia nititur, ideo reprehensioni obnoxium est. Itaque qui certius demonstrare poterit, magnam a nobis iniuerit gratiam. Non tamen efficiet, quin & ipsum in controuersiam vocetur. Quidam ex veteribus eodem anno credunt Christum baptizatum & passum, ut Clemens, & Tertullianus. & vetustissima est opinio. Alij ad inania commenta confugerunt, ex ioculari interpretatione illius Commatis: ἔτος δεκτὸν κηρύξαι ἀπέσταλκέ με. Ἔτος δεκτὸν, inquiebant, est annus baptismatis, & primus prædicationis, qui δεκτὸς, & acceptus, ac gratus populo fuit. Si quis annus δεκτὸς fuit, ergo fuit alius ἀντιλογούμενος, quando cum

do cum Pharisæis Christo res fuit, qui illum tandem damnandum Romanis tradiderunt. Hæc quoque sententia vetusta est, quam ex veteribus refert Epiphanius. Illa etiam longe absurdior, quæ ex Terminis Paschalibus Victorij Christum colligit passum XXIII Martij, resurrexisse XXV. Eadem enim resurrexisse volunt, qua conceptus fuit. Cuius opinionis multi sunt, sed infimæ vetustatis, & post tempora Honorij, ac Martiani Augg. in quibus Maximus Monachus, & Georgius Syncellus Tatasij Patriarchæ, & Cedrenus 144,12. Multum enim maiestatis, mysterij, & reuerendi cultus ponunt in XXV Martij, & mundum in ea conditum, unde πρωτόκλιστον ἡμέραν vocant, & Christum in ea conceptum, ac passum sciscunt. Sed ut alia absurda omittam, illud ridiculum est, Terminos Paschales Nicenos & Dionysianos eosdem facere cum terminis sæculi Christi. Solidum enim προηγήσεως diem Luna fecerat a sæculo Christi, ad exitum Constantini Magni. Ideo Terminus Paschalis, qui aureo numero XIII competebat in XXIIII Martij sæculo Constantini, is tempore passionis Christi erat in XXV. Quare qui anno XXXI Dionysiano Christum passum volunt, tripliciter peccant: primo, quod terminum sæculi Niceni cum Termino sæculi Christi eundem faciunt: secundo, quod passum volunt XXIII Martij, quæ erat tertiadecima Nisan sæculo Niceno, quum XXIIII fuerit quartadecima secundum Dionysium & Victorium. Quod si XXIII Martij sæculo Niceno erat tertiadecima Luna, ergo sæculo Christi erat duodecima. & proinde duodecima Luna passus fuerit Christus, non quartadecima. Quo quid absurdius dici aut scribi, aut excogitari potest? Quis enim nescit Christum passum XIIII Nisan? Tertio peccant, quod anno Christi XXXI Dionysiano, qui erat annus abundans 3791 Computi Iudaici hodierni, Nisan iniuit feria tertia Martij XIII. Quartadecima Luna XXVI Martij, feria secunda: idque propter translationem Iudaicam. Alioquin anno ordinario quartadecima Nisan semper competebat in XXV Martij sæculo Christi, quando numerus aureus XIII currebat. Vides igitur, quid non audet inscitia, quando cum confidentia & pertinacia coniuncta est. Nam præter illa ἀτοπήματα, illud quoque non minimi momenti est: quod, si Herodes obijt Nisan anni Iuliani XIIII, ut volunt, ergo Christus natus anno XIII. Adde XXIX completos, quot illi attribuunt quum ad baptismum accederet. Ergo accessit ad baptismum anno XXXI, triennio solido ante XV annum Tiberij. Quis tantæ absurditati faueat? Rursus, qui anno Christi XXXI Dionysiano passum volunt, duos annos tantum integros inter baptismum & Resurrectionem constituunt. quod & ipsum euangelicæ historiæ secundum Iohannē ἐκ διαμέτρου pugnat. A XV igitur anno Tiberij, nullus Nisan iniuit Sabbato, præter illum anni XXXIII Dionysiani. Atque adeo quidam veteres, qui Christum natum dicebant anno 5500 mundi secundum LXX, passum eum dixerunt anno 5533. hoc est XXXIII Dionysiano: quod ab illis refellitur, qui volunt passum anno XXXI. in quibus Cedrenus: οἱ δὲ τὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ ἀναγράφοντες εἰς τὸ ΕΦ ἔτος, καὶ τὸ πάθος ἐν τῷ ΕΦΛΓ, σφάλλονται μὴ τὴν ἀκρίβειαν τοῦ ἔτους ἐπιστάμενοι. Sed iam hæc deliria confutauimus.

CVII *Ad excidium Templi.*] Quo anno excisa sunt Ierosolyma, πρώτη τῶν ἀζύμων, ut ait Iosephus, conueniebat in ΙΔ Ξανθικοῦ. *Quartadecima Nisan conueniebat in* XIIII *Aprilis Iuliani.* Ergo neomenia incidit in Kalendas: quod profecto calculus hodiernus promittere non posset, ex cuius doctrina neomenia Nisan incideret in ultimam Martij, Sabbato. Sed, ut alibi demonstrauimus, aliquando Calippica periodo a temporibus Seleucidarum utebantur, quæ προηγήσεων σεληνιακῶν non agnoscit. Atque hoc est firmissimum argumentum, Iudæos periodo Calippica interdum usos fuisse, quanquam tunc primum de modo mensis Lunaris ex Hipparchi doctrina constare cæperat. Ierosolyma igitur una cum Templo diruta, & æquata, anno Christi Dionysiano LXX, Iudaico 3830, periodi Iulianæ 4783, Mundi 4019. Doctissimus Iudæorum Moses Maimonides scribit veteres Iudæos ante, quam hodierno Computo uterentur, a diruto Templo tempora sua putare solitos fuisse, & abiectis septenarijs, residuum fuisse annum Hebdomadis. Sed solido anno errat. Nam annus Sabbaticus antecessit eum, quo Ierosolyma solo æquata, ut ex annis Iudaicis, Mundi, & periodi Iulianæ, constat. Nam annus Iudaicus 3829, qui fuit stantis Templi penultimus, iniuit autumno anni Christi LXVIII: isque fuit non solum Sabbaticus, sed etiam ultimus trigesimi primi Iobel. a quo omnes Iudæi putant annos ἐρημώσεως τοῦ ναοῦ, quos ipsi מנין חרבן *æram desolationis* vocant. Ego non dubito rem obseruatione dignissimam esse, quod XXXI Iobel absoluta numerentur a primo anno κληρουχίας, ad illum, in quo desolatio contigit. Nam illud Iobel celebratum in X Tisri anni illius. Anno Sabbatico regnum Samariæ, item anno Sabbatico regnum Iuda euersum est. denique anno ultimo Iobel absoluto iniuit annus, in quo posterius templum deletum. Quod Nabuchodonosor anno Sabbatico Ierosolyma una cum Templo deleuerit, propterea dictum est urbem compleuisse sabbata sua, quandiu desolata fuit. Quanto iustius hoc dici nunc potest, quum finis XXXI Iobel illum annum attigerat, in quo in perpetuum desolatum fuit

fuit Templum, & cultus Mosaicus sine spe restitutionis sublatus? Tunc adimpletum illud Domini: ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐ μὴ ἀφεθῇ ὧδε λίθος ἐπὶ λίθον, ὃς οὐ μὴ καταλυθήσεται. Quis sine admiratione hoc tremendum Domini dictum legere potest, qui meminerit a Iosepho scriptum; κελεύει Καῖσαρ ἤδη τὴν τε πόλιν ἅπασαν, καὶ τὸν νεὼν κατασκάπτειν, &c. & illud, quod paulo post sequitur: τὸν δ' ἄλλον ἅπαντα τῆς πόλεως περίβολον οὕτως ἐξωμάλισαν οἱ κατασκάπτοντες, ὡς μηδὲ πώποτε οἰκισθῆναι πίστιν ἂν ἔτι παρασχεῖν τοῖς προσελθοῦσιν. Hæc profecto vicem sunt Commentarij illi oraculo Domini. Neque clarius dictum fuit: *Et campos ubi Troia fuit* — Adeo omnia solo æquata, ut ne vestigia quidem pristinæ ullius habitationis relicta fuerint. Igitur Titus Alexandria reuertens, quum complanata omnia videret, lacrimas continere non potuit, quum pristinam eius urbis magnificentiam cum præsenti vastitate conferret. Lege XV caput lib. VII ἁλώσ. apud Iosephum. Nemo ignorat Romanorum morem fuisse, complanato urbium rebellium solo aratrum inducere. — *imprimeretque muris Hostile aratrum exercitus insolens.* Locus Modestini celeberrimus est l. XXI. D. Quib. mod. us. fruct. *Si ususfructus ciuitati legetur, & aratrum in ea inducatur, ciuitas esse desinit, ut passa est Carthago: ideoque quasi morte desinit habere usufructum.* Vere igitur mors Ierosolymorum fuit, inducto illi aratro: quod nec vetustissimi Iudæi ignorant, qui non solum aratrum templo impressum fuisse perhibent, sed etiam nomen eius, qui aratrum impressit, in monimentis suis retinent. Turannum Rufum vocant, eiusque animam acerbissimos cruciatus apud inferos pati fabulantur, Sanhedrin cap. VII, & alibi: טורנוס רופוס חרש ההיכל. *Turranus Rufus arauit Templum.* Alibi perperam in scriptis Iudæorum *Muranus* dicitur. Quin etiam error est in excusis Codicibus Commentarij Hieronymiani in Zachariam, cap. VIII: *In hoc mense & a Nabuchodonosor, & multa post sæcula a Tito [&] Vespasiano templum Ierosolymis incensum est, atque destructum. capta urbs Bethel, ad quam multa millia confugerant Iudæorum: aratum templum in ignominiam gentis oppressæ a Tito Anno Rufo.* Legendum enim a *Turannio Rufo.* Rursus *Bether* legendum, non *Bethel.* Nā Bethel locum non habet in expugnatione Ierosolymorum a Vespasiano facta. Sed Bether expugnata sub Adriano in rebellione Iudaica, duce Barchocheba. Itaque aliud agens, ut non raro solet, Hieronymus utrunque bellum confundit: quum inter expugnationem Ierosolymorum, & Bether intersint anni LXIII. Porro quibus urbibus aratrum inductum erat, eæ sine senatusconsulto instaurari non poterant. Aratrum vero inducere & circumducere contraria sunt. Inducitur aratrum euersæ & solo æquatæ. Circunducitur instaurandæ, & coloniæ excitandæ. Cicero in Philippicis: *Casilinum coloniam deduxisti, quo erat paucis annis ante deducta, ut vexillum videres, & aratrum circunduceres.* in numismatis coloniarum deductarum incusus est conditor coloniæ cinctu Gabino, stiuam tenens, præeuntibus tauro & vacca iunctis. de quo extat hodie Fragmentum ex Originib. Catonis apud Seruium.

CIX. *Ad agonem primum Capitolinum.*] Domitiano Aug. XII, Dolabella Coss. Hæc æra pernecessaria est. Vide V de Emend. Temp.

CXI *Ad ludos Sæculares Seueri.*] Cilone & Libone Coss. numero Eusebiano MMCCXX.

CXII *Ad aram Aegyptiorum Diocletianeam.*] Anni Augustorum Deorum ineunt a XXIX Augusti Iuliani. Anno igitur Augustorum CCCXIII Christiani Alexandrini orsi sunt Paschale suum, quo tempore neomenia Tisri incidit in feriā VI, Augusti XXIX, hoc est neomenia Thoth, cyclo Solis XIII, aureo numero XIX, anno Christi Dionysiano CCLXXXIIII. Chronicon Casauboniј: Διοκλητιανοῦ Αὐγούστου τὸ β, καὶ Ἀριστοβούλου. Ἀπὸ τούτων τῶν ὑπάτων πάσχοντες τὰ Διοκλητιανοῦ ἔτη εἰς τὸ Πασχάλιον. Hermannus Contractus ad initium Diocletiani: *Huc usque ab incarnatione Domini, supputantur secundum Dionysium anni* CCLXXXIIII. Mox: *Ab hoc anno Græci Paschales cyclos inchoabant.* Hinc omnes deducunt annos imperij Diocletianei, usque ad tempora Dionysij Exigui, qui, damnata tyranni memoria, initium cyclorum suorum ab eo anno deduxit, quem falso putauit esse proximum ante natalem Christi. XX autem solidos annos Diocletiano & Maximiano attribuunt, & ambos eadem die vigesimo anno imperij purpuram deposuisse: atque adeo Diocletianum ab hoc tempore priuatam vitam transegisse, ad diem obitus, in agris suis in Dalmatia. Sane si eius imperij initium statuitur a CCLXXXIIII Christi Dionysiano, vigesimus annus in CCCIII desinit, Diocletiano ipso IX, Maximiano Aug. VIII Coss. quod omnes historici uno ore fatentur. Qui fit ergo, ut quadriennio post, Diocletianus consul X, collega Galerio Maximino VII ponatur? Sane mirum, hominem, qui ab anno Christi CCCIII priuatam vitam, ad exitum usque, agere instituerit, neque pedem ex agro extulerit, Consulem X quadriennio, postquam agro sese abdiderit, creatum fuisse: hoc est, eodem tempore in Dalmatia rusticari, & Romæ fasces sumere. Aur. Victor non Andreæ Schotti, sed vulgaris: *Diocletianus Delmata Anulini Senatoris libertinus, matre pariter atque*

atque oppido Dioclea, quorum vocabulis, donec imperium sumeret, Diocles appellatus, ubi orbis Romani potentiam cepit, Graium nomen in Romanum morem conuertit, imperauit annis viginti quinque. Sane Consulatus X Diocletiani competit in XXV annum æræ Diocletianeæ; anno Dionysiano CCCVII. unde sine dubio consurgit imperium Constantini Magni. Itaque Aurelius Victor ab initio æræ Diocletianeæ deduxit imperium Diocletiani. Sed quum XIX tantũ annos imperauerit, eiusque imperij annus ultimus conueniat in CCCVII Christi, manifesto eius imperium iniuerit ab anno Christi CCCVIII, quatuor annis solidis post initium æræ Paschalis Aegyptiorum. Itaque aut nunquam, aut raro, factum, ut auctores non idem initium æræ Diocletianeæ & imperij Diocletianei esse putauerint. Quare annus persecutionis non est decimus nonus eius imperij, sed æræ: & in hoc Chronologos non peccare, sed in temporis appellatione: quum ille annus fuerit decimus nonus non imperij, sed Aeræ. Eusebio & plerisque alijs scriptoribus placet, occiso statim Numeriano, Diocletianum imperium accepisse, quod tamen longe aliter habere ex illis colligere potes, quæ ad numerum Eusebianum MMCCXCVIII notauimus. Nam si Numerianus paulo post mortem patris Cari ab Apro socero obtruncatus est, quo modo Carus & Numerianus aliquo post tempore post consecrationem patris viuere potuerunt, quod tamen Olympius Nemesianus utrique notus testatum reliquit? Vno verbo dicam: nihil est obscurius initio Diocletiani: idque propter æram eius Aegyptiacam contigit, quam scriptores cum eius imperij annis confundunt.

CXIII. *Ad primam Indictionem Constantinianam.*] De hoc satis in V de Emend. temporum, neque opus repetere. Ab indictione Antiochensium Iuliana, ad Constantinianam, anni sunt præcise CCCIX. quæ sunt Indictiones XXIIII. Indictio Cæsarea incipit a XXIIII Septembris, ad quam obtinendam, annis Christi Dionysianis ex perpetua Regula adde III, a Septembri. Sed ad Romanam adde III, a Kal. Ianuarij. Antea indictio Cæsarea, ut diximus, inibat a XXIIII Septembris, eaque durat hodie in Germania in Diplomatibus Cæsaris. At constantinopolitana, a XXIIII, ad Kalendas, retroacta est, quod iam in usu erat æuo Pauli Longobardi, ut est in eius lib. II cap. XXV: *Alboinus igitur Liguriam introiens indictione ingrediente tertia, tertio Nonas Septemb.* Romana autem, siue Pontificia, qua Actuarij Romanæ curiæ notant tempora, quas Datas vocant, semper a Kal. Ianuarij sequentis: est que ea, quam promittit nostra periodus Iuliana. In Epistolis Gregorij Magni semper Indictio init a Septembri, quod alibi notauimus. Hoc non raro occurrit in Chronico Casauboniano. Verbi gratia: VI anno Iustiniani Aug. Ἰνδ. ια ὑπατ. Ἰουστινιανοῦ Αὐγ. τὸ δ μόνου. Postea: τούτῳ τῷ ἔτει, μηνὶ Δίῳ, κζ Ῥωμαίοις Νοεμβρίῳ, τῆς ιβ ἰνδικτιῶνος. Nimirum usque ad Septembrem, fuit Indictio XI. hinc Indictio XII. Item anno XXXVI. Ἰνδικ. ια μετὰ ὑπατ. Βασιλείου τὸ κς μόνου. mox: Δεκεμβρίῳ κδ, ἡμέρᾳ α τῆς ιε ἰνδικτιῶνος. Item anno XXXIX. Ἰνδικτ. ιδ μετὰ ὑπατείαν Ἰουστίνου νέου τὸ δεύτερον, τῇ ιδ Νοεμβρίου μηνὸς, ἰνδικτιῶνος ιε, ἐτελεύτησεν Ἰουστινιανός. In omnibus exemplis, in eodem anno Iuliano, binarum Indictionum mentio facta est. Omnino Indictio est orbis XV annorum in se recurrens. Prima, secunda, tertia Indictio est primus, secundus, tertius annus Indictionis, siue orbis XV annorum. Ita non solum hodie, sed & antiquitus usurpatũ reperies, præsertim Cod. Theodos. Corrige errorem leg. VIII de indulg. deb. Hodie excusum est: *a quarta decima Indictione Consulatus Valentiniani Aug. III, & Entropij.* Vbi proculdubio legendum *a quintadecima.* quod quidem annus Christi CCCLXXXVII indicat, in quem competit Consulatus Valentiniani III. Porro vetus Ecclesia ab hac Epocha putabat annos τῆς εἰρήνης τῶν ἐκκλησιῶν, hoc est annos, quibus pax Ecclesijs a persecutionibus data. Nam Chronicon Casaubon. annum Alexandrinorum CCCCX dicit fuisse quinquagesimum τῆς εἰρήνης τῶν ἐκκλησιῶν. Iniuit ergo ab Indictione Constantiniana, anno Antiocheno CCCLXI, Christi CCCXIII. ὑπ. Ταύρου καὶ Φλωρεντίου. Κωνστάντιος Αὔγουστος μηνὶ Δίῳ γ ἔτους Ἀντιοχείας υι, ἰνδικτιῶνος ε, εἰρήνης τῶν ἐκκλησιῶν ἐπιλαβομένης ἔτους ν, τῶν προσφωνημένων ὑπάτων, Ταύρου καὶ Φλωρεντίου. Sulpitius Seuerus scribes anno Christi CCCC: *Sed finis persecutionis illius fuit ab hinc annos IX, & LXXX, a quo tempore Christiani imperatores esse cœperunt.* Deductis LXXXIX de CCCC, relinquitur annus Christi Dionysianus CCCXI. Sed a sequenti anno, qui erat primus indictionis Constantinianæ, putabatur initium εἰρήνης τῶν ἐκκλησιῶν. Quare uno anno plus dicit. Iccirco veteres codices Canonis Eusebiani ad annum illum Constantini, qui respondet Dionysiano CCCXII, apponunt hæc: PAX NOSTRIS A CONSTANTINO REDDITA.

CXV. *Ad Encania Vrbis Constantinopolitanæ.*] In Menologio Græcorum, ad diem XI Mai notatus est annus natalis nouæ Romæ: qua die omnes scriptores uno ore testantur primum Vrbis natalem a Constantino celebratum, feria secunda. quod conuenit anno Christi Dionysiano CCCXXX, cyclo Solis III, litera Dominicali D. Idque testimonijs veterum firmatur.

Marcellini

Marcellini Comitis, Zonaræ, Cedreni, & aliorum, quæ ex v libro operis noſtri petas licet. Sed mirum quanta ἀλογιστία Scriptorum deprehendatur ſuper Encænijs Vrbis. Methodius: ἀπὸ δὲ τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας τῆς παρουσίας Χριστοῦ τοῦ θεοῦ ἡμῶν, μέχρι τῆς οἰκοδομῆς Κωνσταντινουπόλεως, χρόνοι τλζ. Septem annis plus dicit. Nam is erat annus non Encæniorum Vrbis, ſed obitus Conſtantini. poſtea tamen diſſentit a ſe, quum ſcribit τὰ ἐγκαίνια τῆς μεγαλοπόλεως contigiſſe anno Mundi ͵εωλζ. quod verum eſt. Annus enim ille iniuit a Septembri Aeræ Chriſti Dionyſianæ cccxxix, anno primo Olympiadis cclxxvii, in quo deſinebat quintum Chronicon Heſychij Illuſtris. Photius, 51, 2: τὸ δὲ πέμπτον τμῆμα περιέχει τὰ ἀπὸ τῆς Ἰουλίου τοῦ Καίσαρος μοναρχίας, μέχρις ὅτου Βυζάντιον ἐπὶ μέγα δόξης ἴχνος ἤρθη, Ὀλυμπιάδος ἑβδόμης, καὶ ἑβδομήκοντα καὶ διακοσιοστῆς ἱσταμένης. De cuius urbis Reginæ Orientis conditu hæc canit Cyrus Monachus:

Πόλεως δὲ βουλόμενος δομήτωρ χρηματίσαι
τὴν τῶν τυφλῶν κατέλαβε Χαλκηδονίων πόλιν,
καὶ κτίζειν ἀπαρξάμενος πρᾶγμα κατεῖδε ξένον.
καὶ γὰρ μεγαλοπτέρυγες ὄρνιθες ἐπιπτάντες
τοὺς λίθους ἀφαρπάσαντες μετήνεγκαν ἐκεῖθεν
ἐπὶ τὴν πόλιν Βυζάντιος τὴν περιφανεστάτην.
ὁ τοίνυν θεοφύλακτος αὐτάναξ Κωνσταντῖνος
οὐκ ἀπὸ τύχης ἔγνωκεν, ἀλλ' οὐδ' ἐκ ταυτομάτου
συμβῆναι τὸ γενόμενον τοῦτο περὶ τοὺς λίθους
ἐπὶ τὴν πανευδαίμονα πόλιν τὴν Βυζαντίδα,
καὶ πόλιν ὀλβιόπολιν αὐτῇ προσανεγείρει,
πόλιν τὴν μεγαλόπολιν, τὴν νέαν ὄντως Ῥώμην,
Ῥώμην τὴν ἀρρυτίδωτον, τὴν μή ποτε γηρῶσαν.
Ῥώμην ἀεὶ νεάζουσαν, ἀεὶ καινιζομένην,
Ῥώμην, ἀφ' ἧς προχέονται χαρίτων αἱ συρμάδες,
ἣν ἤπειρος προσπτύσσεται, θάλασσα δεξιοῦται,
ἠπίως ἀγκαλίζονται παλάμαι τῆς Εὐρώπης,
ἀντιφιλεῖ δ' ἐπίρρωθεν τὸ τῆς Ἀσίας στόμα.

quos verſiculos in ſuum Chronicon tranſtulit Conſtantinus Manaſſes, in miſcella hiſtoria: *quam, quum primitus Byzantium vocaretur, auxit, & maximo circumdedit muro, & diuerſis ornatam fabricis æquam imperiali Romæ conſtituit, & denominatam Conſtantinopolim appellari ſecundam Romam lege firmauit, ſicuti lex ipſa in marmorea platoma noſcitur eſſe conſcripta, & iuxta equeſtrem ſtatuam eius in Strategio eſt conſtituta.*

XVII *Ad Conſulatum Auſonij*] Ad quem Hieronymus Chronicon continuauit, & a quo Conſulare Proſperi, & Chronicon Marcellini incipit, anno Chriſti Dionyſiano ccclxxix, indictone vii.

CXVIII *Ad primum Sahami Armeniorum.*] Ab anno Chriſti Dionyſiano dlii, ut in v de Emend. Temp. notauimus, & præterea confirmatum nobis fuit a duobus Armenijs, qui me in iſtis ædibus conuenerunt anno Chriſti Dionyſiano mdci, quem ipſi putabant mlii a natali, ſiue xxv Decembris anni mdc. Sane anni mxlix abſoluti deducti de mdci relinquunt primum annum Armeniorum dlii, ut antea. Tabulæ Arabicæ, quibus uſi ſumus, ἀπὸ τῆς χριστιανώσεως αὐτῶν, id eſt ab anno, quo Chriſtiani facti ſunt, hanc Aeram deducunt. Tamen a maiori antiquitate repetere Chriſtianiſmum ſuum poſſunt. Euſebius enim ita de illis ſcribit in Hiſt. Eccleſ. τούτοις προσεπανίσταται τῷ τυράννῳ ὁ πρὸς Ἀρμενίους πόλεμος, ἄνδρας ἐξ ἀρχαίου φίλους τε καὶ συμμάχους Ῥωμαίων, οὓς καὶ αὐτοὺς χριστιανοὺς ὄντας, καὶ τὴν εἰς τὸ θεῖον εὐσέβειαν διὰ σπουδῆς ποιουμένους, &c.

CXIX *Ad primum Muharram.*] Epocha Arabum dicitur HEGIRA, hoc eſt διωγμὸς, vel φυγή. Verbum frequens eſt in Alcorano. Ita dicta, quod Muhammedes Pſeudopropheta propter nouam legem ſuam pulſus a popularibus ſuis ex urbe Mecha, fuga ſaluti ſuæ conſuluerit, anno Chriſti Dionyſiano dcxxii, Iulij die xvi, feria vi, anno periodi Damaſcenorum ccxiiii. Menſis vernalis Ramadhan xx Martij, Sabbato. Quintus igitur ab eo Muharram feria vi, Iulij xvi, tertia die a nouilunio. Epacta enim Iuliana illius anni erat xii, quæ poſita eſt e regione xiiii Iulj, ubi neomenia Ab Iudaici fuit. Ergo xvi Iulij erat tertia a nouilunio, propterea quod adhuc Damaſceni, Arabes, & Hagareni periodo Calippica utebantur, neque προσηγήσεως σεληναϊκῆς notionem, aut rationem habebant. Ideo ab eo tempore neomeniæ Muharram Muhammedici incipiunt ſemper non ἀπὸ ἔνης καὶ νέας, ut Atticæ, neque ἀπὸ τῆς συνόδου, ut Iudaicæ, ſed ἀπὸ τοῦ φεγγαρίου, a *Luna corniculata*, quam alibi diximus NALKA ab Arabibus vocari, hoc eſt *ſoleam equinam*, a figura. Acceſſit huic Aeræ ſuperſtitio vetus Arabica feriæ ſextæ, ſiue diei Veneris, quæ Arabibus eodem in honore eſt, quo Iudæis dies Saturni, nobis dies Solis. Nam ſtellam Veneris, ſiue φωσφόρον præcipuo cultu obſeruabant. Hieronymus v Amos: *Sidus Luciferi, quem Saraceni hucuſque venerantur.* Neque enim a Muhammede inſtitutum, ut feriam vi obſeruarent; ſed ab ultima antiquitate Arabibus hoc in uſu poſitum erat. De quo vide plura in libris de emend. Temp. Quod autem a fuga æram ſuam inſtituunt Muhammedani, & ea dies, qua iniuit neomenia primi Muharram, fuit feria vi, non quinta, ut falſo Alfonſini tradiderunt, non ſolum ex magna hebdomadica periodo, quæ ccx annis conſtat, id oſtenditur, ſed etiam Georgius

Chrysococces medicus id præcipue monet, cuius hæc verba sunt: Τὸ τῶν Ἀράβων (ἔτος) ἡ ἀρχὴ τοῦ ἔτους τούτου ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ χρόνου ἐκείνου ἐκρατήθη, ἡνίκα ὁ ἀσεβὴς Μωαμὲθ ἀπὸ τοῦ Μακκᾶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν Μαδιναίαν, καὶ οἱ χρόνοι τῆς σελήνης μετὰ τοῦ ἔτους τούτου ἐδημοσιεύθησαν. καὶ οἱ μῆνες οὗτοι ἀπὸ τῆς σελήνης νέας φανείσης ἀριθμοῦνται. καὶ πάντες οἱ Μουσουλμανοὶ τῇ ψήφῳ τῇδε χρῶνται. ἡ ἀρχὴ τοῦ ἔτους τούτου ἡμέρα ἦν τετάρτη, καθ' ἣν σύνοδος ἦν. τότε γὰρ ἔχουσιν ἀρχὴν τοῦ μηνὸς, ὁπηνίκα ἡ σελήνη φανῇ αἰσθητῶς. ἡ δὲ πρώτη τούτων ἡμέρα ϛ ἦν. Post alia: ἡ δὲ τούτων ἀρχὴ Μουχάραμ. Obseruatione dignum, quartam diem fuisse a coitu luminarium, nempe a meridie XIII Iulj. sed ciuiliter erat tertia dies Ab Iudaici. Nam falso, ut diximus, Alfonsini primam diem incipiunt feria quinta a meridie XIIII Iulj. imo erat feria VI, quam, ut eorum mos est, putare debebant a meridie XV. Præterea quater peccant in embolismo. Vndecim ἐμβολισμοὶ, siue ὑπερήμεροι ἐνιαυτοὶ, sunt ἐν τριακονταετηρίδι, ut toties ostendimus. Ipsi quater in Triacontaeteride embolismum anticipant, in annis 7, 18, 26, 29, quum illi anni, ut ex Tabula nostra apparet, sint communes, sequentes autem ὑπερήμεροι, 8, 19, 27, 30. Ipsi enim Alfonsini ridicule τριακονταετηρίδα Lunarem sequuntur sine epocha. At epocha, ut alibi docuimus, implicita est annis Lunaribus. Epocha enim primi Muharram est, 6. 7. 112. pro primo anno Triacontaeteridos, cui annus simplex adiectus 4, 8, 876 dabit secundum annum 3. 15, 988, & ita semper per incrementum characteris unius anni habebis feriam Muharram. Itaque hoc non aduerterunt Alfonsini, Radicem esse implicitam annis Triacontaeteridos. & quum radix sit primus annus, primus annus Lunaris erit secundus Hegiræ, secundus tertius, tertius quartus, & denique undetrigesimus est trigesimus. Calippus, Meton, & Harpalus, itemque Clauius sine radice annos simplices Lunares usurpant. Quod est ineptum. Multum enim peccari necesse est.

CXIX *Ad primum Pharauardin Iezdegird.*] Anno Christi DCXXXII, annis decem post primum Muharram Hegiræ, Iunj XVI, feria tertia. Georgius Chrysococces medicus: Ἔτος Περσῶν, τοῦτο ἐτέθη εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ Ἰασδακίρδης Ἀζάρ. Ἡ ἀρχὴ τοῦ ἔτους τούτου ἡμέρα γ. Ἀρχὴ μηνῶν Φαρβαδὶν, ὁπηνίκα ὁ Ἰασδακίρδης εἰς τὸν θρόνον ἐκάθισεν. Dicit hanc Aeram iniuisse, quando Iezdegerdes in solio Cyri collocatus est. ideo ἀπὸ τοῦ ἐνθρονισμοῦ αὐτοῦ hanc Aeram putari. Quod falsum esse alibi demonstrauimus. Tabulæ quoque meæ Arabicæ tradunt idem ab enthronismo Iezdegird; alij scriptores a cæde Iezdegird hos annos cognominari. Mihi vero mirum videtur a cæde cuiusdam regis potius, quam a victore regis ullam epocham vocari. Vide quæ notamus ad Caput XI lib. primi. Othmen Arabs hunc regem interfecit: a quo potius hæc Aera vocanda fuerit. Sed quare a Iezdegirde putatur, alibi ratio redditur. Haiton hunc Iezdegird vocat Asob Arior. Chrysococcæ, ut diximus, est Ἰασδακίρτης Ἀζάρ. Quam vero lubricus sit error in annis vagis Nabonassari, Armeniorum, & Iezdegerdis, suo loco a nobis demonstratum est. Nunc ἀνωνύμου cuiusdam Græci scriptoris errorem aperiemus, cuius verba Iacobus Capellus producit in libello suo de Epochis. Is ἀνώνυμος scribit anno periodi Constantinopolitanæ 6952, Martij XI, hora. 8. 29'. 40" ab ortu Solis, Solem ingressum in Arietem fecisse, anno Persarum DCCCXIII completo, hoc est DCCCXIIII currente, mensis Tirma Persici XVII: item duodecima Iunij sequentis, XX autem Persici Mecherma Solem initium Cancri ingressum hora 2. 20'. 8". Deinde Septembris XIIII, anno Constantinopolitano 6953 iam currente, mensis Persici XXIIII, Solem principium Libræ ingressum hor. I. 24'. 28". Denique Decembris XII, hora 7. 41'. 16", Solem primum punctum Capricorni inijsse, XVIII Pharauardin anni Persici DCCCXIIII completi, hoc est DCCCXV currentis. Hæc ille. In quibus dies quidem mensium Persicorum recte cum Iulianis comparantur. Sed de annis Persicis strenue hallucinatur. Nam anno 6952, quo adhuc annus Christi 1443 Dionysianus currebat, cyclo Solis XXIIII, neomenia Pharauardin iniuit XXVI Nouembris, feria III. Ergo erat annus iniens Persarum DCCCXIII, non, ut ipse vult, DCCCXIIII. Additis enim duobus, per perpetuam regulam, ad DCCCXIII, & toto per VII diuiso, remanebit feria tertia, quæ competit XXVI diei Nouembris anni Dionysiani MCCCCXLIII, in quam diem Pharauardin conuenisse satis ostendit Tabula magna cycli Canicularis. Proinde anno sequenti Pharauardin DCCCXIIII iniuit de XXV Nouembris, anno bisextili, cyclo Solis XXV, anni Dionysiani MCCCCXLIIII, feria IIII. Verba ἀνωνύμου scriptoris si quis desiderat, ex fide Iacobi Capelli proferemus: Ἐψηφοφορήθη ὁ Κριὸς, καὶ εὑρέθη, ὅτι ἐν τῷ ϛϡνβ ἔτει πεπληρωμένῳ, καὶ τρέχοντος τοῦ νβ, ἀπὸ τῆς τοῦ κόσμου παραγωγῆς εἰσέρχεται ἥλιος εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ Κριοῦ, μηνὸς Μαρτίου ια, ὥρα Η, κθ. μ, ἀπὸ ἀνατολῆς ἡλίου τῆς αὐτῆς ἡμέρας. Περσῶν δὲ ἦσαν ἔτη ωιγ (imo ωιβ) πεπληρωμένα. καὶ ἡ ια τοῦ Μαρτίου ἦν μηνὸς Περσικοῦ τοῦ Τερμᾶ ἡ ιζ, καὶ τῷ αὐτῷ ἔτει, Ἰουνίου ιβ, νυκτὸς ὥρα β. κ. η, εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ Καρκίνου. Περσῶν ἔτη γὰρ ἐνταῦθα πεπληρωμένα ωιγ (idem error. imo ωιβ) καὶ ἡ ιβ τοῦ Ἰουνίου ἦν ἡμέρα κ μηνὸς Μεχερμᾶ Περσικοῦ. καὶ ἔτι τοῦ ἐφεξῆς ἐρχομένου Σεπτεμβρίου τῇ ιδ, ὅτι καὶ ὁ ϛϡνγ χρόνος ἤρξατο, πληρωθέντος τοῦ νβ, εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ Ζυγοῦ, ὥρα α. κδ. κη, ἀπ' ἀνατο-

ἀνατολῆς ἡλίου τῆς αὐτῆς ἡμέρας. Περσῶν ἔτη καὶ ἐνταῦθα ωιγ (deest τὸ πεπληρωμένα, eodem errore) καὶ ἡ ιδ τοῦ Σεπτεμβρίου ἡμέρα ἦν Περσικοῦ μηνὸς τοῦ Δημᾶ ἡ κδ. καὶ τῇ τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ὥρα ζ. μα. ιε, ἀπ᾽ ἀνατολῆς ἡλίου εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ Αἰγοκέρωτος. Περσῶν ἔτη ἐνταῦθα ωιδ (imo ωιγ) πεπληρωμένα. καὶ ἡ ιβ τοῦ Δεκεμβρίου ἡμέρα ἦν Περσικοῦ μηνὸς τοῦ Δημᾶ ἡ κδ. καὶ τῇ ιγ τοῦ Δεκεμβρίου ἡμέρα ἦν ἡ η τοῦ Φαρβαρδὴν Περσικοῦ πρώτου μηνός. Καὶ οὕτως εὑρίσκονται τέσσαρες ὧραι τοῦ ἔτους. ἤτοι αἱ δύο ἰσημερίαι, καὶ αἱ δύο τροπαὶ κατὰ τὴν Περσικὴν πρόχειρον μέθοδον ψηφοφορηθεῖσαι κατὰ τὸ ἔτος, ὅπερ ἀνωτέρω εἴρηται. In istis, ut diximus, recte dies Persicæ cum Iulianis comparantur, sed in annis Persicis peccatur unius anni metachronismo. Plus enim uno dicit. Itaque alios doctos viros in dinumeratione annorum Nabonassari; & Persarum non semel lapsos animaduertimus, propterea quod characterem non adhibent primæ neomeniæ Thoth, aut Pharauardin. Obseruationes quoque τῶν ἰσημεριῶν, καὶ τῶν τροπῶν, quæ hic ponuntur, falsæ sunt. Eas alijs discutiendas relinquimus. Sed hic error excusari potest, quum Tabulæ Prutenicæ uno solido die ingressum Solis in principia Signorum serius ponant, quam Alfonsini, & omnis natio astrologorum tam Arabum, quam Persarum. Copernicus est auctor illius tardi ingressus Solis in Signa, dum obseruationem Ptolemæi æquinoctialem anni Christi CXL sequitur; & modum anni Hipparchei, siue Rab Adda, cum modo anni Tropici Alfonsini frustra conciliare conatur, ut ridicule commentus sit apparens æquinoctium, & τὴν ἐπουσίαν τῶν ὡρῶν supra CCCLXV dies aliquando definit ultra horas 5. 55. 40. quæ magna est perturbatio in Tabulis prutenicis, quæ iuxta rationes Copernici constructæ sunt. Illa omnia portenta, ut & Libramentum, quod ab hoc delirio pendet, castiganda sunt. Atque utinam existat, qui ex doctrina Alfonsina, & Copernicana nouas tabulas nobis conficiat. Nam methodus Alfonsina longe omnium optima est, si motus ille iocularis trepidationis & Augium ex illis tollatur, & illis doctrina præcessionis æquinoctiorum abhibeatur. Nam Prutenicæ Tabulæ morosissimæ sunt, & in multis περιεργία tam inutilis, quam ridicula, quum alioqui multa præclara in illis sint, sed tamen ita, ut longe plurima sint castiganda.

CXX *Ad primum Pharauardin Gelali.*] *Gelal* Arabibus est σέβας, maiestas. *Gelali*, σεβάσμιος, σεβαστός, Augustus. vel potius, quod rex ille, qui hanc epocham nouam cum noua anni forma sanxit, vocabatur *Melic Sa Gelal eddin.* hoc est *Melic Sa maiestas religionis.* σέβας τῆς θρησκείας, quod verum est. Apud Haytonum male legitur *Melic la* ὁ μακαρίτης Patriarcha Ignatius in epistola posteriore: *Epoche autem Gelalæa, cuius notitiam a nobis quæsiuistis, ea cognominis est Sultani Gelal-eddin Melic Sa Alb Arselan Selgiukæi Elchavvaraz Meschabi, imperatoris Chorasan*, &c. Est autem Selgiuk vetustissima Chorassenorum Dynastarum familia, unde quidam Othmenidas Turcorum principes deducunt. Hinc igitur annus Persarum Tropicus vocatur Gelali, quod Rex Chorasan Melicsa, qui dictus Gelal, hunc annum instituit anno Christi 1079, a meridie XIIII Martij, feria quinta cyclo Solis XXIIII. Sed memineris eius, quod alibi monuimus, epocham hanc minorem esse iusta horis plusquam duodecim, a meridie XIIII Martij. Nam nostræ Tabulæ præferunt 5. 2. 158. Ratio postulat, 5. 14. 652 Alexandriæ. Erit ergo maiuscula in Chorasan. Nos a meridie XIIII Martij, quæ erat feria ♀, inimus more nostro, & Alfonsinorum, feriam VI. Georgius Chrysococces: Ἔτος Σουλτάνου Μελιξᾶ. Πρόσταξις γὰρ ἐγένετο τοῦ τοιούτου Σουλτάνου, ὡς ἂν τὰ αὐθημερινὰ θῶσιν εἰς τὸ ἔτος αὐτοῦ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῶν χρόνων τοῦ ἔτους ἐκείνου, ἡνίκα ὁ ἥλιος εἰσέρχεται εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ Κριοῦ. καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ ἑκάστου μηνὸς οὕτως ἦν, ὅτε ὁ ἥλιος ἀπὸ ζωδίου μεταβαίνει εἰς ζώδιον. Η ἀρχὴ τοῦ ἔτους τούτου ἡμέρα ᾱ ἦν. Εἴπερ οὖν ἐκ τῆς κτίσεως κόσμου ἐτῶν χρόνους ς φπς ἀφαιρήσεις, καταληφθεῖεν τὸ ἔτος Μελιξᾶ, ἀρχὴ ἰσημερίας, ἥτις ἐστὶ τῇ ιε τοῦ Μαρτίου μηνός. Ἔστι δὲ ἡ τοῦ χρόνου τῶν Περσῶν ἀρχὴ μὴν ὁ Φαρβαρδὶν. Alibi: ἡ τοῦ Σουλτάνου τοίνυν Μελιξᾶ χρόνου ἀρχή ἐστιν, ὁπηνίκα ὁ ἥλιος εἰσέρχεται εἰς τὸν Κριόν. εἰσέρχεται δὲ νῦν τῇ ιε τοῦ Μαρτίου μηνός. Illud præclare, a Rege Melicsa, vel Melic Sa, hanc Epochen institutam fuisse: item eam inire ab ingressu Solis in Arietem. Propterea prima dies huius anni Tropici a Persis hodieque dicitur *Neuruz Sultani.* ἰσημερία Σουλτανική. Quin & ipse Chrysococces hanc Epocham vocat χρόνους Σουλτανικούς. Rursus Μελιξᾶ dicit, quod proprie dicendum erat Μελὶκ Σᾶ. Nam *Melic* Arabibus est Rex. *Sa*, vel *Scha*, Persis est nomen attributum regibus: ut is, qui Persis hodie imperat, egregius Princeps, dicitur *Scha Habas*: & qui ante XV annos rerum potiebatur, ei nomen erat, *Scha Tamas.* Aliquando τὸ *Scha* præcedit, ut in his duobus: aliquando sequitur, *ut Adel-Scha. Nizamo-Scha, Cotumi-Scha. Melic-Scha.* In Achmetis Onirocriticis legimus, Σαὰ Νισὰν βασιλεὺς Περσῶν. Vbi præter *Scha* est aliud nomen multis principibus Persarum commune, *Nisa.* Id eorum lingua est *Hasta.* Denique *Scha* Persis est, quod infimæ vetustatis scriptoribus DOMNVS, & quod ab eo deprauatum ab Hispanis usurpatur DON. Inde Agathiæ Σεγὰν Σαά. Δύναται, inquit, τοῦτο τῇ Ἑλλήνων φωνῇ Σεγεστανῶν βασιλεύς. Scribitur Iudaice שאה Neque aliter Arabice. Iste autem Melic Sa erat ex

stirpe Turcarum, ut monet scriptor diligentissimus Leo Africanus libro II Africæ. Vide locum necessario, Capite de diuersis sectis Muhammedismi. Erat enim, ut antea diximus, Selgiuk, ex qua gente fuit celebris ille Tagroli pix. Vnde a Turcis hodieque vocatur Saldoki. Nam pro *Selgiuki* Turcæ dicunt *Saldoki*. Apud Haytonum vitiose legitur *Sadok*, pro *Saldok*. Rursus ab hoc *Sa Gelil* familia in Persis hodie nobilissima *Istigelu* denominata est. *Melic Scha* igitur est, quod Gallis *Monsieur*, Hispanis *Don*. Sic שאהי *Schahi* lingua Persica nummus dicitur, qui ad verbum Arabice *Sultani* dici posset. Illa, inquam, præclare a Chrysococce. Cætera vero pessime, quod dicit anno primo illius Aeræ neomenias omnes Persicorum mensium Sultanicorum concurrisse cum ingressu Solis in aliquod signum Zodiaci. Hoc nullo modo fieri potest. Menses enim Tropici sunt valde inæquales: menses autem Persici omnes sunt τριακονθήμεροι. Hoc indignum est Mathematico. Neque illud vere ab eo dictum, fuisse feriam primam. Erat enim quinta, ut diximus. Præterea & illud falsum, illum annum iniuisse a XIII Martij. Imo, quando hæc scribebat Chrysococces, æquinoctium conficiebatur post meridiem XIII Martij. Scribebat autem anno periodi Iulianæ Constantinopolitanæ 6854, Christi 1346. Illud autem recte: de annis periodi Iulianæ Constantinopolitanæ detrahenda esse 6586, ut adipiscaris æram Persarum Sultanicam. Abiecto interuallo, quod est a capite Aeræ Græcorum, ad primum annum Christi, nimirum 5508, de anno currente 6587, relinquetur annus Christi 1079, primus Aeræ Sultanicæ; vel Neuruz Gelaleæ Sultanicæ. Ab eo tempore, ad hanc usque diem, Persæ hac forma utuntur, relicto anno vago Iezdegird, a cuius Pharauardin decima octaua incipit neomenia Pharauardin Sultanici. In hac autem anni forma intercalatur aliquando post quinquennium, prout ratio epilogismi Solaris exigit. Perperam enim Chrysococces omnium quadrienniorum exitu intercalari scribit, ut in anno Iuliano: quum is sit annus Tropicus, non Iulianus. Anni autem vagi Iezdegirdici nullus hodie in ciuilis actibus usus est apud Persas. In solis Tabulis astronomicis adhibetur. Huius autem Tropici in omnibus actibus, quæ ἀυθημερινὰ Chrysococces vocat, hoc est Quotidiana, Arabes autem יומי usus apud populum remansit. Porro in nostris Tabulis Arabicis octo sapientes ad institutionem huius anni aduocati sunt a Melic sa: in quibus recensetur Abinsena. quod ridiculum est. Nam Abinsena mortuus est annis XLI ante huius anni editionem, anno Hegiræ CCCCXXVIII, cuius Muharram incidit anno Christi MXXXVII. Octobris XXIII, feria prima, mense Rhamadam, cuius neomenia XVI Iunij anni MXXXVIII, feria VI. quo die obijt Abinsena.

IN CAPVT SECVNDVM.

TEMPVS PROLEPTICON.] Quamuis hic multa sunt, quæ in tempus prolepticon conferuntur, ut pote quorum quædam anteuertunt epocham Mosaicarum rationum annis MCCCXXVI: tamen quia ex eis illa, quæ in tempus historicon incidunt, & veritati maxime consentanea sunt, & cum initijs temporis mythici ita cohærent, ut sine maxima perturbatione interrumpi non possint, nos non solum ea integra referre necessarium duximus, sed etiam rem ridiculam facturi videremur, si seriem regum & Dynastiarum truncaremus, ut epocham historici temporis ab inchoatis & imperfectis Regum annis repeteremus. Quam ioculare enim esset, si, exempli gratia, a CVIII anno nonæ Dynastiæ Aegyptiorum inciperem, & octo Dynastijs omissis, a decima imperfecta ordirer, ut Eusebius a XLIII anno Nini, & XXII Europis? Quod probare non possumus. Ab eo enim tempore initium deducendum est, κὰ πρόληψιν, ante quod nulla est temporis memoria siue mythici, siue historici. Quare quum & necessaria sit simul & iucunda totius temporis ab ipso usque capite continuatio, nos iure eum ordinem integrum & intactum reliquimus, quem ab ipsis auctoribus accepimus, ab hac licentia manus & stilum continentes, quam in truncandis, mutandis, extendendis, & corripiendis Regum, & imperiorum interuallis, atque temporibus Eusebius sibi permisit.

DYNASTIARVM ÆGYPTI.] De excessu annorum, quos supra rationes Biblicas sibi vindicant Aegyptij, & aliæ priscæ nationes, vide Augustinum libro XII, cap. X de Ciuit. De vetustate vero Aegyptiorum multi multa scripserunt, quorum antiquissimus pater historiæ Herodotus ea in literas retulit, quæ a Sacerdotibus Aegypti acceperat, quorum ut quædam cum ipsis Dynastijs conueniunt, ita alia longe ab ipsis discedunt, siue imperiti fuerunt illi, quos interrogabat Herodotus, siue homini peregrino prudente imposuerunt, siue interpretis vitio hoc accidit, qui aut ei illuserit, aut eum Herodotus assecutus non sit: siue & ipse

ipse vitio Græculorum usus est, quibus ludus fuit veris falsa immiscere. Vtcunque acciderit, nos maiorem fidem his Dynastijs adhibemus, quam Herodoto homini peregrino, quum eas ex veteribus sacrorum Aegyptiorum scrinijs Manethos genere & domo Aegyptius, & sacerdos eruerit. Opus autem suum in tres Tomos diuiserat. primo XI Dynastiæ continebantur, secundo VIII, tertio XII. Euagoras quoque Lindius libros de Regibus Aegypti reliquerat: sed quos auctores secutus sit, aut unde initium earum Originum instituerit, id vero nobis incompertum est. Nos nullas vetustatis reliquias cum istis comparandas esse putamus, neque felicius nobiscum agi potuisse, quam si integri illi Tomi ad nos peruenissent, quorum hanc epitomen Africano debemus, qui primus Christianorum fontes Chronologiæ reclusit, in cuius librorum quoque interitu negari non potest magnum detrimentum historiam temporum accepisse.

PRIMA DYNASTIA. *Menes.*] Hic dicitur Herodoto & Diodoro Μήν. Eidem Diodoro etiam Μηνᾶς.

SECVNDA DYNASTIA. *Vt boues, Apis quidem in urbe Memphi.*] Duos boues cæci illi colebant, Apim Lunæ dicatum in urbe Memphi, ubi, ut refert Strabo, erat templum Lunæ. Mneuin autem Soli sacrum Heliopoli. Quod Apis Lunæ, Mneuis Soli sacer esset, auctorem damus Aelianum lib. XI, cap. XI ζώων.

VII. *Sub hoc fertur Nilum.*] Huius fabulæ meminit Philostratus de vita Apollonij lib. VII: καὶ δίδως τι μεῖζον Αἰγυπτίοις, ἢ εἰ πάλιν αὐτοῖς, ὡς αὐτοὶ ᾄδουσι, μέλιτι συγκεκραμένος ἀναβαίη ὁ Νεῖλος.

QVARTA DYNASTIA. II. *& librum, qui sacer vocatur.*] Citatur a Stobæo in Physicis. Ita quoque vocatus fuisse videtur ille libellus, cuius interpretatio Apuleio attribuitur.

IX. *Iste dicitur longus fuisse cubitum V, palmor. III.*] Aliter Diodorus; qui scribit eum fuisse μεγέθει τέτρασι παλαισταῖς μείζονα τῶν πεντε πηχῶν. hoc est septem pedum præcise. Secundum Africanum, uel potius Manethonem, fuit pedum octo cum quadrante, siue tribus uncijs.

SEXTA DYNASTIA. VI *Nitocris.*] Caue confundas hanc cum Babylonia. Ambæ præstantissimæ Heroinæ. Ambarum meminit Herodotus. Hæc videtur prima feminarum in Aegypto regnasse, annis MXXVI, postquam a Binothri secundo rege secundæ Dynastiæ lege sancitum, ut mulieres ex successione regnarent. Sic post hanc ann. DCCCCLXVII, Scemmiophris Ammenemis soror rerum in Aegypto potita est septimo loco Dynastiæ XII. Fuit & alia Nitocris in Dynastia Thebanorum, quæ regnauit anno post hanc 2294.

DVODECIMA DYNASTIA. III *Sesostris.*] Sic Herodoto, & Suidæ, Valerio Flacco, Lucano. Diodoro vero Σεσόωσις. Paulino Sesoostris: *Et qui regnauit sine nomine mox Sesoostris.* Sine nomine, hoc est sine heredibus.

IIII *Iste Labyrinthum.*] Labyrinthi istius admirandi conditorem Petesuccen vocat Plinius libro XXXVI, cap. XIII. & a conditu illius, ad id tempus, quo ille scribebat, putat annos MMMDC. Itaque conditus fuerit circiter annum periodi Iulianæ plus minus 1190, non 1440, ut hic, undecima Dynastia. Sed potuit alius esse illi cognominis.

QVINTADECIMA DYNASTIA. PASTORVM.] Aegyptiorum quatuor genera erant, (quanquam Herodotus septem constituit, nos in quatuor redegimus) ἱερεῖς primi loco & dignitate, secundi μάχιμοι, qui & Καλασίριες & Ἑρμοτύβιες. tertium genus τεχνῖται, homines quidem ingenuæ, sed tamen humilis conditionis. quartum βουκόλοι, καὶ ποιμένες abiectissimum & despicatissimum genus, atque adeo Aegyptijs execrabile. Geneseos XLVI, 34. Eos Manethos prisca Aegyptiorum lingua ΥΣΚ dictos fuisse scribit, referente Iosepho. Erant autem omnes aduenæ, cuiusmodi Hebræi fuerunt, ut ex eodem Capite, & sequenti, constat. Hi, quum dure ab Aegyptijs tractarentur, quod loco bestiarum aut καθαρμάτων habebantur, non semel sese in libertatem vindicarunt, adeo ut regem & sedem regni sibi constituerent: quod accidit primo annis MCXII ante Exodum, in hac Dynastia, quæ est quintadecima Pastorum. Secundo alij Pastores rebellarunt annis DCCCLX ante Exodum. Tertia rebellio annis CXC ante idem tempus Exodi.

XVI DYNASTIA.] Iosepho sex tantum ex Manetho Reges designantur, Salatis anno XIIII. Apachnas ann. XXXVI, mens. VII. Apophis ann. LXI. Ianias ann. L. mens. I. Assis ann. XLIX. mens. II. Hos, & posteritatem eorum, ann. DXI regnasse scribit idem Iosephus ex Manetho. Africanus ex eodem Manetho ann. DXVIII. Differentia ann. VII duntaxat.

XVII DYNASTIA.] Africanus τρίτῳ χρονογραφιῶν: Apion, inquit, Grammaticus περὶ τῶν ἱστοριῶν scribebat, κατὰ Ἴναχον Ἄργους βασιλέα, Ἄμωσιν Αἰγυπτίων βασιλεύοντα ἀποστῆναι Ἰουδαίους. Sane anno huius Dynastiæ centesimo tertio plus minus cæpit regnare Inachus, & verum fuerit sub Inacho Pastores hos a Regibus Aegypti defecisse; sed illos pastores Hebræos, aut Mosem

 illius

illius defectionis signiferum fuisse, qui multis post annis natus fuerit, quis sanus non solum dicere, sed & putare audeat?

XIX DYNASTIA. IIII *Rameses.*] Huius nominis urbs in Aegypto fuit, quam labore, & ταλαιπωρία Israelitarum condiderunt Aegypti Reges annis plusquam CCC ante hunc Ramesem, cuius cognominis fuit alius quintusdecimus XVIII Dynastiæ, qui cæpit regnare annis LXVI post Exodum. Sed Ramesem Plinius dicit claruisse Iliacis temporibus: qui sine dubio est, non ille quintusdecimus XVIII Dynastiæ; sed hic, de quo nunc agimus. Ab eius enim initio, ad annum capti Ilij, intersunt tantum anni XCVI. Nondum enim explorata erat vera excidij Troiæ epocha antequam Ephorus, Erathosthenes eam ex doctrina anni Attici indagarent.

XXI DYNASTIA. VII *Susennes.*] Annus decimus huius Regis conuenit anno periodi Iulianæ 3737, qui erat quintus Roboami filij Solomonis, quando Sesak rex Aegypti Templum Ierosolymorum spoliauit. Itaque secundum hæc Susennes fuerit idem cum Sesak, vel Susak. quod non videtur, quum is, qui proxime hunc sequitur, vocatus fuerit Sesochosis, quod quid aliud est, quam Sesak? idem profecto nomen est, neque negari potest. Quare in istis Dynastijs aliquid turbasse videtur Africanus, ut consuleret rationibus suis, quemadmodum fecit Eusebius. Omnino Σέσογχις idem est, qui Susak, aut Sesak. Quia tamen exiguus est anachronismus, quadriennij puta, aut quinquennij, dicamus Sesonchin, siue Sesac, viuo patre in Palæstinam hanc excursionem fecisse, quatuor, aut quinque annis ante obitum patris Susennis. Hoc, ut verisimile est, ita non inuitus credam. In quo videmus rursus consensum harum Dynastiarum cum sacræ historiæ monimentis. quod os obstruere possit istis exoticæ, &, ut ipsi vocant, profanæ historiæ obtrectatoribus.

XXII DYNASTIA.] Reges innominati III, IIII, V, quantum iudicare possumus, fuerunt Aethiopes: quorum ultimus Zara cum toto exercitu ab Asa Rege Iuda deletus est. II Chron. XII, 9. Tempus enim conuenit. Neque vero dubitamus.

XXV DYNASTIA. I *Sabacon.*] Huius meminit Herodotus, & Anysin cæcum, non Bocchorin ab eo interfectum scribit. Nos non solum cum Manethone, & Africano Bocchorin hunc a Sabacone combustum fuisse, & magnam mutationem ac rerum confusionem in Aegypto tunc accidisse, sed etiam id perspicue ab Isaia prædictum fuisse asserimus, cap. XIX, & commate 4 eiusdem Cap. Rex crudelis, de quo vaticinatur, is est Sabacon, qui anno V Ezekiæ, Bocchoride sublato, regnum Aegypti inuasit: eodemque tractu temporis magnam siccitatem, & squalorem propheta futurum prædicit, ita ut Nilus diebus æstiuis, ut solet, nulla incrementa capiat, neque Aegyptum irriget. Hoc prædixit Propheta sub Achas. Sed lib. II Reg. Cap. XVII, 4, eodem tempore Sua in Aegypto regnasse dicitur, qui aut est idem cum hoc Sabacon, aut alius Dynastiæ, quæ eodem tempore in alia parte Aegypti rerum potiebatur.

III *Tarachus.*] Iste Tarachus, ut hinc constat, fuit Aethiops, qui ex ultima Aethiopia profectus præpotenti & numeroso exercitu Aegyptum per multos annos infestauit: unde in Syriam se impressionem facturum minabatur, ut ex Isaiæ XXXVII, 9, patet. quod certe fecisset, nisi cum Seuecho Rege Aegypti, qui eius conatus aliquandiu remoratus est, res illi fuisset. Tandem interfecto Seuecho, anno XXVII Ezekiæ, regnum Aegypti occupauit. Porro scriptura Tharacham non Tarachon vocat. De quo Hieronym. in Esa. cap. XXXVII. *Pugnasse autem Sennacherib regem Assyriorum contra Aegyptios, & obsedisse Pelusium, iamque extructis aggeribus urbi capiendæ, venisse Taracham regem Aethiopum in auxilium, & una nocte iuxta Ierusalem CLXXXV millia exercitus Assyrij pestilentia corruisse narrat Herodotus, & plenissime Berosus Chaldaicæ scriptor historiæ.* Herodotus sane nihil eiusmodi de Ierosolymis, neque de numero hostium. Sed ex scriptura & ex Herodoto hanc congeriem gestorum in unum coaceruauit vel Hieronymus, vel auctor, unde hausit.

XXVI DYNASTIA.] Hactenus Manethon secuti sumus in superioribus XXV Dynastijs, in hac sola XXVI Herodotum, quod consentanea historiæ Bibliacæ scribat; & præterea, quod secundus ille Nechao, qui profertur ab Africano, suspectus nobis sit, quum unicum ponat Herodotus, a quo Iosiam interfectum fuisse ratio temporum secundum Herodotum vincit, secundum Africanum vero ille Nechao posterior quinto anno a cæde Iosiæ regnare cæperit. quod est absurdum. Nam proculdubio Africanus multa ex sacris libris & de suo his Manetho Dynastijs admiscuit, ut cum rationibus sacræ historiæ suas componeret. quæ ut aliquando male conferuntur, aliquando tamen aliquatenus concordant, ut quod ait, Ioachaz regem spoliatum regno a Nechaone fuisse, quem Nechao cum Nabuchodonosoro prælio congressurus secum abduxerit in ultimas partes Syriæ, ubi

prælio

prælio infeliciter commisso victus pedem retulerit, secum captiuum Ioachas abducens. Hæc Africanus. quanquam non omnia vere. Qui ex Ieremiæ xlvi, 2, colligunt Nechaonem interfectum fuisse in illa clade, ad locum Carchamis, ubi pugna commissa, næ illi strenue nugantur: quum Ieremias eo capite, non cæsos Aegyptios, sed victos fuga sibi consuluisse dicat, Commatib. 5, 6. & præterea peccant prochronismo integri triennij. Hoc enim contigit initio expeditionis Nabuchodonosori, quæ prima illi victoria Syriam ingredienti contigit. anno quarto Ioakim regis Iudæ fratris Ioachaz. Sane Africanus ex illo Ieremiæ loco suspicatus Nechaonem in illo prælio interfectum fuisse, illi non ultra annos vi concessit. Totidem enim aut proxime sunt a cæde Iosiæ, ad illam cladem. Nam annus illius cladis, qui & primus expeditionis Nabuchodonosori, est quintus a cæde Iosiæ. Duo igitur παρανοήματα Africani sunt, Νεχαὼ ἕτερος, quum unus tantum fuerit, & falsa de eius cæde in tam angusto interuallo suspitio. Eiuscemodi παρεγχειρήματα quot in Eusebio deprehendimus, ex nostris animaduersionibus lector intelligere potest. Sed imposuit Africano, quod non aduertit duas expeditiones Nechaonis in Syriam fuisse. In priore post cædem Iosiæ tres tantum menses in Palæstina moratus, vinctum secum abducens Ioachaz in Aegyptum reuersus est. In posteriore victus est anno Ioakim iiii, ut est apud Ieremiam. Ex istis duabus unici Nechaonis expeditionibus duos Nechaonas conflauit Africanus quæ est in certissima hallucinationis eius caussa. Liber posterior Regum xxiiii, 7. videtur velle Nechaonem superfuisse Ioakimo: quum hic non vltra iiii annum Ioakim vitam produxisse dicatur.

II *Nechepsos.*] Alium Nechepson memorat Paulinus, cui Sesostrin successisse scribit:

Quique magos docuit mysteria vana Nechepsos,
Et qui regnauit sine nomine mox Sesoostris.

VI *VVaphris.*] Ἀπρίην ab Herodoto, & חפרע ab Ieremia vocari alibi indicauimus. Cum hoc pactum aduersus Regem Nabuchodonosorum, cuius beneficarius erat, Sedekias fecit. Ezekiel xvii, 13, 14, 15. Exitium istius Regis, quod illi ab Assyrijs imminebat, prædictum ab Ezekiele xxxii, anno 4125 periodi Iulianæ, annis xx, antequam accideret. Sed Herodotus ab Amasi captum & interfectum dicit. Ieremias xliiii, 30, conuenientissime Herodoto dicit in manus inimici sui (Amasios) traditum iri eodem modo, quo Sedekias in potestatem inimici sui Nabuchodonosori venit. Quæ vero eodem Capite Ezekielis dicuntur de Aegypti desolatione, ita ut in desertum redigenda sit, hoc Dei misericordia remissum fuisse, neque contigisse certissimum est, quemadmodum neque Niniuen deleuit, ut per Ionam & Nahum interminatus erat. Et multa sunt eiuscemodi apud Ezekielem, Esaiam & Ieremiam.

ALIA DYNASTIA THEBANORVM.] Ex hac Dynastia patet diuersos reges eodem tempore in Aegypto in diuersis partibus imperium obtinuisse. Nam quando Saites primus Dynastiæ xv ex latrunculis pastoribus circa Bucolia Aegypti iam decimum annum regnabat, in partibus Thebaidos regnum iniuit Menes Thebanus cognominis illius, qui primus in Aegypto imperium obtinuisse dicitur post Heroas & Semideos. Desiuit autem hæc Dynastia Thebanorum in anno xxii Amenophtis quarti in Dynastia decima octaua: quo tempore etiam in ijsdem partibus diuersi reges imperabant. Nam xviii Dynastia urbe ipsa Diospoli, id est Thebis, potiebatur, ista vero agro Thebano. Et profecto illa vetustissima regna fuerunt instar latrociniorum, ubi vis, non lex, aut successio, aut suffragia populi reges in solio regni collocabat. Denique apud Græcos scriptores, qui multa audacter in historia innouabant, longe a Manetho diuersa & in gestorum ratione, & in annorum interuallis prodita fuerunt. in quibus ea, quæ de initijs regnorum Aegyptiacorum Dicæarchus retulit, qui post Osirin & Isin, statim Sesonchosim ponit, a quo, ad primam Olympiadem, putat annos bis mille noningentos triginta sex. In vetustissimis Scholijs in Apollonium Rhodium: Δικαίαρχος ἐν πρώτῳ, μετὰ τὸν Ἴσιδος καὶ Ὀσίριδος Ὧρον, βασιλέα γεγονέναι Σεσόγχωσιν λέγει. ὥστε γίνεσθαι ἀπὸ τῆς Σεσογχώσιδος βασιλείας, μέχρι τοῦ Νείλου, ἔτη δισχίλια φ. ἀπὸ δὲ τῆς Νείλου βασιλείας, μέχρι τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος, ἔτη υλς. ὡς εἶναι τὰ πάντα ὁμοῦ δισχίλια ἐννεακόσια λς. Ergo initium Sesonchosidos inciderit in annum periodi Iulianæ 1002, qui erat 348 Dynastiæ nonæ. initium vero Nili congruerit anno 3502, qui erat tertius Regis Thuoris. Sed Græculorum est mentiri, & falsa veris affingere.

PRIMA DYNASTIA BABYLONIORVM.] Non primus Belus in partibus Orientis regnauit, ut maximæ parti Historicorum placuit. Nam ante Belum Arabes in Babylonia, ante illos Chaldæi ibidem regnum obtinuerunt. Et ut Chaldæos Arabes, sic illos Assyrij de regni possessione deturbarunt; Assyrios Medi, Medos Persæ, Persas Macedones, Macedonas Parthi, Parthos iterum Persæ temporibus Alexandri Mamææ, Persas Saraceni, Saracenos Turcæ,

Turcas Tatari, Tataros Sophiani, quorum hodie imperium est in Perside, quanquam variâ belli fortuna iactentur, illos Turcis, illis Turcas infestantibus.

TERTIA DYNASTIA ASSYRIORVM] Constat Assyrios totius Orientis, præterquam Indorum, dominos fuisse. Atque ut illud certum est, ita hoc controuersum, quot reges fuerint, & quot annos imperarint. Diodorus triginta quinque memorat ex Ctesia. Ita enim Eusebius legebat apud Diodorum: Σαρδανάπαλος δὲ τριακοστὸς μὲν καὶ πέμπτος ἀπὸ Νίνου τοῦ συστησαμένου τὴν μοναρχίαν. At in editione Henrici Stephani nostri τριακοστὸς tantum legitur. Quare locus corrigendus. Cephallion XXIII tanquam numerat. Sed fuit ille nugacissimus scriptor. Velleius Sardanapalum tertio & trigesimo loco a Nino ponit, uno tantum rege a Ctesia & Diodoro dissidens, nisi error sit, cuiusmodi non pauci in illo luculento scriptore leguntur, non illius, sed librariorum vitio. De duratione imperij non minor est dissensio. Cephallion ille nugator mille annos durasse: Iustinus MCCC. quod sequitur Aur. Augustinus lib. XII, cap. X de ciuit. Diodorus sexaginta amplius, quam Iustinus, sed verecunde, ut ait Georgius Syncellus: qui postquam Diodori illud, quod supra posuimus, testimonium produxisset, Ταῦτα, inquit, ὁ Διόδωρος ἡμῖν παραδίδωσιν, μηδ' οὕτω θαρρήσας ἀποφαίνεσθαι τὸν τῶν βασιλέων ἀριθμὸν, ἢ χρόνου τὴν ἀκριβῆ ποσότητα, προσηγορίας τε αὐτῶν, καὶ ἐπὶ τίνος ἡ κατὰ Τροίας τῶν χρόνων ἔφοδος γέγονεν. ἀλλὰ πάντα φειδομένως, διὰ τὸ τῶν παλαιοτέρων αὐτοῦ ἱστορικῶν ἀσύμφωνον. μόνον δὲ ὅτι πλείω τῶν ,α τῶν ἐτῶν ὁ χρόνος τῶν ἀπὸ Νίνου λε βασιλέων ἐστὶν, ἀπεφήνατο, &c. Aemilius Sura vetus scriptor apud Velleium Paterculum ab initio Nini, ad euersam a Scipione Africano minore Carthaginem, putat annos MDCCCCXCV. quibus deductis de anno periodi Iulianæ 4568, quo Carthago deleta est, remanet annus periodi Iulianæ 2573, qui est penultimus Aralij sexti Assyriorum regis. Idem Velleius ab initio Arbacis, ad Consulatum Vinitij, hoc est annum periodi Iulianæ 4743, numeri vero Eusebiani MMXLVI, putat annos DCCLXX. Sed deesse centenarium vel cæco paret, & legendum DCCCLXX, quod nec clarissimum virum, optimeque de bonis literis meritum Iustum Lipsium nostrum latuit. Deductis DCCCLXX de MMXLVI, remanet numerus Eusebianus MCLXXVI, post quem ponitur initium Sardanapali, ut in id tempus initium Sardanapali ab Eusebio conijciatur, in quod exitum eius Velleius contulit, nisi aut error viginti annorum sit apud Velleium, aut hallucinatio Velleij exitum Sardanapali pro initio ponentis. Si igitur de anno periodi Iulianæ 3873, qui respondet numero Eusebiano MCLXXVI, deducatur annus periodi Iulianæ 2573, in quo initium Sardanapali ab Aemilio Sura statuitur, remanebit duratio imperij Assyriorum anni MCCC, quantum interuallum a Iustino assignatur. Sed apud Velleium longissimo spatio luxata sunt Aemilij Suræ verba ab eo loco, quem Velleius illis dederat. Ponam verba Velleij, ut legenda esse nemo, nisi qui iudicio omni careat, dubitauerit, quum, ut hodie leguntur, non mendosam modo, sed etiam ridiculam sententiam concipiant. Ita scripsit Velleius. *Insequenti tempore imperium Asiaticum ab Assyrijs, qui id obtinuerunt annis MLXX, translatum est ad Medos ab hinc annis ferme DCCCLXX. Quippe Sardanapalum eorum regem mollitijs fluentem, & nimium felicem malo suo, tertio & trigesimo loco ab Nino & Semiramide, qui Babylona condiderant, natum, ita ut semper successor regni paterni foret filius, Arbaces Medus imperio vitaque priuauit. Aemilius Sura de annis populi Romani. Assyrij principes omnium gentium rerum potiti sunt, deinde Medi, postea Persæ, deinde Macedones, exinde duobus Regibus Philippo & Antiocho, qui a Macedonibus oriundi erant, haud multo post Carthaginem subactam deuictis, summa imperij ad populum Romanum peruenit. Inter hoc tempus, & initium Nini Regis Assyriorum, qui princeps rerum potitus, intersunt anni MDCCCCXCV. Ea ætate clarissimus Graij nominis Lycurgus Lacedæmonius, vir generis regij fuit, seuerissimarum, iustissimarumque legum auctor, & disciplinæ conuenientissimæ vir: cuius quandiu Sparta diligens fuit, excelsissime floruit. Hoc tractu temporum, ante annos V & LX, quam urbs Roma conderetur, ab Elissa Tyria, quam quidam Dido autumant, Carthago conditur: circa quod tempus Caranus vir generis regij, sextusdecimus ab Hercule profectus Argis regnum Macedoniæ occupauit: a quo magnus Alexander quum fuerit septimusdecimus, materni generis auctore, paterni Hercule gloriatus est. Huius temporis æqualis Hesiodus,* &c. Totum locum apponere libuit, ut in conspectu esset omnibus, & appareret Aemilij Suræ verba non ad populi Romani victorias & progressus belli, quia ea hoc loco alienissima sunt, spectare, sed ea gratia a Velleio produci, ut ex illis vetustatem imperij Assyrij ostenderet, de quo, non de populo Romano, sermo iniectus erat. Huic restitutioni fidem fecerit, quod in idem tempus Lycurgus, Caranus, & Hesiodus a Velleio conferuntur. Lycurgus enim numero Eusebiano MCXCVII clarebat. Carani vero initium incidit in numerum MCCIII. Hesiodus florebat numero MCCX: &, quod præcipuum est, cuius caussa etiam sermo institutus est, Arbacis initium congruit numero MCXCVIII. Re-

MCXCVII. Recte igitur hæc quatuor σύγχρονα facit Velleius, ut pote quæ intra X annos contigerunt.

I *Belus.*] Hos XII reges Assyriorum Africano luculento scriptori debemus, qui non a Nino, ut Ctesias; sed a Belo Dynastiæ Arabum euersore initium regni Assyriorum capit. Sane Ctesiam, ut erat homo vanissimus, aliquot Reges detraxisse, minime dubitamus, ut æram Chaldæorum initio Nini accommodaret, quum tamen eius initium sit a XVIII anno Semiramidis, quæ multis egregijs operibus ita Babylonem exornauit, ut propterea eam condidisse creditum sit. Aliorum regum Assyriorum mendacissimi Græculi meminerunt, ut Ὀζυμανδύα τῶν Ἀσσυρίων βασιλέως Tzetzes CXIIII. Cæterum alium Assyriorum Belum a Belo Tyriorum esse, multumque ea nomina inter se differre alibi ostendimus. Bel Assyriorum est בל, Bel Tyriorum בעל, & Syriace בְּעֵל. Quare Græci Belum Assyrium non distinguunt a Belo Phœnicio. de quo Virgil.—*qua Belus, & omnes A Belo soliti*—Hieronymus quoque, quanquam hanc nominum distinctionem non ignorauit, Commentario in II Cap. Osee, patrem Nini Belum eundem cum Virgiliano facit, hoc est בל & בעל eundem esse intelligit. Apud Photium 559. 3. ὅτι Φοίνικες, καὶ Σύροι τὸν Κρόνον Ἠλ, καὶ Βὴλ, καὶ Βολάθην ἐπονομάζουσιν. Atqui Βὴλ est בְּעֵל. At Βολάθης perperam pro Βολᾶθις, est femininum, בעלה. Sed ἠλ est אל, id est *Deus.*

IIII *Ninyas.*] Qui condidit magnam urbem, quam Græci Νῖνον vocant, is Νινύας illis dicitur, quod est nomen Hebraicum ipsius urbis נינוה Νινυά. Sed Masoritæ maluerunt eam vocari Νινευί. Eadem forma est nominis Νινύας, quæ & Πανύας XXIIII regis. quod Hebraice esset פנוה

XXVII *Teutamus.*] Diodorus ex Ctesia perhibet excidium Troiæ sub hoc rege contigisse, quanquam timide, & per concessionem. quod non tacuit Georgius Syncellus de hac re verba faciens: καὶ ὅτι τὴν Τροίας ἅλωσιν ἐπὶ τοῦ κϛ ἀπὸ Νίνου βασιλεύσαντος Ἀσσυρίων φησὶ γενέσθαι μετὰ ͵α ἔτη πλείω, ἄλλοις ἐπιγράφων τὰ λεγόμενα, ὡς μὴ πάντη συντιθέμενος. Ab initio enim Teutami, ad excidium Ilij, anni intersunt CXXVI: & ab initio Beli, ad initium Teutami, anni DCCCCLX, non DCCCCXLII, ut hallucinatur Georgius.

Colliguntur ab initio Beli, anni MCCCCLXXXIIII. Eusebio MCCXL. Desinit enim in numero MCXCVII. Adiectis annis XLIII, fiunt anni MCCXL. Ex illo quoque loco Eusebij eundem numerum annorum retulit Augustinus lib. IIII, cap. VI de Ciuit. *Nam sicut scribunt, qui Chronicam historiam persecuti sunt, mille ducentos & quadraginta annos ab anno primo, quo Ninus regnare cæpit, permansit hoc regnum* (*Assyriorum*) *donec transferretur ad Medos.* Apud Orosium mendose legitur MCXL. Scribendum MCCXL. Sed multa mendorum portenta sunt apud illum scriptorem: ut quum dicit quinquaginta Assyriorum reges fuisse. item quum conijcit casum Sardanapali in annum LX ante Vrbem conditam. Vere dixisset, si septem annis plus dixisset. Aemilius Sura ponit interuallum ab initio Nini, ad excidium Karthaginis annos MDCCCCXCV. qui ab anno periodi Iulianæ 4568, quo capta fuit Carthago, retro retexti relinquent annum periodi Iulianæ 2573, vnde capiendum fuerit initium Nini; circa quod tempus sextus a Belo regnare cæpit Aralius, centesimo octagesimo anno ab initio Beli, centesimo sexagesimo secundo postquam Ninus regnare cæpit. Ergo CLXII annis eius rationes discrepant ab Africani & nostris.

QVARTA DYNASTIA MEDORVM.] Medorum Reges, & annos ordine exponit Diodorus Siculus, ita ut Regum, aut annorum numerum alium ab hoc statuere, hoc sit insanire, quum & numerum Regum, & annos ipsos conceptos haberent διφθέραι, siue κεφαλίδες Persicæ, in quibus omnes reges & gesta regum tam Medorum, quam Persarum perscribi solita perhibet Diodorus. Itaque ab illis discedere, est historiæ præscribere. Sane actum erat tum de epocha Beli absque Regibus Medis esset, tum etiam de epocha Arbacis, nisi initium Cyaxaris haberemus, quem anno secundo Olympiadis XXXVII imperium inijsse & Eusebius noster, & alij veteres auctores sunt. Deprehenso itaque Cyaxaris initio, non solum Arbacis, sed etiam Beli, initium adipiscimur. Iandudum mendum apud Diodorum notauimus, apud quem legimus Cyaxarem regnum inijsse anno II Olymp. XVII. quum legendum sit Ὀλυμπιάδος λζ, non autem ιζ. Est enim error librarij, non auctoris.

VIII *Astibaras.*] Hunc, qui aliter Cyaxares dicitur, a Nabuchodonosoro suppetias vocatum ad Ierosolyma oppugnanda scribit Alexander Polyhistor apud Eusebium libro X προπαρασκευῆς. Quod vanissimum mendacium auctoritate sacræ historiæ satis eluditur, non utique quod tempora repugnent, (obijt enim Cyaxares anno quinto Nabuchodonosori) sed quia nulla mentio Medorum fit ad oppugnanda Ierosolyma in sacris libris.

IX *Huius anno septimo, &c. defectio Solis.*] Defectionem Solis Medis cum Lydis bellum gerentibus sub Cyaxare contigisse testis est Herodotus. De defectione Solis tam verum est, quam falsum eam sub Cyaxare contigisse. Accidit enim anno VII Astyagis.

DYNASTIA ASSYRIORVM, POSTQVAM A MEDIS DEFECERVNT.] Ingens illud Assyriorum imperium, quod integrum inuasit & tutatus est Arbaces, in multas lacinias sub Arbacis successoribus discerptum est: quod perspicue docet Orosius libro I cap. XIX. *Exin regum Assyriorum imperium in Medos concessit. deinde multis prælijs undique scatentibus, quæ per ordinem differere nequaquam aptum est, per varios prouentus ad Scythas Chaldeosque, & rursus ad Medos parili via rediit.* Sub Artyca enim Nabonassarus a Medis deficiens nouam dynastiam in Babylonia condidit, & Salmanassar rex Assyriorum decem tribus in Mediam deportauit. Rursus sub Arbiane Sennacherib rex Assyriorum a filijs occiditur. ita ut Medis imperantibus non solum Assyriam alij inuaserint, sed etiam partem Mediæ iam tum Salmanassar obtineret, quum in eas regiones decem Tribus deportauit. Præterea Esaias, qui sub Sosarmo III Medorum rege prophetare cœpit, XIII, Assyriæ exitium minatur a Medis. Non ergo semper Assyrij Medis paruerunt: sed, quod iam diximus, Chaldæi ab ipsis non semel defecerunt, & rursus Medi eorum rebellionem ulti sunt. quod tam certo constat, ut ex eo Esaiæ loco, & ex verbis Orosij paulo ante productis colligi possit, imperium Medorum varia rebellionum & defectionum fortuna agitatum fuisse. Quin etiam non solum sub Artyca Nabuchodonosorus a Medis defecit, sed etiam sub Panya XXIIII Assyriorum rege Chaldæi Phœnicibus bellum intulerunt, non facturi, siquidem Assyriorum imperio subiecti fuissent. Quare illud imperium clarius est origine & vetustate sua; quam amplitudine, quam non semper integram perpetuauit: quæ initio quidem immensa fuit, postea per subditarum nationum defectiones in multas quasi lacinias diuulsum est, regibus Assyriorum in luxum solutis, & quiduis potius, quam arma, & salutem regni sui meditantibus. Denique si Ctesiæ credimus, vivente Sardanapalo, alius rex in urbe Nino regnabat. Athenæus enim libro XII hæc ex Ctesia refert de Sardanapalo: τοὺς γὰρ τρεῖς υἱοὺς, καὶ δύο θυγατέρας, ὁρῶν τὰ πράγματα κακούμενα, προπέμψαι εἰς Νίνον πρὸς τὸν ἐκεῖ βασιλέα, &c. Ctesiam secutus Diodorus Sardanapalum alibi, quam in urbe Nino perijsse scribit. Primi, ut nobis videtur, iugo Medorum excusso pristini regni ius asseruerunt Assyrij, quorum quinque tantum Reges nobis subministrat sacra historia, in quibus etiam Sennacheribi meminit Herodotus, quem Arabum regem vocat, quia, ut putamus, Arabes Scenitæ Babylonijs finitimi, gens acris & strenua, Medis iam in luxum & molliorem vitam solutis, videntur Assyriorum fines inuasisse, & in illis regnum obtinuisse. Secundo Babylonij rebellarunt annis CXXVI ab exitio Sardanapali, duce Nabonassaro, a cuius initio omnes motuum cælestium rationes deducuntur, ut nullum vetustiorem temporum titulum nouerit astronomia. Non enim sub Arbace Babylonij rebellarunt, ut comminiscitur Orosius lib. II, cap. II. *Discedente autem Arbace in Medos, partem regni penes se retinuere Chaldæi, qui Babyloniam sibi aduersus Medos vindicarunt.* Sed fallitur. Primus enim Nabonassarus defecit a Medis, & nouum imperium in Babylonia condidit. Post Nabonassarum illud ingens imperium diuersis casibus, interregnis, latrocinijs, tyrannorum inuasionibus concussum tandem in potestatem Cyri venit. Seriem vero regum a Nabonassaro, ad Cyrum usque, quam hic damus, imperitorum audacia contaminatam ex Ptolemæo partim, partim etiam a coniectura restituimus.

I *Nabonassarus.*] Huius Nabonassari mentio apud unum Ptolemæum extat, pro quo Arabs interpres ineptissime Nabuchodonosorum vertit. Absque Ptolemæo foret, perierat huius regis memoria, nisi quod obiter eius annorum meminit Censorinus. Successionem huius imperij, usque ad Cyrum, nunc primum publicamus. Hactenus enim ea ignorata fuerat.

V *Mardokempadus.*] Hunc esse eundem, quem Merodach scriptura vocat, alibi a nobis demonstratum est. Primo & secundo huius anno Luna defecit, ut ex obseruationibus Chaldæorum Hipparchus, & post eum Ptolemæus, notarunt. Anno XIIII Ezekiæ iusti, regis Iuda, Mardokempadus legatos misit Ierosolyma, qui erat eius imperij septimus, & periodi Julianæ 3999, anno primo Hebdomadis, siue Semittah, qui annus Romuli morte insignis fuit, & defectione Solari, quam maximæ tenebræ consecutæ sunt, XXVI Mai, neomenia Sivvan. item miraculum umbræ retroactæ hoc anno contigit. Qui epocham mundi maiorem XVIII annis faciunt, quam nos, & quam ratio postulat, ij necessario annum XIIII Ezekiæ statuere coguntur in anno 3984 periodi Iulianæ, annis IX ante initium Mardokempadi. Quod absurdissimum est.

XVII *Nabuchodonosorus.*] Hunc male Nebuchadnetzer Masoritæ vocant, & multi hodie ἑβραΐζοντες multum se in Hebraismo profecisse putant, si ita potius, quam quomodo omnis vetustas eum vocauit, appellent. Hic in Syria, viuo patre, cum imperio, iure, ac nomine regio bellum administrauit annos XIII, usque ad exitum patris Nabopollassari, post quem XXX annos solus regnauit. Vnde secundus annus Nabuchodonosori apud Danielem Cap. II, est secundus

ſecundus horum triginta, quos ſolus regnauit. Sciendum vero Nabuchodonoſorum poſt mortem patris reuerſum in Babyloniam omnia per legatos ſuos in Palæſtina geſſiſſe. Quum enim Ieroſolyma capta ſunt, ipſe erat in Rebla. Conſtat vero illum locum II cap. Danielis & veteribus, & recentioribus ignoratum fuiſſe. ubi Benedictus Pererius, *ut latis equa trima campis Ludit exultim*——

XXI *Nabonidus.*] Hunc Darium Medorum ſanguine oriundum vocat Daniel. Vnde Abidyno ex Megaſthene Μήδης cognominatur. Chronologorum acumen regem Medorum vocat, quem tantum ex Medis oriundum Daniel dixit. In Apendice librorum de Emend. temp. ſatis de eo a nobis diſputatum eſt. Hunc in munimento Borſippeno incluſum tandem poſt diuturnam obſidionem expugnauit Cyrus. quod ab Ieremia ita ordine prædictum fuerat, ut dubitem, maiorne voluptas, an admiratio ſit, ea legere. Non enim vaticinium, ſed res geſta videtur. τὰ Βόρσιππα autem, quibus ſeſe Nabonidus Medes tutatus eſt, Strabo Apollinis & Dianæ tutelam fuiſſe ſcribit, & λινουργεῖον μέγα vocat, & poſt eum Stephanus. Iudæorum quoque Digeſti Talmudici in Capite חלק, τῶν Βορσίππων mentionem faciunt in illo Prouerbio: בבל ובורסיף סימן רע לתורה. Βαβυλὼν καὶ Βόρσιππα σημεῖον κακὸν τῷ νόμῳ. Iudæi adhuc quærunt, quid ſit בורסיף.

XXII *Cyrus.*] Babylonij initium Cyri ſumunt a XXII anno imperij eius Perſici, quod eſſet primus captæ Babylonis: quemadmodum Iudæi primum annum Cyri vocant, qui erat XXIX imperij Perſici, & primus tam imperij totius Aſiæ, quam laxatæ Iudæorum captiuitatis. Sic Italis alius olim fuit primus annus Karoli Magni, nimirum imperij Romani, alius Francis; regni Francorum. Sic Babylonijs primus annus Alexandri erat, qui ſeptimus regni Macedonici Græcis. Abſurde vero Babylonem captam ante Lydos ſubactos refert Paulus Oroſius, auctor alioquin valde bonus. libro autem II, cap. VI, ridicule ait Croeſum obſeſſæ a Cyro Babyloni ſuppetias iuiſſe.

Hinc ad defectionem Arſacis.] Arſaces a Macedonibus defecit primo bello Punico, L. Manlio Volſone, M. Atilio Regulo Coss. Auctor Iuſtinus. Hoc par Conſulum congruit anno periodi Iulianæ 4464, numero Euſebiano MDCCLXVII. Sed obſtrigillat Suidas: Ἀρσάκης ὁ Παρθυαῖος τοὺς Μακεδόνας, κρατήσας τῆς Περσῶν ἀρχῆς, ἔτη σϟγ ἐκβαλών, Πάρθοις τὴν βασιλείαν παραδέδωκεν. ἔνθεν Ἀρσακίδαι ἐκλήθησαν οἱ Παρθῶν βασιλεῖς. *Arſaces, inquit, Parthus imperio Perſarum potitus anno* CCXCIII, *eiectis Macedonibus, regnum Parthis tradidit.* Nam unde illi CCXCIII anni deducendi? Non dubium ab initio Cyri. Sed abſunt a Conſulatu Vulſonis & Reguli annis XVII, poſt mortem Alexandri LVII. Maior diſcrepantia apud Ammianum Marcellinum, qui Seleucum Nicatora ab hoc Arſace debellatum perhibet, ac tum Arſacidarum imperium iniiſſe. quod falſum eſt. Parthorum vero regum ſucceſſionem quandam ut texeret, multa de ingenio diuinare cogitur Onufrius Panuinius noſter præſidijs veteris hiſtoriæ defectus, ut confidenter annos ſingulis Regibus attribuat, tanquam ſcriptores vetuſtiſſimi extent, unde illos annos, & regni interualla hauſerit. Nos eiuſmodi exemplum neque laudamus, neque ſequimur; qui neque regum illorum, neque rerum ab illis geſtarum memoriam, neque annos, per quos regnarunt, tenemus: ut temerarium ſit, quot annos imperarunt, aſſerere, quum ne ipſos quidem reges ſatis exploratos habeamus. Romæ in hortis Mediceis hæc inſcripto extat.

SERASPADANES. PHRAATIS
ARSACIS. REGVM. REGIS. F.
PARTHVS
RHODASPES. PHRAATIS
ARSACIS. REGVM. REGIS. F.
PARTHVS.

In ijs duo, Saraſpades, Rhodaſpes Romam obſides miſſi ſunt a patre Phraate, una cum ſignis, quæ Craſſo parthi abſtulerant. Strabo non duos, ſed quatuor filios obſides miſſos ait: ὁ δὲ ἐκεῖνον διαδεξάμενος Φραάτης τοσοῦτον ἐσπούδασε περὶ τὴν φιλίαν τὴν πρὸς Καίσαρα τὸν Σεβαστὸν, ὥστε καὶ τὰ τρόπαια ἔπεμψεν, ἃ κατὰ Ῥωμαίων ἀνέστησαν Παρθυαῖοι. καὶ καλέσας εἰς σύλλογον Τίτιον, τὸν ἐπιστατοῦντα τότε τῆς Συρίας, τέτταρας παῖδας γνησίους ἐνεχείρισεν ὅμηρα αὐτῷ Σαρασπάδην, καὶ Κεροσπάδην, καὶ Φραάτην, καὶ Βωνώνην (Βονώνην) καὶ γυναῖκας τούτων δύο, καὶ υἱεῖς τέτταρας, δεδιὼς τὰς στάσεις, καὶ τοὺς ἐπιτιθεμένους αὐτῷ. Itaque Rhodaſpes a Strabone non ponitur.

DYNASTIA SECVNDA PERSARVM.] Arſacidarum ultimo Artabano interfecto, imperium Perſis reſtituit Artaxares: a quo, ad annum quintum Imp. Iuſtiniani, interſunt anni CCCI, ut ex annis ſucceſſionis horum regum conſtare poteſt. Anno quinto Iuſtiniani Choſroes

Chosroes regnare cæpit cognomento Magnus, ut ait Agathias, qui temporibus huius regis claruit, neque eius initium ignorare potuit. Deductis ergo 301 de anno Christi 531, in quem conuenit quintus Iustiniani, remanet annus Christi ccxxx, qui est nonus Imp. Alexandri Mamææ. Quare error est in codice Græco Agathiæ, ubi lib. quarto ita legitur, pag. 129 editionis Bon. Vulcanij nostri, cuius beneficio illo auctore Græco fruimur: ὡς ἔτεσιν ὕστερον ὀκτὼ καὶ τεσσαράκοντα, καὶ πεντακοσίοις Ἀλεξάνδρου τοῦ πάνυ τοῦ Μακεδόνος, τετάρτῳ δὲ ἐπὶ τῆς θατέρου Ἀλεξάνδρου τοῦ Μαμαίας ἀρχῆς, τὸ τῆς Περσῶν βασιλείας ἐπιλαβομένου τῷ Ἀρταξάρῃ. Quod pro τεσσαράκοντα legendum sit πεντήκοντα, ex ratione temporum manifestum est. Quartus enim annus Alexandri Mamææ est, quingentesimus quadragesimus nonus ab obitu Alexandri Magni. Sed a quarto Alexandri Mamææ, ad quintum Imp. Iustiniani, cccvi, non ccci anni sunt. Itaque non est dubium, quin προχρονισμὸς quinquennij ab Agathia commissus sit, aut saltem triennij, siquidem xiiii annos, cum x mensibus illi attribuamus, ut facit Agathias. Vnde in illis verbis Agathiæ duplex error est, alter auctoris, alter librarij: cuiusmodi & duo alij, qui extant pag. 131. κατὰ δὲ τὸν τέταρτόν τε καὶ εἰκοστὸν τῆς τοῦδε ἀρχῆς ἐνιαυτὸν Νίσιβις ἡ πόλις ὑπὸ Πέρσαις γεγένηται. Tradita, vel potius prodita fuit Nisibis Sabori Persarum regi ab Imp. Iouiano, anno Christi ccclxiii, quinquagesimo autem & quinto ipsius Saboris. Quare εἰκοστὸν ἀντὶ τοῦ πεντηκοστὸν erratum a librario. τέταρτον autem ἀντὶ τοῦ πέμπτον est καταχρηστικῶς annum absolutum pro currente usurpans. Fuit enim πέμπτον ἔτος ἐπὶ τοῖς πεντήκοντα. Portentosa annorum dinumeratio horum regum apud Georgium, ex cuius rationibus, a primo anno Artaxaris, ad primum Cosrois Magni colliguntur anni 295, quibus deductis de 531 Christi Dyonysianis, remanet annus Christi Dionysianus 236, quo cæperit regnare Artaxares. Nugatoria sunt. Hoc enim modo initium Artaxaris caderet in annum secundum Maximini. Siquis velit Artaxari annos xv attribuere, necessario eos a vi, non a iiii Alexandri Mammææ deducat oportet, detrahendo tres annos de epocha omnium regum. Ita nec initium Artaxaris incidit in annum periodi Iulianæ 4940. Initium Saporis in 4592 &c.

I *Artaxares.*] Ita vocatur ab Agathia is, qui imperium Parthis ademptum primus Persis restituit. Apud Dionem legitur Ἀρταξέρξης solenni librariorum errore, quod Zonaras retinuit, qui totam historiam ex Dione exscripsit: quanquam Ἀρταξάρης, & Ἀρταξέρξης idem est totidem literis Hebraice ארת אחשורוש. cuius membrum prius est ארת, quale est in Artabano, posterius אחשורוש est Ὀξυάρης, vel Ξέρξης, vel Ἀσσουῆρος pro apicum varietate, quo nomine maritus Ester vocatus est, cui quum omnia, quæ Xerxi, conueniant, opes, tempus, nomen uxoris, nomen ipsius regis, tamen magni Censores hodierni aliud potius eum, quam Xerxem fuisse volunt. Nam uxor eius Ἄμηστρις. hoc est Am Ester dicta fuit. Et sine priore membro Στάτειρα. Quis negauerit Ester & Στάτειραν eandem esse? Ita vocatam fuisse testis Phylarchus apud Athen. lib. xiii. Quod ipsis mirum videtur, id mediocriter Hebraice scienti non videbitur, qui ex literis Hebraicis facile deprehenderit Assuerum & Xerxem unum idemque nomen esse. Magis mirentur, *Hispal* Latinum, & *Senila* Arabicum totidem literis idem esse. Nam סבאל, vel אסבאל, ut nonnulli scribunt, est Hispal, & Seuil. Memed Turcæ dicunt, Muhammadun Arabes; quod utrisque scribitur מחמד. Massoritæ Hebræorum Critici Hebraismi peritissimi, linguarum & historiarum exoticarum fuerunt imperitissimi, & nomina propria exterarum gentium alienis apicibus additis ita transformarunt, ut ab ipsis gentibus agnosci non possint. Quia Græcorum lingua plene non potest assequi אחשורוש, ideo quod erat ξυερς, id Ξέρξης ipsis est, leuiter deflexo in Hellenismum barbaro sono: ut pro Ἀξαδραπην dixere Σατράπην, quod rectius erat Ξαδράπης. Prius membrum אחש unico Ξ concipitur a Græcis, Massoritis id non est litera unica Ξ, sed nomen dissyllabon Ahas, אחש. Sane non leuis discrepantia est litera Ξ, & vocis Ahas. Ideo non parum differunt Assuerus, & Xerxes, iisdem tamen literis concepta. Ἀρταξάρης igitur, & Ἀρταξέρξης, & Ἀρτοξυάρης totidem literis Hebraice possunt designari. Tamen apud Nehemiam Artaxesta dicitur, qui Græcis Ἀρταξέρξης: quod indicandum fuit, ne quis eandem scripturam esse putaret. Quare vero Septuaginta virum Ester Ἀρταξέρξην vocent aduersus fidem Hebraici contextus, caussam nullam possum comminisci.

XXIII *Cosroes.*] Hic quinto anno imperij sui, Christi dxci, indictione ix a suis patrio regno euersus a Romanis restitutus est. Chronicon Casaub. Ἰνδ. θ μετὰ ὑπατείαν Μαυρικίου Τιβερίου τὸ η. τούτῳ τῷ ἐνιαυτῷ Χοσρόης ὁ Περσῶν βασιλεὺς ἦλθε πρὸς Ῥωμαίους ἀνταρσίαν ὑπομείνας ἀπὸ Βαράμ τοῦ αὐτοῦ συμφυλέτου, καὶ διὰ συμμαχίας Ῥωμαϊκῆς ἀπεκατέστη εἰς τὴν ἑαυτοῦ βασιλείαν.

XXVIII *Ormisda Iezdegird.*] Quod annos imperarit, non constat inter auctores. Ex ratione magni mensis Neuruz Persici necesse est, eum iii annos ut minimum regnasse, quot anni a

nobis

nobis assignati sunt. & quidem tot annorum a quibusdam eius regni tempus definitum est. Sed vide quæ de eo in anno Iezdegirdico diximus, & in libris quoque de emend: temp.

DYNASTIA ARABVM SCENITARVM.] Hoc initium cum sequenti Dynastia conferre potes. Primo duces belli, Dynastæ, & magistri militiæ post Muhammeden Pseudoprophetam dicti sunt Emirelmumenin, *præfecti Orthodoxorum*. Deinde quia specie religionis non solum primatum Sacerdotum Muhammedicorum, sed & tyrannidem inualerunt, Chaliphæ, id est Vicarij, dici maluerunt. Primus Emirelmumenin fuit Abubecher, quem alij Abukara corrupte vocant. Quum ab eius successoribus rectores in Africam & Hispaniam mitterentur, illi Rectores aliquandiu sub eorum imperio regiones illas tutati sunt, iura illis administrantes; ut quanuis ius regium usurparent, & eorum potentiæ nihil præter nomen regis deesset, tamen ut suspitiones omnes nouarũ rerum amolirentur, ij omnia non suo, sed ipsorum Emirelmumenin nomine gerere profitebantur: donec palam & ipsi Emire elmumenin se dici & voluerunt, & iusserunt, & ex præpositis veri reges, aut meri tyrãnni facti sunt. Vnde non solum omnes Reguli Hispaniæ, sed & Africani quoque Dynastæ Emire elmumenin dicti sunt. Rex quoque Maroci & Fessæ hodie post nomen suum appellationem maiestatis apponit Emirelmumenin. Non enim est nomen proprium, ut neque Francorum Regum Christianissimus, neque Hispanorum Catholicus. Notum, quam miseris modis illud nomen concipiant Historici, Amumin, Amonemin, Miramamolin. Cedrenus Ἀμερμουμνῶ 430, 18. Ἀμερμούμνης Ἠμπεραήλ hoc est, Emirelmumnin Ibrahim. Et 450, 16. quem vocat Μαμουῦ, antea Ἀμερμουμνῶ vocauerat. 12. Mumenin Arabice proprie est, quod Græcis ὀρθόδοξοι, aut πιστοί. non autem ceremoniæ, ut doctissimus Lewnclauius putauit.

VII *Maavvi.*] vel *Moavvia*. Istius mentio est in libro locorum Actuum Apostolicorum inter opera Hieronymiana, Tomo III. Verba ex eo hæc sunt: *Damascus vrbs nobilis Phœnices, quæ & quondam in omni Syria tenuit principatum, & nunc Saracenorum metropolis perhibetur: Vnde & rex eorum Maavvias famosam in ea sibi suaque genti Basilicam dedicauit, Christianis in circuitu ciuibus Baptistæ Iohannis Ecclesiam frequentantibus*. Basilicam vocat, quam Arabes Mesgedam. In editionibus perperam *Nauuias* legitur. Erasmus hoc opusculum elegans quidem, eruditum, & Hieronymo dignum perhibet: sed Hieronymi non esse ex eo colligit, quod Hieronymum citet. Adijcere debebat, quod Maavviæ Arabis meminerit, qui anno Christi DCLXI regnare cæpit, ducentis circiter annis post Hieronymi obitum. Alius Maavvia est, cuius in Eusebianis nostris mentio numero MDCCXCIIII.

DYNASTIA CHALIPHARVM.] חליפה cum puncto aspero, CHALIPHA, est *vicarius*. & ita vocari vicarios præfecti prætorij nihil impediret, siquidem Arabice appellandi essent. Sed quum *Naib* idem sit, quod Chalipha, tamen Pontifices soli dicti sunt *Chalipha*, Legati autem & vicem principum Prouincias regentes vocantur *Naibin*. ut *Naib essam*. Legatus Syriæ. Ita legendum apud Leonem Afric. lib. VIII, non, ut excusum est, *Nai Bessan*. Chalipharum nomine vocati sunt, qui post Muhammedem rerum potiti sunt, qui & diuinis & humanis præessent. Hoc autem Chronicon ex eo excerpsimus, quod Abraham Zacuthi Salmanticensis ex Ismaelitarum monimentis collegit: & ea, quæ ad Arabes spectant, omissis ijs, quæ ad Christianos pertinent, huc coniecimus, nude & simpliciter rem tractantes, ne quis fortasse simplicitatem barbariem vocare velit.

IX *Ciuitati Irak præfuit.*] Vt Græcis Lacedæmon modo pro regione, modo pro urbe usurpatur, ita etiam hic Irab dicitur vrbs, quæ tamen est regio, cuius Tauris est metropolis. Auctor Marcus Polus Venetus lib. I, cap. IX. Chrysococces vero huius regionis Irak duas urbes ponit, Κουφὰ long. 69, $\frac{2}{30}$ lat. 31. $\frac{1}{6}$. item Οὐασὶτ long. 71, $\frac{1}{30}$. lat. 32, $\frac{1}{30}$. Istis autem longitudinibus addendi sunt X gradus. De Kupha mentio paulo ante VI in Hasen filio Ali.

XX *Primus ædificare cæpit urbem Bagded.*] Geographus Arabs etiam hunc Mantzor conditorem urbis Bagded fuisse dicit: qui Seleuciam illam amplissimam, cuius vicinitate Babylonem suo æuo in diem exhauriri scribit Plinius, bellorum tempestatibus euersam denuo excitauit, eamque Bagded vocauit. Caussa nominis mihi ignota. Βαγδᾶ vocat Zonaras in Theophilo, eamque cum imperito vulgo Babylonem vocat, Βαβυλὼν Περσικὴ πόλις μητρόπολις Σιλδὰ καλουμένη. Geographus Arabs constituit eam ad confluentes Euphratis, & Tigridis. Plinius dubitare non sinit lib. V, cap. XXVI, de Euphrate: *Et parte læua in Mesopotamiam vadit per ipsam Seleuciam, circa eam præfluenti infusus Tigri*. vnde constat eos rationem fugere, qui in itinerarijs suis scribunt ex ruderibus Ctesiphontis Bagded excitatã fuisse. Laonico Πογδάνς dicitur.

XXIIII *Iohannes filius Masavvia.*] Qui vulgo Mesuæ.

XXX *Turcomanni.*] Ita vocat semper, quos alij Mamluchos. Proprie Turcoman, aut Turcmen est νομαδικός, qui stabile stabulum, ut Plautus loquitur, non habet. cuiusmodi est natio, unde

isti Turcomanni sumebantur; Circassis finitima. Apud Haytonum Armenium semper vitiose Tarquinij, pro Turcomannis legitur. Turcoman est nomen gentis, unde multi venalitij, ex quibus, & ex Circassis, corpus stipatorum Soldani Aegyptiorum constabat. Mamluch vero Arabice est ἀργυρώνητος, mancipium ære emptum, item αἰχμάλωτος, qui bello captus in seruitutem redactus est. Non enim audiendi sunt, qui scribunt significare subditos regi, quod ridiculum. Et tamen ij vindicant sibi peritiam Arabismi.

Ibid. *Ab hoc tempore caperunt serui.*] Leo in sua Africa primum eum, qui ex Mamluchis Soldanus creatus fuit, vocat Piperitim, in capite de Caire. Scriptoribus belli sacri dicitur Turcomenius, quum, ut iam diximus, ita omnes Mamluchi vocarentur.

XLII *Kadar.*] Omnes hi reges superba & magnifica nomina, & cognomina assumebant. *Kadar* est potens, *Elkahar* XXXVI, præualens, καλλιχών. *Natzar, Mantzur, Mustenatzer*, omnia hæc sunt ἐπώνυμα νίκης, Νικητής, Νικηφόρος, &c. Deinde vox DIN, cum qua nomina componuntur, significat θρησκείαν, religionem, cultum diuinum. Sed neque locus, neque voluntas est omnia persequi: ut neque omnia, quæ ad horum regum historiam pertinent, ex historia Byzantina, Haytone, Polo Veneto, & alijs, hausta in hunc librum conijcere. Hæc alijs relinquenda.

Ibid. *Obijt Noah in Buchar.*] Iste dicitur Nuch in vita Abinsenæ. Buchar autem est urbs Chorasan in vita Auisenæ, quam Sorsan eius discipulus conscripsit; Andreas Alpagus Latine interpretatus est.

Ibid. *Mantzur.*] In vita Abinsenæ *victoriosissimum.* verum quidem eam esse notionem nominis Mantzur. sed reponendum est ipsum nomen Mantzur. Itaque aut hic, aut apud Sorsanum est error. Nam ibi Noah siue Nuch, est filius Mantzur. hic vero est pater.

XLV. *Eo tempore, quum Astrologi assererent.*] Simile Decretum vanitatis Genethliacæ anno Christi MCLXXIX lege in Prolegomenis Manilianis.

XLIX *Tzelaheddin.*] Qui nobis Saladin, felicissimus & prudentissimus bellator. Tzelaheddin est iustitia religionis, δικαιόθρησκος βασιλεύς.

Ibid. *a quo Balduvinus Rex victus.*] Baldvvinum regem Historiæ nostrates captum perhibent a Saladino anno MCLXXXVII, qui hic summersus in fluuio dicitur non longe ab urbe Tripoli. At Geographus Arabs mendose in flumine Nilo.

II. Quæ in hac perioche de incunabulis imperij, & opum Tatarorum narrantur, compara cum ijs, quæ Polus Venetus, & Hayton literis prodiderunt. Nam in multis non parua discrepantia.

IIII. Historiam huius Sultani Aegyptij, qui & igne & aqua perijt, plene habes in libro gestorum, & expeditionum Ludouici IX Francorum regis, auctore viro illustri eius contubernali Iohanne Dynasta Ionuillæ in Campania Remensi, cap. XLIII. Quare hic fuerit aliquot annorum ἀναχρονισμός. Hoc Sultano extincto, parum abfuit, quin S. Ludouicus in Sultanum creatus sit, quanquam suæ potestatis non esset, & captiuus a Turcomannis detineretur, qui ab eo tempore ex corpore suo Sultanos creare cœperunt.

Ibid. *Halacho igitur venit in Bagded, eaque vastata.*] Vastata fuit a Tataris anno Hegiræ DCLVI Christi MCCLVII, ut est apud Leonem Africanum, libro II, capite de sectis Muhammedismi. ubi perperam excusum 1207, pro 1257.

Ibid. *Ab eo tempore hactenus nullus fuit Chaliphas in Aegypto.*] Historia copiosa extat apud Marcum Polum Venetum lib. I, cap. VIII, qui hunc Tatarum vocat Vlau Chan, qui hic est Halacho, Haytono Halau.

DYNASTIA OTHMENIDARVM.] Hæc conferri possunt cum Annalibus Turcicis, quos edidit & illustrauit vir impense doctus Iohannes Levvnclauius. Idem enim principium est huic Chronologiæ, quod illis Annalibus. Sed utrisque non semper conuenit in nominibus. Erit quædam voluptas, neque minor fructus hæc cum ipsis Annalibus contendere. Auctor huius Chronici aliquando more Turcorum nomina Arabica truncare solet, ut מראד Morad illi est Turcice, quod Arabibus אמורת Amurath. & quædam alia, quæ sciens prætermitto.

IX MORADCHAN: *Anno* DCCCXXXV *defecit Sol.*] Imo DCCCXXXVI, Iunij XVII, anno Christi MCCCCXXXIII, Schevval XXVIII, Sivvan XXX. Epacta Iuliana tam æquabilis, quam castigata: IX.

X. SVLTAN MEHEMED. *Anno* DCCCLVII *capit regiam urbem.*] Muharram illius anni conuenit XII Ianuarij feria VI, anno Christiano Dionysij MCCCCLIII. Quo anno omnes fere captam scribunt XXIX Maij, feria III, quæ erat XX Giundi prioris. Nam delirat auctor annalium Turcicorum, quos vir eruditus Lewnclauius a se illustratos edidit.

XI. SVLTAN BAIAZET. *Anno* DCCCXC *defecit Sol dodrantem.*] Verum. Hoc enim accidit XXVIII Sephar XVI Martij anni Christi Dionysiani, MCCCCLXXXV.

DYNASTIÆ

DYNASTIÆ FLORENTISSIMI, AMPLISSIMI, AC VETVSTISSIMI SINARVM IMPERII] Sinas etiam Σίνας Marcianus ὁ περιηγητὴς scriptor vetustissimus vocat. Post quem Ptolemæus circunscribit eos ab Oriente γῆ ἀγνώστῳ, *terra incognita*, quum satis constet, non terra, sed Oceano Iappanensi, eos finiri. Arabibus dicuntur צינין *Tzinin*. Vnde eorum metropolis Θῖναι: quia Θ cum leni sibilo, *Tz* cum densiore effertur. Propterea Lusitani primi omnium, quod illud sibilum exprimere non possent, *Chinas* vocarunt, a quibus vitiosa appellatio Chinarum ἀντὶ τοῦ *Sinarum*, aut *Tzinarum*, in omnem Europam propagata est. Durius extulit Chrysococces, apud quem scriptum extat ΝΤΖΙΝ ἀντὶ τῶν Σινῶν, cuius regni metropolim unicam ponit Χαλζὲ long. grad. CLXII. lat. XXXIII. quæ dimensio tractui ad Gangem conuenit. Sed longitudini addendi sunt grad. decem, ut supra monui. Ita recte Sinarum tractui longitudo conueniet. Nos contenti erimus *Sinas* vocare, ut ratio postulat, ac suum cuique pronunciandi usum relinquere. Castigandi uero sunt, qui Esaiæ XLIX, 12 סינים pro *Sinis* accipiunt. Quum Sinæ dicantur, צינין ut diximus. סינים autem sint in terra Chanaan, vicini Hevæis in finibus Arabiæ. Genes. X, 17. Eorum vetustissimam Regum successionem, & Dynastias ex itinerario Augustinianorum Eremitarum hic posuimus, dum ex nostrorum Argonautarum velificationibus certiora de illis expectamus: quum plenum aleæ sit de illis aliquid statuere, quæ nobis per caliginem duntaxat nota sunt. Quo tempore Marcus Polus Venetus in illis partibus degebat, Tatari ea loca virtute atque armis occupata obtinebant, quibus per annos XCIII potiti sunt. Iis pulsis iterum Sinæ pristini regni solium asseruerunt. Eorum rex Bonog regnabat admodum iuuenis anno Christi MDLXXX. Ab initio Tzintzom Regis, ad propositum annum Christi, intersunt anni MM. qui retro ab eodem anno Christi putati desinunt in duodecimo anno belli Peloponnesiaci, quando stupendus ille murus, qui Tataros a Sinis diuidit, a Tzintzom constructus est. Eum murum cum omnibus Sinarum prouincijs in eorum Mappis Geographicis pictum cum summa voluptate vidimus.

DYNASTIÆ REGVM LYDIÆ.] Tres familiæ Sardibus imperarunt: Ἀτυάδαι, ab Aty patre Lydi, a quo Λυδοὶ dicti, qui Μῄονες antea. Ἡρακλεῖδαι, quorum primus Argon, ultimus Candaules. Μερμνάδαι, quorum primus Gyges, ultimus Crœsus, & ipsi quoque Ἡρακλεῖδαι.

ATYADARVM STEMMA.

Pater	Mater
Iupiter	Terra
Manes Iouis F.	Calirrhoe Oceani F.
Cotys Manetis F.	Halie Tylli Aboriginis F.
Adies & Atys Cotyos F F.	Callithea Choræi F.
Tyrrhenus, & Lydus Atyos F F. a quo Λυδία ἡ πρότερον Μῃονίς.	

In Atyadarum quoque numero fuit, ut puto, Ἕρμων Rex, qui Lydis & Phrygibus dicebatur Ἀδραμὺς, καὶ Ἀδραμὼν, & a quo urbs Ἀδραμύττιον. Sane τὸ Ἄτυος nomen Lydis venerabile fuisse, argumento fuerint nomina Ἀλυάττης, Σαδυάττης, composita ex Ἀλυς, Σάδυς, & Ἄτης. Vni etiam ex liberis Crœsi nomen Ἄτης fuisse auctor Val. Maximus. In nominis orthographia auctores variant, quibus Ἄτης, & Ἄττης, item Ἄτυς Ἄτυος, Ἄττης Ἄττου. quod nomen quum esset illi Cybeles amasio, totidem modis a scriptoribus mythologis & Poetis enunciatur: ut Nicandro ἐργαστήριον Ἄττεω, est ἀπὸ τοῦ Ἄττης Ἄττου, non ἀπὸ τοῦ Ἄτυς Ἄτυος. Etiam unus de posteritate Herculis Ἄτυς dictus fuit, filius Omphales Lydorum Reginæ. Strabo lib. V. ὁ Ἄτυς εἷς τῶν ἀπογόνων Ἡρακλέους καὶ Ὀμφάλης δυοῖν παίδων ὄντων, κλήρῳ Λυδὸν μὲν κατέσχε, τὸν δὲ Τυῤῥηνὸν, τὸν πλείω συστείλας λαὸν, ἐξέστειλε. Quot autem reges ex dynastia Atyadarum fuerint, aut quot annos singuli, & simul imperarint, incompertum est nobis. Videtur Hermon ex illis fuisse, & Κάμβλης, quem Xanthus ἐν Λυδιακοῖς scribit uxorem suam in frusta sectam comedisse. Κάμβης, non Κάμβλης, una litera minus Aeliano dicitur, lib. I. cap. XXV ποικίλ. Omphale quoque ex Atyadarum familia fuit. Hactenus de prima Lydorum regum familia. Secundo loco Dynastia Heraclidarum, auctore Argone Herculis ex Alcæo nepote. Alcæus enim Herculis & Omphales filius. Herodoto est nepos, non abnepos. Κανδαύλης, inquit, ὃν οἱ Ἕλληνες Μυρσίλον καλέουσι, τύραννος Σαρδίων, ἀπόγονος δὲ Ἀλκαίου τοῦ Ἡρακλέους. Ἄγρων μὲν γὰρ τοῦ Νίνου τοῦ Βήλου, τοῦ Ἀλκαίου πρῶτος Ἡρακλειδέων βασιλεὺς Σαρδίων ἐγένετο, Κανδαύλης δὲ ὁ Μύρσου ὕστατος. Ita Argon iste quintus fuerit ab Hercule. Sed quis non miretur Ninum Beli filium unum ex posteris Herculis fuisse, qui annis mille ut minimum Nino Beli filio posterior fuit?

 Aut

Aut eſt Herodoti, aut librariorũ error. Porro Herodotus ſcribit Alcæũ Herculis filiũ non ex Omphale, ſed ἐκ τῆς δούλης τοῦ Ἰαρδάνου: quem non Ἀλκαῖον, ſed Κλεόλαον vocat Diodorus lib. IIII: προυπῆρχε δὲ τῷ Ἡρακλεῖ καὶ κατὰ τὸν τῆς δουλείας καιρὸν ἐκ δούλης υἱὸς Κλεόλαος. Ita δούλην intelligit τὴν τοῦ Ἰαρδάνου, ut Herodotus. quam tamen Omphalen alij dicunt. vnde Ἰαρδανίην, vocat Muſæus,

ὡς θεράπων Ἡρακλῆα θοὸς χρυσόρραπις Ἑρμῆς
θηλύνειν ἐκόμιζεν Ἰαρδανίην ποτὶ νύμφην.

Ex Omphale autẽ Hercules Laomedonta genuit, ut ſcribit Palæphatus, qui Diodoro Λαμὼς dicitur, Apollodoro Ἀγέλαος, qui potius videtur idem cum Cleolao fuiſſe. Igitur ex Regina Omphale, eiuſque filio Laomedonte ſtemma regum Heraclidarum Lydiæ demittitur, qui Sardibus ſecundo loco poſt Atyadas imperarunt; per viginti duos reges παῖς παρὰ πατρὸς δεξάμενος, ut ſcribit Herodotus, quingẽtos & quinque annos: de quibus XXII Regibus, tres tantum in hoc Catologo extant, Ardyſus, Alyattes, & Meles, qui μήλης eſt Herodoto; Μέλης Euſebio, qui ab ipſo Herodoto dicitur πρότερος βασιλεὺς Σαρδίων, non utique primus rex Sardium, ſed prior rex, quam Mermnadæ regnarent. Aliud enim eſt πρῶτος βασιλεὺς, aliud πρότερος βασιλεὺς. Nam πρῶτος βασιλεὺς eſt primus ordine eorum, de quibus agitur. πρότερος βασιλεὺς, qui prior eſt tempore, & ante eum, de quo ſermo eſt, regnauit, etiam ſi de ordine non agatur. Denique πρῶτος βασιλεὺς eſt πρὸς πρότερος χρόνῳ. Valla enim male *primum regem* vertit. Tertia Dynaſtia fuit Mermnadarum, ad quos quomodo ex Heraclidis imperium tranſlatum ſit, habes apud Herodotum. Sed & ipſi quoque Heraclidæ fuerunt. Nam ex Omphale duos ſuſcepit filios Hercules, Laomedonta, a quo prior familia regum Lydiæ Heraclidarum: item Agelaon, a quo Mermnadę. Appollodorus: ἐξ Ὀμφάλης δὲ Ἀγέλαος, ὅθεν καὶ τὸ Κροίσου γένος. His animaduerſis, nunc ad epocham Ardyſi veniamus. Herodotus ſcribit Crœſum captiuũ apud Cyrum conſenuiſſe. Alij eundem Crœſo finem, quem regno eius, ſtatuunt; in quibus Soſicrates Lacon vetuſtiſſimus Chronologus refert Periandrum Cypſeli filium Corinthiorum tyrannum obijſſe ante Croeſum annis XLI, cæde Crœſi proculdubio imperium Lydorum terminãs. Obijt autem Periander, teſte Laertio, exitu Olympiadis XLVIII, hoc eſt anno Iphiteo deſinente CXCII. Accedentibus annis XLI, colliguntur ab initio primæ Olympiadis, ad exitum Croeſi, anni CCXXXIII. Ergo Croeſus obierit anno periodi Iulianæ 4170. Ab initio autem Ardyſi, ad exitum Croeſi, interuallum eſt annorum CCXLVII: quibus de 4170 deductis, relinquitur initium Ardyſi annus periodi Iulianæ 3923. Et proinde initium Gygis primi Mermnadarum congruit anno 4002. Herodotus autem ab initio Agronos, ad initium Gygis, putat annos DV: quibus deductis de 4002, remanet initium Agronos, 3497, annis 280 poſt Exodum Hebræorum. Tanta eſt huius imperij vetuſtas. Itaque initium Gygis concurrit cum anno primo Olympiadis XVI, non autem XVIII, ut eſt apud Clementem: qui fortaſſe eſt error librariorum. Longius a vero abeſt poſt Africanum Euſebius, qui ſecundo anno vigeſimæ Olympiadis initium Gygis ſtatuit. Herodotus perhibet, captis Sardibus, & Lydia ſubacta, Cyrum ad ſubigendam Babyloniam animum applicaſſe. Ideo non leuiter hallucinatus eſt Paulus Oroſius, qui poſt Babylonem captam, Sardium expugnationem ponit. Nam a capta Babylone, ſtatim ad partes Orientis ſubigendas Cyrus ſe contulit: neque unquã ab eo tempore in Aſiam minorem pedem retulit. Ab Agrone igitur primo Heraclidarũ Lydiæ Regum, ad exitũ Croeſi Mermnadarum ultimi, & XXVII regum Lydiæ, colliguntur anni abſoluti DCLXXIII deſinentes in exitu Olympiadis LIX, non, ut Euſebius, & Solinus cap. VII, in Olymp. LVIII.

XXII *Candaules.*] Iſte Myrſi filius fuit, teſte Herodoto: & tamen Meleti, non Myrſo patri ſucceſſit. Præterea dictus fuit a Græcis Μυρσίλος, ut prehibet idem Herodotus. Fuit alius Myrſilus tyrannus Alcæo poetæ infeſtus, ut ipſemet prodit, Νῦν χρὴ μεθύσθην, καί τινα πρὸς βίαν Πίνην, ἐπειδὴ κάτθανε Μυρσίλος.

DYNASTIA SEX REGVM PERGAMI.] Attalus, qui hic Regum ordine tertius eſt, deceſſit anno quadrageſimo quarto regni, ſeptuageſimo & altero ætatis ſuæ, C. Cornelio Cethego, Q. Minutio Rufo Coss. teſte Liuio, lib. XXXIII. Attalus autem Φιλομήτωρ ſextus in ordine regum obijt P. Mucio Scæuola, L. Calpurnio Piſone Frugi Coss. Interuallum, anni LXIII, qui cum XLIIII ſolidis compoſiti, quot Attalus tertius Rex imperauit, ab initio eius, ad exitum huius Attali poſtremi, fiunt anni CVII abſoluti. Apud Strabonem tamen decennio amplius legimus, quem decem annorum errorem in annis Eumenis commiſſum eſſe non dubitamus, ut pro ΜΘ in Strabonis codice, ΛΘ legendum ſit. Reliqua conſtant. Attalus tertio loco poſitus eſt is, qui Gallos debellauit, atque illis eam regionem, quæ ab eis Galatia poſtea dicta eſt, aſſignauit, quo tractu temporis, eodem menſe, utrunque ſidus defecit. Ipſius pater Attalus frater Φιλεταίρου τοῦ Θλιβίου vocatus eſt Ταυρογενής ab oraculo, ipſe autem Ταυρόκερως, vt auctor eſt Pauſanias, qui eius rei rationem non reddit, quæ tamen manifeſta

manifesta extat in nummis Regum Επιγόνων, id est Alexandri successorum, in quorum alijs reges sunt taurinis, in alijs arietinis cornibus, ut in Lysimachi nummis. Nam Philetæros ὁ θλιβίας fuit præpositus Gazæ Lysimachi, quæ reposita erat in castro munitissimo Pergamo. Vnde notum illud Daphidæ poetæ maledicentissimi in reges Pergami:

> πορφύρεοι μώλωπες ἀπορρινήματα γάζης
> Λυσιμάχου, Λυδῶν ἄρχετε, καὶ Φρυγίης.

μώλωπας, siue vibices, vocat, id est mancipia, quod primus eorum Philetærus eunuchus tanquam seruus Pergamenæ gazæ custos ab hero Lysimacho impositus fuit. ἀπορρινήματα γάζης Λυσιμάχου, tanquam ipsi fuerint ramenta Gazæ Lysimachi, quam primus Philetærus vindicatam post mortem Lysimachi, deinde ipse moriens transmisit ad fratres suos. Itaque reges Attali vocat scobem illarum diuitiarum, quarum subsidio Lydiæ & Phrygiæ imperium occuparunt. Primus vero horum Regum, siquidem Straboni credimus, qui & diadema sumpsit, & nomen Regium usurpauit, is fuit Attalus tertius in ordine Regum. Straboni aduersari videtur nummus, quem vidimus, Philetæri τοῦ θλιβίου, in quo hæ literæ extant, ΦΙΛΕΤΑΙΡΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ, quum tamen in numismate Farnesij Cardinalis is diadema non habeat, sed coronam frondeam, tanquam Regis nomen assumere vereretur. Tzetzes scribit Lydorum lingua Ἄτταλον esse, quod Hebræis Νῶε, id est παῦσιν.

> Νῶε καὶ Ἑβραίοις ἐστὶ, παῦσιν δ' ὁ Νῶε λέγει,
> ὡς τοῖς Λυδοῖς ὁ Ἄτταλος παῦσιν ὁμοίως λέγει.

De crudelitate & ferinis moribus ultimi Attali habes apud Iustinum extremo libro XXXVI. Hunc φιλομήτορα vocat Strabo, Marcianus ὁ προσαγορευθεὶς φιλάδελφον.

REGES TYRI. Hæc Regum Tyriorum præstantissima Chronologia ex ipsorum Tyriorum & Phœnicum Annalibus desumpta est: de quibus satis egimus in Appendice Fragmentorum Berosi, & aliorum. Hic ab initio Iromi Abibali filij, ad initium Pygmalionis, intersunt anni CXXX, ad fugam autem Didonis, anni CXXXVII. Anno periodi Iulianæ 4568 euersa est Carthago a Scipione Africano minore, annis secundum quosdam, ab eius conditu, ut refert Eusebius, DCCXLVIII: quibus deductis de 4568, remanet annus conditæ Carthaginis, aut fugæ Didonis, 3820. Rursus deductis 137 de 3820, remanet annus primus Iromi 3683. Sed Annales Tyrij, referente Iosepho, statuunt conditum templi Solomonici anno XI Iromi completo. Conditus autem Templi incurrit in annum periodi Iulianæ 3696. si anno currente 480 Exodi, non absoluta statuatur. Deductis 3683, remanent anni solidi XIII. Atqui debebant esse tantum XI absoluti. Biennij igitur tantum discrimen est inter Annalium Phœniciorum, & sacræ paginæ rationes. Nos igitur, qui scimus conditum Templi in annum 3696 periodi Iulianæ incidisse, deductis undecim solidis, statuimus verum initium Iromi in anno 3865 periodi Iulianæ. Vides Annalium Phœniciorum & sacræ Chronologiæ manifestum consensum aduersus Catharorum huius sæculi oracula.

Pygmalion huius anno VII Dido.] Annus septimus Pygmalionis congruit anno 3822 periodi Iulianæ, qui deductus de anno Carthaginis euersæ 4568, relinquit interuallum a fuga Didonis, ad coloniam Tyriorum Carthaginem a Didone profuga deductam, annos DCCXLVI, non DCCXLVIII, ut est apud Eusebium. quod tamen paruum dictu discrimen est in tanta vetustate gestorum, & tanto temporis interuallo. Græcos illos, unde illam epocham hausit Eusebius, non aliunde, quam ex Tyriorum annalibus hoc didicisse credimus. Nam certum est, quum essent pagani, eos ex sacris literis, quas nunquam legerant, hoc haurire non potuisse, quum etiam hodie illarum periti, atque in illis subacti, in epocha Templi eruenda multum a veris rationibus aberrarint: qui si ex Tyriorum Annalibus id indagassent, biennij tantum παραχρονισμὸν commisissent, qui non fuisset tanti, præut ille XVIII annorum, quo rationes omnes Chronologiæ contaminarunt.

Ithobalus.] Alterum fragmentum huius Chronologiæ. Magnum χάσμα inter utrunque. Initium huius Ithobali demonstratum est Capite superiore de Epochis. Ex epocha huius Ithobali pendet demonstratio initij expeditionis Syriacæ Nabuchodonosori.

IVDICES.] Apud Pœnos, Tyrios, & Hebræos, quorum una dialectus fuit Chananæa, magistratus optimo maximo iure ita distinguuntur, ut alij sint Reges, alij Iudices. Nam quos Athenienses ἄρχοντας διὰ βίου, eos Hebræi & Tyrij *Sophetin*, Carthaginienses Tyriorum coloni *Suphet*, eodem verbo appellabant, id est κριτάς. bini creabantur teste Cor. Nepote, qui eos Reges vocat, ut & Cato, qui in Originibus scribebat πολιτείαν Carthaginiensium tribus membris constare, plebe, optimatibus, regibus. nimirum per reges, duos Suffetes intelligit. Vide Seruium IIII Aeneid. in illud --- *Populumque patresque Sidonios* --- Tertullianus, quum librum Iudicum, librum Censorum vertit, non plene satisfacit notioni verbi. Græci, ut

dixi, recte ἄρχοντας διὰ βίω vocauerunt. Philon βιβλίον χρημάτων, potius, quam χρόνων, quemadmodum quidam βίβλον τῶν βασιλέων maluerunt, quam τῶν βασιλέων.

Merbal Babylone accitus.] Verum est Babylone ad Tyriorum dynastian venisse, non tamen a ciuibus accitum, sed a Nabuchodonosoro regem illum Tyrijs impositum, Mytgono, & Gerasto fratribus, qui a Babylonijs defecerant, a Nabuchodonosoro subactis: quanquam unum tantum alloquitur Ezekiel capitibus XXVI, XXVII, XXVIII, annis XII ante euentum hæc prædicens. Anno enim periodi Iulianæ 4136, qui erat XXXI ab expeditione Nabuchodonosori, & ultimus vitæ eius, Merbal Babylone accitus a Nabuchodonosoro rex, aut Iudex, siue Suffet, Tyrijs datus est.

HEBRAEORVM TEMPORA.] De epocha Adam & conditu rerum non opus iterare, quæ in Capite de Epochis, & alibi abunde tractauimus. De Exodi quoque epocha satis demonstratum. Επιλογισμοὶ χρονολογικοὶ dupliciter fiunt; aut ἀποδεικτικῶς, *demonstratiue*, ut per motus cælestes, per characterem hebdomadicum, per comparationem priorum temporum cum posterioribus, per notationem anni apud auctores: aut προσθαφαιρετικῶς, id est, κατὰ πρόσθεσιν καὶ ἀφαίρεσιν, *adiectione*, aut *detractione*. Priori modo præscribi non potest. Posterior in controuersiam sæpe vocatur, lubricus & plenus aleæ. Nam ex dinumeratione annorum, qui est modus κατὰ πρόσθεσιν, a conditu rerum, ad Exodum, fuerint anni 2667 absoluti. Sed ex comparatione interualli, quod interiectum est inter descensum Iacob patriarchæ in Aegyptum, & annum Exodi, posterior modus arguitur, & locum habere non potest. Nam Kahath auus Mosis descendit cum auo suo Iacobo in Aegyptum. Genes. XLVII, 11. Itaque a Kahath, ad annum Mosis octagesimum, interuallum angustius est, quam ut annis CCCCXXX, qui a Mose præscripti sunt, complendis satis esse possit.

ANNI AB ADAM κατὰ πρόσθεσιν.

Ad Diluuium,	1655	1659
Ad natum Abraham,	293	1948
Ad natum Isaac	100	2048
Ad natum Iacob	60	2108
Ad descensum in Aegyptum	129	2237
Ad Exodum.	430	2667

Atque hæc interualla hoc modo posteriore, id est κατὰ πρόσθεσιν, & dinumeratiue, colliguntur. Sed quia, ut dixi, a descensu Kahath vix dimidium annorum CCCCXXX colligi potest, propterea vetustissimi Iudæi tam ante, quam post Christum, item Paulus Apostolus ad Galatas, Iosephus, interpretes Christiani, omnes uno ore, ab anno promissionis, qui est septuagesimus quintus Abrahami, illos CCCCXXX annos ordiuntur. Aduersus tot sententias aliter pronunciare, id fuerit, ut Lyricus dicebat, ὁμόσε χωρεῖν τῷ χρόνῳ, *cum rationibus temporis manum conserere*: ne addam, hoc facto verbum diuinum contumeliæ exponi, & libidini furiosorum, stolidorum, impudentissimorum interpretum vexandũ obijcere. Quare contenti sumus hac simplicissima interpretatione, quæ auctoritate, non demonstratione, nititur. Qui negant Paulum Apostolum in illo celebri ad Galatas loco interuallum annorum CCCCXXX ab anno promissionis deducere, ne, quo digni sunt, audiant, fruantur suo sensu. εἰ δέ τις δοκεῖ φιλόνεικος εἶναι, ἡμεῖς τοιαύτην συνήθειαν οὐκ ἔχομεν, οὐδὲ ἡ ἐκκλησία Θεοῦ. Ab Adamo igitur, ad natalem Abrahami, anni sunt ex dinumeratione, καὶ κατὰ πρόσθεσιν: ab Exodo autem, ad nos, ex demonstratione. medium interuallum ex auctoritate, & interpretatione. Ab Adam igitur ad LXXV annum Abrahami, interuallum est, anni 2023. quibus si accedat 430, fient omnes ab Adam, ad Exodum, anni 2453. Itaque hoc modo anni ab Adam, ad Exodum, absoluti sunt 2452, quibus deductis de interuallo annorum κατὰ πρόσθεσιν collectorum 2667, remanent anni 215 excurrentes supra rationes interualli demonstratiui, quod est dimidium annorum CCCCXXX. Ergo alteros CCXV morati sunt in Aegypto: quos Epiphanius vocat διακόσια πεντεκαίδεκα τῆς Ισραηλιτῶν παροικίας ἔτη. Idem etiam reperies apud Iosephum initio cap. IIII lib. II. quod tamen κατὰ τὸ ῥητὸν aduersatur Commati 40, Cap. XII Exodi, secundum interpretationem autem, & consequentias, conciliatur veritati. Aliter enim facere non possumus. Sciant vero studiosi, quosdam biennium, plusquam nos, ab Adam, ad Exodum, putare, 2454 annos absolutos, idque propter natalem Arphaxad, qui contigerit anno secundo diluuij. Nos non omisimus quidem illum annum, sed annum DC Noe, & MDCLVI Diluuij currentes accipimus;

pimus, non absolutos. Ita pariabunt rationes. Et de hoc plenius in Elencho Orationis Chronologicæ prophetæ cuiusdam. Præterea maior pars meliorum Chronologorum annum Exodi labentem ponunt non 2455, sed, ut nos, 2453.

Abraham.] Nos hic annos nullos apposuimus, quod procliue sit eos inuenire. & præterea relinquendum aliquid industriæ studiosorum exercendæ.

Amram.] Ita Hebraice, & in Biblijs Latinis, scribitur. Græci cum β, ἀμβράμ, quia eorum ὀρθογραφία non patitur μ cum ρ continuari. Ex hac lxx interpretum orthographia multi ex veteribus ἀντὶ τοῦ Ἀμβράμ, Ἀβραάμ extulerunt, ut vetustissimus Scriptor Demetrius, citante Eusebio, προπαρασκευῆς. p. 248. 249. quod mendum non librario, sed auctori adscribendum. quater enim legitur. Quin etiam Epiphanius diserte Ἀβραάμ patrem Mosis vocat, non Ἀμράμ, aut Ἀμβράμ: & ut distinguat eum a patriarcha patre Isaac, auo Iacob, Ἀβραὰμ ἔσχατον eum vocat. Verba eius ἐν Ἀγκυρωτῷ, pag. 515. Καὶ δὴ μετὰ τὴν εἰς Αἴγυπτον κάθοδον ἐν τῷ ἑξηκοστῷ πέμπτῳ αὐτοῦ ἔτει γεννᾷ τὸν πατέρα Μωυσέως Ἀβραάμ. γίνονται τοίνυν ἀπὸ τοῦ πρώτου Ἀβραὰμ τοῦ ἑβδομηκοστοῦ αὐτοῦ πέμπτου ἔτους, ἕως τῆς γενέσεως τοῦ ἐσχάτου Ἀβραάμ, ἔτη σπ. Itaque patrem Isaac Ἀβραὰμ πρῶτον, patrem Mosis Ἀβραὰμ ἔσχατον, κατὰ διαστολὴν vocat, nimirum quod idem utriusque nomen esse putauit אברהם & עמרם.

Iosua.] Quemadmodum a descensu Iacob Patriarchæ in Aegyptum, ad Exodum, interuallum minus est, quam dinumeratio colligit: ita a morte Mosis, ad conditum Templi, plus colligitur ex dinumeratione, quam ex auctoritate Scripturæ, quæ illud interuallum definit annorum cccclxxx, aut cccclxxix. Vtrunque interuallum controuersum est, alterum κατὰ τὸ ἔλαττον, alterum κατὰ τὸ πλεῖον. Nos tam veteres Iudæos, quam recentiores Chronologos nostros sequuti annos ἀναρχίας distinximus, & non omnia interualla Allophylorum ipsis attribuimus, sed ex illis ea Iudicibus tantum reddidimus, quæ a scriptura definiuntur, ut ex Chronographio ipso paret.

REGVM HEBRÆORVM SVCCESSIO.] Epocha Exodi validis argumentis asserta, & initium Nabuchodonosori, & casus Ierosolymorum ab hoc Capite, tanquam catena, deducta non sinunt nos de initio Dauidis dubitare. Proinde quum epochæ Exodi & exitij Sedekiæ demonstratiue inuestigatæ sint, facile erit deinceps regum seriem deducere, qua deprehensa, a conditu Templi, ad casum Sedekiæ, anni sunt præcise 427. quod quidem interuallum, præterquam quod ἐκ τῆς προσθαφαιρέσεως constat, etiam ex demonstratione asseri potest. & quidem ἐκ τῆς προσθαφαιρέσεως, quod κατὰ πρόσθεσιν, ab Exodo ad conditum Templi, & hinc, ad casum Sedekiæ, interualla diserte concepta sunt. ab Exodo quidem, ad fundamenta Templi, ex testimonio Scripturæ, a Templo, ad cladem Sedekiæ, ex dinumeratione annorum Regni Iuda. Rursus demonstratiue idem interuallum asseritur, quod de eo deductis xlvii, numerus residuus est septenarius. Quare autem xlvii sint deducenda, suo loco explicatum est, & infra repetetur. Quod si residuum non esset numerus septenarius, error calculo interuenisset, idque ex eo, quod anni labentes pro absolutis sumpti essent. Dicimus igitur, ab anno Exodi, ad finem Sedekiæ, annos absolutos interesse 907, & annũ 908 labentem fuisse ultimum Sedekiæ, qui erat Sabbaticus. Primus annus septenarius erat quadragesimus septimus ab Exodo, & quadragesimus octauus erat primus primæ Hebdomadis. Quadraginta septem igitur solidi anni de annis Exodi deducendi ad methodum Hebdomadis, & Iobeleorum. Deductis igitur 47 solidis, de anno Exodi labente 908, remanet annus 861 ab initio primi Iobel. quæ sunt Hebdomades cxxiii, Iobelea xvii absoluta, hebdomades quatuor de Iobelæo xviii. Itaque Templi excidium contigit anno ultimo ad finem decurrente Hebdomadis quartæ Iobelæi decimi octaui. Quare demonstratio hæc ostendit ἐν τῇ προσθαφαιρέσει nullum errorem dinumerationi interuenisse. De annis igitur Exodi absolutis 907, deducto interuallo annorum 480 ab Exodo, ad templi fundamenta, superest interuallum a templi conditu, ad casum Sedekiæ, annorum 427. de quo doctiores quidem Chronologi nihil mutant. Sed viderint, quomodo interuallum hoc, quod ipsi definiunt annorum 427, tueri possint, quum Regi Ioramo annos xiii aduersus definitum a scriptura modum, attribuunt, quæ viii tantum annos regnasse testatur. Hoc modo interuallum illud fuerit annorum 432, non autem 427. Rursus intra fines huius licentiæ continere sese noluerunt, sed laxiores habenas confidentiæ permiserunt, quum interregnum inter finem Amasiæ, & initium Azariæ infindunt. Ita pro 427 annis 443 consurgunt a conditu templi, ad casum Sedekiæ. Et tamen 427 annos illud interuallum esse dicunt: qui 430 duntaxat fuerint si κατὰ πρόσθεσιν negotium transigatur. Nam non semel diximus, a Scriptura labentem annum pro completo usurpari. Regi Abiam attribuit annos iii, qui solidum biennium regnauit, & tertio regni obijt. Iniuit enim regnum anno Ieroboami regis Israel xviii. Asæ

autem successoris Abiam regnum incipit anno xx eiusdem Ieroboami. Interuallum anni duo solidi, quot scilicet Abiam regnauit, insuperhabito tempore, quod inchoauit de tertio anno. Rursus omnes Chronologi Athaliæ annos vii imprudenter assignant. Nam sex annos duntaxat occultatus fuit puer Ioas, septimo autem Athaliæ matris collocatus est in throno auito. ii Regum, xi, 3, 4. Denique viginti duo anni donantur Ioakimo & Sedekiæ, qui xxi tantum annos solidos regnarunt. Anni vero labentis pro absoluto, & vice versa, plurima extant in sacris libris testimonia. Tribus selectis contenti erimus. ii Regum, cap. viii, 25, Ochozias Iorami F. Ierosolymis regnare incipit anno duodecimo Ioram filij Achab. At cap. ix, 29, init regnum eiusdem anno undecimo. Rursus i Regum, cap. xv, 33, Baasa init regnum in Israel anno tertio Asa regis Iuda. regnauit annos xxiiii. ibid. Successor autem eius Ela cœpit regnare anno xxvi eiusdem Asa. Exod. xvi, 8. Atquin a tertio Asa, ad vicesimum sextum eiusdem, sunt anni absoluti xxiii, non xxiiii. Postremo Ochozias rex Israelis regnauit annos duos. i Reg. xxii, 52. Cœpit regnare anno xvii Iosaphat. Ioram vero successor eius iniuit regnum anno xviii Iosaphat. ii Reg. i, 17. Ergo unum annum solidum, non duos, regnauit. Hinc animaduertere licet, quam periculosum negotium sit προσαφαίρεσις temporum, & congeries interuallorum, & dinumeratio annorum nuda, nisi demonstratione adiuuetur. Hac sola methodo qui utuntur, plus diligentiæ, quam lucis ad Chronologiam adferunt. Africanus lib. iii χρονογραφιῶν: Λαβόμενος μιᾶς πράξεως Ἑβραϊκῆς ὁμοχρόνου πράξει ὑφ' Ἑλλήνων ἱστορηθείσῃ, καὶ ταύτης ἐχόμενος, ἀφαιρῶν τι καὶ προστιθεὶς τῆς τε Ἑλλήνων τε καὶ Πέρσαις, ἢ καὶ ὁπόσου τῇ Ἑβραίων συνεχρόνισεν, ἐπισημηνάμενος, ἴσως ἂν τοῦ σκοποῦ τύχοιμι. Ille sane προσαφαίρεσις, qua se usum testatur, primas quidem ἐν τῇ χρόνων στοιχειώσει obtinet, sed ut dixi, demonstratio ex charactere adhibenda est, ne cui forte anni labentes pro absolutis obrepant: quod & illi erudito scriptori, & ipsi, qui eius Chronicon recoxit, Eusebio, contigit.

DYNASTIA FAMILIAE HASAMVNAEORVM.] בית חשמני οἶκος Ἀσαμωναίου vocatur omnis posteritas Mattathiæ Sacerdotis, qui Ierosolymis & summum sacerdotium, & principatum gentis obtinuerunt. Iosephus omnem Mattathiæ posteritatem Ἀσαμωναίου παῖδας vocat tam in vita sua, quam extremo xiiii libro. παύεται δ' οὕτως ἡ τῶν Ἀσαμωναίων ἀρχή. Quod mirum videri possit, quia non ipse Mattathias Assamonæus vocabatur, sed eius proauus. Apud Iudæos qui auctorem generis habent insigni aliqua re illustrem, ab eo deinceps omnes posteri cognominantur. Sic ille celeberrimus Magister Rabbi Solomo, quem quidam ירחי *Iarhi* vocant, etiam יצחקי *Isacides* cognominatus fuit; ab Isaac uno ex maioribus eius, qui aliquo facto, dicto, aut merito illustris fuerit: quod quidem ex familiari Iudæorum colloquio didicimus. Et certe verum est, Iudæos antiquitus, & hodie nomine alicuius insignis ex auctoribus familiarum suarum delectatos. quod quidem contigit domui Mattathiæ, qui quum proauum habuerit nomine Hasmunai, pater, filij, & posteritas omnis eius Hasmunæi dicti fuerunt. חשמנים Psalmo lxviii principes exponuntur ab interpretibus Hebræorum, ac propterea Mattathiam Hasmunæum cognominatum fuisse fabulantur, tanquam principem. Sed neque חשמנאי est idem cum חשמן, neque solus Mattathias ita cognominatus fuit, quum id fuerit nomen proprium proavi Mattathiæ, quem Iudæi inepte summum Sacerdotem fuisse scribunt.

IVDAS *cognomento Maccabæus.*] Omnes filij Mattathiæ, suo singuli cognomento præditi fuerunt, quod hic singulis redditum est. Maximo natu Iudæ cognomentum fuit מכבי Μακκαβαῖος, idque iam a puero: ut desinant Iudæi nugari, qui non prius illi nomen datum hariolantur, quam princeps gentis fuit, a quo tempore illum & se ita cognominari voluisse, & in castris vexillo suo illas singulares literas intexi curasse, quæ singulorum verborum initia essent, & expressa hoc conciperent: מי כמכה באלים יהוה. *Quis inter Deos similis tibi, o Deus?* Exodi xv, 11. Potuit fieri, ut nomen cum agnomine simul gestarit, sed non tamen ut illud verum fuerit de loco Exodi. Alioquin ex vetustissimis Iudæorum monimentis scimus Leonem eius vexillo intextum fuisse. quem imitatus Rabbi Haai ultimus eorum, qui גאונים dicti sunt, & ipse Leonem in annulo signatorio gestauit. Sed fortasse fuerit hallucinatio illius Rabbi Hai, qui Iudam Maccabæum pro tribu Iuda accepit. In libro Numerorum, cap. ii omnis exercitus Israelitarum tributus est in iiii vexillationes, Iudam, Ruben, Ephraim, Dan. vetustissimi Talmudistæ aiunt vexillis quatuor illorum exercituum intexta fuisse quatuor animalia, quorum meminit Ezekiel Cap. i in visionis descriptione; quorum animalium Leonem intextum fuisse vexillo Iuda, bouem vexillo Ephraim, Aquilam vexillo Dan, hominem vexillo Ruben. Hinc Rabbinum illum puto Iudam, quod nomen pro tota tribu accipitur, Iuda Maccabæo accepisse. Sed utrumque potest verum esse. Ideo nihil temere affirmamus. Illud omnino falsum est de quatuor

literis

literis initialibus, quæ מיכמי ישראל vocantur, hoc est מכבי. Est commentum Rabbinicum. Illud vero non semel monuimus, quod non mirari non possumus, quum unus Iuda Maccabæus cognominaretur, non solum illum, sed & fratres eius, &, quod magis mirandum, posteros eorum &, quod omne mirum superat, omnes, qui ab Antiocho propter cultum Dei excruciati sunt, a scriptoribus Ecclesiasticis Maccabæos dictos fuisse. neque id satis. Qui ante Iudam Maccabæum & Antiochum Epiphanem Elephantorum furori a Rege Aegypti obijciendi erant, ij etiam Maccabæi vocati videntur, quia liber eius historiæ ἡ τρίτη τῶν Μακκαβαϊκῶν inscribitur, tertia ordine librorum, historia, sed prior tempore, quam reliquæ duæ, quæ illi antepositæ sunt.

Templum ab Antiocho Epiphane profanatum expiat.] Quo nomine solenne Encænia institutum xxv Casleu. Ἑλληνιστὴς auctor breuiarij τῶν πέντε βίβλων Μακκαβαϊκῶν Iasonos Cyrenæi, qui dicitur lib. secundus Maccabæorum, hoc solenne vocat σκηνοπηγίαν, Cap. I, 9, 18. quod valde miramur, quum in eo festo neque Iudas Maccabæus ulla Tabernacula poni instituerit, neque hactenus a Iudæis unquam posita fuerint, quod tamen faciendum erat, siquidem illud solenne ea gratia tantum institutum fuisset, ut σκηνοπηγία, quam mense Tisri antecedente per hostium furorem celebrare non licuerit, in mense Casleu instauretur. Quis nescit non ad σκηνοπηγίαν instaurandam id institutum fuisse, sed in memoriam expiati a Iuda Templi? Denique non σκηνοπηγία, sed ἐγκαίνια vocatur: & hoc tantum cum scenopegia commune habet quod per octo continuos dies instar scenopegiæ cum summa lætitia celebraretur. Iosephus 370: ἑόρτασε δὲ ὁ Ἰούδας μετὰ τῶν πολιτῶν ἀνάκτησιν τῆς περὶ τὸν ναὸν θυσίας ἐφ' ἡμέρας η, μηδὲν ἀπολιπὼν ἡδονῆς εἶδος, &c. Paulo post: τοσαύτη δὲ ἐχάρησαν τῇ περὶ τὴν ἀνανέωσιν τῶν ἐθῶν ἡδονῇ, μετὰ χρόνον πολλὼ ἀπροσδοκήτως ἐν ἐξουσίᾳ γενόμενοι τῆς θρησκείας, ὡς νόμον θεῖναι τοῖς μετ' αὐτοὺς ἑορτάζειν τὴν ἀνάκτησιν τῶν περὶ τὸν ναὸν ἐφ' ἡμέρας ὀκτώ. Vide reliqua. Hodie per octo dies celebratur, ut sciunt, qui Iudæorum solennibus interfuerunt.

Pont. Max. a populo declaratur.] Nam tertio anno sacerdotij perijt. Iosephus XIII, in fine: ἀρχιερωσύνην ἔτος τρίτον κατασχών.

Interficitur numero Euseb. MDCCCLVI.] Nimirum anno Seleucidarum CLII; ex I Maccab. IX, 3, 18, tertio anno Pontificatus, ut iam dictum est.

II IONATHAN.] Quadriennio post cædem Iudæ hæc gesta. Iosephus 385. δεξάμενος τὴν ἐπιστολὴν ὁ Ἰωνάθης ἐνδύεται μὲν τὴν ἀρχιερατικὴν στολὴν τῆς σκηνοπηγίας ἐνστάσης, μετὰ ἔτη τέσσαρα, ἢ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Ἰούδαν ἀποθανεῖν. οὐ γὰρ οὐδεὶς κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον ἀρχιερεύς τις ἐγεγόνει. Non extat in historia sacra aliud exemplum tanti interualli sine pontifice Maximo. Nam summo sacerdote mortuo, statim filius, aut nepos, aut frater iure successionis ad Pontificatum nullo impediente, aut controuersiam mouente, in locum demortui veniebat.

III SIMON.] Eius annus primus incidit in CLXX Seleucidarum. I Maccab. XIII, 41. Σίμων autem tam in Μακκαβαϊκοῖς, quam apud Iosephum dicitur, quum potius Συμεὼν vocandus esset, שמעון ut filius Iacob. Nam Σίμων Græcum est, non Hebraicum. Sic Μαριάμμη uxor Herodis Iosepho dicitur inflexione Græca, quæ tamen Hebraice erat Μαριάμ, cognominis uxori Aharon.

IIII IOHANNES.] Frater eius Simon præfuit rebus annos octo. Ioseph. XIII, cap. XIIII. Interficitur anno Græcorum CLXXVII. I Maccab. XVI, 14, 16. Erat annus Sabbaticus. Ioseph. XIII, cap. XV. Fuit igitur annus Iudaicus 3626, numero Eusebiano MDCCCLXXXII. Anno sequente, numero MDCCCLXXXIII, Pentecoste fuit feria prima. Ioseph. XIII, cap. XVI. ἐνέστη ἡ πεντηκοστὴ μετὰ τὸ σάββατον, Hoc nunquam contingit, nisi quando neomenia Nisan est sabbatum, ut anno passionis Dominicæ pentecoste incidit in feriam primam, quia neomenia Nisan, & ἑορτὴ τῶν Ἀζύμων fuit sabbatum. Proinde ἡ δευτέρα τοῦ Πάσχα fuit feria prima, qua resurrexit Dominus, unde κυριακὴ ab eo tempore vocatur. Canon est Computi Iudaici, Pentecoste est semper eadem feria, quæ ἡ δευτέρα τοῦ Πάσχα. Quare Doctor Theologus Commentario in Euangelium secundum Iohannem insigniter delirauit, quum diem, qua passus Dominus, fuisse dicit τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα. hoc enim modo Pentecoste fuisset sabbatum aduersus historiam, ritum veterem legis, & Ecclesiasticum hodiernum. Sed hanc fanaticam sententiam olim confutauimus. Reuertamur ad Iohannem. Neomenia igitur illius Nisan, qui in Computo hodierno fuisset 3627, fuit 6. 11. 706, Mart. XXVI, litera Dominicali B, feria VI, cyclo Solis XVI. Pentecoste Mai vigesima nona, feria prima. Et tamen secundum motum Lunæ Neomenia Nisan concurrebat cum feria sexta. Itaque est locus notabilis ad vetus institutum transferendæ feriæ confirmandum. Igitur Numerus Eusebianus MDCCCLXXXII est annus primus Iohannis Hyrcani, quandoquidem eius annus secundus demonstratiuus est, insignitus scilicet charactere Sabbati in neomenia Nisan. primus vero erat sabbaticus.

Duobus

Duobus igitur characteribus epocha Iohannis Hyrcani nititur, anno Sabbatico primo, & feria prima Pentecostes in secundo.

Postea Hyrcanus] Iosephus in vita sua, ὃς πρῶτος ἀρχιερέων Υρκανὸς ὠνομάσθη. Primum omnium summorum Sacerdotum Hyrcanum vocatum fuisse ait, quum alioquin hoc nomen inter Iudæos vulgatissimum esset. Nam Hyrcanus Iosephi filius multis annis ante hunc viuebat manceps redituum regiorum & vectigalium in Iudæa. Eusebius commentus est Iohannem hunc hoc cognomen sua sibi fortitudine peperisse in bello, quod illi cum Hyrcanis populis ad ultimum Caspium mare procul summotis fuerit. Quod quam verum sit, potes ex nostris Eusebianis intelligere.

V ARISTOBVLVS.] Pater eius Iohannes cognomento Hyrcanus, postquam XXXI annos solidos regnasset, obijt numero Eusebiano MDCCCCXIII, qui est unicus annus huius Aristobuli. Non enim ultra illum regni tempus extendit.

VII ALEXANDRA] Neque in Aristobuli, neque Iannæi annis, neque initio Alexandræ Salomæ error esse potest, quod anni diserte a Iosepho definiti sint, Iannæi quidem XXVII, lib. XIII, cap. XXIII, Alexandræ autem IX solidi, extremo lib. XIII. Hæc autem Regina nomine proprio Iudaico Salome, Græco Alexandra vocabatur. Maior pars enim Iudæorum binomines erant, altero nomine Iudaico, altero Græco, ut Iannæus Alexander: Ioakimus Alcimus: Iesus Iason: Onias Menelaus: Iohannes Hyrcanus: Saulus Paulus, cuius nominis Latini non prius est mentio in Actis, quam ad Gentiles missus est, quibus notior erat Romana appellatio, quam Iudaica. Actorum. XIII, 9. Σαλίναν autem, quæ Σαλώμη vocabatur, cur maluerit appellare Eusebius, ne ipse quidem, puto, sciebat. neque illa est unica Eusebij hallucinatio.

IX ARISTOBVLVS.] De possessione regni fratrem Hyrcanum deiecit tertio mense, postquam regnare cœpisset. Proinde idem annus illi initium regni, qui Alexandræ matri finis vitæ fuit.

X HYRCANVS *iterum*.] Restitutus a Cn. Pompeio Magno, captis Ierosolymis, M. Tullio Cicerone, C. Antonio Coss. numero Eusebiano MDCCCCLIII.

XI ANTIGONVS] Iosephus lib. XIIII, toto capite XXIIII, scribit Pacorum multis pollicitationibus ab Antigono Aristobuli filio inuitatum, ut patruo Hyrcano eiecto, se in eius solio collocaret, in Palæstinam cum magno exercitu venisse. Hoc actum prodit Dio lib. XLVIII, Cn. Domitio Caluino, C. Asinio Pollione Coss. id est numero Eusebiano MDCCCCLXXVII, in quo ut illi constat ratio, ita in eo illum fugit, quum a Pacoro non Antigonum, sed patrem eius regno restitutum dicit. Τὰ δὲ ἄλλα ὁ Πάκορος λαβὼν, ἐς Παλαιστίνην ἐσέβαλε, καὶ τὸν τε Υρκανὸν, ὃς τότε τὰ πράγματα αὐτῶν παρὰ τῶν Ῥωμαίων ἐπιτετραφεὶς εἶχεν, ἔπαυσε καὶ τὸν Ἀριστόβουλον τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἄρχοντα κατὰ τὸ ἐκείνων ἔθος ἀντικατέστησεν. Igitur a restituto per Pompeium Hyrcano, ad eius abdicationem, intersunt anni XXIII, quibus sine offensione regnauit. Videndum igitur, quæ fuerit Iosephi mens, & quid habebat in animo, quum illa scriberet lib. XV, cap. IX, 467, de Hyrcano: εὐθὺς μὲν ἐν ἀρχῇ βασιλευούσης αὐτοῦ τῆς μητρὸς Ἀλεξάνδρας ἀρχιερεὺς κατασταθεὶς τοῦ Ἰουδαίων ἔθνους, ἔπειτα τὴν τιμὴν κατέσχε. παραλαβὼν δὲ τὴν βασιλείαν ἀποθανούσης τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ ταύτην κατασχὼν τρεῖς μῆνας ἐκπίπτει μὲν ὑπὸ Ἀριστοβούλου τοῦ ἀδελφοῦ, κατάγεται δὲ αὖθις ὑπὸ Πομπηίου, καὶ πάσας τὰς τιμὰς ἀπολαβὼν, ἔτη μ διετέλεσεν ἐν αὐταῖς. nouem, inquit, annis, quot scilicet mater regnum obtinuit, sacerdotio potitus est, tribus mensibus regno, post mortem matris: pulsus a fratre, dehinc restitutus a Pompeio, sacerdotium & regnum obtinuit annos XL. Atqui, ut diximus, a captis a Pompeio Ierosolymis, ad Consulatum Cn. Domitij, & C. Asinij, anni tantum sunt XXIII. Exutus enim regno fuit ab Antigono illis Consulibus, numero MDCCCCLXXVII, de quo deductis XL, superest numerus MDCCCCXXXVII, qui erat vigesimus octauus regni Iannæi patris istius Hyrcani.

Securi percutitur.] Gestum Ierosolymis a Sossio & Herode Captis, M. Agrippa, L. Caninio Coss. numero Eusebiano MDCCCCLXXX, annis XXVI expletis, postquam a Pompeio expugnata M. Tullio Cicerone, C. Antonio Coss. Interuallum anni XXVI absoluti, non XXVII, ut mendose Iosephus: qui & illud obscure, ἐπὶ τῆς ρπ Ὀλυμπιάδος. id enim esset ex consuetudine scribendi, anno primo propositæ Olympiadis. At id contigit anno IIII ineunte eiusdem Olymp. Capta vero sunt Ierosolyma XVII die Tamuz, τῇ ἑορτῇ τῆς νηστείας, quem mensem tertium Iosephus vocat, qui est tamen quartus a Nisan. Annus ille conuenit hodierno Computo Iudaico 3724, qui est septenarius. Fuit enim annus Sabbaticus, teste Iosepho. Erat annus abundans Nisan feria tertia, cyclo Solis primo, II Aprilis. Neomenia Tamuz XXX Iunij feria I. Proinde ἡ ἑορτὴ τῆς νηστείας XVI Iulij, feria tertia: qua die Ierosolyma capta, Agrippa, & Caninio Coss. & Antigonus securi percussus, non, ut Dio hallucinatur, Appio

Claudio,

Claudio, C. Norbano Coss. in quorum Consulum annum hoc gestum confert. Verba eius non potui præterire: καὶ τοσοῦτόν γε τῆς θρησκείας αὐτοῖς περιῆν, ὥστε τοὺς προτέρους τοὺς μετὰ τοῦ ἱεροῦ χειρωθέντας παραιτήσασθαί τι τὸν Σόσσιον, ἐπειδὴ ἡμέρα αὖθις τοῦ Κρόνου ἐνέστη, ἀνελθόντας εἰς αὐτὸ πάντα μετὰ τῶν λοιπῶν τὰ νομιζόμενα ποιῆσαι. ἐκείνους μὲν οὖν Ἡρώδῃ τινὶ ὁ Ἀντώνιος ἄρχειν ἐπέτρεψε, τὸν δὲ Ἀντίγονον ἐμαστίγωσε, σταυρῷ προσδήσας (ὃ μηδεὶς ἄλλος βασιλεὺς ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἐπεπόνθει.) καὶ μετὰ τοῦτο καὶ ἀπέσφαξεν. ἐπὶ μέντοι τοῦ τε Κλαυδίου, τοῦ τε Νωρβανοῦ τοῦτο οὕτως ἐγένετο. Prius membrum de non interrupto sacro, etiam hoste muros quatiente, alibi produximus. De Consulibus igitur hallucinatur Dio: quemadmodum & Appianus, qui refert Pompeium, & Imp. Hadrianum τὰ Ἱεροσόλυμα κατασκάψαι. Atqui Pompeius οὐ κατέσκαψε, sed partem tantum murorum diruit. Imperator vero Hadrianus deletam, euersam, solo æquatam a Tito, & nihil minus, quam vestigia urbis retinentem instaurauit. Sed multa temere Appiano excidunt, quem auctorem studiosi cum delectu tractare debent. De Antigono vero quis credat, quod Dio tradit, ad crucem alligatum, postea iugulatum fuisse? Quis harum rerum magis idoneus testis Iosepho vernaculo historiæ Iudaicæ scriptore, qui securi percussum ait, non cruci alligatum, aut iugulatum? Sed verum est prius flagellatum postea securi percussum more Romano, non iugulatum, nisi, quod aliquam speciem veri habet, affixus cruci iugulatus est. In hoc Antigono finem cæpit domus Hassamonæi, teste Iosepho, post centum viginti sex annos, inquit: quibus de numero Euseb. MDCCCCLXXX deductis, remanet numerus MDCCCLIIII, qui erat annus primus Sacerdotij Iudæ Maccabæi.

HERODES.] Declaratus rex numero MDCCCCLXXVII. Obijt numero MMXVI. Interuallum anni XXXIX. Saltem XXXVIII solidos imperauit, quæ sunt enneadecaeterides duæ. Iosephus uno minus dicit XXXVII:

AGRIPPA *Herodis ex Aristobulo.*] Quadriennium potitus est tetrarchijs patruorum Philippi & Herodis, antequam totius Iudææ (exceptis Ierosolymis) rex a Claudio declararetur. Quatuor quidem annos solidos ab obitu Philippi, tres a relegatione Herodis. Iosephus 603. τὸν βίον κατέστρεψεν, ἀπὸ γενέσεως ἄγων πεντηκοστὸν ἔτος καὶ τέταρτον, τῆς βασιλείας δὲ ἕβδομον. τέτταρας μὲν οὖν ἐπὶ Γαΐου Καίσαρος ἐβασίλευσεν ἐνιαυτούς, τῆς Φιλίππου μὲν τετραρχίας εἰς τριετίαν ἄρξας, τῷ τετάρτῳ δὲ καὶ τὴν Ἡρώδου προσειληφώς, τρεῖς δὲ ἐπιλαβὼν τῆς Καίσαρος Κλαυδίου αὐτοκρατορίας.

AGRIPPA *Agrippæ superioris* F.] Hunc Iustus Tiberiadensis apud Photium septimum vocat Herodiadarum, ultimum autem Regum Iudææ: eumque dicit a Claudio Aug. regnum accepisse, quod a Nerone, deinde a Vespasiano, aliquot accessionibus auctum fuerit: decessisse anno III Traiani, hoc est numero Eusebiano MMCXVI. Accepit regnum numero MMLX. Interuallum anni LVI, quot intersunt ab accepto regno, ad excessum eius.

REGES X TRIBVVM.] Græcis dicitur ἡ δεκάφυλος βασιλεία, item δεκάσκηπτρος βασιλεία; quia ἡ φυλὴ vocatur ὡς σκῆπτρον. Quod de Iudicum interuallo, ab excessu Mosis, ad conditum Templi, diximus, idem de Regibus Israel dixerim, longe dissimile esse interuallum id, quod ἐκ τῆς προσαφαιρέσεως colligitur, ei, quod est a primo anno Ieroboami Apostatæ, ad sextum Ezekiæ. Si enim annus periodi Iulianæ 3733, qui est primus Ieroboami, de anno 3992, qui est sextus Ezekiæ, & ultimus regni Israel, detrahatur, remanebit tempus indubitatum regni Israel, & durationis interuallum, anni 259. At minor numerus colligitur ex dinumeratione annorum, nempe 235. Differentia anni 24. Rursus per terminos Regum Iuda interualla collecta propius absunt a vero. Colliguntur enim anni 250. Desunt anni IX. Omnia, ne te diutius morer, patent in subiecto Diagrammate: in quo primum Reges Iuda cum annis regni in secundo versu, in tertio cum epochis Iulianis. In altera parte Tabellæ primum Reges Israel, in secundo versu anni regni, in tertio, quoto anno Regis Iuda iniuit quisque regnum, in quarto epochæ periodi Iulianæ, in quinto interualla Epocharum, quæ videntur illorum regno competere, si quidem initia regum Israel ad aliquem annum Regum Iuda referantur, quæ longe discedunt ab eo numero annorum, qui illis regibus singillatim a scriptura attribuuntur: ut mirari liceat, potius, quam iudicare, unde tanta discrepantia. Interregna, & alia eiusmodi παρεγχειρήματα, quæ ab alijs adferuntur, neque moramur, neque unius æstimamus assis. Quanto simplicius erat dicere, ἐπέχω.

REGES

REGES IVDA.

	Anni regni.	Period. Iuliana.
Roboam	XVII	3733
Abiam	II	3750
Asa	XLI	3752
Iosaphat	XXV	3793
Ioram	VIII	3818
Ochozias	I	3826
Atalia	VI	3827
Ioas	XL	3833
Amasias	XXIX	3873
Azarias	LII	3902
Ioatham	XVI	*3954
Achas	XVI	3970
Ezekias	XXIX	3986
Manasses	LV	4015
Amon	II	4070
Iosias	XXXI	4072
Ioachaz mens. III		
Eliakim	XI	4103
Ioachin mens. III		
Sedekias	X	4114

REGES ISRAELIS.

	Anni regni.		Period. Iuliana.	Interual.
Ieroboam	XXII		3733	20
Nadab	I	II Asa	3753	1
Baasa	XXIIII	III Asa	3754	23
Ela	II	XXVI Asa	3777	1
Zambri		XXVII Asa	3778	4
Omri	XII	XXXI Asa	3782	7
Achab	XXII	XXXVIII Asa	3789	20
Ochozias	II	XVII Iosaphat	3809	10
Ioram	XII	II Ioram	3819	8
Iehu	XXVIII		3827	28
Ioachas	XVII	XXIII Ioas	3855	14
Ioas	XVI	XXXVII Ioas	3869	18
Ieroboam	XLI	XV Amaziæ	3887	52
Zacharias		XXXVIII Azariæ	3939	1
Sellum		XXXIX Azariæ	3940	
Menahem	X	XXXIX Azariæ	3940	12
Phaceia	II	L Azariæ	3952	2
Phacea	XX	LII Azariæ	3954	20
Osea	IX	XX Ioathan	3974	9
Colliguntur Regum Israel anni CCXXXV				250

IN CAPVT TERTIVM.

Hæc est pars tertia huius tertij libri. Regna quidem Asiæ abunde nobis suppeditantur ex veteribus monimentis: neque nobis defuerunt in exornandis Europæ imperijs. Propterea singula illis orbis partibus capita dicauimus. Sola Africa queri possit sese a nobis destitutam esse. Sed de illa nihil nobis reliquum fecit iniuria temporum præter inconditum quoddam Regum Abyssinorum Chronicon, per cuius menda & mendacia non licet illi locum ullum in hoc opere habere. Cyrenatum etiam Reges ad Africam pertinebant. Sed solus, qui eorum nomina edidit, Herodotus, non omnium annos, & tempora regni retulit. Spes erat quædam in regum Muhammedanorum, & eorum, qui Emirelmumenim vocati sunt, Chronographijs: quorum quædam iam collegeramus, sed monimentis & alijs præsidijs exclusi rem ad exitum perducere non potuimus. Relicto itaque alijs, qui feliciores erunt, negotio, ad Europam ab Asia transeamus.

REGNVM SICYONIORVM.] De vetustate huius Dynastiæ, præter Pausaniam, Augustinus lib. De Ciuit. XVIII, cap. II. *Erat etiam tempore illo regnum Sicyoniorum admodum paruum, a quo ille undecunque doctissimus Varro scribens de gente populi Romani velut antiquo tempore exorsus est. Ab his enim Sicyonijs Regibus, ad Athenienses peruenit: a quibus ad Latinos: inde ad Romanos.* Nullus alius eorum, qui extant hodie, scriptorum eius regni mentionem fecit, præter Pausaniam, qui Reges quidem ipsos, non annos eorum, & tempora regni apposuit, & in quibusdam ab Africano dissentit. Ab Africano enim hausit Eusebius. Itaque quum tanta illius Dynastiæ vetustas sit, merito quæri possit, quare Homerus in Bœotia primum omnium Sicyone Adrastum regnasse canit. καὶ Σικυῶν' ὅθ' ἄρ' Ἄδρηστος πρῶτ' ἐμβασίλευεν. neque hic hilum nos iuuant vetera Scholia. An intelligit Adrastum non primum omnium Sicyone regnasse, vel primum regem Sicyonis fuisse, sed prius Sicyone, quam Argis imperasse? Hanc ego mentem poetæ fuisse puto. neque aliter illi loco lux adferri potest.

7 AEGIALEVS.] Ab hoc primum Αἰγιάλειαν, quæ postea Ἀπία, & postremo Peloponnesus dicta fuerit, appellatam Scriptores perhibent. Pausanias non totam illam peninsulam, sed oram tantum maritimam, quæ Græce αἰγιαλὸς dicitur, vocatam fuisse scribit, non autem ab Aegialeo Rege, quem quidam fuisse negant, & nobis probant. Ratio analogiæ postulat, ut αἰγιαλὸς prius sit, quam Αἰγιαλεὺς, imo ut αἰγιαλὸς primum sit, deinde αἰγιάλεια, postremo αἰγιαλεύς. Sic Ἀλέξανδρος, Ἀλεξάνδρεια, Ἀλεξανδρεύς. Ἀντίοχος, Ἀντιόχεια, Ἀντιοχεύς.

DYNA-

DYNASTIA SECVNDA SICYONIORVM SACERDOTVM SEPTEM KARNEI APOLLINIS.] Hos ſeptem Sacerdotes τοῦ Καρνείου Ἀπόλλωνος, qui nuſquam apud Euſebium comparent, Excerptis barbarolatinis acceptos referimus. Sed ridicule ibi Charidemo ultimo Sacerdotum unicus annus pro XVIII attribuitur. Diſerte enim Africanus ex Caſtore, & poſt eum Euſebius, aiunt ſummam rerum Sacerdotes Karnei obtinuiſſe per annos XXXII, de quibus deductis antecedentum ſex Sacerdotum XIIII annis, reliqui XVIII imputentur Charidemo neceſſe eſt. De iſtis τοῦ Καρνείου ſacerdotibus, nihil aliud, præter hæc, quæ Africano & Euſebio debemus, nobis relictum eſt.

Colliguntur Sacerdotum.] Euſebius quidem poſt Africanum annos XXXII. in Excerptis barbarolatinis XXXVIII, manifeſto mendo pro XXXIII: Itaque ultimus annus Charidemi anteuertit primam Olympiadem annis CCCXX Excerpta, ann. CCCXXVIII.

Colliguntur ab initio Aegialei anni DCCCCXCIII] Fragmentum Græcum a Cedreno interpolatum ἔτη ἐνακόσια ὀγδοήκοντα, ab initio Aegialei, ad exitum Zeuxippi: quibus ſi adieceris XXXII Sacerdotum ſeptem Karnei, fient omnes anni MXII. Excerptorum barbarolatinorum liberalitas largius ſuppeditat; annos MCCCXXXVII. Sed CCC abundare manifeſtum eſt ex antecedentibus apud eadem Excerpta, in quibus ex Africani ſententia vitioſe ponuntur anni MVII, pro MXII.

ARGIVORVM DYNASTIA.] Apponam Reges Argiuorum ſecundum Tatianum, Pauſaniam, & Hygenum Mythologum.

REGES ARGIVORVM.

Ex Tatiano.	*Ex Pauſania.*	*Ex Hygeno Mythologo.*
Ἴναχος.	Ἴναχος.	Inachus.
Φορωνεύς.	Φορωνεὺς Ἰνάχου.	Phoroneus Inachi F.
Ἆπις.	Ἄργος Φορωνέως θυγατριδοῦς.	Argus Ionis F.
Ἀργεῖος.	Πείρασος Ἄργου.	Peranthus Argi F.
Κρίασις.	Τριόπας Φόρβαντος τοῦ Ἄργου.	Triopas Peranthi F.
Φόρβας.	Ἴασος Τριόπα.	Pelaſgus Agenoris F.
Τριόπας.	Κρότωπος Ἀγήνορος τοῦ Τριόπα.	Danaus Beli F.
Κρότωπος.	Σθενέλας Κροτώπου.	Tantalus Iouis F.
Σθενέλαος.	Γελάνωρ Σθενέλα.	Pelops Tantali F.
Δαναός.	Δαναὸς ὁ Βήλου, ὁ καταπλεύσας ἀπ'	Atreus Pelopis F.
Λυγκεύς.	Αἰγύπτου, καὶ Γελάνορα τῆς βασι-	Temenus Ariſtomachi F.
Ἄβας.	λείας καταπαύσας:	Thyeſtes Pelopis F.
Προῖτος.	Λυγκεύς.	Agamemnon Atrei F.
Ἀκρίσιος.	Ἄβας Λυγκέως, καὶ Ὑπερμνήστρας.	Aegiſthus Thyeſtis F.
Περσεύς.	Προῖτος Λυγκέως, ὁ τῆς παραθαλασ-	Oreſtes Agamemnonis F.
Εὐρυσθεύς.	σίας τῆς Ἀργείας βασιλεύσας.	Clytus Temeni F.
Ἀτρεύς.	Ἀκρίσιος Λυγκέως.	Aletes Aegiſthi F.
Θυέστης.		Tiſamenus Oreſtis F.
Ἀγαμέμνων. οὗ κατὰ τὸ ὀκτωκαιδέκατον ἔτος τῆς βασιλείας Ἴλιον ἑάλω.		Alexander Euryſthei F.

Quæ de his regibus Argiuorum diſcrepantia ſit apud auctores, ex triplici Catologo eorum animaduertere licet. Qui Piraſus Africano & Euſebio, is Πείρανθος Apollodoro & Hygeno Mythologis. Pro Piraſo autem Criaſum fratrem Piraſi agnoſcit Apollodorus, ut & Euſebius. Apis vero Phoronei filius a Pauſania omittitur: in quo Apollodorum ſequitur, qui antea eum ab Aetolo interfectum perhibet. Apud Hygenum Pelaſgus prior eſt Danao. Apud Aeſchylum ἱκέτισι, quo tempore Danaus in Peloponneſum appulit, filius Pelaſgi regnabat, cuius nomen tacetur.

> τοῦ γηγενοῦς γάρ εἰμ' ἐγὼ παλαίχθονος
> ἶνις Πελασγοῦ τῆσδε γῆς ἀρχηγέτης.

Vbi ridicule vetera Scholia Παλαίχθων nomen proprium faciunt: Atqui Πελασγὸς erat nomen patris, qui antea Argis regnauerat, & apud Hygenum ſextus ponitur ab Inacho. Eum vero γηγενῆ, ſiue αὐτόχθονα, vetuſtiſſimi Mythologi dicunt. Apollodorus: Ἡσίοδος τὸν Πελασγὸν αὐτόχθονα φησὶν εἶναι. Clemens: Τὰ Ἀρκαδικὰ τὰ ἀπὸ Πελασγοῦ. λέγεται δὲ καὶ αὐτόχθων. Igitur παλαίχθων Aeſchylo idem quod αὐτόχθων. In Agamemnone vero παλαίχθων Ἄρης eſt παλαιός. Vnde ille rex ait Pelaſgos a patre ſuo nominatos, quos oportebat dictos

Palæchthonios, si quidem proprium ei nomen Palæchthoni fuisset. Quare autem Talaos, & eius filius Adrastus, qui Argis regnum obtinuerunt, in his Regibus non ponuntur, caussam, quam nescimus, alijs diuinandam relinquimus. Nam Adrasto successorem in regno Argiuorum Tydeum dat Theocritus ἐν Ἡρακλίσκῳ,

ὁππόκα κλᾶρον ἅπαντα, καὶ οἰνόπεδον μέγα Τυδεὺς
ναῖε, πάρ' Ἀδράστοιο λαβὼν ἱππήλατον Ἄργος.

Idem dicas licet & de Megapentheo, & eius filio Anaxagora, de Melampode, & Biante. Sed quia quidam reges ab alijs proditi ab alijs omittuntur, hinc factum, ut uni regi longissimum tempus in regno attribuatur, & duum, aut trium Regum ignoratorum interuallum uni certo assignatum sit. Familias, siue Dynastias, regum Argiuorum has ponunt Scriptores Græci, τοὺς Φορωνίδας, Ἀργείδας, Δαναΐδας, Λυγκείδας, Περσείδας, Ἡρακλείδας. Excerpta barbarolatina regnum Argiuorum Sicyonio antiquius constituunt: item Fragmentum Africani apud Cedrenum 66, 22. & Dionysius Halicarnassensis apud Clementem. παλαιότερα γὰρ τῶν Ἑλληνικῶν τὰ Ἀργολικά. τὰ ἀπὸ Ἰνάχου λέγω, ὡς Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσεὺς ἐν τοῖς χρόνοις διδάσκει. Argiui vero tempora sua non regum suorum, sed Sacerdotum Iunonis annis designabant, & propterea Callithyiæ primæ Iunonis Argiuæ sacerdotis mentio est in Canone Eusebiano, nimirum quia illarum Sacerdotum annis Fasti signabantur. qui quidem mos adhuc temporibus Peloponnesiaci belli obtinebat, cuius initium Thucydides confert ad annum XLVIII Chrysidis Argiuæ Sacerdotis. τῷ δὲ, inquit, πέμπτῳ καὶ δεκάτῳ ἔτει ἐπὶ Χρυσίδος ἐν Ἄργει. lib. II. Vbi Glossæ: ἡ Χρυσὶς ἱέρεια ἦν ἐν Ἄργει. ἠρίθμουν γὰρ τοὺς χρόνους οἱ Ἀργεῖοι ἀπὸ τῶν ἱερειῶν. *Numerabant*, inquit, *Argiui annos suos a Sacerdotibus.*

Agamemnon.] Excerpta barbarolatina citant Porphyrium ex historia Philosophiæ, qui scripserit post Ilij vastationem XV annos Agamemnonem regnasse: quod eo iocularius, quod a Philosopho doctissimo id proditum.

Colliguntur ab Inacho anni DCCXXXII.] Excerpta barbarolatina, DCCXC. Non dubito legendum, DCCXL, octo annis amplius.

DYNASTIA PRIMA ATHENIENSIVM.] Triplicis generis Dynastæ hic ponuntur, Reges, Archontes perpetui, Archontes decennales. Regum primus Cecrops, quem γηγενῆ dixit vetustas, quod eius pater ignoraretur. Apollodorus: Κέκροψ αὐτόχθων συμφυὲς ἔχων σῶμα, ἀνδρὸς καὶ δράκοντος τῆς Ἀττικῆς ἐβασίλευσε πρῶτος. Qui scripserunt Actæum primum Atticæ regem fuisse, eos confutat Africanus libro III χρονογραφιῶν, negans ullum unquam Actæum fuisse: τὸν γὰρ μετ' Ὤγυγον, Ἀκταῖον, ἢ τὰ πλασσόμενα τῶν ὀνομάτων, οὐδὲ γενέσθαι φησὶ Φιλόχορος. In his regibus raro filius succedit patri. Nam Craneus neque Actæo, si modo ullus fuit, neque Cecropi ullo cognationis iure coniunctus fuit. quia vero primas in optimatibus obtinebat, ideo regnum adeptus est. Regno euertitur a genero Amphictyone, ut Amphion ab Erichthonio, cui successit filius Pandion prior: & sequentes filij a patribus regnum acceperunt, usque ad Melanthum. Seriem τῆς πατροπαραδότου βασιλείας interrupit Menestheus Peteo filius, quam post eius mortem continuauit Demophoon Thesei filius anno tertio post deletum Ilium. Huius generis primus Erichthonius, ultimus Thymœtes. Pausanias: Θυμοίτης Θησειδῶν ἔσχατος ἐβασίλευσεν Ἀθηναίων. Tamen inter Thymœten, & filium eius Oxynten, interponitur alienus Aphidas, quemadmodum inter Theseum, & eius filium Demophoonta, Menestheus. τοῦ Ἀφείδαντος etiam meminit Pausanias, sub quo Athenienses oraculum de non violandis supplicibus accepisse refert. Denique Thymœtes regno priuatur a Melantho. Sed & de serie horum regum controuersia oriri potest, quod Metionidæ familia regij generis apud Athenienses a Metione Erechthei filio demissa Pandionem priorem de possessione regni vi eiecit, qui hic octauus ponitur, Cecropis posterioris filium. Atque adeo Pandion iste priuatus diem obijt apud socerum Pylam Megarensium regulum. Horum Metionidarum tempus, quantum regnarunt, nescimus. Atque hæc ita Pausanias. Apollodorus aliter: quem adi.

XVII *Codrus.*] Istum ultimum regum οἱ διὰ βίου ἄρχοντες sequuntur. Mirum vero de hoc Codro quosdam ex veteribus illud Virgilianum intellexisse---*aut iurgia Codri*: in quibus Seruius, & eum sequutus Augustinus lib. XVIII, cap. XIX. quod absurdum est, ex pastore regem facere. De hoc Codro producam versus Tzetzæ politicos, tum quia historiam huius Codri continent, tum etiam quia series Regum Atheniensium in illis ordine exponitur.

ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν Κόδρος ὁ παῖς Μελάνθου
εἰς Ἐριχθόνιον αὐτοῦ τὸ γένος ἀναφέρει,
ἔχων σειρὰν βασιλικὴν ἀπείρων βασιλέων.
Κέκροψ γὰρ πρῶτος βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν ὑπῆρχε,

καὶ

καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Κραναός, καὶ τρίτος Ἀμφικτύων.
ὁ Ἐριχθόνιος δ' αὐτὸν διώξας βασιλεύει
Ἡφαίστου παῖς καὶ Ἀθηνᾶς τῆς Κραναοῦ ὑπάρχων
ἐκ Φρασιθέας. τούτῳ δὲ γίνεται παῖς Πανδίων.
Ζεύξιππης καὶ Πανδίονος ὁ Ἐρεχθεὺς ἐξέφυ.
Πρόκνην καὶ Φιλομήλαν δὲ, καὶ Βούτην ἔσπειρεν.
ἐκ Πραξιθέας Ἐρεχθεὺς τὸν Κέκροπα λοχεύει,
ὁ Κέκροψ τε Πανδίονα ἐκ τῆς Μητιαδούσης.
τούτῳ δὲ τῷ Πανδίονι Αἰγεὺς πατὴρ Θησέως.
Ἀκάμας δὲ καὶ Δημοφῶν Θησέως πάλιν παῖδες.
ὁ Δημοφῶν γεγέννηκεν ἔπειτα τὸν Ὀξυντήν.
Ὀξυντης τὸν Θυμοίτην δὲ, τὸν Μέλανθον Θυμοίτης.
ἐκ τοῦ Μελάνθου Κόδρος δέ. Κόδρου Νηλεύς καὶ Μέδων,
πάντες, ὡς εἶπον, βασιλεῖς, καὶ καλῶ τέρω τούτων.
τινὲς δὲ γένος λέγουσι ταύτης τῆς ῥιζουχίας
ἄχρι Θυμοίτου, Μέλανθον οὐκ εἶναι δὲ τοῦ γένους.
πρὸς τὸ μονομαχῆσαι δὲ τῷ Βοιωτῷ Ξανθίᾳ
Θυμοίτης δῶρον δίδωσι τούτῳ τὴν βασιλείαν.
οὗτος ὁ Κόδρος εὐγενὴς οὐκ ἦν τῷ γένει μόνον,
ἀλλὰ πανευγενέστατος καὶ τὴν ψυχὴν ὑπῆρχε.
Λακώνων Ἀθηναίων τε ποτὲ γὰρ πολεμούντων
χρησμὸς ἐδόθη Λάκωσι, μεγάλως ἡττηθῆναι,
ἄν τις ἐκ τούτων στρατηγὸν τῶν Ἀθηναίων κτείνοι.
ὁ γνοὺς ὁ Κόδρος, καὶ στολὴν ἀψάμενος δρυτόμου.
πλέκει Λάκωνά τινα κτείνας ἀνταναιρεῖται.
ὅπερ καὶ γνόντες φεύγουσιν οἱ Λάκωνες εὐθέως.

Marcianus Ἡρακλεώτης ὁ περιηγητὴς tres dynastias regum Athenienſium conſtituit, Κραναΐδας, Κεκροπίδας, Ἐρεχθείδας.

Archontes Atheniensivm.] ἄρχοντες Ἀθηναίων triplicis generis, οἱ διὰ βίου, οἱ δεκαετεῖς, οἱ ἐπέτειοι: *perpetui, decennales, annui*. Velleius: *Tum Athenis perpetui Archontes eſſe deſierunt, quum fuiſſet ultimus Alcmæon: cœperuntque in denos annos creari: quæ conſuetudo in annos* LXX *manſit. ac deinde annuis commiſſa eſt Magiſtratibus reſpublica. Ex ijs, qui denis annis fuerunt, primus fuit Charops, ultimus Eryx. Ex annuis primus Creon.* Iſti Archontes perpetui eo differunt a Regib. quod illi ἀνυπεύθυνοι eſſent, hi ὑπεύθυνοι, cuiuſmodi erant apud Hebræos *Sophetim*, apud Poenos, Tyrios, & Carthaginenſes *Suphetes*. Mortuo Codro Melanthi filio, qui pro patria animam Dis manibus deuotauerat, ut apud Romanos Decij, multum delibatum eſt de iure poſteriorum eius, qui dicti ſunt Medontidæ, ut non amplius βασιλεῖς, ſed ἄρχοντες dicerentur. Habebant aliquid regium, quod eſſent perpetui: minus regibus habebant, quod imperio eorum deerat τὸ ἀνυπεύθυνον. Itaque verius magiſtratus erant, quam reges, quo iure etiam erant Lacedæmoniorum Reges, quibus nihil regium, præter nomen καὶ πρωτεδρίαν relictum erat. Pauſanias Meſſeniacis: Ἀθήνῃσι δὲ οὐκ ἦσαν πω τότε οἱ τῷ κλήρῳ κατ' ἐνιαυτὸν ἄρχοντες. τοὺς γὰρ ἀπὸ Μελάνθου, καλουμένους δὲ Μεδοντίδας, κατ' ἀρχὰς μὲν ἀφείλοντο ὁ δῆμος τῆς ἐξουσίας τὸ πολὺ, καὶ ἀντὶ βασιλείας μετέστησαν εἰς ἀρχὴν ὑπεύθυνον. Horum autem Medontidarum pauca nomina apud Scriptores extant, Aeſchyli, Aeſimedis, Clidici. Tempus Hippomenis clarum reddidit bellum Meſſeniacum, quod ſub illo contigit, auctore Pauſania.

Archontes decennales.] Ea felicitate uſi ſunt, ut nemini in magiſtratu mori contigerit, quum eorum tempus decennio finitum eſſet.

Dynastia secvnda Lacedæmoniorvm.] Ariſtodemus Cleodæi (Κλεόδα Aeliano) filius, nepos Hylli, pronepos Herculis ex Argia Auteſionos filia, Tiſameni nepti, Theriandri ponepti, Polynicis abnepti, Oedipodis adnepti gemellos filios ſuſcepit, Euryſthenem, & Proclen duarum Lacedæmone regiarum familiarum auctores, a quibus Euryſthenidæ & Proclidæ dicti ſunt. Euryſthenidæ vero Proclidis antecelluerunt, qui & Agidæ quoque dicti ſunt ab Agi filio Euryſthenis, ut & Proclidæ quoque Eurypontidæ dicti ab Euriponte eius familiæ tertio. Itaque Sparta nunquam ſine Regibus fuit, qui, quod eſſent ὑπεύθυνοι, ἄρχοντες potius, quam βασιλεῖς vocari debuerunt. Iſti titulo tenus Reges tandiu obtinuerunt, donec Eurydamidas Agidis filius Eurypontidarum ultimus ab altero Rege, & ipſo quoque Agidarum ultimo Cleomede veneno ſublatus eſt. Horum regum initium ſu-

mitur a reditu Heraclidarum in Peloponnesum olim inde ab Euristheo Mycenarum rege expulsorum, qui LXXX annis post excidium Ilij Peloponnesum reperiuerunt. Herodotus refert Aristodemum Lacedæmone regnasse, Apollodorus fulmine ictum perijsse, relictis filijs Eurysthene & Procle, qui primi Spartæ reges dicti sunt. Τῶν Εὐρυσθενιδῶν καὶ τῶν Προκλειδῶν strictim meminit Strabo libro VIII. Corn. Nepos: *Mos est Lacedæmonijs traditus, ut duos semper Reges haberent ex duabus familijs Proclis, & Eurysthenis, qui principes ex progenie Herculis Spartæ fuere.* Continuata vero Regum Lacedæmonis series fuit ab Eurota usque vetustissimo rege, ad Eurysthenidas, & Proclidas. Nam sub Tisameno duodecimo ab Eurota Heraclidarum reditus contigit: ut negari non possit vetustissimum esse Spartæ regnum. Horum autem Regum adeo explorata fuerunt tempora, ut ad eorum annos Græcam historiam Diodorus Siculus exegerit, qui in ijs, quæ ante primam Olympiadem gesta sunt, nihil certius habuit, quo tempora referret, quam annos regum Spartanorum. συλλογιζόμενοι, inquit, τοὺς χρόνους ἀπὸ τῶν ἐν Λακεδαίμονι βασιλευσάντων. Si illa locupletissima diligentissimi Scriptoris Bibliotheca ad nos integra peruenisset, omnibus Regibus sua tempora suique anni redditi fuissent, quod omnia ibi accuratissime obseruata essent. Idem præstantissimus auctor lib. XI meminit Leotychidæ Regis, quem annos XXII regnasse prodit, obijsse anno primo Olymp. LXXVI, filio successore Archelao relicto, qui in regno annos XLII expleuerit. Proclidarum quidem sextusdecimus est Λεωτυχίδας, sed eius successor est Ἀρχίδαμος Ζευξιδάμου, non Ἀρχέλαος Λεωτυχίδου. Deinde apud eundem Αγις succedit Archidamo, anno III Olym. LXXXVI. regnat annos XXVII. Sunt & aliorum regum tempora apud eundem notata. Occurrunt tamen mille ἀναλογίαι in eius scriptis: ut, verbi gratia, quum de morte Archidami diuersis temporibus diuersa prodit; primo ad ann. III Olymp. CVIII, deinde ad ann. III Olymp. CX. Præterea primo Agidi attribuit ann. XV, deinde IX. Sed & mira hallucinatio pag. 488: obijsse Cleomenem, postquam regnasset ann. XXXIIII, eique filium Ἀρέα successisse, qui regnauerit ann. XLIIII. Rursus pag. 747 scribit Cleomenem decessisse, postquam annos LX in regno exegisset, menses X: cuius successor filius nomine Aretas regnauerit ann. XLIIII. Sed Ἀρέτας non est nomen Laconicum, & manifesto legendum Ἀρεύς. Iste igitur Cleomenes obijt, ut scribit ille, anno ultimo Olymp. CXVII, periodi Iulianæ 4406. Deductis LXI, initium eius conuenerit anno 4545, quod procul dubio est initium Cleomenis Cleombroti filij. At iste Cleomenes alius est ab illo: & ὁμωνυμία Diodoro eo modo imposuit, quo Karolo Sigonio, qui eum sequutus est, neque aduertit ἀλογίαν. Ἀρεύς vero iste, de quo Diodorus loquitur, cæpit regnare anno primo Olymp. CII, a numero Eusebiano MDCLXXXI, ad numerum MDCCXXIII, hoc est, ad annum XX Seleucidarum, quo tempore Iadduæ filium Oniam Pont. Max. floruisse scribit Eusebius in libris περὶ παρασκευῆς. Atque is est Ὀνίας, cuius mentio priore Maccabaicon, cap. XII, 7, 19, 20. ubi dicitur Ἄρειος, non Ἀρεύς, quia pro diuersitate apicum Hebraice conceptum idem nomen utrunq; esse potest ארוס Ἀρεύς, ארייס Ἄρειος. Priorem τῶν Μακκαβαϊκῶν Hebraice prius scriptum fuisse nemo paulo aut Hebraismi, aut Hellenismi peritior ignorare potest. Non igitur mirum, si in epistola Ionathæ ad Lacædemonios legimus longo ante tempore Area regem Spartanorum, ad Oniam Sacerdotem scripsisse: quantum scilicet est a temporibus Seleuci Nicanoris, ad tempora Demetrij Σωτῆρος, & eius successoris Alexandri: ut minimum centum anni intercesserint. πολλοὶ γὰρ καιροὶ διῆλθον, ἀφ᾽ οὗ ἀπεστάλκατε πρὸς ἡμᾶς. Hoc igitur monere voluimus, quum fuerint tres Oniæ summi Sacerdotes, & duo Arees Lacedæmonij, uter ex duobus Lacedæmonijs, & quotus ex tribus Pontificibus Hebræis fuerit. Certum est enim Iosephum ὁμωνυμίᾳ hallucinatum, qui tertium Oniam Simonis filium, qui sub Antiocho claruit, fuisse putauerit eum, ad quem Ἀρεύς Lacedæmoniorum rex scripserit, quum eo tempore reges Lacedæmon ex Eurysthenidis aut Proclidis habere desijsset. Mirum vero videmus discrimen epistolæ regis Arei apud Iosephum, & eius, quæ priore Maccabaico extat. Apud Iosephum: Βασιλεὺς Λακεδαιμονίων Ἄρειος Ὀνίᾳ χαίρειν. Ἐντυχόντες γραφῇ τινὶ εὕρομεν, ὡς ἐξ ἑνὸς εἶεν γένους Ἰουδαῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι ἐκ τῆς πρὸς Ἀβραὰμ οἰκειότητος. Δίκαιον οὖν ἐστὶν ἀδελφοὺς ἡμᾶς ὄντας διαπέμπεσθαι πρὸς ἡμᾶς περὶ ὧν ἂν βούλησθε. ποιήσομεν δὲ καὶ ἡμεῖς τὸ αὐτό, καὶ τά τε ὑμέτερα ἴδια νομιοῦμεν, καὶ τὰ αὐτῶν κοινὰ πρὸς ὑμᾶς ἕξομεν. Δημοτέλης ὁ φέρων τὰ γράμματα διαπέμπει τὰς ἐπιστολάς. Τὰ γεγραμμένα ἐστὶ τετράγωνα, ἡ σφραγίς ἐστιν ἀετὸς δράκοντος ἐπειλημμένος. Elegantissimum quidem epistolion, nisi & longius pro modo Laconico esset, & κοινῇ διαλέκτῳ potius, quam Λακωνικῇ loqueretur. ἐπιστολὰς verte *mandata*. Nam neque imperitus interpres vetus, quod mirum non est, neque nouus eruditissimus assecutus est. Vult enim dicere Demotelen mandata gerere, quæ in literis non continerentur. In Maccabaico priore exemplum epistolæ tantum abest, ut non multum ab illo Iosephi discrepet, ut aliud & diuersum potius videri possit. Βασιλεὺς Σπαρτιατῶν Ὀνίᾳ ἱερεῖ μεγάλῳ χαίρειν. Εὑρέθη ἐν γραφῇ περί τε τῶν Σπαρτιατῶν, καὶ Ἰουδαίων, ὅτι εἰσὶν ἀδελφοί, καὶ ὅτι εἰσὶν ἐκ γένους Ἀβραάμ. καὶ νῦν ἀφ᾽ οὗ ἔγνωμεν

ταῦτα

ταῦτα, καλῶς ποιήσετε γράφοντες ἡμῖν περὶ τῆς εἰρήνης ὑμῶν, καὶ ἡμεῖς δὲ ἀντιγράφομεν ὑμῖν, τὰ κτήνη ἡμῶν, καὶ ἡ ὕπαρξις ὑμῶν ἡμῶν ἐστι, καὶ τὰ ἡμῶν ὑμῶν ἐστιν. ἐντελλόμεθα οὖν ὅπως ἀπαγγείλωσιν ὑμῖν κατὰ ταῦτα. Illa ultima ἐντελλόμεθα οὖν, ostendunt quid velint illa apud Iosephum, διαπέμπειν τὰς ἐπιστολάς, hoc est, τὰς ἐντολάς. διαπέμπεται τὰς ἐπιστολάς mandator, διαπέμπει mandatarius: quomodo πρεσβεύεται Rex aut Respublica, πρεσβεύει legatus. Non dubium est Iosephum παραφράσασθαι ea, quæ in exemplo prioris Maccabaici legerat, quæ paulo a consuetudine Hellenismi usitatioris remotiora videntur. Nam exemplum, quod extat apud Iosephum, est interpretatio κατὰ πλάτος eorum, quæ Laconice concepta erant in epistolio regis Spartani. Sed, ne rem non exigui momenti prætereamus, unde illa cognatio Iudæis cum Lacedæmonijs? Quid magis mirum, quam Iudæos ab Abraham prognatos esse? Quidam vaticinantur Oebalum patrem Tyndarei, avum Castorum, & Helenæ, eum esse, qui Ebal nominatur Genes. x, 28. quod multis de caussis futilissimum est. Primo, Eber suscepit filios duos, Iektan & Phaleg. Ebal est filius Iektan, Abrahaam est sextus a Phaleg. Quomodo igitur prognati Abrahaamo possunt deduci ab Ebal, qui fuit frater Phaleg atavi Abraham? Deinde habitatio posteritatis Ebal fuit in partibus Orientis, in finibus Syriæ, unde profecto nullæ unquam coloniæ deductæ fuerunt in agrum Spartanum: quod vel putare ridiculum est. Postremo Oebalus fuit infra centum annos ante excidium Troiæ. Phaleg autem obijt anno mundi 1993, annis plusquam DCCXIII ante Oebalum. Sed, nugis omissis, ad reges Lacedæmonis revertamur. Annos omnibus Regibus apponere per subsidiorum penuriam nobis non licuit. Quos notavimus, eos partim Eusebio, partim Diodoro acceptos ferimus. Etiam Sosicrates Lacon apud Clementem Alexandrinum scribit Charillum ex familia Proclidarum annos LXIIII regnasse: eius filium Nicandrum annorum XXXIX, in cuius anno XXXIIII instituta fuerit prima Olympias ab Iphito: ita ut annus XXXIIII Nicandri Proclidæ concurrat cum anno primo Polydori Eurysthenidæ. Ambæ familiæ desierunt circiter annum Seleucidarum XC plus minus, sub Arato Sicyoniorum Prætore. Quæ gesta sub istis regibus colligi potuere, habes ἐν συναγωγῇ ἱστοριῶν.

DYNASTIÆ QVINQVE CORINTHIORVM.] Primi Corinthiorum regnum obtinuerunt Sisyphidæ, quo per sex generationes potiti, eo a Doriensibus exuti sunt. Nam ultimos familiæ Sisyphidarum Doridan, & Hyanthidan regno evertit dux Doriensium Ἀλήτης Ἱππότου τοῦ Φύλαντος, τοῦ Ἀντιόχου, τοῦ Ἡρακλέους, quintus scilicet ab Hercule, non sextus, ut est apud Velleium. Non convenit Pausaniæ cum Eusebio. Pausanias ab Alete, ad Prumnidis exitum, κατὰ γενεὰς πέντε regnatum fuisse. Apud Eusebium autem Prumnis est quartus, non quintus ab Alete. Rursus Pausanias a Bacchide, a quo Βακχιάδαι, ad Telestis exitum, alias quinque generationes statuit, quum Eusebio Telestes septimus sit, non quintus Bacchiadarum. Hoc pacto ab Alete, ad exitum Telestis, essent tantum novem γενεαί, quæ tamen sunt undecim. Eusebio favet Strabo, qui Bacchiadas διακόσια σχεδὸν ἔτη regnasse perhibet. Certe ab initio Bacchidis, ad exitum Telestis, intersunt anni CLXXVIII, qui propius absunt a ducentis, quam si, ut voluit Pausanias, quinque tantum generationes ab initio Bacchidis, ad finem Telestis, intercessissent. Fuerunt vero & alij reges Corinthi, qui ad harum Dynastiarum successiones non pertinent: ut Polybus, qui Oedipodem in Cithærone monte expositum educavit, cuius uxor Merope. item Aeetes pater Medeæ, & Bunus custos regni post Aeeten: ut testatur vetustissimus Poeta Eumelus ex gente Bacchiadarum: cuius versus extant in Scholijs Pindari, & a Tzetze in Lycophronem repetuntur:

ἀλλ' ὅτε δ' Αἰήτης καὶ Ἀλωεὺς ἐξεγένοντο
Ἠελίου τε καὶ Ἀντιόπης, τότε δ' ἄνδιχα χώρην
δάσσατο παισὶν ἑοῖς Ὑπερίονος ἀγλαὸς υἱός,
ἣν μὲν ἔχαιεν Ἀσωπὸς, τὴν πόρε δίῳ Ἀλωεῖ.
ἣ δ' Ἐφύρη κτεάτισσ', Αἰήτῃ δῶκεν ἅπασαν.
Αἰήτης δ' ἄρ' ἑκὼν Βούνῳ παρέδωκε φυλάσσειν,
εἰσόκεν αὐτὸς ἀνὴρ εἰς ὕστερον αὖθις ἵκοιτο,
ἤ τις ἐξ αὐτοῦ τις. ὁ δ' ᾤχετο Κολχίδα γαῖαν.

Hos versus Pausanias in animo habebat Corinthiacis: Εὔμηλος δὲ, inquit, Ἥλιον ἔφη δοῦναι τὴν χώραν Ἀλωεῖ.

TERTIA DYNASTIA BACCHIADARVM.] Βακχιάδαι, qui & Βακχίδαι, & ipsi quoque erant Ἡρακλεῖδαι ab Alete. Mortuo enim Alete, ὁ πρεσβύτατος τῶν ἐκγόνων ἐβασίλευσεν, auctore Diodoro. Addit: διὰ τὸν Βάκχιν ἐπιφανέστατον τῶν πρὸ αὐτοῦ γενόμενον συνέβη τοὺς μετὰ ταῦτα βασιλεύσαντας οὐκέτι Ἡρακλείδας, ἀλλὰ Βακχίδας προσαγορεύεσθαι. Demaratus pater Tarquinij Prisci erat ἐκ τῆς Βακχιαδῶν συγγενείας, ut docet Dionysius Halicarnassensis, qui paulo post τοὺς

Βακχιάδας vocat ὀλιγαρχικὴν οἰκίαν. Ab initio vero Cypseli, ad initium ipsius Tarquinij, sunt anni XL. Apud Hesychium non solum Corinthi, sed & Mileti Bachiadas fuisse legimus.

QVARTA DYNASTIA PRYTANEON.] Πρυτάνεις isti nihil a Prætoribus annuis Atheniensibus differebant, quos ἄρχοντας ἐπωνύμους vocabant, hoc uno excepto, quod ἄρχων annuus Atheniensis de populo sorte creabatur; πρύτανις vero Chorinthius de Bacchiadarum gente. Alioquin tam Chorinthius πρύτανις, quam Atticus ἄρχων Fastos signabant. Pausanias; καὶ Τελέστην μὲν κατ' ἔχθος Ἀριεὺς, καὶ Περάντας κτείνουσι. βασιλεὺς δὲ οὐδεὶς ἐπι ἐγένετο, Πρυτάνεις δὲ ἐκ Βακχιαδῶν ἐνιαυτὸν ἄρχοντες. Diodorus, referente Eusebio libro priore Chronico: ἠρέουτο πρυτάνιν, ὃς τὴν τοῦ βασιλέως εἶχε τάξιν, ἐπὶ ἔτη ϟ. Si, ut vult Diodorus, loco Regis fuisset, id est ἀνυπεύθυνος, non dubium est, quin ipse pede semel in possessionem misso, stationem illam nunquam deserturus fuerit, sed perpetuus Prytanis fuisset. Deinde quod addit, XC annos τῶν Πρυτάνεων magistratum obtinuisse, id pendet ex illa hallucinatione, qua ab Heraclidarum reditu, ad Cypseli tyrannidem, putat annos CCCCXLVII, quum tantum fuerint CCCCXVII, triginta minus.

QVINTA DYNASTIA CYPSELIDARVM.] Duo tantum Cypselidæ fuerunt, Cypselus pater, & Periander filius. Quod oraculum ipsi Cypselo datum confirmare videtur.

> Ὄλβιος οὗτος ἀνὴρ, ὃς ἐμὸν δόμον εἰσκαταβαίνει,
> Κύψελος Ἠετίδης βασιλεὺς κλειτοῖο Κορίνθου.
> αὐτὸς, καὶ παῖδες, παίδων γε μὲν οὐκέτι παῖδες.

Filios tantum regnaturos, etiam si unus duntaxat fuerit, non autem filiorum filios. quo ut nihil clarius dictum, ita nihil verius esse euentus docuit. Et tamen Strabo huic oraculi sententiæ aduersatur, qui παίδων παῖδας etiam regnasse scribit. Κύψελος τοὺς Βακχιάδας καταλύσας μέχρι τριγονίας ἐτυράννησεν. Intra tres generationes Bacchiadas regnasse arbitratur: & sententiæ suæ suffragatorem reperit Ælianum lib. VI, cap. XIII ποικίλ. καλῶς τὸ δαιμόνιον ἐπὶ τριγονίαν τυραννίδας μὴ ἄγειν, ἀλλ' ἢ παραχρῆμα ἐκτρίβειν τοὺς τυράννους πίτυος δίκην, ἢ παῖδας ἐξισχύειν. Μνημονεύονται δὲ ὑφ' Ἑλλήνων ἐξ αἰῶνος καὶ εἰς ἐκγόνους διαρκέσαι αἵδε, ἥ τε Γέλωνος ἐν Σικελίᾳ, καὶ ἡ τῶν Λευκανίων (Λευκωνιδῶν) περὶ Βόσπορον, καὶ ἡ τῶν Κυψελιδῶν ἐν Κορίνθῳ. Diserte ait τὴν τριγονίαν, id est nepotes Cypseli regnasse. quod falsum est. Virgilius in Ciri diuino poematio Cypselidarum regnum Corinthum vocat.

> *Cypselidum magni florentia regna Corinthi.*

non, ut alij legunt, *Cypselidæ*. Quum autem ex duobus Periandri filijs Lycophrona minore natu Corcyræi interfecerint, alter autem Cypselus auo cognominis mente captus fuerit, ad omnem rerum actum minime idoneus, testibus Herodoto, & Laertio, qui eum ἄφρονα vocat, non dubium est, quin Corinthi tyrannis, atque adeo omnis Cypselidarum successio cum Periandri morte finem cœperit. Cypselum annos XXX regnasse auctor est Herodotus, Laertius filium Periandrum XL, Sosicrates Lacon eum obijsse anno ultimo Olymp. XLVIII, annos natum LXXX, annis XLI ante mortem Crœsi. Si decem Olympiadas regnauit, obijt autem Olympiade XLVIII ad finem decurrente, eius ergo pater Cypselus obierit Olympiadis XXXVIII anno ultimo. quod & Diogenis Laertij auctoritate firmatur. ἤκμαζε δὲ (Περίανδρος) περὶ τὴν τεσσαρακοστὴν ὀγδόην Ὀλυμπιάδα, καὶ ἐτυράννησεν ἔτη τεσσαράκοντα. Si Periander cœpit inclarescere Olympiade XLVIII, ergo circa obitum patris. Proinde pater Cypselus, qui obijt in exitu Olympiadis XLVIII, & regnauit annis XXX, iniuerit tyrannidem anno secundo Olympiadis XXXI, periodi Iulianæ 4059. cui rei firmandæ locuples testis Diodorus apud Eusebium, libro priore Chronico, qui scribebat tyrannidem Cypseli ὑστερῆσαι τῆς Ἡρακλειδῶν καθόδου, *posteriorem Heraclidarum reditu fuisse*, annis CCCCXLVII. Annus primus Cypseli 4059 in periodo Iuliana. Annus reditus Heraclidarum 3611. Interuallum, anni CCCCXLVIII, uno tantum amplius, quam apud Diodorum. Quum igitur Periander obierit extrema Olympiade XLVIII, ergo eunte XLIX Olympiade liberata est Corinthus Cypselidarum tyrannide. Itaque Solinus capite XIII scribit *Isthmium ludicrum pristinæ solennitati restitutum Olympiade XLIX, quod ludicrum intermissum fuerat a Cypselo tyranno*. Nimirum ludicrum restitutum statim mortuo tyranno, Olympiade XLIX, non XLVIII, ut Eusebius. Hinc igitur colligi potest & initium Cypseli, & interuallum a cæde Telestis ultimi Bacchiadarum regis, ad initium tyrannidis Cypseli, qui fuerunt omnino anni CXXIIII, & totidem ἄρχοντες, siue πρυτάνεις annui, quanuis XC tantum annos interponat Eusebius ex Diodoro inter cædem Telestis, & initium Cypseli. XXXIIII enim annorum prochronismus est. Apud Aelianum legimus libro primo, cap. XIX ποικίλ. καὶ ἡ τῶν Βακχιαδῶν δὲ τῶν ἐν Κορίνθῳ ἀρχὴ ἐπὶ μέγα δυνάμεως προελθοῦσα ὅμως, διὰ τὴν τρυφὴν τὴν ἔξω τοῦ μέτρου, καὶ αὐτὴ κατελύθη. Dubitare quis possit, περὶ βασιλέων Βακχιαδῶν, an περὶ πρυτάνεων loquatur. Mihi videtur περὶ πρυτάνεων.

SVCCESSIO REGVM MACEDONIÆ.] Successio proprie, ut omnes sciunt, est regni per seriem generis perpetuatio, ut Græci loquuntur, παιδὸς ἀεὶ τὴν ἀρχὴν παρὰ πατρὸς δεχομένου. Sic Tatianus dicit Μακεδονικὴν διαδοχὴν, Αντιοχικὴν, Πτολεμαϊκὴν. Aliquando etiam διαδοχὴ dicitur, tametsi series generis interrumpatur, incolumi regno manente. A Carano igitur auctore regni Macedonici continuata est per multos reges patrum in filios successio: a quo etiam legem transmissam obseruarunt, nullum de victis hostibus erigendi trophæum, auctore Pausania extremis Boeoticis. Carani etiam Paulinus meminerat libro suo de Regibus:

Et Caranus, Pellæa dedit qui nomina Regum.

Non repetam, quæ Solinus cap. XV, Suidas Κάρανος, Iustinus lib. VII diffuse, neque parcius Liuius lib. XLV memorant. unde multa haurias licet. Iustinus quidem in dinumeratione horum Regum multos consulto omittit. Suidas etiam successionem Carani a Pausania interruptam fuisse testatur. Velleio Caranus est sextusdecimus ab Hercule, Alexander Magnus septimus decimus a Carano, quum tamen constet vigesimum quartum esse ex Eusebio, vel potius Africano, quem in hoc sequimur. Velleio, ut ita sentiret, præiuit Diodorus Siculus, qui a Carano, ad Alexandrum Magnum, reges XVIII numerat, in quibus tutorem Orestis Aeropam. Hoc igitur insessore regni ex legitimorum regum serie expuncto cum Ptolemæo Alorite alieno huic generi, & Amynta XIIII, qui & ipse quoque extrarius fuit, XVI tantum reges fuerint a Carano, ad Alexandrum Magnum, ac proinde a Carano decimum septimum generis, vigesimum regni successione. Nam proculdubio neque Velleius, neque is, quem sequutus est, Diodorus Siculus, intelligunt Alexandrum decimum septimum regem fuisse, sed ἑκκαιδέκατα γενεὰς a Carano, ad Alexandrum esse. Diagramma subiecimus ex reliquijs Diodori, quas ex Africano producebat Eusebius libro priore Chronographias: secundum quam successionem Caranus regnum iniuerit anno undecimæ Olympiadis primo.

REGES MACEDONIÆ EX DIODORO.

		Anni regni.	Period. Iuliana.
I	Caranus	XXX	3978.
II	Coenus Carani F.	XXXVIII	4008.
III	Tyrimmas Coeni F.	XLV	4036.
IIII	Argius Tyrimmæ F.	XXXIIII	4081.
V	Philippus Argij F.	XXXV	4115.
VI	Aeropas Philippi F.	XXIII	4150.
VII	Alcetas Aeropæ F.	XXVIII	4173.
VIII	Amyntas Alcetæ F.	XLII	4201.
IX	Alexander Amyntæ F.	XLIIII	4243.
X	Perdicas Alexandri F.	XXIII	4287.
XI	Archelaus Perdiccæ F. Euripidis hospes	XIIII	4310.
XII	Orestes Archelai F.	IIII	4324.
XIII	Aeropes tutor Orestis	IIII	4328.
XIIII	Amyntas	I	4332.
XV	Amyntas Aridæi F. Amyntæ N. Alexandri pron.	XII	4333.
XVI	Alexander Amyntæ F.	I	4345.
XVII	Ptolemæus Alorites alienus	III	4346.
XVIII	Perdiccas Amyntæ F.	VI	4349.
XIX	Philippus Amyntæ F.	XXIII	4355.
XX	Alexander Magnus	XII	4378.

Colliguntur ab initio Carani, ad initium Alexandri Magni, anni CCCC. Atque hæc quidem regni Macedoniæ successio secundum Diodorum, quæ multis partibus mendosa est. Vt alia taceam, Archelaus undecimus in ordine regum mortuo Perdiccæ in regnum successit anno tertio belli Peloponnesiaci, Επαμείνονος ἄρχοντος, quo anno etiam Pericles obijt, qui erat 4284 periodi Iulianæ. Hic vero init regnum anno 4310. Differentia, anni XXVI, quod non mirum, quum magna inter scriptores de Perdicæ regni interuallo fuerit dissensio. Nicomedes Acanthius annos XII regnasse scribit, Theopompus XXXV, Anaximenes XL, Hieronymus XXVIII, Marsyas, & Philochorus XXIII, quos Diodorus sequitur. In tanta dissensione difficile est verum adipisci. De Archelao ita Aristides Sophista: τί οὖν εἰ Αρχέλαος

 τὸν αὐ-

τὸν αὑτοῦ δεσπότην καὶ θεῖον ἀποκτείνας κατέσχε τὴν ἀρχήν, ἢ τὸν ἐπὶ τῇ ἐκείνου παῖδα εἰς τὸ φρέαρ ἐμβαλὼν ἔφη πρὸς Κλεοπάτραν, διώκοντα τὸν χῆνα ἐμπεσεῖν, ἢ μανία τινὶ περιελήφθη ὅτι τ' μιλης, &c. Sed quia duo Archelai fuerunt, non est is, qui Diodoro undecimus ordine est, sed qui quartusdecimus Eusebio. & ὁμωνυμία imponere potest etiam accuratissimis.

Colliguntur ab initio Carani, ad exitum Persei, anni DCXIV.] Secundum Eusebium & Excerpta barbarolatina, biennio amplius, DCXLVII. Recte vero Excerpta imperium Macedonicum terminant anno primo Olympiadis CLIII. Illi enim anno congruit Consulatus L. Aemilij Paulli, C. Licinij Crassi, sub quo in Macedonia debellatum Persem fuisse constat. Quare euersio regni Macedonici competit in annum 4546 periodi Iulianæ. Polybius ab initio Philippi penultimi Macedonum regis, ad debellatum Persen, & finem regni Macedonici, putat annos solidos LIII. quibus deductis de 4546, remanet annus 4493, initium Philippi. Adiectis annis XLII regni eius, componitur annus 4535, initium Persei, numero Eusebiano MDCCCXXXVIII, L. Manlio Acidino, Q. Fuluio Flacco Coss. sub quorum magistratu regnum accepisse Perseus memoratur a T. Liuio, ut de eius initio dubitari minime possit. Annos XI regni illi attribuit idem Liuius, qui putati a Consulatu L. Manlij Acidini, & Q. Fuluij desinunt in Consulatu L. Aemilij debellatoris ipsius Persei. His animaduersis, a morte Alexandri, ad Persei exitum, anni sunt præcise CLVI, Eusebio triennio amplius, CLIX. quod triennium abundare dubium non est. Nos Excerptorum fidem sequuti regum Macedoniæ tempora sic digessimus, non in omnibus Eusebio addicti, cuius leuitas satis nobis perspecta.

DYNASTIÆ TRES LATINORVM.] De quinque regibus Aboriginum, ut alios scriptores taceam, satis multa collegit ex veteribus Græcorum & Latinorum monimentis Dionysius Halicarnassensis, & post illum auctor libelli de origine gentis Romanæ ab Andrea Schotto editi. Horum autem quinque regum CL annorum definit Eusebius, & trium ultimorum singulis annos suos definitos attribuit Georgius Syncellus ex eodem Eusebio: qui colliguntur anni CXVII; ita ut Iano, & Saturno XXXIII duntaxat anni excepti sint: quorum sexdecim priori, alteri reliquos dedimus, quia aliter facere non potuimus: nisi quis malit omnes illos annos Iano dare, & Saturnum omittere, qui hospes tantum Iani, non rex Latinorum fuerit. Idem bonus auctor recte censet regnante Fauno annis LX ante aduentum Aeneæ Euandrum in Latium venisse: quod tempus congruit XXI anno Fauni, annis XXXII ante prima Olympia ab Hercule instituta. Scholia in Lycophronem collectore Isacio Tzeze, pag. 158. tradunt πεντηκοστῷ ἔτει, *quinquagesimo anno*, μετὰ τὸν Ἡρακλέα, Aeneam ad littus Laurentum appulisse. Quinquaginta anni ante aduentum Aeneæ desinunt in anno periodi Iulianæ 3489, qui est trigesimus primus Fauni, undecimus ab appulsu Euandri, XXI ante Olympia ab Hercule instaurata.

SECVNDA DYNASTIA ÆNEADARVM.] Dionysium accuratissimum, & dulcissimum scriptorem sequuti sumus, qui unus omnium veterum diligentissime hæc inuestigauit; ut aliorum industriæ nihil reliquum fecerit. Quæ differentia sit inter Dionysium, Excerpta barbarolatina, Eusebium, Ouidium tam in Metamorphoseon, quam Fastorum libris, ex comparatione omnium non obscure iudicari potest. Ἀλλάδης pro Remulo, Capetos, Calpetos, Aegyptos inter se confusa esse quis non miretur? In Fastis vulgo excusus est:

Ille dedit captæ repetita vocabula Troiæ.

qui versiculus non ab omnibus capitur: & in eo nemo mendum inesse odoratus est. Ouidius scripserat:

Ille dedit Capyi repetita vocabula Troiæ.

Duo Capyes fuerunt. prior Troianus Assaraci filius. Alter Albæ rex, in quo repetitum ait Ouidius nomen illius veteris Troiani Assaraci filij. Huic priscæ emendationi nostræ qui faueat, non pridem nacti sumus Seruium veterem Virgilij interpretem in illud: *Et Capys. hinc nomen Campanæ ducitur urbi.* Ibi enim ille doctus Grammaticus versum illum Ouidianum producit, in quo quanquam mendis oblito expressa extant emendationis nostræ vestigia. In libello de origine gentis Latinæ, item apud Dionysium, filius Aeneæ primus rex Albæ est trinominis, Iulus Ascanius Euryleo. In Excerptis barbarolatinis bis hi reges quidem iterantur, sed pauciores, quam hic.

TERTIA DYNASTIA LATINORVM.] Quomodo primus omnium Romanorum M. Porcius Cato epocham Paliliorum deprehenderit, notum ex Dionysij Halicarnassensis Originum Romanarum libro primo. Nam a Regifugio, ad urbem a Gallis captam, interuallum in Tabulis Censorijs perscriptum inuenit. Ab urbe autem capta, ad se, tempus ignorare non potuit propter Consulum paria diligenter in Fastis notata. A Regifugio igitur, ad Cato-

ad Catonis æuum, quô tempore Origines suas scribebat, duo interualla indubitata non sinunt totum interuallum ex duobus certis compositum incertum esse. Certum igitur interuallum est a Regifugio, ad id tempus, quo Origines Catonis scribebantur. Pro demonstratione enim sunt Tabulæ Censoriæ, & Fasti Consulares; quibus præscribi non potest. Quod autem idem Dionysius reliquum interuallum a Regifugio, ad Palilia, constare ait καὶ γνωρίζεσθαι ταῖς βασιλέων διαδοχαῖς, frustra est, nisi demonstretur aut ex monimentis & Tabulis publicis, aut ex aliquo nobili gesto. Nullus enim eorum, qui hæc tractauit, producere potuit aut historicum æqualem sæculi regum Romæ, aut aliquod monimentum, quo aliquid anno tali Romuli, Numæ, aut Tarquinij Prisci gestum esse diceretur. Præterquam enim quod totum interuallum a Palilibus, ad Regifugium, ignoratur, regum anni in incerto sunt: & si concedamus de interuallo constare, de annis tamen Regum erit controuersia. Varro demonstrationibus destitutus ad L. Tarrutij Firmani apotelesma confugit. Is a Varrone consultus ex astronomicis rationibus, καὶ ἐκ τῆς γενεθλιακῆς πιναχογραφίας respondit Romulum conceptum fuisse defectione Solis, quam in illa die, quam produxit Tarrutius, nullam potuisse contingere ex latitudine Lunæ certissimum est. Rursus ut conceptum, ita & mortem Romuli defectione eiusdem sideris contigisse idem ex ijsdem Tabulis asserebat. Quod Sol defecerit, propterea necesse fuisse Romulum obire, nullam video rationem, quæ nos ad id concedendum adigere possit. Quod si concedamus per manus traditum fuisse Romulum decessisse deliquio Solari, ab obitu quidem Romuli, ad Regifugium, interuallum determinari poterit, ut non tamen quantum a Palilibus, ad defectionem Solarem intersit, definire possimus. Dionysius quidem Regum interuallum ex eorum successione cognosci ait, quam prius probatam oportuit. Regnarunt enim ij, quando nullum gestum in Acta referebatur, sed gestorum memoria a patribus ad filios sine titulo temporis, aut gestorum distinctione transmittebatur. At sine literis nulla interuallorum memoria exquisite seruari potest. Varro non dubitabat Romulum obijsse Solis defectione ex apotelesmate L. Tarrutij, ut erat apud Ciceronem in libris de Republica, citante L. Seneca. Quia illa eclipsis incidit in illud tempus, quo omnis vetustas credidit Romulum obijsse, aut saltem propius abest ab illo tempore, ea nos utemur, tanquam vera epocha obitus Romuli, quia aliter facere non possumus, & aduersus receptam de Palilibus opinionem obniti, de qua per tot sæcula nemo dubitare ausus est, sine alijs rationibus, quæ illam infirmare possint, ambitiosæ dementiæ est. Defectus ergo Solis ille, ut ante XXI annos ostendimus, contigit die XXVI Mai, Epacta tam æquabili quam æquata II. quæ sane est e regione XXVI Mai, anno periodi Iulianæ 3999, Olympiadis XVI primo, numero Eusebiano MCCCII, ut etiam in Canone Eusebij notatum est, anno XIIII Ezechiæ Regis Iuda, septimo Merodach, siue Mardokempadi Chaldæi. Ita Romulus obierit uno anno citius, quam visum Dionysio, ex cuius rationibus obitus eius anno sequente contigerit. Idem scriptor optimus opinionem receptam de defectione Solis in Romuli conceptu, & de altera in eius obitu, tanquam indubitatum argumentum proferre non veritus est, quum tamen eius opinionis pater sit L. Tarrutius Firmanus. Verba eius, quia sine illis hæc concipi non possunt, adducam: ἔοικε δ' οὐ μικρὰν ἀφορμὴν παρέχειν τοῖς θεοποιοῦσι τὰ θνητὰ καὶ εἰς οὐρανὸν ἀναβιβάζουσι τὰς ψυχὰς τῶν ἐπιφανῶν, τὰ συμβάντα ἐκ τοῦ θεοῦ περὶ τὴν σύγκρισιν τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου, καὶ τὴν διάκρισιν. ἔν τε γὰρ τῷ βιασμῷ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, εἴθ' ὑπ' ἀνθρώπων τινὸς, εἴθ' ὑπὸ θεοῦ γενομένῳ, τὸν ἥλιον ἐκλιπεῖν φασὶν ὅλον, καὶ σκότος παντελῶς, ὥσπερ ἐν νυκτὶ, τὴν γῆν κατασχεῖν, ἔν τε τῇ τελευτῇ αὐτοῦ ταὐτὸ συμβῆναι λέγουσι πάθος. *Defectionem Solis contigisse* ἐν τῷ συγκριθῆναι αὐτὸν, *in conceptu eius*, καὶ ἐν τῷ διακριθῆναι, *& interitu ipsius.* Videndum, an dictis constet ratio. Mortuus est, inquit, πεντηκοστὸν καὶ πέμπτον ἄγων ἔτος, *anno ætatis quinquagesimo quinto.* Annus defectionis Solaris, quæ in eius mortem incurrit, contigit anno periodi Iulianæ, ut diximus, 3999. Deductis LV, remanet annus tam conceptus eius 3944, quam alterius defectionis, quæ sine ullo dubio contigit die V Mai, Epactis tam æquabilibus, quam æquatis, XXIII, 23. quarum XXIII est e regione quintæ Mai, annis XXIII absolutis ante epocham Nabonassari, Athyr Aegyptiaci die tertia, feria prima, anno secundo Olympiadis secundæ. Natus ergo Romulus anno periodi Iulianæ 3945, Olympiadis secundæ tertio, III Non. Februarij, feria prima, Mesori Aegyptiaci VI. Proinde vixerit annos solidos LIIII, dies XCV: ut recte dixerit Dionysius, quum ageret ætatis annum quinquagesimum quintum, obijsse, non quum esset natus annos quinquaginta quinque. Rursus obijt, eodem teste, ἑπτὰ καὶ τριάκοντα ἔτη βασιλεύσας, *quum annos* XXXVII *regnasset.* Deductis annis XXXVII regni eius de LIIII solidis vitæ, superest annus XVII absolutus ætatis eius, & XVIII currens, quum urbem conderet: quod conuenit fere Dionysianis rationibus. νέος γὰρ δὴ, inquit, παντάπασιν ἐτύγχανε τῆς ἡγεμονίας, ὀκτωκαιδεκαέτης, ὡς ἅπαντες ὁμολογοῦσιν οἱ τὰς περὶ αὐτοῦ συγγράψαντες ἱστορίας. Secundum rationes

tiones nostras est ἔτος ἄγων ὀκτωκαιδέκατον τῆς ἡλικίας, *agens annum ætatis decimum octauum,* quod est minus, quam ὀκτωκαιδεκαέτης, *annos natus decem octo.* Solinus ex L: Tarrutio: *Romulus auspicato fundamenta murorum iecit duodeviginti natus annos* &c. Vno igitur anno, ut iam diximus, serius esset initium Romuli, quam pro rationibus Dionysij. quod nos tamen statuimus in illis Palilibus, quæ proxime annum primum Olympiadis VII antecesserunt; sequuti tempus conceptionis. Nam si conceptus anno 3944, ergo natus anno 3945. Agebat igitur annum decimum octauum anno 3962, in cuius Palilibus initium eius posuimus, quæ incurrerunt in tertium mensem decimi octaui anni ætatis eius. Palilia nostra conueniunt cum Catonianis.

Colliguntur a Palilibus vrbis, ad regifugium, anni CCXLIIII.] Hæc est probabilior sententia, quam Fastorum Capitolinorum, & aliorum Scriptorum, qui hoc interuallum definiunt anno uno minus CCXLIII. Errorem insignem iandudum apud Clementem Alexandrinum indicauimus. πάλιν ἀπὸ τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος ἔνιοι φασὶν ἐπὶ Ῥώμης κτίσιν συνάγεσθαι ἔτη εἰκοσιπέντε. ἐντεῦθεν ἐπὶ τὴν Βαβυλῶνος ἀναίρεσιν, ὕπατοι ἐγένοντο ἐπ᾽ ἔτη διακόσια τεσσαράκοντα τρία. Legendum enim, ἐπὶ τὴν βασιλέων ἀναίρεσιν, *ad sublatos, & abdicatos reges.* idem error non multo post. ἀπὸ δὲ τῆς Βαβυλῶνος ἁλώσεως, ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρου τελευτὴν, ἔτη ἑκατὸν ὀγδοήκοντα ἕξ. Legimus, ἀπὸ δὲ τῆς βασιλέων καταλύσεως. quod & mediocriter docto paret verum esse. Neque vero id monuissem, nisi viderem & doctos viros ad illum lapidem offendisse, & in indicem quoque Clementis illud insultum fuisse. Non dubium est vetustissimum errorem esse. Vides hunc Chronologum a Palilibus Vrbis primis, ad Regifugium, annos tantum putare CCXLIII, quum tamen non possint esse pauciores, quam CCXLIIII. & quum terminus Regifugij hæreat in anno periodi Iulianæ 4206, initium autem Romuli in 3962, omnino interuallum est annorum CCXLIIII. Sed nec delirium Appiani, cuiusmodi non pauca apud illum Scriptorem extant, prætermittendum est, qui tempus septem Regum Romanorum centum Olympiadibus, & alteris centum interuallum a Regifugio, ad Olympiadem CLXXVII, definit, libro ἐμφυλ. οὕτω μὲν τοι Ῥωμαῖοι βασιλεῦσιν ὑπὲρ τὰς ἑκατὸν Ὀλυμπιάδας χρησάμενοι, ἐπὶ δ᾽ ἐκείνοις δημοκρατίᾳ τε, καὶ ὑπάτοις ἐτησίοις προστάταις ἐς ἄλλας ἑκατὸν Ὀλυμπιάδας, αὖθις ἐπείρωντο βασιλείας, Ὀλυμπιάδων οὐσῶν Ἕλλησιν ἑκατὸν ἑβδομήκοντα πέντε. Satis fuerit proponere. Nam confutare est otiosorum. Porro illud interuallum a primis Palilibus, ad Regifugium, pro concesso sumit Dionysius, quod, inquit, nemo de eo dubitauit. Tamen aliud est demonstratio, aliud recepta opinio. Et profecto illud interuallum a nemine potuisse probari docet eximius & elegans auctor Censorinus: cuius verba notet eruditus Lector: *Hinc animaduertere licet, neque post centum annos ut hi referrentur ludi, statutum esse, neque post centum decem: quorum etiam si alterum retro fuisset obseruatum, non tamen id satis argumento esset, quo quis his ludis secula discerni constanter affirmet, præsertim quum ab Vrbis primordio, ad Reges exactos* CCXLIIII *factos esse nemo sit auctor.* Quid clarius dicere potuit, quam interualli a primis Palilibus, ad Regifugium, nullum certum auctorem extare? Est ergo tantum recepta opinio. Mirum tamen est M. Porcium Catonem prima Palilia in eo anno statuisse, qui proxime abest a vero, præsertim quum trigesimus octauus annus ab illis Palilibus eam eclipsim habeat, quam cum morte Romuli coniungit Tarrutius Firmanus. Ante Catonem multi multa de Palilibus primis, alij aliter, pronunciarunt, L. Cincius, & Ennius, & longo post annorum interuallo Ausonius nostras, qui a primis Palilibus, ad Consulatum suum, putat annos MCXVIII, manifesta alogistia, ut secundum eius rationes Roma condita fuerit anno primo Olympiadis decimæ. Quod si ita sentit, errat. Sin aliter, ita castigandus foret:

Mille annos, centum, ter denos, nomen adusque
Consulis Ausonij, præteriisse leges.

Duodecim enim annis minus dicit. De interuallo quidem a primis Palilibus, ad Regifugium, unius anni differentia interuenire potest propter sententias Catonis, & Varronis uno anno discrepantes. Regifugium tamen collocandum est in illis Palilibus, quæ proxime initium Olympiadis LXVIII antecesserunt, & hoc conuenit rationibus Dionysij Halicarnass. item Hesychij Illustris, cuius tertium Chronologicon Photius refert complexum fuisse τὰ ἀπὸ τῆς κτίσεως Ῥώμης, μέχρις ὅτε Ῥωμαίοις ἡ τῶν ὑπάτων εἰσήχθη ἡγεμονία καταλύσασι τοὺς βασιλέας κατὰ τὴν ὀγδόην καὶ ἑξηκοστὴν Ὀλυμπιάδα.

SEPTIMA DYNASTIA IMPERII AVGVSTOR. VSQVE AD ENCÆNIA CONSTANTINOPOLEOS.] Encænia vrbis Constantinopoleos νέας Ῥώμης celebrata XI die Mai, feria secunda, ut scribunt auctores, , & nos primo Capite huius secundæ partis retulimus, vigesimo quarto

quarto anno Constantini Magni. Erat igitur annus Christi Dionysianus cccxxx, cyclo Solis tertio, anno periodi Iulianæ Constantinopolitanorum ΕΩΛΗ. hoc est, *quinquies millesimo octingentesimo trigesimo octauo.* Quare error est apud Methodium: ἀπὸ τ̃ ἐνσάρκου οἰκονομίας τ̃ παρουσίας Χριστοῦ τ̃ θεοῦ ἡμῶν, μέχρι τ̃ οἰκοδομῆς Κωνσταντινουπόλεως, χρόνοι τλζ. Sed sine dubio in manuscripto fuit τλ, hoc est cccxxx. Nam figuram tertiam, quæ non est Z in fine numerorum poni in Codicibus scriptis, omnes, qui eos quotidie legunt, & sciunt & testari possunt. Error est librariorum. Ipse enim postea dicit fuisse annum æræ Constantinopolitanæ ΕΩΛΖ, quanquam uno anno minus dicit. Fuit enim annus, ut dixi, ΕΩΛΗ. Sed & excusari potest. Anno enim ΕΩΛΖ iacta sunt fundamenta. de qua re insignis est locus Codini. χρὴ δὲ εἰδέναι, ὅτι τῷ πεντακισχιλιοστῷ ὀκτακοσιοστῷ τριακοστῷ ἑβδόμῳ ἔτει τ̃ κόσμου, τῷ τρίτῳ μηνὶ, τ̃ δευτέρας ἐπινεμήσεως, τῇ εἰκοστῇ ἕκτῃ τ̃ Σεπτεμβρίου (Νοεμβρίου) μηνὸς, ἐν ἡμέρᾳ πέμπτῃ, ὄντος τ̃ ἡλίου εἰς τὸ τ̃ Τοξότου ζώδιον (ὡροσκόπει γὰρ Καρκῖνος) τῷ πρώτῳ ἔτει τ̃ διακοσιοστῆς ἐξηκοστῆς πέμπτης Ολυμπιάδος, ἐπήξαντο τοὺς θεμελίους τ̃ δυτικῶν τειχῶν, &c. pro Σεπτεμβρίου legendum esse Νοεμβρίου indicat locus Solis in Sagittario. Præterea eo anno, xxvi Nouembris erat feria IIII. Notandum etiam Nouembrem esse tertium mensem Indictionis, siue anni Constanopolitani. Indictio enim incipit a Septembri. De Olympiade quod adijcit, falsum. Erat enim ἔτος πρῶτον τῆς διακοσιοστῆς ἑβδομηκοστῆς ἑβδόμης Ολυμπιάδος. Non est librarij error, sed ipsius Codini.

DYNASTIA OSTROGOTHORVM.] Gothorum summa differentia est, Maiorum &, Minorum. Maiores, id est antiquiores, qui primi Scandinauiam natale solum reliquerunt. Minores, qui longo post illos tractu temporis relicta Scandinauia, in Germaniam primum effusi postea loca circa Mæotidem paludem, & ostia Istri occuparunt, & adhuc Ouidio exule, Tomos, & loca sinistræ ripæ vicina obtinebant. Ij temporibus Valentis Aug. Wulfila Episcopo auctore, Christiani quidem facti sunt, sed Arriani. atque adeo etiamnum in ijsdem regionibus degunt sub Præcopensi Tatarorum Dynasta, & utrunque testamentum ijsdem literis, quas excogitauit Wulfila, conscriptum, & eadem lingua, qua tempore Ouidij utebantur, interpretatum legunt. Sermo enim eorum hodiernus maiori ex parte Teutonicus est, ut Iosaphat Barbarus ciuis Venetus scripserit, puerum Teutonem, quem secum habebat, ab ipsis, & ipsos ab eo vicissim intellectos fuisse, ac verba inter se, haud aliter, ac si eadem lingua fuisset, ultro citroq; habuisse. Clarissimus quoq; Augerius Busbekius non pauca de hac gente in epistolis suis memorat, quæ eorum Teutonismi fidem faciunt. Laonicus Chalcondyles de Tataris Præcopensibus loquens, Subegerunt, inquit, *Gotthos, & Genuenses urbem Capham inhabitantes* &c. Nimirum de his Gotthis Christianis accipiendum. Quas igitur hodie literas habent, eas a Wulfila acceperunt. Attestatur & Socrates libro Δ, cap. λγ. Τότε δὲ καὶ Οὐλφίλας ὁ τ̃ Γότθων ἐπίσκοπος γράμματα ἐφεῦρε Γοτθικά, καὶ τὰς θείας γραφὰς εἰς τὴν Γότθων μεταβαλὼν τοὺς βαρβάρους μανθάνειν τὰ λόγια παρεσκεύασε. Inde Trochaicus (non senarius, ut somniat Crinitus)

VVulfilas prompsit Getarum, quas videmus, ultimas.

An omnes Gothi doctore Wulfila Christo nomen dederint, dubito. Hoc unum scio, tam hos Minores Præcopenses, quam illos Maiores, Arrianos fuisse. Maiores in duo genera diuisi, Ostrogothi in Italia, Wisigothi in Septimania primum Narbonensi, deinde in Hispania late imperarunt. Vtrique Latina lingua in diuinis & ciuilibus literis usi. De minoribus autem mentionem faciebat Procopius libro tertio περὶ κτισμάτων Ιουστινιανοῦ, qui liber hodie excusus est, dimidia sui fere parte truncatus. In integro exemplari, quod penes eruditissimum Bon. Vulcanium nostrum est, ita legimus: Εστι δὲ ἐνταῦθα χώρα (ea regio est in tractu Pontico ad ostia Danubij) κατὰ τὴν παραλίαν Δόρυ ὄνομα, ἵνα δὴ ἐκ παλαιοῦ Γότθοι ᾤκηνται, οἱ Θευδερίχῳ ἐς Ιταλίαν ἰοῦσι οὐκ ἐπισπόμενοι, ἀλλ᾽ ἐθελούσιοι αὐτοῦ μείναντες Ρωμαίων καὶ εἰς ἐμὲ εἰσὶν ἔνσπονδοι, ξυστρατεύουσί τε αὐτοῖς ἐπὶ πολεμίους τοὺς σφετέρους ἰοῦσιν, ἡνίκα ἂν βασιλεῖ βουλομένῳ εἴη. ἐξικνοῦνται δὲ εἰς τρισχιλίους, καὶ τά τε πολέμια ἔργα εἰσὶν ἄριστοι, τά τε ἐς τὴν γεωργίαν αὐτουργοὶ δεξιοὶ, καὶ φιλοξενώτατοι δὲ εἰσιν ἀνθρώπων ἁπάντων. αὐτὴ δὲ ἡ χώρα τὸ Δόρυ τ̃ μὲν γῆς ἐν ὑψηλῷ κεῖται, οὐ μέντοι οὐδὲ τραχεῖα, οὐδὲ σκληρά ἐστιν, ἀλλ᾽ ἀγαθή τε καὶ εὔφορος καρπῶν τ̃ ἀρίστων. Hæc, quæ hic de bonitate terræ, de hominum ciuilitate, & hospitalitate dicuntur, amplius testari possunt Genuenses, qui a multis annis cum illis degunt circa vrbem Capham, & finitimis locis.

DYNASTIA WISIGOTHORVM.] Septimaniam primum, quæ est prima Narbonensis, deinde Hispanias inuaserunt. Septimaniæ sedes regia Tolosa: fines regni Ligeris. Sed illud amplissimum regnum a Hlodwin Francorum regum Christianorum primo in campis Pictonum Vocladensibus, victo eorum rege, & interfecto Alarico, euersum est. Victor Tunnunensis vocat Boglodoreta, quod Gregorius Turonensis Voclade: cui alludit hodierna appellatio *Voglai,* quasi Vogladum, pronunciatione Pictonici idiomatis. Qui

bulosis, quam in ijs, quæ hodie gesta sunt. Interualla, quibus tanquam terminis ad verum eruendum usi sunt, arbitraria sunt. Alijs enim alia fuere. Vetustissima Africano, & post eum Eusebio, Sicyonia, Argolica, Attica. alijs παλαίτερα τῶν Ἑλληνικῶν Ἀργολικά, τὰ ἀπὸ Ἰνάχου, ut scribebat Dionysius Halicarnassensis ἐν τοῖς χρόνοις. Proxime Ἀττικὰ τῶν Ἀργολικῶν νεώτερα τεσσαράκοντα γενεαῖς, τὰ ἀπὸ Κέκροπος. id est, Attica recentiora Argolicis, quadraginta generationibus; annis vicenis quinis τῇ γενεᾷ imputatis, ut scribit Censorinus. unde mille annorum interuallum inter Argolica & Attica intercesserit. quod mendosum est. Tertio loco τὰ Ἀρκαδικὰ τῶν Ἀττικῶν νεώτερα ἐννέα γενεαῖς. Ab Atticis, ad Arcadica, interuallum, generationes nouem, ἀπὸ Πελασγοῦ αὐτόχθονος. Quarto loco τὰ Φθιωτικὰ τῶν Ἀρκαδικῶν νεώτερα πεντακαίδεκα δυοῖν γενεαῖς, τὰ ἀπὸ Δευκαλίωνος. quod est immane interuallum, nisi mendum sit. Sed his omissis, quia sibi non constant, meliora sequamur; cuiusmodi hoc Chronographij ἀποσπασμάτιον, quod nobis suppeditat eruditissimus scriptor Clemens Alexandrinus, in quo ut plura, ita certiora temporis heroici interualla designata sunt. De cuius fide postea constare poterit.

A secundo sub Deucalione Diluuio.] Ogygij diluuium a Varrone dicitur prior Cataclysmus, ad discrimen Cataclysmi Deucalionei, qui multis sæculis posterior. Ogygen veteres auctores quidam in Aegypto regnasse tradunt Thebis Hecatompylis, unde profectus urbem, quam in Bœotia condidit, a patria Thebas, & unam ex septem portis a se Ὠγυγίας πύλας vocauerit. Alij Ogygen in Attica regnasse, & templum Eleusine condidisse, sub quo Diluuium prius acciderit. Varro libros suos de Gente populi Romani ab initijs Sicyonij regni velut antiquissimo tempore exorsus est, auctore Aur. Augustino lib. XVIII, cap. II de Ciuit. item cap. VIII: *Quanquam Ogygius ipse quando fuerit, cuius temporibus diluuium magnum factum est (non illud maximum, in quo nulli homines euaserunt, nisi qui in Arca esse potuerunt, quod Gentium nec Græca, nec Latina nouit historia, sed tamen maius, quam postea tempore Deucalionis fuit) inter scriptores historiæ non conuenit. Nam Varro inde exorsus est librum, cuius superius mentionem feci, & nihil, ex quo perueniat ad res Romanas, proponit antiquius, quam Ogygij diluuium, hoc est Ogygij factum temporibus.* Hic primum vides Ogygen conferri ad initium regni Sicyonij. Nam cap. II dixerat Varronem ab initio regni Sicyonij opus suum de Gente populi Romani exorsum fuisse, cap. autem VIII, a diluuio Ogygio. Ergo diluuium Ogygium incurrit circiter initia regni Sicyonij, ut dicebamus. Proinde regnum Sicyoniorum cœperit proxime post diluuium Ogygium, qui fuit terminus interuallo illius, quod Varro vocat ἄδηλον: ex cuius sententia initium regni Sicyonij est finis τοῦ ἀδήλου διαστήματος, & principium τοῦ μυθικοῦ. At iste noster Chronologus ἀνώνυμος epocham non longissimi temporis, sed sui instituti, ponit Diluuium secundum, quod sub Deucalione accidit. Tertium ordine Diluuium a Nonno perhibetur, quod sub Dardano contigit, ut primum, quod sub Ogyge: Πρώτου γὰρ κελάδοντος ἐπέφρηθη νιχετῶο Ὠγυγος----

Ad Idæ incendium.] Putidum fuerit, si rem tritissimam docere velim, ferrum in Ida monte a Dactylis Idæis inuentum. Quis hoc nescit? Sed quod de Idæ incendio hic ponitur, intellige, quum fortuito Ida conflagrasset, metalla ferri, quæ in illius montis visceribus erant, vi ignis liquefacta erupisse, ac tum Idæ montis incolas ferrum rem antea humanis usibus ignotam elaborasse: idque fuisse initium operi ferrario, ut in Gallia argentario, teste Athenæo lib. VI: ἐπὶ δὲ τῆς Γαλατίας, αὐτομάτως ὕλης ἐμπρησθείσης, ἀργύρῳ διεῤῥύη. Lucretius:

Quod superest, æs, atque aurum, ferrumque repertum est,
Et simul argenti pondus, plumbique potestas,
Ignis ubi ingentes siluas ardore cremarat
Montibus in magnis, seu cæli fulmine misso, &c.

Seneca epistola XC: *In hoc quoque dissentio, Sapientes fuisse, qui æris metalla & ferri inuenerunt, quum incendio siluarum adusta tellus in summo venas iacentes liquefacta fudisset.* Atqui multis post sæculis, quam hic proditum est, ferrum in Ida monte effossum & elaboratum fuisse significabat Homerus apud Herodotum his versiculis:

ἄλλη σεῦ τις πόλις ἀμείνονα καρπὸν ἴησιν
Ἴδης ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου ἠνεμοέσσης,
ἔνθα σίδηρος Ἄρηος ἐπιχθονίοισι βροτοῖσιν
ἔσσεται, εὖτ' ἄν μιν Κεβρήνιοι ἄνδρες ἔχωσι.

Quando Cumæi condent Cebrenida vrbem in Ida, tunc fore, ut ferrum in ea reperiatur. Hoc Homerus vaticinatur, aut vaticinantem inducunt Græculi. Hoc modo Ἰδαίου σιδήρου ἐργασία Homeri seculo posterior fuerit. Coniunge cum his ea, quæ ad numerum Eusebianum DXCVIII notauimus.

Glauci Isthmia.] Melicertæ filio fratris sui primus Isthmia ludos instituit Sisyphus pater Glauci. Vtrum intelligendum sit, Isthmia non a Sisypho, sed Sisyphi filio Glauco, Melicertæ patrueli suo instituta, an aliud quid, quærant eruditiores.

& Helenæ raptum a Theseo.] Tempus incidit in numerum Eusebianum DCCCIX. qui erat annus regni Thesei XVII. A Theseo rege, sed antequam rex esset, rapta videtur. Et magnam hic ἀνιστορησίαν committi alibi notauimus. Nam initium regni Thesei apud Eusebium nimio altius petitum est. Non enim in hoc præstantissimo Chronico peccatum in tempore raptus Helenæ, sed ab Eusebio in initio Thesei constituendo, quod sine dubio posterius est raptu Helenæ priore.

Colliguntur a diluuio Deucalionis, ad primam Olympiadem, anni DCCXXXVII.] Conuenit tempus Diluuij numero Eusebiano DIIII, annis XVI ante Exodum. Apud Eusebium assignatur numero CCCCXC. Differentia, anni XIIII.

CANONVM ISAGOGICORVM

FINIS.

IOSEPHVS IVSTVS SCALIGER, Iulij Cæsaris cognomento A BVRDEN filius, Benedicti nepos, Nicolai pronepos, Gulielmi cognomento GROSSI abnepos, Canis II cognomento FACINI adnepos, &c. explicui hos Canones

Anno Christi Dionysiano MDCIIII, Nonis Augusti, natali meo LXV, feria prima, cyclo Solis Romano XVII, aureo numero IX.

Anno vero MESSIÆ Regis æterni MDCVI.

Anno periodi Iulianæ 6317, Epacta tam castigata, quam æquabili, IX, vigesima Ab Lunaris.

Anno periodi Iulianæ Constantinopolitanæ 7112.

Anno Mundi 5553, Λεοντῶνος κδ.

Anno Computi Iudaici Hillelis 5364, Ab XIX. Erat annus abundans.

Anno IX periodi quartæ Dionysianæ, sextadecima die Lunationis quintæ.

Anno γεωργίας 3054, secundo Hebdomadis tertiæ sexagesimi tertij Iobel.

Anno MDCLII χρηματισμοῦ Αντιοχείας, καὶ πρώτης ἐπινεμήσεως Ιυλιανῆς, Λῷυ ι.

Anno II Indictionis LXXXVII Constantinianæ, qui est pacis Ecclesijs redditæ MCCXCII, usque ad XXIIII Septembris.

Anno Seleucidarum Alexandreo MDCCCCXV, Ab Antiocheni V.

Anno Iuliano MDCXLIX.

Anno Gazensium MDCLXVI, Λῴου ιϛ.

Anno Θεῶν Σεβαστῶν ᾳχλβ, ἡμέραις Ωρου, Μεσορὴ ιϛ.

Anno Sanctorum martyrum Diocletianeo MCCCXX, diebus Iohannis, Musre Elkupti, & Nahase Aethiopum die XII.

Anno quarto Olympiadis Iphiteæ DXCV, mensis primi τῇ εἰκάδι.

Anno LXII periodi Atticæ, πέμπτῃ Εκατομβαιῶνος ἱσταμένου.

Anno XXXIIII vigesimæ sextæ περιόδου πρυτανείας Καλίππου, Τεσσαρεσκαιδεκάτῃ Εκατομβαιῶνος.

Anno tertio centesimæ octauæ ἐννεαδεκαετηρίδος Metonicæ, Σκιρροφοριῶνος ἑπτακαιδεκάτῃ. Propter XXVI dies μεταπεμπτώσεως, Scirrophorion inuaserat locum Hecatombæonos.

Anno 3837 Babyloniorum Semirameo, primo lustri trigesimi Σάρου Marchesvvan, vigesima nona Adar.

Anno 2137 panegyreos epochæ imperij Asiatici Cyri Magni, primo lustri Aniran, Mensis magni Scheháriz, vigesima quarta Di.

Anno Ναβονασσάρου βτνγ, Θὼθ ιη.

Anno Armeniorum Christianismi MIIII, Harvvatsis XXI.

Anno panegyreos Epochæ æquinoctialis Iezdegirdicæ DCCCCLXXIII, Behemen XXIIII.

Anno panegyreos Neuruz Gelalæi Sultan Melic-Scha DXXVI, Mardad XXX.

Anno LVI octauæ periodi Damascenæ, Rabie prioris XV.

Anno Indorum MDCC, Rabie prioris XVI.

Anno MXIII Hegiræ, Rabie prioris XIX.

FVIMVS TROES.

INDEX

INDEX IN TRES LIBROS

CANONVM ISAGOGICORVM

IOSEPHI SCALIGERI.

Regum

INDEX
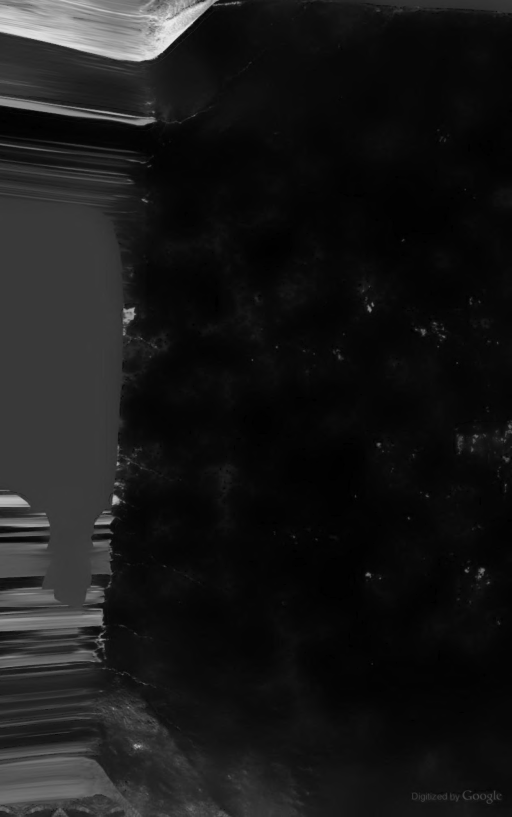
F I N I S.